

Giới thiệu Cuồng Huyết Thiên Ma

Thể loại: huyền huyền,dị giới, huyền ảo, hệ thống, xuyên không, H

Hắn là một sát thủ nổi tiếng ở thế kỷ 21 nhưng lại bắt ngờ từ vong không nghĩ linh hồn sẽ xuyên việt tới dị giới Đáng mừng thay, sau khi xuyên việt, hắn sở hữu một hệ thống tu luyện tối cường, đáng buồn thay,cơ thể mà hắn xuyên vào ấn định hắn là phế nhân.Với khả năng của một sát thủ, hệ thống tu luyện nghịch thiên cùng với trí thức của.....200 bộ tiểu thuyết xuyên việt mà hắn đã từng đọc, hắn sẽ xoay sở ra sao ở một thế giới cường giả vi tôn đầy xa lạ này.....

Cảnh giới: Linh cảnh - Sĩ cấp - Sư cấp - Tướng cấp - Vương cấp - Tôn cấp - Thánh cấp.....

P/s: Đừng mong sẽ có cảnh xxx ở ngay chap 1, không phải "trăm hiệp" đâu ~~!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Dị năng giả xuyên việt

Huyền Linh đại lục, Căn Nguyên đế quốc, phụ cận đế đô, Diệp phủ, trong một căn phòng nhỏ ở khu chỗ ở cho người hầu, Từ Phong ngồi ở trên giường, đưa mắt nhìn khung cảnh lá lăm xung quanh, chịu đựng cơn đau như búa bổ ở đầu, hắn cười khổ

“Thế quái nào ta lại xuyên việt giống như nhân vật chính của mấy bộ tiểu thuyết mà ăn liền trên mạng vậy.”

Đầu vẫn đau trong khi từng mảnh trí nhớ hiện lên trong óc hắn, cơ thể mà hắn đang chiếm hữu vốn là con trai của Diệp gia gia chủ Diệp Bắc Phàm, nhưng mẫu thân của hắn vốn chỉ là một thị nữ trong phủ, dưới một lần say rượu của Diệp Bắc Phàm mà sinh ra hắn.

Mẫu thân hắn là thị nữ, cộng với việc hắn sinh ra có cơ thể yếu nhược, không tồn tại tại linh căn, đồng nghĩa với việc không thể tu luyện, tồn tại như hắn ở trong Diệp gia - một trong tứ đại gia tộc của Căn Nguyên đế quốc là một sự hổ thẹn, nên thân phận của hắn bị che giấu, chỉ một số ít người biết, hai mẹ con hắn bị đuổi ra khỏi nội phủ, buộc phải sống ở khu nhà cho người hầu này.

Vượt vút trán, Từ Phong cười khổ:

“Cái thân xác này cũng có tên trùng với ta, Cục Quản lý xuyên việt thời không cũng khéo chọn thật.”

Cảm thấy cơn đau đầu đã dần dịu bớt, Từ Phong đứng dậy bắt đầu quan sát xung quanh, đây là một căn phòng nhỏ hơn so với một chiếc giường gỗ ọp ẹp và một vại đồ dùng đơn giản khác.

Mẫu thân hắn đã đổ bệnh mất vài năm trước, còn chủ nhân của cái thân thể này vào ngày trước đó vì lỡ miệng nói vài câu, bị từ thiếu gia Diệp Phương, theo bối phận thì hắn phải gọi là biểu ca, đá cho một cước vào ngực.

Bản thân Diệp Phương là một tên công tử bột ăn chơi trác táng, nhưng tốt xấu gì cũng có tu vi Linh cảnh cửu bộ, đừng nói Từ Phong là một người có cơ thể yếu ớt, chỉ sợ một người khỏe mạnh bình thường mà không tu luyện ăn một cước đó cũng có sống dở chết. Chính vì vậy mà sau khi trở về phòng, nội thương tái phát mà vong mạng, và thân xác được Từ Phong xuyên việt nhập vào.

Lại nói về xuyên việt giả tên Từ Phong, kiếp trước hắn vốn sống tại Địa cầu, bản thân là một trong những sát thủ hạng nhất của thế giới ngầm, mang trong mình hai chủng loại dị năng khủng bố, trong một lần làm nhiệm vụ, hắn bị gai bẫy và mất mạng, sau đó vô cùng tiện nghi mà xuyên việt tới đây.

Ngay khi Từ Phong định kiểm tra một chút cái cơ thể này, một cơn đau khủng khiếp truyền đến não bộ hắn, khiến một người có thần kinh cứng cỏi như hắn cũng phải ôm đầu mà rên lên một cách thống khổ.

Cơn đau đầu kéo dài hơn mười phút, ngay khi nó kết thúc, hắn mở mắt ra và nhận ra mình đang ở một nơi kì lạ, xung quanh hắn là một khoảng không gian trống rỗng. Từ Phong đánh giá xung quanh, không nhận được mà suy nghĩ nữa tưởng rằng mình lại xuyên đi đâu nữa, một giọng nói cứng nhắc vang lên:

“Xin cho biết tên gọi của ngài?”

Hắn vừa nghĩ thầm trong đầu tên của mình, đã thấy trước mắt hiện lên một đám lớn chữ viết phiêu phù trên không trung

“Chào mừng tới Hệ thống tiến hóa!!!”

Từ Phong cấp độ 0, chủng tộc: con người (chưa tiến hóa)

Nhanh nhẹn: 50

Thể lực: 30

Lực lượng: 30

Tinh thần: 20

Linh lực: 0

Ngay khi Từ Phong còn đang không hiểu gì, cái thân âm cứng nhắc như robot kia lại vang lên

“Hệ thống không đủ năng lượng để mở ra toàn bộ công năng, xác nhận mở ra công năng thôn phệ năng lượng?”

Nếu lúc này Từ Phong còn chưa nhận ra cái này là gì, thì chính hắn cũng phải tự nghĩ ngờ trí thông minh của mình, đây chẳng phải là một cái hệ thống tu luyện làm ít hưởng nhiều mà hắn hay đọc được trong những bộ tiểu thuyết hạng hai trên mạng hay sao.

Không cần đoán đó, chỉ có thể mở ra toàn bộ công năng của hệ thống thì mới có thể sống tốt với cái cơ thể phế vật này được, nghĩ thông suốt, Từ Phong ngay lập tức chọn ngay xác nhận.

“Xác nhận mở ra công năng thôn phệ năng lượng, hệ thống sẽ thu thập đủ năng lượng để có thể khởi động, xin vui lòng chờ.....”

Diệp gia ngày hôm nay xảy ra một hiện tượng quái lạ, không chỉ Diệp gia, trong bán kính trăm dặm xung quang Diệp gia, toàn bộ linh khí thiên địa biến mất hoàn toàn, rất nhiều vũ giả đang đắm chìm trong tu luyện cũng giật mình tỉnh lại mà không biết chuyện gì đang xảy ra. Còn về Từ Phong, hắn lúc này đang nằm im như chết ở trên giường, tâm thần của hắn thì vẫn đang ở trong cái không gian của Hệ thống tiến hóa

“Quá trình thôn phệ năng lượng: 44%.....58%.....76%.....100%”

“Hoàn tất.”

“Hệ thống cần 1 canh giờ để khởi động hoàn toàn, xin vui lòng chờ.”

Trên giường, Từ Phong mở mắt ra, nhận ra mình đang ở trong căn phòng cũ kĩ, hắn không khỏi nghĩ chẳng lẽ mình vừa mới mở? Hệ thống nói rằng nó sẽ khởi động sau 1 canh giờ, nóng vội cũng không làm được gì, tốt nhất là tiếp tục đợi. Một canh giờ rất nhanh trôi qua, ngay lúc Từ Phong cảm thấy sốt ruột thì một tiếng “Đinh” vang lên trong đầu hắn, đồng thời cùng với âm thanh cứng nhắc quen thuộc kia

“Hệ thống khởi động hoàn tất, xác nhận mở ra quá trình tiến hóa cho người dùng?”

Từ Phong nghe không hiểu gì cả, nhưng nó có vẻ như là thứ tốt, nói đùa sao, bất kì thứ gì cũng là tốt đối với cái thân thể phế vật này, hắn không hề do dự xác nhận. Lần này hệ thống không mất bao nhiêu thời gian để đưa ra một kết luận khiến hắn thiếu chút nữa thổ huyết

“Chúng tôi quá yếu để có thể sử dụng hệ thống, tiến hành tự động biến đổi chủng tộc ngẫu nhiên.....”

Cái quái gì đây, chúng tôi quá yếu là sao, không phải trong mấy bộ tiểu thuyết, con người luôn là cái gì vạn vật chỉ linh à, đúng thật là lừa đảo! Từ Phong còn chưa kịp nghĩ thêm gì nữa thì đã lại cảm nhận thêm một nỗi đau đớn không biết là lần thứ bao nhiêu kể từ lúc tỉnh lại. Lần này cơn đau trải rộng khắp toàn bộ cơ thể Từ Phong, hắn có thể thề rằng đây là cảm giác đau đớn kinh khủng nhất mà hắn từng thấy, giống như từng thứ cơ trên cơ thể hắn bị xé rách, sau đó được chấp vá lại, rồi lại bị xé rách.....cứ như vậy không biết bao nhiêu lần cho đến khi trí óc hắn trở nên mờ hồ và lăm vào trong hỗn mễ.

Lúc hắn tỉnh dậy thì trời đã tối, điều đầu tiên hắn cảm nhận được là cơ thể mình có cảm giác dính dính nhớp nhớp, đưa mắt quan sát thì thấy toàn bộ cơ thể hắn bị bao phủ bởi một lớp chất lỏng màu đỏ tươi, tỏa ra mùi tanh như là máu. Không chịu nổi, hắn buộc phải lao ra khỏi phòng, chui ngay vào phòng vệ sinh lấy nước tẩy rửa cơ thể. Trở lại căn phòng sau khi đã tẩy rửa sạch sẽ cơ thể, hắn lúc này mới có thời gian để ý đến cơ thể mình. Chẳng biết từ lúc nào cơ thể yếu ớt của hắn đã phát sinh biến hóa không thể tưởng tượng được, thân hình cao tới hơn 1 mét 8, vóc người không quá to nhưng vô cùng rắn chắc, từng thớ cơ cứng rắn tràn ngập tinh bạo tạc, nhìn thế nào cũng khó có thể liên hệ cơ thể hoàn mĩ này với cái thân hình gầy nhom nhỏ bé trước kia được. Chỉ có duy nhất một điều khác thường, đó là mắt trái của hắn, toàn bộ con mắt biến thành màu đen, không có con ngươi, trống rỗng cùng quý đi, tuy nhiên hắn vẫn có thể nhìn bình thường. Cái kết quả này cũng chỉ quý công lao về Vô hạn tiến hóa hệ thống mà thôi, bản thân Từ Phong hắn không bao giờ để ý tới vẻ ngoài, hiển nhiên không có gì phản nản.

<p> Ngay khi hấn động ý niệm, một lượng lớn thông tin tràn vào đầu hấn</p>
<p> -Tên: Từ Phong</p>
<p> Chủng tộc: Bán Thiên Ma (chưa thức tỉnh)</p>
<p> Level: 0</p>
<p> Nhanh nhẹn: 1350</p>
<p> Thể lực: 900</p>
<p> Lực lượng: 1400</p>
<p> Tinh thần: 400</p>
<p> Linh lực: 0</p>
<p> Mặc kệ cái chủng tộc Thiên Ma này là gì, ít nhất nó cũng nhìn giống con người, hơn nữa chỉ số cơ bản của chủng tộc này cao đến dọa người, tất cả đều hơn hẳn trước kia đến mấy chục lần. Ngoài chỉ số cơ bản, hấn còn nhận được một số thông tin khác nữa:</p>
<p> -Kĩ năng hệ thống</p>
<p> <i>Phân tích nhân</i> (bị động): cho phép người dùng có được thông tin về sự vật, độ chi tiết tăng cao theo cấp bậc người dùng.</p>
<p> -Kĩ năng chủng tộc</p>
<p> <i>Siêu hồi phục</i> (bị động): tăng mạnh khả năng hồi phục thể lực, linh lực và khả năng chữa trị vết thương.</p>
<p> <i>Thị huyết</i> (bị động): Tăng cường chỉ số cơ bản khi bị thương, chỉ số cộng thêm tăng tỉ lệ thuận với thương tổn.</p>
<p> -Kĩ năng ngoài hệ thống</p>
<p> Dị năng:</p>
<p> (1)<i>Siêu hồi phục</i> (bị động): (không thể sử dụng vì đang có trạng thái mạnh hơn chiếm chủ đạo)</p>
<p> (2)<i>Đột phá cực hạn</i> (chủ động): Đột phá cực hạn cơ thể, gia tăng mạnh các chỉ số trong 5 phút, tuy nhiên sẽ gây tổn thương cho cơ thể khi sử dụng, có thể dùng 2 lần một ngày, đặt lại vào giây đầu tiên của ngày mới.</p>
<p> Dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần rằng cái hệ thống này sẽ vô cùng nghịch thiên, thế nhưng nhìn vào đồng kĩ năng kia, Từ Phong không khỏi lú lờ, level 0 đấy nhé, thử tưởng tượng lúc hấn đạt tới level cao hơn xem, chắc chắn, không biết đến lúc đó bản thân sẽ ra sao nữa.</p>
<p> “Hệ thống phát hiện hai kĩ năng trùng lặp, có tiến hành dung hợp không?”</p>
<p> Trùng lặp? Là hai cái kĩ năng siêu hồi phục kia ư? Không cần biết, hệ thống sẽ không làm điều gì có hại với mình. Từ Phong không hề do dự chọn ngay xác nhận, điều khiển hệ thống chỉ cần ý niệm mà thôi.</p>
<p> "Dung hợp thành công, đạt được kĩ năng mới"</p>
<p> <i>Tái sinh siêu tốc</i> (bị động): Tăng tốc độ hồi phục thể lực, linh lực. Có thể tái sinh mọi loại vết thương, chủ thể không thể tử vong trừ khi cạn kiệt sinh mệnh lực, linh lực, hoặc đầu và trái tim đồng thời bị phá hủy.</p>
<p> Nhìn vào kĩ năng mới, Từ Phong chắc lưỡi, thế này cũng quá trâu bò đi, thế này thì có khác bắt từ là mấy đầu, chẳng lẽ là bug game à, nếu bản thân mình ở trong một bộ tiểu thuyết xuyên việt nào đó thì chắc chắn tên tác giả tăng sức mạnh cho mình hơn quá tay rồi. Đang lúc cao hứng vì bản thân cuối cùng cũng có tiền vốn để tồn tại, Từ Phong chợt sực nhớ ra một thứ, nhìn vào con số 0 tròn trĩnh ở dòng linh lực, hấn không khỏi cười khó: “Ta.....chưa có công pháp để tu luyện.....”</p>
<p> Bạn đang đọc truyện <i>Cuồng Huyết Thiên Ma</i> được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.</p>
<p> Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.</p>

Chương 2: Huyền Linh đại lục

Huyền linh đại lục là một đại lục cực lớn, thậm chí theo những gì Từ Phong biết thì nó còn rộng lớn hơn Địa cầu kiếp trước đến cả trăm lần, toàn bộ đại lục có tổng cộng 4 đế quốc, lần lượt là Thiên Hành đế quốc, Xuất Vân đế quốc, Cuồng Long đế quốc và cuối cùng là Càn Nguyên đế quốc, nơi mà Diệp gia hấn đang tồn tại.

Đây là thế giới lấy cường giả vi tôn, luật pháp đế quốc cũng chỉ dùng để áp chế kẻ yếu, trong mắt cường giả thì không đáng một xu. Vô gia tu luyện từ nhập môn Linh cảnh Cửu bộ, rồi đến Sĩ cấp, Sư cấp, Tướng cấp, Vương cấp, Tôn cấp, Thánh cấp., mỗi một cảnh giới chia làm cửu phẩm, càng lên cao tu luyện càng khó.

Tướng cấp có thể coi là cường giả, Vương cấp lại mạnh mẽ hơn Tướng cấp đến hàng chục lần, coi như cường giả nhất nhì một phương. Tôn cấp như thần nhân, mạnh mẽ vô cùng, còn Thánh cấp, thì như thần long thấy đầu không thấy đuôi, ít bao giờ hiện thân, tương truyền hoàng thất của mỗi đế quốc đều có bảo tổ Thánh cấp tọa trấn.

Diệp gia là một trong tam đại gia tộc tại đế đô của Càn Nguyên đế quốc, quyền hành ngập trời, cùng với hoàng thất Lâm gia tạo nên tứ đại gia tộc kiểm soát toàn bộ đế quốc. Tất cả những điều này đều là những thông tin Từ Phong có được từ trí nhớ trước kia và tìm hiểu từ những hạ nhân khác. Những thông tin này vô cùng quan trọng đối với hấn, còn về Diệp gia, hấn không quan tâm, đối với hấn thì Diệp gia như thế nào cũng không hề liên quan tới hấn, đây chỉ là nơi trú ngụ tạm thời mà thôi.

Một tháng trôi qua nhanh chóng, mọi sự vẫn diễn ra như bình thường, chỉ có điều Từ Phong vẫn đang kẹt ở cấp độ 0, chưa tìm ra được cách để lên cấp, mặc dù hấn cực kì muốn nhìn xem khả năng của cái hệ thống tiến hóa này khi hấn lên cấp sẽ ra sao. Thực ra sử dụng hệ thống rất dễ dàng, mọi thứ chỉ cần một ý niệm là được.

Với kĩ năng *Phân tích nhân*, Từ Phong đã có được cái nhìn sơ bộ về thực lực võ giả ở đây, người bình thường các chỉ số đều rất thấp, chỉ vốn vẹn có 4-50 với mỗi chỉ số, trong khi võ giả có một sự khác biệt rõ rệt, chẳng hạn như Diệp Phương, người đã từng dùng một cước giết chết “Từ Phong” trước kia.

<p> -Tên: Diệp Phương</p>
<p> Chủng tộc: con người (đã tiến hóa)</p>
<p> Cảnh giới: Linh cảnh cửu bộ</p>
<p> Nhanh nhẹn: 460</p>
<p> Thể lực: 330</p>
<p> Lực lượng: 420</p>
<p> Tinh thần: 120</p>
<p> Linh lực: 90</p>

Tất cả chỉ số của hấn đều hơn người bình thường đến 7-8 lần, chẳng trách hấn có thể một cước đạp chết “Từ Phong” trước kia. Đây mới chỉ là linh cảnh, có thể coi là nhập môn tu luyện, một thủ vệ Sĩ cấp trong nội phủ mà Từ Phong nhìn thấy có chỉ số gấp đôi Diệp Phương. Đó mới chỉ là Sĩ cấp nhất phẩm mà thôi.

Theo như tính toán của Từ Phong, thể lực và tinh thần của hấn tương đương sĩ cấp nhị phẩm, nhưng lực lượng và tốc độ lại vượt trội hơn hấn, tương đương sĩ cấp ngũ phẩm, thêm một lần nữa khiến hấn cảm nín trước độ trâu bò của cái chủng tộc Thiên ma này. Thử nghĩ mà xem, hấn chỉ là một bán Thiên ma, thậm chí theo như hệ thống thì hấn còn chưa hoàn thành tiến hóa, dưới trạng thái không có chút tu vi gì mà đã mạnh ngang ngửa với sĩ cấp nhân loại, đó là biến thái cỡ nào a.....

Lại một ngày nữa trôi qua, hôm nay Từ Phong phải dậy sớm hơn bình thường, vội vàng đi ra cửa sau của ngoại viện Diệp phủ, ở đây cũng có hơn hai mươi người hầu khác đang khuôn vác những túi hàng hóa chất vào kho, phía ngoài là một lượng lớn những túi hàng xếp chồng lên nhau, thoạt nhìn mỗi túi đều nặng đến 6-70 cân.

Đối với người thường thì đây là công việc cực nhọc, nhưng đối với Từ Phong hiện tại thì chẳng đáng là bao, mấy người hầu khác chỉ là người thường còn làm được, bản thân hấn mạnh gấp mấy chục lần người thường mà không làm được nữa thì thà

hắn tự sát luôn đi cho xong.

Ngay khi công việc đang dở dang, hắn bỗng nghe thấy một tiếng nói thanh thúy dễ nghe cất lên:

“Triệu quân sự chọn cho ta vài người khỏe mạnh a, ta có việc cần dùng.”

Đưa mắt nhìn lại, đó là một tiểu cô nương mặc một bộ đồ màu hồng chừng mười tuổi, dáng người nhỏ nhắn đáng yêu, khuôn mặt ngây thơ tinh nghịch nhưng cũng không kém phần xinh đẹp, trông vô cùng khá ái

Từ Phong nhận ra cô nhóc này, thậm chí cô ta còn có một hồi ức nhỏ với hắn nữa, đúng hơn là với tên “Từ Phong” đã chết đi kia.

Cô bé tên Diệp Thủy Lan, là con gái của Diệp Cuồng, đại ca của Diệp gia già chủ Diệp Bắc Phàm. Theo lí mà nói thì Từ Phong hẳn phải gọi Diệp Thủy Lan là biểu tỷ, nhưng vì tồn tại như hắn bị hắt hủi khỏi Diệp gia, nên bây giờ quan hệ giữa hai người là quan hệ chủ tớ.

Còn cái hồi ức kia, Từ Phong biết rất rõ, và thực ra nó cũng chẳng có gì, chỉ là cô gái nhỏ này đã từng bảo vệ hắn lúc hắn còn nhỏ khỏi bị trừng phạt vì đã trộm thức ăn từ trong nhà bếp mà thôi. Với một người có tâm trí thành thực như Từ Phong hắn, thì mấy cái này chỉ là tính tình thiện lương của một cô nhóc mà thôi, không có gì đáng kể lắm.

“Áy vậy mà hắn vẫn nhớ mãi không quên,cũng đã 4 năm trôi qua rồi ấy chứ, đúng là kì lạ.”

Từ Phong không khỏi liên tưởng đến một tia quyền uyển trong tâm thần của mình, hắn là do mình đã dung hợp với linh hồn của “Từ Phong” trước kia.

Nghe thấy Diệp Thủy Lan ra lệnh, trung niên nhân bên cạnh mới vâng dạ một hồi rồi mới đưa mắt nhìn về phía đám người hầu lúc này đã dừng lại việc khuân vác, hắn là Triệu quân sự, một trong những quân sự của ngoại viện Diệp gia, tu vi lĩnh cảnh thất bộ, nhưng hiển nhiên là đã kẹt ở cảnh giới này rất lâu rồi, bằng không hắn cũng chẳng ở lại ngoại viện làm gì.

“Người, người, người,.....và người, đi theo tiểu thư, tiểu thư ra lệnh gì thì làm theo, đã rõ chưa.”

Tên quân sự giờ tay chỉ vào mấy người to con cường tráng nhất trong đám người hầu, Từ Phong không được chọn, và hắn cũng chẳng cảm thấy có vấn đề gì cả, vẫn cứ dành thời gian nghiên cứu về cái hệ thống tiến hóa này đã, còn hơn đi theo Diệp Thủy Lan chạy lung tung.

Diệp Thủy Lan hoàn toàn không quan tâm đến việc Triệu quân sự chọn ai, ánh mắt từ mò nhìn qua tất cả mọi người, và rồi ánh mắt của Diệp Thủy Lan dừng lại tại một người, trong lòng dấy lên cảm giác quen quen. Diệp Thủy Lan liền giờ tay lên chỉ ngay vào người đó

-“Ta muốn hắn đi cùng với ta nữa.”.....

Tuy rằng Huyền Linh đại lục có 3 đế quốc, nhưng diện tích 3 đế quốc đó chỉ chiếm một phần ba diện tích của cả đại lục, cả 3 nước đều nằm tập trung ở phía đông và phía bắc đại lục, trong khi khu vực trung tâm cùng phía nam là một cánh rừng lớn tới không bô, là nhà của muôn loài yêu thú, tên thông tục là Yêu Thú sâm lâm, còn phía tây đại lục, nghe nói là vùng đất cấm kỵ, về cái này thì Từ Phong hẳn cũng chỉ nghe nói mà thôi, còn về vì sao lại cấm kỵ, cấm cái gì, đó không phải là việc của hắn.

Trương truyền Yêu thú sâm lâm là nơi yêu thú có ở khắp nơi, từ đã thú bình thường, cho đến những yêu thú có thực lực khủng bố có thể sánh ngang với Tôn cấp, thậm chí cường giả Thánh cấp của nhân loại, có thể nói đây là vùng đất không chào đón con người nhất. Diệp gia cai quản nhiều thành trì trải khắp đế quốc, và ngay gần Diệp phủ là Từ Tinh thành, cũng thuộc quản hạt của Diệp gia, tiếp giáp với Từ Tinh thành, chính là Ngọa Long sơn mạch, vượt qua Ngọa Long sơn mạch dài mấy ngàn dặm, chính là Yêu thú sâm lâm

Và lúc này, Từ Phong đang ở trong Ngọa Long sơn mạch, cùng với hắn là 5 hạ nhân khác, một đoàn hơn 20 thủ vệ, mỗi người cũng có thực lực thấp nhất là Sĩ cấp, cầm đầu là một trong những đội trưởng của 18 đội thủ vệ nội phủ, người này họ Trương, tuy không phải là người Diệp gia nhưng cũng có thể được coi là trung thành tận tâm, nếu không thì đã không thể trở thành đội trưởng, một phần cũng bởi vì tu vi Sư cấp ngũ phẩm vô cùng mạnh mẽ của hắn nữa.

Đương nhiên, người mà bọn họ bảo vệ không phải là đám người Từ Phong, mà là tiểu công chúa Diệp gia Diệp Thủy Lan kia. Gọi là tiểu công chúa, vì Diệp Thủy Lan vừa là cháu gái trực hệ của gia chủ, vừa sở hữu thiên phú cực cao, năm 6 tuổi đã thành công hấp thụ nguyên khí thiên địa để chuyển hóa thành linh lực, năm 8 tuổi đột phá Lĩnh cảnh, trở thành Sĩ cấp trẻ tuổi nhất Diệp gia trong vòng mấy trăm năm nay.

Lẽ dĩ nhiên, thiên tài như vậy, gia tộc bình thường sẽ bảo hộ vô cùng chu toàn, không bao giờ để làm vào tình cảnh nguy hiểm, ấy vậy mà lúc này Diệp Thủy Lan lại đang dạo chơi ở trong Ngọa Long sơn mạch, tuy nói ở đây không thể nguy hiểm bằng với Yêu thú sâm lâm, nhưng số lượng yêu thú cũng nhiều đến kinh khủng, cũng không thiếu cao giai yêu thú. Thực tế mà nói, nếu chỉ quanh quẩn ở rìa ngoài của Ngọa Long sơn mạch, độ nguy hiểm rất thấp, yêu thú xuất hiện nhiều, nhưng chỉ toàn yêu thú từ nhất giai đến tam giai, tức tương đương với Lĩnh cảnh đến Sư cấp nhân loại, yêu thú từ giai trở lên vô cùng hiếm khi rời khỏi khu vực phía sâu trong rừng.

Lại nói đến lí do mà đám người Từ Phong lại lang thang ở đây, không lí do gì khác bởi cái bản tính ham chơi của Diệp Thủy Lan, tóm lại mục tiêu của chuyến đi ngày hôm nay đó là săn một ít dã thú, đồng thời tìm cho Diệp Thủy Lan một con sủng vật, còn sủng vật loại gì, có trời mới biết được tiêu tổ tông Diệp Thủy Lan thích thứ gì. Dọc đường đi, Diệp Thủy Lan giống như một con chim nhỏ tò mò, không ngừng quấy nhiễu tất cả mọi người, hỏi đông hỏi tây liên tục, đến mức Trương đội trưởng phải lựa chọn trở nên cảnh nín để không phải trả lời Diệp Thủy Lan nữa.

“Nè nè, sao người lại phải bịt một bên mắt lại vậy, nhìn bằng một mắt có khó chịu không?”

Lúc này, Diệp Thủy Lan đang tò mò nhìn vào Từ Phong, đúng hơn là nhìn vào cái băng vải mà hắn dùng để che đi con mắt trái có phần.....không giống con người của mình. Đối với trí tò mò của tiểu nha đầu này, Từ Phong chỉ trả lời một cách hời hợt: “Mắt trái của ta bị mù”. Diệp Thủy Lan có vẻ vẫn chưa thỏa mãn với câu trả lời đó, tiếp tục hỏi han hắn, Từ Phong chỉ đơn giản giả điếc giống như tất cả mọi người. Cũng may tính tình của Diệp Thủy Lan vô cùng tốt, sau vài lần hỏi không được, liền bỏ cuộc, chuyển lực chú ý tới cảnh sắc xung quanh.

Trời rất nhanh đã tối, mọi người dừng lại để cắm trại ngủ qua đêm. Trong lúc Từ Phong đang bận rộn chất củi lên để đốt, thì Diệp Thủy Lan vẩy nhẹ bàn tay, một chiếc lều xuất hiện từ trong hư không ngay cạnh đó. Nhìn vào bàn tay của Diệp Thủy Lan, Từ Phong rất nhanh thấy được một chiếc nhẫn đen đủi, không có chút gì bắt mắt, *Phân tích nhân* ngay lập tức tự khởi động

“Không gian giới chi (Hoàng giai hạ phẩm Huyền khí): dùng để chứa đựng đồ vật, không gian bên trong rộng khoảng 5 lập phương.”

Đã từng tìm hiểu rất nhiều thông tin về đại lục, Từ Phong biết rằng không gian giới chi vô cùng quý, một chiếc có chất lượng thấp kém nhất cũng có giá bán đến mười vạn kim tệ, vô cùng đắt đỏ. Một kim tệ đổi lấy một trăm ngàn tệ, một ngàn tệ đổi mười đồng tệ, mà 3 kim tệ đã đủ cho một gia đình mua đồ ăn trong suốt một tháng, chiếc nhẫn của Diệp Thủy Lan thừa sức nuôi một gia đình bình dân mấy trăm năm. Đúng là tiểu công chúa của Diệp gia, đến cả không gian giới chi cũng có, tuy chỉ là Hoàng giai hạ phẩm cũng cũng trên quý vô cùng, Từ Phong không khỏi cảm thán độ giàu có của Diệp gia.

Huyền Linh đại lục ưa chuộng tu võ, mà đã tu võ thì không thể thiếu được công pháp, vũ kĩ cùng binh khí. Công pháp và vũ kĩ đều chia từ cao xuống thấp Thiên Địa Huyền Hoàng, mỗi giai đều chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm.

Công pháp và vũ kĩ Hoàng giai đều vô cùng phổ biến, nhất là hạ phẩm và trung phẩm, bỏ ra vài ba trăm kim tệ là có thể mua được từ bất kì phòng đấu giá hay của tiệm nào, đến Hoàng giai thượng phẩm công pháp thì quý giá hơn một chút, nhưng cũng chỉ cần có tiền là mua được.

Công pháp vũ kĩ Huyền giai hầu hết đều rất khó có thể mua được, vì hầu hết đều thuộc sở hữu của những đại gia tộc lớn, chuyên dùng để bồi dưỡng đệ tử hạch tâm. Còn Địa giai thì chỉ những siêu cấp gia tộc, hay là hoàng thất của các đế quốc mới có thể sở hữu.

Bản thân Diệp gia cũng sở hữu một bản Địa giai công pháp và một bản Địa giai vũ kĩ, nhưng chỉ có gia chủ và một số ít người mới được phép tu luyện. Thiên giai công pháp thì chưa ai nhìn thấy suốt vài ngàn năm rồi, lâu dần mọi người đều coi nó là truyền thuyết.

Vũ khí cũng vô cùng đa dạng, chia làm hai loại, Huyền khí cùng Bảo khí, trong hai loại cũng chia ra làm Thiên Địa Huyền Hoàng, hạ trung thượng phẩm.

Huyền khí cao giai vô cùng trân quý, nhưng không thể sánh bằng Bảo khí, một thanh kiếm hạ phẩm hoàng giai Bảo khí có thể dễ dàng chém đứt mấy chục thanh kiếm thượng phẩm thiên giai Huyền khí, chênh lệch một trời một vực.

Trương truyền phía trên Bảo khí còn có tồn tại Thánh khí, thậm chí Thần khí, nhưng cũng chỉ là tương truyền, còn thật sự có tồn tại hay không thì không ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại **[wWyw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **[EbookFull\(chăm\)](#)**Net.

Chương 3: Tập kích

Mặc dù hăm dọa Diệp Thủy Lan có được không gian giới chi vô cùng tiện lợi, Từ Phong cũng chỉ liếc qua rồi nhanh chóng thu hồi tâm mất, cảm giác của võ giả vô cùng linh mãnh, lấy tu vi Sĩ cấp nhị phẩm của Diệp Thủy Lan thì chi cần hỏi chú ý sẽ cảm thấy ánh mắt của hắn, đến lúc đó cũng không biết sẽ xảy ra cái gì không, dù sao không gian giới chi cũng là vật vô cùng trân quý.

Mục tiêu của Từ Phong hẳn hiện tại chỉ là tìm cách tìm hiểu về cái Hệ thống tiến hóa này, chỉ có hiểu rõ nó thì hắn mới có thể tăng thêm thực lực, mấy thứ khác tốt nhất là không nên dính líu. Bữa tối diễn ra nhanh chóng, rồi sau đó hầu hết mọi người đều tìm chỗ nghỉ ngơi hoặc tu luyện, riêng Diệp Thủy Lan thì đã có lầu riêng, còn đám hạ nhân không có gì làm liền ngồi tán gẫu. Từ Phong vốn không muốn thân cận với ai, lấy có mỗi một rồi trực tiếp tìm 1 gốc cây khuất tầm mắt nằm xuống.

Ánh trăng len qua những kẽ lá chiếu xuống gương mặt Từ Phong, hơi thở dài, hắn có cảm giác trong lòng buồn man man nhớ về kiếp trước. Kiếp trước hắn cũng chẳng sung sướng gì, bản thân là cô nhi, về sau thì bị một tổ chức buôn người bắt, rồi trở thành thí nghiệm phẩm cho một tổ chức sát thủ. Suốt 4 năm liền, hắn chịu đựng những cơn đau hành hạ cả tâm thần lẫn thể xác từ những hóa chất dùng cực vật, cuối cùng trở thành dị năng giả nhân tạo đầu tiên được tạo ra bởi khoa học. Sau đó thì hắn được đào tạo trở thành sát thủ, và rồi sau cái nhiệm vụ định mệnh đó, hắn xuyên tới thế giới này.

Từ Phong không lưu luyến kiếp trước, chỉ là cảm thấy hơi trống rỗng, giống như thế giới này không thuộc về hắn. Hơi ngẩng đầu nhìn ngó xung quanh, Từ Phong thấy mọi người đều đã nghỉ ngơi hết, chỉ có 3 thủ vệ vẫn đang làm nhiệm vụ canh gác, để phòng yêu thú tập kích là vẫn còn tinh táo. Nhất thời mọi thứ trở nên vô cùng yên tĩnh.

Trắng trên trời bị một đám mây che khuất, ánh trắng biến mất khiến khu rừng trở nên tăm tối hơn, Từ Phong bỗng nhiên mở to mắt nhìn xung quanh, hần cảm nhận thấy sát khí. Kiếp trước làm sát thủ khiến hần vô cùng nhạy cảm với sát khí. Với chỉ số tinh thần cao đến tận 400 điểm, không hề thua kém Sĩ cấp nhị phẩm, độ nhạy bén của hần đối với sát khí càng cao hơn.

Ngay khi hần đề cao cảnh giác tới cực điểm, bỗng nghe 1 tiếng hự nhỏ nho, nhìn sang thì thấy một bóng đen vô thanh vô tức cửa đứt cổ một thủ vệ đang canh gác, một bóng đen khác túm lấy cổ một thủ vệ rồi vịn nhẹ, thủ vệ còn lại còn chưa kịp phản ứng đã bị 1 kiếm chém đầu.

Hần chưa kịp lên tiếng cảnh báo Trương đội trưởng thì đã thấy một hắc y nhân khác lao tới đám thủ vệ còn đang nghỉ ngơi, người khác tiến tới đám hạ nhân bọn hần, từng đường kiếm quang lóe lên, cắt đứt yết hầu của từng người.

Đến lúc này thì đám thủ vệ cũng đã nhận ra có biến, một người hô lên:

“Địch tập kích!! Địch nhân tập kích!!!”

Rồi sau đó bị 1 kiếm chém đầu.

Tiếng báo động của hần cũng khiến cho tất cả tỉnh lại, nhất thời cực diện trở nên vô cùng hỗn loạn. Từ Phong đề ý thấy tổng cộng có 13 hắc y nhân, tu vi mỗi người hầu hết đều là Sĩ cấp, thậm chí còn có hai Sur cấp tứ phẩm đang đứng ngoài không đồng thủ, đoán chừng là chi huy.

Ngay lúc hần còn đang quan sát, một hắc y nhân sau khi nhanh gọn cắt đứt yết hầu của 4 hạ nhân khác, tiến tới vùng kiểm vệ phía hần. Từ Phong hơi nháu mày, cảm giác mũi kiếm trước mắt rất chậm chạp, có thể dễ dàng né tránh, nhưng hần không hề né tránh, để một kiếm kia vô cùng thuận lợi cửa qua cổ hần, rồi sau đó thuận thế đồ người xuống.

Trước kia đề thử nghiệm năng lực *Tài sinh siêu tốc* hần đã từng lấy dao chém một vết thương sâu chừng mấy tấc lên tay, và sau đó trộn mắt há mồm nhìn miệng vết thương dùng tốc độ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường khôi phục lại như cũ, dù không có khoa trương như Wolverine trong phim mà kiếp trước hần đã xem, nhưng cũng chỉ mất chưa đến hai phút để hần hoàn toàn khôi phục, vô cùng thần kì. Kiếp trước một trong hai dị năng của hần là Siêu hồi phục cũng có khả năng tương tự, nhưng yếu hơn rất nhiều, một vết thương như vậy cũng phải mất gần cả ngày mới có thể khôi phục. Tuy vậy so sánh với người bình thường cũng đã vô cùng kinh thế hãi tục. Trên thực tế nếu so sánh với kĩ năng *Tài sinh siêu tốc* của hần bảy giờ thì cách biệt một trời một vực.

Tin tưởng những gì hệ thống cho biết về kĩ năng *Tài sinh siêu tốc* hần không hề tránh né mà nhận một kiếm kia. Hần thừa biết dù có phản kháng cũng không có kết quả tốt, hai Sur cấp của đối phương cũng không phải dễ chơi, nên hần mạo hiểm đánh cược, và hần đã thành công. Ngay khi hần vừa ngã xuống cũng có thể cảm nhận cổ mình đã ngưng xuất huyết, bất đầu khôi phục, nhưng hần không hề làm ra động tác gì khác, chỉ giả vờ hơi giãy dụa giống như sắp chết rồi nằm im, kim chế hời thở của mình đến mức tối đa theo dõi dị biến.

Cũng may hắc y nhân sau khi xử lí hần liền không quan tâm nhiều nữa mà quay trở lại giả nhập vòng chiến. Lúc này hai Sur cấp tứ phẩm cũng đã ra tay, lấy hai đánh một mà cuốn lấy Trương đội trưởng, đám hắc y nhân còn lại tuy cảnh giới không chênh lệch nhiều với thủ vệ lẫn, nhưng kinh nghiệm chiến đấu hơn hần một cấp bậc, dùng thế ít người ẹp đánh đám thủ vệ đến không thể thở được.

Diệp Thủy Lan tuy có tu vi Sĩ cấp nhị phẩm nhưng chỉ là một tiểu cô nương không hề có kinh nghiệm thực chiến, mắt thấy chiến đấu nổ ra, máu tươi văng tung tóe liền run lấy bầy, đến cảm kiếm cũng không vững, chỉ dựa vào đám thủ vệ liều chết bảo vệ.

Trương đội trưởng mắt thấy tình thế không ổn, ánh mắt cảm thù nhìn vào hai Sur cấp trước mặt:

“Bọn mi biết chúng ta là ai không, bọn ta là người Diệp gia, dù bọn ngươi có thế nào cũng không thể chống lại được thực lực của Diệp gia, biết điều thì mau chóng lui đi, đừng đề cả chết lưới rách.”

Hai hắc y nhân cũng chỉ hơi ngưng lại đôi chút, rồi lại tiếp tục công kích điên cuồng, một tên mở miệng cười hắc hắc:

“Chúng ta không chỉ biết ngươi là người Diệp gia, thậm chí bọn ta còn biết kia là tiểu công chúa Diệp gia, Diệp Thủy Lan, nhưng Diệp gia thì thế nào, hôm nay bọn mi vẫn phải chết không nghi ngờ!!”

Hắc y nhân vừa dứt lời liền tiếp tục liên thủ với người còn lại, công kích Trương đội trưởng không ngừng. Trương đội trưởng sử dụng một thanh đại đao, hiển nhiên không phải Linh khí mà chỉ là vũ khí bình thường mà thôi, tuy nhiên cũng vô cùng sắc bén, thuộc hàng thượng phẩm trong binh khí.

Lúc này hần đang vô cùng chật vật dưới thế công của hai hắc y nhân, tuy hần có tu vi Sur cấp ngũ phẩm, hơn hai người kia một phẩm giai, nhưng hai hắc y nhân phối hợp với nhau vô cùng chặt chẽ, phảng phất như tám ý tương thông, hai thanh kiếm thay phiên nhau giáp công khiến Trương đội trưởng không có một kẽ hở nào để thoát thân.

Phía bên kia chiến cục đã gần kết thúc, mặc dù hơn về số lượng nhưng những thủ vệ Diệp gia cũng không thể chống đỡ lâu vì thiếu kinh nghiệm tác chiến lẫn phối hợp, từng người từng người một ngã xuống, dần dà chỉ còn lại 7 thủ vệ co cụm lại bao quanh bảo vệ Diệp Thủy Lan, dưới thế công của đám hắc y nhân, đoán chừng chẳng mấy chốc sẽ tan rã. Nhìn đám thủ vệ Diệp gia mà Từ Phong không khỏi ngán ngẩm, đám thủ vệ này ngày thường nhờ thân phận người của Diệp phủ mà vô cùng hách dịch, tu vi cao nhưng so sánh với những hắc y nhân trước mặt thì giống như rác rưởi, một thân vũ kĩ trang bị cũng trở nên vô dụng.

Mắt thấy tình thế không ổn, Trương đội trưởng dứt khoát chém ra một đao, tạm thời bức lui hai hắc y nhân, linh lực quanh người chấn động mãnh liệt, không khí xung quanh bỗng trở nên nóng rực. Hai hắc y nhân lui về sau, nhìn thấy cảnh này liền bật thốt:

“Ly hỏa đao quyết – Huyền cấp hạ phẩm vũ kĩ!!”

Chỉ thấy trong nháy mắt, linh lực xung quanh Trương đội trưởng dường như sôi trào, hần mở miệng gầm lên:

“Ly hỏa đao quyết, trăm cho ta!!!!”

Một tia đao mang đỏ thẫm mang theo khí tức nóng bỏng lấy tốc độ cực nhanh lao tới hai hắc y nhân, khiến hai người nhất thời không kịp tránh né, chỉ có thể ngạnh kháng

“Đừng tưởng chỉ mình ngươi có vũ kĩ cao giai, tới, Hoàng giai thượng phẩm Thổ hoàng linh giáp!”

Hai hắc y nhân nhanh chóng hội tụ linh lực toàn thân, trên cơ thể bỗng chốc phủ lên một lớp quang mang màu nâu, bao phủ toàn bộ cơ thể họ. Trong nháy mắt khi hào quang màu nâu thành hình liền va chạm với đao mang.

"Ầm!!". Một tiếng nổ lớn vang lên, đất đá xung quanh hai người bị chấn vỡ, khói bụi bay mù mịt.

Bụi đất tan đi, lộ ra hai hắc y nhân vẫn nguyên vẹn, chỉ có y phục rách nát thảm hại, trên người cũng chỉ có mấy vết cháy nám nhỏ nhỏ, đang hơi cúi người thở hồng hộc. Trương đội trưởng lúc này cũng không khá hơn, dù không bị thương thể nhưng linh lực toàn thân gần như khô kiệt, vũ kĩ cao giai tuy mạnh nhưng tiêu hao cũng kinh người, chỉ một chiêu đã khiến hần tiêu hao đến 8 thành linh lực, giờ còn sót lại cũng chưa đến 2 thành.

Đúng lúc này tai hần nghe thấy từng tiếng kêu thảm, đưa mắt nhìn sang thì thấy thế phòng thủ của đám thủ vệ Diệp gia đã tan vỡ, từng người một lần lượt bị lấy mạng. Diệp Thủy Lan lúc này cũng đã lấy hết dũng khí đánh trả, nhưng hiển nhiên là tâm thần vẫn hoảng hốt, một thân lực lượng sử dụng chưa tới ba phần, đành nói là hắc y nhân đang giao thủ với nàng có tu vi Sĩ cấp, chỉ bằng một linh cảnh thất bộ cũng có thể hạ nàng trong chớp lát.

Hít một hơi sâu, Trương đội trưởng lao tới phía Diệp Thủy Lan hồng cứu viện, bỗng nhiên một bóng đen hiện ra trước mắt, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đâm ra một kiếm. Trương đội trưởng lúc này sức cũng lực kiệt, hắc y nhân trước mặt lại ra tay quá nhanh, kiếm thế không chút trở ngại xuyên qua ngực Trương đội trưởng.

Cúi đầu nhìn vào thanh kiếm đang cắm ở ngực mình, Trương đội trưởng dường như không thể tin vào mắt mình nhìn hắc y nhân trước mặt

“Sur.....Sur cấp cứu phẩm..ngươi.....”

Chưa dứt lời liền ngã xuống tuyệt khí bỏ mình. Hắc y nhân chỉ nhìn thoáng qua, đưa tay bỏ khăn che mặt, lộ ra gương mặt của một trung niên nhân tầm 40 tuổi, hướng về hai hắc y nhân vừa mới chống đỡ một đao kia hừ lạnh một tiếng:

“Cố một Sur cấp ngũ phẩm cũng không xử lí được, nuôi bọn mi đúng là tốn cơm tốn gạo.”

Hai hắc y nhân kia đi tới, lột bỏ khăn che mặt, khom người hành lễ:

“Thủ lĩnh, là bọn ta vô năng, không thể chém giết hần.”

Tên thủ lĩnh cũng không hề dài dòng, chỉ phát tay ra hiệu miễn lễ, thân hình chớp động, trong nháy mắt giải quyết hết 5 thủ vệ còn lại đang khổ sở chống đỡ, không hề tổn sức một chút nào, tựa hồ như giải gà vậy.

Nở nụ cười, hần hướng về phía Diệp Thủy Lan lúc này đang run rẩy tựa vào một gốc cây, sắc mặt tái mét mà hành lễ:

“Tại hạ Nhạc Vũ, thủ lĩnh của Thanh xà dong binh đoàn, xin ra mắt Diệp tiểu thư.”

Diệp Thủy Lan tựa như một con thỏ nhỏ, vô cùng sợ hãi lắp bắp nói:

“Ngươi..ngươi muốn gì, nếu là tiền thì cha ta có rất nhiều tiền, chỉ cần ngươi không hại ta thì ta có thể.....bảo cha ta đưa cho ngươi 5 vạn kim tệ.”

Nhạc Vũ nghe xong thì lắc đầu, nở một nụ cười thân thiện mà trong mắt Diệp Thủy Lan không khác gì ác ma nhẹ rằng là bao:

-“Năm vạn lượng là một món tài sản khổng lồ, nhưng chỉ cần ta lấy được không gian giới chỉ của tiểu thư thì cũng bán được mười vạn lượng, Nhạc Vũ này tuy không phải thương nhân nhưng cũng không làm ăn lỗ vốn đâu. Yên tâm, ta cũng chỉ muốn tiểu thư đi một chuyến cùng bọn ta mà thôi.”

-

Nói đoạn hất cằm ra lệnh cho hai hắc y nhân tới trời Diệp Thủy Lan lại, rồi quay sang nói với một tên dong binh khác:

“Đỗ Duy người ở lại đây dọn dẹp, tốt nhất là dọn sạch sẽ không để lại dấu vết.”

Tên này vàng dạ một hồi, Nhạc Vũ cũng không ra lệnh gì thêm, chỉ dùng một tay nhắc lên Diệp Thủy Lan lúc này đã bị trời cứng lại, phi thân vào trong rừng, theo sau là 12 tên thủ hạ, nhất thời mọi thứ lại trở nên yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Lựa chọn chức nghiệp

Lúc này Đỗ Duy ở lại mới bắt đầu đưa mắt nhìn lại bãi chiến trường ngồn ngồn binh khí gãy cùng xác chết, máu tươi vương vãi khắp nơi mà thờ dài ngao ngán:

“Thủ lĩnh việc gì phải cẩn thận thế, chỉ cần xóa sạch dấu vết chiến đấu rồi vứt đó là được, đến ngày mai là đám xác chết này hết thấy đều sẽ chui vào bụng đã thú thôi mà.”

Lắc lắc cái đầu, hắc bắt đầu thu thập hiện trường. Hắc không hề biết rằng, ngay sau lưng hắc vẫn còn một người còn sống, và đang yên lặng quan sát hắc.

-Tên: Đỗ Duy

Sĩ cấp nhất phẩm

Nhanh nhẹn: 700

Thể lực: 640

Lực lượng: 800

Tinh thần: 225

Linh lực: 180

Tất cả chỉ số của Đỗ Duy hiện lên rõ mồn một trong ý thức của Từ Phong nhờ kĩ năng *Phân tích nhân* của hắc, ánh mắt hắc khẽ lóe ra một tia sát ý. Chỉ số của hắc phải nói là vượt trội hơn hắc so với Đỗ Duy, chỉ có điều là hắc không có chút linh lực nào mà thôi, nhưng linh lực hắc hết sử dụng để gia trì tăng cường các tổ chức của cơ thể hoặc là sử dụng vũ kĩ, tên này hắc không sở hữu vũ kĩ gì quá mức lợi hại.

Từ Phong căn bản không hề chán chờ, với tốc độ của đám hắc y nhân và tên thủ lĩnh Nhạc Vũ, hắc là đã đi xa khỏi nơi này, hắc có thể ra tay mà không hề sợ bị phát hiện. Hắc nhòm người đấy, lao như tên bắn về phía Đỗ Duy lúc này đang thu dọn chiến trường.

Tên kia đang vác một cái xác trên vai, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động đằng sau lưng, bản năng cảm thấy nguy hiểm liền nhanh tay thả rơi cái xác rồi quay người lại. Tất cả những gì hắc kịp nhìn thấy đó là một tàn ảnh đang lao về phía mình, đồng thời trên ngực có cảm giác chấn động như bị một tảng đá mấy trăm cân đập mạnh vào. Hắc phun ra một ngụm máu, cả thân hình bay ra đằng sau đập lưng vào một thân cây, có thể nghe được tiếng xương cốt kêu lên răng rắc, Đỗ Duy rơi xuống đất thì cả người mềm nhũn, bị cự lực chấn gãy xương sống, chết ngay lập tức.

Lắc lắc cổ tay, Từ Phong không hề ngạc nhiên nhìn xác chết của Đỗ Duy. Vào kiếp trước của hắc, sát thủ ưa chuộng vũ khí tầm xa như là súng ngắm các loại, hiệu quả và an toàn cho bản thân, Từ Phong cũng không phải ngoại lệ, thế nhưng sở hữu hai kĩ năng Siêu hồi phục và Đột phá cực hạn, chỉ có ngu xuẩn mới không học cách cận chiến. Và lẽ dĩ nhiên Từ Phong cũng có luyện tập cận chiến, thậm chí nếu so sánh với giết người bằng vũ khí nóng, hắc ưa thích sử dụng vũ khí lạnh như là đao kiếm hơn, lúc đó hắc mới có thể phát huy năng lực của mình tới mức mạnh nhất.

Lấy khả năng cận chiến cùng khả năng ám sát của hắc, đồng thời năng lực của hắc còn mạnh hơn Đỗ Duy, nếu không thể nhất kích tất sát thì Từ Phong hắc tốt nhất là đâm đầu vào gốc cây chết quách đi cho xong.

Ngay lúc sinh cơ của Đỗ Duy đoạn tuyệt hoàn toàn, trong đầu Từ Phong bỗng vang lên âm thanh:

“Vượt cấp hạ gục Sĩ cấp nhất phẩm, chúc mừng chủ nhân đạt được thành tựu “First blood”. Thương 1000 điểm tích lũy. Mở ra hệ thống chức nghiệp!”

Từ Phong hơi nhíu mày, liền thấy một danh sách dài dang đặc hiện ra trong đầu mình, nào là Kiểm sĩ, Pháp sư, Đạo tặc...v.v không khác gì với mấy trò chơi nhập vai trên mạng mà hắc chơi kiếp trước. Hắc cũng lười nhìn cái danh sách, trực tiếp lựa chọn chức nghiệp là Sát thủ, đây cũng là chức nghiệp mà hắc ưa thích nhất mỗi khi chơi game, âm thanh kia lại một lần nữa vang lên:

“Chúc mừng chủ nhân đạt được chức nghiệp chính là Sát thủ, kĩ năng chức nghiệp đã được thêm vào!”

Từ Phong liền kiểm tra thông tin của bản thân

-Tên: Từ Phong

Sát thủ level 0

Nhanh nhẹn: 1350

Thể lực: 900

Lực lượng: 1400

Tinh thần: 400

Linh lực: 0

-Kĩ năng chức nghiệp

Liếm tức (chủ động): Thu liếm khí tức khiến ngoại nhân không thể phát hiện ra tu vi cùng cảm nhận được khí tức, không hạn chế số lần cũng như thời gian sử dụng

Ngụy trang (chủ động): Hòa lẫn vào môi trường xung quanh, khiến bản thân trở nên vô hình dưới mắt thường, không hạn chế số lần cũng như thời gian sử dụng, không thể sử dụng khi chiến đấu.

Từ Phong bỗng cảm thấy hồ hấp mình trầm trọng hơn khi nhìn thấy hai kĩ năng này. Sát thủ là gì, là giết người trong vô hình, không ai phát hiện ra hành tung, chết lúc nào cũng không biết, hai kĩ năng này quá mức kinh khủng, một võ sĩ bình thường sở hữu hai kĩ năng này cũng sẽ trở thành sát thủ thượng thừa, đừng nói là một sát thủ chuyên nghiệp như hắc. Với hai kĩ năng này, ám sát sẽ dễ như trở bàn tay, trừ khi thực lực hai bên quá cách biệt, mà nếu thực lực cách biệt, bấy bản tính của Từ Phong căn bản sẽ không bao giờ mạo hiểm.

“Hệ thống đề nghị lựa chọn chức nghiệp phụ là Thợ săn, chủ nhân có muốn thay đổi?!”

Từ Phong liếc mắt nhìn vào cái chức nghiệp Thợ săn, chỉ thấy một dòng mô tả duy nhất: “Đánh cắp vĩnh viễn một phần chỉ số của nạn nhân sau khi bị hạ gục”

Hít một ngụm khí lạnh, Từ Phong bỗng cảm thấy trước mắt mình mở ra một con đường rộng thênh thang để trở thành cường giả, một con đường chỉ giành cho mình hắc bước đi, đầy những máu tanh và giết chóc. Bản thân là một sát thủ, quan niệm thiện ác trong lòng của hắc không tồn tại, trong mắt hắc chỉ tồn tại hai loại người, kẻ thù và không phải kẻ thù, nếu hắc đi giết người để đánh cắp chỉ số nhằm trở nên mạnh hơn, so ra cũng không khác gì so với tu luyện ma công đi hút tinh khí của người khác cả, cơ mà đối với hắc thì không phải vấn đề to tát, ma công thì ma công, tà đạo thì tà đạo, ta chỉ làm những gì ta muốn, mặc xác thế nhân nghĩ ta ra sao! Không hề do dự, hắc chọn xác nhận ngay lập tức. Nghĩ tới bộ dáng của Diệp Thủy Lan lúc bị bắt đi, khỏe miệng hắc bỗng nở một nụ cười, nếu đám sát thủ trong tổ chức của hắc kiếp trước mà nhìn thấy nụ cười này chắc chắn sẽ sợ đến vỡ mặt, vì nụ cười này biểu thị cho ai đó sắp xuống địa ngục đi đạo.

Từ Phong đưa tay lên tháo xuống miếng băng vải che đi con mắt trái của hắc, để lộ ra một con mắt đen kịt không có con ngươi và cùng quỹ dị

Đưa mắt nhìn về phía đám người Thanh xa dong binh đoàn rồi đi, lúc này con mắt màu đen của hắc bỗng hiện lên vô số tơ nhện, giống như mạch máu gân guốc chằng chịt khắp mắt hắc, lóe lên hào quang màu đỏ như máu.

-Kĩ năng chủng tộc

Thiên ma nhân (chủ động): Có thể trực tiếp nhìn thấy linh khí/linh lực.

Linh khí không thể nhìn thấy bằng mắt thường, chỉ có thể dùng thần thức để cảm nhận. Lúc này thông qua con mắt trái của mình, thế giới xung quanh Từ Phong trở nên vô cùng khác biệt so với lúc bình thường, linh khí màu xám tro di chuyển trong không khí giống như những dòng nước, phía đám người Thanh xa dong binh đoàn vừa rồi khỏi, linh khí màu xám bị trộn lẫn với một vài luồng khí có màu khác nhau, đó có, vàng có, lam có.....

Từ Phong biết được, đó chính là linh lực thoát ra ngoài từ trên cơ thể đám người Thanh xa dong binh đoàn khi rời khỏi đây, và hiển nhiên chúng đã sử dụng linh lực phụ thân để tăng thêm tốc độ, nếu không những luồng khí này đã không có màu đậm như vậy.

Linh khí vốn có màu xám, vô giá hấp thu linh khí, dùng công pháp tinh lọc linh khí, chuyển hóa thành linh lực bản thân, lúc này linh khí trải qua công pháp chất lọc và biến thành linh lực thì sẽ sở hữu các màu sắc khác nhau, biểu thị bởi linh căn của vô gia đó.

Vô gia sở dĩ có thể tu luyện, trở nên vượt trội hơn so với người thường là vì sở hữu linh căn, có thể hấp thu linh khí để tu luyện, có tổng cộng 9 loại linh căn khác nhau, ngũ hành kim-mộc-thủy-hỏa-thổ cùng 4 loại dị linh căn là lôi-phong-âm-quang. Ngũ hành linh căn là phổ biến nhất, trong khi dị linh căn thì hiếm như lông phượng sừng lân, nhưng bản về uy lực cũng như diệu dụng thì ngũ hành linh căn có phần hơi kém hơn so với dị linh căn. Công pháp cũng có 9 loại, tương đương với 9 loại linh căn, vô gia muốn tu luyện phải có công pháp thích hợp với linh căn của mình, tu luyện bữa bãi nhẹ thì nội thương, nặng thì tàn phế thậm chí mất mạng. Chẳng hạn cho một vô gia có hỏa linh căn tu luyện công pháp thủy thuộc tính hoặc âm thuộc tính, khẳng định không chết cũng mất đến nửa cái mạng.

Đương nhiên, vì linh lực cùng linh khí không thể nhìn thấy bằng mắt thường, nên cũng không có ai biết được chúng có màu sắc, ngoại trừ Từ Phong hẳn. Tuy vậy, hẳn cũng chỉ có thể nhận ra màu sắc của ngũ hành linh căn kim-mộc-thủy-hỏa-thổ ứng với vàng-lục-lam-đỏ-nâu sau khi đã bỏ thời gian sát đến muộn rớt cả tròng mắt tât cả vô gia trong Diệp phủ, còn về bốn loại dị linh căn còn lại, hẳn chịu thua. Theo lí mà nói thì âm linh căn sẽ có linh lực màu đen hoặc xám, quang linh căn màu trắng, lôi linh căn màu tím, và phong linh căn thì.....hẳn cũng chịu, đây là lí thuyết, chứ có trời mới biết bốn loại dị linh căn đó có linh lực trông ra sao, dù sao Từ Phong hẳn cũng chưa từng thấy.

Xác định phương hướng của đám người Thanh xà dong binh đoàn, Từ Phong ngay lập tức kích hoạt kĩ năng *Ngụy trang*, cảm giác lạnh lạnh chạy dọc cơ thể khiến hắn rung mình một cái. Từ Phong nhìn nhìn thì thấy cơ thể mình cũng chẳng có gì thay đổi gì cả, đúng lúc này hắn để ý dưới chân của mình, không hề nhìn thấy bóng của hắn dưới ánh trăng.

Nghe hoặc một lúc, Từ Phong liền nhận ra hắn đã trở nên vô hình, đương nhiên sẽ không có bóng.

“Nếu đến cả quần áo cũng có thể trở nên vô hình, vậy chắc hẳn vũ khí cũng sẽ như vậy?”

Nói là làm, Từ Phong liền lấy một thanh đoản kiếm, trong nháy mắt, bóng của thanh kiếm dưới ánh trăng dần biến mất, ngay khi hắn thả tay ra liền xuất hiện trở lại. Nở nụ cười thoải mái, Từ Phong tung người lao vào trong rừng, dùng *Thiên ma nhân* đó xét linh lực còn sót lại trong không khí, men theo hướng đi của đám người Thanh xà dong binh đoàn mà đuổi theo.

Kĩ năng *Ngụy trang* cũng không phải là hoàn mỹ như hắn nghĩ, di chuyển vẫn có thể gây ra tiếng động, cũng may một thân bản lĩnh kiếp trước của hắn vẫn tồn tại, chỉ cần giảm tốc độ xuống thì mọi thứ đều ổn.

Áng chừng nửa canh giờ lẫn mò trong rừng, hẳn tới trước một hang động khá lớn, dấu vết linh lực đã dẫn hắn tới đây. Lúc này trước cửa hang, có hai người đang đứng ở đó làm nhiệm vụ canh gác, khăn che mặt không thấy dấu, nhưng nhìn vào trang phục dạ hành màu đen thì có thể khẳng định đó chính là người của Thanh xà dong binh đoàn.

Từ Phong di chuyển vô cùng nhẹ nhàng, không gây ra một tiếng động tiếp cận hang đá, trong bụng thấp thòm cầu mong kĩ năng *Liễm tức* của mình có thể khiến hai tên dong binh đứng gác kia không cảm nhận thấy hắn.

Chỉ cần bị lộ, Từ Phong hẳn sẽ ngay lập tức từ bỏ ý đồ cứu trợ Diệp Thủy Lan mà bỏ chạy. Nói đùa sao, chỉ sở của hắn có thể đánh ngang với Sĩ cấp ngũ phẩm, hẳn tin với khả năng chiến đấu của mình cũng có thể liều mạng với Sĩ cấp cửu phẩm, dưới điều kiện không thì trên vũ kĩ, thế nhưng đối phương đến cả Sư cấp cũng sở hữu ba người, trong đó còn có một Sư cấp cửu phẩm, người ta chỉ cần tát một cái cũng đủ để hắn có một suất đồ ngoạn Địa phủ miễn phí, Từ Phong hẳn có uổng nhầm thuốc cũng không làm chuyện ngu ngốc đến thế.

Vô cùng chậm rãi tiến tới hang đá, kĩ năng có được từ hệ thống đúng thật là chưa từng khiến hắn thất vọng, chỉ thấy hai tên dong binh vẫn đang to nhỏ trò chuyện với nhau, không hề nhận ra Từ Phong đang đứng ngay trước mặt mình, chỉ cách có hơn nửa mét.

Thầm thở phào nhẹ nhõm, Từ Phong liền lên vào trong hang, bên trong cũng không sâu lắm, khoảng gần 50 mét chiều sâu, vào đến trong cùng thì hắn đã nhìn thấy Diệp Thủy Lan bị trói lại giống như chiếc bánh chưng, miệng bị bịt kín, đang ngược đời mắt nhắm lại nhìn đám dong binh xung quanh.

Trong hang không hề có đồ đạc, chứng tỏ đây không phải đại bản doanh của Thanh xà dong binh đoàn, điều này cũng dễ hiểu, chẳng có dong binh đoàn nào lại rảnh rỗi đến mức chui vào rừng rậm đặt đại bản doanh ở trong đó cả, một con yêu thú cấp 5 tương đương Vương cấp vô gia phát rõ chạy ra ngoài là đủ nghiền nát bất kì dong binh đoàn nhỏ nhỏ nào, những dong binh đoàn lớn thì lại không thiếu tiền bạc để có thể tự dựng đại bản doanh trong các thành trấn, không cần thiết phải chui vào nơi khi họ có gậy như thế này.

P/s: Lần đầu viết truyện, nếu có gì sai sót mong mọi người góp ý, rất mong được mọi người ủng hộ. ^^

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 5: Nghe lén

Diệp Thủy Lan bị trói ngồi ở một góc trong hang, phía bên ngoài là đám dong binh, Từ Phong vô cùng thận trọng, không gây ra một tiếng động nào đứng nép vào vách hang. Từ Phong khẽ quan sát, tính cả hai tên đứng gác phía bên ngoài, thì hiện tại đang có 10 tên dong binh đang ở đây, không biết 2 người khác đâu, hai cao thủ Sư cấp tứ phẩm cùng thủ lĩnh Nhạc Vũ cũng đều ở đây, có vẻ như kế hoạch giải cứu Diệp Thủy Lan của hắn sẽ không thể thực hiện được, thực lực chênh nhau quá xa.

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn một tên dong binh có gương mặt gầy gò, ánh mắt tên này sắc lẹm như dao, làm người khác có cảm giác vô cùng âm độc, chính là một trong hai cao thủ Sư cấp tứ phẩm

“À Cửu, người đã phái hai người đi báo cáo thân chủ rồi chứ, dặn dò kĩ càng chưa?”

A Cửu gật nhẹ đầu, sau đó lại có chút nghi hoặc mà hỏi:

“Thủ lĩnh, rốt cuộc thân chủ thuê chúng ta bắt cóc Diệp Thủy Lan là ai, liệu cái giá có xứng cho chúng ta mạo hiểm không, phải nhớ phụ thân tiểu nha đầu này là Diệp Cuồng, hẳn căn bản là một tên điên, hơn nữa còn là một tên điên có tu vi Vương cấp, một ngón tay của hắn cũng có thể đập cả dong binh đoàn của chúng ta đó?”

Nghe A Cửu hỏi, mọi người cũng không ai nói gì, nhưng trên mặt đều lộ vẻ hiểu kì mà nhìn Nhạc Vũ. Nhạc Vũ nhún nhún vai, trầm giọng nói:

“Thực ra đến bây giờ cho bọn người biết cũng không sao, người thuê chúng ta là người của Âm Ma tông.”

Im lặng một chút, sau đó tất cả mọi người đều bật thốt:

–“Trời à, Âm Ma tông? Không phải đây là một tông môn cường đại ở Xuất Vân đế quốc, đồn rằng có thực lực ngang ngửa với thủ hộ tông môn Lăng Hư Cung của Căn Nguyên đế quốc chúng ta sao.”

–“Hắn là vậy đi, ta không nghĩ trên thế gian này có người cả gan giả mạo Âm Ma tông đâu, nghe nói đây là một tông môn cực hung cực ác, chuyện gì cũng dám làm.”

–“Hừ, đâu chỉ là cực hung cực ác, thậm chí ta còn từng nghe người khác kể rằng, đệ tử của Âm Ma tông tu luyện công pháp phải dùng máu người để luyện a!”

Huyền Linh đại lục có 4 đại đế quốc, các tiểu quốc nhỏ nhỏ thì vô số, chỉ có điều quốc lực quá thấp nên không được coi là đế quốc, hầu hết đều phụ thuộc vào 4 đại đế quốc. Nghe như vậy có vẻ như 4 đại đế quốc nắm giữ lực lượng mạnh nhất đại lục, nhưng trên thực tế không phải vậy. Trên đại lục có tồn tại các tông môn và thế gia vô đạo, thực lực thấp kém có, mà thực lực khủng bố đến mức vượt qua cả một đế quốc cũng có, nhưng hầu hết đều không quan tâm đến chuyện trong thế tục, chỉ chuyên tâm tu luyện, một số môn phái khổng chế một quốc gia, bảo hộ cho quốc gia đó, đổi lại quốc gia đó phải phục vụ cho môn phái thủ hộ, chẳng hạn như kiểm tiền, tìm kiếm thiên tài địa bảo, vô gia cũng cần phải ăn, các môn phái đó tu luyện suốt ngày lấy đâu ra thời gian để ý mấy thứ đó, vậy nên quan hệ mập mờ giữa các tông môn và quốc gia đã trở nên vô cùng bình thường, gần như đã trở thành điều hiển nhiên. Căn Nguyên đế quốc, cũng như ba đại đế quốc còn lại cũng đều có một tông môn đứng sau, với Căn Nguyên đế quốc, đó là Lăng Hư Cung, hiển nhiên tông môn này cường đại hơn xa so với hoàng thất Căn Nguyên đế quốc, nhưng cường đại đến mức nào, Từ Phong hẳn không biết, dù gì hắn cũng chỉ mới tới thế giới này có hơn một tháng, biết được bấy nhiêu là nhờ bản lĩnh tìm kiếm tinh bảo của hắn lúc tiền thế.

Nghe thấy Nhạc Vũ trả lời, sắc mặt của A Cửu lúc này cũng trở nên ngưng trọng:

“Thủ lĩnh, bọn chúng đã đưa ra thủ lao gì để có thể khiến ngài động tâm vậy, chuyện này có vỡ lẽ ra, đừng nói Diệp gia, chỉ cần Diệp Cuồng trả thù chúng ta cũng đã gặp tai họa ngập đầu rồi. Nước xa không cứu được lửa gần, Âm Ma tông có mạnh mấy đi nữa thì cũng không ở gần đây như Diệp gia, mà cũng không chắc là bọn chúng sẽ cứu giúp chúng ta nữa.”

Nhạc Vũ theo mắt nhìn A Cửu, tự nhiên A Cửu cảm giác huyết dịch toàn thân như bị đóng cứng lại, cảm giác như bị một con trượng cổ hung thủ đang nhìn chăm chăm vào, bất giác lưng hắn đầy mồ hôi lạnh. Thu hồi ánh mắt, Nhạc Vũ thần nhiên nói:

“Người nói cũng có lí, nhưng nếu ta nói thủ lao là 50 vạn kim tệ thì sao đây?”

A Cửu hồi phục tinh thần, nghe vậy không khỏi nhủ thầm:

“50 vạn kim tệ là món tiền khổng lồ, nhưng cũng không đủ để tất cả chúng ta bồi mạng à!”

Nhạc Vũ cười lạnh, từ trong người lấy ra một chiếc ngọc giản:

“50 vạn kim tệ đương nhiên không đủ để cho chúng ta liều mạng, thế nhưng kèm theo là một thanh địa giai hạ phẩm Huyền khí và một bộ công pháp Huyền giai thượng phẩm, hơn nữa còn là công pháp vô thuộc tính, người nói ta có thể từ chối không?”

Từ Phong nghe đến đây thì cũng giật mình, công pháp vô thuộc tính? Chẳng phải đúng là thứ mình đang cần ư! Trước kia hắn bị phán định là không có linh căn, nhưng trải qua cái tạo của Hệ thống tiến hóa, hẳn có thể khẳng định mình bây giờ có sở hữu linh căn, nhưng vấn đề là hắn không có cách nào để kiểm tra xem linh căn của mình có thuộc tính gì, bản thân hắn cũng không thể cứ như vậy lao vào trong Diệp phủ mà nói nay mình đã có linh căn, xin được kiểm tra chứ, không bị tông có

ra ngoài đã là may mắn rồi.

Công pháp vô thuộc tính bất kì linh căn nào cũng có thể tu luyện được, hiệu quả không khác gì so với tu luyện công pháp đúng thuộc tính của bản thân, vì thế giá trị của nó cao hơn nhiều so với công pháp thuộc tính cùng đẳng cấp khác. Hơn nữa, nếu sử dụng công pháp vô thuộc tính để tu luyện, linh lực thu được luôn tinh thuần hơn so với công pháp bình thường vài thành. Linh lực tinh thuần hơn nghĩa là ít tạp chất, đồng nghĩa với việc cùng một lượng linh lực, người khác dùng một chiêu vũ khí đã kiệt lực, nhưng người tu luyện công pháp vô thuộc tính dùng xong thậm chí còn có thể dư sức để.....bỏ chạy, đó chính là khác biệt giữa sống và chết a. Chưa hết, nghe đồn công pháp vô thuộc tính còn giúp vô giả dễ dàng hơn trong việc phá tan binh cảnh vô vi, rất nhiều người có thể chứng thực, còn lí do vì sao, không ai biết.

Kích động thì kích động, Từ Phong hẳn cũng không hề có ý định cố gắng đoạt lấy cái ngọc giản có ghi công pháp mà Nhạc Vũ đang cầm trong tay, việc đó so với tự sát cũng không khác nhau là mấy. Cần thận, luôn lưu lại đường lui cho bản thân chính là tiêu chí hàng đầu của một sát thủ, và Từ Phong hẳn vẫn chưa hề quên điều đó, còn mạng là còn hi vọng, mất mạng thì cái gì cũng không có, chỉ có mấy kẻ mưng phu không nào mới liều mạng nhắm tới cái lợi trước mắt.

Từ Phong mặc dù là kẻ xuyên việt, nhưng hẳn chưa bao giờ có ý nghĩ rằng mình sẽ là nhân vật chính trong một bộ tiểu thuyết nào đó, sẽ dùng một cách thần kì hóa ngay thành an, không có đâu, hẳn xuyên được thì người khác cũng có thể xuyên được, lấy cái gì mà khẳng định hẳn là nhân vật chính chứ, mạng của hẳn sẽ do hẳn nắm lấy, tuyệt đối sẽ không giao mạng của mình vào một thứ hư vô mờ mịt như là vận mệnh.

Đám đông bình nghe Nhạc Vũ nói vậy liền không hện mà cùng hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía cái ngọc giản trong tay hẳn cũng trở nên nóng bỏng, công pháp vô thuộc tính Huyền giai thượng phẩm, căn bản là có tiền cũng không thể mua được. A Cứu cũng không ngoại lệ trở nên kích động, chỉ duy có một người dường như không quan tâm gì đến xung quanh, chính là tên Sư cấp tứ phẩm còn lại. Từ Phong chưa từng nhìn thấy hẳn mở miệng ra nói bất kì một câu nào từ đầu tới giờ, hẳn luôn giữ cánh tay và mặt lạnh tanh mà nhắm mắt dưỡng thần.

Nhạc Vũ nắm chặt ngọc giản trong tay, giọng nói bất chợt trở nên hơi run run:

“Có công pháp này trong tay, chẳng mấy chốc ta có thể đột phá binh cảnh, trở thành Tướng cấp cường giả, đến lúc đó, chúng ta chỉ cần rời khỏi Căn Nguyên để quốc, dong binh đoàn có Tướng cấp tọa trấn, lo gì chúng ta không có chỗ đặt chân, hơn nữa, sau khi ta đạt tới Tướng cấp, công pháp này ta sẽ chia cho mọi người nghiên cứu, đến lúc đó, Thanh xà dong binh đoàn chúng ta có muốn không mạnh lên cũng không!”

Đám dong binh nghe đến viễn cảnh tươi sáng đó, nhất thời tâm tình trở nên vô cùng hưng phấn, mọi dị nghị lẫn hoài nghi lúc trước liền mất sạch.

“Thủ lĩnh, vậy thanh Huyền khí đó đâu, lấy ra cho mọi người được chiêm ngưỡng đi!”, một tên dong binh liếm môi nói.

“Đầu có dễ như thế, chẳng ta hiện tại chỉ nhận được 20 vạn kim tệ cùng một nửa đầu của công pháp làm đất cọc thôi, phải hoàn thành nhiệm vụ mới mới lấy được”, Nhạc Vũ vuốt ve ngọc giản trong tay mà nói. Nghe vậy, tất cả mọi người đều gật gù ra vẻ đã hiểu.

Tâm tình của Nhạc Vũ cũng vô cùng thoải mái, bỗng cảm thấy có gì đó không ổn:

“Ủa, hai tên kia chạy về tận Từ Tinh thành để báo cáo với thần chủ thì cũng thôi đi, sao Đỗ Duy giờ này vẫn chưa thấy về, xử lí mấy cái xác cũng chỉ mất một lúc mà thôi, đến giờ đã gần một canh giờ rồi mà hẳn vẫn chưa trở lại, lạ đường là không thể rồi, bọn ta thuộc đường trong Ngọa Long sơn mạch như nhà mình vậy, hay là có biến cố gì xảy ra?!”

Nghe đến đây, trực giác mạch báo hẳn có chuyện xảy ra rồi, và từ trước đến nay, hẳn vô cùng tin tưởng vào trực giác của bản thân, thực tế cũng chứng minh, hẳn đã mấy lần thoát hiểm nhờ trực giác của mình.

Đứng đây, Nhạc Vũ ra lệnh:

“A Cứu, A Bát và ba người bọn mi đi theo ta, ta có linh cảm xấu về Đỗ Duy. Hai người còn lại ở lại đây tiếp tục để mất đến nha đầu kia.”

Mặc dù ngạc nhiên trước mệnh lệnh đột ngột của Nhạc Vũ, nhưng mọi người cũng không hỏi nhiều, liền nghe theo. Nhạc Vũ liền nhanh chóng dẫn theo A Cứu A Bát là hai Sư cấp, kèm theo ba người có thực lực mạnh nhất trong đám dong binh còn lại, đều là Sĩ cấp bát-cửu phẩm đi ra ngoài.

Nhạc Vũ đi qua chỗ Từ Phong đứng, hẳn bỗng cảm thấy hơi là lạ, giống như là có một ánh mắt đang theo dõi mình, liền đưa mắt nhìn về phía Từ Phong, sau khi không hề phát hiện ra điều gì dị thường, hẳn lắc lắc cái đầu, nghĩ rằng bản thân nghĩ thần nghi quỷ mà bỏ qua không quan tâm nữa, dẫn theo đám thủ hạ đi ra ngoài.

Sau khi Nhạc Vũ đi ra ngoài một hồi, Từ Phong lúc này mới dám buông lỏng hơi thở, vừa nãy Nhạc Vũ nhìn thẳng vào mắt hẳn, khiến hẳn thiếu chút nữa tưởng rằng mình đã bị phát hiện. Thở phào một tiếng, vừa rồi nguy hiểm thật, nếu thật sự bị Nhạc Vũ phát hiện ra thì Từ Phong hẳn hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Tuy rằng khả năng *Tài sinh siêu tốc* sẽ khiến hẳn không chết, nhưng Nhạc Vũ không phải loại gà mờ như tên Đỗ Duy kia, một người đã chết hay chưa Nhạc Vũ chỉ cần để ý một chút là có thể nhận ra, việc hẳn suýt chút nữa bị Nhạc Vũ phát hiện vừa rồi là một minh chứng tốt nhất. Nếu bị phát hiện, rồi sau đó bị phá hủy đầu và trái tim, hoặc bị giết đi giết lại đến khi cạn kiệt sinh mệnh lực mà chết cũng không phải hay ho gì.

May mắn rằng kĩ năng *Ngụy trang* cùng với *Liếm tức* đã che dấu hoàn hảo sự hiện hữu của Từ Phong, đến cả cao thủ Sư cấp cửu phẩm như Nhạc Vũ cũng không thể phát hiện ra được.

Đội thêm một lúc nữa, sau khi chắc chắn rằng Nhạc Vũ đã đi xa, Từ Phong bắt đầu nhẹ nhàng di chuyển về phía hai tên dong binh còn lại ở trong hang. Hai tên này lúc này đang vô cùng buồn chán mà tán gẫu với nhau:

“Nè, người nào xem tại sao thủ lĩnh đại nhân tự nhiên lại chạy ra ngoài tìm tên Đỗ Duy đó a, cùng lắm thì cho một người đi kiểm tra là được thôi mà, cần gì phải đích thân đi như thế chứ.” Một tên thắc mắc nói.

“Phải đó, ta cũng đang thắc mắc đấy, thậm chí lão đại còn mang theo tất cả chủ lực á, nhờ ở đây có biến thì chúng ta chắc gì đã có thể xử lí được a.” tên còn lại cũng gật gù đồng ý.

“Thôi kệ đi, chỗ này vô cùng kín đáo, chẳng có ai có thể tìm đến đây đâu, chúng ta cứ yên tâm ở lại đây đợi là được.”

Nói đoạn cả hai tên dong binh đều chọn lấy hai góc trong hang để tĩnh tọa. Từ Phong hơi nhui mày, hai tên dong binh này đều có tu vi Sĩ cấp tứ phẩm, lấy trạng thái ẩn thân hiện tại của hẳn để đánh lén, hẳn tự tin có thể nhất kích sát sát, thế nhưng hiện tại vị trí của hai tên này quá xa, chỉ cần xử lí một tên thì tên còn lại cũng sẽ phát hiện ra hẳn.

Mặc dù hẳn tự tin có thể nghiền chết một Sĩ cấp tứ phẩm một đầu một, nhưng hẳn không chắc là động tĩnh chiến đấu ở trong này sẽ không kinh động đến hai tên dong binh đang đứng gác ngoài cửa hang, bọn chúng cũng có tu vi Sĩ cấp tứ phẩm, đến lúc đó thì không chỉ phiền toái, mà hẳn cũng khó thoát khỏi sự dày dora của mấy người.

Nhẹ nhàng thổi lui ra khỏi hang, tâm tình hẳn hơi bực bội một chút, đã có một cơ hội hoàn hảo khi Nhạc Vũ cùng tất cả cao thủ khác không có ở đây, vậy mà điều kiện lại không cho phép hẳn ra tay, phải chi có thêm một chút lợi thế thì tốt biết mấy.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 6: Âm sát

Giống như là đáp lại mong muốn của Từ Phong, lúc này một tên dong binh đang đứng canh bên ngoài bỗng quay sang nói với người còn lại:

-“Người ở đây tiếp tục canh nhé, lão từ phải đi tiêu cái đã, nhịn suốt này giờ rồi!”

Nói rồi nhanh chóng chui vào một bụi cây khuất tầm nhìn, tên dong binh còn lại cũng chỉ bất đắc dĩ nhìn hẳn, nói với theo một câu cần thận với đã thủ rồi cũng mặc kệ hẳn muốn làm gì thì làm.

Thu hết động tĩnh vào trong mắt, khóe miệng Từ Phong khẽ nhếch lên, vô thanh vô tức đi theo tên dong binh vừa chạy đi tiêu kia. Chỉ thấy lúc này tên này đang “giải quyết nỗi buồn” của mình vô cùng thống khoái, thì thoảng còn mở miệng hít hà, hiển nhiên là đã nhịn rất lâu rồi. Lúc này là lúc hẳn buông lỏng cảnh giác nhất, Từ Phong tiến tới sau hẳn, ra tay nhanh như chớp giật, một tay bịt miệng của tên dong binh, một tay còn lại cầm theo một thanh chủy thủ đâm thẳng vào vào cổ hẳn, sau đó liền lật cổ tay kéo mạnh một phát, trực tiếp cắt đứt cuống họng của hẳn.

Tên dong binh còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một dao cắt đứt cuống họng, miệng thì bị một bàn tay cứng như gong kim bịt chặt, chỉ có thể phát ra mấy tiếng ú ớ nhỏ nhỏ trong cổ họng, rồi sau đó chỉ nghe thấy một tiếng “crắc” nhẹ vang lên, đầu của hẳn đã bị Từ Phong bẻ ngoặt ra tận đằng sau, chết đến không thể nào chết hơn được nữa, mọi động tác đều vô cùng mượt mà, không hề cho tên dong binh có cơ hội gây ra một tiếng động nào hết.

Phía bên trong hang, hai tên dong binh đang ngồi nhắm mắt đã tọa liền nghe thấy một tiếng “bịch” từ ngoài cửa hang truyền vào, một tên trong đó nghi hoặc mở mắt ra nói với tên dong binh còn lại:

“Trì Dương người có nghe thấy gì không?”

Trì Dương gật đầu:

“Có nghe thấy, nhưng chắc là đã thủ nào đó thôi, hai tên kia dù gì cũng là Sĩ cấp tứ phẩm giống như chúng ta, hẳn là không vấn đề gì đâu.”

Đứng một chút, nghĩ ngợi thế nào mà hẳn lại nói:

“Thôi kệ, để ta đi ra ngoài xem sao!”

Nói đoạn liền đứng dậy đi ra ngoài cửa hang, vừa ra đến bên ngoài, hẳn liền nhìn thấy xác của tên dong binh vốn lúc này phải đang làm nhiệm vụ canh gác ở dưới đất, họng bị cắt đứt, cổ bị bẻ gãy, tên dong binh còn lại thì không hề thấy đâu. Đứng lúc này trong lòng hẳn dâng lên cảnh báo, liền cúi gập người xuống lần mấy vòng trên mặt đất, ổn định thần hình, đưa mắt nhìn thì thấy ngay phía sau chỗ mình đứng, một thanh niên cao lớn đang cầm một thanh chủy thủ xuất hiện ở đó, cả người giống như hiện ra từ trong hư không, từng phần từng phần cơ thể dần hiện ra từ không khí, vô cùng quý dị. Nhìn lại vị trí mà thanh niên kia đang gờ chủy thủ lên, hẳn không khỏi cảm thấy có mình lạnh lẽo.

Thanh niên đó đương nhiên là Từ Phong, công kích trượt, không hề để cho đối phương có cơ hội thờ đốc, hần tung người lao về phía Trì Phong, chúi thủ trong tay đổi thành một thanh đoản kiếm, dùng tốc độ cực nhanh đâm về phía Trì Dương.

Dù sao cũng là dong binh dày dặn kinh nghiệm, Trì Dương chỉ hơi thoáng sửng sốt một chút liền ngay lập tức phản ứng lại, thế nhưng cao thủ so chiêu, chỉ trong nháy mắt đã quyết định thắng bại, hơn nữa Từ Phong có tốc độ tiếp cận với Sĩ cấp ngũ phẩm, tuy từ phẩm và ngũ phẩm cách biệt nhau không quá nhiều, nhưng Trì Phong lại chiếm tiện cơ, Trì Dương nhất thời lâm vào thế hạ phong. Nế trái né phải, Trì Dương không khỏi rủa thầm, không biết tên thanh niên này là ai, trên người không có chút tu vi nào nhưng thực lực lại ngang ngửa mình, công kích thì nhanh như chớp giật, đòn nào cũng hiểm hóc, chỉ nhắm vào hiểm địa. Hần tự nhận bản thân làm dong binh gần mười năm cũng không thể ra tay ác độc như tên thanh niên này, chiều nào cũng giống như muốn lấy mạng hắn, thế nhưng trên thân lại không có chút sát khí nào, giống như chỉ là đang luận bàn với bằng hữu, chưa kể kinh nghiệm chiến đấu cao đến mức dọa người.

Tên dong binh tên Trì Dương này ban đầu chỉ định ra ngoài ngó một chút, không cảm theo binh khí, nay bị tập kích bất ngờ, bản thân rơi vào thế hạ phong lại chiến đấu với một kẻ mạnh ngang ngửa dùng kiếm trong tình trạng tay không tác sát, hẳn không cần nghĩ cũng biết rằng không sớm thì muộn sẽ mất mạng. cách duy nhất để sống đó chính là đánh động tên dong binh duy nhất còn lại trong hang. Nghĩ sao làm vậy, Trì Dương né lười kiếm của Từ Phong, há miệng định hét lớn một tiếng, đúng lúc này, trên người Từ Phong bỗng bùng lên sát khí kinh thiên, sát khí nồng nặc tỏa ra từ hần khiến Trì Dương có cảm giác như đang đối mặt với một tôn sát thần chủ ra từ núi thủy biến máu, chứ không phải là một tên thanh niên, phải giết bao nhiêu người thì mới có thể có được sát khí kinh thiên như vậy chứ. Thoáng bị sát khí chấn nhiếp, Trì Dương thất thần một chút, nhưng chỉ một chút đó thôi đã đủ rồi.

Trong tích tắc Từ Phong tỏa ra sát khí chấn nhiếp tâm thần của tên dong binh, hần chớp thời cơ ra tay vô cùng chuẩn xác, lấy đoản kiếm đâm tới. Bị thất thần trong giây lát, cộng với việc Từ Phong ra tay quá nhanh, Trì Dương căn bản không kịp tránh né, thanh đoản kiếm đã xuất hiện trước mắt hắn, "phập" một tiếng không gặp chút trở ngại nào đâm xuyên qua một bên mắt hắn, mũi kiếm xuyên thấu ra tận phía sau đầu khiến hần hết thảm một tiếng. Tiền thế làm sát thủ chuyên nghiệp, Trì Phong hần thừa biết cách để tạo ra sát khí, cũng như cách để thu phóng tự nhiên, chỉ cần chọn đúng thời cơ, dùng sát khí có thể thay đổi cục diện của một trận chiến.

Biết được động tĩnh ngoài này sẽ khiến tên dong binh còn lại nhanh chóng đi ra, Trì Phong liền tái kích hoạt kĩ năng *Ngụy trang* của mình, nhất lấy thanh kiếm của tên dong binh canh gác ngoài cửa hang. Đúng như dự liệu, tên dong binh còn lại trong hang sau khi nghe thấy tiếng hét của Trì Dương ở bên ngoài, liền lao ra như tên bắn, hần chỉ nhìn thấy Trì Dương lúc này đã ở trong tình trạng nửa sống nửa chết, một thanh đoản kiếm đâm vào mắt hần xuyên qua tận sau đầu, cả người đang giấy dựa dưới đất, máu tươi không ngừng phun ra. Nhìn thấy thảm cảnh như vậy, tên dong binh căn bản không hề giảm tốc độ lao ra, sau đó là một đường kiếm quang lóe lên, điều cuối cùng hần nhìn thấy chính là thi thể không đầu của mình vẫn đang chạy ra ngoài, sau đó thì.....không có sau đó nữa.

Khê thờ đốc, Từ Phong vút thanh kiếm trên tay đi, tuy rằng lần này xuất kì bất ý đánh lớn thành công, nhưng cũng nhờ phần lớn vào vận khí, nếu không phải tình cờ Nhạc Vũ dẫn người đi ra ngoài, và một tên dong binh đi một mình, thì hần cũng khó mà thuận lợi xử lí từng người một như vậy.

Đánh lên chắc chắn không phải hành vi của quân tử, nhưng Trì Phong cũng chẳng quan tâm, quân tử chỉ có chết sớm, tiểu nhân còn sống lâu hơn, hần đã đọc qua rất nhiều tiểu thuyết, hầu như cái nào cũng nêu cao khẩu hiệu chính nghĩa thắng gian tà, nhân vật chính không phải là quân tử thì cũng cao thượng như thánh nhân. Răm chỗ, hần căn bản chưa bao giờ tin vào mấy thứ vô văn như thế, nếu chính nghĩa thắng gian tà, vậy hần làm sát thủ bao nhiêu năm tại sao lại chỉ có thành công không có thất bại chứ, chẳng phải hần thuộc phe gian tà sao. Hần không phải quân tử, cũng không muốn trở thành quân tử, hần chỉ làm tiểu nhân còn hơn. Nghe thì có chút vô si, nhưng đối với hần, kết quả quan trọng hơn quá trình, để đạt được kết quả mong muốn, không từ thủ đoạn chính là tác phong của hần.

“Chúc mừng chủ nhân vượt cấp hạ sát Sĩ cấp tứ phẩm, đạt được 600 kinh nghiệm, 100 điểm tích lũy...”

“Chúc mừng chủ nhân vượt cấp hạ sát Sĩ cấp tứ phẩm, liên trăm hai, đạt được 660 điểm kinh nghiệm, 110 điểm tích lũy....”

"Chúc mừng chủ nhân vượt cấp hạ sát Sĩ cấp tứ phẩm, liên trăm ba, đạt được 720 điểm kinh nghiệm, 120 điểm tích lũy.....”

.....

“Chúc mừng chủ nhân đã liên cấp lần đầu tiên, khai mở hệ thống cửa hàng hối đoái!”

Liên tiếp nhưng thanh âm thông báo vang lên trong đầu Trì Phong, nhưng lúc này không phải là lúc hần nên để ý đến bọn chúng, hần không thể biết được bao giờ đám người Nhạc Vũ mới quay lại, hần cần phải tranh thủ thời gian vô cùng triệt để, nếu đợi đến lúc bọn chúng trở lại, chưa nói đến tên thủ lĩnh Nhạc Vũ, chỉ vèn vèn A Cửu hoặc A Bát tùy tiện vô một chương cũng có thể đập hần thành cặn.

Xoay người tiến vào trong hang, Trì Phong vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc ní non của Diệp Thủy Lan, chỉ thấy tiêu là ị lúc này đang hai mắt nhắm chặt lại, thấp giọng khóc thút thít, trông vô cùng đáng thương. Trì Phong ngồi xổm xuống, đưa tay chạm vào người Diệp Thủy Lan, ý đồ định coi trời cho nảng.

Diệp Thủy Lan nhắm mắt, căn bản không nhìn thấy gì, chỉ cảm thấy có một bàn tay to lớn chạm vào người, nhất thời kinh hoàng hét lên một tiếng, mở to hai mắt nhìn Trì Phong, rồi sau đó ngán người ra, hiển nhiên vẫn nhớ Trì Phong hần là ai, chẳng phải đây là cái tên người hầu bị mất đi theo mình sao, cơ mà sao hần lúc này lại trông có vẻ đáng sợ đến thế, khác hần với bố đáng lù dù lúc trước. Nhìn vào con mắt trái đen kịt của Trì Phong, Diệp Thủy Lan không khỏi ngây ra, sau đó lẩm bảm "Thật đáng sợ.....nhưng mà cũng đẹp trai thật..." "Nghe thấy tiếng hét, hần cũng hơi giật mình một chút, sau đó lại nghe thấy tiêu nha đầu lằm bằm, hần không khỏi dờ khóc dờ cười, đúng là tiêu hài tử, quá dễ bị xao lãng. Ngó thấy Diệp Thủy Lan đang mở hai con mắt to tròn đắm ị nhìn mình, bộ dáng vừa đáng thương lại có chút khả ái, nhất thời khiến hần mềm lòng. Nhẹ nhàng cúi trời cho Diệp Thủy Lan, Trì Phong đưa tay ôm tiêu là ị vào lòng, nhẹ nhẹ vỗ về mái tóc, cất giọng an ủi:

–“Được rồi được rồi, không khóc nhè nữa, không ai có thể làm hại muội được nữa...”

Vỗ về an ủi chẳng hiệu sao lại phản tác dụng, chỉ thấy Diệp Thủy Lan há miệng khóc lớn, nếu trước kia chi là hơi thút thít khóc thầm, thì bây giờ là khóc lóc thảm thiết, giống như là để phát tiết nỗi sợ trong lòng, hai tay có bé ôm cứng lấy người hần. Trì Phong không khỏi quynh lên, hần có thể ra tay giết người không chớp mắt, nam hay nữ trong mắt hần nếu đã xác định là mục tiêu thì so với một xác chết biết đi cũng không khác biệt lắm, thế nhưng hần xưa nay đều bỏ tay đầu hàng trước mấy đứa trẻ khóc lóc ăn vạ. Có thể là do ảnh hưởng của những năm hần còn ở trong phòng thí nghiệm của tổ chức lúc tiền thế, dù gì hần cũng không phải là đứa trẻ duy nhất bị thí nghiệm, những tiếng khóc đau đớn của bọn trẻ luôn ám ảnh hần từ đó.

Đang định lấy ống tay áo lau nước mắt cho Diệp Thủy Lan, hần chợt nhận ra ống tay áo mình dính toàn máu, cuối cùng đành phải xé một mảnh vải nhỏ trên người lau nước mắt cho tiêu nha đầu đang khóc như vỡ òe. Nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Diệp Thủy Lan, hần nói:

“Thôi nào, có ta đến đây cứu muội rồi, không việc gì phải khóc nữa, khóc nữa là không ngoan đâu!”

Mắt bao nhiêu công sức đổ dành, Diệp Thủy Lan lúc này mới ngưng khóc, dùng đôi mắt đỏ hoe nhìn Trì Phong mà hỏi:

“Thật chứ, thật là ca ca đến cứu ta chứ, không cho gạt ta!”

Nói đoạn nước mắt lại ko tự chủ được trào ra, đến khi nhận được cái gạt đầu chắc chắn của Trì Phong, tiêu là ị mới dùng sức rúc vào trong ngực hần, hai tay ôm cứng lấy người hần, giống như sợ hần bốc hơi mất.

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 7: Thiên Ma Điện (1)

Khê thờ phảo một tiếng, Trì Phong kích hoạt kĩ năng *Ngụy trang* thêm lần nữa, sau khi xác định kĩ năng này có tác dụng lên cả Diệp Thủy Lan đang cuộn tròn trong ngực mình, hần liền vô cùng nhanh chóng bắt đầu thôi lui khỏi hang, tìm đường trở về Trì Tĩnh hồn. Thân hình Trì Phong cao tới hơn 1 mét 8, ồm ỷ cơ thể nhỏ nhắn của Diệp Thủy Lan không hề có chút vướng víu nào cả, sau khi xác định phương hướng, hần liền lấy tốc lực lao vào trong rừng, để lại đằng sau là mấy cái xác không hồn.

Đúng vào lúc Trì Phong kết liễu tên dong binh đầu tiên, Nhạc Vũ cùng đám dong binh cũng đã tới nơi, mắt nhìn thấy Đỗ Duy cả người lấy một cái tư thế kì dị nằm co quắp ở dưới gốc cây, hiển nhiên sinh cơ đã đoạn tuyệt, ánh mắt Nhạc Vũ co rút lại, nỗi bất an trong lòng hần đã trở thành thực chất.

“Chết tiệt, không ổn rồi, mau nhanh chóng quay trở lại, hần là có cao thủ đi theo bảo vệ Diệp Thủy Lan!”

Ý thức được tình nghiêm trọng của sự việc, sắc mặt của mỗi người đều trở nên xám ngắt, không đợi Nhạc Vũ nhắc đến câu thứ hai, tất cả mọi người toàn thân linh lực bạo phát, lấy tốc độ cao nhất mà phóng trở về nơi đang giam giữ Diệp Thủy Lan. Vô cùng xáo diệu là, ngay sau khi Trì Phong vừa ôm Diệp Thủy Lan chạy đi chưa tới 5 phút đồng hồ, thì Nhạc Vũ cùng đám dong binh cũng về tới nơi. Nhìn thấy xung quanh chỉ còn lại xác chết, vào trong hang thì Diệp Thủy Lan đã không cánh mà bay, đám dong binh lúc này cảm giác không khí buổi đêm sao tự nhiên lại lạnh đến như vậy.

.....

Diệp phủ, thư phòng Diệp gia già chủ, có hai bóng người đang uống trà với nhau. Có thể ở trong thư phòng của Diệp gia già chủ, một người đương nhiên chính là già chủ Diệp Bắc Phàm, người còn lại là Diệp Cưởng, đại ca của Diệp Bắc Phàm. Diệp Bắc Phàm năm nay gần 50 tuổi, nhưng khuôn mặt vẫn vô cùng tuấn đạt, cơ thể không chút nào già yếu, phảng phất như mới ba mươi tuổi. Còn ca ca của hần Diệp Cưởng hơn hẳn 7 tuổi, năm nay đã gần 60, nhưng cả người có bấp cuộn cuộn, vai hùm lưng gấu, đứng nói đến tuổi tác, chỉ nhìn vào cơ thể tinh huyết tràn đầy kia, nói Diệp Cưởng 40 tuổi còn chẳng ai tin nữa là thực tế hần đã gần 60.

Tu luyện có thể nâng cao tuổi thọ, điều này ai cũng biết, Sĩ cấp và Sư cấp thì tuổi thọ hầu như không sai biệt lắm với người thường, chỉ có điều ốm đau bệnh tật là không bao giờ xảy ra, từ Tướng cấp trở đi thì cơ thể bắt đầu có sự thay đổi về bản chất, tuổi thọ có thể đạt đến tối đa 150 năm, cường giả Vương cấp có thể sống tới 200 năm, Tôn cấp có thể sống đến 400 năm, thậm chí, nghe đồn Thánh cấp đại năng có thể sống tới 800 năm, nếu dùng thiên tài địa bảo kéo dài tuổi thọ thì sống đến ngàn năm hần là có thể.

Diệp Cưởng là cường giả Vương cấp thành danh đã lâu, hưởng tuổi thọ 200 năm, 60 tuổi cũng còn chưa đến 1 phần 3 tuổi thọ của hần, hiện tại chính là lúc hần đang tráng niên, không có dấu hiệu già yếu cũng là điều hiển nhiên.

Bụng chén trà nhấp một ngụm, Diệp Bắc Phàm nhìn đại ca của mình mà nói:

“Đại ca một thân tu vi Vương cấp ngạo du thiên địa, tập trung tuyệt đối vào con đường tu luyện, nhớ năm đó lúc ta đạt tới Tướng cấp nhất phẩm, đại ca còn đang chật vật ở Sư cấp thất phẩm, vậy mà thoáng cái hai mươi năm trôi qua, ta vẫn kẹt lại ở Tướng cấp cửu phẩm, trong khi đó đại ca người không những vượt qua ta đạt đến Vương cấp, lại chỉ trong 2 năm du sơn ngoạn thủy đột phá lên Vương cấp nhị phẩm, thật là ghen tị à!”

Diệp Cưởng nghe vậy cũng bật cười:

“Biết hối hận rồi sao, may mắn rằng năm đó ta không tranh chấp chức vị gia chủ cùng với người và tam đệ, bằng không thì lại sẽ giống như người hiện tại, tạp vụ quần thân, thời gian đầu mà tu luyện đến nơi đến chốn, người thiên phú hơn ta nhưng ánh mắt không khỏi quá thiên cận!”

Diệp Bắc Phàm bị nói là ánh mắt thiên cận, ngum trà nuốt xuống cổ họng suýt chút nữa phun ra ngoài, hần tốt xấu gì cũng là gia chủ Diệp gia, nói gì thì nói cũng nên chừa chút mặt mũi cho nhau chứ, hơn nữa người nói hần có ánh mắt thiên cận lại chính là vị đại ca nổi tiếng có dũng vô mưu. Gian nan nuốt xuống ngum trà, Diệp Bắc Phàm cười khó:

“Đại ca người không nề mặt tăng thì cũng nề mặt phật chứ, nói gia chủ Diệp gia ánh mắt thiên cận, không phải đại ý là Diệp gia toàn một đám ngu si nên mới đưa ta lên làm gia chủ chứ!”

Gãi gãi lỗ tai, Diệp Cường lo lắng nói:

“Ừa, là ai nói Diệp gia chủ ánh mắt thiên cận vậy, mang ra đây để ta đấm vỗ mồm hần nào, chắc chắc, đúng là không coi Diệp gia ra cái cù cái gì hết! À thiếu chút nữa quên đệ là gia chủ Diệp gia, chắc chắc, lỗ miệng, lỗ miệng mà thôi, đệ đừng để ý quá”

Diệp Bắc Phàm trên trán rù xuống vài đường hắc tuyến, luận đến vô si không nói li lẽ thì có cho hần luyện thêm đến mấy chục năm nữa cũng không đuổi kịp được đại ca của hần. Chậm rãi bình ổn tâm tình, hần nói:

“Gia tộc đang có ý định muốn đưa đại ca gia nhập trường lão đoàn, luận tu vi cũng đã đạt đến Vương cấp, luận tuổi tác thì cũng không vấn đề gì cả, ý đại ca ra sao?”

Nói đến chuyện của gia tộc, Diệp Cường buồn về cột nhà, biểu tình trở nên nghiêm túc, suy nghĩ một hồi rồi lại thở dài: “Đệ cũng biết tính ta không thích bị ước thúc, nhập trường lão đoàn cũng tốt, tài nguyên tu luyện sẽ trở nên sung túc hơn, nhưng nó lại không hợp với bản tâm của ta, ngược lại có thể khiến ta quá mức ý lại vào tái bồi của gia tộc, Diệp Cường ta một thân bản lĩnh là từ trong tranh đấu mà có, ta không muốn để mất phần nhuệ khí này!”

Nghe Diệp Cường nói như chém đinh chặt sắt, Diệp Bắc Phàm chỉ hơi lắc đầu, dường như không quá ngạc nhiên: “Quả nhiên, đúng như ta dự đoán, một cường nhân như đại ca sao có thể ý lại vào gia tộc được cơ chứ, đúng là không tự thẹn với một chữ Cường ở trong tên mà.”

Diệp Cường cười ha ha: “Nếu đã biết như vậy sao còn phải hỏi ta, cứ tùy tiện biện một vài lí do với mấy lão gia trong tộc là được, à mà tiểu nha đầu Thủy Lan đâu rồi, từ lúc ta về tới giờ không thấy mặt mũi nó đâu cả?”

Diệp Bắc Phàm cười nhẹ, nói:

“Chín năm trước người mang con bé về nhà, rồi nhận nó làm con gái của mình, ta biết chắc chắn rằng đại ca người không bao giờ quan tâm đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt, hiển nhiên nó không phải là con ruột của đại ca, nhưng cũng phải công nhận thiên phú của nó là tuyệt hảo, năm nay mới có mười tuổi đã đột phá đến Sĩ cấp nhị phẩm, chỉ có điều vẫn còn quá ham chơi mà thôi. Hôm qua, nó đã dẫn theo người vào trong Ngọa long sơn mạch để săn dã thú rồi.”

Diệp Cường nghe vậy thì nhủ mày: “Ngọa long sơn mạch? Sao lại có thể để con bé đến nơi nguy hiểm đó, chỗ đấy đâu phải chỗ để hài tử chơi đùa, không phải ta đã dặn dò đệ phải hảo hảo chiếu cố nó trong lúc ta không ở nhà ư!”

“Không lo không lo, ta đã phải theo hơn 20 thủ vệ nội phủ, cùng với một tên đội trưởng đi cùng, lấy tu vi Sư cấp của Trương đội trưởng thì đối phó với dã thú hay phổ thông yêu thú cũng đều không đáng lo, còn về đám dong binh hay qua lại trong Ngọa Long sơn mạch, ta không tin chúng lại dám động đến người của Diệp gia ta!” Diệp Bắc Phàm cười cười nói, đến câu cuối cùng lại kèm theo một chút sát ý lạnh lẽo.

Nghe lại thấy cũng thấy bản thân mình đã lo xa, Diệp Cường gật gật đầu, đang định mồm miệng ra nói thì bên ngoài bỗng vang lên tiếng đập cửa dồn dập, kèm theo một thanh âm hoảng hốt: “Cấp báo cấp báo, gia chủ đại nhân, chuyện không hay rồi!”

Diệp Bắc Phàm cau mày:

“Chuyện gì thế, vào trong này rồi nói, đường đường người của Diệp gia, phải biết chút lễ giáo chứ, cứ hấp ta hấp tấp như vậy còn ra thể thống gì.”

Cửa bật mở ra, một tên thủ vệ vọt vào bên trong, hốt hoảng nói:

“Diệp tiểu thư bị bắt rồi!”

“Diệp tiểu thư nào, Diệp gia của ta có biết bao nhiêu là tiểu thư, người nói rõ ra thì chết được à!” – Diệp Cường không chịu được quát.

Nuốt nuốt nước bọt, tên thủ vệ gian nan đáp:

“Là đại tiểu thư Diệp Thủy Lan.”

“CÁI GÌ?!”

Một tiếng rầm vang lên, Diệp Cường dùng tay vỗ mạnh lên bàn một cái, chỉ thấy chiếc bàn bằng đá ngay lập tức vỡ thành từng mảnh vụn. Hần đứng dậy, nắm lấy cổ tên thủ vệ nhấc lên cao, hét lớn: “Là ai, tên súc sinh nào dám động vào con gái lão tử, nói mau!”

Tên thủ vệ run rẩy đưa ra một phong thư:

“Tiểu nhân không biết, lúc nãy bọn tiểu nhân vẫn đang canh gác như bình thường, thì một mũi tên bay tới cắm lên tường, kèm theo là phong thư này. Hần là do một cao thủ Sư cấp dùng cương cung bắn từ xa tới.”

Diệp Bắc Phàm vỗ vai Diệp Cường, ra ý bình tĩnh, rồi đưa tay lấy phong thư, bên ngoài phong thư chỉ viết một dòng chữ: “Diệp Thủy Lan ở trong tay của chúng ta!”, mở phong thư ra thì thấy bên trong có một cây trâm cài tóc cùng với một mảnh giấy. Diệp Cường nhìn thấy cây trâm, hai mắt liền co rút lại, đây chính là trâm cài đầu của con gái hần, do chính tay hần tặng vào sinh nhật hai năm trước, tuyệt không thể nhầm lẫn.

Diệp Bắc Phàm lấy mảnh giấy bên trong ra, phất tay ra hiệu cho tên thủ vệ đi ra ngoài, liền bắt đầu đọc mảnh giấy: “Diệp Cường, ngày mai, nửa đêm, đem theo vật đó, đến Ngọa Long sơn mạch đổi lấy con gái người, không đến thì đợi nhặt xác nó đi!”

Diệp Cường nhìn mấy dòng chữ đó, con giận dữ bỗng lui đi, xa vào trầm ngâm, miệng lẩm bẩm: “Vật đó? Phải chăng là nó? Nhưng sao lại có người biết được?”

Tiện tay ném tờ giấy lên bàn, Diệp Bắc Phàm hít sâu một hơi, neho mắt nhìn đại ca của mình:

“Đại ca, người có gì đầu ta phải không, bọn chúng ám chỉ vật đó nghĩa là gì, theo ta biết thì Diệp gia chúng ta có một thanh Huyền giai trung phẩm Bảo khí, là bảo bối trấn tộc, thế nhưng bao năm nay cũng không có ai thực sự muốn cướp nó, mấy lần thế tông môn lại càng không đặt một thanh Huyền giai Bảo khí vào trong mắt. Hơn nữa, lần này đối phương lại trực tiếp nhắc đến người, vậy là sao?”

Diệp Cường khẽ bốp trán, thở dài một tiếng: “Cái này đệ không biết là tốt nhất, việc này ta vốn định để một thời gian nữa mới nói cho mọi người biết, nhưng hiện tại xem ra là không thể rồi, người có biết hai năm này ta đi qua những đâu không?”

Không đợi Diệp Bắc Phàm trả lời, Diệp Cường đã lại nói tiếp: “Thực ra ta đi qua những đâu không quan trọng, quan trọng chính là, một năm trước, ta đến Xuất vân đế quốc, đặc tội với một tên Vương cấp cửu phẩm, đã vô hạn tiếp cận nửa bước Tôn cấp, ta bị hắn truy đuổi suốt hai tháng trời, cuối cùng một lần, ta bị ép phải tiến nhập Tử Vong Cốc.”

Diệp Bắc Phàm không kìm được bật thốt: “Tử Vong Cốc? Ý đại ca là Tử Vong Cốc, một trong tứ đại tử địa của Huyền Linh đại lục? Nghe nói trong đó tồn tại tứ sát chi khí kinh thiên, con người đi vào sẽ chết do bị tứ sát chi khí nhập thể, đến cả Thánh cấp cũng không dám tùy tiện đi vào, đại ca làm thế nào mà sống sót đi ra vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thiên Ma Điện (2)

Diệp Cường trừng mắt lên nói:

“Chẳng lẽ Huyền Linh đại lục còn có một cái Tử Vong Cốc thứ hai? Mà kệ đi, để yên ta nói nốt. Ta bị đuổi giết đến tận Tử Vong Cốc, bị quá hóa liều, ta liền tiến nhập trong đó, quả nhiên, tên kìa liền buông tha cho việc truy đuổi ta, dù sao hung danh của Tử Vong Cốc cũng quá lớn, ta cũng đã chắc chắn rằng mình sẽ chết, nếu chết chẳng thì chui vào trong đấy chết còn hơn, may ra thì có một phần vạn cơ hội sống sót. Ngay lúc ta vừa đi vào, điều đầu tiên ta cảm nhận thấy đó chính là lạnh, không phải nhiệt độ lạnh, mà là cảm giác lạnh lẽo từ trong linh hồn lạnh ra, mặc dù không nhìn thấy, nhưng đúng như lời đồn đại, trong đó ta có thể cảm nhận được tứ sát chi khí dày đặc, chỉ đứng trong đó chưa đến một phút mà toàn thân ta giống như bị rút sạch sức lực. Đúng lúc ta nghĩ rằng mạng ta đã xong, ta chợt nhận thấy tứ sát chi khí trở nên lỏng lẻo dần dần, cơ thể ta dần lấy lại được sức lực, có lẽ tứ sát chi khí chưa xâm nhập quá nhiều nên ta mới có thể hồi phục....”

“Đại ca đừng có úp mở nữa, nói ra nhanh đi”, Diệp Bắc Phàm thúc dục.

“Ngay sau khi tứ sát chi khí rút dần đi, sương mù dày đặc bên trong cũng biến mất dần dần, để lộ ra một con đường mòn lớn rộng thênh thang. Không còn đường lui, ta bèn đi theo con đường đó, con đường cũng khá dài, ta phải mất gần nửa canh giờ đi bộ mới đi hết, cũng bởi vì lúc đó ta khá suy yếu, cuối con đường ta nhìn thấy một thứ. Ta thế rằng cả đời ta chưa bao giờ nhìn thấy một thứ ngay nga trắng lè như vậy, một tòa nhà cực lớn, chọc thẳng tới tận mây xanh, ta ngửa cổ hết cỡ cũng chưa nhìn thấy được hết, à không, không phải là nhà, phải nói nó là một cung điện mới đúng, bởi vì trên một cây cột trước lối ra vào, có treo một tấm biển, trên đó viết: “Thiên Ma nhất tộc, diệt pha thương khùng!”. Đến lúc đó ta mới biết được vì sao Tử Vong Cốc lại có vô số tứ sát chi khí như vậy, thì ra là bởi vì, đây chính là vùng đất của Thiên Ma nhất tộc!”

Diệp Bắc Phàm cảm giác hai chữ Thiên Ma này nghe quen quen, sau một hồi nghĩ ngợi, cũng đồng thời lộ ra vẻ khiếp sợ: “Thiên Ma? Là thứ sinh vật đã tuyệt chủng nửa hày diệt cả Huyền Linh đại lục một vạn năm trước?”

Diệp Cường gật đầu: “Không sai, tuy nhiên đó là chuyện của vạn năm trước, cùng chúng ta không có quan hệ, quan trọng là tòa cung điện kia, ta tạm gọi nó là Thiên Ma Điện. Ta vốn không sợ trời không sợ đất, chỉ là một tòa cung điện há lại có

thề hù dọa được ta, vì vậy ta dứt khoát tiến vào xem sao, đi vào gần ta mới càng cảm thấy sự nguy nga tráng lệ của tòa cung điện này, mọi thứ đều được điêu khắc từ Tinh Diệu thạch vô cùng cứng rắn, vô số vàng bạc cùng đá quý được khảm nạm tùy tiện lên trên tường, đây mới chỉ là bên ngoài mà thôi, còn bên trong ra sao thì ta không hề biết."

"Há sao lại không biết, chẳng phải đại ca đã tiến vào trong rồi ư?", Diệp Bắc Phàm tỏ mò hỏi.

"Ta sao lại không muốn đi vào chứ, thế nhưng ngay khi ta đi đến trước đại môn của cung điện, có cơ thể bị trụ cổng lại không thể tiến thêm nữa bước, dường như có một bức màn vô hình chặn không cho ta vào đó, ta đoán chừng lúc ta khôi phục hoàn toàn cũng chỉ có cơ hội, chứ đừng nói lúc đó ta đã suy yếu, vì vậy mà ta từ bỏ không đối kháng với tấm màn chắn vô hình đó nữa, mà chuyển sang đi xung quanh vòng ngoài của cung điện. Không thể vào bên trong kể cũng đáng tiếc, nhưng không phải là không có thu hoạch, để nhìn này!"

Nói đoạn, Diệp Cuồng liền lấy ra một vật thể hình tròn màu trắng đục to cỡ quả trứng đặt lên trên bàn, Diệp Bắc Phàm đưa tay cầm lên, bỗng cảm thấy toàn thân vô cùng thư thái, thần hồn giống như được gột rửa, trở nên vô cùng trong sạch, bỗng chốc tỉnh thần phần chân, bình cảnh Vương cấp thoáng buồng lỏng một chút.

Diệp Bắc Phàm làm gia chủ Diệp gia, kiến thức sâu rộng, thoáng suy nghĩ một chút đã biết được lai lịch của viên châu này, bàn tay hắn khẽ run, nắm chặt lấy nó, cất giọng nói: "Đây là hồn châu phải chứ, ngoại trừ hồn châu ra, ta không nghĩ ra được chỉ báo nào có thể thanh tẩy thần hồn, trợ giúp bình cảnh nữa."

"Đừng là đệ kiến thức bất phàm, ta lúc đầu cũng không nhận ra nó là gì, chỉ thấy ở dưới mặt đất quanh cung điện vurt vương vãi mấy chục viên hồn châu giống như là rác rưởi, ta hiểu kì nhật lên thì thấy một trận thần thanh khí sáng, liền nhật một lúc mười mấy viên, chỉ là hình như đám hồn châu đó có tác dụng giống như là một trận pháp gì đó, sau khi ta nhật chúng lên, mặt đất liền rung chuyển, từ sát chỉ khí bỗng trở nên vô cùng cuồng bạo, giống như muốn tràn cả vào trong cung điện, khiến ta không còn cách nào khác đành phải lấy hết sức bình sinh chạy ra ngoài, thiếu chút nữa đã bởi cả cái mạng của mình vào. Thật kì lạ là ngay khi ta rời khỏi Tử Vong Cốc, từ sát chỉ khí lại trở lại như bình thường, vô cùng dầy đặc, nhưng không hề thoát ra bên ngoài một chút nào."

"Chắc hẳn Tử Vong Cốc là một không gian độc lập, được ngăn cách với thế giới bên ngoài của chúng ta, đại năng của Thiên Ma nhất tộc quả nhiên mạnh mẽ vô biên. À mà chờ chút, đại ca người nói là mấy chục viên hồn châu? Đại ca còn giữ được chúng không?" Diệp Bắc Phàm bất chợt trở nên vô cùng sốt sắng hỏi. Diệp Cuồng chỉ cười cười mà lấy từ trong không gian giới chỉ một chiếc hộp.

Diệp Bắc Phàm hấp tấp túm lấy cái hộp, mở nó ra, bên trong là mười một viên hồn châu trắng muốt, cùng với viên hấn đang cầm trên tay tổng cộng là mười hai viên.

Khế thờ dài một tiếng bình ổn tâm tình của mình, Diệp Bắc Phàm không kìm được mà than thở: "Hồn châu là chỉ báo của thiên địa, có tác dụng tẩy rửa thần hồn, phá vỡ bình cảnh, là vật mà cao giai vô già sẽ dùng để mọi thứ đoạn để lấy đi, chỉ tiếc rằng số lượng vật này quá ít, mấy trăm năm mới có vài khóa xuất hiện trên thế gian, hầu hết đều bị các lão quái vật của tông môn chiếm đoạt, vậy mà ở đây chúng ta lại có đến tận 12 viên. Với số hồn châu này, chỉ cần chưa tới trăm năm, Diệp gia chúng ta có thể xuất hiện Thánh cấp cường giả, tiến bước trở thành siêu cấp thế gia chứ không phải chỉ là một gia tộc thế tục như hiện tại."

"Đừng thật là chuyện tốt, nhưng vấn đề là việc ta tiến vào Tử Vong Cốc chỉ có tên Vương cấp của Xuất Vân đế quốc kia biết mà thôi, nhưng mà cứ cho rằng hắn biết ta đi vào trong đó, thì việc ta có thể sống sót, lấy được chỉ báo hồn châu cũng vẫn là bí mật, vậy tại sao trong bức thư nặc danh này lại nhắc đến vật đó chứ, vật đó liệu có phải là hồn châu không? Nếu không phải ám chỉ hồn châu, thì liệu gia tộc chúng ta có còn thứ gì quá mức đáng giá để tranh đoạt hay không chứ?" Diệp Cuồng vuốt cằm nhí, những lúc thế này, hắn mới bỏ đi để đến cường thường ngày mà lộ ra vẻ co trứ hiểm thấy.

Nghe Diệp Cuồng phân tích, Diệp Bắc Phàm cũng cảm thấy vụ việc lần này đã đi vào một ngõ cụt không có lối thoát. Lúc lúc đầu, hắn không tiếp tục suy nghĩ nữa mà hỏi Diệp Cuồng: "Vậy đại ca định xử lí vụ việc lần này thế nào?"

"Còn như thế nào nữa, mạng của con gái ta là quan trọng nhất, dù có phải bỏ ra chỉ báo hồn châu thì ta cũng nguyện ý, ngày mai ta sẽ tới chỗ hẹn gặp bọn chúng, đồng thời xem thử thực hư ra sao, hừ, Diệp gia chúng ta cũng không phải quả hồng mềm, thích rắn thế nào thì rắn." Diệp Cuồng tràn ngập sát khí mà nói. Diệp Bắc Phàm nhìn thấy cũng chỉ nhủu mày mà ko nói gì, trực giác nói hắn biết vụ việc lần này cũng ko đơn giản đến như vậy.

Đúng lúc này bên ngoài phòng vang lên tiếng nhón nháo, hai người đưa mắt nhìn nhau không biết chuyện gì xảy ra. Diệp Cuồng vốn nóng tính, ko nhịn đc đập cửa đi ra ngoài hét lớn: "Tất cả im lặng cho lão từ, nửa đêm rồi ồn ào cái gì."

Một tên thủ vệ vội vàng chạy vào: "Đại gia, tiểu.....tiểu thủ đã trở về!!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Trở về

"Cái gì?" Ánh mắt Diệp Cuồng co rút lại, dùng một tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy mà biến mất trước mắt tên thủ vệ cùng Diệp Bắc Phàm.

Ra đến đại sảnh, Diệp Cuồng nhìn thấy con gái của mình đang ngồi trên ghế, một y sur đang bắt mạch cho Diệp Thủy Lan, hắn lập tức cuồng hi hô to: "Lan nhii!!!", sau đó lao tới chỗ Diệp Thủy Lan, tiện tay ném luôn tên y sur ra ngoài. Tên y sur bị ném ra ngoài nằm lộn lộn trên mặt đất, tức mà không dám làm gì, ai bảo người ta là cường giả Vương cấp chứ, hấn chỉ là một y sur nhỏ nhỏ của Diệp gia, sao dám nói gi.

Nghe tiếng gọi quen thuộc, Diệp Thủy Lan vốn dĩ đã nín khóc, lại không chịu được mà chảy nước mắt, nhào vào trong ngực Diệp Cuồng thú thủ. Diệp Cuồng gio hai tay ôm chặt lấy con gái, trông không khác gì một con gấu ôm một chú mèo nhỏ.

Một lúc lâu sau, hấn mới sực tỉnh lại, nhanh chóng kiểm tra cơ thể của Diệp Thủy Lan. Thở phào một cái, may mà ngoại trừ vài vết bầm tím với mấy vết xước vô vắn ra thì con gái hấn cũng không bị tổn thương chỗ khác, đưa linh lực vào cơ thể thăm dò cũng không phát hiện nội thương.

Vỗ về trấn an Diệp Thủy Lan một lúc, Diệp Cuồng lúc này mới hỏi: "Lan nhii, là bọn chúng thả con ra ư, là dám khốn kiếp nào dám bắt con, nói cho cha, để ta đem bọn chúng nghiền thành tro bụi!"

"Không phải, có một đại ca ca tốt bụng cứu con ra ngoài, còn có một đám người xấu bắt con, bọn họ còn giết hết tất cả mọi người...." Diệp Thủy Lan lắc đầu run giọng nói.

Sau một hồi hỏi han, Diệp Cuồng rốt cục cũng hiểu được mọi chuyện, qua lời kể của con gái hấn, Diệp Cuồng biết được vài tin tức:

Thứ nhất, người bắt con gái hấn là cái Thanh xa dong binh đoàn gì gì đó, hấn không phải là ngu ngốc, một cái dong binh đoàn tuyệt đối không có là gan chọc vào Diệp gia, hơn nữa còn là một dong binh đoàn vô danh tiểu tốt, chắc chắn là có người đứng sau màn chỉ huy, hấn chính là người đã gửi bức thư nặc danh kia cho mình.

Thứ hai con gái hấn được một thanh niên cứu ra, nhìn thì có vẻ như là không có ác ý, nhưng có trời mới biết thanh niên đó cứu Diệp Thủy Lan là vì lí do gì, Diệp Cuồng hấn sẽ nhận cái on này, nhưng vẫn sẽ cẩn thận lư ý.

Diệp Bắc Phàm lúc này cũng đã nghe xong câu chuyện, đưa mắt nhìn xung quanh thấy không ít thủ vệ và người hầu đứng bên cạnh, trầm giọng nói: "Việc hôm nay tuyệt đối ko đc để lộ ra ngoài, ai vi phạm đích thân ta sẽ thăm hỏi toàn bộ gia đình họ hàng nhà người đó!"

Cảm thấy ánh mắt lạnh lạnh của gia chủ đại nhân, tất cả mọi người không khỏi sợ hãi, vội vàng thể thốt sẽ không tiết lộ chuyện xảy ra. Hừ lạnh một tiếng, Diệp Bắc Phàm trầm ngâm, là thanh niên nào có thể có được thực lực cường hoành như vậy nhii, như lời tiểu nha đầu Thủy Lan nói thì người này hấn rất trẻ, còn trẻ như vậy mà có thể cứu được Diệp Thủy Lan khỏi một dong binh đoàn có ít nhất ba sư cấp, thực lực này cũng không phải chuyện đùa. Diệp Bắc Phàm nào biết rằng Tử Phong hấn đâu có đối kháng trực diện với ba tên sư cấp đó đâu, nếu không phải tên thủ lĩnh Nhịặc Vũ trứ nhiên đi ra ngoài thì hấn lúc này Diệp Thủy Lan vẫn ở trong cái hang động đó với đám dong binh, còn Tử Phong hấn đã biến mất ở Tử Tinh thành rồi.

Không ai ngờ, người thanh niên đã cứu Diệp Thủy Lan lại gần trong gang tấc.....theo đúng nghĩa đen luôn, vì Tử Phong hấn đang dùng kĩ năng *Ngụy trang*, đứng ở ngay trong đại sảnh một cách....quang minh chính đại, thực ra cũng không quang minh chính đại lắm nhưng việc hấn đứng ngay trước mặt mọi người là sự thực, không ai nhìn thấy chỉ có thể đó tại kĩ năng hệ thống quá trâu bò

Mắt nhìn Diệp Thủy Lan được Diệp Cuồng đưa về phòng nghỉ ngơi, Tử Phong nghĩ thầm: "Không ngờ được tiểu nha đầu này thế mà lại giữ lời, hừm, có vẻ như kế hoạch có thể tiếp tục!"

Thoảng liếc qua Diệp Bắc Phàm, tâm tình của Tử Phong có một chút xao động, nhưng chỉ là một chút mà thôi, thuận tùy là vì dung hợp linh hồn vs "Tử Phong" kia mà thôi, dù gì cũng là hai cha con, còn đối với Tử Phong của hiện tại thì hấn chỉ là người lạ, ừm, một người lạ mà thôi.

Vốn dĩ ngay từ ban đầu, Tử Phong hấn không có ý định cứu Diệp Thủy Lan, hấn chỉ định xử lí gọn nhẹ tên Đỗ Duy, sau đó lên rồi khỏi, trực tiếp thoát ly Diệp gia. Nhưng bất chợt hấn nhớ ra một điều mà tất cả nhân vật chính trong tiểu thuyết đều làm sau khi xuyên việt, đó chính là tìm hiểu cận kề về thế giới mới sau khi xuyên qua. Mặc dù đánh chết hấn cũng không nhận mình là nhân vật chính, nhưng việc hấn xuyên qua là sự thực, vậy nên hấn có thể áp dụng một số cách hữu hiệu, tại sao không chứ, có tác dụng là được. Trước đây hấn cũng đã tìm hiểu sơ qua về Huyền Linh đại lục rồi, nhưng hiển nhiên chỉ là những thông tin ở bề nổi, hầu hết toàn là kiến thức thường thấy, đến cả dân thường cũng biết. Mục đích chính của hấn khi cứu Diệp Thủy Lan không gì khác ngoài việc có khả năng lợi dụng có bề bề lấy đi một số thư tịch trong Tăng Kinh Các Diệp gia để bổ sung tri thức, dù gì có bề cũng là công chúa của Diệp gia, lấy một vài quyển sách hấn rất dễ dàng chứ. Thứ hai đó là do việc dung hợp linh hồn với cái tên "Tử Phong" trước kia, mỗi lần hấn nhìn Diệp Thủy Lan đều thấy một sự rung động khó tả, điều này khiến hấn thiếu chút nữa thì đập đầu vào tường, cho ta xin, lão từ không phải là một tên lolicon, ta không có hứng thú với bé gái a, tên "Tử Phong" chết tiệt.....hấn chỉ có thể tự như như vậy đồng thời chửi nà tên "Tử Phong" kia vài ngàn lần.

Sau khi Tử Phong thành công cứu được Diệp Thủy Lan ra ngoài, hấn dùng hết sức chạy như bay về Tử Tinh thành, nhờ vào khả năng hồi phục siêu cường của bản thân mà cơ thể của hấn ko hề có dấu hiệu một mòi dù hoạt động mạnh, quãng đường tốn gần một ngày dưới tốc độ toàn lực của hấn rút ngắn lại chỉ còn gần hai canh giờ. Hấn vốn định dùng kim tệ của Diệp Thủy Lan để mua một con ngựa rồi đưa có bé về Diệp gia, nhưng sau khi nhận ra có bấp của bản thân ko hề bị mòi một, hấn quyết định tiếp tục chạy bộ, dù sao với chỉ số không kém Sĩ cấp ngũ phẩm của hấn, nếu dốc toàn lực sẽ nhanh hơn ngựa chạy.

Cuối cùng kết quả như mọi người đã biết, hấn đưa Diệp Thủy Lan về đến Diệp gia ngay sau khi Diệp Bắc Phàm và Diệp Cuồng nhận được bức thư nặc danh.

Tử Phong đã sẵn sàng tinh thần việc bị Diệp Thủy Lan tiết lộ thân phận, nếu chuyện đó xảy ra, hấn chỉ cần đơn giản rồi đi là được, tin rằng không ai có thể phát hiện ra hấn. Rất may mắn, tuy Diệp Thủy Lan chỉ là một tiểu cô nương 10 tuổi, nhưng cũng giữ lời, không tiết lộ thân phận của hấn, hấn có thể yên tâm tiếp tục ầm náu tại Diệp gia.

Còn về việc lợi dụng một cô bé khác, hấn không quan tâm lắm, tốt xấu gì hấn cũng đã cứu Diệp Thủy Lan một mạng, lợi dụng một chút cũng đâu có sao, mục đích của hấn cũng không có hại cho ai cả.

Lặng lẽ trở về căn phòng nhỏ của mình, Tử Phong nhớ ra lúc hấn giết chết mấy tên dong binh, hệ thống có phát ra âm thanh thông báo hấn cái gì đó, hấn liền kiểm tra hệ thống:

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (chưa tiến hóa)

Sát thủ Level 2

Nhanh nhẹn: 2010

Thế lực: 1540

Lực lượng: 2080

Tinh thần: 705

Linh lực: 50

Sau khi xử lý bốn tên Sĩ cấp tứ phẩm, hắn đã thăng lên level 2, khiến hắn dờ khóc dờ cười đó là cái hệ thống này nó không khác gì so với mấy cái game mà hắn hay chơi kiếp trước, cũng đều là giết quái tăng kinh nghiệm, rồi lên level các kiểu, chỉ có điều ở đây là giết người thay vì giết quái mà thôi, chỉ là không biết có vật phẩm rơi ra sau khi hạ gục như trong game hay không? Nếu có thì hắn không ngại giết thêm vài người nữa.

Nhìn vào chỉ số của bản thân, hắn bỗng ngạc nhiên thấy linh lực của mình tăng lên 50, mặc dù hắn không hề có công pháp tu luyện linh lực. Suy nghĩ một hồi, Từ Phong mới nhớ ra năng lực của chức nghiệp phụ “Thợ săn” của mình, đó chính là đánh cắp vĩnh viễn một phần chỉ số của đối phương sau khi hạ gục. Tính toán một lúc, có vẻ như năng lực này đánh cắp nửa phần chỉ số của đối phương sau khi hạ gục, tuy chỉ nửa phần, nhưng Từ Phong hắn cũng vô cùng vui mừng, phải biết hắn vốn là một sát thủ, giết người đối với hắn giống như đi chợ mua đồ ăn vậy, đánh cắp nửa phần chỉ số, vậy chẳng phải giết tâm ai chục tên Sĩ cấp tứ phẩm thì hắn cũng nhận được một lượng chỉ số bằng với một tên ư? Nếu là như vậy, thì hắn sẽ mạnh gấp đôi hiện tại, điều đó chẳng phải rất tuyệt sao, việc khác có thể hắn không làm được, nhưng giết người là sở trường của hắn rồi.

“Chắc chắn, đánh lên bốn tên dong binh, lên level 2, mà chỉ số của ta tăng vọt lên xấp xỉ Sĩ cấp cửu phẩm, chủng tộc Thiên ma vạn tuế, chức nghiệp vạn tuế, hệ thống vạn tuế a, cảm giác cứ như nhân vật chính của mấy bộ tiểu thuyết yy vậy, cũng không tồi cho lắm! À đúng rồi, còn có cái hệ thống cửa hàng hồi đoái gì đó thì phải” Từ Phong chợt nhớ ra.

Hắn liền không thể đợi được mà ra lệnh mở ra hệ thống hồi đoái, đúng như những gì hắn dự đoán, cái hệ thống hồi đoái này chẳng phải trông giống y hệt như cái cửa hàng trong game sao, cũng có từng danh mục vật phẩm, giá tiền công dụng mọi thứ đều được ghi rõ. Từ Phong nhìn ngó một hồi mà cảm thấy hoa cả mắt, ở trong này có đủ thứ, từ vũ khí, áo giáp thông thường, đến cả Huyền khí hay Bảo khí cũng có, chỉ tiếc là khi hắn thử xem Bảo khí cùng Huyền khí cấp cao thì nhận được đồng thông bảo level chưa đủ, khiến hắn cũng chỉ ngậm ngùi mà đi ra.

Đơn vị tiền tệ trong này chính là điểm tích lũy, Từ Phong hiện tại sở hữu 1500 điểm tích lũy, hắn rất muốn sử dụng đồng điểm này để mua sắm lấy vài thứ trong hệ thống hồi đoái, chỉ là khi nhìn vào giá cả trong đó khiến hắn thiếu chút nữa muốn ngất xỉu.

Một quyền công pháp Huyền giai hạ phẩm 3000 điểm tích lũy, Huyền giai thượng phẩm 1 vạn điểm, thậm chí cả Địa giai và Thiên giai công pháp cũng có, nhưng hiển nhiên level hiện tại của hắn không đủ để tiếp xúc với chúng, mà kể cả có đủ level, thì với mấy điểm tích lũy bé xiu của hắn cũng vô phương chạm vào được chúng.

“Nếu công pháp đã như vậy, ta liền xem vũ khí, vũ giáp, vật phẩm khác các loại, Bỏ từ không tin là mình không thể mua được gì!” Từ Phong nghiền răng thầm nghĩ.

Tuy nhiên, có vẻ như hắn rốt cuộc cũng nhận ra mình nghèo đến mức thế nào, giá cả trong hệ thống hồi đoái cao đến dọa người, một thanh Kim cương kiếm trị giá 500 điểm tích lũy, đùa bảo từ hả? Kim cương kiếm là thứ mặt hàng có đầy trong Diệp phủ, chỉ cần có chút tu vi là có thể sở hữu một thanh, thay vì tiêu tốn 500 điểm để mua, hắn chỉ cần dùng kĩ năng *Ngụy trang* lên vào nhà kho lấy tám hay mười thanh cũng chả ai để ý.

Bản đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tu luyện! Học tập! (1)

Sau khi nổi điên lực tung cả cái cửa hàng hồi đoái liền, cuối cùng thứ duy nhất mà hắn có thể mua, đồng thời hữu dụng đó chính là một đám đàn được trị thương, nhận ra điều này, thiếu chút nữa hắn muốn đập đầu vào vách chết quách đi cho lành, sở hữu năng lực tái sinh siêu biến thái, bị cái cổ còn không chết, thậm chí khôi phục lại sau vài phút mà còn cần đến thuốc trị thương nữa à? Cơ mà muốn đập đầu vào vách đi chết cũng khó khăn, bởi vì cái kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* kia sẽ lại hồi phục hắn về nguyên trạng, muốn chết theo kiểu đó thì Từ Phong hắn phải đem đầu giả vào tường khoảng.....30 lần, nếu như bức tường căn phòng ộp ộp của hắn chịu nổi cơ thể của một võ giả Sĩ cấp cửu phẩm, mà hiển nhiên là không thể, hắn cũng không thể đi vào nội phủ sau đó tìm một bức tường rồi đập đầu vào đó 30 lần chứ.

Mang theo tâm tình chán nản, hắn bỗng thấy một thứ: “Phong bao may mắn”, mở ra có khả năng nhận được một vật phẩm bất kỳ, tỉ lệ trúng thưởng 1%, 99% còn lại sẽ.....không được gì cả, có chút giống xổ số, cơ mà tỉ lệ trúng thưởng vẫn cao hơn chút, tận 1% cơ mà, so sánh với mấy cái xổ số “lịch nước lợi nhà” ở tiền thế thì vẫn dễ trúng thưởng chán. Một “Phong bao may mắn” trị giá 1500 điểm tích lũy, Từ Phong hắn không phải là một người ưa thích sự may rủi, nhưng bị đồng giá cả trong cửa hàng hồi đoái chọc đến phát điên, dứt khoát mua luôn một “Phong bao may mắn” về thử thời vận.

“Chúc mừng chủ nhân mở Phong bao may mắn nhận được công pháp Hoàng giai hạ phẩm Hỗn độn quyết!”, giọng nói máy móc của hệ thống lại vang lên.

Ủ, Hỗn độn quyết, tên nghe êm tai đó, cứ cái gì có chữ “Hỗn độn” thì không trâu bò cũng nghịch thiên, có vẻ như là rất mạnh, hoàng giai hạ phẩm á, ừm, cũng được.há, hoàng giai hạ phẩm? Từ Phong giật mình nhìn lại, đúng là hoàng giai hạ phẩm thật.

“Cố xác nhận học công pháp Hỗn độn quyết!”

Từ Phong còn lựa chọn nào khác ư, dù gì hắn cũng phải kiếm công pháp để tu luyện linh lực, hoàng giai hạ phẩm thì hoàng giai hạ phẩm, cùng lắm hắn đi đồ sát tám vài trăm người lấy chỉ số và level cũng được, sau này đối công pháp sau. Ngay sau khi hắn xác nhận học, một lượng lớn thông tin giống như bị nén lại, rồi sau đó bị nhồi nhét vào trong đầu hắn, chỉ trong tích tắc hắn đã học xong Hỗn độn quyết, từ đặc tính công pháp, đến phương pháp hành công, mọi thứ đều có sẵn trong đầu hắn.

“Hừm, vô thuộc tính công pháp, có thể tiến hóa tăng cao phẩm giai theo tu vi tu luyện giả, có vẻ như là không tồi”, tự an ủi bản thân, Từ Phong để ý thấy trong phần chi tiết của công pháp, tất cả đều nói tới tu luyện giả, mà không phải là võ giả, hắn nhất thời cũng không thể hiểu được sự khác nhau giữa tu luyện giả cùng võ giả, chẳng phải cũng đều tu luyện, rồi thăng cấp các kiểu đó sao. Mặc kệ mấy thứ râu ria này, Từ Phong nóng lòng bắt tay vào tu luyện Hỗn độn quyết ngay lập tức, hắn muốn xem thử cái cảm giác khi tu luyện nó ra sao.....

Sáng sớm, Từ Phong tỉnh dậy sau một đêm ngủ định, nhờ vào hệ thống, hắn có thể ngay lập tức tu luyện Hỗn Độn quyết mà còn không thêm quan tâm đến vấn đề linh ngộ. Thờ ra một ngụm nước khí, điều đầu tiên hắn làm đó chính là.....chửi bới thậm tệ đám tác giả khôn nạn ở tiền thế, cái gì mà lui luyện sẽ cảm thấy linh khí thiên địa gột rửa thân thể, rồi cảm giác lúc đó vô cùng khoan khoái blah blah. Tất cả đều là nhảm nhí, đêm hôm qua, lúc hắn dẫn khí nhập thể, tuy không đau đớn gì nhưng cái cảm giác cơ thể căng cứng giống như quả bóng bơm hơi cũng vô cùng khó chịu, rồi đến công đoạn tinh lọc linh khí để hóa thành linh lực lại càng nhảm chán hơn, cũng chỉ hấp thu cho đầy linh khí, rồi lấy từng chút một ra bắt đầu vận chuyển công pháp, tinh lọc thành linh lực, cứ một chút một chút như vậy suốt cả đêm, lấy sự nhẫn nại của một sát thủ như hắn mà còn cảm thấy vô cùng bứt rứt chán tay, không hiểu đám võ giả của đại lục này tu luyện kiểu gì.

Hắn nào biết rằng, trở thành võ giả là ước mơ của mọi người trên Huyền Linh đại lục, một người có được linh căn có thể tu luyện thời đã là may mắn lắm rồi, đến lúc có được công pháp để tu luyện thì ai chả phát cuồng lên, kể cả có chịu khổ gấp mười lần cũng sẽ nghiền răng nghiền lợi tu luyện. Võ giả ở đại lục có địa vị cực cao, đứng đầu ở Diệp phủ một tên Sĩ cấp chi có thể làm hộ vệ bình thường, nhưng ở bên ngoài, một Sĩ cấp trong mắt người thường chính là tuyệt thế cao thủ, người có thấy người bình thường nào có thể nâng được một tảng đá nặng đến 500 cân không, cao thủ là đây chứ đâu. Đến cả Thanh xa dong binh đoàn kia có lẽ trong mắt Diệp gia thì chả là cái đinh gì cả, nhưng trong giới dong binh thì một đoàn dong binh như vậy cũng có thực lực tương đối khá.

Nhưng cũng phải công nhận đám tác giả đó đúng một điều, tu luyện sẽ không bao giờ bị mệt mỏi cả, mặc dù cả đêm không ngủ. Khiến hắn dờ khóc dờ cười chính là sau một đêm tu luyện, ngoại trừ cảm thấy tinh thần sáng láng không mệt mỏi, thì chả có gì khác xảy ra cả. Thực ra nói như vậy cũng không hoàn toàn đúng, vì trong lúc tu luyện, cứ một lát hắn lại nghe thấy tiếng hệ thống thông báo: “Nhận được 1 điểm kinh nghiệm. nhận được 3 điểm kinh nghiệm. nhận được 2 điểm kinh nghiệm.” cứ như vậy kéo dài đến sáng cho đến khi hắn ngừng tu luyện.

Có vẻ như mặc dù có được công pháp tu luyện, nhưng quá trình tu luyện của hắn đã ra khỏi con đường thông thường của võ giả ở Huyền linh đại lục, người khác tu luyện thì sẽ hấp thu linh khí, chuyển hóa thành linh lực, từ đó nâng cao tu vi bản thân, hắn cũng vậy, cũng hấp thu linh khí, cũng chuyển hóa thành linh lực, vốn hiện tại hắn không hề có tu vi, nghĩa là bản thân hắn tu luyện từ đầu, nhưng nhờ chỉ số tinh thần trong đương Sĩ cấp cửu phẩm, hắn hoàn thành công đoạn dẫn khí nhập thể vô cùng dễ dàng, thế nhưng vấn đề là linh lực của hắn không hề tăng lên, nhưng bù lại thì điểm kinh nghiệm của hắn lại tăng.

Nếu chỉ như vậy thì cũng không sao, dù gì lên level thì chỉ số hắn cũng tăng lên, không khác biệt lắm với việc đột phá tu vi thông thường, nhưng khiến hắn cảm nín đó là lượng kinh nghiệm nhận được. Tu luyện suốt một đêm, tổng số kinh nghiệm hắn nhận được đó là 14 điểm. Hắn vẫn nhớ được rằng, số kinh nghiệm hắn đạt được sau khi giết bốn tên Sĩ cấp tứ phẩm đó là khoảng 3000 điểm, ày vậy mà cũng chỉ đủ để hắn tăng lên 2 level, mà một đêm hắn còn chưa được đến một nửa phần trăm của số đó, vậy chẳng bằng hắn đi chém chết vài chục tên Sĩ cấp cho lẹ. Theo lý thuyết thì công pháp phẩm giai càng cao, tốc độ tu luyện càng mau chóng, thế nhưng Từ Phong hắn lấy đầu ra công pháp cao giai mà sử dụng bầy giờ cơ chứ, hắn không còn cách nào khác đó là tiếp tục sử dụng cái thứ “Hỗn độn quyết” gì đó thì phải.

Thở dài một tiếng, hắn giờ trở trạng thái *Liễm tức*, về cơ bản thì hắn sẽ sử dụng kĩ năng này mọi lúc mọi nơi, dù gì nó cũng không giới hạn thời gian sử dụng, không chỉ giúp hắn an toàn khi ẩn nấp tại Diệp gia, mà về sau lúc chiến đấu cũng sẽ có ích lợi không nhỏ, thử nghĩ xem, đối phương không thể cảm nhận tu vi của ngươi, lúc chiến đấu cũng sẽ khó phán đoán thực lực để ra tay chính xác, đó là một lợi thế vô cùng lớn. Khẽ cảm nhận một chút, hắn nhận ra tu vi của mình đã đạt tới Linh cảnh đệ tứ bộ, tuy nhiên chỉ số lại là Sĩ cấp cửu phẩm. Một đêm tu luyện căn bản không thể nào khiến hắn từ không tu vi đạt tới Linh cảnh tứ bộ, có vẻ như level của hắn liên quan trực tiếp tới tu vi biểu hiện ra ngoài.

Chỉ là nghĩ tới lượng kinh nghiệm cần thiết để lên level, đồng thời nghĩ đến lượng kinh nghiệm nhận được từ việc tu luyện, Từ Phong không khỏi ngán ngẫm, cuối cùng thì hắn cũng không thể ở trong nhà mà tu luyện suốt được, hắn không có đủ kiên nhẫn để tu luyện cả năm chỉ để lên một level.

Việc hắn trở về Diệp gia không có ai biết cả, dù gì thì cũng chẳng có một ai rảnh rỗi đến mức quan tâm tới một hạ nhân như hắn, đồng thời việc Diệp Thủy Lan bị bắt cóc cũng được bùng bít, nên Từ Phong hắn mới không lo lắng gì mà tiếp tục ở lại Diệp gia.

Vài ngày sau, hần nghe loảng thoảng thấy có mấy tin đồn, cái gì mà Diệp Cuồng đại đương gia mang người đi chém giết một dong binh đoàn nào đó, nghe nói là truy đuổi đến tận Lâu Lan thành cách đây gần chục tòa thành trì, chỉ là mấy việc này hần không quan tâm, cái Thanh xà dong binh đoàn gì đi đó có bị tàn diệt hay không không liên quan chút gì tới hần, tất cả nhưng gì hần làm bây giờ đó là sáng làm việc, tối tu luyện, tuy rằng chả được bao nhiêu kinh nghiệm nhưng thật mười có nhỏ thì cũng vẫn là thật, được tiền nào hay chửi ấy, hần cũng không thể xách kiếm đi xiên chết mấy tên hộ vệ của Diệp phủ để lấy kinh nghiệm được, hần không ngại nhưng cái mạng của hần ngại a.

Tin vui duy nhất đó là tiểu nha đầu Diệp Thủy Lan đã làm theo đúng lời hứa với hần trước kia, sau khi trở về Diệp gia thì không tiết lộ thân phận của hần, đồng thời nghe theo hần, lấy trộm một lượng lớn thư tịch từ Tầng Kinh Các của gia tộc đem đến cho hần, nếu công chúa nổi hứng muốn đọc sách, ai dám ngăn cản? Cuối cùng Diệp Thủy Lan lấy mấy trăm quyển sách bỏ vào nhẵn từ vật bị mặt mạng đến cho hần.

Vậy nên thời gian biểu của hần biến thành: làm việc, đọc sách, ăn uống, tu luyện, à còn có thêm một mục nữa, đó là bồi tiếp đại tiểu thư Diệp gia - Diệp Thủy Lan. Sau khi trở về Diệp gia, chẳng biết tại sao mà tiểu nha đầu Diệp Thủy Lan cứ quẩn lấy hần, đến cả việc lấy trộm mấy quyển sách đem đến cho Từ Phong cũng không thêm hỏi lấy một lời. Hần đối với việc này cũng ko biết phải làm sao, chung quy lại cũng chỉ là một tiểu la lỵ, hần không thể dùng một cước đạp ra ngoài cho đỡ vướng vào được, huống chi người ta còn đang giúp hần. Đoán chừng là vì hần đã cứu Diệp Thủy Lan nên có bé mới bám theo hần, nếu chi vậy thôi thì không vấn đề, kiếp trước hần làm sát thủ, có những nhiệm vụ yêu cầu hần hóa thân thành những nhân vật khác nhau, bản lĩnh diễn kịch của hần cũng vô cùng tốt, bồi tiếp một tiểu la lỵ chuyện dễ dàng, thế nhưng chết người đó là do dụng hợp linh hồn với tên Từ Phong đã chết kia, nên hần có một thứ tình cảm.....khác thường đối với Diệp Thủy Lan.

Biết là một chuyện, giải quyết được hay không là chuyện khác, Từ Phong cũng chỉ có thể mạnh mẽ áp chế cái thứ cảm xúc này xuống, đồng thời không quên chửi rủa mười tám đời tổ tông của cái tên súc vật "Từ Phong" kia, không thể tin được chú nhân trước kia của cái thân thể này là một tên.....lolcon, nếu biết trước thì hần thà rằng mình không xuyên qua cho xong.

Hôm nay, hần chỉ phải chế một đám cui lớn là xong, dùng sức lực ko kém gì Sĩ cấp cứu phẩm, hần chi tùy tiện cầm rui mùa vài đường cơ bản, tón nửa canh giờ đã làm xong phần công việc mà người khác phải làm trong cả ngày. Thời gian còn lại đương nhiên là hần dùng để đọc sách. Ngồi trong căn phòng nhỏ của mình, lúc này đã chất đầy sách vô đủ các thể loại, từ địa lý, lịch sử, đến những câu chuyện tạp nham trên đại lục, cái gì cũng có, tất nhiên, trừ công pháp và vũ khí. Diệp Thủy Lan ngồi ở ngay bên cạnh, hai tay chống cằm nhìn Từ Phong đọc sách đến thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 11: Tu luyện! Học tập! (2)

Cũng phải công nhận một điều, Từ Phong hần lớn lên thì thừa hưởng đầy đủ genes tốt từ bố mẹ mình, khuôn mặt anh tuấn, mạng theo về cương nghị, sở hữu linh hồn của một người trưởng thành hơn nữa còn là sát thủ khiến ánh mắt của hần vô cùng sắc bén, đôi khi còn nhàn nhai lên chút sát khí, điển hình một người lãnh khốc, vì Diệp Thủy Lan đã từng nhìn thấy con mắt trái của mình nên hần cũng không thêm che giấu, khuôn mặt anh tuấn kết hợp với một con mắt đen kịt như mực khiến hần trông vô cùng tài dị. Bộ dáng này tuy nhìn có chút quỷ dị, nhưng chắc chắn là đón sát thủ đối với phái nữ, chỉ có điều Từ Phong hần không có quan tâm lắm đến mấy thứ này, ít nhất là hiện tại.

Diệp Thủy Lan tuy mới có mười tuổi, nhưng trẻ con ở đại lục trưởng thành khá sớm, lại thêm việc được Từ Phong cứu mạng, hiển nhiên là tiểu la lỵ này rất có hảo cảm với hần. Được tiểu công chúa của Diệp gia để ý, nghe có vẻ như là một việc tốt, chỉ là đối với Từ Phong hiện tại lại giống như là một rắc rối thì đúng hơn. Kiếp trước hần vốn là sát thủ, không người thân, không bạn bè, đến cả cấp trên của mình cũng không biết là ai, người duy nhất mà hần "quen biết" đó là giáo quan của mình, việc đó đã dường thành bản tính độc lai độc vãng của hần, hần luôn thích hành động một mình, có chút cô đơn nhưng đối với hần thì đó là sự tự do. Hơn nữa, hần vốn muốn ăn náu tại Diệp gia, Diệp Thủy Lan quẩn lấy hần không sớm thì muộn sẽ có người phát giác, đến lúc đó thì ngày tháng yên bình của hần sẽ chấm dứt. Tuy hần đã ý định rời khỏi Diệp gia, nhưng ít nhất không phải hiện tại, tìm hiểu kĩ càng về mục tiêu trước khi hành động là bài học đầu tiên của sát thủ, chỉ có điều mục tiêu của hần chính là đại lục, càng nhiều thông tin càng tốt.

Từ Phong kiếp trước không phải lúc nào cũng có nhiệm vụ để làm, thời gian rảnh hần rất thích đọc tiểu thuyết, hiển nhiên đối với việc đọc một đồng lớn sách vô chữ viết với hần không phải là chuyện quá ư là nhàm chán, hần vốn không biết ngôn ngữ của đại lục này, nhưng có vẻ như là cái Hệ thống tiến hóa mà hần sở hữu cũng kiếm luôn cả chức năng thông dịch, vấn tự của Huyền Linh đại lục hần nhìn là hoặc nhưng vẫn có thể hiểu được ý nghĩa.

Tiện tay lật một quyển sách vô tiêu đề "Đại lục sử kị", hần bỗng chú ý tới một thứ, trong cuốn sử kị này, có một chỗ có nói tới chiến tranh Thiên Ma. Từ lúc có được Hệ thống tiến hóa và hoàn thành tiến hóa, hần luôn muốn tìm hiểu xem cái chủng tộc Thiên Ma của hần là một chủng tộc như thế nào, nay thấy một thứ như vậy, bảo sao không hấp dẫn sự chú ý của hần.

"Cần nhớ từ năm trước, Huyền Linh đại lục lúc đó lĩnh khí tràn đầy, thiên tài địa bảo ở khắp nơi, có thể nói là thời kì đỉnh cao của vô già, số lượng vô già còn nhiều hơn người thường. Tướng cấp dĩ đầy đất, Vương cấp bay đầy trời, tùy tiện đi vào một thành trì cũng có thể thấy mấy chục cường giả Tôn cấp, ước tính toàn đại lục có tới gần hai vạn Thánh cấp, so với thời điểm hiện tại theo thống kê chỉ có chưa tới mấy chục người thì khác biệt một trời một vực, số lượng vô già cấp thấp chỉ có thể dùng tới con số ước vạn để tính.

Thời điểm đó từ đại đế quốc vẫn chưa xuất hiện, thay vào đó là vô số tông môn lớn nhỏ rải rác trên khắp đại lục, từ tông môn cỡ nhỏ chỉ có một Vương cấp tọa trấn tới những siêu cấp tông môn có tới hàng trăm Thánh cấp, có thể nói đó là thời hoàng kim của vô già. Chỉ là, mọi sự cũng không kéo dài mãi, vào một ngày, tại hải vực phía đông đại lục, giống như từ hư không xuất hiện, một đám sinh vật tràn vào đại lục, bắt đầu giết chóc.

Những sinh vật này có vẻ ngoài giống con người, chỉ là vô cùng hoàn mỹ, đứng thế, là vô cùng hoàn mỹ, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp. Nhưng vẻ ngoài cũng bản tính của bọn chúng lại trái ngược nhau hoàn toàn, chúng vô cùng tàn bạo hiếu chiến, hơn nữa, bọn chúng cũng sở hữu trí tuệ không kém gì nhân loại, thậm chí khi bọn chúng từ đại hải tràn vào đất liền, vô cùng nhanh chóng mà tự hợp thành từng chi quân đội, bắt đầu quá trình chiến tranh với đại lục.

Chiến hòa bốc lên, lúc đầu nhân loại chỉ phản kháng rồi rạc, mạnh ai người nấy lo, chi đến khi đám sinh vật ngoại lai này nghiền nát toàn bộ tông môn phía đông đại lục, tiến quân vào sâu trong đất liền, lúc này tất cả mọi người mới ý thức được nguy cơ đang xảy ra. Các siêu cấp tông môn liên hợp với nhau, kêu gọi tất cả các tông môn khác gia nhập liên minh, cùng nhau chiến đấu đẩy lùi đám sinh vật ngoại lai, dưới sự kêu gọi của các siêu cấp tông môn, chi trong vòng mấy tháng, nhân loại tập hợp được mấy chục ức người, tất cả đều là vô già, Thánh cấp hơn một vạn, Tôn cấp hơn mười ba vạn, Vương cấp trở xuống nhiều không đếm xuể, đội quân này được cho là vô địch, không thứ gì có thể ngăn cản.

Nhưng sự thật lại vô cùng tàn khốc, chỉ sau vài trận chiến với đám sinh vật ngoại lai kia, tất cả mọi người nhận ra một điều, họ đã đánh giá thấp kẻ thù của mình. Những sinh vật đó không sở hữu vũ kĩ, cũng như binh khí sắc bén của nhân loại, nhưng bọn chúng dường như sinh ra để chiến đấu, nhục thân cường hần, khả năng phục hồi thương thì siêu khủng bố, bản năng chiến đấu kinh khủng, so sánh với những vô già của đại lục hầu hết đều dựa vào đan dược để đề thăng tu vi, hơn kém nhau không chỉ là một chút. Đáng giận hơn cả là, bọn chúng còn sở hữu năng lực biến thân cường hần, một sinh vật cấp thấp nhất sau khi biến thân sang dạng chiến đấu, chiến lực cũng tăng lên gấp mấy lần, hoàn toàn đề ép vô già cùng cấp của nhân loại, một tên linh thường sau khi biến thân cũng có thể đối phó với mười mấy tu luyện gia cấp thấp, đã từng có ghi nhận, một chủ soái của đám sinh vật đó ở trạng thái bình thường chỉ có thể miễn cưỡng chống được ba cường giả Thánh cấp vậy công, nhưng sau khi chuyển sang trạng thái chiến đấu, hần một hồi chém giết gần chục Thánh cấp như thái rau chặt dưa, phải mất mấy chục Thánh cấp mới có thể ép tên chủ soái đó rút lui, mà thực lực như tên chủ soái đó, trong đám sinh vật kia không hề ít. Đại quân nhân loại giao chiến với đám sinh vật đó bốn lần, mỗi lần đều lấy cái giá thảm trọng để đẩy lùi bọn chúng, nhưng cũng chỉ là tạm thời.

Đám sinh vật ngoại lai không chỉ nhắm vào nhân loại, mà đến cả yêu thú cũng bị càn quét không thương tiếc, bất kì nơi nào chúng đi qua đều chỉ còn lại một mảnh hoang tàn. Yêu thú cao giai hầu hết đều có trí tuệ, thậm chí không kém so với nhân loại, đạt tới Thánh cấp là có thể hóa hình thành nhân loại. Lúc này, đứng trước sinh tử tồn vong của đại lục, lần đầu tiên trong lịch sử, nhân loại cùng yêu thú hợp tác với nhau, những siêu cấp cường giả lãnh đạo khỏi tu cũng lộ diện, vô số yêu thú hóa hình có thực lực Thánh cấp cùng gia nhập chiến đấu.

Chiến tranh tàn khốc kéo dài gần mười năm, vô số tông môn bị hủy diệt, người chết nhiều vô số kể, cả đại lục giống như một mảnh đất bị cây cỏ lên tục, một lượng lớn linh mạch bị phá hủy trong chiến tranh, thiên địa linh khí trở nên mỏng manh. Cuối cùng, nhân loại cùng yêu thú trạ đại giới, cuối cùng đẩy lùi được quân địch.

Nhưng vì đám sinh vật đó có ngoại hình không khác với nhân loại là bao, bọn chúng bắt đầu ăn dẫu trong nhân loại, thông hôn với con người. Đối với điều này, nhân loại cũng không có cách gì, đành phải nhắm mắt làm ngơ, nhưng phe chiến thắng chính là Huyền Linh đại lục, nếu đám sinh vật đó chịu yên ổn ăn náu thì cũng không phải là chuyện lớn, dù gì nếu bọn chúng lộ mặt, khẳng định sẽ bị tất cả mọi người vây công tới chết.

Chiến tranh kết thúc, nhân loại và yêu thú thắng lợi nhưng cái giá phải trả vô cùng thảm khốc, đến chín thành vô già cùng yêu thú cao giai trên đại lục tự trận, vô số tông môn bị cắt đứt truyền thừa, linh mạch của Huyền Linh đại lục bị phá hủy gần hết, giới vô già tồn thất thảm trọng, suýt chút nữa không thể vực dậy được. Những siêu cấp cường giả còn sống cũng biến mất dần, người ta nói rằng bọn họ hiện đang trấn thủ tại hải vực, ngăn không cho đám sinh vật đó tiến vào đại lục lần nữa. Cũng có người nói bọn họ đã bị thương nặng trong chiến tranh, nay đã qua đời. Không ai biết được, chi biết rằng vạn năm sau, đại lục có bốn đại đế quốc, vô số quốc gia nhỏ, tông môn cùng những thế gia vô học vẫn tồn tại nhưng giống như đã ăn thối. Thứ sinh vật kinh khủng đó, được tất cả mọi người trên đại lục đặt cho một cái tên: "Thiên Ma"....."

Từ Phong hít một hơi dài, sắc mặt không đổi nhưng trong lòng thầm chửi cái Hệ thống tiến hóa của mình vài chục lần, khi không tự nhiên biến đổi hần thành cái gì đi đó Thiên Ma, chẳng phải ép hần đứng vào thế đối địch với toàn đại lục hay sao.

Chỉ là chuyện xảy ra đến cả vạn năm trước, một vạn năm thì đến cả Thánh cấp cường giả cũng đi đời nhà nà rồi, hần là sẽ không ai để ý đến cái chủng tộc Thiên Ma này, ngại đến đây hần mới có thể an tâm hơn một ít, mặc dù kiếp trước làm sát thủ cũng bị truy nã toàn cầu nhưng cũng không đến nỗi được coi là địch với toàn nhân loại như bây giờ.

Gấp quyển sách lại, Từ Phong quay sang nhìn Diệp Thủy Lan đang xep miệng nhìn mình, hiển nhiên là bất mãn vì Từ Phong hần không để ý gì tới có bé. Thấy bộ dạng của Diệp Thủy Lan, Từ Phong không khỏi cười khò: "Đại tiểu thư à, đứng là trước kia ta đã cứu mười, nhưng mà cũng đâu có nghĩa là ngày nào mười cũng chạy tới đây chửi, đường đường đại tiểu thư Diệp gia lại chầy tới chỗ ở của một hạ nhân để chửi, mười chịu được nhưng ta chịu không nổi a!"

Đối với lời than vãn của Từ Phong, Diệp Thủy Lan chỉ cười mỗi một cái rồi cười cười, nhẹ nhàng rúc vào lòng hần ngồi, bộ dáng vô cùng hưởng thụ, Từ Phong đối với việc này tập mãi cũng thành quen, vào rồi mở miệng ra phàn nàn cũng chỉ là thể hiện thái độ một chút. Hần quay tay xoa xoa đầu tiểu la lỵ, tùy ý hỏi: "Cuốn sách này là mười lấy từ đâu, có đáng tin không?"

Diệp Thủy Lan khẽ cựa quậy trong lòng Từ Phong, khẽ nói: "Mười cũng không biết nữa, hầu hết thư tịch đều là mười lấy từ Tầng Kinh Các hoặc từ thư phòng của nhị thúc, cuốn sách này chắc là từ phòng của nhị thúc, chắc là có thể tin được!"

Hần cũng chỉ tùy tiện hỏi, cũng không phải hần không tin, mà chẳng qua muốn xác nhận lại một chút thôi, tu vi làm việc với toàn nhân loại chung quy cũng không dễ chịu chút nào.....

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 12: Công cuộc cày level!

Thoát cái dai hai tháng trời trôi qua, nhờ sự giúp đỡ của Diệp Thủy Lan, Từ Phong đã càn quét gần như toàn bộ thư tịch các loại trong Tầng Kinh Các của Diệp gia, hần vẫn chăm chỉ tu luyện, mặc dù lượng kinh nghiệm nhận được ít đến mức hần muốn thổ huyết, nhưng vẫn đỡ hơn là không được gì. Hần vốn nghĩ rằng việc Diệp Thủy Lan quẩn lấy mình chỉ là hớng thủ nhất thời của con nít, thế nhưng hần đã nhầm, tiểu nha đầu càng ngày càng thích ở cùng hần hơn, mặc dù hần đã cố gắng t

ra lạnh nhạt, nhưng tiểu nha đầu vẫn dính lấy hân như dán keo. Vốn dĩ lực miễn dịch của hân với trẻ con gần như bằng không, lại thêm dung hợp linh hồn với tên cầm thú lolicon "Tư Phong" đã chết kia, khiến việc hân tỏ ra không quan tâm tới Diệp Thủy Lan đã khó lại càng thêm khó. Đoàn chứng bây giờ người của Diệp gia cũng đã để ý tới hân, nhưng tạm thời hân vẫn an toàn, bởi vì ai cũng biết tiểu công chúa Diệp gia vô cùng tùy hứng, có tự nhiên thích chơi đùa với một hạ nhân cũng không có gì lạ lắm, vấn đề an toàn trong Diệp phủ thì cần bàn không cần bàn lo.

Sau khi xảy ra vụ việc Diệp Thủy Lan bị bắt cóc, gia chủ Diệp Bắc Phàm đã hạ lệnh thắt chặt cảnh giới trong và ngoài Diệp phủ, mặc dù mọi người không ai biết là vì sao, nhưng cũng chấp hành mệnh lệnh. Sau hai tháng, sự phòng vệ của Diệp gia sau biến cố Diệp Thủy Lan bị bắt cóc vốn thật chặt nãy về cơ bản đã buông lỏng, dù gì đám hộ vệ cũng không biết chuyện, căng thẳng để cao cảnh giới suốt hai tháng trời cũng mệt mỏi, buông lỏng cũng là điều đương nhiên. Buông lỏng thì buông lỏng, hân cầu còn chả được, như vậy thì hân mới có thể dễ dàng rời khỏi phủ, chung quy không ai rảnh rỗi để ý tới một hạ nhân như hân. Mượn nhờ Diệp Thủy Lan, hân giả vờ ra ngoài làm ít việc cho đại tiểu thư, vậy là dễ dàng ra ngoài mà không bị các chấp sự chú ý. Vậy hân rời khỏi phủ để làm gì? Đọc qua vô số sách vở, hân biết rằng yêu thú cũng sở hữu linh lực như võ giả, thậm chí nhờ vào huyết mạch mà một số loại yêu thú còn có thể tu luyện đến Thánh cấp, có khả năng hóa thành hình người, trí tuệ cũng không kém nhân loại là bao. Hân tự hỏi nếu hân giết người nhận được kinh nghiệm cũng đánh cấp một phần chỉ số, vậy phải chăng giết chết yêu thú hân cũng sẽ nhận được tương tự?

Đáp án rất nhanh có câu trả lời, sau khi rời khỏi Diệp phủ, hân một lần nữa quay trở lại Ngọa Long son mạch, lợi dụng hai kĩ năng *Liễm tức* cùng *Ngụy trang*, hân xâm nhập vào sâu bên trong Ngọa Long son mạch, dễ dàng đánh lên giết chết mấy con nhị giai yếu thủ. Đúng như hân đoán, giết chết yếu thủ tuy không nhận được chỉ số như giết người, nhưng hân vẫn nhận được điểm kinh nghiệm, chỉ là ít hơn nhiều so với giết người mà thôi.

Có thể là do yêu thú tu luyện theo cách khác với nhân loại nên hân không thể đánh cấp một phần chỉ số, đồng thời kinh nghiệm nhận được cũng ít hơn, nhưng so sánh với lượng kinh nghiệm mà hân nhận được từ tu luyện, hiển nhiên đi săn yêu thú hiệu quả hơn rất nhiều. Một tên si cấp tư phẩm cho hân 600 điểm kinh nghiệm, một con yêu thú nhị giai cho hân chừng 50 điểm, nhưng tích tiểu thành đại, một ngày hân có thể săn được 2-3 con yêu thú nhị giai, bằng với hân tu luyện mười mấy ngày, hơn nữa da thịt của yêu thú đều có thể bán lấy tiền, nên nhớ hân bây giờ là giai cấp vô sản a, trên người ngoại trừ một cái hệ thống nghịch thiên nhưng vô giá, hai thanh kim cang kiếm trộm được từ Diệp phủ, và vài bộ quần áo trị giá.....2 ngàn tệ thì chỉ còn cái mạng không đáng tiền của hân thôi. Hân từng đọc mấy bộ tiểu thuyết, mỗi tội nhân vật chính không là công tử thì giả thì cũng biết luyện đan luyện khí, tùy tiện động tay một chút là tiền vào như nước, cóбет nhất thì cũng nhờ cơ duyên lạc vào dòng phù của cường giả, thu được truyền thừa cùng với không gian giới chỉ loại quý hiếm..... hân mặc dù chưa bao giờ nghĩ mình là nhân vật chính nhưng cũng không kim được mà so sánh.

Tư Phong buổi tối sau khi đi săn xong, nằm chán chán đầu lụy lụy tìm tòi trong không gian của Hệ thống tiến hóa, và đã có được một phát hiện mới, mặc dù phát hiện này thiếu chút nữa khiến hân ngã từ trên cây xuống. Hân nhận ra điểm tích lũy của bản thân cũng có thể đổi lấy thành tiền trong thế giới thực, một điểm tích lũy tương đương 100 kim tệ, nghĩ đến trước kia mình có 1500 điểm tích lũy, tương đương 15 vạn kim tệ, hân không khỏi hỏi hân muốn chết, 15 vạn kim tệ a, chỗ đó thừa đủ cho hân tới đâu già hội, mua công pháp, vũ khí, đan dược tu hành các loại, vậy mà hân lại đem tất cả chỗ đó đổi lấy một bộ công pháp Hoàng giai hạ phẩm không khác gì rác rưởi là bao. Càng nghĩ hân càng thấy tiếc, trong đầu âm thầm nhắc nhở bản thân lần sau cái hệ thống chết tiệt này có thêm chức năng gì thì cũng phải nghiên cứu đủ một trăm lần trước khi sử dụng, lần đầu thì biến hân thành Thiên Ma, mặc dù chúng tộc cường đại nhưng lại thành kẻ địch của toàn đại lục, lần thứ hai thì mở ra hệ thống cửa hàng hối đoái nhưng không hề có nhắc nhở gì về việc đổi tiền.

Đương nhiên, hân cũng có thể lấy kim tệ đổi lấy điểm tích lũy, với tỉ lệ tương đương 100 kim tệ cho một điểm tích lũy, Tư Phong nghĩ cũng không thêm vào cái chức năng này thêm một lần nữa, trực tiếp không thêm nghĩ tới luôn. Nói đùa sao, hiện tại hân đến 100 ngàn tệ cũng không có trong túi chứ đừng nói tới 100 kim tệ, mà kể cả có 100 kim tệ hân cũng không đổi, chém chết một con yêu thú nhị giai được khoảng 4-50 điểm, ít hơn nhiều so với nhân loại, nhưng thắng ở chỗ số lượng, hân có thể chém giết mấy chục con yêu thú nhị giai, nhưng không thể chém giết mấy chục võ giả SI cấp được, võ giả chứ không phải là rác mà tùy tiện chạy một hai vòng đã gặp được mấy chục SI cấp. Đương nhiên ở Diệp phủ lại khác, SI cấp có thừa cho hân giết, nhưng hân cũng chưa điên, giết chưa được đến người thứ ba thì chắc cũng bị chấp pháp đội gồm toàn cao thủ Tướng cấp hết xì một cái banh xac.

Chỉ có một điều khiến tâm tình của hân sáng sủa hơn chút, tích tiểu thành đại, sau khi sống trong Ngọa Long son mạch suốt một tháng trời, thiếu chút nữa biến thành Tarzan phiên bản dĩ giới, chém giết hơn trăm con yêu thú nhất-nhị giai, cuối cùng hân cũng lên level.

-Tên: Tư Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (chưa tiến hóa)

Sát thủ level 3

Nhanh nhẹn: 2310

Thế lực: 1840

Lực lượng: 2380

Tinh thần: 855

Linh lực: 70

Đúng như hân tính toán, khi hân đạt tới level 3, khí tức của hân trở thành Linh cảnh lực bộ, chỉ là chỉ số của hân lúc này cũng không rõ có thể sánh ngang được với Sư cấp hay không, dù gì cũng chi hơn SI cấp cứu phẩm chừng một thành. Tư Phong vô cùng rõ ràng đạo lý cảnh giới càng cao chênh lệch càng nhiều, hân không tin Sư cấp nhất phẩm lại chi mạnh hơn một thành so với SI cấp cứu phẩm. Sư cấp như vậy cũng mất giá quá đi. Mặc dù chỉ số của hân cao ngất ngưởng, nhưng kể cả có phải đối chiến với SI cấp cứu phẩm trực diện thì hân cũng không dám coi thường. Võ giả khác với phẩm nhân ngoại trừ thể chất vượt trội, mẫu chất đó là khả năng tu luyện ra linh lực.

Linh lực điều dụng cơ bản nhất đó chính là cường hóa công năng của cơ thể, đứng thấy Tư Phong hân không có chút tu vi nào mà chỉ số bản thân lại cao như vậy, đó chẳng qua là nhờ bản thân chủng tộc mạnh mẽ thôi. Chứ võ giả bình thường lúc mới bắt đầu tu luyện cũng không khác thường nhân là bao, chỉ sau khi chuyển hóa linh khí thành linh lực, dùng linh lực rèn luyện cơ thể thì mới có thể có được thể chất như.....quái vật như vậy. Thứ hai đó chính là vũ kĩ, linh lực chính là nền để sử dụng vũ kĩ, nói nôm na theo mấy game mà Tư Phong hân từng chơi thì vũ kĩ là chiêu thức, linh lực là mana để dùng chiêu thức đó, chiêu thức càng mạnh tiêu tốn càng nhiều mana. Nhìn chỉ số của hân hơn cả SI cấp cứu phẩm, hân là hân mạnh hơn SI cấp cứu phẩm chứ? Nhìn to, nếu hân đánh lên thì đúng là mạnh hơn, nhưng nếu đối kháng trực diện, để đối phương có cơ hội sử dụng vũ kĩ, hân không nghĩ bản thân sẽ đỡ được, linh lực của hân chi tương đương Linh cảnh thất bộ thôi a, giống như hai người mạnh ngang nhau nhưng một người dùng súng còn người còn lại dùng.....dao vậy, mà Tư Phong hân là người dùng dao.

Mặc dù chém giết yêu thú được ít điểm kinh nghiệm, nhưng điểm tích lũy cũng khá khác, chém giết hơn trăm con yêu thú cũng cho hân hơn 8000 điểm tích lũy, điều này cũng làm cho nội tâm hân dễ chịu hơn một chút sau vụ đột 1500 điểm tích lũy vào một cái công pháp hoàng giai hạ phẩm. Giết chết nhiều yêu thú như vậy nhưng khiến hân phiền muộn đó là hân không có không gian giới chỉ, dám xác yêu thú có thể bán được kha khá tiền nhưng hầu hết bị hân bỏ lại, chi vì không thể mang theo.

Khiến Tư Phong lần nữa cảm nín đó là mặc dù đã có được 8000 điểm tích lũy, nhưng rốt cuộc hân vẫn chưa thể mua được thứ gì ra hồn cả, công pháp Huyền giai thượng phẩm cũng một vạn điểm tích lũy, công pháp thấp hơn thì hân không đổi hơi đâu đổi làm gì cho phí phạm. Vũ khí? 8000 điểm có thể mua được vài thanh huyền khí, nhưng chỉ là huyền giai trung phẩm là tối đa, đối với thực lực của hân nói thật là không cần thiết, giống như là một đứa trẻ cầm súng chống tăng vậy, không hiệu quả chút nào, không thấy đến cả Sư cấp cao thủ trong Diệp phủ cũng vẫn dùng kim cang kiếm đó hà. Hân dùng kim cang kiếm trộm từ kho của Diệp gia là được, dù gì cũng miễn phí. Đan được trị thương lại vô dụng đối với hân, đan được dùng để tu luyện thì ít nhất phải đạt tới SI cấp mới có thể dùng, trong khi cảnh giới thực của hân mới có Linh cảnh lực bộ, đan được tẩy kinh phạt mạch vô cùng trân quý với người bình thường cũng vô dụng đối với hân, vốn đã được hệ thống tẩy tủy từ trong ra ngoài, dùng thêm đan được tẩy tủy nữa thì sẽ tăng, trong khi cần gì?

Vật phẩm phòng ngự thì lại càng không cần, có năng lực *Tái sinh siêu tốc*, bản thân hân lại vô cùng cẩn thận, nói khó nghe thì là nhất gan đến chết, có nguy hiểm là ngay lập tức chuẩn bị chỗ khác, thực ra nói hân nhất gan cũng hơi quá, chỉ là bản năng sát thủ khiến hân vô cùng tiết kiệm mà thôi, mặc dù thực tế muốn hân chết cũng đâu có dễ. Một điều kì lạ đó là hân không thể mua được bất kì một loại vũ kĩ nào ở trong cửa hàng, có vẻ như là cấp bậc của hân chưa đủ, nhưng nghĩ lại thì cũng đúng, tu vi thực tế của hân mới chỉ đạt đến Linh cảnh lực bộ, vô giá bình thường có khi còn chưa lĩnh ngộ hoàn toàn được công pháp, chứ đừng nói đến tu luyện vũ kĩ, hơn nữa, muốn tu luyện vũ kĩ cũng phải có linh lực a, với 70 điểm linh lực bé như hạt gạo của hân, chắc vũ kĩ Hoàng giai hạ phẩm cũng chả dùng được.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 13: Diệp gia đại loạn (1)

Kinh thành, trong một tiểu điểm nhỏ, một bóng đen lợi dụng màn đêm nhảy vào trong một căn phòng qua cửa sổ. Trong phòng, một trung niên nhân đang ngồi nhắm mắt, bỗng cất tiếng nói: “Hoàng thất trả lời ra sao?”.

Bóng đen vừa vào phòng thực ra là một người mặc đồ đen, lúc này đang quỳ gối cung kính nói: “Bẩm chấp sự đại nhân, hoàng thất đã đáp ứng điều kiện của chúng ta, bọn họ cho chúng ta thời gian một đêm.”

Tên chấp sự lúc này mới mở mắt ra, toàn thân tỏa ra hân khí khiến hác y nhân trước mặt không kim được mà rét run: “Tốt lắm, triệu tập mọi người, chúng ta không có thời gian, mau chóng xuất phát!”

.....

Tư Phong trở về sau một tháng dài nằng dăm sương ở trong rừng, tuy có chút cực khổ, nhưng thu hoạch cũng vô cùng khả quan, không nói về việc có được một lượng lớn điểm tích lũy, chỉ riêng việc kiếm đủ kinh nghiệm để lên level cũng đã khiến hân thỏa mãn, dù gì thay vì ngồi trong nhà nằm chán tu luyện 1-2 năm để lên level, hân thì chịu chút cực khổ nhưng rút ngắn quá trình đó xuống còn 1-2 tháng, tuyệt đối có lãi.

Lần này trở về, hân cũng không quên mang theo lễ vật cho Diệp Thủy Lan, tiểu nha đầu quần quít lấy hân như vậy khiến hân lúc đầu cảm thấy có chút vướng chân vướng tay, nhưng cũng không hiểu là do phần linh hồn của tên lolicon "Tư Phong" kia tác quái, hay là bản thân hân cảm thấy tiểu nha đầu đáng yêu, hiện tại hân cũng có chút tình cảm với Diệp Thủy Lan. Đờng hiểu nhầm Tư Phong, hân tự nhận bản thân mình là người xấu, nhưng cũng chưa cảm thấy tới mức đánh chủ ý lên đầu một tiểu la y, dấy thuận tùy chi là tình cảm huynh muội mà thôi, cảm giác giống như mình có thêm một muội muội vậy. Điều đó khiến một người đã quen với cô đơn như hân cảm thấy có chút lúng túng, nhưng hân cũng không ghét cảm giác này. Nhớ lần trước Diệp Thủy Lan chạy vào Ngọa Long son mạch là để tìm một con súng vật, lần này hân đã đặc biệt mang về một thứ cho cô bé. Nhìn con chim nhỏ đầy màu sắc đang nhảy nhót trong cái lồng mình mang về, Tư Phong không khỏi mỉm cười khi nghĩ tới vẻ mặt vui vẻ của Diệp Thủy Lan khi ngày mai nhìn thấy nó.

Yêu thú so với đá thú thông thường thì quý giá hơn nhiều, mẫu vật yêu thú đều mang theo linh lực, tuy không thể hấp thu trực tiếp nhưng nếu ăn vào cũng có thể trợ giúp võ giả tu luyện, chưa kể hương vị của nó cũng hơn hân đã thú, da lông, móng vuốt, xương của một số loài yêu thú có thể được dùng để chế tạo vũ khí, áo giáp, đồ trang trí..... có thể nói toàn thân yêu thú đều có thể chuyển thành tiền. Mặc dù Tư Phong đã chém giết vô số yêu thú trong Ngọa Long son mạch, nếu mang hết về thì cũng trị giá gần vạn kim tệ, nhưng rất tiếc, hân không sở hữu không gian giới chỉ, không thể nào mang theo quá nhiều trở về được, cuối cùng hân cũng chỉ có thể lấy lấy mấy tấm da yêu thú tốt nhất đem về, rồi bán lại cho mấy phòng đấu giá. Yêu thú nhị giai không quá mạnh, da lông của bọn chúng cũng không có nhiều công dụng lắm ngoại trừ làm thành một ít đồ trang trí này nọ, nhưng phòng đấu giá luôn có một vài cửa hàng nhỏ chuyên mua những thứ thông thường như vậy. Sau khi bán đi mấy tấm da yêu thú, hân thu về được 800 kim tệ, cái hệ thống này vô cùng giống với game online của kiếp trước, vậy sao không có luôn cái chức năng tương tự như túi trữ vật hay cái gì đại loại thế đi, nghĩ đến chỗ yêu thú mình vớt lại ở trong Ngọa Long son mạch, hân không khỏi tức nước mà than thở.

Nửa đêm, vào lúc Tư Phong đang tu luyện, hân bỗng nghe thấy tiếng huyền ảo truyền tới từ nội phủ, cùng với tiếng binh khí va chạm. Chạy ra ngoài, hân có thể thấy được ánh lửa bốc lên từ nội phủ, nếu lúc này hân còn không nhận ra rằng có

biển, thì hẳn nên từ hời lại chỉ số thông minh của bản thân. Nếu như những người khác, hẳn là sẽ ngay lập tức chạy đi xem tình hình ra sao, nhưng hẳn thì khác, hẳn luôn cân nhắc kĩ mỗi hành động của bản thân, Diệp gia là một trong tứ đại gia tộc của Căn Nguyên đế quốc, đây lại còn đang ở giữa kinh thành nữa, Diệp gia bị tấn công như thế này là một chuyện vô cùng không bình thường, là ai gan lớn như vậy chứ, hoàng thất chăng? Hẳn xuyên đến Huyền Linh đại lục cũng đã được một thời gian, hơn nữa còn có được vô số tri thức từ những thư tịch trong Tăng Kinh Các Diệp gia, hẳn có thể phần nào hiểu rõ được thực lực của hoàng thất Căn Nguyên đế quốc và Diệp gia. Hoàng thất Lâm gia, là một trong tứ đại gia tộc của đế quốc, nhưng thực lực có thể nói là vượt trội so với ba nhà còn lại, nghe nói 200 năm trước đã có một vị lão tổ thành công tiên giai Thánh cấp.

Tuy nhiên, hoàng thất mạnh mẽ cũng không thể tùy tiện động tới Diệp gia được, Diệp gia tuy không có siêu cấp cường giả Thánh cấp tọa trấn, nhưng nghe nói cũng có ba vị lão tổ Tôn cấp, trừ khi lão quái vật Thánh cấp của hoàng thất ra tay, với thực lực của Diệp gia cũng có thể khiến hoàng thất nguyên khí đại thương, chưa kể đến quyền lực mà Diệp gia nắm trong tay, tổng hợp lại thì đến cả hoàng thất cũng phải kiêng kị ba phần. Từ đó Từ Phong rút ra được một kết luận, đám người dám tấn công Diệp phủ có lai lịch không bình thường, và chắc chắn có lòng tin vào thực lực của bản thân thì mới dám làm vậy. Có nghĩa là đối phương có thừa đủ thực lực để chen ép ba vị Tôn cấp Lão tổ kia, đừng tưởng hân bảy giò mạnh hơn phàm nhân đến mấy chục lần, chỉ cần một tên Sư cấp tứ-ngũ phẩm ra tay là hẳn chịu chết, trắng diện chiến đấu có dính lưu tới Tôn cấp hẳn chưa đủ trình để tham gia.

Nghe đi nghe lại, Từ Phong vẫn quyết định mạo hiểm một lần, hẳn rõ ràng đạo lý cầu phủ quý trọng nguy hiểm, tuy kĩ năng *Ngụy trang* và *Liễm tức* chưa chắc có thể tránh khỏi cảm nhận của mấy lão quái vật Tôn cấp, nhưng chắc hẳn là người ta cũng lường mất để ý tới một cơn kiến Linh cảnh lực bộ như hân chứ. Loại trạng cảnh chiến đấu này chắc chắn không thể thiếu sự gia nhập của vô gia cấp thấp được, nếu hẳn có thể lên vào sau đó bí mật "xử lí" một vài người, thì thu hoạch có khi còn hơn xa so với một tháng trời lăn lộn trong Ngọa Long sơn mạch. Còn về vấn đề người bị hân "xử lí" có đáng chết hay không, hẳn mặc kệ, bản thân là sát thủ, từ trước đến nay hẳn giết người chưa từng quan tâm đến việc người đó có vô tội hay không, kiếp trước là như vậy, kiếp này hẳn vẫn giữ nguyên quy tắc của mình. Từ phong kích hoạt hai kĩ năng *Ngụy trang* cùng *Liễm tức*, nhanh chóng di chuyển tới nội phủ Diệp gia.

Nội phủ Diệp gia lúc này đã loạn thành một bầy, hộ vệ phủ đều đang chiến đấu với một đám người, bọn chúng không hề bị mật, nhưng tất cả đều mặc đồ đen, trên ngực đều đồ án hình chữ Ma theo ngôn ngữ của Huyền Linh đại lục, khắp nơi rải rác xác chết của cả hai bên, còn có những người bị thương đang nằm trên mặt đất kêu la, khung cảnh vô cùng máu me và hỗn loạn. Hộ vệ Diệp phủ có đến cả ngàn người, hầu hết đều có tu vi Sĩ cấp, đám người y phục đen cũng có nhân số tương tự, nhưng nhìn nhiên là do thất của bọn chúng hơn hẳn đám hộ vệ, chỉ riêng việc số xác chết nằm trên mặt đất hầu hết là hộ vệ đã chứng minh điểm này.

Trốn ở trên mái nhà, Từ Phong có thể thấy gia nhập chiến đấu không chỉ có mỗi hộ vệ phủ, còn có chấp pháp đội, trưởng lão hội thậm chí đến cả Diệp Cuồng và gia chủ Diệp Bắc Phàm cũng đang tham chiến. Chấp pháp đội của Diệp gia là một lực lượng chuyên dùng để trừng phạt tội nhân của Diệp gia, đồng thời là lãnh đạo trực tiếp của hộ vệ trong phủ. Kĩ năng *Phân tích nhân* của hẳn có thể nhìn thấy chỉ số rõ ràng của đối tượng, nhưng hẳn chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy tu vi của Sư cấp cường giả chứ không thể nhìn rõ chỉ số, mà chấp pháp đội, hẳn tuyệt nhiên không nhìn ra được một chút manh mối gì, chứng tỏ bọn họ tất cả đều có tu vi Tướng cấp. Còn Vương cấp cường giả, căn bản không hề ở trong chấp pháp đội, bởi vì tất cả Vương cấp của Diệp gia đều ở trong trưởng lão hội, bao gồm 15 trưởng lão nội môn và 22 cung phụng trưởng lão. Bọn họ ra tay thì có lẽ chỉ trong chớp lát có thể quét sạch toàn bộ gần ngàn tên hắc y nhân kia, nhưng đúng như Từ Phong đoán, thực lực của đám người áo đen này không tầm thường, chấp pháp đội thì đang bị một đám người cho "ăn hành" toàn tập, trưởng lão hội cũng bị một đám hắc y quần lầy, tuy không gặp nguy hiểm nhưng cũng không nhand tay để làm bất kì việc gì cả.

Vương cấp ra tay uy lực không cần phải bàn, trong khu vực bọn họ giao đấu xung quanh trăm mét không có một ai, không phải là không có ai, mà là không ai dám bước vào khu vực đó, chỉ cần bước vào là sẽ bị dư kinh xoắn thành mảnh vụn, những xác chết ở gần đó là minh chứng rõ ràng nhất cho sự khủng bố của Vương cấp.

Tất cả mọi người càng đánh càng hăng, từng tia máu phun ra, từng thân ảnh đổ xuống, vũ kĩ các loại được sử dụng lung tung. Từ Phong hẳn cũng đã từng có ý định lên xuống xử lí một hai người, nhưng nhìn cảnh chiến đấu hỗn loạn bên dưới, hẳn cân bản không thể đánh lên, tấn công từ xa bằng cách phi dao hay gì đó thì hẳn biết, nhưng hẳn căn bản không sở hữu ám khí tầm xa như vậy, cũng không thể cầm thanh kim cương kiếm trên người rồi phi như phi lao chứ, khác gì lay ông tôi ở bụi này.

Đúng lúc Từ Phong hẳn đang định rời đi, một âm thanh uy nghiêm vang lên, chấn động tâm can của tất cả mọi người: "Là đám giặc cướp nào dám đến Diệp gia ta làm loạn!?"

Từ Phong đưa mắt nhìn về phía âm thanh phát ra, khi thấy ba bóng người đang bay đến, ánh mắt của hẳn không khỏi co rút lại. Vương cấp có thể phiêu phù trong không trung, nhưng chỉ là phiêu phù, còn bay lượn trên không trung một cách tự do thì chỉ có thể là hai khả năng, thứ nhất người đó có tu vi Tôn cấp, thứ hai là người đó tu luyện vũ kĩ thần pháp Thiên giai, vũ kĩ thần pháp cực hiếm, vũ kĩ Thiên giai bình thường đã gần như không tồn tại, đừng nói tới vũ kĩ thần pháp, vốn là thứ siêu hiếm, hẳn nhiên khả năng thứ hai bị loại bỏ.

Từ Phong hẳn không còn là một tên còi gù cũng không biết như trước, hẳn cũng biết đến việc vũ kĩ thần pháp hiếm hoi, nhận ra ba người này đều là Tôn cấp siêu giai cường giả, nghe khẩu khí của bọn họ, Từ Phong chẳng cần nghĩ cũng có thể kết luận đây chính là ba vị lão tổ Diệp gia.

Ba vị siêu giai cường giả vừa tới, mọi người còn chưa kịp nhìn rõ hình dáng ra sao thì một người đã đã động thủ, chỉ thấy một người hướng đám hắc y nhân khẽ lấy tay làm động tác ép xuống một cái, không gian xung quanh bọn chúng bỗng vang vèo, sau đó dưới ánh mắt kinh khủng của mọi người, một đám hắc y nhân giống như quả cà chua bị bóp mạnh, bị ép nổ tung, máu và thịt vụn văng khắp nơi, tạo thành một cơn mưa máu tấp thẳng vào mặt đám hắc y nhân còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Diệp gia đại loạn (2)

Gần trăm hắc y nhân mất mạng dưới một chiêu hồi hột, khiến mọi người mới phen kinh hãi, không hện mà cùng dừng tay, hai bên trở về trận doanh của mình, nhất thời không khí trở nên trầm mặc, để lại một đám máu tươi bầy nhầy ở giữa sân. Ở trong mắt người khác thì chỉ nhận ra không gian xung quanh đám hắc y nhân vụn vèo, rồi sau đó bọn chúng mất mạng, nhưng trong mắt Từ Phong, hẳn có thể thấy linh khí từ cái phát tay của Tôn cấp cường giả trở nên vô cùng cuồng bạo, biến thành một khối giống như thực chất để ép xuống đám hắc y nhân, khiến chúng không chịu được áp lực mà nổ tung. Tôn cấp cường giả kia hầu như không dùng chút linh lực của bản thân nào, khả năng cấu thông với thiên địa linh khí chính là sự khác biệt một trời một vực giữa Tôn cấp và Vương cấp.

Ba Tôn cấp cường giả từ trên trời hạ xuống, lộ ra ba khuôn mặt già nua, nhưng có thể vẫn vô cùng tráng kiện. Nhìn thấy ba lão gia, Diệp Bắc Phàm vội vàng quỳ xuống: "Tham kiến ba vị Thái thượng trưởng lão!", nhất tề tất cả mọi người của Diệp gia đều quỳ xuống. Từ Phong không nhận ra ba người, nhưng danh từ của ba vị thái thượng trưởng lão ngược lại đã nghe đến, ba người vốn là ba huynh đệ, Diệp Kinh Thiên, Diệp Văn Thiên cùng Diệp Chấn Thiên. Không họ danh những cái tên khi phách của mình, ba người đích thực là trụ cột của Diệp gia, là ba cao thủ Tôn cấp duy nhất thủ hộ Diệp gia mấy trăm năm nay.

Còn về việc tại sao hẳn lại biết đến những thứ này, công lao cũng vẫn là quy về Diệp Thủy Lan, tiểu nha đầu không hiểu chuyện, bản thân lại có địa vị cao trong gia tộc, đã vô tình để lộ khá là nhiều thứ cơ mật của Diệp gia cho Từ Phong biết. Đối với hẳn thì đám thông tin này cũng chỉ để đầy gọi là biết, chứ cũng chẳng để làm gì cả, suy cho cùng hẳn không có chút hứng thú nào với Diệp gia cả. Trên thực tế, nếu để cho các đại gia tộc khác của Căn Nguyên đế quốc biết được những điều cơ mật đó, Diệp gia cách diệt vong cũng không bao xa.

Ba vị lão tổ sau khi hạ xuống thì vô cùng tự nhiên mà đón nhận toàn bộ Diệp gia quý tộc, điều đó cũng phải thôi, nếu không có ba vị lão tổ thì Diệp gia có còn tồn tại hay không còn chưa biết, nữa là đạt được tới thành tựu ngày hôm nay. Diệp Kinh Thiên, vốn chính là người vừa ra tay, chỉ gạt đầu đáp lễ với Diệp Bắc Phàm, hẳn là lão tổ tổng, đáp lễ một vấn báo là tôi da rồi, đừng mong hẳn sẽ chào hỏi này nọ. Diệp Kinh Thiên quét mắt nhìn đám hắc y nhân, sau khi nhìn thấy đó án chữ "Ma" trên ngực bọn chúng, lão hừ lạnh một tiếng:

"Hừ, người của Âm Ma tông sao lại tới đây đập kích Diệp gia ta, phải chăng thật sự muốn đối đầu với Lăng Hư Cung sao?"

Đúng lúc này, một tiếng nói âm trầm vang lên: "Việc riêng của Âm Ma tông chúng ta chưa đến lượt Lăng Hư Cung nhưng tay vào!" Dứt lời, một trung niên nhân mặc đồ đen bỗng quỳ đi xuất hiện trước mặt tất cả mọi người, theo sau hẳn là hai người mang mặt nạ không rõ diện mạo. Không ai biết ba người xuất hiện thế nào, đến cả Diệp Kinh Thiên cũng chỉ miễn cưỡng nhìn ra động tác của bọn họ, nhất thời khiến hẳn không dám kinh thường, phải biết đến cảnh giới Tôn cấp như hẳn, sự cách biệt giữa nổi phẩm giai là vô cùng khổng lồ, tộc đó của đám người vừa xuất hiện hẳn tự nhận là có thể làm được, nhưng thực hiện một cách nhẹ nhàng như bọn chúng thì không thể.

Diệp Kinh Thiên nhìn thấy trang phục của trung niên nhân, tuy có chút cẩn thận, nhưng vẫn dùng ngữ khí không kiêng ngạo không siểm nịnh nói: "Thì ra là chấp sự của Âm Ma tông, không biết Diệp gia ta đã đắc tội gì với quý tông để mà đêm hôm khuya khoắt đem người đến đại náo Diệp phủ ta vậy?".

Trung niên nhân vẫn một bộ dáng âm trầm, lạnh lùng trả lời, ngữ khí kiêu ngạo giống như ra lệnh: "Diệp gia bọn người không đắc tội Âm Ma tông ta, nhưng hậu bối của người thì có, ta không thích nói nhảm, các người chỉ có hai lựa chọn, giao ra Diệp Cuồng, bằng không ta sẽ diệt Diệp gia!".

Diệp Kinh Thiên nghe vậy biến sắc, nhưng công phu hàm dưỡng của lão vô cùng tốt, trong lòng thầm ghi hận nhưng ngoài mặt vẫn không tỏ thái độ. Lão nhị Diệp Văn Thiên thì không được như vậy, hẳn trời sinh nóng tính, không chịu nổi chỉ tay vào mặt tên chấp sự mưng: "Âm Ma tông bọn mi đừng có khinh người quá đáng, Diệp gia bọn ta tự nhận không phải đối thủ của Âm Ma tông bọn mi, nhưng cũng không phải quá hồng mềm để bọn người muốn nắn thì nắn thì rần!"

Lão tam Diệp Chấn Thiên vẫn bảo từ trầm mặc từ đầu tới giờ cũng gắt đầu: "Muốn đánh thì đánh, đừng dài dòng".

Diệp Kinh Thiên nghe vậy thì không nói gì, nhưng sắc sần trên mặt cho thấy hẳn vô cùng hai lòng với hai vị đệ đệ của mình. Thực tế Diệp gia còn không phải là đối thủ của hoàng thất Lâm gia, chứ đừng nói đến một cơn quái vật lớn sánh ngang với thủ hộ tông môn Lăng Hư Cung của Căn Nguyên đế quốc, nhưng nhìn vào việc Âm Ma tông chỉ cho một tên chấp sự đến đây, hẳn nhiên là không muốn làm to chuyện. Diệp gia nếu như vậy còn tỏ ra nhún nhường thì mặt mũi sẽ mất hết.

"Hừ, rượu mời không uống thích uống rượu phạt, Số Một, Số Hai, chơi đùa với bọn chúng một lát đi, nhớ giữ người sống", trung niên chấp sự cười lạnh rồi phản phó hai người đeo mặt nạ sau lưng.

Hai thân ảnh phía sau tên chấp sự, được gọi là Số Một, số Hai, dùng một động tác cứng ngắt như cương thì gạt đầu một cái, sau đó từ hai người bọn họ bỗng tỏa ra khí thế kinh người, nhất thời không khí giống như bị uốn cong bởi áp lực đó. Vô gia Vương cấp cùng Tướng cấp chỉ cảm thấy một áp lực kinh thiên đang đè lên vai, giống như đang vác theo một khối đá vụn cân, có hết sức cũng chỉ miễn cưỡng đứng vững. Tướng cấp vô gia thì bị ép quỳ gối trên mặt đất. Vương cấp cùng Tướng cấp còn như vậy, Sư cấp từ xuống còn thể tham hơn, Sư cấp còn đó, ít nhất chỉ bị áp lực ép gục xuống đất, Sĩ cấp thì trực tiếp phun máu, kẻ thực lực thấp thì ngã xuống hôn mê bất tỉnh, không rõ là còn sống hay không. Điều kì lạ đó là mặc dù người của Diệp gia bị ảnh hưởng, nhưng người của Âm Ma tông vẫn bình yên vô sự, hẳn nhân số Một cùng số Hai chỉ nhắm vào Diệp gia.

Ngay từ lúc tên chấp sự cùng hai tên số Một, số Hai xuất hiện, Diệp Kinh Thiên đã cảm thấy bọn họ không đơn giản, lúc này thấy hai người phóng thích khí thế thì sắc mặt không khỏi có chút khó coi, uy áp của hai người bọn họ, không thua kém gì hai vị đệ đệ của hẳn, cũng là Tôn cấp, nhìn hai người vẫn có vẻ tinh huyết tràn đầy, hẳn có thể khẳng định hai người này rất trẻ, trẻ như vậy mà đã đạt tới Tôn cấp, không hổ là Âm Ma tông, tông môn có thể sánh ngang với Lăng Hư Cung.

Diệp Văn Thiên vươn tay một cái, nhất thời áp lực trên toàn mọi người biến mất, hẳn hừ lạnh một tiếng nói: "Tôn cấp uy áp hạ, chỉ bằng thủ đoạn công kích tinh thần bắt nhập lưu như vậy mà muốn Diệp gia bọn ta khuất phục sao!"

Tôn cấp uy áp là thủ đoạn công kích tinh thần thường thấy của Tôn cấp cường giả, nghe thì có vẻ phức tạp, nhưng trên thực tế vô cùng dễ dàng đối với cao thủ Tôn cấp, về cơ bản họ chỉ cần dùng linh hồn lực cường hãn của bản thân tạo áp lực lên người hoặc một nhóm người là được. Tu vi từ Vương cấp trở xuống hầu hết đều không có khả năng tu luyện linh hồn lực giống như Tôn cấp cường giả, dẫn đến linh hồn lực yếu ớt, một khi gặp được uy áp từ Tôn cấp là căn bản sẽ hết cách. Đây chính là lí do tại sao Tướng cấp cừu phẩm đôi khi có thể vượt cấp chiến đấu với Vương cấp, nhưng có cả trăm Vương cấp cũng không thể làm gì một cường giả Tôn cấp.

Từ Phong núp ở trên mái nhà cũng chịu ảnh hưởng của uy áp từ hai tên Tôn cấp, nhưng hẳn rất không may không được sự bảo vệ của Diệp Văn Thiên.

Ngay lúc Tôn cấp uy áp phù xuống, hần chỉ thấy máu huyết trong cơ thể sôi trào, đầu óc choáng váng, lấy cơ thể có chí số ngang ngửa Sĩ cấp cứu phẩm của hần mà cũng có xúc động muốn thổ huyết, ngay sau đó hần nghe thấy một âm thanh vang lên trong đầu: “Phát hiện tinh thần lực ngoại lai xâm lấn, khởi động phòng hộ tinh thần, tiêu tốn một điểm tích lũy mỗi phút, xác nhận?”.

Giống như là buồn ngủ mà gặp chiều mạnh, đang lúc Từ Phong hần không còn cách gì để chống lại uy áp, thì tiếng nói của Hệ thống lại vang lên. Từ Phong hiện giờ tuy không nói là giàu có, nhưng một điểm tích lũy mỗi phút không thấm vào đâu so với 8000 điểm mà hần có, nếu muốn hần có thể ở đây thêm vài ba tiếng đồng hồ nữa, không vấn đề. Từ Phong ngay lập tức xác nhận mở ra phòng hộ tinh thần. Ngay sau đó hần cảm thấy một luồng lượng khí ngấm vào tứ chi bách hải của hần, vô cùng thoải mái, uy áp khiến hần suyt ngất đi đã biến mất, hần đối với việc Hệ thống tiến hóa thì thoáng lại lộ ra một công năng nghịch thiên đã chết lặng rồi, nếu bây giờ hệ thống tự nhiên sau một đêm biến hần thành Thánh cấp cũng không khiến hần ngạc nhiên nữa.

Hai tên số Một số Hai sau khi nghe lệnh của tên chấp sự, liền giơ ngón tay về hướng ba người Diệp Kinh Thiên ngoắc ngoắc ngón tay ra ý khiêu khích, rồi nhún mình bay lên không trung.

Hai người Diệp Văn Thiên cùng Diệp Chấn Thiên vốn muốn ra tay, nhưng ngại ảnh hưởng đến mọi người xung quanh nên vẫn cố nén, nay thấy hai tên kia bay lên trời, vô cùng đúng với ý muốn, liền không do dự phi thân đuổi theo.

Bốn thân ảnh vừa biến mất sau đám mây, uy áp cũng theo đó mà đi, nhưng ở từ trên cao vọng xuống có thể nghe thấy âm thanh chiến đấu, hiển nhiên là bốn người đã bắt đầu giao chiến.

Diệp Kinh Thiên thoáng đưa mắt nhìn lên trời chỗ bốn người đang đánh nhau một chút, rồi ngay lập tức thu hồi ánh mắt nhìn tới trung niên chấp sự. Tên chấp sự lúc này vẫn một bộ dáng cao cao tại thượng, chấp tay sau lưng đứng đó nhìn Diệp Kinh Thiên cười mỉa mai: “Người không đi giúp bọn hần?”.

Diệp Kinh Thiên hiểu nhệ một tiếng không nói gì, tâm thần tập trung vào cuộc chiến ở trên không, thực ra không phải hần không muốn giúp hai vị đệ đệ của mình, nhưng tên chấp sự vẫn còn ở đây, hần cũng không tin tà giáo như Âm Ma tông thì sẽ có khi độ của cường giả, nếu như hần gia nhập chiến đoàn mà tên chấp sự này muốn đối phó Diệp gia thì mọi chuyện hòng bết a. Phải biết để làm được chấp sự của một môn phái cự đầu như Âm Ma tông, tu vi cũng phải ít nhất đạt tới Tôn cấp a, mà từ kinh nghiệm của Diệp Kinh Thiên hần, tên chấp sự này có thực lực không dưới mình, nếu để yên cho hần ra tay với Diệp gia thì hần có đánh đuổi được Âm Ma tông đi cũng còn có tác dụng gì, một gia tộc mất đi căn cơ không sớm thì muộn cũng suy tàn, đó là điều hần không muốn thấy một chút nào.

Trung niên chấp sự thì căn bản không quan tâm, nhàn nhã đứng ở đó, có vẻ như rất tin tưởng vào thực lực của hai tên thủ hạ của mình. Tình cảnh nhất thời trở nên vô cùng lúng túng, hơn ngàn người đứng chia làm hai phe, giương cung bạt kiếm nhưng chỉ nhìn nhau mà không động thủ.

Ban đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thánh cấp?

Diệp Bắc Phàm bản thân là gia chủ Diệp gia, kiến thức sâu rộng, Âm Ma tông là thế lực như nào thì hần đã nghe qua, nhưng mà khi nghe tên chấp sự nói rằng hậu bối Diệp gia đắc tội với họ, rồi đòi giao ra Diệp Cuồng, hần không khỏi nghi hoặc. Âm Ma tông ở Xuất Vần đề quốc vốn cách xa đây mấy chục vạn dặm có thừa, về lì mà nói thì căn bản không thể nào có xích mích với Diệp Cuồng được. Nhưng xáo diệu thay, đại ca Diệp Cuồng của hần đã từng nói rằng hần đắc tội với một tên Vương cấp cứu phẩm ở Xuất Vần đề quốc, nếu tên Vương cấp đó là người của Âm Ma tông thì nghe có vẻ hợp lì một chút. Cơ mà nếu nghĩ kĩ, thì điều đó cũng khá vô lì, một đại phái như Âm Ma tông không có lì gì sẽ vượt vạn dặm xa xôi chỉ để đến Diệp gia đòi lại công đạo cho một tên Vương cấp cứu phẩm, vốn chẳng có chút tổn thương nào mà ngược lại, còn đuổi giết Diệp Cuồng khắp nơi. Hơn nữa, nhìn bộ dáng của tên chấp sự lúc đòi giao ra Diệp Cuồng không hề giống như là hung sự vẫn tội, mà giống như là muốn bắt lấy Diệp Cuồng vì một lì do nào đó.

Diệp Bắc Phàm rất muốn hỏi Diệp Cuồng lì do đắc tội với Âm Ma tông, nhưng thấy lão tổ Diệp Kinh Thiên còn chưa mở miệng, nên cũng không dám nói gì. Từ Phong núp trên mái nhà cũng trở nên buồn chán, kế hoạch ban đầu của hần đã phá sản, lưu lại đây cũng chỉ vì tò mò, nếu không có thứ gì thú vị để xem, hần cũng nên rời đi, không nên tiêu tốn thời gian vào mấy chuyện vô bổ như vậy.

Mặc dù không nhìn thấy cảnh chiến đấu trên không trung, nhưng ở dưới có thể nghe thấy từng tiếng nổ lớn âm âm vang vọng khắp không gian, vô số phong bạo tỏa ra xoắn nát những đám mây lớn, nếu không phải là vì hiện tại là ban đêm, Từ Phong có thể khẳng định tình cảnh này không kém gì trời sập nếu nhìn vào ban ngày là bao.

Gần mười phút sau, trên trời vang lên một tiếng lòi minh chấn cho màng tai của mọi người thoảng ù đi, ngay sau đó là hai tiếng hét thảm vang lên, từ trên không lao vút xuống hai thân ảnh, hai người rơi xuống, va chạm với mặt đất khiến mặt đất nổ tung lên không khác gì bom nổ mà kiếp trước Từ Phong từng thấy, nhất thời khói bụi bay mù mịt, chấn tâm nhìn của tất cả mọi người. Một lát sau, khói bụi tan đi, lộ ra một chỗ hố sâu vài mét, bên trong chính là hai người số Một số Hai, lúc này đã trở nên vô cùng chật vật, cơ thể cháy khét giống như bị thiên lôi bổ trúng, khắp người găng đầy vết thương, khòe miệng vẫn còn vết máu chưa khô.

Một tia chớp đánh xuống mặt đất, ngay sau đó tia chớp đó hóa thành thân hình hai người Diệp Văn Thiên cùng Diệp Chấn Thiên, hai người quần áo rách nát, cơ thể rướm máu, nhưng vẫn mười phần khí thế, căn bản không hề bị thương nặng, quanh người vẫn lấp lóe loi quang màu tím. Từ Phong đứng từ xa quan sát nhìn thấy lòi điện quanh thân hai vị lão tổ thì giật mình, kể cả trước khi hần xuyên đến thế giới này, hần cũng biết rằng trong thế giới huyền huyền, lòi thuộc tính công pháp luôn được coi là cơ lực sát thương mạnh nhất trong tất cả các loại thuộc tính, đồng thời có thể tu luyện được nó thì thực tu cũng thuộc hàng đỉnh cấp, không ngờ hai vị lão tổ Diệp gia lại có thể tu luyện được lòi thuộc tính công pháp, chắc hẳn hai người phải có lối linh căn. Nhưng cũng kì lạ, hần đã nhận biết được màu của linh lực đó là vàng-lục-lam-đỏ-nâu, ứng với ngũ hành linh căn kim-mộc-thủy-hỏa-thổ, ấy vậy mà quanh thân hai vị lão tổ Diệp gia tuy lòi điện lấp lóe, nhưng hần lại nhìn thấy linh lực của hai người là màu lam, giống y như linh lực của thủy linh căn, phải chăng linh lực của lòi linh căn có tính chất giống như thủy linh căn. Điều đó ngược lại lại trở thành vô lì, phải biết các loại linh căn có sự khác nhau về chất, nếu hai loại linh lực có cùng tính chất, vậy còn phân chia ra các loại linh căn làm gì nữa.

Mặc dù chật vật không chịu nổi, nhưng không đánh mất đi năng lực hành động, hai tên số Một số Hai miễn cưỡng kéo lê thân hình tà tới tới trước mặt trung niên chấp sự, quỳ gối xuống đồng thanh nói: “Tiểu nhân vô năng, không thể địch lại được hai người bọn họ, xin chấp sự đại nhân trách tội!”

“Không trách hai người, đến ta cũng không thể ngờ ngày hôm nay đến Diệp gia lại có thể chiếm ngưỡng bí thuật Từ Lôi Cửu Kích danh chấn thiên hạ năm xưa, bọn mi nên mừng vì đây mới chỉ là nhất kích, nếu là nhị kích thì bọn mi bây giờ đã bị đánh thành tro bụi rồi!”, tên chấp sự liếc nhìn điện quang lập lóe trên người Diệp Văn Thiên cùng Diệp Chấn Thiên, nhàn nhạt nói.

Mọi người nghe thấy vậy ngờ ngác không hiểu gì, nhưng những cường giả Tương cấp Vương cấp nghe vậy liền giật mình. Từ Phong cũng không ngoại lệ, hần thông qua các loại tư tịch, biết đến bí thuật là gì. Bí thuật số với vũ kĩ công pháp còn trần quý hơn gấp ngàn lần, tu luyện vũ kĩ hay công pháp cũng đều cần ngộ tính nhất định, tự nhiên chỉ cần lấy căn cơ bù thông minh là có thể tu luyện, nhưng bí thuật thì thuần túy là dựa vào ngộ tính của người tu luyện, cảnh giới không quan trọng, linh căn cũng không quan trọng.

Vũ kĩ chỉ có hai loại, công hoặc thủ, nhưng bí thuật thì lại vô cùng đa dạng, ngoài công thủ ra thì hầu như cái gì cũng có, từ trờiبوط đối thủ, đến cường hóa vũ khí, chữa thương, điều khiển cơn rồi, phân thân thuật..... Đồng dạng, có một chút ít bí thuật mạnh đến mức kinh người, Từ Lôi Cửu Kích mà hai lão tổ Diệp gia vừa sử dụng chính là một trong số đó. Theo những gì Từ Phong biết được thì Từ Lôi Cửu Kích do một vị siêu giai Thánh giá có ngoại hiệu Cuồng Lôi Thiên Tôn sáng tạo ra 2000 năm trước, gọi là siêu giai Thánh giá bởi vì tương truyền trong một lần bị vây công, hần đã từng nhẹ nhàng dùng một chiêu hạ sát một lúc 7 vị Thánh cấp cường giả, khiến cho toàn bộ đại lục chấn động trước thực lực của hần, từ đó trở đi hần được coi là siêu giai Thánh giá. Siêu giai Thánh giá trên đại lục không hần chỉ có Cuồng Lôi Thiên Tôn, nhưng tất cả đều xuất hiện, sau đó một thời gian thì biến mất một cách thần bí, nên về lì mà nói thì Thánh cấp chính là cường giả đỉnh cao của đại lục.

Nói về Cuồng Lôi Thiên Tôn, người này năm xưa nổi danh không phải vì thực lực siêu việt Thánh giai của mình, mà là hần đã tự mình, sáng tạo ra bí pháp Từ Lôi Cửu Kích. Bí pháp này chia làm chín chiêu, nhưng không phải là vũ kĩ, bởi vì bản thân Cuồng Lôi Thiên Tôn không hề sở hữu lòi linh căn, nhưng vẫn có thể ngưng tụ lòi điện để công kích, vậy nên Từ Lôi Cửu Kích mới được xếp vào hàng bí thuật chứ không phải vũ kĩ. Nếu chỉ sáng tạo ra bí pháp, thì Cuồng Lôi Thiên Tôn không phải là người duy nhất, nhưng điều khiến hần nổi danh đó là uy lực của bí pháp Từ Lôi Cửu Kích. Bí pháp này có uy lực xếp ngang với Địa giai thượng phẩm vũ kĩ về mặt công kích, thậm chí tương truyền kích thủ chín có uy lực tương đương Thiên giai trung phẩm vũ kĩ, có thể thấy được độ bá đạo của bí pháp này. Việc hai vị lão tổ sử dụng bí pháp cũng giải thích phần nào nghi hoặc của Từ Phong về màu linh lực của hai người.

Ánh mắt của Từ phong lúc này nhìn vào Diệp Kinh Thiên cũng không còn giống như nhìn thấy người chết nữa, ba vị lão tổ đều có vẻ như lấy Diệp Kinh Thiên làm chủ, hiển nhiên hần có thực lực cao nhất trong ba người. Nếu Diệp Văn Thiên cùng Diệp Chấn Thiên đều có thể tu luyện Từ Lôi Cửu Kích, không có lì gì Diệp Kinh Thiên hần không thể cả. Mặc dù Từ Phong hần đoán đám người Âm Ma tông rất mạnh, nhưng với thực lực của ba vị lão tổ, cộng với bí pháp như Từ Lôi Cửu Kích, chưa chắc Diệp gia không thể lật ngược được tình thế.

Diệp Kinh Thiên thấy tên chấp sự nhận ra bí pháp cũng không tỏ thái độ, chỉ nhàn nhạt nói: “Không hổ là chấp sự của Âm Ma tông, hảo nhân lực!”

Diệp Văn Thiên sau khi chiến thắng, sĩ khí đại chấn, hần nhìn tên chấp sự cũng không còn kiêng dè như trước nữa, hần hét lớn: “Đại ca không cần phải nhiều lời, cứ xử lí bọn chúng đi rồi báo cáo với Lăng Hư Cung sau, nhất định bọn họ sẽ cho chúng ta một công đạo.” Nói đoạn cả người bỗng lén lòi điện ngùn ngụt, biến mất tại chỗ, chớp mắt đã xuất hiện tại trước mặt trung niên chấp sự, nắm tay tự thành lòi quyền oanh tới mặt tên chấp sự.

Hai tên số Một số Hai thấy thế trầm trọng, mắt nhìn thấy công kích muốn ngăn cản nhưng lực bất tòng tâm, chỉ kịp hô lên một tiếng: “Đại nhân cẩn thận!” rồi tro mắt nhìn nắm đấm mang theo lòi điện tiến sát mặt tên chấp sự.

Tên chấp sự ngược lại vẫn vô cùng nhàn nhã, giống như là không theo kịp được với tốc độ của Diệp Văn Thiên, vẫn chấp tay đứng đó cười cười. Ngay khi nắm đấm của Diệp Văn Thiên tiến sát mặt của trung niên chấp sự, chỉ nghe hần mở miệng nói một chữ: “Định!”.

Diệp Văn Thiên mất thấy mình sắp kích trúng tên chấp sự, bỗng nghe thấy một chữ “Định!”, người khác nghe thì thấy bình thường, nhưng vào tai hần thì lại giống như trời long đất lở. Chỉ thấy cả thân hình của hần bỗng quỵ đi đứng lại, lơ lửng ở giữa không trung, vẫn giữ nguyên tư thế ra quyền. Tên chấp sự cười nhạt, giơ một ngón tay nhẹ nhàng búng vào nắm đấm của Diệp Văn Thiên, miệng khẽ nói: “Phát!”.

Ngay sau đó, Diệp Văn Thiên giống như đạn pháo, phun máu mà bắn ngược về sau, lao tam Diệp Chấn Thiên nhanh tay đỡ lấy hần, nhưng vẫn bị lực phản chấn hất văng đi cả trăm mét, thân hình xuyên thủng qua mấy bức tường ở phía sau.

“Bản chấp sự trước khi tới đây đã từng tự hỏi ba huynh đệ Diệp gia danh chấn toàn Căn Nguyên đế quốc sẽ là dạng kinh tài tuyệt đỉnh ra sao, nay ta có chút thất vọng rồi, hai Tôn cấp tứ phẩm, lão đại Diệp Kinh Thiên của bọn mi thì đỡ hơn một chút, cũng đạt đến Tôn cấp lục phẩm, thực lực này đúng là không thể coi thường, nhưng mà bọn mi năm nay cũng đã hơn 200 tuổi, niên kỷ như vậy mà vẫn kẹt ở Tôn cấp, bản chấp sự mà là bọn mi thì đã tự sát luôn rồi, rác rưởi như vậy thì sống làm gì!” Trung niên chấp sự khẽ vuốt vuốt ngón tay, bộ dáng hơi hợm giống như vừa búng đi một con côn trùng nhỏ.

Lấy thực lực của Từ Phong hiện tại, tất cả những gì hần nhìn thấy đó là tên chấp sự hô lên hai tiếng, sau đó Diệp Văn Thiên giống như chó chết bị đánh bay ra ngoài, không cần phải nghi cũng có thể nhận ra sự chênh lệch giữa hai người, hần thậm hỉ một ngụm khí lạnh, trong lòng thầm mặc niệm cho Diệp gia, tất cả ý niệm rằng Diệp gia có thể lật được ván cờ ngay lập tức biến mất tiêu.

Từ Phong hần không nhìn được, nhưng lấy nhãn lực của Diệp Kinh Thiên, há có thể không nhìn ra, sắc mặt hần bỗng trở nên tái nhợt, lập bắp nói: “Thánh.....Thánh cấp?!”

“Cũng có chút môn đạo đó, cơ mà ta không phải là Thánh cấp, chỉ là Ngự Thánh thôi, nhưng cũng đủ để thu thập tiểu Diệp gia bọn mi.” tên chấp sự tiếp tục một bộ dáng vẫn đậm phong kinhห์, hai mắt híp lại nhìn Diệp Kinh Thiên mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Khuất phục

Nghe được câu xác nhận của tên chấp sự, Diệp Kinh Thiên không khỏi cảm thấy miệng lưỡi đắng chát, cẳng tu luyện lên cao, khoảng cách giữa từng cảnh giới càng trở nên khổng lồ, thân là Tôn cấp cường giả, hẳn thừa hiểu rõ sự cách biệt một trời một vực giữa Tôn cấp và Thánh cấp, dù có 50 tên Tôn cấp cứu phẩm cũng chả đủ cho Thánh cấp tùy tiện một chiêu, tuy Ngụy Thánh khẳng định còn xa mới lợi hại bằng chân chính Thánh cấp, nhưng chắc chắn là hơn hẳn Tôn cấp cứu phẩm. Hẳn chỉ là một tên Tôn cấp lục phẩm, đừng nói đến Ngụy Thánh, đến một tên Tôn cấp bát phẩm cũng có thể thủ thập hãn gọn gàng, như thế này thì Diệp gia còn gì để đánh đây.

Diệp Chấn Thiên vào đầu Diệp Vấn Thiên về, nghe như vậy cũng không khỏi biếng sác. Đám người Diệp gia thì hơi khó hiểu, nhưng nhìn vẻ mặt như đùa của ba lão tổ, có dùng mông để nghĩ cũng biết chuyện không hay rồi. Diệp Bắc Phàm thân là Diệp gia gia chủ, tuy chỉ có tu vi Vương cấp nhưng kiến thức phi phàm, hẳn họ ai hết hiểu rõ một cao thủ Ngụy Thánh có ý nghĩa gì, đừng nói là Diệp gia bọn hắn, kể cả tam đại gia tộc của Căn Nguyên để quốc trừ hoàng thất góp lại cũng không đủ cho người ta đánh. Từ Phong hẳn tuy không biết cao thủ Ngụy Thánh trâu bò tới mức nào, nhưng hẳn thừa hiểu mấy thứ có thêm chữ Thánh hay Thần hầu hết đều vô cùng trâu bò.

Như để chứng minh cho lời nói của chính mình, ngay khi tên chấp sự dứt lời, nền đất dưới chân mọi người bỗng rung lắc giống như động đất, mặt đất xung quanh trung niên chấp sự xuất hiện từng đạo vết nứt kéo dài đến cả chục mét, không khí dường như đông cứng lại, tất cả mọi người đều cảm thấy một cú uy áp hủy thiên diệt địa bao phủ xung. Uy áp Tôn cấp so với uy áp của tên chấp sự thì như con kiến gặp.....khùng long, căn bản không thể so sánh. Lần này thì không may mắn như trước, Sự cấp trở xuống trực tiếp học máu bất tỉnh, Từ Phong thông qua phân tích nhận còn nhìn thấy một đám Sĩ cấp Diệp gia thất khiếu đổ máu, ngã xuống đất tất thảy, ngay cả đến bản thân hắn được hệ thống bảo vệ, lúc này dưới uy áp cũng phải tiêu tốn đến 50 điểm tích lũy mỗi phút để duy trì.

Diệp Kinh Thiên dưới uy áp kinh người cũng thấy máu huyết trong người sôi trào, cơ thể nặng trĩu giống như đeo chì, không khỏi kinh hãi trước thực lực của tên chấp sự. Cũng may hắn chỉ có ý định thị uy, giải phóng uy áp một chút liền thu về, nếu không thì với tốc độ 50 điểm tích lũy mỗi phút, Từ Phong hẳn cũng không cầm cự được bao lâu. Tuy tên chấp sự chỉ thả ra uy áp của bản thân một lát, nhưng cũng khiến Diệp gia tồn thất thảm trọng. Từ Phong đếm được có hơn một trăm tên Sĩ cấp tử vong, hẳn không khỏi toát mồ hôi lạnh, lần đầu tiên cảm thấy việc mình xuất hiện ở đây có chút mạo hiểm, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, nếu hẳn không có cái Hệ thống tiến hóa bảo vệ, chắc giờ này hắn có khi đã lại xuyên việt thêm lần nữa rồi, đó là nếu còn có thể may mắn xuyên việt.

Diệp Kinh Thiên có tu vi cao nhất trong ba vị lão tổ, bản thân không hề bị thương còn như vậy, không cần nghĩ cũng biết tình cảnh của Diệp Vấn Thiên cùng Diệp Chấn Thiên ra sao. Diệp Chấn Thiên thì còn đỡ, khỏe miệng chỉ chảy ra chút máu, không đến mức qua chột vật, Diệp Vấn Thiên thì không được như vậy, vốn đã bị thương nhẹ lúc đánh nhau với hai tên số Một số Hai, sau đó lại bị tên chấp sự dùng một chiêu đánh cho trọng thương, nay dưới uy áp hủy thiên diệt địa của hắn, Diệp Vấn Thiên không chịu được mà phun ra một ngụm máu, khuôn mặt trắng bệch như sắp chết. Ba lão tổ Diệp gia nhìn nhau, trong nháy mắt đều có một kết luận giống nhau, giao ra Diệp Cuồng, hoặc Diệp gia thật sự sẽ biến mất. Nghĩ đến đây, trong lòng bọn họ không khỏi chua xót, cả người dường như đi đầy chực tuổi, Diệp Kinh Thiên khẽ thở dài, đưa mắt nhìn về phía Diệp Cuồng.

Diệp Cuồng chính là con cháu trực hệ của hắn, luận bối phận chính là cháu trai của hắn, nay sinh từ tôn vọng của gia tộc tất cả đều đặt lên người Diệp Cuồng, không khỏi làm hắn thấy khó xử, giao Diệp Cuồng ra, Diệp gia được bảo tồn, nhưng mất mũi mắt hết, bản thân hắn là một lão tổ tông của Diệp gia cũng không còn mặt mũi nào xuống xuôi vàng đôi mắt với tổ tiên, chưa kể đệ tử của Diệp gia sẽ có thái độ ra sao chứ, một gia tộc sản sinh vứt bỏ tộc nhân không bao giờ là một gia tộc đáng để người ta trung thành. Nhưng nếu không giao nộp Diệp Cuồng, Diệp Kinh Thiên hẳn có thể khẳng định Diệp gia sẽ tàn đời ngay trong đêm nay, tiếng xấu của Âm Ma tông không phải chỉ để đây cho đẹp.

Thấy ánh mắt của Diệp Kinh Thiên, Diệp Cuồng căn bản không đợi lão ta mở miệng, liền đứng ra nói: “Diệp Cuồng ta là con người dám làm dám chịu, há lại để liên lụy đến gia tộc, chấp sự của Âm Ma tông đúng không, ta đi cùng người, chỉ mong người tha cho Diệp gia của ta, bọn họ vô tội!” nói đoạn liền phi thân tới trước mặt trung niên chấp sự, toàn thân buông lỏng, giống như không hề có chút ý kháng cự nào. Anh mắt hắn nhìn thẳng vào tên chấp sự, không hề có ý né tránh, một bộ dáng hiên ngang lâm liệt, thấy chết không sợ, thế nhưng nhìn thế nào thì Từ Phong cũng thấy có gì đó không đúng.

Từ Phong không phải là người duy nhất nghĩ ngợi hành động của Diệp Cuồng, tên chấp sự híp mắt nhìn Diệp Cuồng đang đứng trước mặt mình, không khỏi suy tư. Dạng người như Diệp Cuồng này, hẳn đã gặp qua nhiều rồi, kiệt ngạo ăn vào xương tủy, hẳn căn bản không tin Diệp Cuồng sẽ dễ dàng như vậy khuất phục, dạng người kiệt ngạo bất tuân như thế này sẽ không bao giờ nghĩ đến hai từ chịu thua, ánh mắt của Diệp Cuồng hoàn toàn thanh tịnh, không chút gợn sóng nào, đây mà là anh hùng của một tên hữu dũng vô mưu trong lời đồn ư? Tên chấp sự khẽ cười lạnh một tiếng, không cần biết người có ý định gì, lọt vào tay ta thì đừng hòng thoát, một Vương cấp nhị phẩm nhỏ nhoi mà thôi, hẳn chỉ cần thôi nhẹ một cái cũng đủ giết hai mươi tên Diệp Cuồng, căn bản không có gì đáng lo. Trong lòng thì cười lạnh, nhưng ngoài mặt, tên chấp sự vẫn nở một nụ cười mà hẳn nghĩ rằng thần thiện, mặc dù bất kì ai nhìn vào cũng sẽ thấy khó coi muốn chết: “Âm Ma tông bọn ta là tà giáo, nhưng luôn hành động quang minh chính đại, việc ta đã nói là sẽ làm, người đi theo bọn ta, Diệp gia được cứu, hiểu chứ?”

Diệp Cuồng chỉ gật đầu mà không nói gì, hẳn quay đầu nhìn mọi người của Diệp gia. Diệp Bắc Phàm, trưởng lão hội, ba vị lão tổ thấy ánh mắt của hắn liền xấu hổ cúi đầu, không dám đối mặt, bản thân là lão tổ tông của Diệp gia, nhận được sự tôn trọng trong lòng kính của tất cả tộc nhân, nhưng đến lúc có chuyện thì lại không làm nên được việc gì, đến một lúc này cũng không bảo vệ nổi họ nữa lại là tộc nhân dòng chính có thiên phú tuyệt hảo, là người có cơ hội lớn nhất siêu việt ba vị lão tổ. Sâu trong lòng tất cả mọi người Diệp gia hiện tại, không chỉ cảm thấy khuất nhục, mà còn rục rịch lửa giận, cùng sự bất lực, chỉ hận thực lực bản thân không tăng vọt lên Thánh cấp, một chưởng đánh bay tên chấp sự kiểu ngạo kia. Nghĩ là như vậy, nhưng không hề có ai đứng ra nói một lời, chỉ tro mắt nhìn Diệp Cuồng lao đầu vào chỗ chết.

Từ Phong thu hết tất cả vào tâm mắt, thầm cảm thán mấy thứ phàm nhân hắn xem kiếp trước căn bản không phải là đối thủ của trảng cảnh này, hẳn chỉ thiếu điều muốn đi kiểm chút bóng ngổ để vừa xem vừa ăn, nhưng rất tiếc là Huyền Linh đại lục không hề có thứ gì gọi là cây ngô, đừng nói ngô, đến lúa gạo cũng còn chẳng có, lương thực chính là một loại hạt tương tự hạt lạc kiếp trước. Nhìn thấy tình cảnh của Diệp Cuồng, hẳn cũng thấy đáng tiếc, nhưng cũng không ngạc nhiên cho lắm, đây là thế giới cường giả vì tôn, ai nắm tay lớn người đó là lão đại, thân phận hiển hách cũng chẳng để làm gì, không thấy Diệp gia quyền thế kinh thiên nhưng gặp một cường giả Ngụy Thánh đã nhún hết cả ra đây à. Bản thân Từ Phong hẳn kiếp trước sống ở thế giới pháp trị, nhưng chung quy lại vẫn không thoát khỏi quy luật cường giả vì tôn, chỉ là thay vì thực lực cá nhân, người ta lại coi trọng quyền lực hơn, tuy vậy điều đó cũng không phải là rào cản gì, không nói đầu ra chứ hẳn cũng đã từng ám sát thành công vài vị nguyên thủ quốc gia, quyền lực đối với hắn không đáng một đồng.

Chưa nói đến quy luật bất diệt đó là cả lớn nước cả bề, đến bản thân Từ Phong chỉ sinh ra không tồn tại linh căn, cha hắn là gia chủ Diệp gia cũng không hề ngăn ngại đuổi hai mẹ con hắn ra khỏi một phủ rồi mặc kệ sống chết, mặc dù nếu Diệp Bắc Phàm muốn giữ lại hai mẹ con, với quyền lực của một gia chủ như hắn, ai nói được gì, Diệp gia cũng không nghèo đói đến mức không nuôi nổi hai mẹ con. Một gia tộc máu lạnh như vậy, vứt bỏ Diệp Cuồng là chuyện hiển nhiên, dù sao an nguy gia tộc so với một tộc nhân vẫn còn quan trọng hơn nhiều.

Từ Phong kiếp trước là cô nhi, sau đó lại bị đối xử như súc vật khi còn là thí nghiệm phẩm trong tổ chức, đến khi trở thành sát thủ cũng không ai thật sự coi hắn như là con người, mà giống như một cỗ máy giết người mà thôi. Khi hắn mới xuyên qua, biết được cái thân thế này có người thân, hẳn đã từng có xúc động muốn gia nhập vào đại gia đình đó, nhưng ngay khi hiểu rõ được hoàn cảnh của "Từ Phong" trước kia, hẳn ngay lập tức đem cái ham muốn này bóp chết từ trong trứng nước, một gia tộc chỉ quan trọng lợi ích như vậy, hẳn không hề muốn có chút dính lư gì hết, nếu không phải vì Diệp Thủy Lan, lúc này Từ Phong hẳn đã ở bên ngoài, tìm cách tăng lên thực lực rồi.

Tuy vậy, nếu hắn rời bỏ Diệp gia sớm như thế, căn bản sẽ bỏ lỡ màn kịch hay ngày hôm nay, ít nhất hẳn cũng thấy được thực lực đỉnh phong của đại lục ra sao, so sánh với kiếp trước là thời đại của vũ khí nóng, hẳn khẳng định chi cần vài tên Tôn cấp cũng đủ để khuấy tung cả thế giới, trừ khi dùng bom hạt nhân, bằng không chẳng có vũ khí nào đủ sức tiêu diệt mấy cao thủ này cả. Đến ngay cả hắn hiện tại chỉ tương đương với Sĩ cấp cứu phẩm cũng đã mạnh hơn hẳn kiếp trước đến mấy chục lần, Từ Phong của kiếp trước đã được coi là sát thủ hàng đầu, thư tướng trọng có hơn 1 vạn người có thực lực tương đương hẳn xuất hiện xem, đó là một tình cảnh hoành tráng cỡ nào a.

Tên chấp sự không muốn tốn thời gian, khẽ hất cằm, hắn là một Ngụy Thánh, hẳn có tôn nghiêm của bản thân, không thể hạ mình động thủ với một tên Vương cấp được, số Một số Hai hiểu ý liền tiến tới áp giải Diệp Cuồng, Hai tên số Một số Hai mặc dù đã bị thương, nhưng tội xấu gì cũng là Tôn cấp, lạc đà gãy vẫn còn lớn hơn ngựa, so với Diệp Cuồng chỉ là Vương cấp nhị phẩm vẫn mạnh hơn rất nhiều. Diệp Cuồng giãy ra khỏi hai cánh tay của số Một số Hai đang đặt trên vai mình, ra ý mình có thể tự đi, trung niên chấp sự tuy tất cả đều đổ vào mắt, không khỏi cười lạnh trong lòng, bỏ một tiếng “Đi”, sau đó nghiêng ngang dẫn theo Diệp Cuồng cùng đám thủ hạ bó đít, để lại một Diệp phủ hoang tàn ngổn ngang xác chết.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Nhiệm vụ đầu tiên

Nhìn theo bóng lmg có đơn của Diệp Cuồng, Từ Phong không khỏi trầm tư, không biết Diệp Cuồng giấu gì trong hồ lô, phải chăng hẳn thật sự giao nộp bản thân chỉ vì sợ liên lụy tới người nhà?

Diệp Cuồng ngay lúc sắp bước chân ra khỏi cửa, liền quay đầu lại nói lớn: “Tiểu tử, con gái ta nhờ cả vào cậu đó!”. Tất cả mọi người đều không hiểu Diệp Cuồng đang nói với ai, nhưng đến cả trung niên chấp sự cũng không phản ứng gì, mọi người cũng chỉ coi hắn đây là đang nhắn nhủ ai đó ở Diệp gia.

Nhưng Từ Phong thì khác, hẳn biết người mà Diệp Cuồng đang nói tới chính là hắn. Còn về việc Diệp Cuồng tại sao lại biết đến sự tồn tại của hắn thì cũng không có gì lạ cho lắm, con gái mình bị bắt cóc, sau đó được một thanh niên thân bị giải cứu, con gái mình về nhà thì lại tố ta thân thiết với một họ nhân trong phủ, một người cha như Diệp Cuồng căn bản không có lí nào không nghĩ đến sự liên hệ giữa hai vấn đề, đoán ra hẳn chính là người thanh niên đó không khó.

Ngày lúc này, một âm thanh bất chợt vang lên trong đầu hắn khiến hắn giật nảy cả người:

-Hệ thống thông báo nhiệm vụ:

Chủng loại: Cường chế nhiệm vụ

Số lượng: 1

Nội dung: Cứu Diệp Thủy Lan khỏi Diệp gia, đưa đến nơi an toàn

Phần thưởng: giảm một nửa số kinh nghiệm cần để lên cấp kế tiếp, Nghịch Thiên đan một viên.

Từ Phong ngược lại không hề bị làm gì với cái thứ nhiệm vụ này, cái hệ thống tiến hóa của hắn hoạt động cũng có chút tương tự với mấy cái hệ thống trong tiểu thuyết hắn đọc kiếp trước, thì thoảng sẽ ban bổ nhiệm vụ các thứ cho người sử dụng, kèm theo phần thưởng khi hoàn thành. Mặc dù đây là lần đầu tiên hệ thống ban bổ nhiệm vụ, họ nữa yêu cầu nhiệm vụ lại.....siêu kì quặc, làm thế quái nào Diệp Thủy Lan lại là mục tiêu chính của nhiệm vụ vậy.

Ngày lúc hắn đang tự hỏi cường chế nhiệm vụ với Nghịch Thiên đan là cái gì, thì giống như nghe thấy câu hỏi của hắn, âm thanh của hệ thống lại một lần nữa vang lên:

“Nhiệm vụ hệ thống chia làm ba loại: Cường chế nhiệm vụ, nhiệm vụ hàng ngày, và nhiệm vụ tùy chọn. Nhiệm vụ hàng ngày xuất hiện hàng ngày, chủ nhân có thể chọn làm hoặc không làm, phần thưởng trung bình đến khá. Nhiệm vụ tùy chọn chỉ xuất hiện vào một số thời điểm, chủ nhân có thể chọn làm hoặc không làm, phần thưởng hậu hĩnh. Cường chế nhiệm vụ chỉ xuất hiện vào một số thời điểm, chủ nhân buộc phải tiếp nhận và hoàn thành, không hoàn thành sẽ nhận xử phạt từ hệ thống, mức độ xử phạt tùy vào nội dung nhiệm vụ, phần thưởng vô cùng hậu hĩnh.

Nghịch Thiên đan: Thập phẩm đan dược, hữu dụng với tất cả tu luyện giả dưới Thần cấp, có công dụng giúp tu luyện giả đột phá bình cảnh tăng lên một cảnh giới ngay lập tức (chỉ tác dụng khi tu luyện giả ở thời kì thất phẩm trở lên), hoặc trợ giúp tu luyện giả ngay lập tức đạt tới cửu phẩm của cảnh giới hiện hành.”

Nghe được thông tin của Nghịch Thiên đan, Từ Phong không khỏi hít một ngụm khí lạnh, nhịp tim không tự chủ được mà gia tốc. Thứ nhất, đó là hệ thống có nhắc đến Thần cấp, có nghĩa là thế giới này có thần, và có thể tu luyện được đến mức độ đó, điều này làm một người theo chủ nghĩa vô thần như hắn phải nghĩ lại. Thứ hai, Nghịch Thiên đan, đúng như tên gọi, quả nghịch thiên, hẳn rất rõ ràng càng lên cao càng khó tu luyện, mấy lão tổ tông của các đại gia tộc kẹt ở đạo kham cư phẩm vô cùng nhiều, mà Nghịch Thiên đan lại phá vỡ bình cảnh đó. Không phải là tăng khả năng phá bình cảnh, mà là trực tiếp cứng rắn để thăng tu vi tu luyện giả ngay lập tức, bù qua luôn cái thứ gọi là bình cảnh, thậm chí công dụng còn lại của Nghịch Thiên đan cũng nghịch thiên không kém

Đạt tới cửu phẩm của mỗi cảnh giới là một thứ cần rất nhiều thời gian tích lũy và tu luyện, không thấy mấy lão tổ Diệp gia trở thành cao thủ Tôn cấp đã gần 200 năm mà mới chỉ đạt tới Tôn cấp lục phẩm đó sao. Nghịch Thiên đan để cho tu luyện giả ngay lập tức đạt tới cửu phẩm, không nghịch thiên thì còn là gì.

Từ Phong hẳn chợt nhớ ra, nhiệm vụ của mình là cưỡng chế nhiệm vụ, nếu không hoàn thành sẽ nhận xử phạt, hẳn liền theo lệ cũ, mặc niệm thầm hỏi trong lòng về xử phạt. Ngay lập tức hệ thống đưa ra câu trả lời: “Không hoàn thành nhiệm vụ hiện tại, xử phạt chủ nhân hệ thống 6 tháng không thể tăng level niệm phong thực lực trong suốt quá trình, hết xử phạt trở lại bình thường.”

Lần này thì Từ Phong chân chính sợ rồi, 6 tháng không thể gia tăng tu vi đồng thời bị niệm phong cảnh giới, thế này thì bảo hẳn sống sao, tuy có thể của hắn không có tu vi thì cũng cỡ SI cấp tứ-ngũ phẩm, nhưng hắn không muốn lãng phí nửa năm thời gian a, ai mà biết trong khoảng nửa năm đó hắn có thể đều không có phần ứng gì, nhưng cũng có thể là người ta lui đi ý tới một con kiến nhỏ như hắn.

Theo những gì mà Từ Phong biết, Diệp Cường vô cùng yêu quý đứa con gái Diệp Thủy Lan của mình, hắn đoán lí do Diệp Cường chịu giao nộp chính mình phần nhiều là vì Diệp Thủy Lan hơn là bản thân Diệp gia, dù gì thì thiên phú của Diệp Thủy Lan còn đó, nếu người của Diệp gia không ngu ngốc thì sẽ đối xử tốt với Diệp Thủy Lan.

Nếu đám người của Âm Ma tông kia nuốt lời thì cũng không ai có thể phản kháng được cả, lúc đó Từ Phong hẳn dù có muốn hoàn thành nhiệm vụ thì cũng có làm được gì, hắn cũng không tin đến mức nghĩ rằng bản thân có thể xông vào nội phủ rồi cứu Diệp Thủy Lan ra ngoài. Và rất may mắn rằng đám người Âm Ma tông không động thủ ngay lập tức.

Kĩ năng *Ngụy Trang* của hắn cũng không phải vạn năng, ít nhất không khiến hắn tan vào hư không được, chỉ là biến mất khỏi thị giác của người khác thôi. Đã từng đọc vô số tiểu thuyết, hẳn thừa biết dưới ánh mắt của mấy lão quái vật cảnh giới cao, không có gì có thể giấu được, bằng chứng là này giờ mặc dù sử dụng cả *Ngụy trang* lẫn *Liếm tức* núp trên nóc nhà, nhưng thủy chung vẫn cảm thấy có một con mắt đang giám sát nhất cử nhất động của bản thân. Có thể là hắn sợ bóng sợ gió, vì tên chấp sự cũng mấy cường giả Tôn cấp đều không có phần ứng gì, nhưng cũng có thể là người ta lui đi ý tới một con kiến nhỏ như hắn.

Âm Ma tông là tông môn tà phái, Từ Phong cần bản không hề tin cái gì gọi là giữ lời hứa, hẳn biết Diệp gia không sớm thì muộn cũng xong rồi, bấy giờ hắn có vài lựa chọn, một là tiếp tục ăn thần, sau đó lợi dụng lũ hỗn loạn mà chạy thoát, tin rằng cũng không ai để ý tới một con kiến như hắn, hai là ngay lập tức cứu Diệp Thủy Lan đi, tranh thủ lúc tên chấp sự đem Diệp Cường rồi đi mà hoàn thành nhiệm vụ. Lựa chọn thứ ba, đó là mạo hiểm bám theo đám người của Âm Ma tông, xem thử xem rốt cuộc Diệp Cường đã làm gì mà để Âm Ma tông phải xuất ra một vị cường giả Ngụy Thánh đích thân tới đây, sau đó hoàn thành nhiệm vụ sau.

Lựa chọn thứ ba vừa hiện lên trong đầu hắn đã bị gạt phắt đi, Từ Phong hẳn là một sát thủ, hẳn gan lớn nhưng không có nghĩa là hắn thích liều mạng, mạo hiểm chỉ để thỏa mãn lòng hiếu kì không phải là lựa chọn hay, giữ mạng vẫn là trên hết, hơn nữa, hẳn vẫn còn một cái cường chế nhiệm vụ đang lơ lửng trên đầu, hẳn không ngu ngốc đến mức không phân biệt được nặng nhẹ. Lựa chọn thứ nhất lại không cần phải bản, hắn không muốn bị hệ thống xử phạt, hơn nữa, bản thân hắn cũng khá là thích tiêu tiền đầu lúc nào cũng quần quýt lấy hắn này. Sau khi tự thuyết phục bản thân, hắn quyết định cứu Diệp Thủy Lan.

Từ Phong khẳng định Âm Ma tông sẽ diệt Diệp gia, không phải sau này, mà rất có thể là ngay đêm nay, nếu không phải sợ rút dây động rừng, tùy tiện áp chế Diệp gia sẽ khiến Diệp Cường bỏ trốn thì chỉ cần một mình tên chấp sự tùy tiện lật tay một cái cũng đủ nghiền cả Diệp gia thành cám. Rất may mắn rằng Diệp Cường tự giao mình ra, ít nhất khiến đám người Âm Ma tông không động thủ ngay lập tức, chỉ có như vậy thì Từ Phong mới có đủ thời gian để cứu Diệp Thủy Lan, nếu tên chấp sự động thủ ngay lúc này thì hẳn cũng chỉ có thể mặc niệm cho Diệp Thủy Lan sau đó chạy càng xa càng tốt, xử phạt thì xử phạt, vẫn đỡ hơn là đi chết.

Mặc kệ đám người Diệp gia vẫn đang đứng nhìn nhau, Từ Phong nhẹ nhàng nhảy xuống, hầu hết tất cả mọi người đều tập trung ở phía ngoài sân nội phủ, khu vực phòng ở lúc này ngược lại vô cùng vắng vẻ, hắn không cần phải cẩn thận tránh gây tiếng động, trực tiếp lao mình về phía phòng của Diệp Thủy Lan. Mặc dù thân phận chỉ là hạ nhân trong Diệp phủ nhưng hắn cũng vô cùng thông thuộc đường đi của Diệp phủ, không có ai ngăn cản, chỉ một lát hắn đã tiến tới trước cửa phòng Diệp Thủy Lan.

Giải trừ trạng thái ẩn thân, Từ Phong nhẹ nhàng gõ cửa, từ bên trong truyền ra một âm thanh thanh thúy, đích thị là của Diệp Thủy Lan: “Ai vậy?”.

“Là ta, nhanh mở cửa!”. Nghe thấy giọng của Từ Phong, cửa rất nhanh liền được mở ra, Diệp Thủy Lan một tay cầm kiếm, một tay mở cửa, về mặt vô cùng cảnh giác. Từ Phong nhìn cánh tay run run của Diệp Thủy Lan mà không khỏi tức cười, tin rằng có lẽ cũng đã nghe thấy tiếng chém giết ở nội phủ truyền đến nên mới khẩn trương như vậy, cơ mà cái tư thế cầm kiếm của Diệp Thủy Lan khiến hắn không khỏi ngẩn ngẩn, chung quy thì thiên phú cao đến mấy nhưng vẫn chỉ là hoa trong nhai kính, tùy tiện tin bất cứ tên họ vệ Diệp phủ nào cũng có thể chiến đấu tốt hơn.

Từ Phong kéo tay của Diệp Thủy Lan, lôi Diệp Thủy Lan ra khỏi phòng, vừa đi vừa nói: “Chúng ta không còn nhiều thời gian, mau đi cùng ta, để lâu không ổn!”

Diệp Thủy Lan không phải dạng ngu ngốc, chỉ là tính tình có chút trẻ con, nghe Từ Phong nói, liền tưởng tới tiếng chém giết mà mình nghe thấy được, sắc mặt nhất thời tái nhợt: “Từ Phong ca ca, phải chăng……có chuyện xảy ra với Diệp gia?”.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Diệp Thủy Lan, Từ Phong không khỏi có chút đau lòng, hẳn cúi xuống bế tiểu nha đầu ôm vào lòng, miệng an ủi: “Đừng lo có chuyện, nhưng không phải bây giờ, cứ đi với ta đã, rồi ta sẽ nói với mọi người sau, hiện giờ phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.”

Có lẽ cảm nhận được sự nghiêm túc trong giọng điệu của Từ Phong, Diệp Thủy Lan nằm im trong ngực hắn không nói lời nào, nhưng bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo của hắn đã nói lên tâm trạng khẩn trương của nàng. Từ lúc Từ Phong cứu Diệp Thủy Lan ngày đó, trong lòng có lẽ luôn có cảm giác vô cùng an toàn khi ở cạnh hắn, cái cảm giác này khiến tiểu lệ ỳ gần như tin tưởng tuyệt đối đối với hắn, so sánh với mọi người trong Diệp gia, Diệp Thủy Lan lựa chọn tin tưởng hắn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 18: Thà làm tiểu nhân chứ không làm quân tử!

Từ Phong khỏi động kĩ năng *Ngụy trang* cùng *Liếm tức*, ôm lấy Diệp Thủy Lan tìm đường lao ra khỏi Diệp gia. Diệp phủ lúc này vẫn đang khá là hỗn loạn, không một ai phát hiện ra hắn. Vừa ra khỏi Diệp phủ, hắn bỗng nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa từ xa vang tới, mặt đất dưới chân hắn rung rinh giống như là động đất. Đưa mắt nhìn về phía tiếng nổ phát ra, đó chính là hướng mà đám người Âm Ma tông vừa rút đi, lúc này đang có một đám mây hình nấm bốc lên cao kèm theo từng tia lửa đỏ rực soi sáng cả màn đêm. Ngày sau đó là một vật thể màu vàng phi không bay ra khỏi đám mây với một tốc độ kinh khủng, chỉ trong tích tắc đã biến mất dạng.

Ra là vậy, bảo sao Diệp Cường tự động giao nộp bản thân như vậy, hóa ra là có con bài chưa lật, Từ Phong có thể khẳng định vật thể màu vàng đó chính là Diệp Cường. *Phân tích nhân* hẳn là sẽ không sai đi. Chắc, cách xa cả chục cây số mà vẫn có thể nhìn thấy tên mục tiêu, hẳn cũng không nghĩ *Phân tích nhân* của mình có cả chức năng phụ là *Thiên lý nhãn* nữa.

Từ Phong hẳn không biết Diệp Cường làm sao có thể thoát được khỏi đám người Âm Ma tông, nhưng có biết hẳn cũng mặc kệ, hẳn cần bản không quen biết Diệp Cường, đương nhiên sẽ không quan tâm, Diệp Cường chạy trốn đồng nghĩa với việc để bị thành nội trù giết cho tên chấp sự kia, Ngụy Thánh nói đến không phải chuyện đùa, tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách, chạy đã tính sau.

Kinh thành Càn Nguyên đế quốc là một nơi vô cùng sầm uất náo nhiệt, cần bản không có cái gì gọi là lệnh giới nghiêm ban đêm, bình thường kể cả lúc nửa đêm cũng có người qua lại, các cửa hàng vẫn mở cửa buôn bán. Nhưng hôm nay ngoài đường vô cùng yên tĩnh, cửa hàng quán xá tất cả đều đóng cửa, trên đường đi không có một ai, nếu không phải Từ Phong hẳn có thể tăng hình, thì chắc cũng sẽ trở nên vô cùng bất mất. Dù gì nửa đêm thanh vắng, giữa những con phố không một bóng người, hẳn lại ôm lấy một tiểu nha đầu mặc một bộ đồ trắng muốt trong ngực mà đi chuyển, không bắt mắt mới lạ.

Khó khăn lắm Từ Phong mới tìm được một nhà trọ, thực ra thì hiện tại cần bản chẳng có hàng quán nào mở cửa cả, nên nói là hắn trực tiếp đột nhập vào một căn phòng còn trống của một nhà trọ thì đúng hơn. Kể cả không có kĩ năng *Ngụy trang*, hẳn cũng thừa sức lén vào bên trong bao nhiêu năm làm sát thủ của kiếp trước không phải để chơi. Đưa Diệp Thủy Lan vào phòng, hẳn nhẹ nhàng lấy tay chặt vào gáy của nàng, tạm thời khiến nàng ngủ đi. Từ Phong cũng không có biện pháp a, hẳn cần bản không biết mấy trò diêm huyết như của phẩm kiếm hiệp, thậm chí còn nghĩ ngờ tính khả thi của việc đó, cuối cùng chỉ có thể dùng cách bạo lực này để khiến Diệp Thủy Lan ngủ thôi. Hẳn cũng đã không chế tới lực đạo, chỉ vừa đủ để ngắt thở, sẽ không gây thương tổn gì cả, hẳn vẫn chưa thấy hệ thống thông báo hoàn thành nhiệm vụ, nếu lờ tay khiến Diệp Thủy Lan làm sao thì chắc hẳn hối hận chết mất. Hơn nữa, để đảm bảo Diệp Thủy Lan ở yên một chỗ trong lúc hắn thực hiện kế hoạch mới hẳn vào nghỉ ra, thì chỉ còn cách này mà thôi.

Sau khi lấy ít vải mềm trải Diệp Thủy Lan, đồng thời lấy khăn bị mặt nạ lên lại, đảm bảo rằng dù có tỉnh lại cũng không thể chạy lung tung, Từ Phong mới yên tâm rời khỏi căn phòng.

“Chắc, kĩ năng *Ngụy trang* này thật tiện lợi, hơn nữa còn có thể sử dụng liên tục nhiều lần, quá bá đạo, giờ thì, quay lại Diệp gia thôi!” vô thanh vô tức rời khỏi quán trọ, Từ Phong thầm cảm thán, sau đó ráo bước quay trở lại Diệp gia. Đường nhiên là Diệp gia có rồi hơi mà quay lại đó xem cảnh tên chấp sự của Âm Ma tông nói điện, lúc này trong lúc đưa Diệp Thủy Lan đi, hẳn nhìn thoáng qua Tầng Kinh Các của Diệp gia và này ra một chút ý.

Trước khi rời khỏi quán trọ, Từ Phong đã vô cùng “thuận tiện” lấy đi không gian giới chỉ của Diệp Thủy Lan, đồng thời dọn dẹp sạch sẽ không gian trong đó, không gian chỉ rộng có 5 mét lập phương, tuy nhỏ nhưng cũng coi như tạm đủ, hẳn muốn dùng để chứa càng nhiều thư tịch từ Tầng Kinh Các càng tốt, hẳn có không dùng được thì cũng có thể bán lấy kim tệ, không ai ngại tiền nhiều cả, và lại, công pháp của Diệp gia hẳn cũng tốt hơn cái thứ “Hỗn độn quyết” gì gì đó mà hắn đang sử dụng chứ.

Một đường trở lại Diệp phủ, Từ Phong ngạc nhiên khi không hề thấy cảnh đánh nhau, hay là cảnh tên chấp sự kia đang gây xáo Diệp gia, mọi thứ đều giống như lúc hắn rời đi, dù xung quanh có chút hoang tàn nhưng về cơ bản tất cả mọi người đã chấn tĩnh lại, các lộ vô đang dọn dẹp xác chết cùng với binh khí gạch ngói các thứ trên mặt đất.

Khẽ nhủ thầm, Từ Phong thầm thắc mắc, chẳng lẽ Diệp Cường không tẩu thoát được ư, lúc đó chính mắt mình đã nhìn thấy Diệp Cường bay đi với tốc độ cực nhanh, mặc dù có hơi chút xa nhưng *Thiên lý nhãn* à nhằm *Phân tích nhân* đã chỉ rõ vật thể phát sáng đó là Diệp Cường, không lẽ tên chấp sự Ngụy Thánh có thủ đoạn truy tung hay gì à?

Thực tế mà nói thì Từ Phong mong Diệp Cuồng chạy thoát được hơn là bị bắt lại, nhưng mà đứng hiểu nhầm lẫn, hẳn không có tốt bụng đến mức lo nghĩ cho an nguy của Diệp Cuồng đâu. Bởi vì nếu Diệp Cuồng chạy không thoát, tuy Diệp gia sẽ sớm bị diệt nhưng rất có thể sẽ không phải hôm nay, hẳn chung quy cũng không thể mai phục ở đây để chờ Diệp gia.....diệt vong chứ, còn nếu Diệp Cuồng chạy thoát, thì khẳng định Diệp gia sẽ là chỗ trú ẩn tuyệt hảo cho tên chấp sự Âm Ma tổng, chắc chắn sẽ bị diệt trong đêm nay. Đường nhiên Từ Phong không có thù oán gì với Diệp gia cả, nhưng mà nếu không hỗn loạn thì hẳn sao có thể lên vào Tầng Kinh Các của Diệp gia được, lấy kinh nghiệm đọc tiểu thuyết của hẳn, mấy chỗ như Tầng Kinh Các luôn có một-hai lão nhân thân bị, nhìn thì râu tóc bạc phơ, cơ thể gầy còm ốm yếu, trông như sắp chết nhưng thực ra là siêu cấp lão quái vật, là con bài cuối cùng gia tộc dùng để đối phó khi gặp hiểm cảnh diệt môn.

Nếu mấy lão quái vật đó chưa đi ra thì hẳn sao dám lên vào Tầng Kinh Các, bị phát hiện thì chỉ một cái phẩy tay của họ sẽ biến hẳn thành một đám tro bụi, dù có mười kĩ năng Tái sinh siêu tốc cũng phải chào thua.

Nghe thì có vẻ như Từ Phong là một tên tiểu nhân chỉ lo thừa nước đục thả câu, nhưng trên thực tế.....đúng là như vậy. Hẳn chưa từng nghĩ và cũng chưa từng muốn làm một quân tử, làm một người quân tử nghe thì vẻ vang, nhưng đối lại luôn là phiền phức chồng chất. Thử nghĩ xem, nếu là một người quân tử, đi trên đường thấy người khác gặp nạn, khẳng định sẽ lao vào cứu giúp, cứu xong thì rồi sao, hiển nhiên là sẽ đắc tội với người khác, đôi khi sẽ dẫn tới họa sát thân, mà tất cả chỉ vì một người xa lạ, thật sự là không đáng mà.

Hoặc là nếu hẳn muốn một vật gì đó từ người khác, nhưng vì cái mức quân tử nên không thể làm ra chuyện hòng hình tượng, cuối cùng phải mất vô số tài vật cùng công sức để đạt được nó, đấy còn là thuận lợi, còn không thuận lợi thì đương nhiên chịu thua.

Từ Phong hẳn không ngại phiền phức, nhưng tin rằng chẳng ai muốn gặp phiền phức cả, hẳn cũng vậy, vì thế nên quy tắc của hẳn đó là: "Thà làm tiểu nhân chứ không làm quân tử!", ít nhất khi hẳn là tiểu nhân, hẳn có thể dùng đủ mọi loại biện pháp tối tệ nhất có thể để đạt được mục đích, chứ không cần phải nhìn trước ngó sau. Mấy cuốn tiểu thuyết hẳn đã từng đọc, luôn ca ngợi nhân vật chính anh hùng hảo hán, làm gì cũng quang minh chính đại, sau đó thì được tiền tác giả ném cho một tấn mây măn lên đầu, biết là nguy hiểm nhưng vẫn lao đầu vào, sau đó nhò vào hào quang của nhân vật chính để thoát chết trong gang tấc, sau đó tìm được kì ngộ.

Mỗi lần đọc thấy mấy thứ như vậy, hẳn chỉ muốn chửi mấy tên tác giả đó một trận, biết là nhân vật chính luôn sẽ hóa nguy thành an, nhưng đứng có lỗi bịch như vậy chứ. Chưa kể đến mấy bạn nhân vật chính kiếp trước chỉ là người bình thường, nhưng xuyên việt đi giới thì bỗng trở nên lãnh huyết vô tình, giết người như cơm bữa. Từ Phong hẳn nhở vào, đầu phải chỉ là mấy thứ như nhân ra quy tắc cường giả vì tôn, ca lớn nuốt cá bé là ngay lập tức giết người ngay được, hẳn còn nhớ lần đầu tiên giết người của mình, hẳn đã gặp ác mộng suốt 2 tuần liền, đấy là hẳn đã được tẩy não, quán thông tư tưởng suốt nhiều năm rồi đó.

Hon nữa, thay vì để Diệp gia diệt vong, sau đó dám thư tịch đó hoặc bị người khác lấy đi, hoặc bị hủy mất, không bằng tiện nghi cho hẳn. Dù gì thì hiện tại hẳn ngoài bộ quần áo trên người thì cũng chỉ còn 8000 điểm tích lũy cùng với hệ thống, tuy nếu hẳn đổi 8000 điểm tích lũy thì cũng được một khoản kim tệ kèch xù, nhưng kim tệ dễ kiếm, điểm tích lũy thì không, và lại, hẳn có linh cảm rằng, điểm tích lũy mai sau sẽ là một thứ vô cùng quan trọng, tốt nhất là nên tiết kiệm từ ngay bây giờ.

Đang lúc Từ Phong không biết làm sao, thì lão thiên giống như là nghe được ước nguyện của hẳn, một luồng uy áp phổ thiên cái địa phủ xuống Diệp gia, kèm theo đó là một âm thanh băng lãnh tới cực điểm

"Giờ cho một Diệp gia, bí pháp Từ Lôi Cửu Kích, rồi lại còn Chấn Ma phủ cùng với Pháp Giới phủ, bọn mi ần giầu sâu lắm, không ngờ Ngô Anh ta ngày hôm nay lại bị bọn mi đưa giỡn, nếu đã như vậy thì hãy gánh chịu lửa giận của ta đi!"

Giọng nói đó trầm phần trầm chính là tên chấp sự Âm Ma tổng, Từ Phong nghe được không khỏi vui vẻ, trong lòng cầu mong lão ta động thủ nhanh nhanh để hẳn còn "xử lý" đám thư tịch trong Tầng Kinh Các, hẳn nhiên không thêm để ý tới mong ước vô cùng.....vô si này của mình.

Ngay lúc Ngô Anh dứt lời, ba đạo thân ảnh từ trong Diệp gia bay vút lên, chính là ba vị lão tổ Diệp Kinh Thiên. Hai người Diệp Kinh Thiên cùng Diệp Chấn Thiên còn đỡ, Diệp Văn Thiên cần bản bị thương không hề nhẹ, tuy đã phục dụng đan dược nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch không một tia huyết sắc.

"Chấp sự đại nhân, Diệp Cuồng gia tộc ta đã giao ra cho quý tông xử lí, chẳng lẽ đường đường một cường giả Ngụy Thánh lại tới đây hiệp đáp một tiểu gia tộc tại thế thực như Diệp gia chúng ta hay sao, không sợ thiên hạ chê cười sao?!" Diệp Kinh Thiên lúc nói ra những lời này, giọng điệu hóa hoãn vô cùng, thậm chí còn có chút khâm nể, nếu những gia tộc khác của đế quốc nhìn thấy sẽ phải há hốc mồm khi thấy Diệp gia lão tổ nói tiếng ngang ngạnh can rở lại có thái độ như vậy.

Diệp Kinh Thiên cũng chỉ có thể thảm rơi lệ trong lòng, đôi của hẳn chưa từng trải qua khuất nhục như thế này, bị người ta nắm lần bảy lượt kéo đến tận nhà, phá hủy nhà cửa, giết chết tộc nhân, cay đắng hơn nữa khi mà bản thân hẳn không thể làm gì người ta, chỉ có thể khâm nể nhìn sắc mặt người ta mà nịnh nọt, mặt mũi của ba vị lão tổ bọn hẳn đã mất hết. Cũng không trách hẳn được, hẳn năm nay mới có hơn 200 tuổi, đã tu luyện tới Tôn cấp lục phẩm, Tôn cấp cường giả thường có tuổi thọ khoảng 400 năm, nghĩa là hẳn chỉ dùng nửa đời người của hẳn để đạt tới Tôn cấp lục phẩm, có thể nói là thiên tài, nhưng tên chấp sự Ngô Anh kia, khuôn mặt trung niên nhưng khí huyết tràn đầy, khẳng định là hẳn còn chưa đến trăm tuổi, vậy mà đã đạt tới cấp bậc Ngụy Thánh, chỉ thiếu chút nữa đã đạt tới Thánh cấp trong truyền thuyết.

So sánh với Ngô Anh, Diệp Kinh Thiên hẳn giống như rác rưởi vậy, một mình người ta cũng có thể chụp chết cả gia tộc của mình, hẳn không muốn cúi mình trước Ngô Anh cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 19: Từ Phong xui xẻo!

Ngô Anh lúc này cũng đã xuất hiện trên bầu trời, đứng trước mặt ba vị Diệp gia lão tổ, cười lạnh nói: "Đừng già vớ vẩn, ta cứ tự hỏi tại sao bọn mi có thể dễ dàng để Diệp Cuồng đi cùng bọn ta đến như vậy, thì ra là đã cấp cho hẳn Chấn Ma phủ và Pháp Giới phủ để chạy trốn, nghĩ rằng ta dễ bị lừa như vậy ư?!"

Ba vị lão tổ vẻ mặt kinh ngạc nhìn nhau, Pháp Giới phủ? Chấn Ma phủ? Cái gì vậy, bọn ta không biết à!

Từ Phong ở bên dưới cũng đã nghe rõ ràng, hẳn cũng biết sơ sơ về cái thứ gọi là "phủ" kia. Chuẩn xác mà nói, phải gọi là phủ lực, về cơ bản có thể coi phủ lực là một dạng bí pháp dùng một lần, vì độ đa năng của nó không khác với bí pháp là bao. Chỉ có điều, nếu vũ kĩ cũng bí pháp đều có thể sử dụng nhiều lần, với điều kiện người đó linh lực để chèo chống, có thể thông qua tu luyện mà hồi phục linh lực, vậy phủ lực chính là dạng tiêu hao phẩm, dùng bao nhiêu hết bấy nhiêu, cần bản không thể phủ lực, vậy mới nói phủ lực là bí pháp loại hàng dùng một lần. Phủ lực nguyên bản không thuộc về nhân loại, mà là sản phẩm của Thiên Ma nhất tộc, ban đầu được dùng để đối phó nhân loại.

Tuy nhiên, khả năng học tập của nhân loại là vô cùng vô tận, sau khi cuộc chiến với Thiên Ma kết thúc, một chức nghiệp mới xuất hiện trên đại lục, người ta gọi đó là phủ văn sư. Phủ văn sư, giống như tên gọi của mình, bọn họ là những người nghiên cứu phủ lực của Thiên Ma tộc, sau đó nhận ra phủ lực của Thiên Ma tộc hầu hết có uy lực dựa vào những phủ văn được vẽ trên đó. Về lâu dài, vì để tìm cách chống lại Thiên Ma nhất tộc, những phủ văn sư này đã biến đổi phủ văn trên phủ lực của Thiên Ma tộc thành một dạng phủ văn riêng, sau đó tạo ra được phủ lực cho nhân loại.

Tuy nhiên, để tạo ra một tấm phủ lực cũng phải trả giá rất đắt. Trước hết phải tìm được nguyên liệu phủ hợp để chế tạo, mà hết 9 loại phủ lực thì đến 10 loại yêu cầu tài liệu chế tạo phi thường trân quý, đào cả đại lục lên cũng chưa chắc đã tìm được, chưa kể đến tu vi người chế tạo cũng phải đạt đến Thánh cấp, đồng thời phải có tri thức yển bác về phủ văn, mỗi một điều kiện đều khiến mọi võ giả phải ngước nhìn, đấy lại phải gộp cả ba lại, thiếu một thứ cũng khong được.

Uy lực của phủ lực cũng vô cùng xứng đáng với cái giá bỏ ra để chế tạo, nếu có thứ gì có thể khiến mọi võ giả vượt cấp chiến đấu, thì phủ lực là thứ được người ta nhắc đến đầu tiên. Từng có một thiếu gia của một đại gia tộc, chỉ có tu vi Tướng cấp nhưng tự tiện ném ra một tấm Bảo Liệt phủ ngũ giai đã trực tiếp oanh chết một vị cường giả Tôn cấp, phủ lực uy lực kinh thiên còn lại thế này.

Tuy vậy, không hiểu vì sao, phủ văn sư biến mất dần dần, phủ lực cũng trở nên vô cùng khan hiếm, đến ngày nay thì độ quý giá của phủ lực không hề kém với bí pháp hay công pháp vũ kĩ cao giai. Từ Phong hẳn đoán rằng bởi vì chiến tranh với Thiên Ma tộc, đại lục bị tàn phá quá nặng nề, dẫn đến việc thiên địa linh khí cùng các loại thiên tài địa bảo trở nên khan hiếm, mà chế tác phủ lực không thể thiếu hai thứ đó, hơn nữa tri thức về phủ lực quá yển thâm, mà chỉ có Thánh cấp mới học được, dẫn tới phủ văn sư dần dần biến mất theo thời gian.

Nhìn về mặt nghi hoặc của ba vị lão tổ, Từ Phong tin chắc rằng bọn họ không biết gì về mấy cái phủ lực mà Ngô Anh vừa nói, không phải là họ chưa từng nghe đến mấy loại phủ đó, mà là không hề biết đến việc Diệp Cuồng có được phủ lực như vậy. Chấn Ma phủ hẳn là thứ gây ra vụ nổ khủng khiếp lúc này, có thể ảnh hưởng tới cả cường giả Ngụy Thánh như Ngô Anh, hẳn là phủ lực ngũ giai, thậm chí có thể là lục giai. Nhưng trường hợp sau không cao lắm, tự nhìn Ngô Anh lúc này có hơi thâm hại, quần áo rách nát, tóc tai bù xù, nhưng không hề có vẻ gì là bị thương, nếu là phủ lực lục giai thì dường nói là Ngụy Thánh, Thánh cấp đỉnh đôn trực diện không chết thì cũng bị lột mất một lớp da.

Pháp Giới phủ Từ Phong chưa từng nghe thấy bao giờ, nhưng có thể siêu việt tốc độ của Ngụy Thánh cao thủ thì cấp bậc chắc cũng rất cao. Cơ mà đó không phải là chuyện mà hẳn quan tâm bấy giờ.

Người của Âm Ma tổng luôn luôn sát phạt quyết đoán, Ngô Anh cũng không ngoại lệ, ngày hôm nay hẳn đã vượt mắt Diệp Cuồng, chắc chắn không thể thiếu trách tội từ tông môn, tâm tình hẳn lúc này vô cùng hòng bết, rất may mắn cho hẳn là có một cái Diệp gia ở đây để hẳn phát tiết, hừ, Diệp Cuồng người đã không để an nguy của gia tộc vào mắt mà chạy trốn, vậy chống mắt lên nhìn Diệp gia hủy trong tay ta đi.

Điều này phải nói là vô cùng xui xẻo đối với Diệp gia, nhưng Ngô Anh hẳn nào có quan tâm, chỉ thấy hẳn huyết đại một tiếng, đám người Âm Ma tổng lúc này rồi đi cũng đã xuất hiện, đoán chừng bây giờ mới đuổi kịp tới nơi, hai tên số Một số Hai cũng xuất hiện, bộ dạng không khác gì ăn mày, nhưng khí thế hung hãn tỏa ra từ người chúng cho thấy chúng đang cực kì tức giận. Nhân số của đám người Âm Ma tổng vốn gần ngàn người nay chỉ còn có hơn 200, có vẻ như chỗ còn lại đã biến thành tro dưới uy lực của Chấn Ma phủ, tuy vậy nhưng tên còn sống hầu hết đều có tu vi cường hãn có Tướng cấp bát-cửu phẩm trở lên, tuyệt đối là tinh anh.

Lúc này đám hộ vệ của Diệp phủ, chấp pháp đội cùng trưởng lão hội cũng đã về tụ đông đủ, Từ Phong lúc này đang náu mình ở trên 1 thân cây cao nhìn góc một lúc cũng không phát hiện ra Diệp Bắc Phàm ở đâu, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

"Phải chăng hẳn đang ở Tầng Kinh Các thu gom điểm tích công pháp? Hẳn là như vậy, Ngô Anh đã tới đây từ sớm, vậy mà hiện tại cũng chỉ có ba vị lão tổ hiện thân, chứng tỏ đây chính là lực lượng cuối cùng của Diệp gia rồi, trong Tầng Kinh Các cần bản không hề có cao thủ ần thế. Ài, tiểu thuyết cũng không phải lúc nào cũng đúng à!"

Nghe đến đây, Từ Phong hẳn không khỏi sốt ruột, hẳn cũng mặc xác tình cảnh giương cung bạt kiếm ở đây, nhanh chóng nhảy từ trên cây xuống, dùng tốc độ nhanh nhất lao đến Tầng Kinh Các. Hẳn cũng không lo bị phát hiện, *Ngụy trang* cùng *Liếm tức* đã được hẳn sử dụng cùng lúc, chưa kể bây giờ tinh thần mọi người đều tập trung vào đám người Âm Ma tổng, tí lệ phát hiện ra hẳn là rất nhỏ, kể cả Ngô Anh có nhận ra thì Từ Phong hẳn cũng chỉ giống như con kiến đi động mà thôi, không ảnh hưởng gì.

Một đường phi như bay đến Tầng Kinh Các, đứng như hán ngẩ, ở đây không hề có một linh gác nào, sinh tử tồn vong của gia tộc, ai mà có tâm tư đứng đây gác chứ. Ngay thường trước của Tầng Kinh Các có một vị trưởng lão nội môn tọa trấn, đại khái là kiểm soát không cho người không phận sự đi vào, nhưng hiện tại hẳn đã chạy ra bên ngoài rồi.

Vừa bước vào cửa Tầng Kinh Các, bỗng một bóng người lao từ bên trong ra, phóng vút qua trước mặt hẳn, nếu không phải cánh cửa đủ rộng, thì hai người đã va vào nhau rồi. Quay đầu nhìn bóng người đó, Từ Phong ngay lập tức nhận ra đó là Diệp Bắc Phàm

"Hấp tấp chạy ra ngoài như vậy.....chết tiết, không ổn rồi!", sắc mặt Từ Phong khẽ biến, hẳn vội vã lao vào bên trong Tầng Kinh Các, treo lên tầng hai ngay lập tức.

Tầng Kinh Các của Diệp gia chia làm hai tầng, tầng thứ nhất dùng để chứa sách vở điển tịch thông thường, kinh văn địa lý lịch sử đều có cả, bất kì ai trong nội phủ cũng đều có thể tới đây tìm kiếm tư liệu. Tầng hai mới là nơi Diệp gia cất chứa công pháp cùng vũ khí, Tử Phong hẳn vội vã như vậy cũng là có lý do cả.

Tầng hai chia làm hai gian chứa công pháp và vũ khí tách riêng, Tử Phong vừa đặt chân lên lầu hai, nhìn xung quanh một vòng, hẳn không khỏi buột miệng chửi đổng một tiếng: “FUCK!!!!”. Chỉ thấy toàn bộ hai gian phòng đều trống trơn, ngọc giản, thư tịch ghi chép công pháp vũ khí không thấy, đến cả một mảnh văn giấy cũng không còn sót lại chữ dòng nào đến thư tịch. Tử Phong không khỏi hỏi hân, nếu không phải hẳn tin vào mấy bộ tiểu thuyết võ văn thì lời này chắc hẳn đã nhét đầy một không gian bởi chỉ toàn công pháp vũ khí cao giai rồi, cái gì mà cao thì tuyệt thế cái gì mà cao thì tuyệt thế của cả tông Tang Kinh Các chứ, lư đào!

Mang theo tâm tình chán nản, Tử Phong đành phải xuống lầu, nhìn đồng tử thư tịch bình thường còn lưu lại, hẳn chắc lướt một cái, thôi thì cứ thu gom vậy, may ra có thể kiếm được thứ gì đó. Trong lúc Tử Phong đang vô cùng bận rộn gom góp đám thư tịch bình thường kia, hẳn lại nghe thấy tiếng nổ lớn, tiếng hò hét, tiếng binh khí va chạm ở bên ngoài Diệp phủ một lần nữa, đoán chừng tên chấp sự Ngô Anh cũng đám người Âm Ma tổng đã bắt đầu động thủ. Nghe thấy thì nghe thấy, Tử Phong hẳn cũng mừng kễ, Diệp Thủy Lan đã được hân cứu ra ngoài, sống chết của Diệp gia căn bản không liên quan tới hẳn, kể cả tên “phụ thân” Diệp Bắc Phàm kia cũng vậy.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ tầng 1 của Tầng Kinh Các, lúc này hẳn mới tạm thời thỏa mãn mà đi ra ngoài, không quên “tiện tay” lấy đi vài thanh kim cương kiếm. Bảo khố của Diệp gia hẳn biết vị trí, nhưng lấy tốc độ của Diệp Bắc Phàm, sau khi ra khỏi Tầng Kinh Các chắc chắn sẽ ngay lập tức chạy tới bảo khố Diệp gia. Hôn nữa, tuy hẳn biết bảo khố ở đâu, nhưng làm thế nào để vào thì hẳn chịu chết, phải biết ở bên ngoài có trận pháp chặn đường a, cả Diệp gia chỉ có năm người được phép đi vào, đó là gia chủ Diệp Bắc Phàm, đại trưởng lão mà Tử Phong hẳn vừa nghe tên đã quên, và ba vị lão tổ.

Chưa kể, không gian giới chỉ của hẳn đã đầy ắp thư tịch rồi, tất cả đều là những thư tịch hẳn chưa đọc, bỏ đi thì quá tiếc, và lại bảo vật của Diệp gia, hẳn lấy cũng không dùng được, đừng quên hẳn nói chỉ là một lĩnh cảnh lục bộ thôi a. Sau khi tự thuyết phục bản thân mình bằng một đồng lý do, hẳn chợt nhận ra mình không còn gì làm tại đây nữa, đến lúc bỏ chạy trước khi có biến.

Nhanh chóng hướng ra ngoài bỏ chạy, hẳn vẫn không quên sử dụng hai kĩ năng *Ngụy trang* cùng *Liễm tức*, tuy nhiên có vẻ như là dư thừa. Một đường đi thẳng ra bên ngoài, hẳn không bắt gặp một ai cả, dừng nơi đến đám hồ vẹ, ngay cả gia quyền của mọi người còn không thấy đâu, chắc hẳn đã được sơ tán. Hẳn không biết năng lực của Âm Ma tổng cường đại đến đâu, nhưng chắc hẳn đám gia quyền này cũng khó được an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\).Net](http://Ebook-Full(cham).Net).

Chương 20: Lí do (1)

Ra đến phía ngoài của Diệp phủ, hẳn có thể nhìn thấy tráng cảnh chiến đấu, à không, phải nói là tráng cảnh đồ sát mới đúng. Ba vị lão tổ thì hai vị Diệp Vãn Thiên cùng Diệp Chấn Thiên lúc này một người trong tình trạng đầu một nơi người một nẻo, vị còn lại thì nằm úp sấp trên mặt đất, trong ngực có một lỗ thủng lớn cỡ cái bát, máu tươi không ngừng chảy ra, cả người nằm im không nhúc nhích, hiển nhiên là đã chết đến không thể chết hơn được nữa.

Lão đại Diệp Kinh Thiên cũng không khá hơn là bao, cả người đầy máu, hai chân đã bị chặt đứt, lúc này đang nằm trên mặt đất thờ hớn hớn nhìn chăm chăm vào tên chấp sự. Nhìn cảnh tượng này mà Tử Phong không khỏi lưu luyến, thâm cảm thán uy lực của cường giả Ngụy Thánh, từ lúc hẳn nghe thấy tiếng đánh nhau cho tới bây giờ chưa tới 5 phút, vậy mà tên Ngô Anh này đã tiện tay làm gọi cả ba vị lão tổ, giống như ba người không phải là cường giả Tôn cấp vậy.

Thiếu đi ba vị lão tổ kiểm giữ, hai tên số Một cùng số Hai dù bị thương, nhưng hiển nhiên vẫn còn dư lực, đang cùng với những Vương cấp của Âm Ma tổng tiến hành đồ sát tất cả mọi người Diệp gia. Tôn cấp ra tay, không ai địch nổi, trên dưới Diệp gia ngoài ba vị lão tổ thì chỉ còn đại trưởng lão có tu vi cao nhất là Vương cấp bát phẩm, căn bản không đủ một cái hất hoi của Tôn cấp cường giả.

Khắp nơi đầy những mảnh chân tay cụt, máu me thịt vụn lung tung, khung cảnh không khác gì địa ngục trần gian, nếu là người thường thì đã có thể phát ói, nhưng hiển nhiên đám người Âm Ma tổng vô cùng quen thuộc với mấy thứ này, chỉ thấy bọn chúng vẫn đồ mắt ra tay chém giết, đám binh tẩm tẩm của có tu vi Sĩ cấp Sư cấp cũng muốn gia nhập vòng chiến, nhưng vì e ngại uy lực của Vương cấp cùng Tôn cấp cường giả, hơn nữa chưa được lệnh tiến công nên vẫn đứng ngoài.

Tử Phong hẳn cũng chẳng quan tâm mấy đến tình cảnh của Diệp gia, tràng diện máu me trước mắt lại càng không khiến hẳn rung động mấy may, nếu nói đến máu me, hẳn đã từng nhìn thấy những thứ kinh khủng hơn thế này nhiều, bấy nhiêu đây chưa ăn thua. Ngay lúc hẳn rón rén lên đi ra khỏi Diệp gia, hẳn bỗng cảm thấy không gian xung quanh người hẳn bỗng chợt trở nên đông cứng lại, khiến hẳn nhất thời không thể cử động một ngón tay.

Ngô Anh có thực lực Ngụy Thánh, lấy niên kỉ chưa tới 80 của hẳn, tuyệt đối có thể gọi là siêu cấp thiên tài. Ba vị lão tổ Diệp gia, tuổi tác có thể xếp hàng ông ngoại của hẳn, nhưng với thực lực của Ngô Anh, chỉ cần búng ngón tay cũng có thể giải quyết. Sự thực cũng đúng như vậy, ba vị lão tổ Diệp gia lần lộn suốt bao nhiêu năm, bí pháp đan được có bao nhiêu đã lòi ra dùng hết cả, từ những đan được gia tăng thực lực tạm thời, đến bí pháp thiếu đốt sinh mệnh đổi lấy sức mạnh, tất cả chỉ giống như cây cỏ trước gió, căn bản không làm gì nổi Ngô Anh. Diệp Vãn Thiên vốn đã bị thương, nhưng lại ngại ngốc lao lên trước, Ngô Anh hẳn chỉ tiện tay hóa chương thành đao đã có thể nhẹ nhàng chém bay đầu Diệp Vãn Thiên.

Diệp Chấn Thiên thì còn tệ thảm hơn, căn bản còn chưa kịp có thời gian phản ứng, đã bị dính một quyền như trời giáng của Ngô Anh, quyền kinh đục thủng một lỗ lớn trên ngực hẳn, phá nát trái tim, chết ngay lập tức. Cuối cùng chỉ còn lại lão đại Diệp Kinh Thiên là còn có thể giao chiến với Ngô Anh, nói là giao chiến, chứ thực ra là hẳn bị Ngô Anh quây như quay đé, đan được bí pháp tất cả đều đã dùng nhưng đều vô hiệu. Trên thực tế, đối với Ngô Anh, giải quyết một Tôn cấp lục phẩm là một chuyện dễ dàng, hẳn kéo dài thời gian chỉ để đùa giỡn Diệp Kinh Thiên mà thôi, xui xẻo cho Diệp Vãn Thiên và Diệp Chấn Thiên, trở thành nội trợ gần cho hẳn.

Ngô Anh không cảm nhìn cũng biết là mấy tên thủ hạ của mình đang trút lửa giận lên đầu đám người Diệp gia, nhưng hẳn mặc kệ, chẳng phải hẳn cũng vậy sao, nếu không thì hẳn cũng chẳng hạ thủ tàn nhẫn đến như vậy với ba vị lão tổ Diệp gia, Ngô Anh hẳn độc ác nhưng thích giết người một cách nhanh chóng hơn là hành hạ nạn nhân. Mặc kệ ảnh hưởng oán hận của Diệp Kinh Thiên đang nằm dưới đất, Ngô Anh khẽ nói:

“Vốn dĩ Diệp gia bọn mi không thù không oán với Âm Ma tổng ta, nhưng có trách, thì trách Diệp Cuồng hẳn đã biết điều không nên biết, lấy đi thứ không nên lấy, nay lại bỏ mặc tất cả mà chạy trốn.”

“Rốt cuộc Diệp Cuồng hẳn đã làm gì, để mà Âm Ma tổng bọn mi liều mạng đắc tội với Lăng Hư Cung cũng muốn động tới Diệp gia bọn ta? Bọn ta được Lăng Hư Cung bảo vệ cùng với ba đại gia tộc của đế quốc, nhất định Lăng Hư Cung sẽ bảo thù cho bọn ta!” Diệp Kinh Thiên hớn hớn nói, âm thanh suy nhược đến cực điểm, nếp nhăn trên khuôn mặt xuất hiện còn nhiều hơn trước, hiển nhiên là hậu quả của bí pháp thiếu đốt sinh mệnh lực. Kháng định Ngô Anh hẳn không giết Diệp Kinh Thiên thì chẳng bao lâu hẳn cũng mất mạng vì không còn tuổi thọ, đó là cái giá phải trả khi thiếu đốt sinh mạng.

Ngô Anh nghe Diệp Kinh Thiên nói mà trợn tròn mắt lên, sau đó phả lên cười ha ha:

“Hahaha, bảo vệ? Trà thi? Tức cười chết mất, vậy để ta hỏi ngươi vài câu nhé, đây là Kinh thành Căn Nguyên đế quốc đúng không? Hoàng cung cách đây cũng không xa chứ, thế lúc này số Một số Hai giao thủ với hai tên đệ đệ phế vật của ngươi, liệu cường giả trong hoàng cung có nhận thấy không? Đứng có dói lòng, động tĩnh lớn như vậy, đến cả Kinh thành cũng biết, đừng nói tới mấy lão bắt từ trong hoàng cung, vậy ngươi có thấy ai đến cứu giúp không? Đến bây giờ ngươi vẫn nghĩ Lăng Hư Cung sẽ giúp ta can thiệp? Để một tiểu bối như ta nhắc tiền bởi một câu nhè: Trên đời không có gì gọi là trung thành cả, chẳng qua cái giá để phản bội chưa đủ xứng đáng mà thôi. Nói thật nhè, một thế lực nhất lưu nơi thế tục như Diệp gia bọn mi, những tông môn cỡ như Lăng Hư Cung chỉ cần bỏ ra chút lực, chưa đến vài năm cũng có thể tạo ra được một tá, bọn chúng có vút bỏ Diệp gia bọn mi cũng là chuyện thường.Hơn nữa, vì một gia tộc thế tục mà làm căng với một thế lực có sức mạnh tương đương, ngươi nghĩ Lăng Hư Cung toàn người ngu à. Bật mí nhè, Diệp gia bọn mi chỉ có giá năm khóa thất giai yêu hạch mà thôi.”

Nghe Ngô Anh chát vắn từng câu khiến Diệp Kinh Thiên bỗng đó mồ hôi lạnh, đứng vậy, chiến đấu lòng trời lờ đát như vậy mà phía hoàng thất chung hai gia tộc khác vẫn không có động tĩnh gì, quả là vô lí. Nếu bây giờ Diệp Kinh Thiên còn không nhận ra Diệp gia bọn hẳn đã bị Lăng Hư Cung vứt bỏ, thì hẳn thật sự nên nghi ngờ sự tinh táo của bản thân. Nghĩ tới đây, hẳn lại càng đau đớn trong lòng, Diệp gia bao năm nay không có công lao lớn nhưng chung quy lại cũng có khổ lao, mỗi năm đều tiến cống cho Lăng Hư Cung vô số thiên tài địa bảo cùng kim tệ, trị giá đến nửa số thu nhập của Diệp gia trong một năm, cốt chỉ để tìm lấy sự che chở, ấy vậy mà……

Thở dài một tiếng, Diệp Kinh Thiên không khỏi chán nản, vẫn là ai nắm tay to người đó có đạo ỉ, Lăng Hư Cung không vì một Diệp gia nhỏ nhỏ như bọn hẳn mà làm căng chuyện với một thế lực mạnh tương đương, điều đó cũng dễ hiểu, chung quy lại Diệp gia của hẳn cũng chỉ là một gia thế tục, siêu cấp đại phú như Lăng Hư Cung muốn bồi dưỡng ra bao nhiêu là có bấy nhiêu. Hẳn không phải không đủ mình miễn để hiểu những đạo lý này, chỉ là trong tiềm thức hẳn hi vọng những thứ này là giả, vậy những điều Ngô Anh nói đã đánh vỡ ảo tưởng của hẳn.

Đường như đã chấp nhận số phận, Diệp Kinh Thiên lúc này ngược lại vô cùng thanh tĩnh, cảm giác đau đớn giống như đã biến mất, hẳn nhàn nhạt liếc nhìn Ngô Anh, chậm rãi mở miệng:

“Đến đây thì ta cũng có thể hận Lão Thiên thì ghét Diệp gia, thôi thì mọi chuyện cũng đã xảy ra, có muốn cũng không thay đổi được, chỉ là, trước khi ngươi giết Lão phu, có thể thỏa mãn tâm nguyện cuối cùng của ta chứ? Rốt cuộc Diệp Cuồng, hẳn đã làm gì?”

“Lão già ngươi cũng là người thức thời đó, cứ như vậy ngay từ đầu có phải là chịu ít đau đớn đi không. Mà thôi, người chết là hết, để ta thỏa mãn cho ngươi vậy. Chắc hẳn ngươi cũng biết Từ Vong Cốc chứ? À mà ta làm gì thế này, Từ Vong Cốc ai chả biết chứ, vậy ngươi biết là thứ gì đã tạo ra Từ Vong Cốc tràn ngập từ sát chi khí đi không?”

Không đợi Diệp Kinh Thiên trả lời, Ngô Anh tiếp tục thao thao bất tuyệt:

“Là cao thủ Tôn cấp, chắc hẳn ngươi cũng biết đến sự tồn tại của một chủng tộc tên Thiên Ma chứ, để ta bật mí cho ngươi biết, Từ Vong Cốc căn bản không phải cái gì hiểm địa tạo ra bởi tự nhiên cả, mà là bởi vì một thứ, đó là Thiên Ma Thánh Cung!”

Nghe đến hai chữ “Thiên Ma”, sắc mặt của Diệp Kinh Thiên hơi sùng sốt một chút, sau đó nghe đến cái tên “Thiên Ma Thánh Cung” thì thậm hiit một ngụm khí lạnh, hẳn biết rất rõ cái tên “Thiên Ma Thánh Cung” đại biểu cho cái gì. Thiên Ma nhất tộc sau khi bị đánh lui khỏi Huyền Linh đại lục, một bộ phận Thiên Ma lợi dụng ngoại hình giống với nhân loại mà trà trộn vào đại lục, sau đó thông hôn với con người, điều này các cường giả của đại lục lúc đương thời biết rõ, nhưng lại không có biện pháp, họ cũng không thể đích thân truy quét cả Huyền Linh đại lục để bắt giết một đám Diệp được. Chỉ là một đám Thiên Ma có huyết mạch cấp thấp, căn bản không nhắc lên nỗi sống gì, hơn nữa, nếu bọn chúng muốn sinh tồn, thì sẽ tự biết phải chung sống hòa bình với nhân loại. Vậy là những cường giả đương thời đó liền chọn cách nhắm mắt làm ngơ.

Vạn năm trôi qua, đám Thiên Ma trà trộn vào nhân loại đó đã sớm chết sạch không còn một ai, nhưng lại xuất hiện một đám nhân loại mang theo huyết mạch của bọn chúng. Những người này hầu hết đều có thiên phú siêu quần, và nếu may mắn có thể tìm được máu huyết còn sót lại của Thiên Ma nhất tộc từ các chiến trường cũ, rất có thể sẽ thức tỉnh được huyết mạch, trở thành tuyệt thế cường giả. Từ đó trở đi, người ta nhắc đến Thiên Ma không còn sự sợ hãi cùng dích ý nữa, mà là ích lợi, ích lợi vô cùng lớn, dùng để luyện đan, hay là chất xúc tác cho một số loại công pháp, máu huyết của Thiên Ma cũng có công hiệu vô cùng lớn đối với võ giả.

Thiên Ma Thánh Cung tương truyền chính là nơi ở của vị Thiên Ma Đế Quân đã dẫn dắt đại tộc Thiên Ma tới xâm lấn Huyền Linh đại lục. Nơi đó chính là nơi trang nghiêm thần thánh nhất của Thiên Ma nhất tộc, là nơi chứa vô số của cải cùng vũ khí mà bọn chúng đã chiếm được lúc chiến tranh với nhân loại, thậm chí có lời đồn rằng tộc nhân Thiên Ma muốn thức tỉnh huyết mạch, có được khả năng biến thân thì phải làm nghi lễ thức tỉnh huyết mạch tại Thánh cung. Khi nhân loại đẩy lui Thiên Ma nhất tộc, lẽ dĩ nhiên là họ sẽ tìm cách để tìm tung tích của Thánh cung. Nhưng rất không may rằng, không một ai biết được Thiên Ma Thánh Cung nằm ở đâu, thậm chí đến Thiên Ma Thánh Cung hình dạng ra sao mọi người còn chưa ai nghe tới, cuối cùng theo thời gian, Thiên Ma Thánh Cung dần đi vào quên lãng. …

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook-Full.Net.

Chương 21: Lí do (2)

Nhìn về mặt khiếp sợ của Diệp Kinh Thiên, Ngô Anh gật gù, chậm rãi nói tiếp:

“Hơn hai trăm năm trước, một vị thủ tịch trưởng lão của tông ta có thực lực Thánh cấp đỉnh cao, để đột phá bình cảnh kéo dài nhiều năm, đã quyết định nhập thế tu luyện. Dưới cơ duyên xảo hợp, vị trưởng lão đó đã tiến nhập vào Tử Vong Cốc, dùng tu vi cường hoành của mình chống lại tứ sát chí khí, sau đó phát hiện từ sát chí khí được phát ra từ một trận pháp xung quanh một tòa cung điện. Người thường không biết Thiên Ma Thánh Cung trông ra sao, nhưng Âm Ma tông ta có truyền thừa lâu đời, một vị tiền bối của tông ta còn đích thân tham gia trận chiến năm xưa đã từng nhìn thấy Thiên Ma Thánh Cung, và đã ghi chép lại hình dáng của nó, vì vậy vị trưởng lão đó đã ngay lập tức nhận ra lai lịch của Thánh cung.

Có lẽ người đang tự hỏi là tại sao không ai tìm thấy Thánh cung khi mà đã có người nhìn thấy tận mắt, nhưng người không biết rằng, Thiên Ma Thánh Cung là một kiện Thần khí. Phải, chính là Thần khí, vị Thiên Ma Đế Quân kia đã điều khiển kiện Thần khí này, di chuyển khắp Huyền linh đại lục, vậy nên không ai có thể tìm được nó. À mà lạc đề quá rồi.

Tại đó, vị trưởng lão đó đã phát hiện ra một thứ, một thứ có thể coi là mất trận quan trọng nhất của trận pháp đã tạo ra từ sát chí khí này, đó là một thanh kiếm, không chỉ là một thanh kiếm, theo như thí thể mà nó tỏa ra, vị trưởng lão đó khẳng định đó chính là một Thánh khí. Thánh khí đó người hiểu chữ, đến cả Âm Ma tông bọn ta cũng chỉ có một thanh Địa giai trung phẩm Bảo khí làm trấn môn Bảo khí, người thứ nói xem thanh Thánh khí đó có giá trị ra sao.

Đương nhiên, Thánh khí bọn ta cũng muốn, mà của cái bên trong Thiên Ma Thánh Cung bọn ta cũng muốn, thậm chí Thần khí như Thiên Ma Thánh Cung bọn ta lại càng muốn, nhưng sức chịu đựng của vị trưởng lão đó có hạn. Sau một thời gian dài liên tục dựa vào thực lực chống đỡ từ sát chí khí, hẳn muốn phá giải trận pháp nhưng lực bắt tòng tâm, đành phải rời khỏi Tử Vong Cốc, trở về tông môn báo cáo. Vị trưởng lão đó trùng hợp là người có thực lực về trận pháp mạnh nhất tông môn, sau khi bỏ ra hơn mười năm nghiên cứu, rốt cuộc đã tính ra được vào gần hai trăm năm sau, trận pháp đó sẽ suy yếu, đó chính là thời cơ thích hợp nhất để phá giải trận pháp, lấy được thanh Thánh khí kia, chiếm lấy Thiên Ma Thánh Cung, đưa Âm Ma tông ta trở thành bá chủ của Huyền Linh đại lục. Phần còn lại chắc người cũng đoán được chứ?” Ngô Anh cười lạnh một tiếng nói.

“Vị trưởng lão kia tính toán vô cùng chau toàn, tuy vậy vẫn có một chút sai lệch, trận pháp tạo ra từ sát chí khí đó không phải có thời kì suy yếu là một ngày như tính toán, mà là hai ngày. Diệp Cuồng, vào ngày thứ nhất tiến nhập Tử Vong Cốc, sau đó bình an trở ra, bọn ta, vào ngày thứ hai, cũng chính là ngày mà vị trưởng lão kia đã tính toán ra, đi vào Tử Vong Cốc, cũng vô cùng thuận lợi mà tới được Thiên Ma Thánh Cung. Nhưng khi bọn ta đến chỗ đó, thanh Thánh khí đó đã không cánh mà bay, trận pháp tạo ra từ sát chí khí đã biến mất, nhưng thứ vào đó, một trận pháp khác bao phủ Thiên Ma Thánh Cung tạo ra một lớp màng chắn có lực phòng ngự kinh khủng. Mười lăm vị trưởng lão của tông ta có tu vi Thánh cấp dùng thực lực mạnh nhất oanh kích suốt nhiều giờ mà cũng không thể xuyên lớp màng chắn đó chỉ một chút, đứng nói tới phá hủy trận pháp, đúng là Thần khí, uy lực không phải là thứ phẩm nhân có thể chống lại. Ta cũng thắc mắc rằng, với uy lực của Thần Khí như vậy, Thiên Ma nhất tộc sao có thể thua được chứ, nhưng mà sự thực là Thiên Ma nhất tộc đã thua. Sau đó.....thì người đã biết rồi, bọn ta đến đây chính là vì thanh Thánh khí đó, Thiên Ma Thánh Cung bọn ta không lấy được, thì ít nhất cũng phải lấy được Thánh khí chứ!”

Diệp Kinh Thiên nghe xong, thờ dài một tiếng, nhắm hai mắt lại, khuôn mặt vốn đã nhăn nheo do dùng bí pháp tiêu đốt sinh mệnh khiến hân trông giống như một người gần đất xa trời, mà thực tế đúng như vậy thật, ngay sau đó một khác, hân mở miệng cười ha ha:

“Hahahaha, hay lắm, rất hay, Thánh khí! Hậu nhân Diệp gia có Thánh khí! Tuyệt vời, trộm được hay lắm, ta vốn oán trách người tại sao lại hại tôi cả Diệp gia, nhưng xem ra việc Diệp Cuồng người chạy trốn lại là hay nhất, Diệp gia ta diệt thì Âm Ma tông bọn mi cũng đứng hồng có được Thánh khí..... hahaha, hậu nhân của ta sẽ trả thù, đám vương bát đần của Âm Ma tông bọn mi cứ chờ đấy!..”

Ngô Anh nhìn Diệp Kinh Thiên giống như đã cười đến phát điên, cũng không muốn nhiều lời, nhếch miệng cười lạnh, hóa chương thành đao, chém ra một luồng cương phong bay về phía cổ Diệp Kinh Thiên. Một tiếng gió khẽ thổi qua, mặt đất dưới thân hình Diệp Kinh Thiên bỗng xuất hiện một vết cắt dài hơn mười mét, miệng vết cắt sắc ngọt như dao cắt vào khối bơ, vô cùng lãng mịn. Một chiếc đầu không tiếng động lặn trên mặt đất, đích thị là của Diệp Kinh Thiên, đến tận lúc chết, trên mặt hân vẫn còn giữ nguyên nụ cười, nhìn mười phần quý dị.

Ngô Anh miệng thì cười, nhưng trong lòng thì đang sầu lo, hân diệt Diệp gia thì diệt, không phải là thứ đáng quan tâm, nhưng nhiệm vụ duy nhất của hân đó là bắt lấy Diệp Cuồng, lại thất bại. Nghĩ đến đây, hân lại càng tức tối, ai có thể ngờ được một tên Vương cấp nhị phẩm của một tộc nhỏ nhỏ trong thế tục lại có thể có được ngai giải Chân Ma phù cùng với lực giai Phá Giới phù cơ chứ. Nói đến Chân Ma phù, uy lực của nó hân nghĩ lại cũng cảm thấy sợ hãi, chỉ là một phù lực ngai giải mà thôi, nhưng uy lực thì vô cùng kinh khủng, nếu không phải hân kịp thời đề phòng, khẳng định hân cũng sẽ bị trọng thương chứ không chỉ là vài vết thương nhẹ như thế này.

Diệp Cuồng sử dụng Phá Giới phù bỏ trốn, Ngô Anh chỉ kịp tung theo một chương kích trúng người hân, nhưng không thể ngăn cản hiệu quả của phù lực, nên Diệp Cuồng bỏ trốn thành công. Ngô Anh không đuổi theo, không phải vì không muốn đuổi, mà là không đuổi kịp, phù lực giai uy lực tương đương Thánh cấp, hân chỉ là Ngụy Thánh, tuy cách Thánh cấp chỉ một lần ranh nhưng lại như trời với đất, hân tự nhận mình không thể rào so sánh tốc độ với một Thánh cấp được, có nhân tốc độ của hân thêm 10 lần nữa cũng không đủ.

Ngay lúc Ngô Anh vừa kết liễu Diệp Kinh Thiên xong, thần thức cường đại của hân phát hiện có một thứ gì đó đang di chuyển ngay phía ngoài cổng chính Diệp gia. Gọi là thứ gì đó, bởi vì hân căn bản không hề cảm nhận thấy chút khí tức nhân loại nào, nhưng thứ đó đích thị có cách di chuyển khá giống với con người. Ngay lập tức hân dùng chút thủ đoạn, khóa cứng không gian xung quanh vật thể đó lại. Thứ khiến Thánh cấp có tư cách đứng ngao ngễ trên đỉnh của Huyền Linh đại lục đó chính là khả năng thao túng không gian.

Không gian có dạng, sức địa thành thổn, bề cong không gian, Thánh cấp cường giả đều có thể làm được, tuy chỉ trong một vùng không gian nhất định, nhưng uy lực thì khỏi bàn cãi, thử nghĩ xem, người muốn di chuyển dễ tấn công, bỗng thấy không gian xung quanh đông cứng lại, căn bản không thể di chuyển, còn đánh cái gì nữa. Duy nhất để chống lại Thánh cấp, cũng chỉ có Thánh cấp, phù lực lực giai cũng không được, có uy lực tương đương Thánh cấp không có nghĩa là sẽ chắc chắn gây hại tới Thánh cấp, cái đó thì còn phải xem vào loại phù lực mà người sử dụng cùng với uy lực của nó đã.

Ngô Anh hẳn tuy chỉ là Ngụy Thánh, nhưng không gian pháp tắc, hân cũng đã chạm được đến một chút dà lông, tuy chỉ một ít nhưng cũng đủ để hân kiểm soát một vùng không gian rộng vài mét, đó chính là thứ đã giúp hân dùng một chiêu đánh bay Diệp Văn Thiên lúc trước. Thân hình khẽ động, trong nháy mắt Ngô Anh có mặt ở trước cửa chính Diệp gia, đưa mắt nhìn về phía vùng không gian mà hân đã cố định, hân không khỏi nhủ mảy. Chỉ thấy ở đó căn bản không có một thứ gì cả, hoàn toàn chỉ có không khí, thế nhưng hân rất rõ ràng đã cảm nhận được có thứ gì đó di chuyển. Khẽ giao tay lên, Ngô Anh phát hiện tay một cái, một thanh kim cang kiếm bay vụt từ bên trong Diệp phủ ra, nhẹ nhàng rơi xuống lòng bàn tay hân.

Vung tay ném thanh kiếm, thanh kiếm xoay tròn chém xuyên qua vùng không gian mà hân đã đông cứng, sau đó.....không có gì xảy ra cả, thanh kiếm cứ như vậy bay qua rồi cắm vào một thân cây gần đó. Chép miệng một cái, Ngô Anh không hề để ý nữa, giải trừ không gian giam cầm, đưa tay lên miệng huýt dài một tiếng. Đám người Âm Ma tông lúc này đã sớm xử lí người của Diệp gia xong xuôi, còn tiền tay chăm thêm vài nồi lửa đốt cháy Diệp phủ, nghe thấy tiếng huýt liền nhanh chóng tụ tập lại trước mặt Ngô Anh.

Ngô Anh nhìn thoáng qua tất cả, sau đó phát tay nói: “Đi thôi, chúng ta không còn việc phải làm ở đây nữa.”. Số Một thấy vậy vội nói: “Chấp sự đại nhân, chúng ta không định thu thập tất cả tài vật của Diệp gia sao?”

“Vậy người có nhìn thấy tên gia chủ Diệp Bắc Phàm ở đâu không?” Ngô Anh liếc nhìn số Một, nhàn nhạt hỏi. Tên số Một suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, thấy thế Ngô Anh cười lạnh một tiếng nói: “Ta nói người cũng phải dùng cái đầu một chút đi, tên Diệp Bắc Phàm đó không thấy đâu chúng tôi hẳn đã thu thập hết toàn bộ những thứ đáng giá rồi trốn đi, ý đó đồng som tái khởi rồi, người nói Diệp gia còn gì cho chúng ta thu nhặt ngoài đám không gian giới chi của mấy tên trưởng lão không, mà mấy thứ đó ta khẳng định bọn mi đã thu thập đầy đủ rồi!”

Số Một nghe vậy thì không khỏi có chút xấu hổ cúi đầu, đứng lui ra phía sau không nói gì nữa, Ngô Anh thấy vậy cũng không muốn làm khó nữa, hân cũng đang không biết phải báo cáo với tông môn như thế nào đây, thờ dài một cái, hân ra hiệu đi, đoàn người nhanh chóng biến mất trong màn đêm, để lại Diệp phủ hoang tàn đang bốc cháy cùng với hơn ngàn thi thể nằm ngổn ngang, trăng cảnh không khác gì địa ngục nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyệt Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Thoát hiểm và hệ thống trí năng

Lại nói tới Tử Phong, ngay lúc Ngô Anh thì triển thủ đoạn khống chế không gian của mình, Tử Phong hẳn liền ngay lập tức bị vây khốn, không thể cử động được. Phát hiện ra điều này khiến hân vô cùng hoảng sợ, nếu biết trước là sẽ bị phát hiện như thế này, hẳn thà ăn núp ở trong Diệp phủ cho xong. Lúc này hân lại cầu mong mình chính là cái thể loại “nhân vật chính” trong tiểu thuyết kia, bởi vì chỉ có hào quang của “nhân vật chính” mới có thể cứu hân khỏi tình cảnh hiện tại. Đứng lúc Tử Phong đang cầu may, tiếng nói của hệ thống lại vang lên: “Phát hiện chủ nhân gặp nguy hiểm, tự động khởi động hệ thống trí năng trợ giúp!”.

Tử Phong không hiểu cái trí năng trợ giúp là cái quỷ gì, nhưng được hệ thống kích hoạt khi chủ nhân gặp nguy hiểm, chắc hẳn sẽ vô cùng hữu ích, hơn hết cả đó là, Tử Phong hẳn cũng hết cách rồi, giờ ngoại trừ hệ thống ra thì không ai có thể cứu được hân nữa. Đương nhiên, nếu Ngô Anh tự nhiên triệt tiêu không gian giam cầm rồi bỏ đi thì lại là chuyện khác, nhưng khả năng để việc đó xảy ra còn thấp hơn cả việc Tử Phong hẳn kiếp trước chơi xổ số mà trúng giải độc đắc. Không để Tử Phong đợi lâu, một tiếng nói vang lên trong đầu hân, chắc hẳn chính là hệ thống trí năng:

“Hello master, how are you, my name is.... oops wrong language,... Kon'nichiwa, watashi wa.... chottomatte, mata chigau.....e hèm, xin chào chủ nhân, tên ta là Tiểu Linh, là trí năng của hệ thống. Đầu tiên, xin chúc mừng chủ nhân đã mở ra trí năng thông minh của Hệ thống tiến hóa, và xin chia buồn với chủ nhân vì đã gặp nguy hiểm tới mức phải dùng đến trí năng phụ trợ, giờ thì, ta có thể giúp gì cho chủ nhân??”

Mấy câu nói này trực tiếp khiến Tử Phong cảm nín, hệ thống trí năng ả hả? Cái thứ này ngược lại hẳn lại không có gì lạ lắm, nói nôm na thì đó là trí thông minh nhân tạo, kiếp trước của hân khoa học kĩ thuật phát triển vượt bậc, trí năng nhân tạo cũng không phải là thứ gì quý hiếm, nhưng cái trí năng của hệ thống này.....hân chỉ có một từ để miêu tả nó: “Cực phẩm”. Cái giọng điệu gì thế này, mặc dù là giọng nữ vô cùng dễ nghe, đúng hơn là một chất giọng dễ thương nhất mà hân từng được nghe qua, nhưng so với một hệ thống trí năng nhân tạo thì có chút hơi bị nhân tính hóa một cách.....quá đã, thậm chí nó còn nói cả tiếng Anh lẫn tiếng Nhật, cái quý gì đây, cơ mà bỏ qua vụ đó, vì cái giọng điệu của cái trí năng tên “Tiểu Linh” kia mà khiến hân suýt chút nữa quên mất hoàn cảnh hiện tại của mình.

Tử Phong vội vàng nói: “Hiện tại có cách nào giúp ta thoát khốn hay không?”

“Ít nhất thì chủ nhân cũng phải cho ta biết chuyện gì đang xảy ra chứ, Tiểu Linh đã ngủ mấy chục vạn năm rồi đó, sao mà Tiểu Linh.....oáp, biết được chuyện gì chứ!” Âm thanh của trí năng tự xưng Tiểu Linh kia lại vang lên, kèm theo đó là một tiếng ngập ứ oái vô cùng đáng yêu.

Lần này thì Tử Phong hẳn có chút bức mình thật rồi, khước mắt hân hơi giật giật, nghiền răng nghiền lợi nói thầm “Vậy thì Tiểu Linh phải chứ, ta hiện tại bị một Ngụy Thánh cường giả sử dụng không gian giam cầm khiến ta bất động ở đây, chỉ một chút xù nữa là sẽ đi dời nhà nà, người xem thử hệ thống có cách gì giúp ta không?”

“Trời, chỉ là một Ngụy Thánh thôi mà, yếu xù, tu vi của chủ nhân thế nào mà không đánh lại vậy, để xem nào, ách....., lĩnh cảnh lực bộ.....thôi coi như Tiểu Linh chưa nói gì, chủ nhân đi chết vui về nhé! Bye bye!” Tiểu Linh sau mấy giây

trăm mặt thì phun ra một câu khiến Từ Phong suýt chút nữa thổ huyết đương trường, chúc đi chết vui về?

“Đi chết cái con cóc khô ấy, con nhóc con chết tiệt kia, mau nghĩ cách giúp ta, bằng không lúc ta chết đi thì mi sẽ lại ngủ thêm vài chục vạn năm nữa đấy!” Từ Phong giống như nổi bão mà gào thét ở trong đầu, từng giây trôi qua là hân cang đến gần cái chết hơn, cần bản không có thời gian để ở đây đùa vui với con bé Tiểu Linh chết đăm này.

“Được rồi được rồi, làm gì mà khó tính như ông già thế, chủ nhân tinh tổng cộng hai kiếp cũng chỉ mới có 40 tuổi thôi mà.à mà đúng là già thật, đợi chút nào, để ta tính xem có cách gì không....” Tiểu Linh trầm ngâm một chút, sau đó nói

“Hiện tại có ba phương án cho chủ nhân chọn, một là ngay lập tức tự đoạn kinh mạch tự sát, ít nhất cũng không chết trong tay kẻ thù phải chứ. Hai là lấy 99% thọ nguyên làm đại giá, hệ thống sẽ trực tiếp gia tăng tu vi của chủ nhân lên tới Thánh cấp, lúc đó tùy ý chủ nhân và một cái là tên Ngụy Thánh kia sẽ sắp mặt, tuy nhiên hiệu lực được có mười phút. à với 1% thọ nguyên còn lại của ngài, ngài có thể sống tiếp được 6-7 tháng gì đó. Ba là chủ nhân lấy một năm thọ nguyên, đổi lấy một lần dịch chuyển trong phạm vi nhỏ, phạm vi có thể tăng lên theo số thọ nguyên bỏ ra, nhưng như vậy không có thống khoái, ta đề nghị chủ nhân trực tiếp tăng lên Thánh cấp rồi có hành chết tên Ngụy Thánh kia, ta lâu lắm rồi không được xem đánh nhau....”

Nếu có thể cứ dừng, Từ Phong có thể khẳng định điều đầu tiên mà hân làm đó là kiếm một tảng đá rồi đập đầu vào đó. Cái gì vậy trời, mấy cái hệ thống trong tiểu thuyết thì chỉ mong chủ nhân sống càng lâu càng tốt, đằng này hệ thống của mình chỉ mong mình chết thật ị để nó được xem “đánh nhau”, cái thứ hệ thống gì vậy. Ba lựa chọn, cần bản không cần suy nghĩ, lựa chọn thứ ba là thứ duy nhất có thể chọn để giữ mạng. Từ Phong lên tiếng hỏi:

“Tiêu hao một năm thọ nguyên để dịch chuyển thì khoảng cách dịch chuyển là bao xa? Có cần điều kiện gì khác không?”

“Với level hiện tại của chủ nhân thì một năm thọ nguyên tương đương một mét dịch chuyển, điều kiện thì không có, chỉ cần là khu vực ngài đã từng nhìn thấy là có thể dịch chuyển tới.” Tiểu Linh đáp.

Từ Phong trầm ngâm một chút, Tôn cấp cường giả như ba vị lão tổ đều không có cái bản lĩnh thao túng không gian như thế này, vậy mà Ngõ Anh là một Ngụy Thánh lại có thể làm được, khẳng định thứ này chính là tuyệt chiêu của Thánh cấp cường giả. Ngõ Anh chỉ là Ngụy Thánh, chênh lệch với Thánh cấp chân chân là không hề nhỏ, nếu không thì đã không phân chia ra làm Ngụy Thánh với Thánh cấp rồi. Ấy vậy mà Ngõ Anh vẫn có thể thi triển thủ đoạn của Thánh cấp, nhưng Từ Phong hân khẳng định là uy lực sẽ giảm đi rất nhiều, nếu hân tính toán đúng thì chi cần tiêu tốn vài năm thọ nguyên là có thể thoát khốn.

Đúng lúc Từ Phong đang mải suy luận, một bóng người bỗng xuất hiện trước mặt hân, đưa mắt nhìn về phía thân ảnh đó, Từ Phong không khỏi thấy cả người lạnh toát như ngâm nước đá, chỉ thấy Ngõ Anh đang đứng ngay đó, liếc nhìn về phía chỗ hân đang đứng với vẻ nghi hoặc hiện rõ trên mặt. Từ Phong còn chưa kịp nghĩ ngợi thêm được chút gì, thì đã thấy Ngõ Anh khẽ vung tay, một thanh kim cang kiếm bay từ trong Diệp phủ ra ngoài, chuẩn chuẩn đáp xuống tay hân. Nhìn thanh kim cang bính trong tay Ngõ Anh, Từ Phong nghĩ ngay đến một cái răng, ngay lập tức, cảm giác nguy hiểm đáng trào mánh liệt trong lồng ngực hân, cần bản không kịp đắn đo, hân vội vàng ra lệnh cho Tiểu Linh:

“Tiêu hao 10 năm thọ nguyên, ngay lập tức dịch chuyển về phía trước!”

“Dịch chuyển thành công, tiêu hao 10 năm thọ nguyên, một lần thử giúp dịch chuyển của hệ thống đã hết, chúc năng bảo mệnh này sẽ bị khóa lại cho tới khi chủ nhân đạt tới Thần cấp.”

Thanh âm của Tiểu Linh lại vang lên, vẫn là giọng nói đáng yêu đó, nhưng bót đi một chút nhân tính hóa, mà giống như giọng nói máy móc trước kia của hệ thống. Ngay khi Tiểu Linh dứt câu, Từ Phong hân mới nhận ra là mình đang đứng ở chỗ khác, cách chỗ hân vừa đứng khoảng chừng mười mét, tốc độ dịch chuyển chỉ trong nháy mắt khiến hân có chút phản ứng không kịp, tuy vậy, cảm giác không gian bị đóng cứng cũng đã biến mất, nhưng hân vẫn không dám cử động một ngón tay, có thể phát hiện chuyển động của hân từ trong Diệp phủ ra tận ngoài này, độ nhạy cảm của Ngõ Anh thì không còn gì bàn cãi, hân chỉ cần thoáng di động một chút là tên Ngõ Anh kia sẽ biết ngay lập tức, đến lúc đó thì hân hết cách, không thấy hệ thống thông báo chức năng dịch chuyển đã bị khóa lại sao.

Ở đằng sau, Từ Phong có thể cảm thấy tiếng cắt gió khi Ngõ Anh phi thanh kim cang kiếm vào đúng chỗ hân đang đứng trước đó, khiến hân không khỏi toát mồ hôi lạnh đầy lưng, nếu không phải có hệ thống bảo vệ, thì hân bây giờ chắc hân đã bị phát hiện, sau đó bị tát một cái nát thành cám bã rồi.

Từ Phong hân cứ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích như vậy cho đến khi tên chấp sự cùng đám người Âm Ma tổng đã rồi đi chừng 15 phút, lúc này hân mới dám di chuyển cái thân hình đã có chút cứng nhắc của bản thân. Khẽ cử động vai, hân thăm rùa, lần này trở lại Diệp gia thật không đáng mà, khi không mất đi 10 năm tuổi thọ chỉ để lấy được một đám thư tịch bình thường, ỉ quá, điều an ủi duy nhất đó chính là mờ ra trí năng của hệ thống, ít ra thì từ nay về sau sẽ có một người giải thích cho hân về cái hệ thống tiến hóa này, hân đỡ phải mỗ mẫm từng chút từng chút một vớ cùng phiền phức. Lấy ví dụ như cái trí năng nhân tạo này, hân còn không biết hệ thống có thứ này, nếu không phải hân gặp nguy hiểm tới tính mạng thì chắc có đến chết hân cũng không biết.

“Chúc mừng chủ nhân đã hoàn thành nhiệm vụ cưỡng chế: Giải cứu Diệp Thủy Lan, tương thưởng 50% điểm kinh nghiệm để lên level kế tiếp, Nghịch Thiên Đan một viên.”

“Nhề chủ nhân, Diệp Thủy Lan là con nhóc nào, chủ nhân có Tiểu Linh là đủ rồi, không cần nuôi thêm một tiểu la ị nữa đâu, Tiểu Linh hứa sẽ ngoan mà.”

Đúng lúc này, tiếng nói của Tiểu Linh lại vang lên, lần này lại tiếp tục là một thông báo nữa, nhưng sau đó là một câu nói khiến Từ Phong cảm nín, cái gì đấy, nghe giống như là Tiểu Linh đang.ghen vậy. Ồi trời à, hình như chúng ta vừa mới quen nhau được chưa tới nửa giờ đồng hồ thì phải, ghen cái quỷ gì đấy, chưa kể, không cần nuôi thêm một tiểu la ị vi đã có Tiểu Linh? Diệp Thủy Lan mới mười tuổi, đích xác là một la ị, nhưng bà có tố Tiểu Linh có thì đã mấy chục vạn tuổi rồi rồi đó.

Có vẻ như từ giờ trở đi, Tiểu Linh sẽ là người phát ngôn trực tiếp cho hệ thống. Hân không để ý điều này lắm, ít ra thì giọng nói của Tiểu Linh cũng dễ nghe hơn nhiều so với cái giọng người máy của hệ thống trước kia, nếu như tính cách của Tiểu Linh bót đi một phần tùy hứng cùng.dở đến đó khùng thì sẽ tốt hơn.

Ngay sau khi thông báo kết thúc, Từ Phong hân nhận thấy tại giao diện của hệ thống trong đầu mình, thanh kinh nghiệm của hân đang dừng ở mức 7% nay đã đạt tới 57%, đồng thời có thêm một chỉ số nữa ở ngay bên dưới thanh kinh nghiệm, đó là thanh sinh mệnh, lúc này đang hiện thị số 31, chính là số tuổi thọ còn lại của hân. Từ Phong kiếp này năm nay 19 tuổi, lúc này đã tiêu hao thêm 10 năm thọ nguyên nữa, đồng thời vì li do nào đó mà tuổi thọ của Từ Phong thấp hơn hân so với người bình thường, chỉ vốn vốn có 60 năm, hơn nữa, có trời mới biết về sau hân có phải thiếu đốt sinh mệnh tiếp không, vậy nên mục tiêu kế tiếp của hân đó là điên cuồng thăng cấp, ít nhất phải đạt tới Tướng cấp. Tướng cấp có thể nâng cao thọ nguyên lên tới 150 năm, được thêm 50 năm thọ nguyên có thể bù đắp lại cho việc tuổi thọ của hân quá ít ỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 23: Nhiệm vụ mới

Đúng lúc Từ Phong đang suy tính cho tương lai, giọng nói của Tiểu Linh lại vang lên:

“Hệ thống ban bố nhiệm vụ tùy chọn

Số lượng: 3. Tình trạng hoàn thành: 0/3

Nội dung:

1.Tìm kiếm nơi hạ lạc của Diệp Cường. Thưởng 25% kinh nghiệm

2.(Hoàn thành nhiệm vụ 1 để mở khóa)

3.(Hoàn thành nhiệm vụ 2 để mở khóa)

Chủ nhân có tiếp nhận nhiệm vụ?”

Nghe thấy thông báo nhiệm vụ, Từ Phong nở một nụ cười, có thể chứ, hân vẫn luôn buồn bực vì cái hệ thống của mình hầu hết đều bắt hân tự mò mẫm cách để lên level, không hề có chút trợ giúp, nay có vẻ như hệ thống bắt đầu ban bố các loại nhiệm vụ khác nhau, đây chính là cơ hội của hân để nâng cao level trong thời gian ngắn, thay vì lại đi chém giết yếu thủ, tuy hân không ngại làm việc đó thêm lần nữa nhưng hân cũng biết một chút.

Nhiệm vụ yêu cầu hân tìm kiếm nơi hạ lạc của Diệp Cường khiến Từ Phong không khỏi cười khỏ, Diệp Cường đã dùng Phá Giới phủ bay đi tận đầu tận đâu rồi, bảo hân tìm kiếm bằng cách nào đây.

“Chủ nhân ngài đừng nào chút đi, nào đề đây để sử dụng chứ không phải để cho có không đâu, Phá Giới phủ thì Phá Giới phủ chứ, nó không dùng linh lực để thúc giục ư? Mà linh lực tạo ra bởi phụ lục cần bản sẽ khác so với linh lực bình thường, chủ nhân có *Thiên Ma Nhân* mà còn lo không tìm ra được cái tên Diệp Cường gì đi ả?” Tiểu Linh có vẻ bất mãn nói.

Nghe Tiểu Linh nói, Từ Phong mới bừng tỉnh vô đầu mình một cái, phải chứ, sao ta lại có thể ngờ đến vậy, hệ thống tiến hóa đã giúp hân có được bao nhiêu kĩ năng hữu ích, tại sao ta lại không nghĩ tới chứ. Thật ra cũng không thể trách được Từ Phong, hân tự rằng đã xuyên qua được một đoạn thời gian, nhưng vẫn chưa thể quen hân được với tình trạng của bản thân lúc này. Đôi khi hân vẫn giữ những suy nghĩ cùng tư duy của kiếp trước, mà hiển nhiên không phải lúc nào cũng phù hợp với hoàn cảnh hiện tại của hân.

Tuy *Thiên Ma Nhân* có thể nhìn thấy linh lực và linh khí, nhưng phải ở khoảng cách nhất định mới nhìn thấy, đứng từ đây có thể nhìn tới tận nơi Diệp Cường phá không bay đi, nhưng *Thiên Ma Nhân* cần bản không thể nhìn thấy được cái gì cả. Hơn nữa, theo dòng chảy của lịch khi thiên địa, linh lực sau khi thoát ra khỏi cơ thể của võ giả sẽ nhanh chóng bị đồng hóa trở lại thành linh khí, đến lúc đó thì Từ Phong hân có trang bị thêm một cái Thiên Ma Nhân nữa cũng chịu, vì thế nên Từ Phong không muốn phí phạm thời gian. Tuy vậy, để chắc ăn, hân tạm thời không nhận nhiệm vụ ngay tức khắc, mà sẽ đợi tới lúc hân đến được nơi Diệp Cường đã sử dụng phụ lục rồi tinh sau, có trời mới biết liệu linh lực từ phụ lục đã tiêu tán hay chưa.

Xung quanh kinh thành cũng có một cánh rừng, thực ra mà nói thì Huyền Linh đại lục khắp nơi đều có rừng cùng với yếu thú có số lượng còn lớn hơn cả nhân loại đến mấy lần. Tuy nhiên khu rừng gần kinh thành đó chỉ là một khu rừng bình thường, không có yếu thú hay gì cả, nói đùa sao, gần kinh thành có yếu thú xuất hiện thì an ninh của kinh thành ra cái thế loại gì chứ. Khu rừng đó cũng chính là nơi phát ra tiếng nổ lúc Diệp Cường dùng Chấn Ma phủ. Một đường chạy như bay tới chỗ Diệp Cường đã sử dụng phụ lục, điều này thực ra không khó lắm, Chấn Ma phủ đã đốt cháy một mảng rừng thành một đám cây cháy khét, đến lúc này vẫn còn bốc lên khói đen ngùn ngụt, hân chỉ cần theo dấu khói đen bay lên trời là có thể tìm đến nơi.

Ngay khi đến nơi, hân có thể nhìn thấy một chiếc hồ cực lớn trên mặt đất sâu chừng 6-7 mét, rộng hơn chục mét, xung quanh đó là mặt đất cháy nám đen, một vài mảnh thi thể vương vãi, cây cối xung quanh bốc lửa cùng với mùi thịt cháy khét, không rõ là mùi thịt đã cháy mùi thịt người. Khẽ hít một cái, Từ Phong không khỏi nhếch mấp cười, hơi hoài niệm cuộc sống kiếp trước, đã lâu lắm rồi hân không ngửi thấy cái mùi vị này, đây cần bản là mùi thịt người cháy chứ không phải

đã thú gì cả, còn về lộ do hần biết vì sao đây là mùi thịt người thì.....tốt nhất là không nên tìm hiểu về nó.

Miếng băng vải che con mắt trái hần đã tháo ra ngay từ lúc Ngô Anh cùng đám người Âm Ma tổng tấn công Diệp gia lần đầu tiên, Từ Phong khẽ thì thầm “Thiên Ma Nhân!”, vừa dứt lời, hần cảm thấy một luồng khí nóng rực len lỏi trong mạch máu, sau đó tập trung hết vào con mắt trái của hần. Cảm giác bóng rât có chút khó chịu khiến hần không tự chủ mà mở lớn đôi mắt, chỉ thấy vô số ‘sợi chỉ’ nhỏ bắt đầu giăng đầy khắp con mắt trái của hần giống như mạng nhện, nhưng vô cùng rồi rậm chứ không có được đẹp mắt như mạng nhện, từng sợi từng sợi tỏa ra ánh sáng màu đỏ đậm giống như máu.

Khuôn mặt Từ Phong vốn cực kì anh tuấn, không phải kiểu như những công tử ca mặt trắng, mà là một vẻ anh tuấn rất cứng rắn, hơn nữa Từ Phong hần không bao giờ để lộ cảm xúc của mình ra ngoài mặt, biến khuôn mặt hần trở thành vô cùng lạnh lùng lãnh khốc, mặc dù bản chất thực sự của hần không có cứng nhắc đến như vậy. Khuôn mặt hần mang theo vẻ lạnh lùng nhưng lại vô cùng anh tuấn, kết hợp với con mắt trái đen kịt không tồn tại con ngươi, lúc này đang có vô số sợi chỉ phát ra ánh sáng màu đỏ, nhìn vô cùng quý dị. Tổng thể mà nói, hình dạng của Từ Phong lúc này có thể dọa khốc con nít, thậm chí cả một số người yếu bóng vía nhát gan, nhưng khẳng định là một vũ khí lợi hại đối với phái nữ, đây là trong trường hợp có nữ nhân nào có thể.....nhìn thấy hần, bởi vì Từ Phong từ lúc có được kĩ năng của hệ thống, hần rất ít khi giải trừ trạng thái *Ngụy trang* của bản thân.

Đương nhiên, Từ Phong hần có đẹp trai hay không, hần mặc kệ, đẹp trai thì cũng không mãi mà ăn được, trừ khi làm một tiểu bạch kiểm, mà hiển nhiên Từ Phong hần không phải là tiểu bạch kiểm. Sau khi ngó quanh một hồi, Từ Phong rút cuộc đứng từ từ hần muốn, một tia linh lực màu hoàng kim đang phiêu phù trên không trung, màu sắc khác hoàn toàn so với linh lực hệ kim mà vô gia phát ra, đích thị là linh lực tạo ra từ Pháp Giới phù mà hần nhìn thấy lúc trước. Tia linh lực này theo một đường hướng lên phía trên trời, sau đó kéo dài về phía đông, mặc dù tia linh lực màu hoàng kim này ở trên không trung cách mặt đất khá xa, nhưng lấy tầm nhìn của Thiên Ma Nhân, Từ Phong vẫn có thể miễn cưỡng theo dấu nó.

Sau khi xác nhận đại khái phương hướng, Từ Phong phi người lao nhanh theo hướng đã chọn. Ngay sau khi hần vào rồi khỏi chưa đến nửa phút, có hai bóng đen bỗng thình lình xuất hiện ở ngay tại chỗ chiếc hố tạo ra bởi Chấn Ma phù. Hai người quan sát xung quanh một chút, sau đó một người khẽ phát tay, có một mảng rừng đang bốc cháy ngút bùng ngay lập tức bị dập tắt, người còn lại giơ tay lên, bàn tay cong lên giống như đang cầm gì đó, sau đó thì lật tay một cái, chỉ thấy một khối đất đá bị cách không nâng lên cao, sau đó nện xuống cái hố, ngay lập tức lấp đầy nó. Người này sau đó còn không quên lấy một đồng lớn cảnh cây cỏ khô bao phủ nền đất xung quanh, sau đó vung tay, thu hết tất cả những tàn dư của đám người Âm Ma tổng. Hai người kết hợp dọn dẹp, chỉ trong chốc lát, mọi thứ đã trở lại giống như bình thường, ngoại trừ một vài chiếc cây có vết cháy ra, thì không còn gì khác bất thường, đến lúc này hai bóng đen mới rời khỏi.....

Từ Phong một đường chạy như bay theo dấu vết linh lực để lại trên bầu trời, trái với hần suy tính, tia linh lực này không có kéo dài như hần tưởng. Đại khái chạy bộ khoảng chừng nửa canh giờ, hần đặt chân tới một hẻm núi, đây chính là nơi mà tia linh lực đó hạ xuống từ trên bầu trời.

Đi sâu vào trong hẻm núi một đoạn, cuối cùng Từ Phong cũng tìm thấy Diệp Cường. Chỉ thấy Diệp Cường lúc này trông vô cùng thê thảm, cả người nằm úp trên mặt đất, quần áo rách nát không còn một mảnh nguyên vẹn, cả cơ thể có vô số vết thương dính đầy máu tươi, đằng sau lưng có thể thấy rõ hình một chữ thập in sâu vào trong da thịt, hai mắt hần trợn trừng, thất khiếu chảy máu, cả người nằm im không nhúc nhích. Từ Phong khẽ nhíu mày, tiến lên kiểm tra hơi thở của Diệp Cường, phát hiện hần đã chết, chết không nhắm mắt.

“Tiếp nhận nhiệm vụ tùy chọn!”

“Hoàn thành nhiệm vụ số 1: Tìm kiếm nơi hạ lạc của Diệp Cường. Ban thưởng 25% điểm kinh nghiệm cần để lên level.

Ban bố nhiệm vụ liên tiếp số 2: Đoạt được không gian giới chi cùng với nhật kí hành trình của Diệp Cường.

Phần thưởng: 25% kinh nghiệm cần để lên level, Huyền giai hạ phẩm vũ kĩ thần pháp tùy chọn.”

Từ Phong nghe xong nhiệm vụ mà cảm thấy không biết nói gì hơn, lấy không gian giới chi của Diệp Cường? Đùa sao, hệ thống từ đầu tới giờ toàn đưa ra mấy thứ nhiệm vụ vô vắn không có chút tính khiêu khích nào cả. Từ Phong hần cần bản không có một tí khái niệm gì về tồn trọng người chết cả, chết là hết, đồ vật của người chết là vật vô chủ, đương nhiên hần sẽ lấy hết, hệ thống ban bố nhiệm vụ có vẻ hơi thừa. Nhìn vai một cái, hần cũng mặc kệ, hệ thống đưa tặng miễn phí điểm kinh nghiệm cho hần, ngu gì mà không nhận lấy, hơn nữa, hoàn thành nhiệm vụ này, hần là hần sẽ lên level 4, tức tương đương với Linh cảnh bát bộ.

Một người bình thường cứ cho là bắt đầu tu luyện từ năm 6 tuổi, tư chất tốt thì mười năm sau có thể đạt tới Linh cảnh lục bộ hoặc bát bộ, tư chất tuyệt hảo thì có lẽ đã đột phá tới Sĩ cấp, còn loại tuyệt thể thiên tài như Diệp Thủy Lan chỉ mất hai năm tu luyện để đột phá tới Sĩ cấp, đến lúc 16 tuổi chắc cũng đã đạt tới Sư cấp thì lại vô cùng hiếm. Từ Phong năm nay 19 tuổi, so với Diệp Thủy Lan thì lớn hơn đến gần mười tuổi, nhưng từ lúc hần tu luyện tới nay mới có hơn 1 tháng, từ không có tu vi lên đến Linh cảnh bát bộ, tốc độ để thăng có thể nói là có một không hai, nhanh đến kinh người, đến cả loại thiên tài như Diệp Thủy Lan cũng còn xa mới kịp.

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 24: Tính toán cho tương lai

Mặc dù Từ phong luôn oán thăm cái hệ thống tiền hóa của mình công năng chả ra đầu vào với đầu, không được biến thái như trong tiểu thuyết yy trên mạng, nhưng hần cũng phải công nhận một điều rằng, hệ thống giúp hần tu luyện nhanh hơn gấp nhiều lần so với vô gia thông thường, đồng thời còn cho hần một vài kĩ năng kì dị nữa. Không nói đầu xa, hần tin rằng cả cái đại lục này, tìm được hai kĩ năng cực mạnh đó là *Ngụy trang* cùng *Liễm tức*, căn bản là khó như lên trời. *Liễm tức* thì cũng thôi đi, bí pháp che dấu khí tức thì có thể kiểm được, nhưng cũng không thể nào dùng cả ngày như *Liễm tức* được, còn kĩ năng ẩn thân như *Ngụy trang* thì hần khẳng định có tìm toàn bộ đại lục cũng không có. Đương nhiên có thể loại trừ một thứ đó là Ấn Thần phù ra, nhưng phù lục là thứ gì chứ, độ quý giá của nó khiến cho việc liên tục sử dụng như kĩ năng *Ngụy trang* của Từ Phong là không thể, chưa kể đến việc Ấn Thần phù còn tồn tại trên đại lục hay đã thất truyền thì không ai biết.

Đưa chân hất người Diệp Cường nằm giữa ra, rất may mắn rằng không gian giới chi vẫn còn trên ngón tay của Diệp Cường, Từ Phong cúi người tháo xuống không gian giới chi trên tay Diệp Cường nhưng không được, có vẻ như chiến nhẫn đã được Diệp Cường đeo trên tay một thời gian rất lâu, nay nó đã chặt cứng trên ngón tay hần. Từ Phong cũng không có kiên nhẫn cho mấy thứ như thế này, rút ra một thanh chủy thủ, hần chặt đứt luôn ngón tay đeo nhẫn của Diệp Cường, đằng nào người cũng đã chết rồi, đối với Từ Phong thì chết là hết, làm gì cũng được, hần không quan tâm, rảnh rồi đầu mà bày tỏ sự kính trọng với xác chết của người khác chứ, làm thế thì người ta sống lại à, phiền phức!

Cầm lấy không gian giới chi của Diệp Cường, Từ Phong bắt đầu xem xét không gian bên trong nhẫn. Chiếc nhẫn này của Diệp Cường là một kiện Huyền giai thượng phẩm Huyền khí, tốt hơn nhiều so với chiếc của Diệp Thủy Lan, không gian bên trong chừng 30 lạp phương. Kiểm tra một chút bên trong, Từ Phong không khỏi có chút hơi thất vọng, vốn tưởng sẽ tìm được mấy tấm phù lục, hoặc là thứ gì đó đáng giá hơn thế, nhưng tất cả những gì hần tìm được đó là vài bình đan dược, một chiếc hộp ngọc, một ít quần áo cùng đồ lặt vặt khác, sau khi tìm tới một lúc, cuối cùng hần cũng tìm thấy cái thứ mà hệ thống gọi là nhật kí hành trình.

“Hoàn thành nhiệm vụ liên tiếp số 2: Đoạt được không gian giới chi cùng với nhật kí hành trình của Diệp Cường.

Ban thưởng 25% điểm kinh nghiệm, Huyền giai hạ phẩm vũ kĩ thần pháp tùy chọn.

Ban bố nhiệm vụ liên tiếp số 3: Tìm kiếm Trảm Thiên kiếm.

Phần thưởng: Đề thăng 1 level, Vũ kĩ kiếm pháp hệ thích hợp.”

“Chúc mừng chủ nhân lên level 4, chỉ số cá nhân đã được cường hóa”

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (chưa tiến hóa)

Sát thủ level 4

Nhanh nhẹn: 2510

Thế lực: 2040

Lực lượng: 2580

Tinh thần: 955

Linh lực: 90

Thở dài một tiếng, Từ Phong không khỏi cảm thấy khoan khoái, lại lên level rồi, cứ thế này, chẳng mấy chốc mà hần có thể đột phá linh cảnh, hiện tại tu vi của hần là Linh cảnh bát bộ đỉnh phong, hần không rõ level 5 sẽ đưa hần trực tiếp đạt tới Sĩ cấp hay là Linh cảnh cửu bộ đỉnh phong, nhưng mặc kệ đi, ít nhất hần cũng thấy được con đường tu luyện của bản thân. Hơn nữa, lấy chỉ số cao một cách biến thái của hần, nếu hần không dùng *Liễm tức* thì sẽ vô cùng dễ dàng giả heo ăn thịt hổ, thử nghĩ xem, người nghĩ hần chỉ là một tên Linh cảnh bát bộ, ra tay không hề dùng toàn sức, đến lúc va chạm thì mới nhận ra hần còn mạnh hơn cả Sĩ cấp cửu phẩm, lúc đó thì đã muộn rồi. Nghĩ đến đây, Từ Phong không khỏi nhếch mép cười, luôn tự nhận mình không phải nhân vật chính của tiểu thuyết yy, nhưng hần lại không thể tránh khỏi muốn thực hiện mấy hành động thường thấy của tuýp người nhân vật chính, điển hình là giả heo ăn thịt hổ.

Nhìn lại một chút cái nhiệm vụ, Từ Phong không khỏi nhíu mày, Thiên Ma kiếm, cái thứ gì đây? Hần bên phải hỏi Tiểu Linh:

“Tiểu Linh, nhiệm vụ của hệ thống có bị lỗi hay gì không, sao nó lại bắt ta tìm kiếm cái Thiên Ma kiếm gì đó, ta chưa từng nghe tới nó, căn bản còn không biết nó là cái quỷ gì chứ đừng nói là tìm kiếm nó?”

Nghe câu hỏi của Từ Phong, trái với bình thường, Tiểu Linh im lặng một thoáng rồi mới dùng một giọng nghiêm túc để trả lời:

“Hệ thống giới hạn những gì mà ta có thể tiết lộ cho chủ nhân, nên rất xin lỗi, ta không thể cho chủ nhân biết Thiên Ma kiếm là gì, nhưng ta có thể gợi ý cho chủ nhân một điều, tất cả nhiệm vụ của hệ thống đề ra đều có ý nghĩa hết, không có nhiệm vụ nào là vô nghĩa cả.”

Nhận được câu trả lời của Tiểu Linh, Từ Phong có chút thất vọng, nhưng ngay lập tức hần chú ý tới cụm từ “Ý nghĩa” mà Tiểu Linh vừa nói. Ý nghĩa à, hệ thống không đưa ra nhiệm vụ vô nghĩa..... Giống như nắm bắt được thứ gì đó, Từ Phong ngay lập tức bẫy ra cuốn nhật kí hành trình của Diệp Cường, rồi mở ra đọc. Vừa mới đọc một trang đầu tiên, hần không khỏi cảm thấy hoa mắt vì chữ của Diệp Cường.....quá xấu, khiến hần phải căng cả mắt ra mới có thể miễn cưỡng đọc hiểu.

Hoa mắt thì hoa mắt, Từ Phong hẳn cũng không bỏ cuộc, thì ra cái thứ được gọi là nhật ký hành trình này là những ghi chép của Diệp Cường trong suốt hai năm vừa qua về quá trình du sơn ngoạn thủy của hắn, tất cả việc hắn thấy hay làm đều được ghi chép đầy đủ. Nhanh chóng đọc hết cả quyển nhật kí, cuối cùng Từ Phong cũng hiểu được đầu đuôi lí do Âm Ma tông muốn bắt Diệp Cường đến như thế, chung quy lại cũng chỉ vì cái Thiên Ma Thánh Cung cùng thanh Thánh khí kia. Phải nói Âm Ma tông chọn bất sống Diệp Cường thay vì giết rồi đoạt lấy không gian giới chỉ đúng là một lựa chọn khôn ngoan, bởi vì thứ bọn hắn muốn tìm, Thánh khí Thiên Ma kiếm căn bản không ở trong tay của Diệp Cường, mà đã được hắn cất giấu ở một nơi bí mật.

Hiện giờ Từ Phong cũng đã hiểu được vì sao hệ thống lại yêu cầu hắn đi tìm thanh Thiên Ma kiếm kia. Đồ vật từ trong Thiên Ma Thánh Cung đi ra, lại có chữ Thiên Ma ở trong tên, chắc hẳn là một thứ vô cùng hữu dụng với Từ Phong hẳn, đúng quen bấy giờ hắn cũng có một nửa dòng máu là Thiên Ma a. Máu cũng có lợi cho hắn, hệ thống đưa ra nhiệm vụ như vậy cũng vô cùng có lí.

Cất quyển nhật ký đi, Từ Phong đưa mắt nhìn các xác không hồn của Diệp Cường, hắn cũng không đi tìm hiểu nguyên nhân cái chết. Không phải vì hắn lười hay không quan tâm, mà là từ đầu chương ẩn in trên lưng Diệp Cường, lẽ dĩ nhiên là hắn chết do một chương này, mà có thể kích trúng Diệp Cường khi sử dụng Pháp Giới phủ, ngoài Ngõ Anh ra thì Từ Phong không nghĩ ra ai khác. Mặc kệ những thứ đó, Từ Phong đeo chiếc không gian giới chỉ của Diệp Cường lên tay, nhìn xung quanh một chút, định cắt mình rồi khởi dậy. Đúng lúc này, giọng nói của Tiểu Linh vang lên:

“Chủ nhân không định thu lại xác của tên Diệp Cường kia hả?”

“Thu lại làm gì, ta cũng không có hứng thú đó chức tang lễ cho hắn a, còn chôn cất thì miễn đi, hắn vốn ta quen biết cũng không, mà thần thích thì lại càng không phải, ta không quan tâm!” Từ Phong nghĩ hoặc trà lòi.

“Liên quan đến luật lệ của hệ thống, ta không thể tiết lộ nhiều được cho chủ nhân, nhưng ta gợi ý cho chủ nhân một chút, ngài nên dùng mọi cách để tạo mối quan hệ tốt đẹp với Diệp Thủy Lan, điều đó rất có lợi cho ngài mai sau, ta chỉ có thể nói được đến thế. Hôn nữa, ngài không phải cũng khá là ưa thích tiểu nha đầu đó sao, mặc dù Tiểu Linh không thích điều này lắm, nhưng ít nhất nếu chủ nhân mang theo xác của Diệp Cường về mai táng, Diệp Thủy Lan hẳn sẽ cảm thấy tốt hơn một chút, dù gì có bé cùng vào mất đi tất cả người thân của mình trong một đêm.” Trái với kiểu nói chuyện diễn diễn rồ rồ bình thường, Tiểu Linh lần này lại nói vô cùng nghiêm túc, mặc dù vẫn không thể tránh được mấy câu không liên quan nhưng thái độ thì rất nghiêm túc.

Từ Phong hẳn bản tính có chút máu lạnh, trung thực mà nói thì là vô cùng máu lạnh và ích kỉ, hắn chỉ quan tâm bản thân mình mà thôi, cho đến khi xuyên qua thế giới này gần đây thì mới có chút thay đổi. Nhìn thì hắn có vẻ cứng đầu, nhưng Từ Phong ngược lại rất biết lắng nghe lời khuyên của kẻ khác, không phải bởi vì người ta nói đúng hay không, mà hắn biết bản thân mình tính cách cùng cách suy nghĩ có chút biến thái không hợp lẽ thường, nên việc tiếp nhận lời khuyên cũng là một cách để hắn thích nghi với mọi hoàn cảnh.

Sau khi suy tính thật hơn, hắn quyết định làm theo lời của Tiểu Linh, dù gì thì hắn có không gian giới chỉ, mang theo xác của Diệp Cường căn bản không tốn chút sức lực, và lại, Tiểu Linh nói đúng, hắn có chút ưa thích tiểu nha đầu Diệp Thủy Lan kia. Hắn cũng không thể mãi giấu diếm được, giấy không gói được lửa, sẽ có ngày Diệp Thủy Lan biết được mình đã mất hết tất cả người thân, đau dài không bằng đau ngắn, ít nhất a táng Diệp Cường từ tế sẽ khiến cô bé cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Quyết định như vậy, Từ Phong phất tay thu lại xác của Diệp Cường, rồi bắt đầu tìm đường trở về kinh thành.

“Tiểu Linh, có là trí năng của hệ thống đúng không, có thể gợi ý ta nên làm gì bây giờ không?”, trên đường đi, Từ Phong nghĩ tới hệ thống, liền hỏi.

Suy nghĩ một lát, Tiểu Linh trả lời, lần này đã khôi phục lại kiểu nói chuyện lúc trước:

“Làm gì hả, hỏi thừa, đương nhiên là luyện level, chủ nhân bây giờ yếu xui, chỉ cần một tên Sư cấp có chút kinh nghiệm thực chiến là cũng đủ để thu thập chủ nhân, đương nhiên ngoại trừ trường hợp ngài đánh lên, nhưng ngài cũng không định đánh lên suốt chứ, mặc dù chức nghiệp của chủ nhân là Sát thủ, nhưng nhiều lúc tình huống không cho phép ngài đánh lên, vậy nên tăng cường thực lực thật sự là bắt buộc.”

Dùng một chút, Tiểu Linh lại tiếp tục:

“Ngài vừa được thưởng một bộ Huyền giai hạ phẩm vũ khí thần pháp tùy chọn, chủ nhân muốn lựa chọn ngay bây giờ không? À mà ta có chút kiến nghị với chủ nhân về cách ăn mặc, trang phục của chủ nhân bây giờ quá xấu, nhìn không ngẫu gì cả, đã là chủ nhân của Tiểu Linh thì phải vừa đẹp trai vừa giàu nữa, đẹp trai thì tạm ổn rồi.....”

Từ Phong nghe Tiểu Linh thao thao bất tuyệt một hồi lâu mà cảm nín hoàn toàn, nhưng nghe nhiều có chút quen, hắn cũng không có lạ với kiểu nói chuyện này của Tiểu Linh nữa, kể cả đầu, hắn nói: “Lựa chọn vũ khí thần pháp thì để sau đi, nói thử ta nghe một chút về trang phục nào, có vẻ thú vị..”. Từ Phong vừa đi vừa nói chuyện với Tiểu Linh, kích hoạt kĩ năng *Ngụy trang* một lần nữa, thần hình hắn dần biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Sáu tháng sau

Sáu tháng sau...

Vĩnh Diệu thành là một trong những đại thành của Căn Nguyên đế quốc, mặc dù quy mô không được như kinh thành hay Từ Tinh thành nhưng so với đại đa số thành trì khác cũng được coi là to lớn, trong thành cũng có hai gia tộc thực lực không tầm thường, mặc dù không kinh khủng như từ đại gia tộc, à không, bây giờ chỉ còn tạm đại gia tộc, nghe đồn Diệp gia đã trở nên một thế lực bản bí nào đó, chỉ trong một đêm, toàn gia trên dưới hơn ba ngàn mạng người đều bị tàn sát, đến cả phụ nữ và trẻ em cũng không thoát. Tin đồn thì là tin đồn, dân thường không ai để ý, những gia tộc khác thì lại càng không quan tâm, thứ bọn họ quan tâm bây giờ đó là xử lí đại bản Diệp gia để lại ra sao mà thôi.

Bên ngoài Vĩnh Diệu thành, có một thị trấn nhỏ tên Hắc Thạch trấn, thực ra thì xung quanh mỗi một thành trì, dù là thành trì lớn hay nhỏ thì đều có rất nhiều thôn trấn tồn tại, tuy nhiên, Hắc Thạch trấn của Vĩnh Diệu thành lại là một trường hợp khá đặc biệt. Nếu so sánh thì số người ra vào Hắc Thạch trấn còn nhiều hơn cả số người vào ra Vĩnh Diệu thành, tất cả chỉ bởi vì sự tồn tại của một thứ trong Hắc Thạch trấn, đó là một chi nhánh của dong binh công hội.

Nói đến dong binh công hội, thì phải nói đến vô già của Huyền Linh đại lục trước tiên. Mọi người ai cũng biết để trở thành vô già vô cùng khó khăn, lĩnh căn là thứ quan trọng nhất để trở thành vô già, không có nó thì không thể tu luyện, nhưng lĩnh căn lại là thứ trời cho, căn bản không thể kiểm soát, hơn nữa, tỉ lệ nhân loại sinh ra có được lĩnh căn cũng vô cùng thấp, một trăm người thì may ra có được một người có lĩnh căn. Tỉ lệ thấp là vậy, nhưng Huyền Linh đại lục vô cùng rộng lớn, dân cư cũng là thập phần đông đúc, tỉ lệ vô già chưa đến một phần trăm, nhưng một phần trăm của một tỷ đã là một ngàn vạn, mà Huyền Linh đại lục có đến 3-4 chục tỷ nhân khẩu, con số vô già trên toàn đại lục có thể lên đến 3-4 ức, đó là một con số vô cùng khổng lồ.

Nhưng vô già đông đảo lại có một vấn đề, đó là ai cũng phải tu luyện, nhưng tài nguyên có hạn, vậy thì ai sẽ là người có được tài nguyên? Đương nhiên là những người có thực lực mạnh, có bối cảnh lớn. Nói là thế, nhưng vô già có mấy ai có thực lực mạnh, có mấy ai có được bối cảnh lớn cơ chứ, đa phần vô già trên đại lục đều có tu vi thấp, họ cũng là con người, họ cũng cần tiền để sống, cần tài nguyên để tu luyện, nhưng họ không có thực lực để đi cướp đoạt tài nguyên, cũng không có bối cảnh để có tài sản sung túc, ngoài tu luyện ra thì họ cũng chẳng biết làm gì. Thế là một chức nghiệp mới có tên là dong binh ra đời. Những dong binh này, họ tiếp nhận nhiệm vụ từ người thuê, sau đó hoàn thành nhiệm vụ, đổi lấy phần thưởng, sau đó lại dùng tiền bạc kiếm được, đổi lấy tài nguyên tu luyện, và rồi lại tiếp tục vòng tuần hoàn.

Không ai biết được dong binh công hội có mặt trên Huyền Linh đại lục từ bao giờ, nhưng sự xuất hiện của nó đã đánh dấu một thời đại mới cho dong binh. Người có nhu cầu có thể dễ ra nhiệm vụ, dong binh công hội sẽ tiếp nhận nó, đồng thời công bố ra ngoài, dong binh chi cần đến dong binh công hội, tiếp nhận nhiệm vụ sau đó hoàn thành là được. Tuy chỉ là bên trung gian, nhưng dong binh công hội đã giúp cho dong binh trở thành một nghề nghiệp thực sự, đồng thời phát triển thành một thế lực cực lớn trên đại lục.

Bản thân dong binh công hội có chi nhánh ở khắp mọi nơi, nhưng trụ sở của nó thì không ai biết, công hội nhận bất kì loại nhiệm vụ gì, từ tìm kiếm thiên tài địa bảo, tin tức, tìm người đến lập sát yêu thú, thậm chí có tin đồn rằng họ còn tiếp nhận nhiệm vụ ám sát, bất quá chỉ có những dong binh đủ cấp bậc mới có thể chạm đến những nhệm vụ này. Tin đồn cũng chỉ là tin đồn, nhưng không có lừa sao lại có khối, dong binh công hội khẳng định có tiếp nhận mấy loại nhiệm vụ như thế này.

Lại nói đến cấp bậc của dong binh, cấp bậc của dong binh chính là biểu hiện địa vị của dong binh trong dong binh công hội, đồng-bạc-vàng-bạch-kim-kim cương, năm cấp bậc từ thấp đến cao biểu thị cho các loại địa vị khác nhau trong công hội. Cấp bậc của dong binh không hề liên quan tới thực lực của họ, nhưng trên thực tế, hầu như chỉ có người có thực lực cao mới có cấp bậc cao, nghĩ thử xem, nếu người có cấp bậc vàng, nhưng lại chỉ có thực lực tương đương với một tên dong binh cấp đồng, đến lúc tiếp nhận một nhiệm vụ lập sát yêu thú cấp bậc vàng thì chẳng phải là tự sát a. Chưa nói đến vấn đề tự sát hay không, một tên dong binh cấp cao như cấp bậc kim lại đi tiếp nhận nhiệm vụ cấp bạc, vậy thì mất một chết rồi.

Vậy nên mặc dù công hội không quản lí quá chặt chẽ việc một số dong binh lên lút trao đổi huy hiệu cấp bậc của bản thân, nhưng hầu hết chả ai làm như vậy cả, một dong binh cấp bậc cao nhưng có thực lực yếu xui, chỉ riêng ánh mắt khinh bỉ của mọi người đã đủ khiến tên dong binh đó xấu hổ tự sát đến vài lần rồi.

Chính vì Hắc Thạch trấn có một chi nhánh của dong binh công hội, nên lượng người ra vào mỗi nhiều như vậy, đương nhiên hầu hết đều là dong binh, đồng thời còn có thương nhân, phải biết dong binh chính là một đám gia hỏa tiêu tiền như nước a. Còn lí do công hội không đặt chi nhánh trong Vĩnh Diệu thành cũng dễ hiểu, dong binh vốn tất cả đều là một đám sống trên lưới giùm, đánh nhau giết người là chuyện thường, mâu thuẫn này sinh rồi giết người ngay trong công hội là việc thường thấy, trạng thái bất ổn như vậy thì sao có thể đặt chi nhánh trong thành trì được.

Chi nhánh dong binh công hội thực ra là một trang viên, phía bên ngoài là một khoảng không lớn cho các dong binh tụ tập, bên trong là đại sảnh, có các bảng nhiệm vụ ở hai bên, trên bảng có các loại nhiệm vụ phù hợp cho các cấp bậc dong binh, ở giữa là vài chục chiếc bàn uống nước, sâu bên trong nữa đó là một chiếc quầy lớn, ở đó có vài nhân viên của công hội đang làm việc. Theo như bình thường thì, dong binh cấp đồng sẽ có thực lực khoảng Sĩ cấp, cấp bậc tương ứng Sư cấp, cứ như vậy tính lên cho đến cấp kim cương, chính là Tôn cấp, không có cấp bậc cao hơn, đơn giản bởi vì cấp cao hơn đó chính là Thánh cấp. Thánh cấp cường giả, ai đến đi trở thành dong binh, lấy tu vi Thánh cấp hoàn toàn có thể đi ngang Huyền Linh đại lục, đến gặp mặt quốc vương của các đế quốc cũng có thể ngang hàng nói chuyện, không ai ăn nùng mĩ đi làm dong binh để tự hạ thấp thân phận cả. Đứng nói đến Thánh cấp, Tôn cấp cường giả tức dong binh cấp kim cương cũng rất ít khi tiếp nhận nhiệm vụ, đến cấp bậc này thì hầu hết đều gia nhập vào một bộ dong binh công hội, trở thành một phần tử của công hội.

Hiện tại là sáng sớm, có thể nói là thời điểm tụ tập nhiều người nhất ở dong binh công hội, thường thì đây chính là lúc các dong binh đến nhận và trả nhiệm vụ, đồng thời một số dong binh còn tìm kiếm đồng bạn để cùng hoàn thành nhiệm vụ, bởi không phải nhiệm vụ nào cũng có thể hoàn thành đơn độc. Bên trong đại sảnh, đám dong binh người thì đang xem bảng nhiệm vụ, người thì đang làm thủ tục nhận nhiệm vụ ở quầy, người thì đang ngồi tán gẫu với bằng hữu, khung cảnh có chút hỗn loạn. Đúng lúc này, một thân ảnh xuất hiện ở lối ra vào khiến mọi người chú ý. Thứ tổ dong binh ra vào dong binh công hội liên tục, nếu mọi người ai cũng chú ý thì chẳng mấy chốc sẽ mất chết.

Mọi người chú ý bởi vì thân ảnh này ăn mặc quá khác người nếu so sánh với các dong binh khác, dong binh bình thường đều mặc giáp da, quần áo gọn nhẹ để tiện hành động, lưng hay hông đều mang theo vũ khí, người thì dùng kiếm, người thì dùng đại đao hay lang nha bổng, nói tóm lại là ai cũng có một món vũ khí vừa tay, mà nếu không mặc giáp da thì cũng sẽ là một bộ quần áo bình thường gọn gàng. Còn người vừa mới đi vào, hắn thân mặc bộ đồ thuần một màu đen, áo đen, quần đen, trên người còn khoác thêm một chiếc áo choàng có mũ trùm che kín đầu, trên mặt mang theo một chiếc mặt nạ hình quỷ tu là che đi khuôn mặt, từ trên xuống dưới đều không nhìn thấy hắn có vẻ như là mang theo vũ khí.

Đi vào trong dong binh công hội chỉ có hai loại người, một là người để ra nhiệm vụ, hai là dong binh, nhưng nhìn vào chiếc huy hiệu tượng trưng cho thân phận một dong binh đính trên cổ áo của người này, có lẽ người ngu thì cũng biết tên này là

một dong binh. Ở đây, không ít dong binh dùng một ánh mắt kì quái để nhìn tên mới tới này, ai cũng biết cái nghề dong binh này là một nghề nguy hiểm, kể cả nhiệm vụ là bảo vệ cho ai đó, hay là liệp sát yêu thú, chiến đấu là không thể tránh khỏi, chính vì vậy trang phục của dong binh hầu hết đều để phục vụ chiến đấu, hoặc không thì ít nhất cũng sẽ không gây cản trở khi động tay động chân.

Còn trang phục của tên dong binh này, nếu có một từ để miêu tả, thì đó là.....wướng váu, thử nhìn mà xem, bộ quần áo màu đen thì không có gì đáng nói, nhưng chiếc áo choàng kia là sao, thời tiết cũng không có lạnh a, mà kể cả có lạnh thì với sức chịu đựng của võ giả có tinh là gì, chiếc áo choàng trùm lên người như thế thì còn đi chuyển cái nổi gì, chưa kể đến chiếc mặt nạ kia nữa, người là một dong binh chứ có phải tội phạm bị truy nã đâu mà giấu mặt, đeo mặt nạ như thế kia thì sao có thể quan sát xung quanh một cách hiệu quả được. Mặc dù không ai nói gì, nhưng ánh mắt của rất nhiều người đều lộ vẻ trêu cười.

Đúng lúc này, một tiếng cười lớn vang lên:

“Oahahaha, tức cười chết mất, cái thể loại trang phục gì thế kia, ra vẻ thần bí cái rắm a, nhìn là biết một tên mới vào nghề rồi, lão tử nhìn thấy mà buồn cười muốn chết.....”

Tên dong binh ăn mặc kì quái kia không ai khác mà chính là Từ Phong, lúc này hắn đang liếc nhìn về phía người vừa mới phát ra tiếng cười, chỉ thấy một đại hán có vẻ ngoài thô lỗ đang ngồi ở trên một cái bàn cùng với vài người nữa, tay cầm một bầu rượu, không biết là có phải là say hay không, đang lớn tiếng cười cợt Từ Phong. Từ Phong liếc nhìn người này, nhàn nhạt nói: “Cười đủ chưa?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 26: Cười đủ chưa?

Chương 26: Cười đủ chưa?

Tiếng nói của Từ Phong vốn bình thường nay lại nghe vô cùng hỗn tạp, giống như là giọng nói của nhiều người trộn lẫn vào với nhau, tuy không khó nghe cho lắm, nhưng tuyệt đối không giống tiếng nói của người bình thường. Đại hán nghe Từ Phong nói xong cũng chỉ liếc nhìn hắn sau đó tiếp tục cười.

Từ Phong hừ nhẹ một tiếng, nhắc lại: “Ta nói, cười đủ chưa?”

Lần này thì đại hán liền dừng cười, sau đó khinh khinh nhìn Từ Phong:

“Lão tử cười xong hay chưa liên quan cái chỗ gì đến nhà ngươi, bộ mi ngửa đôn hà, cũng đứng lúc lăm, La Bản ta mấy ngày nay không động tay động chân rồi, để ta dạy cho nhóc con mi một chút cái gì gọi là dong binh.” Nói đoạn vô cùng hùng hổ đứng lên xấn tay áo, điệu bộ như muốn động thủ tới nơi. Mấy người ngồi cùng bàn với tên La Bản đó cũng chỉ cười cười, một bộ dáng xem nào nhếch nhếch. Tất cả mọi người xung quanh cũng ngạc nhiên, tên La Bản này ở trong Hắc Thạch trấn cũng coi như có chút danh tiếng, vậy mà chưa đến một cái chớp mắt đã bị chế trụ, thực lực của người mặc áo choàng đen này cũng cường hãn a.

Từ Phong nheo mắt nhìn cái tên La Bản kia, *Phân tích nhân vật* lập tức khởi động:

-Tên: La Bản

Sĩ cấp thất phẩm

Nhanh nhẹn: 1510

Thể lực: 1620

Lực lượng: 1835

Tinh thần: 660

Linh lực: 305

Nghe La Bản trào phúng khiêu khích, Từ Phong chỉ cười khẩy một tiếng: “Ồ, ta chỉ hỏi cho lịch sự mà thôi”, vừa dứt lời, hắn biến mất tại chỗ. La Bản căn bản còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe thấy hai chữ “mà thôi” sau đó là một cảm giác lạnh lẽo băng hàn ở ngay trên cổ mình. Đưa mắt nhìn thì chỉ thấy Từ Phong chớp mắt trước còn đứng ở cửa ra vào, hiện tại đã đứng ngay trước mặt La Bản hắn, cánh tay vươn ra, một thanh chủy thủ sắc lém đang kề sát cổ hắn. Cả người Từ Phong lúc này liếc nhìn hắn, liền gật đầu một cái ra ý chào hỏi. Từ Phong giữ nguyên tư thế một chút, sau đó thu lại thanh chủy thủ, chậm rãi bước tới bàn làm việc của công hội, mặc kệ La Bản đang đứng chết trân ở đằng sau. Hắn vốn vô cùng dị ứng với mấy lão già nhìn như sắp chết như thế kia, thực lực thì mạnh mẽ mà cứ thích to ra vẻ già cả yếu đuối.

“Xin lỗi nhưng quy định của dong binh công hội không cho phép xảy ra chiến đấu trong này, nếu có mâu thuẫn thì xin mời ra ngoài giải quyết, dong binh công hội tuyệt không nhúng tay. Vì thiếu hiệp này, có thể nề mặt mũi của lão già này mà thu tay lại được không.” Đứng lúc trắng cảnh đang căng lên như dây đàn, một thanh âm già lão vang lên, Từ Phong liếc nhìn về phía phát ra tiếng nói thì thấy một lão già đang ngồi cạnh tấm bảng đề nhiệm vụ. Lão già giống như nhận thấy Từ Phong đang liếc nhìn hắn, liền gật đầu một cái ra ý chào hỏi. Từ Phong giữ nguyên tư thế một chút, sau đó thu lại thanh chủy thủ, chậm rãi bước tới bàn làm việc của công hội, mặc kệ La Bản đang đứng chết trân ở đằng sau. Hắn vốn vô cùng dị ứng với mấy lão già nhìn như sắp chết như thế kia, thực lực thì mạnh mẽ mà cứ thích to ra vẻ già cả yếu đuối.

Một lúc sau La Bản mới hồi thần, một cơn gió thổi qua khiến hắn rung mình, chợt nhận ra sau lưng đã chầy đẩy một hồi lạnh. Khẽ liếc đầu một chút, hắn quay sang mấy người bạn cùng bàn với mình mà hỏi:

“Tên đó là ai vậy, trời ạ, sát khí thật kinh khủng, vừa rồi ta giống như đã dạo qua một vòng địa ngục vậy. Lão tử thế là chưa bao giờ ta có cảm giác kinh khủng như vừa rồi!”

Mọi người nhìn nhau sau đó lắc đầu, một người thanh niên mặc áo xanh ngồi ở gần đó lúc này mới lên tiếng:

“Mấy người bọn mi không biết hắn thì cũng không có gì lạ, dù gì thì hơn nửa năm nay bọn mi cũng không qua lại ở Hắc Thạch trấn này rồi. Và thêm nữa, La Bản, không phải là giống như dạo qua một vòng địa ngục, mà là người đã thiếu chút nữa xuống địa ngục thật rồi. Người không biết chữ ở Hắc Thạch trấn có ba thứ người không nên đặt tội, thứ nhất đó là Huyết Lang dong binh đoàn, thứ hai là Dong Binh Công Hội, thứ ba đó chính là cái tên điên mà vừa rồi suýt chút nữa đã giết người kia.”

Mọi người nghe vậy thì gật gù, bỗng có một người kêu lên:

“A không đúng, chẳng phải Hắc Thạch trấn còn có một cái Kim Hồ bang gì đó nữa sao, chẳng lẽ bây giờ bọn chúng không còn được uy phong như khi xưa nữa?”

Tên thanh niên nhàn nhạt liếc nhìn người với mới kinh hô “Kim Hồ bang không phải là không còn nguy hiểm nữa, mà là không còn tồn tại nữa, bọn chúng đã bị diệt rồi!”. Nghe thấy tin tức kinh người này, không ít người sững sốt, phải biết Kim Hồ bang cũng là một thế lực lớn của Hắc Thạch trấn, cả bang có hơn một trăm người, bang chủ là một Sư cấp bát phẩm võ giả, thực lực của bang chúng cũng không thể coi thường, nghe nói ngoài bang chủ ra, toàn bang còn có 7 tên võ giả Sư cấp nữa.

Lúc này, tên thanh niên lại tiếp tục quăng ra một quả bom lớn: “Người tiêu diệt Kim Hồ bang chính là cái tên điên đeo mặt nạ ta ta kia đó!”

Lần này thì mọi người có chút im lặng rồi, Kim Hồ bang hơn một trăm mạng người cứ như vậy bị diệt, mà lại là kiệt tác của một người khiến mọi người có chút khó tin.

“Đừng nhìn ta bằng ánh mắt nghi ngờ ấy, những gì ta nói là sự thực, không tin thì người có thể hỏi bất kì tên dong binh nào đã ở đây vào khoảng chừng 3-4 tháng trước. Dù có chút khó tin nhưng sự thực sự toàn bộ Kim Hồ bang bị tên điên đó giết sạch không chứa một ai, chính ta đã tận mắt chứng kiến, chắc, trắng cảnh khi đó cũng thật là máu tanh a.” Tên thanh niên hơi híp mắt lại nói giống như đang hỏi tương.

Có người không nhịn được mà lên tiếng: “Vậy cái tên đeo mặt nạ đó vì sao lại tự nhiên diệt Kim Hồ bang chứ, cũng phải có nguyên do chứ, Kim Hồ bang mặc dù thường ngày làm đủ điều ác, nhưng với đám dong binh chúng ta thì nếu không liên quan gì thì chúng ta cũng mặc kệ mà, chẳng lẽ hắn lên cơn hiệp nghĩa?”

Nghe câu hỏi, tên thanh niên áo xanh chỉ nhún vai:

“Ta cũng không biết a, có người nói là do tên phó bang chủ Kim Hồ bang bắt một tiểu cô nương đem về, mà có nương đó lại tình cờ là muội muội của tên điên này, đấy là ta nghe người khác nói, không tận mắt chứng kiến từ đầu nên ta cũng không dám chắc, nhưng ta rất may mắn được thấy trắng cảnh chiến đấu hôm đó. Các người căn bản không thể tưởng tượng được đâu, tên đeo mặt nạ ta ta đó cầm theo hai thanh đoản kiếm một đường xòng thẳng vào đại bản doanh của Kim Hồ bang, bất kì ai lao lên hắn cũng chỉ dùng một kiếm là kết liễu, ta không cảm nhận được tu vi của hắn, nhưng tốc độ của hắn thì phải gọi là tuyệt luân. Bóng người của hắn chỉ thoáng lóe lên rồi biến mất tại chỗ, chớp mắt đã xuất hiện ở chỗ khác, cứ như vậy lặp đi lặp lại, không ai trong Kim Hồ bang có thể ngăn cản. Thậm chí lão đại Kim Hồ bang là Kim Tinh cùng với mấy tên Sư cấp trong bang vấy dẫm tên đeo mặt nạ mà cũng không thể làm gì được. Trận chiến kéo dài suốt mười phút, cuối cùng thì...”

“Cuối cùng thì sao?” Có người không chịu được mà thúc giục.

“Cuối cùng thì tên đeo mặt nạ dùng tốc độ kinh người của mình, giết chết từng người cho đến khi tất cả đều chết hằn, bản thân hắn cũng dính vô số vết thương, nhưng giống như là không có cảm giác, hắn vẫn chiến đấu mà không bị ảnh hưởng chút nào, vậy nên người ta mới gọi hắn là tên điên.” Tên thanh niên áo xanh kể xong, hít một hơi dài, nhìn mọi người xung quanh đang chìm đắm trong câu chuyện, hắn cũng hơi có chút tự đắc, ai nói ta không biết kể chuyện nào.

La Bản nghe xong cũng đơ người ra một lúc, sau đó mới sực tỉnh sợ hãi kêu lên: “Hồng бет rồi, như vậy là hắn đã ghi hận với ta rồi, không được, ta phải rời khỏi đây ngay lập tức, chết tiệt, cái ngày gì mà xui xẻo thế này, tự nhiên đi học phải một tên điên giết người như ngọc.”

Tên thanh niên áo xanh dùng một ánh mắt khinh bỉ nhìn La Bản: “Trông to con mà có một lá gan thô để, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong mà. Yên tâm đi, hắn không có ý định xử lí người đâu, chỉ là thấy người có chút ngứa mắt nên mới dọa người thôi, dù gì người cũng không phải người duy nhất đã từng trào phúng cách ăn mặc của hắn đâu, cơ mà ít nhất người cũng may mắn hơn.”

“May mắn hơn? Ý người là sao?” La Bản nghi hoặc nói.

“Nói người may mắn hơn bởi vì hai người trước người thật là xui xẻo a, hình như là chọn đúng lúc tâm trạng hần không được tốt cho lắm, người thứ nhất vừa mới mở miệng thì cổ họng đã xuất hiện một thanh chủy thủ cắm xuyên qua, lần sau thì người kia đỡ hơn chút, nói được hai câu sau đó mới bị giết, vậy nên mới nói người may mắn, không bị giết chết một cách trực tiếp.” tên thanh niên áo xanh nhún vai giải thích.

La Bân nghe vậy không tự chủ được đưa tay lên sờ sờ cổ, mọi người xung quanh cũng không khỏi có chút đồng tình nhìn hần, chọc đến một tôn sát thần nhưng vẫn giữ được mạng, đúng thật là trong cái rủi có cái may.

Từ Phong lắng thõng đi tới quấy tiếp nhận nhiệm vụ, đằng sau vang lên những tiếng xì xào bàn tán, hần không cần nghe cũng biết nội dung là gì, mỗi lần hần ra tay là câu chuyện của hần với Kim Hồ bang lại được kể lại một lần nữa. Nói đến Kim Hồ bang, Từ Phong lại nhớ đến tên phó bang chủ, hần với tên “Từ Phong” đã chết kia căn bản chính là đồng đạo a, đều là hai tên “âu dâm” lolicon chính hiệu. Chuyện kể rằng, có một tiểu la ly tên Diệp Thủy Lan đi mua đồ trong Hắc Thạch trấn, bất ngờ lọt vào tầm mắt của một tên lolicon kiêm phó bang chủ Kim Hồ bang. Diễn biến về sau thì không cần kể cũng biết, “ca ca” của tiểu la ly Diệp Thủy Lan nói con tam bánh, đem Kim Hồ bang, một trong ba thế lực lớn của Hắc Thạch trấn xóa sổ hoàn toàn.

Nhớ lại lúc đó, Từ Phong không khỏi cảm thấy ngứa tay, chưa khi nào mà hần chém giết…….đã tay đến như vậy, ít nhất là từ khi xuyên việt qua. Đối mặt với Sư cấp thất phẩm cùng một đám 7-8 Sư cấp khác, đó là lần đầu tiên hần sử dụng dị năng của bản thân: *Đột phá cực hạn*. Không biết là do hệ thống đã khiến cho dị năng của hần trở nên mạnh hơn, hay là do chỉ số cơ bản của hần vốn đã quá cao, nhưng sau khi sử dụng, Từ Phong hần cảm thấy *Đột phá cực hạn* trở nên lợi hại hơn xưa.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Vũ kĩ thân pháp

- Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 7

Nhanh nhẹn: 3730

Thế lực: 3170

Lực lượng: 3810

Tinh thần: 1510

Linh lực: 250

Đó chính là chỉ số của Từ Phong lúc xích mích với Kim Hồ bang nỏ ra, mặc dù tu vi của hần mới chỉ là Sĩ cấp ngũ phẩm nhưng chỉ số lại tương đương với Sư cấp lục phẩm. Tuy vậy, thế vẫn là chưa đủ để đối phó với bang chủ Kim Hồ bang Kim Tinh có tu vi Sư cấp bát phẩm cùng với một đám 7-8 tên Sư cấp khác nữa, chính vì vậy mà hần phải sử dụng *Đột phá cực hạn*. *Đột phá cực hạn* giúp Từ Phong vượt qua được giới hạn của cơ thể, tạm thời gia tăng thực lực đối lấy cơ thể bị tổn thương, nhưng có kỉ năng *Tái sinh siêu tốc*, hần ngược lại không còn quan tâm tới tác dụng phụ của *Đột phá cực hạn* nữa. Sử dụng nó khiến chỉ số của hần tăng vọt lên tới Sư cấp cửu phẩm, chênh lệch với Sư cấp bát phẩm không quá lớn, nhưng phối hợp với vũ kĩ thân pháp của hần ngược lại lại quá thừa để đối phó Kim Tinh cùng đám thủ hạ.

Lại nói tới vũ kĩ thân pháp của Từ Phong, có tên là Phù Quang Di Ảnh, chính là phần thưởng nhiệm vụ ngày đó, khi lần lấy được không gian giới chi của Diệp Cuồng, phần thưởng là một bộ Huyền giai hạ phẩm vũ kĩ thân pháp tùy chọn. Sau đó thì hần đã bán với Tiểu Linh để lựa chọn vũ kĩ thân pháp thích hợp, vũ kĩ thân pháp của hệ thống vô cùng nhiều, tuy chỉ gói gọn trong Huyền giai hạ phẩm nhưng cũng có đến mấy trăm bộ.

Từ Phong hần cũng không có lựa chọn kĩ càng, hần chỉ yêu cầu Tiểu Linh tìm cho hần một bộ vũ kĩ thân pháp có khả năng bộc phát tốc độ trong khoảng cách ngắn mạnh nhất là được, giống như thuần đi thì càng tốt. Nghe xong yêu cầu của Từ Phong, Tiểu Linh có chút ngạc nhiên, người khác chọn vũ kĩ thân pháp hầu hết đều muốn chọn loại có thể giúp phi hành, hoặc tăng tốc độ di chuyển về mặt tổng thể, đáng này Từ Phong hần lại muốn vũ kĩ thân pháp chỉ cho phép bộc phát tốc độ ở khoảng cách ngắn trong nhất thời, có chút khác người, nhưng mệnh lệnh là mệnh lệnh, Tiểu Linh vẫn vui vẻ làm theo mà tìm ra cho hần bộ thân pháp Phù Quang Di Ảnh này.

Thực ra Từ Phong đề ra yêu cầu này cũng có dụng ý cả, chức nghiệp của hần là sát thủ, và bản thân hần cũng là sát thủ, sát thủ cần nhất là gì, nếu là người thường sẽ nghĩ là thực lực, nhưng hần lại không cho là như vậy. Thực lực đúng là quan trọng, nhưng đối với sát thủ mà nói, tốc độ mới là thứ quan trọng nhất. Thứ nghĩ xem, sát thủ dĩ nhiên là đánh lén, nhưng không phải lúc nào cũng có thể thành công, nếu không thành công thì chỉ có hai trường hợp, đánh hoặc chạy, nếu đánh, bản thân sát thủ luôn có thói quen phục kích đánh lén ngược lại trong đối chiến trực tiếp sẽ không có chút lợi thế về mặt kinh nghiệm nào cả, nếu tốc độ ngoại dù nhanh thì có thể bù lại điểm yếu này, còn nếu chạy, nói nhảm, đương nhiên tốc độ là quan trọng rồi.

Hầu hết vũ kĩ thân pháp mà hệ thống đưa ra, Từ Phong hần đều nhận thấy một điểm chung đó là quá chú trọng vào việc làm thế nào để phi hành, hoặc không thì làm thế nào tăng tốc độ của bản thân khi di chuyển quãng đường dài. Một số khác thì lại là một dạng kĩ năng di chuyển phụ trợ cho vũ kĩ, giúp tăng cường khả năng chiến đấu, nhìn vô cùng hoa mỹ, giống như là một điệu múa vậy, đây chính là cái thứ mà Từ Phong thấy vô cùng nhiều trong tiểu thuyết yy, nhưng trên thực tế, hần thấy thứ này vô cùng…….vô dụng trong chiến đấu thực tế, đối thủ sẽ không đứng đấy mà nhìn ngươi múa mà thế nào thì múa đấu. Mặc kệ ngươi múa may ra sao, ta bao phát tốc độ một kiếm đem ngươi chém chết, ở đấy mà múa, thích múa thì xuống địa ngục mà múa.

Phù Quang Di Ảnh, Huyền giai hạ phẩm vũ kĩ thân pháp, khả năng tăng cường tốc độ của nó vô cùng kém, chỉ tương đương với Hoàng giai trung phẩm vũ kĩ, nói cách khác là nó dễ thăng tốc độ của Từ Phong lên thêm khoảng 10%, gần như không khác biệt lắm so với bình thường, nhưng nó cho Từ Phong một kĩ năng tuyệt hảo mới.

-*Thuần bộ* (Chủ động) (Tiêu hao 30 linh lực): Tăng mạnh tốc độ của người sử dụng lên gấp bốn lần bình thường trong 2 giây, không giới hạn số lần sử dụng.

Đây chính là thứ mà Từ Phong cần, với bốn lần tốc độ bình thường, khi sử dụng thì Từ Phong hần so với thuần đi trong tiểu thuyết yy cũng không khác là bao, chỉ khác một chút là đây là di chuyển tốc độ cao, chứ không phải dịch chuyển tức thời như thuần đi, nhưng như vậy cũng là đủ đối với hần rồi.

Cũng nhờ sử dụng *Thuần bộ*, Từ Phong hần dễ dàng xử lí đám người Kim Hồ bang kia, mặc dù tiêu tốn linh lực, nhưng trong không gian giới chi của Diệp Cuồng có tới mấy bình Hối Nguyên đan, một loại đan dược chuyên dùng để khôi phục linh lực. Có thể hữu dụng với Vương cấp cường giả, đối với Từ Phong hần chỉ có một chút linh lực nhỏ nhoi đương nhiên là có tác dụng không nhỏ rồi, hần có thể liên tục sử dụng *Thuần bộ* để xử lí đám người Kim Hồ bang mà không lo cạn kiệt linh lực. Lúc này hần mới nhận ra tầm quan trọng của linh lực, không phải cứ chỉ số cơ thể cao là được, vũ kĩ cũng đóng vai trò vô cùng quan trọng đối với thực lực của một người, thế nhưng để sử dụng vũ kĩ thì phải nhờ đến linh lực, vậy nên linh lực đối đạo là một lợi thế không nhỏ.

Thật lòng mà nói, nếu không phải nhờ mấy viên Hối Nguyên đan cùng *Thuần bộ*, Từ Phong hần cũng lắm thì xử lí được vài tên Sư cấp rồi sau đó cũng sẽ kiệt lực, căn bản không thể nào xuất hiện trắng cảnh 1 đầu 100 như vậy được. Tuy vậy thu hoạch cũng khá là khả quan, hần thu được hần một level từ việc giết chóc, từ level 7 lên ngay level 8, dù gì cũng hơn 100 mạng người, trong đó không thiếu người có tu vi cao hơn hần, phải biết hần được điểm kinh nghiệm thưởng thêm nếu đánh vượt cấp a.

Quay trở về thời điểm 6 tháng trước, Từ Phong hần sau khi mang thì thể Diệp Cuồng về, liền đem theo Diệp Thủy Lan một đường ra khỏi kinh thành, sau đó phiêu bạt tới Vinh Diệu thành này. Hần không muốn rời khỏi Càn Nguyên đế quốc, người ta nói nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất mà, hơn nữa, mặc dù một đường đem theo Diệp Thủy Lan đi chuyển, hần đều sử dụng kĩ năng *Ngụy trang*, nhưng cẩn thận vẫn hơn. Ở Vinh Diệu thành, Từ Phong nghe theo lời khuyên của Tiểu Linh, gia nhập dòng binh công hội, trở thành một dòng binh, cũng là tiện nghi cho hần khi Diệp Cuồng có để lại một huy hiệu dòng binh cấp bạch kim trong không gian giới chi của hần, giúp Từ Phong tránh khỏi nhiều phiền phức.

Cũng nhờ chiếc huy hiệu này, mà Từ Phong hần được quyền xem xét và tiếp nhận nhiệm vụ của dòng binh công hội ngầm. Gọi là dòng binh công hội ngầm bởi vì những nhiệm vụ ở đây, không có cái gì là tốt cả, hầu hết là nhiệm vụ ám sát, cướp tài vật, bắt cóc, tất cả đều là những nhiệm vụ không nên đem ra ngoài ánh sáng. Bất quá, Từ Phong lại thích điều này, theo như lời Tiểu Linh, nếu hần nhận nhiệm vụ từ dòng binh công hội, hệ thống cũng sẽ tính nhiệm vụ đó như là một nhiệm vụ tùy chọn của hệ thống, sẽ có tướng thưởng nhất định, đó chính là lí do Tiểu Linh đề nghị hần gia nhập dòng binh công hội, hoặc ít nhất là nhận nhiệm vụ từ đó. Thậm chí, nếu nhận nhiệm vụ đúng chức nghiệp của bản thân, tức “Sát thủ” hoặc “Thợ săn”, Từ Phong sẽ nhận được thêm điểm kinh nghiệm.

Vậy là trong suốt khoảng thời gian ở Vinh Diệu thành, những gì Từ Phong hần làm đó chính là……ám sát, chủ yếu là quan lại quý tộc ở địa phương và các vùng lân cận, thậm chí có cả người của hai đại gia tộc Vinh Diệu thành. Tiến độ tăng level của hần cũng cực nhanh nhờ tướng thưởng của hệ thống, phải nói mấy cái nhiệm vụ này dễ như trở bàn tay đối với hần a, *Ngụy trang*, sau đó đánh lén, mấy tên quý tộc lười biếng tu luyện có tu vi bé tẹo sao có thể là đối thủ của hần, cứ như vậy tướng thưởng của hệ thống cứ tới vô vù. Đương nhiên hần cũng có nhận mấy nhiệm vụ sẵn yêu cầu, dù gì cũng hợp với chức nghiệp “Thợ săn” của hần, được thêm điểm kinh nghiệm miễn phí, ngại gì không làm. Chỉ khi nào không có việc gì làm Từ Phong mới nhận một vài nhiệm vụ bình thường để làm giết thời gian.

Đi tới quấy, một nữ nhân viên ở đó nháy mắt đã nhận ra Từ Phong, dù gì thì cách ăn mặc của hần cũng quá bắt mắt, nhìn một lần là nhớ, hơn nữa hần cũng là một trong số cực ít dòng binh ở Hắc Thạch trấn có huy hiệu cấp bạch kim. Nữ nhân viên nhìn thấy hần liền cúi chào, sau đó thái độ có chút cung kính nói:

“Xin hỏi ngài đến là để trả nhiệm vụ, nhận nhiệm vụ mới hay là…….tôi nơi đó?”

“Đưa ta tới nơi đó đi!” Từ Phong cũng không hề xa lạ, trực tiếp đưa ra yêu cầu.

Nữ nhân viên hiểu ý, đứng dậy đưa tay ra dẫn mời, sau đó để Từ Phong tùy ý đi vào sâu bên trong. Ra khỏi đại sảnh, đi sâu vào bên trong một đoạn nữa, Từ Phong bước vào một căn phòng, so sánh với đại sảnh bên ngoài thì nhỏ hơn nhiều lần, chỉ đủ cho vài chục người đứng. Nhỏ thì nhỏ, trong này cũng chẳng có ai cả, ngoài hai nhân viên ngồi trong góc. Đây chính là dòng binh công hội ngầm trong truyền thuyết, nhưng điều kiện tiên quyết đó là chỉ có hội viên cấp bạch kim trở lên hoặc nhân viên cấp cao của công hội mới có thẩm quyền đi vào. Hai tên nhân viên nhìn thấy Từ Phong đi vào thì cũng chỉ gật nhẹ đầu, sau đó cầm cúi xem xét sổ sách gì đó.

Từ Phong cũng lười để ý, trực tiếp đi tới một tấm bảng, trên đó cũng treo các loại nhiệm vụ, nhưng mỗi nhiệm vụ đều kèm theo một cuốn sổ nhỏ ghi chi tiết nhiệm vụ. Hần nhìn thoáng qua chỗ nhiệm vụ ngày hôm nay, cướp tài sản, bắt cóc, hạ độc, ám sát……bất kì thế loại nhiệm vụ tới tệ gì có thể tưởng tượng ra đều có mặt ở trên tấm bảng này. Từ Phong nhìn tấm bảng nhiệm vụ một hồi mà thất vọng, hần vốn muốn tìm nhiệm vụ ám sát, tuy không phải là không có mà là hần không làm được. Hai nhiệm vụ ám sát, mục tiêu toàn là cường giả Vương cấp, thế có khác gì bảo hần đi chịu chết, hiển nhiên hần không thể tiếp nhận hai nhiệm vụ này.

Khế kể đầu, Từ Phong rời khỏi căn phòng, có một vài nhiệm vụ mà hần có thể làm, nhưng hần lại không làm, không phải vì phần thưởng không hấp dẫn hay nhiệm vụ quá khó, mà chỉ đơn giản là bởi vì hần không thích làm, vậy thôi.

Đang lúc hân chuẩn bị rời đi trang viên của dong binh công hội, một bàn tay đặt lên vai hắn, kèm theo đó là một giọng nói: “Xin chào anh bạn.”, lời còn chưa dứt, hai thanh chủy thủ của Từ Phong đã khẽ sát lên cổ người này khiến hắn không khỏi cảm nín. Lúc này Từ Phong mới nhìn thấy rõ gương mặt của người này, đó là một thanh niên gầy gò có mái tóc màu nâu, gương mặt phổ thông đến không thể nào phổ thông hơn được nữa, hiện tại đang giờ cả hai tay lên trời ra ý đầu hàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Dong binh đoàn vô danh

Vừa rời Từ Phong phản ứng là do bản năng mà thôi, xác định người thanh niên này không có chút uy hiếp nào, hắn liền thu chủy thủ lại. Từ phía sau tên thanh niên, có năm người bước đến, 4 nam 1 nữ, một đại hân râu ria xồm xoàm, một thanh niên có chút cục mịch, tướng mạo giống đại hân râu xồm như dục, một ông già khoảng 6-70 tuổi, một cô nương xinh đẹp, cuối cùng là một người khiến Từ Phong có chút chú ý, bởi vì tên này to cao một cách khác thường. Từ Phong hân cao hơn 1.85 mét, thể hình có thể nói là cao lớn, nhưng hắn cũng còn thấp hơn cả ba vai của cái tên này, nếu tính toán ra, tên này phải cao tới 2.3 mét chứ không ít, tay chân vô cùng to lớn, đeo sau lưng một chiếc riu cũng.....không lồ không kém, đứng là quái nhân mà.

Cô gái duy nhất trong đám người tiến tới với vai tên thanh niên gầy gò kia, giọng nói có chút trêu đùa: “Thế nào rồi, sợ võ mặt rồi chứ, ta đã bảo hắn ta không dễ gần mà ngươi cứ không tin.” Tên thanh niên nghe vậy thì cũng chỉ cười trừ có chút xấu hổ. Từ Phong nghe có gái nói mà có chút cảm nín, có nhìn xem ai đang đứng ngay trước mặt đây không mà nói như vậy, biết ý một chút chứ. Lúc này đại hân râu xồm mới cười ha ha nói: “Được rồi tiểu nha đầu, không trêu chọc cậu ta nữa. Còn anh bạn, có thời gian rảnh chứ, bọn ta có chuyện muốn nói với cậu.”

Nhìn cái tổ hợp kì quái trước mắt, nếu là bình thường Từ Phong đã bỏ đi mà không thèm nhìn lại lần hai, nhưng mà mà xui quý khiến thế nào lại khiến hắn gât đầu một cái. Mười phút sau, Từ Phong lúc này đang ngồi trong một quán rượu, trước mặt là tổ hợp 6 người kì quái kia. Đại hân râu xồm cầm bình rượu rót mấy chén chia cho mọi người, sau đó cũng rót một chén đưa tới trước mặt Từ Phong, rồi mới mở miệng nói:

“Xin giới thiệu một chút, ta tên là Ôn Văn Sơn, đây là con trai ta Ôn Thu Sa, tên nhóc mới bị cậu dọa là Mặc Thủy, tên to cao kia là đệ đệ của Mặc Thủy, Mặc Hóa, đây là y sư của chúng ta, Vương Lão, tiểu nha đầu này là cháu gái của Vương Lão, Vương Báo Nhì. Bọn ta là một dong binh đoàn nhưng không có danh tiếng hay tên tuổi gì cả, ta là đoàn trưởng, rất vui được gặp cậu.” Nói đoạn giờ tay ra muốn bắt tay chào hỏi với Từ Phong.

Từ Phong liếc nhìn chén rượu đặt trước mặt mình, rồi rượu cái rắm á, không thấy lão tử đang đeo mặt nạ sao, thế này thì uống kiểu gì, đây là ngu ngốc hay là vô tình vậy. Trục tiếp lõ đi cái tay của Ôn Văn Sơn trước mặt, Từ Phong nhàn nhạt nói “Tìm ta có chuyện gì?”

Ôn Văn Sơn có chút xấu hổ rụt tay về, vội vàng lấy chén rượu uống cạn cho để vô lýng túng, nói: “À thì vừa này bọn ta có nghe câu chuyện của cậu với Kim Hồ bang, dù không biết tình huống lúc đó nhưng ta cũng vô cùng bội phục trước hành động của cậu. Phải biết Kim Hồ bang là một bang phái khổng kếp a, không chuyện xấu gì không làm, chỉ là không có ai có tâm lòng hiệp nghĩa đứng lên giống như cậu thôi, chứ nếu tất cả dong binh cùng chung tay, Kim Hồ bang có là gì.....”

“Nói vấn đề chính, tìm ta có việc gì?” Từ Phong không nhận được lên tiếng đánh gãy tràng tán dương ca tụng của Ôn Văn Sơn.

Bị chặn họng, Ôn Văn Sơn không khỏi có chút mất hứng, nhưng quá tam ba bận, rút kinh nghiệm từ hai lần trước, hắn cũng không có dài dòng, mà nói thẳng: “Bọn ta có một nhiệm vụ bảo vệ một thương đội đi xuyên qua Lam Linh sơn mạch, vốn bình thường một mình bọn ta cũng đủ để hoàn thành nhiệm vụ, nhưng thương đội lần này quá lớn, ta sợ nhân thủ không đủ, nên có ý định chiêu mộ thêm 1-2 người để giúp sức. Có thể xử lí cả Kim Hồ bang, chứng tỏ thực lực của cậu cũng rất mạnh, ta muốn hỏi xem liệu cậu có hứng thú tham gia cùng bọn ta không, yên tâm, thủ lao ta sẽ trả đầy đủ cho cậu, không thiếu một đồng. Thế nào, có hứng thú chứ?”

Lam Linh sơn mạch chính là con đường tắt nối giữa Vĩnh Diệu thành cùng với Thiên Ứng thành, cũng là một đại thành khác. Bên trong Lam Linh sơn mạch nguy hiểm trùng trùng, thường xuyên có yêu thú xuất hiện, so với Ngọa Long sơn mạch thì còn nguy hiểm hơn, ít nhất Ngọa Long sơn mạch quá rộng lớn, yêu thú cấp cao có thể dễ dàng chiếm được địa bàn ở sâu phía trong, không cần phải đi ra ngoài, đằng này Lam Linh sơn mạch diện tích cũng khá lớn, nhưng số lượng yêu thú lại quá nhiều, có thể thường xuyên thấy yêu thú nhai gai tam giai, thậm chí từ giai cũng có xuất hiện qua.

Tuy nhiên, nguy hiểm thì nguy hiểm, đây là con đường ngắn duy nhất đi thông tới Thiên Ứng thành, nếu đi những con đường khác, thời gian đi đường thường bị kéo dài ra đến 7-8 lần, chính vì vậy rất nhiều thương đội vẫn lựa chọn Lam Linh sơn mạch làm con đường chính, chỉ có điều họ buộc phải thuê dong binh để hộ tống bảo vệ mà thôi. Hơn nữa, từ Thiên Ứng thành có thể dễ dàng đi chuyển tới các thành trì khác.

Thuê dong binh bảo vệ là một điều vô cùng bình thường trong giới dong binh, thậm chí còn được giới dong binh ủng hộ nhiệt liệt, dù gì thì nhiệm vụ kiểu này cũng khá là béo bở, thủ lao lớn, không phải lúc nào cũng có chuyện dễ động thủ, điển hình việc nhẹ lương cao.

Từ Phong suy nghĩ một chút, mấy nhiệm vụ ám sát không phải lúc nào cũng có, hơn nữa, suốt mấy tháng nay, số người mà hắn ám sát cũng lên tới hơn 20 người rồi, trong khoảng thời gian ngắn chắc chắn sẽ không còn kiểu dạng nhiệm vụ như vậy nữa, người đầu nhiều như vậy để cho hân giết cơ chứ. Vậy nên cách kiếm điểm kinh nghiệm để lên level đó là tiếp nhận những nhiệm vụ thông thường. Hắn cũng có thể chọn cách khác, chẳng hạn như săn giết vô gia, nhưng đợt trước hắn đã xử lí một Kim Hồ bang hơn trăm người, tạm thời hắn cũng không muốn làm sát tiếp, và lại người ở Hắc Thạch trấn người cũ nhìn thấy hắn như nhìn thấy ôn thần, người mới tới thì lại được người cũ cảnh báo, như Ôn Văn Sơn dám tiếp cận nói chuyện với hắn căn bản là không bao giờ xảy ra. Còn về khoản chạy vào Lam Linh sơn mạch săn yêu thú thì cũng thôi đi, quá tốn thời gian, hơn nữa kinh nghiệm cũng điểm tích lũy nhận được từ hệ thống không được nhiều như mấy cái nhiệm vụ này được. Đã nếm thử cảm giác thăng cấp nhanh chóng từ nhiệm vụ, Từ Phong hắn không muốn quay trở lại săn giết yêu thú chút nào.

Nghĩ thông suốt, Từ Phong liền nói: “Thời gian và đích đến?”.

.....

Bây giờ là buổi chiều, Từ Phong trở về sau khi đồng ý gia nhập cùng đám người Ôn Văn Sơn, hai ngày nữa hắn sẽ xuất phát, vậy là hắn có một chút thời gian để nghỉ xả hơi, dù gì quãng thời gian qua, hắn đã quá điên cuồng làm nhiệm vụ. Rời khỏi Hắc Thạch trấn, hân dùng *Nguy trang* ở một góc khuất rồi tiến về Vĩnh Diệu thành, hắn không muốn bị bắt kì ai theo đuôi cả, phiền phức lắm.

Vì đang ở trong trạng thái *Nguy trang*, Từ Phong cứ như vậy ngóng nghênh tiến vào Vĩnh Diệu thành, một mạch đi tới khu bình dân, lúc này hân mới hồi bộ kĩ năng *Nguy trang* của mình. Đứng trước một căn nhà gỗ nhỏ, hân đẩy nhẹ tấm rào chắn ở bên ngoài sân rồi bước vào bên trong. Nghe thấy tiếng động, một bóng hình nhỏ bé bước từ trong nhà đi ra, đó là một cô bé khoảng chừng mười tuổi, dù mặc một bộ quần áo vải bình thường nhưng không dấu nổi vẻ khá ái, khuôn mặt phần điều ngọc mài, mái tóc dài ngang lưng đen nhánh, trên tay vẫn còn đang cầm một chiếc muối lớn.

Tiểu cô nương này chính là Diệp Thủy Lan, lúc này nhìn thấy Từ Phong, cô bé reo lên: “Ca ca đã về!”, sau đó tiện tay ném luôn chiếc muối đang cầm trên tay đi, chạy ra ngoài nhào vào trong lòng Từ Phong. Nhìn thấy tiểu a ly lao về phía mình, Từ Phong không khỏi buồn cười, nhẹ nhàng ôm lấy tiểu nha đầu trong lòng, hân đưa tay khẽ xoa đầu Diệp Thủy Lan, nhẹ giọng nói: “Tiểu nha đầu nhà muối, lúc nào cũng vậy, ở nhà có vấn đề gì xảy ra không?”

Diệp Thủy Lan dụi dụi đầu vào lòng Từ Phong, nói lí nhí: “Không có chuyện gì đâu ca ca, mọi người ở đây đối xử với muối rất tốt a!”

“Vậy thì tốt, ta cứ nghĩ mọi người sẽ có chút ý kiến với người mới tới như chúng ta chứ.” Từ Phong cười cười, nói đoạn cùng Diệp Thủy Lan đi vào trong nhà. Đây là một căn nhà nhỏ, nhưng là một căn nhà bên trong Vĩnh Diệu thành, nào có đơn giản, một căn nhà thế này, Từ Phong hẳn đã phải trả ba ngàn kim tệ cho nó a. Đây căn bản là một cái giá cắt cổ, phải biết chừng một trăm kim tệ là đã đủ cho một ga đình gánh chịu sinh hoạt phí trong một năm, nhưng Từ Phong hẳn cũng không quan tâm nhiều đến vậy, ba ngàn kim tệ cũng chỉ tương đương 30 điểm tích lũy sau khi quy đổi từ hệ thống, đối với Từ Phong hẳn thì gần như là miễn phí, dù gì trong 6 tháng vừa ra, hân cũng không phải ngồi chơi, hiện tại trong hệ thống cũng có khoảng chừng hơn 7 vạn điểm tích lũy.

Sau sự có Kim Hồ bang, Từ Phong nhận ra Hắc Thạch trấn cũng không có dễ sống đến vậy, ở đây quá hỗn tạp, bởi nguyên có dong binh công hội, dù mọi loại người tới nơi này, hầu hết là dong binh, mà đám dong binh đó thì không có gì được coi là việc xấu cả, mà việc xấu có lợi thì cũng lắm, nên nhớ đây là một thế giới tàn khốc và máu tanh. Diệp Thủy Lan ở đó không an toàn chút nào, bỏ ra 3000 kim tệ mua nhà trong Vĩnh Diệu thành cũng không lỗ, ít nhất an toàn được đảm bảo. Chừng đó tiền đối với Từ Phong hẳn bây giờ chỉ là chín trâu mất một sợi lông. 30 điểm tích lũy, hân cũng chỉ cần tiện tay xử lí hai-ba con yêu thú nhí giai là cũng được chừng đó.

Diệp Thủy Lan nhìn trang phục của Từ Phong, bâu môi nói:

“Ca ca đã về nhà rồi, có thể bỏ cái áo choàng cùng mặt nạ xuống không, muối nhìn vẫn thấy không quen chút nào cả.”

Từ Phong nghe vậy cũng chỉ nhún vai không nói gì, đem cái áo choàng cởi ra, nhưng mặt nạ thì vẫn để nguyên rồi lấy một chiếc ghế ngồi xuống. Diệp Thủy Lan thở dài một tiếng, leo lên ngồi trên đùi Từ Phong, hai tay đặt lên trên chiếc mặt nạ của hân:

“Ca ca đứng như vậy chứ, dù ca ca có biến thành hình dạng gì, ca vẫn luôn là người mà Lan nhi yêu quý nhất, dù gì ca cũng là người thân duy nhất còn lại của Lan nhi mà.”

Nói đoạn liền thả xuống mặt nạ của Từ Phong. Chỉ thấy diện mạo của Từ Phong lúc này so sánh với trước kia thì vô cùng khác biệt, mái tóc vốn màu đen nay đã bạc trắng, vẫn là con mắt trái màu đen tuyền, nhưng đồng thời khuôn mặt bên trái của hân lại bị bao phủ bởi từng đường phủ vân màu đen loằng ngoằng đan xen nhau, trông vô cùng kì dị.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Huyết mạch tiến hóa

Từ Phong trở nên như thế này bắt đầu từ 5 tháng trước, tức là một tháng sau khi hân cùng Diệp Thủy Lan đến Hắc Thạch trấn. Trước đó, hân đã đạt tới level 4, sau khi tiếp nhận một vài nhiệm vụ từ dong binh công hội, hân đã cận kề level 5.

Bất quá lúc đó hân không có tìm kiếm được nhiệm vụ thích hợp từ dong binh công hội, không muốn chờ đợi nhiệm vụ mới, cực chẳng đã, hân bèn tiếp tục làm Tarzan phiên bản dị giới, chui vào Lam Linh sơn mạch săn yêu thú, nếu thuận tiện thì săn luôn cả.....người, cũng nhận được kinh nghiệm mà, hân vốn không có quan niệm thiện ác nên mấy thứ này ngược lại không khiến hân cảm thấy không ổn chút nào.

Vào lúc Từ Phong đang kẹt ở 94% kinh nghiệm, chỉ thiếu 6% nữa để lên level 5, hắn đã may mắn gặp được một bầy Tật Phong Dã Lang. Tật Phong Dã Lang là một loại yêu thú sống quần cư, ngoại hình giống sói thông thường, nhưng cơ thể thì to gấp đôi, trên đầu có một nhúm lông màu xanh lục. Thực lực của Tật Phong Dã Lang không quá mạnh, hầu hết đều là nhị giai tức tương đương Sĩ cấp vô giả nhân loại. Nhưng vấn đề không phải bọn chúng có thực lực nhị giai yếu thú, mà vấn đề là bọn chúng sống quần cư, một bầy Tật Phong Dã Lang có đến 1-2 trăm con, hơn nữa, bọn chúng còn có thể phóng ra phong nhận công kích đối thủ, thử tưởng tượng xem, một mình chiến đấu với cả trăm tên Sĩ cấp, kể cả có là Sư cấp vô giả thì cũng một chết, hơn nữa thì thoảng còn có vài chục cái phong nhận bay đến, đụng phải một bầy Tật Phong Dã Lang thì trừ khi người đồng thể mạnh, hoặc thực lực cường hãn, không thì chả ai muốn một mình đối mặt với bọn chúng cả.

Nói thì nói thế, không ai muốn đối mặt với đám Tật Phong Dã Lang không có nghĩa Từ Phong không dám. Lấy thực lực cao hơn cả Sĩ cấp cừu phẩm, hơn nữa có kĩ năng *Tái sinh siêu tốc*, một mối không còn là nỗi lo, hắn tự nhận là có thể xử lí đám Tật Phong Dã Lang trước mắt. Thực tế đàn Dã Lang mà Từ Phong gặp được có quy mô khá nhỏ, chỉ khoảng 3-40 con, thậm chí còn không có con đầu đàn, Tật Phong Lang Vương thường là tam giai yếu thú, tương đương Sư cấp vô giả, Từ Phong lúc đó nếu nhìn thấy Tật Phong Lang Vương thì việc đầu tiên hắn làm đó là chạy chứ không phải xách kiếm lao vào.

Tuy chiến đấu có chút khó khăn, nhưng Từ Phong cũng thuận lợi xử lí hết đám Tật Phong Dã Lang đó, kinh nghiệm đạt được vừa đủ để hắn lên level 5. Đúng lúc hắn lên level 5, Tiểu Linh ra một thông báo:

“Chúc mừng chủ nhân đạt được một điểm tiến hóa huyết mạch, xác nhận sử dụng bây giờ?”

Mang tiếng là đã từng xem qua vô số tiểu thuyết, nhưng với cái Hệ thống tiến hóa của mình thì mù tịt, hắn chả hiểu cái thứ cường hóa huyết mạch này là gì, có lẽ liên quan đến chủng tộc Thiên Ma của hắn, dù gì thì hắn hiện tại cũng chỉ là một Bán Thiên Ma, thậm chí còn chưa thức tỉnh, không biết một điểm tiến hóa huyết mạch này có thể làm được gì. Hắn đã hỏi Tiểu Linh, nhưng nhận được câu trả lời là một tràng huyền thuyên, câu duy nhất hữu dụng đó chính là: “Tìm nơi nào an toàn mà sử dụng, tốt nhất là nơi không có người!”

Nghे lời Tiểu Linh, Từ Phong quyết định về đến nhà rồi mới sử dụng một điểm tiến hóa huyết mạch đó. Sau khi sử dụng, ban đầu thì hắn không cảm thấy có gì khác thường, nhưng sau đó chỉ hơn chục giây, cả người hắn bắt đầu nóng lên, một cảm giác khó nng từ trong ra ngoài, kèm theo đó là một nỗi đau đớn khủng khiếp, so sánh với cái lần chuyển đổi chủng tộc lúc đầu của hệ thống thì chỉ có hơn chứ không có kém. Cảm giác cả cơ thể bên trái của hắn trở nên nóng bỏng, Từ Phong bỗng có xúc động muốn phát tiết cái cảm giác này ra ngoài, hắn muốn phát tiết, hắn muốn phá hủy, hắn muốn.....giết người. Lúc này người duy nhất ở gần đây là Diệp Thủy Lan, một tia li trí còn sót lại ngăn cản Từ Phong nổi điên, hắn dùng hết sức tập trung của mình, một đường lao ra khỏi nhà, rồi khỏi Vinh Diệu thành chạy vào Lam Linh sơn mạch.

Sau đó thì.....không có sau đó, Từ Phong hắn không có nhớ gì cả, chỉ biết lúc hắn tỉnh lại là ở bên cạnh một con sông nhỏ, xung quanh là một đám xác chết yêu thú, cây cối ngã đổ lung tung, mặt đất thì bị cây xói lõm chõm. Cảm thấy cơ thể có chút bản thủ, Từ Phong định cúi bỏ quần áo nháy xuống sông cọ rửa, nhưng chợt nhận ra trên người ngoại trừ mấy mảnh vải rách vụn đủ che hạ thân thì chỗ còn lại nào có thể được gọi là quần áo a.

Ngó nhìn xuống mặt nước, hắn mới giật mình vì diện mạo của mình. Mái tóc màu đen nay đã bạc trắng, nửa khuôn mặt bên trái thì đầy phù vân, cánh tay trái lúc này được bọc một lớp vỏ màu trắng ngà, sờ vào có cảm giác giống như sờ vào xương của dã thú, lớp giáp cốt bao phủ toàn bộ cánh tay trái của hắn, vỏ cũng cứng rắn, nắm ngón tay cũng bị lớp giáp cốt bao phủ, ngón tay dài ra, cong và nhọn ở phần đầu, có chút giống như móng vuốt. Cả cánh tay trái to hơn hẳn so với bên phải, Từ Phong có thể cảm nhận được lực lượng vô cùng cường hãn ở trong cánh tay trái của hắn. Nhanh chóng kiểm tra toàn bộ cơ thể, thật may mắn là không có thứ gì bị biến đổi nữa.

Sau khi nói chuyện với Tiểu Linh, Từ Phong mới biết được biến hóa như vậy là vì hắn đã sử dụng một điểm tiến hóa huyết mạch, nó đã kích hoạt huyết mạch Thiên Ma chưa thức tỉnh của hắn, nhưng bởi vì hiện tại hắn chỉ là Bán Thiên Ma nên không có khả năng kiểm soát huyết mạch của bản thân, dẫn tới hình dạng kì dị như hiện tại. Từ Phong hắn còn chưa kịp hỏi, thì Tiểu Linh đã vô cùng nhanh nhẩu kể lại quá trình hắn mất đi lí trí rồi bắt đầu nổi cơn điên trong Lam Linh sơn mạch, Từ Phong nghe xong thì cũng có chút cảm nín, cảm giác không thể tin được, mình lại có lúc điên cuồng đến như vậy ư.

Sau khi thức tỉnh huyết mạch, chỉ số của Từ Phong cũng không có gì thay đổi, nhưng cánh tay trái của hắn trở nên phi thường mạnh với cái giá phải trả là ngoại hình kì dị của bản thân, hắn vẫn cho rằng mình tuyệt đối có lỗi. Dù gì hẳn quan tâm tới thực lực hơn là ngoại hình.

Theo như Tiểu Linh, thì hẳn chỉ cần đạt được một điểm tiến hóa huyết mạch nữa là hắn có thể giải quyết vấn đề. Ở level 5, kĩ tức của Từ Phong biểu thị hắn là Sĩ cấp nhất phẩm, đột phá tới Sĩ cấp được thưởng một điểm tiến hóa huyết mạch, chiều theo tiêu chuẩn này, hắn phải đột phá tới Sư cấp mới có thể đạt được thêm một điểm tiến hóa huyết mạch nữa, chung quy lại vẫn là, Từ Phong cần điểm kinh nghiệm, rất nhiều là đáng khác.

Hồi tưởng lại một chút, Từ Phong không khỏi cười khổ, đã 5 tháng trôi qua, thậm chí hắn còn được hưởng 1 level miễn phí từ việc tìm ra thanh Thiên Ma Kiếm của Diệp Cuồng, vậy mà hiện tại hắn mới chỉ đạt tới level 8, tức Sĩ cấp thất phẩm, ít nhất phải hai level nữa hắn mới có thể đạt tới Sư cấp, thật là lâu a. Khẽ thở dài một tiếng, Từ Phong nhìn Diệp Thủy Lan đang ngồi trên đùi mình.

Ngày đó sau khi đem Diệp Thủy Lan rời khỏi kinh thành, không lâu sau đó hắn đã nói hết cho Diệp Thủy Lan, từ Diệp gia diệt vong, lí do Âm Ma tổng động thủ với Diệp gia, đến việc cha nàng Diệp Cuồng cũng đã chết. Trái với dự tính của Từ Phong, Diệp Thủy Lan nghe xong tất cả cũng không khóc lóc hay tỏ ra buồn bã, chỉ là ngẩng người ra như mất hồn. Phải tận tới khi hai người hoàn thành chôn cất Diệp Cuồng xong, tức là sau vài ngày, tiểu nha đầu mới lao vào lòng hắn mà khóc lóc thảm thiết một hồi, tuy nhiên sau đó mấy ngày, có vẻ lại khôi phục trở lại bình thường, khiến Từ Phong không khỏi thay đổi cảm nhận của mình về Diệp Thủy Lan, có vẻ kiên cường hơn hắn nghĩ rất nhiều.

Từ Phong kiếp trước là cô nhi, hắn không có gia đình, đến khi trở thành thí nghiệm phẩm, rồi thành Dị năng giả nhân tố đầu tiên trong lịch sử, về sau trở thành sát thủ, hắn cũng chẳng có ai để có thể coi là người thân cả, vậy nên hắn không rõ cảm giác ra sao khi mất hết người thân như Diệp Thủy Lan. Nhưng không biết không có nghĩa là hắn không hiểu, ngược lại, hắn lại càng hiểu rõ hơn nỗi đau đớn khi mất hết người nhà, vậy nên một có bé như Diệp Thủy Lan có thể gượng dậy khỏi cú sốc to lớn đó nhanh đến như vậy khiến hắn có chút ngạc nhiên.

Cơ mà như vậy lại càng khiến Từ Phong yêu thích tiểu la lỵ này hơn, theo một nghĩa trong sáng chứ không phải như tên “Từ Phong” biến thái đã chết kia. Ở cô bé, hắn nhìn thấy hình bóng của chính bản thân mình trong quá khứ, chẳng phải khi xưa, dù chịu đủ mọi đau đớn khi thí nghiệm, rồi những khóa huấn luyện sát thủ tàn khốc, hắn vẫn kiên cường bám víu lấy cái mạng nhỏ của mình, chưa bao giờ bỏ cuộc ư.

Khẽ đưa tay vuốt má Diệp Thủy Lan, tiểu la lỵ híp mắt lại vô cùng hưởng thụ, cả người lọt thỏm vào trong ngực Từ Phong. Hai con người, một người không còn người thân, một người thì vốn cô đơn một mình, nay lại sống nương tựa vào với nhau. Trải lòng mà nói, mặc dù đã quen với cô độc, nhưng Từ Phong hẳn không hề ghét cảm giác có người thân như hiện tại. Hắn có thể đổ tội cái linh hồn của tên lolicon “Từ Phong” kia tác quái, nhưng cũng không thể phủ nhận hắn đã thật sự coi Diệp Thủy Lan là người thân của mình, mặc dù cả hai ở cùng nhau mới chỉ hơn nửa năm.

“Thời chuẩn bị dùng bữa tối nào, để xem tay nghề của Lan nhi đã tiến bộ chưa.” Từ Phong cười nhẹ mà thả tiểu cô nương trong lòng xuống đất.

“Muội đã rất cố gắng rồi đó, có ngày muội sẽ nấu ngon được như cha cả!” Diệp Thủy Lan gơ bàn tay mình lên, ra hiệu nhất định sẽ cố gắng, sau đó chạy vào gian bếp chuẩn bị đồ ăn mà ban nãy còn đang dang dở. Từ Phong đứng ở cửa gian bếp, nhìn Diệp Thủy Lan bận bịu với đồng đồ ăn mà không khỏi mỉm cười, kiếp trước hắn luôn một mình, hơn nữa một sát thủ như hắn luôn phải giữ sức khỏe thật tốt, vậy nên hắn luôn tự nấu ăn thay vì tìm đến hàng quán, về lâu dài tay nghề nấu ăn của hắn tuy không đạt tới mức thượng thừa, nhưng ngon miệng là điều chắc chắn.

Bởi vì hắn thường xuyên vắng nhà làm nhiệm vụ, hơn nữa Diệp Thủy Lan đi ra ngoài mua đồ ăn cũng khá là nguy hiểm, ai mà biết liệu có còn tên “ấu dâm” biến thái nào giống như tên phó bang chủ Kim Hồ bang nữa hay không cơ chứ, Từ Phong đành phải dạy Diệp Thủy Lan nấu ăn. Dạy một tiểu cô nương nấu ăn là một việc khó, dạy một tiểu công chúa như Diệp Thủy Lan biết nấu ăn phải nói là thử thách to như quả núi.

Ít nhất sau một tháng cực hình đối với Từ Phong, Diệp Thủy Lan mới có thể tạm thời nấu một bữa ăn đơn giản, nhìn mấy món ăn mà có thể “ăn được” đầu tiên từ tay tiểu la lỵ lăm ra, hắn có cảm giác vô cùng có thành tựu, đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác như vậy, cũng không tệ lắm. Buổi tối hai người dùng bữa với nhau, không khí thật phần ấm áp, dù chỉ có hai người nhưng cũng có một chút cảm giác gọi là gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **[EbookFull\(dot\)Net](#)**.

Chương 30: Xuất phát

Hai ngày sau, sáng sớm, bên ngoài Hắc thạch trấn, một thương đội khoảng chừng hơn mười người, kèm theo đó là 14 chiếc xe ngựa đang đứng ở đó. Ôn Văn Sơn đang chỉ đạo một đám nhân công bốc vác hàng hóa đem ra những chiếc xe ngựa, đồng thời dạy cách để chất hàng hóa trên xe khi đi qua Lam Linh sơn mạch. Là một dong binh dày dặn kinh nghiệm, hắn biết hàng hóa trên xe ngựa khi đi qua những nơi có địa hình rừng rậm như Lam Linh sơn mạch không thể cứ chất đồng lên rồi đi như bình thường được, phải buộc thật chặt, thật gọn gàng mới được. Tên thanh niên gầy gò mà lần trước thiếu chút nữa đã bị Từ Phong dọa cho tè ra quần, Mặc Thủy đang ngồi bên lề đường nhằm chân nhìn Ôn Văn Sơn đang vô cùng bận rộn, thì thoảng còn ngáp dài. Mặc Hóa thì không lười biếng như ca của hắn, lúc này hắn cũng đang tham gia cùng đám nhân công bốc vác hàng hóa kia, lấy cơ thể đồ sộ cùng tu vi Sĩ cấp của hắn, xử lí mấy bao hàng này dễ như trở bàn tay, cần bản không chút khó khăn nào.

Từ Phong đến đứng hẹn, tràng cảnh trước mắt được hắn thu hết vào tầm mắt, Ôn Văn Sơn có vẻ như là một dong binh nhiều kinh nghiệm, chuyển đi này hắn sẽ không xảy ra vấn đề gì. Mà nếu xảy ra vấn đề gì, lấy thực lực của Từ Phong hắn, trừ khi xuất hiện cao thủ Tướng cấp, chứ thực lực từ Sư cấp trở xuống, đến bao nhiêu lần tiếp bấy nhiêu.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 8

Nhanh nhận: 6030

Thế lực: 5470

Lực lượng: 6110

Tinh thần: 2660

Linh lực: 710

Sau lần tấn sát Kim Hồ bang, Từ Phong đã lên level 8, chức nghiệp phụ của hắn là “Thý săn” đã phát huy công dụng khủng bố của nó, đánh cắp một phần chỉ số của nạn nhân. Từ Phong chỉ lên một level, nhưng nhờ chức nghiệp phụ “Thý săn” mà chỉ số của hắn bạo phát lên gần gấp đôi so với khi hắn còn ở level 7. Trước đây, hắn mặc dù cũng làm nhiệm vụ ám sát, cũng giết người, nhưng hầu hết mục tiêu toàn không phải vô giá, hoặc tu vi rất thấp, chỉ số thu được vô cùng ít ỏi, cần bản không thể so sánh với Kim Hồ bang vốn toàn bộ là vô giá được.

Bên ngoài tu vi của hắn khi bỏ đi trạng thái *Liễm tức* là Sĩ cấp thất phẩm, nhưng chỉ số cả nhân thì dễ dàng để bẹp bất kì Sư cấp cừu phẩm nào, tuy vậy vẫn chưa đủ để đối đầu với Tướng cấp, kể cả với *Đột phá cực hạn* thì cũng chỉ có thể miễn

cường liều mạng với Tướng cấp thủ, nếu đối phương có vũ kĩ cường hãn thì Từ Phong hẳn chịu thua, chạy trước tính sau.

Ôn Văn Sơn nhìn thấy Từ Phong thì dừng việc chỉ huy lại, tiến tới chào hỏi: “Chào, đến sớm quá a, chuẩn bị sẵn sàng đi, chúng ta sắp khởi hành rồi đó.ồ, cậu không mang theo hành trang à?”

Một dong binh đi đầu cũng mang theo một bọc hành trang, không to thì nhỏ, trong đó để các loại vật dụng cần thiết, đạn dược, thuốc men, quần áo lương thực, là những thứ không thể thiếu đối với dong binh. Không phải dong binh nào cũng có khả năng trang bị cho mình một không gian giới chỉ được, thậm chí Từ Phong hiện tại có giá tải đủ để mua 6-7 chục cái không gian giới chỉ, nhưng hiện tại hẳn vẫn đang dùng chiếc của Diệp Cường, không phải không mua được, mà là không có chỗ để mua, không gian giới chỉ không chỉ đắt mà còn hiếm a.

Từ Phong đã lường trước mấy câu hỏi kiểu này, hẳn đưa tay vén chiếc áo choàng lên một chút, rút ra hai thanh đoản kiếm một đen một trắng, miệng nói: “Chỉ cần bọn chúng là đủ?”, mặc dù khả năng cận chiến của hắn khá tốt so với một sát thủ thế kỷ 21 chuyên chơi súng đạn, nhưng những vũ khí thông thường như trường kiếm, đao, thương thì hẳn lại không quen dùng chút nào, hẳn chỉ dùng thuận tay đoản kiếm mà thôi, mà tốt nhất là song kiếm.

Hai thanh đoản kiếm này là phần thưởng nhiệm vụ của hệ thống. Bình thường nhiệm vụ tùy chọn mà hắn nhận từ dong binh công hội chỉ có phần thưởng là điểm tích lũy cùng kinh nghiệm, nhưng mà bất ngờ một nhiệm vụ không cho cả hai, chỉ cho phần thưởng là hai thanh đoản kiếm này. Hắc bạch song kiếm, Huyền giai trung phẩm Huyền khí, tuyệt đối là bảo vật vô cùng đáng giá, Từ Phong đã sử dụng và ngay lập tức vô cùng thích nó, không chỉ là vì cảm giác vừa tay, mà còn là vì hiệu quả khi thực chiến.

Huyền khí, Báo khí khác với các loại vũ khí thông thường không chỉ bởi vì chất liệu quý giá hơn, mà là khả năng cho phép người sử dụng dùng linh lực của bản thân để cường hóa món vũ khí đó, ví dụ như là tăng độ sắc bén, độ bền.... Một thanh Hoàng giai hạ phẩm Huyền khí tốt nhất cũng có giá vài vạn kim tệ, đối với vô vàn đồ thông thường mà nói thì là giá trên trời. Một số dong binh giàu có cũng có thể sở hữu Huyền khí, nhưng đó chỉ là số ít.

Nhìn thấy hai thanh đoản kiếm của Từ Phong, Ôn Văn Sơn ngay lập tức nhận ra đó không phải là bình khí thông thường, tuy không nhận ra cấp bậc, nhưng hẳn chắc chắn đó là một kiện Huyền khí, không nghĩ tới Báo khí là bởi vì kể cả Từ Phong có thì cũng không sử dụng được, không có tu vi ít nhất là Tôn cấp thì không thể sử dụng Báo khí, đó là kiến thức thông thường. Thăm nhủ tên này cũng thật giàu có, Ôn Văn Sơn giờ ngón tay cái lên khen: “Hảo kiếm!”

Đúng lúc này, đằng sau Từ Phong truyền đến một tiếng ngáp dài, sau đó là một giọng ngái ngủ: “Ồn đại thúc tối sớm vậy, đã đến giờ khởi hành đâu.oáp, buồn ngủ chết đi được.”

Không cần quay đầu lại, Từ Phong cũng nhận ra đó là cô gái duy nhất của dong binh đoàn, Vương Báo Nhi. Lúc này, nàng ta đi qua Từ Phong, theo thói quen định vỗ vai chào hỏi, bất chợt bắt gặp ánh mắt của hắn. Vương Báo Nhi đang đứng ở phía bên trái Từ Phong, thứ đầu tiên cô ta nhìn thấy đó là hốc mắt bên trái của chiếc mặt nạ hắn đang đeo, nhìn vào bên trong, Vương Báo Nhi cảm thấy một màu đen sâu thẳm, ngoài ra thì không còn gì khác, nàng ta không thể cảm nhận bất kì một chút khí tức gì phát ra từ người Từ Phong, cảm giác giống như đang đứng cạnh một xác chết.

Khẽ rung mình một cái, Vương Báo Nhi rời đi ánh mắt, không dám nhìn Từ Phong thêm nữa, cánh tay giờ lên giữa chừng cũng hạ xuống. Từ Phong cũng nhận ra ánh mắt của Vương Báo Nhi có chút khác lạ, nhưng hắn cũng không để ý lắm, nào biết được chỉ vì con mắt bên trái màu đen khiến nàng ta sợ hãi. Ôn Văn Sơn có chút ngạc nhiên khi thấy một Vương Báo Nhi vốn năng nổ hoạt bát nay lại có chút im lặng, nhưng đoán chừng là do vẫn còn ngái ngủ nên hắn cũng không để ý nữa. Mọi người chờ thêm một lát thì Ôn Thu Sa cùng Vương Lão cũng tới nơi, mang theo mấy chiếc bảo nào, có vẻ như là một số thứ thiết yếu cho chuyến đi, sau đó cả đoàn bắt đầu lên đường.

Phong cảnh bên trong Lam Linh son mạch vô cùng đẹp, cây xanh, hoa có mọc khắp nơi, ánh nắng chiếu xuống xen kẽ qua những khe lá lại càng làm cho khung cảnh trở nên lung linh. Tuy cảnh đẹp là vậy, nhưng chẳng ai có tâm tình để ngắm nhìn nó. Thương đoàn đi chuyển trên một con đường mòn trong son mạch, rất ít khi có yêu thú qua lại, có thể nói là khá an toàn, là một con đường thường được các thương đội chọn để sử dụng. Nhưng yêu thú không phải là mối nguy hiểm duy nhất trong Lam Linh son mạch, đôi khi con người còn nguy hiểm hơn nhiều so với yêu thú. Làm một võ giả không dễ dàng, làm một dong binh lại càng không dễ dàng hơn nữa, và khi con người không còn đủ khả năng để đi theo con đường dong binh nữa, họ chọn một cách khác dễ dàng hơn, trở thành thổ phi.

Trong Lam Linh son mạch, ngoài yêu thú ra thì những toán giặc cướp mới là mối e ngại lớn nhất đối với các thương đội, thậm chí đối với những dong binh đoàn nhỏ yếu cũng vậy, giết người đoạt bảo là chuyện thường tình, mỗi ngày trong Lam Linh son mạch không chết đến 100 thì cũng 50 người, không một ai quan tâm. Từ Phong tuy chưa thích ứng được với thế giới này một cách hoàn toàn, nhưng hắn rất thích nó, một thế giới mà luật pháp, luân thường đạo lý đều chỉ là cái rơm, thực lực mới là nhất, một thế giới tự do như thế này mới là nơi mà Từ Phong hẳn muốn sống.

Ôn Văn Sơn lúc đầu nói rằng nhận thù thiếu, muốn chiêu mộ thêm người, nhưng sau khi nhận được lời đồng ý của Từ Phong, hẳn không thèm chiêu mộ thêm ai khác nữa, hẳn vô cùng tin tưởng vào thực lực của Từ Phong a. Mà trên thực tế, thực lực của Từ Phong vượt xa Sư cấp cửu phẩm, cũng có thể coi là cường giả hạng đầu trong Hắc Thạch trấn, phải biết Kim Hồ bang lão đại cũng chỉ có tu vi Sư cấp bát phẩm mà đã đủ để hoành hành ngang dọc, thực lực của Từ Phong thì không cần phải bàn.

Một đường đi, mọi người trong dong binh đoàn mặc dù luôn giữ cảnh giác với môi trường xung quanh, nhưng chuyện trò lại không thể thiếu, cả thương đội cùng dong binh đoàn đều nói chuyện vui vẻ với nhau, trừ một người. Từ Phong đi theo sau cùng tất cả mọi người, hoàn toàn im lặng, ai hỏi gì thì trả lời này, không nói thừa ra dù chỉ một chữ, một bộ dáng lạnh lùng cự người từ ngàn dặm. Thực ra tính cách của hắn không có lạnh lùng đến thế, chẳng qua hắn không quen biểu đạt nó ra ngoài, nếu nói người duy nhất mà hắn biểu lộ cảm xúc thì chỉ có Diệp Thủy Lan, còn đối với thương đội cùng dong binh đoàn này, đối với hắn cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, không cần thiết phải to ra thần quan làm gì, cứ làm tốt nhiệm vụ của mình là được.

Không tham gia trò chuyện cùng mọi người, Từ Phong lại có thời gian rảnh để tìm hiểu thực lực của dong binh đoàn này. Người mạnh nhất là Ôn Văn Sơn, Sư cấp thất phẩm, con trai của hắn là Ôn Thu Sa thì kém hơn nhiều, chỉ đạt tới Sĩ cấp tứ phẩm. Mặc Thủy cùng Mặc Hoa hai huynh đệ đều có thực lực Sĩ cấp bát phẩm, điểm đặc biệt đó là Mặc Thủy có chỉ số nhanh nhẹn cao hơn hẳn so với cùng cấp, Mặc Hoa cũng tương tự như vậy, bất quá là lực lượng chứ không phải nhanh nhẹn.

Nhưng đó không phải là thứ khiến Từ Phong chú ý, cùng một tu vi nhưng mỗi người có một thể mạnh riêng, chỉ số cũng không nói lên tất cả, thứ khiến hắn chú ý chính là hai người Vương Lão cùng Vương Báo Nhi.

Chỉ số của Vương Báo Nhi cũng không có gì gọi là bất thường cho lắm, Sĩ cấp lục phẩm, nhưng chỉ số của Vương Lão thì vô cùng kỳ quái:

-Tên: Không xác định.

Biệt danh: Vương Lão.

Chủng tộc: Nhân loại.

Sĩ cấp tứ phẩm (Tướng cấp nhị phẩm)

Nhân nhện: 1150 (10435)

Thể lực: 1090 (10235)

Lực lượng: 1250 (10775)

Tinh thần: 450 (4815)

Linh lực: 210 (4785)

Nhìn đồng chỉ số loạn thành một đoàn kìa, Từ Phong không khỏi thắc mắc: “Tiểu Linh, chuyện gì xảy ra với *Phân tích nhân thể*, sao chỉ số lại loạn lên thế kia?”

“Còn nhớ đợt trước ta đã khuyên chủ nhân bỏ một điểm tiến hóa vào kĩ năng *Phân tích nhân* không, đây chính là hiệu quả của nó đó, có thể phá giải được một số bí pháp che giấu khí tức, những chỉ số bên ngoài kìa mà chủ nhân thấy chính là chỉ số thực sự của đối tượng đó.” Tiểu Linh không nhanh không chậm trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 31: Tiểu hồ Ly

Nghe Tiểu Linh nói, Từ Phong mới sực nhớ ra, bắt đầu kể từ level 6, mỗi khi hắn lên level, hắn được hệ thống thưởng một điểm tiến hóa tự do, có thể dùng để tiến hóa bất kì một thứ gì, chỉ số cơ bản, kĩ năng, hoặc là nâng cấp một món đồ đang sở hữu, chẳng hạn như thanh Huyền giai trung phẩm Huyền khí Hắc bạch song kiếm của hắn, tuy nhiên, chỉ có huyết mạch là không thể tiến hóa theo cách này được, chỉ có đạt được điểm tiến hóa huyết mạch mới có tác dụng.

Level 6 đến 8 nhận được 3 điểm tiến hóa, mặc dù có điểm, nhưng Từ Phong không biết phải lựa chọn ra sao, cuối cùng nghe theo lời khuyên của Tiểu Linh, đem một điểm cho kĩ năng *Phân tích nhân*, một điểm cho kĩ năng *Tái sinh siêu tốc*, sau đó mặc kệ Tiểu Linh đang hò hét đòi hắn tăng điểm vào kĩ năng *Thiên ma nhân* để nhìn mặt thú cho nó.....đẹp, đem một điểm còn lại bỏ vào *Đột phá cực hạn*.

Từ Phong khá là tự tin vào thực lực hiện tại của mình, *Ngụy trang* cùng *Liếm tức* là quý thừa để hắn đánh lén, đánh trực diện thì có vũ kĩ thân pháp Phù Quang Di Ảnh hỗ trợ, *Đột phá cực hạn* hiện tại chính là bài tẩy để liều mạng của hắn, đương nhiên, chỉ khi nào hết cách rồi hẳn mới liều, tuy vậy, hẳn hẳn đạo lị bài tẩy càng mạnh thì càng tốt, nên bỏ một điểm tiến hóa vào nó là điều đáng làm.

“Ý người là, Vương Lão ẩn dấu tu vi?” Từ Phong hỏi.

“Rõ ràng là như thế rồi, ta đã giải thích đến thế rồi, còn cần thiết phải hỏi lại nữa à, ta đã nói bao lần rồi, động não đi chứ chủ nhân, không thể nào dựa mãi vào Tiểu Linh thông minh xinh đẹp vô địch siêu cấp đáng yêu này suy nghĩ hộ ngại được.....”

Nghe cái giọng trào phúng cùng tự sướng không có giới hạn của Tiểu Linh, mặc dù Từ Phong cũng đã khá quen cùng cảm thấy ứ chế, cái gì mà không động não, ta chỉ theo thói quen hỏi lại mà cũng không được à, hơn nữa, đáng yêu thì coi như là đáng đi, giọng của Tiểu Linh cũng đáng yêu thật, thông minh thì chắc chắn rồi, trí năng của hệ thống mà, nhưng mà xinh đẹp là sao chứ, đến hiện tại hắn còn chưa nhìn thấy được diện mạo của Tiểu Linh, có trời mới biết được là có thật xinh đẹp hay không.

Tự bắt mình phớt lờ đi cái con điên đang lải nhải trong đầu mình, Từ Phong không khỏi suy nghĩ, liệu rằng Vương Lão cùng Vương Báo Nhi có xuất thân đặc biệt chăng. Hẳn suy đoán cũng không phải vô căn cứ, suốt quãng đường không nói chuyện gì cả giúp hắn có rất nhiều thời gian rảnh để quan sát, hẳn nhận ra mặc dù Vương Lão với Vương Báo Nhi cư xử vô cùng bình thường, nhưng mỗi khi Vương Lão nói chuyện với Vương Báo Nhi thái độ đều có chút cung kính, cần bản không

giống như là ông nói với cháu, mà giống như là họ về nói chuyện với chủ vậy. Thêm nữa, khí chất của Vương Bảo Nhi cũng có chút tương tự với khí chất của Diệp Thủy Lan nhà hân, loại khí chất của một tiểu thư đài các, người khác không nhận ra, nhưng Từ Phong hẳn ở cạnh tiểu công chúa của một trong tứ đại gia tộc Cần Nguyên đế quốc, đương nhiên có thể nhận ra.

Ngồi thì ngồi, Từ Phong cũng mặc kệ, hai người đó xuất thân ra sao thì ra, không liên quan tới hân, và lại, Vương lão có tu vi Tướng cấp nhị phẩm, có thể coi là cường giả nhất lưu tại khu vực Hắc Thạch trấn – Lam linh sơn mạch này, an toàn của thương đội cũng có thể được đảm bảo hơn nữa, dù gì nếu có chuyện thì hân cũng lười động thủ, đương nhiên, đợi kết liễu kẻ thù cũng là lựa chọn không tệ, không cần biết quá trình ra sao, chỉ cần Từ Phong là người ra đòn diệt diệt mục tiêu thì hân sẽ được hưởng kinh nghiệm cùng điểm tích lũy.

Một ngày đi đường lững lờ trời qua, đi lại ở trong Lam Linh sơn mạch căn bản không thể nhanh được, luôn phải có người đi trước để dò la đường đi, tránh gặp phải băng nhóm thổ phỉ, hoặc là yêu thú, chiếu theo tốc độ này, ít nhất cũng phải 3-4 ngày mới có thể vượt qua Lam Linh sơn mạch tới Thiên Ứng thành, đích đến của nhóm người Từ Phong.

Tối đến, cả đoàn dừng lại dựng trại nghỉ ngơi cùng dừng bữa tối, không ai muốn đi chuyển vào ban đêm trong Lam Linh sơn mạch cả, đêm là lúc yêu thú hoạt động mạnh nhất, đi lại lung tung rất dễ gặp yêu thú tập kích. Lửa trại được nhóm lên, từng chiếc lều được dựng, mọi người bắt đầu lấy lương khô, thứ khó ra để chế biến món ăn, bởi vì cẩn thận, cả ngày mọi người không ai săn bắt đã thú làm thức ăn, cuối cùng lương khô là lựa chọn duy nhất của họ.

Tuy chi là đội ngũ tạm thời, nhưng cả dòng binh đoàn lẫn thương đội đều tụ tập lại ở chỗ lửa trại, vừa ăn uống vừa nói chuyện, có phần khá vui vẻ. Từ Phong lúc này đang ngồi ở trên một chạc cây phía trên đầu bọn họ, ngó xuống phía dưới thấy khung cảnh này, hân không khỏi khó hiểu, chỉ là một đội ngũ tạm thời, có gì mà phải cố gắng trở nên thân thiết như vậy chứ. Hân cũng đã được Ôn Văn Sơn mời tham dự, nhưng hân ngay lập tức cự tuyệt, chẳng lẽ hân cứ mang chiếc mặt nạ mà ngồi nhìn mọi người ăn uống à, mà bỏ mặt nạ ra thì lại càng không được, tuy hân không quan tâm đến ngoại hình quái dị của mình, nhưng không có nghĩa là hân thích người khác nhìn chăm chăm vào mặt hân.

Cuối cùng thì hân bỏ mặc mọi người nhảy lên một chạc cây trên cao, sau khi đảm bảo không ai có thể nhìn thấy, hân mới lười lương khô ra mà gặm. Cái thứ lương khô này vừa khó vừa cứng, mùi vị thì giống như là đang nhai gỗ vụn vậy, vô cùng khó nuốt, nhưng mà ở trên đã ngoại như thế này, không có nhiều sự lựa chọn, Từ Phong hân cũng dễ thích nghi, khó nuốt thì khó nuốt, có thực mới vực được đạo, cũng không thể để bụng đói đi làm nhiệm vụ được, hân vẫn phải ăn, không nuốt nổi thì uống một ngụm nước cũng miễn cưỡng thông qua. Ngó xuống cái nơi mà đám người Ôn Văn Sơn đang dừng để nấu lương khô, Từ Phong thầm nhủ có lẽ chi có như vậy thì mới nhai nổi cục gạch này thôi.

Mọi thứ dần yên ắng lại, mọi người sau khi ăn uống no nê thì bắt đầu trở về lều của mình để nghỉ ngơi. Từ Phong không mang theo lều, nhưng hân cũng không quan tâm lắm, dù gì hân cũng không định ngủ, mà sẽ tu luyện cả đêm, mặc dù Hỗn độn quyết mà hân tu luyện chỉ là Hoàng giai hạ phẩm công pháp, mỗi đêm tu luyện chỉ cho hân tăng tối đa 20 điểm kinh nghiệm, chỉ đủ để giải ngải, nhưng mà tu luyện mỗi tối trở thành thói quen của hân rồi, một chút kinh nghiệm thì cũng là điểm kinh nghiệm, được tí nào hay tí ấy, hân luôn tự an ủi mình như vậy mỗi đêm.

Nửa đêm, Từ Phong lúc này đang chìm đắm trong tu luyện, bỗng nghe thấy một tiếng động lạ ở phía xa vọng lại. Khẽ nhủ nhủ, hân lần bảnn: “Đừng nói là hai lần đi cùng đội ngũ vào rừng là hai lần bị tập kích nhé, nếu thế thì lần đầu tu lần sau có chết cũng không đi theo đội nữa, xui xẻo khủng khiếp.”

Nhẹ nhàng nhảy từ trên cây xuống, khởi động *Ngụy trang*, *Liếm tức* hân luôn kích hoạt gần như là 24/7 rồi, liếc nhìn mấy tên hộ vệ của thương đội đang làm nhiệm vụ canh gác, bọn họ cũng là võ giả, nhưng không có lợi hại như dòng binh, hầu hết đều là Linh cảnh võ giả, đủ chính là lý do tại sao thương đội lại phải thuê thêm dòng binh để đảm bảo an toàn, đám hộ vệ do đó lúc này đang ngủ gục ngủ gật, nào có chút gì gọi là canh gác. Khẽ lắc đầu, Từ Phong cũng mặc kệ bọn họ, dù gì thì hân cũng đang tu luyện về cái đoàn lúc này, ngoài chơi game vậy, hân đã có năng lực, vậy đồng đội ngũ thì để hân tới gánh đi.

Nhẹ nhàng không một tiếng động đi chuyển về phía phát ra tiếng động, Từ Phong càng ngày càng thích vũ kỹ thần pháp Phù Quang Di Ảnh của mình, tuy nó chỉ là Huyền giai hạ phẩm vũ kỹ, khả năng cường hóa tốc độ cho Từ Phong còn thua cả vũ kỹ thần pháp Hoàng giai trung phẩm, nhưng ngoại trừ *Thuần bộ* ra, nó còn một cái hay nữa đó là khi sử dụng thì khiến cơ thể hân nhẹ tựa lông hồng, đi chuyển gần như không gây ra tiếng động, bù lại phần nào nhược điểm của *Ngụy trang*.

Có *Ngụy trang* cùng *Liếm tức*, lại thêm Phù Quang Di Ảnh giúp đi chuyển không tiếng động, Từ Phong có thể phóng trong rừng mà không lo bị yêu thú hay ai đó phát hiện, đương nhiên, nếu đến như vậy rồi còn phát hiện được hân, chứng tỏ thực lực người ta quá mạnh, cái này thì cũng không có biện pháp a.

Một đường phóng nhanh, Từ Phong vừa tính toán đến các trường hợp có thể xảy ra, nếu gặp yêu thú thì còn đỡ, gặp một đám thổ phỉ thì phiền phức to, có thể lợi mà cũng có thể hại. Lợi đó là nếu đối phương không có Tướng cấp võ giả, hân không ngại mà động thủ tại chỗ, đem chi số của bọn chúng nhét vào người mình, còn nếu có Tướng cấp võ giả thì mình nên trở về đánh động mọi người để....chạy trốn, có trời mới biết Vương lão có chịu động thủ hay không, dù gì người ta cũng đang cần tu vi, nếu đến lúc này cấp Vương lão tìm lại Vương Bảo Nhi bỏ chạy thì hân chỉ có thể khóc không nước mắt.

Nhanh chóng đi tới nơi phát ra tiếng động, Từ Phong không hề thấy một người nào như hân nghĩ, đúng hơn là một con yêu thú cũng không có. Nhìn quanh một lúc, hân cũng chỉ có thể kết luận là có đã thú hay gì đó đã gây ra tiếng động, hơi thất vọng một chút, nhưng mà thời kỳ vậy, không phải lúc nào cũng có người đưa lên tận miệng cho hân giết lấy điểm kinh nghiệm. Đúng lúc Từ Phong định quay người rời khỏi, hân lại nghe thấy tiếng xột xạt từ một bụi cây gần đó. Để thẳng cánh giác tới mức tối đa, Từ Phong nhẹ nhàng đi tới bụi cây phát ra tiếng động, vẫn giữ nguyên trạng thái *Ngụy trang*, hân cúi người xuống, đưa mắt nhìn qua kẽ lá.

Đạp vào mặt hân là một thân ảnh trắng muốt khiến hân không khỏi dờ người ra trong chốc lát. Đứng hiểu nhắm mắt, thân ảnh này căn bản không phải là của con người, mà là của một con yêu thú. Chi thấy một con tiểu hồ ly toàn thân một màu trắng muốt đang nằm đây, một tội hơi thò của nó lúc này chỉ còn thoi thóp, phần bụng có một lỗ thủng lớn đang chảy máu tươi ào ạt.

Lí do Từ Phong dờ người ra là bởi vì.....hân cực kì thích cáo, kiếp trước hân cũng đã nuôi lên một lúc hai con cáo trong nhà, so sánh với các loài sùng vật khác thì có hơi khác người, nhưng bản thân hân vốn đã khác người rồi, thêm chút nữa cũng không khiến mọi thứ tệ hơn là bao. Nhưng mà hai con cáo đó của hân đó so sánh với tiểu hồ ly trước mặt thì căn bản không cùng cấp bậc, tiểu hồ ly này phải nói là đỉnh cấp xét về độ đáng yêu của nó, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn chi to cỡ con mèo nhỏ, toàn thân một màu lông trắng muốt, không cần sờ cũng biết vô cùng mềm mại. Đáng tiếc, sinh linh hoàn mỹ này hiện đang nằm thoi thóp, vô cùng khó nhọc mà hít lấy từng chút từng chút một không khí, nhưng cũng không kéo dài được bao lâu, về thương ở bụng tiểu hồ ly vẫn chảy máu không ngừng, chẳng mấy chốc nó sẽ chết do mất máu.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Cứu chữa

Mất thấy tiểu hồ ly sắp trở về đất mẹ, Từ Phong liền hỏi Tiểu Linh: “Có cách nào để cứu nó không?”

“Không thể, chủ nhân cũng biết yêu thú không thể phục dụng đơn được như nhân loại mà, nếu là nhân loại võ giả thì vết thương cỡ này dùng đơn được cấp cao là có thể giữ được mạng, bất quá nó lại là yêu thú.” Tiểu Linh ngay lập tức trả lời.

Nghe vậy, Từ Phong không khỏi thất vọng, thực ra thì hân cũng biết yêu thú không thể sử dụng đơn được như nhân loại, hỏi là để cầu may. Nhìn tiểu hồ ly đang thoi thóp trước mắt, hân giải trừ *Ngụy trang*, vén lông cây, không nhìn được mà bế nó lên ôm vào lòng, mặc kệ máu cùng bùn đất dính vào người. Tiểu hồ ly đang nằm bỗng thấy bụi cây được vén lên, sau đó có một thứ gì đó nhẹ nhàng bế nó lên, nó chỉ có thể miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy một người, rồi sau đó chìm vào hôn mê.

“Thực ra thì.....cũng có một cách”, đúng lúc này, tiếng nói của Tiểu Linh lại vang lên lần nữa.

“Cách gì?”, Từ Phong gần như ngay lập tức hỏi lại.

Ngập ngừng một chút, Tiểu Linh mới nói: “Chủ nhân cũng biết Thiên Ma nhất tộc có năng lực chữa lành vết thương cực mạnh đúng chứ, tất cả là nhờ thiên phú từ huyết mạch. Chủ nhân là Bán Thiên Ma, tuy năng lực chữa thương của Thiên Ma tộc đã dung hợp với dị năng của ngài để tạo ra kĩ năng *Tái sinh siêu tốc*, trở thành một kĩ năng trong hệ thống, nhưng cũng không thể phủ nhận đó là nhờ vào huyết mạch của Thiên Ma nhất tộc đang chảy trong cơ thể ngài. Có một loại đơn được gọi là Thần Huyết đan, thấp phẩm đơn được, công dụng là kết hợp với một loại huyết mạch, khi ăn vào sẽ tạm thời có được năng lực đặc thù của loại huyết mạch đó trong thời gian ngắn, điều kiện tiên quyết đó là tìm được tinh huyết để chế luyện nên Thần Huyết đan. Loại đơn được này yêu thú cũng có thể sử dụng, suy cho cùng, yêu thú còn dựa vào huyết mạch hơn cả nhân loại, nếu cho tiểu hồ ly này dùng Thần Huyết đan sử dụng tinh huyết Thiên Ma làm chất dẫn, tuy không đảm bảo vết thương sẽ lành ngay, nhưng giữ mạng thì chắc chắn.”

Nghe Tiểu Linh nói, Từ Phong biết là thật sự có cách, bằng không thì Tiểu Linh cũng sẽ không đề cập đến, hân vội vàng nói: “Loại đơn được này có trong cửa hàng hỏi doái của hệ thống đúng không? Sao ta lại chưa nhìn thấy bao giờ nhỉ?”

“Chủ nhân chưa nhìn thấy không có nghĩa là hệ thống không có, không có đơn được nào mà hệ thống không có cả, chỉ là chủ nhân có trả nổi giá để hỏi doái nó không mà thôi. Thần Huyết đan này với khả năng hiện tại của chủ nhân thì có thể hỏi doái nó, nhưng mà cái giá phải trả thì có hơi.....”, nói đến đây, Tiểu Linh bỗng im bặt, giống như là có gì đó khó nói.

“Có gì thì cứ nói ra, không có vấn đề gì cả!”

“Cái gì phải trả đó là hệ thống sẽ trực tiếp lấy tinh huyết của chủ nhân làm chất dẫn, đồng thời chủ nhân phải trả 5 vạn điểm tích lũy sau đó sẽ luyện chế ra một khóa Thần Huyết đan. Tinh huyết không phải là máu huyết thông thường, mà là phần máu huyết ẩn chứa tinh hoa sinh mệnh, trực tiếp ảnh hưởng tới tuổi thọ của chủ nhân. Với độ tinh khiết của huyết mạch Thiên Ma hiện tại của chủ nhân, luyện chế một khóa Thần Huyết đan ít nhất sẽ rút đi của chủ nhân hơn 10 năm thọ nguyên, ngài nên cân nhắc kĩ, bởi nếu thật sự chế luyện, tuổi thọ của ngài chỉ còn lại khoảng 20 năm mà thôi.”

Nghe đến đây, Từ Phong không kim được mà hít một ngụm khí lạnh, sau lần thiêu đốt sinh mệnh đổi lấy một lần dịch chuyển tức thời để tránh không bị tên Ngụy Thánh Ngô Anh kia chém chết, hân chỉ còn lại 31 năm tuổi thọ. Nếu bây giờ hân đồng ý luyện chế Thần Huyết đan, hân sẽ mất đi 5 vạn điểm tích lũy cùng hơn 10 năm tuổi thọ. Mất đi điểm tích lũy là chuyện nhỏ, mất đi tuổi thọ mới là chuyện lớn, chế xong hân chỉ còn 20 năm tuổi thọ, mà hân phải đợi tới Tướng cấp mới được gia tăng tuổi thọ a.

Mặc dù có hệ thống trợ giúp, nhưng hân không biết liệu mình có đủ khả năng đợi tới Tướng cấp trước khi cạn hết tuổi thọ hay không, có trời mới biết trong tương lai hân có gặp tình huống sinh tử tồn vong buộc phải thiêu đốt thọ nguyên nữa hay không, nên nói hân hiện tại mới chỉ là Sĩ cấp thấp phẩm, chạng đường tới Tướng cấp còn xa lắm.

Cúi đầu nhìn tiểu hồ ly đang thoi thóp trong ngực, Từ Phong bỗng có cảm giác mình phải cứu nó bằng mọi giá, không biết là vì tình cách cổ quái của hân, hay là bởi vì hân là một người cực thích may con cáo, hoặc là một lí do nào khác, hân không phải là dạng người hay đắn đo, nếu đã có linh cảm, thì làm theo đi. Khóe miệng khẽ nhếch lên, hân nỏ một nụ cười có chút điên cuồng: “Khặc khặc, lần từ đénch thêm quan tâm nữa, Tiểu Linh, luyện chế cho ta một viên Thần Huyết đan, hơn chục năm tuổi thọ mà thôi, cũng lắm sau này lũ từ đi săn người số lượng lớn để lên Tướng cấp!”

“Xác nhận luyện chế Thần Huyết đan, tiêu hao 5 vạn điểm tích lũy, tinh huyết Thiên Ma 30%, tuổi thọ giảm đi 11 năm. Thời gian hoàn thành ước tính: 5 phút”, ngay sau khi nghe thấy mệnh lệnh của Từ Phong, tiếng thông báo của hệ thống vang lên, đương nhiên vẫn là giọng của Tiểu Linh.

Tiếng thông báo vang lên, Từ Phong cảm giác cơ thể bỗng trở nên lạnh lẽo, có thứ gì đó bị rút ra khỏi cơ thể hân, ngay sau đó là một trận chóng mặt quay cuồng, hân đoán chừng đây chính là tác hại của việc mất đi tinh huyết. Đứng một lúc mới hoàn hồn lại được, hân ngắm nhìn tiểu hồ ly đang ở trong lòng.

Từ Phong cũng không rõ tại sao hân vừa nhìn thấy tiểu hồ ly này lại không kìm nén được mà muốn cứu giúp nó, nhưng hẳn không phải người thích tìm hiểu căn kễ, thứ hẳn theo đuổi là tự do, chỉ cần hẳn thích là được, hiện tại hẳn muốn cứu tiểu hồ ly, vậy thì làm thôi, và lại, hẳn vốn cực kì ưa thích loài cáo, hẳn còn từng nuôi chúng làm sủng vật nữa cơ mà, vậy nên việc cứu tiểu hồ ly này cũng không có gì là lạ lắm.

Năm phút rất nhanh đã trôi qua, một tiếng thông báo “Hoàn thành” vang lên, sau đó là một viên đan được màu đỏ to bằng đầu ngón út xuất hiện trong tay hẳn, mùi huyết tinh tỏa ra nồng nặc. Có trời mới biết được bên trong viên đan được này có những gì, nhưng đã là hàng của hệ thống xuất ra, chắc hẳn là hàng xịn, thôi thì cũng không còn cách nào khác, cứ vậy mà dùng thôi.

Nói đoạn Từ Phong cạy miệng tiểu hồ ly ra, sau đó nhét viên đan được vào trong đó. Thập phẩm đan được đúng là thập phẩm, tác dụng dưng sảo thấy bóng. Từ Phong vừa nhét viên đan được vào miệng tiểu hồ ly, chỉ một chút sau, cơ thể tiểu hồ ly cũng xảy ra những biến hóa tương tự cơ thể hẳn. Từng lớp giáp cốt bắt đầu mọc ra, bao phủ lấy cơ thể của tiểu hồ ly, trên mặt xuất hiện phù văn, nhưng không như Từ Phong chỉ là nửa khuôn mặt, phù văn tràn ra khắp khuôn mặt của nó.

Dùng là huyết mạch của Thiên Ma nhất tộc, mạnh đến kinh người, chỉ thấy vết thương ở bụng tiểu hồ ly trước đó vẫn đang rỉ máu, hiện tại đã ngừng chảy máu, miệng vết thương cũng đã tạm thời khép lại. Chỉ sau thoáng chốc, hơi thở của tiểu hồ ly đã trở nên vững vàng, không còn yếu ớt như ngọn nến trước gió như ban này nữa. Mặc dù vết thương ở bụng chưa thể lành ngay được, nhưng nhờ huyết mạch Thiên Ma, giữ mạng không phải là vấn đề, chỉ cần tỉnh dưỡng là có thể lành lại được. Lấy từ trong không gian giới chỉ một cái áo, hẳn xé nhỏ ra thành mấy miếng vải nhỏ, bắt đầu băng bó cho tiểu hồ ly, dù có Thần Huyết đan, nhưng hiệu lực của nó sẽ nhanh chóng biến mất, vẫn nên băng bó từ tế cho nó, hẳn cũng không muốn tiểu hồ ly khiến hẳn mất 5 vạn điểm tích lũy cùng 11 năm tuổi thọ chết vì nhiễm trùng hay mấy thứ đại loại vậy, có quý mới biết thế giới này có những thế loại vì trùng bệnh độc gì, cứ cần thận vẫn hơn.

Vừa băng bó cho tiểu hồ ly xong, đúng lúc này, hẳn có cảm giác như có một ánh mắt của ai đó vừa nhìn qua mình, trực giác của một sát thủ chuyên nghiệp như hẳn luôn vô cùng nhạy bén. Ngay lập tức ôm lấy tiểu hồ ly, Từ Phong thì triển *Ngụy trang cùng Liễm tức*, sau đó dùng Phù Quang Di Ảnh di chuyển lên trên một nhánh cây gần đó, tất cả đều không gây ra một tiếng động. Vẫn cảm nhận thấy dường như có ánh mắt cứ dính chặt lên người mình, Từ Phong không khỏi buồn bực, cái cảm giác này là sao a, bỗng lúc này hẳn cảm thấy có một áp lực như có như không từ phía trên truyền xuống.

Tĩnh to mò nổi lên, Từ Phong ôm theo tiểu hồ ly, nhảy lên trên một ngọn cây, không mất bao lâu liền tìm được nơi phát ra thứ áp lực vô hình đó. Đó là một người toán thân màu đỏ trắng, lúc này đang đứng lơ lửng trên không trung, không ngừng ngo nghiêng xung quanh. Có thể đứng trên không trung lâu như thế này, ỉ nhất cũng là cao thủ Tôn cấp không thể nghĩ ngờ, nghĩ đến đây, Từ Phong không khỏi cười khỏ, vẫn nói Tôn cấp thuộc hàng đỉnh của võ giả trên đại lục, số người không quá nhiều, nhưng đến nay, Tôn cấp Từ Phong cũng đã gặp 5 người, đến cả Ngụy Thánh hẳn cũng đã gặp, giờ lại thấy thêm một cao thủ nữa, chẳng lẽ Tôn cấp không đáng tiền đến như vậy à, đi đâu cũng gặp.

Thiên ma nhân có hạn chế về khoảng cách sử dụng, nhưng *Phân tích nhân* thì không. *Phân tích nhân* mới được Từ Phong tiến hóa một lần, lúc trước đã thể hiện rõ năng lực sau khi nhận được tiến hóa khi nhìn được chỉ số ẩn dấu của Vương lão, hẳn muốn thử xem liệu có khả năng nhìn được chỉ số của Tôn cấp cường giả hay không, từ đó hẳn có thể có được hiểu biết sơ bộ về chênh lệch thực lực của Tôn cấp với bản thân hẳn. Nói là làm, Từ Phong liền thi triển *Phân tích nhân* về phía thân ảnh trên không trung.

Chẳng biết thế nào, đúng lúc Từ Phong thi triển *Phân tích nhân*, bóng người trên không trung bỗng quay đầu nhìn thẳng vào hẳn. Từ Phong bỗng thấy tâm thần chấn động, giống như là có một con mắt vô hình đang nhìn thẳng vào linh hồn hẳn, tỏa ra áp lực khiến tâm thần hẳn đông cứng lại. Lấy hết sức nhắm con mắt của mình lại, Từ Phong phun ra một ngụm máu, ngã từ trên cao xuống. Cơ thể hẳn va chạm mạnh với mặt đất phát ra một tiếng “bịch” lớn. Cán bản không kịp hoàn hồn, Từ Phong miễn cưỡng bò dậy, lần người sang một gốc cây cách đó hơn mười mét, vẫn duy trì trạng thái *Ngụy trang cùng Liễm tức*.

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 33: Thánh cấp cường giả

Tên mặc đỏ trắng lúc này đang buồn bực, mục tiêu truy đuổi của hẳn vừa mới lúc này hẳn vẫn còn cảm nhận được khí tức, vậy mà chỉ mấy phút sau đã biến mất hoàn toàn, giống như tan vào hư không vậy. Bỗng nhiên hẳn cảm thấy giống như ai đó đang quan sát mình, ở trong tâm cảm nhận của hẳn, xác thực có vài cơn yếu thú, nhưng cái hướng mà hẳn cảm thấy ảnh hưởng đó chiều tới, lại không hề có gì cả, không có chút khí tức nào tồn tại ở đó luôn. Khẽ nhàu mày, hẳn tập trung tinh thần lực, xoay người nhìn về hướng đó, đồng thời bắt đầu phát tinh thần lực, ngay sau đó hẳn liền cảm thấy ánh mắt đó đã biến mất, đồng thời nghe thấy tiếng một vật gì đó rơi xuống đất.

Gần như ngay lập tức, bạch y nhân biến mất trên bầu trời, tích tắc sau đó đã xuất hiện ở ngay chỗ Từ Phong rơi xuống. Đưa mắt nhìn xung quanh, hẳn nhận thấy một hồ lõm rõ ràng trên mặt đất cùng với mấy vết máu vẫn còn mới, nhưng xung quanh không có một thứ gì cả. Cúi người xuống, đưa tay chạm vào vết máu trên mặt đất, máu vẫn còn ấm, khẳng định là vừa mới rơi ra, nhưng hẳn lại không hề cảm nhận thấy một chút khí tức nào tương tự với chỗ máu này xung quanh đây cả, chẳng lẽ cái thứ đó cứ như vậy biến mất vào không khí à. Tiếp tục quan sát xung quanh, bạch y nhân bỗng biến mất tại chỗ, sau đó lại xuất hiện ở chỗ mà Từ Phong tìm thấy tiểu hồ ly ở không xa. Nhìn vết máu trộn lẫn bùn đất trên mặt đất, hẳn nở một nụ cười, miệng lẩm bẩm:

“Đúng là thứ này rồi, khẳng định vẫn chưa chạy xa được, khả khả, tốt lắm, truy đuổi người đã mấy ngày rồi, cuối cùng cũng đuổi kịp!”

Đứng đây, bạch y nhân nhìn xung quanh một chút, sau đó nhún mình nhảy lên trên trời, xuyên qua tầng cây, sau đó phóng mình bay về một hướng, mặc kệ không thèm quan tâm đến cái thứ gì mới quan sát mình lúc này.

Từ Phong ngã từ trên cây xuống, cả người đập mạnh xuống đất, cơ mà chừng đó không là bao so với cường độ cơ thể của hẳn hiện tại. Nhưng vấn đề không nằm ở đó, lúc này đầu hẳn đang đau như búa bổ, tinh thần tàn loạn khó có thể tập trung lại được, căn bản không thể suy nghĩ được gì, đến hành động cũng khó khăn, vừa chạm đất, bản năng mách bảo hẳn phải rời khỏi đây ngay lập tức, ỉ nhất cũng phải tránh xa cái chỗ hẳn vừa rơi xuống ra. Cuối cùng thì bản năng hẳn vẫn rất tốt, cứu hẳn được một mạng.

Miền cường ngưng tụ tinh thần, Từ Phong có thể nhìn thấy thân ảnh của bạch y nhân xuất hiện ở ngay chỗ hẳn vừa chạm đất, làm mấy hành động kì quái, sau đó phóng người lên không trung rồi biến mất.

Từ Phong tiếp tục nằm đờ người dưới gốc cây đến hơn mười phút sau mới thấy tỉnh táo hơn một chút. Khó nhọc ngồi dậy, hẳn kiểm tra tiểu hồ ly vẫn còn đang nằm trong lòng mình, hoàn hảo, không bị thương hay gì cả, chỉ là Thần Huyết đan đã hết tác dụng, lớp giáp cốt cùng phù văn đã tiêu biến, vết thương ở bụng nhờ vào huyết mạch Thiên Ma cường hẳn tạm thời không đáng lo nữa.

Nhớ lại tình cảnh lúc này, Từ Phong thầm cười khỏ, đúng là tò mò hại chết người mà, chỉ là nhất thời có chút hiếu kì mà suýt chút nữa đi đời nhà ma. Tự nhủ từ giờ phải dùng *Phân tích nhân* cẩn thận hơn, cao thủ có độ linh mãnh quá kinh khủng, tuy lúc này hẳn chỉ kịp nhìn bạch y nhân một chút xua, nhưng thế cũng đủ để *Phân tích nhân* hoạt động một chút.

“Hừ, Thánh cấp à, không thể tin được lại mạnh đến như vậy, tên Ngô Anh so với người này thì đáng xách dép cho người ta, móa, mạnh vài cả linh hồn, chỉ liếc một cái mà lao từ suýt chết. Cơ mà, rồi có một ngày ta sẽ đạt tới cấp bậc của người thời, à không siêu việt người mới dừng chứ, khắc khắc khắc....”, lúc đầu chỉ là Từ Phong lẩm lẩm bẩm, nhưng sau đó trở thành một tràng cười điên loạn.

Lúc này tiếng Tiểu Linh vang lên, nghe vô cùng ngán ngấm: “Tội nghiệp, bị một tên Thánh cấp hạ cho một cái đá phát điên, tội nghiệp quá, tội nghiệp.....Tiểu Linh quá, sao lại phải đi theo loại chủ nhân này chứ....”

“Im lặng, điên cái rắm á, ta chỉ là hơi có chút xúc động thôi, vừa rồi khẳng định là công kích tinh thần, sao hệ thống không bảo vệ ta vậy hà con bé Tiểu Linh àn hại kia.” Từ Phong có chút câu tiết mà hỏi.

“Sao lúc có việc nhờ người ta thì không nói người ta ăn hại đi.....hệ thống không phải là không bảo vệ, mà bởi vì tu vi của chủ nhân chưa đủ để hệ thống có thể mở ra định mức bảo vệ đến cấp bậc đó, chỉ có thể bảo vệ đến mức độ nhất định thôi, phần còn lại là do chủ nhân gánh. Hệ thống giúp chủ nhân tiến hóa trở thành thực thể hoàn mỹ, nhưng việc chính vẫn là phải nhờ sự cố gắng của chủ nhân, chứ không thì trực tiếp đưa chủ nhân lên làm thần luôn cho rồi.” Tiểu Linh nói.

Mặc dù không nhìn thấy, nhưng Từ Phong có thể tưởng tượng được cảnh Tiểu Linh đang bủi mũi khi nói mấy lời này. Cơ mà Tiểu Linh nói cũng có lí, không có cái bánh nào tự nhiên rơi từ trên trời xuống cả, hệ thống chỉ trợ giúp mình mà thôi, không thể cái gì cũng ý lại được, nếu hẳn hiện tại chỉ có tu vi Sĩ cấp thất phẩm, mà nhờ hệ thống có thể chống lại công kích tinh thần của Thánh cấp cường giả, thì đến bản thân hẳn cũng muốn kháng nghị với tên tác giả đang viết câu chuyện về hẳn, là tại sao lại tăng sức mạnh quá đã như vậy, không thú vị gì cả, đây là trong trường hợp thật sự có tồn tại tên tác giả đó.

“Ách, mình nghĩ đi đâu vậy, chắc, đọc nhiều tiểu thuyết quá mà, mặc kệ ta có phải nhân vật trong bộ truyện nào đó hay không, ỉ nhất những gì đang xảy ra đối với ta đều là sự thật, quan tâm lắm cái rắm gì, đúng là đọc nhiều tiểu thuyết quá đắm ra hoang tưởng mà.” Lắc lắc đầu, Từ Phong ôm lấy tiểu hồ ly vẫn đang nằm trong lòng mình ngủ, bất chợt trở về chỗ mọi người cảm trại.

Về đến nơi, thứ đầu tiên mà hẳn nhìn thấy đó là cảnh hai tên hộ vệ, không còn gút gù ngủ nữa, mà là gác hẳn xuống đất mà ngủ ngon lành. Nhìn hai tên phế vật này, Từ Phong ngán ngấm lắc đầu, may là không thật sự có biến, chứ đồng đội như thế này, hẳn cũng chào thua, gánh không nổi.

Tờ mờ sáng, mọi người lục tục thức dậy, sau khi thu dọn một chút, liền bắt đầu khởi hành. Trên đường đi, cuối cùng cũng có người nhận ra Từ Phong có chút khác thường, lúc này hẳn không tự lại phía sau đoàn như mọi khi nữa, mà trực tiếp nhảy lên trên một chiếc xe ngựa mà ngồi. Mặc dù biết tình hình hẳn có quái, nhưng mọi người trong đoàn cũng không kìm được mà chú ý tới hẳn.

Vương Bảo Nhi nhảy lên chiếc xe ngựa mà Từ Phong đang ngồi, về kiềng để lúc trước đối với Từ Phong đã không cánh mà bay, thân thiết hột:

“Sao vậy, Quý Ánh Tu La đại nhân mới có một ngày mà đã mệt đến mức không đi nổi à?”, nói xong còn cơ miệng cười khúc khích nhìn Từ Phong, một bộ dáng trêu ghẹo rõ ràng.

Quý Ánh Tu La là biệt danh Từ Phong có được sau lần xử đẹp Kim Hồ bang, được người của Hắc Thạch trấn vô cùng “yêu mến” mà tặng cho. Lí do tạo nên biệt hiệu này cũng đơn giản, bởi vì Từ Phong đeo mặt nạ tu la, và lúc hẳn giết người, thân ảnh hẳn thoát ẩn thoát hiện như ma quỷ, vậy nên mới có biệt hiệu Quý Ánh Tu La.

Đối với cái biệt hiệu này, Từ Phong thì không có ý kiến, nhưng Tiểu Linh thì vô cùng bất mãn, cái gì mà Quý Ánh Tu La chứ, phải gọi là Thiên Sát Tôn Giả hay cái gì đại loại thế chứ, nghe ngầu hơn hẳn. Đối với logic của Tiểu Linh, Từ Phong cũng không phải mới biết đến ngày một ngày hai, đến cả trang phục hiện tại của hẳn cũng là do Tiểu Linh thiết kế, ngẫu đâu chưa thấy, chỉ thấy ai cũng nhìn Từ Phong như nhìn quái vật, cũng may Từ Phong hẳn không thấy bộ đồ vướng víu, nên miễn cưỡng ăn mặc như vậy, tránh cho Tiểu Linh không lại lòng suốt ngày lái nhái bên tai.

Nghe Vương Bảo Nhi trêu ghẹo, Từ Phong không nói gì, chỉ hề vạt áo mình ra, để lộ ra tiểu hồ ly trong lòng. Tiểu hồ ly đã tỉnh dậy từ lúc này, trái với suy nghĩ của Từ Phong, nó không hề tỏ ra sợ hãi hay thù địch với một nhân loại như hẳn, mà chỉ giương mắt lên ngó xung quanh, rồi sau đó nhìn hẳn một lát, rồi mặc kệ mọi thứ, tiếp tục cuộn tròn nằm trong lòng hẳn. Lúc này tiểu hồ ly vẫn đang nằm trong lòng hẳn, chỉ chi vào nó, Từ Phong trả lời: “Nó bị thương, ở trên xe ngựa êm ái hơn, tốt cho nó.”

Vương Bảo Nhi nhìn thấy khối bóng gòn trắng tinh trong lòng Từ Phong liền kinh hô: “À! Tiểu hồ ly thật đáng yêu, huynh nhặt được nó ở đâu vậy?”. Nhún vai, Từ Phong chỉ nói: “Nhặt được hôm qua.” Sau đó mặc kệ Vương Bảo Nhi ngồi nhìn ngắm tiểu hồ ly đang nằm ngoan ngoãn trong lòng hẳn, phát huy tính cách “yêu thích thú dữ thương” của con gái đến mức tận cùng.

Đúng lúc này, Mặc Thủy đi tới gần, thấy hình dáng của tiểu hồ ly thì không khỏi kêu lên: “Á dù, à nhầm, trời ơi, là Cửu Vị Yêu Hồ à, loài yêu thú này có huyết mạch vô cùng cao, nghe nói mỗi khi tiến giai sẽ có thêm một đuôi, nghe nói về sau khi đạt tới đỉnh cao sẽ có chín đuôi á. Huynh đệ kiểm đầu ra nó vậy, nó là dạng yêu thú siêu quý hiếm á, nếu có thể nuôi thành sủng vật thì về sau thực lực vô cùng cường hoành, mặc dù hiện tại chỉ có một đuôi, nhưng bây giờ mà đem nó lên sân đấu giả bán thì cũng kiếm được ỉ nhất mấy trăm vạn kim tệ đó, phát tài rồi.....”

Nói đoạn giống như mơ màng đưa tay đến gần, muốn chạm vào người tiểu hồ ly, à không, lúc này phải gọi là Cửu Vị Yêu Hồ mới đúng. Mặc dù bị thương nằm trong lòng Tử Phong, nhưng tiểu hồ ly không hề ngủ, cảm giác của nó đối với môi trường xung quanh vẫn rất tinh敏, thấy bàn tay của Mặc Thủy đưa tới liền lui về phía sau, chui rúc vào trong vạt áo của Tử Phong chạy trốn.

Mắt thấy sắp chạm được vào lớp lông mềm như nhung của tiểu hồ ly, Mặc Thủy bỗng thấy có tay mình bị một cái gọng kìm tóm lấy, kẹp chặt lại, sau đó là mấy tiếng xương cốt kêu lạch cạch như sắp vỡ, kèm theo là một luồng sát khí lạnh lẽo đập vào mặt khiến hắn rụng tóc gáy.

Tử Phong nhìn cái tay của tên Mặc Thủy, ngay từ đầu hắn đã có chút không ưa cái tên đó vỗ vai mình ở trong dòng binh công hội này rồi, giờ nhìn tiểu hồ ly trong lòng mình đang co rút trốn tránh cái bàn tay đang giờ ra kia, hắn không khỏi thấy ngứa mắt. Hừ lạnh một tiếng, Tử Phong tóm lấy cổ tay Mặc Thủy, miệng nói “Đám động tới nó, ta đem người ché ra thành 18 mảnh!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Đi săn

Nghe câu nói đầy sát khí của Tử Phong, Mặc Thủy không khỏi rung mình lùi lại phía sau. Ôn Văn Sơn ở ngay bên cạnh thấy thế đành phải cười giáng hòa: “Ha ha, thôi nào, Mặc Thủy cũng chỉ muốn chạm vào nó một chút thôi, làm gì mà phải nóng giận vậy chứ.” Nói rồi liếc mắt cho Mặc Thủy ra hiệu.

Mặc Thủy hẳn tính cách bộp chộp không suy nghĩ không có nghĩa là hèn nhát, thấy ánh mắt của Ôn Văn Sơn, hắn cũng thuận nước đưa thuyền, cười giả là nói: “Phải đấy phải đấy, tôi cũng chỉ muốn chạm vào nó thôi, huynh đệ càng thẳng quá, nó là sùng vật của cậu, tôi nào dám làm gì nó à!”

Tiểu hồ ly giống như nghe hiểu tiếng người, thấy Mặc Thủy cười lạnh, liền không tỏ ra sợ hãi nữa, bỏ ra ngoài, lấy chân cào cào vào tay Tử Phong. Sau khi Tử Phong đưa tay bế tiểu hồ ly lên ôm vào ngực, lúc này nó mới có vẻ thỏa mãn lén nhắm mắt lại mà ngủ. Mặc dù Tử Phong nói hẳn nhất được tiểu hồ ly từ hôm qua, nhưng mọi người không ai tin, cứ nhìn vào biểu hiện thần mật của nó với Tử Phong mà xem, không nuôi thì lúc nhỏ thì ai mà tin được. Cơ mà Tử Phong làm thế nào để giấu nó suốt quãng đường đi thì không ai biết, cuối cùng mọi người cũng không biết đầu mối là thật nữa.

Đối với biểu hiện thần mật của tiểu hồ ly với mình, Tử Phong cũng vô cùng nghi hoặc, thường nói yêu thú luôn có địch ý với nhân loại, tiểu hồ ly này tốt xấu gì cũng là yêu thú nhị giai, không có lí nào lại ưa thích nhân loại cả. Hơn nữa, tiểu hồ ly này giống như là nghe hiểu được tiếng người vậy, thấy Mặc Thủy đòi đem nó đi bán thì chạy trốn, lúc hắn cất lời đe dọa Mặc Thủy thì giống như là vô cùng thỏa mãn, còn cọ cọ đầu vào lông hắn làm nũng, tất cả đều khiến hắn liên tưởng tới một.....con người chứ không phải là yêu thú.

“Không phải là ta bắt được một con hồ ly tinh chứ?” lúc lắc đầu, hắn không khỏi tự giễu, hồ ly tinh cần bản không tồn tại ở thế giới này, tuy vậy yêu thú hóa hình thì có đấy. Nhưng yêu thú hóa hình bét nhất cũng là Thất giai yêu thú, tương đương Thánh cấp nhân loại. Người nghĩ một con yêu thú Thánh cấp sẽ dễ dàng dễ người đem ôm vào lòng nựng nựng như sùng vật ư, mơ đi.

Và lại Tử Phong cũng đã dùng *Phân tích nhân* ngộ qua thuộc tính của tiểu hồ ly rồi, nhị giai cao cấp yêu thú, không sai vào đâu được, hẳn chỉ có thể mặc định coi tiểu hồ ly hiểu tiếng người mà đối xử thôi. Đoàn chừng thần thiết với hắn cũng chỉ là vì hắn đã cứu mạng nó, thay vì nhân lúc nó bị thương thì một đóa xiên chết, rồi lột da đem bán, bộ da lông của nó chắc cũng đáng giá lắm đó.

Giữa trưa, hành trình của cả đoàn đến bãi gầy vẫn an toàn, để tiết kiệm thời gian, mọi người không dừng lại ăn trưa mà vừa đi vừa dùng tạm lương khô, nhìn mọi người ăn lương khô cùng thịt khô, Tử Phong không khỏi nhàu mày, hắn cũng không ngại gặm củi, à nhầm lương khô, nhưng thời tiết nắng nóng ở bức buổi trưa cũng dễ khiến mọi người mệt mỏi.

“Rời đội một chút thì cũng được thôi, lấy thực lực của cậu hẳn không là vấn đề, nhưng nếu cậu đi xa quá thì sao có thể đuổi theo bọn ta được, trong Lam Linh sơn mạch rất dễ bị mất phương hướng a.”

“Không vấn đề, khả năng truy tung của ta rất tốt, cần bản không thể lạc khỏi mọi người được!” Tử Phong trả lời.

Thấy Tử Phong nói chắc như đinh đóng cột, Ôn Văn Sơn thoáng ngập ngừng một chút, sau đó gật đầu nói: “Được rồi, vậy cậu đi rồi nhanh chóng quay trở lại, mọi người có thể chờ cậu một lát, tranh thủ nghỉ trưa luôn cũng được.”

“Không cần phải đợi ta đâu, cứ tiếp tục đi chuyển đi...” còn chưa dứt lời, thân ảnh của Tử Phong đã biến mất trước mắt Ôn Văn Sơn. Ngó xung quanh không thấy Tử Phong đâu, Ôn Văn Sơn cuối cùng vẫn quyết định bảo mọi người dừng lại nghỉ trưa, mặc dù đang ở trong rừng, nhưng thời tiết nắng nóng ở bức buổi trưa cũng dễ khiến mọi người mệt mỏi.

Dùng Phù Quang Di Ảnh lấy tốc độ nhanh nhất lao vút vào trong rừng, trong đầu thầm nói: “Tiểu Linh, liệu cái thiết bị định vị đó có dùng được không, ta không muốn để mất tiểu hồ ly đó đâu a.”

“Ui xời yên tâm đi, Tiểu Linh lấy danh dự và nhân phẩm của bản thân ra để thề rằng nó hoạt động tốt, và lại, nó là sản phẩm của hệ thống mà, đương nhiên hoạt động tốt chứ.” Tiểu Linh dùng một giọng tự hào để nói.

Thực ra thuật truy tung của hắn tuy là tốt, nhưng dưới điều kiện *Thiên Ma Nhân* có thể hoạt động, cơ mà đám người Ôn Văn Sơn toàn dùng ngựa hoặc đi bộ để di chuyển, có thánh mới truy được, hẳn nói vậy là bởi vì lúc này, thông qua Tiểu Linh giúp đỡ, hắn đã hối đoái được một thiết bị định vị từ hệ thống với cái giá là năm ngàn điểm tích lũy, loáng cái biến số điểm tích lũy còn lại của hắn xuống còn hơn một vạn năm ngàn điểm.

Theo như Tiểu Linh nói, gắn thiết bị này lên đối tượng, trong vòng bán kính 100km hẳn có thể xác định được vị trí chính xác của đối tượng, khá là tiện lợi, hắn cũng không định đi xa khỏi đội ngũ, vậy nên 100km phải nói là quá thừa, hắn liền đeo thiết bị lên người tiểu hồ ly. Đeo lên người tiểu hồ ly mà không phải bắt kì người nào khác của dòng binh đoàn đương nhiên là bởi vì trong mắt hắn, tiểu hồ ly còn quan trọng hơn so với mọi người a, không tìm được thương đoàn thì cũng lắm nhiệm vụ thất bại, nhưng để mất tiểu hồ ly này thì hẳn tiếc đứt ruột mất.

Sử dụng Phù Quang Di Ảnh, kèm theo *Ngụy trang* và *Liếm tức*, đây chính là “combo” từ của Tử Phong rồi, dùng mọi lúc mọi nơi, lúc nào cũng có hiệu quả, thất bại thì cũng có vài lần, nhưng hầu hết đều là vì đối thủ có thực lực quá mạnh, vụ này thì hẳn chịu a, chỉ có thể đổ tội số đen. Một đường lao nhanh vào trong rừng, hắn không ngừng nhìn ngó xung quanh tìm kiếm con mồi, mục đích của hắn là kiểm thức ăn cho tiểu hồ ly là chính, vậy nên chỉ cần là đã thú là được, đương nhiên, nếu là yêu thú thì còn tốt hơn, trong thị yêu thú có chứa năng lượng, vô cùng có ích đối với cả võ giả lẫn yêu thú, chắc hẳn tiểu hồ ly sẽ rất thích.

Vòng vào một lúc, Tử Phong cuối cùng cũng tìm thấy được một “đám” mục tiêu, đó là một con Hắc Văn Hồ. Nói là một “đám” mục tiêu đơn giản bởi vì Hắc Văn Hồ không phải là mục tiêu duy nhất, bao vây xung quanh nó là một nhóm tám người cầm vũ khí. Hắc Văn Hồ là tam giai yêu thú, cơ thể không lồ dài hơn 6 mét, toàn thân màu trắng có các đường vân màu đen nên mới được gọi là Hắc Văn Hồ, lúc này vây quanh nó là một nhóm tám người, *Phân tích nhân* lóe lên, tám người này tất cả đều có tu vi Sư cấp, bét nhất là Sư cấp nhị phẩm, mạnh nhất là một tên Sư cấp cửu phẩm, còn lại chỉ sản sản nhau tám Sư cấp từ tứ thất phẩm.

Nhìn đoàn đội này, Tử Phong cười khò, chẳng lẽ gia tộc thế lực có sự cách biệt lớn đến như vậy với giáng hồ sao, còn nhớ hồi ở Diệp phủ, Sĩ cấp đã được làm hộ vệ chính thức, Sư cấp là đội trưởng, cũng được coi là người có tiền có quyền, vậy mà ở đây, tùy tiện đi trong rừng cũng gặp một lúc tám tên Sư cấp, khiến Tử Phong có cảm giác Sư cấp không đáng tiền lắm.

Tám người này đều mặc một bộ đồ màu xanh lục, trên ngực có thêu hình đầu một con sói màu đỏ, ngược lại khiến trang phục của bọn hắn có chút lố lẹt, Tử Phong lắc đầu, không biết là người ở thế giới này là có tính không để ý hay là không biết nữa, di chuyển trong rừng, kì nhất là mặc đồ có màu rực rỡ, mặc màu xanh lục như mấy tên này là đúng, tự nhiên thêm cái đầu sói màu đỏ làm gì, nhìn vô cùng nổi bật, khác gì lay ông tôi ở bụi này đâu.

Hắc Văn Hồ có thực lực tam giai cao cấp, tương đương với Sư cấp bát-cửu phẩm võ giả, hơn nữa yêu thú trời sinh có lực lượng mạnh mẽ, phòng ngự tốt cùng sự bền bỉ dẻo dai đến biến thái, lấy thực lực tám tên Sư cấp mà chỉ có thể giằng co với nó mà thôi. Thực tế, đi săn yêu thú không có dễ như Tử Phong vẫn làm, hầu hết là hắn đánh lên, nhắm chỗ yếu hại mà ra tay, nhất kích tất sát, không cho yêu thú cơ hội phản kích, bằng không thì hẳn cũng không thể giải quyết nhẹ nhàng như thế được, bình thường mọi người luôn phải tổ đội như này để đi săn.

Tên Sư cấp cửu phẩm có vẻ là lão đại, lúc này đang chỉ huy mọi người: “Tần Lập dẫn theo hai người lôi kéo sự chú ý của Hắc Văn Hồ, ba người khác chuẩn bị ám khí tầm độc, ta cùng đệ đệ sẽ chịu trách nhiệm kết liễu nó, nào, làm thôi!”

Dứt lời, một tên Sư cấp lục phẩm lao lên, có vẻ như hắn là người gọi là Tần Lập kia, theo sau là hai người nữa, tu vi Sư cấp ngũ phẩm, cũng không kém cạnh là bao. Ba người có thực lực yếu nhất lúc này rút ra kéo gần khoảng cách, trong tay lập lờ phi tiêu cùng phi đao, chắc hẳn là đã tầm độc. Tên lão đại Sư cấp cửu phẩm cùng đệ đệ của hắn có tu vi Sư cấp thất phẩm lúc này cũng lao lên, dùng khí thế kinh người bắt đầu tấn công Hắc Văn Hồ, lúc này đã bị đám người Tần Lập lôi kéo sự chú ý.

Tám người phối hợp ăn ý, hiển nhiên là không phải lần đầu đi săn, Tử Phong đứng ngoài mà quan sát, không hề có ý định rời khỏi hay động thủ, còn hẳn nghĩ gì trong đầu lúc này thì chỉ có trời biết.

Hắc Văn Hồ lúc này rất buồn bực, nó chỉ đang ngủ một giấc trong vùng lãnh địa của mình mà thôi, tự nhiên có tám tên nhân loại nhào vào trong lãnh địa của nó, đáng giận hơn nữa, bọn chúng còn hướng nó công kích. Đầu hồ này ở khu vực xung quanh nơi hầu hết chỉ có yêu thú nhât nhị giai, kể cả có tám giai cũng yếu hơn nó, đã sớm có thói quen như vương giả không ngại, nay một đám nhân loại hèn mọn lại dám vuốt râu hùm, bảo sao nó không tức giận muốn cắn chết mấy tên này được.

Tần Lập hành động vô cùng điên cuồng, tay cầm trường thương nhưng lại áp sát lại sát là cả với Hắc Văn Hồ, mục đích chính là thu sự chú ý của nó, hẳn rất cố gắng a, bởi vì hai tên đồng đội ăn hại của hắn, vốn phải hỗ trợ thì ban này trong lúc bất cần, bị Hắc Văn Hồ tát bay ra ngoài bị thương, không còn lạnh lùng như bình thường nữa, nếu để bọn họ tiếp tục lôi kéo sự chú ý của Hắc Văn Hồ, chết là cái chắc, tốt nhất là lui ra ngoài để một mình hắn làm việc cho xong.

Cũng phải nói là Tần Lập rất điều luyện trong việc này, Hắc Văn Hồ nhìn con cào cào đang múa may trước mặt kia, không ngừng gầm thét mà hướng hắn công kích, thường những lúc như thế này, tên đầu lĩnh cùng đệ đệ của hắn tiến lao lên công kích, tuy không thể gây vết thương trí mạng lên người Hắc Văn Hồ có lớp lông cứng như thép, nhưng gây vết thương nhỏ thì có thể, đánh lâu thì Hắc Văn Hồ đảm bảo sẽ gặp nguy.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Con mồi và thợ săn?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hắc Vân Hồ sau khi bị vây đánh một lúc lâu mà không giết được tên nào khiến nó vô cùng buồn bực, nhìn cái tên cầm thương nhảy nhót trước mặt, rồi mấy tên đánh lên ở bên ngoài, tất cả đều yếu hơn nó, vậy mà nó không thể làm gì nổi. Lợi dụng Tần Lập đánh lạc hướng, tên bạo đại cùng đệ đệ hắn cứ cần thời gian mà nhảy vào tấn công, tuy chỉ gây vết thương nhỏ nhưng lặp lại nhiều lần cũng khiến Hắc Vân Hồ bị thương càng ngày càng nặng.

“Keng!”

Tiếng binh khí va chạm vào lớp da lông của Hắc Vân Hồ nghe như tiếng kim loại đập vào nhau. Liếc nhìn mấy thanh binh khí mà đám dong binh này dùng, Từ Phong không hề nhận thấy một thanh Huyền khí nào hết, tất cả chỉ là binh khí bình thường, báo sao chém Hắc Vân Hồ như gãi ngứa. Hắn nào biết được Huyền khí đắt đỏ ra sao, những võ giả không có bối cảnh thì rất khó có được Huyền khí, trừ khi thực lực cao, như Từ Phong hẳn có hai thanh Huyền giai trung phẩm Huyền khí có thể nói là trường hợp hiếm có.

Từ Phong đứng ở xa nhìn nhá xem mấy con khí, à nhầm mấy tên võ giả nhảy múa, thậm chí nhào, mấy tên này kinh nghiệm phối hợp tác chiến có thừa, nhưng mà quá thiếu kiến thức về yêu thú, đến một đám Tật Phong Dã Lang chỉ là nhị giai yêu thú mà còn có thể phóng ra phong nhận sắc bén như dao cạo, vậy một đầu yêu thú tam giai cao cấp đỉnh phong như Hắc Vân Hồ đây, há lại không có năng lực riêng.

Giống như để chứng thực suy nghĩ của Từ Phong, lại một tiếng “keng” trầm đục nữa vang lên, nhưng lần này còn kèm theo tiếng kiếm cắt vào da thịt, chỉ thấy vết thương nhỏ trên lưng Hắc Vân Hồ sau nhiều lần bị công kích nay đã rách ra một vết sâu. Hắc Vân Hồ gầm lên một tiếng đau đớn, cả người lui về phía sau, lông trên người tủa ra từng đoàn bạch quang nhàn nhạt.

Nhận thấy tình hình không ổn, đám người đang điên cuồng công kích liền dừng lại, cũng không hẳn là tất cả, Tần Lập lúc này vẫn đang lợi dụng thân pháp nhanh nhẹn của mình để tiếp cận Hắc Vân Hồ, hồn nhiên không nhận ra điều khác thường.

Tên thủ lĩnh nhìn thấy vậy, cả kinh hét lớn: “Tần Lập, lui lại mau!”

Nhưng đã quá muộn, chỉ thấy Hắc Vân Hồ há cái miệng đồ lòm của mình ra, từ trong đó bắn ra một luồng bạch quang, bạch quang đi đến đâu đốt cháy mọi thứ đến đó, Tần Lập không kịp né tránh, luồng bạch quang chiếu lên người hắn, sau đó thì mọi thứ trong tầm mắt mọi người trở nên trắng xóa.

Ánh sáng tàn mất đi, tầm nhìn mới người khôi phục lại, ngay lập tức hướng ánh mắt về phía Tần Lập, thứ đầu tiên đập vào mắt họ đó là Tần Lập đang đứng bất động trước Hắc Vân Hồ, đưa mắt xuống một chút có thể thấy ở phần bụng của hắn, một lỗ thủng to cỡ cái bát xuất hiện, máu không ngừng chảy ra. Tần Lập kho nhọc quay đầu lại, miệng thì thào: “Đối tượng...” sau đó đổ gục xuống mặt đất, chết không nhắm mắt.

“Tần Lập, không!!!!!!” tên thủ lĩnh hét lớn, không chỉ hắn, mấy người còn lại cũng không dấu nổi vẻ bi thương trên khuôn mặt, nhưng ngay sau đó vẻ bi thương đó được thay thế bởi cơn giận dữ kinh thiên. Hắc Vân Hồ mặc dù xử lý được một người, nhưng lại khiến cho bảy tên còn lại nổi điên. Lúc này toàn đội không còn giữ lực nữa, mọi người lao vào tấn công điên cuồng, gần như dốc hết toàn lực, vũ khí các thứ liên tục được tung ra.

Từ Phong thu hết mọi thứ vào mắt, nhìn cái xác của tên Tần Lập mà lắc đầu: “Người chết vô ích rồi, Hắc Vân Hồ là loại yêu thú càng bị thương thì sẽ càng cuồng bạo, lúc trước có người làm mỗi nhừ còn không ăn thua, nữa là bây giờ đồng đội người như một đám không có óc lao vào thế kia...”

Quả đúng như Từ Phong nghĩ, Hắc Vân Hồ tuy liên tục nhận thêm vết thương, nhưng càng đánh nó càng hung máu hơn, bộ lông màu trắng của nó nay đã nhuộm đỏ, nhưng động tác của nó lại càng nhanh hơn, dần dà áp chế ngược lại bảy người kia.

Nhìn mấy tên trước mắt vẫn không biết đường rút lui mà vẫn căm căm đầu đánh, bên dưới chiếc mặt nạ tu la, Từ Phong bỗng liếm mép, nở một nụ cười đậm báo sẽ dọa khóc trẻ con vào buổi tối, lẩm bẩm: “Chẹp, đến giờ đi săn rồi.”

Vừa dứt lời, hắn rời khỏi vị trí đang đứng, lợi dụng bản thân đang trong trạng thái của kĩ năng *Ngụy trang*, tiến tới gần chiến trường. Căn chuẩn thời gian đúng lúc Hắc Vân Hồ giẫy ra khỏi vòng vây của bảy người, Từ Phong hiện thân, sử dụng *Thuần bộ*, trong nháy mắt tăng tốc độ lên gấp bốn lần bình thường. Chỉ số nhanh nhẹn của hắn so với một tên Sư cấp cứu phẩm phải cao hơn đến gần gấp rưỡi, nay lại bộc phát tốc độ gấp 4 lần, tổng cộng là gấp 6 lần một Sư cấp cứu phẩm, Hắc Vân Hồ có cường hãn, nhưng cũng vẫn chỉ giới hạn trong yêu thú tam giai, nào có thể so được với Từ Phong hắn.

Sử dụng *Thuần bộ*, Từ Phong hiện hình rồi biến mất tại chỗ, xuất hiện ở ngay phía trên đầu Hắc Vân Hồ, hắc bạch song kiếm đã được rút ra. Nơi Từ Phong xuất hiện là điểm mù của Hắc Vân Hồ, mà kể cả có không phải là điểm mù đi chăng nữa, nó cũng không thể phản ứng kịp, thứ hỏi liệu có ai có đủ khả năng phản ứng kịp khi mà người xuất hiện từ trong hư không, sau đó lao vào với “tốc độ bản thờ” không, đáp án khẳng định là không. Hắc bạch song kiếm đan chéo vào nhau, da lông Hắc Vân Hồ có thể ngăn được cả dao kiếm của đám người lúc này nay lại giống như lông cừu, không hề có tính phòng thủ gì hết. “Xoet” một tiếng, một chiếc đầu lâu hồ bay lên cao, Hắc Vân Hồ một khắc trước còn đang tung hoành ngang dọc, một khắc sau đã đầu một nơi thẳm một nẻo. Một chiêu xử lý Hắc Vân Hồ, Từ Phong từ trên không trung rơi xuống đất, cả người xoay tròn thành một đường cong hoàn mỹ hạ cánh vững vàng trên mặt đất. Chân vừa chạm đất, hắn liền nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống:

“Hạ gục tam giai cao cấp yêu thú Hắc Vân Hồ, nhận được 340 kinh nghiệm, 290 điểm tích lũy.”

Mặc dù không nhiều, từng này còn chưa đủ gãi ngứa cho số kinh nghiệm để lên cấp của hắn, nhưng ít thì cũng là điểm kinh nghiệm, không nên để nó lãng phí vào tay mấy tên dong binh kia được.

Đám dong binh lúc này đang đứng ngây người, dường như không tin vào mắt mình cho lắm, một thân ảnh tự nhiên xuất hiện từ trong hư không, lấy tốc độ không tưởng, chỉ trong một chiêu đã xử lý xong đầu Hắc Vân Hồ mà từ này đến giờ bọn họ tốn sức chân trâu hai hồi vẫn không thể thực sự giết được nó, thậm chí còn mất đi một người đồng đội, báo sao bọn chúng không sợ hãi cho được.

Tên thủ lĩnh là người tỉnh lại sớm nhất, nhìn cái tên thần bí đeo mặt nạ tu la trước mặt, hắn nghi hoặc nói:

“Người là ai? Tại sao lại ra tay xử lý con mồi của bọn ta?”

Đám dong binh lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn bạo đại vẫn đang trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu, bọn chúng cũng không dám buông lỏng tinh thần chút nào. Triệu Khải quan sát người thần bí đang đứng trước mặt, áo choàng đen, mặc dù thời tiết không quá ảnh hưởng tới võ giả, nhưng lấy tiết trời nóng nực ở trong rừng như này, mặc một chiếc áo choàng trùm kín người cũng vô cùng kì lạ, y phục bên trong cũng màu đen, đeo mặt nạ tu la che đi khuôn mặt, hai tay cầm hai thanh đoản kiếm hai màu đen trắng, cả người lộ ra vẻ quý dị khó tả. Lấy tu vi Sư cấp cứu phẩm đỉnh phong của hắn mà không hề cảm nhận thấy sự hiện diện của tên đeo mặt nạ này một chút nào, nếu không phải chính mắt hắn đang nhìn thấy thì hẳn không nghĩ ở chỗ đó đang tồn tại một người. Nghĩ đến việc người này vừa mới xuất hiện giống như từ trong hư không bước ra, hắn bắt giác một mùi ngậm nước bọt, phải chăng là gặp quỷ, không đúng, giờ là giữa trưa, chưa bao giờ nghe nói thấy ma quỷ xuất hiện ban ngày cả.

Là một sát thủ chuyên nghiệp, kiếp trước Từ Phong hẳn làm nhiệm vụ đã từng phải vô số lần đóng giả làm một nhân vật nào đó để tiếp cận mục tiêu, và phán đoán tâm lý cũng là một trong những kĩ năng mà hắn phải thành thạo. Nhìn khuôn mặt không ngừng biến đổi của tên bạo đại kia, hắn cảm nhận thấy một sự khẩn trương cùng sợ hãi, thoáng cái hắn đã nhận ra sự e sợ của tên này, đoán chừng tám chín phần mười là do cách Từ Phong hắn xuất hiện cùng trang phục kì quái của hắn. Nghĩ đến đây, hắn không khỏi nhớ tới trạng phục này là do Tiểu Linh thiết kế, xem ra về sau phải cư xử tốt hơn với con bé ăn hại này mới được.

Biết được đối phương đang thần hồn nát thần tính bởi sự xuất hiện của mình, Từ Phong quyết định đã “dọa ma” thì dọa đến cùng, cúi cong người xuống, hai tay đan vào nhau tạo thành một tư thế kì dị, mở miệng cười một cách đứt quãng, dưới hiệu

quả thay đổi âm thanh của chiếc mặt nạ hấn đang đeo, tiếng cười trở nên vô cùng khó nghe, giống như là tiếng quỷ gào vậy.

“Khặc khặc khặc.....giết.....giết hết.....!”, tiếng nói của Từ Phong vang lên sau tràng cười, không nghe ra được là tiếng nam hay nữ, vô cùng quỷ dị.

Cả đám người đang vô cùng chăm chú quan sát Từ Phong, bỗng thấy hấn cúi người tạo thành một tư thế kì dị, theo sau đó là một tràng cười khiến mọi người dựng tóc gáy. Triệu Khai cũng không ngoại lệ, hấn tự nhận mình gan lớn nhưng cái tên trước mặt quá quỷ dị, quỷ dị đến mức hấn tin rằng ban ngày cũng có thể gặp quỷ. Bất tri bất giác, đám dong binh không hẹn mà cùng lùi lại một bước, tay cầm chắc binh khí, tinh thần trở nên vô cùng căng thẳng.

Từ Phong vẫn tiếp tục cười, đồng thời chủ ý tỏ biểu hiện của đám dong binh trước mặt, ngay khi bọn chúng vừa lùi lại một bước, mắt hấn lơ lên tình quang, thời cơ đến rồi!! Mục tiêu của hấn là tên dong binh lùi bước đầu tiên, một Sur cấp tam phẩm, *Thuần bộ* được triển khai, Từ Phong lấy tốc độ gấp 4 lần bình thường mà biến mất tại chỗ, trong chớp mắt tiến sát mục tiêu, tay trái cầm hắc kiếm chặt đứt cánh tay phải cầm binh khí của tên dong binh, tay phải cầm bạch kiếm quét ngang. Huyền khí sắc bén trực tiếp bỏ qua luôn lớp áo giáp của hấn, chia thân hấn thành hai nửa trên dưới.

Cả đám dong binh còn chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy một tia máu đỏ tươi bắn lên cao, sau đó là một thân hình, đúng hơn là “một nửa” thân hình bay lên không trung, kèm theo là một đồng nội tạng bầy nhầy rơi vãi ra đầy đất. Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đến khi bọn chúng kịp phản ứng lại thì tên dong binh kia đã bị xé thành vài mảnh, đưa mắt nhìn thì thân ảnh của Từ Phong vừa mới trước mặt nay đã biến mất tiêu.

Ngay sau khi xử lí được mục tiêu, Từ Phong hẳn không hề dừng lại, mặc dù tất cả đám dong binh này đều có thực lực yếu hơn hấn, nhưng hấn có một thói quen đó là việc gì làm được theo một cách nhanh chóng dễ dàng thì sẽ không làm theo cách nào khác. Tiếp tục sử dụng *Thuần bộ*, kĩ năng này hiện tại được Từ Phong sử dụng vô cùng nhuần nhuyễn, hấn di chuyển sang ngang, tạm thời thoát khỏi tầm mắt của đám dong binh, sau đó lại một pha *Thuần bộ* nữa, hấn xuất hiện phía sau hai tên dong binh lúc này bị Hắc Văn Hồ đã thương.

Tiếng gió rít vang lên, kèm theo đó là hai tiếng “xoẹt” vô cùng ngọt, hai chiếc đầu lâu của hai tên dong binh rơi xuống đất, cuối cùng hai người thấy đó là cơ thể không đầu của mình, vẫn đang giữ nguyên tư thế cầm kiếm.

Xuất kì bất ý xử lí ba người, Từ Phong đoán chừng mấy tên còn lại cũng đã kịp “hoàn hồn”, liền lui về sau nhìn bốn tên dong binh còn lại, một Sur cấp cửu phẩm, một Sur cấp thất phẩm, hai tên Sur cấp tứ phẩm, hấn không khỏi liếm mép lảm bảm “Tiếp tục cuộc săn nào!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Cuộc săn kết thúc

Chương 36

Đến lúc này, bốn người còn lại mới thể hiện rõ mình là dong binh dày dạn kinh nghiệm chứ không phải bù nhìn rom cho Từ Phong thích chém thế nào thì chém, ngay lập tức bỏ qua việc bên mình vừa mới mất đi ba người, cả đám vô cùng nhanh chóng chỉnh lại đội hình, tất cả đứng tựa lưng vào nhau, mặt hướng ra bên ngoài, đội hình này có thể quan sát cả bốn phía, đề phòng đánh lén, hơn nữa người bị tấn công cũng có thể dễ dàng được đồng đội tương trợ.

Bốn tên dong binh tràn ngập căng thẳng mà nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của Từ Phong ở đằng xa, bỗng tên đệ đệ của Triệu Khai hét lên: “Ta nhớ ra rồi, người chính là cái tên Quý Ánh Tu La đã don thương độc mã diệt cả Kim Hồ bang mấy tháng trước, đúng rồi, chính là người, y phục đen, mặt nạ tu la, thân pháp quỷ dị, không thể nhầm lẫn được.”

Nghe đệ đệ của mình nói, Triệu Khai lúc này mới sực nhớ ra đợt trước đã từng nghe nói về cái tên Quý Ánh Tu La này, đến đây thì hấn lại không sợ nữa, lúc này tưởng gặp quái vật hay gì nên mới hoảng, chứ là con người thì cũng chỉ đến thế thôi, hấn cân bản không thêm tin cái gì mà don thương được mà xử lí nguyên một cái Kim Hồ bang hơn 100 người, lao tử nhô vào, không có giúp đỡ thì có mà một cân một trăm, người nghĩ người là cường giả Tướng cấp à.

Nghĩ thông suốt, Triệu Khai lòng tin đại tướng, căn bản không thêm quan tâm đến việc không có lừa thì sao có khời, Từ Phong nếu nhận được giúp đỡ khi xử lí Kim Hồ bang thì sao có tin đồn như vậy được, tuy nói thế, nhưng hấn cũng đoán chừng tên Quý Ánh Tu La này thực lực cũng sản sản như hấn, hơn nữa tốc độ của tên này quá kinh khủng, không cần thận là ăn cám, vậy nên Triệu Khai hấn không dám có chút coi thường nào.

“Người tại sao lại xuống tay sát hại đồng đội của ta, phải chăng định làm kẻ địch với Huyết Lang dong binh đoàn? Hừ, biết điều thì khoan tay chịu trói, may ra sau khi ta đem việc này bẩm báo lên trên, đoàn trưởng miễn mộ nhân tài có lẽ sẽ tha một mạng cho người, bằng không thì người không thể thoát được Huyết Lang dong binh đoàn chúng ta truy sát đâu.” Triệu Khai hừ lạnh nói.

Nghe giọng điệu đe dọa vô cùng tự nhiên của Triệu Khai, Từ Phong thầm cười khẩy, không biết là cái tên này đã đem danh tiếng của Huyết Lang dong binh đoàn ra để hù dọa bao người nữa, nói trời chấy như học thuộc lòng vậy. Đối với thể loại chó cắn gấu nhà gấu cắn chuông thế này, Từ Phong chưa bao giờ ưa cả, gặp kẻ yếu thì ức hiếp, gặp kẻ mạnh thì đem chỗ dựa sau lưng vác ra hù dọa, mấy người như này trong mắt hấn không đáng một xu.

Vốn dĩ Từ Phong định giết hết đám dong binh này mà không cần một lí do, nay thấy tên thù lĩnh đe dọa, hấn lại càng có lí do để xử lí cả đám này luôn. Không nói một lời nào, Từ Phong lại một lần nữa kích hoạt *Thuần bộ* lao tới, mục tiêu là một trong hai tên dong binh có tư vị Sur cấp tư phẩm.

Rút kinh nghiệm từ lúc trước, ngay khi thân ảnh Từ Phong biến mất, tất cả bốn tên dong binh liền tiến vào thế phòng thủ. Từ Phong xuất hiện ở ngay trước mặt mục tiêu, không hề hoa mĩ một chút nào, tay phải cầm bạch kiếm bỏ từ trên cao xuống. Nhờ đã đề phòng từ trước, tên dong binh này ngay khi nhìn thấy Từ Phong xuất hiện trước mặt cũng không hoảng loạn, mắt thấy kiếm chém xuống, hấn theo bản năng liền đưa thanh đại đao cầm trên tay lên đỡ.

Theo lí mà nói, đoán kiếm mỏng nhẹ, sao có thể là đối thủ của đại đao to lớn cơ chứ, nhưng đời không như lí thuyết, uy lực của Huyền khí thì một thanh đại đao bình thường sao có thể chống đỡ được. Chỉ thấy thanh đoản kiếm của Từ Phong giống như dao nóng cắt vào bơ, dễ dàng chém đứt thanh đại đao trong sự ngỡ ngàng của tên dong binh, sau đó thì.....

“Xoẹt!!!”

Một tiếng chém nghe vô cùng ngọt vang lên, kiếm của Từ Phong sau khi chặt đứt thanh đại đao không hề dừng lại, một đường thẳng tắp bổ xuống đầu tên dong binh, lưỡi kiếm chém xuong xẻ thịt không một chút cản trở, sinh sinh đem tên dong binh chia làm hai mảnh từ đầu tới chân, một tia máu phun ra, bắn lên người tất cả mọi người. Vẫn là một kết cục như vậy, dù đám dong binh đã có sự đề phòng cảnh giác nhưng dường như đó là chưa đủ để đối phó với tốc độ của Từ Phong, mọi người đã nhìn thấy Từ Phong tấn công một người, nhưng còn chưa kịp ứng cứu thì tên chết tiệt kia đã lại biến mất, để lại đằng sau là một cái xác bị chia làm hai nửa, nội tạng các thứ rơi vãi lung tung, máu tươi tanh nồng nặc.

Mất thấy tình hình không ổn, Triệu Khai ngay lập tức đưa ra một quyết định tàn nhẫn, cũng là quyết định đúng đắn nhất: “Mau! Tàn ra! Chạy được bao xa thì chạy, nhất định phải đem chuyện này báo lại cho thù lĩnh đại nhân.” Dứt lời liền là người đầu tiên bỏ chạy, đệ đệ của hấn cũng tên dong binh con lợi chí hơi sùng sộ mới chút, sau đó cũng vô cùng nhanh chóng “bò” của chạy lấy người”.

Nhìn ba người mỗi người chạy một hướng, Từ Phong gật gật đầu, đứng là thượng sách, thay vì ở lại cố gắng chiến đấu rồi bị giết từng người, thì mấy tên này lại chọn cách bỏ chạy theo các hướng khác nhau, chỉ cần một tên may mắn sống sót thì sẽ đem chuyện ngày hôm nay báo lại cho cao tăng Huyết Lang dong binh đoàn, đến lúc đó thì Từ Phong hấn gặp rắc rối to.

Nghĩ đến đây, Từ Phong không khỏi nở nụ cười đầy sát khí, Huyết Lang dong binh đoàn à, lao tử sợ cái rắm, đánh không lại chẳng lẽ ta lại không biết dâng đem từng người một của dong binh đoàn bọn nì giết chết, đến lúc đó sẽ cho bọn nà biết bị một sát thủ thương nhớ nó kinh khủng ra sao.

Mặc dù Từ Phong là người gây sự trước, nhưng hấn cũng chẳng cảm thấy có chút tội lỗi nào khi có ý định động chạm tới Huyết Lang dong binh đoàn nếu bị phản kích cả. Hấn rất muốn thử một lần cái li lựu của mấy tên nhân vật chính về việc giết người, cái gì mà “dong binh luôn là một đám người tay dài những máu, có giết cũng coi như thay trời hành đạo...”, Từ Phong hấn rất muốn nói một câu như vậy à, nhưng mà nghĩ lại bản thân mình còn tệ hơn cái đám dong binh đó gấp trăm lần, thay trời hành đạo cái rắm à, cuối cùng hấn cũng bỏ cái suy nghĩ đó đi. Một tên không tồn tại quan niệm thiện ác như hấn thì giết là giết thôi, không cần phải có lí do, nếu muốn Từ Phong tìm một lí do thì đó là mấy tên này đều là điểm kinh nghiệm để lên level, thế là đủ để hấn ra tay rồi.

Phất tay thu xác Hắc Văn Hồ vào trong không gian giới chỉ, Từ Phong khởi động *Thiên Ma Nhân*, bắt đầu đuổi theo tên thù lĩnh, Sur cấp cửu phẩm có điểm kinh nghiệm cao nhất trong đám dong binh, có ngu mới đi đuổi theo hai tên kia. Triệu Khai rồi đi chưa lâu, lấy linh lực của Từ Phong hiện tại, hấn có thể liên tiếp sử dụng *Thuần bộ* hơn hai chục lần, lấy tốc độ gấp 6 lần Triệu Khai, sau 8 lần sử dụng *Thuần bộ*, hấn đã bắt kịp mục tiêu.

Trong lúc truy đuổi, Từ Phong vẫn không quên sử dụng *Ngụy trang*, một đường âm thầm đuổi theo. Triệu Khai lấy hết sức bình sinh để chạy, hấn thề rằng cả đời mình chưa bao giờ chạy cật lực tới như thế này, vậy chạy hấn vừa có cảm giác như có thứ gì đó cực kì khủng bố đang theo sát sau lưng hấn, khiến hấn không dám dừng lại một chút nào. Chạy được một lúc, mặc dù cảm giác bị truy đuổi vẫn còn, nhưng Triệu Khai không hề nghe thấy tiếng động cũng như cảm giác được thân ảnh một ai sau lưng, và lại, đầu mặt trận với Hắc Văn Hồ, rồi sau đó không được nghỉ ngơi lại chạy trốn, sức lực của hấn không đủ để có thể kéo dài thêm nữa.

Nhìn thấy một chiếc hang nhỏ được che lấp bởi một bụi cỏ lớn, Triệu Khai nhanh chóng vén bụi cỏ chui vào bên trong, tay cầm kiếm, nhìn chăm chăm vào cửa hang, vừa nghỉ ngơi vừa đề cao tinh thần, cơ trời mới biết cái tên quái vật kia có đuổi theo tới tận đây hay không, phải cẩn thận.

Bỗng hấn nghe thấy tiếng sột sọet ở gần đó, nắm chặt thanh kiếm, Triệu Khai thăm vãn khỏi linh lực toàn thân, sẵn sàng lao ra bất kì lúc nào để tặng cho tên tu la kia một đòn trí mạng. Đang lúc thần kinh của hấn đang căng thẳng cực độ, tiếng sột sọet càng ngày càng tiến tới gần, sau đó.....”Vù” một tiếng, Triệu Khai lao từ trong ra, tay cầm kiếm chém mạnh về hướng phát ra tiếng động. Tiếng kim loại cắt qua da thịt cũng tiếng xuong vổ vang lên, Triệu Khai nhìn lại thì thấy thứ bị mình chém không phải là tên tu la nào cả, chỉ là một con hươu rừng mà thôi.

Lau mò hồi trên trán, hấn cười khổ, đúng là thần hồn nát thần tính mà, mới có một chút mà đã bị tên kia dọa đến mức hoang tưởng rồi. Tinh thần buông lỏng, Triệu Khai quay người lại, định trở về chiếc hang nghỉ ngơi, thứ đầu tiên mà hấn nhìn thấy khi quay đầu lại là một cái mặt quỷ tu la đầy dữ tợn, điều thứ hai mà hấn nhìn thấy là một nửa cơ thể bên dưới đang phun máu, sao mà phần cơ thể kia lại mặc y phục giống ta như vậy, sau đó đầu hấn đập xuống đất.

Giống như sự tình khỏi cơn mê, Triệu Khai chợt cảm thấy một cơn đau đớn kinh khủng, hai chân hoàn toàn mất đi cảm giác, nhìn lại thì chợt nhận ra phần dưới cơ thể mình đã biến đầu mất rồi. Hấn có thể nhìn thấy ruột gan nội tạng của mình rơi ra đầy đất, và cái tên tu la chết tiệt kia thì đang bước từng bước nhỏ tiến tới chỗ mình. Một nỗi kinh hoàng đến tột độ dâng lên trong đầu hấn, gom góp nốt chút sức tàn còn lại, Triệu Khai bắt đầu dùng hai tay chống xuống mặt đất, kéo lê một nửa cơ thể của mình đi, ý đồ muốn tránh càng xa tên sát nhân kia càng tốt.

Từ Phong nhìn tên thù lĩnh đang dùng hai tay bò trên mặt đất, mỗi một chút khoảng cách bỏ được là một thứ gì đó lại rơi ra từ trong cơ thể hấn, gan, thận, lá lách, rồi ruột hấn lỏng thông thành một dây dài trên mặt đất.....chắc chắc, nhìn máu me dơ, bất quá, Từ Phong hấn thích à. Không có một chút quen hành hạ “con mồi” của mình, cơ mà nhìn tên dong binh đang ngã ngoài trước mắt, Từ Phong không khỏi hiểu kì về độ “sống dai” của vô già của thể giới này, nên không ra tay kết liễu mà tiếp tục quan sát.

Triệu Khai lúc này không còn biết gì nữa, trong đầu hấn chỉ còn duy nhất một ý niệm, đó là chạy càng xa càng tốt, cơ thể hấn giống như ăn phải thuốc kích thích, không ngừng di động hai cánh tay bỏ về phía trước. Nhìn một nửa “cái xác” bỏ được một đoạn sau đó gục xuống đất im lìm, Từ Phong chặc lưỡi, vô già sức sống cũng trâu bò thật, bị chém đôi như thế này ở kiếp trước của hấn là chỉ đủ sức để gây dọa vài cái sau đó đã tử ọe rồi, nào có bỏ qua bỏ lại được như con gián thế này.

Đoán chừng hai tên dong binh kia đã chạy xa từ một tấp, Từ Phong chép miệng hơi tiếc tuổi mới chút, nhưng mà hấn cũng không suy nghĩ nhiều về nó nữa, vừa rồi hệ thống đã thông báo, hấn xử lí 5 người, tổng cộng thu về hơn ba vạn điểm kinh

nhệm cùng hai ngàn điểm tích lũy, cũng không tệ lắm, dù để lấp đầy 10% số kinh nghiệm hẳn cần để tấn cấp, tuy nhiên đứng nhìn chi giết có vài người mà đã đạt được 10% kinh nghiệm mà nghĩ hẳn lên level dễ dàng. Sư cấp đầu ra mà nhiều đến thế cho hẳn giết chết. Cơ mà 10% kinh nghiệm cũng đã là rất nhiều rồi, còn có một thứ khiến hẳn vui hơn nữa, đó là chỉ số của hẳn đã tăng thêm một chút.

-Tên: Từ Phong
Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)
Sát thủ level 8
Nhanh nhẹn: 6430
Thể lực: 5670
Lực lượng: 6210
Tinh thần: 2960
Linh lực: 860

Khê nô nộ nộ cười thỏa mãn, Từ Phong thoáng sử dụng thiết bị định vị, sau khi xác định vị trí một chút, thân ảnh hẳn lại một lần nữa biến mất, để lại đằng sau hai mảnh cơ thể lạnh lẽo, cùng một đồng nội tạng bầy nhầy.

P/s: Ta viết thể này có hơi màu me quá không nhỉ?!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 37: Đồ xét

Từ Phong nhờ thiết bị định vị, tìm được vị trí của thương đoàn cùng đám người Ôn Văn Sơn, lúc này đang tạm thời nghỉ ngơi ở gần một con suối nhỏ. Ôn Văn Sơn nghe thấy tiếng động lạ, liền vô cùng cảnh giác mà đứng dậy quan sát, nhưng sau khi thấy người tới là Từ Phong thì thở phào, sau đó lộ ra vẻ mặt tươi cười, ngay sau đó nộ cười của hẳn liền cứng ngắc ở trên môi. Chỉ thấy Từ Phong mặc dù vận y phục màu đen, nhưng không thể che dấu được sự thật là cả người hẳn đang đầm máu, thậm chí còn có cả vết máu bắn lên chiếc mặt nạ của hẳn, lúc này đang lơ theo một cái xác hồ không lồ đằng sau lưng.

Vốn dĩ Từ Phong có thể bỏ xác của Hắc Văn Hồ vào trong không gian giới chi, thuận tiện đi chuyển, đến nơi thì lòi từ trong không gian giới chi ra là được. Trên thực tế thì đúng là hẳn làm như thế thật, nhưng khi đến gần chỗ mọi người thì liền đổi ý. Thất phu vô tội, hoà bìch có tội, hẳn hiểu rất rõ đạo lý này, không gian giới chi là một thứ vô cùng quý giá, nếu hẳn về tới nơi rồi đem xác của Hắc Văn Hồ vứt ra, khác gì nói với tất cả mọi người rằng lão tử có không gian giới chi này, tới mà cướp.

Mặc dù thực lực của cái dong binh đoàn này chẳng đáng để hẳn chú ý, kể cả Vương lão có tu vi Tướng cấp cũng vậy, đánh không lại chẳng lẽ hẳn không chạy được, làm một hơi 20 lần *Thuấn bộ* rồi sau đó khởi động kĩ năng *Ngụy trang*, truy đuổi cái răm á. Nói thì nói thế, có trời mới biết được mấy người này ra sao, hẳn không muốn một ngày nào đó tỉnh dậy thấy toàn bộ Hắc Thạch trấn biết Quý Anh Tu La hẳn có không gian giới chi, vậy thì phiền phức muốn chết.

Từ Phong tạm thời chưa có ý định rời khỏi nơi này, trừ khi là việc có lợi cho hẳn, bằng không thì hẳn không muốn gây chuyện thị phi vô ích, đương nhiên vụ cừu oán với Huyết Lang dong binh đoàn là chuyện khác a, ai bảo vận mệnh đưa chúng và Từ Phong lại “gắn nhau” cơ chứ. Cuối cùng thì Từ Phong quyết định kéo lê cái xác Hắc Văn Hồ về, dù gì cũng đã gần tới nơi, cũng không phiền toái là bao, hơn nữa lại có thể che dấu được việc hẳn sở hữu không gian giới chi, tại sao lại không làm chứ.

Mọi người sau khi nhìn thấy xác của Hắc Văn Hồ thì phản ứng cũng giống như Ôn Văn Sơn, tất cả đều chết lặng mà nhìn chằm chằm vào nó. Mặc Thủy có vẻ như là người rất hay tìm hiểu về yêu thú, điều đó đã được thể hiện qua việc hẳn chỉ cần liếc một cái là đoán ra được lai lịch của tiểu hồ ly, lúc này là người đầu tiên tỉnh lại, vô cùng hưng phấn kêu lên:

“Trời ơi, là Hắc Văn Hồ đó, không thể tin được!” nói đoạn liền vọt tới bên cái xác, đưa tay ra vuốt vuốt lớp lông trên cái xác, một bộ dáng xuýt xoa tằm trở. Từ Phong nhìn mà có chút cảm nín, lông của Hắc Văn Hồ vô cùng cứng rắn, cần bàn không hề có chút mềm mại nào, chạm vào giống như dây thép vậy, người sờ cái răm á, lại còn xuýt xoa nữa.

Tiểu hồ ly đang ở trong lòng Vương Bảo Nhi nhìn thấy Từ Phong liền ngay lập tức nhảy xuống, hai ba bước đã lại nhào vào ngực hẳn. Ôm lấy tiểu hồ ly, Từ Phong cũng cảm thấy buồn cười, rốt cuộc đây có phải yêu thú không vậy, giống như Hắc Văn Hồ kia, nhìn thấy người là tấn công, đáng này tiểu hồ ly này chỉ chực chờ chui vào lòng hẳn làm nũng, người là mèo hay là cáo vậy.

“Này là người làm đó ư?” Vương Bảo Nhi hỏi, tay chỉ vào xác Hắc Văn Hồ.

“Không phải ta chẳng lẽ là cái tên kia làm?” Từ Phong ngay lập tức hỏi ngược lại, tay cũng chỉ về phía đó, mỗi tội hướng hẳn chỉ vào là tên Mặc Thủy lúc này vẫn đang “nghiên cứu” cái xác.

Vương Bảo Nhi bị hỏi vụn lại, trong lòng bất mãn hề như một tiếng quay mặt đi, một bộ dáng không quan tâm. Đương nhiên, Từ Phong mặc kệ, gần đối cũng được, cũng tốt, càng đỡ quấy rầy hẳn. Ôn Văn Sơn lúc này cũng đã hồi thần, hết nhìn Hắc Văn Hồ lại nhìn Từ Phong, một bộ dạng trầm tư, loại yêu thú này hẳn mặc dù chưa nhìn tận mắt, nhưng tên thì cũng đã nghe nói qua, thực lực tam giai cao cấp, là bá chủ một vùng rừng núi khá là rộng trong Lam Linh sơn mạch, bản thân hẳn là một Sư cấp thất phẩm gặp phải loại yêu thú thế này thì chỉ có chạy trốn chết, còn đánh chết nó thì nằm mơ đi, ít nhất phải là Tướng cấp hoặc là có một đội ngũ chục tên Sư cấp vậy công thì mới có thể hạ sát đầu Hắc Văn Hồ này.

Ngay đó Ôn Văn Sơn hẳn nghe được câu chuyện kể về Từ Phong, hẳn mặc dù nửa tin nửa ngờ, nhưng có thể khẳng định là thực lực của Từ Phong rất mạnh, cơ mà hẳn không nghĩ rằng tên Từ Phong này có thể mạnh hơn mình là bao nhiêu, dù gì thì Sư cấp thất phẩm ở trong Hắc Thạch trấn cũng được coi là có tên có tuổi. Thế nhưng mà nhìn vào cái xác của Hắc Văn Hồ, hẳn có thể chắc chắn rằng cái tên Quý Anh Tu La này so với hẳn thì mạnh hơn rất nhiều, thậm chí có thể dễ dàng miêu sát hẳn, không nhìn thấy tên đó chém đầu một con yêu thú mạnh tương đương với mười người như mình á.

Ôn Văn Sơn bây giờ cũng không chắc rằng việc mình mời Từ Phong tham gia nhiệm vụ này có đúng đắn hay không nữa, theo tin đồn thì cái tên này vô cùng hiểu sát, và thường giết người mà không có lý do, để một nhân tố bất ổn như vậy ở trong đội ngũ có vẻ không phải là một ý hay. Nhưng mà đã lỡ đắm lao phải theo lao, hẳn cũng chỉ cầu mong cái tên thần bí này sẽ xử sự bình thường, hẳn cũng không dám đoán tiểu này ra khỏi đội, có trời mới biết tên điên này có quay lại làm thật mọi người không, đến lúc đó thì có mà chạy đáng trời.

Vương lão lúc này cũng bước tới, một bộ dáng già dặn, vuốt vuốt chòm râu nhìn cái xác Hắc Văn Hồ nói: “Chắc chắc, sống tới từng này năm rồi, đây mới là lần đầu tiên lão hủ nhìn thấy nó, đúng là uy vũ thật.”

Từ Phong cũng mặc kệ mọi người nhìn mình với con mắt thần phục cùng kính nể, người hẳn lúc này định đầy máu tươi, khá là khó chịu, hẳn tự như lần sau lúc giết người sẽ nhẹ tay hơn một chút, tránh máu me văng lung tung như mọi lần, cơ mà hẳn giống như là có hai nhân cách vậy, lúc bình thường thì có hơi ít nói nhưng suy nghĩ vô cùng tinh táo và lý trí, nhưng cứ lúc nào hẳn động thủ là lại bắt đầu có chút cuồng loạn, thậm chí là liều mạng.

Lắc lắc đầu, gạt bỏ mấy suy nghĩ vẩn vơ, Từ Phong bước tới con suối nhỏ mà mọi người đang dùng chân gần đó, ý định tẩy rửa cơ thể một chút, trong không gian giới chi của hẳn có tới cả chục bộ y phục như thế này, cũng không sợ không có đồ để thay. Lúc Từ Phong đi ngang qua Vương lão, lỗ mũi của lão hơi giật giật một chút, ánh mắt lơ lên tinh quang nhìn chằm chằm vào mặt Từ Phong xuyên qua lỗ trên chiếc mặt nạ. Một luồng sát khí kinh thiên ập vào mặt lão khiến lão không tự chủ được mà lùi lại mấy bước, ánh mắt nhìn Từ Phong có chút kinh hãi, xen lẫn vẻ hiếu kỳ nồng đậm.

Từ Phong cảm nhận thấy Vương lão đang nhìn mình, đúng lúc đó thì một luồng áp lực như có như không bao phủ lấy hẳn, thừa hiểu đây là Vương lão đang dò xét hẳn, dù gì vừa rồi đi qua người lão, mùi máu người trên cơ thể hẳn cũng khó có thể lọt qua cảm nhận của một võ giả Tướng cấp được. Tuy rằng có thể trực tiếp bỏ qua cái thứ áp lực vô văn này, nhưng tính hẳn ghét nhất là ai đó dò xét hẳn, Từ Phong ngay lập tức tụ tập sát khí toàn thân, ngay lập tức phản kích.

Chọn một chỗ khuất bóng người, Từ Phong đặt tiểu hồ ly trong lòng xuống đất, sau đó cỡi đồ nhảy xuống sông tắm rửa. Xong xuôi tất cả, Từ Phong bước lên bờ, thứ đầu tiên hẳn thấy đó là tiểu hồ ly đang dùng hai chân trước che mắt lại, nghe thấy tiếng hẳn bước lại gần liền lấy thêm cả chiếc đuôi để lên trên hai chân trước nữa. Từ Phong không nhịn được bật cười, tiểu hồ ly này thật là giống con người a, lại còn biết xấu hổ nữa, cơ mà xấu hổ cái quái gì đây, chẳng lẽ nó là con cái, mà kể cả nó là con cái, lão tử là người nó là thú, cái thể loại gì đây chứ. Từ Phong lăm lăm thăm thẳm chửi cái gì mà tên “hư không” biến thái, định để lão tử chơi trò người thú á. Tiểu Linh nghe Từ Phong chửi, thầm thắc mắc: “Hư không là ai a, sao lại bị chửi nhưn chửi rủa vậy nhì, nghe chả hiểu gì cả.....”

Khê thờ dài, Từ Phong nhìn cánh tay trái của mình, được nước cơ rửa, lớp giáp cốt màu trắng trên tay hẳn càng trở nên sáng bóng, ngón tay cong cong nhọn nhọn như móng vuốt, cánh tay to và dài hơn tay phải của hẳn khoảng hai phần. Khê chạm vào lớp giáp cốt bao bọc trên tay, hẳn cũng phải công nhận, ngoại trừ vẻ ngoài kì dị, lớp giáp cốt này có công dụng phòng ngự vô cùng tốt á. Hẳn đã từng lấy Hắc bạch song kiếm chém lên lớp giáp cốt này, chỉ để lại một vết mờ, chém hết sức cũng chỉ tạm coi như là xuyên qua lớp giáp, chạm đến da thịt hẳn ở bên trong, chảy mất ít máu. Huyền giai trung phẩm Huyền khí mà còn vô cùng khó khăn mới phá được lớp giáp này, thì vũ khí thông thường gấp nó chỉ có chào thua.

Hơn nữa, không chỉ lớp giáp cốt, cánh tay trái của hẳn cũng mạnh mẽ hơn nhiều so với tay phải, tay phải của hẳn chỉ nâng được tảng đá hơn ngàn cân, so với người bình thường thì không khác gì gần lực, đó là lợi thế của võ giả, nhưng so với tay trái của hẳn thì giống như trẻ con gặp người lớn vậy, tai trái của hẳn có thể dễ dàng nâng một tảng đá năm ngàn cân dễ như bỡn, nếu không phải dùng một tay để nâng một tảng đá khổng lồ quá khó khăn thì Từ Phong hẳn đã thử nâng thứ nặng hơn rồi.

Theo như Tiểu Linh nói thì chỉ cần một điểm tiến hóa huyết mạch nữa là hẳn sẽ trở thành Thuấn huyết Thiên Ma, đến lúc đó thì có thể giải quyết được vấn đề ngoại hình, chắc hẳn lớp giáp cốt cùng lực lượng này sẽ là một dạng kĩ năng biến thân hay gì đó, Từ Phong đoán vậy, cơ mà trước mắt thì hẳn vẫn phải “sống chung với lũ”. Cũng may là hẳn luôn mặc áo choàng, với cả dùng băng vải quấn quanh cả cánh tay trái, nên không ai phát hiện ra.

P/s: Máy tính đang hỏng, viết trên điện thoại khá khẩn qu!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 38: Gặp cướp!

Lúc Từ Phong trở về thì đã thấy Hắc Vân Hồ đã được lột da sạch sẽ, chặt thành mấy khúc đem nướng trên lửa, mùi thịt nướng cũng mỡ cháy thơm phức bay thoang thoảng trong không khí. Nhìn thấy Từ Phong trở lại, Ôn Văn Sơn cười nói: “Câu trêu về rồi à, bọn ta đã lột lấy lớp da của Hắc Vân Hồ cùng với xương cốt của nó, tất cả đều để ở đằng kia rồi, cậu có thể lấy nó, cũng là một khoản tiền kha khá đó.” Nói đoạn chỉ tay về một phía, ở đó nằm gọn gàng một bộ da hổ cùng một khung xương, cũng không biết là mấy người này làm cách gì mà cắt được lớp da hổ còn cứng hơn thép của nó.

Từ Phong liếc cũng không thêm liếc, chỉ nhàn nhạt nói: “Ta không cần, ai thích lấy thì cứ lấy.”

Ôn Văn Sơn nghe vậy thì giật mình: “Sao có thể thế được, đầu Hắc Vân Hồ này là một mình cậu xử lí được, bọn ta lấy tư cách gì mà nhận lấy mấy thứ đó chứ, chúng rất quý giá a, đem bán cho phòng đấu giá cũng phải được tới cả ngàn kim tệ a.” Mọi người nghe Từ Phong nói thế cũng sững sốt, một ngàn kim tệ là một món tiền khá lớn, mặc dù dong binh kiếm tiền so với người bình thường thì khá hơn rất nhiều, nhưng một ngàn kim tệ đối với họ cũng không hề nhỏ, phải biết dong binh đoàn của bọn họ làm nhiệm vụ bảo tiêu cho thương đội này cũng chỉ được trả có tổng cộng 800 kim tệ, mà đây còn là giá khá cao so với bình thường rồi, bộ xương với da Hắc Vân Hồ này còn đáng giá hơn cả chuyến đi của họ.

Từ Phong khá là hài lòng với mọi người, giá trị của Hắc Vân Hồ còn trên cả cái nhiệm vụ bảo tiêu của họ, nhưng mọi người không hề tìm cách chiếm đoạt nó từ hắn, điều đó cũng nói lên phần nào nhân cách của đám người này, hoặc là Từ Phong hẳn đã quá lạc quan, đôi khi cũng chỉ đơn giản là vì mọi người e ngại thực lực của hắn mà không dám làm gì mà thôi. Một ngàn kim tệ đối với người khác là món tiền lớn, nhưng đối với Từ Phong thì không khác gì một chút tiền lẻ, cũng chỉ là 10 điểm tích lũy nếu đem đổi ra, hẳn tùy tiện đem một con yêu thú nhất giải nướng ăn cũng được chừng đó điểm tích lũy a.

Khoát khoát tay, Từ Phong nói: “Không vấn đề, ta giết con Hắc Vân Hồ này mục đích là để có đồ ăn mà thôi, đối với da và xương cốt của nó ta không có hứng thú, cứ cầm lấy đi.”

“Nếu cậu đã nói như vậy, bọn ta không khách sáo, ngày sau có việc cần nhờ thì cứ nói một câu, bọn ta chỉ là một dong binh đoàn vô danh nhưng cũng biết tri ân tất báo.” Ôn Văn Sơn nói, mọi người đối với lời của hắn cũng không có dị nghị gì cả.

Đúng lúc này, tiếng kêu hưng phấn của Mặc Thủy vang lên: “Thật chín rồi, mọi người mau ăn thôi!” nói đoạn lao về phía một cái dùi hổ có kích thước to nhất, miệng hô lớn: “Cái này là của ta!”

Chỉ là tay còn chưa chạm được đến cái dùi hổ, Mặc Thủy đã ăn một cước bay ra ngoài, sau đó là tiếng của Từ Phong vang lên: “Cút, cái này là để cho tiêu hồ ly bảo bối của ta!”

Mọi người nhìn cảnh Mặc Thủy ngồi xoa mông thì cười vang, không khí nhất thời có chút vui vẻ, cũng không ai trách móc gì Từ Phong cả, ai cũng biết là hắn thì đùa vui mà thôi, chứ không thì lấy thực cỡ Tướng cấp của hắn mà thật sự cho Mặc Thủy một cước thì hẳn đã banh xác từ lâu rồi, đây là mọi người nghĩ thế, còn có thực lực cỡ Tướng cấp hay không thì chỉ có Từ Phong hắn biết.

Thịt yêu thú có mùi vị vô cùng thơm ngon, tuyệt đối là cao lương mỹ vị, hơn nữa, ăn thịt yêu thú cũng được coi là một dạng tu luyện, nguyên do là bởi trong thịt yêu thú ẩn chứa năng lượng rất dồi dào, người thường ăn vào có thể cải thiện thể chất một cách đáng kể, còn đối với võ giả thì có thể rút ngắn thời gian tu luyện của họ đi, còn rút ngắn được bao nhiêu thì tùy vào chất lượng của thịt yêu thú.

Đối với thương đội, đám hộ vệ cùng mấy người có tu vi Sĩ cấp của dong binh đoàn, một bữa tiệc thịt nướng với nguyên liệu là thịt của Hắc Vân Hồ tam giai cao cấp là thứ chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, dù gì thì thực lực của Hắc Vân Hồ vẫn còn đó, không phải ai cũng có thể giết được.

Trong lúc mọi người đang thưởng thức, Từ Phong vẫn giữ một bộ dáng cự người từ ngàn dặm, ngồi dưới một gốc cây tit ở xa, một tay cầm cái dùi lớn của Hắc Vân Hồ đã nướng chín, một tay thì vuốt ve tiêu hồ ly lúc này đang cằm đầu vào găm lấy găm để cái dùi mà hắn đang cầm. Từ Phong nhìn cái dùi của Hắc Vân Hồ còn to hơn cả dùi trâu đàn biến mất vào bụng của tiêu hồ ly, hẳn không khỏi có chút kinh ngạc, không biết đồng thịt đó đi đâu mất, nhìn thân hình tiêu hồ ly chỉ to như con mèo nhỏ, chẳng lẽ bụng của nó không có đáy à, thế này mai sau nuôi nó tồn chết mất.

Nghĩ thì nghĩ như thế, chứ nếu bảo Từ Phong đem nó ném đi chắc hẳn sẽ đem cái tên vừa phát ngôn bữa bãi chặt thành tám khúc mất. Dù chỉ mới ở cùng nhau chưa đến một ngày, nhưng Từ Phong hắn vô cùng yêu thích tiêu hồ ly này a, giờ nó mà có bỏ đi thì hắn cũng bất lợi.

Ăn uống no nê, mọi người nghỉ ngơi một chút rồi lại lên đường, nếu không phải vì Từ Phong đem về một con yêu thú thì giờ này có lẽ đã xuất phát từ lâu rồi. Cơ mà lần này đi Từ Phong không còn nhảm chán như ngày hôm qua nữa, dù gì hắn cũng có một tiêu hồ ly đang nằm trong lòng hắn nũng nịu để chơi cùng, trước kia đã gần như mặc kệ tất cả mọi người, giờ thì hẳn trực tiếp coi mọi người như không khí luôn. Đôi khi hắn cũng tự hỏi là với tính cách của mình liệu có kết bạn được với ai hay không, cuối cùng thì còn chưa kịp nghĩ tới giấy thứ hai, hắn đã cười khò, bạn bè cái rắm a, một tên điên cả ngày không mở miệng ra nói được một câu như hắn, người ta không tránh xa mười mét là may rồi, ở đây mà kết bạn.

Cả đoàn đi chưa được bao lâu, Từ Phong bỗng thấy xung quanh có gì đó không ổn, quá yên tĩnh, dù cho là đang đi con đường mòn quen thuộc trong Lam Linh sơn mạch, bình thường rất ít yêu thú qua lại, nhưng yên tĩnh đến như thế này thì quá đáng rồi. Nhìn hai người Vương lao cùng Ôn Văn Sơn đang đi bỗng đứng khựng lại, hẳn biết hai người này đã nhận ra cái gì đó. Ôn Văn Sơn ra hiệu cho mọi người dừng lại, khẽ đưa mắt nhìn xung quanh, hẳn bỗng cất cao giọng: “Đi ra hết đi, không cần phải trốn nữa!”

Đúng lúc hầu hết mọi người không hiểu gì, thì một tiếng cười vang lên: “Khặc khặc, đúng là đoàn trưởng Ôn Văn Sơn nói tiếng, có thể nhận ra bọn ta ở đây. Xin chào, khỏe chứ ông bạn già?”, theo sau là một thân ảnh đi ra từ trong bụi cây gần đó. Người này mặc một bộ đồ pha lẫn giữa hai màu xanh đen, vô cùng thích hợp để ẩn nấp trong rừng cây, thứ mà Từ Phong để ý đó chính là, khuôn mặt của người này có ba phần giống như Ôn Văn Sơn.

“Hử, dù ngươi có đốt thành tro ta cũng nhận ra, đi đến đây là ta đã cảm nhận được sự hiện diện của mi rồi, tên phản đồ.” Ôn Văn Sơn hừ lạnh nói.

“Ày, cần thận lời nói chứ, người ăn nói với huynh trưởng của mình như vậy à?” tên mặc đồ xanh cười nhạt nói.

Ôn Văn Sơn còn chưa trả lời, Ôn Thu Sa này giờ vẫn giữ im lặng không chịu nói quát lớn: “Im miệng tên phản đồ, ngươi từ lâu đã không còn là người thân của bọn ta rồi!”

Từ Phong đứng ngoài nghe mấy người này nói qua nói lại mà cảm thấy hơi nản nản, thích tâm sự thì tìm chỗ khác mà tâm sự đi, có thấy trong lúc bọn người bạn cũ nhau, đã có một đám đầu trâu mặt ngựa, à nhầm, một đám thổ phi bao vây tất cả rồi hay không. Hóa ra trong lúc Ôn Văn Sơn và người thân bí kia nói qua nói lại, một đám người trang phục tương tự nhau xuất hiện, tay cầm vũ khí, từ từ bao vây cả thương đoàn lại, nhân số khoảng chừng hơn 30 người, không cần đoán cũng biết là cùng một giuộc với cái tên vừa xuất hiện.

Cơ mà nhìn đám thổ phi này, Từ Phong suýt chút nữa bật cười thành tiếng, thì ra là lấy số lượng bù chất lượng, hơn 30 người mà đến tám chín thành chỉ là Sĩ cấp vô giả, có bốn tên Sư cấp, nhưng cao nhất cũng chỉ là Sư cấp tam phẩm, nhìn thì có vẻ hung hãn nhưng căn bản không chịu nổi một kích, một mình hắn cũng đủ làm thịt cả đám người này. Ôn Văn Sơn lúc này cũng đã nhận ra mình bị bao vây, nhưng căn bản không hề nao nung: “Hử, Ôn Văn Phong, một tên phản đồ như mi mà cũng có thể tụ tập được một lượng lớn người đi theo, ta nên nề phục mi hay là cười nhạo đám người ngu ngốc này nhỉ.”

Tên thân bí mặc đồ xanh, đúng hơn phải gọi hắn là Ôn Văn Phong, nghe Ôn Văn Sơn nói bỗng mở miệng cười ha ha: “Thế nào cũng được, ta vốn không nghĩ rằng, sau bao nhiêu năm trôi qua lại có thể gặp người ở đây a.”

“Ta cũng vậy thôi, sau bao nhiêu năm, không ngờ tên phản đồ như người lại sa đọa đến mức trở thành thổ phi, bấy lâu nay ta không hề nghe ngóng được chút tin tức gì từ người, thì ra đã tới đây làm thổ phi đại uyng.” Ôn Văn Sơn khinh khỉnh nói, không giấu nổi vẻ khinh bỉ trong lời nói.

Ngay thì lúc cảm thấy có điều khác lạ, Từ Phong trốn sau xe đã ngay lập tức khởi động *Ngụy trang* để đề phòng, mọi người bị đám thổ phi bao vây nên tạm thời không nhận ra rằng hắn đã mất tích. Nghe hai huynh đệ nhà Ôn Văn Sơn lời qua tiếng lại mà Từ Phong thiếu chút nữa muốn hiện hình cho mỗi người một kiếm, đánh thì đánh nhanh lên để lao từ còn làm gọi hết cả đám, sau đó hoàn thành nhiệm vụ rồi trở về nhà, Lan nhi của ta đang đợi dài cổ ở nhà kia kia.

Giống như là nghe thấy lời phản nản của Từ Phong, hai người Ôn Văn Sơn cùng Ôn Văn Phong lời qua tiếng lại càng ngày càng gay gắt, nếu hai người mà không phải là huynh đệ thì chắc đến cha mẹ mười tám đời tổ tông của nhau cũng lời ra thưa mà rồi, Ôn Văn Phong dường như đã mất hết kiên nhẫn, chỉ tay về phía mọi người, miệng hét lớn: “Ta xxx con mẹ nó, lên cho lão tử, giết hết, cướp hết, nam giới, nữ để lại, ta phải ôn lại chuyện cũ với đệ đệ của ta một chút.”

Vừa dứt lời, đám thổ phi bao vây xung quanh bắt đầu động thủ, những người của thương đoàn hầu hết là người bình thường, tay chân trôi gả không chặt, đám hộ vệ thì chỉ có tu vi Linh cảnh, so với đám thổ phi toàn là Sĩ cấp này thì như tiêu hài tử với người lớn, căn bản không cùng một cấp bậc, nếu không phải thực lực dong binh đoàn của Ôn Văn Sơn không tệ thì chắc hẳn tình cảnh đã vượt tầm kiểm soát, nhất thời bụi bay mù mịt, tiếng quyền cước, binh khí va chạm vang lên liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Đám thổ phi xui xẻo (1)

Những người của thương đoàn vốn là người thường, lúc này đã chạy tút tán vào trong rừng ẩn nấp, xung quanh nhất thời không còn thương nhân nào cả, tất cả đều đang chiến đấu, à nói tất cả đều đang chiến đấu thì cũng không đúng lắm, Vương Bảo Nhi mới đi có tu vi Sĩ cấp lục phẩm, nhưng hiển nhiên cùng với Diệp Thủy Lan là chung một loại mặt hàng, là hoa trong nhà kính, tu vi thì có nhưng chiến lực thì thấp đến đáng thương. Sĩ cấp lục phẩm nhưng đánh cùng với một tên thổ phi Sĩ cấp tam phẩm cũng chỉ ngang cơ.

Nếu không phải bọn thổ phi này nghe theo lệnh của lão đại Ôn Văn Phong đó là giữ lại nữ tử, thì chắc hẳn giờ này Vương Bảo Nhi tình cảnh đã thế thảm hơn nhiều rồi, vốn nhân số đã chiếm ưu thế lại thêm cả thực lực cũng chiếm ưu thế nữa, bọn chúng có thể dùng nhân số trực tiếp đè bẹp dong binh đoàn cùng đám hộ vệ trong lúc Ôn Văn Sơn bị Ôn Văn Phong cuốn lấy.

Đương nhiên, đó là theo lí thuyết, dùng quân ở đây vẫn còn một cường giả Tướng cấp ẩn tàng đó là Vương lão đại. Nhưng Vương lão không có vẻ gì là sẽ động thủ cả, cả người lui sát về bên mấy chiếc xe ngựa, bao bọc xung quanh bởi đám hộ vệ cùng dong binh đoàn, tro mắt nhìn Vương Bảo Nhi lúc này đang bị hai tên thổ phi gấp công, để ép đến nghẹt thở. Nhưng có thể khẳng định, nếu Vương Bảo Nhi gặp bất trắc, hiển nhiên Vương lão sẽ không ngồi im mà nhìn rồi.

Bên phe của Ôn Văn Phong chiếm ưu thế tuyệt đối về chất và lượng, có đến tổng cộng 37 tên thổ phi không tính hẳn tham gia chiến đấu, tất cả đều là Sĩ cấp vô giả, Sư cấp có tổng cộng 6 người, 2 tên Sư cấp nhất phẩm, 1 nhị phẩm, 1 tam phẩm cùng 2 tên ngũ phẩm là tâm phúc của hắn, so sánh với phe của Ôn Văn Sơn gồm toàn vô giả Linh cảnh với Sĩ cấp, duy nhất đoàn trưởng Ôn Văn Sơn là Sư cấp thì thắng bại không cần phải nói nữa.

Ôn Văn Sơn ban nãy bị bao vây mà vẫn chần chừ, bởi vì trong dong binh đoàn của hắn hiện tại có sự xuất hiện của Quỷ Ảnh Tu La, lấy thực lực có thể dễ dàng đem Hắc Vân Hồ là yêu thú tam giai cao cấp chém như thái rau chặt dưa, chắc chắn

là cao thủ tướng cấp không phải nhĩngờ, huynh trưởng của hần là Ôn Văn Phong khi xưa cũng chỉ mạnh hơn hần một chút, vừa rồi thậm đó xét thì cũng chỉ là Sư cấp cửu phẩm, tuyệt đối không phải là đối thủ của tên Quỷ Ảnh Tu La giết người như ngọc kia.

Cơ mà đến lúc cuộc chiến thật sự nổ ra, Ôn Văn Sơn đưa mắt nhìn quanh thì bỗng toát mồ hôi hột, chỉ thấy Quỷ Ảnh Tu La đại danh đình đình lúc này lại biến mất như một con gió, nhìn mọi người thì hiển nhiên là không ai nhận ra hần biến mất, cuối cùng thì hần chạy mất từ lúc nào vậy, chết thật, tính toán sai rồi. Sau đó thì Ôn Văn Sơn hần cũng không có cơ hội để tính toán nữa, lúc này hần đang bị 4 tên Sư cấp sơ giai thủ hạ của Ôn Văn Phong cuốn lấy, mặc dù tu vi cao hơn nhưng kiến thức còn chột vớ, nhất thời hần cũng bị bọn pháp hữu hiệu để đối phó, chỉ có thể bị động giằng co.

Ôn Văn Sơn vừa đánh vừa lui về phía nơi đóng binh đoàn cùng đám hộ vệ - lúc này cũng đã bị giết gần hết, đang chiến đấu, mắt thì đảo lìa la nhằm tìm kiếm thân ảnh của Từ Phong, nhưng mà hần thất vọng rồi, nếu đã dùng *Ngụy trang* mà còn để Ôn Văn Sơn nhìn thấy, thì hệ thống đã không phải là hệ thống rồi.

Nhảy lên một nhánh cây khuất tầm nhìn, Từ Phong thủ hết vào mắt quá trình chiến đấu ở bên dưới, sau khi tính toán một chút, hần quyết định gia nhập chiến đấu, mặc dù không coi sống chết của đám người này vào mắt, nhưng nhiệm vụ của hần còn đó, hần cũng không muốn thất bại mà bị hệ thống trừng phạt, và lại một đồng điểm kinh nghiệm nhảy múa trước mặt hần như này, bảo sao hần không động lòng chứ.

Nhệ nhàng ôm tiêu bạch hổ đang nằm cuộn tròn trong ngực ra ngoài, đặt lên cành cây, Từ Phong giải trừ *Ngụy trang*, miệng nói khẽ: “Ngao ngao ở lại đây nhé, ta đi dọn rác một chút sau đó quay lại ngay.” Không biết là tiêu hổ ly có nghe hiểu không, nhưng Từ Phong mơ hồ cảm thấy nó gật đầu một cái, cũng không quá để ý, Từ Phong nhìn đám vô già đang “nhảy múa” ở bên dưới, bất tri bất giác liếm láp mắt bầm: “Thật là một bữa tiệc lớn!”. Nói đoạn nhảy từ trên cây xuống, trên không trung khởi động *Ngụy trang*, lúc chạm đất thì thân ảnh của hần đã biến mất.

Lợi dụng khả năng ẩn hình của mình, Từ Phong làm một vòng xung quang chiến trường, tìm kiếm cơ hội tốt nhất để động thủ, tốt nhất là một lần ra tay triệt hạ được một lượng lớn thổ phi, đỡ tốn thời gian. Nhìn ngó một lúc, hần cười lạnh một tiếng: “Tìm thấy rồi!”.

Một tên thổ phi vừa dùng kiếm kết liễu một tên hộ vệ, mở miệng cười ha ha: “Ngu ngốc, Lĩnh cảnh mà nghĩ mình bị được với Sĩ cấp ư, đứng là đến chết vẫn ngu, ha ha ha.”, nơi cổ họng của hần lộ ra một lưỡi kiếm nhỏ nho, người đâm một kiếm đó ngoài Từ Phong ra thì còn ai vào đây nữa, khẽ xoay lưỡi kiếm rồi chém sang ngang, lưỡi kiếm sắc bén ngay lập tức cắt đứt cổ tên thổ phi lúc này vẫn còn đang cười.

Thực lực của Từ Phong đến Sư cấp cửu phẩm còn phải chạy, đứng nói là đám thổ phi này chỉ có tu vi Sĩ cấp, tay cầm hai thanh Huyền khí, như hồ lạc vào bẫy để, không gì có thể ngăn cản nổi, một đường kiếm quang lóe lên là có một chiếc đầu lìa khỏi cổ, một tiếng xé gió vang lên là có một thân thể bị chặt thành vài khúc rơi xuống đất. Ánh mặt trời chiếu xuống chói chang, thân hình của Từ Phong thì như một bóng đen không rõ hình ảnh, thoát ẩn thoát hiện trên chiến trường, một hơi làm thật hơn chục tên thổ phi.

Ở phía khác, Ôn Văn Sơn lúc đầu còn đánh ngang tay với bốn tên Sư cấp, nhưng sau đó Ôn Văn Phong gia nhập vòng chiến thì hần thua hần, chỉ có thể chặt vật né tránh, đã bị chúng mấy chương, ăn vài đường kiếm, cả người thấm hết sức, tuy nhiên vẫn chưa bị thương quá nặng.

Ôn Văn Sơn thân mình còn lo chưa xong, nào có thời gian để ý tới mấy người Mặc Thủy, Mặc Hỏa cùng Vương Bảo Nhi, còn tên Ôn Thu Sa tu vi yếu nhưng thích xông pha, lao lên sau đó bị một chương bản ngược trở về, lúc này đang nằm một đồng trên mặt đất bất tỉnh nhân sự. Một cô gái mỏng manh yếu ớt lại xinh đẹp như Vương Bảo Nhi chắc chắn luôn là mục tiêu đầu tiên mà bọn thổ phi này hướng tới. Chỉ nghe hai tiếng kêu đau đớn vang lên, Mặc Thủy cùng Mặc Hỏa lao đảo ngả ra sau, thân hình rơi xuống đất không thấy động đậy gì, cơ sống tay không thì không ai biết.

Đến đây dong binh đoàn vô danh này chỉ còn Ôn Văn Sơn và Vương Bảo Nhi là còn có thể chiến đấu, Vương Lão thì đương nhiên có thể, nhưng vì lí do gì đó, ông vẫn ngồi im một chỗ, một bộ dạng bị kinh sợ không nhe.

Hạ thủ với hai huynh đệ Mặc Thủy là một trong hai tên tâm phúc của Ôn Văn Phong có tu vi Sĩ cấp ngũ phẩm, lúc này đang mang một bộ mặt hèn mọn tiến tới gần Vương Bảo Nhi. Đứng trước mặt Vương Bảo Nhi hiện tại là hai tên tâm phúc của Ôn Văn Phong cùng với vài tên Sĩ cấp khác. Tên với một hạ thủ với hai huynh đệ Mặc Thủy quay sang nói với tên tâm phúc còn lại: “Tứ Đức, vụ này chia ra sao đây, hay là nhường ta nhé, con bé này ngon lành quá, lâu lắm rồi Lão tử không có động tới gái con trĩnh nguyên.”

Tứ Đức một bộ dạng lạnh te, đến nhìn cũng không thèm nhìn nói: “Muốn làm gì thì làm, ta không có hứng thú với đàn bà con gái, chỉ có tên đám trùng Trần Thế Khải như người mới như vậy thôi.”

“À ừ quên mất, người là một tên vô si a, xin lỗi xin lỗi ta quên, hề hề”, vô vô đầu, Trần Thế Khải cười già là, sau đó quay sang Vương Bảo Nhi, miệng cười hèn mọn nói:

“Cố bé, chớ có kháng cự, biết điều thì ngoan ngoãn buông tay đầu hàng đi, có khi còn được ta đem về nạp làm tiểu thiếp, đừng để ta phải lại thủ tội hoa, hắc hắc..”

Vương Bảo Nhi mặc dù bình thường lúc nào cũng cười đùa nhưng lúc này lại thể hiện ra vẻ quật cường hiềm thấy, nàng không hề sợ hãi mà rút từ bên hông ra một thanh nhuyễn kiếm, không hề nói một lời nào mà đâm về phía Trần Thế Khải. Trần Thế Khải đường đường là Sư cấp ngũ phẩm, như thế nào có thể bị một Sĩ cấp lục phẩm như Bảo Nhi đâm trúng chứ, hần cười khẩy một tiếng, rút thanh đại đao ở sau lưng ra, dùng mũi đao gạt kiếm của Bảo Nhi ra rồi sau đó đập một cước vào bụng Bảo Nhi, không hề có ý nương tay. Bảo Nhi như một tiếng liên bản ngược ra đằng sau, thỏ ra một ngum máu. Trần Thế Khải lững thững bước đến, miệng cười thô bỉ:

“Hắc hắc, tiểu cô nương cũng thật cả tính nha, nhẹ nhàng không muốn lại cứ dĩ thích mạnh bạo, bất quá Lão tử thích..”

Câu nói nghe có vẻ bình thường, nhưng qua cái giọng điệu của hần thì lại trở nên vô cùng âm mưu, mấy tên thủ hạ của Trần Thế Khải nghe vậy thì cũng cười ha ha, biểu tình cực kì mập mờ mà nhìn Bảo Nhi. Trần Thế Khải hất cằm một cái, tên thủ hạ đứng đằng sau liền vọt lên tiến lên đình tâm lấy Vương Bảo Nhi. Đúng lúc này, một tiếng gió rít vang lên, sau đó là một thanh đoản kiếm màu đen lao đi với tốc độ kinh người từ phía xa, đâm xuyên qua đầu của tên thủ hạ vừa mới định chạm vào người Vương Bảo Nhi, thanh kiếm vừa trúng mục tiêu, một thân ảnh ngay lập tức trông rỗng xuất hiện bên cạnh, đưa tay rút mạnh thanh kiếm ra khiến não tương văng lung tung.

Triệu Thế Khải cùng Tứ Đức nhìn thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện thì giật mình không nhe, tai nghe thấy tiếng chém giết bỗng im bặt, cả hai cùng không hện mà quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy lúc trước đứng ở đó hơn 30 tên thổ phi thì lúc này chỉ còn đó là 30 cái xác chết không toàn thây, kèm theo là một tảng lớn được chôn đứt tay chỉ một tang rơi xuống vài khắp nơi, trảng cảnh máu me đến mức bọn hần có cảm giác buồn nôn.

Từ Phong một đường chém giết không ngừng, *Thuấn bộ* được sử dụng liên tiếp, mỗi một lần dừng là tương đương với vài mạng năm xương, chỉ trong thoáng chốc hần đã dọn dẹp sạch sẽ hết đồng rác rưởi biết đi này, đúng lúc đó thì hần nhìn thấy Triệu Thế Khải và Tứ Đức đang đứng trước mặt Vương Bảo Nhi, còn nàng ta thì đang nằm trên mặt đất, khỏe miệng có vết máu. Mặc dù không rõ tại sao đến tận mức này rồi mà Vương Lão vẫn không ra tay, nhưng nhìn gương mặt bi ôi hèn mọn của Triệu Thế Khải, Từ Phong thừa biết rằng tên này hần là đang muốn cưỡng gian Vương Bảo Nhi này thôi. Công bằng mà nói, Vương Bảo Nhi vô cùng xinh đẹp, đáng người tuyệt hảo, “ngưc tấn công mỏng phòng thủ”, cặp chân dài thon nhỏ, gương mặt yếu kiều đáng yêu, ai thấy cũng thích, tên thổ phi này động lòng cũng không lạ lắm.

Từ Phong tự nhận mình là một tên điển giết người không ghê tay, nhưng giết thì giết, hần ghét nhất là cái thể loại đàn ông dĩ cưỡng gian đàn bà con gái, mặc dù không phải là quân tử theo đuổi chính nghĩa nhưng với thể loại đàn ông như vậy, hần chỉ có một thứ muốn làm, giết, giết hết, giết trước hỏi sau. Ra tay cứu Vương Bảo Nhi không phải vì nàng ta, mà là do hần quá ngứa mắt đối với cái tên hèn hạ khôn kiếp Trần Thế Khải trước mặt, tên khôn này trước kia khẳng định đã làm chuyện đồi bại với nhiều nữ tử, cứ nhìn bộ dáng của hần thì biết.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 40: Đám thổ phi xử xẻo (2)

Vương Bảo Nhi nhìn thân hình cao lớn trước mặt mà tâm tình có chút phức tạp, vừa muốn nói miệng cảm ơn, nhưng cảm nhận hần khí lạnh đến thấu xương tỏa ra từ người Từ Phong lại khiến nàng ta sợ hãi mà tự động ngậm miệng lại. Tứ Đức và Trần Thế Khải sau khi nhìn đám xác chết ngổn ngang xung quanh, lúc này mới ý thức được một thứ không ổn, quay đầu lại nhìn vào cái tên đeo mặt nạ tu la trước mặt mà cảm thấy run sợ, không tự chủ được mà cùng nhảy ra xa, chỉ trong thời gian ngắn như vậy, không một tiếng động xử lí hơn 30 tên Sĩ cấp, bọn hần tự nhận có thể làm được, nhưng không thể nuốt mà như cái tên đứng trước mặt được, tên này.....rất mạnh, đó là đánh giá của hai tên này dành cho Từ Phong.

Tứ Đức là một phần tử hiểu chiến, vũ khí của hần là một cây lưu tinh chủy khá lớn, hần không nói không rằng lao tới vùng chủy về phía Từ Phong.

Nhìn lưu tinh chủy to bằng cỡ quả dưa hấu văng về phía đầu mình, Từ Phong cười nhạt, *Phân tích nhân* lập tức hoạt động, không vấn đề, chỉ là một kiện vũ khí bình thường chế tạo vô cùng tốt mà thôi. Từ Phong đưa tay trái lên, bạch kiếm hóa thành một luồng ánh sáng trắng lướt qua đầu chủy, chia đầu chủy thành hai nửa, dễ dàng giống như cắt vào đậu hũ, ngay sau đó cả người hần biến mất, sử dụng *Thuấn bộ*, chớp mắt một cái đã vòng ra phía sau lưng Tứ Đức.

Tứ Đức căn bản không thể ngờ được vũ khí của Từ Phong lại sắc bén đến như vậy, nhìn thanh đoản kiếm vừa mình vừa nhỏ chém đứt đôi lưu tinh chủy của mình mà hần không thể tin được, nhưng không hổ là một vô si, kinh nghiệm chiến đấu cũng phân xạ không hề kém chút nào, ngay lập tức bỏ rơi vũ khí đang cầm trên tay mà cấp tốc lui về sau. Nhưng mà lui được sao, bản thân hần tốc độ kém Từ Phong không phải chỉ là một hai lần, hơn nữa Từ Phong sử dụng *Thuấn bộ*, tốc độ tạm thời tăng lên gấp bốn lần trong nháy mắt, chỉ thấy thân ảnh của Từ Phong chỉ thoáng lên một cái, ngay lập tức bắt kịp Tứ Đức lúc này đang lui về sau.

Tứ Đức cả người lui về sau, bỗng nhiên thấy thân ảnh Từ Phong trước mặt mình biến mất, sau đó hần nghe thấy tiếng động ở đằng sau lưng, theo bản năng quay đầu lại, mắt hần không khỏi co rút, chỉ thấy đằng sau hần là một chiếc mặt nạ tu la dữ tợn vẫn còn dính vết máu chưa khô, sau đó là một luồng hắc quang lóe lên, và đó là thứ cuối cùng hần nhìn thấy trước khi rơi vào hư vô sâu thẳm. Từ Phong chỉ đơn giản hai kiếm liên chém đầu Tứ Đức, thân hình của hần không có dừng lại mà tiếp tục lao tới mấy tên Sĩ cấp còn lại ở gần đó, Triệu Thế Khải ở cách hần khá xa, hần muốn trước tiên xử lí mấy mục tiêu dễ dàng này trước.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, từ lúc Từ Phong xuất hiện đến lúc hần một kiếm chém bay đầu Tứ Đức chỉ vòn vẹn hơn chục giây đồng hồ, lúc đám tay chân Sĩ cấp này hoàn hồn thì đã thấy một bóng người mặc đồ đen lao như tên bắn tới chỗ bọn chúng. Chỉ có tổng cộng 6 tên thổ phi, hơn nữa lại vô cùng thuận tiện đứng gần nhau, Từ Phong chỉ mất vài giây để giải quyết tất cả.

Từ Phong trải qua một trận giết chết, toàn thân bao trùm bởi sát khí, máu tươi không ngừng chảy từ trên y phục của hần xuống, tất cả đều là máu của đám thổ phi, lúc này hần đang nhìn về phía tên Trần Thế Khải. Trần Thế Khải này giờ làm gì? Đương nhiên không phải là chạy, nhưng mà còn hèn hạ hơn là bỏ huynh đệ chạy trốn, chỉ thấy hần lúc này đang tâm lấy Vương Bảo Nhi chắn trước người, đại đao kê lên cổ nàng, thấy Từ Phong nhìn sang phía này, hần mở miệng cười nham nhớt:

“Khặc khặc, anh bạn thực mạnh thật, nhưng mà nóng tính quá, bình tĩnh lại chút rồi chúng ta cùng đàm đạo nào, hay là thế này đi, không bằng anh bạn gia nhập với chúng ta, với thực lực của cậu, chiếm lấy vị trí lão đại quả là dễ dàng, đến lúc đó thì kim tiền từ cái gì cũng có phải không, việc gì phải đi mọi thứ càng tương như vậy....”

Tên Trần Thế Khải này không chỉ háo sắc dễ tiện, mà còn là một tên bèm mép, thấy Từ Phong không có vẻ gì là dễ để hần chạy trốn liền quay sang bắt lấy Vương Bảo Nhi làm con tin, rồi lại miệng lưỡi trơn tru muốn chiêu làm Từ Phong về phe của bọn hần. Từ Phong nhìn tên Trần Thế Khải trước mặt, càng nhìn hần càng thấy ngứa tay ngứa chân, chỉ muốn đem đầu tên này vật xuống rồi ném cho chó gặm thôi, một tên đám trùng hện hạ bị ôi đến cứng cực, cưỡng gian phụ nữ lại còn đem Vương Bảo Nhi là một nữ tử ra làm con tin, Từ Phong hần không phải là quân tử nhưng nhìn cũng không chịu được mà tức giận.

Thấy Từ Phong một thân sát khí bức người đang từ từ tiến lại gần, Trần Thế Khải bỗng hét lên: “Không được tới gần, ta nghĩ người cũng không muốn tiểu cô nương xinh đẹp này lại hương tiêu ngọc vẫn đứng không nhí.” Nói đoạn nằng thanh đại

đao kẻ sát cô Vương Bảo Nhi hơn nửa, lò mò thấy có chút máu chảy ra.

Đằng sau chiếc mặt nạ, Từ Phong nhủ mảy, vụ này phiền toái rồi đây, mặc dù trong nhiệm vụ không có nói gì đến việc hấn phải bảo vệ mọi người trong dong binh đoàn, nhưng mà hấn đang trong cùng một đội ngũ, mà bản thân hấn là một người nghiêm túc, mặc dù không thích kết thân với người khác nhưng nếu cùng đội với hấn thì hấn không thể nào trơ mắt ra thấy chết mà không cứu được.

Đúng lúc này thì Vương lão rút cuộc cũng động thủ, Trần Thế Khải nào có thể ngờ rằng ông lão từ đầu tới cuối chỉ run rẩy núp ở một chỗ nhìn mọi người chém nhau thảm liệt lại có thể là một cường giả Tướng cấp cơ chứ. Từ Phong thấy Vương lão hóa thành một bóng mờ, lấy thực lực của hấn mà cũng hơi khó khăn để theo kịp tốc độ của lão, một đường tiến tới sau lưng Trần Thế Khải, đưa tay túm lấy thanh đao dao hấn đang cầm, linh lực màu hoàng kim tỏa ra từ tay lão, “keng” một tiếng liền tiếp tiếp bề gây lòn thanh đại đao bằng tay không.

Trần Thế Khải còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã thấy cả người bay bổng trên không trung, một bàn tay rắn chắc tóm lấy cổ hấn nhấc lên cao sau đó thì.....”rắc”. Vương lão vứt Trần Thế Khải lúc này mềm oặt như một con búp sừng một bên như vứt một con chó chết, nhìn Từ Phong gật đầu một cái rồi nói “Xin tiêu hữu giữ bị mặt thực lực của lão hui với mọi người!”. Từ Phong không nói gì, chỉ nói: “Giết hấn như vậy thì dễ dàng cho một tên khôn kiếp bi ôi như vậy quá.”

Vương lão nghe vậy thì chỉ lắc đầu cười cười mà không nói gì, Từ Phong là con người kiêu lời đương nhiên là sẽ không nói thêm một lời nào rồi. Nhìn ở phía xa, Ôn Văn Phong cùng bốn tên trợ thủ đang dè ép Ôn Văn Sơn, một bộ dáng đùa vui vô cùng thích thú, hồn nhiên không để ý tới việc đám thổ phi ở bên này đã bị Từ Phong cho xuống âm phủ đi du lịch hết một lượt cả rồi. Nhìn mấy tên Sư cấp cùng với tên Ôn Văn Phong đang nhảy nhót, Từ Phong phát ra một tiếng cười ghê rợn, điểm kinh nghiệm là đây chứ đâu, hấn đang cần càng nhiều điểm kinh nghiệm càng tốt, sao có thể bỏ lỡ mấy con mồi dễ dàng này được.

Mặc kệ Vương lão cùng Vương Bảo Nhi đang ôm cổ họ lộ khụ ở đằng sau, Từ Phong thì triển *Thuần bộ* tới một chỗ khuất tầm nhìn rồi kích hoạt *Ngụy trang*, tránh cho người khác biết được hấn có năng lực ẩn thân biến thái, sau đó tiến tới chỗ Ôn Văn Sơn.

Ôn Văn Sơn lúc này có bao nhiêu khổ cực thì chỉ có mình hấn biết, bị bốn tên Sư cấp giáp công đã mệt mỏi lắm rồi, lại thêm một tên Ôn Văn Phong Sư cấp cứu phẩm như hổ rình mồi ở bên cạnh, mười phần thực lực chỉ còn lại có năm phần, căn bản không dám dùng toàn lực, chỉ sợ Ôn Văn Phong hạ thủ.

Ôn Văn Sơn dồn linh lực vào thanh kiếm trên tay, hất văng một tên Sư cấp nhị phẩm ra ngoài, tên này ngã xuống đất, còn chưa kịp đứng dậy, một lưỡi kiếm bất ngờ xuất hiện từ trong hư không, đâm xuyên qua mi tâm, kết liễu hấn ngay tức thì. Từ Phong sau khi nhẹ nhàng xử lý một người, hấn không thêm sử dụng *Ngụy trang* nữa mà xách kiếm lao thẳng vào chiến đấu. Sư cấp cứu phẩm nếu đấu trực tiếp với Từ Phong còn không chịu nổi quả một khác, huống chi lúc này trước mắt hấn chỉ là hai tên Sư cấp nhất phẩm cùng một tên Từ phẩm, căn bản không đủ cho hấn nhét kê răng.

Mặc dù nhìn đồng vũ kĩ mà Ôn Văn Sơn, Ôn Văn Phong cùng mấy tên Sư cấp trước mắt thì triển vô cùng hoa mỹ, nhưng Từ Phong đều thấy bọn chúng có một nhược điểm chung, đó là quá tiêu tốn linh lực cùng thời gian vận dụng khá lâu, hầu hết đại chiêu đều phải tập trung linh lực lại rồi sau đó mới thi triển được, trong khi đó thì những vũ kĩ tập trung vào kĩ xảo chiến đấu lại không thấy đau, không biết có phải Từ Phong hấn nghĩ sai hay không, nhưng đồng vũ kĩ mấy người này sử dụng trong mắt hấn không khác rác rưởi là bao, làm như kẻ thù sẽ đứng đó cho người thi triển đại chiêu tự do như không có việc gì ấy.

Vừa mới nghĩ xong thì điều đó đã thành sự thực ngay trước mắt Từ Phong, chỉ thấy hai tên Sư cấp nhất phẩm nhìn thấy Từ Phong gia nhập vòng chiến, cả hai không hèn mà cùng lui về đằng sau, sau đó Từ Phong thông qua *Thiên Ma nhãn*, nhìn thấy linh lực màu đỏ của cả hai tên bắt đầu tuôn trào ra khỏi cơ thể, tập trung lên thần kiếm của cả hai, hiển nhiên là hai người cùng tu luyện một loại vũ kĩ hóa hệ nào đó.

Nhìn hai tên ngu ngốc trước mặt không ngừng hét lên, linh lực cuộn cuộn tuôn chảy, trông thì khi thế nhưng cả người thì đầy sỗ hớ, Từ Phong có chút chán nản, bọn mi nghĩ rằng ta sẽ đứng yên đây cho bọn mi tu linh lực xong sau đó thì triển đại chiêu à, nằm mơ đi. Không dư thừa nhiều linh lực để sử dụng *Thuần bộ* nữa, Từ Phong đánh phai chày bộ lao tới hai tên Sư cấp nhất phẩm kia, cũng vô cùng tiện lợi cho hấn, hai tên ngu ngốc kia vẫn đứng yên tại chỗ, lấy hết sức mà vận linh lực vào thanh kiếm, hồn nhiên không thêm quan tâm tới thần ảnh đáng lo tới với tốc độ “bản thờ” ngay trước mặt.

Từ Phong chẳng tốn bao nhiêu sức, phi thân tới nơi, đao kiếm mới cắt liền chặt hai tên ngu này ra thành 5-6 khúc, đến cận kề cái chết hai người này vẫn cố gắng vận dụ linh lực để thi triển đại chiêu, không biết là do bị ngu hay là do mang tâm lí được ăn cả ngã về không mà cố gắng nữa, nói tóm lại là lại có thêm hai mạng người nữa nằm xuống dưới kiếm của Từ Phong.

Ôn Văn Phong lúc này cũng nhận ra sự khác thường, nhìn thấy đám thủ hạ mình mang theo tấ cả đều đã hóa thành thịt vụn nằm ở phía xa, lại thấy Từ Phong mới xuất hiện chưa tới một khắc liền đem ba cao thủ Sư cấp dưới trướng của hấn giết chết dễ dàng, hấn liền cảm thấy sợ hãi. Nhìn thấy tên Sư cấp tứ phẩm cuối cùng vẫn còn say sưa đánh với Ôn Văn Sơn, hấn cần rằng một cái, liền bỏ mặt tên này mà chạy trốn.

Từ Phong thông qua phân tích nhân đã thấy được Ôn Văn Phong có tu vi Sư cấp cứu phẩm, cho rất nhiều điểm kinh nghiệm a, làm gì có chuyện hấn sẽ bỏ qua con mồi này chứ, liền phi thân đuổi theo ngay phía sau, loáng cái cả hai thân ảnh liền biến mất trong rừng.

Ôn Văn Sơn không còn lo bị Ôn Văn Phong ra tay, hấn liền không giữ lại chút gì, toàn lực mà đánh, tên Sư cấp tứ phẩm trước mắt sao có thể là đối thủ của Ôn Văn Sơn có tu vi Sư cấp thất phẩm cơ chứ, không bao lâu liền bị một kiếm của Ôn Văn Sơn kết liễu tận mạng. Chống kiếm xuống đất, Ôn Văn Sơn thở hổn hển, trận chiến vừa rồi đã gần như rút hết toàn bộ sức lực của hấn, cũng may hấn cũng chỉ bị vài vết thương không quá nặng, tình dường mười ngày nửa tháng là ổn. Đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết vang vọng lại từ phía xa, sau đó một khắc thì thấy Từ Phong trở về, tay kéo theo một cái xác, ném xuống trước mặt Ôn Văn Sơn, chính là Ôn Văn Phong, lúc này trên ngực có một lỗ thủng, bụng thì bị cắt đứt, ruột gan các thứ rơi cả ra ngoài lổn thõng.

P/s: Ăn mừng mấy tính sửa xong, bom liên ba chương bù lại mấy ngày vắng mặt:D

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 41: Cách để tăng thực lực (1)

Nhìn Ôn Văn Phong nằm im dưới chân mình, đến chết vẫn không nhắm mắt, trên mặt vẫn còn giữ nguyên nét sỗ hãi, Ôn Văn Sơn nhẹ thở dài, mở miệng than thở: “ Không thể ngờ được sau bao năm, hôm nay là ngày ta gặp lại, cũng là ngày cuối cùng được nhìn thấy hấn, đúng là vật đổi sao dời, thế sự đổi thay, có lẽ hấn cũng không ngờ rằng mình sẽ chết ở đây. Nhớ lại năm xưa khi hấn phản bội gia tộc.....”

“E hèm, ta không có hứng thú nghe chuyện xưa của người đâu, mau nhanh chóng thu dọn hiện trường, tập hợp mọi người rồi đi thôi, để một chút nữa mới mau hấp dẫn một đàn yêu thú tới thì ta không rảnh để cứu tất cả đâu.” Từ Phong đang hắng một tiếng, không chút lịch sự chen ngang vào lời nói của Ôn Văn Sơn, lạnh lùng đánh gãy hồi tưởng của hấn.

“Ách, thời cuộc rồi, cậu nói đúng, giờ không phải lúc để hồi tưởng lại chuyện xưa....” Ôn Văn Sơn bị chặn họng, có chút lúng túng nói, nhưng nghĩ lại thì thấy Từ Phong nói cũng có lí, với số xác chết lên tới hàng chục như hiện tại, mùi máu tanh sẽ rất nhanh chóng lan tỏa ra khắp khu vực, mặc dù đầy vẩn là trên con đường mòn gần qua Lam Linh sơn mạch ít yêu thú qua lại, nhưng có trời mới biết bọn chúng có bị hấp dẫn tới đây bởi mùi máu hay không.

Từ Phong sau khi ngắt lời Ôn Văn Sơn, không thêm để ý tới hấn nữa, quay người bỏ đi, trong lòng thầm thở phào, may mà lão từ nhanh trí, không lại dính vào cái mồi tộp cũ rích của tiểu thuyết, đại khái là nhân vật này có mối thù với một người trong quá khứ, rồi bằng một cách kì diệu nào đó, chỉ kể một câu chuyện, sau đó nhân vật chính sẽ vô ngữ yêu cầu giúp đỡ cho cái người cần báo thù đó. Từ Phong đương nhiên sẽ không vướng vào cái lối mòn đó, nhưng tự nhiên ngồi nghe một người lại kể chuyện xưa cũng chẳng dễ làm gì, tốn thời gian, nhanh chóng làm xong nhiệm vụ rồi trở về với tiêu là lý Diệp Thụy Lan đang đợi hấn ở nhà là chuẩn nhất.

Nhảy lên cái cây liếc trước để li tiểu hồ ly, Từ Phong thấy tiểu hồ ly đứng như lồi hấn dạn, vô cùng ngoan ngoãn ở yên một chỗ, chỉ khi thấy hấn mới nháy trở về trong lòng hấn, không hề quan tâm tới mấy vết máu vẫn còn dính trên người hấn. Lối tiểu hồ ly từ trong lòng ra, đặt lại lên trên nhánh cây, Từ Phong bắt đầu lật đồ, ở đây không có nước cho hấn tẩy rửa cơ thể, nhưng thay một bộ quần áo sạch cũng sẽ khiến hấn bớt khó chịu đi một chút. Đối với độ quần quít của tiểu hồ ly đối với mình, hấn cũng chịu thua, không biết tại sao lại như vậy nữa.

Thay quần áo xong xuôi, Từ Phong ngồi trên cây, có thể nhìn thấy Ôn Văn Sơn đang chỉ đạo những người còn lại thu thập tàn cuộc, hộ vệ thương đoàn từ thương gần hết, lúc đi có hơn 20 người, giờ còn lại mới 4 người, một số thành viên thương đoàn cũng bị giết chết, một số khác thì chạy trốn vào rừng, lúc này đã trở lại sau khi thấy chiến đấu kết thúc, dong binh đoàn vô cùng may mắn, không có ai tử thương, nhưng những người còn lại cũng không khá khảm hơn là bao nhiêu. Trừ Từ Phong, Vương Lão, Vương Bảo Nhi là còn lành lặn ra, Ôn Văn Sơn trên người vết thương vô số, không có cái nào chỉ mạng nhưng thương nặng là cái chắc, Ôn Thu Sa khá là may mắn, mặc dù bị đập gục ngay từ ban đầu, nhưng chỉ bị nội thương nhẹ, nặng nhất phải kể đến hai huynh đệ Mặc Thụy, Mặc Hóa, hai người trên cơ thể gần như không còn có thể tìm thấy một mảnh xương nào còn lành lặn, cũng may bọn họ là võ giả nên vẫn có thể giữ lại một hơi tàn, chứ là người thường thì chắc đã “thăng” từ lâu rồi.

Nhìn đồng xác chết ngổn ngang, Từ Phong không khỏi tự hào, tất cả hầu hết là do hấn giết, không tự hào sao được, mặc dù lấy tu vi cỡ một nửa Tướng cấp như hấn đi đó sát một đám Sĩ cấp cũng không có gì về vang lăm, nhưng làm trong khoảng thời gian ngắn như hấn thì rất khó, có chút tự hào cũng là dễ hiểu.

“Ể Tiểu Linh, thấy thế nào, ta xử lý bọn chúng gọn gàng chứ?”

Trả lời Từ Phong là một tràng tiếng nồn ọe, sau đó là tiếng của Tiểu Linh, phều phào giống như đứt hơi: “Oe.....chủ nhân làm.....ue.....tốt lắm, làm sau.....ợc.....ợc.....có thể làm bớt máu me hơn được không, tâm thần trẻ thơ non nớt của Tiểu Linh không chịu nổi mấy thứ này à.....ợc...”

Khẽ nhủ mảy, Từ Phong cảm thấy kì lạ, không phải bởi vì Tiểu Linh già vờ nồn ọe, mà là điều mà nàng ấy vừa nói, từ lúc nào mà hấn giết người lại mau me và tàn nhẫn tới vậy. Nhìn xuống chiến trường, khắp nơi đều là tay cụt, chân gãy, người bị xé ra thành 3-4 mảnh, ruột gan nội tạng nào tung văng lung tung. Từ Phong không khỏi giật mình, lúc trước hấn giết người luôn luôn nhanh gọn, luôn chọn cách đơn giản và hữu hiệu nhất để kết liễu con mồi, đâu có như bây giờ, nhanh gọn thì có nhanh gọn, nhưng độ tàn nhẫn và bạo lực thì lại tăng cao tới tột đỉnh, chuyện gì đang xảy ra với ta vậy.

Nhìn mọi người đang thu dọn chiến trường, Từ Phong có thể thấy được vẻ buồn nồn và kinh tởm của họ hiện rõ trên mặt khi nhìn thấy đồng xác chết không toàn thây do hấn gây ra, Từ Phong càng ý thức được có một thứ gì đó lạ đang xảy ra với hấn. Nhưng mà chỉ trong tích tắc, vấn đề đó đã được hấn ném ra khỏi đầu, Từ Phong hấn không phải là loại người thích suy nghĩ quá nhiều, nếu đã không có đáp án, thì mặc kệ nó, dù gì thì chung quy lại vẫn là giết người, 1 kiếm chém đầu hay một kiếm chém đứt đôi người thì cũng đều là giết, quan tâm làm gì, đúng như tôn chỉ của hấn: “Quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả”. Nếu kết quả đều là Từ Phong hấn giết người, vậy thì để ý quá làm gì cho mệt.

Tranh thủ mọi người đang bận rộn, Từ Phong kiểm tra lại thu hoạch một chút, so sánh với đám người của Huyết lang dong binh đoàn mà hấn gặp lúc trước, đám thổ phi trước mặt này có giá trị kém xa. Nhưng lượng biến sẽ dẫn đến chất biến, tuy toàn là Sĩ cấp vô giá, nhưng đám thổ phi này lại thắng ở số lượng. Từ Phong một mình xử lý gần hết bọn chúng cũng thu được số kinh nghiệm cùng một số điểm tích lũy khá khá, lại còn mấy Sư cấp mà hấn làm thịt lúc cuối cùng cho hấn lợi ích không nhỏ.

14 vạn điểm kinh nghiệm, tám ngàn điểm tích lũy, đó là con số mà hấn nhận được, rõ ràng bổ sung thêm hơn 40% số điểm kinh nghiệm hấn cần để thăng level, chỉ cần 24% nữa là sẽ đủ, Từ Phong lúc này lại mong sẽ gặp thêm vài ba toán thổ phi

nửa như thế này, lúc đó hẳn có thể lên được level 9 rồi.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 8

Nhanh nhẹn: 7630

Thể lực: 6870

Lực lượng: 7410

Tinh thần: 3860

Linh lực: 1160

Nhờ vào chức nghiệp phụ là “Thợ săn” với năng lực đánh cắp chỉ số nạn nhân, Từ Phong được nhận miễn phí cả tấn chỉ số cộng thêm, khiến cho thực lực của hắn lại tăng thêm một đoạn, đã gần bắt kịp được cao thủ Tướng cấp, mặc dù hẳn hiện tại mới chỉ là Sĩ cấp thất phẩm, hệ thống chọn chức nghiệp phụ cho mình thật là nghịch thiên nà, Từ Phong sau khi kiểm tra xong chỉ số thì không kìm được mà lẩm bầm

Đấy không phải là lần đầu mà chỉ số của hắn bạo tăng, lần đầu tiên chính là sau khi xử lí Kim Hồ bang, chỉ số của hắn tăng lên đến mấy ngàn điểm, lần này cũng không kém, hơn một ngàn điểm đối với những chỉ số cơ bản. Mặc dù biết là chỉ số cũng không thực sự phản ánh chân thực chiến lực của một võ giả, còn phải xét đến trí số linh lực, kinh nghiệm chiến đấu cùng với vũ kĩ, nhưng bản thân Từ Phong chưa từng nghĩ rằng chiến lực của hắn không đủ. Luận trí số linh lực, hẳn có thể thua thật hơn một số đối thủ, nhưng nên nhớ, đối thủ của hắn đều có tu vi cao hơn hẳn rất nhiều, luận kinh nghiệm chiến đấu, hẳn không có nhiều, nhưng kinh nghiệm giết người thì hẳn có thừa, chiến đấu thì hẳn có thể thua, nhưng nếu nói về đưa đối thủ vào chỗ chết, hẳn là đại hành gia. Vũ kĩ thì thôi bỏ qua, đến bây giờ Từ Phong vẫn chưa thấy ai có thể đỡ lại được Phù Quang Di Ảnh, hay đúng hơn là cái kĩ năng *Thuấn bộ* của hắn, không có gì hoa mỹ cả, Từ Phong hẳn đúng là dùng tốc độ để bóp đối thủ của hắn.

Chờ đợi xuất hơn một canh giờ, cuối cùng mọi thứ đã tạm thời ổn thỏa, mọi người lại tiếp tục lên đường, những hộ vệ đã chết trận cũng đã được chôn cất, làm cái nghề này, không chuẩn bị sẵn tinh thần có thể chết bất kì lúc nào thì căn bản không thể làm được. Lúc này, Từ Phong vô cùng thành thoi nằm ôm tiểu hồ ly trên một chiếc xe ngựa chờ hàng, chỉ có điều, cả đoàn lúc này cũng không còn bao nhiêu người, tất cả đều cố gắng giữ khoảng cách đối với hắn, đoán chừng là do “màn biểu diễn” lúc này của hắn, cơ mà vậy cũng tốt, hẳn có thể yên tâm nằm nghỉ mà không sợ có ai làm phiền.

Nằm không cũng buồn chán, Từ Phong bắt chuyện với Tiểu Linh:

“Này Tiểu Linh, hiện giờ có cách nào tăng cao thực lực của ta nhanh nhất không, mặc dù giết người cũng không tệ, nhưng vẫn chưa đủ nhanh a, ta muốn nhanh hơn nữa, ta có một dự cảm rằng sắp tới sẽ có một chuyện gì đó xảy ra khiến ta sẽ này sinh ước muốn có được sức mạnh cho tự do của chính mình, tương tự như mấy cái tình tiết tiểu thuyết rầm chó ấy, người hiểu ý ta mà.”

“Hề hề, đồng tiểu thuyết đó công nhận rầm chó thật, cơ mà đã thế tại sao ngài còn đọc hà chủ nhân, muốn đọc lại chứ? Hệ thống có đó...” Tiểu Linh cười khúc khích mà nói.

“Thật à, mau mau lấy ra, chắc, lâu lắm rồi ta không có được đọc một bộ tiểu thuyết ra hồn, mà thế quái nào hệ thống lại có cả tiểu thuyết thể hà, hơn cả hiệu tạp hóa.” Từ Phong có chút hưng phấn nói.

“Trà băng điểm tích lũy nhé, 1 vạn một cuốn.” Tiểu Linh giễu cợt.

Nghe thấy giá quá phải trả, Từ Phong ngay lập tức cảm nản, 1 vạn điểm tích lũy a, hẳn chém giết mấy chục tên võ giả mới kiếm được có tám ngàn điểm, giờ mà đốt đi một vạn để lấy một cuốn tiểu thuyết không đáng chút nào cả, hẳn thả chọn kim nên sở thích của mình lại còn hơn.

Thấy Từ Phong tự nhiên ỉu xù xuống như cọng bún, Tiểu Linh không nhịn được mà cười khanh khách: “Chà phải chủ nhân luôn niệm nói rằng mình đang ở trong một cuốn tiểu thuyết hay sao, còn đi xem truyện khác làm gì?”

Từ Phong nghe vậy thì có phản kháng bị, nếu Tiểu Linh có thể nhìn thấy mặt của hắn thì sẽ thấy biểu hiện kháng bị của hắn lộ rõ ràng: “Chà đúng à, người có thấy bất kì tên nào xuyên việt cũng là nhờ ơn của một tay tác giả nào đó hay sao, ta dám cá là bản thân mình cũng vậy cả, mỗi tội có là nhân vật chính hay không thì không biết thôi. Mà lực để quá rồi, có cách nào tăng cao tu vi không?”

“Đương nhiên có, hệ thống là hoàn hảo, chỉ có chủ nhân quá yếu không thể sử dụng công năng chứ không có công năng mà hệ thống không có!”

Nghe thấy có cách, Từ Phong không khỏi gấp gáp: “Cách gì mau nói, tuy chỉ có nhân vật chính mới hay định phải nấy tình tiết rầm chó như thế, nhưng ai mà biết được ta có phải nhân vật chính hay không, cần tắc vô ấy này, cứ chuẩn bị trước vẫn hơn.”

“Rồi rồi quý ngài nhân vật chính, đọc tiểu thuyết ít thôi, lên cơn hoang tưởng rồi kia. Cách để tăng tu vi trong thời gian ngắn có nhiều, nhưng hiệu quả nhất, đó là....cần thuốc, à nhầm dùng đan dược!”

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cách để tăng thực lực (2)

“Dùng đan dược? Nhưng mà ta đi đâu để kiếm đan dược phù hợp đây, mấy thứ này ta không biết gì hết a. Đứng rồi, cửa hàng hồi đóái có đan dược đúng không, sao ta lại không nhớ tới nêi.” Từ Phong có chút hưng phấn nói.

Nhưng mà chưa kịp hưng phấn bao lâu, hắn đã bị Tiểu Linh tát một gáo nước lạnh vào mặt: “Tốt nhất là chủ nhân tránh xa cái đồng đan dược trong hệ thống hồi đóái ra, nhìn có vẻ ngon ăn đấy nhưng chúng nó đắt vài cả xxx ra, như loại đan dược chuyên dùng để cho Sĩ cấp võ giả tu luyện là Cổ Linh Đan, một lọ mười viên cũng bán với giá 5000 điểm tích lũy, chỗ đó tương đương với 50 vạn kim tệ, ta không rõ loại đan dược đó bên ngoài bán với giá bao nhiêu, nhưng chắc chắn là 50 vạn kim tệ có thể mua được cả đống.”

“Nếu vậy thì người còn kêu ta dùng đan dược làm cái rắm gì nữa, để tự ta đi tìm hiểu rồi tìm cách mua cho xong.” Từ Phong có chút bức tức nói.

“Đừng nóng, chủ nhân đã bao giờ thấy Tiểu Linh nói nhầm chưa? Ý ta không phải là bảo ngài dùng mấy loại đan dược tu luyện tầm thường đó, mà là một số loại đan dược có công dụng nghịch thiên, chẳng hạn như Nghịch Thiên đan mà trước kia ngài đã được thưởng một viên đó.”

Từ Phong sực nhớ tới việc mình vẫn còn một khóa Nghịch Thiên đan có công dụng.....nghịch thiên, nhưng mà dùng nó để tăng lên thực lực thì quá phí phạm, nó đã trở thành bài tẩy của hắn trong lúc nguy cấp rồi. Hắn nghĩ hoặc nói: “Nghịch Thiên Đan quá bá đạo, hơn nữa công dụng của nó mặc dù có thể nâng cao thực lực của ta, nhưng dùng bấy giờ quá phí phạm, ta hiện tại mới chỉ là Sĩ cấp thất phẩm thôi, ai mà biết được mai sau ta có kẹt lại ở bình cảnh nào hay không chứ. Cách này của người không có tính khả thi cho lắm.”

“Ai nói là không khả thi, ta chỉ nói ví dụ là Nghịch Thiên đan thôi, chứ có bảo chủ nhân sử dụng nó đâu, cái ta muốn nói đó là ngài có thể kiếm nguyên liệu, hệ thống có thể luyện chế được mà, chỉ cần bỏ ra chút điểm tích lũy thôi.” Tiểu Linh từ tốn nói.

“Hà, thật sự? Hệ thống có thể luyện đan? Ta cứ nghĩ cái hệ thống này không có chức năng này chứ, thế chắc hẳn là luyện khí cũng có thể đúng không?”

“Đương nhiên, hệ thống là toàn năng, làm gì có gì không làm được chứ, chỉ cần đủ nguyên liệu, đến cả thần khí cũng có thể chế tạo được. Ha ha ha...” có chút tự hào, Tiểu Linh cười nói, giống như là công của nàng ta chứ không phải là nhờ hệ thống.

Không cần nhìn Từ Phong cũng có thể tưởng tượng được cảnh Tiểu Linh đang hếch mặt lên trời cười ha hả. Bỏ qua mấy thứ linh tinh, hẳn cũng có chút vui mừng, cuối cùng thì cũng có cách để tăng thực lực lên nhanh chóng, mặc dù giết người cũng khá nhanh, nhưng không phải lúc nào cũng có võ giả cấp cao để cho hắn giết, lỡ đã phải thiết bản thì lật thuyền trong mương không phải là không thể a.

“Tu vi thật sự của chủ nhân hiện tại chỉ là Sĩ cấp, mấy loại đan dược tu luyện bình thường thì thôi đi, quá rác rưởi, có một loại duy nhất mà ngài có thể dùng hiện tại, đó là Ngũ Hành Thái Thể đan, không chỉ là đan dược tăng cường tu vi, lại còn là loại đan dược cải thiện căn cơ thể chất của võ giả, chỉ thích hợp cho võ giả cấp thấp và còn trẻ tuổi. Thấp phẩm đan dược, độ trân quý so với Nghịch Thiên đan không kém là bao, khi sử dụng, không cần biết bản thân có linh căn loại gì, ngay lập tức biến người sử dụng thành Ngũ Hành Thiên Thể, sở hữu cả năm loại linh căn Ngũ Hành, nghe thú vị chứ hả?”

Tiểu Linh hào hứng làm một tràng dài, Từ Phong cái hiểu cái không, sau một hồi suy nghĩ, hẳn mới gạt mình một cái: “Móa, quanh đi quẩn lại cuối cùng lại đâm theo lối mòn của nhân vật chính đó là tu nhiều hệ à, Tiểu Linh, không được, có loại đan dược khác không, ta không biết mình có những linh căn gì, nhưng chắc chắn là không muốn có cái gì mà Ngũ Hành Thiên Thể kia đâu.”

“Có gì mà không muốn chứ, võ giả sở hữu nhiều linh căn là chuyện vô cùng tốt, mặc dù số lượng người có nhiều hơn một linh căn thì hiếm như lông phượng sừng lân, nhưng ích lợi nó mang lại thì vô số, thứ nhất là có thể tu luyện nhiều loại công pháp và vũ kĩ thuộc tính khác nhau, thứ hai là thực lực so với võ giả đồng cấp thì luôn vượt trội, thứ ba là nhờ việc có thể tu luyện nhiều loại vũ kĩ, lúc chiến đấu có thể chuyển hóa qua lại giữa các loại vũ kĩ, khiến địch nhân khó phòng bị, khuyết điểm duy nhất đó là tu vi tiến cảnh chậm hơn bình thường mà thôi, nhưng chỉ cần cần thuốc, à nhầm sử dụng đan dược tăng cường tu vi là có thể khắc phục.” Tiểu Linh nghĩ hoặc mà giải thích.

Từ Phong nghe xong vẫn một mực giữ nguyên chủ ý: “Không được là không được, để ta phân tích thử mấy thứ mà người vừa mới coi là lợi ích nhé, thứ nhất, tu luyện nhiều loại công pháp khác nhau để làm gì, người nghĩ ta lên level nhờ tu luyện à? Thứ hai, thực lực so với đồng cấp mạnh hơn, cho ta xin, hiện tại ta là Sĩ cấp thất phẩm, Sư cấp cửu phẩm ta gét như gét heo, người nói ta nên so sánh với đồng cấp nữa không. Thứ ba, học nhiều vũ kĩ để làm gì, học nhiều mà không tinh thì ta thả rằng sử dụng một loại vũ kĩ nhưng tu luyện nó đến mức đại thành còn hơn. Hơn nữa, biao tử còn đang lo tu luyện để lên level cho nhanh, thêm linh căn vào để lên level chậm hơn à, có cái xxx ấy!”

Còn một câu mà Từ Phong chưa nói ra mà chỉ nghĩ thầm: “Ngũ Hành linh căn cái rắm, mấy tên nhân vật chính luôn luôn là như vậy, tu luyện nhiều hệ, ta đi theo con đường đó chẳng phải là sẽ trở thành nhân vật chính à, khặc khặc, tốt nhất cứ làm

nhân vật phụ an ổn tu luyện, để cho một tên xui xẻo khác có tinh thần chính nghĩa quân tử làm nhân vật chính đi, lao tù đêch ngu đầu...”

Tiểu Linh nào biết lí do Từ Phong không muốn sử dụng loại đan được này chỉ vì cái ý nghĩ vô văn được hẳn “đúc kết” từ trong đồng tiểu thuyết xàm xí trên mạng ra cơ chứ, nghe thấy Từ Phong năm lần bảy lượt cự tuyệt, năng thoáng trầm ngâm một chút rồi nói:

“Vậy thì hơi khó khăn, Sĩ cấp đan được không phải là không có, mà là ta không biết chủ nhân có linh căn loại gì để lựa chọn, những loại đan được thông thường không cần quan tâm linh căn nhưng mà chỉ có thể hỗ trợ tu luyện, đối với chủ nhân thì như rác rưởi, vô dụng, cái ngài cần là thứ đan được trực tiếp tăng cao tu vi, nhưng mà đó mới là vấn đề a.”

Nghe Tiểu Linh phân nân, Từ Phong cười nói: “Có gì đâu, chẳng phải ta đang có gia sản đến hơn 250 vạn kim tệ nếu đổi từ điểm tích lũy ra ư, khi nào đến Thiên Ứng thành, ta tìm một đấu giá hội mua mấy viên Trắc Thị Thạch về thử là biết ngay, mặc dù không biết cái thứ đó giá cả ra sao, nhưng chắc hẳn cũng không quá đắt chứ.”

Trắc Thị Thạch công dụng đúng như tên, chỉ cần là vô giả, cầm lấy Trắc Thị Thạch rồi rót linh lực vào là hòn đá sẽ phát sáng ra các màu khác nhau, người ta dựa vào màu sắc và độ đậm nhạt của ánh sáng để biết được linh căn của bản thân, thậm chí không cần là vô giả, chỉ cần người có linh căn cắm vào Trắc Thị Thạch cũng có thể sinh ra quang mang yếu ớt để biết được có linh căn hay không.

Năm xưa Từ Phong khi mới sinh ra cũng được người của Diệp gia sử dụng Trắc Thị Thạch để kiểm tra, chỉ đáng tiếc là lúc đó viên đá cầm vào tay hẳn vẫn chỉ là viên đá, chả có phản ứng gì cả, vậy nên mới dẫn đến tình cảnh hai mẹ con hẳn bị đuổi ra ngoài núi phủ.

Cho đến tận bây giờ, Từ Phong cũng vẫn chưa biết được bản thân hẳn sở hữu linh căn loại gì, nhưng mà sau khi được hệ thống cái tạo, linh căn khẳng định là có, nếu không có thì hẳn tu luyện bằng niềm tin à. Không dựa vào Trắc Thị Thạch để kiểm tra linh căn, thì chỉ có một cách nữa mà chỉ có mình hẳn làm được đó là giải phóng linh lực của mình ra ngoài, sau đó dùng *Thiên Ma Nhân* soi thử coi nó màu gì. Chỉ là hẳn đã từng thử, nhưng thất bại, đúng hơn là hẳn không nhìn ra được linh lực của mình thuộc về loại linh căn nào, bởi vì nó thuần một màu đen tuyền, theo lí mà nói thì đó hẳn là âm linh căn, nhưng mà từ trước tới giờ hẳn chỉ từng nhìn thấy màu linh lực của ngũ hành linh căn, còn bốn loại dị linh căn quang-âm-lôi-phong thì chưa thấy bao giờ, có trời mới biết được linh lực màu đen có thật sự là thuộc về âm linh căn hay không, thời thì cứ chắc ăn, dùng Trắc Thị Thạch mà thử vậy.

Vừa rồi nói chuyện với Tiểu Linh, Từ Phong có chút phân tâm, bỗng thấy có gì đó cao cao vào ngực mình, cúi xuống thì thấy tiêu hồ ly đang dùng chân trước cao vào ngực hẳn, đôi mắt trong veo nhìn hẳn không chớp, khiến hẳn bỗng có ảo giác là một con người đang nhìn hẳn chứ không phải là một con yêu thú, đoán chừng là do tiêu hồ ly thấy hẳn ngăn ngại nên thấy lạ. Lắc lắc đầu rũ bỏ mấy suy nghĩ vẩn vơ, Từ Phong nhìn xung quanh, đoán chừng sẽ không có vấn đề gì xảy ra nữa, nếu thật là có gì thì hẳn thế sẽ không bao giờ đi cùng một đội ngũ nào nữa, xui xẻo hết sức.

Mọi người đi một mạch tới tới thì dừng lại cắm trại, lần này vì cẩn thận hơn nữa, mọi người quyết định không đốt lửa, tránh để lộ hành tung, chỉ dùng lều vải lên sau đó nghỉ ngơi, nhiệm vụ canh phòng thì do Từ Phong cùng Ôn Văn Sơn đảm nhiệm, đối với phân phó kiểu này, Từ Phong chỉ nhún vai một cái không tỏ thái độ, đáng nào thì hẳn cũng không ngủ, canh phòng cũng được, không vấn đề lắm.

Nửa đêm, một bóng người vèn lều của Vương bảo Nhi tiến vào, là người làm nhiệm vụ canh gác, không có lí gì Từ Phong cùng Ôn Văn Sơn không biết, nhưng nhìn thấy người tiến vào là Vương Lão, hai người liền mặc kệ không để ý tới nữa.

Tiến vào trong lều, Vương Lão cất giọng hết sức cung kính: “Tiểu thư!”

Wương Bảo Nhi lúc này trông vô cùng cao quý, vẻ nghiêm ngom bướng bỉnh thường ngày đã biến mất hoàn toàn, dường như đã trở thành một con người khác, nếu Từ Phong nhìn thấy nàng lúc này thì sẽ nhận ra trước kia hẳn đã đoán đúng, khi chất này chỉ có tiểu thư con nhà gia giáo mới có thể bồi đắp nên.

Nhìn thấy Vương Lão, nàng gật đầu nói: “Đến rồi à, giờ thì chúng ta tiếp tục bàn thôi.”

Không đợi Vương Bảo Nhi nói thêm, Vương Lão có chút hấp tấp mà hỏi: “Tiểu thư thật sự định nhờ đến sự giúp đỡ của hẳn ư?”

“Đúng vậy, trước kia ta còn hơi do dự, nhưng sau hôm nay thì ta đã hạ quyết tâm, nhất định phải khiến hẳn trợ giúp gia tộc.” Vương Bảo Nhi kiên định nói.

Wương Lão nghe vậy thì có chút do dự, sau đó mới nói: “Tiểu thư có nên suy nghĩ lại không, tuy rằng thực lực của hẳn rất mạnh, ta cũng không rõ là hẳn mạnh đến bao nhiêu, bởi vì đến ta cũng không thể cảm nhận được một chút khí tức nào của hẳn, nhưng nhìn vào những gì hẳn đã làm hôm nay, chắc chắn là hẳn không hề ra tay toàn lực, đúng là rất mạnh. Nhưng hẳn ta không chắc là có thể tin tưởng được, tiểu thư con nhà quý tộc xưa hẳn nói là đi săn không, lúc hẳn trở về, trên người hẳn dính toàn máu tươi, cần bản không phải là máu của yêu thú mà hoàn bộ là máu người, ta không thể nhận lầm được, hơn nữa nhìn cách hẳn hạ thủ đối với đám thổ phỉ hôm nay, ta có thể khẳng định hẳn là một tên điên thối giết người, một nhân tố bất ổn gây hậu quả thật sự ổn hay không? Xin tiểu thư suy nghĩ cho kĩ.”

“Vương bá, ngài không phải là người ngoài, hoàn cảnh của gia tộc thế nào thì chúng ta đều đã biết, nếu có thể nhờ thêm sự trợ giúp từ một cao thủ như hẳn thì sẽ dễ dàng hơn nhiều, hơn nữa, từ nguồn tin mật trong dòng binh công hội ngầm, ta nghe nói Quý Anh Tu La không việc gì không làm, chỉ cần trả hẳn thù lao tương xứng, hẳn ta đã tiếp nhận không ít nhiệm vụ ám sát, chưa một lần thất bại, ta nghĩ chỉ cần một cái giá hợp lí, hẳn sẽ làm việc cho chúng ta thôi. Và lại, với tình trạng hiện tại của gia tộc, chúng ta có cách nào khác ư?”, cười khổ, Vương Bảo Nhi có chút bất đắc dĩ nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Thiên Ứng thành

Chương 43: Thiên Ứng thành (1) - Tiếp từ chương 42

Nếu Từ Phong ở đây, hẳn khẳng định sẽ cười ha hả, không nghĩ tới hình tượng của hẳn trong mắt người khác đã biến thành một tên điên giết người như ngóc, thật sự là tức cười mà, nếu không phải giết người nhận được nhiều lợi ích, thì hẳn cũng lười chả thêm động thủ, phải biết hẳn là con người không có lợi thì không làm a.

Wương Lão nghe vậy thì cúi đầu trầm ngâm, một lúc lâu sau, Lão ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy nếp nhăn nhưng hai mắt hẳn ra tinh quang: “Đúng vậy, là tiểu thư suy nghĩ chu toàn, vì hoàn cảnh nguy trong sớm tối của gia tộc chúng ta, không thể kéo dài được, dù cho có nguy hiểm thì cũng không khác nhau là mấy. Ta đoán chừng tên Quý Anh Tu La này ít nhất phải có thực lực Tướng cấp, nếu có thể kéo thêm một viện thủ như hẳn thì bảo vệ được gia tộc không phải là chuyện không thể.”

Wương Bảo Nhi cười nói: “Vương bá bá cũng đừng quá lo, mặc dù hẳn ta đối xử với tất cả lạnh lùng như khối băng, nhưng chung quy lại thì hẳn vẫn là dòng binh, nếu có công việc ắt hẳn hẳn sẽ nhận. Suy cho cùng thì gia tộc ta cũng không còn lựa chọn khác, để khi nào đến được đích, ta sẽ thử hỏi ý kiến hẳn xem sao.”

Nghe vậy, Vương Lão cũng chỉ biết gật đầu, sau đó thôi lui khỏi lều của Vương Bảo Nhi. Từ Phong lúc này vẫn đang đắm chìm trong tu luyện, không hề hay biết hẳn đã bị người ta đưa lên thành cường giả Tướng cấp, cũng không biết mình đã vào trong tầm ngắm của Vương Bảo Nhi. Mà thực ra thì nếu hẳn biết, đoán chừng hẳn cũng chỉ cười nhạt mà không quan tâm, vào tầm ngắm thì vào, cũng không phải lần đầu tiên hẳn bị chú ý đến.

Một đêm trời qua bình yên, ngày hôm sau mọi người tiếp tục lên đường, cứ một đường đi như vậy không có trở ngại nào, chỉ xuất hiện hai lần yêu thú tập kích, kết quả là cả đoàn được một bữa tiệc tươi ăn no nê. Ba ngày sau, trong lúc Từ Phong đang gặt gặt gù trên xe ngựa, hẳn nghe thấy tiếng Ôn Văn Sơn hô lên: “Tới nơi rồi!”

Từ Phong không cần hỏi cũng biết Ôn Văn Sơn đang nói tới nơi nào, đương nhiên là đích đến của mọi người. Nhiệm vụ lần này của bọn họ chính là hộ tống cùng bảo vệ thương đoàn, đúng hơn là bảo vệ chỗ hàng hóa này xuyên qua Lam Linh sơn mạch đến Thiên Ứng thành. Huyện Linh đại lục có được 1-2 Vương cấp chân thủ đã là ghê gớm lắm rồi. Nhưng ở Thiên Ứng thành này thì khác, tuy không đến mức Sư cấp đi đâu đường. Tướng cấp chạy khắp nơi, nhưng Từ Phong dùng *Phân tích nhân* cũng đã có thể đếm được gần chục tên vô gia Tướng cấp, Sư cấp thì thất phẩm trở lên cũng đến mấy chục người, Sư cấp thất phẩm như Ôn Văn Sơn hay Tướng cấp nhị phẩm như Vương Lão đến đây lại trở thành mờ nhạt hết sức.

Thiên Ứng thành cũng có chi nhánh của dòng binh công hội, nhưng khác với Vĩnh Diệu thành, nơi e sợ sự hỗn loạn của đám dòng binh mà rồi chỉ nhánh qua Hắc Thạch trấn, thì chi nhánh dòng binh công hội được đặt ngay trong thành trì. Đám dòng binh đặt chân tới nơi này thực lực cũng mạnh hơn dòng binh ở Hắc Thạch trấn một bậc, nhưng so với bên đó, dòng binh tới đây đều vô cùng ngoan ngoãn, lí do rất đơn giản, bởi vì thành chủ là một mãnh nhân vô cùng cường thế.

Cơ cấu chính phủ của các đế quốc Huyện Linh đại lục có chút chẳng ra đâu vào đâu, chỉ đơn giản là một hoàng đế có quyền sinh sát, rồi các bộ, ban ngành trung ương, rồi cuối cùng mới là những chức vụ cai quản địa phương, chính là thành chủ. Thành chủ có quyền tự do bổ nhiệm, bãi nhiệm chức vụ của bất kì ai, miễn là thuộc về thành trì của mình, có thể nói là một tay che trời ở thành trì của mình, nhưng đối lại, mỗi năm phải nộp sưu thuế cho quốc vương, đồng thời khi xảy ra chiến tranh hay chiến hệ trọng, phải nghe theo sắp xếp của hoàng thất giá thật, nghe nói năm xưa đi theo bệ hạ chinh chiến nam bắc, giết người vô số, thực lực cường hoành, danh tiếng so ra không hề kém cạnh với ba vị Diệp gia lão tổ, nếu không phải vì không giống gia tộc, thì có lẽ quyền thế trong tay cũng không thua kém từ đại gia tộc trước kia là bao.

Cuối cùng cũng tới nơi rồi, mấy hôm nay ngồi xe ngựa nhiều đau hết cả lưng, Từ Phong vừa nghĩ thầm, vừa ngẩng đầu lên, đập vào mắt hẳn là một chiếc cổng thành cao lớn với vòm, nguy nga tráng lệ ở phía xa, cổng thành có đến gần hai chục binh lính làm nhiệm vụ canh gác, kiểm soát người ra vào, từng đoàn người nối đuôi nhau xếp hàng vô cùng trật tự từ từ tiến vào thành, tráng cảnh vô cùng náo nhiệt. Ôn Văn Sơn tập trung mọi người lại, bắt đầu chỉnh đốn hàng hóa, sau đó xếp hàng, nộp lệ phí 5 kim tệ, rồi sau đó tiến vào thành.

Lại nói tới đích đến của mọi người lần này, Thiên Ứng thành cũng giống như Vĩnh Diệu thành, là một đại thành, chỉ là quy mô cùng thực lực thì vượt trội hơn hẳn, có thể so sánh được với những siêu cấp thành trì như Từ Tinh thành hay thậm chí là cả kinh thành theo một vài phương diện nào đó. Là một đại thành, hơn nữa đường xa lại dễ dàng lưu thông tới các thành trì khác, cũng không khó hiểu lắm khi kinh tế cũng mau dịch của Thiên Ứng thành vô cùng phát triển. Lẽ dĩ nhiên, mau dịch phát triển, suy ra tài nguyên nhiều, đi kèm theo đó chính là chất lượng của vô giả cũng tăng cao.

Nếu ở Vĩnh Diệu thành, Sư cấp tứ phẩm tuy không ít, nhưng mới người đều có thể coi là cao thủ, còn Tướng cấp thì là cao thủ hàng thật giá thật, ở trong các gia tộc của Vĩnh Diệu thành cũng có địa vị cao, mà ngầm cũng phải, mấy tiểu gia tộc đó không thể so với đại gia tộc như Diệp gia, có được 1-2 Vương cấp chân thủ đã là ghê gớm lắm rồi. Nhưng ở Thiên Ứng thành này thì khác, tuy không đến mức Sư cấp đi đâu đường. Tướng cấp chạy khắp nơi, nhưng Từ Phong dùng *Phân tích nhân* cũng đã có thể đếm được gần chục tên vô gia Tướng cấp, Sư cấp thì thất phẩm trở lên cũng đến mấy chục người, Sư cấp thất phẩm như Ôn Văn Sơn hay Tướng cấp nhị phẩm như Vương Lão đến đây lại trở thành mờ nhạt hết sức.

Thiên Ứng thành cũng có chi nhánh của dòng binh công hội, nhưng khác với Vĩnh Diệu thành, nơi e sợ sự hỗn loạn của đám dòng binh mà rồi chỉ nhánh qua Hắc Thạch trấn, thì chi nhánh dòng binh công hội được đặt ngay trong thành trì. Đám dòng binh đặt chân tới nơi này thực lực cũng mạnh hơn dòng binh ở Hắc Thạch trấn một bậc, nhưng so với bên đó, dòng binh tới đây đều vô cùng ngoan ngoãn, lí do rất đơn giản, bởi vì thành chủ là một mãnh nhân vô cùng cường thế.

Cơ cấu chính phủ của các đế quốc Huyện Linh đại lục có chút chẳng ra đâu vào đâu, chỉ đơn giản là một hoàng đế có quyền sinh sát, rồi các bộ, ban ngành trung ương, rồi cuối cùng mới là những chức vụ cai quản địa phương, chính là thành chủ. Thành chủ có quyền tự do bổ nhiệm, bãi nhiệm chức vụ của bất kì ai, miễn là thuộc về thành trì của mình, có thể nói là một tay che trời ở thành trì của mình, nhưng đối lại, mỗi năm phải nộp sưu thuế cho quốc vương, đồng thời khi xảy ra chiến tranh hay chiến hệ trọng, phải nghe theo sắp xếp của hoàng thất giá thật, nghe nói năm xưa đi theo bệ hạ chinh chiến nam bắc, giết người vô số, thực lực cường hoành, danh tiếng so ra không hề kém cạnh với ba vị Diệp gia lão tổ, nếu không phải vì không giống nhau, đương nhiên, trách nhiệm của họ đối với đế quốc cũng không giống nhau.

Quá nửa thành trì đều do từ đại gia tộc, à không giờ chỉ còn lại tam đại gia tộc chia nhau quản lí, chỗ còn lại thì do những gia tộc cỡ vừa quản lí, chỉ có một ít trường hợp mới là do một cá nhân quản lí. Thiên Ứng thành chính là thuộc về trường hợp ít ỏi đó, thành chủ nghe nói chính là một vị mãnh tướng dưới trướng quốc vương hệ hạ năm xưa, sau khi ngài lên ngôi, vị mãnh tướng này được quốc vương thưởng cho một thành trì, nghiêm nhiên trở thành thành chủ của một đại thành. Vị thành chủ này tên Mạc Thương Lan, là một Tôn cấp vô gia hàng thật giá thật, nghe nói năm xưa đi theo bệ hạ chinh chiến nam bắc, giết người vô số, thực lực cường hoành, danh tiếng so ra không hề kém cạnh với ba vị Diệp gia lão tổ, nếu không phải vì không có gia tộc, thì có lẽ quyền thế trong tay cũng không thua kém từ đại gia tộc trước kia là bao.

Đương nhiên, nếu chỉ có thành chủ nơi này là cường giả Tôn cấp thì cũng chưa đủ để khiến đám dòng binh ương ngạnh kia ngoan ngoãn tới vậy, lí do chính là bởi vì, mặc dù không có gia tộc hậu thuẫn, nhưng năm đó về đây làm thành chủ, Mạc Thương Lan mang theo một đám thủ hạ trung thành năm xưa, tới đây kiến thiết cùng cai quản Thiên Ứng thành.

Xuất thân từ quân đội, khôn cơ trọng kỉ luật nghiêm minh, Mạc Thương Lan dùng thủ đoạn máu tanh tàn nhẫn, chỉ mất chưa tới một tháng đã chinh đón toàn bộ thành trì đầu ra đây, bắt kì một tên ngu ngốc nào dám chống đối, gây rối loạn liền bị

đưa ra ngoài núi phủ. Cho đến tận bây giờ, Từ Phong cũng vẫn chưa biết được bản thân hẳn sở hữu linh căn loại gì, nhưng mà sau khi được hệ thống cái tạo, linh căn khẳng định là có, nếu không có thì hẳn tu luyện bằng niềm tin à. Không dựa vào Trắc Thị Thạch để kiểm tra linh căn, thì chỉ có một cách nữa mà chỉ có mình hẳn làm được đó là giải phóng linh lực của mình ra ngoài, sau đó dùng Thiên Ma Nhân soi thử coi nó màu gì. Chỉ là hẳn đã từng thử, nhưng thất bại, đúng hơn là hẳn không nhìn ra được linh lực của mình thuộc về loại linh căn nào, bởi vì nó thuần một màu đen tuyền, theo lí mà nói thì đó hẳn là âm linh căn, nhưng mà từ trước tới giờ hẳn chỉ từng nhìn thấy màu linh lực của ngũ hành linh căn, còn bốn loại dị linh căn quang-âm-lôi-phong thì chưa thấy bao giờ, có trời mới biết được linh lực màu đen có thật sự là thuộc về âm linh căn hay không, thời thì cứ chắc ăn, dùng Trắc Thị Thạch mà thử vậy.

Vừa rồi nói chuyện với Tiểu Linh, Từ Phong có chút phân tâm, bỗng thấy có gì đó cao cao vào ngực mình, cúi xuống thì thấy tiêu hồ ly đang dùng chân trước cao vào ngực hẳn, đôi mắt trong veo nhìn hẳn không chớp, khiến hẳn bỗng có ảo giác là một con người đang nhìn hẳn chứ không phải là một con yêu thú, đoán chừng là do tiêu hồ ly thấy hẳn ngăn ngại nên thấy lạ. Lắc lắc đầu rũ bỏ mấy suy nghĩ vẩn vơ, Từ Phong nhìn xung quanh, đoán chừng sẽ không có vấn đề gì xảy ra nữa, nếu thật là có gì thì hẳn thế sẽ không bao giờ đi cùng một đội ngũ nào nữa, xui xẻo hết sức.

Mọi người đi một mạch tới tới thì dừng lại cắm trại, lần này vì cẩn thận hơn nữa, mọi người quyết định không đốt lửa, tránh để lộ hành tung, chỉ dùng lều vải lên sau đó nghỉ ngơi, nhiệm vụ canh phòng thì do Từ Phong cùng Ôn Văn Sơn đảm nhiệm, đối với phân phó kiểu này, Từ Phong chỉ nhún vai một cái không tỏ thái độ, đáng nào thì hẳn cũng không ngủ, canh phòng cũng được, không vấn đề lắm.

Nửa đêm, một bóng người vèn lều của Vương bảo Nhi tiến vào, là người làm nhiệm vụ canh gác, không có lí gì Từ Phong cùng Ôn Văn Sơn không biết, nhưng nhìn thấy người tiến vào là Vương Lão, hai người liền mặc kệ không để ý tới nữa.

Tiến vào trong lều, Vương Lão cất giọng hết sức cung kính: “Tiểu thư!”

Wương Bảo Nhi lúc này trông vô cùng cao quý, vẻ nghiêm ngom bướng bỉnh thường ngày đã biến mất hoàn toàn, dường như đã trở thành một con người khác, nếu Từ Phong nhìn thấy nàng lúc này thì sẽ nhận ra trước kia hẳn đã đoán đúng, khi chất này chỉ có tiểu thư con nhà gia giáo mới có thể bồi đắp nên.

Nhìn thấy Vương Lão, nàng gật đầu nói: “Đến rồi à, giờ thì chúng ta tiếp tục bàn thôi.”

Không đợi Vương Bảo Nhi nói thêm, Vương Lão có chút hấp tấp mà hỏi: “Tiểu thư thật sự định nhờ đến sự giúp đỡ của hẳn ư?”

“Đúng vậy, trước kia ta còn hơi do dự, nhưng sau hôm nay thì ta đã hạ quyết tâm, nhất định phải khiến hẳn trợ giúp gia tộc.” Vương Bảo Nhi kiên định nói.

Wương Lão nghe vậy thì có chút do dự, sau đó mới nói: “Tiểu thư có nên suy nghĩ lại không, tuy rằng thực lực của hẳn rất mạnh, ta cũng không rõ là hẳn mạnh đến bao nhiêu, bởi vì đến ta cũng không thể cảm nhận được một chút khí tức nào của hẳn, nhưng nhìn vào những gì hẳn đã làm hôm nay, chắc chắn là hẳn không hề ra tay toàn lực, đúng là rất mạnh. Nhưng hẳn ta không chắc là có thể tin tưởng được, tiểu thư con nhà quý tộc xưa hẳn nói là đi săn không, lúc hẳn trở về, trên người hẳn dính toàn máu tươi, cần bản không phải là máu của yêu thú mà hoàn bộ là máu người, ta không thể nhận lầm được, hơn nữa nhìn cách hẳn hạ thủ đối với đám thổ phỉ hôm nay, ta có thể khẳng định hẳn là một tên điên thối giết người, một nhân tố bất ổn gây hậu quả thật sự ổn hay không? Xin tiểu thư suy nghĩ cho kĩ.”

“Vương bá, ngài không phải là người ngoài, hoàn cảnh của gia tộc thế nào thì chúng ta đều đã biết, nếu có thể nhờ thêm sự trợ giúp từ một cao thủ như hẳn thì sẽ dễ dàng hơn nhiều, hơn nữa, từ nguồn tin mật trong dòng binh công hội ngầm, ta nghe nói Quý Anh Tu La không việc gì không làm, chỉ cần trả hẳn thù lao tương xứng, hẳn ta đã tiếp nhận không ít nhiệm vụ ám sát, chưa một lần thất bại, ta nghĩ chỉ cần một cái giá hợp lí, hẳn sẽ làm việc cho chúng ta thôi. Và lại, với tình trạng hiện tại của gia tộc, chúng ta có cách nào khác ư?”, cười khổ, Vương Bảo Nhi có chút bất đắc dĩ nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

ngheàn ra thành cảm bã, chưa từng có ngoại lệ, chính vì vậy mà chi nhánh dong binh công hội mới có thể ngang nhiên đặt ở trong nội thành mà không sợ có vấn đề xảy ra.

Ôn Văn Sơn vừa đi trên đường vừa kể lại câu chuyện về Mạc Thương Lan cho mọi người, đúng hơn là chủ yếu cho Từ Phong nghe, mặc dù không biết hẳn đã từng đặt chân tới đây hay chưa, nhưng Ôn Văn Sơn vẫn quyết định cẩn thận vẫn hơn, ai mà biết cái tên điên này có thể sẽ gây ra chuyện gì hay không. Hắn còn đặc biệt dặn đi dặn lại mọi người rằng, đến đây hành sự đều phải lưu ý, tuy ở đây không cho làm loạn, nhưng một vài cuộc đánh nhau nhỏ lẻ cũng xảy ra như com bữa, lính của phủ thành chủ cũng luôn mắt nhắm mắt mở mà mặc kệ, không nên gây xích mích với người khác.

Nghe Ôn Văn Sơn dặn dò, mọi người đều không tự chủ được hướng ánh mắt về phía Từ Phong, khiến hắn thầm cười khổ: “Ta giống người hay gây chuyện lắm hay sao?”

“Chủ nhân mà không giống người hay gây chuyện thì còn giống cái gì nữa, thành thật hơn một tí đi chủ nhân, hi hi...” Tiểu Linh cười khúc khích nói.

Nhiệm vụ đến đây thì đã coi như là hoàn thành, mọi người tạm thời chia tay nhau tại đây, Ôn Văn Sơn đến chi nhánh dong binh công hội để trả nhiệm vụ, Ôn Thu Sa thì cùng mấy người hộ vệ của thương đội khiêng Mạc Thủy cùng Mạc Hóa lúc này vẫn còn đang nằm trên cang đi tìm y sư, với thương thế của họ, không có y sư thì rất lâu có thể bình phục được, hai người Vương Lão cùng Vương Bảo Nhị đã biến mất ngay từ lúc vào thành, đối với việc này, mọi người cũng không ai ngạc nhiên, đoán chừng cũng không phải lần đầu tiên hai người họ như vậy.

Ôn Văn Sơn đi trả nhiệm vụ, nhận lấy tiền thưởng, sau đó sẽ phân chia lại cho mọi người sau, đoán chừng cũng được khoảng hơn 1000 kim tệ, đó là tính cả thưởng thêm vì đã đến nơi trước hẹn, chia ra cho mỗi người cũng được hơn 100 kim tệ. Đối với chút tiền thưởng còn con này, Từ Phong cũng chẳng thèm nghĩ đến, cũng phải thôi, bản thân có gia sản hơn 250 vạn kim tệ, vài trăm kim tệ sao có thể lọt vào mắt hắn chứ, đúng là có hệ thống vẫn lợi hơn mà, Từ Phong hắc hắc cười thầm nghĩ

“Nhiệm vụ ngoại tuyến: Hộ tống thương đội đến Thiên Ứng thành, hoàn thành.

Thưởng: 15% điểm kinh nghiệm cần để lên cấp, 3500 điểm tích lũy.

Thưởng thêm: Quét sạch thổ phỉ tập kích thương đội, thưởng 3% điểm kinh nghiệm, 750 điểm tích lũy.

Hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn, thưởng 3% điểm kinh nghiệm, 750 điểm tích lũy.

Hoàn thành nhiệm vụ cùng tổ đội, thưởng 3% điểm kinh nghiệm.”

Một lúc lâu sau khi chia tay cùng mọi người, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên, Từ Phong hắn đoán chừng Ôn Văn Sơn cũng vừa mới xong việc ở dong binh công hội. Còn về việc tại sao hệ thống lại biết chọn thời điểm để thông báo, hắn mặc kệ, có biết cũng không dễ lắm gì, quan tâm gì cho mệnh.

Nhận được 24% điểm kinh nghiệm, Từ Phong vừa đủ kinh nghiệm để lên level, chỉ thấy linh khí thiên địa dày đặc bao quanh hắn, nhanh chóng được cơ thể hắn hấp thu, sau đó là một luồng linh lực màu đen tuyền từ trong cơ thể hắn tỏa ra ngoài. Cũng may rằng không ai có thể nhìn thấy được linh khí cùng với linh lực, nếu không thì Từ Phong hẳn đứng giữa đường mà thăng cấp như thế này thì đã bị mọi người chú ý đến từ lâu rồi. Cũng có võ giả cảm nhận được linh khí bất thường, nhưng cũng không tìm được nguyên nhân liên rất nhanh bỏ qua.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 9

Nhanh nhẹn: 7930

Thể lực: 7170

Lực lượng: 7710

Tinh thần: 4010

Linh lực: 1220

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Tìm mua Trắc Thí Thạch

Từ Phong cả người sáng khoái không nói nên lời, khề hít một hơi dài, cảm nhận từng thứ cơ bắp trên người căng lên sau đó lại thả lỏng ra, hắn không biết người khác lúc tăng tu vi có như thế này không, nhưng thực sự là vô cùng dễ chịu. Thoảng kiếm tra chỉ số của bản thân, nhận thấy mọi thứ đều được tăng lên rõ rệt, tuy không thể nhiều bằng việc hắn giết người, nhưng không phải lúc nào cũng có người để cho hắn giết chứ, những chỉ số này cũng có ích vô cùng. Thực ra thì, nói đi nói lại thì hắn quan tâm đến việc nhận được một điểm tiến hóa tự do hơn.

“Chúc mừng chủ nhân lên tới level 9, mà lên cấp cũng nhanh đấy chứ, thế mà ngài còn than chưa đủ nhanh à?” Tiểu Linh cười hỏi.

“Đương nhiên là chưa đủ nhanh rồi, ta muốn nhanh hơn nữa cơ, trước đến nay ta luôn tin vào dự cảm của bản thân, sắp tới chắc chắn ta phải tăng thực lực lên một cách cấp tốc. À mà ta nên làm gì với một điểm tiến hóa này đây?”

“Hỏi thừa, đương nhiên là đem bỏ vào...”

Tiểu Linh còn chưa nói xong, Từ Phong đã lạnh lùng cắt ngang: “Đừng có nghĩ đến việc bảo ta đem điểm tiến hóa bỏ vào *Thiên ma nhân* để nhìn cho đẹp, không có tác dụng đâu!”

“Rồi rồi, người ta biết rồi mà, chủ nhân cứ bắt nạt Tiểu Linh hoài, người ta dễ thương đáng yêu đến thế này cơ mà, chiều người ta một lần thì đã sao, có mỗi một điểm tiến hóa tự do thôi mà, xi, kẻ kiệt.” Tiểu Linh phụng phịu phụng phịu nói.

Nghe Tiểu Linh hờn dỗi, Từ Phong không nhịn được mà bật cười: “Keo kiệt cái gì, ta khó khăn lắm mới lên được một level, chiều theo ý người thì ta còn đâu điểm tiến hóa mà nâng cấp kĩ năng nữa, kĩ năng vốn đã ít rồi thì phải nâng cấp chứ, người cũng không muốn thực lực của ta quá yếu rồi bị giết chứ?”

“Hừ, đương nhiên là không, chủ nhân đẹp trai tiêu sái thế này, phải sống để về sau Tiểu Linh còn ngắm chứ, ai cho chết mà chết, mà lại dễ rồi, thế chủ nhân định xử lí điểm tiến hóa này ra sao?”

Nếu không phải đang đi giữa đường. Từ Phong thiếu điều chỉ muốn tìm một bức tường rồi đập đầu vào cho tỉnh táo, hắn nghĩ rằng nói: “Ta hỏi người bây giờ lại bị hỏi ngược lại, thế là thế nào hả?”

“He he, ý Tiểu Linh là, chủ nhân cảm thấy mình cần thứ gì nhất, dù sao thì người chiến đấu là chính ngài, ta không thể thay ngài cảm nhận được.”

Nghe Tiểu Linh hỏi, Từ Phong chợt trầm ngâm, mình cần thứ gì nhất à? Chiến đấu thì chỉ có một thứ quan trọng, đó là thực lực, mà thực lực cả nhân cấu thành từ nhiều thứ, chẳng hạn như tốc độ, sức mạnh, vũ kĩ, kinh nghiệm chiến đấu, khả năng ứng biến. Sức mạnh thì Từ Phong hắn cũng không có gì đặc biệt, chỉ là nếu là cánh tay trái của hắn thì sức mạnh có thể nói là vượt trội, tốc độ thì khỏi phải bàn, Phù Quang Di Ảnh thì phế thái, nhưng kĩ năng *Thuần bộ* thì vô địch, ít nhất cho tới bây giờ. Vũ kĩ thì hắn không có, mà kẻ cả có thì có khi hắn cũng khinh thường tu luyện. Kinh nghiệm chiến đấu và khả năng ứng biến là hai thứ liên hệ mật thiết với nhau, và cả hai thứ Từ Phong hắn không thiếu, cuối cùng thì hắn cần gì đây?

“Nếu chủ nhân không thể chọn, vậy để ta chọn hộ chủ nhân nhé, yên tâm, không phải là *Thiên Ma nhân* đâu, đúng có quát Tiểu Linh mà, Tiểu Linh ngoan lắm. Bỏ điểm tiến hóa đó vào chức nghiệp *Thợ Săn dỉ*!” đang lúc Từ Phong suy tư, tiếng của Tiểu Linh vang lên.

Từ Phong giật mình, liền hỏi lại: “Cái gì, chức nghiệp cũng có thể tiến hóa?”

“Đương nhiên, không thì gọi là Hệ Thống Tiến Hóa để làm gì. Cứ nghe theo Tiểu Linh đi, bỏ vào chức nghiệp *Thợ Săn*, đến tối nay ngài sẽ nhận được một kinh hy đó, hi hi...” Tiểu Linh khẽ cười nói.

Mặc dù bản tin bản nghĩ, nhưng Từ Phong vẫn quyết định nghe theo Tiểu Linh, đem một điểm tiến hóa vừa nhận được vào chức nghiệp *Thợ Săn*, dù gì thì Tiểu Linh chắc hẳn cũng sẽ không hại hắn, cùng lắm thì coi như chiều theo ý Tiểu Linh một lần vậy, đỡ bị chửi là đồ keo kiệt.

Từ Phong hắn chưa bao giờ tới Thiên Ứng thành, nhưng đã từng đặt chân tới một đại thành khác là Từ Tinh thành, Từ Tinh thành so với nơi này còn lớn hơn, nên hẳn cũng không có gì lạ lắm đối với khung cảnh phồn hoa ở xung quanh. Đến thế giới này cũng đã gần một năm, Từ Phong cũng không còn là con gà năm xưa nữa, những kiến thức cơ bản cũng đã biết cả.

Hiện tại, hắn đang trên đường đi tìm mua Trắc Thí Thạch, trái với dự đoán của hắn, Trắc Thí Thạch trông vậy mà quá khó mua, hắn đã đi dạo vòng quanh hơn chục cửa hàng lớn nhỏ, tất cả đều nói không có, khiến hắn có chút thất vọng.

Đến cửa hàng thứ 13, cuối cùng hắn cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, không phải vì ở đây có bán Trắc Thí Thạch, mà bởi vì ông chủ tỏ bụng có chỉ hắn nơi bán thứ này.

Vạn Bảo Lâu là một tổ chức buôn bán kinh thương có lịch sử lâu đời của Huyền Linh đại lục, uy tín buôn bán lâu năm, có chi nhánh trải rộng ở khắp nơi, nghe đồn rằng chỉ cần có đủ tiền, đến Vạn Bảo Lâu muốn mua thứ gì có thứ ấy, chỉ có khách không đủ tiền, chứ không có đồ mà Vạn Bảo Lâu không bán.

Danh tiếng của tổ chức này Từ Phong đã nghe nói qua, đối với mấy tổ chức kinh thương kiểu này hắn không xa lạ lắm, thường thì cứ mấy tổ chức này trong tiểu thuyết mới thực sự có thực lực kinh thiên, để quốc các thứ chả đủ để cho tổ chức hát

hỏi một cái, đó chính là sức mạnh của tiền bạc. Hắn cũng không nghĩ chỉ vì một viên Trắc Thị Thạch mà phải vào tận cửa hàng của Vạn Bảo Lâu, đúng thật là phiền phức mà.

Đi lại nửa ngày, cuối cùng Từ Phong cũng đến nơi, đó là một tòa nhà cao tầng siêu lớn, nguy nga tráng lệ, trước cửa có tấm biển hoành kim đề Vạn Bảo Lâu mấy chữ như rồng bay phượng múa, rất có khí chất của tổ chức buôn bán hàng đầu đại lục, khách nhân ra vào nườm nượp không ngớt, nhưng kì lạ một chỗ đó là khung cảnh vô cùng tĩnh lặng, không hề giống với một nơi buôn bán.

Khẽ đưa mắt liếc nhìn hai tên thủ vệ đứng ngoài canh cửa, Từ Phong không khỏi hít một ngụm khí lạnh, *Phân tích nhân* của hắn...thất bại, như vậy chỉ có một khả năng, hai tên này có tu vi Vương cấp trở lên. Mẹ nó, đem cường giả Vương cấp làm người canh cửa, thủ bút này của Vạn bảo Lâu cũng không khỏi quá lớn đi, chẳng trách tất cả mọi người đều vô cùng chú ý giữ trật tự ra vào, đứa sao, khách nhân cao nhất cũng chỉ là Tướng cấp, vỡ vụn bị hai tên canh cửa thôi một cái cũng đủ “thăng thiên” luôn rồi, còn ai dám gây rối nữa.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, Từ Phong cũng không quên mục đích của mình khi tới đây. Bước vào bên trong, hắn không khỏi choáng ngợp trước tràng cảnh trước mắt, từng khu vực với những loại hàng hóa riêng biệt được chia ra ngăn nắp gọn gàng, đan được, binh khí, vũ kĩ, công pháp, dược liệu, nguyên liệu quý hiếm, tất cả đều có, không chỉ vậy, mà còn được bày ra nhan nhản, không khỏi khiến người khác vâng đầu hoa mắt.

Tuy không biết Trắc Thị Thạch mình cần thuộc về khu vực phân chia nào, nhưng Từ Phong cũng không nao núng, ở giữa sảnh có một bàn tiếp tân, có chút tương tự với dòng binh công hội, cũng không biết hai tổ chức ai mới là người ăn cắp ý tưởng nữa. Hắn vừa tiến đến quầy tiếp tân, còn chưa kịp mở miệng, một thanh niên mặt mũi sáng sủa, đã nhanh nhẹn chào hỏi: “Xin chào quý khách, tiểu nhân có thể giúp gì cho ngài?”

Từ Phong khẽ gật đầu, cất giọng nói: “Ta cần mua Trắc Thị Thạch, nơi này có bán không?”

Tên thanh niên khẽ gật mình một cái khi nghe thấy cái giọng nam không ra nam, nữ không ra nữ của Từ Phong, nhưng ngay lập tức liền trở lại bình thường, một lần nữa khẳng định tố chất chuyên nghiệp của nhân viên nơi đây: “Mời quý khách qua bên này, bên lâu không thứ gì không có, đương nhiên Trắc Thị Thạch cũng có rồi!”

Từ Phong đi theo tên nhân viên qua bên gian hàng tạp phẩm, chỉ thấy hắn nhìn ngó đi chút, sau đó thì lỏ một chiếc khay ra ngoài, mở nắp vài trắng phủ ở trên ra, để lộ ra mấy viên đá to nhỏ khác nhau, điểm chung đó là bọn chúng đều có dạng tinh thể trong suốt không tí vết, có chút giống kim cương, viên nhỏ thì cỡ viên bi, to thì cỡ nắm tay, trông hết sức bắt mắt.

Tên nhân viên lúc này mới cười nói: “Thưa quý khách, đây là Trắc Thị Thạch mà chúng ta có, chia làm ba loại chất lượng, thượng-trung-hạ phẩm, quý khách muốn mua loại nào?”

Sau chiếc mặt nạ, Từ Phong khẽ chau mày, hẳn chưa từng nghe tới Trắc Thị Thạch có phân chia chất lượng a, chẳng phải nó chỉ dùng để kiểm tra linh căn thôi hay sao.

Dường như đoán được Từ Phong đang nghĩ gì, tên nhân viên nhanh nhau nói: “Trắc Thị Thạch chia làm ba loại phẩm cấp, dựa vào độ tinh khiết của chúng, độ tinh khiết càng cao, kết quả kiểm tra linh căn sẽ càng rõ ràng, hơn nữa số lần sử dụng cũng nhiều hơn so với Trắc Thị Thạch phẩm chất thấp.”

Nghe cũng có lí, Từ Phong hẳn hoặc là không có, nhưng có thì phải là thứ tốt nhất, hắn nhàn nhạt hỏi: “Thượng phẩm Trắc Thị Thạch giá tiền như thế nào?”

“Thượng phẩm Trắc Thị Thạch giá 1 vạn kim tệ một viên, quý khách muốn mua bao nhiêu viên?” Nghe thấy Từ Phong hỏi thượng phẩm Trắc Thị Thạch, thái độ của tên nhân viên lại càng trở nên cung kính hơn.

Nghe tên nhân viên báo giá mà Từ Phong phải giật mình, 1 vạn kim tệ ư, giá này không phải là quá đắt sao, chỉ là một viên đá kiểm tra linh căn, vậy mà giá của nó đã gần bằng một phần ba giá của một thanh Huyền khí, mà Huyền khí quý giá đến mức nào thì ai cũng biết.

Cơ mà giật mình thì giật mình, 1 vạn kim tệ đối với Từ Phong cũng chỉ tương đương 100 điểm tích lũy, không thấm vào đâu so với hơn ba vạn điểm của hắn hiện tại. Không chút do dự, Từ Phong hoán đổi 100 điểm tích lũy đổi lấy một vạn kim tệ, bỏ vào một chiếc túi, sau đó đưa cho tên nhân viên.

Tên nhân viên làm việc ở Vạn Bảo Lâu không phải trong thời gian ngắn, khách nhân loại nào cũng đã từng thấy, mắt thấy Từ Phong từ hư không lấy ra một túi tiền, hắn liền ngay lập tức nghĩ đến không gian giới chi. Ánh mắt hắn lóe lên một tia tham lam nhưng ngay lập tức che dấu đi, cung kính cầm lấy túi tiền sau đó dẫn Từ Phong đi làm thủ tục thanh toán.

Ánh mắt tham lam của tên nhân viên không qua được mắt của Từ Phong, nhưng đối với điều này hắn cũng mặc kệ, nhân tâm mà thôi, nếu nhìn thấy một thứ gì quý giá ở ngay trước mắt, Từ Phong hẳn còn tham lam hơn thế nhiều, với lại, danh tiếng của Vạn Bảo Lâu không phải để chơi, nếu chỉ vì một chiếc không gian giới chi mà làm việc đập đi báng hiệu của mình thì đã không phải là tổ chức buôn bán lớn nhất đại lục, chính vì thế mà Từ Phong mới không ngần ngại để lộ việc mình có không gian giới chi dễ dàng như vậy.

Bản dạng độc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Nan đề

Cầm viên Trắc Thị Thạch trong tay, Từ Phong bỗng ngỡ người ra, hắn biết cách sử dụng nó, nhưng không biết cách đánh giá kết quả ra sao.

“Nè Tiểu Linh, biết cách dùng Trắc Thị Thạch không?” Từ Phong hỏi.

“Biết chứ, đơn giản mà, truyền linh lực vào là được.”

“Không, ý ta là sau khi có kết quả rồi thì làm thế nào để biết được linh căn của mình ý?”

“Éo, cái này còn đơn giản hơn nữa.....Tiểu Linh không biết, he he he...”

Nghe tiếng Tiểu Linh đang cười trong đầu mình, Từ Phong thiếu chút nữa thổ huyết, không biết thì cứ nói đại đi, lại còn ra vẻ hiểu biết. Cùng đường, hắn đành phải hỏi tên nhân viên vừa hướng dẫn mình:

“Người có biết sử dụng Trắc Thị Thạch, đúng hơn là biết cách giám định kết quả không?”

Tên nhân viên ngăn người ra, sau đó cười cười nói: “Quý khách định sử dụng nó cho chính mình đúng không ạ?”

Thấy Từ Phong gật đầu xác nhận, tên nhân viên liền dẫn hắn lên lầu hai của Vạn Bảo Lâu. Vừa đặt chân lên tầng hai, hắn bỗng nhiên có xúc động muốn đem cái Vạn Bảo Lâu này đốt trụi, bởi vì trước mắt hắn là một gian phòng lớn, biển đề mấy chữ “Giám định linh căn”. Ta khảo, làm hại lão tử tốn mất 1 vạn kim tệ, mặc dù số tiền đó đối với hắn cũng không là gì to tát, nhưng mà nghĩ đến việc mình đem 1 vạn kim tệ vứt đi vô ích, hắn cũng thấy bức mình. Cơ mà nghĩ thì nghĩ vậy thôi, chứ hắn cũng không định đốt trụi Vạn Bảo Lâu thật, hắn hơi có chút ngu nhưng không điên à nhằm hắn hơi có chút điên nhưng không ngu, chả cần cao thủ của Vạn Bảo Lâu ra tay, chỉ cần hai tên canh cửa dưới nhà búng một cái cũng đủ cho hắn xuyên việt thêm lần nữa rồi.

Có nên tâm tình bất hảo của mình, Từ Phong đẩy cửa gian phòng đi vào.

“Kính chào quý khách, ta có thể giúp gì?” nghe thấy tiếng cửa mở, một giọng nói khàn khàn vang lên.

Từ Phong đưa mắt tìm kiếm chủ nhân của giọng nói đó, chỉ thấy một lão già tóc bạc trắng, hai mắt nhắm nghiền đang ngồi gần cửa sổ, tay cầm đầu thuốc nhưng không châm lửa. Nhìn lão già gần đất xa trời trước mắt, Từ Phong cũng không dám lễ mễ, hắn thừa hiểu mấy người già cõi trong như sắp chết trước mặt mới là nhân vật nguy hiểm, bằng không một mình lão ta đã không chiếm lấy một gian phòng cực lớn ở trên lầu hai Vạn Bảo Lâu.

Khẽ khàng đóng cửa lại, Từ Phong bước vào, cất giọng nói: “Ta cần giám định linh căn.”

Lão già giương đôi mắt có phần mờ đục lên nhìn hắn, sau đó nhàn nhạt ở một tiếng: “Mời vào mời vào, lâu lắm rồi mới có người tới đây giám định linh căn đó, không biết tiểu hữu đã biết đến phí tổn kiểm tra linh căn ở Vạn Bảo Lâu chưa?”

Từ Phong nhướn mày, nghi hoặc nói: “Phí tổn?”

“Phải đó, là phí tổn, chẳng lẽ cậu nghĩ cứ đến đây giám định miễn phí á, phải trả phí chứ, 5000 kim tệ một lần, đương nhiên nếu cậu có mang theo Trắc Thị Thạch thì sẽ được giảm giá, chỉ còn một nửa mà thôi, không tệ chứ hà.” lão già vừa nói, vừa chậm chạp đi tới chiếc bàn kê giữa nhà rồi ngồi xuống

Từ Phong thầm thở phào một cái, tưởng gì chứ chỉ là một chút lệ phí, hắn không quan tâm lắm, thế mà nói như là phí tổn cao ngất ngưỡng không bằng ấy, làm hắn một trận lo sợ không đầu. Nếu để cho người khác biết những gì hắn vừa nghĩ, khẳng định hắn sẽ bị nước bọt của thiên hạ dìm chết đuối, người nghĩ 5000 kim tệ ít lắm đấy á, “một chút lệ phí” cái rắm, phải biết dòng binh đoàn của Ôn Văn Sơn mạo hiểm mạng sống vượt qua Lam Linh sơn mạch cũng chỉ nhận được hơn một ngàn kim tệ, chỉ có kiểu đại gia như Từ Phong mới không thêm quan tâm tới số tiền như vậy thôi.

Lấy Trắc Thị Thạch từ trong không gian giới chi ra, Từ Phong cầm lấy đưa cho lão già, miệng nói: “Phiền tiền bối giám định linh căn cho ta.”

Lão già đón lấy viên đá, thò tay ra tóm lấy cổ tay Từ Phong, áp lòng bàn tay của hắn vào Trắc Thị Thạch: “Tiểu hữu chắc hẳn cũng đã trở thành vô già sở hữu linh lực rồi chứ, nào, giờ thì truyền linh lực vào đây, lão hủ sẽ thực hiện giám định cho cậu.”

Nghe theo lời của lão già, Từ Phong vận chuyển linh lực, truyền vào Trắc Thị Thạch, chỉ thấy Trắc Thị Thạch vốn đang có màu trắng tinh trong suốt lấp lánh giống như kim cương, chỉ trong phút chốc đã trở nên vân đục, những vết vân đục màu đen nhanh chóng lan tỏa ra, hoàn toàn nhuộm đen viên Trắc Thị Thạch thành một màu đen tuyền, không chỉ thế, khối đen bắt đầu bốc lên từ viên Trắc Thị Thạch giống như có thứ gì đó đang cháy.

Lão già giật lấy viên Trắc Thị Thạch từ trong tay Từ Phong, sau khi xem xét một chút, nhìn Từ Phong rồi nói: “Tiểu hữu sở hữu mọi loại linh căn duy nhất, đó là Cực phẩm Âm linh căn, là một trong bốn loại dị linh căn, vì linh căn của quý khách là cực phẩm, nếu tu luyện công pháp hay vũ kĩ ám thuộc tính sẽ có uy lực lớn hơn bình thường, Vạn Bảo lâu chúng ta có bán công pháp và vũ kĩ Âm thuộc tính, tiểu hữu có muốn xem qua?”

Đã nghe được câu trả lời mà mình cần, Tử Phong lắc đầu từ chối, trả lễ phí sau đó quay đầu bỏ đi ngay lập tức. Đợi Tử Phong bỏ đi, lão già lúc này mới cầm lấy viên Trắc Thị Thạch đưa lên trước mắt xem xét, miệng lầm bầm “Đây là Trắc Thị Thạch không sai, sau khi sử dụng sao lại không trở về dạng bình thường vậy, phải chăng là do linh căn cực phẩm? Hừm, thật kì lạ!” Chỉ thấy viên Trắc Thị Thạch vốn có dạng tinh thể giống kim cương lúc này đã chuyển hoàn toàn thành màu đen, bề mặt nhẵn nhụi ban đầu nay đã trở nên sần sùi, có dấu vết ăn mòn.

Thử đưa linh lực vào trong viên đá nhưng không có phản ứng gì xảy ra, lão già không khỏi trầm ngâm, một lúc lâu sau mới mở miệng ra nói: “Tra kĩ tư liệu của hắc cho ta!”

Căn phòng vốn không có người bỗng vang lên một tiếng “Tuân lệnh!” sau đó lại trở nên yên tĩnh, lão già vẫn miễn cưỡng nhìn về hướng Tử Phong bỏ đi, con mắt mờ đục bỗng lóe lên tinh quang.

Tử Phong đi ra khỏi Vạn Bảo Lâu, không hề hay biết mình lại một lần nữa rơi vào tầm ngắm, kiểm một nhà trọ khá sang trọng, hẳn thuê một phòng, sau khi bỏ hết đồng linh kiện phụ tùng trên người hay còn được biết đến với những cái tên như “Áo choàng hắc ám”, “Mặt nạ quý vương”. Ngồi đến mấy cái tên đập mắt phim ảnh này, Tử Phong không khỏi ngán ngấm, rốt cuộc hẳn hay Tiểu Linh mới là người thích đọc truyện giả tưởng vậy, mấy cái tên như vậy mà cũng nghĩ ra được, thậm chí đến lớp bồng vãi hẳn đúng để che đi cảnh tay trái cũng được đặt tên thành “Đại băng phong ấn”, khiến Tử Phong chết lặng mất một lúc khi lần đầu nghe thấy.

“Giờ thì, đã biết linh căn của ta là Âm linh căn, loại đan được nào phù hợp với ta?” Tử Phong hỏi.

“Hmmm, thiết tình, chủ nhân thật sự quá xui xẻo, chính loại linh căn mà lại trùng phải Âm linh căn, thế này thì biết làm sao. Âm linh căn có đan được hữu dụng, nhưng thực sự thì chủ nhân hiện giờ không dùng được, được lực mạnh mẽ của nó sẽ khiến chủ nhân bạo thể mà chết, ta không rõ liệu kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* có giữ mạng cho chủ nhân được hay không, nhưng tốt nhất là không nên thử.” Tiểu Linh trầm ngâm một lúc sau đó mới trả lời, giọng nói không dấu nổi vẻ thất vọng.

Tử Phong cũng thất vọng không kém, hẳn cứ nghĩ mọi chuyện sẽ đơn giản hơn chứ, chung quy lại tất cả cũng chỉ vì tu vi hiện tại của hắn chưa đủ, thế mới khó chứ. Thấy Tử Phong thất vọng nãy nê, Tiểu Linh liền an ủi: “Thời nào chủ nhân, đừng uí dột vậy chứ, không tăng tu vi cấp tốc thì đành từ từ vậy, chúng ta đến Thiên Ứng thành rồi, cùng lắm ngài nhận mấy chục nhiệm vụ ám sát, đảm bảo lên level vô vô cho coi, không thì làm nhiệm vụ cưỡng chế của hệ thống giao cho cũng được.”

“Nhiệm vụ cưỡng chế? Ta cũng muốn lắm chứ, nhưng mãi có thấy hệ thống ban bố mấy cái nhiệm vụ đó đâu, không có hệ thống đưa ra thì nhiệm vụ đâu mà làm chứ.” Tử Phong uể oải nói.

“Đó là bởi vì chủ nhân ngài quá ít tiếp xúc với xã hội đó, hầu hết thời gian ngài chỉ có điên cuồng làm nhiệm vụ, rồi thì bồi tiếp tiểu nha đầu Thủy Lan kia, gần như không tiếp xúc với người ngoài, nhiệm vụ cưỡng chế của hệ thống hầu hết đều liên quan tới những người xung quanh ngài cả, chẳng phải mấy nhiệm vụ lúc trước xoay quanh Diệp gia là như vậy sao? Hệ thống không thể tạo ra nhiệm vụ kiểu đó nếu như ngài còn chái có người nào liên quan tới mình cả.”

Nghe Tiểu Linh phân tích, Tử Phong không khỏi trầm ngâm, Tiểu Linh nói đúng, hẳn đã quá tách biệt với xã hội này rồi, mặc dù cái đây là do bản tính của hắn, nhưng có lẽ đã đến lúc thay đổi rồi, đúng, phải thay đổi, tất cả vì tăng lên thực lực. Đứng lúc hắn hạ quyết tâm thì nghe thấy Tiểu Linh bật thốt lên một tiếng: “A đúng rồi!”

Ngủ hoặc, hẳn liền hỏi: “Sao vậy?”

“Có một cách nữa để chủ nhân tăng cường tu vi, đó là sử dụng máu của yêu thú, nhất là yêu thú có huyết mạch cao cấp, tí như tiểu hồ ly kia kia, chẳng phải nó có huyết mạch của Cửu Vĩ Yêu Hồ sao?” Tiểu Linh hưng phấn nói.

Yêu thú toàn thân là bảo, máu huyết của nó cũng vậy, tinh huyết yêu thú mang theo năng lượng lớn hơn rất nhiều so với thịt của chúng, tinh huyết của một số loại yêu thú có huyết mạch cao giai, ví dụ như.....long tộc chẳng hạn, ăn chứa năng lượng cực kì lớn, có thể trực tiếp khiến võ giả tiền giai hoặc có thể làm nguyên liệu luyện chế đan được.

Tử Phong khẽ lầm bầm “Dùng tinh huyết yêu thú có huyết mạch cao giai để tăng tu vi ư?”, hẳn không tự chủ được mà nhìn về phía tiểu hồ ly, cánh tay trái lúc này đã được hắn bỏ đi kẹp bằng vai cho đỡ chịu vuron ra, nắm ngón tay bọc một lớp giáp cổ giống như năm cái móng vuốt hướng về tiểu hồ ly, ánh mắt lóe lên chút sát ý. Tiểu bạch hồ giống như linh tinh được cái gì đó, bất giác ánh mắt của Tử Phong chiếu tới liền lùi về sau, muốn tránh thoát khỏi bàn tay hắn.

Tuy nhiên, với cơ thể bị thương của nó thì làm sao có thể trốn thoát được cơ chứ, bàn tay Tử Phong ngay lập tức tìm lấy tiểu hồ ly, nhấc nó lên, sau đó.....đem nó ôm vào ngực vuốt ve. Tử Phong nhìn cục bông trắng muốt trong ngực đang gương đôi mắt đen lầy nhìn hắn, khẽ thở dài: “Tinh huyết yêu thú cái gì chứ, phải kiếm cách khác thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 46: Cầu được ước thấy

Ngồi trong phòng trọ chán chê mà không nghĩ được cách nào, Tử Phong tâm tình chán nản mà rời khỏi đó. Mang theo tâm lí thờ vụn mảy, Tử Phong bắt đầu dạo quanh Thiên Ứng thành, nhờ đâu vận khí cứt chó rơi lên đầu hắn, tự nhiên lại có một cái hội đấu giá nào đó tình cờ được tổ chức đúng vào lúc hắn đến đây thì sao. Vừa nghĩ đến đây, hắn đã nghe thấy tiếng hai người đi đường bên cạnh mình nói chuyện:

“Lại sắp đến kì đấu giá hàng năm của Vạn Bảo Lâu đó, người biết gì chưa?”

“Đương nhiên là biết rồi, người không thấy mấy tuần nay người là mặt đến Thiên Ứng thành của chúng ta ngày một nhiều sao.” Tên còn lại trả lời.

“Chán thật, bây giờ ta mới biết tin này, biết thế ta đã chuẩn bị chút kim tệ đi tham gia đấu giá rồi.” người kia thở dài.

“Thời đi, với mấy đồng tiền bé tí đó của người đến đó mua được cái gì, có mà đến góp vui thì có.”

“Ha ha ha, đúng là chỉ có huynh đệ hiểu ta a, đến nhìn cho vui cũng được mà, nhờ đâu có chút đồ các đại gia thấy chương mất chẳng phải sẽ có lượt của chúng ta sao.....Á!”

Tử Phong nghe hai tên đi đường nói chuyện mà tí thì ngã cầm đầu xuống đất, lão từ nói chơi thôi mà có một hội đấu giá thật á. Hắn tóm cổ một trong hai tên lời tới trước mặt, miệng hỏi gấp: “Đấu giá hội? Đấu giá hội nào? Do ai tổ chức? Có những thứ đồ gì?”

Trời đang tỏ mờ tối, tên kia đang nói chuyện với đồng bạn, tự nhiên cả cơ thể bị nhấc bổng lên, sau đó hắn nhìn thấy một gương mặt quý đang nhìn chằm chằm vào mình, sau đó nghe thấy cái giọng nói người không ra người quý không ra quý của Tử Phong, bao nhiêu lông trên người hắn liền dựng hết cả lên, miệng lắp bắp không nói nên lời.

Tên đồng bạn đứng bên cạnh nhìn thấy khác thường liền tóm lấy thân hình của tên đang bị Tử Phong nhấc lên, định kéo hắn xuống. Tử Phong cao hơn 1.8 mét, xấp xỉ 1.9 mét, thân hình so với đại đa số người bình thường thì to lớn hơn hẳn, lúc này hắn đang tóm một người nhấc lên cao, người còn lại thì đang bám vào tên đang bị hắn nhấc lên cao kia, tư thế vô cùng kì dị. Nhưng hai người cũng chỉ là hai tên Sĩ cấp nhị phẩm, so sức lực với Tử Phong có khác nào trẻ con đối so với con trâu đâu, một điểm tác dụng cũng không có. Tử Phong nhận ra mình đã có hơi xúc động quá, liền thả tên kia xuống đất, nhắc lại câu hỏi của mình.

“Đấu giá hội nào? Có thể nói chi tiết cho ta được chứ?”

Tên bị Tử Phong tóm cổ kia xoa xoa vùng da cổ đã có chút tím ngắt, miệng ho lộ kỹ đáp: “Khu, là hội đấu giá hàng năm của Vạn Bảo Lâu ở Thiên Ứng thành, cứ nửa năm tổ chức một lần, mỗi lần đều có vô số bảo vật được đấu giá, lần nào người tham gia đấu giá cũng đông vô cùng....”

Nghe tên kia giải thích, Tử Phong cũng đã hiểu sơ qua, cũng không khác so với những gì hắn nghĩ cho lắm, đúng là đấu giá hội ở đâu cũng như nhau, thế giới này hay trong tiểu thuyết cũng vậy, như nhau cả, lúc nào cũng là bảo vật vô số, giá tiền trên trời, rồi thì được những thế lực có uy tín lớn lao làm chủ. Bộ mặc hai tên kia đang ngẩn ngơ khó hiểu nhìn mình, Tử Phong quay lưng đi thẳng hướng Vạn Bảo Lâu.

Lúc sáng hẳn mưa Trắc Thị Thạch không để ý, giờ mới thấy đúng là trước cửa Vạn Bảo Lâu có đề biển thông báo về hội đấu giá sắp tới, chẳng qua lúc trước hắn đến đây thì quá chú tâm vào hai tên Vương cấp canh cửa nên mới không để ý. Tiện tay lấy một tờ truyền đơn, Tử Phong vừa xem xét vừa lầm bầm, đúng nói là hội đấu giá này lại tiếp tục “trùng hợp” có được thứ mà hắn cần nhé, thế cũng quá.....đề đáng rồi.

Không nói tới còn đồ, vừa mới lầm bầm dứt câu, Tử Phong nhìn thấy một thứ trong danh mục đấu giá khiến hắn chỉ muốn đem tám biển hiệu Vạn Bảo Lâu đập thành 20 mảnh.

“Kim Lân Mãng tinh huyết: Thiết Lân Mãng, từ giai yêu thú, khi trưởng thành toàn thân sẽ có màu kim loại óng ánh vàng, có thực lực ngũ giai sơ cấp, gọi là Kim Lân Mãng. Tinh huyết Kim Lân Mãng có được tính ôn hòa, có thể dùng làm nguyên liệu luyện đan, hoặc có thể trực tiếp phục dụng giúp võ giả nâng cao tu vi.”

Nhìn mấy dòng chữ ngắn ngủi giới thiệu về tinh huyết của Kim Lân Mãng, Tử Phong không khỏi vừa bực mình vừa vui vẻ. Vui là vì thử hẳn cần đã xuất hiện, bực mình là vì cuối cùng hẳn cũng lại đi theo con đường của nhân vật chính trong tiểu thuyết rồi, sử dụng vận khí nghịch thiên để “triệu hồi” vật phẩm đến giúp tăng tu vi. Vừa chăm ngón không muốn làm nhân vật chính của hắn, Kim Lân Mãng tinh huyết bày ra khiến hắn làm vào khó xử, bỏ đi thì tiếc, mà lao vào thì lại dính mác nhân vật chính, thật là khó khăn.

Như là đọc được suy nghĩ của hắn, Tiểu Linh nói: “Chủ nhân vẫn còn lo lắng về cái gì mà nhân vật chính hay sao, cứ thẳng tay mà làm đi chứ sao nữa, ta thấy làm nhân vật chính cũng có vấn đề gì đâu, cũng có thể lần này chỉ là do vận khí thôi mà, chủ nhân cứ nghĩ quá!”

“Người không hiểu rồi, bất kì nhân sĩ xuyên việt nào chỉ cần hỏi không cần thận một chút là sẽ bị một tên tác giả chết tiệt nào đó nhét làm nhân vật chính, sau đó muốn nhào nặn ra sao thì nhào nặn, ta không muốn mình cũng như thế, không phải ai cũng có giác ngộ mình đang trong một.....mà thôi, có nói người cũng không hiểu, giờ thì người nói ta phải làm sao đây?” Tử Phong hỏi.

Tiểu Linh thoáng trầm ngâm một lúc rồi trả lời: “Ta nghĩ chủ nhân nên bắt lấy cơ hội này, tinh huyết yêu thú cao giai chi có thể ngộ không thể cầu, nếu chủ nhân muốn lên level nhanh thì phải tận dụng mọi thứ thôi, ngài không có lựa chọn lúc này.”

“Hừm, người nói đúng, ta không có lựa chọn, được rồi, quyết định vậy đi, ta sẽ tham gia hội đấu giá, hi vọng 300 vạn kim tệ là đủ để dùng, cùng lắm lão từ dùng *Ngụy trang* đi ăn trộm, ta không tin bọn chúng dùng cao thủ Tôn cấp để canh chừng tinh huyết Kim Lân Mãng.” Tử Phong cười lạnh nói.

Tự thuyết phục bản thân xong, Tử Phong tâm bình khí hòa tiếp tục xem tờ truyền đơn trên tay, càng xem hẳn lại càng ngạc nhiên, không phải chứ, Vạn Bảo Lâu này không thẹn với hai chữ Vạn Bảo, đấu giá hội lần này toàn đồ tốt, nhị phẩm tam phẩm đan được có, thậm chí ngũ phẩm đan được cũng xuất hiện, chỉ là cái đồng đan được này không phải dùng để tu luyện thì cũng là đan được độ phủ bình cảnh, toàn mấy thứ hẳn không cần. Huyền khí cũng có, Hoàng giai Huyền khí hơn hai chục kiện, Huyền giai cũng có gần mười kiện, Huyền giai cao cấp Huyền khí cũng có hai thanh. Công pháp vũ kĩ cũng tương tự, nhưng chỉ đến Huyền giai cao cấp là cùng, chưa thấy có sự xuất hiện của Địa giai công pháp hay vũ kĩ.

Mà nghĩ cũng phải, Địa giai công pháp nào có phải củ cái trắng đầu mà muốn là có, đến Diệp gia trước kia cũng chỉ có một bản Địa giai công pháp cùng vũ kĩ, mà thứ đó được coi như là trấn gia chi bảo, chỉ có gia chủ cùng với thái thượng trưởng lão được phép tu luyện, hội đầu giá này có được Huyền giai cao cấp công pháp để mang ra đã là quý giá lắm rồi, phải biết Huyền giai công pháp đối với các đại gia tộc cũng chỉ có đệ tử hạch tâm mới được chạm đến mà thôi.

Nhưng mà quý thì quý, mấy thứ đó đối với Tử Phong không quan trọng, hẳn hẳn giờ chỉ muốn tinh huyết của Kim Lân Mãng mà thôi. Nhìn sắc trời đã tối, Tử Phong đoán chừng cũng sắp đến lúc đến chỗ hẹn cùng đám người Ôn Văn Sơn, hẳn liền ra bước rồi khởi Vạn Bảo Lâu, hội đầu giá hai ngày nữa mới bắt đầu, hẳn có khá nhiều thời gian để chuẩn bị. Đến gần trưa lâu là chỗ hẹn với đám người Ôn Văn Sơn, hẳn bỗng nghe thấy tiếng huyền náo ở gần đó, loáng thoáng có tiếng phụ nữ khóc, chỉ có điều đám đông đứng đó đã che hết tầm nhìn của hẳn thôi.

Dùng sức lực chen qua đám đông một cách vô cùng bạo lực, Tử phong cuối cùng cũng nhìn thấy nguyên nhân tạo ra huyền náo, chỉ thấy một trung niên phụ nhân trông có vẻ bản hân, vẻ khắc khổ hiện rõ lên qua từng nếp nhăn trên khuôn mặt, trông không quá già nhưng mái tóc đã bạc trắng, ở bên cạnh phụ nhân là một thi thể một người con gái, niên kỷ khoảng 17-18 tuổi, trông cũng có chút nhan sắc, thân hình ngực nở, eo thon, cặp đùi trắng nõn dài miên man khiến không ít nam nhân ở đây nuốt nước miếng.

Chỉ là nhìn thâm trạng của thi thể trước mắt, mấy người vừa mới nuốt nước miếng thiếu chút nữa thì phun ngược ra ngoài. Thi thể người con gái không có gì che đậy, cứ thế hiện lộ hết trước mắt mọi người, trên da thịt trắng nõn nà của nàng có vô số vết bầm dập, vết roi đánh vẫn còn nởm máu, rồi những vết cắt do dao kiếm hiện lộ rõ ràng trên cơ thể thiếu nữ. Bầu ngực căng tròn của nàng có mấy dấu tay in trên đó khiến da thịt tím lại, hiển nhiên là đã bị dùng lực không nhẹ, khuôn ngực một bên lõm hẳn xuống, không cần phải nói cũng biết là xương sườn đã bị đánh nát vụn. Khuôn mặt nàng khá đẹp, nếu không tính đến những vết sưng hay bầm tím trên đó, đôi mắt nàng trừng lớn, khóe mắt vẫn còn nước mắt đọng lại, ở cổ có dấu tay, hạ thân máu chảy loang lổ.

Dưới góc nhìn pháp y của Tử Phong mà nói thì, cô gái này hẳn là bị đánh đập hành hạ, cưỡng gian sau đó mới bị bóp cổ chết. Mặc dù đã nhìn xác chết nhiều vô số lần, nhưng Tử Phong cũng không khỏi thấy khó chịu khi nhìn vào xác cô gái trước mắt đứng nói đến những người xung quanh, thực ra thì chỉ cần là người bình thường, không có tâm lý biến thái đến cùng cực đều sẽ cảm thấy như vậy, Tử Phong tự nhận hẳn có chút biến thái nhưng không đến mức như thế này.

Trung niên phụ nhân lúc này vẫn đang khóc lóc thảm thương: “Ôi Hoàn nhi của ta, Hoàn nhi xinh đẹp đáng yêu của ta, sao con lại chết thể thảm đến thế, trên đời còn có công đạo hay không cơ chứ....”

Có mấy người đứng xem nhìn cũng thấy thương cảm, bên nhỏ giọng an ủi, một người ai cũng biết cô gái này là con gái của phụ nhân, bị người khác hại chết, nhưng ai làm thì không biết. Một tên có vẻ như là dong binh cầm một đồng kim tệ nhét vào tay trung niên phụ nhân đang quý dưới đất khóc lóc, miệng nói: “Ài, ta cũng không biết khuyên bà ra sao, nhưng mà chuyện cũng đã qua rồi, bà có khóc lóc ở đây cũng được tích sự gì đâu, đây, cầm lấy đồng kim tệ này rồi về an táng con gái bà cho tử tế đi, không nên để nàng phơi thây giữa đường như thế này được.”

Trông tên dong binh râu ria rậm rạp, mặt mũi dữ tợn nhưng cử chỉ hành động lại vô cùng tốt bụng, Tử Phong không khỏi cảm thán, đúng là người tốt trên đời vẫn chưa chết hết, mỗi tội hẳn không phải nằm trong số đó mà thôi.

P/s: ayyyy I'm back, sorry vì đã nghỉ mấy ngày, mệt với không có thời gian nên nghỉ thôi)

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Huấn Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 47: Cưỡng chế nhiệm vụ

Trung niên phụ nhân tay cầm đồng tiền nhưng dường như không cảm nhận thấy, vẫn cứ ôm mặt khóc lóc, không khỏi khiến mọi người thương cảm. Đúng lúc này, có tiếng người vang lên: “Nào nào tránh ra, tránh đường cho Mạc thiếu chủ, sao dám đứng chắn đường thế bà, lão tử đánh chết con mẹ ngươi bây giờ.”

Đám đông huyền náo tránh ra một con đường, một tiếng cười gằn rõ vang lên: “Ồ hay, chuyện gì đang xảy ra thế này, kia chẳng phải là con bé bốn thiếu gia mới chơi ngày hôm qua sao, ta tưởng bọn mi vút nó cho chó gặm rồi mà.”

Tử Phong quay đầu lại nhìn, chỉ thấy người phát ra tiếng nói là một thanh niên tầm 20 tuổi, khuôn mặt khá anh tuấn, nhưng mi mắt thâm quầng, gò má hơi hốc hác, điển hình từ sắc quá độ, lúc này đang cười “ngươi”, bao bọc xung quanh bởi một đám lính của phủ thành chủ cùng vài tên mặt mũi bặm trợn, nhìn không có vẻ gì là người tốt cả. Nói là cười “ngươi”, bởi vì thứ hẳn cười căn bản không phải là ngưa hay cái gì cả, mà chính là hai cổ gái lỏa thể, lúc này đang bò dưới đất, mắt bị bịt kín, mồm thì bị một sợi dây buộc chặt, trên lưng là một tấm ván gỗ, có đeo vòng cổ gắn dây, một đầu dây cương đang được tên thanh niên kia ngồi chễm chệ trên tấm ván cầm. Nhìn dáng người hai cổ gái phải nói là tuyệt hảo, ấy vậy mà lại luân lạc đến mức một con súc vật cũng không bằng, mọi người không khỏi xót xa cùng phẫn nộ, nhưng khi nhìn thấy tướng mạo của tên thanh niên, tất cả mọi người không hẹn mà cùng tóm lấy sự phẫn nộ mà đem nuốt ngược lại vào bụng.

Trung niên phụ nhân đang khóc lóc, nghe thấy giọng nói cần rõ của tên thanh niên bỗng ngăn người ra, sau đó giống như nổi điên, gào thét lao về phía hắn: “Tên khổng kiếp! Trả con gái lại cho ta, người là tên súc sinh, không phải là con người! Trả con gái cho ta, trả mạng con gái lại cho ta!!!!...”

Bà căn bản không lao đi được bao xa, đã có mấy tên lính của phủ thành chủ xông tới tóm lấy, miệng quát lớn: “Cút đi, không được làm kinh động đến thiếu thành chủ!” Trung niên phụ nhân căn bản không thêm quan tâm, miệng vẫn gào thét “trả lại con gái cho ta”, không hiểu lấy sức lực ở đâu mà gầy ra khỏi tên lính, tiếp tục lao tới tên công tử ca trước mặt, một bộ dáng điên cuồng thấy mà sợ.

Lần này thì không phải một tên lính, mà là một trong số mấy tên thủ hạ tay chân của tên Mạc thiếu chủ kia, chỉ thấy một tên người gầy gò, khuôn mặt hèn mọn, nhìn qua là ngay lập tức liền tưởng tới mấy tên hái hoa tặc, bước ra vung tay một cái. Trung niên phụ nhân bị tên kia quét trúng ngực, nhìn cánh tay gãy yếu mà lực đạo không hề yếu chút nào, giống như búa tạ giáng thẳng vào ngực bà. Bà không phải là võ giả, chỉ là người thường hơn nữa lại đã có tuổi, sao có thể chống lại một đòn của một võ giả cơ chứ, bà bật ra một ngụm máu lớn, cơ thể văng ra đằng sau một đoạn, lực ngã xuống đất thì đã hấp hối, miệng vẫn không ngừng lẩm bầm “con gái của ta”, hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt khắc khổ.

Tên thủ hạ vừa ra tay hự lạnh một tiếng: “Hừ, đồ không biết sống chết, con gái bà được Mạc thiếu chủ chọn là phúc phận của cô ta, không chịu ngoan ngoãn dâng lên lại còn phản kháng, chết đáng đời lắm.”

“Ha ha nói hay lắm, đúng thế, được bốn thiếu gia chơi là phúc của cô ta, không chịu nghe lời thì bốn thiếu gia chơi cho chết luôn, ahaa, mà kể ra thì mãi vì cục của con bé này cũng ngon lắm, chỉ tiếc là đã chết rồi thôi, nhưng mà huynh đệ của ta cũng đã được nếm thử hết rồi, phải chứ mọi người.”, Mạc thiếu chủ cùng mấy tên thủ hạ xung quanh phỉ lễ cười một cách đậm đàng.

Nhìn vào hành động và lời nói của tên thiếu thành chủ cùng với đám thủ hạ, mọi người xung quanh không khỏi cảm thấy bất bình, có những người nghiêng răng kèn kẹt, tay nắm chặt, nhưng tất cả đều không hẹn mà cùng đứng yên. Tử Phong khẽ thờ dài, thật là, cái thế loại tà ác thiếu gia này đúng là đi đâu cũng có, toàn dựa hơi gia tộc hoặc trường bối trong nhà mà ra ngoài hoành hành, ức hiếp dân chúng, không việc ác không làm, mặc dù hẳn không thích những tay vào chuyện không liên quan tới mình, nhưng gặp loại người này hẳn nên cùng thấy ngứa mắt, chỉ muốn chém quách đi cho xong.

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng Tử Phong cũng như bao người khác, đều đứng yên không động thủ, không phải vì hẳn sợ thành chủ Mạc Thương Lan là phụ thân của tên súc sinh đứng trước mắt, mà bởi vì hẳn không muốn dính vào rắc rối kiểu này, với kinh nghiệm kinh qua vô số cuộc chiến, à nhằm tiêu tuyết, hẳn có thể khẳng định là chỉ cần chậm nhẹ vào mấy vụ việc kiểu này là sẽ một đường thẳng tắp lao theo lối mòn của nhân vật chính đi gieo thủ cước oán khắp nơi mà thôi.

Ồi thật là, ta cũng muốn thử một lần làm đại hiệp trừ gian diệt ác lắm cơ, nhưng mà ta sợ làm nhân vật chính lắm, tâm sự biết nói với ai đây, ai có thể hiểu được nỗi lòng của hẳn cơ chứ, Tử Phong không kim được mà thầm than van.

Cười cợt một lúc, Mạc thiếu thành chủ nhìn thấy trung niên phụ nhân đang từ từ bò dậy, liền phát phát tay ra lệnh: “Thời dọn dẹp đồng rác này đi, chắn đường vào trưa lâu quá, ta hôm nay có hẹn, không có thời gian cho mấy thứ vô văn này.”

Theo lệnh Mạc thiếu gia, tên thủ hạ mặt hèn mọn liền bước tới, nhặt một viên đá dưới đất lên, cong tay búng một cái, chỉ nghe chiu một tiếng, viên đá nhỏ từ trong tay hẳn bay ra ngoài như đạn bắn, xuyên thủng đầu trung niên phụ nhân vừa mới ngồi dậy. Bị viên đá bắn thủng sọ, trung niên phụ nhân từ từ ngã xuống đất, đôi mắt vẫn trừng trừng nhìn lên trời, giống như hỏi lão thiên rằng thế gian này liệu có còn công đạo hay không.

Khế tắc đầu, Tử Phong định bỏ đi, ở đây không còn gì để xem nữa rồi, giả sử như có một tên ngu ngốc nào đó đứng ra chửi trị công đạo, có lẽ hẳn sẽ đứng lại xem náo nhiệt, cơ mà mọi người xung quanh hiển nhiên không ai muốn đắc tội với thiếu thành chủ Thiên Ưng thành cả, hai nhân mạng cử thế ra đi vô ích rồi. Đúng lúc hẳn vừa ra nhắc chân lên, tiếng của Tiểu Linh vang lên khiến hẳn thiếu chút nữa thì ngã cầm mặt xuống đất:

-Hệ thống ban bố nhiệm vụ:

Chủng loại: Cưỡng chế nhiệm vụ, liên hoàn.

Số lượng: 2.

Nội dung:

1.Hạ sát toàn bộ thủ hạ của Mạc thiếu thành chủ. Thưởng: 30% kinh nghiệm, 2 vạn điểm tích lũy. Thời gian hạn định 15 phút. (Không sử dụng vũ khí thường thêm 1 vạn điểm tích lũy)

2.Hạ sát Mạc thiếu thành chủ. Thưởng: 50% điểm kinh nghiệm, 6 vạn điểm tích lũy. Thời gian hạn định 2 ngày.

“Móa, Tiểu Linh người đưa với Bão tử à, nhiệm vụ kiểu chó gì đây?” Tử Phong bực tức hỏi.

“Ta nào có biết, đây là hệ thống sắp xếp cho ngài, ta chỉ có trách nhiệm thông báo thôi, làm hay không là việc của ngài, à mà đây là nhiệm vụ cưỡng chế, không làm sẽ bị phạt đó.” Tiểu Linh dùng một giọng không liên quan tới mình nói.

“Phạt như thế nào?”

“Cũng không có gì, tụt một level thôi, hehe”

Ta fuck, tụt một level mà kêu là không có gì, có biết là một level này ta phải “cày cuốc” trong bao lâu không hả, Tử Phong bực tức lâu bầu, sau đó hướng ánh mắt về phía thủ hạ của tên thiếu chủ, hẳn quyết định làm nhiệm vụ này thôi, không có cách nào khác, hệ thống đề ra đây là nhiệm vụ cưỡng chế, hình phạt khi không hoàn thành rất nặng, hơn nữa chỉ có thời gian 15 phút, căn bản không cho hẳn có cơ hội lựa chọn à.

Đếm qua đếm lại, Tử Phong nhìn thấy có tổng cộng sáu tên đầu trâu mặt ngựa đứng xung quanh vị Mạc thiếu chủ, nhưng binh lính của phủ thành chủ thì có đến mấy chục người, hẳn cũng chỉ có thể hi vọng là hệ thống chỉ yêu cầu giết sáu tên kia thôi. Dùng *Phân tích nhân* ngộ qua, Tử Phong yên tâm hơn một chút, chỉ toàn là mấy tên Sư cấp mà thôi, không đáng lo, chỉ là đây đang ở giữa Thiên Ưng thành, có thánh mới biết được liệu có cao thủ đi theo bảo vệ tên thiếu chủ này hay không, tốt nhất hẳn nên đánh nhanh thắng nhanh. Liếc nhìn thi thể trung niên phụ nhân cùng con gái của bà, Tử Phong thờ dài, ta không phải là người tốt, nhưng hôm nay làm việc tốt một lần đi, ta sẽ dùng danh nghĩa của bà để trả thù vậy, hi vọng dưới tuổi

vàng hai mẹ con bà có linh thiêng thì phù hộ cho ta.

Mạc thiếu gia cũng đám lâu la đang định cắt bước đi, để mặc hai cái xác cho binh lính xử lí, thì bỗng một thân ảnh thanh linh xuất hiện ở bên cạnh xác của trung niên phụ nhân. Thân hình người này cao lớn, cả người bao trùm bởi một màu đen tuyền, y phục bên trong màu đen, áo choàng trùm kín đầu cũng màu đen, khuôn mặt được che đầy bởi một chiếc mặt nạ tu la dữ tợn, cả người hắt lệ ra và quý dị khó tả dưới ánh sáng lấp lóe của con phố vào buổi tối. Chỉ thấy người này cúi xuống, tách bàn tay của trung niên phụ nhân ra, cầm lấy đồng kim tệ mà lúc này bà được cho, nhẹ nhàng mân mê nó trong lòng bàn tay.

Có một tên dong binh trẻ tuổi nhìn thấy vậy thì cười lớn, miệng hô: “Ha ha ha, có một đồng kim tệ mà cũng phải cướp của người chết à, đúng là cái tên.” còn chưa nói xong thì đã bị một cánh tay lực lưỡng vỗ mạnh lên đầu, sau đó là một tiếng nói ồm ồm: “Đề yền xem hán định làm gì nào, đừng có gây sự chú ý.” Thủ phạm chính là một đại hán râu ria xồm xoàm, chính là Ôn Văn Sơn, tên dong binh trẻ tuổi không biết là ai kia nhìn thấy Ôn Văn Sơn liền mừng rỡ:

“Ôn đại thúc, đại thúc cũng đến Thiên Ứng thành này à, mà sao lại bảo ta yên lặng, ta nói gì sai à?”

Ôn Văn Sơn liếc nhìn tên dong binh trẻ tuổi một cái, nhàn nhạt nói: “Sai hay không thì ta chưa biết, nhưng tên đeo mặt nạ mà người vừa cười cợt kia thì ta biết, đừng nói là một kim tệ, một trăm kim tệ để trước mắt chưa chắc đã khiến hắn động tâm đâu.”

“Vậy hán lấy một kim tệ kia để làm gì cơ chứ, mà hán là ai, thành viên mới trong dong binh đoàn của đại thúc à?” Tên dong binh nghi hoặc hỏi.

Gật đầu một cái, Ôn Văn Sơn ngay sau đó liền lắc đầu: “Hán chỉ là thành viên tạm thời mà thôi, còn lại lịch của hán cho đến giờ thì vẫn còn bị mặt, ta chỉ biết thực lực của hán ít nhất cũng là Tướng cấp, còn hán lấy một kim tệ kia để làm gì thì ta không rõ, im lặng theo dõi tiếp thôi.” Tên dong binh nghe vậy liền quay đầu lại nhìn về phía Tử Phong.

Trong lúc Mạc thiếu chủ còn đang nghi hoặc nhìn cái tên kì dị vừa xuất hiện trước mắt, tên thủ hạ vừa ra tay hạ sát trung niên phụ nhân liền nhanh nhẩu tiến lên, miệng quát lớn: “Người là ai, mau tránh đường cho thiếu chủ đi, để chậm trễ công việc của thiếu gia nhà ta thì hậu quả không phải là thứ mà người có thể gánh chịu được đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Đắm máu!

Mọi người xung quanh đều đang chờ đợi xem người thân bị đeo mặt nạ này sẽ phản ứng ra sao, chỉ thấy hán vẫn trầm mặc không trả lời, sau đó hán cầm lấy đồng xu tung lên rồi bắt lấy, một giọng nói hỗn độn giống như mấy chục giọng nói trộn lẫn với nhau vang lên khiến mọi người giật mình: “Ta tiếp nhận ủy thác, trả thù cho con gái bà!”

Tất cả mọi người dường như không thể tin vào tai mình, cái gì cơ, trả thù cho con gái trung niên phụ nhân ha, ai cũng biết người giết nàng ấy là Mạc thiếu thành chủ, tên này bị điên à, hán chẳng lẽ định ra tay với thiếu thành chủ Thiên Ứng thành.....ngay giữa Thiên Ứng thành ư, điên thật rồi. Mạc thiếu gia cùng với đám lâu la thì ôm bụng cười ngặt nghẽo, tên thủ hạ vừa mới quát hỏi cũng không ngoại lệ, hán vừa cười vừa lau nước mắt, tay run run chỉ về phía Tử Phong:

“Oahahahaha, tức cười chết lão tử mắt, người nghĩ ăn mặc kì quái, ra vẻ bí hiểm là lão tử sợ người chắc, đến đây mà trả thù này, con bé ngu ngốc kia chính là ta tự tay cưỡng hiếp rồi giết đó, tự vị sáng khoái của nó khiến ta thật hoài niệm mà, hắc hắc...”

Tử Phong vốn dĩ vô cùng căm ghét những thể loại đám tặc như thế này, hơn nữa mấy tên này thậm chí còn ghê tởm hơn mấy tên đám tặc bình thường nữa, lần này thì hán thật sự nổi giận rồi. Nở một nụ cười lạnh lẽo, Tử Phong lầm bầm: “Giờ thì ta hiểu vì sao họ thống thường thêm cho ta nếu không dùng vũ khí rồi, với mấy tên súc sinh như thế này, dùng vũ khí thì chết nhẹ nhàng quá...”

Chỉ “quá” vừa dứt khỏi miệng, thân hình Tử Phong đã chớp động. *Thuấn bộ* được triển khai, tên thủ hạ kia còn đang cười cợt, đã thấy một bóng đen xuất hiện trước mắt với tốc độ không tưởng. Tử Phong tự lực vào tay phải, ngay lập tức tung một đám toàn lực vào bụng tên thủ hạ. Với chỉ số lực lượng siêu việt Sư cấp cứu phẩm của Tử Phong, một đám toàn lực của hán vào một mục tiêu yếu hơn lại không hề có chút phòng ngự có kết quả như thế nào hán không cần phải bàn nữa.

Chỉ thấy một tiếng bịch trầm đục vang lên, nắm đấm của Tử Phong giống như xuyên qua một tấm giấy, trực tiếp xuyên qua bụng tên thủ hạ, nửa cánh tay của hán đâm thẳng ra tận đằng sau lưng tên thủ hạ. Giống như chưa ha con gián, Tử Phong cánh tay phải vẫn xuyên qua thân hình trước mắt, dùng lực nâng cả người hán lên cao, sau đó giờ tay trái lên tùm vào miệng lỗ hổng trên bụng tên này. Sau đó là một cánh tượng đâm mũi máu tanh khiến tất cả mọi người rùng mình, Tử Phong sau khi nâng tên kia lên cao, dùng hai cánh tay, sinh sinh xé cơ thể tên thủ hạ ra làm hai mảnh, phần thân một nọ, phần chân một nọ.

Tất cả mọi việc diễn ra quá nhanh, tên thủ hạ mấy giây trước còn đang cười cợt còn chưa kịp phản ứng đã bị xé ra làm hai mảnh, lúc này phần thân trên của hán vẫn còn một chút tri giác, đang bò bò trên mặt đất, làm ra mấy hành động vô nghĩa cuối cùng trước khi tắt thở. Tử Phong hán không dùng lại, thời gian cùng với dạ dầy không cho phép hán có chút trì hoãn nào, sáu tên thủ hạ chỉ còn lại năm, hán phải nhanh chóng xử lí hết toàn bộ.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy một đồng máu cùng một tạng bay lên không trung sau đó thì tên thủ hạ của Mạc thiếu gia bị xé ra làm hai mảnh vô cùng tàn nhẫn, đưa mắt nhìn thì thân ảnh của Tử Phong đã biến mất. Đám thủ hạ đầu trâu mặt ngựa của Mạc thiếu gia lúc này mới hoàn hồn, có một người hô lên: “Bảo vệ thiếu chủ!” sau đó tất cả mọi người liền rút vũ khí ra, tiến vào trạng thái cảnh giác. Đám đông nhận thấy có biến liền tàn mác bỏ chạy gần hết, chỉ có những tên dong binh không sợ chết mới đứng lại ở phía xa theo dõi kì biến.

Tử Phong sau khi giết chết tên lăm mồm kia, ngay lập tức sử dụng *Thuấn bộ* nhảy lên một cái cây gần đó, tránh thoát tầm mắt của người khác, sau đó kích hoạt *Ngụy trang*, leo lên một tòa nhà lớn ở gần đó. Mặc dù sở hữu một số lượng kĩ năng ít ỏi, hầu hết đều là kĩ năng bị động, nhưng hán rất biết cách kết hợp sao cho có thể phát huy tối đa ưu thế của mình, hán có ưu thế về tốc độ và khả năng đánh tập kích bất ngờ với kĩ năng *Ngụy trang*, không việc gì mà hán lại không tận dụng cả.

Khẩn trương một lúc lâu, mọi người không ai nhìn thấy thân ảnh của Tử Phong đâu, ngay lúc đám người Mạc thiếu gia buông lỏng cảnh giác, Tử Phong nắm chắc thời cơ, tung người nhảy từ trên cao xuống, mục tiêu, là một trong năm tên thủ hạ còn lại. Tất cả mọi người đều chỉ nhìn xung quanh, không ai để ý tới trên không trung, chỉ thoáng nhìn thấy một bóng đen lao từ trên trời xuống như tên bắn.

“Rầm!!!! Rắc!!”

Một tiếng va chạm lớn vang lên, kèm theo đó là tiếng xương vỡ vụn, Tử Phong từ trên cao lao xuống, lợi dụng trọng lực, tung một cú đá như trời giáng xuống đầu mục tiêu. Nhờ vào trọng lực giúp đỡ, cộng thêm sức mạnh của Tử Phong, một cước của Tử Phong mạnh cỡ nào hán không cần phải nói, chỉ thấy đầu tên thủ hạ ngay lập tức nổ tung, não tuang văng tung tóe, hai chân của hán không chịu nổi áp lực mà vỡ nát, đầu gối hán đập xuống mặt đất phá vỡ nền đất tạo thành một cái hố sâu lùm xuống.

Tử Phong lao từ trên cao xuống, cơ thể hán cũng chịu áp lực không hề nhỏ khi va chạm với mục tiêu, chân hán sau cú đá miếu sát vỡ rồi cũng đã gãy, nhưng hán không hề lo lắng, kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* sẽ lo phần còn lại. Không dừng lại, *Thuấn bộ* tiếp tục được triển khai, trước khi mọi người kịp phản ứng lại trước sự xuất hiện của hán, Tử Phong đã xuất hiện trên đầu một tên thủ hạ khác. Hai đầu gối hán đè lên bà vai của mục tiêu, cánh tay trái được bao bọc bởi lớp giáp cốt nhanh như chớp đâm xuống, năm ngón tay như nắm cái móc thép trực tiếp xuyên qua xương sọ nạn nhân. Gầm lên một tiếng, Tử Phong gạt mạnh tay trái, vô cùng bạo lực đem đầu của tên thủ hạ tách rời khỏi cơ thể của hán, thậm chí còn mang theo một đoạn cột sống vẫn còn dính lũng lũng vào chiếc đầu lâu.

Thân hình không đầu lao xuống đất, Tử Phong đứng trên mặt đất mà thấy chân mình vừa đau đớn vừa ngứa ngáy, đau đớn là vì nó vừa bị gãy, ngứa ngáy chính là vì kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* đang có hiệu quả. Lúc này hán đã bị vây quanh bởi đám binh lính cũng ba tên thủ hạ còn lại, mặc dù trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ sợ hãi, nhưng tất cả đều che giấu tên Mạc thiếu chủ ở sau thân hình của mình.

Nhìn những binh lính trước mắt, Tử Phong thầm khen ngợi tố chất binh lính của phủ thành chủ, nhưng khen ngợi thì khen ngợi, nếu cần đường, hán cũng không ngại giết thêm vài người. Mười lăm phút để xử lí 6 tên thủ hạ đã qua đi bảy-tám phút, vẫn còn ba mục tiêu còn sống, thời gian không còn nhiều nữa, Tử Phong không thể lại chơi trò đánh đố kích như vừa rồi nữa, và lại *Thuấn bộ* có thể để cao tốc độ của hán trong nháy mắt, nhưng không thể giúp hán bay, đám binh lính đang bủa vây xung quanh hán cũng không phải để chơi a.

Cảm nhận sự đau đớn ở chân đã giảm bớt, Tử Phong nở một nụ cười hài lòng, tớn một điểm tiến hóa vào kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* đúng là không sai mà, tốc độ hồi phục tăng lên đáng kể so với trước, cũng có thể là nhờ tu vi hán cao hơn nữa.

Nhiệm vụ chỉ nói là không dùng vũ khí để giết mấy tên thủ hạ, chứ không hề nói là không được dùng đồ đối phó với đám binh lính trước mắt, Tử Phong cười hắc hắc, có trách thì trách bọn mi cần đường ta đi. Hắc bạch song kiếm xuất hiện, Tử Phong như một con báo đen, mạnh mẽ lao tới bức tường binh lính chắn trước mắt. Hán hóa thân thành một con sóc màu đen chết chóc, lúc này đã bị nhuộm đỏ bởi máu thịt của đám binh lính, một luồng bạch quang lóe lên là một chiếc đầu bị chém đứt, một tia hắc quang xẹt qua là một thân hình bị chia làm hai nửa.

Đám dong binh đứng xung quanh nhìn Tử Phong như một chiếc máy xay thịt không ngừng nghiền nát đám binh lính thành thịt vụn mà không thấy chán, một số người thân kinh yếu còn trực tiếp nôn mửa. Ôn Văn Sơn đứng từ xa nhìn mà cũng thấy toát mồ hôi lạnh, tràng cảnh này không khác gì so với lúc trước khi dong binh đoàn của hán gặp đám thổ phi trong Lam Linh sơn mạch cho lắm, chỉ là lúc đó hán không tận mắt chứng kiến, chỉ thủ thập chiến trường, lúc này hán mới thật sự cảm nhận được sự kinh khủng của Tử Phong khi chiến đấu ra sao. Tên thanh niên trẻ tuổi đứng bên cạnh sát mặt tái nhợt, mồ hôi chảy lấm tấm trên trán, miệng lắp bắp:

“Ôn...Ôn...Ôn... đại thúc....cái qu...quái gì đây, tên này có còn là ...người không, mẹ ơi, ta chưa từng thấy ai giết người mà tàn bạo như thế này...”

Nghe tên thanh niên hỏi, Ôn Văn Sơn cũng chỉ biết cảm nín, hán đã chết lặng rồi, nghĩ đến việc cả đoàn dong binh của mình mới đi cùng thân ảnh đang giết người như thái rau chặt dưa trước mắt mà cảm thấy lạnh cả sống lưng.

“Còn ba phút, chủ nhân nhanh tay lên!” Tiểu Linh gấp gấp thúc giục.

Một tiếng kim loại giao thoa, sau đó là tiếng “Xoẹt!” vang lên ngọt lịm, bóng người trước mắt Tử Phong đứng yên một chút, sau đó từ từ tách ra làm hai nửa rồi đổ gục xuống mặt đất. Hán lau bàu: “Biết rồi, không cần phải nhắc!”

Xung quang Tử Phong lúc này, xác chết ngổn ngang, chân cột tay gãy, các mảnh thi thể vương vãi khắp nơi, máu chảy ngập nền đất khiến bước chân của Tử Phong có cảm giác dính dính nhớp nhớp, tổng cộng gần ba mươi tên lính bị hán giết chết trong vòng ngắn ngủi mấy phút, mũi máu tươi nóng nực khiến mọi người gay mũi, đám lính còn lại đã bỏ chạy mất dạng từ lúc nào rồi. Thành tích như này chủ yếu là vì đám binh lính này quá yếu, mạnh nhất cũng chỉ có vài tên Sĩ cấp nhị-tam phẩm, còn đầu chủ yếu là Linh cảnh vô giả, chênh lệch thực lực với Tử Phong quá lớn, lấy năng lực của hán mà không giết đám lính này để dâng thì hán nên bỏ nghề, về quê làm ruộng cho xong. Tử Phong hán là sát thủ, hán không thích hành hạ con mồi nhưng không có nghĩa là hán không giết người một cách tàn bạo, ngược lại, mũi vù máu tanh lại càng hợp hơn với bản chất khát máu của hán.

Vung tay vẩy đi máu trên hai thanh đoản kiếm, Tử Phong cắt chúng vào trong không gian giới chí, đơn giản bởi vì mục tiêu còn lại của hán chỉ còn bốn người, đó là ba tên thủ hạ còn lại và Mạc thiếu gia, nếu dùng vũ khí thì sẽ không được thưởng thêm một vạn điểm tích lũy, hán là một con người tham lam, sao có thể để phần thưởng thêm này vượt mất được.

Sắc mặt của bốn người Mạc thiếu thành chủ xám ngắt cả lại, vừa mới lúc này còn hống hách ngang tàng không coi ai ra gì, bây giờ nhìn bọn họ đang đứng đó run lên cầm cập, chỉ thiếu chút nữa là sồn dái ra quần, đám dong binh xung quanh không

khỏi cảm thấy hà hê, con trai của thành chủ thì sao, lão cha của hắn cũng không ở cạnh hắn suốt đời để bảo vệ hắn được.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cái chết của Tử Phong?

Nhìn mấy tên khốn kiếp trước mắt đang run rẩy, Tử Phong không khỏi cảm thấy buồn cười, mấy tên Sư cấp mà gan còn nhỏ hơn hóm đấm bình linh vừa liều mạng với hắn, Mạc thiếu chủ thậm chí còn có tu vi Sư cấp bát phẩm, không hiểu cái tên từ sắc quái độ này làm thế nào để tu luyện được đến mức đó, chẳng lẽ lão cha của hắn đem đan dược nhét vào lỗ hậu của tên này à mà mới có 20-21 tuổi đã là Sư cấp bát phẩm

Một tên thủ hạ không còn chịu đựng được nữa, hét lên một tiếng sau đó quay đầu bỏ chạy, hẳn lúc này nào còn biết đến đâu là thiếu chủ hay gì nữa, hắn chỉ biết là nếu không chạy thì sẽ chết mà thôi. Tử Phong cười lạnh, chạy càng tốt, chạy thì không phản kháng được, hắn giết càng dễ. Không thêm để ý tới cái tên vừa chạy trốn, thân hình Tử Phong nhaoáng lên, chớp mắt đã xuất hiện ở trước mắt hai tên thủ hạ còn ở lại.

Hai tên này đã mất hết ý chí chiến đấu, hai chân hai tay đã nhũn ra hết cả rồi, nào có thể làm được gì, đúng hơn thì kể cả còn chiến ý thì cũng có thể làm gì, thực lực chênh lệch bảy ra trước mắt, đến cái bóng của Tử Phong bọn chúng còn không nhìn thấy thì đánh tra kiểu gì cơ chứ. Nhìn hai tên trước mắt một bộ dáng giống như tên Mạc thiếu thành chủ, đoán chừng cũng là cùng một dạng sức sinh, không biết đã hại bao nhiêu nữ tử nhà lành rồi, Tử Phong tỏa ra sát khí bức người, loại người như thế này lại càng khiến hắn nổi cơn huyết tính hơn.

Hóa chương thành đao, “rắc” một tiếng, bàn tay Tử Phong đập nát xương sườn của tên thủ hạ trước mắt, cả cánh tay chìm sâu vào trong lồng ngực hắn, Tử Phong hét lên một tiếng, rút tay lại, trực tiếp lòi ra một quả tim nóng hổi vẫn còn đang đập. Tên thủ hạ cúi xuống trừng mắt nhìn lỗ hổng to tướng ở ngực của mình, mỗi mấp máy định nói gì đó nhưng khí lực không còn, lao đao một chút rồi gục xuống đất tắt thở. Thời gian còn lại chưa đến ba phút, Tử Phong nào có đủ thì giờ để quan tâm cái tên mình vừa giết định nói gì, bàn năng chiến đấu đang chi phối hoàn toàn hành động của hắn, tất cả những gì hắn nghĩ tới bây giờ đó là giết hết mấy tên thủ hạ, và phải giết thật nhanh.

Túm lấy tên thủ hạ ở bên cạnh còn chưa kịp phản ứng, Tử Phong kéo hắn lại, một cú đấm tung ra đập nát đầu hắn, nhanh và đơn giản. Còn lại cái tên lúc này bỏ chạy, với tu vi Sư cấp, mặc dù so với Sư cấp khác thì yếu hơn nhiều do từu sắc quái độ, nhưng tốc độ thì không phải bàn, trong nháy mắt Tử Phong xử lí hai tên kia, hắn đã chạy được một quãng xa mấy trăm mét. Lấy mũi chân hất một viên đá nhỏ lên không trung, Tử Phong đưa tay trái ra bắt lấy, cười lạnh, hệ thống không cho ta dùng vũ khí, nhưng viên đá hắn không phải là vũ khí đâu nhá, khá khá.

Lấy khoảng cách từ chỗ Tử Phong đến tên thủ hạ đang chạy trốn kia, dù Tử Phong có toàn lực ném viên đá trên tay đi cũng khó có thể dà thương được hắn, dừng nghĩ rằng Tử Phong vừa rồi dễ dàng đâm xuyên qua người, hay xé mấy tên thủ hạ ra làm đôi mà nghĩ cơ thể của vô già yếu đuối. Trên thực tế, cơ thể vô già so với người thường thì không khác gì tường đồng vách sắt, lấy ví dụ cơ thể của một tên Sư cấp nhất phẩm mà nói, có đúng đến để người bình thường dùng vũ khí chặt chém cũng chưa chắc có thể gây được tổn thương, đương nhiên trừ trường hợp thần binh lợi khí hoặc chỗ yếu hại như mắt ra. Làm được như Tử Phong chẳng qua là vì chênh lệch thực lực mà thôi

Nếu dùng cánh tay phải để phi hòn đá đi thì không thể xử lí tên thủ hạ đang chạy phía xa, nhưng không có nghĩa là tay trái của hắn sẽ có kết quả tương tự. Hơi nheo mắt, Tử Phong nắm chặt hòn đá trong tay, lùi về phía sau một bước lấy đà, sau đó vùng mạnh tay trái ném viên đá đi. Chỉ thấy viên đá to bằng ngón chân cái rồi khỏi tay Tử Phong bay đi như đạn bắn, tạo ra một tiếng nổ xé rách thia.

“Crắc!”

Viên đá lao đi với tốc độ không thua gì một viên đạn súng lục, trong nháy mắt liền bắt kịp với tên thủ hạ đang cầm đầu chạy trời chết, trực tiếp xuyên thủng đầu hắn, tạo thành một lỗ hổng lớn, khối phải nổi cũng biết não của hắn văng xa tới mức nào, uy lực của viên đá phần nào đó còn trội hơn so với súng lục kiếp trước của Tử Phong.

Trên một lầu các phía xa, một trung niên nhân mặc trường bào, khuôn mặt góc cạnh, phù đầy vết tang thương của năm tháng, đôi mắt sáng ngời như điện, cả người tỏa ra áp lực nhẹ nhẹ khiến người khác phải kiêng dè, lúc này đang nhìn chăm chăm vào tràng cảnh chiến đấu bên dưới của Tử Phong, khẽ niệm khẽ khẽ lên: “Thủ vị làm, đã lâu rồi mới thấy có người dám đứng lên chống lại con trai ta.”

Thần ảnh đứng bên cạnh trung niên nhân vội vàng nói: “Thành chủ, có cần thuộc hạ xuống cứu thiếu chủ không?”

Hóa ra trung niên nhân này chính là thành chủ Thiên Ứng Thành – Mạc Thương Lan, một cao thủ Tôn cấp hàng thật giá thật, hẳn nghe người đứng cạnh nói vậy liền khoát tay một cái: “Không cần lo lắng, cứ để yên cho tên này dọa Vũ nhi một chút đi, để nó bót cái tính cách nhệ thế tổ của mình đi, với cả có người ăn cắp sẵn để bảo vệ cho nó rồi, người không cần phải lo.” Tên thuộc hạ của Mạc Thương Lan nghe vậy liền gật đầu rồi không nói gì, cả hai người lại tiếp tục nhìn xuống bên dưới, lúc này Tử Phong vừa mới xử lí xong tên thủ hạ cuối cùng.

“Hoàn thành nhiệm vụ số 1 trong chuỗi nhiệm vụ liên hoàn, thưởng 30% kinh nghiệm, 2 vạn điểm tích lũy. Không sử dụng vũ khí, thưởng thêm 1 vạn điểm tích lũy.” Tiếng của Tiểu Linh vang lên ngay sau khi tên thủ hạ ngã xuống đất với một cái lỗ to bằng nắm tay trên đầu.

Chắc lượt mới cái, Tử Phong không khỏi cảm thán, để quá nhí, cứ vậy bỏ túi 30% kinh nghiệm cùng 3 vạn điểm tích lũy, cái đám phế vật này đúng thật là, chả có tính khiêu chiến gì cả. Sực nhớ đây là chuỗi nhiệm vụ liên hoàn, Tử Phong hướng ánh mắt của mình về phía Mạc thiếu gia, lúc này đang co rúm thành một đồng bùn nhão sau lưng hai cô nàng “ngựa cười”, một dòng nước màu vàng đang chảy ra từ đằng quần hắn, hiển nhiên là đã bị tràng cảnh trước mắt dọa đến tiều tuỵ ra quần.

Khinh thường nhìn tên thiếu gia trước mắt một cái, Tử Phong khẽ lắc đầu, đứng là cái bình hoa, tu vi Sư cấp bát phẩm mà đến cầm vũ khí chống lại cũng không dám, còn phế vật hơn cả cái đám bình linh mà hắn vừa đồ sát. Hơn mười phút đã trôi qua, cuộc chiến ở đây chắc chắn đã đánh động tới cao thủ trong Thiên Ứng thành, và hiển nhiên là Tử Phong không muốn bị đám cao thủ đó sờ tới, hắn quyết định rời khỏi nơi này ngay lập tức. Còn về nhiệm vụ liên hoàn thứ hai, hẳn không vội, hệ thống cho hắn thời gian hai ngày để hoàn thành, hẳn có thể chọn thời điểm mà âm sát tên thiếu chủ này, không nên vội nóng vội mà động thủ ngay tại đây, mặc dù mùi máu tanh xung quanh đang kích thích thần kinh của hắn, nhưng hắn không hề mất tỉnh táo, rút đi trước khi cao thủ đến mới là thượng sách.

Vừa quay người định rời đi, Tử Phong chợt nghe thấy một tiếng nói: “Muốn đi ư? Không dễ thế đâu?”, sau đó là một thân ảnh đột ngột xuất hiện trước mắt hắn, tốc độ cực nhanh khiến hắn không kịp phản ứng. Chỉ thấy thân ảnh này nhaoáng lên một cái, ngực Tử Phong dính một đòn giống như bị một tảng đá ngán cân đập vào, thân hình bắn như đạn pháo bắn ngược về phía sau, xuyên qua bức tường gạch của ngôi nhà bên cạnh.

Mặc dù bị một trọng kích, nhưng thương thế của Tử Phong cũng không quá nghiêm trọng, chỉ gây mấy cái xương sườn, thương thế như này chỉ mới lạt là có thể hồi phục trở lại với kĩ năng *Tái sinh siêu tốc*, chủ yếu là vì bất ngờ nên hắn không kịp tụm võng cơ thể, dẫn đến việc bị văng ngược lại phía sau như vậy. Phóng mình từ sau bức tường đó nất ra ngoài, Tử Phong cuối cùng cũng nhìn thấy người vừa mới ra tay với mình, đó là một nam tử tầm 30 tuổi, thân hình cao lớn, cả người cơ bắp cuồn cuộn, trên khuôn mặt của hắn có một vết sẹo cắt ngang, trông cực kì dữ tợn. Nhìn thấy Tử Phong bao ra, nam tử mặt sẹo cười lạnh: “Chém giết người của phủ thành chủ ta mà nghĩ mình có thể dễ dàng rời khỏi như vậy há, mơ tưởng!”

Tử Phong không nói gì, hắn không có thói quen nói nhảm cùng đối thủ, thay vì mở miệng ra nói, hắn càng muốn im lặng giữ sức hơn, *Phân tích nhân* nhanh chóng quét lên người nam tử mặt sẹo, chỉ số của hắn ngay lập tức hiện lên trong đầu Tử Phong:

-Tên: Không rõ.

Chủng tộc: Nhân loại.

Tướng cấp tư phẩm.

Nhạn nhận: 12036

Thế lực: 11598

Lực lượng: 12477

Tinh thần: 5040

Linh lực: 5405

Mệc nó, là một Tướng cấp tư phẩm, Tử Phong thậm hít vào một hơi lạnh, may mà lúc này tên này ra tay nhẹ nhàng, không thì ta lúc này đã có một lỗ thủng trên ngực rồi. Mặc dù chưa giao thủ với một Tướng cấp cường giả nào, nhưng Tử Phong đọc nhiều biết nhiều, những thư tịch hắn lấy được từ Diệp gia cũng không phải dễ không, hẳn thừa biết Tướng cấp so với Sư cấp mạnh mẽ đến nhường nào. Không nói đến bản thân Tướng cấp mạnh hơn Sư cấp, thứ khiến họ có ưu thế áp đảo so với võ giả dưới Tướng cấp đó là việc họ có thể ngoại phóng linh lực.

Vô giả sử dụng linh lực hầu hết chỉ để thi triển vũ kĩ, hoặc cường hóa công năng của cơ thể, nhưng đạt đến Tướng cấp, linh lực có thể ngoại phóng, hai năng lực kẻ trên của linh lực mạnh hơn so với Sư cấp Sĩ cấp không chỉ là vài lần. Khả năng cường hóa cơ thể mạnh hơn nhiều lần, tốc độ thi triển cùng uy lực của vũ kĩ cũng gia tăng theo cấp số nhân, có thể nói Tướng cấp giống như người trưởng thành, còn Sư cấp chỉ là một đám trẻ con hi mũi chưa sạch nếu so sánh về khả năng sử dụng linh lực.

Tử Phong nhìn nam tử mặt sẹo trước mắt, hẳn không muốn đánh một chút nào cả, tự ngược không phải là sở thích của hắn, dựa mắt ngó xung quanh, Tử Phong ngay lập tức thi triển *Thuần bộ*, theo như hắn tính toán, liên tiếp sử dụng *Thuần bộ* tâm chạc lần là có thể chạy thoát khỏi đây, sau đó thì chỉ cần tìm một góc khuất rồi sử dụng *Ngụy trang* là có thể yên tâm được rồi, có thánh mới đuổi được hắn, theo nghĩa đen luôn, cũng chỉ có Thánh cấp mới tìm được hắn trong trạng thái *Ngụy trang* mà thôi.

Nhưng mà đời không như kế hoạch, Tử Phong vừa dùng *Thuần bộ* một lần, cả người ở trên không trung chưa kịp tiếp tục thi triển, thân ảnh của nam tử mặt sẹo đã xuất hiện trước mắt hắn, một nắm đấm lớn hiện ra trước mắt Tử Phong, sau đó hắn thấy bụng mình đau nhói. Thực diện hứng chịu một quyền một cước của nam tử mặt sẹo, Tử Phong thêm một lần nữa bắn ngược trở lại giống như điều đất dấy, thứ duy nhất mà hắn có thể nghĩ đến lúc này đó là mấy chữ: “Nhanh, quá nhanh!”.

“Ầm!”, thân hình Tử Phong từ trên bay xuống, va chạm với mặt đất tạo thành một chiếc hố sâu, nhất thời đất cát bay khắp nơi. Khỏi lui tẩn đi, để lộ một chiếc hố sâu vài mét, thân ảnh Tử Phong nằm trong đó, quần áo rách nát, mũ trùm đầu đã biến mất, chiếc mặt nạ đã vỡ nát hơn một nửa, mái tóc dài màu trắng lộn xộn buông xuống che đi khuôn mặt của hắn, khoang bụng của hắn có một cái lỗ lớn bằng cái bát uống rượu, máu tươi không ngừng chảy ra, cả người hắn bất động, không hề có chút động tĩnh gì, giống như đã chết rồi vậy.

Nam tử mặt sẹo hít lạnh một tiếng: “Cứ nghĩ rằng hôm nay đã gặp được một đối thủ tu luyện thể thuật giống như ta, hẳn sẽ có một trận chiến thống khoái, không ngờ người chi là một con thò nhát gan, chưa đánh đã chạy. Hừ, nếu vậy thì đi chết đi, người không xứng để ta ra tay thêm lần nữa.” Nói đoạn quay đầu đi thẳng, không thêm đoái hoài gì đến Tử Phong nữa, hẳn có cùng ty tín vào lực đạo của mình a, và lại, nhìn thương thế của Tử Phong, chết là cái chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 50: Một quyền kinh thiên

Nam từ mặt sẹo vừa mới định nhấc chân rồi đi, hần bỗng nghe thấy một tiếng nói hỗn độn khó nghe, giống như là giọng nói của mấy chục người trộn lẫn vào với nhau, vang lên đằng sau lưng: “Người nói ai là tên hèn nhát cơ?”, Bất ngờ, hần quay mặt lại, sau khi nhìn rõ cái thứ vừa phát ra âm thanh đó, con mắt không khỏi trợn trừng lên.

Chỉ thấy cái tên mặc áo choàng vừa bị hần giết chết, lúc này đã đứng dậy, quần áo rách nát tả tơi, chiếc mặt nạ đã bị vỡ mất một nửa, để lộ ra một nửa khuôn mặt vẫn vẹn phù vẫn cùng với một con mắt đen kịt giống như màn đêm, lỗ thủng trên bụng hần vẫn còn đó, máu vẫn chảy ra, nam từ mặt sẹo không thể hiểu được làm thế nào mà tên này vẫn chưa chết.

Trong lúc hần đang kinh ngạc, thân ảnh trước mắt biến mất, trong tích tắc xuất hiện trước mặt hần, một nắm đấm xé gió vung tới, nam từ mặt sẹo giờ tay lên đỡ, chỉ thấy cánh tay hần tê rần, cả người lui lại đằng sau mấy bước mới đứng vững. Còn chưa kịp ổn định thân hình, ngực hần liền có cảm giác bị một cái chùy đập trúng, hộc ra một ngụm máu, thân hình hần văng ngược về sau. Lăn mấy vòng trên mặt đất, nam từ mặt sẹo lợi dụng quán tính đẩy người đứng dậy, ngực vẫn cảm thấy khó thở, dùng con mắt không thể tin được mà nhìn Từ Phong, trong đầu một mảnh hỗn loạn: “Cái quái quỷ gì đây, làm thế nào mà hần chưa chết, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn cả lúc trước nữa!”

Lại nói Từ Phong sau khi trúng đòn liên hoàn của nam từ mặt sẹo, bụng hần ăn một trọng kích liền nổ tung thành một lỗ hổng lớn, may nhờ có chiếc mặt nạ là một kiện Hoàng giai trung phẩm Huyền khí nên mới giữ được đầu hần còn lành lặn, nhưng chiếc mặt nạ cũng đã vỡ nát mất một nửa, có thể thấy được lực đạo của nam từ mặt sẹo mạnh ra sao. Ngay lúc hần ngã xuống đất, kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* ngay lập tức phát huy tác dụng của nó.

-*Tái sinh siêu tốc* (bị động): Tăng tốc độ hồi phục thể lực, linh lực. Có thể tái sinh mọi loại vết thương, chủ thể không thể từ vong trừ khi kiệt sinh mệnh lực, linh lực, hoặc đầu và trái tim đồng thời bị phá hủy.

Mặc dù bụng hần bị đục thủng một lỗ lớn, nội tạng bên trong đã nát thành vụn cám, nhưng linh lực hần vẫn còn, hơn nữa tim cùng đầu hần vẫn lành lặn, vậy nên hần không thể chết được. Từ lúc xuyên việt tới nay, đây là lần đầu tiên Từ Phong bị thương nặng tới như thế này, thương thế này đối với người bình thường hần phải chết không nghi ngờ. Hần đã từng dùng một điểm tiên hóa để nâng cấp cho kĩ năng *Tái sinh siêu tốc*, tốc độ hồi phục tăng lên, cùng với việc Từ Phong có thể lựa chọn việc kĩ năng này ngưng việc hồi phục vết thương cho hần. Ngay khi ngã xuống đất, đầu óc hần xoay chuyển rất nhanh, ngay lập tức không hề cho kĩ năng này hồi phục vết thương cho hần, chỉ giữ nguyên khả năng giúp hần không mất mạng mà thôi, bởi vì hần nghĩ đến một kĩ năng mà hần chưa từng được thể nghiệm qua, đó là *Thị huyết*.

-*Thị huyết* (bị động): Tăng cường chỉ số cơ bản khi bị thương, chỉ số cộng thêm tăng tỉ lệ thuận với thương tổn.

Vết thương nội bụng của hần là một vết thương chí mạng, dưới tác dụng của *Thị huyết*, Từ Phong hần có thể cảm nhận được một luồng khí nóng như lửa đang chảy trong kinh mạch của bản thân, cả người hần trở nên khô nóng, tràn đầy lực lượng, tâm trí hần lúc này không còn được tỉnh táo như bình thường nữa, thay vào đó là một cảm giác điên cuồng như muốn phá hủy mọi thứ trước mắt, giống như có một giọng nói ở trong đầu hần, thúc giục hần phải chiến đấu, phải giết chết cái tên vừa mới đã thương mình. Nghe thấy câu nói trào phúng của nam từ mặt sẹo, dưới tác dụng phụ của kĩ năng *Thị huyết*, Từ Phong liền bật dậy, gằn giọng nói: “Người nói ai là tên hèn nhát cơ?”, sau đó thì lao vào tấn công.

Nhìn nam từ mặt sẹo bị mình đánh bay, Từ Phong lấy lại được một chút thanh tĩnh, vô cùng kinh ngạc trước sự mạnh mẽ của kĩ năng *Thị huyết*, hần vừa trực tiếp, mặt đối mặt đánh bay một Tướng cấp tứ phẩm, người có chỉ số gần gấp đôi bản thân đó, không thể tin được. Cảm giác lực lượng mạnh mẽ đang tuôn trào trong cơ thể, Từ Phong găm lên một tiếng, cả người hóa thành một cái bóng, lao thẳng về phía nam từ mặt sẹo, tay phải co lại thành quyền, nhắm thẳng vào ngực hần mà công tới.

“Không được, mau chạy đi, ngài bây giờ không phải là đối thủ của Tướng cấp đầu!” Tiểu Linh hét lớn, chỉ tiếc rằng đầu óc của Từ Phong lúc này đang vô cùng điên cuồng, nào có chịu nghe lời khuyên của nàng đâu.

Nam từ mặt sẹo ngạc nhiên nhìn thân ảnh đang điên cuồng lao về phía mình, ngay khi quyền đầu sắp chạm tới ngực, hần nở một nụ cười lạnh, gió một bàn tay ra. Chỉ thấy quyền đầu của Từ Phong va chạm với một bàn tay, sau đó thì không thể nhúc nhích được nữa phần. Nam từ mặt sẹo được một cú đấm từ quyền của Từ Phong, nhưng thân hình cũng lui lại mấy bước, hai bàn chân đầm võ cả nền đất bên dưới, hần cười lạnh: “Nghĩ đánh bay được ta là ngon hả, chết đi!” nói đoạn bản tay nắm lấy quyền đầu của Từ Phong kéo ngược lại, tay còn lại liền ra một quyền.

Quyền đầu của Từ Phong cảm giác như bị một gong kim nắm chặt, sau đó cả người hần không tự chủ được mà bị kéo về phía trước, sau đó ngực hần ăn một quyền trực diện của nam từ mặt sẹo, cả người hần thêm một lần nữa giống như đạn pháo bắn ngược về đằng sau. “Àm!” một tiếng, Từ Phong đập xuống đất, tạo thành một chiếc hố lớn thứ hai trên mặt đất, phun ra một ngụm máu, hần khó nhọc thở từng ngụm một, chậm chậm đứng dậy, lồng ngực hần lúc này đã lõm hần vào, phổi của hần đã rách, tim thì đã vỡ tung ra thành vài mảnh, nếu không nhờ kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* biến thái đến cùng cực thì hần đã chết đến mấy lần rồi.

“Đã nói rồi mà, chủ nhân ngốc, không lo chạy đi, ngài mà chết thì Tiểu Linh biết làm sao đây, hức hức...” Tiểu Linh thút thít khóc, ghen ngào trách mắng.

Ấn một đòn đau, Từ Phong lấy lại được tỉnh táo, tạm thời thoát khỏi cái trạng thái điên cuồng do kĩ năng *Thị huyết* gây ra, do phổi của hần đã bị rách, hần vô cùng khó khăn hít vào từng chút một, không trả lời Tiểu Linh. Nam từ mặt sẹo nhìn thấy Từ Phong vẫn có thể đứng dậy sau đòn vừa rồi của mình, liền động nộ, hần hét lớn một tiếng, lao về phía Từ Phong với tốc độ tối đa.

Sau đó, tràng cảnh được tái cả mọi người xung quanh nhìn thấy đó là nam từ mặt sẹo tàn nhẫn đánh đập ngược đãi Từ Phong, nhưng hần giống như con gián vậy, một lần ngã xuống là một lần đứng lên, thương thế trên người càng ngày càng nặng, tùy tiện chọn một vết thương cũng khiến người khác chết vài lần, vậy mà cái tên quái vật vẫn còn sống, thật là không thể tin nổi mà.

Nam từ mặt sẹo càng đánh càng phát sợ, hần thừa biết lực đạo của bản thân ra sao, nhìn cái tên trước mắt bị mình tay nắm chặt đập không ngừng nghỉ, tiếng xương gãy vang lên rãng rắc, máu thịt văng ra khắp nơi, toàn thân trên dưới tàn tạ giống như chiếc giẻ rách, ấy vậy mà vẫn chưa chết, hần không khỏi cảm thấy lạnh cả sống lưng, rốt cuộc cái thứ hần đang đánh có còn là con người hay không, một cảm giác bất an dâng lên trong lòng hần.

“Tại sao người lại không chết con mẹ nó đi chứ hả!!!!” hét lớn một tiếng che đi sự sợ hãi, nam từ mặt sẹo tung ra một cước cuối cùng, đập bay Từ Phong ra ngoài, há miệng thở dốc, liên tục công kích như vậy, đến trâu cũng còn một chút đứng nói là hần, đưa tay vuốt mồ hôi trên trán, hần nói thầm: “Hi vọng là con quái vật kia đã”. Chữ “chết” còn chưa thoát ra khỏi miệng, mắt hần đã trừng lớn lên, miệng há hốc ra đến mức có thể nhét vào đó vài quả trứng gà cũng vừa.

Tất cả mọi người đang quan sát xung quanh cũng không hẹn mà cùng hít vào một ngụm lương khí, sau lưng ai nấy đều đầy mồ hôi lạnh, chỉ thấy thân ảnh tàn tạ trước mắt đang từ từ đứng dậy, giống như là đánh mãi không chết vậy. Từ Phong lúc này vô cùng thể thảm, cả người không còn chỗ nào lành lặn, cánh tay phải đã bị nam từ mặt sẹo giật đứt lìa khỏi cơ thể, bị ném đi đâu không rõ, hai chân đã gãy, bụng vẫn một lỗ thủng từ trước, ngực thì không khác gì miếng thịt bị dãn nát như, cả người chỉ còn mỗi cánh tay trái là còn lành lặn.

Từ Phong nghe tiếng Tiểu Linh khóc lóc ở trong đầu, hần cắn răng chịu đựng cơn đau đớn đang gầy xéo cơ thể hần, còn sống tới giờ cũng chỉ nhờ vào kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* mà thôi, nhưng hần cũng sắp đến cực hạn rồi, dù gì thì tim hần đã vỡ nát, giờ thì chỉ cần đầu hần bị làm sao là coi như đi đời nhà ma, nhưng việc hần thừa nhận thương thế khủng bố mà không chịu hồi phục cũng đã đến lúc phát huy tác dụng của nó.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 9

Nhanh nhẹn: 11251

Thế lực: 9652

Lực lượng: 13568

Tinh thần: 6873

Linh lực: 420

Nhìn chỉ số bản thân tăng lên vùn vụt nhờ kĩ năng *Thị huyết*, thậm chí đã ngang ngửa với nam từ mặt sẹo, Từ Phong phun ra một ngụm máu, nở một nụ cười so với quý còn khó coi hơn, miệng lầm bầm: “Ái nói ta hiện tại không phải là đối thủ của Tướng cấp hai? Đột phá cực hạn!” Ngay lập tức kĩ năng *Đột phá cực hạn* được thi triển, hần cảm thấy một luồng sức mạnh kinh khủng trào dâng trong cơ thể, cơ thể toàn thân hần căng lên như muốn nổ tung, con mắt bên trái của hần vẫn một màu đen tuyền, nhưng con mắt phải đã đỏ ngầu, thất khiếu hần đỏ máu. Há miệng găm lên một tiếng kinh thiên động địa, Từ Phong mặc kệ đôi chân đã gãy của mình, *Thuần bộ* được triển khai, tốc độ của hần tăng lên tới mức tận cùng, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của tất cả mọi người.

Nam từ mặt sẹo nhìn tên quái vật trước mắt tiếp tục đứng dậy, tâm thần không khỏi hoảng sợ đến tột cùng, nhìn thân hình thể thảm trước mắt, hần ngược lại có linh cảm không tốt về việc này, vừa này ra ý định thời lui trong đầu, hần nghe thấy một tiếng găm lớn, con quái vật trước mắt đã biến mất, chớp mắt một cái đã xuất hiện trước mặt hần, cánh tay trái lành lặn vung lên. Hần phản ứng cực nhanh, đưa cả hai tay lên che chắn trước mặt, dồn trọng tâm xuống hai chân, cả người trở nên vững vàng như tường đồng vách sắt, chỉ tiếc cho hần đó là, Từ Phong lúc này không phải là Từ Phong lúc trước.

Cánh tay trái của hần mạnh hơn tay phải đến 5-6 lần, Từ Phong hiện tại lại sử dụng *Đột phá cực hạn*, không cần phải tưởng tượng một quyền này của hần kinh khủng tới mức nào. Quyền đầu của Từ Phong va chạm với hai cánh tay của nam từ mặt sẹo, một tiếng nổ lớn vang lên. “Bùm!Àm!”, mặt đất dưới chân hai người nổ tung, tung đầy đất cát lên trời, nhất thời khiến mọi người không nhìn thấy gì cả. Người đứng ở xa cũng có thể cảm thấy mặt đất thoáng rung rinh, không khỏi khiếp sợ trước một kích long trời lở đất của Từ Phong.

Một lát sau, khỏi bụi tàn tạ, mọi người mới nhìn rõ được tràng cảnh ở bên trong, thân ảnh Từ Phong đã biến mất không dấu vết, trên mặt đất là một chiếc hố lớn sâu tới vài mét, nam từ mặt sẹo vẫn giữ nguyên tư thế phòng thủ ban đầu, đang đứng ở giữa hố. Một cơn gió thổi qua, có tiếng “crắc” vang lên, cả người nam từ mặt sẹo bỗng vỡ vụn ra thành vô số mảnh nhỏ, giống như một bức tượng đá bị mài thành bột mịn vậy, chỉ khác ở đây không có bột mịn, chỉ có một đám máu thịt bấy nhầy không rõ hình thù mà thôi. Tiếng kinh hô vang lên khắp nơi, lực đạo phải mạnh đến cỡ nào thì mới có thể dùng một quyền nghiền nát cả người một Tướng cấp vô giả thành thị vụn như vậy cơ chứ.

Ở trên lầu cao phía xa, Mạc Thương Lan trừng mắt nhìn dòng máu thịt bấy nhầy ở xa, miệng lầm bầm: “Cái con mẹ nó vụ gì đây, từ lúc nào trong Thiên Ứng thành chúng ta xuất hiện quái vật vậy hả?” Sau đó hần quay sang thân ảnh đứng bên cạnh còn đang choáng váng mà ra lệnh: “Ngay lập tức tìm hiểu xem tên đó là ai, ta chưa từng gặp chuyện nào thứ vị như thế này, khả khả...”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chạy trốn

Trong căn phòng trọ mà Từ Phong thuê lúc trước, một thân ảnh trắng muốt nhỏ xúu đang cuộn tròn nằm trên giường, tiểu hồ ly được Từ Phong để lại phòng khi hắn rời khỏi nhà trọ, lúc này nó đang nằm ở trên giường nhắm mắt lại, không rõ là ngủ hay không. Bỗng có tiếng cửa sổ mở ra kêu kéo kẹt, tiểu hồ ly ngay lập tức mở choàng mắt ra đứng dậy nhìn về phía cửa sổ, nhưng không có gì ở đó cả. Nghi hoặc nhìn về hướng cửa sổ một chút, tiểu hồ ly lại từ từ nằm xuống, giống như không có chuyện gì xảy ra cả.

Chợt bất thành linh từ trong hư không, một thân ảnh đầy máu ngầu xuống sàn đến “lầm” một tiếng, dọa tiểu hồ ly nhảy dựng cả lên. Từ Phong nằm dưới đất, cơ thể rách nát tả tới như một miếng rế rách, ngoại trừ cánh tay trái với cái đầu ra, còn đâu không một chỗ nào lành lặn. Cảm nhận cơn đau đớn trên cơ thể, hắn không khỏi cười khổ, con mẹ nó sao lúc nào cũng gặp chuyện không may vậy, lúc ta ở Linh cảnh thì bắt đánh với Sĩ cấp, lên đến Sĩ cấp thì bắt đánh với Sư cấp, quá đáng hơn đó là bắt hắn liều mạng với cả Tướng cấp, hắn làm bầm đem mười tám đời tổ tông của cái tên “tác giả” đã lỗi hắn đến thế giới này mà ăn cần hỏi thăm vài chục lượt, vừa tái kích hoạt lại khả năng tự tái sinh của kĩ năng *Tái sinh siêu tốc*.

Chịu đựng cơn đau đớn cùng cảm giác ngứa ngáy lan tràn khắp toàn thân, Từ Phong vô cùng buồn bực, hắn đã cố tránh rách rồi nhưng hệ thống lại bắt ép hắn đánh vào rác rồi, giờ thì hay rồi, bản thân trọng thương thiếu chút nữa thì xuyên việt thêm lần nữa, cái đó thì cũng thôi đi, nhưng ai bây giờ cũng biết đặc điểm nhận dạng của hắn ra sao rồi, bảo hắn tới đấu giá hội tranh đoạt tinh huyết của Kim Lân Mãng kiều gì chứ, phải biết hắn là người đã chém giết một đám người của phủ thành chủ, lúc này chắc hắn đã trở thành tội phạm bị truy nã luôn rồi.

Hắn không phải là chưa từng nghĩ tới việc ném cái áo choàng, bộ quần áo cùng với cái mặt nạ vào sọt rác rồi đi tới đấu giá hội, khổ nỗi vừa rồi đánh nhau với cái tên mặt sẹo chết tiết kia đã làm lộ phần mặt bên trái đầy phù vân, con mắt đen cùng với mái tóc trắng của hắn rồi, cứ như vậy nghênh ngang đi tới đấu giá hội có khác gì lay ông con ờ bị này, hắn đối khi điên điên nhưng chưa điên đến mức như thế.

Sau khi Từ Phong dồn hết toàn bộ lực lượng vào một quyền duy nhất, đúng như dự đoán của hắn, một quyền toàn lực tung ra từ cánh tay trái mạnh đến mức kinh khủng, đến hắn cũng không thể ngờ được sự kết hợp của *Thị huyết*, *Đột phá cực hạn*, cùng với cánh tay trái của hắn lại tạo ra phản ứng điệp gĩa nghịch thiên đến như vậy. Ngay khi nằm đầm của hắn chạm vào tay nam tử mặt sẹo, qua tầm nhìn của *Thiên ma nhãn*, hắn có thể thấy được toàn thân nam tử mặt sẹo đột xuất hiện vô vân vết nứt, từ những vết nứt đó, linh lực màu vàng đất đang thoát ra ngoài không ngừng, đoán chừng là cơ thể hắn không chịu nổi áp lực của cú đâm mà nứt vỡ. Kết quả không có gì khác biệt lắm với suy tính của Từ Phong, chỉ là mức độ thì cao hơn rất nhiều mà thôi, hắn liền lợi dụng khối bụi xung quanh, dùng kĩ năng *Ngụy trang* từ từ chuẩn khôi chiến trường. Diễn biến về sau thì không có gì đặc sắc cả, hắn lết cái thân hình tàn tạ như miếng rế rách tìm đường trở về phòng trọ, sau đó nằm như một xác chết trên mặt đất thối.

Với số linh lực ít ỏi còn lại, Từ Phong cũng chỉ có thể lựa chọn vài bộ phận quan trọng nhất trên cơ thể để tái sinh trở lại trước khi cạn kiệt linh lực mà thôi, tìm, phôi, nội tạng, đôi chân cùng với cái khoang bụng trống hoác của mình nữa, không có mấy thứ đó hắn tạm thời không chết được, nhưng muốn chạy trốn sẽ khó khăn hơn rất nhiều, với năng lực của thành chủ Thiên Ứng thành, tìm được đến phòng trọ của hắn chỉ là vấn đề thời gian, hơn nữa lại là trong thời gian cực ngắn, không tức tốc chạy trốn thì ngồi yên để lão ông đó đem máy quét tên Tướng cấp đến cho hắn ăn hành cả rồi à.

Cũng may rằng, chạy trốn chính là.....nghề của hắn, gì chứ việc chạy trốn Từ Phong còn thông thạo hơn cả chiến đấu, nghe có vẻ hèn nhát nhưng mà Từ Phong mặc kệ, hèn nhát còn hơn là mất mạng, còn mạng là còn tất cả. Nếu có ai đang ở trong căn phòng với Từ Phong lúc này, chắc hẳn sẽ phải thề lên kinh hãi, không thì ít nhất cũng trở mặt ra nhìn những vết thương khủng bố trên người hắn đang dần hồi phục giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra. Đôi chân đã bị bẻ gãy, lại còn bị ép phải sử dụng bởi Từ Phong, vốn không ra cái hình thù gì, lúc này đã hoàn hảo vô khuyết, mô thịt tại lỗ hổng ở bụng hắn đang dùng tốc độ mặt thường có thể nhìn thấy mà liên tục sinh sôi, chưa đến mấy phút đã lấp đầy cái lỗ, sau đó vài chục giây thì hoàn toàn lành lặn, lần da hắn trắng bóc không tí vết chằng khác gì da em bé, không ai có thể nghĩ được rằng lúc trước đã có một lỗ thủng to tương ờ bụng hắn.

Nội tạng hắn thì mất thời gian lâu hơn một chút, nhưng tất cả đại khái sau 15 phút, tiêu tốn toàn bộ linh lực, Từ Phong cũng đã hoàn toàn khôi phục, à cũng không hẳn là hoàn toàn khôi phục, nhìn cánh tay phải cụt lùn đến tận vai, vẫn còn lộ ra đầu xương trắng hếu, Từ Phong không khỏi buồn cười, lúc trước ta làm Tarzan phiên bản đi giới ở trong Ngọa Long sơn mạch, rồi bây giờ lại đến Dương Quá phiên bản lỗi, tiếp theo sẽ là gì đây, Vĩ Tiêu Báo hả? Chắc, được thể thì sướng quá, Từ Phong hẳn cũng là đàn ông, nếu được như Vĩ Tiêu Báo thì đương nhiên hắn vô cùng nguyện ý rồi.

Còn đang suy nghĩ lung tung, tiếng của Tiểu Linh vang lên cắt đứt dòng chảy ảo tưởng đang tuôn trào trong đầu hắn: “Chủ nhân có định chạy hay không, hay là ở đây nghĩ đến việc kiếm nhiều vụ như cái tên Vĩ Tiêu Báo gì gì đó kia hả, đúng là cái đồ lằng nhằng, có Tiểu Linh với Diệp Thụy Lan rồi mà còn không biết đủ.”

Từ Phong đang uống một ngụm nước, nghe Tiểu Linh nói liền phun hết ra ngoài, cái gì thế, Lan nhi chỉ là một tiểu la ị 10 tuổi a, con mẹ nó ta đâu có cảm thú đến như vậy, mà có Tiểu Linh là thế quái nào hả, đến một mũi của nàng ta Từ Phong còn chưa nhìn thấy, hơn nữa nàng chỉ là tá nương của hệ thống, không phải nhân vật thực sự, giờ lại trình ghẹo vị trí trong hậu cung của hắn là sao chứ, hắn còn chưa có một mảnh tình vắt vai chứ đừng nói là hậu cung.

Thở dài một tiếng, Từ Phong bế tiểu hồ ly lên ôm vào ngực, nhẩy ra khỏi phòng qua đường cửa sổ, thân ảnh hắn tan biến vào hư không dưới ánh sáng mờ ảo của Thiên Ứng thành vào ban đêm.

Đêm đó, cả Thiên Ứng thành giống như nổi nước sôi sùng sục, tin tức Mặc thiếu chủ, con trai của thành chủ Thiên Ứng thành bị người tập kích suýt chút nữa bỏ mạng trong nháy mắt đã lan truyền ra toàn thành, một đồn mười, mười đồn trăm, mỗi người lại thêm thắt một tí, cuối cùng Từ Phong từ một võ giả thân bị mạnh mẽ biến thành một bóng ma bắt tử, tạo nên bởi oán khí của những người đã bị tên thiếu chủ tá ác hãm hại bao năm qua, trở về để báo thù.

Đủ loại giả thiết, tin đồn được tiêu diệt lên, người không biết chi tiết thì nửa tin nửa ngờ, những bách tính dân chúng thì há hê trong lòng nhưng không dám thể hiện ra ngoài mặt, những người đã ở hiện trường chính mắt nhìn thấy tràng cảnh đầm máu lúc đó mặc dù khinh thường cái tin đồn bóng ma bắt tử gì gì đó, nhưng mỗi khi nhắc đến người mặc áo choàng màu đen, đều không giấu nổi vẻ sợ hãi, tất cả đều gọi hắn là Bất Diệt Tu La, lí do thì chắc không cần nói cũng biết.

Tin đồn lan nhanh, nhưng phủ thành chủ thì không có bất kì một động thái nào cả, ngoại trừ phái người dọn dẹp sạch sẽ đồng máu thịt văng lung tung ở hiện trường ra thì không có gì cả, đến một hiệu lệnh truy nã cũng không có, khiến mọi người khó hiểu. Từ Phong rời khỏi thành ngay trong đêm, nên không biết được bản thân mình đã được truyền thuyết hóa, thậm chí lại còn được gán một cái danh hiệu mới, mà nếu có biết, chắc hẳn cũng chỉ cười lơn một trận rồi mặc kệ, hắn vốn chả quan tâm người khác nghĩ gì về hắn cả.

Lúc này hắn đang ở trong Lam Linh sơn mạch ngay bên ngoài Thiên Ứng thành, kĩ năng *Ngụy trang* vẫn kích hoạt, khoanh chân ngồi trên tán lá một cây cỏ to lớn, hắn vận hành Hỗn độn quyết, tham lam hấp thu linh khí thiên địa, khôi phục linh lực cho đến Hồn độn quyết này, chỉ là Hoàng giai hạ phẩm công pháp, là loại công pháp chỉ nhât trong các loại cùi, tốc độ tăng tiến tuy cơ bản chậm, nhưng ngược lại tốc độ hồi phục linh lực rất nhanh, đối với Từ Phong, thế là đủ, dù gì thì hắn cũng không phải lên level nhờ tu luyện, công pháp đối với hắn ngược lại không quan trọng.

Một lúc lâu sau, Từ Phong thở ra một ngụm trog khí, linh lực của hắn đã khôi phục được bảy tám phần, cánh tay phải của hắn lúc này đang dần “mọc lại”, theo đúng nghĩa đen, nhìn thập phần kì lạ. Nghĩ đến việc bản thân vẫn còn một nhiệm vụ liên hoàn thứ hai chưa hoàn thành, Từ Phong không khỏi đau đầu, biết thế hắn nên ra tay với tên ác thiếu kia ngay từ đầu, giờ thì vui rồi, sau vụ ngày hôm nay, tên thô để đó sẽ được bảo vệ nghiêm ngặt, giết hắn sẽ là một việc khó khăn gấp trăm lần a.

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi, chứ Từ Phong cũng không tiếc nuôi dưỡng, nhìn cái cách mà nam tử mặt sẹo lao ra, chắc hẳn đã đi theo báo vệ tên thiếu gia đó từ lâu rồi, dù Từ Phong có muốn cũng chưa chắc đã đắc thủ được. Đang tập trung suy nghĩ, Từ Phong chợt thấy có gì đó cao cao vào tay mình, cúi đầu xuống nhìn thì thấy tiểu hồ ly đang giương đôi mắt trong suốt lên nhìn hắn với vẻ nghi hoặc. Từ Phong không nhận được mà bế tiểu hồ ly lên than thở:

“A, nếu người là một đầu thất giai hóa hình yêu thú thì có phải là tốt biết mấy hay không, tùy tiện lấy tay một cái là có thể giúp ta hoàn thành nhiệm vụ rồi!”

Từ Phong hẳn đã từng nhiều lần nghĩ ngờ việc tiểu hồ ly trong ngực hắn là một hóa hình yêu thú, bởi vì hắn chưa từng nghe nói một nhị giai yêu thú nào mà có trí thông minh v hệt nhân loại giống như tiểu bạch hồ này. Tuy dùng *Phân tích nhân* soi muốn lòi cả con người ra nhưng kết quả thu được vẫn chỉ là yêu thú nhị giai, Từ Phong hẳn không tin cũng phải tin mà thôi. Tiểu bạch hồ nghe hắn than thở, ánh mắt chợt lóe linh quang kì dị, chi tiếc rằng Từ Phong không hề để ý mà thôi. ...

Bản đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Quay lại Thiên Ứng thành

Sáng hôm sau, Từ Phong tàng hình đứng trước cổng ra vào Thiên Ứng thành mà ngán ngẫm, con mẹ nó, biết thế đêm qua dùng *Ngụy trang* rồi tùy tiện tìm một cái xô xình nào đó rồi hồi phục còn hơn là chạy ra tận ngoài này, giờ thì hay rồi, cổng thành thì đóng kín, vào thành kiểu gì đây, đúng là đôi khi cần tận qua ngược lại thành hại chính mình. Hắn lúc này sau một đêm liên tục tu luyện khôi phục linh lực, sau đó lại tiêu tốn linh lực đi tái sinh lại các bộ phận bị thương trên cái cơ thể tàn tạ của hắn, lộp đi lộp lại tới gần sáng thì đã hoàn hảo vô khuyết. Mặc dù không phải lần đầu chứng kiến tốc độ và hiệu suất hồi phục của kĩ năng *Tái sinh siêu tốc*, nhưng nghĩ lại thương thế của bản thân ngày hôm qua, Từ Phong không khỏi xúc động, thầm cảm ơn “ai đó” đã tót bụng ban tặng cho hắn một bộ hệ thống trâu bò như thế này.

Nhìn tường thành cao tới 5-6 chục mét, hoàn toàn làm từ đá tảng nguyên khối lớn, bên ngoài phủ một lớp vật chất không rõ, cơ mà nhìn có vẻ giống như xi măng mà các công trình ở thế giới kiếp trước của hắn từng sử dụng, mặt tường trơn nhẵn không có lấy một gợn sóng chữ đứng nổi là có chỗ để bám vào trèo lên, xem ra kế hoạch đột nhập vào bên trong qua tường thành là không khả thi rồi. Từ Phong cười khổ lắc đầu, hôm qua làm Dương Quá phiên bản lỗi, hôm nay hắn đánh làm Người Nhện du tướng phiên bản soái ca vậy, dù gì thì hắn cũng tự nhận mình đẹp trai ăn đứt cái tên điên điên vốn dòng phàm Người Nhện mà hắn đã từng xem.

Tháo miếng băng vải che đi cánh tay trái, để lộ ra bản tay bọc một lớp giáp cốt cứng rắn, năm ngón tay cong cong như móng vuốt yêu thú, Từ Phong hít sâu một hơi, bản tay trái co lại thành trảo, vô mạnh vào mặt tường thành. Tường thành nguy nga tráng lệ, làm từ đá tảng vô cùng rắn chắc, người thường không thể làm gì được, nhưng Từ Phong nào có phải là người thường, hắn là một võ giả siêu việt Sư cấp, đã vô hạn tiếp cận tới Tướng cấp rồi, hơn nữa cánh tay trái của hắn cần bản không phải là tay người, mà là tay của quái vật, chỉ thấy năm ngón tay của hắn giống như nắm cái vuốt sắt cắm vào đầu hủ, đâm sâu vào mặt tường không chút trở ngại.

Lấy cánh tay trái làm điểm tựa, Từ Phong tung mình lên cao, sau khi hết đà lại dùng tay trái móc vào tường thành du lên, lấy lực đạo của hắn, mỗi lần làm như vậy cũng khiến thân hình của hắn bắn lên cao gần chục mét, làm liên tiếp 7-8 lần gì đó, cuối cùng Từ Phong cũng leo lên được đỉnh của tường thành. Đưa mắt nhìn xung quanh, hắn không khỏi thán thán may mắn, chỉ thấy trên đỉnh được vô số cự nỏ cỡ lớn, mỗi chiếc to như con trâu, tên nỏ thì được xếp thành từng bó mấy trăm chiếc, mỗi chiếc to cỡ ngón chân cái, dài 4-5 mét, linh canh đi tuần động nghệt, cỡ mỗi vài mét là lại có một nhóm ba tên lính đứng canh, đứng từ dưới nhìn lên thì không thấy gì, nhưng người ở phía trên thì có thể nhìn thấy mọi động tĩnh ở bên dưới.

Thực tế ra mà nói, cách leo tường này bất kì một võ giả có thể lực mạnh mẽ một chút là đều có thể làm được, chỉ cần kiểm được dụng cụ hoặc vài thanh binh khí đủ sắc bén để đâm vào tường thành là có thể leo lên, chi là đoán chừng chưa lên được tới đó đã bị cự nỏ bắn thành một đống thịt vụn rồi. Từ Phong hẳn phải nói là vô cùng may mắn, nếu không phải hắn có kĩ năng *Ngụy trang*, có thể vô thanh vô tức leo lên, thì lúc này hắn là hẳn đang nằm trên mặt đất, trên người cắm vài chục mũi tên lớn rồi, tuy khả năng cao là sẽ không chết, nhưng đau đớn là không tránh khỏi.

Vẫn giữ nguyên trạng thái tàng hình, Từ Phong vào thành bắt đầu thăm dò tin tức, sau khi đi lung tung trong thành gần một canh giờ, hắn không khỏi dờ khóc dờ cười, Bất Diệt Tu La? Bóng ma bắt tử? Linh hồn báo oán của những người đã bị tên Mặc thiếu chủ kia hãm hại? Quái vật đội lốt người? Cái con mẹ gì đây, từ lúc nào ta trở thành truyền dân gian cho mọi người ngồi bàn tán lúc trà dư tửu hậu vậy, mà có bản tán hay tung tin đồn thì cũng có chút logic coi nào, Từ Phong hẳn nghe

truyện thuyết về bản thân mình được lan truyền sau một đêm mà trong lòng vô cùng bội phục trí tưởng tượng của mọi người.

Nhưng mà bội phục thì bội phục, hẳn không hề coi đó là một tin tốt, hẳn từ một dong binh vô danh có vẻ ngoài kì lạ trở thành một dong binh vô danh có vẻ ngoài kì lạ nhưng thêm vào hai chữ “nổi tiếng”.

Tuyệt vời, giờ thì người người nhà nhà đều biết hẳn mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ, tóc bạc trắng, dưới lớp mặt nạ là một khuôn mặt đầy phù vân và con mắt đen tuyền không có con ngươi, trời ạ, miêu tả chi tiết như vậy thì Từ Phong hẳn làm thế nào để có thể lên vào đầu giả hội mà không bị phát hiện ra cơ chứ, phải biết rằng phủ thành chủ lúc này chắc hẳn đang ráo riết tìm kiếm tung tích của hắn a, việc đóng cửa thành, nội bắt xuất ngoại bắt nhập đó chính là động thái đầu tiên của họ.

Hết cách, Từ Phong chợt nhớ tới trong mấy cái tiểu thuyết nào tàn hấn từng đọc, luôn luôn tồn tại mấy thứ gọi là dịch dung thuật, không thì cũng là đan dược có thể thay đổi hình dạng bên ngoài, không biết là hệ thống của hắn có hay không nữa. Nghĩ không bằng hành động. Từ Phong ngay lập tức hỏi Tiểu Linh:

“Tiểu Linh, đầu rồi, hiển linh lên nào, ta có việc cần hỏi....”

Gọi liên tiếp mấy lần không thấy Tiểu Linh lên tiếng, Từ Phong liền một trận buồn bực, phải đến lần thứ tám, tiếng của Tiểu Linh mới vang lên, nghe thập phần uể oải: “Cái gì?”

“Sao ta gọi mãi mà ngươi không trả lời, ta đang định hỏi ngươi....”

“Không biết!” Tiểu Linh hứ một tiếng sau đó cất ngang lời của Từ Phong, không để cho hắn nói tiếp.

Bị cắt ngang, hẳn không khỏi ngẩn ngơ: “Ta đã hỏi đầu mà không biết, thế là sao hả?”

“Không biết là không biết, hỏi cái gì ta cũng không biết hết.”

Từ Phong vuốt mồ hôi trên trán, ta lại làm cái gì để bà có tỏ này không vừa ý rồi. Ngọt nhạt đó dành một thời một hồi, cũng may hắn cũng coi như rất có kinh nghiệm đối phó với tiêu cô nương, chừng đó thời gian sống với nhà đầu Diệp Thủy Lan không phải để chơi a, Tiểu Linh này không rõ có phải là một tiêu la lỵ hay không, nhưng tính cách thì y hệt rồi, công phu của hắn vẫn có chút tác dụng.

“Hu hu hu, ai bảo chủ nhân không chịu nghe lời Tiểu Linh, chạy không chạy, lại mạo hiểm tính mạng để giết cái tên mặt sẹo xấu xí kia, chủ nhân có làm sao thì ta biết làm gì bây giờ, ngài không biết ta đã đợi bao lâu để hệ thống tìm được một kí chủ đầu, không thêm đề ý tới chủ nhân nữa, hức hức....” tiếng của Tiểu Linh nức nở vang lên, không còn vẻ điên điên khùng khùng như thường ngày nữa, mà có chút ủy khuất, giống như bị bắt nạt vậy. Nghe tiếng nức nở khóc lóc của Tiểu Linh, Từ Phong thấy xuong trên người mất đi một nửa trọng lượng, cả người mềm nhũn, thậm chí còn lười một cái, con mẹ nó đến khóc lóc ý ời mà giọng nói cũng thanh thụy dễ nghe đến như thế này à.

“Thời nào, đừng khóc nữa, không phải ta vẫn hoàn hảo vô khuyết đứng ở đây đó sao, nào nào nín đi, cũng lắm lần sau ta nhìn thấy có biến liên vất chân lên có chày là được chứ gì....”, hết cách, Từ Phong đành phải lời “công phu đặc biệt” của mình ra dùng thêm lần nữa, khó khăn lắm mới đỡ được Tiểu Linh ngừng khóc.

“Hức, thế chủ nhân định hỏi gì?”, Tiểu Linh đã ngừng khóc lóc, nhưng mũi vẫn còn sụt sịt, chợt hỏi Từ Phong.

Thở ra một hơi, Từ Phong thâm cười khổ, hết Diệp Thủy Lan rồi đến Tiểu Linh, ta từ lúc nào trở thành bảo mẫu giữ trẻ thế này, nghe Tiểu Linh hỏi, hắn liền trả lời: “À, ta đang định hỏi có cách nào để thay đổi đặc điểm nhận dạng của bản thân không, ví dụ như dịch dung thuật hay dịch dung nào đó.”

“Chủ nhân định thay đổi nhận dạng để trà trộn vào đầu giả hội đúng không, nhưng mà ta phải rất tiếc thông báo cho chủ nhân, ngài có thể quên đi, cách đó không dùng được đâu.”

“Hả, sao lại như vậy, mấy thứ ta vừa nói không tồn tại ư?” Từ Phong nhủ mảy mòi.

“Không, những thứ đó ngược lại hệ thống có rất nhiều, nhưng mà ta khuyên ngài không nên sử dụng, đan dược thay đổi nhận dạng có, nhưng cái giá thì không phải là thứ mà chủ nhân có thể chịu được, đan dược dịch dung chủ nhân có thể mua được thì hầu hết đều có tác dụng vĩnh viễn, tức là sẽ thay đổi vĩnh viễn diện mạo của ngài, hơn nữa, chúng cũng không có cách nào thay đổi được phù vân trên mặt cùng với con mắt ngài, đó là do huyết mạch Thiên Ma, chứ không phải là do điện mạo.

Dịch dung thuật cũng có vài bản, nhưng yêu cầu người dùng phải có tài liệu để luyện chế các loại thuốc dịch dung, mà mấy thứ đó, hệ thống không cung cấp, ngài đi đâu mà tìm được cơ chứ.”

Nghe Tiểu Linh giải thích một tràng dài, Từ Phong không khỏi thấy nhức đầu, bốp bốp trán, hắn cười khổ nói: “Vậy ngoại nói ta phải làm sao bây giờ, không thể cứ như vậy xuất hiện ở đầu giả hội chứ?”

“Bình thường chủ nhân cũng thông minh, sao tự nhiên lại dẫn đến thế, ngài không mua được, chẳng lẽ không biết đăng đi cướp hay trộm sao. Tinh huyết của Kim Lân Mãng mặc dù có thể tăng lên tu vi của người sử dụng, nhưng có hiệu quả tốt nhất đối với võ giả dưới Vương cấp, tin rằng những cường giả Vương cấp cũng sẽ thấy thứ này chóng mặt a.”

Từ Phong hai mắt sáng lên, đúng vậy, sao ta lại không nghĩ tới chứ, không mua được thì cướp, không cướp được thì ăn trộm, với kĩ năng *Ngụy trang* cùng *Liễm tức*, đi làm đạo tặc là vô cùng hợp lí, không có gì phải chê cả. Hắn vốn không quan tâm lắm tới mấy cái quan niệm thiện ác, người khác đối với mấy hành vi kiểu này có thể phản cảm, nhưng đối với Từ Phong thì nó chả là gì cả, có lợi cho bản thân là hắn làm, có lợi mà không làm thì mới là thẳng ngu.

Nghĩ thông suốt, Từ Phong bỗng cảm thấy nhẹ nhõm, không còn suy nghĩ tới việc làm thế nào để tới hội đầu giả, hẳn lúc này mới sực nhớ ra một chuyện, đó là nhiệm vụ cưỡng chế của hệ thống.

“Cuối cùng cũng nhớ ra rồi ha, ngài còn chưa xử lí cái tên súc sinh Mạc thiếu gia kia đâu đó, thời gian còn lại là một ngày rưỡi để hoàn thành, còn vấn đề trách phạt khi không hoàn thành, tin rằng ta không nói thì ngài cũng rõ rồi a.” Tiểu Linh nói như trên tức, mặc dù bức mình, nhưng Từ Phong không thể phủ nhận rằng hắn đã quá tập trung vào một thứ nhỏ nhặt mà suýt quên mất cái nhiệm vụ cưỡng chế của hệ thống. Tăng một chút tu vi bằng tinh huyết của Kim Lân Mãng không thể so sánh được với việc tự hất một level khi thất bại trong việc hoàn thành nhiệm vụ, bên nào nặng bên nào nhẹ rõ ràng như đen với trắng, hẳn đã có chút tập trung quá vào tiêu tiết rồi.

Ngẩng đầu lên nhìn vào kiến trúc to lớn nổi bật nhất Thiên Ưng thành ở phía xa, Từ Phong nở một nụ cười lạnh: “Đêm nay chúng ta ghé thăm nhà anh bạn cũ Mạc thiếu gia một chút nhì, khắc khắc....”

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 53: Đột nhập

Đêm tối, hôm nay là ngày trăng tròn, nhưng những đám mây che khuất đi phần lớn mặt trăng khiến cho bầu trời có chút u ám. Tuy vậy, trên trời là chuyện trên trời, dưới mặt đất, cái thứ gọi là u ám không hề tồn tại. Thiên Ưng thành từ đêm hôm qua, sau khi Mạc thiếu gia, con trai độc nhất của thành chủ đại nhân, người được chỉ định sẽ là thành chủ đời tiếp theo bị một võ giả thần bí tập kích, lệnh giới nghiêm đã được ban ra không lâu sau đó, công thành được đóng kín, lính canh trên đỉnh tường thành được tăng lên, khắp nơi đều có binh lính tuần tra ráo riết, cả thành giống như bị quây lên tung bùng.

Mặc dù lệnh giới nghiêm được ban ra, không khí thành trở nên căng thẳng, nhưng điều đó vẫn không thể ngăn cản được sự phồn hoa của Thiên Ưng thành, tất cả mọi người vẫn làm những công việc thường ngày của họ, suy cho cùng thì không có ai liên can trong vụ việc lần này cả, binh lính tuần tra thế chứ có tuần tra nữa cũng không ảnh hưởng, thậm chí, những hàng quán phục vụ đồ ăn thức uống lại còn tăng thêm doanh thu nhờ phục vụ đám binh lính này.

Một nhóm người mặc giáp, hông đeo bội đao, sau lưng có kí hiệu hình chim ưng, đích thị là binh lính của Thiên Ưng thành, lúc này đang tuần tra trên con phố gần với phủ thành chủ. Một người bỗng cất lời:

“Đội trưởng, rốt cuộc chúng ta tăng cường cảnh giới, tuần tra khắp nơi để làm gì vậy, lấy thực lực của cái tên quái vật đó, có tìm được thì chắc người chết là chúng ta a.”

Tên đội trưởng nghe vậy liền lắc đầu: “Ta nào có biết đâu, cấp trên ra lệnh như vậy thì cứ làm theo thôi, và lại chúng ta chỉ cần tìm ra hắn ta và cảnh giới xung quanh phủ thành chủ thôi, cũng không có gì to tát lắm, đâu có ai bắt chúng ta phải động thủ đâu.”

“Chắc, may quá, nói đầu chứ thuộc hạ khi nghe đội trưởng kêu đi tuần tra rồi tìm kiếm cái tên quái vật kia thiếu chút nữa ngã xỉu rồi, nếu lời kể của mọi người là thật thì cả đám chúng ta cũng không đỡ nổi một quyền của tên đó, mọi người đồn rằng hắn là cường giả Tướng cấp đó!” một tên lâu la tiếp lời.

“Nào có phải là lời đồn, hôm đó ta chính là một trong những người đi theo Mạc thiếu chủ, nói ra có hơi xấu hổ, lúc đó thấy đồng đội bị giết chết, ta quá hoảng sợ mà chạy trốn, thật may mắn là tên điên đó không đuổi theo, và tin đồn chính là sự thực, hẳn đúng là quái vật thật, một con quái vật có thực lực Tướng cấp, nghĩ lại vẫn thấy sợ!” tên đội trưởng rùng mình một cái, trên mặt toát lên vẻ sợ sệt.

Mấy tên lính nhìn nhau, có thể làm vị đội trưởng nổi tiếng là một hảo hán từ lợ ra về mặt sượng như vậy, chứng tỏ người mà bọn hắn tìm không hề đơn giản chút nào, bất giác, bọn họ có chút lo lắng cho chính bản thân mình. Giống như là cảm nhận được nỗi lo lắng của đám lính dưới quyền, tên đội trưởng cười khà khà nói: “Thời nào, đừng lo lắng, mặc dù hắn ta lợi hại nhưng cả thành có bao nhiêu nhóm binh lính đang đi tuần tra chứ, chẳng lẽ chúng ta xui xẻo đến mức sẽ đụng độ hắn ư, ta vẫn luôn thấy bản thân mình may mắn a....., hết xì!”

Tên đội trưởng đang cố nâng cao sĩ khí cho đám lính, bất ngờ hắt xì một cái, bỗng nhiên không khí căng thẳng chợt trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều, gãi gãi mũi, tên đội trưởng hơi có chút xấu hổ cười nói: “Chắc, tự nhiên ngửi thấy mùi gì đó tanh tanh, đám ra ngửi mùi quá, thôi, tiếp tục tuần tra nào, cấp trên thấy chúng ta lui về là ăn phạt nặng đó.” Đám lính nghe vậy liền cười hi hà mà đi theo tên đội trưởng tiếp tục tuần tra.

Ngay sau lưng bọn họ, một thân ảnh dần dần hiện ra từ trong hư không. Từ Phong nhìn đám lính đang bước đi trước mặt mà lắc đầu buồn cười, chắc, bọn mị cũng quá “may mắn” đó chứ, trực tiếp gặp mặt ta luôn cơ mà, cơ thể hắn vẫn còn dính máu chưa rửa sạch sẽ khiến cho tên đội trưởng kia hắt xì. Liếc nhìn phủ thành chủ nguy nga tráng lệ trước mặt, hắn nở một nụ cười lạnh lẽo: “Đi săn đêm nào!”, nói đoạn tái kích hoạt kĩ năng *Ngụy trang*, rào bước tiến về phía phủ thành chủ.

Mục tiêu tối nay của Từ Phong không gì khác ngoài việc đột nhập vào phủ đệ của thành chủ đại nhân, tiền tên Mạc thiếu gia kia xuống đầu phủ chơi với Diêm vương. Thực ra mà nói thì cũng không thể nói hắn đột nhập được, dù gì thì hắn cũng quang minh chính đại bước thẳng qua cổng thành của phủ mà, tuy nhiên không ai có thể nhìn thấy hắn mà thôi. Một đường nghênh ngang đi vào trong, sau khi loanh quanh một hồi, Từ Phong không khỏi thầm kêu khổ, cái phủ thành chủ này.....quá lớn mà, hắn đã đi vài vòng quanh phủ rồi mà vẫn chưa thể tìm được đầu là chỗ ở của cái tên Mạc thiếu gia chết tiệt kia.

Từ Phong đoán chắc rằng mục tiêu của mình vẫn trốn ở trong nội phủ, dù gì thì sau vụ việc ngày hôm qua, hẳn là không có tên ngu ngốc nào đủ dũng khí vào mặt ra ngoài đường nữa, mọi thứ xảy ra ngày hôm qua quá kì lạ, kì lạ đến mức khiến người khác cảm giác sợ hãi. Tiện tay tìm lấy một tên lính đang đi tuần xung quanh vào một góc tối, hắn ngay lập tức dấp gậy chân tay của tên lính xấu số đó để tránh phản kháng, sau đó bắt đầu tra hỏi vị trí của Mạc thiếu chủ. Rất tiếc rằng tên lính

canh không hề biết thiếu chủ của hân ở đâu cả, có chút thất vọng, Từ Phong tiện tay bẻ gãy cổ tên lính, sau đó ném xác vào trong không gian giới chỉ phi tang.

Lập đi lập lại liên tục 7-8 lần như thế, vẫn không có chút thông tin gì về chỗ của tên Mặc thiếu gia cả, Từ Phong không khỏi bực mình, cái tên khốn kiếp kia chẳng lẽ đã bốc hơi rồi hả, không một ai biết hân đang ở đâu là sao. Đúng lúc hân đang vô cùng bực bội, một đám người bỗng đi ngang qua ngay trước mặt hân, mấy người này ăn mặc khác hân với những binh lính bình thường, diện mạo của bọn chúng đều có chút giống với tên Mặc thiếu gia, có chút.....khốn kiếp. Bọn chúng vừa đi vừa tán gẫu, cười đùa âm ỷ, hân nhiên không biết có một tên sát nhân máu lạnh đang tàng hình đứng ở ngay cạnh.

“Ha ha, con bà nó chứ con nhóc thiếu gia thường cho ta hôm trước quá tuyệt, thân hình thon thả mềm mại như lụa, còn cặp đùi đó nữa, tối hôm qua ta lúc ta làm nó, được cặp đùi thon dài đó quặp vào lưng mà sàng khoái hết cả người, mỗi tội phải dùng xuân dược mới có thể khuất phục được con thỏ nhỏ đó, hừ, dân nữ nhà lành cái gì chứ, vào tay lão tử thì trình nữ cũng thành đám oa đàng phụ hết.” một tên cười lớn nói.

“Bỏn sự dùng thuốc của người bọn ta đều biết rồi, nghe nói thiếu gia đang ở trong Ngự nữ phòng hưởng thụ một em hàng mồi về, chúng ta đến đó xem thử xem, chắc, hàng lọt vào nhãn quang của thiếu gia đùa nào cũng thơm ngon mong nước hết, chắc, nghĩ đến mà ta đã thấy thèm rồi...” một tên khác nở một nụ cười đậm đậm, vừa quệt nước miếng vừa nói.

“Mặc dù chúng ta toàn chơi đồ thừa của thiếu gia, nhưng mà ai nói đồ thừa không ngon nào, cái Thiên Ứng thành này đúng là lắm gái đẹp thật, thiếu gia mấy năm nay bắt về không tám trăm thì cũng cả ngàn nữ nữ rồi, mà số lượng vẫn còn tăng thêm, chỉ tiếc là vị thiếu gia của chúng ta có hơi biến thái quá, toàn chơi chết nữ nhân mà thôi, thật là tiếc của a...” tên ban đầu khoe mẽ xuân dược chợt lắc đầu than thở, một bộ đáng tiếc nuôi khốn cùng.

Từ Phong ở ngay bên cạnh nghe hết toàn bộ mà không khỏi choáng váng, cả ngàn nữ nữ!? Tên khốn kiếp này không biết đã hại bao nhiêu nữ tử trong sạch rồi a, chưa nói đến việc Mặc thiếu là mục tiêu ám sát của Từ Phong, chỉ riêng việc hân cưỡng gian nữ nhân thôi đã đủ để Từ Phong băm hân thành thật vụn rồi ném cho chó ăn rồi, đúng là súc sinh đội lốt người mà.

Nhìn cái đám súc vật trước mắt, Từ Phong nở một nụ cười lạnh lẽo đầy sát khí: “Đúng là chủ nhà chó này, mượn tạm mạng bọn mi để làm nóng người vậy!”

Hắc bạch song kiếm xuất hiện trên tay, neho neho mất nhào vào 4 thân ảnh phía trước, hai chân đạp mạnh xuống đất, cơ thể hiện hình khòì trạng thái *Ngụy trang* lao nhanh tới phía bọn chúng. Mấy người này đều là võ giả, mặc dù tu vi cũng chả ra làm sao cả, ba Sĩ cấp cửu phẩm, một Sư cấp nhị phẩm, nhưng chung quy phản ứng cũng linh giác vẫn mạnh mẽ hơn thường nhân tới cả trăm lần, vừa nghe thấy tiếng động đằng sau lưng liền quay lại. Nhưng quay lại cũng không để làm gì, chỉ thấy mấy ánh kiếm lóe lên, đã có hai người bị dính kiếm, người bị chém ngang eo, đứt lìa thành hai mảnh, Từ Phong lật cổ tay, động tác cực kì nhanh gọn, hai chiếc đầu lâu bay lên cao. Hai người còn lại còn chưa kịp phản ứng, Từ Phong tay cầm hai thanh đoản kiếm đâm tới, hai mũi kiếm xuyên thẳng qua xương sọ của một tên, ngay khi đắc thủ, Từ Phong buông hai tay đang cầm kiếm ra, bàn tay tóm lấy đầu tên còn lại, tặng hân một cú tiếp xúc “thân mật” với đầu gối, khiến tên này bất tỉnh nhân sự ngay lập tức.

Nói thì dài nhưng trên thực tế, mọi thứ từ lúc Từ Phong rút kiếm cho đến lúc đập bất tỉnh người cuối cùng, chỉ chưa đầy hai giây trôi qua, mấy tên này còn chưa kịp kêu lên một tiếng đã bị Từ Phong xử lí gọn gàng. Phất tay phi tang mấy cái xác, hay đúng hơn là mấy “mảnh” cơ thể trên mặt đất vào trong không gian giới chỉ, Từ Phong cũng mệt kệ mấy vết máu trên mặt đất, chỗ này là chỗ vắng người qua lại, hân chỉ cần tìm được tên Mặc thiếu gia rồi sau đó giết chết là được, cần bản không tốn bao nhiêu thời gian khi hân đã có đầu mồi trong tay rồi.

Lời tên lâu la đang bất tỉnh nhân sự ra sau một bụi cây, Từ Phong cầm lấy tay hân, “rắc” một tiếng bẻ gãy, con đau kịch liệt khiến tên lâu la đang bất tỉnh liền bật dậy gào thét đau đớn. Tiếng kêu còn chauw thoát khỏi miệng, một bàn tay cứng như thép đã bịt chặt miệng hân lại, một bàn tay khác thì bóp chặt cổ họng khiến hân khó thở. Từ Phong nhìn người trước mặt đang chảy mồ hôi đầm đìa, gần giọng hỏi: “Thiếu chủ của người đang ở đâu?”

Tên thủ hạ lúc này mới định thần lại, sau khi nhìn thấy chiếc mặt nạ tu la đang ở ngay trước mắt mình, sắc mặt hân không khỏi tái nhợt không còn chút máu, miệng lắp bắp: “Người... người là.....người là con quái vật đó!”

Chiếc mặt nạ cũ đã hỏng, Từ Phong tiêu tốn một vạn điểm tích lũy đã đổi từ hệ thống một chiếc mặt nạ khác, lần này là một Hoàng giai thượng phẩm Huyền khí, so với chiếc mặt nạ cũ thì tốt hơn vài phần, hình dáng thay đổi nhưng chung quy vẫn là hình mặt quỷ tu la, tên thủ hạ kia nhận ra cũng dễ hiểu thôi, dù gì thì đặc điểm nhận dạng của hân đã được lan truyền khắp Thiên Ứng thành rồi.

Túm lấy cái tay lành lặn còn lại của tên thủ hạ, Từ Phong lạnh lùng bẻ gãy giống như bẻ một que tăm, đau đớn thấu xương khiến tên kia không khỏi thoát mồ hôi hột, miệng há ra nhưng không dám phát ra tiếng, hân sợ cái tên quái vật trước mắt đem hân chế ra thành mấy mảnh giống như đồng bạn của hân vài phút trước.

“Mặc thiếu chủ của người đang ở đâu, nói hoặc là đi cùng bạn người xuống địa ngục!” Từ Phong lạnh lẽo hỏi, toàn thân phát ra sát khí kinh thiên.

Bị sát khí của Từ Phong chấn áp, tên kia sợ hãi trả lời ngay lập tức: “Thiếu chủ đang ở trong Ngự nữ phòng, xin đại nhân tha mạng cho tiểu nhân a, nhà ta còn mẹ già tám mươi tuổi, con thơ mười tuổi đang trông chờ vào tiểu nhân cả....”

“Đừng nói nhiều, Ngự nữ phòng ở đâu?”

“Ồ ồ...đây nhà phía đông, bên cạnh một hồ nước nhỏ có một sương phòng lớn, đó chính là Ngự nữ phòng, nơi thiếu chủ cường....à nhầm sùng hạnh nữ nhân của ngài ấy.”

Thấy Từ Phong gật gù ra vẻ đã hiểu, tên này vội vàng cầu xin: “Ta đã trả lời mấy câu hỏi của đại nhân rồi, xin ngài rủ lòng từ bi tha cho cái mạng nhỏ của tiểu nhân, tiểu nhân thực ra là người vô tội, tất cả đều là do Mặc thiếu...à không tên khốn kiếp kia bức tiểu nhân làm mà thôi...hự”, không muốn nghe tên này lại nhại, Từ Phong tiện tay bóp nát cổ họng hân, làm gì có chuyện bức hay không bức, cùng với tên thiếu gia chó đội lốt người kia làm điều xấu khiến quý thân công thần thì phải đem mạng, thế thôi. Từ Phong hân không quan tâm đến việc người khác giết người vô tội hay gì, bởi vì hân cũng như vậy mà thôi, nhưng chỉ cần động đến nữ nhân thì hân vô cùng căm ghét, có thể nói hân rất tôn trọng phụ nữ a, điều đó vô cùng hiếm thấy ở trong thế giới nam tôn nữ tử này.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 54: Súc sinh!

Từ Phong theo chỉ dẫn, một mạch tìm tới khu nhà phía đông phủ thành chủ, nơi đó quá thật là có một hồ nước trong vắt, nhưng khi nhìn vào dãy nhà bên cạnh, hân không khỏi cau mày, nhiều phòng thế này, làm sao mà hân biết được đầu mối là cái Ngự nữ phòng chết tiệt kia đây. Nghĩ đến cái tên này, hân cũng có chút cảm nín, chỉ có loại dân trùng như tên Mặc thiếu gia mới nghĩ ra cái tên như thế này thôi, hoàng đế có Ngự thư phòng, hân ta có Ngự nữ phòng, đúng là cực phẩm rác ruồi.

Nhìn hơn chục căn phòng lớn tới om trước mắt, Từ Phong không khỏi hồi hân, biết vậy liền bắt tên kia dẫn tới đây, chỉ dẫn mà mờ quá, thật là khó có thể tìm dc. Đang lúc bối rối, hân chợt nhìn thấy một đại hán tướng mạo thô lỗ đi tới, trên lưng còn vác thêm một người, nhìn dáng vẻ thì đoán chừng là nữ nhân, lúc này đang bị trói chặt, đầu chụp vào bó, toàn thân vô lực mặc cho đại hán vác trên vai. Tên này nghiêng ngàng đi lướt qua mặt Từ Phong, sau khi nhìn xung quanh một chút liền đẩy cửa một căn phòng đi vào.

Từ Phong nhìn hành động của đại hán, mắt không khỏi sáng lên, phải chăng chính là nơi này, thân pháp Phù Quang Di Ảnh được phát động, thân hình hân nhẹ tựa lông hồng, không một tiếng động đi theo đại hán vào trong căn phòng. Chỉ thấy người này đi vào phòng, không chăm đến lên mà đi thẳng tới một giá sách, trong sự nghi hoặc của Từ Phong, hân nhìn vào giá sách trước mắt, bàn tay mờ mịt, sau đó cầm lấy một quyển sách rút ra. Một tiếng kéo kẹt vang lên, giá sách liền tự động di chuyển sang một bên, để lộ ra một thông đạo đi xuống lòng đất, bên trong đen đuốc sáng ngời.

Thấy vậy, Từ Phong liền hiểu ra, đây đúng thực là Ngự nữ phòng, nhưng chỉ là căn phòng mà thôi, thông đạo kia hân là dẫn đến nơi tên Mặc thiếu gia làm trò cầm thú. Đại hán kia chờ cho giá sách dừng hẳn lại, liền bước xuống thông đạo, Từ Phong theo sau một bước không rời, lúc đi qua cửa thông đạo, hân để ý trên tường thấy có mấy chiếc móc cùng cân trục, thì ra là cơ quan, hân liền dụng tâm nhớ kĩ, đây có thể chính là đường lui của hân sau khi “dọn rác” xong.

Thông đạo đi xuống lòng đất cũng không quá dài, Từ Phong theo đuôi đại hán khoảng 10 phút là tới đáy. Vừa tới nơi, một mùi tanh tươi khở ngửi tràn vào mũi hân, thiếu chút nữa khiến hân hắt xì, đưa mắt quan sát xung quanh, hân không tìm được trùng lớn con mắt. Đây là một khoảng không gian rất rộng lớn, thừa đủ để nhét vào cả trăm người, ở trong góc là mấy đường rẽ dẫn đi nơi khác, không rõ dẫn tới đâu, nhưng Từ Phong không hề quan tâm tới nó, hân đã bị khung cảnh trước mắt khiến cho chết lặng rồi.

Chỉ thấy xung quanh là một đám tầm gấm chục tên đàn ông, người nào cũng trần truồng, đang diễn cuồng làm công việc nguyên thủy nhất của loài người với mấy cô gái. Những nữ nhân này, người nào cũng có dáng người thon thả, bộ ngực đầy đặn, kiều đồn này nọ, khuôn mặt ưa nhìn, tuyệt đối có thể coi là mỹ nhân, nhưng tình trạng lúc này của họ lại thảm không thể tả được. Trên cơ thể trắng nõn của mỗi người đều có vô số vết thương còn rớm máu, nhưng vết bầm tím loang lổ trên làn da mịn màng nhìn thấy mà ghê người, tóc tai bù xù mất trật tự, toàn thân dính đầy chất lỏng màu trắng đục. Bọn họ dưới sự trừng kích không thương tiếc của đám đàn ông kia, người thì gào thét đau đớn, người thì im lặng, biểu cảm trên mặt chết lạng giống như đã mất đi linh hồn, đôi mắt vô thần không cảm xúc.

Đám đàn ông kia thì vừa diễn cuồng khu động thân dưới, vừa cười thét âm ỉ:

“Khặc khặc, con bé này có cái tiểu huyết chạt chội quá, thiếu chút nữa bẻ gãy thẳng em của lão tử rồi, sướng thấy còn bà nội luôn...”

“Lão tử người may mắn đó, con hàng đó mới được thiếu chủ sùng hạnh có vài lần thôi rồi đã ban thưởng cho huynh đệ chúng ta rồi, hàng vẫn còn ngon lắm, hôm qua ta chơi nó mà thiếu chút nữa tỉnh thần vong này, hahaha...”

“Nói nhiều làm gì, cứ chơi cho thỏa thích đi, lâu lắm rồi mới có mấy con điểm ngon lành như thế này đây.”

Dâm ngôn ướm ngử tuôn ra khắp nơi, âm thanh bành bạch của các cơ thể va chạm vào nhau vang lên không dứt, tiếng cười nói, tiếng kêu khóc hòa vào nhau, cùng với cái mùi hôi thối thanh turai tạo thành một khung cảnh dâm mĩ đến khó tả.

“Chơi đi, cứ chơi cho sáng khoái đi, bọn thiếu chủ bà tốt, gái ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, ha ha ha, má nó, cái miệng của tiểu mỹ nhân này ám quá, bọn thiếu sắp không chịu được rồi, aaaaaa.....”

Một âm thanh càn rỡ quen thuộc vang lên, Từ Phong đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói vừa rồi, chẳng phải đây chính là Mặc thiếu chủ, mục tiêu của hân tới nay ư, chỉ thấy tên súc sinh này đang ôm lấy đầu của một nữ tử trẻ tuổi, hạ thân loạn động, trường thương không ngừng ra vào trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng ta, động tác của hân vô cùng mạnh bạo, không hề để ý tới nữ tử dưới thân bị nghiền nát, tay chân quơ loạn, nước mắt nước mũi giàn giụa, khuôn mặt tím tái. Chưa hết, một tên có khuôn mặt hiền mơn như con chuột đang ở đằng sau cô gái, hai tay túm lấy kiều đồn no đủ, hạ thân ra sức thúc vào, miệng thờ hồn hên như trúa.

Tên đại hán người đã để Từ Phong lên vào ném cô gái trên vai xuống, bất mãn nói: “Bọn mi chưa gì đã chơi rồi, không đợi ta gì cả, ta có công chuyện đến mượn tí thôi mà...”

“Người đến mượn nhưng được một mình hưởng nguyên một em mà còn than vãn à, ha ha...” một tên cười lớn nói.

Từ Phong nhìn đám súc sinh trước mắt mà không khỏi nghiến răng, cầm thú, rác ruồi, đến súc vật còn hơn đám trước mắt. Mười một người đàn ông, hân hiếm tập thể 3 người phụ nữ yếu đuối, à không, còn một người phụ nữ nữa vừa được đưa đến, cũng sắp trở thành nạn nhân của trảng thác loạn dâm ô này. Đưa mắt nhìn xung quanh, hân có thể thấy trên tường nhà có những chiếc móc sắt, dây xích treo lủng lẳng, rồi trong góc tường chất đầy những dụng cụ kì quái chuyên dùng để tra tấn

nữ từ. Hai bàn tay của Từ Phong nắm chặt lại, tiếng xương cốt kêu lèn rền rắc, hân chưa từng cảm thấy tức giận đến mức này trong cuộc đời mình, kể cả khi còn làm sát thủ ở kiếp trước.

Từ Phong đã từng nghĩ rằng tên Mạc thiếu gia này chỉ là một tên nhện tổ điển hình, chuyên hiếp đáp dân chúng bình thường, nhưng không ngờ hẳn lại có thể thoát hóa trở thành dạng súc sinh không còn chút lí trí nào như thế này, hệ thống không hề sai chút nào khi muốn hân giết chết con thú vật này, nếu hệ thống không ra nhiệm vụ, có lẽ hân cũng mặc kệ mà xé tên thiếu gia này thành 2 mảnh. Nghĩ đến thành chủ Thiên Ưng thành Mạc Thương Lan, Từ Phong không khỏi cảm thấy ngứa ngứa chân tay, những việc xấu tên Mạc thiếu chủ này làm, hân không tin là Mạc Thương Lan không biết, biết mà vẫn nhắm mắt làm ngơ, đúng là cha nào con nấy, rác rưởi như nhau.

Nghen trong bụng một đoàn lửa phẫn nộ, Từ Phong khó có thể kìm chế được, khốc miệng hân chọt nhếch lên, tạo thành một đường vòng cung, phát ra tiếng cưỡi lạnh lẽo, qua công năng biến đổi âm thanh của chiếc mặt nạ hân đang đeo, vốn là tiếng cưỡi này lại nghe không khác gì với tiếng quý khách. Tiếng cười quý dị vang lên từ hư không khiến tất cả mọi người trong hang dựng hết tóc gáy, tiêu đệ bên dưới đang vô cùng hùng dũng ngang cao đầu liền trở nên mềm oặt giống như cọng bún. Trong lúc mọi người còn đang không hiểu chuyện gì xảy ra, một cảnh tượng diễn ra ngay trước mắt khiến bọn họ kinh hoàng. Chỉ thấy một bàn tay thò ra từ.....giữa không khí, tóm lấy cổ tên đại hân vừa mới tới, một tiếng “rắc” giòn tan vang lên, bàn tay đó vô cùng tàn bạo bóp nát cổ của hân, sau đó giật đứt lá đầu của hân khỏi cơ thể.

Từ bàn tay dính đầy máu vẫn còn đang nắm lấy cái đầu lâu, một thân ảnh đen tuyền từ từ hiện ra, giống như một bóng ma hiện hình vậy, trực tiếp từ hư không bước ra. Mạc thiếu gia là người đầu tiên lên tiếng, hân lập bấp chi vào Từ Phong, gương mặt trắng bạch không một chút máu: “Người...người là...là con quái vật đó! Làm thế nào mà người vẫn còn sống? Làm thế nào?”

Nghe Mạc thiếu gia hồ hên, tất cả mọi người liền nhận ra lai lịch của Từ Phong, ngay lập tức, bọn họ liền mặc kệ bản thân đang lửa thế, lao tới đóng quần áo vũ khí mà bọn chúng đã coi bỏ ra vứt vào xô dề mây mưa với mấy nữ tử đáng thương. Nào có dễ thế, Từ Phong cười lạnh, bàn tay trái bóp nát cái đầu lâu cầm trên tay, hắc bạch song kiếm xuất hiện, *Thuần bộ* được triển khai, tuy toàn là chiêu trò cũ, nhưng ai nói chiêu cũ thì không có hiệu quả nào.

Đám thú hạ lâu là này của Mạc thiếu gia thậm chí so với mấy tên tổ hòm qua Từ Phong giết còn kém hơn nữa, tất cả chỉ có tu vi Sĩ cấp, một thân tu vi vút cho chó gặm, đã bị từ sắc mài mòn đi quá nửa rồi. Không có một Sư cấp nào ở hiện trường ngoại trừ Mạc thiếu gia, lúc này đang ôm đầu nằm dưới đất, cả người run lên bần bật trong sợ hãi. Dưới Tướng cấp, Từ Phong vô địch, vì tiết kiệm thời gian, mặc dù hân vô cùng muốn dùng một cách tàn bạo nhất để hành hạ đến chết hết mấy tên khốn kiếp trước mặt, nhưng cuối cùng hân đành phải đánh nhanh thắng nhanh.

Chỉ thấy thân ảnh hân liên tục lóe lên rồi biến mất, chớp mắt đã xuất hiện ở nơi khác, còn chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy hân đột ngột xuất hiện ở chỗ khác, tốc độ kinh khủng không ai bì kịp. Bỗng nhiên thấy xung quanh trở nên im ắng, Mạc thiếu gia không kim được mà mở mắt ra quan sát, vừa mở mắt ra, hân liền ngay lập tức hồi hận, chỉ thấy xung quanh toàn là tay cụt chân gãy, từng vết từng vết máu bắn lên tạo thành những bức tranh màu đỏ loang lổ trên tường, mười tên thú hạ thì một tên bị giết chết ngay lúc đầu tiên, chín tên còn lại đều chết không toàn thây, nhẹ thì bị chặt tay chặt chân, chém đầu, nặng thì bị cắt thành mấy khúc, cả biệt có một tên bị hai thanh đoản kiếm của Từ Phong băm thành thịt vụn, nhìn không ra cái hình thù gì nữa.

Nhìn thân ảnh dính đầy máu tươi đang đàng đàng sát khí từ từ bước tới chỗ của mình, Mạc thiếu gia không khỏi kinh hoàng, không biết lấy sức ở đâu vùng lên muốn chạy trốn. “Xoẹt!” một tiếng ngọt lịm vang lên, hai chân của Mạc thiếu gia đã bị một đường kiếm chặt đứt đến tận đùi, con đau đầu xương khiến hân không khỏi kêu thảm một hồi, mồ hôi đổ ra như mưa. Đắm chân lên ngực Mạc thiếu gia, Từ Phong giờ bạch kiếm lên không trung, miệng nói: “Có lòi trên trời gì không?”

Mạc thiếu gia muốn nói nhưng không thể nói được, chân của Từ Phong đâm lên ngực hân đang ảm đạm xuống, có thể nghe thấy tiếng xương sườn kêu lèn rền rắc, đến thờ còn khó khăn chứ đừng nói là lên tiếng. Nhìn mục tiêu đang nằm dưới chân mình gầy gù, Từ Phong cười lạnh: “Khặc khặc, ta cũng đoán là người sẽ không có trên trời gì mà! Chết đi rác rưởi!”, nói đoạn giờ chân lên cao rồi hạ xuống thật nhanh, bàn chân trực tiếp giẫm xuyên qua lồng ngực, nghiền nát trái tim, bạch kiếm nơi tay quét một đường, chia đôi đầu của của Mạc thiếu thành hai nửa, có thể thấy được náo trương cùng máu tươi đang từ từ chảy ra khỏi hai nửa đầu lâu của hân.

“Hoàn thành cường chế nhiệm vụ, nhiệm vụ liên hoàn số 2, hạ sát Mạc thiếu chủ thành Thiên Ưng. Tướng thưởng 50% kinh nghiệm cần để lên level, 6 vạn điểm tích lũy. Cường chế nhiệm vụ đã hoàn thành 2/2.”

Bản đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Tức giận

Âm thanh của hệ thống vang lên báo hiệu nhiệm vụ đã hoàn thành, Từ Phong nhìn cái xác bê bê máu của Mạc thiếu gia dưới chân mà thờ dài một cái, hân vẫn không biết tên đầy đủ của tên này là gì, nhưng cũng không quan trọng nữa, kết thúc rồi. Vì cái nhiệm vụ chết tiết này mà báo hại hẳn phải ra tay hiếp ngã giống như mấy ánh hung hạo hân đầu đời trời chân đạp áo nhằm chân đạp đất, là thứ mà hân rất ghét phải làm, rồi còn bị ép phải giao thủ với một tên Tướng cấp vô gia nĩa, đương nhiên là đau khổ khi bị ả nhảm ngấp mặt thì chỉ có mình hân cảm nhận được, nhưng tuyệt đối không để cho người khác nhìn thấy.

“Giết hay làm, mấy tên súc vật này đáng chết ngàn vạn lần, chủ nhân giết bọn chúng quá nhanh rồi, ít nhất phải ra tấn chúng bảy ngày bảy đêm mới đúng, không thì giết từ từ thôi, để bọn chúng cảm nhận được sự đau đớn tới cùng.” Tiếng Tiểu Linh vang lên trong đầu, hân có thể cảm nhận được lửa giận ngùn ngụt trong lời nói của nàng, mà cũng phải thôi, năng tự xưng mình là một nữ nhảm, mặc dù Từ Phong không tin nhưng từ những gì hân đã chứng kiến cách đây không lâu, Tiểu Linh có phản ứng như vậy cũng là bình thường. Đừng nói là nàng, đến hẳn lúc này cũng còn chưa nguôi được lửa giận nữa là.

Kiểm tra chỉ số của bản thân một chút, Từ Phong khẽ nhủ thầm: “Tiểu Linh, sao chỉ số của ta không tăng lên một chút nào vậy, ta nhớ không nhầm thì từ hôm qua tới giờ ta đã giết mấy chục vô gia có dư rồi, chẳng lẽ chức nghiệp Thy săn không hoạt động ư?”

“Chủ nhân lần sau quan sát kĩ hơn đi, ngài nhìn vào thanh trạng thái của bản thân đi đã rồi rồi.”

Từ Phong ngay lập tức nhìn vào bảng thông số chi tiết của bản thân, ngay phía trên thanh kinh nghiệm, chính là thanh trạng thái biểu thị trạng thái hiện tại của Từ Phong, trên đó lúc này đang có vài biểu tượng, một cái biểu tượng của kĩ năng *Liếm tức*, biểu thị việc hân đang trong trạng thái sử dụng *Liếm tức*, một biểu tượng khác biểu thị hân đã thức tỉnh huyết mạch Thiên Ma, và biểu tượng thứ ba.....chặc, hân cũng không rõ biểu tượng này có ý nghĩa gì nữa.

“Cái biểu tượng thứ ba này là gì?” hân liền hỏi Tiểu Linh.

“Chủ nhân hôm trước đã bỏ một điểm tiến hóa vào chức nghiệp Thy săn, khi tiến hóa một chức nghiệp, toàn bộ kĩ năng cùng hiệu ứng mà chức nghiệp đó mang lại sẽ bị tạm khóa trong quá trình tiến hóa, khi nào biểu tượng đó biến mất khỏi thanh trạng thái, đó chính là lúc chức nghiệp của ngài hoàn thành tiến hóa.”

Từ Phong nghe vậy liền gật gù, ra vậy, thảo nào hân đã giết vài chục tên vô gia mà chỉ số không thấy đổi chút nào, thực ra hân cũng đang thắc mắc điều này từ đầu rồi, bởi vì sau khi bỏ một điểm tiến hóa vào chức nghiệp “Thy săn”, không có gì xảy ra cả, khiến hân không khỏi nghi ngờ Tiểu Linh đang đùa nghịch với chính mình.

Nhìn thanh kinh nghiệm đạt đến 97%, Từ Phong không khỏi hoan hỉ, phần muộn từ cái nhiệm vụ cường chế trong nháy mắt liền quét sạch, lâu lâu có một nhiệm vụ cường chế cũng không tồi, mặc dù khiến hân sống dở chết dở, nhưng số kinh nghiệm nhận được vô cùng lớn, so sánh với việc bị đập tới bời ngày hôm qua thì hân vẫn coi như là có lợi, chỉ trong vài ngày đã gần lên một level, có lợi là chuyện đương nhiên.

Nhìn ba nữ tử lỏa thể mềm nhũn nằm dưới đất, khuôn mặt không có biểu cảm, đôi mắt vô thần chết lặng, Từ Phong thờ dài một tiếng, cổ tay rung lên, hắc kiếm quét qua, kết liễu tính mạng của mấy nữ tử này. Đưa tay vuốt đôi mắt đến chết cũng không nhắm lại được của bọn họ, hân không khỏi cúi người, để bọn họ sống là một nỗi thống khổ, vậy để hân làm ả nhảm đi, giải thoát cho bọn họ, ít nhất sau khi chết đi, họ sẽ không phải chịu những vũ nhục cùng đau đớn như bấy giờ nữa.

Bỗng một tiếng rên nhỏ vang lên, Từ Phong vô cùng nhanh nhạy phát hiện ra, dường như tiếng rên đó tới từ một trong những ngã rẽ ở trong góc. Để ao cảnh giác, Từ Phong hai tay nắm kiếm, toàn thân tan biến dần vào trong hư không, tiến vào ngã rẽ nơi phát ra tiếng rên đầu tiên. Bên trong ngã rẽ là một tiểu động kích thước không quá lớn, không nhìn thấy thì thôi, nhưng khi hân vừa bước vào, cơn nóng giận vừa mới dịu bớt đi của hân lại trở lại, lần này còn mãnh liệt hơn lần trước. Chỉ thấy bên trong tiểu động là những phòng giam nối tiếp nhau, đằng sau những chấn song to bằng cổ tay là.....nữ nhảm. Không, không thể gọi những người này là nữ nhảm được nữa, bọn họ chỉ còn là những cái xác sống không hồn mà thôi.

Những cô gái chân tay đeo xiềng xích, cơ thể khắp nơi đều có dấu tích của việc bạo hành, cơ thể gầy còm ốm yếu, trên người không một mảnh vải che thân, khuôn mặt tàn tạ thiếu sức sống, những cơn mắt vô hồn, những đôi môi nứt nẻ, hân dám cả những cô gái này trước kia đều có ngoại hình nhất đẳng, nếu không cũng không bị tên mẹ thiếu bất, vậy mà bây giờ lại rơi vào thảm trạng như thế này, không khỏi khiến lòng người xót xa. Từ Phong hân tự nhận mình là một người máu lạnh, nhưng nhìn cảnh trước mắt cũng không kìm được mà xúc động, hân nghiền răng nghiền lợi, thầm mắng bản thân đã giết tên Mạc thiếu gia kia quá nhanh chóng, đáng ra phải lăng trì xử tử, cho hân nếm trải mọi nỗi đau đớn trên nhân gian trước khi chết mới phải.

Tức tốc chạy ra ngoài, Từ Phong kiểm tra tất cả những ngã rẽ ở xung quanh, sự thật không khác gì nhiều so với những gì hân nghĩ, mỗi một ngã rẽ là một tiểu động, bên trong có các phòng giam, mỗi phòng đều giam giữ một, hai hoặc nhiều nữ tử, tất cả đều trong tình trạng thể thảm như hân đã nhìn thấy lúc đầu. Từ Phong nhìn gần trăm nữ tử bị bắt giam mà trong lòng rùng động, hân biết, bản thân hẳn phải làm gì đó cho những nữ nhảm đáng thương này, cuối cùng thì, một quyết định tàn khốc liền hiện trong đầu hân, giải thoát họ như với ba nữ tử ở bên ngoài thôi. Hân có thể giết người không ghê tay, kể cả là người vô tội nữa là mục tiêu của hân thì hân cũng sẽ không nương tay, nhưng báo hân một hơi giết chết cả trăm nữ tử không có sức phản kháng, lại còn bị hành hạ đến không ra hình người, mặc dù vì mục đích nhân đạo, đó cũng tuyệt đối không phải công việc dễ dàng.....

Nhìn những nữ tử trước mắt, trên cổ mỗi người đều có một vết cắt nhỏ giải thoát cho họ khỏi đau đớn của tinh thần và thể xác, bàn tay cảm kiểm của Từ Phong không khỏi run rẩy, tâm tình của hân lúc này rất tệ, chưa bao giờ hân muốn giết người như lúc này, lí trí báo hân phải rời khỏi nơi này ngay lập tức, nhưng cảm xúc của hân thì đang sục sôi khiến hân có cảm giác điên cuồng.

“Tiểu Linh, người nói với 3% kinh nghiệm, ta phải giết bao nhiêu người nữa để thăng cấp?”

Nghe Từ Phong hỏi, Tiểu Linh im lặng một chút rồi nói: “Bổn tên Tướng cấp, hoặc 13-14 tên Sư cấp từ thất phẩm trở lên, mà chủ nhân hỏi để làm gì, bộ ngài gấp gấp lên level thế cơ à?”

Từ Phong không trả lời mà chỉ cười lạnh hỏi ngược lại: “Người thấy tên Mạc thiếu gia cùng đám thú hạ của hân đáng chết hay không?”

Nhắc đến Mạc thiếu, Tiểu Linh như con hổ bị tóm đuôi, nít lén gần đỡ: “Ờ, đương nhiên rồi, những người như hân đáng chết cả ngàn lần cũng chưa hết tội.”

“Vậy người nghĩ sao về những người trong phủ thành chủ này?” Từ Phong hắc hắc cười hời.

“Bọn họ càng đáng giận hơn, không tìm cách ngăn cản lại còn cổ vũ.....chờ đi, ý ngài là...”

“Người nghĩ sao về việc ta kiểm soát 3% kinh nghiệm từ nơi này, khặc khặc?”

Trầm mặt một lát, Tiểu Linh hưng phấn reo lên: “Ta nghĩ sao ư, quá được ấy chứ, náo, chúng ta cùng phá tung cái phủ thành chủ này lên nào!”

Toàn thân Từ Phong tỏa ra sát khí cuộn cuộn khiến không khí trong hang lạnh hơn vài phần, bàn tay hân nắm chặt hai thanh đoản kiếm nhuốm máu, hai hàm răng nghiền vào nhau kèn kẹt: “Phá tung thì không thể được, ta chưa đủ mạnh đến thế,

nhưng mượn tạm thủ cấp của vài chục người thi được, địa ngục trần gian này, mai sau ta sẽ trả lại đầy đủ, hừ, thành chủ Thiên Ứng thành hà, được lắm, hôm nay ta sẽ làm việc tốt đầu tiên của mình tại thế giới này, đổi lại công đạo cho những cô gái xấu số!”

Trong hang không còn ai, chỉ còn đúng hai người còn sống đó là Từ Phong cùng cô gái mà tên đại hán mới mang đến lúc này. Mang theo cô gái theo thông đạo ra ngoài, mắt cô ta không hề bị bịt kín từ đầu tới giờ, những hình ảnh ở bên dưới cô ta thấy rất rõ ràng, sắc mặt nàng trắng bệch như người chết, gương mặt không giấu nổi vẻ sợ hãi. Từ Phong nhẹ nhàng cúi trời cho cô ta, cất giọng hỏi: “Cô là dân nữ trong thành?”

Cô gái có chút sợ hãi nhìn hần, hiển nhiên là bị trắng cảnh giết người máu tanh do hần gây ra dọa mất mặt, rằng ta không dám làm hần phiền lòng, ngay lập tức lấp bắp trả lời: “Tiểu nữ...tiểu nữ là nha hoàn trong nội phủ, bị...bị bắt đến đây, tiểu nữ không biết gì hết á, vụ việc ngày hôm nay tiểu nữ sẽ không nói ra một lời, mong đại hiệp tha mạng!” nói đoạn mặc kệ cơ thể mới như do bị trời đá lâu, rằng ta quý xuống dập đầu liên tục.

Chặt vào gáy khiến nàng bất tỉnh, Từ Phong văng nàng lên vai, rồi khẽ nói “Ngự nữ phòng” tùy tiện vứt nàng vào một bụi cây rậm rạp, hần đã định làm người tốt cho chút, nếu rằng ta là dân nữ thì hần sẽ đưa ra ngoài, nhưng rằng lại là nha hoàn trong phủ, như vậy cũng tốt, hần không cần phải nghĩ thời gian giúp nàng chạy trốn.

Tháo miếng vải bọc cánh tay trái ra, Từ Phong nhìn bàn tay bọc giáp cứng rắn gai góc của mình, nắm tay lại phát ra những tiếng xương kêu răng rắc, khỏe miệng khẽ nhếch lên nở một nụ cười lạnh lẽo pha lẫn chút điên cuồng: “Đêm nay còn dài lắm, hi vọng bọn mi có đủ người để ta phát tiết!”.....

Một nơi rào đó trong phủ thành chủ, hai tên lính canh lười biếng đứng dựa vào một gốc cây, tán gẫu với nhau không ngừng

“Người nói vợ của Lâm Nhị tiểu tử sinh nhi tử có phải là của hần không a, ta thấy chả giống hần chút nào cả, hay là lão bà của hần hồng hạnh xuất tường rồi lòi ra đứm nhóc đó, hà hà.”

“Suýt, đừng nói lớn thế, chuyện này Lâm Nhị hần không biết đâu, nhưng mà đúng là lão bà của hần có tình nhân bên ngoài thật đấy, nghe nói hình như là Hồ quân sự trong nội phủ đó.”

“Vớ vẩn nào, Hồ quân sự có phải là vợ già đầu, năm nay đã 70 tuổi rồi, con giun của lão còn ngẩng đầu lên được là may lắm rồi, ở đây mà có con.”

“Hừ, không tin thì thôi, việc này là chính đại ca của ta nhìn thấy tận mắt, không thể giả được, đáng thương cho Lâm Nhị tiểu tử, bị lão bà đội cho một cái nón xanh to ùng mà không biết.....hự”

“Làm sao vậy, rần rần há?, tên lính canh còn lại vội vàng quay đầu sang hỏi, chỉ thấy người đứng bên cạnh bỗng biến mất không một dấu vết, đang lúc hần còn chưa định thần lại, một giọng kim từ đằng sau chộp vào cổ hần, lời ca người hần vào trong bóng tối phía sau cái cây. Hai tiếng “crack” khe vang lên, hòa lẫn vào tiếng gió thổi khiến tán cây kêu lên xào xạc.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bị phát hiện!

Nhệ nhàng bẽ gãy có hai tên lính canh, đây đã là lần thứ bảy Từ Phong ra tay từ lúc rời khỏi Ngự nữ phòng rồi, đã có hơn 20 mạng người ngã xuống dưới tay hần, nhưng mà hần vẫn chưa thỏa mãn, máu huyết cả người hần vẫn sục sôi, khẽ thờ đốc, cái cảm giác uất nghẹn lên đến tận cổ này khiến hần cực kì khó chịu. Trước kia không phải là hần chưa từng giết người trong trạng thái tức giận, nhưng chưa lần nào hần cảm thấy khó kiểm soát sát ý của mình như lúc này, giống như là có một giọng nói trong đầu hần đang thúc giục hần giết chóc, thỏa mãn cơn khát của bản thân.

Lắc lắc đầu, Từ Phong cố giữ cho đầu óc tỉnh táo, mặc dù cảm thấy trạng thái của mình lúc này không được ổn cho lắm, nhưng mới khi hần đã quyết định một việc gì, thì hần sẽ làm tới cùng, hần đã quyết định phải lật tung cái phủ thành chủ này lên, hần sẽ không ngừng lại giữa chừng. Nhớ lại đường đi trong phủ mà hần đã đi lúc tìm kiếm Mạc thiếu chủ, Từ Phong mặc kệ xác hai tên lính canh, sử dụng *Ngự trang* rồi bỏ đi, tiếp tục tìm kiếm con mồi. Từ lúc bắt đầu đến giờ, hần không hề có ý định phi tang những cái xác, mặc dù không dễ bọn chúng ở giữa đường, nhưng cũng không quá khó để bị phát hiện, hần có thể tưởng tượng việc phủ thành chủ điên cuồng lên sau khi biết Mạc thiếu gia bị giết chết, kèm theo là một đồng lính canh, máu tươi rai rác khắp phủ, nghĩ đến đây hần không khỏi cảm thấy thống khoái.

Một đường vô thanh vô tức đi chuyển, Từ Phong đi qua năm dãy nhà lớn, “tuyệt tay” mượn luôn cái mạng của một nhóm lính canh mười mấy người, càn quét, cái cảm giác kì lạ hần cảm thấy lúc này lại càng rõ ràng hơn, tự nhủ có lẽ là do bản thân quá tức giận khi phải tự tay kết thúc tính mạng những nữ tử trong phòng giam, hần tiếp tục công việc gắt hái tính mạng con người một cách thâm lặng

Nội phủ, một trạm gác so với những trạm gác khác thì vô cùng khác biệt, không chỉ là kích thước của căn phòng này lớn hơn nhiều, mà cả cách bài trí cũng tỏ ra hào nhoáng hơn rất nhiều so với những trạm gác thông thường ở nội phủ. Bên trong trạm gác đủ cho cả chục người vẫn còn dư, lúc này chỉ có hai người đang ngồi, một trung niên tầm 30 tuổi, cơ thể to lớn, lưng hùm vai gấu, đứng bên cạnh đây là một thành đại kiếm dài gần hai mét, lưỡi kiếm rộng đến gần 40cm, kết hợp với vóc người của trung niên nhân trông vô cùng trung xứng, vô cùng.....không lồ. Người thứ hai ngược lại lại có bộ dáng văn nhọc, một thân bạch y tiêu sái, gương mặt trẻ trung anh tuấn, tay cầm quạt phe phẩy, đúng chuẩn bộ dạng của một thư sinh.

Nhìn thoáng qua, bất kì ai cũng nghĩ trong đầu rằng, chỉ cần một quyền của trung niên nhân thôi cũng đủ để đập bẹp tay sinh văn nhọc kia, nhưng đứng để hình tượng của một tên thư sinh đánh lừa. Dân bản địa Thiên Ứng thành không ai là không biết hần, một thư sinh có ngoại hiệu Tiểu diện lang quân Y Mộng Lăng, bởi hần có một khuôn mặt anh tuấn đến mức khó tin, lúc nào cũng treo một nụ cười tươi mát như gió xuân, nhưng ít ai biết được, đằng sau khuôn mặt tươi cười đó, là một cường giả Vương cấp từ phẩm hàng thật giả thất. Phải, hần chính là một trong sáu Vương cấp dưới trướng Mạc Thương Lan thành chủ, năm xưa từng theo thành chủ chinh chiến nơi sa trường, đứng nhìn hần trông chỉ mới 25-26 tuổi, thực tế hần đã sống hơn 80 năm rồi, so với Mạc Thương Lan còn lớn hơn 30 tuổi, không ai biết hần làm thế nào để giữ được dung nhan trẻ mãi không già của mình.

Sáu Vương cấp dưới trướng thành chủ, phụng mệnh và làm việc cho thành chủ, mỗi người có một công việc khác nhau, Y Mộng Lăng hần được phân phó đảm nhiệm an ninh cho phủ thành chủ, có thể nói hần được Mạc Thương Lan vô cùng tín nhiệm, mới có thể giao cho trọng trách cao cao đến mức này. Trung niên cao lớn kia, trên thực tế là một đại đội trưởng làm việc cho Y Mộng Lăng, tên Đổ Bất Quy, một Tướng cấp bát phẩm, so với một Vương cấp cách nhau đến cả ngàn dặm, nhưng đối với võ giả thông thường thì đích thị là một cao thủ.

Lúc này Đổ Bất Quy đang báo cáo tình hình canh gác đêm nay cho Y Mộng Lăng:

“Chúng ta ngày hôm nay có tổng cộng 1192 lính canh tuần tra khắp phủ, chia làm nhiều tiểu đội khác nhau do 81 đội trưởng kiểm soát, tổ đội ít thì 7-8 người, nhiều thì hơn 20 người, tất cả các trạm gác đã được bố trí dày đặc như ngài phân phó, cho đến giờ vẫn chưa có gì bất thường xảy ra...”

Thao thao bất tuyệt một hồi, Đổ Bất Quy ngập ngừng một chút sau đó mới nghi hoặc hỏi: “Thứ cho thuộc hạ hỏi có chút đường đột, nhưng bình thường chúng ta dùng còn chưa đến một phần tư số binh lính của ngày hôm nay để canh phòng, sao tự nhiên hôm nay lại phải dùng nhiều như vậy?”

Y Mộng Lăng nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt trên tay, lạnh nhạt nói: “Người cũng biết là ngày hôm qua thiếu chủ thiếu chút nữa mất mạng, hiện tại là lúc nên đề cao cảnh giác nhất, chúng quy chúng ta vẫn chưa tìm thấy tên sát nhân muốn lấy mạng thiếu chủ ngày hôm qua.”

Nghe vậy, Đổ Bất Quy nhũn mảy: “Kể cả như vậy thì cũng đâu cần nhiều người đến thế, thiếu chủ ở trong nội phủ vô cùng an toàn, ai dám xông vào cơ chứ, nói hơi khó nghe chứ trước giờ ngài cũng biết số lần thiếu chủ bị sát thủ hỏi thăm cũng khá nhiều, chúng ta chỉ phải căng vấn đề đáng báo vệ thiếu gia đó sao.”

“Nào có đơn giản như thế, bởi người muốn mạng của thiếu gia lần này.....một lời khó nói lắm, người không tận mắt nhìn thấy như ta nên có nói người cũng không hiểu, ta chỉ có một từ dễ miêu tả tên sát nhân đó thôi, đó là hai chữ quái vật. Thực lực của người thân bị đó cũng bình thường thôi, cỡ Tướng cấp nhất nhị phẩm, nhưng sự quý dị của hần thì ta khó mà hình dung được, người đã bao giờ thấy một người, trái tim bị phá nát, bụng thủng một lỗ lớn, nội tạng bên trong bị đánh thành bùn nhão, một tay bị cắt đứt, hai chân gãy lìa, mà vẫn còn sống, không chỉ còn sống, mà còn dùng một quyền đập tên Tướng cấp từ phẩm hộ vệ cho thiếu chủ nát ra thành thịt vụn sau đó bỏ trốn, chỉ một quyền thôi đó, người đã gặp bao giờ chưa?” Y Mộng Lăng tiếp tục phe phẩy chiếc quạt không nhanh không chậm nói.

Đổ Bất Quy chột hật một hồi khi lạnh nhạt sâu, hần không nhìn thấy trắng cảnh lúc đó, nhưng nghe Y Mộng Lăng kể lại, hần cũng có thể tưởng tượng được phần nào, đúng là.....quái vật thật, không biết ai lại có bản lĩnh đến như vậy. Bỗng của phòng bật ra, một tên lính canh hét hải chạy vào, thở hồng hộc mà nói ra mấy câu đứt quãng: “Không...không hay rồi!”

“Cái gì mà không hay? Thờ đi rồi nói ra!” Đổ Bất Quy đứng dậy, khẽ quát.

Tên lính canh ngồi bệt xuống đất, thở dốc vài hơi, sau đó mới nói: “Có biến xảy ra, tiểu đội của thuộc hạ phát hiện rất nhiều lính gác bị giết chết được từ đây nhà phía đông tới vòng ngoài khu vực trung tâm nội phủ, ước chừng phải có đến gần 50 cái xác, có thể còn hơn nữa, tiểu đội của thuộc hạ đang tiếp tục đi dọc theo những cái xác trong khi thuộc hạ tôi đây báo tin.”

“Đến rồi, hần ta đến thật rồi, cũng chỉ có hần mới đủ đám lượng xông vào phủ thành chủ mà thôi!” Y Mộng Lăng có vẻ kích động đứng lên, “soạt” một tiếng, trên chiếc bàn trước mặt hần chợt xuất hiện một tấm bản đồ chỉ tiết, vẽ lại cấu trúc bên trong phủ thành chủ, hần kéo tên lính báo tin tới trước tấm bản đồ, đưa tay vạch một đường vòng cung, miệng hỏi: “Người nói nơi tìm thấy những cái xác là ở chỗ này đúng không?”

Sau khi thấy tên lính canh gạt đầu xác nhận, hần ngay lập tức quay sang Đổ Bất Quy, tay chỉ vào rìa bên ngoài của trung tâm nội phủ trên bản đồ, phân phó: “Người ngay lập tức mang theo người, tốt nhất là một đám khoảng gần mười người, thực lực yếu có một chút, tôi chờ này, để bọn lính làm mới như, một khi thấy mục tiêu thì hạ sát ngay lập tức, à mà nhớ kĩ, nếu hần là một người mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ tu la, không được giết, phải tìm cách bắt sống hần đưa tới chỗ thành chủ đại nhân, ngài ấy hình như có hứng thú với hần”

Đổ Bất Quy ôm quyền hô một tiếng “Tuân lệnh” sau đó nghi hoặc hỏi: “Vẫn còn thống lĩnh ngài đi đâu?”

“Ngu ngốc, mặc dù mục tiêu đi chuyển theo một lộ tuyến nhất định, nhưng ai mà biết được hần bắt đầu giết chóc từ chỗ nào, vạn nhất chỗ người phục kích lại là nơi hần xuất phát thì sao, vì vậy ta sẽ đích thân chặn đầu còn lại. được rồi, cứ vậy mà làm đi, chúng ta không có thời gian.” Nói đoạn, Y Mộng Lăng tiện tay tóm cổ tên lính đưa tin sờn tím một chú gà con, thân hình hóa thành một bóng trắng lao ra ngoài.

Mặc dù hơi khó hiểu trước mệnh lệnh của thống lĩnh đại nhân, nhưng trước kia đã từng phục vụ trong quân đội dưới quyền của Y Mộng Lăng, phong thái quân nhân đã ăn sâu vào máu huyết của Đổ Bất Quy rồi, mặc kệ ra sao, hần cứ tuân lệnh thượng cấp cái đã rồi tính sau.....

Từ Phong cảm thấy không ổn một chút nào, cơ thể hần lúc này nóng rực lên như lửa đốt, hần giết người để phát tiết sự tức giận trong lòng, nhưng dường như điều đó lại đang phản tác dụng, càng ra tay hạ sát, huyết dịch trong người hần lại càng sôi trào lên, tâm trí càng trở nên khó kiểm soát, sát khí vốn được để nên thì nay lại giống như nước tràn bờ đê, không ngừng tỏa ra ngoài khiến khả năng ẩn thân của hần giống như mất đi tác dụng. Hần có thể cảm nhận được sự bất thường của bản thân, nhưng hần lại không có cách gì để khắc phục, cái cảm giác ham muốn được giết chóc dâng trào trong cơ thể hần, nào có để áp chế được.

Li trí dần bị xóa nhòa, hần lúc này hành động theo bản năng, không ngừng tìm kiếm mục tiêu. Một điều bất thường đó là những hành động của Từ Phong dần trở nên vô cùng mạo hiểm, khác hẳn với bản tính thường ngày, nhưng Tiểu Linh lại không hề ngăn cản, thậm chí đến một câu cũng không nói, thật là kì lạ.

Thăm lẳng lướt đi trên con đường đá bao xung quanh khu vực trung tâm nội phủ, khung cảnh xung quanh im lặng tới mức đáng ngờ, nếu còn tỉnh táo, Từ Phong hẳn sẽ trở nên đề phòng, nhưng đây chỉ là “nếu”. Phớt lờ đi sự bất thường xung quanh, hần tiếp tục đi tới một đoạn, hai mắt hần bỗng sáng lên, tìm thấy mục tiêu rồi. Chỉ thấy trước mắt hần lúc này là một đám lính canh tầm hơn mười người, đang xúm lại bề vác một vật nào đó. Thông qua *Phân tích nhân*, bọn lính trước mắt toàn là Sĩ cấp, một mục tiêu dễ dàng, Từ Phong cười lạnh một tiếng, hắc bạch song kiếm đã cầm nơi tay.

Hơn mười tên lính, xúm lại một chỗ khiến một cái cẳng lớn, bên trên là một khối đá lớn xù xì, có trời mới biết để làm gì, bỗng một bóng đen đột ngột xuất hiện đằng sau lưng một tên lính canh. Một tia sáng lóe lên, mọi người còn chưa cảm nhận được cái gì đã thấy tên lính canh đó đã bị chia làm hai nửa, bóng đen lúc này đã biến mất. Một tiếng hô lớn vang lên: “Có kẻ đột nhập vào phủ!”, tất cả mọi người không hẹn mà cùng ném luôn cái cẳng xuống đất, rút kiếm đeo trên hông ra. Cái cẳng nặng nề đập xuống đất vang lên “tầm” một tiếng đĩnh tai nhưc ộc, đúng lúc này, thân ảnh Từ Phong lại xuất hiện lần nữa, lần này không phải là đánh lên, mà hần trực tiếp dùng *Thuần bộ*, thân hình nhanh như điện lao tới bọn lính, một đám Sĩ cấp mà thôi, hần không để vào mắt, không cần thiết phải phí công đánh lên.

Cả người Từ Phong hóa thành một làn khói đen mờ ảo dưới ánh trắng, di chuyển nhanh thoăn thoắt, mỗi lần vung kiếm là một mạng người ra đi, nhất thời tiếng kêu la thảm thiết vang lên không ngừng. Từ Phong giết đến phát nguyền, không thêm quan tâm đến việc tiếng kêu la của đám lính sẽ khiến hần bị lộ tẩy, hần lúc này không còn nghĩ được gì nữa, thứ duy nhất hần biết đó là phải giết hết đám lính trước mắt.

Đang lúc hăng máu, bỗng một tiếng quát lớn vang lên: “Lão tử chờ người lâu lắm rồi!”. Từ Phong đang trên đà lao tới, liền thấy một lưỡi kiếm không lồ quét tới, hần phản ứng cực nhanh, đan chéo hai thanh đoản kiếm trước ngực, một tiếng “keng” chất chứa vang lên, thân hình Từ Phong liền bắn ngược lại phía sau. Lăn vài vòng triệt tiêu lực phản chấn, Từ Phong đứng dậy, lúc này hần mới nhìn rõ người vừa mới đánh văng mình ra ngoài. Chỉ thấy một trung niên nhân râu rậm đứng đó, thân hình sừng sững cao lớn như cây cột, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, tay cầm một thanh đại kiếm không lồ cũng không kém người hần là bao, một toán lính mấy chục người lao từ trong các căn phòng xung quanh ra ngoài, dần dần vây chặt Từ Phong. Hai tay Từ Phong tê rần, bị cắt ngang cơn cuồng sát khiến hần tỉnh táo lại đôi chút, nhìn thanh đại kiếm, hần không khỏi thấm máng, con mẹ nó vô già tên nào cũng trời sinh thần lực à, thanh đại kiếm kia nhẹ nhất cũng mấy ngàn cân, vậy mà trung niên nhân kia cầm lấy bằng một tay, nhẹ nhàng như cầm cái que vậy.

Bản đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Tiến hóa chức nghiệp

Đã lấy lại được lí trí, nếu Từ Phong còn không nhận ra việc mình đã bị lộ tẩy thì hần nên kiếm miếng dầu hủ đập đầu chết quách đi cho rảnh nợ. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, *Phân tích nhân* được sử dụng, sau khi nhìn chỉ số của trung niên nhân, hần thấy chút nữa thì phun ra một ngụm máu:

-Tên: Không rõ.

Chủng tộc: Nhân loại.

Tướng cấp bát phẩm.

Nhanh nhẹn: 13036

Thể lực: 14598

Lực lượng: 14877

Tinh thần: 6165

Linh lực: 6645

Đúng là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nhưng như thế này, Từ Phong hẳn tha không biết còn hơn, bởi biết cũng có để làm gì đâu, ngày hôm qua một Tướng cấp tứ phẩm đã đủ để hành hần ra bã, hần phải dùng mọi thủ đoạn thậm chí liều mạng mới miễn cưỡng thủ thắng, ngày hôm nay lại phải đối mặt với một Tướng cấp bát phẩm, đánh sao đây, chưa đánh đã biết thua rồi. Từ Phong không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, nhưng nhìn trung niên nhân trước mắt hần cũng không có cách nào khác, không phải hần không nghĩ đến việc chạy trốn, mà là không thể chạy được, một Tướng cấp tứ phẩm đã có thể vượt qua được tốc độ của hần khi sử dụng *Thuần bộ*, không có lí do gì để một Tướng cấp bát phẩm không làm được điều đó cả.

Một trận chiến mà biết chắc sẽ thua, cũng không thể chạy trốn à? Nờ một nụ cười điên cuồng, toàn thân Từ Phong hùng hực khí thế, đã không còn cách nào khác, vậy liều mạng thôi, lao tử sẽ không nằm xuống mà không kéo thêm vài cái đệm lưng đâu.

“Tiểu Linh, ta còn 20 năm tuổi thọ đúng không, liệu ta có thể tăng cường sức mạnh nếu trả giá bằng tuổi thọ tiếp không?”

Một hồi không thấy Tiểu Linh trả lời, Từ Phong cũng đành mặc kệ, hoàn cảnh lúc này không cho hần thời gian để mà thắc mắc. Hít một hơi thật sâu, hần lẩm bẩm: “Đột phá cực hạn!”. Cả thế giới trong mắt Từ Phong dường như chậm lại, máu trong cơ thể hần sôi lên, cơ bắp toàn thân căng cứng như muốn nổ tung, gân xanh trên tay nổi lên cuộn cuộn, mắt hần trợn lên như muốn nứt vỡ, máu tươi không ngừng chảy ra từ thất khiếu của hần.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 9

Nhanh nhẹn: 9516

Thể lực: 8604

Lực lượng: 9252

Tinh thần: 4812

Linh lực: 1464.

Đỗ Bất Quy nhìn thân ảnh den tuyền trước mặt mà cười lạnh, thống lĩnh đại nhân quả là thần cơ diệu toán, không hổ danh là quân sư của Mạc tướng quân bao năm, đúng là liệu việc như thần, mục tiêu thật sự đón mỗi xuất hiện, cảm thanh đại kiếm giờ lên chí vào thân ảnh trước mắt, hần cái tiếng sang sảng như chuông đồng:

“Người là ai, mau báo danh, tại sao lại lên vào sát hạ binh lính của thành chủ đại nhân, người nghĩ đây là cái hậu hoa viên của mình à?”

Thực ra thì qua lời của Y Mộng Lăng, hần đã biết tên trước mắt này là ai vô cùng tường tận rồi, nhưng mục đích hần hỏi là để đối phương nghĩ rằng hần không biết thân phận của mình, từ đó sẽ trở nên khinh địch, nhưng trên thực tế, hần đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ rồi. Nghĩ đến đây, hần không nhìn được mà cười hắc hắc, ai nói Đỗ Bất Quy ta hữu dũng vô mưu nào, đi theo Y đại nhân đương nhiên phải trở nên thông minh rồi.

Trong lúc cái tên vai u thịt bắp, đầu to óc quả nho kia đang hừng chí mèo khen mèo dài đuôi, không hề hay biết đối thủ của hần lại sở hữu kĩ năng biến thái *Phân tích nhân*, khiến kế hoạch “tài tình” của Đỗ Bất Quy tan vỡ từ trong trứng nước, kỉ năng *Đột phá cực hạn* cũng vừa kết thúc quá trình tăng phúc cho Từ Phong. Hết lên một tiếng phá vỡ im lặng, thân hình Từ Phong như thêm điện nhảy khỏi mặt đất, *Thuần bộ* được triển khai, hóa thành một đạo bóng mờ lao về phía Đỗ Bất Quy. Đỗ Bất Quy đang dương dương đắc ý sự thông minh của bản thân, liền nghe thấy một tiếng hét lớn, sau đó là một bóng đen lao về phía mình như tên bắn.

Không dám coi thường, Đỗ Bất Quy một tay nắm chặt thanh đại kiếm, tay còn lại co lại thành quyền, sẵn sàng đón đánh Từ Phong bất kì lúc nào. Mắt thấy hai thân hình sắp va chạm vào nhau, cái bóng màu đen đột ngột chuyển hướng sang bên cạnh, trực tiếp bỏ qua Đỗ Bất Quy, lao vào chém giết đám binh lính xung quanh, không một ai có thể ngờ đến nước đi này của Từ Phong cả, cục diện từ phía bao vây nhất thời biến thành đơn phương chém giết bởi Từ Phong.

Đỗ Bất Quy vốn trí thông minh không được.....cao cho lắm, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng tới tốc độ phản ứng của hần, chỉ thấy hần ngẩn ra một chút trước khi kịp tỉnh lại, chứng kiến đám lính tay chân mình mang đến đang bị đồ sát, hần liền hét lên: “Dừng tay!”, nội đoạn xách kiếm lên lao tới. Từ Phong được tăng phúc bởi *Đột phá cực hạn*, tuy chỉ số chỉ tăng lên khoảng 20%, nhưng đừng coi thường 2 thành chỉ số cộng thêm này, chỉ số mà Từ Phong nhìn thấy chỉ là cơ bản của võ giả, nó có thể được tăng phúc bởi nhiều cách khác nhau, thường thấy nhất là bởi linh lực của võ giả, sau đó là sử dụng võ kĩ hoặc bí pháp, tuy chỉ tăng lên hai thành chỉ số, nhưng chiến lực của Từ Phong ít nhất phải tăng lên gấp rưỡi, đó là bởi vì khả năng chiến đấu của hần vô cùng tốt, phải người khác khi đột ngột tăng tiến sức mạnh như thế, khó có thể làm chủ được hành động của bản thân.

Đầu của Từ Phong đau như búa bổ bởi tác dụng phụ của *Đột phá cực hạn*, nhưng điều đó không hề cản trở tư duy của hần, ngược lại, sự đau đớn còn khiến đầu óc hần trở nên tỉnh táo hơn khỏi cơn khát máu cuồng loạn kì lạ ban này. Chiến lực tăng lên gấp rưỡi, Từ Phong ngay từ ban đầu không hề có ý định muốn đánh với Đỗ Bất Quy, mục tiêu của hần chính là đám binh lính xung quanh, hần chỉ cần 1% kinh nghiệm nữa là lên level 10, tương đương với Sư cấp nhất phẩm, chỉ số cộng thêm từ việc tăng lên một đại cảnh giới là rất lớn, rất có khả năng sẽ cứu hần khỏi hiểm cảnh trước mắt.

Đang chém giết đám binh lính như thái rau chặt dưa, Từ Phong theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, hần phản ứng cực nhanh, cả người đột ngột cúi về phía trước, cùng lúc đó, một lưỡi kiếm không lồ chọt xẹt qua vai hần, đâm thẳng về phía trước. Phía trước mũi kiếm không lồ đó là thân ảnh của một tên lính, Đỗ Bất Quy đang trên đà lao tới, không nghĩ Từ Phong sẽ phản ứng nhanh như vậy, nhất thời không kịp dừng lại, mũi kiếm to lớn không chút trở ngại nghiền nát lồng ngực tên lính trước mắt, xuyên thẳng qua người hần. Từ Phong cúi người xuống đúng lúc Đỗ Bất Quy đâm trúng tên lính, vừa chạm đất liền chống hai thanh đoản kiếm xuống đất, dùng lực đẩy mạnh, lực phản chấn đẩy thân hình hần lên cao, Từ Phong ở trên không trung xoay người một cái, tung một cú đá hết lực vào mặt Đỗ Bất Quy.

Mắt thấy sắp đá trúng, có chân của hần bỗng bị một gong kim kẹp chặt không thể nhúc nhích, thanh đại kiếm cắm vào người tên lính được rút ngược ra, mang theo vỏ sò mảnh xương vỡ, máu tươi cùng nội tạng. Đỗ Bất Quy gằm lên, tay cầm kiếm

vung lên, dùng thân kiếm đập thẳng vào lưng Từ Phong.

Từ Phong chỉ cảm thấy sau lưng giống như bị một viên đạn pháo bắn trúng, lực đạo mạnh mẽ khiến thân thể hắn bay đi với tốc độ cực nhanh, phá tan ba bốn lớn tường trước khi mài xuống mặt đất, cày thành một cái rãnh sâu dài tới mấy chục mét. Chiếc nạt nạ của hắn có phần miệng không cố định mà có thể đóng mở như bình thường, chỉ thấy hân há miệng phun ra một búng máu, xen lẫn cả những mảnh vụn li ti, đoán chừng là có cái gì đó đã vỡ nát trong người hắn.

Mệ nó, Tướng cấp bát phẩm mạnh vài cả lĩnh hồn, đòn vờ rồi so với tên Tướng cấp tư phẩm hẳn gấp hòm qua như ông nội gấp cháu trai, ít nhất phải mạnh hơn gấp ba lần, cần rằng chịu đựng cơn đau đòn kinh khủng trong cơ thể, Từ Phong chống kiếm xuống đất từ từ đứng lên, cả người không ngừng run rẩy, cú đánh vừa rồi quá mạnh, mặc dù chỉ là thân kiếm nhưng tổn thương của nó gây ra cũng vô cùng kinh khủng, ít nhất đủ để khiến Từ Phong trong trạng thái *Đột phá cực hạn* phải sống dở chết dở.

Đang há miệng thở dốc, Đỗ Bất Quy chợt thỉnh linh xuất hiện trước mắt hắn, tốc độ so với khi hắn sử dụng *Thuận bộ* thì chỉ có nhanh hơn chứ không có chậm, đại kiếm nơi tay không chút lưu tình bỏ từ trên cao xuống. Không có đường lui, hai tay Từ Phong đan vào nhau, hai thanh đoản kiếm giao lên hồng chặn lại thanh đại kiếm đang bổ xuống. Trong nháy mắt ba thanh kiếm va chạm vào nhau, cự lực khủng bố khiến hai chân Từ Phong không thể chịu nổi áp lực mà khuỵu xuống, một bên đầu gối của hắn hạ xuống đập nát bảy nền đá dưới chân, cả người giống như bị chôn xuống đất.

Đỗ Bất Quy hai tay nắm chắc thanh đại kiếm, vừa dùng lực ép xuống vừa cười ha ha: “Tên khốn kiếp, ngoài đánh lên ra thì không còn bản lĩnh nào khác à, có gì thì tung hết ra, lão tử chấp hết, nào, đánh trả đi! Đánh đi!”.

Thanh đại kiếm trên tay hắn đột một với một kiện Huyền giai trung phẩm Huyền khí Hắc bạch song kiếm của Từ Phong không ngờ lại không sút mẻ một chút nào, lúc này đang dè ép lên hai thanh đoản kiếm bé nhỏ, nhìn qua không khác gì một cái cọt ép xuống hai cây tăm

Cơ thể Từ Phong dưới áp lực run lên từng cơn, cơ bắp cả người hắn căng lên hết cỡ, một số nơi đã nứt ra khiến máu tươi chảy không ngừng, ban đầu là một chân khuỵu xuống, sau đó chân còn lại cũng đang dần bị ép xuống, biến thành Từ Phong hẳn giống như đang quý gối trước Đỗ Bất Quy vậy, hai hàm răng hắn nghiền chặt vào nhau phát ra những tiếng kèn kệt.

Đúng lúc này, một âm thanh chợt vang lên trong đầu hắn:

-Chức nghiệp “Thợ săn” tiến hóa hoàn tất, trở thành “Thợ săn bóng đêm”.

Chiến lợi phẩm (bị động)(mới): Đánh cắp vĩnh viễn một phần chi số của nạn nhân sau khi bị hạ gục. Chỉ số đánh cắp tăng thêm nếu hạ gục vào buổi tối.

Bóng đêm huy hoàng (bị động)(mới): Tăng 20% toàn bộ chỉ số vào buổi tối.

Tiếng thông báo vừa dứt, Từ Phong liền cảm nhận một luồng sức mạnh không tên đang tràn vào cơ thể hắn, so sánh với *Đột phá cực hạn*, luồng năng lượng này ôn hòa hơn rất nhiều, nhưng đồng thời cũng mang theo một cảm giác lạnh lẽo đến thấu xương, ngược lại giúp hắn làm dịu sự đau đớn của cơ thể.

Đỗ Bất Quy nhìn Từ Phong chặt vật chống đỡ áp lực của mình, không nhìn được mà cười lớn: “Đó là tất cả những gì người có thể làm ư? Ý mạnh hiệp yếu? Ha ha, không hiểu sao thống lĩnh lại dè cao người như vậy, thật là thất vọng mà!” Chợt hắn nhìn thấy đối thủ đang bị dè ép đến không thở nổi trước mắt ngừng mặt lên, nhìn vào con mắt đỏng sau chiếc mặt nạ tu là, Đỗ Bất Quy có thể thấy một cơn người màu đỏ rực như máu đang nhìn hắn, chỉ thấy Từ Phong rồi cuộc cũng mở miệng nói, giọng nói hỗn loạn xa xăm giống như từ dưới địa ngục truyền tới: “Vậy à? Song trọng Đột phá cực hạn!!!”

Ban đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Song trọng Đột phá cực hạn!

Đỗ Bất Quy đang không hiểu cái gì cả, chợt khuôn mặt hắn khê biến, thanh đại kiếm mà hắn đang dùng để ép Từ Phong đang rung lên bần bật rồi dần dần được nâng lên cao, hẳn kinh ngạc nhìn Từ Phong vốn bị hắn dè bẹp này giờ đang từ từ đứng dậy, mặc kệ hắn dùng lực bao nhiêu vẫn không thể duy trì thế ép xuống như ban đầu được.

Từ Phong gầm lên lên một tiếng, hai tay vung mạnh, trong sự ngạc nhiên của Đỗ Bất Quy, hất văng hắn lên không trung, thoát khỏi tình cảnh chống đỡ chặt vật ban nãy.

-Tên Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 9

Nhanh nhẹn: 13322

Thế lực: 12045

Lực lượng: 12953

Tinh thần: 6737

Linh lực: 2050

Song trọng *Đột phá cực hạn* là năng lực Từ Phong có được sau khi bỏ một điểm tiến hóa tự do vào kĩ năng *Đột phá cực hạn*, nó cho phép Từ Phong sử dụng liên tiếp hai lần kĩ năng, hiệu quả sẽ tăng lên gấp đôi, nhưng đổi lại, thương tổn cơ thể hắn nhận vào sẽ gấp bốn lần bình thường, nhưng trong trường hợp này, thương tổn gấp bốn lần lại là thứ mà Từ Phong cần, đừng quên hắn còn kĩ năng *Thị huyết* để đảm bảo khả năng liều mạng của bản thân.

Từ Phong cần bản không biết được cái chức nghiệp “Thợ săn bóng đêm” còn những điều dụng gì khác, nhưng hắn không còn thời gian để quan tâm nữa. Cảm nhận sức mạnh đang dâng trào trong cơ thể, bàn tay hắn nắm chặt chuỗi kiếm, đến lúc so xem ai mạnh hơn rồi!

Đỗ Bất Quy bị hất lên không trung, nhưng một Tướng cấp bát phẩm cao thủ, bị hất tung chả là vấn đề gì to tát đối với hắn, chỉ thấy hắn lộn một vòng trên không trung, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, trừng lớn con mắt nhìn hắc y nhân trước mặt, một giây trước hắn còn bị mình dè ra đánh, một giây sau đã có thể đẩy lui mình, là hắn ăn giàu sức mạnh ư? Trước khi hắn kịp nghĩ thêm được điều gì, từ người hắc y nhân trước mặt bỗng tỏa ra sát khí kinh khủng khiến hắn run rùng mình, cảm giác giống như con mồi đối mặt với thợ săn vậy, mà hắn chính là con mồi. Sát khí của Từ Phong nào có phải thứ gì dễ đối phó, chung quy lại cũng là sát khí của một vương bài sát thủ thế giới ngầm, mặc dù xuyên việt nhưng không hề mất đi, một cự quân nhân đã rời xa chiến trường như Đỗ Bất Quy nào có thể chịu được.

Hoi thất thần một chút, thân ảnh màu đen trước mặt Đỗ Bất Quy đã mất dạng, một tia hàn khí lạnh thấu xương khiến hắn giật mình tỉnh lại, chỉ thấy Từ Phong trong nháy mắt xuất hiện phía trên đầu hắn, hai thanh đoản kiếm cùng lúc chém xuống.

“Cái gì?!”

Mắt thấy hai thanh đoản kiếm sắp chém xuống, Đỗ Bất Quy phản ứng cực nhanh, thanh đại kiếm trên tay đâm thẳng lên, nếu Từ Phong tiếp tục chém tới, chắc chắn sẽ bị thanh đại kiếm đâm xuyên qua người, đây chính là hắn đánh cược, cược rằng hắc y nhân trước mặt sẽ không liều mạng. Thế nhưng, hắn đã cược sai, chỉ thấy Từ Phong không hề ngăn ngại mà lao thẳng xuống, cần bản không hề quan tâm tới cái gì gọi là né tránh, thanh đại kiếm không chút trở ngại đâm thẳng qua người hắn, nhưng cùng lúc đó, hai thanh đoản kiếm trên tay hắn cũng chém xuống đầu Đỗ Bất Quy, tiếng lưỡi kiếm xé rách không khí khiến Đỗ Bất Quy đung hết cả tóc gáy.

Không có lựa chọn nào khác, Đỗ Bất Quy đành phải buông tay khỏi thanh đại kiếm, cả người ngã xuống đất lăn vài vòng, giữ lại được cái đầu trên cổ, nhưng Từ Phong sau khi được tăng tiến sức mạnh, bây giờ chỉ số đầu có kém hắn là bao, hắn giữ được mạng, nhưng hai thanh đoản kiếm vẫn kẹp vạch hai vết thương sâu hoắm trên lưng hắn.

“Àm!!”

Cả người Từ Phong cùng thanh đại kiếm rơi xuống đất, dưới sức nặng của thanh đại kiếm, mặt đất bên dưới bị chấn cho vỡ nát, cả người Từ Phong bị thanh kiếm xuyên qua nằm dưới đất im lìm giống như đã chết. Đỗ Bất Quy lăn vài vòng trên mặt đất, sau lưng đau điếng, hẳn không cần nhìn cũng biết bản thân đã bị thương, ngay sau khi ổn định, theo bản năng, hắn bật ngay dậy mặc kệ vết chém đang chảy máu đầm đìa sau lưng, cả người căng cứng trong trạng thái chiến đấu, hẳn bây giờ đã mất đi vũ khí, đối với một võ giả sử dụng vũ khí mà không phải tu luyện quyền cước như hắn, mất đi vũ khí thuận tay cũng giống như mất đi một phần ba sức mạnh vậy.

Ngay khi nhìn rõ thân ảnh của Từ Phong đang nằm bất động trên mặt đất, thanh đại kiếm xuyên qua người, máu tươi chảy ra đọng thành một vùng lớn trên mặt đất, Đỗ Bất Quy mới thờ phào một cái, giao chiến với hắc y nhân đeo mặt nạ này mới chỉ qua vài chiêu, mà thôi hồi hắn va ra như tắm, không phải vì khó khăn, mà không hiểu tại sao, hắn cứ có cảm giác quý dị khó tả xung quanh người này, tìm hắn đập nhanh, nhưng thay vì là sự hưng phấn lúc chiến đấu thì lại giống như một nỗi sợ, hẳn cũng không rõ nữa, nhưng thật may rằng hắn ta đã chết, Đỗ Bất Quy cuối cùng cũng có thể an tâm rồi.

Còn chưa kịp đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, hai mắt Đỗ Bất Quy bỗng mở lớn như muốn roi cả hai con mắt ra ngoài, chỉ thấy cái “xác” của Từ Phong vốn bất động, lúc này đang từ từ chống hai tay xuống mặt đất, chậm rãi nâng cơ thể dậy, vững vàng đứng trên hai chân, nào có giống một xác chết. Nếu chỉ là thế thì chưa đủ để khiến một quân nhân đã từng thấy qua nữ thầy biến máu nơi chiến trường như Đỗ Bất Quy phải kinh hãi, thử tưởng hắn cảm thấy kinh khủng đó là cảnh hắc y nhân trước mặt dùng hai tay nắm thấy chuỗi thanh đại kiếm, không chút ngăn ngại rút mạnh nó ra khỏi cơ thể, mang theo một vòi máu phun ra trong vô cùng bất mật.

Nhìn thân ảnh đang đứng sừng sững, tay trái cầm thanh đại kiếm, trên ngực có một cái khe to tướng, có thể nhìn xuyên qua cả đằng sau, Đỗ Bất Quy chợt nuốt một ngụm nước bọt, hẳn chợt nhớ lại những gì mà Y Mộng Lăng thống lĩnh đã từng nhận xét về hắc y nhân trước mặt, một cơn quái vật bất tử.

Từ Phong lúc này nào có dễ chịu như hắn biểu hiện ra đâu, thanh đại kiếm đâm xuyên qua ngực hắn, trực tiếp phá nát phổi của hắn, mặc dù nhờ kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* mà hắn sẽ không chết, nhưng tư vị đau đớn cùng cảm giác muốn thờ cũng không thể thờ được, ngoài hắn ra thì không ai có thể hiểu được cảm giác đó nó khổ chịu ra sao. Ánh mắt hắn liếc nhìn thanh đại kiếm đang cắm trên tay.

“Ồ Kim Kiếm (Huyền giai trung phẩm Huyền khí): trọng lượng 7000 cân, vô cùng sắc bén, không có năng lực đặc biệt khác.”

Thảo nào nó có thể trực diện đối đầu với Hắc Bạch song kiếm mà không sút lảy một mảnh, thì ra cũng là một kiện Huyền khí tương đương. Từ Phong vừa dùng *Phân tích nhân* vào gấu gấu, đúng là cường giả Tướng cấp bát phẩm, đến Huyền khí cũng có, cái Thiên Ưng thành này thật là giàu có a. Hắc Bạch song kiếm đã được hấn cắt vào không gian giới chỉ, tay trái Từ Phong nắm Ổ Kim Kiếm vô cùng thuận tay, hấn cười lạnh, ít nhất thì cũng tìm ra thứ hữu ích đối với lực lượng mạnh mẽ của cánh tay trái rồi.

Đỗ Bất Quy sau phút sững sốt, liền nhận ra hoàn cảnh bất lợi của mình, vũ khí duy nhất thì bị con quái vật áo đen cầm lấy, nhìn dáng vẻ của hấn thì 7000 cân chả là cái gì cả, đám lâu la tiểu tốt thì chỉ có tác dụng trợ uy chứ không được tích sự gì hết, thực lực của con quái vật này cũng không kém hấn là bao nữa, không có chút gì có lợi cho hấn cả, thứ duy nhất hấn có thể làm là cầu giờ chờ Y Mộng Lăng thống lĩnh nghe thấy động tĩnh đến đây giải quyết mà thôi.

Như để chứng thực cho nỗi lo của hấn, Từ Phong mặc kệ đám binh lính của phủ thành chủ lúc này đã đuổi kịp, thân hình hấn chớp động, *Thuấn bộ* được triển khai, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Đỗ Bất Quy.

“Nhanh quá!!!” đó là điều duy nhất Đỗ Bất Quy có thể nghĩ được trước khi nhận ra rằng, có một thanh đại kiếm khổng lồ đang bỏ xuống đầu mình. Hoảng hồn, Đỗ Bất Quy vội vàng nhảy ra đằng sau né tránh, “Rầm!!!” một tiếng, thanh đại kiếm bỏ xuống đất tạo thành một khe nứt dài cả chục mét, dù biết lực đạo của Từ Phong ra sao. Nhìn cái khe nứt trên mặt đất, Đỗ Bất Quy bất giác rung mình, cú chém vừa rồi, hình như còn mạnh hơn cả hấn lúc dùng toàn lực, phải biết hấn bản thân trời sinh thân lực, thanh đại kiếm 7000 cân kia không phải Tướng cấp nào cũng có thể cầm mà vung vẩy dễ dàng như vậy, rốt cuộc tên quái vật này mạnh tới mức nào cơ chứ.

Không có thời gian để suy nghĩ, bởi Từ Phong đã rút thanh đại kiếm đang cắm trên mặt đất lên và tiếp tục truy đuổi, Đỗ Bất Quy không có binh khí trên tay cũng chỉ còn cách trốn chạy cầu kéo thời gian, thế nhưng mà, có chạy được không? Từ Phong càng đánh càng thấy thanh đại kiếm thuận tay, cảm giác đau đớn trong cơ thể càng ngày càng tăng lên báo hiệu cơ thể sắp tới giới hạn chịu đựng, kĩ năng *Đột phá cực hạn* sắp tới lúc hết hiệu lực, hấn cần phải nhanh hơn nữa kết thúc trận chiến này.

Càng bị thương, chỉ số càng tăng thêm, đó là cách hoạt động của kĩ năng *Thị huyết*, đồng nghĩa với việc kĩ năng *Đột phá cực hạn* có hiệu lực còn lại càng ít, *Thị huyết* sẽ càng trở nên mạnh mẽ. Chỉ số của Từ Phong tăng lên theo từng giây trôi qua, mỗi phút trôi qua là hấn lại nhanh hơn, mạnh hơn một phần. Đỗ Bất Quy là người bị đuổi đánh này giờ là người rồi rằng điều này nhất, đối với thể loại quái vật như thể này, hấn cũng chỉ có thể thăm rũa rồi sau đó dồn linh lực vào cường hóa tốc độ của bản thân chứ không còn cách nào khác, hấn không thể tay không chống lại một kiện Huyền khí a.

Từ Phong càng đánh càng nồn nóng, dù sử dụng *Thuấn bộ*, nhưng tốc độ của hấn cũng chỉ nhanh hơn Đỗ Bất Quy một chút, căn bản không làm nên trò trống gì cả, hấn không có nhiều linh lực như một cường giả Tướng cấp để mà cường hóa tốc độ của bản thân được, số linh lực ít ỏi của hấn còn để sử dụng *Thuấn bộ*, vũ kĩ duy nhất mà hấn biết, tuy vậy còn tốt chán so với Đỗ Bất Quy, hấn có vũ kĩ mà không thể sử dụng, bởi thứ hấn có là một bộ kiếm kĩ, làm thế nào để dùng kiếm kĩ khi không có kiếm cơ chứ.

Hai người một đuổi một chạy, đánh đến long trời lở đất, đám binh lính sau khi nhận ra tác dụng của mình gần như bằng không, đã lui ra phía xa để giữ mạng, tránh “tên bay đạn lạc”.

Hiệu lực của *Đột phá cực hạn* chỉ còn chưa đến 2 phút, Từ Phong buộc phải ép bản thân mình bình tĩnh lại, nghĩ đi, hãy nghĩ đi nào, làm thế nào để có thể giải quyết đối thủ trước mắt. Nghịch Thiên đan ư? Không phải hấn không nghĩ đến, mà bởi vì có trời mới biết phục dụng Nghịch Thiên đan sẽ có phản ứng ra sao, quá mạo hiểm. Đang lúc bế tắc, Từ Phong chợt nhìn thấy đám binh lính đang đứng xung quanh, hấn sực nhớ ra kế hoạch ban đầu của mình, chắc, quả thật hấn bị sức mạnh tới một cách bất chợt làm lú lẫn rồi. Nó một nụ cười lạnh, Từ Phong lầm bầm “1% kinh nghiệm, ta tới đây!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 59: Thăng cấp

Đỗ Bất Quy đang bị đuổi giết chợt thấy ánh ánh vồn đang đuổi theo mình đã biến mất, và chỉ mấy giây sau, hấn đã biết được lí do. Chỉ thấy Từ Phong lúc này đang lao vào đám binh lính giống như một tên tâm thần, thanh đại kiếm trên tay không ngừng vung vẩy, mỗi một đường kiếm là một đống chân cụt tay gãy lìa bay lên trời, một cú vung kiếm là mấy tên lính bị chém đứt đôi. Hai mắt của Đỗ Bất Quy như muốn nứt ra, nhìn những binh lính bình thường luôn nói cười vui vẻ với mình không ngừng bị giết chết, hấn không khỏi tức giận đến điên cuồng.

“Aaaaaaahhh!!!....”, tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng trong màn đêm, kèm theo nó là tiếng kêu gào thảm thiết và tiếng kêu gào thảm thiết, thứ âm thanh duy nhất ngoài thứ âm thanh rợn tóc gáy đó là tiếng kim loại của vũ mâu thật.

“Súc sinh, có giới thì giết ta đây này!!!”, gầm lên một tiếng, Đỗ Bất Quy lao tới chỗ Từ Phong, trên tay là hai thanh kiếm nhật được từ xác của mấy tên lính. Từ Phong hấn biết Đỗ Bất Quy đang lao tới, nhưng hấn mặc kệ, chỉ còn chút xíu nữa là hấn kiếm đủ 1% kinh nghiệm, chỉ cần *Đột phá cực hạn* hết tác dụng, hấn chết là cái chắc, lúc này hấn đang chạy đua với thời gian, tuyệt đối không thể trì hoãn được. Đỗ Bất Quy điên cuồng phóng tới, hấn chỉ định lời kéo sự chú ý của Từ Phong, không hề có ý định giao chiến thực sự, nói đùa sao, là một người sở hữu Huyền khí, hấn quả rõ sự cách biệt giữa Huyền khí và binh khí thông thường, báo hấn cảm binh khí bình thường giao chiến trực diện với một người có thực lực tương đương cầm Huyền khí có khác nào tự sát đầu chừa.

Cơ thể võ giả có thể so với tường đồng vách sắt đối với người bình thường, nếu là vũ khí thông thường trong tay người không tu luyện thì khó có thể làm tổn thương võ giả cỡ như Từ Phong mấy may, nhưng nếu trong tay của một võ giả thì mọi chuyện lại khác, mấu chốt nằm ở tốc độ và lực lượng. Trái với những gì Đỗ Bất Quy suy tính, Từ Phong không hề tránh né lại thanh kiếm tới từ sau lưng, để mặc chúng đâm xuyên qua cơ thể của mình, hoàn toàn không có một chút phản ứng nào, giống như hấn là một xác chết không cảm giác chứ không phải là con người, mặc dù nhìn cái khe to tướng giữa ngực hấn hiện tại, chẳng ai dám tin hấn là con người cả.

Từ Phong vung thanh đại kiếm lên xé đôi một tên lính, vừa đúng lúc hai thanh kiếm của Đỗ Bất Quy xuyên qua người, cả người hấn bỗng trở nên bất động. Ở sau lưng Đỗ Bất Quy thấy Từ Phong bất động, hấn có chút kinh ngạc nhưng tuyệt nhiên không tin rằng chỉ với hai vết đâm vô vấn thể mà có thể kết liễu thân ảnh trước mắt, con quái vật mang theo một cái ló trên ngực mà vẫn nhảy múa như bình thường, đúng lúc này, hấn nâng hấn chợt cảm thấy nguy hiểm tới độ, buông tay khỏi hai thanh kiếm, Đỗ Bất Quy vội vàng nhảy lui về phía sau.

Từ Phong đứng bất động vài giây, sau đó bỗng ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng thét dài giống như đã thú, chỉ thấy linh khí thiên địa giống như thủy triều bao bọc lấy cả cơ thể hấn, hấn giống như là một vòng nước xoáy hút lấy linh khí thiên địa như vũ bão, xương cốt hấn vang lên từng tiếng crack crack, cả người hấn căng cứng lên.

“Chúc mừng chủ nhân đã đạt level 10, thưởng một điểm tiến hóa huyết mạch, một điểm tiến hóa tự do, bí thuật Địa cấp tự chọn!”

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 10

Nhanh nhẹn: 11895 (21411)

Thế lực: 10755 (19359)

Lực lượng: 11565 (20517)

Tinh thần: 6015 (10827)

Linh lực: 1830 (3294)

Trạng thái: *Đột phá cực hạn*, *Bóng đêm huy hoàng*, *Thị huyết*.

Đỗ Bất Quy dường như không thể tin vào mắt mình, tên quái vật này vậy mà có thể đột phá cảnh giới trong lúc chiến đấu, điều khiến hấn cảm thấy kinh khủng đó là lúc Từ Phong tấn cấp, hấn đã cảm nhận được một tia tu vi của Từ Phong, cái quái gì đây, từ này rồi giờ ta chỉ đang chiến đấu với một con quái vật Sĩ cấp cừu phẩm thôi ư, nghĩ đến bản thân mình có tu vi Tướng cấp bát phẩm, Đỗ Bất Quy bất giác nuốt một ngụm nước bọt, từ lúc nào Tướng cấp cao giai như hấn lại trở nên không đáng tiền vậy.

Linh lực trong nháy mắt hồi phục hoàn toàn, chỉ số bản thân như đột phá một đại cảnh giới mà tăng lên vùn vụt, Từ Phong chưa lúc nào cảm thấy mạnh hơn như bây giờ, cảm giác sức mạnh cuộn cuộn trong cơ thể khiến hấn khó có thể kiểm soát bản thân. Đỗ Bất Quy đang cảm thán, chợt nhận ra một điều quan trọng, trước đây Từ Phong chưa đột phá, hấn đã bị đuổi giết như chó nhà có tang, hiện tại thì.....không ồn rồi! Giống như để khẳng định nỗi lo lắng của hấn, Đỗ Bất Quy bỗng thấy Từ Phong quay đầu lại nhìn mình, ánh mắt Từ Phong sắc lạnh khiến cả người hấn giống như là lọt vào hầm băng ngàn năm không thể nhúc nhích được nữa phần. Thứ tiếp theo hấn nhìn thấy đó là một cái mặt nạ tu là đột ngột xuất hiện ở ngay trước mặt mình, sau đó hấn thấy một cơ thể không đầu đang phun máu tung tóe, ô, sao bộ quần áo kia có vẻ quen thuộc thế, giống như bộ quần áo mình đang mặc vậy.....ý thức của hấn chìm dần vào trong hư vô.

Từ Phong một kiếm chém đầu Đỗ Bất Quy, cảm nhận lại tốc độ của bản thân vừa rồi khi sử dụng *Thuấn bộ*, đến chính hấn cũng không thể kim được mà sợ hãi, nhanh, quá nhanh, nhanh tới mức kinh khủng, cảm giác như cơ thể hấn tan biến vào không gian, sau đó đột ngột xuất hiện trước mặt đối phương vậy, thì ra đây là cảm giác của võ giả cao giai khi di chuyển, thật là kích thích a.

Từ Phong sực tỉnh lại, bỏ cha rồi, này giờ không để ý thời gian, *Đột phá cực hạn* sắp hết hiệu lực, tác dụng phụ khiến cơ thể bị tổn thương chỉ là thứ yếu, vấn đề ở chỗ sử dụng Song trọng *Đột phá cực hạn* sẽ khiến cơ thể hấn mất khả năng hành động trong một khoảng thời gian, đối với tình cảnh của hấn hiện tại, bất động một phút cũng đủ khiến hấn chết vài chục lần rồi. Mặc kệ cơ thể đang đau đớn, Từ Phong nhảy lên mái nhà gần đó, chuẩn bị chạy trốn chết trước sự ngỡ ngàng của đám binh lính còn sống sót xung quanh. Cơ mà, kế hoạch lúc nào cũng tuyệt vời, chỉ tiếc đôi nó luôn luôn tan nhún.

“Người nghĩ giết thủ hạ của ta mà còn chạy trốn được ư, cút trở về cho ta!” một tiếng nói gần đây vang lên trong không trung, Từ Phong chỉ kịp thấy một bóng trắng lóe lên trước mắt mình, sau đó cả người hấn bỗng nhẹ bẫng, đến lúc hấn kịp phản ứng thì cả người hấn đã đáp xuống mặt đất. Một tiếng nổ cực đại vang lên kèm theo là một cột đất đã bắn tung lên không trung khiến khói bụi bay mù mịt, mặt đất giống như rung lên trước sự va chạm của cơ thể hấn, cả người Từ Phong bất động nằm giữa một cái hố siêu lớn, mặt đất vô tan tành tạo thành một cái hố sâu cả chục mét.

Thật ngạc nhiên một điều rằng, Từ Phong hấn vẫn chưa tan xương nát thịt từ cú va chạm đó, với lực đạo đủ để phá nát mặt đất được làm từ đá cứng, đến cả một võ giả cũng sẽ biến thành một bãi thịt vụn chứ đừng nói là còn sống, áy vậy mà Từ Phong hấn vẫn sống, tuy chỉ còn một hơi thở nhưng đích thì vẫn còn sống. Toàn thân hấn không còn tìm thấy một chỗ nào lạnh lạn nữa, ngoại trừ phần đầu, tay chân của hấn đều đã gãy, phần nhục thể đằng sau lưng hấn đã biến thành thịt vụn, phía đằng trước cũng không khá hơn là bao khi chúng đang trong trạng thái nứt vỡ lung tung, toàn bộ xương của cơ thể hấn đều biến thành mảnh vỡ, thứ duy nhất lành lặn đó chính là cánh tay trái của hấn.

Thứ duy nhất Từ Phong cảm nhận được đó là đau, quá đau, một cơn đau khủng khiếp khiến một người đã trải qua bao đau đớn như hấn muốn há miệng gào thét, nhưng đến cả nội tạng của hấn cũng đã biến mất, đừng nói là gào thét, đến cả thở hấn cũng không làm được.

Một thân ảnh mặc bạch y, tay cầm quạt đột ngột xuất hiện trước đồng hồ hỗn độn có thể miễn cưỡng được coi là “Từ Phong”, khuôn mặt hấn vô cùng anh tuấn, thậm chí có thể so sánh với thể loại yêu nghiệt như Từ Phong, khóe miệng lúc nào cũng cười mỉm nhẹ nhàng, lúc này hấn đang nhìn xuống cái “tác phẩm” mà mình vừa tạo ra, nở một nụ cười giễu cợt:

“Ha, đúng là quái vật, ăn một đòn trực diện của ta mà vẫn chưa chết, với thương thế của người ngày hôm qua mà vừa rồi đã có thể hồi phục lại, thậm chí còn đủ lực chém chết thuộc hạ của ta, hi vọng lần này người cũng sẽ khôi phục được, thành chủ đại nhân rất có hứng thú với người đó, ha ha ha!!!”

Từ Phong thoáng nghe thấy tiếng nói, hấn miễn cưỡng gương dậy tinh thần có chút tán loạn của mình mà mờ mắt ra, *Phân tích nhân* vẫn còn đó, hấn chưa từng giải trừ nó:

-Tên: Không rõ.

Chủng tộc: Nhân loại.

Vương cấp tứ phẩm.

Nhanh nhẹn: 81460

Thế lực: 79033

Lực lượng: 77665

Tinh thần: 40455

Linh lực: 59300

Mặc dù tinh thần của hấn có chút mong lung, nhưng điều đó cũng không ngăn Từ Phong thăm mắng một tiếng “Con mẹ nó!” ở trong đầu, cái gì đây, đánh Sư cấp Tướng cấp ra mặt, giết Tướng cấp thì xuất hiện trùn cuối Vương cấp, Từ Phong hấn hiện tại không thể hiểu nổi bản thân hấn rốt cuộc là nhân vật phụ hay là nhân vật chính nữa. Nhân vật phụ mà có hệ thống nghịch thiên? Không hợp lí lắm, thế nhưng mà nhân vật chính thể loại gì như hấn, hờ một chút là ăn hành sống dở chết dở, lỗ như hấn chết thật thì sao? Thăm giết mình một cái, ý chỉ của Từ Phong trở lại hiện thực, mấy suy nghĩ vừa rồi là sao vậy, chết đến nơi rồi còn nghĩ vãn vơ. Nhìn mấy dòng chỉ số cao tới mức khiến người khác thổ huyết của tên Vương cấp tứ phẩm kia, Từ Phong nhếch miệng cười khổ trong đau đớn khi cử động, gờ thì hấn lại mong mình trở thành nhân vật chính bằng mọi giá a, chỉ có hào quang nhảm nhí của nhân vật chính mới có thể giúp hấn thoát khỏi lúc này.

Những dòng suy nghĩ hỗn loạn đó là thứ duy nhất mà đầu óc đang dần tiến vào hôn mê của Từ Phong có thể nghĩ được lúc này. Y Mộng Lăng nhìn thân ảnh máu me bê bết trước mặt bất động không phản ứng, tuy nhiên hấn vẫn có thể cảm nhận một chút sinh cơ còn chưa tắt, ngó thấy chiếc mặt nạ vẫn còn nguyên vẹn, hấn hử một tiếng, cúi xuống thò tay muốn gỡ nó xuống, xem thử đằng sau chiếc mặt nạ này là người hay quỷ.

“Cút ngay, không được chạm vào chàng ấy!!!”

Bàn tay hấn vừa chạm vào chiếc mặt nạ, bỗng lông tóc trên người hấn dựng đứng hết cả lên, thân ảnh hấn biến mất tại chỗ, nhưng đã muộn, chỉ thấy một quả cầu lửa màu xanh lam bắn thẳng vào người hấn, sau đó nổ tung tại chỗ, hắt văng cơ thể hấn ra đằng sau. Một nữ tử toàn thân mặc bạch y bỗng xuất hiện bên cạnh chỗ Từ Phong đang nằm, hai bàn tay khẽ múa, cơ thể Từ Phong từ dưới đất bay lên, trôi nổi trên không trung, sau đó cứ như vậy bay theo nữ tử bạch y rồi khỏi nơi đây, trong nháy mắt đã mất dạng trong màn đêm.

Thở ra một búng náy, Y Mộng Lăng cả người chặt vật, trên thân vô số vết cháy nám đen, hiển nhiên là bị thương không nhẹ, hấn nhìn theo hướng nữ tử áo trắng rời đi mà sắc mặt trắng bệch: “Cứu phẩm Vương cấp!!!”

Bản đang đọc truyện *Cuồng Huyệt Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tuyệt sắc nữ tử

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hự!”, hít sâu một hơi, Từ Phong đột ngột mở mắt ra, bật ngồi dậy, cả người ướt đầm mồ hôi, chợt một cơn đau thấu xương tràn ngập khắp người khiến hấn không kim được mà kêu rên lên một tiếng khe khẽ. Cảm giác cơ thể vô cùng đau đớn, đầu óc choáng váng, hấn đưa tay lên xoa đầu, chợt nhận ra cánh tay hấn được băng bó vô cùng cẩn thận, đưa mắt xuống nhìn, hấn có thể thấy toàn bộ cơ thể hấn được cuốn trong băng vải màu trắng tinh. Hoi có chút đau đầu, hấn tự hỏi là chuyện gì vừa mới xảy ra.

Bỗng một chuỗi các hình ảnh chợt nổ tung trong đầu hấn như những thước phim quay chậm, dợ người ra một lúc, Từ Phong nở một nụ cười khổ, vậy là ta lại mới suýt chết thêm lần nữa. Hấn đã nhớ lại những việc hấn đã làm, đột nhập phủ thành chủ, tiễn Mạc thiếu gia cùng một đám vô danh tiểu tốt lên bàn thờ giã khóa thân, kịch chiến với Tướng cấp bát phẩm rồi đánh bại hấn, đột phá trong lúc nguy nan, sau đó bị một Vương cấp tứ phẩm đập dẹp lép như con ruồi, nhất nhất hấn đều nhớ lại.

“Nữ tử bạch y đã cứu mình là ai nhỉ? Mình đâu có quen biết nhiều người ở thế giới này đâu.”, Từ Phong lầm bầm, ngửi mùi thơm thoang thoảng trên chiếc giường hấn đang nằm, hấn không khỏi nghi hoặc, cái mùi này chắc chắn là của một nữ nhân, hấn chính là người đã cứu hấn, vấn đề là nữ tử duy nhất quen biết hấn nhiều hơn vài ngày chỉ có Diệp Thủy Lan, trưởng hợp này bị loại ngay lập tức, người còn lại là Vương Bảo Nhi, tuy hấn đoán có năng có xuất thân bất phàm, nhưng thực lực thì chẳng ra đâu vào đâu đâu cả, làm sao có thể cứu hấn từ tay một Vương cấp cơ chứ.

Lắc lắc đầu, hấn loại bỏ mấy suy nghĩ này ra khỏi đầu, nếu không tìm được đáp án, hấn không muốn phí sức đi tìm hiểu nữa, bây giờ hấn quan tâm tới cơ thể đang đau nhức của hấn hơn là mấy thứ khác, hấn vẫn chưa quên thảm trạng của bản thân khi dính một đòn trực diện của cao thủ Vương cấp kia, nhớ lại chỉ số cơ bản của tên Vương cấp đó, Từ Phong không nhịn được mà chửi thề, con bà nó, thảo nào người ta luôn nói dưới Vương cấp đều là rác rưởi, cách biệt giữa Tướng cấp và Vương cấp thật là con mẹ nó kinh khủng.

Thoảng kiểm tra cơ thể một chút, Từ Phong khẽ thở phào một cái, tuy cơ thể hấn vẫn còn đau đớn không thôi, nhưng hấn vẫn còn chịu được, đáng chú ý đó là cơ thể gần như bị nghiền ra thành thịt vụn của hấn đã vô cùng thần kì khôi phục lại, cũng không hấn là hoàn toàn khôi phục, nhưng ít nhất thì cũng xương ra xương, cơ ra cơ, thịt ra thịt, chứ không phải là một đồng hồ hỗn độn bầy nhầy như lúc trước. Chỉ có một vấn đề khiến hấn khó hiểu đó là, kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* khi khôi phục cơ thể hấn chắc chắn phải cần một lượng linh lực khổng lồ, nhưng lúc đó hấn đang hôn mê bất tỉnh lại vừa mới kịch chiến xong, đào đâu ra linh lực để khôi phục cơ chứ, kiểm tra tuổi thọ của bản thân thì không thấy có chút thay đổi nào, vẫn là 20 năm như cũ, có chăng thiếu đi vài ngày là cùng, chứng tỏ *Tái sinh siêu tốc* không hề lấy đi sinh mệnh lực của hấn, thật là kì lạ.

Thở dài một cách ngao ngán, đã có quá nhiều thứ bất thường xảy ra rồi, Từ Phong không muốn suy nghĩ thêm nữa, lúc này hấn mới có dịp quan sát xung quanh nơi ở của mình, đó là một căn phòng rộng đầy đủ tiện nghi, ở góc nhà có một cái giường lớn, hấn lúc này đang nằm ở trên đó, đưa mắt ra khung cửa sổ, hấn có thể nhìn thấy bầu trời đêm cùng những lâu các cao ngất phía xa, chứng tỏ căn phòng này cũng nằm ở trên cao, ít nhất đó là những gì mà Từ Phong có thể đoán được.

Nặng nhàng cử động thân hình một chút, sau khi chắc chắn rằng cơ thể của hấn ngoài những cơn đau ra thì có thể tự do di chuyển, hấn khẽ đứng dậy, chậm rãi lê bước tới bên cửa sổ. Từ khung cửa sổ, hấn có thể nhìn thấy toàn cảnh bên ngoài, dường như những gì hấn đoán là chính xác, căn phòng hấn ở đúng thật là đang ở trên cao, đoán chừng là trên 6-7 tầng lầu gì đó. Nhìn khung cảnh náo nhiệt trên những con phố bên dưới, hấn chép miệng một cái, xem ra thời gian vẫn chưa qua lâu kể từ lúc hấn được cứu, không có lí do gì phủ thành chủ không nổ tung lên sau khi biết Mạc thiếu chủ đã biến thành vài khúc thịt người, nhưng toàn thành vẫn bình tĩnh như thế này, chứng tỏ chưa ai phát hiện ra.

Như vậy cũng tốt, hấn càng có thêm thời gian chữa trị thương thế, rồi mất khỏi những con phố lung linh dưới ánh sáng đèn lồng, hấn lo lắng quay sang bên cạnh, sau đó thì, cả người hấn đóng cứng lại, hai mắt hấn mở lớn hết cỡ, miệng hấn bắt gặp há ra không ngậm lại được. Theo hướng nhìn của hấn chiếu ra, có một cây cổ thụ vô cùng cao lớn, thân cây vươn lên cao hơn cả tòa nhà hấn đang ở, cảnh là xum xuê tươi tốt, nếu chỉ có bấy nhiêu thôi thì tuyệt đối không thể nào khiến Từ Phong thất thố như vậy. Vấn đề đó là ở trên một cành cây ngay trước mặt hấn, một nữ tử vận bạch y đang ngồi, mái tóc màu trắng dài bay phất phơ trong gió đêm, đôi vai thon gọn dễ trần, dưới ánh trăng sáng bóng lên như ngọc, vòng eo nhỏ nhắn tương chừng chỉ vòng tay một cái là có thể ôm gọn vào trong lòng, kiều đồn nở nang nhưng không quá to, vô cùng tương xứng với vòng eo mảnh khảnh, nàng ngồi quay lưng về phía hấn, ngửa đầu lên nhìn vào vầng trăng tròn ở trên cao, đôi chân thon dài trắng nõn dưng đưa qua lại.

Nhìn vào năm cái đuôi cáo trắng muốt to lớn đang khẽ khàng cử động sau lưng nàng cùng với một đôi tai cáo trên đỉnh đầu, Từ Phong có ngu ngốc đến mấy cũng nhận ra nàng không phải là nhân loại. Nhưng mà nhân loại hay không, điều đó có quan trọng hay không? Nuốt nước bọt đánh “lực” một cái, Từ Phong thở hắt ra, hấn có thể thề rằng, cả đời hấn chưa từng được chứng kiến một khung cảnh tuyệt mĩ đến như vậy, tuyệt mĩ tới mức khiến tim hấn muốn ngừng đập, đến tâm trí kiên định của hấn cũng dừng hoạt động trong thoáng chốc.

Ngay lúc vừa phục hồi một chút tinh thần, nữ tử trước mắt giống như nghe thấy tiếng thờ hất ra của Từ Phong, chợt quay đầu lại nhìn thẳng vào hắn. Ngay khi nhìn thấy khuôn mặt của nàng, đại não của hắn lại rơi vào trạng thái ngừng hoạt động, chỉ thấy đó là một khuôn mặt đẹp tới mức hắn không thể nào có thể diễn tả bằng vốn từ ngữ ít ỏi của bản thân, gương mặt nàng trắng trẻo hồng hào, đôi mắt to tròn long lanh giống như là giọt sương ban mai trên lá cây, lông mi dài cong vút càng khiến đôi mắt nàng trở nên quyến rũ khó tả, bên dưới sống mũi dọc dừa là đôi môi anh đào nhỏ nhắn đỏ tươi giống như một trái dâu chín mọng.

Nhìn thấy Từ Phong đang đứng chết trân nhìn mình, nữ tử đó khẽ a lên một tiếng, thần hình yếu diệu giống như một cơn gió nhẹ bay đến bên người hắn. Từ Phong đang thất thần chợt nghe thấy tiếng y phục bay trong gió, sau đó là một thân ảnh trắng tinh xuất hiện bên cạnh hắn, một hương thơm quen thuộc thoang thoảng bay vào mũi hắn khiến hắn không tự chủ được mà hít một hơi thật sâu. Sự tỉnh lại, hắn nhận ra là mình vừa để một người không quen biết tiếp cận, sự cảnh giác của một sát thủ ngay lập tức quay trở lại với hắn, Từ Phong mặc kệ cơ thể chưa khôi phục hoàn toàn, lập tức nhẩy lui về góc phòng, hai mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của bạch y nữ tử, cả người tiến vào tư thế chiến đấu.

Trước hành động của Từ Phong, nữ tử bạch y hơi nghiêng đầu, sau đó nở một nụ cười như trăm hoa đua nở, mầu đơn khoe sắc, khiến căn phòng có chút tăm tối giống như sáng bừng cả lên, thậm chí khiến Từ Phong trong trạng thái chiến đấu phải cắn đầu lưỡi, dùng sự đau đớn của bản thân để không bị cuốn vào nụ cười đó, dù thấy mỹ lệ của nàng cao tới nhường nào. Nàng nhìn Từ Phong, ánh mắt tràn ngập sự vui mừng, mở cái miệng nhỏ nhắn của mình, một giọng nói trong trẻo vang lên: “Chàng tỉnh lại rồi à?”

Nghe âm thanh của nàng, cả người Từ Phong giống như thiếu mất mấy khúc xương, thần thể hắn có chút mềm nhũn ra, cái quái gì đây, một giọng nói trong vắt như nước suối nhưng bằng một cách nào đó lại mang theo một tia quyến rũ vô bì, hơn nữa lại vô cùng tự nhiên không chút gượng ép, giống như sự mỉa mai hoặc này trời sinh đã là một thể với nữ tử trước mắt vậy. *Phân tích nhân* của hắn được khởi động, trước khi biết được đối phương là bạn hay thù, để đảm bảo chắc ăn thì trước hết là nên tìm hiểu thực lực đã.

Chỉ là ngay khi hắn nhìn thấy chỉ số của nàng, đặc biệt là dòng chữ “Vương cấp cứu phẩm” to đùng trôi nổi bên cạnh thân ảnh của nàng, Từ Phong không khỏi há miệng rên rỉ một tiếng, ta fuck, thật là ngu ngốc mà, ta đang cảnh giác cái gì cơ chứ, một Vương cấp cứu phẩm động nhẹ một ngón tay cũng đủ nghiền hắn ra bột mịn, để phòng cái rắm á, nếu người ta muốn gây bất lợi cho bản thân hắn thì đã làm từ lâu rồi, hắn có để phòng thì cũng vô lực phản kháng.

Bạch y nữ tử thấy Từ Phong há miệng rên rỉ, thần hình yếu diệu của nàng nhào tới bên cạnh hắn, nắm chiếc đuôi trắng muốt bao bọc xung quanh người hắn vô cùng nhẹ nhàng, nàng dịu dàng nói: “Chàng sao rồi, động tới vết thương nên bị đau à? Ài, chàng chưa khôi phục hoàn toàn, đứng cứ động mạnh chứ...” nói đoạn nắm chiếc đuôi cuốn ngang người hắn, trực tiếp nâng cả cơ thể hắn lên không trung, sau đó nhẹ nhàng đặt hắn xuống chiếc giường ban nãy hắn đã nằm.

Từ Phong nằm xuống, nhìn nữ tử tuyệt sắc đang đứng bên giường mà ngẩn ngơ, cô ta chắc hẳn là một hóa hình yêu thú, điều đó có thể giải thích cho mấy cái đuôi cùng đôi tai cao trên đầu nàng, nhưng mà chẳng phải yêu thú thì nhất phải đạt tới thất giai, tức tương đương với Thánh cấp vô giả mới có thể hóa thành hình người sao, tại sao nàng chỉ có tu vi Vương cấp cứu phẩm lại có thể làm được, hơn nữa, mùi hương trên người nàng giống hệt với mùi mà Từ Phong hằng ngày thấy trên giường lúc tỉnh dậy, chắc hẳn nàng chính là người đã cứu hắn, nhưng tại sao nàng lại cứu hắn, đúng hơn là tại sao một yêu thú hóa hình lại cứu một nhân loại nhỏ bé yếu đuối như hắn, hơn nữa, nhìn vào biểu hiện này giờ của nàng, hắn có thể khẳng định nàng vô cùng có hảo cảm với hắn, thế này là thế nào.

Bàn tay của hắn chợt chạm vào cái đuôi trắng muốt của nàng ở gần đó, hắn có thể cảm nhận được lớp lông mềm mại như tơ lụa qua bàn tay của mình, cảm giác này.....có chút quen thuộc. Một tia sáng lóe lên trong đầu Từ Phong, hắn ngạc nhiên nhìn bạch y nữ tử, miệng lắp bắp: “Nàng...nàng là...nàng chính là tiểu hồ ly đó!!”

Bạch y nữ tử nhoen miệng cười rạng rỡ, gật đầu vô cùng hài lòng, cơ thể mềm mại không xương của nàng sà vào lòng hắn, giọng nàng thờ thề vang lên: “Giờ chàng mới nhận ra sao...”

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Hồ Phi Nguyệt

Nằm trên giường, Từ Phong trần trụi nhìn nữ tử bạch y mà không nói nên lời, thật đấy à, ta chỉ đoán bừa thôi mà trúng mới ghê chứ, mai sau có thất nghiệp chắc đi làm thầy bói coi tướng số cũng sống được qua ngày. Thời nào, dùng cơ nghĩ linh tính nữa, lắc lắc đầu, Từ Phong nhồm người dậy, hai tay ôm lấy vai bạch y nữ tử đấy ra, bàn tay hắn chạm vào da thịt mềm mại của nàng khiến trong lòng hắn ngứa ngáy. Tự lấy tay vỗ một phát vào đầu mình, hắn tự hỏi rằng phải chăng định lực của bản thân quá yếu hay nàng ta quá quyến rũ, câu hỏi này thì chỉ có trời mới biết, có lẽ là cả hai, đừng quên là hắn dùng hợp linh hồn với một tên “Từ Phong” khác có sở thích biến thái với Diệp Thủy Lan a, còn về nữ nhân này thì nàng chính là định nghĩa của cụm từ “quyến rũ” rồi.

Hít một hơi thật sâu, Từ Phong dùng một khuôn mặt vô cùng nghiêm túc nhìn nàng, mặc dù lúc bình thường mặt của hắn cũng không khác gì với một khối băng trời vạn năm trên biển cả, có lẽ là bây giờ hắn.....nghiêm túc hơn chút xíu mà thôi.

Bạch y nữ tử nhìn Từ Phong nghiêm mặt mà hơi nghiêng nghiêng đầu, biểu hiện trên mặt vô cùng đáng yêu, thiếu chút nữa khiến hắn không dám nhìn thẳng vào mặt nàng, chỉ ít sự thật là vậy cho đến khi nàng cất tiếng hỏi: “Sao vậy, có vấn đề gì à?”

Khẽ dang hắng một tiếng lên tinh thần, Từ Phong cất lời

“Nàng đứng thực là tiểu hồ ly đó?”

“Đúng”

“Là tiểu hồ ly bị thương gần chết trong rừng được ta cứu?”

“Đúng”

“Là tiểu hồ ly vẫn nằm ngủ trong lòng ta?”

“Đúng”

Nhìn nữ tử dùng một khuôn mặt tinh rụi trả lời từng câu hỏi của mình, Từ Phong không khỏi cảm thấy nhức đầu, hắn yếu ớt nói: “Tại sao.....”

“Tại sao lại cứu chàng đúng không?” nữ tử ngay lập tức tiếp lời hắn.

“Phải, nếu là để trả ơn ta đã cứu nàng thì hoàn toàn không cần thiết, cứu nàng chỉ là một việc nhỏ nhặt, không có gì đáng để trả ơn cả.” mặc dù có chút dỗi lòng, cứu nàng ta nào có phải là chuyện gì nhỏ nhặt đâu, hắn đã phải tiêu hao 11 năm tuổi thọ trong số thọ nguyên ít ỏi của hắn để làm như vậy, nhưng thật sự hắn không muốn có chút dính liú nào tới nàng ta cả. Hắn luôn tin rằng mình đang ở trong một cuốn tiểu thuyết nào đó, và với kinh nghiệm duyệt qua hàng trăm cuốn tiểu thuyết, hắn luôn có thể tìm được con đường để tránh né trở thành nhân vật chính. Mồ típ cứu nữ nhân xong được nàng ta đi theo đích thị là kiểu của nhân vật chính, lẽ đương nhiên hắn muốn tránh càng xa càng tốt rồi, mặc dù thực lòng mà nói, hắn cũng là một

người đàn ông có đầy đủ “tinh kiện phụ tùng và công năng”, nói hẳn không động lòng trước nàng là chuyện không thể.

“Chuyện nhỏ?”, bạch y nữ từ hỏi lại với một giọng giễu cợt, sau đó giữ đúng tông giọng như thế, cả người ngả về phía trước, khuôn mặt nàng khẽ sát mặt hắn, nở một nụ cười ma mãnh, nàng nói: “Chẳng nghĩ ta không biết gì cả ư?”.

Nhìn thẳng vào mắt nàng, Từ Phong có thể thấy một tia giễu cợt trong đó, một mùi thơm tràn thẳng vào mũi hắn khiến hắn có chút miêng đắng lưỡi khô, nuốt nước bọt đánh ực một tiếng, hắn nói: “Biết gì cơ?”

Khẽ thở dài một tiếng, bạch y nữ từ ngồi ngay ngắn lại trên giường, hai bàn tay thon dài nhẹ nhàng vuốt tóc, dùng đôi mắt ngập nước long lanh như trăng dưới đáy nước mà lườm hắn, nhỏ giọng nói:

“Chẳng thừa biết ta là một hóa hình yêu thú, thực lực của một hóa hình yêu thú tin rằng không nói chẳng cũng rất rõ ràng, có thể nói cảm nhận của bọn ta về mọi thứ xung quanh mạnh hơn nhiều so với nhân loại, mặc dù lúc đó ta bị thương nặng chút chút nữa mất mạng, nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được sinh mệnh lực ít ỏi của chàng giam đi lúc cứu ta, dùng chính tuổi thọ của bản thân để cứu một con yêu thú mới gặp lần đầu tiên, mặc dù tuổi thọ của bản thân chẳng còn bao nhiêu. Từng đó lì do, đã đủ để ta trả ơn chàng chưa?”

Miền cường cười cười, Từ Phong nói: “Nói vậy thì cũng đúng, nhưng lúc đó ta chỉ định cứu lấy một sủng vật mà thôi, chẳng phải yêu thú bọn nàng thù ghét con người sao, một yêu thú như nàng cứu một nhân loại như ta có vẻ không thích hợp lắm. .”

Ngắn người ra một chút, nữ từ che miệng cười khúc khích, một ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhẹ đưa ra điểm một cái vào trán Từ Phong: “Nhân loại? Đừng cố mà lừa ta, bất kì ai cũng có thể làm nhân loại trừ chàng ra.”

“Dựa vào đâu mà nàng nói như vậy?”

Nữ từ không nói gì mà chỉ lấy đuôi cuốn lấy cánh tay trái của hắn, khẽ ma sát với lớp giáp cốt trên tay hắn, ngụ ý không cần nói cũng biết.

Liếc nhìn cánh tay trái của mình, Từ Phong vẫn không bỏ cuộc: “Đó chỉ là di chứng tu luyện của ta mà thôi. .”

“Chẳng nghĩ đối với một yêu thú như ta thì điều gì là mấu chốt để tăng cường tu vi?” nữ từ ngắt lời.

“Đương nhiên là tu luyện. . .không đúng, đối với yêu thú thì quan trọng nhất là huyết mạch đúng không.” nói đến đây, hai mắt Từ Phong chợt mở to ra, hắn rơi vào bẫy của nàng rồi.

“Không sai, vậy chẳng nghĩ một yêu thú hóa hình như ta huyết mạch sẽ mạnh hay yếu, đương nhiên là mạnh đúng chứ, cảm giác của ta về huyết mạch vô cùng linh mãnh, ngay vào lúc chàng nhét viên đan được kì lạ đó cho ta, ta đã cảm nhận được huyết mạch của bản thân bị áp chế hoàn toàn, thay vào đó là một loại huyết mạch vô cùng mạnh mẽ khác, và nó không phải là huyết mạch của yêu thú cũng như con người, chính nó đã cứu mạng ta, và tình cờ trên người chàng ta lại cảm nhận được huyết mạch mạnh mẽ đó. Chẳng nói chàng có phải là nhân loại không?” nữ từ tìm tòi cười.

“Được rồi, nhưng nàng đã cứu ta rồi, chúng ta không nợ nần gì nhau nữa, vì sao nàng lại tò ra quan tâm ta đến vậy?”

“Ta thích, vậy thôi, ta đã sống đến mấy trăm năm rồi, đây là lần đầu tiên ta gặp một người thú vị như chàng, hơn nữa, so với những gì chàng đã bỏ ra để cứu mạng ta, việc ta cứu chàng dường như có chút quá dễ dàng rồi, không thể nói là không nợ nần gì được.”

Ôi mẹ ơi, sao ta suốt ngày gặp phải những thể loại vô lí thế này cơ chứ, trước thì là Tiểu Linh, giờ thì đến tiểu hồ ly này, Từ Phong không khỏi ôm đầu kêu khổ thầm trong lòng, càng muốn nàng ta tránh xa mình để tránh dính phải mớ típ nhân vật chính thì nàng ta lại càng bám lấy, hẳn chịu thua rồi, mà hẳn không chịu thua thì cũng vô lực để phản kháng a. Nàng ấy đã tự nhận là một hóa hình yêu thú rồi, mặc dù không biết tại sao bây giờ nàng ấy chỉ có tu vi Vương cấp cứu phẩm mà không phải Thánh cấp, nhưng chỉ vậy thôi đã đủ để khiến hắn không thể có ý kiến gì rồi. Cuối cùng hắn cũng chỉ có thể chửi tên tác giả vô danh nào đó đã ép hắn làm nhân vật chính mà thôi.

Nhìn Từ Phong cúi đầu chịu thua, nữ hồ ly cười khê, nhẹ nhàng chui rúc vào trong lòng hắn, nhỏ nhẹ nói: “Chàng được một nữ từ tuyệt sắc chăm sóc như thế này mà còn không hài lòng ư?”

Trung ra cái mặt “ta đang hài lòng đến phát khóc đây này”, hẳn liếc nhìn thân ảnh trắng muốt đang nằm trong lòng hắn, cả người chợt trở nên nóng ran, tiểu đệ của hắn dựng đứng lên như cột cờ, khẽ chọc vào mông bạch y nữ từ.

Đang rúc vào ngực Từ Phong, nữ từ chợt thấy có thứ gì đó cứng cứng chọc vào mông mình, hơi ngạc nhiên một chút, nàng chợt ồ lên một tiếng, gương mặt khẽ ửng hồng, đôi mắt híp lại một cách vũ mị, ghé miệng vào sát tai hắn, hơi thở thơm tho phả ra khiến Từ Phong rung mình: “Chàng không thành thật nha!”

Từ Phong cười khổ, bà cô của tôi ời, làm gì có một nam nhân còn đầy đủ “tinh kiện phụ tùng” nào có thể chịu được khi trong lòng là một cơ thể nữ nhân đẹp tựa tiên nữ, đang tỏa ra hương thơm nức mũi cơ chứ, trừ khi hắn là thái giám, cơ mà đương nhiên Từ Phong hẳn không phải.

Cười khòa lấp đi sự bối rối, hắn nói: “Nói chuyện này giờ, ta vẫn chưa biết tên của nàng nhi, hay đúng hơn là nàng có tên hay không?”

“Chẳng muốn biết tên của ta thì phải nói ra tên của mình trước chứ, khi yêu thú hóa hình thành nhân loại thì cũng có thể coi như là một nhân loại rồi, đương nhiên phải có tên.”

“Ta tên Từ Phong, có lẽ họ ta là Diệp, nhưng mà ta không thích, cứ gọi Từ Phong là được rồi.”

Thoát khỏi l-ng ngực của hắn, bạch y nữ từ ngồi dậy, nở một nụ cười tươi tắn khiến hai mắt Từ Phong nhìn như muốn rơi cả tròng mắt ra ngoài, nàng nói: “Ta tên Hồ Phi Nguyệt!”

Đưa tay捏 một phát đau điếng lên đầu, Từ Phong cười khổ sờ: “Phi Nguyệt tiểu thư đúng không, ta biết nàng là một hồ ly, nhưng nàng có thể thu hồi một chút nộ thuật lại được không, ta sợ đang nói chuyện với nàng mà ta vỡ tim mà chết mất.”

Hồ Phi Nguyệt chợt chồm người tới, hai tay vòng qua cổ hắn, khuôn mặt nàng cách mặt hắn chỉ chưa đến 10cm, cười nói: “Ta nào có sử dụng chút mị thuật nào đâu, còn về vụ vỡ tim, ta nhớ không nhầm thì tim của chàng cũng đã vỡ nát mấy lần rồi, cũng đâu có sao. .”

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ kẻ sát mà tìm hiểu như muốn nhảy ra ngoài, hắn vội vàng đẩy Hồ Phi Nguyệt ra: “Vậy chỉ ít nàng cũng không nên thân cận ta quá chứ, nam nữ thụ thụ.”

“Ta mặc kệ cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, chẳng phải chàng suốt ngày ôm ấp ta trong lòng sao, hơn nữa lúc ở trong rừng còn cố tình khóa thân đứng trước mặt ta nữa, sao lúc đó không thấy chàng nói mấy câu này đi” Hồ Phi Nguyệt trực tiếp ngắt lời, không để cho hắn nói hết.

“Lúc đó ta nào có biết nàng là hóa hình yêu thú, nếu biết thì. . .”

“Không được lấy lì do, sự thật vẫn là sự thật mà thôi, và lại, được một mĩ nhân như ta thân cận, chàng không muốn sao, hay là chàng có sở thích biến thái nào khác, ví dụ như là.....với đàn ông chẳng hạn.” Hồ Phi Nguyệt hai tay che miệng, làm một bộ dáng kinh ngạc nhìn hắn.

Từ Phong đang lấy một chén nước trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường để uống cho đỡ bối rối, nghe thấy Hồ Phi Nguyệt nói mà hẳn không kim được phun luôn ngụm nước trong miệng ra ngoài.

“Ta không có thú vui như vậy!!” Từ Phong nói mà gần như hét lên.

Tiếp tục rúc vào lòng Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt nở một nụ cười mãn nguyện: “Ta cũng đoán như vậy a.” nói đoạn khẽ cọ cọ má vào ngực hắn.

Từ Phong nhìn Hồ Phi Nguyệt vẫn giữ thói quen giống như vẫn còn ở dạng tiểu hồ ly mà không khỏi cảm nín, đến tận bây giờ hắn vẫn chưa hiểu chuyện quái gì đang xảy ra nữa, hẳn chỉ có thể tóm gọn lại là hiện tại hắn đang “được” một nữ nhân đẹp đến mức nghịch thiên ưa thích, đại loại vậy.

Nhìn lên bầu trời qua khung cửa sổ, Từ Phong lâm bầm: “Rốt cuộc người muốn dẫn cuộc đời của ta đi theo hướng nào hà cái tên tác giả chết tiệt kia!!”

p/s: Đồi lòi của tác giả: “Ôi trời mọi người không biết tác ngồi nghĩ lời thoại với tính cách của nhân vật Hồ Phi Nguyệt này đau đầu ra sao đâu, chi tiết thì ko thể nói rõ ko thì hông truyền mắt, cơ mà tác đang kể khổ nên mọi người đừng để ý”=))

p/s (2): Nhân vật Từ Phong có năng lực tiềm ẩn "break 4th wall" nhẹ, tức là thanh niên này ý thức được mình là một nhân vật trong truyện, mặc dù không chắc chắn hoàn toàn về điều đó nhưng đích thực đó là những gì hắn nghĩ, vậy nên mọi người đừng ngạc nhiên nếu main của chúng ta buông lời oán hận tới tác a. =))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 62: Vô đề

Hết cách, Từ Phong có oán hận thế chứ oán hận nữa cũng không thể thay đổi được sự thật là hắn bị một nữ từ tuyệt đẹp đeo bám lấy, thực tế mà nói thì trong trường hợp này sẽ có 99.99% nam nhân trên toàn thế giới này vô cùng nguyên ý được như hắn, 0.01% còn lại toàn đám đồng tính hết nên bỏ qua, Từ Phong hẳn không phải là không nguyên ý, chỉ là hắn cứ cố cảm giác đủ bản thân có làm bất kì thứ gì thì cũng không thể thoát khỏi cái kiếp làm nhân vật chính.

Mệ nó chứ, đã thế lão từ sẽ làm nhân vật chính cho vứa ý “người”, nhưng đừng mong rằng ta sẽ hành động như một quân tử gì gì đó, rủa thầm trong đầu, Từ Phong ra một quyết định trái với những gì hắn muốn. Bỗng hắn thấy mũi mình ngứa ngứa, hắt xì một cái thật mạnh, hắn tóm lấy cái đuôi trắng muốt đang ve vẩy trước mặt mình: “Nàng rành quá nhỉ!”

“Hì, rành chứ, chàng vừa nghĩ gì vậy, tự nhiên thấy chàng nghiêng răng nghiêng lợi như muốn giết ai đó vậy,” cười khê một tiếng, Hồ Phi Nguyệt nhẹ nhàng nói, mấy cái đuôi vẫn đang đưa qua lại trước mặt Từ Phong.

Ta nghĩ gì á, đương nhiên là tìm cách tống cổ đi chỗ khác cho rảnh nợ rồi, cơ mà nghĩ thì nghĩ, có cho vàng hấn cũng không dám nói ra miệng, chỉ có trời mới biết kết cục của hấn sẽ như thế nào nếu phun ra mấy câu như vậy, đừng quên người ta là một hóa hình yêu thú bằng thật giá thật đấy nhé, mặc dù chỉ có tu vi Vương cấp cứu phẩm vì một lí do nào đó, nhưng chúng đó cũng đủ để giết hấn không chín trăm thì cũng đến một ngàn lần có dư.

À mà từ từ đã, mạch suy nghĩ của Tử Phong chợt bị cắt đứt bởi một suy nghĩ mới kõe lên trong đầu. Hấn nhẹ nhàng vuốt ve kóp lông mềm mại trên chiếc đuôi của Hồ Phi Nguyệt, giống như những gì hấn đã từng làm khi nàng còn là một tiểu hồ ly, ra vẻ lo lắng hỏi:

“Nàng thật sự là một hóa hình yêu thú?”

“Đương nhiên, chẳng nghĩ ai đang đứng trước mặt chàng bấy giờ há?” Không thèm ngẩng đầu khỏi ngực Tử Phong, Hồ Phi Nguyệt nói.

“Ta nghe nói hóa hình yêu thú đều có Thánh cấp tu vi, sao nàng chỉ có tu vi Vương cấp cứu phẩm vậy?”

Hồ Phi Nguyệt nhồm người dậy, liếc nhìn Tử Phong sau đó lắc đầu nói

“Lúc chàng tìm thấy ta, ta đang ở trong tình trạng như thế nào?”

“Gần chết!”

“Ài, rồi cuộc chàng không biết hay già ngơ vậy, mới có vài ngày trôi qua, ta từ trạng thái dở sống dở chết khôi phục đến như thế này đã là cực kì tốt rồi, làm sao có thể khôi phục đầy đủ tu vi của bản thân được, Vương cấp cứu phẩm là cực hạn của ta bây giờ rồi, à nhất phải tỉnh dưỡng cả năm hoặc là có linh đan diệu dược gì đó thì mới khôi phục thực lực được.” Hồ Phi Nguyệt lườm hấn một cái rồi sau đó tiếp tục nói.

“Về cơ bản ta mới khi khôi phục được ngoại thương mà thôi, còn nội thương vẫn còn đó, mặc dù ta hiện tại có tu vi Vương cấp cứu phẩm nhưng trên thực tế lúc trước cứu chàng ta đã phải vô cùng khó khăn để tung ra được một đòn đó, hiện tại ta cũng không mạnh hơn Sĩ cấp là bao đâu.”

Một luồng tinh quang chợt kõe lên trong đầu Tử Phong: “Ý nàng là bấy giờ nàng không có chút lực chiến đấu nào?”

“Đúng vậy!” Hồ Phi Nguyệt gất đầu không chút do dự.

Bất chợt, cánh tay trái Tử Phong dùng một tốc độ cực nhanh túm lấy cổ Hồ Phi Nguyệt, cả người hấn đề lên người nàng, bàn tay trái cứng rắn siết chặt lấy cổ nàng. Đứng như những gì Hồ Phi Nguyệt nói, Tử Phong có thể cảm nhận cơ thể mềm mại của nàng không có chút lực phản kháng nào, để mặc cho hấn muốn làm gì thì làm.

Bàn tay trái vốn được cường hóa của Tử Phong siết lấy cái cổ trắng nõn của Hồ Phi Nguyệt khiến nàng khó thở, tuy vậy, gương mặt nàng vẫn không có chút gì kinh hoảng hay là phẫn nộ, nàng chỉ bình tĩnh nhìn hấn, khó nhọc nói ra từng chữ một: “Chàng muốn giết ta sao?”

“Phải, mặc dù nàng đã cứu ta, nhưng...”

“Nhưng ta đã biết quá nhiều đứng không, chủng tộc của chàng, khả năng tái sinh cùng ẩn thân của chàng, tất cả đều là bí mật không thể để lộ, phải chứ?” Hồ Phi Nguyệt chậm rãi nói, khuôn mặt bình thản không có chút cảm xúc.

Đứng như vậy, Tử Phong thật sự có ý định giết nàng, mặc dù hấn đứng thật là căm ghét dân ông làm trò đòi bai với phụ nữ, nhưng điều đó không có nghĩa là hấn sẽ không giết phụ nữ, Hồ Phi Nguyệt đã biết quá nhiều bí mật của hấn, từ chủng tộc cho đến kĩ năng đặc biệt như tái sinh hay ẩn thân, đó gần như là cốt lõi năng lực của hấn hiện tại rồi, tuyệt đối không được để lộ, nếu nàng chỉ là một con yêu thú bình thường thì cũng thôi, đáng này nàng lại là một hóa hình yêu thú, không ổn lắm. Và lại, mặc dù nàng nói hiện tại mình không có chút khả năng công kích nào, nhưng hấn không thể đoán nàng đi được khi nàng cứ bám dính lấy hấn, và Tử Phong hoàn toàn không biết nàng đang nghĩ gì trong đầu, giữ lấy nàng ở bên cạnh là một sự mạo hiểm, có trời mới biết khi nàng khôi phục lại sức mạnh thì sẽ làm gì hấn, thân cận với hấn hiện tại không có nghĩa là tương lai cũng sẽ như vậy.....

Khuôn ngực đầy đặn của Hồ Phi Nguyệt phập phồng, vô cùng khó khăn để thở, nhưng sắc mặt của nàng vẫn bình thản như nước mà nhìn Tử Phong. Chợt nàng híp mắt lại, nó một nụ cười có chút ma mãnh nhưng vẫn tràn ngập sự quyến rũ đến mê người: “Đừng có nữa, chàng không thể giết ta đâu!”

Khuôn mặt Tử Phong vô cùng nghiêm túc, sát khí của hấn tỏa ra khiến không khí dường như giảm xuống vài độ, hấn làm như không nghe thấy câu nói của Hồ Phi Nguyệt, hai hàm răng cắn chặt vào nhau, bàn tay trái dần dần tăng lên sức mạnh. Dù không có sức phản kháng, nhưng cơ thể của Hồ Phi Nguyệt vẫn là cơ thể của một Thánh cấp, năng lực phòng thủ vẫn cường hấn hơn so với cơ thể của một Tướng cấp cả trăm lần. Nhưng mà thế không có nghĩa là cơ thể của nàng là bất diệt trước Tử Phong, cơ thể vô già có khả năng phòng thủ cao, nhưng chín phần là đến từ linh lực cường hóa, với cánh tay trái của hấn, kể cả một cơ thể của Thánh cấp nhưng không có linh lực gia trì thì hấn cũng thừa sức phá hủy nó.

Không khí căng thẳng ling lẻo vì sát khí của Tử Phong, đột ngột Tử Phong buông bàn tay trái đang nắm lấy cổ của Hồ Phi Nguyệt ra, cả người giống như mất hết sức mà ngã vật sang bên cạnh nàng, thờ dãi một tiếng, hấn nói: “Tại sao nàng biết rằng ta không thể xuống tay được?”

Nghiêng người qua, Hồ Phi Nguyệt nhẹ nhàng trượt vào trong l-ng ngực hấn, miệng cười khúc khích khẽ nói: “Không có lí do, ta chỉ là có cảm giác như vậy mà thôi, nếu bắt ta phải nói rõ thì là mất chàng, cả người chàng tỏa ra sát khí bức nhân, nói thật là ta chưa từng thấy ai có sát khí khủng khiếp như của chàng, nhưng mà đôi mắt của chàng lại vô cùng lành tính, làm gì có chút sát ý nào.”

Cảm nhận cơ thể mềm mại đang rung vào ngực mình, Tử Phong không tự chủ được mà đưa tay ôm lấy Hồ Phi Nguyệt, miệng nói: “Chắc, cảm giác cũng không sai biệt lắm, nàng vẫn hành động như là sủng vật của ta vậy.”

Hồ Phi Nguyệt dùng nắm tay nhỏ nhắn của mình đập một phát vào ngực Tử Phong khiến hấn đầu tối nghiêng rặng, có chút lảm nhảm nói: “Chàng thật sự coi ta như sủng vật sao, người ta đã mất công hiện thân trước mặt chàng thế này rồi.”

“Vậy chứ nàng muốn ta phải coi nàng thành thứ gì, nhìn xem, hiện tại nàng có khác gì lúc ở dạng tiểu hồ ly nằm trong lòng ta ngộ ngây đâu.” Tử Phong nói, trong giọng có pha lẫn một chút thất bại nhẹ nhệ.

Trầm ngâm một lát, Hồ Phi Nguyệt mới đưa ra được câu trả lời của mình: “Cứ coi như là bằng hữu đi.”

Có bằng hữu nào hành động như nàng không há, Tử Phong có chút trợn mắt lên nhìn Hồ Phi Nguyệt, sau đó hấn liền câm nín, nói li với hồ ly tinh này chẳng bằng hấn đi ngủ cho xong. Chợt nhớ ra một thứ, Tử Phong vội vàng gọi ở trong đầu:

“Tiểu Linh, Tiểu Linh, đầu rồi, còn đó không?”

“Còn, giờ ngài mới nhớ đến ta à, tương là có hồ ly tinh kia thì quên ta rồi chứ..” giọng nói có chút hờn dỗi của Tiểu Linh vang lên.

“Ta đã hôn mê bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm, mới chỉ khoảng 2-3 tiếng gì đó, nếu không phải nhờ hồ ly tinh kia liên tục truyền linh lực vào cho ngài thì còn lâu mới hồi phục nhanh đến thế được.”

Nghe Tiểu Linh nói, Tử Phong cúi xuống nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ ở trong ngực mình, đã thấy Hồ Phi Nguyệt nằm trong ngực hấn ngủ quên từ lúc nào, trên mặt có thể hơi thoáng thấy chút mệt mỏi. Cười cười, Tử Phong không khỏi có chút cảm động, như thế này thì có cho hấn một cơ hội nữa hấn cũng không xuống tay được với nàng.

Đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, Tử Phong yên lặng một chút sắp xếp lại suy nghĩ của bản thân.

-Tên: Tử Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 10

Nhanh nhẹn: 12545

Thể lực: 11495

Lực lượng: 12290

Tinh thần: 6325

Linh lực: 2495.

Xem xét một chút chỉ số của bản thân, hiện tại hấn có tu vi Sư cấp nhất phẩm, nhưng chỉ số của một Tướng cấp ngũ phẩm gì đó, kết hợp với mấy kĩ năng tăng cường sức mạnh của bản thân, hấn có thể tự nhận ở Tướng cấp hấn không có đối thủ. Nhắc đến kĩ năng tăng sức mạnh, Tử Phong có chút thắc mắc:

“Tiểu Linh, chức nghiệp Thọ sản tiến hóa lên sẽ trực tiếp thành Thọ sản bóng đêm à?”

“Không, đó là vì Thọ sản là chức nghiệp phụ, bị ảnh hưởng bởi chức nghiệp chính của chủ nhân nên mới trở thành Thọ sản bóng đêm.”

Hmm, nghĩ lại thì cũng có lí, sát thủ chuyên nghiệp như hấn thì ám sát ban ngày hay ban đêm đều được, nhưng theo bản năng thì buổi tối luôn là lúc thích hợp hơn để ám sát, hai kĩ năng của “Thọ sản bóng đêm” đều cực kì hữu dụng vào buổi tối. Kĩ năng *Chiến lợi phẩm* thì không cần phải nói, nó luôn phát huy tác dụng từ trước tối giờ, hiện tại chỉ có hiệu lực cao hơn vào buổi tối mà thôi. Nhưng kĩ năng *Bóng đêm huy hoàng* thì không phải bản, 20% tăng cường cho toàn bộ chỉ số thật sự là một con số không kìa, phải biết rằng Song trọng *Đột phá cực hạn* cho hấn tối đa 40% chỉ số, cùng với *Thị huyết* là khoảng 10%, nhưng hai kĩ năng này chỉ tăng cường chỉ số cho hấn dựa trên chỉ số cơ bản, tức là lượng tăng thêm luôn cố định chừng nào chỉ số cơ bản của hấn không biến động.

Đối với *Bóng đêm huy hoàng* thì mọi chuyện lại hoàn toàn khác, kĩ năng này tăng cho Tử Phong 20% toàn bộ chỉ số, tức là nếu sử dụng Song trọng *Đột phá cực hạn* và có trạng thái *Thị huyết* ở mức cao nhất, hấn sẽ nhận được thêm một lượng chỉ số tương đương với 20% của toàn bộ chỉ số Đã được tăng cường bởi hai kĩ năng trên, tuy chỉ hoạt động vào buổi đêm, nhưng xét đến khía cạnh mạnh đến có chút thái quá của nó, Tử Phong vô cùng hài lòng với kĩ năng mới này.

“Ta nhớ không nhầm thì ta có phần thưởng khi lên level 10 phải không?”

“Đúng, chủ nhận được hệ thống thưởng một điểm tiến hóa tự do, một điểm tiến hóa huyết mạch cùng một bản Địa cấp bí thuật tự chọn.”

Hai mắt Từ Phong không khỏi sáng lên, bí thuật u, tuyệt, lại còn là Địa cấp nữa, trong nháy mắt hắn đã nghĩ ra được mình sẽ chọn một loại bí thuật như thế nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 63: Kể sáng tạo

Một trời lên cao chiếu ánh nắng chói chang qua khung cửa sổ vào trong phòng, chiếc giường trong góc phòng khẽ rung rung khi một tiếng ngáp dầy uể oải vang lên, nằm trên giường vươn vai một cái, Hồ Phi Nguyệt với bộ mặt ngái ngủ mở mắt ra nhìn xung quanh. Cảm thấy cả cơ thể của mình vẫn nằm gọn trong lòng Từ Phong, nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, chỉ để nhìn thấy hai con mắt hắn đang nhìn trừng trừng vào mình. Dụi dụi mắt, Hồ Phi Nguyệt mơ màng nói:

“Chàng dậy sớm thế, bị thương thì phải nghỉ ngơi nhiều một chút chứ....”

Trợn đôi mắt đầy to máu của mình lên nhìn hồ ly tinh trong ngực, hắn một mồi trả lời: “Có ngủ đâu mà dậy cơ chứ!”

“Hả, sao lại không ngủ, chàng đang bị thương đó, phải tập trung tinh dưỡng chứ....”

Một nam nhân đầy đủ “tinh thần phụ tùng” ôm một nữ nữ thơm phức vào lòng ca đêm mà còn ngủ được thì chỉ có thể là gay mà thôi, Từ Phong hắn không phải là gay, đương nhiên là hắn không thể ngủ được, chỉ là mấy câu này hắn không muốn nói ra, gi chứ hồ ly tinh này mà nghe thấy chắc cũng chỉ cười cười sau đó thì mặc kệ tất cả mà rúc vào ngực hắn thôi, chẳng phải ngày hôm qua cũng như vậy à.

Bóp bóp trán, Từ Phong mặc kệ Hồ Phi Nguyệt đang lăm bắm cái gì mà chữa thương, tình duyên.... ở bên cạnh, hắn đứng lên khỏi giường, bắt đầu tháo lớp băng vải trên người ra. Lớp băng vải này hắn là kiệt tác của Hồ Phi Nguyệt, nàng biết hắn có năng lực tái sinh mạnh mẽ, nhưng với tình trạng của hắn ngày hôm qua, cũng không có gì lạ nếu nàng muốn băng bó cho hắn. Thực tế thì hắn không có mặc chút quần áo nào, cả người hắn được quấn vải phủ kín từ trên xuống dưới, tuy vậy nhưng hắn vẫn có thể hoạt động bình thường, thủ pháp băng bó của nàng ta xem ra cũng không tệ.

Từ Phong tháo hết lớp vải trên người ra, để lộ một cơ thể hoàn mỹ, thân hình cao tới gần 1.9m, cơ bắp toàn thân cuộn cuộn nhưng không quá to, từng thớ cơ nổi hẳn lên đầy tính bạo tạc, mái tóc màu bạc sau vài tháng đã dài đến giữa lưng hắn, cánh tay trái bọc một lớp giáp cốt màu trắng đ-c có kích cỡ lớn hơn tay phải, nhìn trông vô cùng nổi bật, mắt trái đen tuyền không còn người, nửa mặt bên trái phủ đầy phù vân. Tầm nhìn dưới ánh nắng, Từ Phong hoàn toàn không thèm quan tâm tới việc mình khỏa thân trước mặt Hồ Phi Nguyệt, chẳng nài thì những gì cần nhìn thì nàng cũng nhìn thấy cả rồi, hắn cũng lười chả thèm quan tâm. Xoay người trước cái gương treo trên tường, hắn quan sát toàn bộ cơ thể, cổ vẻ như thương thế của hắn đã bình phục tương đối khá, chỉ còn lại vài vết bầm tím nhỏ nhoi, không quan trọng lắm, hắn cũng không định phung phí linh lực cho mấy vết thương tầm thường như vậy.

Đưa mắt nhìn cánh tay trái của mình trong gương, hắn giắt mình khi thấy sự thay đổi của nó, cả cánh tay dài và to hơn trước, lớp giáp cốt có vẻ dày hơn, kích cỡ của bàn tay hắn cũng tăng lên một chút, lớp giáp cốt cũng bọc lấy cả bả vai trái của hắn luôn, trên đó mọc lên một chiếc gai nhọn chia thăng lên trời dài khoảng 20cm, theo cánh tay cũng xuất hiện nhiều gai nhọn cong cong dọc theo chiều từ bả vai xuống bàn tay. Gai cả hai cánh tay lên, hắn có thể thấy cánh tay trái của hắn dài và to hơn cánh tay phải khoảng chừng 2 phần, khe cau mày trước những thay đổi, Từ Phong không khỏi khó xử, cánh tay trái của hắn như thể này thì quá khó để có thể che giấu, kể cả có sử dụng băng vải bọc kín đi chăng nữa thì cũng quá bất mắt.

“Tiểu Linh, cánh tay trái của ta bị làm sao đây?”, không biết thì phải hỏi, người rõ ràng tình trạng cơ thể của hắn nhất đó chính là Tiểu Linh.

“Chủ nhân lên level 10, đột phá đại cảnh giới trở thành Sư cấp vô giả, cánh tay trái biểu hiện cho một nửa huyết mạch Thiên Ma của ngài cũng được nâng cấp chứ sao, đơn giản vậy mà còn phải hỏi à.” Tiểu Linh không chút ngần ngại mà trả lời một cách chậm biếm

Quá quen thuộc với cách nói của Tiểu Linh, Từ Phong cũng không quan tâm lắm, hắn trầm ngâm một chút rồi nói: “Nếu ta sử dụng một điểm tiến hóa huyết mạch thì có thể kiểm soát được thứ sức mạnh tới từ huyết mạch Thiên Ma của ta hay không.”

Phải đợi Từ Phong lặp lại câu hỏi lần nữa, Tiểu Linh mới ngáp ngừng trả lời: “Tiểu Linh không được phép trả lời câu hỏi này của chủ nhân, ta chỉ có thể nói rằng khi huyết mạch của ngài trở thành thuần huyết Thiên Ma thì ngài có thể kiểm soát hoàn toàn năng lực này.”

“Sao lại không được phép, chẳng phải người là trí năng của hệ thống u, bản thân người là hệ thống rồi còn gì, hay là cấp bậc của ta không đủ để nhận được câu trả lời?”

“Nói sao đây nhì, câu hỏi này của ngài thực ra không cần phải có cấp độ hay gì cả để nhận được đáp án, nhưng khi ta định trả lời cho ngài ta nhận được một thông báo từ.....”

“Thông báo gì, từ đâu, nói rõ ra xem nào, sao cứ ngáp ngừng thế.” Có chút mất kiên nhẫn, Từ Phong bực tức nói.

“Ta nhận được thông báo từ.....người tạo ra Hệ thống tiến hóa!”

“Cái gì? Người tạo ra hệ thống? Thông báo nói gì?”

“Không được phép trả lời hắn, để hắn tự tìm hiểu, và nói với hắn rằng nhân vật chính cũng có thể chết đấy, cứ nói vậy là hắn sẽ hiểu. Nguyên văn đó, nhân vật chính là sao, ngài giải thích cho ta được không?”

Chaoáng váng, Từ Phong đứng đơ ra tại chỗ, một thông báo từ người tạo ra hệ thống, rồi lại còn nhắc tới cụm từ “nhân vật chính”. Con mẹ nó cái gì đấy, hắn luôn nghĩ rằng bản thân mình đang ở trong một cuốn tiểu thuyết, không ngờ nó lại là sự thật. À không, lặc lặc đầu, Từ Phong ngay lập tức bác bỏ điều đó, một tác giả không đời nào để lộ sự hiện diện của bản thân cho một nhân vật trong tiểu thuyết cả, kết hợp với việc hệ thống đã từng nhắc tới Thần cấp, tức là thế giới này thực sự có thần, có lẽ là một vị đại năng nào đó đã tạo ra hệ thống tiến hóa này, sau đó trợ giúp hắn xuyên việt tới đây làm chủ cái hệ thống này, và vị thần đó lúc nào cũng đang quan sát hắn, bằng chứng là cái thông báo được gửi đến ngay sau khi hắn vừa đặt ra câu hỏi. Ý của tên đó khi nhắc tới nhân vật chính hẳn là để nhắc nhở Từ Phong rằng, ai cũng có thể chết, kể cả là “nhân vật chính”, nôm na là khuyên hắn cẩn thận hơn. Nói thế nào thì nói, hắn cũng nhận được một cơ hội sống thứ hai từ “Kẻ Sáng Tạo”, có lẽ hắn nên cảm ơn mồi đúng, nhưng mà.....

Nhìn lên bầu trời, Từ Phong giờ gön giữa lên, con mẹ nó được lắm, cứ quan sát đi, đợi đến một ngày ta đủ mạnh, để xem ta cho người ăn hành ngập mặt ra sao. Ngay khi hắn vừa dứt lời, một tiếng nói vang vọng giống như truyền tới từ một chiều không gian khác, tràn ngập sự thần thánh vô hạn, thiếu chút nữa khiến tinh thần hắn sụp đổ vang lên: “Ta sẽ chờ!”

Rùng mình một cái, Từ Phong hoàn hồn, cả người ướt đầm mồ hôi lạnh, thật đấy à, ta chỉ nói chơi mà thôi, không ngờ hắn ta thật sự chấp nhận lời khiêu chiến từ ta mới chết chứ, thôi xong rồi, từ giờ hệ thống đảm bảo sẽ cho ra càng nhiều nhiệm vụ quái đản nữa cho mà xem, Từ Phong nghĩ tới tương lai ảm mả không khỏi cười khò, thôi thì đến đâu hay tới đó vậy, ít nhất hắn cũng biết được vài điều. Thứ nhất là mọi hành động của hắn đều được quan sát, thứ hai là chắc hắn sẽ không có một sự can thiệp trực tiếp nào của “Kẻ Sáng Tạo” kia tới hoàn cảnh xung quanh hắn, nếu có thể can thiệp trực tiếp thì kẻ đó đã không phải gián tiếp điều khiển hắn thông qua nhiệm vụ hệ thống rồi.

Nhún vai một cái, Từ Phong ngay lập tức ném ngay mấy thứ phiền não này ra khỏi đầu, nếu đã không đủ thực lực “ngịch thiên” vậy thì cứ “thuận thiên” đi, ai nói cứ phải “ngịch thiên” thì mới tốt nào.

“Từ Phong, chàng định khỏa thân đứng đó tới bao giờ?” tiếng của Hồ Phi Nguyệt vang lên đánh thức hắn trở lại thực tại. Nhận ra mình đang trong tình trạng không một mảnh vải che thân trước mặt một nữ nhân, Từ Phong có hơi bối rối một chút nhưng ngay lập tức bình thường trở lại.

“Ta khỏa thân thì sao, cũng không phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.”

Cười li hi, Hồ Phi Nguyệt bước tới bên cạnh hắn, kiễng chân lên, đưa miệng ghé sát tai hắn mà nói nhỏ: “Đúng a, những gì không nên thấy ta cũng đã thấy hết rồi.” Hơi thở thơm tho của nàng tỏa ra, giọng nói mị hoặc khiến mọi khớp xương trên người phải mềm ra làm Từ Phong không kìm được mà có phản ứng. Hồ Phi Nguyệt đưa mắt héc xuống dưới, sau đó cười khúc khích, vô mị mà nhìn Từ Phong không nói gì.

Cẩn rằng, hắn quay sang nói với giọng đe dọa: “Nàng có thể dừng việc khiêu khích ta được rồi đó, có tin là ta xử đẹp nàng ngay tại chỗ hay không.”

Hồ Phi Nguyệt ngồi lên giường, đôi chân thon dài trắng nõn vắt lên nhau, bảu ra một tư thế cực kì khiêu gợi, cười nói: “Nếu chàng dám.”

Nhìn đôi chân thon dài trước mắt, Từ Phong nuốt nước bọt đánh ực một cái, vô cùng bực tức quay mặt đi, lấy tay trong không gian giới chỉ ra một bộ quần áo sau đó mau chóng thay vào. Đợi Từ Phong trang phục chỉnh tề, Hồ Phi Nguyệt mới lên tiếng:

“Giờ thì chàng định làm gì?”

Từ Phong ngẩn người ra, ở nhì, giờ làm gì đấy, mục tiêu ban đầu của hắn là hội đầu giá của Vạn Bảo Lâu, cụ thể thì là tinh huyết của Kim Lân Mãng, trước kia hắn cần cái đó để đạt level 10, nhưng giờ thì có vẻ không cần nữa, mặc dù thứ đó vẫn có thể cho hắn rất nhiều kinh nghiệm để lên cấp, nhưng nếu không phải bắt buộc, hắn cũng không muốn mạo hiểm đi cướp lấy nó, ai mà biết được sẽ có những loại cao thủ nào xuất hiện sau khi hội đầu giá kết thúc cơ chứ.

Trầm ngâm một lát, Từ Phong quyết định hỏi qua ý kiến của Hồ Phi Nguyệt, dù gì nàng cũng sống tới vài trăm năm rồi, mặc dù chưa thật sự tin tưởng nàng, nhưng hắn có thể chắc chắn rằng hiện tại nàng không hề có ý định gì xấu đối với hắn, có chăng mục đích duy nhất hiện tại là dụ hắn cường gian nàng mà thôi, nghĩ đến những hành động của nàng, hắn không khỏi nghiến răng nghiến lợi thầm mắng hồ ly tinh dụ người.

Nghe Từ Phong trình bày về hội đầu giá, Hồ Phi Nguyệt gần như chẳng cần suy nghĩ mà đưa ra ý kiến ngay lập tức: “Ta nghĩ chàng nên đi, không nên bỏ lỡ cơ hội này như thế được, tinh huyết Kim Lân Mãng tuyệt đối không thể so sánh với tinh huyết của chàng nhưng dùng để tăng lên thực lực cũng khá tốt. Còn về việc chàng sợ gặp cao thủ, ta nghĩ mình có thể giải quyết vấn đề này dễ dàng giúp chàng.”

“Làm thế nào? Nàng hiện tại làm gì có chút chức lực nào.”

Mim cười, Hồ Phi Nguyệt híp mắt lại nói: “Thật không?”

Vừa dứt lời, Từ Phong chợt cảm thấy một áp lực giống như cả bầu trời đổ sập xuống đầu khiến hắn không đỡ được mà thò ra một búng máu ngã xuống đất. Áp lực đó chỉ lơ lửng một chút sau đó biến mất ngay, đợi Từ Phong lồm cồm bò dậy, Hồ Phi Nguyệt mới thản nhiên nói: “Ta không có chiến lực, nhưng đừng quên tinh thần lực của ta vẫn là thuộc về Thánh cấp nhé, ta nghĩ chỉ cần dùng uy áp của bản thân thôi cũng đủ để dọa vỡ mặt đám cao thủ mà chẳng sợ rồi. Hòn nữa, ta cũng có thể dùng tinh thần lực của bản thân để cảm ứng nguy hiểm mà.”

Chặt bỏ bỏ dây, Từ Phong vẫn cảm thấy cực kì khó thở, há miệng thở dốc, hắn oán hận nói: “Thế nhưng mà cũng đừng đem ta ra làm thí nghiệm ngay lập tức chứ.”

“Xì, đừng có keo kiệt đến thế, với năng lực của chàng thì một ngụm máu như thế cũng chả thấm vào đâu đâu. Và lại ta cũng không làm việc này miễn phí đâu, chàng phải trả giá đó.”

Đúng như nàng nói, chút thương thế còn con này không đáng để Từ Phong phải bận tâm, có thứ khiến hắn phải bận tâm hơn vào lúc này: “Trả giá?”

“Đúng, chàng không nghĩ rằng ta sẽ làm việc một cách miễn phí cho chàng chứ.”

“Được rồi, nàng muốn gì?”

“Muốn chàng làm một việc khá là quan trọng với ta.”

“Nói thẳng ra đi, đừng dài dòng.”

“Được rồi, cái giá để ta giúp chàng đó là…………ta muốn chàng ôm lúc nào là chàng phải làm theo, không được có chút dị nghị, được chứ?” Hồ Phi Nguyệt nháy mắt với hắn, miệng cười cười có chút trêu chọc.

Từ Phong: “………….”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Mạc Thương Lan

Tàng hình ngang nhiên đi lại trên đường, Từ Phong không khỏi thắc mắc, Hồ Phi Nguyệt cứu hắn khỏi phù thành chủ là vào đêm hôm qua, hiện tại đã là giữa trưa ngày hôm sau rồi, việc Mạc thiếu thành chủ bị tiễn lên bàn thờ năm hắn cũng đã bị phát giác ra rồi chứ, sao mọi thứ vẫn bình thường như thế này. Thắc mắc thì thắc mắc, hắn cũng không quá lo sợ, chừng nào hắn còn trong trạng thái *Nguy trạng*, trừ khi trời sập, bằng không cái lo già Mạc Thương Lan gì gì đó kia có lật tung cả thiên lên cũng không tìm được hắn. Nghĩ đến bản thân mình tội qua nhuộm dơ cả phù thành chủ, hắn không khỏi cảm thấy sườn khoải, tuy chín phần mười số người hắn giết không có liên quan tới tội ác của Mạc thiếu gia, nhưng ai bảo lúc đó Từ Phong đang nổi điên cơ chứ, có trách thì trách thiếu gia của bọn họ đã làm những việc thương thiên hại lí đi.

Nói đến thương thiên hại lí, Từ Phong chợt liếc mắt nhìn lên trời, không biết cái tên Kê Sáng Tạo kia mạnh tới mức nào, nếu hắn chỉ quan sát bản thân mình thông qua hệ thống thì cũng thôi đi, đằng này hắn lại có khả năng quan sát được những thứ khác một cách trực tiếp nữa, bằng chứng là cái nhiệm vụ cưỡng chế mà bắt hắn giết Mạc thiếu gia, nếu Kê Sáng Tạo không thể quan sát được những thực thể khác thì gần như không có lí do gì để đưa ra nhiệm vụ đó cho hắn cả. Đường nhiên không thể loại trừ trường hợp nhiệm vụ đó chỉ nhằm để tạo rắc rối cho Từ Phong hắn, nhưng khi nghĩ đến việc Kê Sáng Tạo có thể tạo ra một hệ thống trâu bò như thế này, đồng thời cứng rắn lời hắn từ một vị diện khác tới đây, đoán chừng tên đó sẽ không phè vật tới vậy.

Đang nghĩ lung tung, mũi hắn chợt cảm thấy ngứa ngứa, kim hăm ham muốn hắt xì, hắn cúi đầu xuống nhìn cục bóng trắng muốt mà hắn đang bế, không gì khác, đó chính là dạng tiểu hồ ly của Hồ Phi Nguyệt, lúc này nàng đang dùng bàn chân bé nhỏ của mình cào cào lên mũi hắn, một giọng nói vang lên bên tai: “Chàng đang nghĩ gì thế?”

Hai tiếng trước……

“Được rồi, cái giá để ta giúp chàng đó là, ta muốn chàng ôm lúc nào là chàng phải làm theo, không được có chút dị nghị, được chứ?”

“…………Cái gì?”

“Đừng có giả vờ không nghe rõ, chàng chỉ có hai lựa chọn, một là đồng ý, hai là…………đồng ý mà thôi.”

Lấy tay vỗ mạnh lên trán, Từ Phong không khỏi ngán ngẩm, lựa chọn cái rắm, nói ngay từ đầu là bắt hắn phải làm như thế có phải nhanh hơn không. Thở dài một tiếng, hắn nhìn Hồ Phi Nguyệt nói: “Ta bây giờ định đi ra ngoài, nàng có muốn đi theo không?”……

Và hiện tại thì Từ Phong đang tàng hình đi giữa phố, trong ngực là Hồ Phi Nguyệt đã trở lại dạng tiểu hồ ly. Thực ra thì hắn cũng không có ý định thực sự nào khi đi ra ngoài, chỉ là hắn cảm thấy quá áp lực khi phải ở trong phòng, ở cùng với một nữ tử đẹp tới mức nghiêng nước nghiêng thành lúc nào cũng chú rúc trong ngực hắn, là một nam nhân tiêu chuẩn, đó thật sự là một cục hình đối với Từ Phong khi chỉ nhìn mà không thể ăn.

Đầu giá hội của Vạn Bảo Lâu diễn ra vào tối nay, đã có một báo tiêu gần như vô địch đang nằm trong ngực hắn, không có lí do gì mà hắn không tham gia cả, đương nhiên, hắn chỉ có thể lên vào nhìn, chứ báo hắn hiện thân tham gia đầu giá thì……thời khỏi, không phải là hắn không có tiền, mà bởi vì hắn đang bị truy nã a……

Phù thành chủ, thư phòng riêng của thành chủ, Mạc Thương Lan đang ngồi xem xét mấy thứ sổ sách hàng ngày, nhìn mặt trời chói chang qua khung cửa sổ, hắn không khỏi thở dài, hắn ngày hôm qua không ở trong thành, mới có một ngày thôi mà công việc đã ngập đầu rồi, nhân đồng chờ trước mặt, hắn không khỏi hoa mắt, số với chả sách, cái tên Y Mộng Lăng đang làm cái trò gì vậy, giờ này rồi mà vẫn còn chưa thấy đâu. Vừa mới nghĩ đến đây, chợt có tiếng gõ cửa phòng, tiếng của Y Mộng Lăng vang lên: “Đại nhân, Mộng Lăng cầu kiến.”

Chậc, nhắc tới cái có mặt ngay, tên này linh thật, chép miệng một cái, Mạc Thương Lan ừ một tiếng cho phép Y Mộng Lăng vào.

“Hôm nay có bận gì mà tới muộn thế, hay là đôi tình đôi nết rồi, đêm qua hú hí với em nào hà…………cái quý gì đây, người làm sao thế???” ngẩng đầu lên khỏi đồng sổ sách, Mạc Thương Lan không khỏi sững sờ trước hiện trạng của Y Mộng Lăng. Chỉ thấy hắn vẫn mặc một bộ y phục màu trắng như thường ngày, nhưng khắp người là vô số vết cháy nám đen trên da thịt, lúc này đang được phủ một lớp thuốc mỡ, có lẽ là một loại thuốc trị bỏng, khuôn mặt anh tuấn thường ngày phồng rộp lên vì những vết bỏng, trông vô cùng chật vật. Tuy vậy nhưng đối với một Vương cấp vô gia như hắn, thế này cũng chỉ là thương ngoài da mà thôi, ngoại trừ trông có chút xấu xí nhưng qua vài ngày là sẽ khỏi.

Bị Mạc Thương Lan hét vào mặt, Y Mộng Lăng không khỏi có chút bối rối, nhưng ngay sau đó liền trấn tĩnh lại:

“Ngày hôm qua khi ngài rời khỏi thành, khu vực nội phủ đã bị tấn công.”

Mạc Thương Lan trừng mắt lên nói: “Hà, là ai to gan thế, có đầu tra được gì không, thảo nào từ sáng tới giờ ta cứ thấy không khí trong phủ cứ là lạ, thì ra là thế.”

Y Mộng Lăng đằng hắng một tiếng, đưa mắt nhìn xung quanh theo bản năng, sau khi xác nhận là xung quanh không có động tĩnh của một ai, lúc này mới tới gần bàn làm việc của Mạc Thương Lan.

“Ngài còn nhớ cái tên quái vật bắt từ hôm trước ngài thấy trên phố không, ngày hôm qua là chính hắn đã đột nhập vào nội phủ, tàn sát rất nhiều lính canh, một đội trưởng dưới trướng thuộc hạ cũng đã bỏ mạng.”

Hai mắt Mạc Thương Lan không khỏi sáng lên: “Như thế nào, mau nói rõ ra.”

Mất một lúc lâu mới nghe Y Mộng Lăng trình bày xong, Mạc Thương Lan không khỏi trầm ngâm, miệng nói: “Người nói tên này có năng lực ẩn thân siêu cấp, khả năng che dấu khá tức hoàn hảo, tốc độ bộc phát cực phẩm, và một cơ thể có vẻ như là bất tử phải chứ, còn gì nữa không?”

“Còn, một tên đội trưởng làm việc cho thuộc hạ là Đỗ Bất Quy có tu vi Tướng cấp bát phẩm đã giao thủ với tên quái vật đó, trong lúc chiến đấu thì có vẻ như là tên kia càng bị thương thì sức mạnh của hắn càng tăng lên, bằng chứng là việc hắn từ bị đánh chuyển ngược lại thành người đuổi giết Đỗ Bất Quy, sau đó thì tên đó đột phá ngay giữa trận chiến, cuối cùng giết chết Đỗ Bất Quy, Điều đáng chú ý là lúc hắn đột phá tu vi, khí tức của hắn bị lộ ra, và đó là Sur cấp nhất phẩm.”

“Ý ngoại là hắn dùng tu vi Sĩ cấp cứu phẩm để một tên Tướng cấp bát phẩm ra đánh cho như con hời?”

“Đúng vậy, hơn nữa hắn có vẻ như là trời sinh thần lực, Đỗ Bất Quy là người có lực lượng mạnh nhất trong số thuộc hạ của thần, nhưng tên đó dùng một tay cầm lấy thanh đại kiếm của Đỗ Bất Quy còn có phần dễ dàng hơn cả chủ nhân của nó.”

“Khà khà, thú vị, thú vị đây, sao tự nhiên lại lòi ra một tên quái thai thế này nhỉ. Mà cuối cùng thì sao, người có bắt được hắn không?”

Nói đến đây, Y Mộng Lăng có chút xấu hổ nói: “Thử lồi cho thuộc hạ, ngay khi ta hạ đó vào hắn, thì một thân ảnh nhô nhân có tu vi Vương cấp cứu phẩm xuất hiện và mang hắn đi, thương thế trên người thuộc hạ cũng là do năng ta gây ra.”

Ngừng lại một chút, Y Mộng Lăng cắn răng, ngập ngừng: “Còn một điều nữa………….”

“Hử, nói ra xem nào.”

“Tên quái vật kia đột nhập vào nội phủ không phải không có mục đích, và hắn đã…………thành công, Mạc thiếu gia…………bị ám sát rồi, sáng nay xác của thiếu chủ bị phát hiện ở bên dưới Ngự nữ phòng, toàn bộ người ở bên trong đó đều bị giết chết hết, kể cả đám đàn bà thiếu chủ giam giữ, thủ phạm nếu thuộc hạ đoán không nhầm thì không ai khác chính là tên quái thai đó.”

“Cái gì!!!!” gần lên một tiếng long trời lõ đất, bàn tay lớn của Mạc Thương Lan vỗ mạnh xuống cái bàn khiến cả cái bàn lẫn mặt đất dưới chân nổ tung, căn phòng vốn đang gọn gàng ngăn nắp chợt mịt mù trong khói bụi.

Y Mộng Lăng toát mồ hôi lạnh, vội vàng quỳ xuống: “Thuộc hạ vô năng, không thể bảo vệ thiếu chủ, xin đại nhân giáng tội!”

Đợi mãi mà không thấy Mạc Thương Lan có phản ứng, hẳn người đầu lên, chỉ để nhìn thấy một khuôn mặt không hề có chút tức giận của thành chủ đại nhân, ngược lại trên mặt hẳn là vẻ suy ngẫm cùng một chút yếu ý nhàn nhạt.

Mạc Thương Lan nhìn Y Mộng Lăng đang quý trước mặt không nói gì, hồi lâu sau hẳn mới mở miệng ra: “Đừng đây đi, cũng không phải lỗi của người, tên sát thủ kia có khả năng tăng hình, đừng nói là người, kể cả ta cũng chưa chắc có thể làm tốt nhiệm vụ được.”

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng nhị gì hết, ta nói không phải lỗi của người thì không phải, và lại, chết cũng tốt, đỡ bồi nhọ cái mặt già này của ta, hừ, Mạc gia ta tuy nhỏ nhưng không cần loại phế vật như nó.”

“Đại nhân, ngài.....ngài có ổn không đó?”

“Nói linh tinh, đương nhiên là ta ổn, đứa con trai phế vật đó, ta nhìn đã thấy chướng mắt từ lâu rồi, nếu không phải nó là con ruột của ta chắc ta cũng đã bóp chết nó từ lâu rồi, không hiểu sao ta lại có thể sinh ra một đứa bại hoại như vậy. Nếu nói ta không có chút đau buồn thì là giả, nhưng mà ta năm nay mới có 50 tuổi, một Tôn cấp như ta có thể sống tới 400 năm, ta còn tận ba phần tư cuộc đời nữa, chẳng lẽ không kiếm được thêm đứa con trai nữa để nối dõi tông đường? Cùng lắm ta kiếm thêm 3 chục ão bà, tối ngày chỉ quần nhau trên giường, ta không tin sau mười năm lại không có được một thằng nhóc.” Mạc Thương Lan trợn mắt lên nói.

Nghe Mạc Thương Lan nói một tràng dài, Y Mộng Lăng không khỏi há hốc mồm, biết là đại nhân luôn là con người lãnh huyết vô tình, đặt nặng giá trị lên trên tình cảm, nhưng mà thế này cũng quá là.....khó có thể tin nổi. Lắc lắc đầu, hẳn tự nhủ, đại nhân đã nói vậy thì tức là không sao rồi, hẳn là phận làm bề tôi không nên thắc mắc nhiều.

“Vậy có nên báo cáo việc này lại cho Đại tiểu thư không?”

“Cố chứ, tiện thể thông báo luôn ra toàn thành đi, cho dân chúng một chút công đạo, bấy lâu này thẳng con ta đã làm hại bách tính quá nhiều rồi.....Từ từ khoan đi đã, thông báo xong nhớ gọi con bé tới đây....à không tới phòng riêng gặp ta, ta có chuyện muốn nói với nó.”

Đợi cho Y Mộng Lăng đi khỏi, Mạc Thương Lan trầm ngâm một lúc, sau đó mới thở dài một cái: “Hi vọng giá trị của người sẽ đủ để bù đắp cho cái chết của con trai ta, nếu đúng như những gì ta nghĩ, hẳn chủ thượng sẽ rất có hứng thú với mi đây, khá khá.”

Nội đoạn hẳn cúi người xuống nhặt một mảnh giấy vương vãi trên mặt đất lên, với tay lấy chiếc bút ở bên cạnh viết vài dòng lên tờ giấy, sau đó gấp lại một cách sơ sài. Làm xong mọi thứ, hẳn nhìn xung quanh, sau đó khẽ hô: “Ành tui!!!”. Một thân ảnh hắc y đột ngột xuất hiện bên cạnh Mạc Thương Lan, trong sự im lặng tuyệt đối cầm lấy mảnh giấy hẳn đưa ra, sau đó lại biến mất tại chỗ.

Chấp tay ra sau lưng, hai mắt Mạc Thương Lan bắn ra tinh quang: “Hãy cầu mong chủ thượng đồng ý với kiến nghị của ta đi, bằng không thì, người nghĩ giết con trai của ta dễ dàng như vậy hả!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Hội đấu giá bắt đầu

Lang thang ca ngậy ở ngoài đường, cuối cùng Từ phong cũng đợi được đến tối, cũng chính là lúc hội đấu giá của Vạn Bảo Lâu diễn ra. Giữ nguyên trạng thái *Ẩn thân*, hẳn ráo bước về phía tòa nhà của Vạn Bảo Lâu. Hội đấu giá của Vạn bảo Lâu không diễn ra ở tòa nhà này, mà là diễn ra ở tầng ngầm bên dưới của nó, không biết là tầng ngầm đó rộng bao nhiêu, nhưng nhìn vào dòng người nườm nượp đứng chờ ở cửa vào Vạn Bảo Lâu thì Từ Phong cũng có thể đoán được chỗ đó hẳn sẽ rộng lớn vô cùng.

Cửa vào Vạn Bảo Lâu vẫn được canh gác bởi hai tên Vương cấp mà hẳn nhìn thấy mấy hôm trước, nhưng có thêm một tên Vương cấp nữa, người này làm nhiệm vụ kiểm tra vé mời cùng vé ra vào, đảm bảo không có ngoại nhân len vào trong đấu giá gì. Nói về vé mời, đó là những tấm vé được Vạn Bảo Lâu đặc biệt phân phát ra ngoài, hầu hết là để mời người của các thế lực lớn lân cận tới đấu giá hội, bọn họ chính là đối tượng nhắm đến chủ yếu của Vạn Bảo Lâu, bởi chỉ có những thế lực lớn mới có đủ tài lực để lấy được những món đồ trân quý mà Vạn Bảo Lâu đưa ra thôi. Loại vé thứ hai là loại vé người ta mua để có quyền tham gia đấu giá, cơ bản thì rất ít khi Vạn Bảo Lâu kiếm được con cá lớn từ những người này, bởi hầu hết đều là võ giả không thể lực, với giá vé lên đến 1 vạn kim tệ một chiếc, họ có thể đảm bảo một nguồn thu khá khá từ bán vé và chỉ cho phép những võ giả thực sự giàu có tham gia.

Ngồi đến đây, Từ Phong không khỏi cảm thán, đúng là tổ chức buôn bán hàng đầu đại lục, đến cái vé vào cửa cũng tìm được cách để kiếm thêm tiền đồng thời phân loại khách hàng. Nghĩ thì nghĩ thế, chứ Từ Phong hẳn cũng chẳng mất một đồng xu nào để đi vào cả, dù gì thì kĩ năng *Ngụy trang* của hẳn còn đó, hẳn cũng không có ý định sẽ tham gia đấu giá mua hàng như bình thường, ngu gì mất tiền oan.

Tuy dòng người chờ ở cửa ra vào Vạn Bảo Lâu rất đông, nhưng mọi người xếp hàng vô cùng có trật tự, Từ Phong không gặp khó khăn lắm trong việc ẩn thân chen vào bên trong. hẳn đi theo dòng người, xuống dưới tầng ngầm nơi diễn ra đấu giá. Tầng ngầm của Vạn Bảo Lâu mặc dù ở dưới lòng đất, nhưng trên thực tế thì vô cùng lớn, chia làm ba tầng cao thấp, tầng chót là cho những người phải mua vé để vào, có thể gọi là tầng “bình dân”, tầng hai thì cao sang hơn một chút, hầu hết là dành cho khách mời và một số võ giả tự do có danh tiếng, hoặc cũng có thể dành cho chủ nhân của những món đồ đấu giá, phải biết không phải món đồ nào cũng thuộc sở hữu của Vạn Bảo Lâu, có không ít món đồ được người bên ngoài đưa tới để đấu giá, và đương nhiên, Vạn Bảo Lâu sẽ thu một lượng phí sau khi đấu giá thành công. Và tầng ba, đương nhiên là dành cho khách mời, tất cả đều là khách quý từ những thế lực lớn lân cận, từ gia tộc địa phương, thế gia võ học đến những tông môn có thực lực nhất định, tất cả đều được mời. Ví dụ như gian phòng lớn nhất được xếp ở giữa kia, đó chính là phòng dành cho thành chủ Thiên Ứng thành, hoặc ít nhất là cho đại diện của phủ thành chủ.

Từ Phong nhìn quanh một hồi, sau khi không tìm thấy một chỗ trống khá quan nào, hẳn trực tiếp treo lên tầng ba, ngồi vắt vẻo ở trên thành lan can nhìn xuống dưới, vị trí này của hẳn có thể quan sát bao quát cả phòng đấu giá một cách dễ dàng, và lại hẳn có kĩ năng *Ngụy trang*, nếu hẳn không đi chuyển thì kể cả Thánh cấp cũng chưa chắc đã phát hiện ra hẳn.

Đang lúc hẳn đang quan sát dòng người ra vào, tiếng của Hồ Phi Nguyệt vang lên bên tai hẳn: “Đừng có nhìn chằm chằm vào lối ra vào như thế, này giờ có rất nhiều người cảm nhận được ánh mắt của chàng mà nhìn tới đây rồi đó, đừng có nghĩ rằng khả năng tăng hình của mình là vô địch chứ, nếu ta tập trung tinh thần thì cũng có thể cảm nhận được sự hiện diện của chàng đó, mặc dù hơi mờ nhạt.”

Từ Phong nghe vậy liền vội vàng đi chuyển ánh mắt ra khỏi cửa ra vào, hẳn không biết mục đích của Hồ Phi Nguyệt là gì khi bám dính lấy hẳn không rời, nhưng hẳn năng sẽ không hại hẳn, một Thánh cấp ra lời khuyên, hẳn không thể không nghe theo. Như để chứng minh cho lời nói của Hồ Phi Nguyệt, ngay lúc hẳn vừa rời mắt đi, một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng Từ Phong, hẳn cảm giác như có hai con mắt đang ở sau lưng nhìn chằm chằm vào hẳn một lúc lâu sau mới biến mất.

“Chắc, một hội đấu giá nho nhỏ mà có tận 3 tên Thánh cấp xuất hiện, Vạn Bảo Lâu này cũng không phải dạng vừa đâu nhì.” Hồ Phi Nguyệt chép miệng nói.

Từ Phong choáng váng: “Cái gì, năng nói là ba tên Thánh cấp? Có nhầm không đấy?”

Hồ Phi Nguyệt đột nhiên gió chân lên cao một phát đau điếng lên mặt hẳn, để lại ba vết mồm rớm máu khiến Từ Phong nổi nóng: “Năng làm cái gì thế?”

“Đó là vì không tin tưởng ta, thế thôi.” Mặc dù ở dạng tiêu hỏ y, Từ Phong có thể tưởng tượng được Hồ Phi Nguyệt nhìn vai khi nói mấy câu đó. Vết thương trên mặt hẳn lần lại chỉ trong nháy mắt, hẳn không quan tâm lắm, bởi vì mọi người hầu hết đã ổn định chỗ ngồi, hội đấu giá chuẩn bị bắt đầu!

Vạn Bảo Lâu hiển nhiên là rất coi trọng hội đấu giá lần này, dĩ nhiên là do đại chương quỹ đích thân đến chủ trì đấu giá.

“Lão phu Mã Văn Lập, là đại chương quỹ của Vạn Bảo Lâu phân bộ Thiên Ứng thành, đêm nay sẽ do lão phu đến chủ trì thịnh hội đấu giá này!”

Cắt lời là một lão già trạc thất tuần, cả người lùn tí chỉ cao khoảng 1.5m, một chiếc bụng béo tròn lún khiến vẻ ngoài của lão trông có vẻ tức cười, nhưng đừng để bị lừa bởi vẻ bề ngoài của hẳn, đại chương quỹ của Vạn Bảo Lâu, thực lực của hẳn sâu không lường được, nghe nói là còn cao hơn cả thành chủ, thực hư ra sao thì chỉ có một vài người biết.

“Không cần phải để ý, hẳn là một trong ba tên Thánh cấp mà ta nói lúc nãy, Thánh Giả đình phong, hai người còn lại đều là Thánh Giả sơ giai!” Hồ Phi Nguyệt lên tiếng nhắc nhở đúng lúc Từ Phong định dùng *Phân tích nhân* lên người Mã Văn Lập, khiến hẳn ngay lập tức quay mặt đi ngay tức khắc, đưa à, hẳn không muốn có kết cục như ngày hôm đó giải cứu Hồ Phi Nguyệt đầu, bị phát hiện ở đây thì chết chắc, nên nhớ rằng ta có chịu cứu hẳn hay không vẫn còn là ẩn số, hơn nữa Hồ Phi Nguyệt bây giờ cũng không có khả năng cứu hẳn khỏi tay một tên Thánh Giả đình phong đầu, mà chờ đã, Thánh Giả?

“Ý năng là Thánh cấp đình phong?”

“Không, nếu hẳn là Thánh cấp đình phong thì hẳn đã không ở đây làm đại chương quỹ rồi, cơ mà cái này chẳng hiện tại gì nên cần biết, chẳng chỉ cần biết nếu ta khỏi phục toàn bộ thực lực thì việc đập chết tên Mã Văn Lập này không khó khăn, nhưng hiện tại thì không được, cho nên là mặc dù rất thích chàng nhưng nếu bị phát hiện thì ta sẽ chạy trước đó.”

Không ngoài dự đoán nên Từ Phong cũng không bất ngờ cho lắm với việc Hồ Phi Nguyệt sẽ bỏ rơi hẳn nếu có biến, hẳn cũng không có tiếp tục hỏi về Thánh Giả và Thánh cấp nữa, là một tên nghiện tiểu thuyết, hẳn thừa biết cái thế loại những tăng thứ tu vi siêu cấp bị che giấu đối với những người ở dưới thấp như hẳn, có biết bây giờ cũng vô dụng.

“Năng có vẻ rất là thông thạo đối với thế giới nhân loại nhì, năng đã từng đi du lịch nhiều nơi à?” Từ Phong lo lắng hỏi.

Phốc một tiếng, Hồ Phi Nguyệt từ dạng hỏ y chợt biến thành dạng nhân loại một cách vô cùng bất ngờ khiến Từ Phong thiếu chút nữa ngã từ trên lan can xuống dưới, nếu không phải kĩ năng *Ngụy trang* đang có tác dụng lên cả hai thì chắc hẳn bọn hẳn đã bị phát hiện rồi. Ngồi trong lòng Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt hai tay ôm lấy cổ hẳn, mấy chiếc đuôi mềm mại quấn xung quanh người hẳn, cả người năng dính vào hẳn không rời, nhìn thẳng vào mắt Từ Phong, năng kêu mự cươi:

“Chàng nghĩ ta bây giờ đã bao nhiêu tuổi rồi?”

Ngụy trang chỉ dành lừa ánh mắt của người khác, chứ Từ Phong vẫn hoàn toàn có thể nhìn thấy khuôn mặt chim sa cá lặn của Hồ Phi Nguyệt đi sát vào mặt mình, hơi thở thơm tho của năng phả vào mũi hẳn khiến hẳn có chút thất thần: “Khoảng chừng hơn 200 tuổi đi.”

Búng một cái vào trán Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt nhoen miệng cười: “Sai!! Ta bây giờ đã hơn 500 tuổi rồi, chàng nghĩ với số năm ta đã sống, liệu ta có thể tìm hiểu kĩ thế giới của con người chưa?”

“Yêu thú các nàng có tuổi thọ quá lớn, vậy ta có nên gọi nàng là Phi Nguyệt bà bà không nhỉ?”

“Chàng dám?! Hừ, cảm được gọi như thế, chàng có thể gọi Nguyệt nhi cho nó tình cảm, he he, không biết chàng mà gọi ta như thế thì sẽ có cảm giác gì nhỉ.” Hồ Phi Nguyệt trừng mắt lên nhìn hắn, sau đó thì mơ màng nói

Đúng như hắn nghĩ, dù là yêu thú hay con người, đã là nữ tính thì ai cũng luôn quan tâm tới vấn đề tuổi tác cùng nhan sắc của bản thân, khổắc đầu chịu thua, Từ Phong cũng chỉ biết phải làm gì với một mỹ nhân đang ôm chặt lấy hắn nữa, “đành phải” vòng tay ôm lấy eo của nàng sau đó chú ý tới sản phẩm giá bên dưới, cũng phải nói thật là hẳn cũng rất hưởng thụ a, là một nam nhân thực dụng, bảo hẳn không có chút động lòng nào với nàng là nói káo, còn về vấn đề nhân loại-yêu thú cách biệt thì.....hắn decisamente quan tâm, làm như hiện tại hắn giống với con người lắm ấy.

“Tin tưởng rất nhiều người đều vô cùng quan tâm tới Trú Nhan Đan cùng Tú Nghiên Đan phải chứ, lão phu cũng không để các vị chờ lâu, vật phẩm tiếp theo chính là hai loại đan được này!”

Đầu giá đã bắt đầu được một lát, nhưng theo thông lệ thì lúc đầu luôn là mấy thứ vớ vẩn hoặc là hàng phổ thông, hiển nhiên không hợp pháp nhân của đám khách quý, Từ Phong thì không có nhu cầu nên cũng không để ý, và lại, hắn cũng bị Hồ Phi Nguyệt làm xao lãng nữa.

Hai loại đan được này Từ Phong biết, Trú Nhan đan thì đúng như tên gọi của nó, người dùng sẽ giữ được hình dáng khuôn mặt vĩnh viễn không thay đổi bởi tuổi tác qua năm tháng, trong khi Tú Nghiên đan thì khiến dung nhan trở nên tươi đẹp hơn, hiển nhiên đối tượng nhắm vào chính là nữ nhân.

Quy củ của đấu giá hội là trả bằng tiền mặt hoặc hiện vật có giá trị tương đương, nếu vật phẩm không thuộc sở hữu của Vạn Bảo Lâu thì chủ sở hữu món hàng đấu giá có thể ưu tiên hiện vật mà người đó muốn để trao đổi, nhưng nhất thiết phải là tiền trao cháo múc, không có tiền hay hiện vật thì không được hồ loạn, nếu không sẽ bị trục xuất ra ngoài, quy củ cũng không có gì lạ lắm đối với một hội đấu giá.

“Lần này, Vạn Bảo Lâu tổng cộng chiếm được 5 viên Trú Nhan Đan cùng 5 viên Tú Nghiên Đan! Tin tưởng công dụng của hai loại đan được này tất cả mọi người đều đã biết, lão phu dùng danh dự của Vạn Bảo Lâu cam đoan những đan được này đều là hàng thật! Bởi vì hai loại đan được này cùng một chỗ dùng hiệu quả tốt nhất, Trú Nhan Đan cùng Tú Nghiên Đan hợp cùng một chỗ là một phần, tổng cộng 5 phần!”

Bên cạnh chỗ Mã Văn Lập đứng là một chiếc bàn thấp dài phủ khăn lụa trắng, tất cả vật phẩm đấu giá khi được đưa ra ngoài đều được đặt lên trên đó, ngay khi hắn dứt lời, có hai thị nữ từ trong đi ra, mỗi người bưng theo một chiếc khay ngọc, mỗi bên là năm bình thuốc, đặt tất cả xuống chiếc bàn thấp rồi lui ra.

Mã Văn Lập từ hai bên lấy ra một bình thuốc, cất giọng nói

“Hiện tại bắt đầu đấu giá tổ 1 đan được, giá quy định là một vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá không được ít hơn một ngàn, bắt đầu!”

“Ba vạn!”

Gần như ngay lập tức, đã có người ra giá, hơn nữa lại còn là gấp ba lần giá, khiến Từ Phong không khỏi trợn mắt, hai viên đan được không có chút tác dụng gì cho chiến đấu có giá bằng với một kiện Huyền khí Hoàng giai à, cái vạ gì đây?

Thực ra đây cũng là rất bình thường, đối với nữ tính mà nói, thanh xuân cùng dung nhan chính là trọng yếu hơn tánh mạng của các nàng! Càng là mỹ nữ lại càng coi trọng dung nhan của mình, tự nhiên sẽ không tiếc một cái giá lớn để có được nó, mà nói thì Từ Phong mới để ý, số lượng nữ tính trong đây cũng không ít, chiếm khoảng một phần năm cổ người, hầu hết đều ngồi ở trong các căn phòng cho khách quý, mà kẻ cũng phải, chỉ có họ mới thừa tiền mà vung lên mua mấy viên đan được vô dụng này thôi.

Từ Phong thấy Hồ Phi Nguyệt hai mắt nhìn chăm chăm vào hai chiếc bình thuốc liễn liễn lẽ lẽ dài, nàng là yêu thú đó, hai thứ này có tác dụng gì với nàng hay không, chưa kể nàng đã hơn 500 tuổi rồi mà vẫn còn đẹp tới mức khiến người khác ngêth tho thứ này, rằng còn lo nhan sắc ư?

Bản đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 66: Địa giai Huyền khí

Rời mắt khỏi Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong cảm thấy có chút may mắn, nếu không phải rằng ta lúc nào cũng quần quít cạnh hắn thì lấy mỹ lực của nàng, một khi hắn mà nhìn thì chỉ có tiếp tục nhìn mà thôi, chứ không có khả năng kiềm chế như hiện tại.

Mặc dù Từ Phong biết rõ công dụng của hai loại đan được, nhưng giá cả thế nào thì hắn lại mù tịt, dù gì thì tất cả những gì hắn biết đều thông qua sách vở, không thể cái gì cũng biết được, nhưng nếu đã được Vạn Bảo Lâu đem ra đấu giá, hiển nhiên giá sẽ không dừng lại ở chỉ 3 vạn kim tệ như vậy.

Quả nhiên, không lâu sau liền có người tăng giá:

“4 vạn kim tệ!”

“5 vạn!”

“7 vạn!”

.....

Mãi cho đến thời điểm giá tăng lên đến 15 vạn kim tệ, người gọi giá liền thưa thớt, dù sao đây chỉ là một phần Trú Nhan Đan cùng Tú Nghiên Đan, còn có bốn phần khác! Vạn nhất sau đó chỉ cần chẳng hạn 10 vạn kim tệ là có thể mua được một phần, chẳng phải là ăn lỗ lớn ư! Dù sao thì kim tệ cũng không phải là lá khô, tùy tiện trao một cái là ra một đồng lớn.

Cuối cùng, phần đan được thứ nhất được bán với giá 17 vạn kim tệ, do chính căn phòng đại diện của phủ thành chủ mua lại, khiến Từ Phong không khỏi ngạc nhiên, một thành chủ của một đại thành thối vậy mà đã giàu có đến như vậy, không biết Diệp gia năm xưa giàu đến mức nào nữa, cơ mà có giàu thì cũng chẳng phải đã bị hủy đi sao, tóm lại thì thực lực vẫn là nhất.

Có chút nhàm chán nhìn từng phần đan được được bán đi, Từ Phong bắt đầu tính toán, vừa nãy hắn đã hỏi Hồ Phi Nguyệt vị trí của hai tên Thánh cấp còn lại, giờ thì việc của hắn đó là quan sát, nếu có món đồ hắn muốn trộm lấy rơi vào tay mấy người đó thì hẳn sẽ trực tiếp bỏ qua, rằng ta cũng nói rồi, rằng không đủ khả năng cứu hắn khỏi Thánh cấp hiện tại, ngu gì hắn lại đi mạo hiểm, còn về những người khác thì.....khắc khắc, kể rằng *Nguy trang* đúng là kĩ năng để làm đạo tặc mà.

Giá tiền của phần đan được thứ hai đã được áp chế xuống một chút, chỉ còn 15 vạn. Sau đó thì đều là giá tầm tầm như vậy bán đi, duy chỉ có phần cuối cùng được đẩy giá lên tới 19 vạn kim tệ mà thôi.

Đối với Từ Phong mà nói thì đám đan được này có bán được 1 tỷ kim tệ hẳn cũng không quan tâm lắm, cơ mà vì Hồ Phi Nguyệt đặc biệt chú ý, hẳn quyết định nếu có cơ hội sẽ tìm cách trộm về một phần cho nàng, nói đùa sao, một bảo tiêu miễn phí có thực lực Vương cấp cứu phẩm cùng tinh thần lực Thánh cấp, không lo nịnh nọt thì còn đợi đến bao giờ nữa.

Sau đám đan được, hầu hết đều là vật phẩm trân quý khác như là tranh vẽ, châu báu trang sức các thứ, người mua cũng nhiều không kém nhưng không khỏi dậy một chút hứng thú gì với hắn cả.

Trải qua hơn một tiếng nhàm chán, cơ mà thực ra cũng không nhàm chán lắm nếu xét về việc hắn đang hưởng thụ thân hình mềm mại của Hồ Phi Nguyệt trong lòng. Mã Văn Lập lấy ra một thứ khiến hắn chú ý.

“Đây là một bản Huyền giai thượng phẩm công pháp Kim Tinh Luyện Thể Quyết, giống như tên của nó, là công pháp Kim tinh luyện, ngoài hiệu dụng tu luyện như một công pháp Huyền giai thượng phẩm khác, công pháp này còn cường hóa cơ thể của võ giả, luyện đến đại thành, cơ thể sẽ cứng rắn như tinh thiết, hoàn toàn có thể chịu được một kích của võ giả cùng giai.”

Đối với lời giới thiệu của Mã Văn Lập, không một ai lên tiếng hoài nghi, ngừng lại cũng đúng. Vạn Bảo Lâu có thể trở thành tổ chức buôn bán hàng đầu đại lục thì uy tín phải được đặt lên đầu, nếu đại chương quỹ đã lên tiếng, chất lượng của bản công pháp này hẳn là không có vấn đề gì.

Khiến Từ Phong ngạc nhiên đó là cấp bậc của công pháp, Huyền giai thượng phẩm đó, là tên diện nào đã đem nó ra đấu giá vậy, phải biết đến cả siêu cấp gia tộc như Diệp gia cũng chỉ có một bộ Địa cấp công pháp làm bảo bối trấn tộc, chỉ dành cho tộc trưởng cùng những trưởng lão bậc tâm tu luyện, một bộ công pháp Huyền giai thượng phẩm cũng là quá đủ để đào tạo nên một gia tộc hạng nhất, chỉ sau siêu cấp gia tộc.

Chưa kể đến bản công pháp này có vẻ như là loại đặc biệt, công pháp kết hợp với võ kỹ, luyện đến đại thành có thể coi như là đã tu luyện được thêm một võ kĩ phòng ngự khá mạnh, một mũi tên trúng hai con nham.

Đúng như Từ Phong đoán, Kim Tinh Luyện Thể Quyết này đẩy lên một hồi tranh đoạt điên cuồng, cuối cùng được bán đi với cái giá trên trời 60 vạn kim tệ, và người mua là một nhóm người ngồi trong phòng khách quý trên lầu ba, cũng chính là nơi có một tên Thánh cấp tọa trấn.

Từ Phong hẳn vốn có hơn 3 vạn điểm tích lũy, sau khi tiền Mạc thiếu thành chủ về địa ngục thì nhiệm vụ của hắn cũng đã hoàn thành, được thêm 8 vạn nữa là tổng cộng hẳn có 11 vạn, nếu đổi hết qua kim tệ thì hẳn cũng sở hữu một lượng kim tệ khổng lồ lên đến hơn 1100 vạn kim tệ, nếu hắn có thể tham gia đấu giá một cách quang minh chính đại thì hẳn đoán chừng thừa sức mua đến quá nửa cái hội đấu giá này, nhưng vì cái nhiệm vụ chết tiệt kia mà hắn chỉ có thể ngậm ngùi ngồi xem như hiện, khiến hắn không khỏi chửi bới cái tên “Kẻ Sáng Tạo” chết tiệt kia một chập.

“E hèm, tiếp theo sẽ là đấu giá một kiện Địa giai hạ phẩm Huyền khí...”

Àm!

Không đợi Mã Văn Lập dứt lời, toàn trường liền trở nên oanh động:

“Cái gì, Địa giai Huyền khí? Tại sao không nói từ sớm để bọn ta còn chuẩn bị tiền chứ!”

“Khà khà, may mắn lần này tham gia bạn ta mang theo rất nhiều tiền, kiện Huyền khí này vào tay bạn ta là cái chắc rồi!”

“Lão già chứng quỹ này bị lên cơn à, có Địa giai Huyền khí mà không báo trước, bán được giá tốt mới lạ đó...”

Đổi mặt với một kiện Địa giai Huyền khí, đến cả những khách quý ở lâu ba cũng không ngồi yên được, thiếu chút nữa là muốn thò đầu ra khỏi cửa để nhìn ngó, duy chỉ có phòng của thành chủ vẫn im lặng, đoán chừng là tin này đã được họ biết đến bằng cách nào đó.

“Các vị, các vị khách quý bình tĩnh nào, để lão phu nói hết đã, đây là một kiện Địa giai hạ phẩm Huyền khí, nhưng rất tiếc đã bị tổn hại...”

Nói đoạn liền có người mang theo một chiếc giá đỡ lớn đặt lên trên chiếc bàn thấp, trên đó là một thanh đại kiếm dài hơn hai mét, mặt kiếm rộng đến 30cm, đích thị là một thanh kiếm khổng lồ, thân kiếm được chạm trổ hoa văn vân vân màu đỏ vô cùng tinh xảo, ở giữa chuôi kiếm là một cái hồ lô nhỏ, dường như là thiếu đi một thứ gì đó, không còn nghĩ ngờ gì nữa, đây chính là thành Địa giai Huyền khí được nói tới.

“Đây là một thanh đại kiếm Địa giai hạ phẩm Huyền khí, tên của nó vẫn là một ẩn số, người đem nó tới đây để đấu giá cũng không biết giá trị của nó, nhưng giám định sư của Vạn Bảo Lâu bạn ta sau khi giám định đã kết luận đây là một kiện Địa giai hạ phẩm Huyền khí, nhưng mà đã bị tổn hại...”

Mã Văn Lập chỉ tay về phía cái hồ lô trên chuôi kiếm rồi tiếp tục nói

“Nếu có thể bỏ yêu đan của yêu thú từ Ngũ giai trở lên vào đây thì sẽ hoàn toàn chữa trị được thanh đại kiếm này, uy lực của nó cũng sẽ tăng lên theo cấp bậc của yêu đan sử dụng, đồng thời nó cũng sẽ sở hữu năng lực tùy theo loại yêu đan, theo như giám định sư nói thì thanh kiếm này có khả năng tối đa tăng uy lực lên thành Địa giai thượng phẩm Huyền khí nếu sử dụng yêu đan của yêu thú Lục giai hậu kì hoặc đỉnh phong. Tuy bị hư hại nhưng chất liệu của nó vẫn thuộc về một kiện Địa giai Huyền khí, nên uy lực có lẽ kém hơn so với Địa giai khác nhưng so với Huyền giai thì mạnh hơn rất nhiều.”

Nghe vậy thì toàn trường có hơi thất vọng, nhưng chỉ là hơi mà thôi, chữa trị thanh kiếm này cũng không phải là không có khả năng, tuyệt đối là một thứ đáng giá để mua.

“Giá khỏi đầu là mười vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá không được ít hơn hai vạn, đấu giá bắt đầu!”

“Mười hai vạn!”

“Mười lăm vạn kim tệ!”

“Cút ngay, lão tử ra hai mươi vạn!”

.....

Nghe thanh âm hô giá huyền não, mắt Từ Phong cũng sáng lên, người khác tranh đoạt bởi vì nghĩ đến Địa giai Huyền khí, nhưng hẳn với *Phân tích nhân* thì lại khác.

-Bách Yêu kiếm (Địa giai hạ phẩm Huyền khí – Địa giai thượng phẩm Huyền khí): cấp bậc thay đổi theo chất lượng yêu đan sử dụng, có thể sở hữu hiệu ứng đặc biệt tùy vào loại yêu đan.

Chi chi: Chưa bên trong một lượng Bí Ngấn cực phẩm có giá trị cao, có thể dùng để trực tiếp đổi lấy trang bị từ trong cửa hàng của hệ thống.”

Hắn mặc xác cái trò nhét yêu đan vào để sử dụng, đùa à, yêu đan ngũ phẩm, hẳn dĩ đầu để tìm đây, cũng không thể chui vào Lam Linh sơn mạch sau đó nhờ Hồ Phi Nguyệt đánh giết yêu thú a, dù gì thì năng cũng là yêu thú, thứ khiến hắn hứng thú đó là đồng ghi chú nhỏ nhỏ ở bên dưới kia. Có thể đổi trực tiếp trang bị từ hệ thống là chuyện tốt cỡ nào ha, phải biết trong cửa hàng hồi đoái của hệ thống có rất nhiều trang bị cấp cao có chất lượng tốt hơn nhiều so với hàng bên ngoài nhưng giá cả thì khiến Từ Phong chi muốn cắn lưỡi tự sát bởi quá cao. Vì một lí do nào đó, sau trận chiến với Đồ Bất Quy, hắn cảm giác sử dụng hai thanh đoản kiếm ưa thích của mình có chút không còn hiệu quả nữa, hẳn thuận cả hai tay, với thân lực của cáng tay trái mà sử dụng đoản kiếm thì quá uổng, bằng chứng là khi hắn sử dụng thanh đại kiếm của Đồ Bất Quy thì chiến lực hẳn đã tăng lên một bậc, hẳn cần một món vũ khí mới thay thế cho Hắc Bạch song kiếm.

Bách Yêu kiếm có thể đổi lấy 5000 điểm trị giá nguyên liệu, hẳn đó chính là giá trị của số Bí Ngấn có trong nó, mặc dù Từ Phong chả biết Bí Ngấn là cái thứ cù cái gì cả, nhưng đổi được tận 5000 điểm nguyên liệu, nó chắc chắn là thứ tốt. 5000 điểm nguyên liệu, hẳn có thể nhắm tới một thứ trong cửa hàng hồi đoái mà hắn đang thực sự muốn.

-Quý kiếm Ghodroon (Địa giai thượng phẩm Huyền khí): Được tạo ra bởi Đấng toàn năng, trao cho Ghodroon như một phần thưởng, sao đó trở thành vật phẩm trong hệ thống sau khi Ghodroon bị giết...

Đấng toàn năng hẳn là cái tên đã tạo ra hệ thống này, chính là “Kẻ Sáng Tạo”, Ghodroon có lẽ là chủ nhân trước của cái hệ thống này, Từ Phong đoán như vậy, hẳn cũng không cho rằng mình là chủ nhân duy nhất của hệ thống. Ghodroon, một cái tên kì lạ, nhưng đó không phải là thứ khiến hắn chú ý tới nó, mà là kĩ năng của thanh kiếm này

-Kĩ năng:

(1)*Xuyên giáp* (bị động): năng lực xuyên thấu phòng ngự cực mạnh, vô hiệu đối với trang bị phòng ngự Thiên giai trung phẩm Huyền khí trở lên.

(2)*Quý kiếm* (chủ động): cần nuốt máu tươi của chủ nhân hoặc nạn nhân của nó, tạm thời tăng cường uy lực của thanh kiếm, tối đa đạt tới Thiên giai hạ phẩm Huyền khí.

(3)*Phá không trảm* (chủ động)(kĩ năng quần công): tích tụ linh lực sau đó giải phóng ra dưới dạng một đường kiếm quang lớn, sức công phá cực mạnh trong tầm ảnh hưởng, uy lực tỉ lệ thuận với linh lực bỏ ra. Hồi chiêu: 0 giây, linh lực yêu cầu: ít nhất 1000, không có giới hạn cao nhất.

Đúng là nó, mặc dù uy lực được đánh giá là Địa giai Huyền khí, nhưng với việc nó là sản phẩm từ một thực thể quyền năng như “hắn”, Từ Phong có thể hiểu được cho việc thanh kiếm này lại sở hữu kĩ năng riêng biệt, thứ mà chỉ có Bảo khí mới có thể có được. Đến thanh Bách Yêu kiếm kia cũng chỉ có thể có thêm hiệu ứng từ sử dụng yêu đan, ví dụ như dùng yêu đan hỏa hệ thì sẽ có hiệu ứng thiêu đốt hay lửa cháy đại loại vậy mà thôi, chứ không thể so sánh với kĩ năng của thanh quý kiếm này được. Cơ mà nghĩ đi nghĩ lại thì, Từ Phong có cảm giác đỡ khốc đở cười, hẳn giống như đang chơi game hơn là đang tu luyện a, cái gì mà “Kĩ năng quần công” chứ, khác gì mấy game hắn chơi kiếp trước đâu.

Mấy kĩ năng không cần nói cũng biết là nó mạnh, và thực tế khá là phù hợp với một tên điên giết người như nóगे giống hắn, và giá của nó là 4999 điểm nguyên liệu, vừa đủ! Nói tóm lại, ăn cướp, ăn trộm, lừa đảo, cái gì cũng được, thanh Bách Yêu kiếm này hẳn phải bự được!!

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 67: Phương án B

Trong lúc Từ Phong còn đang nghĩ ngợi thì thanh Bách Yêu kiếm bên dưới đã được nâng giá lên tới 42 vạn, mặc dù bị hư hại nhưng sửa chữa cũng không quá khó khăn, chỉ cần bỏ ra thêm một chút công sức là có thể sở hữu một thanh Địa giai hạ phẩm Huyền khí có tiềm năng trở thành Địa giai thượng phẩm Huyền khí, đối với các thế lực lớn hay đại gia tộc giàu có thì kiếm vài ba viên yêu đan đẳng cấp cao là trong tầm tay.

Nói là thế nhưng khi đạt tới 45 vạn kim tệ, số người gọi giá chỉ còn lại có hai ba người cạnh tranh với nhau, không phải vì những người khác không có tiền, mà là một thanh Huyền khí, kể cả là một thanh Địa giai Huyền khí thì cũng không đáng để đấu tư quá nhiều tiền vào đó, bởi vì Huyền khí chỉ thực sự có giá trị cao khi đặt vào tay võ giả dưới Tôn cấp mà thôi.

Võ giả từ Tôn cấp trở lên rất ít khi sử dụng Huyền khí, bởi vì riêng khả năng tấn công cùng phòng thủ của bọn họ đã vượt trội hơn so với Huyền khí thông thường rồi, giả dụ một Tôn cấp dùng hộ thể cương khí bao quanh người, dù có dùng Thiên giai Huyền khí cũng chưa chắc đã phá được lớp phòng thủ đó, trừ khi người sử dụng cũng là một Tôn cấp tương đương.

Thế nhưng phải biết lần này tham dự đấu giá không chỉ có các thế lực lân cận mà còn có đại diện của những gia tộc và tông môn ẩn thế, những thế lực này mạnh hơn rất nhiều so với gia tộc thế tục thông thường, nói không quá chứ chỉ cần một thế lực thôi cũng có khả năng san phẳng Căn Nguyên đế quốc vài ba lần, gây dựng lại rồi sau đó san phẳng thêm lần nữa. Cao thủ Tôn cấp, Thánh cấp của những thế lực này hầu hết đều có thể trang bị cho mình một kiện Bảo khí, không có khả năng vẫn còn sử dụng Huyền khí.

Nhất đến Bảo khí, nếu coi sức mạnh của một Thiên giai thượng phẩm Huyền khí là 100, thì sức mạnh của một thanh Hoàng giai hạ phẩm Bảo khí chính là một vạn. Không chỉ được tạo thành từ những nguyên liệu cao cấp hơn rất nhiều, mà bên trong một kiện Bảo khí còn được khắc của phù văn nhưng không phức tạp như phù văn. Chính vì thế mỗi kiện Bảo khí đều có những năng lực đặc biệt cùng kĩ năng riêng biệt vô cùng mạnh mẽ, sở hữu một kiện Bảo khí, thậm chí là Bảo khí hạng bét thì cũng giống như trên tay cầm 10 kiện Thiên giai thượng phẩm Huyền khí cùng với một tá phù lệ vậy, bên nào mạnh hơn thì chắc không cần phải bàn.

Đối với những thế lực đó thì kiện Địa giai Huyền khí này chỉ dùng ở mức hàng cao cấp, chứ không phải là thứ họ thực sự cần, mục đích chủ yếu để dùng nó với họ có lẽ chỉ là để cho hậu bối sử dụng hoặc dùng để thưởng cho hậu bối.

“47 vạn!!”

Sau khi một phòng khách quý trên lầu ba ra giá 47 vạn, không còn ai lên tiếng nữa, mặc dù Từ Phong không quá thông thạo giá cả trên thị trường, nhưng có vẻ nhưng cái giá này là hợp lí đối với một kiện Địa giai Huyền khí bị tổn hại. Đúng lúc tưởng như người ra giá 47 vạn kia đã có được kiện Huyền khí, một âm thanh càn rỡ vang lên: “47 vạn và 1 kim tệ!!”.

Đúng lúc này, lại xuất hiện một gia hỏa gây sự, không chỉ phá hủy quy định mỗi lần tăng giá trên hai ngàn kim tệ, mà còn tăng đúng chỉ một kim tệ, không phải phá đám gây sự thì là gì. Điều đáng kinh ngạc đó là mặc dù ngang nhiên phá hư quy củ, nhưng Mã Văn Lập cũng không có phản ứng gì kịch liệt, mà chỉ híp mắt lại nhìn, miệng vẫn nở một nụ cười mỉm như thường lệ.

Một tiếng mở cửa nhỏ vang lên, từ trong gian phòng khách quý trên lầu ba vừa mới ra giá phá đám, rất vừa vặn lại ở phía đối diện với phòng đã ra giá 47 vạn, một thanh niên hoa phục nhẹ nhàng tiến sâu đi ra, tựa người vào thành lan can, khuôn mặt có chút khiêu khích nhìn về phía đối diện.

Không ngoài dự liệu, từ căn phòng đối diện cũng có một thanh niên đi ra, chỉ khác ở chỗ là người này mặc một thân bạch y, bước đi bông bênh như gió thổi, khuôn mặt anh tuấn có chút nghiêm nghị, vừa bước ra đã cất tiếng: “Ta tưởng là ai, hóa ra

là tên hoa hoa công tử Triệu Đông Dương nhà ngươi, sao thế, từ nữ nữ ngươi chuyển hứng thú qua bảo vật rồi hả?”

Thanh niên họ học tên Triệu Đông Dương không nói gì mà chỉ cười ha ha: “Ái nói ta không thích nữ nữ nữa, chẳng qua ta không muốn ngươi có được kiện Huyền khí này thôi, có ngon thì ra giá cao hơn đi, ta biết Mộ Dung Bạch nhà ngươi nhiều tiền mà haha.”

Thấy hai thanh niên đầu khẩu, xung quanh mọi người bắt đầu xì xào bàn tán, Từ Phong nghe ngóng một chút mới biết được lí do tại sao Mã Văn Lập không hề phản ứng, hai thanh niên đó tới từ hai thế gia võ học lần lượt là Mộ Dung gia và Triệu gia, và ngạc nhiên đó là hai thế gia võ học này có thực lực kinh người, so sánh với Lăng Hư Cung – tông môn đứng sau cả Căn Nguyên đế quốc, thì chỉ có hơn chứ không có kém, bảo sao Mã Văn Lập chỉ đứng yên xem kì biến. Hai gia tộc này trước đến nay đều có mâu thuẫn sâu sắc, còn về mâu thuẫn ra sao thì có rồi mới biết, Từ Phong hẳn không quan tâm.

Đối với việc Huyền Linh đại lục có rất nhiều gia tộc cùng tông môn có thực lực cực mạnh nhưng không nổi tiếng ở thế tục thì Từ Phong cũng không quá lạ lẫm, nhưng mắt thấy đến một Thánh cấp cường giả như Mã Văn Lập, hơn nữa lại được cả Vạn Bảo Lão chống lưng cũng không dám tùy tiện đắc tội với Triệu Đông Dương mặc dù hẳn là người đã phá hư quy củ trước càng khiến Từ Phong khác ghi thêm về tầm quan trọng của thực lực trong thế giới này.

Mộ Dung Bạch nghe Triệu Đông Dương khiêu khích trắng trợn thế cũng không có vẻ gì phiền lòng, hắn cười lạnh một tiếng nói:

“60 vạn!!! Bàn thiếu gia thiếu gì thì thiếu chứ tiền thì luôn luôn thừa!”

.....

“Ăn chơi trác táng a, đây là cầm tiền ra tranh đấu mặt mũi chứ còn gì nữa.”

“Một lần tăng giá 13 vạn kim tệ, từ lúc nào kim tệ giống như một đồng sắt vậy, nói tới là tới...”

Mọi người xì xào bàn tán, 60 vạn lượng ở một đấu giá hội thì không là gì, nhưng mà vì một thanh Huyền khí bị hao tổn như vậy thì tuyệt đối là không đáng.

“Ha ha, 60 vạn 1 kim tệ!!!”

“70 vạn!”

“70 vạn 1 kim tệ!!”.....

Giá cả một đường tăng cao, mọi người bắt đầu cảm thấy hứng thú, đây giống như biến thành hai nhà Mộ Dung - Triệu gia tranh đấu khí lượng với nhau, không hứng thú mới lạ.

Từ Phong nhàm chán ngồi nhìn hai tên điên đầu vô mồm, không ngừng tăng giá, trong lòng không khỏi mắng thảm, hắn rất muốn thanh Bách Yêu kiếm này, nhưng nó rơi vào tay ai trong hai người này không quan trọng, quan trọng là hắn có khả năng lấy được nó hay không mà thôi, thứ đấu giá đằng sau thanh Huyền khí này mới là mục đích chính của hắn đêm nay.

Cuối cùng thì Mộ Dung Bạch chiến thắng với cái giá trên trời 120 vạn kim tệ, đủ để khiến một vài thế lực trung bình ở đây phả sản. Thua cuộc nhưng Triệu Đông Dương cũng không có vẻ gì là phiền lòng, có vẻ mục đích của hắn chỉ là khiến Mộ Dung Bạch bỏ ra số tiền gấp ba mua về một thanh đồng nát sắt vụn mà thôi, tuy nhiên nhìn về mặt của Mộ Dung Bạch thì không có vẻ gì là tiếc tiền cả, đoán chừng hắn coi trọng chiến thắng trên tinh thần này hơn là đám kim tệ đó.

“Vật phẩm đấu giá tiếp theo là tinh huyết Kim Lân Mãng, Thiết Lân Mãng là tam giai yêu thú sống sâu trong rừng rậm, khi trưởng thành toàn thân sẽ có màu vàng óng ánh nên được gọi là Kim Lân Mãng, là yêu thú có thực lực ngũ giai sơ cấp, một số con có thể đạt tới ngũ giai cao cấp nếu ăn được thiên tài địa bảo nào đó, tinh huyết của nó là một thứ trân quý có thể dùng để luyện đan, hoặc sử dụng trực tiếp giúp tăng lên tu vi. Những điều này không lạ lẫm đối với mọi người, bảo hù không dài dòng nữa, giá khởi điểm 15 vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá không thấp hơn 1000, bắt đầu!”

Trái với dự tính của Từ Phong, sau khi Mã Văn Lập ra giá, cả phòng đấu giá trở nên im phăng phắc, thậm chí đến một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, lấy lần lạ, hắn bèn hỏi Hồ Phi Nguyệt: “Đây là thứ tốt, sao không ai có vẻ như là có hứng thú với nó nhỉ?”

“Thứ tốt? Chẳng nghĩ đi đâu thế, cái thứ này ặc dù là tinh huyết của ngũ giai yêu thú nhưng mà là gần gà không hơn không kém.” Hồ Phi Nguyệt liếc xéo hắn nói.

“Tại sao?”

“Đúng là nó có thể đem đi luyện đan, nhưng theo ta được biết, tinh huyết của Kim Lân Mãng có được lực quá mạnh mẽ, dùng để luyện chế đan được rất dễ khiến đan lò bị nổ tung, ít nhất phải là thất giai Thánh đan sư thì mới có thể kiểm soát được lực của nó, hơn nữa cái thứ này chỉ có thể dùng để luyện chế ngũ phẩm đan được, chẳng nghĩ Thánh đan sư sẽ bỏ công đi luyện chế ngũ phẩm đan được hả? Còn về việc trực tiếp sử dụng để tăng tu vi, nằm mơ đi, chỉ có cơ thể yêu thú như bọn ta mới đủ khả năng chịu được được lực bộc phát hung mãnh của nó thôi, người bình thường sử dụng thì kinh mạch không bị phá nát mới là lạ đó.”

Nghe Hồ Phi Nguyệt giải thích, Từ Phong không khỏi cười khò, thảo nào không thấy ai hứng thú với nó, thì ra là gần gà, bỏ đi thì tiếc mà giữ lại thì vô dụng, nhưng mà đối với hắn thì khác, hắn không thể luyện đan, nhưng trực tiếp phục dụng thì được a, còn về thương tổn đối với kinh mạch, nó là cái gì vậy, chưa từng nghe nói tới.....Có năng lực hồi phục biến thái cũng là một lợi thế.

Mã Văn Lập liên tục hô giá nhưng không có ai mua, mắt thấy Kim Lân Mãng tinh huyết sắp bị bảo lưu, với sự bảo vệ của Vạn Bảo Lão, Từ Phong không thể nào có thể lấy được nó, cực chẳng đã, hắn liền dùng tới kế hoạch B, một kế hoạch mạo hiểm.

“15 vạn!”

Tất cả mọi người trong phòng đấu giá không hẹn mà cùng quay lại nhìn xem là tên ngu ngốc nào thừa tiền mua cái thứ gần gà này thế, chỉ thấy ở trong một góc tối xa tít mù gần cuối lầu một, một thanh niên tóc trắng che nửa mặt, trên vai là một tiểu hù ly trắng muốt, chính là người vừa lên tiếng.

P/s: Sorry anh em, mấy nay bận quá không có thời gian viết, mong mọi người thứ lỗi....

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Tinh huyết tới tay!

“Cái thứ vô dụng này mà cũng có người muốn mua há, ngại tiền trong người nhiều quá à?”

“Ai mà biết được, nhờ đâu người ta cần thì sao.”

“Xì, vớ vẩn, nhìn cái mặt non choét kia của hắn thì cần cái gì, có mà thừa tiền quá thì có...”

Tiếng xì xào bàn tán vang lên không ngớt, Từ Phong hẳn mặc dù đã lường trước rồi nhưng cũng không khỏi cười khò, bọn mả làm như ta muốn ra mặt mua nó lắm ấy. Quả thực, đây là kế hoạch mạo hiểm của hắn, hắn đã vài lần để lộ khuôn mặt thật của mình, có thánh mới biết được liệu có ai nhận ra hắn ở đây hay không, trên mặt hắn thì lạnh lùng không một chút cảm xúc, nhưng nào có ai biết được hắn giống như đang ngồi trên chảo lửa vậy.

Mã Văn Lập dùng một ánh mắt có chút cảm kích hướng tới hắn mà nhìn, không vì lí do gì khác, chỉ vì Từ Phong đã ra giá để mua tinh huyết của Kim Lân Mãng, 15 vạn kim tệ không quá lớn, nhưng để một vật phẩm không thể đấu giá được mà bảo lưu lại sẽ khiến danh tiếng của hội đấu giá bị ảnh hưởng lớn, tuy đối với tổ chức lớn như Vạn Bảo Lão thì chút danh tiếng đó không đáng vào đâu, nhưng làm ăn là làm ăn, không ai muốn danh tiếng của mình bị thuyên giảm cả.

Đợi một lúc lâu không thấy có ai ra giá, Từ Phong gần như chắc chắn có thể lấy được tinh huyết Kim Lân Mãng, thì một giọng nói đáng ghét đến mức Từ Phong chỉ muốn lao lên lầu ba bị gậy cổ cái tên vừa lên tiếng.

“Hôm nay toàn người nhiều tiền nhè, đến một tên vô danh tiểu tốt ngồi trong xô nhà cũng lòi ra được một đồng tiền, thứ vị đó, bần thiếu gia ra 20 vạn lượng!!”

Chủ nhân của giọng nói này không ai khác chính là Triệu Đông Dương, người lúc này phá đám thanh Bách Yêu kiếm. Mặc dù hận tới ngứa răng cái tên nhị thế tử ăn chơi trác táng này, nhưng Từ Phong đánh phải nhân, nói thế thôi chứ nếu hắn không nhân thì cũng chả làm được gì, *Phân tích nhân* của hắn không phải để chơi, dòng chữ Vương cấp nhất phẩm to đứng bên cạnh Triệu Đông Dương đủ khiến Từ Phong hẳn cách xa một vạn tám ngàn dặm cho lành.

“30 vạn!!!”

Từ Phong có ý tăng giá nhằm khiến tên kia thấy không đáng mà lui, ai ngờ lại phản tác dụng..

“Thích tăng giá há??? 50 vạn!! Con bà nó một tên đàn đen cũng dám chống đối lão tử hà, ngon thì tăng giá đi!!”

Từ Phong có chút chần chờ, một mặt hắn thật sự muốn nâng giá lên vô vàn mặt cái tên chết tiệt đang nhảy múa trên lầu ba kia, một mặt khác hắn lại tự nhắc mình không nên mạo hiểm, đúng lúc hắn đang suy nghĩ có nên trả giá không, một giọng nói vang lên, nghe giống hệt giọng hắn: “100 vạn!!!!”

“What the fuc.....” Từ Phong thiếu chút nữa phun ra câu chửi thề quen thuộc kiếp trước của hắn, hắn không chút khó khăn gì trong việc xác định người vừa lên tiếng. Khiến hắn có chút cảm nín đó là người lên tiếng đang nằm trên vai hắn, chính là Hồ Phi Nguyệt, hẳn không rõ làm sao năng có thể giá giọng hắn nhưng mà thế này chẳng phải là chơi hơi lớn rồi sao.

Cố gắng giữ cho khuôn mặt bình tĩnh nhất có thể, hần hỏi nghiêng đầu nói khẽ: “Nàng làm cái gì vậy, bị tên nhĩ thế tổ kia thù hằn thì không ổn chút nào đâu, hiện tại ta cũng không có trong trạng thái an toàn.”

“Yên tâm đi, có ta ở đây chẳng còn sợ gì nữa, chỉ cần rời khỏi đây thì chẳng dùng cái bí pháp tàng hình kia là được mà.”

Nghe đi nghe lại, nếu Hồ Phi Nguyệt muốn hại hần thì đã làm từ lâu rồi, hần có chút yên lòng trở lại

Quả bom 100 vạn kim tệ của hần quăng ra khiến cả phòng đầu giá dường như nổ tung.

“Ta cứ nghĩ mấy vị khách quý ở trên lầu ba mới là đại gia, không ngờ ở dưới này cũng ngoa hồ tàng long ghê gớm a.”

“100 vạn kim tệ cho một thứ gần già, được, tên nhóc này, lao từ thích hần rồi đó, ha ha ha...”

.....

Mã Văn Lập thật sự hoảng rối, với mấy chục năm trong nghề, hần thừa biết độ khó khi cố gắng bán một thứ như tinh huyết của Kim Lân Mãng, nhưng lần này hần không thể từ chối người bán nên mới miễn cưỡng đưa thứ này lên sàn đấu giá, hần đã cố tình giảm giá xuống để có thể bán được, nhưng cuối cùng không ngờ lại có thể bán được tới tận 100 vạn kim tệ, cái này nào phải giá của một vật phẩm bậc trung, đây là giá của vật phẩm áp trục rồi đó.

“Ta không tin một tên vô danh như người lại có được 100 vạn kim tệ, đừng mong hô giá giả bừa bãi ở đây mà có thể yên ổn được.”

Nghe Triệu Đồng Dương tức giận hét lên, mọi người mới sực bừng tỉnh, phải rồi, hô giá là một chuyện, có trả được hay không là chuyện khác, nhìn thanh niên trẻ tuổi này thì không thấy có chút gì là có 100 vạn kim tệ cả.

Khẽ nhủ mảy, Từ Phong quyết định tin tưởng Hồ Phi Nguyệt, dù gì nằng đã cứu hần một mạng, hần là người không thích mất nợ a, cùng lắm là chết thôi chứ gì, hần không phải là chưa từng chết qua. Giá vô thò tay vào trong áo choàng, hần lấy ra một chiếc túi nệm xuống đất, rất nhanh liền có một tên nhân viên đi ra cầm lấy chiếc túi rồi bắt đầu xem xét bên trong.

Vài phút trôi qua, người nhân viên đó mới ngẩng đầu lên, hơi run run nói: “Bên trong có tổng cộng 1000 bạch tinh tệ không thiếu một xu, tương đương với 100 vạn kim tệ.”

Bạch tinh tệ là đơn vị tiền siêu cấp, thường chỉ sử dụng trong giao dịch cực lớn bởi giá trị của nó, một bạch tinh tệ tương đương 1000 kim tệ, vì cái gì không sử dụng kim tệ khi giao dịch lớn là bởi vì không phải ai cũng có nhẫn trữ vật để vận chuyển cũng như cất giữ một lượng lớn kim tệ lên đến hàng chục hàng trăm vạn, mà kể cả có thì cũng là một việc phiền hà khi phải giữ một số kim tệ lớn như vậy, từ đó bạch tinh tệ ra đời. Ban đầu Từ Phong cũng không biết đến cái thứ được gọi là bạch tinh tệ này, nhưng Tiểu Linh ngay lúc vừa rồi đã nhắc nhở hần khi hần quy đổi điểm tích lũy lấy kim tệ, tổng cộng mất tong của hần 1 vạn điểm tích lũy, tuy nhiên nghĩ tới số kinh nghiệm nhận được từ tinh huyết Kim Lân Mãng, hần thăm cầu mong nó đáng để hần bỏ một đồng tiền ra như vậy.

1000 bạch tinh tệ!! Mọi người xung quanh không khỏi có chút do mắt mà nhìn vào cái túi tiền tên nhân viên đang cầm trên tay, nếu không phải ngại quy củ của Vạn Bảo Lâu thì dám chắc đã có người lao lên tranh đoạt rồi. Hầu hết người vào được trong này không hần là người thiếu tiền, nhưng 100 vạn kim tệ vẫn là con số rất lớn khiến nhiều người nổi lên tham niệm.

Triệu Đồng Dương tức giận tới tím mặt, nhưng hiển nhiên hần không lên cơn tới nổi bỏ ra hơn 100 vạn kim tệ mua rác, hừ lạnh một tiếng, hần quay người trở về trong phòng, không quên đóng cửa cái rầm, thiếu chút nữa phá hủy luôn chiếc cửa.

Từ Phong có thể thấy thanh niên tên Mộ Dung Bạch trên một lư ta tiểu y mà giờ ngón cái lên với hần, nhưng hần không quan tâm, cái hần muốn bây giờ đó là nhận lấy tinh huyết Kim Lân Mãng rồi nhanh chóng biến mất khỏi nơi này mà thôi, phải biết là hần đột nhập vào đây bất hợp pháp a.

100 vạn kim tệ được phóng ra, rất nhanh tinh huyết Kim Lân Mãng đã tới tay Từ Phong, hần ngay lập tức đứng dậy đi ra ngoài phòng đấu giá, chỉ thiếu chút nữa là dùng *Thuấn bộ* lao ra ngoài. Sau khi khởi động *Ngụy trang*, được Hồ Phi Nguyệt khẳng định là hần đã an toàn, Từ Phong không nhận được mà lấy tay đánh mạnh vào kiểu đòn no đủ của Hồ Phi Nguyệt lúc này đã trở lại thành dạng người.

Hồ Phi Nguyệt rên lên một tiếng tiêu hồn thực cốt khiến xương cốt trong người hần vui đi một phần ba, thậm nhủ sẽ không bao giờ làm như vậy nữa, sức sát thương của nằng ta là quá lớn. Từ Phong cố gắng không nhìn vào đôi mắt long lanh ngập nước đang nhìn hần ra vẻ đáng thương mà nói “Lần sau đừng làm vậy, khi không tự nhiên đặc tới người khác, hơn nữa lại tiêu tốn của ta một đồng tiền, chưa kể, nhờ đâu ta không đủ tiền trả thì sao, đến lúc đó thì rắc rối to...”

Thời không già bỏ đáng thương nữa, Hồ Phi Nguyệt cười hi hi ôm lấy cổ hần “Không sao đâu mà, ta chắc chắn chàng đủ tiền để mua nó, hơn nữa chắc nhất định là rất cần nó, không thì đã không mạo hiểm hiện thân như vậy rồi, với cả, nếu chàng không đủ tiền, ta miễn cưỡng nhỏ ra vài giọt tinh huyết là quá thừa để trả giá rồi, đó là tinh huyết của thất giai yêu thú đó nha!”

“Tại sao??”

“Hà?”

“Tại sao nằng lại đi xa đến như vậy bởi vì ta, ta đã nói ngay từ đầu rồi, ta cứu nằng chỉ là ngẫu nhiên, nếu nằng muốn trả ơn thì việc nằng cứu mạng ta hôm trước đã là quá đủ rồi...”

“Ta cũng đã nói ngay lúc đó rồi, đơn giản bởi vì ta thích chàng, không được ư?” Không đợi Từ Phong nói hết câu, Hồ Phi Nguyệt liền ngắt lời.

Con người Từ Phong hơi co rút lại, mặt hần không cảm xúc mà nói: “Tùy nằng!” nhưng trong lòng thì nổi sóng, hần biết Hồ Phi Nguyệt đang bị thương, nguyên khi bị hao tổn nặng nề, thậm chí tu vi còn rơi xuống Vương cấp cứu phẩm, mỗi giọt tinh huyết của nằng vô cùng trân quý, không nói đến việc đó là tinh huyết của thất giai yêu thú, mà là tâm quan trọng của nó tới việc khôi phục thương thế của nằng ta.

Nay Hồ Phi Nguyệt lại còn có ý định hiến cho hần vài giọt tinh huyết, bảo hần không cảm động là nói láo, chỉ là hần không quen biểu lộ cảm xúc ra ngoài mà thôi, nhưng ân tình này hần sẽ nhớ kĩ. Mặc dù ở chung với nhau mới được một thời gian ngắn, nhưng Từ Phong luôn có cảm giác Hồ Phi Nguyệt thật sự thích hần, nhưng mà nghĩ về đầu hần cũng không thể tìm được lí do để nằng ta làm như vậy, thôi thì cứ thuận theo tự nhiên vậy.

Rời khỏi phòng đấu giá, Từ Phong vẫn không bỏ đi ngay lập tức, hần đang chờ, bởi đấu giá hội sẽ kết thúc không lâu nữa, tinh huyết Kim Lân Mãng của hần đã vô cùng gần với vật phẩm áp trục rồi, đến lúc đó người bên trong sẽ tuôn ra bên ngoài, và theo kinh nghiệm đọc tiểu thuyết lâu năm của hần, một tràng tranh cướp tanh mù mịt sẽ diễn ra ngay sau đó, với khả năng ẩn thân của hần, không dục nước béo cò thì còn đợi lúc nào nữa!!

Hơn một canh giờ sau, đúng như hần dự liệu, người tham gia đấu giá bắt đầu rời khỏi Vạn Bảo Lâu, Từ Phong vẫn án binh bất động, bởi những người rời đi cuối cùng mới là những con cá lớn, có Hồ Phi Nguyệt đảm bảo, hần không ngại đi thử thời vận của mình.

“Đây rồi!!” Hồ Phi Nguyệt nhỏ giọng khẽ nói.

Từ Phong liền ngay lập tức chú ý tới đám người vừa mới đi ra này, có Mộ Dung gia, Triệu gia, người của phủ thành chủ, và 3-4 nhóm người khác có vẻ như cũng thuộc về một thế lực lớn, ngay khi ra ngoài liền tản ra tứ phía mà bỏ đi. Mục tiêu của Từ Phong đó là Mộ Dung gia, không chỉ vì thanh Bách Yêu kiếm trong tay Mộ Dung Bạch, mà còn bởi vì với mâu thuẫn của họ và Triệu gia, một hồi long tranh hổ đấu là khó có thể tránh khỏi, dưới sự chỉ điểm của Hồ Phi Nguyệt, hần chậm rãi đi chuyển theo sau bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 69: Thánh Hoàng

Thực sự mà nói thì hần không cần phải nói đến Hồ Phi Nguyệt để truy tung, hần có thể sử dụng *Thiên Ma Nhân* và vẫn nhận được kết quả tương tự, nhưng để nằng ta chỉ điểm thì vẫn an toàn hơn, bởi mặc dù đám người Mộ Dung gia không có Thánh cấp trong đội ngũ, những vẫn có một tên Tôn cấp cứu phẩm và trên hết đó là có một Bán Thánh, uy lực của Bán Thánh thì hần đã tự thử nghiệm với tên Ngô Anh của Âm Ma tông rồi, phát hiện ra hành tung của hần chỉ là chuyện nhỏ.

Tuy vậy với tốc độ của hần thì có hết sức đuổi theo mà không dùng *Thuấn bộ* thì cũng chỉ khoảng tương đương với một Tướng cấp lục phẩm, nếu xét theo tu vi hiện tại của hần mới chỉ có Sư cấp nhất phẩm thì tốc độ này đã có thể được coi là siêu cấp biến thái trong số những tên biến thái nhất rồi, nhưng đối với đám người Mộ Dung gia người có tu vi thấp nhất cũng là Vương cấp nhất phẩm thì chẳng khác nào rùa bò.

Quá đúng như những gì Từ Phong dự đoán, khi hần đuổi kịp đến ra ngoài khu vực thành trì, đám người Mộ Dung gia đang chiến đấu với một đám người khác, thật ngạc nhiên đó là không hề có sự xuất hiện của Triệu gia, mặc dù là hai nhà có mâu thuẫn với nhau.

“Mộ Dung Thiên, biết đâu thì ngoan ngoãn giao ra Tịch Tà Kiểm Phổ, đừng để bọn ta phải thực sự ra tay.”

“Thảm Đồng Lưu người nói hay nhỉ, hai gia tộc chúng ta có thực lực ngang nhau, đến cả đám người bọn người cũng không mạnh hơn bọn ta, vì cái gì mà ta phải đưa nó cho người cơ chứ.”

“Đã sớm biết người sẽ nói như vậy, tất cả xông lên, còn người, tiếp chiêu!!!”

Vừa mới chạy đến nơi, Từ Phong nghe thấy mấy chữ “Tịch Tà Kiểm Phổ” mà thiếu chút nữa gần cảm mất xuống đất, là một tên cuồng tiêu thuyết, hần không thể không nghe nói đến bộ kiếm pháp huyền thoại lại chưa thấy đâu đã thấy đau “trúng” như cái này được, nhưng mà hần liền nhận ra đây là dị giới, không thể đánh đồng được, có lẽ thứ này sẽ khác.

Từ Phong dừng lại bắt đầu quan sát, cơ mà chỉ sau tầm 10 giây hần liền hỏi hận vì đã sử dụng cả *Phân tích nhân* lẫn *Thiên Ma Nhân* cùng một lúc. Ở bên ngoài là những bóng người bay lượn trên không trung, nhẩy múa trên mặt đất, âm thanh chém giết vang vọng, vô số chiêu thức vô kĩ được tung ra ngập trời, ở trong mắt Từ Phong thì biến thành một cơn bão màu sắc cùng với chi số bay loạn lên khiến hần đau đầu đau chóng mặt một hồi.

Không chịu nổi khi nhìn, Từ Phong buộc phải nhắm mắt lại, hành động kì lạ của hần khiến Hồ Phi Nguyệt không nhận được mà hỏi: “Chàng làm sao vậy?”

Lắc lắc đầu, Từ Phong không nói gì, hần tìm kiếm trong chiến trường hỗn loạn trước mắt thần ánh của Mộ Dung Bạch. Lí do để hần tìm đích danh Mộ Dung Bạch ư? Từ Phong hần mặc dù không nghĩ bản thân mình thông minh, nhưng ít nhất thì khả năng ứng biến của hần rất cao, hần đã quan sát cẩn thận nhóm người Mộ Dung gia rồi, quá nửa bọn họ đều có tu vi Vương cấp, cả biệt có 4 Tôn cấp và một Bán thánh, nhưng đám Vương cấp đó lại giống như là tùy tùng đi theo Mộ Dung

Bạch, hiển nhiên địa vị của hắn trong Mộ Dung gia phi thường cao.

Bách Yêu kiếm là Địa giai Huyền khí nhưng không phải là Bảo khí, hiển nhiên là không hợp pháp nhân của mấy vị cao thủ Tôn cấp Bán Thánh kia rồi, đám tùy tùng thì lại càng không thể sở hữu nó, cuối cùng mục tiêu còn lại hiển rồi lên đầu Mộ Dung Bạch. Lấy địa vị và tu vi của hắn, khả năng rất lớn là thanh Bách Yêu kiếm mua về là dành cho hắn. Trên thực tế cũng không thể tránh khỏi trường hợp một trong những cao thủ Tôn cấp kia đang cầm thành Bách Yêu kiếm, nhưng mà nếu điều đó xảy ra thì Từ Phong cũng chịu, cần bản không có khác biệt là bao.

Ngó nghiêng một lúc Từ Phong mới tìm thấy bóng dáng Mộ Dung Bạch, lúc này hắn đang chiến với một trung niên gầy gò ốm yếu tưởng chừng như mười năm không ăn gì, và quả đúng như những gì hắn đoán, Mộ Dung Bạch đích thị đang cầm thanh Bách Yêu kiếm vung vẩy qua lại. Đứng nhìn khổ người Mộ Dung Bạch không quá to lớn, nhưng sức lực hắn thì có thừa, thanh Bách Yêu kiếm bết nhất cũng nặng tới mấy vạn cân mà hắn ta cầm nó giống như cầm một thanh chủy thủ vậy, quá sức dễ dàng.

-Tên Mộ Dung Bạch

Chủng tộc: Nhân loại

Vương cấp nhất phẩm

Nhanh nhẹn: 60346

Thế lực: 59444

Lực lượng: 61875

Tinh thần: 28764

Linh lực: 41327

Nhìn thoáng qua chỉ số của Mộ Dung Bạch, Từ Phong rất cuộc mới hiểu tại sao ngày hôm trước mình có chỉ số vượt xa cả một Tướng cấp cửu phẩm nhưng lại không thể chịu được một kích hồi hột của tên Vương cấp trong phủ thành chủ, thì ra Vương cấp là một đạo khám cực lớn đối với Tướng cấp, tăng vọt về chất khi đột phá là vô cùng không lồ. Những chỉ số cơ bản chỉ có tác dụng đối với võ giả cấp thấp, càng lên cao thì trị số linh lực càng quan trọng, bởi nhiều linh lực đồng nghĩa với lực giá trị lên cao thế cũng mạnh hơn, sử dụng vũ kĩ mạnh hơn đồng thời nhiều lần hơn, thậm chí dùng bí pháp cũng phải sử dụng linh lực, có thể nói chỉ số cơ bản chỉ là phụ, linh lực mới là thứ quan trọng nhất. Từ Phong hẳn hiểu đạo lý này, nhưng nhìn chỉ số cơ bản của một Vương cấp nhất phẩm gấp đến 4-5 lần so với một Tướng cấp cửu phẩm cũng khiến hắn phải hít một hơi lạnh, đây là chưa kể đến lượng linh lực khổng lồ kia nữa.

Không phải là hắn chưa từng nhìn thấy Vương cấp cao giai, chẳng hạn như Hồ Phi Nguyệt bên cạnh hắn cũng là một Vương cấp cửu phẩm kia kìa, nhưng nhìn thấy chênh lệch giữa một Vương cấp nhất phẩm và Tướng cấp cửu phẩm giúp hắn có một cái nhìn rõ ràng hơn về chênh lệch thực lực.

Xung quanh chém giết long trời lở đất, trong mắt Từ Phong không khác gì một đám hề nhây nhót cả, Bán Thánh giao đấu? Tịch Tà Kiểm Phổ? Mộ Dung gia và Thẩm gia? Hắn không hề quan tâm, lực chú ý của hắn tất cả dồn về thanh Bách Yêu kiếm trên tay Mộ Dung Bạch.

“Nàng có thể cướp được thanh Bách Yêu kiếm trên tay tên kia không?” Từ Phong nhẹ giọng hỏi Hồ Phi Nguyệt.

“Chàng muốn ta cướp lấy nó làm gì, theo những gì ta biết thì chàng sử dụng đoàn kiểm chức có phải đại kiếm đâu?” Hồ Phi Nguyệt nghi hoặc nói.

“Không liên quan, thanh kiếm đó có chỗ hữu dụng đối với ta!”

“Hừ, nhớ những gì chàng đã hứa với ta đó, với cả ta không đi săn yêu thú lấy yêu đan cho chàng đâu.” Hồ Phi Nguyệt hừ một tiếng, không quên ném cho hắn một cái mị nhãn.

Nghe đến lời hứa phải ôm Hồ Phi Nguyệt đi ngủ của mình, Từ Phong không khỏi cảm thấy sầu não, chỉ nhìn chứ không được ăn, có nam nhân nào khổ như hắn không cơ chứ. Gật đầu bừa một cái, theo lệnh của Hồ Phi Nguyệt, hắn giữ nguyên trạng thái *Ngụy trung* bắt đầu nhẹ nhàng tiến đến gần nơi Mộ Dung Bạch đang giao đấu.

Mộ Dung Bạch lúc này đang sơ chiêu với một trung niên gầy còm hơn cả que củi, nhưng đứng để về ngoài của hắn đánh lừa, một thân tu vi Vương cấp nhị phẩm không phải đùa, nếu không phải e sợ uy lực của Địa giai Huyền khí thì làm gì có chuyện hắn đánh ngang tay với Mộ Dung Bạch này giờ.

“Ha ha, lão già Thẩm Minh Dương kia, người quá yếu, một thân tu vi Vương cấp nhị phẩm đứng là vút cho chó chó gặm mà, bốn thiếu còn chưa dùng tới 8 thành thực lực đã có thể đánh cho người thành đầu heo rồi!”

Càng là thiếu già danh môn vọng tộc càng là những con người cuồng ngạo, Mộ Dung Bạch cũng không khác gì, nhưng hắn có tiền vốn để kiêu ngạo, ở cái tuổi 21 đã đạt tới Vương cấp, tuyệt đối là siêu cấp thiên tài tiền đồ vô lượng. So sánh với trung niên nhân gầy gò trước mặt ít nhất cũng 50-60 tuổi mới đạt đến Vương cấp nhị phẩm thì hắn ta có kiêu ngạo cũng là phải.

Trung niên nhân mặc kệ Mộ Dung Bạch buông lời khiêu khích, hắn vẫn trầm ngâm tung chiêu không ngừng nghỉ, giống như linh lực của hắn mãi mãi không cạn vậy, mặc dù không gây nguy hiểm thực sự tới cho Mộ Dung Bạch nhưng cũng thừa đủ để giăng co.

Tung chiêu từng chiêu vũ kĩ hoa mỹ được tung ra, quyền pháp, cước kĩ, kiếm chiêu,.... cái gì cũng có, chỉ là Từ Phong không hề nhận ra bất kì một thứ gì trong đó, cơ mà cũng hợp lý thôi, hắn nào có nghiên cứu nhiều về vũ kĩ đâu, hắn chỉ biết giết người mà thôi.

Chiến đấu này giờ mà không thể xử lý được trung niên gầy gò khiến Mộ Dung Bạch gần như phát điên lên, hắn không dám sử dụng toàn lực bởi cách biệt cảnh giới vẫn còn đó, đối thủ của hắn lại giống như là chưa tung ra hết thực lực, hắn không thể mạo hiểm được. Sau đó chỉ một lát, li do mà trung niên gầy gò đó câu kéo thời gian đã được hé lộ. Chỉ nghe một tiếng nổ long trời lở đất ở trên cao nơi hai siêu cấp cường giả Bán Thánh giao đấu, sau đó là một tiếng hét thảm vang lên, thân ảnh một người như lưu tinh bắn xuống mặt đất, sinh sinh đập nổ tung mặt đất tạo thành một cái hố lõm lớn.

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng hướng mắt về phía đó mà nhìn, Mộ Dung Bạch cũng không ngoại lệ, khi nhìn rõ thấy thân ảnh của rơi xuống là ai, hai mắt giống như nứt ra, hắn há miệng hét lớn: “Gia gia!!!”

Thì ra người vừa rơi xuống chính là gia gia của hắn Mộ Dung Thiên, là cường giả Bán Thánh dẫn đội của Mộ Dung gia.

“Sợ hãi?”

Hai mắt trung niên nhân gầy gò sáng lên, đúng lúc Mộ Dung Bạch thất thần, hắn chớp lấy cơ hội liền ra tay.

“Bạo hòa!!!”

Một quả cầu lửa lớn bao bọc lấy toàn bộ bàn tay xương xẩu, hắn vung tay lên đâm một quyền xé gió vào ngực Mộ Dung Bạch. Mộ Dung Bạch sau một giây thất thần liền cảm thấy lồng tơ trên người dựng đứng hết cả lên, cảm giác nguy cơ mãnh liệt khiến hắn phản ứng cực mau lẹ, đưa ngay thanh Bách Yêu kiếm lên chắn trước người hông chặn lại thế công của trung niên nhân. Nhưng tất cả đã chậm, chỉ thấy quyền đầu rực lửa của trung niên nhân đập thật mạnh vào ngực Mộ Dung Bạch, quả cầu lửa nổ tung trước ngực khiến hắn há miệng phun ra một vọt máu, cả người trên không trung lộn nhào về phía sau.

Tuy bị thương nhưng không phải quá nặng, Mộ Dung Bạch xoay người trên không trung, biến cả người trở thành tư thế bay lơ lửng lướt dần về phía mặt đất, triệt tiêu lực phản chấn vừa nhận phải. Bất thành linh, một mũi kiếm đen tuyền từ hư không chọt hiện ra ngay sau lưng hắn, Mộ Dung Bạch đang trên đà lao ngược về sau, thân thức của hắn không hề cảm nhận được bất kì thứ gì ở sau lưng mình cả, nay tự nhiên lại có một thanh kiếm hiện ra từ hư không, bảo hắn phải phản ứng ra sao.

Chỉ thấy một đường kiếm lóe lên, cánh tay cầm Bách Yêu kiếm của hắn vò cũng gọn gàn bị chặt đứt đến tận vai, mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến hắn còn không kịp cảm thấy đau đớn, chỉ đến khi nhìn thấy cánh tay mình đứt lìa đang trên đà rơi xuống đất hắn mới há miệng hét thảm một tiếng.

Một bóng trắng như thiểm điện xuất hiện từ trong không khí chụp lấy thanh Bách Yêu kiếm, sau đó tung mình lên không trung bay thẳng về phía Lam Linh sơn mạch. Trong lúc tất cả mọi người sững sờ trước biến cố bất ngờ vừa xảy ra, một giọng nói đầy uy lực vang vọng khắp không gian được cất lên:

“Lớn mật, dám ở trước mặt bốn tọa lớn lút lút muốn cướp đồ hả, cút trở về đây cho ta.” Giọng nói này đích thị là của Thẩm Đông Lưu, người vừa mới không hiểu đã sử dụng cách gì đánh bại Mộ Dung Thiên.

Nói đoạn, một luồng uy áp phổ thiên cái địa giống như bao phủ lấy cả thiên địa chọt xuất hiện, mục tiêu rõ ràng là bóng trắng đang bỏ chạy kia. Ngay khi luồng uy áp này bao phủ lấy toàn thân bóng trắng, nó dừng lại một chút, hiện rõ thân hình một nữ tử yêu điệu, sau đó thì.....

“Oanh!!!!”

Nếu nói luồng uy áp của Thẩm Đông Lưu giống như là ngọn núi cao vạn trượng ép xuống thì luồng uy áp của bạch y nữ nhân này có thể so sánh với trời sập. Chỉ thấy một đám Vương cấp sơ giai của cả hai nhà Mộ Dung-Thẩm gia thất khiếu đều đỏ mắt ngã nhào xuống đất không rõ sống chết, đến cả mấy tên Tôn cấp đang lơ lửng trên không trung cũng bị luồng uy áp này sinh sinh đánh thẳng xuống mặt đất. Là mục tiêu chính của luồng uy áp này, Thẩm Đông Lưu tuyệt đối không khá khảm hơn tí nào, chỉ thấy hắn phun ra một ngụm máu lớn, cả người như đứt dây rơi xuống mặt đất không thể chống cự được.

Uy áp kinh thiên động địa chỉ nhaoáng lên một cái rồi biến mất ngay, thời gian còn chưa đến nửa giây trôi qua nhưng đã đủ để vô hiệu hóa tất cả những người ở đây, dù thấy tu vi bạch y nữ tử này đáng sợ ra sao.

Tro mắt nhìn bạch y nữ tử tung người bay về phương xa, Thẩm Đông Lưu khòe miệng trào máu, trong con người không giấu nổi vẻ sợ hãi: “Thánh Hoàng!!”

Mã Văn Lập đang tính toán một chút số sách sau hội đấu giá, chột ngắc đầu lên nhìn về phía Lam Linh sơn mạch, hai mắt bắn ra tinh quang giống như muốn xuyên thủng màn đêm, hắn lẩm bẩm: “Thánh Hoàng? Làm sao có thể chứ!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(cham)Net**.

Chương 70: Mục tiêu lớn!

Bạch y nữ từ ngoài Hồ Phi Nguyệt ra thì còn ai nữa, lợi dụng khả năng tàng hình của Từ Phong, nàng xuất kì bất ý ra tay, lấy thực lực vượt xa Mộ Dung Bạch đến cả ngàn dặm, nàng không chút khó khăn nào tổng việc chặt đứt cánh tay của hân, cướp lấy Bách Yêu kiếm. Mặc dù gặp chút khó khăn khi Thẩm Đông Lưu xuất hiện, nhưng hiển nhiên là một tên Bán Thánh vẫn chưa đủ để cho nàng phải bận tâm, chỉ một luồng uy áp như muốn hủy thiên diệt địa quét qua là xong hết.

Từ lúc Hồ Phi Nguyệt rời đi đã qua hơn 10 phút, Thẩm Đông Lưu là người đầu tiên có chút động tĩnh, ban đầu là một ngón tay, sau đó là cả bàn tay rồi cánh tay hân có thể hoạt động trở lại, hân gian nan chống tay bò lồm cồm dậy. Đứng dậy mà hai chân vẫn còn run rẩy, hân há miệng phun ra thêm một ngụm máu nữa mới miễn cưỡng ổn định thân hình. Đưa mắt nhìn xung quanh một chút, hân chậm rãi bước đến chỗ mà Mộ Dung Thiên rơi xuống ban nãy.

Mộ Dung Thiên lúc này chỉ còn là một cái xác không hồn, hai mắt hân trợn trừng nhìn thẳng lên trời, thất khiếu máu chảy giàn giụa, Bán Thánh ở trạng thái gần như hoàn hảo như Thẩm Đông Lưu còn chật vật như thế, hân lại bị trọng thương sau khi đánh với Thẩm Đông Lưu, hiển nhiên là bị uy áp của Hồ Phi Nguyệt sinh sinh ép chết.

Không hề quan tâm tới cái xác trước mắt, Thẩm Đông Lưu cúi người xuống, lần mò một chút rồi sau đó tháo chiếc nhẫn trên tay Mộ Dung Thiên xuống, một cuộn da chợt xuất hiện trên tay hân, thì ra chiếc nhẫn đó là không gian giới chỉ. Mờ cuộn da ra nhìn, Thẩm Đông Lưu cả người chợt buông lỏng, cất tiếng cười ha ha: “Lấy được rồi, với thứ này thì sức mạnh của gia tộc sẽ tăng lên một khoảng lớn, cái gì mà Mộ Dung gia hay Triệu gia chứ, chẳng mấy chốc sẽ biến mất thôi!”

Đúng lúc này, hân chợt nghe thấy một tiếng “soạt” nho nhỏ vang lên sau lưng mình, bàn năng của hân báo động có nguy hiểm, hân vội vàng bao phủ cơ thể bằng một tầng hộ thể cương khí rồi chuyển người nhảy sang bên cạnh. Mặc dù bị thương bởi Hồ Phi Nguyệt, nhưng hân vẫn là một cường giả Bán Thánh, tạo ra một hộ thể cương khí chỉ là chuyện nhỏ.

“Xui” một tiếng, Thẩm Đông Lưu chợt cảm trên ngực đau nhói, sau đó hân thấy một tia sáng màu đen tuyền không chút khó khăn nào xuyên qua ngực hân giống như đầu hủ, căn bản không coi hộ thể cương khí ra cái cù cái gì cả. Nhưng trong cái rú có cái may, nhờ hân cẩn thận, không chỉ khi động hộ thể cương khí mà còn di chuyển thân hân thì tia sáng đó đáng lẽ ra đã xuyên thủng tim hân thì nay chỉ đâm vào ngực hân, tạo thành một lỗ máu to bằng miệng chén mà thôi, thương thế này đối với một Bán Thánh như hân không như là cũng chẳng nhẹ, vẫn tổng khá nặng chịu đựng được.

Chịu đựng cơn đau buốt ở ngực, Thẩm Đông Lưu không có thời gian để quan tâm tới việc tại sao tia sáng kia có thể dễ dàng xuyên thấu hộ thể cương khí của một cường giả Bán Thánh, hân cố gắng gượng dậy tinh thần có chút tàn bạo của mình sau khi bị thương bởi uy áp của Hồ Phi Nguyệt, tinh thần lực hân trong nháy mắt bao phủ xung quanh khu vực mấy trăm mét. Tay ôm ngực, hân khẽ nhủ mảy, xung quanh ngoại trừ người của Mộ Dung gia cùng Thẩm gia lúc này đều đang nằm bất động dưới đất, hân không thể tìm thấy một khi tức khả nghi nào, đưa mắt nhìn xung quanh cũng không thấy một bóng người, kinh nghiệm chiến đấu của hân giúp hân biết được tia sáng vừa rơi được bắn ra ở một cự ly không quá xa, thế nhưng mà ai là người đã tạo ra nó, là ai có năng lực tiềm hành tới mức như thế này?

Hân mặc kệ vết thương ở ngực mà nghĩ thần nghĩ quỷ, tinh thần tập trung cao độ, không dám có chút lơ là, điều đó đối với một người mang thương thế như hân phải nói là không khác gì thử thách sức chịu đựng cực hạn của hân cả. Cũng may rằng hân không phải đợi lâu, đám Tôn cấp của hai nhà Mộ Dung và Thẩm gia lúc này cũng đã tỉnh lại, tình trạng cũng không khá hơn hân lúc này là bao. Thẩm Đông Lưu lạnh lùng điểm ra mấy chỉ, không gian xung quanh mấy tên Tôn cấp của Mộ Dung gia chợt vụn vụn, mỗi người bọn hân đều có một lỗ thủng ở ngực ni tâm, chết không nhắm được mắt.

Đám Tôn cấp của Thẩm gia lúc này đã hoàn hồn, nhìn thấy Thẩm Đông Lưu sắc mặt trắng bệch đứng đó ôm ngực, máu chảy giàn giụa mà không khỏi khản trương, vội vàng lao tới vây xung quanh hân.

“Tứ hộ pháp, ngài có sao không?” một tên Tôn cấp hỏi.

Thẩm Đông Lưu lắc lắc đầu: “Tạm thời không vấn đề gì, chỉ là ngoại thương, chủ yếu là tinh thần lực của ta bị thương quá nghiêm trọng mà thôi, không tình dưỡng vài ba năm là không được, nhưng nhiệm vụ hoàn thành rồi, kiếm phổ đã lấy được. Mau đi nhìn xem tộc nhân còn ai sống sót không, còn đám người Mộ Dung gia, dọn dẹp hết đi, đừng để có nhân chứng sống. Nhớ cẩn thận, lúc này ta bị đánh lên một cách vô cùng quý dị, rất có thể vẫn còn cao thủ ẩn nấp quanh đây.”

Một tên Tôn cấp y lệnh mà làm, sau khi kiểm tra một chút liền trở về lắc đầu nói: “Toàn bộ Vương cấp đều chết hết rồi, uy áp đó quá mức kinh khủng, bọn họ đều bị ép vỡ tâm mạch mà chết!”

Hít một hơi hơi sâu, Thẩm Đông Lưu cẩn rắng ra lệnh: “Mau chóng dọn dẹp, chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức, ta phải mau chóng tìm được chỗ dưỡng thương, để lâu ta sợ sẽ có biến cố xảy ra.”

Cả đám người nhanh chóng thu dọn hiện trường rồi rời khỏi ngay lập tức. Sau khi đám người biến mất một lúc lâu sau, một bóng người từ từ xuất hiện từ trong hư không, một thân hắc y hòa vào bóng tối màn đêm, mái tóc trắng dài rủ xuống bay phất phơ trong gió, đeo một chiếc mặt nạ tu la dịt tợn.

Từ Phong ngẩng đầu lên nhìn về hướng đám người Thẩm gia bỏ đi, lầm bầm tức hận: “Chỉ chút nữa thôi là thành công rồi!”

Thì ra vừa rồi chỉ có Hồ Phi Nguyệt xuất hiện, Từ Phong hân kiên trì tới cùng không rời đi mà ở lại thử vận may, không ngờ dưới uy áp của Hồ Phi Nguyệt mà tất cả mọi người đều không thể hoạt động. Trên thực tế hân có thể nhân lúc tất cả mọi người mất đi năng lực hành động để ra tay hạ sát, toàn bộ đều là Vương cấp Tôn cấp cao thủ a, tuyệt đối là một lượng kinh nghiệm kinh thiên dành cho hân, nhưng hân cơ bản là lực bất tòng tâm a.

Tuy uy áp của Hồ Phi Nguyệt rất xảo diệu né tránh hân, nhưng đủ để nào thì hân vẫn bị ảnh hưởng ít nhiều, một Vương cấp bát phẩm sinh sinh bị uy áp ép chết, hân lúc này dưới hiệu quả tăng phúc của *Bóng đêm huy hoàng* cũng chỉ mạnh hơn Tướng cấp cửu phẩm khoảng 2-3 thành, làm sao có thể chịu được cơ chứ, lúc mọi người mất đi năng lực hành động thì đồng dạng hân cũng vậy a, chẳng qua là không có mất mạng mà thôi.

Khẽ co duỗi hai ngón tay của mình, Từ Phong nhớ lại tia sáng vừa rồi do mình tạo ra, hân không khỏi cảm khái, bí thuật Địa cấp quả nhiên là siêu cấp biến thái, phòng ngư của một Bán Thánh cứ như vậy mà giống như tờ giấy mỏng, không hề có chút tác dụng nào cả.

-Hư Thiểm (Bí thuật - Chủ động): Tập trung linh lực tạo thành một khối cầu linh lực nhỏ rồi nén lại nhiều lần, sau khi giải phóng sẽ bắn ra một tia sáng cực mạnh có năng lực phá hủy hộ thể cương khí và có lực xuyên thấu cực mạnh, vết thương tạo ra bởi Hư Thiểm rất khó để chữa trị. Uy lực phụ thuộc linh lực, khả năng nén linh lực của người thi triển.

-

Khi Từ Phong đạt tới level 10 cũng chính tương đương với Sur cấp nhất phẩm, hân đã được thưởng một bí thuật Địa cấp tự chọn, sau khi suy tính nhiều lần, hân liền chọn lấy loại bí thuật này, thứ nhất đó là một loại viễn trình công kích, thứ mà Từ Phong đang thiếu lúc bấy giờ, thứ hai hân là một sát thủ, đánh nhanh giết gọn là tiêu chí của hân, *Hư Thiểm* hoạt động đúng như vậy khi mà uy lực của nó là vô cùng kinh khủng đối với mục tiêu đơn lẻ, thứ ba đó chính là đặc tính phá hủy hộ thể cương khí của nó.

Võ giả đều có khả năng sử dụng linh lực để gia trì lên bản thân, tăng mạnh tốc độ, lực lượng cùng khả năng công thủ, võ giả từ Sur cấp trở lên có thể điều động linh lực ra bên ngoài cơ thể, li giải tại sao vũ kĩ chỉ thực sự mạnh khi nằm trong tay Sur cấp võ giả trở lên. Phòng ngư thường thấy, đơn giản và hiệu quả nhất của võ giả từ Sur cấp trở lên đó là dùng linh lực tạo thành một tầng hộ thể cương khí xung quanh người.

Hư Thiểm vừa có khả năng phá hủy hộ thể cương khí, lại có năng lực xuyên thấu mạnh, không khác gì so với một viên đạn phá giáp ở kiếp trước của Từ Phong cả, dưới tác dụng của nó thì đối phương gần như không có phòng thủ, đó là cỡ nào biến thái a, và thực tế đã chứng minh lựa chọn của Từ Phong không hề sai. Hân lựa chọn lúc Thẩm Đông Lưu tìm thấy bản kiếm phổ kìa, cả người buông lỏng để ra tay.

Li thuyết hoàn hảo, chỉ tiếc rằng thực tế tàn khốc, phản ứng của Bán Thánh quả nhanh nhạy, mặc dù đã bị thương nhưng vẫn có thể né tránh được một đòn *Hư Thiểm* của hân không đánh trúng tim, khiến hân không thể không từ bỏ ý định tiếp tục ra tay mà tìm cách ẩn nấp. Ở giữa nơi đông không mỏng quạnh như thế này, tim dần ra chỗ trốn, hơn nữa kì năng *Ngụy trang* của hân không thể sử dụng trong trạng thái chiến đấu, hân vừa tấn công Thẩm Đông Lưu xong, nào có thể sử dụng được.

Khả năng ứng biến là thế mạnh của Từ Phong, hân liền thu một cái xác của một người Mộ Dung gia vào trong không gian giới chỉ, sau đó không một tiếng động nằm xuống, sử dụng *Liễm tức* che đi toàn bộ khí tức của hân, giả dạng thành một xác chết. Quả nhiên Thẩm Đông Lưu dùng thần thức quan sát không phát hiện ra dị thường liền dần dần buông lỏng, vào lúc này tên Tôn cấp tinh dậy, Từ Phong cũng vừa đứng lên thoát khỏi trạng thái chiến đấu, hân liền kích hoạt *Ngụy trang* ngay tức thì.....

Từ Phong nhìn theo hướng đám người Thẩm gia, bắt đầu suy tính, Thẩm Đông Lưu vốn tinh thần bị thương nặng bởi Hồ Phi Nguyệt, vừa rồi lại cưỡng ép dùng tinh thần lực để tìm kiếm hân, vết thương ở ngực khẳng định không thể chữa trị dễ dàng được bởi đặc tính của *Hư Thiểm*, chắc chắn bọn họ sẽ tìm một chỗ nào đó nhanh chóng giúp Thẩm Đông Lưu ổn định thương thế. Tôn cấp không thể phát hiện ra hành tung của hân trong trạng thái *Ngụy Trang-Liễm tức*, điều này đã được Hồ Phi Nguyệt xác nhận, Thẩm Đông Lưu tinh thần kiệt quệ, lúc chữa thương chắc chắn sẽ được đám Tôn cấp kia hộ pháp cho, tình cảnh giặc sẽ buông lỏng.

Sau khi nghĩ thật kĩ, Từ Phong cười lạnh một tiếng, *Thiên Ma Nhân* được triển khai, cả người hóa thành một cái bóng đen mà lao đi, mục tiêu: “Ám sát Thẩm Đông Lưu!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Thất bại

Phương hướng của đám người Thẩm gia cũng là tiến vào Lam Linh sơn mạch, nhưng là một ngã đường khác so với Hồ Phi Nguyệt, dù gì thì bọn hân vẫn cho rằng nàng là một siêu cấp cường giả có thực lực “Thánh Hoàng”, người chi cần thả uy áp cũng khiến người mạnh nhất trong đám trọng thương, có cho thêm mười lá gan họ cũng không dám đi theo hướng đó.

Từ Phong dùng *Thiên Ma nhân* lần theo dấu vết linh lực để lại trong không khí, mặc dù tốc độ kém xa đám người Thẩm gia nhưng thủy chung giữ đúng lộ tuyến. Nhìn những dải linh lực đầy màu sắc, Từ Phong không khỏi nhớ lại cách đây hơn nửa năm, hân cũng đã trong tình cảnh trong tự như thế này, đêm khuya, ánh trăng chiếu rọi, một người đơn thương độc mã dùng *Thiên Ma nhân* truy tung đám người Thanh xa đông binh đoàn, sau đó giải cứu Diệp Thủy Lan.

Điều khác biệt duy nhất đó là lúc đó hân chỉ có thực lực ở Sĩ cấp ngũ phẩm, còn hiện tại thì hân chỉ cần một chút cũng có thể đưa Tướng cấp cửu phẩm đại viên mãn xuống địa ngục do lịch miễn phí một đi không trở lại. Nhắc đến Diệp Thủy Lan, Từ Phong hân cũng có chút nhớ tới tiêu la ly khá ai này, tuy nhiên hân có thể thế rằng đây chỉ là tình cảm nhớ nhung thông thường giữa anh em, tuyệt không có tí tình cảm nam nữ nào trong đó, hân không phải tên “âu dâm” Từ Phong trước kia a.

Lắc lắc đầu, Từ Phong tập trung tinh thần lại, hẳn tôi mới rồi! Đám người Thẩm gia quả nhiên không đi xa, mà vào sâu trong Lam Linh sơn mạch một chút, sau đó tìm thấy một động khẩu khá là kín đáo, Từ Phong có thể thấy xác một con yêu thú ở bên ngoài cách cửa hang không xa, chắc, Tam Vi Huyết Lang biến dị, ngũ giai cao cấp yêu thú, đã vô hạn tiếp cận lục giai, cơ mà gặp phải một đám Tôn cấp cùng một tên Bán Thánh thì cũng chỉ có thể trách số đen mà thôi.

Nhìn xung quanh không có ai, thân hình hắn nhẹ nhàng lướt trên mặt đất, thu xác Tam Vi Huyết Lang vào trong không gian giới chi, tuy rằng cái xác này có thể bán được kha khá tiền, thậm chí yêu đan vẫn còn nguyên, nhưng đối với một tên không thiếu tiền như hắn mà nói thì không quan hệ lắm, chẳng qua chỉ yếu tố có hương vị thơm ngon nên hắn nhặt lấy mà thôi, đôi khi chính hắn cũng cảm thấy bản thân mình có những suy nghĩ thật quái dị.

Giữ nguyên trạng thái *Ngụy trang-Liễm tức*, Từ Phong lên vào trong hang, bên trong hang tối om không chút ánh sáng, nhưng bóng đêm đối với võ giả không có ý nghĩa lắm, nếu tinh thần lực cao thì việc nhìn thấy trong bóng tối chỉ là chuyện nhỏ, Từ Phong hẳn cũng không ngoại lệ, mặc dù chỉ có thể nhìn rõ khung cảnh trong khoảng hơn 4 mét, nhưng kết hợp với *Thiên Ma nhãn* và *Phân tích nhãn*cũng đủ để hắn hoạt động như thường.

Đi vào bên trong vài chục mét, hắn có thể thấy bốn tên Tôn cấp đang khoanh chân ngồi đã tọa chừa thương và hồi phục linh lực, đằng sau lưng là một động khẩu nhỏ hẹp hơn, không cần phải nghĩ cũng biết là bọn hắn đang cảnh giới cho Thẩm Đông Lưu ở bên trong đó chữa thương.

Nhưng mà cảnh giới thì cảnh giới, bọn hắn nào có thể ngờ được trên đời lại có những kĩ năng tiềm hành biến thái như của Từ Phong, hẳn chỉ cần lắc nhẹ thân hình là đã có thể đi vòng qua bọn hắn rồi tiến vào động khẩu sau lưng.

Đến đây thì hắn vô cùng cẩn thận, rón rén mà nhích từng chút từng chút một, cố gắng không làm cho không gian dao động quá mạnh mẽ, năng lực kiểm soát không gian của Bán Thánh hẳn đã được nếm qua bởi Ngô Anh rồi, và quả thực cái thứ đó không "ngon lành" chút nào cả, Thẩm Đông Lưu bị thương nặng nhưng có trời mới biết liệu hắn có thể phát hiện ra chính mình hay không.

Mặc dù di chuyển còn chậm hơn cả ốc sên, nhưng thủy chung hắn cũng không phải là đứng yên một chỗ, một lát sau, hắn đã có thể thấy được Thẩm Đông Lưu, lúc này không hề đã tọa chừa thương giống như hắn nghĩ, mà đang cầm cuộn da Tịch Tà Kiểm Phô mà nghiên cứu một cách kĩ lưỡng. Từ Phong thầm hồ "Hay lắm!" ở trong đầu, Thẩm Đông Lưu chưa trả đương tức là tinh thần của hắn vẫn bị trọng thương như cũ, với sự bảo vệ của đám Tôn cấp ở bên ngoài, chắc hẳn hắn sẽ không hao phí tinh thần lực ít ỏi của mình để cảnh giới, bảo nào Từ Phong hẳn lên vào có vẻ quá vư thì phải.

Nhân lúc người bệnh lấy mạng người, Từ Phong nở một nụ cười lạnh lẽo, hai ngón tay đưa lên, chuẩn bị sử dụng *Hư Thiểm*. Muốn sử dụng *Hư Thiểm* không phải là chuyện dễ dàng, thứ nhất phải có một lượng linh lực kha khá, thứ hai là khả năng khống chế linh lực phải đạt tới mức thượng thừa, bởi chỉ có khả năng khống chế tốt thì mới có thể nén được linh lực lại một cách hoàn hảo. Tu luyện bí thuật không quá phụ thuộc vào tu vi, mà chỉ dựa vào thiên phú cùng khả năng lĩnh ngộ của võ giả.

Điều này cũng được áp dụng cho vũ kĩ nói chung và cả *Hư Thiểm* nói riêng, nhưng vì một lí do nào đó, có thể là do hệ thống, Từ Phong hẳn học bất kì vũ kĩ, bí thuật hay công pháp gì cũng đều không một chút khó khăn, nói khó nghe một chút thì hẳn cái rắc rối cũng không hiểu nhưng mà cứ như vậy tự nhiên có thể sử dụng chúng một cách nhuần nhuyễn, nếu không muốn nói là vô cùng thành thạo.

Đối với năng lực gian lận của hệ thống, Từ Phong ngược lại không có ngạc nhiên cho lắm, đã là hệ thống thì phải nghịch thiên, không thì ít nhất cũng phải có siêu trâu bò, có làm được điều này cũng không phải chuyện lạ.

Đứng lúc hắn vừa mới hội tụ được một chút linh lực, Thẩm Đông Lưu bỗng quay phát người lại, ngón tay điểm ra một chỉ, Từ Phong chỉ thấy không gian xung quanh mình vận vạo, sau đó là một tiếng "xiu" vang lên, vách đá sau lưng hắn bị đục thủng một lỗ to bằng nắm tay, rất may là có vẻ như Thẩm Đông Lưu đã đánh trượt, đòn vừa rồi của hắn chỉ suýt qua sát mặt Từ Phong mà thôi, tuy vậy cũng đủ để khiến hắn có cảm giác như vừa đao qua quý môn quan.

"Hừm,có lẽ chỉ là ảo giác, ta bị thương nặng quá rồi!" Thẩm Đông Lưu lầm bầm, sau đó tiếp tục nghiên cứu cuộn da trong tay.

Kế hoạch đánh lén bằng *Hư Thiểm* của Từ Phong thất bại, chung quy lại cũng chỉ vì khoảng cách quá gần cùng với không gian chật hẹp, hội tụ linh lực sẽ tạo ra ba động trong không gian, quá dễ để cho một siêu cấp võ giả như Thẩm Đông Lưu nhận ra.

Từ Phong hẳn cũng chỉ có thể bó cuộc, *Hư Thiểm* là cách duy nhất để hắn có thể làm bị thương được Thẩm Đông Lưu, hẳn không có cách gì khác có thể khả dĩ để đối phó với phòng ngự của Bán Thánh cả.

Hơi bực bội một chút, nhưng Từ Phong là một người cảm được thì cũng buông được, nếu kế hoạch đã thất bại thì hẳn cũng không cần quá mạo hiểm gượng ép tiếp tục, hẳn vẫn quý cái mạng của mình lắm a.

Không dùng được *Hư Thiểm* nhưng không có nghĩa là Từ Phong hẳn không thể di chuyển a, hẳn to gan lớn mật không một tiếng động tiến gần đến bên Thẩm Đông Lưu, bắt đầu nhìn lén cuộn da, đầu thẩm nhủ chi cần nhìn thấy mấy chữ đại loại kiểu như "tự cung/tự thiên/cắt,...." là hẳn sẽ ngay lập tức bỏ đi.

Rất may cho hắn đó là không có mấy thứ như hắn nghĩ, đây là một bộ vũ kĩ loại kiếm pháp vô cùng tinh tế, từng chiêu thức được mô tả trên cuộn da một cách tỉ mỉ. Tịch Tà Kiểm Pháp chỉ có bốn chiêu, nhưng không hề có tên, Từ Phong hẳn chỉ nhân với lần là đã nhớ kĩ, hẳn cũng không cần phải quan tâm đến việc bản thân mình có thể lĩnh ngộ hay không, về sau chi việc bặt "hack" lên rồi để hệ thống giải quyết là xong.

Thẩm Đông Lưu có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng dưới sự cảnh giới của bốn tên Tôn cấp, một tên "Sư cấp" nhỏ bé như con kiến có thể lọt qua, đứng ngay sau lưng nhìn lên bản kiểm pháp mà hắn đã phải thiên tận vạn khổ mới lấy được.

Sau khi ghi nhớ toàn bộ nội dung vào đầu, Từ Phong nhẹ nhàng lui ra khỏi hang. Thẩm Đông Lưu quả nhập tâm vào nghiên cứu vũ kĩ cầm trên tay, không hề phát hiện ra Từ Phong, nhưng mà cũng bởi vì hắn đã bị thương nặng, đồng thời kĩ năng *Liễm tức* quá bá đạo, không phát hiện ra cũng là chuyện dễ hiểu.

Một đường an toàn rồi khỏi hang, Từ Phong có chút tiếc nuối, hẳn không biết một siêu cấp cường giả Bán Thánh có thể cho hắn bao nhiêu điểm kinh nghiệm cùng chỉ số đoạt được, nhưng hẳn dám khẳng định là thu hoạch của hắn còn vượt xa như thế, không nói đầu xa, chi riêng việc Thẩm Đông Lưu cầm trong tay mấy cái không gian giới chi của đám người Mộ Dung gia và một cái của chính hắn nữa là biết bao nhiêu là tài phú rồi.

Từ Phong hẳn điên nhưng không có ngu, hắn có thể mạo hiểm nhưng biết chắc chắn rằng sẽ thất bại nhưng vẫn lao đầu vào liều mạng rồi cầu mong hảo quang của "nhân vật chính" phát huy thì không phải kiểu của hắn. Hẳn có thể mạo hiểm, người ta thường nói là "Không vào hang cọp sao bắt được cọp con" mà, nhưng biết là chết chắc mà còn lao đầu vào thì là ngu chứ không phải dũng cảm.

Hắn tự nhận bản thân không quá thông minh nhưng tuyệt đối không ngu tới mức đó.

Từ Phong dứt khoát bỏ đi, còn về việc Thẩm gia và Mộ Dung gia không phải là thứ hắn quan tâm, trên thực tế hắn có quan tâm cũng chả làm được gì, tăng thực lực bản thân lên mới là vương đạo.

Trở về nơi lúc này xảy ra cuộc chiến, Từ Phong chợt nghe thấy tiếng nói, trước mặt hắn là một đám lính tới từ phủ thành chủ, cả đám đang tản ra xung quanh xem xét từng ngọn cây cọp có, hiển nhiên là bị trận chiến đầu bản này gây kinh động nên tới đây điều tra. Từ Phong hơi nhiu mày, một cường giả Tôn cấp như Mạc Thương Lan không lí gì không biết đến lí do xảy ra cuộc chiến kinh thiên động địa ở đây cả, nếu là một người khôn ngoan thì sẽ tránh xa khỏi phân tranh giữa các gia tộc ẩn thế này, Từ Phong hẳn không tin tên thành chủ này lại ngu ngốc tới mức không nghĩ tới điều đó.

"Mau chóng tìm kiếm xung quanh xem có manh mối nào không, một Thánh Hoàng xuất hiện ở thế tục không phải là chuyện nhỏ đâu!!"

Một thanh âm trong trẻo vang lên, Từ Phong đưa mắt nhìn về phía vừa phát ra thanh âm, chỉ thấy một nữ tử thanh y đang đứng đó, thân hình yếu diệu thuần tha, đôi chân dài trắng nõn thấp thoáng ẩn hiện giữa những tà áo dài, trên mặt đeo mạng che đi một nửa dung nhan, cặp mắt trong veo như nước hồ thu, lúc nói chuyện còn ánh lên quang mang trí tuệ, dù không nhìn thấy cả khuôn mặt, nhưng Từ Phong có thể khẳng định đây là một vị nữ tử, hơn nữa phải là cực phẩm mỹ nữ.

Nữ nhân này có vẻ như là người phụ trách đám linh trước mặt, bên cạnh nàng là một đám Tướng cấp, Từ Phong đếm sơ qua cũng phải đến 6 tên Tướng cấp cửu phẩm, 11 tên bát-thất phẩm, và khoảng hơn 20 tên Tướng cấp dưới ngũ phẩm. Đội hình hùng hậu chi để bảo vệ một nữ nhân, năng ta chắc chắn phải có địa vị rất cao trong phủ thành chủ.

Nghe tới nghĩ lui, Từ Phong có thể lờ mờ đoán ra được lai lịch của nàng, một nữ nhân trẻ tuổi có thân phận cao quý trong phủ thành chủ, chắc hẳn không phải là thị thiếp của Mạc Thương Lan, ti nữ thì lại càng không phải, vậy chi còn một trường hợp duy nhất, đây chính là con gái duy nhất của Mạc Thương Lan, Mạc Chi Tinh!!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Mạc Chỉ Tinh

Nhìn xung quanh một chút, xác nhận là không có cường giả Vương cấp ở gần đây, Từ Phong không nhìn được nà cười lạnh, không giết được Bán Thánh, vậy thì ta xử lí tạm đám trước mắt vậy, cũng là một lượng kinh nghiệm không nhỏ đâu.

Từ Phong hẳn không phải là người tốt, lại không phải là dạng người trung lập kiểu "người không phạm ta ta không phạm người", hẳn hoàn toàn có thể được coi là người xấu từ đầu tới chân, nguyên tắc làm người của hắn không có phân biệt tốt và xấu, mà chỉ là có lợi hay không có lợi với hắn mà thôi.

Đám người trước mặt không hề động chạm gì tới hắn, nếu là bình thường thì hẳn cũng lười để ý, nhưng hiện tại hắn sở hữu một hệ thống nghịch thiên, lấy tính cách chi cần có lợi là làm, đám người này không khác gì một đồng điểm kinh nghiệm trôi nổi trên không khí trong mắt Từ Phong cả.

Mạc Chi Tinh không ngừng quan sát xung quanh, âm thầm nhủ mày, Thánh Hoàng xuất hiện ở thế tục không phải là chuyện ớn chút nào, phải biết theo siêu giai ước chế, Thánh Hoàng cường giả không được phép công khai xuất hiện ở thế tục, vậy mà hiện tại lại có người dám cả gan phá vỡ thiết luật chung của Huyền Linh đại lục, chuyện lớn rồi a.

Đang lúc nàng trầm tư suy nghĩ, một tên Tướng cấp bên cạnh nàng chợt hô to: "Bảo vệ tiểu thư!!" khiến nàng bừng tỉnh, khi nàng định thần trở lại thì cũng đã hiểu lí do tại sao hắn ta lại kêu lên như vậy. Chỉ thấy dưới ánh trăng đêm chiếu rọi, một thân ảnh đen tuyền lẩn vào màn đêm đang di chuyển với một tốc độ không tưởng, nhẹ nhàng lướt qua lại giữa đám binh lính đang tản ra tìm kiếm ở xung quanh.

Bóng đen đi đến đâu là từng ánh kim loại lóe lên, đám binh lính gục ngã đến đó, người thì bị cắt yết hầu, người thì bị trảm thủ cấp, người bị chém ngang lưng, âm thanh duy nhất mà mọi người có thể nghe thấy đó là tiếng gió thổi, tiếng kim loại cắt vào da thịt và tiếng từng cơ thể rơi xuống mặt đất. Tất cả tạo thành một bức tranh tĩnh lặng đầy máu tanh khiến người khác phải dựng cả tóc gáy.

Chưa đến 3 giây đồng hồ, mấy chục tên lính Mạc Chi Tinh mang theo đã biến thành mấy chục khúc thịt nằm la liệt dưới đất, máu tươi chảy ra thấm đẫm cả một mảng cỏ dưới chân. Lúc này nàng ta mới nhìn rõ diện mạo của bóng đen, đó là một người có thân hình cao lớn, từ đầu đến chân một bộ y phục đen tuyền, mái tóc trắng dài bay phất phơ trong gió, đeo một chiếc mặt nạ tu la đi tụt vẫn còn dính máu tươi chưa khô, hai tay cầm hai thanh đoản kiếm một đen một trắng, trông vô cùng quý dị.

Con người Mạc Chi Tinh thoáng có rút lại, nâng nhó tới lời miêu tả của Y Mộng Lăng bá bá, đây chẳng phải chính là tên sát thủ đã giết chết đệ đệ nàng mấy ngày trước sao. Nếu là bình thường, hẳn là nàng sẽ vô cùng thống hận hẳn, nhưng không hiểu sao, nàng lại không cảm thấy như vậy, thậm chí nàng còn muốn cảm ơn hẳn.

Mạc Chi Tinh là một nữ nhân kiệt xuất, cảm kì thi họa tinh thông, xuất thân có cha là một đại tướng quân xuất sắc của Càn Nguyên đế quốc, nàng kế thừa luôn cả binh pháp của phụ thân mình, trí tuệ siêu quần, học một hiểu mười, đa mưu túc trí đến cả quân sư của Mạc Thương Lan là Y Mộng Lăng cũng khen nàng không dứt miệng. Thần phủ tu luyện cũng thuộc loại nhất lưu, 22 tuổi Sư cấp ngũ phẩm, tuyệt đối có thể được coi là thần tài.

Tất cả mọi năng lực đều hơn phé vật đệ đệ của mình, nhưng mà chỉ hiếm một nỗi, nàng là một nữ nhân, phụ thân của nàng tru ái nàng, nhưng không thể so sánh được với đệ đệ của nàng được. Một phé vật nhưng lại được phụ thân nâng cường ép dùng dần được dập lên Sư cấp bát phẩm, còn cao hơn nàng đến ba tiểu cảnh giới, nàng làm gì cũng phải hoàn hảo, không được mắc lỗi, nhưng đệ đệ của nàng từ nhỏ đến lớn không việc xấu gì không làm, nhưng phụ thân Mạc Thương Lan chỉ chờ trách qua loa mà thôi, hơn nữa lại cho hẳn có được một số quyền hành nhất định. Đây là một sự phân biệt đối xử trắng trợn, nàng không cam lòng, nàng có gì kém đệ đệ nàng chứ, có chăng chỉ có một thứ đó là nàng là nữ nhân mà thôi. Nay tên sát thủ trước mặt đã giết tên đệ đệ phé vật, nàng có thể danh chính ngôn thuận mà tiếp quản một bộ phận quyền lực, không cảm ơn Tử Phong hẳn thì cảm ơn ai đây.

Tử Phong nào có biết được những gì Mạc Chi Tinh đang nghĩ trong đầu, hẳn còn đang thăm than kinh nghiệm nhận được quá ít, mấy chục võ giả mà chỉ được có vài ba phần trăm kinh nghiệm, căn bản chính là gửi ngựa a. Nhìn đám Tướng cấp đang tỏa ra đúng xung quanh Mạc Chi Tinh bảo vệ, hẳn không khỏi liếm mép, kia là món khai vị, đây mới là món chính!!

Tử Phong hơi cong người, hai tay nâng hai thanh đoản kiếm lên cao một chút, giống như đọc được suy nghĩ của hẳn, một tên Tướng cấp cửu phẩm hét lên: “Nhanh giết hẳn!!”. Cùng lúc, Tử Phong bắt đầu hành động, *Thuấn bộ* được triển khai, hẳn biến thành một bóng đen mờ ảo lao vào đám Tướng cấp trước mặt.

Hiện tại là ban đêm, lấy chi số của hẳn sau khi được tăng phúc bởi *Bóng đêm huy hoàng*, hẳn có thể dễ dàng miêu sát bất kì Tướng cấp nào, kể cả có là Tướng cấp cửu phẩm đi chăng nữa, sử dụng thêm cả *Thuấn bộ* thì chi có thể nói là hẳn đang dùng dao mổ trâu giết gà. Nhưng đêm dài lắm mộng, có trời mới biết được liệu nàng ta có được một cao thủ bảo vệ giống như tên Mạc thiếu chủ hay không, tốt hơn hết là cứ tốc chiến tốc thắng.

Đám Tướng cấp chỉ để lại hai tên Tướng cấp cửu phẩm hộ pháp cho Mạc Chi Tinh lui về sau, còn đầu tất cả đều rút vũ khí, lao lên xáp lá cà với Tử Phong, nhưng mà chỉ sau đó không lâu, bọn họ mới nhận ra đây là một lựa chọn sai lầm đến thế nào.

Tử Phong nhìn thanh kiếm trước mặt đang đâm tới, hẳn nhẹ nhàng lách qua một bên, cổ tay rung lên, hắc kiếm nhẹ nhàng lướt qua cổ tên Tướng cấp ngu ngốc đi tiên phong kia, một vòi máu phun ra, tên kia chỉ kịp ôm cổ lảo đảo rồi sau đó ngã xuống đất tuyệt kì khả bố mình. Thân hình hẳn chọt biến mất tại chỗ, hai thanh cự phù từ sau lưng bỏ tới trượt mục tiêu, đập xuống đất tạo thành hai khe nứt dài trên mặt đất. Tử Phong từ trên trời thả người rơi xuống, một đường kiếm quang lóe lên kèm theo đó là hai chiếc đầu bay lên không trung,

Tiếng binh khí leng keng vang lên không ngừng, chốc chốc lại có một tiếng kêu thảm thiết vang vọng giữa màn đêm. Khoảng mấy phút sau, mọi thứ chợt trở lại vẻ im ắng không tiếng động giống như ban đầu, lúc này Mạc Chi Tinh cùng với hai tên Tướng cấp cửu phẩm bên cạnh nàng, cả ba không rét mà cả người cứ không tự chủ được mà run lên như cây sậy. Trước mặt họ là một thân ảnh màu đen đang tỏa ra sát khí kinh thiên, hai tay cầm hai thanh đoản kiếm vẫn còn đang nhỏ máu, đáng sau hẳn là một dòng lá liệt những tay cụt, chân gãy, mảnh cơ thể bị chia lìa, nội tạng vùng vẫy khắp nơi, những chiếc đầu người máu chảy đầm đìa vẫn còn mang theo vẻ kinh khủng trên mặt lẩn trên mặt đất, thậm có dưới chân bị nhuộm thành một màu đỏ tươi, mùi máu tanh bốc lên đến gây mùi.

Tử Phong chậm chậm bước tới từng bước một, bàn chân hẳn chạm xuống đất không một tiếng động nhưng ba người Mạc Chi Tinh cảm giác như mỗi bước đi của hẳn nặng tựa vạn cân, khiến tâm thần của bọn họ rung động không thôi. Cứ từ từ mà tiếng lên, áp lực của Tử Phong tạo ra ngày càng được tích tụ lại, đến khi một trong hai tên Tướng cấp không thể chịu nổi nữa, hét lên một tiếng: “Lão tử liều mạng với ngươi!!” rồi sau đó xách kiếm lao thẳng tới Tử Phong.

“Xoạt” một tiếng, cả người tên Tướng cấp đó ngay lập tức bị chia làm hai mảnh bằng nhau từ trên đầu xuống dưới thân, Hắc Bạch song kiếm quá sắc bén, có thể tên Tướng cấp vẫn còn dính với nhau một lúc rồi mới tách ra làm hai nửa ngã xuống đất. Tên Tướng cấp còn lại lúc này tinh thần dường như đã hỏng mất, gào thét lên một tiếng vô nghĩa, hẳn vứt bỏ vũ khí sau đó quay đầu chạy thực mạng, cái gì mà lòng trung thành cơ chứ, trước nguy cơ mất mạng thì cái gì cũng không còn quan trọng nữa.”Phập!!” hai mắt hẳn chợt tối sầm lại, hình như vừa có thứ gì đó xuyên qua cổ họng hẳn, gắng gượng gào tay lên tìm vào dị vật đó, hẳn ngã xuống đất, không bao giờ có thể nhìn thấy ngày mai nữa.

Tiện tay phóng đi Hắc kiếm, Tử Phong chậm rãi đến bên cái xác, rút thanh kiếm ra, hai tay vùng lên vẩy đi vết máu dính trên Hắc Bạch song kiếm, vứt vào trong không gian giới chi. Lắc mình một cái, hẳn đột ngột xuất hiện trước mặt Mạc Chi Tinh khiến nàng giật mình ngã ngồi xuống mặt đất.

Lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên, Mạc Chi Tinh nhìn thẳng vào mắt Tử Phong, sát khí nồng đậm tỏa ra khiến nàng cảm giác như huyết dịch trong cơ thể dường như ngừng chảy. Cố gắng trấn định lại bản thân, nàng run rẩy nói:

“Ngươi...ngươi muốn gì...?”

Tử Phong không nói gì mà chỉ trầm lặng nhìn nàng, sau đó lạnh lạnh nói: “Lột ra!!”

“Hả??” Mạc Chi Tinh ngăn người ra, lột cái gì cơ, chẳng lẽ.....nghĩ đến đây, khuôn mặt của nàng đã tái lại nay lại còn tái hơn.

“Đừng để ta nhắc lại lần nữa, lột ra!!!”

Nghe Tử Phong gần giọng nói, Mạc Chi Tinh khuôn mặt vốn trắng bệch không một chút máu chợt đỏ ửng lên, nàng cắn môi dưới, hai mắt nhắm nghiền lại, sau đó trước ánh nhìn trần trụi của Tử Phong, nàng bắt đầu trút bỏ quần áo trên người ra. Lúc đầu là chiếc áo dài, sau đó là chiếc quần lụa mỏng, rồi đến chiếc áo lót... từng mảnh từng mảnh y phục trên người nàng lần lượt rơi xuống.

Trong lúc Tử Phong còn chưa kịp phản ứng, Mạc Chi Tinh đã không còn một mảnh vải che thân nữa nằm nửa ngồi dưới đất nhìn chăm chăm vào hẳn. Tử Phong đưa mắt liếc từ trên xuống dưới mà không kim được nuốt một ngụm nước bọt, cắn cổ trắng muốt, rồi vai thon gọn không chút tí vết, xương quai xanh nổi lên không hề làm cơ thể nàng mất đi vẻ đẹp vốn có, ngược lại tạo ra một sức hấp dẫn lạ kì, đôi gò bồng đảo cao vút được một cánh tay mảnh khảnh che lại một cách sơ sài, vòng eo nhỏ nhắn không một chút mỡ thừa, cặp đùi săn chắc này nó e thẹn dần chéo lên nhau che đi hạ thể của nàng, hẳn có thể thấp thoáng thấy được vùng đất bí ẩn của nàng giữa cặp đùi đó.

Mạc Chi Tinh hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt ửng hồng, một bộ mặc quần tời hái bày ra trước mắt Tử Phong khiến hẳn không khỏi thất thần ngắm nhìn trong chốc lát. Tuy nhiên cũng chỉ là một lát mà thôi, đây hoàn toàn thuần túy chỉ là phản ứng tự nhiên của một nam nhân bình thường, Tử Phong rất nhanh liền lấy lại sự tỉnh táo. Hẳn đưa tay ra nắm lấy cổ tay nàng, Mạc Chi Tinh cả người run rẩy nhưng không kháng cự, để mặc Tử Phong cầm lấy tay mình.

Bất chợt nàng thấy ngón tay mình như mất đi cái gì đó, mở mắt ra thì thấy Tử Phong đã tháo không gian giới chi đeo trên tay nàng từ lúc nào, đang cầm trên tay mảnh mẽ, không thèm quan tâm tới ràng buộc khóa thần nằm đây. Một ngon lưạ gần không tên không hiểu sao bùng lên trong lồng ngực nàng, cái không gian giới chi đó có gì hay ho để hẳn có thể bỏ qua một tuyệt thế mỹ nữ như hẳn không thêm đếm xỉa gì hết như vậy. Tâm tình của nàng lúc này phải nói vô cùng mâu thuẫn, một mặt nàng mừng là bởi vì hẳn không có ý định xâm hại nàng, một mặt giận dữ vì cảm thấy bản thân còn không bằng một cái không gian giới chi.

Tử Phong lục lọi trong không gian giới chi của nàng một lúc, sau đó lấy ra hai chiếc binh ngọc nhỏ nhỏ, cùng với một khối kim loại to cỡ nắm tay đang tỏa ra quang mang màu bạc nhàn nhạt. Hẳn tiện tay ném trả không gian giới chi, sau đó cầm lấy mấy thứ vừa lấy ra, xoay người biến mất trong màn đêm, để lại Mạc Chi Tinh ngơ ngác ngồi ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Tôn thượng

Tử Phong vứt hai chiếc binh ngọc và khối kim loại vào trong không gian giới chi, tung người bỏ đi, Mạc Chi Tinh chỉ là một Sư cấp võ giả, lượng kinh nghiệm nhận được khi giết nàng mặc dù cũng khá khá, nhưng một tên quen “ăn ngon” như Tử Phong thì chẳng đó là chưa đủ thỏa mãn, trừ khi nàng là Tướng cấp thì hẳn cũng mặc kệ nàng có là nữ nhân hay không, giết đã tính sau, dù gì thì nàng cũng không có quan hệ gì với hẳn cả, mạng của một người xa lạ không phải là thứ hẳn quan tâm.

Trên thực tế thì hẳn cũng không cần phải cướp lấy không gian giới chi của Mạc Chi Tinh làm gì, giết nàng còn nhanh hơn hơn, vừa được kinh nghiệm, đếm tích lũy, lại vẫn có thể đạt được không gian giới chi của nàng, chỉ là niệm tình nàng là một nữ nhân, vài cái chi có tu vi Sư cấp, hẳn cũng lười giết nàng. Con trai của Mạc Thương Lan bị giết, đến con gái cũng bị hẳn xử lí nốt thì đảm bảo hẳn sẽ lật tung cả cái Thiên Ưng thành này lên, sau đó thì rất có thể sẽ ra đến tận Hắc Thạch trấn rồi cả Vinh Diệu thành nữa, Tử Phong hẳn vẫn còn muốn sống yên ổn với Diệp Thụy Lan, vậy nên khỏi đi.

Hẳn vẫn còn nhớ tới mấy viên Trú Nhan đan cùng Tử Nghiên đan được bán ra tại đấu giá hội, và nhóm đan được đầu tiên chính là được gian phòng của phủ thành chủ mua lại. Nghĩ kĩ thì phụ nhân của Mạc Thương Lan đã mất từ lâu, bản thân hẳn chắc chắn không cần đến thứ đan được này, cũng không nghe thấy việc hẳn có tiểu thiếp trong nhà, vậy chi còn một lí do để mua hai loại đan được vô dụng với võ giả này mà thôi, đó là cho Mạc Chi Tinh. Cũng cùng một lí do đó mà Tử Phong đoán được thân phận của nàng. Hồ Phi Nguyệt từng nhìn chăm chăm vào mấy bình đan được này một cách thêm thường, khẳng định nếu nàng khỏi phục hoàn toàn thực lực, chắc chắn hội đấu giá sẽ loạn thành một bãi.

Nghĩ đến đây, Tử Phong khẽ nở nụ cười, thử tưởng tượng phản ứng của hồ ly tinh này ra sao nếu hẳn thấy hai bình Trú Nhan đan cùng Tử Nghiên đan trong tay ta nhì, khắc khắc. Còn về khối kim loại màu bạc, Tử Phong cũng không ngờ có thể tìm thấy nó ở đây, bởi nó chính là Bỉ Ngân, thứ kim loại quý ở trong thành Bách Yêu kiếm mà hẳn cần.

Bách Yêu kiếm có một lượng Bỉ Ngân đủ để Tử Phong chuyển hóa thành 5000 điểm trị giá nguyên liệu, khối Bỉ Ngân hẳn vừa đoạt được chỉ to cỡ nắm tay, nhưng lượng trị giá nguyên liệu hẳn đạt được nếu chuyển hóa nó lên đến 3 vạn, gấp 6 lần thành Bách yêu kiếm kia, chứng tỏ thứ kim loại này thật sự vô cùng trân quý.

Vật phẩm bị chuyển hóa bởi hệ thống sẽ biến mất hoàn toàn, điều này đã được Tiểu Linh nhắc nhở lúc hẳn có ý định chuyển hóa Bách yêu kiếm, một thứ kim loại quý hiếm như thế này, chi với một chút có thể tạo ra được Địa giai Huyền khí, vậy với lượng hẳn có trong tay thì không biết sẽ tạo ra được thứ gì nữa, thực sự thì chuyển hóa nó có phần quá phí của.

Nhưng Tử Phong lại nghĩ khác, không gì quan trọng hơn thực lực, dù hẳn có được chỗ Bỉ Ngân này thì sao, thực lực hẳn không có tăng lên, chẳng bằng dùng nó để đề cao thực lực bản thân, khi đã mạnh mẽ rồi thì lo gì không kiếm được những thứ quý giá hơn cơ chứ.

Khắc khắc, quên Quý kiếm Ghodroon đi, cả Bách Yêu kiếm và khối Bỉ Ngân trong tay, hẳn có tổng cộng 3 vạn 5000 trị nguyên liệu, hẳn không tội gì phải dùng một thanh Địa giai thượng phẩm Huyền khí như vậy cả, người giàu tiêu tiền theo cách của người giàu, tâm mắt hẳn lúc này đã hướng lên cao hơn rồi.

-Truy hồn huyết kiếm (Thiên giai thượng phẩm Huyền khí): Thanh kiếm huyền thoại của một tên biến thái cuồng sát, được hệ thống mở phòng lại và tăng cường uy lực lên. ...

-Kĩ năng:

(1)Xuất huyết (bị động): Vết thương tạo ra bởi Truy hồn huyết kiếm không thể được chữa lành và dưới mọi hình thức, vô hiệu với đan dược chữa thương Thất phẩm trở lên, kĩ năng của Bảo khí, vô hiệu với Thần cấp.

(2)Khí động son hà (bị động): Đòn tấn công có tỉ lệ gây ra bạo kích, gấp đôi lực lượng.

(3)Thiên phạt kiếm (chủ động-kĩ năng quần công): Tích tụ linh lực, giải phóng một đường kiếm quang có sức hủy diệt lớn, có thể kích hoạt “Xuất huyết” và “Khí động son hà”, có tỉ lệ bỏ qua hoàn toàn mọi phòng ngự của võ giả dưới Thánh cấp và Huyền khí bất kể phẩm giai.

Xét về mọi mặt, Truy hồn huyết kiếm khá là giống với thanh Quỷ kiếm Ghodroon kia, cũng sở hữu ba kĩ năng siêu cấp trâu bò, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, Quỷ kiếm Ghodroon là Địa giai thượng phẩm Huyền khí, còn Truy hồn huyết kiếm là Thiên giai thượng phẩm, cách biệt không phải là nhỏ, mà trên thực tế là cực lớn. Không nói đến việc tài liệu tạo thành của Truy hồn huyết kiếm khẳng định là cao cấp hơn, chỉ riêng các kĩ năng của nó đã mạnh hơn nhiều rồi.

Quỷ kiếm Ghodroon có khả năng “Xuyên giáp”, nhưng cũng không phải là bỏ qua hoàn toàn phòng ngự mà chỉ là tăng lực xuyên thấu lên thôi, hơn nữa lại vô hiệu đối với Thiên giai trung phẩm Huyền khí trở lên, không thể sử dụng lâu dài được, trong khi đó kĩ năng “Xuất huyết” của Truy hồn huyết kiếm hữu dụng hơn nhiều, chỉ cần gây một vết thương nhỏ cũng đủ để khiến đối phương khốn đốn, vết thương không thể chữa lành đồng nghĩa với việc không thể cầm máu, nếu không thể cầm máu thì buộc võ giả phải liên tục sử dụng linh lực để ngăn máu chảy, đối với tiêu hao chiến tuyệt đối là một đòn sát thủ.

“Khí động son hà” thì khỏi nói, mặc dù cái thể loại bạo kích nghe giống mấy game Từ Phong từng chơi, nhưng ai quan tâm cơ chứ, gấp đôi lực lượng là quá mạnh rồi, mặc dù chỉ là có tỉ lệ nhất định kích hoạt, nhưng một trận chiến thì hần tấn công bao nhiêu lần cơ chứ, kiểu gì chả bạo kích.

“Thiên phạt kiếm” khá giống “Phá không trảm” của Quỷ kiếm Ghodroon, nhưng với tỉ lệ xuất hiện bạo kích, “Phá không trảm” của Quỷ kiếm Ghodroon dường như trở nên quá.....cùi.

Nghe thì nghĩ như thế, nhưng Từ Phong cũng không quá vội vàng, trở về căn phòng lúc trước đã rồi tính, giờ này chắc Hồ Phi Nguyệt cũng đã về tới nơi rồi.

Về lại căn phòng lúc trước ở cùng Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong từ cửa sổ nháy vào, nhìn quanh một lượt, thật ngạc nhiên một điều đó là Hồ Phi Nguyệt tới tận lúc này vẫn chưa trở về, hơi nhủu mày một chút, hẳn cũng không nghĩ nhiều, với thực lực của nàng, ở Thiên Ứng thành này không đi khi dễ người khác thì thôi, nào có ai có thể cản được nàng cơ chứ.

Từ Phong bắt đầu nghiên cứu của hàng hồi đoái, 3 vạn 5 ngàn trị giá nguyên liệu, nếu hẳn mua Truy hồn huyết kiếm thì vẫn còn dư tới 6000 điểm, hẳn không định để không số điểm trị giá ở đó, hẳn đang tìm kiếm một kiện vật phẩm phòng ngự. Trước kia hẳn nghĩ rằng với năng lực *Tái sinh siêu tốc*, vật phẩm phòng ngự là không cần thiết vì hẳn có thể tái sinh với tốc độ kinh khủng, nhưng hiện tại thì hẳn nghĩ lại rồi. *Thuần bộ*, *Hư Thiểm*, hay sử dụng Truy hồn huyết kiếm đều phải sử dụng linh lực cả, thay vì lãng phí linh lực để chữa thương, hẳn nên sử dụng vật phẩm phòng ngự để tiết kiệm linh lực.

Chỉ là khiến Từ Phong khó khăn đó là với 6000 điểm trị giá nguyên liệu, hẳn có thể hồi đoái được kha khá vật phẩm phòng ngự, vấn đề ở chỗ, bọn chúng đều ở dưới dạng khối giáp đồ sộ hoặc là khiên chắn đại loại như vậy. Một sát thủ cần nhất là gì? Là độ cơ động, là khả năng ẩn thân, là năng lực tấn công, mặc khối giáp để làm gì cơ chứ, không nói đến độ nặng, mặc giáp đi chuyển hơi nhanh là các mảnh của áo giáp va đập vào nhau đã tạo ra âm thanh rồi, âm thanh cái rầm, đó là chưa nói đến sự vướng víu. Còn về khiên chắn thì không cần phải bàn, hẳn không dùng khiên và không muốn dùng khiên, quá thiếu cơ động.

Đang ngao ngán nhìn đồng vật phẩm phòng ngự, Tiểu Linh chợt nói: “Chủ nhân qua danh mục Mặt nạ đi!”

Mặc dù không biết trong hồ lô của Tiểu Linh có cái gì, nhưng Từ Phong cũng không còn lựa chọn nào khác, nhanh chóng mở ra danh mục “Mặt nạ” trong cửa hàng hồi đoái.

“Kiểm tra cái mặt nạ ở dưới cùng đi!” Tiểu Linh tiếp tục ra lệnh.

Từ Phong ngay lập tức làm theo, trước mắt hẳn là một cái mặt nạ, đúng hơn chỉ là một nửa của một chiếc mặt nạ.

“Cái này?”

“Đúng vậy!”

“Chắc chưa, ta không nghĩ là nó sẽ tốt.”

“Cứ mua đi, chủ nhân có thấy ta hại ngài bao giờ không?”

Nếu Tiểu Linh ở trước mặt hẳn lúc này, Từ Phong chắc chắn sẽ trợn mắt lên nhìn nàng, không hại cái rầm, hồi trước còn đòi hẳn mua mấy thứ linh tinh chỉ để cho đẹp, tin được mới là lạ.

“Nhưng mà hiện tại ta chưa có đủ trị giá nguyên liệu, ta muốn giữ đủ 3 vạn trị giá nguyên liệu, nếu Hồ Phi Nguyệt không thể trở về thì ta vẫn có thể mua được thanh Truy hồn huyết kiếm!”

Đúng lúc này, cửa sổ của căn phòng được mở ra, một bóng trắng lao vào bên trong như tên bắn, gần như ngay lập tức phóng tới chỗ Từ Phong, khiến hẳn giật mình không nhẹ. Một mùi hương quen thuộc bay vào mũi hẳn, ngay lập tức khiến hẳn bình tĩnh trở lại, nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy thứ vừa mới phi thẳng vào lòng ngực mình, hẳn nói: “Nàng làm ta hết hồn, thiếu chút nữa thì tìm ta đã nhảy luôn ra ngoài rồi.”

Nói đoạn hẳn cúi đầu xuống nhìn Hồ Phi Nguyệt, không nhìn thì thôi, khi đã nhìn thì hẳn không khỏi sững sờ, chỉ thấy Hồ Phi Nguyệt không còn vẻ khôn ngoan tươi tỉnh như ngày thường nữa, khóe miệng nàng ri ra một dòng máu vẫn còn chưa khô, khuôn mặt thiên kiều bá mỵ tái nhợt không một chút máu, hai mắt nhắm nghiền lại, lồng ngực phập phồng thờ đốc, hiển nhiên không phải trong một tình trạng tốt.

Phân tích nhân ngay lập tức được kích hoạt, Từ Phong kinh ngạc khi nhìn thấy tu vi của nàng chỉ còn là Vương cấp lục phẩm, kém hơn trước tận ba tiểu cảnh giới, vậy chỉ có một kết luận, nàng đã bị thương!

“Nàng làm sao vậy?” Từ Phong có chút hốt hoảng hỏi.

Nghe thấy tiếng của hẳn, Hồ Phi Nguyệt chậm rãi mở đôi mắt đang nhắm nghiền ra, nhẹ giọng nói: “Không có gì, sử dụng sức mạnh một cách quá đà khiến nội thương tái phát thôi, nghỉ ngơi vài ngày là đỡ thôi!”

Từ Phong có thể nhìn thấy vẻ mặt mờ rờ rằng hiện lên trong mắt nàng, hẳn chợt nghĩ tới một thứ, vội vàng hỏi: “Sao lại sử dụng sức mạnh quá đà, nàng gặp phải tập kích ư? Phải chăng lão bất tử Mạc Thương Lan bắt gặp nàng?”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 74: Rung động

Hồ Phi Nguyệt chỉ chậm rãi lắc đầu, sau đó thì lại nhắm mắt lại, giống như con mèo nhỏ co cọ đầu vào lòng hẳn rồi rúc vào lòng ngực Từ Phong.

“Nàng ta không gặp tập kích, chỉ là cưỡng ép sử dụng uy áp của Thánh cấp khiến tinh thần bị tổn thương nặng mà thôi.” Tiếng của Tiểu Linh vang lên.

“Ý ngài là sao?” Từ Phong nghi hoặc hỏi.

“Mặc dù trước kia nàng ta có tu vi Thánh cấp, nhưng đừng quên lúc trước nàng cũng mới chỉ khôi phục đến Vương cấp cửu phẩm, dùng tinh thần lực của Vương cấp thôi động uy áp của Thánh cấp, chủ nhân ngài nghĩ kết quả sẽ ra sao.” Tiểu Linh nhàn nhạt nói.

Không cần nghĩ cũng biết, tinh thần lực của Hồ Phi Nguyệt chắc chắn đã phải gánh chịu áp lực khổng lồ do chính mình cưỡng ép sử dụng Thánh cấp uy áp gây ra, thảo nào nàng lại trở nên như thế này. Nhìn khuôn mặt tái nhợt không chút sức sống đang áp sát vào lòng ngực mình, Từ Phong không khỏi cảm thấy đau lòng, nếu không phải hẳn yêu cầu năng cường lấy thanh Bách Yêu kiếm thì nàng cũng đâu trở thành như thế này. Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, hẳn khẽ lẩm bẩm

“Vi cái gì nàng lại đối xử với ta quá tốt như vậy, vì sao chứ, cứ như thế này thì bảo ta phải làm sao bây giờ....”

Hồ Phi Nguyệt khẽ động dậy, thân hình mềm mại của nàng cuộn tròn lại, cứ như vậy ngồi trên đùi Từ Phong, cả người chui vào lòng hẳn rồi chìm vào giấc ngủ....

Hồ Phi Nguyệt mở mắt ra, nhẹ nhàng ườn lmg ra vươn vai một cái, nàng lâu lắm rồi mới có một giấc ngủ sâu đến như vậy. Dụi dụi mắt, nàng bất chợt cảm thấy là lạ, hình như mình đang ngồi lên trên một thứ gì đó mềm mại, và thứ rắn chắc nàng đang tựa người vào có cảm giác quen quen.

“Tĩnh rồi à, cảm thấy đỡ hơn chưa?”

Một giọng nói trầm thấp vang lên khiến nàng có chút giật mình, định thần lại, nàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy Từ Phong đang nhìn mình, trong ánh mắt của hẳn có chút gì đó.....nàng không biết miêu tả nó ra sao nữa, chỉ có cảm giác hẳn ngày hôm nay bớt đi chút lạnh lẽo thường ngày.

Đến lúc này nàng mới nhận ra mình đang ngồi trên đùi hẳn, cả người lọt thỏm vào cơ thể cao lớn của Từ Phong, nhớ lại buổi đêm hôm qua, nàng rốt cuộc cũng hiểu tại sao mình lại có cảm giác quen thuộc đến vậy.

Nở một nụ cười mà nàng cho rằng không thể tươi tắn hơn được nữa, Hồ Phi Nguyệt trở lại với bộ dáng mỹ hoặc của mình, nói: “Không vấn đề gì, nghỉ ngơi một đêm là khỏe lại rồi.”

Người nam nhân trước mặt nàng im lặng, cái vẻ lạnh lùng này vẫn không thay đổi từ trước tới giờ, lúc nàng đang định đứng dậy, hẳn bỗng đưa tay lên, bàn tay thô ráp nhẹ nhàng áp lên má nàng khẽ vuốt ve: “Lần sau đừng có cố quá, nàng hoàn toàn không cần vì ta mà phải làm những việc nguy hiểm như vậy....”

Nghe thanh âm nhẹ nhàng lại có chút ôn nhu của Từ Phong, vẻ vũ mị trên mặt nàng bay biến đi đâu hết, Hồ Phi Nguyệt chợt cảm thấy hai má nóng bừng, cả người như mềm nhũn ra, khỏi cần nhìn cũng biết mặt nàng lúc này đang đỏ đến cỡ nào.

Nhìn về mặt gương ngườ của Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong không khỏi ngẩn ngơ, nữ nhân này, đúng thực là hồ ly tinh mà. Khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng đã bỏ đi vẻ mỹ hoặc thường thấy, thay vào đó là một vẻ mặt ngạc nhiên, có chút e thẹn xấu hổ, cả khuôn mặt đó bừng lên, thế nhưng lại không hề mất đi nét kiều diễm mà người vốn có, so với vẻ vũ mị lúc bình thường, vẻ mặt này của Hồ Phi Nguyệt tuyệt đối có lực sát thương lớn hơn gấp bội, ít nhất cũng khiến Từ Phong có xúc động muốn chạm màu môi.

Ngơ ngác mất vài giây đồng hồ, Hồ Phi Nguyệt mới “À!” lên một tiếng, vội vàng úp mặt vào ngực Từ Phong không dám ngẩng lên, hai vành tai đã đỏ ửng. Nhìn về bối rối của Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong không khỏi bật cười ha hả, lần đầu tiên hắn chiếm thế thượng phong trước nàng, mọi khi toàn là nàng đùa giỡn hắn mà thôi, có vẻ như chế phục nàng cũng không có quá khó khăn lắm.

“Còn cười hả?” Hồ Phi Nguyệt then quá hóa giận, nắm tay nhỏ nhắn nhảm nhảm ngay ngực của hắn đập một phát khiến hắn phải méo mặt, lực đập này không có nhỏ chút nào a, thiếu chút nữa đã đủ để hắn phun máu ra rồi.

Từ Phong nói câu, bất chợt chồm người lên, đề sắp nàng xuống giường, bàn tay to giờ lên đánh vào mông Hồ Phi Nguyệt, nàng ta cũng đau chịu yếu thế, tay của hắn còn chưa kịp chạm vào người thì nàng đã xoay người, đối công thành thủ để ngược lại Từ Phong, hai người trong thoáng chốc quấn lấy nhau nhào thành một đoàn.

“Chiến đấu” rất nhanh kết thúc, lấy kết quả là không có bên thắng lợi, Hồ Phi Nguyệt lúc này đang vô cùng hường thụ nằm rúc vào trong lòng hắn, Từ Phong cũng đã quen thuộc với hành động này của nàng, không quá khó xử như lúc ban đầu nữa, nghĩ đến những gì Hồ Phi Nguyệt đã làm, hắn thả lỏng một cái, thôi thì kệ nàng muốn làm gì thì làm vậy.

“Ta có quà cho nàng đây.” Từ Phong vừa nói vừa ngồi dậy.

“Lại còn có quà cơ à, từ lúc nào chàng lại quan tâm tới ta như vậy a?” Hồ Phi Nguyệt lười biếng nằm uòn ra trên giường, mặc dù sắc mặt đã tốt hơn nhưng có vẻ như thương thế của nàng không phải ngày một ngày hai là có thể khỏi phục được.

Mím cười, hắn lấy từ trong không gian gói cho ra hai chiếc bình ngọc đặt xuống giường. Hồ Phi Nguyệt cũng ngồi dậy, nghi hoặc cầm lấy hai bình ngọc, mở nắp ra ngửi thì một chút, sau đó bật thốt lên:

“Trú Nhan đan cùng Tử Nghiên đan??? Chàng lại đi cướp ở đâu về thế?”

“Chẳng lẽ ta chỉ có mỗi cái trò cướp bóc này thôi à?”

“Chứ còn gì nữa, chàng thì ta còn lạ gì nữa, thử nài trăm phần trăm là do chàng cướp được, không thì cũng là trộm lấy, chỉ là chàng làm như thế nào thì ta không biết thôi.” Hồ Phi Nguyệt một bộ dáng đương nhiên nói ra.

Sắc mặt Từ Phong tối sầm lại, chẳng lẽ hình tượng của ta lại kém như thế ư, nhưng nghĩ lại thì, hai bình đan được này đúng là hắn cướp được, hắn muốn cũng không thể biện hộ được cho bản thân a. Từ chối phản ứng lại với lời nói của Hồ Phi Nguyệt, hắn nói:

“Hai bình đan được này tặng nàng đó, ta thấy nàng khá là dễ ý tới nó lúc ở đầu giá hội nên đoán rằng nàng cần tới nó.....ừa, sao vậy, gì mà tự nhiên im lặng thế?”

Nhìn thấy Hồ Phi Nguyệt cúi gằm mặt xuống không nói gì, Từ Phong không khỏi thắc mắc, nàng ta không vui ư?

Hồ Phi Nguyệt đột ngột ném hai chiếc bình ngọc sang bên cạnh, sau đó nhanh như chớp chồm lên người hắn, hai cánh tay mịn màng như ngò sen quấn quanh cổ hắn, Từ Phong có thể thấy khuôn mặt nàng căng lực càng gần, sau đó thì.....

Hắn choáng rồi, choáng thật, lia từ bị.....cường hôn ư, vậy là đi tong nụ hôn đầu ở kiếp này rồi.....ơ mà.....cũng không lỗ lắm...

Đôi môi mềm mại của Hồ Phi Nguyệt dính chặt vào môi hắn, Từ Phong rất nhanh liền lấy tinh thần, ngay lập tức liền đảo khách thành chủ, hai tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn không xương của nàng, khẽ dùng lực một cái liền đè nàng xuống giường, hai cặp môi vẫn không hề rời khỏi nhau.

Tuy nói Hồ Phi Nguyệt cưỡng hôn hắn, nhưng hiển nhiên là nàng cũng không có tí kinh nghiệm gì cho cam, Từ Phong cười thầm trong đầu, đầu lưỡi hắn len lỏi đột phá qua hàm răng, thò vào bên trong bắt đầu chơi trò đuổi bắt với cái lưỡi thom tho của nàng, không mất chút công sức liền bắt được mục tiêu, hai chiếc lưỡi không nhận được mà quấn quít lấy nhau, Từ Phong chỉ thấy trong miệng toàn là quyến rũ ngọt ngào dịch ngọt ngào không tã nổi.

Hồ Phi Nguyệt chỉ thấy đầu óc nó oanh một cái, sau đó thì không còn cảm nhận được gì nữa, chỉ biết dùng hai tay ôm chặt lấy cổ Từ Phong không rời. Hai người quấn lấy nhau tới thiên hôn địa ám, khi mà cả hai cảm thấy có chút khó thở mới rời nhau ra. Từ Phong nhìn Hồ Phi Nguyệt lúc này mà không khỏi chấn động, chỉ thấy nàng lúc này đang mềm yếu nằm trước mặt hắn, quần áo trên người có chút xộc xệch, mái tóc dài xõa ra, khuôn mặt ửng hồng kiểu điểm uớt át, đôi mắt long lanh ngập nước đang mê đắm nhìn hắn, cái miệng nàng hơi hé ra thở hào hển, mùi hương ngào ngạt tỏa ra khiến Từ Phong thiếu chút nữa muốn xách thương lên ngay lập tức.

Cần chốt lưỡi mình một cái, còn đau làm đầu óc hắn tinh táo lại, Từ Phong hắn là một nam nhân chân chính, hơn nữa hắn tuyệt đối không phải loại người đồ ăn dâng đến tận miệng rồi còn từ chối, hắn không ngại phát sinh quan hệ với nàng, quý tha ma bất cái gì mà yếu thế với nhân loại cách biệt đi, ít nhất thì sau khi hắn sử dụng nốt một điểm tiễn hóa huyết mạch, tới lúc đó hắn đã là Thiên Ma rồi, so với Hồ Phi Nguyệt là một yếu thủ thì phải nói là vô cùng tương xứng a. Và lại, có được một siêu cấp đại mỹ nữ như Hồ Phi Nguyệt ở bên cạnh, còn bình tĩnh tới tận bây giờ phải nói là đến hạn căng bòi phục chính bản thân mình.

Nói là thế nhưng hắn cũng không muốn cứ như vậy mà bỏ dở này sinh quan hệ với nàng, hai người mới ở cùng nhau bao lâu đâu, như thế này cũng không khỏi quá nhanh đi, Từ Phong hắn cũng không phải loại đàn ông dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, ít nhất thì hắn muốn xây dựng tình cảm vững chắc đã rồi làm trò gì thì làm, chứ còn chưa ra đầu vào đâu đã xxxo thì hắn đi tìm kĩ nữ cho lành.

Từ Phong hắn có thể là một tên khốn nạn giết người như ngóc hoàn toàn không quan tâm tới đạo đức thông thường, nhưng ít nhất thì trong chuyện tình cảm, hắn không muốn có một chút nuôi tiếc gì, có thể nói hắn là một người có tính cách vô cùng ki quặc.

Giơ tay lên búng một cái vào trán Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong sảng giọng: “Nàng tự nhiên làm cái trò gì thế?”

Cười cười, Hồ Phi Nguyệt giống như con rắn trườn vào lòng hắn, miệng nói: “Ta vui quá áy mà, không thể tin được ta lại thành công trong việc khiến chàng quan tâm tới ta nhanh như vậy!”

Từ Phong trắng mắt liếc nhìn Hồ Phi Nguyệt, nhưng cuối cùng thì cũng nói giận không nói, chưa nói đến việc hắn đánh không lại nàng, chỉ riêng việc nhìn khuôn mặt đang mím cười mẫn nguyện trước mặt cũng đủ để khiến hắn hết sức rồi.

Thở dài một cái, Từ Phong âm thầm tự cầu phúc cho chính bản thân mình, giờ tay lên, linh lực tuôn ra bên ngoài, lẳng không nhiếp lấy hai bình đan được lúc này đã rơi xuống đất rồi đưa cho Hồ Phi Nguyệt.

Vô giả từ Sư cấp trở lên là đã có thể đưa linh lực ra ngoài cơ thể, có thể còn kích đối thủ từ xa, đó là lí do tại sao chỉ có lên tới Sư cấp mới có thể sử dụng vũ kĩ một cách hiệu quả được, Từ Phong hắn có tu vị Sư cấp nhưng lượng linh lực hắn sở hữu lại gấp đôi so với Sư cấp cửu phẩm thông thường, tuy không thể so với Tướng cấp nhưng cách biệt cũng không quá xa, hiển nhiên hắn thừa sức lẳng không nhiếp vật một thứ nhẹ như bình đan được này rồi.

Đón lấy hai bình đan được, Hồ Phi Nguyệt mẫn mề một lúc rồi chợt phì cười, dưới ánh mắt nghi hoặc của Từ Phong nói: “Chẳng thật là, lúc thì khôn ngoan lúc thì thiếu kiến thức tới mức thảm hại. Yêu thủ hóa hình mặc kệ tuổi thọ ra sao sẽ giữ nguyên độ bằng sau khi hóa thành hình người vĩnh viễn cho tới khi chết, ta còn cần Trú Nhan đan để làm gì, còn Tử Nghiên đan thì.....chàng nghĩ ta cần phải đẹp hơn nữa ư?”

Với câu hỏi của Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong chỉ có nước cảm nư, như hiện tại đã đủ lấy mạng hắn, đẹp hơn nữa chắc hắn đứt dây thần kinh chết mất.

“Vậy thì sao nàng lại chú ý tới hai loại đan được này như vậy?”

“Chẳng qua bởi vì hai loại đan được này đã thất truyền từ lâu lắm rồi, không có đan phương, ai mà có thể luyện chế ra chứ, hiển nhiên là có người tìm được đan phương từ đâu đó, rồi mới luyện chế ra hai loại đan được này, a, cũng chỉ tò mò thôi.”

Mặc dù nghe Hồ Phi Nguyệt nói vậy, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy vẻ vui mừng nồng đậm trong mắt nàng, rất rõ ràng rằng mặc dù nàng không cần, nhưng được Từ Phong tặng đồ vẫn là một niềm vui sướng đối với nàng.

Như sự nhớ ra cái gì, Hồ Phi Nguyệt đặt hai chiếc bình ngọc xuống, sau đó đứng dậy, bồng một thanh đại kiếm khổng lồ được chạm trổ hoa văn tinh xảo xuất hiện trên tay nàng. Từ Phong đối với việc nàng sở hữu không gian giới chi cũng không có gì quá, bởi vì chính hắn là người đã đưa cho nàng sử dụng. Vốn hắn có hai chiếc không gian giới chi, một của Diệp Thủy Lan một của Diệp Cường sau khi chết để lại, hắn đang sử dụng chiếc của Diệp Cường vì sức chứa lớn hơn, cái còn lại của Diệp Thủy Lan hắn cũng cầm, tránh cho tiêu la lý kia không biết để phòng mà sử dụng trước mặt người khác, thất phu vô tội hoài bích có tội, đạo lý này hắn quá hiểu rồi.

Thứ hắn quan tâm bây giờ đó chính là thanh đại kiếm kia, Địa giai hạ phẩm Huyền khí Bạch Yêu kiếm!

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 75: Thiên giai Huyền khí oai!

Đón lấy thanh đại kiếm từ tay Hồ Phi Nguyệt, cánh tay của Từ Phong không khỏi rung hần xuống, nặng thật! Cái thanh phá kiếm này mặc dù đã bị hư hỏng, nhưng nguyên liệu tạo ra nó thì vẫn là hàng cao cấp dùng để chế tác Địa giai Huyền khí, hắn cảm lên ước chừng một chút cũng phải ít nhất hơn hai vạn cân cơ đư, cái thứ này mà cho một Tướng cấp thì nhắc lên còn chả nổi nữa là sử dụng trong chiến đấu. Đúng là vũ khí thì độ phù hợp vẫn quan trọng hơn là phẩm chất, ít nhất đối với Tướng cấp thông thường thì thanh Địa giai Huyền khí này còn chả bằng Hoàng giai Huyền khí, ít nhất Hoàng giai còn dùng được.

Hồ Phi Nguyệt nghi hoặc nhìn Từ Phong đang đánh giá thanh kiếm, hơi nghiêng đầu nói: “Rốt cuộc chàng cần thanh kiếm này để làm gì, nhìn kia, đến nặng lên chàng còn phải dùng hết sức, muốn dùng nó đâu phải dễ, và lại, ta nói rồi, ta không đi săn yêu thú lấy yêu đan cho chàng đâu.”

Liếc nhìn nàng một cái, Từ Phong mỉm cười: “Không nặng được ư, nhìn lại nhé!”

Nói đoạn dùng cánh tay trái tóm lấy chuỗi kiếm, không một chút khó khăn gì nhắc bổng thanh đại kiếm hơn hai vạn cân lên quơ qua quơ lại giống như cành củi khô, nào có chút khó khăn gì đâu. Hồ Phi Nguyệt cũng chỉ hơi giật mình một chút, sau

đó cười nói: “Vẫn biết là cánh tay trái này của chàng có chút khác thường, nhưng không ngờ khí lực lại lớn tới vậy.”

Từ Phong cũng chỉ đùa nghịch một chút, có cảm giác sau nụ hôn vừa rồi, quan hệ của hai người kéo gần lại với nhau hơn rất nhiều, đúng hơn là bán thân hẳn ít đi chút để phòng cùng lạnh lùng với nàng. Đặt thanh kiếm xuống đất, hẳn hít một hơi sâu, đây là lần đầu tiên hẳn làm trò này, nếu không hồi hộp thì là nói dối.

Hồ Phi Nguyệt như lọt vào sương mù, nàng vẫn không hiểu rốt cuộc Từ Phong phải lấy bằng được thanh phá kiếm này làm gì, đúng lúc này, dĩ nhiên xảy ra. Từ Phong để bàn tay của mình lên thanh kiếm, nhỏ giọng hô: “Chuyển đổi!”

Một tia lửa điện màu đỏ lóe lên khỏi bàn tay hẳn, nhanh chóng lan rộng ra bao phủ lấy thanh kiếm, dưới ánh nhìn trần trụi của Hồ Phi Nguyệt, Bách Yêu kiếm dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy bắt đầu xám màu lại, sau đó vỡ vụn ra thành từng mảnh nhỏ, chỉ trong chớp lát đã biến thành một đồng tro bụi nằm dưới đất. Chưa hết, Từ Phong ngay lập tức lấy ra một khối kim loại đang tỏa ra quang mang màu bạc nhẹ nhàng, tiếp tục đặt tay mình lên đó, khối kim loại không thoát khỏi số phận giống như Bách Yêu kiếm, cuối cùng trở thành một đồng tro bụi thứ hai.

“Chàng...chàng...lắm cái gì vậy, cái này là yêu pháp gì, làm thế nào chàng có thể phá hủy chúng dễ dàng như vậy??!” Lấy hiểu biết của Hồ Phi Nguyệt qua quãng đời dài mấy trăm năm của mình mà cũng không thể ngăn được bản thân lấp bấp kinh hãi, dù biết thủ đoạn vừa rồi của Từ Phong nó đặc dị ra sao.

Từ Phong cười khẩy, Huyền khí cũng không phải vô kiên bất tối, ở một mức độ nào đó thì phá hủy chúng cũng không phải là việc không thể, bằng chứng chính là thanh Bách Yêu kiếm bị hư hại đó, nhưng mà với tu vi hiện tại của hẳn thì là không thể nào, nhưng cuối cùng hẳn vẫn làm được.

Chuyển đổi không phải là một kĩ năng của hệ thống, lại càng không phải là vũ kĩ hay bí pháp gì cả, đó chỉ là một chức năng của hệ thống mà thôi. Hẳn có thể dùng điểm trị giá nguyên liệu để đổi lấy vật phẩm trong cửa hàng hỏi đáp, nhưng vấn đề ở chỗ, trị giá nguyên liệu lấy từ đâu ra? Hỏi thừa, đương nhiên là lấy từ những nguyên liệu quý hiếm, cụ thể là khối Bí Ngân hẳn cướp được và thanh Bách Yêu kiếm kia. Nhưng có được nguyên liệu quý hiếm, làm thế nào để biến chúng thành trị giá nguyên liệu.

Và đó là lúc cho năng lực “Chuyển đổi” có đất dụng võ, kĩ chức năng lực này cũng rất đơn giản, khi sử dụng nó sẽ hấp thu toàn bộ tinh hoa của thứ nguyên liệu bị ảnh hưởng, chuyển hóa chúng thành trị giá nguyên liệu. Bách Yêu kiếm cùng khối Bí Ngân kia bị rút sạch tinh hoa, chỉ còn lại cái vỏ rỗng không, chỉ cần một con gió thổi qua là trở thành tro bụi cũng không phải là chuyện lạ.

Không trả lời Hồ Phi Nguyệt, trên thực tế là hẳn không biết phải trả lời ra sao, cũng không thể nói ta được một tên “Thần” có tâm li biến thái lời ta từ vị diện khác tới đây, sau đó ném cho một cái “Hệ thống” siêu cấp trâu bò a, nàng không nghĩ hẳn bị điên mới lạ.

Từ Phong hẳn cũng chưa từng sử dụng cái hệ thống chuyển đổi này lần nào, nhưng mà mọi thứ đã có hệ thống lo liệu hết, hẳn chỉ việc kích hoạt rồi ngồi chờ kết quả mà thôi. Ba vạn năm ngăn trị giá nguyên liệu rất nhanh được thêm vào túi hẳn, đã có sẵn kế hoạch từ trước, hẳn nhanh chóng mở cửa hàng hỏi đáp ra....

Không nghe thấy Từ Phong trả lời, Hồ Phi Nguyệt cũng không có truy hỏi, chung quy thì mỗi người đều có bí mật riêng của mình, nàng đã sống đủ lâu để hiểu được đạo lý đó, đúng lúc này, tia lửa điện màu đỏ lại xuất hiện trên tay Từ Phong một lần nữa. Sau đó, tia điện đó bắt chợt bùng lên, vô số mảnh vụn đột ngột xuất hiện trên không trung, sau đó dưới sự điều khiển của những tia điện quang, nhanh chóng ráp lại với nhau giống như những mảnh ghép, một tia sáng màu đỏ lóe lên, chiếu rọi cả căn phòng.

Ánh sáng tan đi, đập vào mắt hai người là một thanh đại kiếm và một chiếc mặt nạ lơ lửng trên không trung. Từ Phong giờ tay ra, hai kiện vật phẩm nhẹ nhàng đáp xuống tay hẳn, nhưng sau đó thì.....”ầm” một tiếng, thanh đại kiếm vừa chạm vào tay hẳn liền kéo theo cả người của hẳn lao thẳng xuống mặt đất, nhất thời không đứng lên được.

“Con bà nó, cái quý gì mà nặng thế này!!”

Từ Phong há miệng chửi đổng một tiếng, hẳn đã cẩn thận sử dụng cánh tay trái để đón lấy thanh kiếm rồi, dù gì thì nó cũng thuộc dạng đại kiếm, hiển nhiên là sẽ rất nặng, nhưng hẳn không ngờ là nó nặng tới mức này. Gồng cánh tay trái một cách hết sức, thêm luôn cả tay phải, Từ Phong hơi khó khăn nâng thanh đại kiếm lên, đến khi dùng linh lực gia trì thì mới có thể cầm nắm như bình thường, nhưng cũng tiêu tốn không ít linh lực của hẳn.

Thanh kiếm dài cỡ 2.5 mét, rộng chừng 40cm, toàn thân màu đỏ như máu, chỉ có một lưỡi kiếm, sống kiếm được tạo hình một hàng gai nhọn kéo dài, chuôi kiếm tinh xảo có gắn một khối ngọc khắc hình đầu lâu, thân kiếm tràn đầy những vết nứt đang lập loe một thứ ánh sáng màu tím yếu ớt.

Hồ Phi Nguyệt nheo mắt nhìn thanh kiếm trên tay Từ Phong, sau đó không kìm được mà bật thốt lên: “Thiên giai thượng phẩm Huyền khí?”

“Đúng vậy, Truy hồn huyết kiếm, Thiên giai thượng phẩm Huyền khí!” Từ Phong mỉm cười trả lời.

“Lần này chàng lại cướp được.....không đúng, thanh kiếm này không phải là lấy ra từ không gian giới chỉ, chuyện gì đang xảy ra thế này...”

“Nâng cút cơ như là ta có khả năng rút lấy tinh hoa từ thiên tài địa bảo, sau đó sử dụng chúng tạo thành vũ khí đi, đại loại vậy.” Từ Phong lo lắng nói, hẳn không thể giải thích về hệ thống, nhưng những gì hẳn nói cũng không sai biệt lắm là bao.

“Thào nào chàng nhất định phải lấy được Bách Yêu kiếm, thì ra là chàng nhắm vào nguyên liệu tạo ra nó, hmm, một năng lực thật bá đạo, chàng có thể tạo ra Bảo khí ko?” Hồ Phi Nguyệt một bộ dáng như bùng tình dại ngộ mà hỏi.

Bí mật liếc qua cửa hàng hỏi đáp của hệ thống, Từ Phong gật đầu nói: “Nếu đủ nguyên liệu cho ta hấp thu, Bảo khí không là vấn đề.”

Hẳn không muốn nói nhiều về vấn đề này, mặc kệ Hồ Phi Nguyệt đang cui đầu trăm năm, cái quan trọng đối với hẳn bây giờ là, Truy hồn huyết kiếm mạnh đến mức nào. Hắc Bạch song kiếm là Huyền giai trung phẩm Huyền khí đã có thể chém sắt như bùn, vậy một kiện Thiên giai thượng phẩm Huyền khí như Truy hồn huyết kiếm chắc chắn sẽ còn sắc bén hơn, điều đó là chắc chắn không phải nghi ngờ. Thứ khiến hẳn quan tâm chính là bộ ba kĩ năng của Truy hồn huyết kiếm.

Xuất huyết cùng *Khí động sơn hà* chỉ có thể thử nghiệm trong thực chiến, nhưng *Thiên phạt kiếm* thì không. Từ Phong hưng phấn thử kích hoạt kĩ năng này, linh lực trong cơ thể hẳn giống như bị một cái động không đáy hút đi với một tốc độ kinh khủng, khiến hẳn khó khăn lắm mới có thể miễn cưỡng kiểm soát được. Ánh sáng màu tím trong những vết nứt trên thân thanh kiếm sáng rực lên có thể trông thấy được, hẳn nhiên quên mất mình đang ở đâu, hẳn giờ thanh kiếm lên cao, miệng hô: “Thiên phạt kiếm!!” sau đó chém xuống.

Hồ Phi Nguyệt tỉnh lại khỏi những dòng suy tư, nhìn thấy hành động của Từ Phong liền muốn ngăn cản, nhưng đã quá muộn. Một đường kiếm quang khổng lồ được phóng ra, theo sau đó là một tiếng nổ long trời lở đất, tòa nhà nơi Từ Phong và Hồ Phi Nguyệt đang ở không chịu được áp lực mà đổ sập xuống.... Tiếng mảnh chửi liên tiếp vang lên, chỉ thấy rất nhiều bóng người từ trong đồng đổ nát lao ra ngoài, tuy toàn thân dính đầy bụi đất nhưng không bị thương, hiển nhiên đều là võ giả.

Hồ Phi Nguyệt đỡ lấy Từ Phong lúc này cả người đã gần như hư thoát đứng trên nóc nhà phía xa, trần trần nhìn vào quang cảnh trước mặt không chớp mắt, Từ Phong thì trực tiếp há hốc mồm như không thể tin được vào mắt mình.

Từ nơi tòa nhà đổ sập xuống, chiếu theo hướng kiếm quang bay đi, mặt đất bị cây sâu đến cả chục mét, nhà cửa, từa lều, sơn trang.... Tất cả mọi thứ trên đường đi của kiếm quang đều bị chẻ làm đôi, vô số tòa nhà bị san phẳng ngay tức thì, khung cảnh yên bình buổi sáng sớm bắt chợt trở nên hỗn loạn không chịu được.

Thảm nỗi một ngụm nước bọt, Từ Phong không khỏi kinh hãi trước uy lực của Truy hồn huyết kiếm, lấy gần hết linh lực của hẳn thì cũng chỉ cỡ gấp rưỡi một Sư cấp cứu phẩm, thế mà cũng có thể chém ra một kích có uy lực kinh thiên như vậy, nếu là tu vi Vương cấp, Tôn cấp ra tay thì sao, chẳng phải là có thể bỏ đối ca một quả núi sao. Nghĩ đến đây hẳn không khỏi rung mình, tự nhắc nhở bản thân về sau hành sự phải vô cùng cẩn thận, Thiên giai Huyền khí mà đã như thế này, có trời mới biết được Bảo khí uy lực khủng khiếp ra sao.

Nhưng mà Từ Phong hẳn nào có biết, mặc dù Truy hồn huyết kiếm chỉ là Thiên giai thượng phẩm Huyền khí, nhưng đó là bởi vì giới hạn nguyên liệu tạo thành, trên thực tế thì kĩ năng cùng uy lực của nó có thể so sánh với Hạ phẩm Bảo khí thông thường. Tuy vậy uy lực của nó cũng đã đủ để kinh thế hãi tục rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 76: Điều tra!

Sáng sớm, phủ thành chủ, thư phòng của Mạc Thương Lan, đúng hơn là một căn phòng trống được tạm thời chọn làm thư phòng riêng cho hẳn, sau khi căn phòng cũ đã bị phá hủy, Mạc Thương Lan đứng chấp tay cạnh cửa sổ, đằng sau hẳn, ẩn mình vào góc tối của căn phòng là một hắc y nhân không nhìn rõ mặt, lúc này đang quỳ một chân xuống.

“Chủ thượng hỏi ám ra sao?” Im lặng một lúc, Mạc Thương Lan mới hỏi.

“Ngài ấy nói rằng phải bắt sống, không được thì theo dõi hành tung của hẳn, không thì ít nhất cũng phải biết được lai lịch của hẳn.” Hắc y nhân nói.

Gật đầu, Mạc Thương Lan lăm bắm “Không sai biệt lắm, vậy người đã tra ra lai lịch của hẳn chưa?”

Hắc y nhân lấy ra từ trong người một tập giấy, đặt lên bàn trước mặt Mạc Thương Lan rồi nói:

“Thứ lỗi cho thuộc hạ vô năng, tất cả những gì chúng ta biết được, hẳn là một dong binh cấp bách kim, nhưng không có thực lực của dong binh cấp bách kim, rất có thể là do nữ nhân đã cứu hẳn trước đó giúp hẳn có được cấp bậc này. Hẳn thường thấy xuất hiện ở gần Hắc Thạch trấn thuộc phụ cận Vĩnh Diệu thành. Không ai biết tên của hẳn là gì, nhưng người ta gọi hẳn là Quý Anh Tu La, thứ nhất bởi hẳn có tốc độ cực nhanh, thứ hai hẳn mang theo một chiếc mặt nạ tu la suốt ngày. Tên này được coi như là một trong những phần tử nguy hiểm nhất Hắc Thạch trấn, từng đơn thương độc mã giết chết hơn 100 người thuộc Kim Hồ bang, một trong những thế lực lớn trong Hắc Thạch trấn, theo những gì mà thuộc hạ nghe ngóng được thì lúc đó hẳn có thực lực cỡ Sư cấp cứu phẩm, đồng thời phong cách chiến đấu không khác gì nhiều, mặc kệ bị thương ra sao, hẳn vẫn không ngã xuống, trực tiếp mài chết hơn 100 người của Kim Hồ bang....”

Dừng lại một chút, hắc y nhân hít sâu một hơi rồi tiếp tục:

“Chúng ta đã tra cho dong binh công hội ở Hắc Thạch trấn một số tiền lớn, từ thông tin có được, hẳn ta có vẻ giống như là một sát thủ hơn là một dong binh, trong vòng 6 tháng kể từ lúc xuất hiện ở Hắc Thạch trấn, hẳn đã nhận 43 nhiệm vụ, 36 trong số đó là nhiệm vụ ám sát từ công hội ngầm, không một lần thất bại, mục tiêu thường là quý tộc hoặc người của các đại gia tộc lân cận, bắt kẻ được bảo vệ hay không, tất cả đều chết ngay trong ngày mà hẳn ta nhận nhiệm vụ.

Ít nói, ít thể hiện cảm xúc, cuồng sát, một lời không hợp là rút kiếm giết người ngay lập tức, hành tung bí ẩn, à còn một điều nữa, hắn có thể thắng tay giết người bất kể nam nữ, nhưng tất cả những tên thuộc thể loại dã tâm, hoa hoa công tử thì hẳn đặc biệt cảm ghét, không ít dong binh ở Hắc Thạch trấn đã bị hắn giết vì mấy thứ như thế này.

Gần đây có nhận một nhiệm vụ hộ tống thương đội tới thành trì của chúng ta, đi cùng với một dong binh đoàn nhỏ, người mạnh nhất tên Ôn Văn Sơn có thực lực Sư cấp thất phẩm, không rõ mục đích khi hắn nhận nhiệm vụ này, nhưng khả năng cao là hắn tới đây chỉ là ngẫu nhiên. Thiếu chủ trở thành mục tiêu của hắn rất có khả năng chỉ là vì tính cách của hắn chứ không phải do thể lực khác những tay.....”

Mạc Thương Lan không nói một lời, im lặng mà nghe tất cả từ đầu tới cuối, đôi mắt thâm thúy nhìn ra ngoài cửa sổ, không ai biết hắn đang nghĩ gì, chỉ thấy một lúc lâu sau, hắn mới lên tiếng: “Tên này, trong khoảng thời gian vài tháng, thực lực từ Sư cấp cứu phẩm tăng vọt tới mức có thể trực tiếp miểu sát Tướng cấp cứu phẩm, có một cơ thể giống như bất tử.....hừm, đã cho người theo dõi cái dong binh đoàn đó chưa.”

“Thuộc hạ đã cho người giám sát nhất cử nhất động của bọn chúng rồi, tuy không có dấu hiệu gì hẳn là một người trọng nghĩa, nhưng chúng ta có thể thử!”

Gật đầu, Mạc Thương Lan tán thành: “Phải, cứ làm như vậy đi, đã cho Chi Tinh biết được những thông tin này chưa?”

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên đánh gãy cuộc đối thoại giữa hai người: “Cha, là con Chi Tinh đây, con có thể vào được chứ?”

Thấy Mạc Thương Lan phất tay ra hiệu cho lui, hắc y nhân không một tiếng động hóa thành một bóng đen lao ra ngoài cửa sổ, trong nháy mắt liền mất dạng. Khẽ đặng hắng một tiếng, Mạc Thương Lan nói: “Vào đi, cửa không khóa.”

Cửa được mở ra, Mạc Chi Tinh bước vào bên trong, nhẹ nhàng thi lễ một cái, sau đó mới ngồi xuống trước mặt phụ thân của mình.

“Tinh nhi, có chuyện gì à?”

Ngập ngừng một chút, Mạc Chi Tinh mới bắt đầu nói: “Đêm qua lúc con dẫn người đi điều tra, đã gặp hắn, tên sát thủ đã giết hại đệ đệ.”

Hai mắt Mạc Thương Lan koe lên tinh quang nhưng ngay lập tức che giấu đi, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Vậy con thấy hắn như thế nào?”

“Mạnh, rất mạnh, Tướng cấp cứu phẩm trước mắt hẳn không khác gì gà đất chó kiểng, không chịu được một kích, cơ mà con vẫn không rõ tại sao hắn lại có thù oán gì với chúng ta nữa, nếu hắn thật sự là sát thủ thì việc của hắn đáng ra đã phải hoàn thành rồi chứ.” Mạc Chi Tinh nghi hoặc nói

Không trả lời, Mạc Thương Lan chỉ ném tập giấy trước mặt cho nàng, sau đó ngồi im lặng. Cũng không lâu trước khi hắn nhận được phản ứng từ Mạc Chi Tinh, chỉ thấy nàng càng đọc thì nét ngạc nhiên kinh hãi càng xuất hiện trên mặt nàng, không ngừng lầm bầm: “Không thể nào!”

Ngẩng đầu lên, nàng nhu mày: “Cha không định trả thù cho đệ đệ đúng không?”

“Đúng và sai, không phải ta không muốn trả thù, nhưng nhân tài như thế này, nếu giết chết hẳn thì quá phí phạm, và đừng nhắc tới đệ đệ của con nữa, đừng nói là hắn, đến ta nhiều lúc cũng chỉ muốn giết phút nó đi cho xong, mà nếu không phải nó là con ruột của ta, chắc ta cũng làm vậy lâu rồi.”

Mạc Chi Tinh hơi rùng mình một chút, nói ra những lời máu lạnh như vậy, cũng chỉ có thể là phụ thân của nàng mà thôi.

“Xác thực hẳn tuyệt đối là một sát thủ đỉnh cấp, chưa nói đến tốc độ tăng trưởng sức mạnh, chỉ riêng chiến lực của hắn cũng đã đủ kinh khủng rồi, mà trong này có nói tâm thần bất tử, cái này là sao?”

“Đêm qua con gặp hắn thì có thấy dấu hiệu gì cho thấy hắn đang bị thương không?” Mạc Thương Lan hỏi ngược lại.

Nhớ lại những gì mình đã trải qua, Mạc Chi Tinh khẽ lắc đầu: “Không có, tuyệt đối là đang ở trạng thái mạnh nhất.”

“Ừ, Ý Mộng Lăng bà bá của con một ngày trước đã đánh vỡ toàn bộ lực phủ ngũ tạng, nghiền nát tất cả xương cốt trên cơ thể hắn, và một ngày sau hắn đã khôi phục hoàn toàn, hiểu tâm thần bất tử là thế nào chưa.”

Hít một ngụm khí lạnh, Mạc Chi Tinh kinh hãi, nàng không thể ngờ trên đời này lại có thể có chuyện li kỳ như vậy xảy ra.

“Cha định hiến hắn cho chủ thượng?”

“Đúng, nhưng mà trước mắt phải xác định được hành tung của hắn đã.....”

Bất chợt, một tiếng nổ long trời ở đất vang lên cắt đứt câu nói còn dang dang dở của hắn, phương hướng tới từ ngay trong nội thành. “Vù” một tiếng, Mạc Thương Lan biến mất trước mặt Mạc Chi Tinh, không cần nói cũng biết là hắn đã chạy tới nơi phát ra âm thanh vừa rồi.

Từ Phong cùng Hồ Phi Nguyệt đứng đơ ra một lúc nhìn “kiệt tác” mà hắn vừa tạo ra, ngay sau đó thì....”Bốp”, Hồ Phi Nguyệt lấy tay cốc một phát thật mạnh lên đầu Từ Phong, miệng nói

“Chàng vừa làm cái gì vậy, mà hơn hết là cái thứ gì vừa xảy ra vậy, đây là Thiên giai Huyền khí hay là Hoàng giai Bảo khí vậy, cái thứ này đã vượt qua cả phạm trù Huyền khí rồi!”

Từ Phong cũng chỉ có thể cười khổ, hẳn nào có biết uy lực của cái thứ đó chơi này ra sao chứ, đây là lần đầu tiên hắn sở hữu một thứ như thế này mà, cơ mà hàng từ hệ thống mà ra có khác, trâu bò hơn cả mức bình thường.

Hồ Phi Nguyệt đang định nói gì đó, chợt biến sắc, cả người dựa sát vào người hắn: “Mau khiến chúng ta tàng hình đi!”

Mặc dù cảm thấy khó hiểu, nhưng Từ Phong cũng vẫn làm theo, ngay lập tức dùng kĩ năng *Ngụy trang* lên cả hai người, vừa mới làm xong, Hồ Phi Nguyệt liền lấy tay chỉ lên không trung

“Nhìn kia, chính là Mã Văn Lập..”

Từ Phong căng mắt ra mà vẫn không nhìn thấy gì cả, *Phân tích nhân* liền được triển khai, cuối cùng hắn nhìn thấy một dòng chữ nhỏ xù ở phía xa, nhưng cũng đủ để hắn biết được phương hướng đại khái của Mã Văn Lập, phải biết là *Phân tích nhân* của hắn không có giới hạn khoảng cách a, chỉ cần không ở quá xa, ví dụ như là.....vài chục vạn dặm thì hẳn vẫn có thể nhìn thấy đại khái.

Thì ra vậy, một cao thủ Thánh cấp xuất hiện mới có thể khiến Hồ Phi Nguyệt gấp rút như thế, cũng không có gì là lạ lắm, năng hiện tại không phải là đối thủ của một Thánh cấp a. Ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong lúc này đã khôi phục được một chút khí lực, nhìn mình ôm nàng nhảy từ trên nóc nhà nhảy xuống, trong nháy mắt liền hóa vào đám đông đang nhón nhào ở bên dưới.

Mạc Thương Lan lúc này cũng đã xuất hiện ở ngay trên đồng đó nát, hắn quay về một phía trên không trung gạt nhẹ đầu một cái rồi sau đó mới bắt đầu xem xét xung quanh, ngó nghiêng một lúc, hai mắt hắn chợt lóe lên, giờ tay lên trao một cái, một vật thể cỡ bàn tay lăm lăm bụi đất được hắn thu vào tay.

Ngắm nhìn thứ đang ở trong tay mình, Mạc Thương Lan hừ lạnh một tiếng rồi ném mạnh vật trên tay đi, miệng lầm bầm: “Thì ra hắn vẫn ở trong thành, thú vị rồi đây!” Thứ đó vật hẳn vừa ném đi hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp bắn thủng một thân cây ở gần đó, lộ ra một chiếc mặt nạ tu la dử tợn dính đầy bụi bặm.

Từ Phong cùng Hồ Phi Nguyệt cũng không phải lang thang lâu, rất nhanh hai người đã đột nhập vào một căn phòng trọ cách đó không xa, lúc này Từ Phong mới có thời gian để xem xét lại hai thứ đồ vật hắn vừa mới có được. Truy hồn huyết kiểm hẳn đã thử nghiệm rồi, tuyệt đối năng cao chiến lực của hắn lên một tầng cao mới, tuy sử dụng khá là tốn linh lực, chưa kể đến *Thiên phạt kiểm* còn tiêu tốn linh lực hơn nữa, nhưng dùng để làm bài tẩy cũng không tệ.

Thứ còn lại hẳn mới có được chính là thứ ban đầu Tiểu Linh báo hắn dùng 6000 điểm trị giá nguyên liệu đổi lấy, một chiếc mặt nạ. Đang cầm trên tay của hắn là một chiếc mặt nạ, hay đúng hơn là một nửa của một chiếc mặt nạ mà thôi, vì thứ này chỉ có thể che đi khuôn mặt của hắn từ phần môi trở xuống, hai mắt và trán của hắn vẫn được để lộ ra ngoài. Chiếc mặt nạ là gồm hai phần ghép dính lại với nhau, có khớp nối có thể để cho hắn lúc đeo vào vẫn có thể đóng mở phần trước miệng như bình thường chứ không kín mít như mặt nạ thông thường, phần miệng là một hàng dài những chiếc răng sắc nhọn đan vào nhau, nhìn hơi kinh dị một chút, nhưng hắn thích nó, khá là đẹp.

Tạo hình thì không có gì để chê, thứ khiến hắn còn hơi lờn hơn nữa đó là năng lực của nó.

-Mặt nạ vô danh (Hoàng giai hạ phẩm Huyền khí): Phẩm cấp tăng lên theo tu vi của chủ nhân, không giới hạn ở Huyền khí hay Bảo khí.

Phòng ngư trảo (bị động): tự động hấp thu linh lực của chủ nhân hoặc linh khí thiên địa, khi nạp đầy sẽ tự động tạo ra một lớp hộ thể cương khí bao xung quanh người đeo có tác dụng bảo vệ. Không tiêu hao linh lực để duy trì, bị phá vỡ khi nhận một mức độ tổn thương nhất định

Một kĩ năng đơn giản, nhưng xét đến việc Từ Phong có thể “sạc pin” sẵn cho nó và có thể sử dụng 24/7, không tốn linh lực bản thân để duy trì, uy lực tuyệt đối ấn đứt hộ thể cương khí thông thường của võ giả, không khác gì hẳn thời thời khắc khắc đều trong trạng thái phòng thủ vậy.

Thứ hai đó là cái thứ này sẽ tăng trưởng theo tu vi của người đeo nó, cũng không biết là cơ chế hoạt động của nó ra sao nữa, nhưng xét đến việc thứ này được tạo ra từ hệ thống, Từ Phong sẽ trực tiếp làm ngơ đi cái thứ được gọi là “logic” và chấp nhận nó một cách vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Chương 77: Kiểm kê thu hoạch

Chỉ có một vấn đề, cái thứ này dùng ra sao bây giờ, chiếc mặt nạ hân đang cầm trên tay không hề có bất kì một móc nối hay dây đeo nào để cố định nó lên mặt cả, thuận tiện chỉ là một mảnh mặt nạ cứng, cũng không biết được làm từ cái gì nữa, cơ mà chạm vào hân có cảm giác giống như là đang chạm vào lớp giáp cốt trên cánh tay trái của hân vậy, khá là kì quặc.

Tiểu Linh thì sau khi thấy Hồ Phi Nguyệt xuất hiện đêm qua thì nói vài câu sau đó cũng biến mất, có gọi cũng không thấy đâu, khiến hân không khỏi khó xử. Hồ Phi Nguyệt tò mò nhìn cái thứ được Từ Phong cầm trên tay, hỏi:

“Chàng đang cầm cái gì thế?”

“Ồ, không có gì đặc biệt, chỉ là một chiếc mặt nạ mới thôi, thay cho cái cũ.” Từ Phong lơ đãng trả lời.

“Cái cũ vẫn dùng được bình thường mà, sao lại phải thay?”

“Chiếc mặt nạ cũ thực ra là một kiện phòng ngự Huyền khí, nhưng có vẻ như không có tác dụng nhiều lắm, nên phải đổi lấy một thứ tốt hơn mà thôi. Vấn đề ở chỗ, cái thứ này, ta không biết sử dụng nó như thế nào a, đeo lên mặt kiểu gì đây...”

“Ừa vậy chứ bình thường chẳng sử dụng Huyền khí như thế nào?”

Từ Phong ngơ ngác: “Còn dùng như thế nào nữa, cứ như vậy mà sử dụng thôi!”

Hồ Phi Nguyệt một bộ dạng có nén cười, nói: “Ta cũng phải công nhận chiến lực của chàng thật sự rất kinh khủng so với tu vi chân thực đó, dùng Huyền khí mà phát huy chưa đến năm thành uy lực mà đã như thế rồi.”

Nhưn vậy, Từ Phong buột miệng: “Năm thành?”

“Huyền khí có thể sử dụng trực tiếp như vũ khí thông thường, nhưng nếu để phát huy đầy đủ uy lực, cần phải tiến hành nhận chủ đối với nó, dùng linh lực bản thân ôn dưỡng, lúc đó mới có thể sử dụng chúng với uy lực cao nhất được, hơn nữa, trong trường hợp người khác cướp mất Huyền khí của mình, nếu đối phương không xóa đi ấn ký tinh thần của chủ nhân thì uy lực của kiện Huyền khí đó sẽ bị giảm đi đáng kể.”

Ách, vậy này.....mới a, Từ Phong đầu đầy mồ hôi thầm nghĩ, thì ra trước đây hân sử dụng Huyền khí đều như mẫu đơn như vậy hả, có đồ tốt mà không biết dùng, nhưng mà, nhận chủ như thế nào?

Không đợi Từ Phong hỏi, Hồ Phi Nguyệt tiếp tục: “Cách thường thấy để nhận chủ một kiện Huyền khí đó là nhỏ máu lên, sau đó dùng linh lực bản thân truyền vào bên trong Huyền khí, sử dụng tinh huyết của bản thân thì còn tốt hơn nữa, nhưng ít ai làm như vậy, bởi nếu ai làm như vậy thì đại biểu thành Huyền khí đó sẽ gắn bó với hân suốt đời, khi Huyền khí bị tổn thương thì bản thân chủ nhân cũng bị hao tổn, bù lại nếu có nguyên liệu, có khả năng luyện khí, chủ nhân có thể tiến hành nâng cao phẩm chất của Huyền khí, nhưng chung quy thì lợi vẫn bé hơn hại, chỉ có luyện khí sư mới hay làm trò này mà thôi, bởi chỉ có họ mới có được năng lực luyện khí.”

Hồ Phi Nguyệt thao thao bất tuyệt một hồi, lúc quay lại nhìn thì thấy Từ Phong đang nằm úp sấp mặt xuống đất không có động tĩnh gì, vội vàng hét hoảng: “Chàng làm sao vậy????”

Ngẩng mặt lên, Từ Phong ưỡ ể oai nói: “Không có gì, chỉ cảm thấy mình khá là ngu ngốc mà thôi...”

“Cái này đâu phải ai cũng biết đâu, hầu hết võ giả cũng sử dụng chúng giống như chàng mà thôi.” Hồ Phi Nguyệt nhẹ giọng an ủi.

Lắc lắc đầu, Từ Phong không nói gì, hân đầu có ý sử dụng đầu, hân chỉ đang tự cảm thấy bản thân hơi bị ngáo mà thôi, đã từng đọc biết bao nhiêu là tiểu thuyết yy trên mạng, không ngờ hân có thể quên được cái mô-típ nhỏ máu nhận chủ quá đối quen thuộc này, đúng thật là càng hòa mình vào cuộc sống ở thế giới mới thì hân càng lúc càng dễ quên đi những thứ cũ.

Cảm khái thì cảm khái thế thôi, chứ biết cách sử dụng thế nào rồi thì Từ Phong cũng không quan tâm đến mấy thứ đó lắm, hân dùng răng cắn vỡ đầu ngón tay, nhỏ mấy giọt máu lên trên chiếc mặt nạ, nhưng mà hân còn chưa kịp dùng linh lực để ôn dưỡng nó như những gì Hồ Phi Nguyệt nói thì đã biến đã xảy ra, Chỉ thấy mấy giọt máu hân nhỏ lên trên chiếc mặt nạ ngay lập tức bị hấp thu, sau đó chiếc mặt nạ đang từ trạng thái cứng rắn bỗng trở nên mềm dẻo, sau đó thì hóa thành một đám chất lỏng, dùng một tốc độ kinh khủng lao thẳng lên mặt Từ Phong, trong chớp mắt đã tràn vào mũi miệng của hân, sau đó biến mất không để lại vết tích gì.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến cả hai người không kịp phản ứng, đến khi tỉnh lại thì chiếc mặt nạ đã biến mất, hai người nhìn nhau với vẻ nghi hoặc hiện rõ trên mặt.

“Cái quái gì vậy?” Từ Phong hỏi.

“Không biết, nhưng mà chàng đã nhỏ máu nhận chủ rồi, về lí mà nói thì nó đã thuộc sở hữu của chàng rồi, chắc chắn sẽ có một liên kết tinh thần, chàng thử tập trung tinh thần rồi cảm nhận nó xem sao.”

Theo lời Hồ Phi Nguyệt nói, Từ Phong liền tập trung tinh thần, nói là tập trung tinh thần, chứ hân vừa mới nghĩ đến chiếc mặt nạ, thì trên mặt hân bỗng xuất hiện một đám chất lỏng màu đen không biết từ đâu chui ra, nhanh chóng bao phủ lấy nửa bên dưới mặt hân, sau đó biến thành chiếc mặt nạ mà hân đang tìm kiếm, chỉ khác ở chỗ lúc trước nó có màu trắng, giờ thì chuyển thành màu đen mà thôi.

-Thiên Ma diện (Địa giai hạ phẩm Huyền khí): Huyền giai hạ phẩm Huyền khí, tương thích với huyết mạch Thiên Ma của chủ nhân, cấp bậc tăng lên Địa giai hạ phẩm.

Phòng ngự tráo (bị động): Trạng thái năng lượng 0/100.

Từ Phong đưa tay sờ lên chiếc mặt nạ trên mặt, không khỏi trầm kinh đi, cái thứ đồ chơi này thật là thần kì a, lại còn có thể tương thích với huyết mạch Thiên Ma, bảo sao nha đầu Tiểu Linh muốn hân mua lấy thứ này. Địa giai hạ phẩm Huyền khí, năng lực phòng thủ tuyệt đối là trâu bò a.

Hân thử điều khiển chiếc mặt nạ này một chút, đúng như những gì hân nghĩ, cái thứ này cũng giống như hệ thống, điều khiển chỉ là một ý niệm mà thôi, hân có thể tùy ý sử dụng nó bất kì lúc nào, lúc không cần sử dụng thì nó sẽ hóa thành thứ chất lỏng màu đen kia rồi biến mất, hân cũng không thêm quan tâm là nó biến mất đi đâu, có thể sử dụng được là được rồi.

Nhìn Từ Phong đeo mặt nạ, Hồ Phi Nguyệt không khỏi trầm trồ: “Tuyệt, nhìn chàng bây giờ trông ngầu hơn trước rất nhiều a, soi gương thử xem.”

Nói đoạn cầm lấy một chiếc gương đồng rồi giơ ra trước mặt hân, quả đúng như những gì chàng nói, chỉ thay đổi mỗi chiếc mặt nạ mà diện mạo của hân lúc này có một sự khác biệt lớn. Nếu như trước kia chiếc mặt nạ quý tu là của hân khiến hân trông khá là đáng sợ, thì hiện tại trông hân còn.....đáng sợ hơn, mái tóc bạc trắng, đôi mắt sắc lẹm như muốn cắt đứt linh hồn của người đối diện, một bên mắt không có con ngươi, tất cả chỉ là một màu đen kịt, chiếc mặt nạ chỉ che phần mặt bên dưới, thành ra đám phủ vẫn bên mặt trái của hân bị lộ ra một chút, càng khiến khuôn mặt của hân đáng sợ hơn.

Từ Phong dờ khóc dờ cười nhìn khuôn mặt mình trong gương, thế này thì bảo hân giao tiếp với người khác ra sao đây, mặc dù hân không thích giao tiếp với người khác, nhưng cũng không thể không bao giờ làm vậy chứ, thôi kệ, đi đến đâu thì hay đến đó.

Bỏ chiếc mặt nạ trên mặt đi, Từ Phong lúc này mới xem xét đến hai chiến lợi phẩm mà hân có được, tinh huyết Kim Lân Mãng và Tịch Tà Kiểm Pháp. Trước hết, hân đem những gì mà hân nhớ được của Tịch Tà Kiểm Pháp ghi lại trên giấy, hân mặc dù có thể hiểu thứ tiếng của thế giới này, nhưng hân lại không viết được, không quan hệ, hân có thể sử dụng ngôn ngữ của hân kiếp trước mà.

Tịch Tà Kiểm Pháp này chỉ có cái tên là ăn cắp bản quyền của lão đại Kim Dung mà thôi, chứ nội dung thì khẳng định là khác, chỉ riêng vụ tu luyện mà vẫn giữ được “tiêu đề” ở bên dưới là đã đủ khác biệt rồi.

Tịch Tà Kiểm Pháp chỉ có bốn chiêu, có vẻ như là không được đầy đủ, nhưng bốn chiêu là bốn chiêu riêng biệt, có thể sử dụng kết hợp với nhau nhưng có thể sử dụng đơn lẻ nên chỉ có bốn chiêu cũng không có gì là tiếc nuối lắm. Theo như kinh nghiệm của hân, chỉ cần hân thử tu luyện vũ kĩ hay bí pháp, hệ thống sẽ tự động nhắc nhở hân, sau đó thì hân có hai lựa chọn, tiêu tốn một lượng điểm tích lũy nhất định, hệ thống sẽ “hack” cho hân ngay lập tức có thể sử dụng nhuần nhuyễn thứ mà hân muốn học.

Nhưng ngay khi hân muốn học Tịch Tà Kiểm Pháp, hệ thống lại thông báo khác: “Phát hiện vũ kĩ không đầy đủ, có thể phục chế, phí tổn năm vạn điểm tích lũy, có tiến hành phục chế hay không?”

Sau khi đầu giá thành công tinh huyết của Kim Lân Mãng, hân chỉ còn lại 10 vạn điểm tích lũy, nháy mắt một cái hệ thống đã đòi tiêu hết một nửa chỗ đó để phục chế một bản vũ kĩ khiến hân không khỏi đau lòng. Nhưng nghĩ đến việc bản vũ kĩ này có thể để cho hai nhà Mộ Dung – Thẩm gia là siêu cấp gia tộc tranh giành, cấp bậc hân là không thấp.

Cần rằng, Từ Phong quyết định tiêu tốn 5 vạn điểm tích lũy để phục chế lại Tịch Tà Kiểm Pháp, chẳng nào thì nếu tu luyện được bản đầy đủ của vũ kĩ, chiến lực hân sẽ tăng lên, lúc đó lo gì mà không kiếm lại được điểm tích lũy.

“Phục chế thành công, nhận được Địa giai thượng phẩm vũ kĩ Trảm nguyệt thất thức!!”

Hệ thống không mất bao lâu để hoàn thành, Từ Phong cũng không thêm quan tâm tới cái tên bị đổi lăm, suy cho cùng thì tên gì cũng được, vẫn tốt hơn cái thứ vũ kĩ “thái giám” kia, khiến hân mỗi lần nghe tên đều cảm thấy nhưc “trưng”.

Trảm nguyệt thất thức, tổng cộng chỉ có bảy chiêu thức, nhưng có thể kết hợp với nhau, thiên biến vạn hóa, thích hợp cho người sử dụng đao kiếm, tuy hân chưa tu luyện nhưng Địa giai vũ kĩ hân uy lực sẽ không nhỏ chút nào.

Hân tiêu tốn thêm 5000 điểm tích lũy nữa để hệ thống “hack” cho hân tu luyện vũ kĩ này, phí tổn tu luyện so ra thì vô cùng rẻ, thoảng một cái hân chỉ còn lại 4 vạn 5 ngàn điểm tích lũy, suýt chút nữa biến thành người nghèo.

Chiến lực của hân vốn đã vượt cấp tới một mức thái quá, Sự cấp nhất phẩm nhưng có thể chém giết Tướng cấp cửu phẩm giống như giết gà, có thêm vũ kĩ đối với hân hay không cũng không quá mức quan trọng ở hiện tại, bởi hân thừa biết kể cả với vũ kĩ, hân cũng chưa chắc đã là đối thủ của một Vương cấp nhất phẩm, khác biệt về chất là quá lớn.

Món chính của hân ngày hôm nay đó chính là tinh huyết của Kim Lân Mãng, làm gì thì làm, cứ tăng tu vi lên trước đã. Chém giết đám người của phủ thành chủ đêm qua đã cho Từ Phong một lượng kinh nghiệm cùng chỉ số kha khá, dù cho hân lên một level, không biết tinh huyết của Kim Lân Mãng sẽ cho hân bao nhiêu kinh nghiệm đây, hi vọng là nó đáng giá với những gì hân đã phải bỏ ra.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 11

Nhanh nhẹn: 14949

Thể lực: 12896

Lực lượng: 14691

Tinh thần: 7323

Linh lực: 3234

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 78: Luyện hóa tinh huyết

Cảm thấy có chút hơi im ắng, Từ Phong nhìn xung quanh, thấy Hồ Phi Nguyệt đang chăm chú nghiên cứu Tích Tà Kiểm Pháp mà hẳn mới theo trí nhớ sao chép lại bằng thứ ngôn ngữ của thể giới này, không đúng, phải gọi nó là Trảm Nguyệt Thất Thức mới đúng, cơ mà thứ này để về sau hẳn đưa cho nàng bán đây đủ cũng được, giờ thì cứ để nàng nghiên cứu nó thỏa thích đi.

Thôi kệ, thể cũng tốt, đỡ hơn là nắng suốt ngày bám dính lấy hắn, Từ Phong càng ngày càng không có chút tự tin nào với định lực của bản thân nữa. Lấy từ trong không gian giới chỉ ra một chiếc bình ngọc nhỏ xíu, bên trong đựng một chất lỏng màu hoàng kim sền sệt, nhưng mà rất ít, chỉ đủ để rót đầy một chiếc chén nhỏ. Với *Thiên Ma nhân*, hẳn có thể thấy được năng lượng ẩn chứa trong một chút tinh huyết này kinh người tới mức nào, rất khó dùng từ ngữ để diễn tả, nhưng có lẽ ví dụ trực quan nhất mà hẳn có thể nghĩ tới đó là, tám 2 giọt thứ này thôi cũng tương đương với toàn bộ linh lực có trong người hẳn.

Phải biết mặc dù hẳn hiện tại chỉ có tu vi Sư cấp tam phẩm và đang là buổi sáng, mắt đi tác dụng của *Bóng đêm huy hoàng*, nhưng chỉ số linh lực của hẳn cũng xấp xỉ so với Tướng cấp thông thường, vậy mà chỉ với 2 giọt tinh huyết Kim Lân Mãng đã tương đương, có thể thấy ẩn chứa trong đó là bao nhiêu năng lượng.

Nghĩ đến những gì Hồ Phi Nguyệt đã từng nói về việc tinh huyết của Kim Lân Mãng có được tính cực kì cuồng bạo, Từ Phong cũng không còn khó hiểu vì sao thứ này lại giống gần gài đến vậy, được tính cuồng bạo lại cộng thêm năng lượng to lớn, không khác gì đồ thêm dầu vào lửa cả.

Cơ mà mấy thứ này có quan trọng đối với Từ Phong hẳn không? Có và không! Không bởi vì hẳn không quan tâm tới việc kinh mạch bị nổ bạo nếu sử dụng thứ này, nó cung cấp linh lực, hẳn có *Tái sinh siêu tốc* dựa vào linh lực để hoạt động, chết không được. Có bởi vì hẳn phải cân nhắc đến khía cạnh đau đớn bản thân phải gánh chịu khi chịu tổn thương, nhưng nghĩ đến những đau đớn hẳn đã phải trải qua từ những cuộc thí nghiệm ở kiếp trước, rồi thì lúc hệ thống cái tạo huyết mạch, chắc, còn cái gì đau đớn hơn ư.

Nhưng mà để cân thận, Từ Phong cũng không định nốc hết đồng tinh huyết đó vào mồm, hẳn không có điên, nhớ như cơ thể hẳn không chịu được rồi nổ bạo thành mấy ngàn mảnh thì hỏng bét, ở đó mà tái sinh.

Hắn cẩn thận tách ra 5 giọt tinh huyết, không chút ngần ngại bỏ vào miệng nuốt xuống, gọi là tinh huyết, nhưng trên thực tế thứ này lại không có chút mùi vị tanh tươi nào, thậm chí còn hơi có chút ngòn ngọt. Từ Phong không cảm thấy cái gì gọi là được lực mạnh mẽ cả, có chăng là một chút nóng người mà thôi. Hẳn nhanh chóng vận chuyển công pháp Hỗn Độn quyết, nhanh chóng hấp thu được lực của nó, chỉ một chốc đã hấp thu xong.

Từ Phong lại lấy thêm 5 giọt nữa nuốt xuống, vẫn không có gì lạ xảy ra cả, hấp thu xong hẳn liền đánh bạo lấy 20 giọt nuốt xuống, lần này hẳn chỉ thấy hơi chút nhức nhối, nhưng cũng chỉ như muỗi chích đối với hẳn, căn bản không ảnh hưởng. Thăm thẳm Hồ Phi Nguyệt lửa đao, Từ Phong lấy chỗ tinh huyết còn lại, trực tiếp lấy luôn một phần ba bỏ vào miệng nuốt xuống.

Đúng lúc này, Hồ Phi Nguyệt quay đầu lại nhìn, thấy Từ Phong làm vậy, liền hốt hoảng lao tới, đưa tay giật lấy bình tinh huyết trên tay hắn: “Chàng làm cái gì vậy, được lực của thứ này rất mạnh đó!”

“Không có sao, ta thấy nó cũng bình thường thôi, với cả năng quên rằng ta còn có năng lực tái sinh ư?”

“Chàng không hiểu rồi, cái thứ này được lực mạnh mẽ, nhưng mà không phải ngay lập tức phát tác, kể cả chàng có năng lực tái sinh thì cũng không nên mạo hiểm thế chứ!” Hồ Phi Nguyệt nhẹ giọng trách cứ.

Từ Phong không cho là đúng, đang lúc định nói lại, mặt hắn bỗng biến sắc, một luồng nhiệt khí bỗng bốc lên từ trong bụng hắn, trong nháy mắt lan ra khắp người hắn, luồng nhiệt khí không ngừng nóng lên, trong thời gian ngắn ngủi vài cái chớp mắt, luồng nhiệt khí biến thành một ngọn lửa nóng bỏng đến mức kinh người, khiến Từ Phong có cảm giác như mình đang bốc cháy.

Gục người xuống, Từ Phong không kim được mà khẽ rên lên một tiếng, nóng, quá nóng, vô cùng nóng, hẳn có thể cảm giác được từng tế bào trong cơ thể đang thiêu đốt ngùn ngụt, sự đau đớn khiến đầu óc hẳn có chút quay cuồng.

Há miệng phun ra một ngụm máu, Từ Phong cắn răng chịu đựng, mặc kệ cơn đau đớn kinh khủng đang gặm nhấm tâm trí hắn, liều mạng luyện hóa được lực mãnh liệt đang tàn phá bên trong cơ thể mình.

Thấy Từ Phong phun máu, Hồ Phi Nguyệt sốt ruột tới mức dậm chân, nhưng rằng biết làm gì bây giờ, rằng có thể truyền linh lực vào cơ thể hắn, đó là thứ duy nhất rằng có thể làm lúc này, nhưng làm vậy với hẳn hiện tại có khác gì thêm dầu vào lửa đâu, ngoài đứng nhìn ra thì nàng không còn có thể làm được gì khác cả.

Chịu đựng cơn đau thấu tận tim can, Từ Phong bảo trì tâm trí thanh tịnh, luyện hóa, luyện hóa, luyện hóa! Hỗn Độn quyết trong mắt Từ Phong không khác rác rưởi là bao, chỉ là một Hoàng giai hạ phẩm công pháp, tăng trưởng linh lực chậm như rùa bò, nhưng thứ đáng khen ngợi đó là khả năng hồi phục linh lực cùng luyện hóa năng lượng của nó vô cùng tốt, được lực của tinh huyết Kim Lân Mãng nhanh chóng được luyện hóa, trở thành linh lực tràn vào trong cơ thể hắn, nhưng ngay lập tức biến mất, hóa thành điểm kinh nghiệm.

Con đường tu luyện của Từ Phong khác với thường nhân, vô giả luyện hóa thiên địa linh khí, chuyển thành linh lực, sau đó dùng chỗ linh lực này không ngừng trùng kích kinh mạch cùng đan điền, không ngừng khiến cho chúng trở nên rắn rỏi hơn, rộng lớn hơn để có thể chứa đựng được nhiều linh lực hơn, đột phá cảnh giới ở những cấp độ thấp nôm na cũng chỉ như vậy mà thôi, một vô giả mỗi lúc tu luyện đều có thể mạnh hơn một chút. Còn đối với Từ Phong thì khác, linh lực hẳn tu luyện được tất cả đều chuyển thành điểm kinh nghiệm, còn linh lực của hẳn không có thay đổi gì, trừ khi hẳn lên level hoặc giết ai đó cướp chỉ số, hẳn sẽ luôn dậm chân tại chỗ bởi linh lực của hẳn không hề tăng trưởng.

Nhìn điểm kinh nghiệm ùn ùn tăng lên, Từ Phong khoe miệng vẫn còn dính máu chưa khô, chột nhếch lên, có vẻ như được lực càng mạnh mẽ thì lực trùng kích càng lớn, lượng kinh nghiệm nhận vào càng nhiều, kinh mạch vừa bị tổn thương ngay lập tức đã được chữa trị, không có gì đáng ngại lắm.

Tầm mười phút sau, hẳn thở hắt ra một hơi, linh khí thiên địa tự nhiên kéo đến bao bọc lấy cơ thể hẳn tạo thành một vòng xoáy linh khí nhỏ, Hồ Phi Nguyệt phát tay lên, không gian xung quanh chột vận vận một chút, tạm thời ngăn trở động tĩnh bên trong truyền ra ngoài, với tình trạng hiện tại của rằng thì cũng chỉ làm được đến vậy thôi.

Thiên địa linh khí trở lại bình thường, Từ Phong nhúc nhích cơ thể có hơi chút cứng nhắc của mình, hai tay nắm lại kêu lên răng rắc, phun ra một ngụm troc khí, hẳn mỉm cười, quá đã! Một phần ba chỗ tinh huyết, sinh sinh đem hẳn từ level 11 một lượt nâng lên level 12, thiếu chút nữa là có thể lên tới level 13, mặc dù chịu đau đớn nhưng với một người thèm khát thực lực như hẳn, thế này vẫn chưa ăn nhằm vào đâu cả.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 12

Nhanh nhẹn: 15349

Thể lực: 13296

Lực lượng: 15091

Tinh thần: 7523

Linh lực: 3374

Hồ Phi Nguyệt thấy hẳn vẫn bình yên vô sự, thoáng nhìn ánh mắt điên cuồng của hẳn đang nhìn chăm chăm vào bình tinh huyết trên tay nàng. Không chút do dự, Hồ Phi Nguyệt vứt ngay bình tinh huyết vào trong chiếc không gian giới chỉ đeo trên tay mà Từ Phong đưa cho nàng lúc trước, miệng nói: “Không được, chàng có đòi ta cũng không đưa thứ này cho chàng nữa, tăng tu vi lên quá nhanh cũng không tốt, chàng nên tập làm quen với lực lượng mới đi, khi nào cảnh giới ổn định rồi thì ta sẽ trả lại nó cho chàng, nhé?”

Cảm thấy lời nói của mình có chút tự vị giống như đồ dành trẻ con, Hồ Phi Nguyệt nhanh chóng đổi giọng: “Giờ thì, chàng định làm gì tiếp theo?”

Lau đi vết máu trên miệng, Từ Phong hoạt động chân tay một chút cho khí huyết lưu thông, nghĩ ngợi một chút liền nói: “Rời khỏi đây thôi, không còn việc gì mà ta muốn làm ở đây nữa.”

“Rời khỏi đây đi đâu?” Hồ Phi Nguyệt nhàu mày.

“Về nhà!”

Vừa nói xong, Từ Phong chột cảm thấy có gì đó lạ cả, đưa mắt lên nhìn thì thấy Hồ Phi Nguyệt đang dùng hai tay ôm má, gương mặt kiểu điểm đỏ lựng lên như trái táo chín, đang nhẹ giọng lầm bầm: “Cái này....cái này....phải chăng là cơn đau về nhà ra mắt gia đình nhà chàng? Thế này có chút hơi nhanh quá không....”

Không nghe thấy gì còn đỡ, nhưng thỉnh lực của một vô giả như Từ Phong nhảy bèn hơn người thường gấp bao nhiêu lần chứ, hẳn nghe xong mà thiếu chút nữa muốn lộn đầu xuống đất, cái quý gì thế này, hồ ly tinh này đang nghĩ tới đâu thế.

“Cha mẹ ta chết hết rồi!” Từ Phong nghiêng răng rít lên.

Xác thực mà nói thì chỉ có mẹ của “Từ Phong” là đã chết, còn cha hẳn là già chủ Diệp Bắc Phàm thì đã trốn thoát được, cơ mà chắc cũng lành ít dữ nhiều, nhưng kể cả còn sống thì trong mắt hẳn cũng có thể coi như chết rồi, sau khi hẳn sử dụng nốt một điểm tiến hóa huyết mạch, trở thành Thiên Ma chân chính, tới lúc đó thì có thể nói hẳn không còn chút dính líu huyết thống gì tới Diệp gia nữa.

“Ách..” không ngờ tới câu trả lời của Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt đơ ra một chút không nói được lời nào.

Mặc kệ năng ta đang bối rối không biết làm gì, Từ Phong mở cửa sổ căn phòng ra, quay đầu lại nói: “Nàng có định đi cùng không, hay là đứng ở đó..”

Hồ Phi Nguyệt trở lại dạng tiểu hồ ly nằm trong ngực hẳn, Từ Phong sử dụng *Nguy trang*, lặng lẽ bắt đầu tìm đường ra khỏi Thiên Ứng thành, chuyến đi này của hẳn tiêu tốn gần mười ngày, nhưng thu hoạch thì vô cùng khả quan, chỉ riêng việc hẳn một mạch từ level 7 dễ thăng tới level 12, thiếu chút nữa lên level 13 đã là quá tuyệt vời rồi, đó là chưa kể đến thanh Truy Hồn Huyết Kiếm Thiên giai thượng phẩm Huyền khí, một kiện phòng ngự Địa giai hạ phẩm Huyền khí, và không thể thiếu đó là.....một bảo tiêu Vương cấp kèm siêu cấp đại mỹ nữ lúc nào cũng muốn mê hoặc hẳn.

Đi qua quảng trường lớn giữa thành, Từ Phong không khỏi cảm thấy kì lạ, mặc dù buổi sáng sớm hẳn có làm loạn lên khi thử uy lực Truy Hồn Huyết Kiếm, nhưng đám đông người đang tập trung ở đây thì là như thế nào vậy. Dừng tâm nghe ngóng, hẳn liền dễ dàng nghe thấy một vài tiếng bàn tán

“Ài, không biết bọn họ làm gì nên tội mà lại bị treo lên thế kia.”

“Tên Tu Lu hôm trước giết người của phù thành chủ đó ngại có nhớ không, nghe nói hẳn ta đã thành công ám sát Mặc thiếu thành chủ rồi.”

“Trời đất có chuyện như vậy cơ à, người nói có thật không đó?”

“Đương nhiên là thật rồi, ta có một người họ hàng làm lính canh trong nội phủ mà, nghe nói qua điều tra thì phát hiện tên Tu La đó tới Thiên Ứng thành chúng ta cùng với mấy người này, thành chủ đại nhân gần cả chém thớt, không tìm được Tu La thì đem đông bạn của hẳn ra thế thân.”

“Thì ra là vậy, nhưng mà Tu La đại hiệp hành động thật là làm sáng khoái lòng người mà, tên thiếu thành chủ khốn kiếp chó đẻ kia đã chết rồi, con gái lão phu cũng yên tâm rồi.”

“Suýt, nói nhỏ thôi, để người của phù thành chủ nghe thấy là chết cả đám đó.....”

Nghe xong Từ Phong cũng đã hiểu đại khái, thì ra là lão thành chủ Mặc Thương Lan gần cả chém thớt, không tìm được hẳn liền giết vài người cho bổ tức, không biết “đồng bạn” của ta mà mấy tên kia nói tới là ai nhỉ.

Nghĩ hoặc trong đầu, Từ Phong lơ đãng liếc nhìn vào giữa quảng trường. Ở đó có dựng lên 6 cây cột lớn có hình giống với cây thập giá, trên mỗi cây cột đều treo lơ lửng một thân ảnh. Không nhìn thì thôi, sau khi nhìn rõ rồi, hẳn không khỏi bật thốt lên: “Ôn Văn Sơn?!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Nhiệm vụ khổng nạn!!

Cả sáu người thuộc dong binh đoàn mà Từ Phong đi cùng tới đây đều bị treo cả lên, Mặc Hóa và Mặc Thủy bị thương bởi vụ tập kích trong Lam Linh sơn mạch hiện vẫn chưa bình phục, nhìn dáng vẻ của họ thì chắc đã ngã đi trên cây cột một lúc lâu rồi, cũng chỉ có hai người bọn họ là trong tình trạng tới tể, Ôn Văn Sơn, Ôn Thu Sa, Vương Bảo Nhi cùng Vương Lão đều bảo trì thành tinh, nhưng trên người ít nhiều đều có vết thương.

Nếu là trước kia hẳn Từ Phong sẽ cảm thấy hơi khó hiểu, Vương lão ít gì cũng là Tướng cấp cường giả, đánh không được thì chẳng lẽ không chạy được, nhưng sau vài trận chiến với người của phù thành chủ, hẳn nhận ra Tướng cấp thì cũng chỉ đến thế mà thôi, gọi là cường giả thì cũng chỉ là tương đối.

Giờ thì Từ Phong hiểu rồi, vì hẳn giết chết con trai của Mặc Thương Lan mà những người này trở thành con dê thế tội cho hẳn, nhưng mà hiểu thì hiểu, hẳn cũng không có ý định nhúng tay, mấy người này chỉ là khách qua đường trong cuộc đời hẳn, người ta tùy tiện phái ra một Vương cấp cũng đủ để hẳn chạy trời chết,chi có ngu ngốc mới đi liều mạng cứu bọn họ.

Đúng lúc này, tiếng thông báo của hệ thống vang lên:

-Hệ thống ban bố nhiệm vụ:

Chúng loại: Cường chế nhiệm vụ, đơn lẻ.

Số lượng: 1

Nội dung: Cứu sống tối thiểu một nửa số người của dong binh đoàn (3 người)

Hạn chế: Chức nghiệp Sát thủ tạm khóa cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ.

Thưởng: Một level.

“Rắc!!”, một vó già đang đứng xem náo nhiệt bỗng nghe thấy tiếng giống như cái gì đó vỡ vụn vang lên, hẳn liền ngay lập tức phản ứng lại, chỉ thấy ở bức tường đá gần đó, một vết lõm còn vẫn còn mới tinh như vừa mới được tạo thành, đá vụn vẫn còn rơi là tả xuống dưới, nhưng gần đó lại không thấy có một bóng người nào cả, khẽ rùng mình một cái, tên vó già này nghi hoặc, chẳng lẽ giữa ban ngày lại có ma?

Từ Phong đập đầu vào tường một cái thật mạnh, trực tiếp đục một lỗ trên bức tường đá ở bên cạnh. Hẳn chán rồi, chán lắm rồi, cái của nợ gì thế này, cứ lúc nào hẳn định tránh xa khỏi rắc rối là cái hệ thống chết tiệt này lại lôi hẳn vào, lần này hẳn còn không thêm quan tâm đến việc từ bỏ nhiệm vụ, cái đám nhiệm vụ cường chế này cái nào cũng như nhau cả, hình phạt khi không hoàn thành nặng kinh khủng, không khỏi buộc hẳn phải liều cái mạng của mình để hoàn thành nó.

Trước ánh mắt tràn đầy nghi hoặc của Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong ngẩng mặt lên trời, giờ ngón giữa lên trời hồ loạn bầy một tràng những thú khó hiểu, cái gì mà “fuck you”“you asshole” khiến nàng không hiểu gì cả, nhưng nhìn biểu hiện của hẳn thì có vẻ như là rất bức tức.

“Hắt xì!!!”

“Ấm!!!!!!”

Một thân ảnh trôi nổi trong không gian vô tận bỗng nhiên hắt xì một cái, chợt nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, thân ảnh này quay mặt sang bên cạnh, thấy một hành tinh đột nhiên bị nộ tung mất một nửa. Chặc lưỡi một cái, thân ảnh này lẩm bẩm: “Lại có ai đó nói xấu mình rồi....”

Chửi rủa cái tên đã tạo ra hệ thống một trận đã đời, Từ Phong cũng đã nguôi ngoai cơn bức tức, hẳn cúi đầu nói với Hồ Phi Nguyệt đang nằm trong ngực mình: “Nàng có cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của ai quanh đây không?”

Gần như không cần suy nghĩ, nàng ta trả lời ngay: “Ba người, một Tôn cấp tứ phẩm, hai Vương cấp, một tam phẩm, một tứ phẩm, còn lại chỉ là một đám râu ria Tướng cấp, Sư cấp, không đáng ngại. Mà chàng hỏi để làm gì, đừng nói là.....”

“Ta định giải cứu đám người Ôn Văn Sơn kia.”

“Chàng.....ta hết thứ để nói với chàng rồi, khi không tự nhiên chỉ muốn dính vào rắc rối, thực lực hiện tại của chàng sao là đối thủ của Tôn cấp được, kể cả là một tên Vương cấp nhất phẩm cũng chưa chắc có thể đánh được nữa là, chàng định làm ta tức chết mới hả lòng đúng không?”

Nghe Hồ Phi Nguyệt xô ra một tràng dài, Từ Phong có chút nhức óc, nàng nghĩ ta muốn “đánh bom cảm tử” như thế này làm à, nhưng mà như thế này vẫn còn một ít cơ hội để thành công, chứ để hệ thống trừng phạt, lấy mức độ khó khăn của nhiệm vụ ngày càng tăng lên, trừng phạt chắc chắn cũng sẽ tăng lên tới mức dọa người.

Không đợi Từ Phong giải thích, Hồ Phi Nguyệt thờ dài một tiếng: “Sao giống như kiếp trước ta mắc nợ chàng vậy, giờ muốn làm mà chẳng bỏ mặc chàng được, ta có thể giữ chân tên Tôn cấp kia, chàng có nắm chắc đối phó được với hai tên Vương cấp cùng với một đám Tướng cấp hay không?”

Hẳn không thể ngờ rằng Hồ Phi Nguyệt lại nhanh chóng đồng ý cùng hẳn liều mạng như vậy, lấy thương thế của nàng, đối phó với một Tôn cấp cường giả chắc chắn là vượt quá sức, ấy vậy mà nàng vẫn làm. Từ Phong không khỏi cảm động, từ trước tới nay chưa có ai đối xử với hẳn tốt như vậy, cũng được, mặc kệ năng có bị điều khiển bởi “Hắn” hay không, Từ Phong hẳn thế sẽ đối xử với nàng tốt nhất có thể.

Vốn là một người có độc, hẳn không có vẻ gì là bất thường, nhưng sâu thẳm trong tim của hẳn vẫn khao khát có được hơi ấm của gia đình, đó là lí do tại sao hẳn lại dễ dàng chấp nhận Diệp Thủy Lan như vậy, và giờ hẳn lại cảm nhận được cái cảm giác ấm áp đó hiện diện một lần nữa ở Hồ Phi Nguyệt. Có thể không một lời oán thán liều mình giúp đỡ hẳn, nếu Từ Phong còn không cảm động thì hẳn không còn chút tình người nào nữa rồi.

Từ Phong không trả lời, mà chỉ nhếch miệng lên nở một nụ cười có chút điên cuồng: “Nếu nàng chết ở đây, yên tâm, ta sẽ đi theo nàng xuống cửu tuyền.”

Nói đoạn hắn đột ngột thả Hồ Phi Nguyệt trong lòng xuống, nhún người nhảy lên không trung, một đoàn chất lỏng màu đen nhanh chóng tạo thành một chiếc mặt nạ che phủ một nửa bên dưới khuôn mặt của hắn, Truy Hồn Huyết Kiếm xuất hiện trên tay, ngay khi hắn làm ra hành động, hệ thống tự động xác nhận Từ Phong đang tiến hành nhiệm vụ, chức nghiệp Sát thủ liền mất đi tác dụng, từ đó vô hiệu hóa kĩ năng *Ngụy trang* cùng *Liếm tức*.

Ở giữa quảng trường, một tên đội trưởng cầm một thanh đại đao đứng đó, bộ dáng mười phần đạo phu, cao giọng cười lớn: “Tên thô đề nhất gan gấu đầu lòi đuôi kia, mau lăn ra đây chịu xử phạt của thành chủ đại nhân, nếu người thật sự ăn năn hối cải những gì mình đã làm, có thể ngai ấy nhân từ độ lượng sẽ cho người một cái chết êm ái. Đồng bạn của người đều ở đây, cứ một khắc trôi qua ta sẽ giết một người, nếu không muốn thấy bọn chúng bị giết hết thì mau chóng lộ diện đi!”

Nhìn tên đội trưởng đứng ở đó kêu gào, đám người bu xung quanh không khỏi xì xào.

“Tên này có bị ngu không thể, nói vậy thì đời nào mà hắn ta xuất hiện cơ chứ.”

“Phải đó, đã là sát thủ thì làm gì có chuyện quan tâm tới đồng bọn cơ chứ, ta đoán chừng giờ này tên Tu La đó đang ngồi uống trà theo dõi kịch vui từ một nơi nào đó rồi a.”

“Hahaha, thật là tức cười mà, là ai đã nghĩ ra cái chủ ý củi bấp này vậy....”

Gào thét hồi lâu, tên đội trưởng cầm thanh đao lên, bước tới gần Vương Bảo Nhi, hét lớn: “Một khắc đã trôi qua, ta sẽ giết một người đồng bạn của người, từ từ tận hưởng cảnh đồng bọn của mi từng người từng người chết dần dưới tay ta a, haha!!!”

Kề thanh đại đao vào sát cổ Vương Bảo Nhi, hắn ta cười một cách thô thiển: “Một cô em tươi ngon như người vậy mà phải giết đi, thật là đáng tiếc mà, nếu không phải là có nghiêm lệnh từ Y thống lĩnh thì ta cũng không nỡ giết cô em đầu khặc khặc..”

Vương Bảo Nhi một đầu tóc rối bù, nhưng vẫn không giấu được vẻ xinh đẹp vốn có, khuôn mặt nàng lúc này vô cùng lạnh lùng, nào có chút nào ngấy thơ ngây ái như bình thường đâu, nàng không nói gì, chỉ quay sang nhờ một ngụm nước bọt vào mặt tên đội trưởng.

Nghiên người né tránh, tên đội trưởng không khỏi tức giận: “Chết đến nơi rồi còn to thái độ, con mẹ nó đồ đàn bà thô tha, đi chết đi!!” nói đoạn giờ thanh đại đao lên cao, hét lớn một tiếng rồi bỏ xuống.

Đúng lúc này, một hắc ảnh giống như lưu tinh từ trên trời giáng xuống với tốc độ kinh khủng. Chỉ nghe một tiếng “Ầm!!” vang lên, mặt đất dưới chân mọi người giống như đang run rẩy, đất đá bay tán loạn, khói bụi bốc lên mù mịt khiến đám đông không khỏi hoảng loạn lui về sau.

Khói bụi tan đi, thứ đầu tiên mọi người nhìn thấy đó là một thanh cự kiếm không lồ màu huyết sắc, ở ngay bên dưới thanh cự kiếm là một cái xác bị chẻ ra làm đôi, không những thế mà còn nát bấy ra giống như thịt nghiền, có thể thấy được nội tạng cùng lòng ruột rơi ra đầy đất, đầu đó còn thấy thấp thoáng có cả não tưng màu trắng chảy ra. Thanh cự kiếm khẽ lay động, một bàn tay màu trắng có móng vuốt giống như đã thủ nhắc thanh cự kiếm lên, một con gố chọt thoi ngang qua, xua đi hết khói bụi.

Một nam tử mặc đồ đen, mái tóc dài bạc trắng bay phất phơ trong gió, khuôn mặt được che đi bởi một chiếc mặt nạ đen tuyền có hình dạng như một hàm răng sắc nhọn đầy dữ tợn, đôi mắt sắc lẹm như muốn xuyên thấu tâm can người khác, cánh tay trái bao bọc bởi một lớp giáp có màu trắng gai góc có kích thước lớn hơn bình thường đang cầm thanh cự kiếm, cả người hắn lộ ra vẻ quý dị khó lường.

Mặc dù ngoại hình hắn so với mấy người trước thì đã thay đổi khá khá, nhưng mà vẫn có người nhận ra hắn.

“Chính là hắn, là Bất Diệt Tu La đại hiệp!!!”

“Ồi cảm tạ ông trời, ngài ấy vẫn còn sống!”

“Nói nhảm, người làm việc tốt như ngài ấy thì làm sao có thể chết được.”

Đó là lời của những người dân bình thường, còn vô gia thì....

“Là hắn, mau mau thông báo tới đại ca, bắt được hắn đáng lên cho thành chủ đại nhân sẽ nhận được phần thưởng hậu hĩnh đó...”

“Không thể để người khác giành mất tiền cơ được, cả đám lên cùng một lúc đi, không bắt sống thì giết hắn cũng được, lệnh của thành chủ đại nhân cũng không có nói đến việc hắn sống hay chết mà...”

Từ Phong nghe đám đông xì xào xung quanh mà dở khóc dở cười, từ lúc nào mà hắn trong mắt dân chúng bình thường lại trở thành hình tượng đại hiệp vậy, cơ mà xét đến những việc mà tên Mặc thiếu thành chủ đã làm thì có lẽ những gì Từ Phòn đã làm cũng được coi là việc tốt a. Còn về đám dong binh tham tiền kia, hắn không để vào mắt, một đám Sư cấp nhảy nhót như khi mà thôi, hắn một chiêu cũng giết được một đám lớn.

Vung tay lên, Từ Phong chặt đứt hết dây trói đám người Ôn Văn Sơn xuống, nhân dịp nói: “Mục tiêu của bọn chúng là ta, nhanh chân chạy đi trước khi bị bao vây!”

Ôn Thu Sa dùng một giọng đầy thù hận mà nói: “Nếu không phải tại người thì bọn ta sẽ lâm vào tình cảnh như thế này ư? Bớt ra về anh hùng đạo mạo đi tên khốn kiếp!!!”

“Soạt!!!”

Ôn Thu Sa ôm lấy vai của mình rú lên đau đớn, hắn không thể ngờ rằng Từ Phong sẽ vô cùng lạnh lùng vung kiếm chặt đứt một cánh tay của mình như thế. Ôn Văn Sơn ở bên cạnh đang ôm lấy hai huynh đệ Mặc Thủy, Mặc Hỏa vác lên vai nhìn thấy thế cũng biến sắc, nhưng hắn là người trầm ổn, không có tuổi trẻ nóng nổi như Ôn Thu Sa, hắn có thể nhận ra thực lực của Từ Phong vượt xa mình đến mức nào, cần bản không phải là cùng một cấp độ để có thể so sánh, một người đứng ở trên cao như Từ Phong thì có quan tâm đến một con kiến hôi dưới chân không, câu trả lời hiển nhiên là không rồi.

“Ngu ngốc, cầm lấy cánh tay của người rồi nhanh chóng rời đi thôi!” Ôn Văn Sơn đá một cước vào người con trai hắn, gấp gấp nói. Ôn Thu Sa nén đau nhứt lấy cánh tay bị chặt đứt của mình rồi cùng Ôn Văn Sơn rời đi, nếu may mắn gặp được y sư tốt thì có thể nối lại được, chỉ là sẽ phải chịu thương tật cả đời mà thôi.

Vương Bào cùng Vương Bảo Nhi nhìn Từ Phong thật sâu, một lúc lâu sau Vương Bảo Nhi mới nói nhỏ: “Bảo trọng, đừng có chết, chúng ta đợi người ở Vĩnh Diệu thành!”

Cười lạnh một tiếng, Từ Phong coi như là chấp nhận lời chúc phúc của hai người, miệng nói: “Bọn mi cũng vậy, hãy hi vọng là bản thân mình vẫn còn sống để rồi khỏi đây đi!!!”

Ngạc nhiên một điều đó là không ai đứng ra ngăn cản đám người Ôn Văn Sơn bỏ chạy, dường như ai cũng hiểu được bọn họ không có chút giá trị nào cả, mục tiêu chính chính là Từ Phong đang đứng ở giữa quảng trường này. Liếc nhìn xung quanh, Từ Phong có thể cảm giác thấy được vô số ánh mắt nóng bỏng đang nhìn chằm chằm vào hắn, không ít trong số đó mang theo sát ý nồng nặc. Sát khí của hắn bốc lên ngút trời, Từ Phong há miệng cười lớn: "Tới đây nào!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Nhệch Thiên Đan cùng tính toán của Từ Phong

Như là nghe được một hiệu lệnh từ trong hư vô, đám vô gia tổ nhỏ bản tán nẩy giờ không bện mà cùng rút vũ khí lao lên. Phút trước là người xa lạ, trong nháy mắt biến thành kẻ thù, nhưng Từ Phong không hề bận tâm, đối lại là hắn thì cũng sẽ làm như bọn chúng mà thôi, như nhau cả. Nhưng mà điều đó sẽ khiến Từ Phong nung tay ư, đương nhiên là không, đối với hắn mà nói thì, mặc kệ người là người tốt hay kẻ xấu, là người hay vật, cần đường hắn thì hắn sẽ hủy diệt kẻ đó, không một chút bản khốn.

Nhìn so qua có khoảng hơn 20 vô gia lao về phía mình, hầu hết là Sư cấp, chỉ có hai tên Tướng cấp nhát phảm, nếu là trước kia thì có lẽ hắn sẽ bận tâm, nhưng bây giờ thì khác. Từ Phong giờ Truy Hồn Huyết Kiếm lên cao, cười lạnh một tiếng: “Nào, bọn mi đầu rồi, rồi khỏi nơi ẩn nấp và tới đây tóm lấy ta đi!!!”

Ở trên một tòa nhà phía xa, Mặc Thương Lan đang ngồi chăm chú nhìn xuống quảng trường trước mặt, bên cạnh hắn là Y Mộng Lăng cùng với hắc y nhân ngày trước nhận nhiệm vụ điều tra về Từ Phong, một Tôn cấp tứ phẩm, Y Mộng Lăng là Vương cấp tứ phẩm, hắc y nhân không biết tên kia là Vương cấp tam phẩm.

“Không thể ngờ được cái chủ ý rắm chó đó lại thật sự có hiệu quả, cái tên này là ngu ngốc thái quá hay là có tinh thần đồng đội quá cao vậy.” Mặc Thương Lan mở lời.

Y Mộng Lăng cùng hắc y nhân nhìn nhau không biết trả lời ra sao, thì Mặc Thương Lan lại tiếp tục: “Mặc kệ là thế nào, dù được hắn xuất hiện rồi, hai người nhanh chóng bắt lấy hắn đi, còn về nữ nhân đã cứu hắn trước kia, để đấy cho ta xử lí.”

Đúng lúc này, ba người bọn họ chợt nghe thấy tiếng Từ Phong vang lên: “Nào, bọn mi đầu rồi, rồi khỏi nơi ẩn nấp và tới đây tóm lấy ta đi!!!”

Chữ “đi” vừa dứt lời, chỉ thấy linh khí thiên địa chợt trở nên cuồng bạo, thanh kiếm trên tay Từ Phong lóe lên quang mang màu huyết sắc chói mắt, sau đó thì.....”Bùm!!!!!!”, một đường kiếm quang màu đỏ cao tới cả chục mét được phóng ra, kèm theo đó là một tiếng nổ long trời lở đất, tiếng gào thét thảm thiết vang lên không ngừng, mặt đất dưới chân giống như là có động đất mà rung lên.

Đường kiếm quang kéo dài tới mấy chục mét rồi mới tan biến, để lại đằng sau là một mảnh đồ nát hoang tàn, mặt đất bị cây thành một cái rãnh sâu tới 5-6 mét, cái rãnh kéo dài cho tới chỗ kiếm quang biến mất, phá hủy mọi thứ trên đường đi của nó, nhà cửa, cây cối, và cả.....con người nữa. Nhìn xung quanh đường kiếm quang, không khó gì để có thể nhìn thấy đầy những mảnh chân tay cụt, xác người không toàn vẹn, cái bị cắt đứt, cái thì chỉ còn lại một vài mảnh nhỏ, máu tươi cùng thịt vụn vương vãi khắp nơi.

Từ Phong chống kiếm xuống đất đứng thờ phỉ phò, lấy một viên Hối Nguyên Đan từ trong không gian giới chỉ ra, vội vàng nuốt xuống, được lực mạnh mẽ ngay lập tức tràn khắp tứ chi bách hài của hắn, nhanh chóng khôi phục linh lực. Một

chiều *Thiên Phạt Kiểm* này uy lực so với hôm trước còn lớn hơn, một phần là vì hắn đã lên level, thứ hai đó là hắn đang ở trạng thái toàn thịnh.

Mặc dù đã lường trước, nhưng uy lực kinh thể hải tặc của *Thiên Phạt Kiểm* vẫn khiến hắn phải trợn mắt há mồm thêm lần nữa. Vừa mới ra trận đã sử dụng tuyệt chiêu, lại còn hao phí một viên Hồi Nguyên Đan nữa, nhưng hắn làm vậy không phải là không có dụng ý. Một chiêu vừa rồi đã trực tiếp quét sạch đám đông binh bát nháo, đồng thời cũng cảnh cáo những võ giả lân cận là nếu không muốn chết thì đừng có lao đầu vào quấy nhiễu, vô hình chung sẽ khiến hắn bớt đi một số kẻ làm vướng chân vướng tay.

Hơn nữa, hắn muốn dụ hai tên Vương cấp mà hồ Phi Nguyệt đã cảm nhận thấy tới chỗ hắn, rằng ấy đối phó với tên Tôn cấp tứ phẩm kia đã đủ khó khăn rồi, nếu bọn chúng cảm thấy hắn không đủ năng lực uy hiếp thì hai tên Vương cấp kia rất có thể sẽ vây công Hồ Phi Nguyệt, hắn không thể để chuyện đó xảy ra được.

Quả đúng như những gì hắn đã tính toán, ngay khi hắn vừa hồi phục lại linh lực của bản thân, hai thân ảnh một trắng một đen liền trống rỗng xuất hiện trước mắt hắn, đồng thời cùng một lúc, hắn liền cảm nhận được một khí tức mạnh mẽ bộc phát ở trên không trung, cùng với đó là một khí tức khác có phần quen thuộc, hẳn chính là Hồ Phi Nguyệt.

“Vây là năng thật sự liều mạng vì ta.....khắc khặc, không thể ngờ được rằng có một ngày ta lại bị chinh phục bởi một nữ nhân, mà chỉ trong vài ngày ngắn ngủi.....”

Lắc lắc đầu, Từ Phong liền tập trung tinh thần vào hai thân ảnh trước mắt, hắc y nhân thì che mặt, có trời mới biết hắn là ai, nhưng Từ Phong chỉ bị khóa kỹ năng của chức nghiệp “Sát thủ”, chứ những thứ khác vẫn hoạt động bình thường. *Phân tích nhân* của hắn đã được kích hoạt từ lâu, chỉ số của hắc y nhân nhanh chóng hiện lên.

-Tên: Không rõ.

Chủng tộc: Nhân loại

Vương cấp tam phẩm

Nhạnh nhen: 73405

Thể lực: 72505

Lực lượng: 74935

Tinh thần: 36555

Linh lực: 53300

Vương cấp tam phẩm, đối với Từ Phong thì không khác biệt là mấy, tam phẩm với nhất phẩm cũng như nhau cả, không đánh lại được thì vẫn là không đánh lại được, chỉ là nhìn đồng chỉ số của tên này hầu hết đều là những con số tròn trịa, kẻ cũng khá là kì lạ.

Còn bạch y nhân kia, Từ Phong hẳn nhận ra, chính là cái tên chết tiệt đã suýt chút nữa đánh hắn ra thành cảm bã lúc ở trong phủ thành chủ, làm sao mà hắn có thể quên được chứ.

-Tên: Không rõ.

Chủng tộc: Nhân loại

Vương cấp tứ phẩm

Nhạnh nhen: 81461

Thể lực: 79033

Lực lượng: 77665

Tinh thần: 40459

Linh lực: 59303

Y Mộng Lăng nhìn trăng cảnh tan hoang xung quanh, không khỏi rung mình một cái, tự hỏi liệu bản thân có đỡ được một chiêu như vậy hay không, nhưng nghĩ đến thực lực của Từ Phong, chiêu thức như vậy không thể nào sử dụng nhiều lần được, hắn liền yên tâm trở lại, nhìn mục tiêu trước mắt đang chống kiếm xuống đất thờ khó nhọc, hẳn lại càng khẳng định suy nghĩ của mình.

“Bỏ tay chịu trời đi, ta có thể đảm bảo thành chủ đại nhân sẽ không giết ngươi!” Y Mộng Lăng mở miệng nói.

“Khắc khặc khặc.....” cười đứt quãng, Từ Phong rút Truy Hồn Huyết Kiếm lên, dùng cả hai tay cầm lấy thanh kiếm, hẳn không nói gì, cả người căng cứng lên, sẵn sàng để chiến đấu. Bất chợt, thanh đại kiếm trên tay hắn lại sáng lên một lần nữa, linh khí thiên địa lại trở nên cuồng bạo.

Cả Y Mộng Lăng lẫn hắc y nhân đều biến sắc, Y Mộng Lăng hô lớn: “Làm như ta sẽ để cho ngươi toại nguyện ấy.” nói đoạn cả người nhaoang lên. Từ Phong còn chưa kịp phản ứng, đã thấy cả người như điều đứt dây mà bay về đằng sau, há miệng phun ra một ngụm máu, hẳn không tự chủ được bay xuyên qua mấy bức tường rồi sau đó mới đáp xuống mặt đất. Tiếp tục phun ra một ngụm máu lớn, trong đó còn có những mảnh nhỏ li ti của nội tạng đã bị vỡ nát, Từ Phong không khỏi cười khổ, hẳn đã đánh giá bản thân quá cao rồi, chiêu thức có thể làm bị thương Vương cấp nhưng không có nghĩa là người ta sẽ đứng đấy cho mặc kệ hắn chém giết.

“Chắc, cách biệt đúng là quá xa mà...” có lẽ Y Mộng Lăng đã nương tay rất nhiều, hoặc là phòng ngự tráo của chiếc mặt nạ hắn đang đeo đã có hiệu quả, nói chung thì Từ Phong không bị thương “quá nặng”, chỉ là có vài thứ trong người hắn nổ tung thành mảnh vụn với phun ra mấy ngụm máu mà thôi, đối với hắn hiện tại thì không đáng để quan tâm, chưa có chết được.

Vì một nhiệm vụ mà liều mạng, liệu có đáng không, phải biết nếu từ bỏ thì chi bị phạt, dù phạt kiểu gì cũng vẫn hơn là mất mạng kia mà. Nhưng Từ Phong có phải loại người liều mạng như vậy không? Câu trả lời hiển nhiên là không, hắn có thể khẳng định bản thân sẽ ăn hành ngập mặt, nhưng hắn có 5 thành nắm chắc sẽ còn sống mà vượt qua được.

Lấy ra một viên đan được chỉ to bằng móng tay màu đen thui trông vô cùng xấu xí, hơn nữa lại tỏa ra một mùi kết lệt như than củi, cái thứ hắn cầm trên tay giống như là cục than hơn là một viên đan được. Nghịch Thiên Đan, thấp phẩm đan được, chính là thứ mà hắn dùng để đánh cược trong tình cảnh hiện tại. Hắn đang ở level 11, tức tương đương Sư cấp tam phẩm võ giả, chiếu theo công dụng của Nghịch Thiên Đan, nếu hắn phun dụng lực này, tu vi của hắn sẽ một đường kéo lên Sư cấp cửu phẩm, tức là level 14.

Nhưng mà như vậy thì chưa đủ để hắn có đủ tiền vốn liều mạng, bởi mặc dù tăng liền một lúc sáu tiểu cảnh giới, nhưng cũng chỉ là tiểu cảnh giới của Sư cấp, chả đáng bao nhiêu cả, nhưng Từ Phong hẳn không có quan tâm tới cái đó, mà tính toán của hắn còn vượt xa hơn thế nữa. Không chút do dự ném viên thấp phẩm đan được siêu cấp trần quý, có lẽ toàn đại lục không có lấy một viên vào miệng rồi nuốt xuống. Từ Phong liền ngay lập tức cảm nhận được công dụng của nó.

Một cơn đau thấu xương nhanh chóng bao phủ toàn bộ cơ thể khiến Từ Phong không nhận được mà mở miệng chửi bậy, sao cái thứ chết tiệt gì cũng khiến hắn phải chịu đau đớn thế. Nhưng hiệu quả thì vô cùng rõ ràng, thiên địa linh khí tạo thành một vòng xoáy xung quanh Từ Phong, không ngừng bá đạo xâm nhập vào cơ thể hắn. Điểm kinh nghiệm của Từ Phong tăng lên với tốc độ chóng mặt, tình huyết Kim Lân Mãng so với thứ này chỉ đáng hàng con cháu.

Chỉa đến 20 giây sau, Từ Phong đã hoàn thành việc tấn cấp của bản thân, level 14 99% kinh nghiệm, Sư cấp cửu phẩm đỉnh phong đại viên mãn, có thể nói tu vi của hắn giống như là được lắp tên lửa vào mà tăng cao cực kì nhanh chóng.

Lúc này Y Mộng Lăng cùng với hắc y nhân kia mới lững thững đi tới, theo sau họ là một đám võ giả mặc trang phục có phần giống với binh lính của phủ thành chủ, nhưng mà chỉ có phần giống mà thôi, tất cả đều có tu vi Tướng cấp cửu phẩm đại viên mãn, số lượng lên tới gần 60 người, một chi lực lượng không hề nhỏ chút nào, đủ sức quét qua một vài gia tộc lớn trong Thiên Ứng thành không chút trở ngại.

“Đi, cư nhiên cứ như vậy mà đột phá, Y Mộng Lăng, ngươi chắc rằng hắn ta không có che giấu tu vi thật sự không thể?” hắc y nhân quay sang bên cạnh hỏi.

“Ta cũng không chắc nữa, trước kia ta cũng chỉ phán đoán thực lực của hắn thôi, chứ tu vi của hắn ta cũng không nhìn được, nhưng ta có thể đảm bảo hắn không có vượt qua được Vương cấp nhất phẩm” Y Mộng Lăng nhàu mày nói.

“Vậy thì được, nhanh chóng bắt lấy hắn thôi, tốn thời gian vô ích quá!”

Y Mộng Lăng gật đầu, bèn tay khẽ phát lên, đám võ giả đi theo liền hiếu ý tản ra xung quanh, vây kín mọi đường lui của Từ Phong, mặc dù Tướng cấp cửu phẩm không thể nào là đối thủ của hắn, nhưng câu kéo chút thời gian thì vẫn có thể a.

Nhìn xung quanh, Từ Phong bất chợt mở miệng cười ha ha, giống như không để tất cả vào mắt, không khỏi khiến mọi người ta nhìn người người nhìn ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Linh khí thiên địa vừa mới chấm dứt bạo động do việc đột phá của Từ Phong, nay lại không một dấu hiệu báo trước trở nên cuồng loạn. Y Mộng Lăng cùng hắc y nhân nhìn nhau mà kinh hãi, ánh mắt ngay lập tức tập trung vào thân ảnh ngao ngễ đang đứng giữa vòng vây mà cười điên đại kia.

“Nhiệm vụ cường chế đã hoàn thành, cứu được tất cả người của dong binh đoàn. Thương một level!!!”

“Chúc mừng chủ nhân đã đạt level 15, thưởng một điểm tiến hóa huyết mạch, một điểm tiến hóa tự do!”

Linh khí cuồng bạo nhanh chóng ngừng lại, cùng lúc đó, Từ Phong ngưng trảng cười điên đại của mình, rít lên qua kẽ răng: “Đến giờ chơi rồi!”

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 15 (Tướng cấp nhất phẩm)

Nhanh nhẹn: 36335

Thế lực: 31716

Lực lượng: 35754

Tinh thần: 17827

Linh lực: 10221

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Thuần huyết thiên ma

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Y Mộng Lăng cùng hắc y nhân hai cặp mắt nhìn nhau, không còn trì hoãn hơn nữa, cả hai cùng hành động, Từ Phong không ngừng đề thăng tu vi của bản thân, tình cảnh quý dị này bọn hắn chưa từng có thể tưởng tượng lấy chứ đừng nói là chứng kiến tận mắt, đêm dài lắm mộng, nên hành động thôi.

Y Mộng Lăng và hắc y nhân cùng một lúc di chuyển, tốc độ của một Vương cấp nào phải chuyển đùa, chỉ thấy trong một cái chớp mắt, hai thân ảnh một trắng một đen đã biến mất tại chỗ, rồi thành linh xuất hiện ở chỗ Từ Phong đang đứng cách đó mấy chục mét.

Nhưng mà khi hai người vừa tới nơi, mục tiêu trước mắt của hai người chợt biến mất, tốc độ không nhanh, nhưng vừa đủ để thoát khỏi vòng vây của hai người. Là Vương cấp cường giả, tốc độ phản ứng của hai người thì không phải bàn, trong nháy mắt đã phát hiện ra thân ảnh của Từ Phong ở phía bên trái không xa. Hai người không chút chậm trễ liền đạp chân xuống mặt đất, lấy đó làm điểm tựa mà thay đổi phương hướng.

“Ầm!!” mặt đất bị chấn vỡ thành một rãnh dài vì lực phản chấn, trong khi hai bóng người đen trắng lao đi như một mũi tên. Chỉ là...”phốc!”, một lần nữa Từ Phong lại né tránh được thế công của Y Mộng Lăng và hắc y nhân.

Đám vô già bao vây xung quanh dần lui về sau, mở rộng vòng vây khi thấy chiến đấu bắt đầu nổ ra, dần dần bỏ mặc ba người mà lui ra tít đằng xa, đánh nhau ở cấp bậc này không phải là thứ mà bọn hắn có thể tham gia, phải để hai vị thống lĩnh có tu vi Vương cấp vậy công, tên “Quý Tu La” này làm sao có thể là một hàng mà bọn hắn có thể so sánh được cơ chứ.

Tràng cảnh chiến đấu khác liệt không hề diễn ra như trong tưởng tượng, trái lại một màn đuổi bắt lại diễn ra.

“Cái quý gì đấy, tên khốn kiếp này tốc độ không bằng chúng ta, nhưng luôn di chuyển trước chúng ta một bước, giống như hắn có thể nhìn trước tương lai vậy!” hắc y nhân không kìm được mà kêu lên.

Y Mộng Lăng cũng có suy nghĩ tương tự, nhưng mà hắn có thể làm thế nào đây, đối phương bằng một cách nào đó luôn đi trước cả hai một bước, dù có thi triển vũ kỹ cũng chưa chắc đã đánh trúng, phải biết vũ kỹ cũng có thời gian để thi triển a, trong khoảng thời gian đó tên Tu La trước mặt sẽ làm những gì thì chỉ có trời mới biết.

Tưởng chừng như cuộc đuổi bắt sẽ tiếp tục diễn ra cho đến khi một bên cạn kiệt sức lực, nhưng không. Trong ánh mắt ngỡ ngàng của cả hai người Y Mộng Lăng, Từ Phong đột ngột dừng lại, hai người có thể nghe thấy một tiếng thì thào: “Song trong đột phá cực hạn!” vang lên, sau đó là một thanh cự kiếm xé gió chém tới hai người.

Từ Phong hắn có thể tính toán chi tiết cận kề, lợi dụng việc hoàn thành nhiệm vụ cưỡng chế mà cách thức hoạt động của Nghịch Thiên Đan mà giống như “gian lận”, một đường hát vang lên Tướng cấp nhất phẩm. Tuy đột phá nhưng hắn không có bị sức mạnh làm văng đầu, chênh lệch giữa hắn và hai tên Vương cấp trước mặt vẫn là quá lớn, nhưng khả năng thích ứng với hoàn cảnh của hắn lúc này lại phát huy tác dụng, trong nháy mắt hắn liền nghĩ ra một chủ ý.

Thiên Ma Nhân, kĩ năng dường như hắn chỉ sử dụng khi truy tung, nay đã được hắn thích nghi và sử dụng trong chiến đấu. Kĩ năng này vốn không có gì gọi là nghịch thiên cho lắm, nó giúp hắn có thể nhìn thấy được linh lực, nghe có vẻ khá là bình thường, chỉ dùng cho mấy việc linh tinh. Nhưng đối với Từ Phong, nó có một ý nghĩa khác, nhìn thấy linh lực tức là sao, vô già chiến đấu sử dụng cái gì? Đương nhiên là linh lực, hắn có thể trực tiếp sử dụng linh lực, đối thủ chỉ cần vừa làm ra cử động, linh lực bộc phát ra ngoài là Từ Phong hắn có thể nhìn thấy, làm ra đối sách thích hợp ngay lập tức, linh lực phát ra ở tay? Đối thủ định công kích, cần phải phòng thủ ngay. Linh lực ở chân? Đối phương định di chuyển, cần hành động ngay.....*Thiên Ma Nhân* hoạt động giống như đọc được suy nghĩ của đối phương, đó là lí do tại sao Từ Phong hắn có chi số chi bằng một nửa so với hai người Y Mộng Lăng mà lại có thể sống đến tận bây giờ.

Lợi dụng tâm lí của con người, hắn có tình trêu tức hai người, bắt bọn chúng phải đuổi theo hắn vòng vòng không ngừng nghỉ, rồi để đến lúc thời cơ chín muồi, là lúc hắn phản công! Đứng như những gì hắn đã dự liệu, khi hai người Y Mộng Lăng đã quen với việc hắn chạy trốn, ngay khi hắn đứng lại liên nhất thời không kịp làm ra phản ứng, cứ theo đà mà lao tới hắn.

-Tên Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 15

Nhanh nhẹn: 36335 (+14534)

Thế lực: 31716 (+12686)

Lực lượng: 35754 (+14301)

Tinh thần: 17827 (+7130)

Linh lực: 10221 (+4088)

Song trọng Đột phá cực hạn được triển khai, chi số của Từ Phong trong nháy mắt tăng mạnh, so với Vương cấp nhất phẩm chỉ kém khoảng 1-2 thành, tuy không thể nào thật sự được như Vương cấp, nhưng như vậy cũng quá đủ cho một đòn đánh bất ngờ rồi. Từ Phong đột ngột dừng lại, hai tay nắm lấy Truy Hồn Huyết Kiếm, dùng hết sức vung mạnh lưỡi kiếm về phía hai thân ảnh đang lao tới.

Mắt thấy hai người giống như sắp sửa bị chém làm hai nửa, Y Mộng Lăng cùng hắc y nhân bỗng nở một nụ cười lạnh, thanh ảnh hai người chợt giống như không có trọng lượng, bay lên không trung, né được lưỡi kiếm đang vung tới.

Từ Phong ngạc nhiên, sau đó chợt nhớ ra một điều, hắn không khỏi tự chửi bản thân quá tự mãn, Vương cấp có thể lằng nhằng phi hành!! Truy Hồn Huyết Kiếm có ưu điểm là sức nặng nay lại biến thành khuyết điểm, khiến Từ Phong không thể nào rút lại kiếm chiêu mình vừa tung ra. Từ Phong kết thúc đòn đánh theo quán tính, hắn không chút chậm trễ nào thi triển *Thuần bộ* ngay lập tức, nhưng đã quá muộn.

Chỉ thấy sau lưng hắn giống như bị cự thạch đập vào, cả người bay lên không trung, hắn có thể cảm nhận được toàn bộ xương trong lồng ngực hắn vỡ vụn ra thành từng mảnh nhỏ sau một kích này.

“Rầm!!”

Thân thể Từ Phong bay lên như điều đứt dây, sau đó đập mạnh xuống khiến mặt đất nổ ra một cái hố. Cả người Từ Phong không ngừng run lên bần bật, máu tươi trào ra khóe miệng hắn không ngừng, một kích này mạnh hơn nhiều so với hắn tưởng tượng, nội kinh trong đó quá kinh khủng, không kém gì một kích của Y Mộng Lăng mấy ngày trước là bao. Hắn nhanh chóng lấy một viên Hồi Nguyên đan ăn vào, linh lực của đan được nhanh chóng được hắn sử dụng để chữa trị vết thương bằng *Tái sinh sinh tức*, mặc dù dễ nguyên thì *Thị huyết* sẽ có tác dụng, nhưng với đối thủ quá mạnh mẽ như thế này, *Thị huyết* ngược lại sẽ là trăm hại không một lợi.

“Tiểu Linh, ta sử dụng hai điểm tiến hóa huyết mạch, ngay bây giờ!!!”

“Tiêu hao hai điểm tiến hóa huyết mạch, huyết mạch của chủ nhân đang được tiến hóa!!!”

Chống cây lang nha bổng trên tay xuống đất, hắc y nhân thở phào một cái, miệng cười nói: “Hừ hờn, cơ mà tương thế nào, hóa ra cũng yếu xìu à, cũng cỡ một tên Vương cấp nhất phẩm, à không, còn yếu hơn ấy chứ.”

Y Mộng Lăng xoe quạu ra, chậm rãi nói: “Không nên khinh địch, ta đã nói nhiều lần rồi, không thấy hắn ta vừa rồi đã lừa chúng ta ra sao hả, khinh địch là con đường nhanh nhất dẫn đến thất bại, nhớ kĩ điều đó đi, Trần Đông!”

Hắc y nhân tên Trần Đông hừ lạnh một tiếng không nói gì, tay nhắc cây lang nha bổng lên, sau đó bước tới chỗ Từ Phong vừa rơi xuống. Chỉ là ngay lúc hắn vừa đến gần, một hắc ảnh nhảy vọt lên từ dưới hố, một đường huyết quang dùng tốc độ nhanh tới mức cực hạn chém thẳng xuống đầu hắn.

“Không thể nào!!!” Trần Đông hô lên một tiếng ghen ngáo, vội văng vung cây lang nha bổng trong tay lên đỡ lấy đường huyết quang.

“Cái quái gì thế này, ta rõ ràng đã đánh hắn trọng thương rồi cơ mà!!” Trần Đông không thể tin vào mắt mình, trước mặt hắn lúc này đang là Từ Phong, máu me bê bết dính khắp người, quần áo tả tơi hoa lá như ăn mỳ, nhưng tuyệt nhiên không có một vết thương nào trên da thịt của hắn cả, hai tay hắn đang nắm chặt thành cự kiếm huyết sắc chém xuống. Truy Hồn Huyết Kiếm bổ xuống, sức nặng của Thiên giai Huyền khí cùng lực lượng của Từ Phong cộng dồn vào nhau cùng một lúc khiến Trần Đông trong lúc bất ngờ không thể chống đỡ nổi, để hắn phải chống một gỏi xuống mặt đất mới giữ vững được cơ thể.

Y Mộng Lăng xuất hiện đột ngột trên không trung ngay bên cạnh Tử Phong, chiếc quạt mà hắn vẫn dùng để phe phẩy nay đã biến thành một chiếc thiết phiến màu trắng, nhanh như chớp chém xuống cánh tay đang cầm kiếm của Tử Phong.

Bỗng một bàn tay không biết từ đâu xuất hiện bắt lấy thiết phiến sắc bén của Y Mộng Lăng giống như bắt lấy một chiếc lá, lưỡi thiết phiến sắc bén không thể để lại một vết trầy xước trên bàn tay đó. “Cái gì????” Y Mộng Lăng kinh hồ, sau đó thì một cánh tay khác xuất hiện, trực tiếp đâm văng hắn ra ngoài, lực đạo mạnh tới mức có thể nghe thấy tiếng không khí bị xé rách tạo ra một tiếng nổ nhỏ.

Trần Đông ở bên dưới chứng kiến tất cả, sắc mặt ngay lập tức biến sắc, Truy Hồn Huyết Kiếm được nhắc lên, nhưng ngay sau đó, là vô số nắm đấm hướng mặt hắn đánh tới như vũ bão. Vung lên cây lang nha bổng trên tay, hắn chặt vật đỡ lấy những nắm đấm cuồng bạo đang điên cuồng đánh tới. Một đôi mắt đen kịt căng thẳng chặt những đường tơ máu đang tỏa ra thứ ánh sáng màu đỏ yếu ớt chợt xuất hiện trong tầm mắt Trần Đông, sau đó thì.....

“Bốp!! Rắc!!”

Một tiếng kêu giòn tan vang lên, Trần Đông và người bắn ngược ra sau, quai hàm biến dạng, hiển nhiên là phần xương ở đó đã vỡ vụn, một vòi máu tươi phun ra trên đường bay của hắn.

Tiến hóa huyết mạch, đó là khi Tử Phong dần dần từ bỏ phần con người của mình, để cho hệ thống cái tạo bản thân hắn trở thành Thiên Ma, thông thường mà nói thì quá trình này khiến thần trí của hắn rất khó để tỉnh táo. Thế nhưng lúc này hắn lại không như vậy, mặc dù cảm giác khô nóng trong người khiến hắn trở nên khát máu điên cuồng khó kiềm chế lại được, nhưng thần trí hắn vẫn giữ được một chút thanh tỉnh, hai quyền đâm bay hai Vương cấp cường giả, hắn chợt nhận ra một điều kì lạ.

Hai cánh tay của hắn vẫn nắm chặt Truy Hồn Huyết Kiếm từ đầu tới giờ, vậy làm thế nào mà hắn chịu được đòn đánh của Y Mộng Lăng, đâm văng hắn ta, rồi ở đâu ra những đường quyền đầy uy lực có thể đánh vỡ quai hàm Trần Đông? Cố gắng làm cho đầu óc thanh tỉnh, Tử Phong chợt thấy ở ngay bên cạnh đó, chỉ cách có vài mét là một ngôi nhà có cửa sổ đang được mở ra, bên trong đó là một mặt gương đồng sáng bóng đang phản chiếu hình ảnh của hắn.

Tử Phong có thể nhìn thấy bản thân mình lúc này, một con quái vật theo đúng nghĩa, y phục ở phần thân trên của hắn đang bốc cháy bởi một ngọn lửa màu trắng, cơ thể hắn bị bao phủ bởi một lớp giáp cốt giống như cánh tay trái của hắn, ở trên là những đường phủ vân ngoạn mục. Không chỉ cơ thể hắn, đến cả cánh tay phải của hắn cũng đã được bao phủ bởi lớp giáp cốt màu trắng đỏ, thảo nào hắn có thể cảm nhận được lực lượng tăng lên một cách chóng mặt. Nhưng đó không phải là tất cả, chỉ thấy từ trên vai của hắn, mọc ra bốn cánh tay không khác gì so với hai cánh tay bình thường của hắn, cũng được bọc giáp, cũng cơ bắp cuộn cuộn, cũng năm móng vuốt sắc như thép.

Khuôn mặt hắn vẫn được che dấu bởi chiếc mặt nạ, nhưng mắt của hắn, cả hai đều đã biến thành màu đen hoàn toàn, lúc này đang được bao phủ bởi những mạch máu màu đỏ phát sáng, chính là hiệu ứng của *Thiên Ma Nhân*. Nhìn hình ảnh của mình trong gương, Tử Phong tròn tròn mắt, miệng thì thào: “Ta.....đã trở thành thứ gì thế này.....”

-Tên: Tử Phong

Chủng tộc: Thuần Huyết Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 15

Nhanh nhẹn: 36335 (+14534)

Thể lực: 31716 (+12686) (+15858) (+15858)

Lực lượng: 35754 (+14301) (+17877) (+17877)

Tinh thần: 17827 (+7130)

Linh lực: 10221 (+4088)

-Trạng thái: Song trọng Đột phá cực hạn, Thiên Ma Hóa Thân.

Bản dạng đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 82: Huyết chiến!

“Thì ra đây chính là cái thứ gọi là hình thái chiến đấu của Thiên Ma, thật là.....thú vị!” Tử Phong nở một nụ cười có chút điên cuồng, khẽ cử động một chút mấy cánh tay.....mới mọc ra, cảm giác thật kì lạ, hắn không biết phải diễn tả ra sao nữa, đương nhiên là không giống với bình thường với chỉ hai cánh tay rồi, nhưng hắn không quan tâm lắm, hắn chỉ biết rằng, những cánh tay này đều hoạt động hoàn hảo theo mệnh lệnh của hắn, thế là đủ.

“Vút!”

Y Mộng Lăng cùng Trần Đông lúc này đã trở lại, Y Mộng Lăng thì không vấn đề gì lắm ngoại trừ quần áo có chút xộc xệch, nhưng Trần Đông thì một miệng máu me bết bết, loáng thoáng có thể thấy hắn đã mất mấy chiếc răng.

“Người là cái thứ quái quỷ gì thế hả?” Y Mộng Lăng có chút kinh hãi quát hỏi.

Trần Đông không nói gì nhưng nét mặt hắn trong mắt thì lại không giấu diếm được.

“Khắc khắc khắc....” Tử Phong cười dưới đất quăng mà không trả lời, con người luôn như vậy, đứng trước những thứ xa lạ mà không có đáp án thường trở nên sợ hãi, tâm linh của một con người thật là yếu ớt mà. Không biết có phải là do sau khi tiến hóa, Tử Phong không còn là con người, hay là do suy nghĩ của hắn khác với những nhân loại thông thường khác, nhưng những suy nghĩ của hắn lúc này lại có cảm giác giống như hắn đang đánh úp con người nói chung thông qua một góc nhìn khác. Không ai biết câu trả lời cho điều đó, Tử Phong cũng vậy, nhưng hắn bây giờ chỉ quan tâm tới một thứ, đó là phát tiết lực lượng đang tuôn trào trong cơ thể hắn.

Rống lên một tiếng như đã thú, thân hình Tử Phong chớp động, *Thuần bộ* được triển khai, cả người hắn giống như lưu tinh lao thẳng tới Trần Đông. Hai tay nắm lấy Truy Hồn Huyết Kiếm, hắn dùng hết sức vung mạnh lưỡi kiếm nặng hơn hai ván càn về phía trước. Trần Đông tuy bị thương, nhưng nó cũng chẳng phải là thương thế quá nặng, tốc độ của Tử Phong không thay đổi gì so với lúc trước, hắn có thể dễ dàng bắt được chuyển động của Tử Phong.

Chỉ thấy Trần Đông vung cây lang nha bổng trên tay đỡ lấy Truy Hồn Huyết Kiếm, dường như chỉ đợi có như vậy, Tử Phong trong nháy mắt xoay kiếm, thay vì để mặt kiếm va chạm với thanh lang nha bổng, hắn để lưỡi kiếm trực tiếp chém trúng.

“Keng!”

Một tiếng kim loại danh thép vang lên, Truy Hồn Huyền Kiếm dưới lực lượng kinh khủng của Từ Phong trong hình dạng Thiên Ma không gấp mấy khó khăn, trực tiếp chẻ đôi cây lang nha bổng trên tay Trần Đông, biến nó thành hai mảnh phế liệu không hơn không kém.

Con người của Trần Đông không khỏi co rút lại, thanh lang nha bổng hần dùng nào có phải là phẩm vật, nó là một thanh Địa giai trung phẩm Huyền khí hàng thật giá thật, được thành chủ đại nhân ban thưởng năm xưa, đã cùng hần trải qua biết bao nhiêu là trận chiến, gần như không bao giờ gặp trở ngại trước bất kì vũ khí nào của kẻ địch, nay không ngờ nó lại giống như là khúc củi mục dưới thanh cự kiếm huyết sắc kia chứ không phải là Huyền khí cao giai nữa, bảo sao hần lại ngạc nhiên.

Không có thời giờ để cho Trần Đông kinh ngạc, Từ Phong lúc này nào chỉ có mỗi hai cánh tay, ngay sau khi chém cây lang nha bổng thành hai đoạn, lập tức sau đó là bốn nắm tay xuất hiện trước mặt hần. Không kịp phản ứng, Trần Đông chỉ có thể trở mặt nhìn bốn nắm đấm càng ngày càng to đang tiến sát mặt mình. Những tướng Trần Đông sẽ tiếp tục ăn thêm vài đấm nữa, tiếng của Y Mộng Lăng liền vang lên.

“Dừng hòng!!”

Bỗng có hai vật thể xoay tròn giống như chiếc đĩa đang lăn lta sáng màu bạc lao tới, đập mạnh vào hai cánh tay của Từ Phong khiến nó đi chệch hướng, đồng thời cùng một lúc, Y Mộng Lăng xuất hiện ở ngay bên cạnh Trần Đông, hai tay là hai chiếc thiết phiến, hoàn hảo chặn đứng thế công của Từ Phong.

Lỡ mất thời cơ tấn công, hay nói đúng hơn là Y Mộng Lăng can thiệp quá mức xáo diệu, Từ Phong buộc phải lui về sau, bởi vì lúc này hần đang không hề có năng lực phòng thủ, mặc dù cơ thể cũng được bao phủ bởi giáp cốt, nhưng hần không biết lớp giáp cốt này có lực phòng thủ ra sao, tốt nhất là không nên đánh bạc.

Nhảy ngược về sau, Từ Phong vững vàng đáp xuống đất, hần liếc nhìn Truy Hồn Huyền Kiếm trên tay, không thể phủ nhận rằng uy lực của thanh Huyền khí này vô cùng lớn, nhưng mà hần cứ cảm thấy.....không được ổn cho lắm. Vung vẩy thanh cự kiếm này khiến hần rất khó để điều khiển bốn cánh tay mới có được một cách thuận lợi, đòn tấn công liên hoàn vừa rồi chính là minh chứng rõ ràng nhất suy đoán của hần. Mặc dù những hành động vừa rồi của hần trông có vẻ vô cùng trơn tru mượt mà, nhưng trên thực tế, nếu không phải vì mất một phần lực lượng để điều khiển Truy Hồn Huyền Kiếm, hần đã có thể ra quyền nhanh hơn nữa rồi. Thế giới này là một thế giới phi khoa học đối với một người tới từ Địa Cầu như hần, nhưng một số quy tắc vật lí bình thường thì vẫn hoạt động, quán tính chính là thứ đã khiến hành động của hần bị kim hãm đáng kể, phải biết hai vạn cân không phải là dễ điều khiển a.

Từ Phong hần không quá thông minh, nhưng có một thứ mà hần rất giỏi, đó là thích nghi và ứng biến. Ném Truy Hồn Huyền Kiếm vào trong không gian giới chỉ, Từ Phong nắm chặt sáu bàn tay lại, cảm giác lực lượng cuộn cuộn đang cháy lên trong mỗi cánh tay, hần tung người lao tới Y Mộng Lăng lúc này đang đứng bên cạnh Trần Đông.

Nói thì chậm mà trên thực tế chỉ mới có vài giây trôi qua, Y Mộng Lăng vừa thành công đánh lui Từ Phong, còn chưa kịp làm ra hành động tiếp theo, đã thấy Từ Phong cắt thanh cự kiếm huyết sắc đi, lao như tên bắn về phía mình, sau đó là ngập trời quyền ảnh đánh tới.

“Keng!! Keng!! Keng!!”

Nắm đấm của Từ Phong và chạm với thiết phiến Y Mộng Lăng phát ra những tiếng leng keng như kim loại đập vào nhau. Hầy thử tưởng tượng một người đầu vô sáu người là như thế nào, tình cảnh của Y Mộng Lăng lúc này chính là như thế, hần chỉ là con người, dù có là cường giả Vương cấp thì chung quy cũng chỉ có thể có hai cánh tay, tốc độ hần có nhanh hơn Từ Phong thì cũng khó có thể đỡ được với sáu nắm đấm đang tạo thành một cơn mưa quyền đầu trút xuống đầu hần được.

Y Mộng Lăng lấy hết sức bình sinh vung lên thiết phiến để lấy từng cú đấm của Từ Phong, vừa đủ để có thể phòng thủ, nhưng phản công thì không thể nào, cảm giác bị đè ép khiến trong lồng ngực hần nghẹn một bầu tức khí. Từ Phong thì ngược lại, hần chưa bao giờ cảm thấy thông khoái như lúc này, trước nay hần không thích làm sự sử dụng sức mạnh cơ bắp một cách thuần túy như thế này, nhưng không thể phủ nhận rằng, đây mới là cách chiến đấu chân chính của Thiên Ma nhất tộc, hần đã từng là con người, nhưng đó chỉ là quá khứ, giờ hần là một Thiên Ma, hần cần phải thích nghi.

Từ lúc Từ Phong lui lại, sau đó lao tới tấn công, tới lúc hần dè ẹp Y Mộng Lăng không thể hoàn thủ, tất cả chỉ diễn ra trong vòng hai giây, dù biết chiến đấu ở cấp bậc Vương cấp vô giả kinh khủng ra sao. Trần Đông sau mấy giây ngỡ ngàng, lúc này đã tỉnh táo lại, nhìn thấy Từ Phong không ngờ lại từ bỏ không sử dụng thanh cự kiếm lợi hại của mình, hần không khỏi hưng phấn.

Cây lang nha bổng tuy bị chém làm hai nửa, nhưng không thể phủ nhận nguyên liệu tạo ra nó vẫn là nguyên liệu đỉnh cấp, độ cứng rắn là vô cùng cao, Trần Đông hai tay cầm hai phần của cây lang nha bổng, dùng chúng như là hai cây còn, đánh về phía Từ Phong hồng giải vây cho Y Mộng Lăng.

“Chính là lúc này!!”

Từ Phong lúc này chợt ngừng việc tấn công Y Mộng Lăng lại, sau đó không hề báo trước mà chuyển mục tiêu qua Trần Đông. Đang trong đà tiến công, Trần Đông không thể ngờ được Từ Phong lại có thể hành động như vậy, trước khi hần kịp phản ứng lại,.....

Từ Phong tay trái tung ra một quyền, theo sau đó là hai cánh tay còn lại phía bên trái cũng tung quyền, ba nắm đấm của hần trước sự kinh ngạc của Trần Đông, trực tiếp nện lên ngực hần.

“Bình!!”

Ngực Trần Đông lõm vào, cả người hần hóa thành một hắc ảnh bay về đằng sau như một mũi tên, trực tiếp đâm xuyên qua mấy bức tường, phá hủy mọi thứ trên đường bay của mình. *Song trọng Dot phá cực hạn* của *Thiên Ma Hóa Thân* tăng lực lượng của Từ Phong lên tới mức còn vượt lên trên cả Y Mộng Lăng, mỗi cánh tay của hần đều có thể tạo ra lực lượng tương đương với chỉ số đó, ba cánh tay cùng xuất chiêu một lúc, làm sao Trần Đông có thể chịu được cơ chừ.

Trần Đông chưa chết, Từ Phong có thể khẳng định như vậy, bởi vì hần chưa nhận được kinh nghiệm cùng điểm tích lũy, nhưng đó không phải là thứ hần quan tâm lúc này, ít nhất hần đã loại khỏi vòng chiến một người, *Song trọng Dot phá cực hạn* sắp hết hiệu lực, đến lúc đó hần sẽ rơi vào trạng thái suy yếu, chỉ số của hần có cao gấp mười lần hiện tại thì cũng vô dụng, hần cần phải hành động nhanh chóng.

Y Mộng Lăng đột ngột xuất hiện sau lưng hần, miệng thét lên: “Đi chết đi con quái vật khốn kiếp!!”, thiết phiến trong tay nhanh như chớp chém xuống cổ hần. Thiết phiến va chạm với lớp giáp cốt trên cổ Từ Phong đến tốc lửa, sau đó liền bị bật trở lại, cổ tay Y Mộng Lăng thì rần giống như vừa chém vào một thứ cứng rắn. Từ Phong không phải là muốn thử nghiệm lớp giáp cốt, mà là hần không kịp phản ứng, rất may là lớp giáp cốt này quá mức nghịch thiên, đã cứu hần một bàn thua trông thấy.

Kể cả mất đầu Từ Phong cũng chưa chắc đã chết, bởi hiệu ứng của *Tái sinh siêu tốc* vẫn còn đó, trừ khi cả tim lẫn đầu đều bị phá hủy thì hần mới từ vong, nhưng như vậy đâu có nghĩa là hần sẽ cảm thấy ổn với việc bị chém đầu cơ chứ.

Ổn định thân hình, nghiền đòn Y Mộng Lăng là một cơn mưa quyền đầu như vũ bão, khiến hần không còn cách nào khác phải tập trung tinh thần đỡ đòn, mỗi cú đấm đều mang theo lực lượng mạnh mẽ khiến cánh tay của hần như muốn nứt cả xương ra. Hết lên một tiếng hắt ngược Từ Phong lại, Y Mộng Lăng nhảy ra sau ra tăng khoảng cách, linh lực trên người liền tuôn ra, thiết phiến trên tay hần sáng rực lên, tỏa ra thứ ánh sáng màu bạc chói mắt.

“Hàn Băng Tinh Phiến!!”

Y Mộng Lăng vung tay lên, hai chiếc thiết phiến phát sáng phóng thẳng tới Từ Phong với một tốc độ không tưởng, để lại một đường sáng bạc kéo dài ở đằng sau. Dừng hai tay bắt lấy hai chiếc thiết phiến, tưởng chừng với lớp giáp cốt vô kiên bất tài của mình, Từ Phong sẽ không khó khăn bắt được chúng.

“Rắc!!”

Ngay khi chạm vào hai chiếc thiết phiến, Từ Phong chỉ cảm thấy một cơn lạnh thấu xương xâm nhập vào hai bàn tay hần, trong nháy mắt đồng cứng bàn tay của hần lại, lực đạo mạnh mẽ của hai chiếc thiết phiến ngay lập tức phá vỡ hai bàn tay đã bị đồng cứng của hần một cách dễ dàng. Không dừng lại ở đó, hai chiếc thiết phiến tiếp tục phóng tới, trực tiếp chặt đứt hai cánh tay của hần tới tận gốc, nhưng không hề có máu tươi phun ra, bởi miệng vết thương đã trực tiếp đông cứng lại ngay lập tức rồi.

Lão đảo lại về sau, Từ Phong không ngờ chiêu thức này của Y Mộng Lăng lại lợi hại đến thế, đây là vũ kĩ, hay là bí pháp? Hần trước nay chiến đấu đều chớp nhoáng khiến đối phương khó có cơ hội sử dụng vũ kĩ, bản thân hần không sử dụng vũ kĩ chiến đấu nên không có cảm nhận được uy lực của chúng, tạo thành một tâm lí khinh địch, nghĩ rằng vũ kĩ chỉ là mấy thứ múa may hoa mỹ, và sự khinh địch đó đã phải trả giá bằng hai cánh tay của hần.

Rất may, hai cánh tay bị chặt đứt đó chỉ là hai cánh tay được mọc thêm ra của hần, không quá mức nghiêm trọng, vấn đề là *Song trọng Dot phá cực hạn* của hần sắp kết thúc, không ổn rồi!

Hai chiếc thiết phiến sau khi chém đứt hai cánh tay của Từ Phong, bay lên trời, vẽ thành một đường vòng cung đẹp mắt rồi quay trở lại tay Y Mộng Lăng, ngay lập tức linh lực hần lại tuôn ra, có vẻ như hần lại định sử dụng chiêu đó thêm lần nữa.

“Dừng tưởng chi ninh người có vũ kĩ, Hư Thiểm!!”

Từ Phong lấy ra mấy viên Hồi Nguyên Đan cuối cùng, ném hết vào trong miệng nuốt xuống, bốn cánh tay chỉ về hướng Y Mộng Lăng, bàn tay nắm lại, ngón trở giờ lên. Linh lực bộc phát từ mấy viên Hồi Nguyên đan ngay lập tức được Từ Phong lấy hết, biến thành linh lực để hần phát động *Hư Thiểm*.

Bốn cánh tay, bốn lần *Hư Thiểm* cùng một lúc, mỗi chiêu ẩn chứa lượng linh lực bằng với hơn một nửa số linh lực mà Từ Phong có được, trong nháy mắt tạo thành bốn tia sáng màu đen bắn về phía Y Mộng Lăng.

Y Mộng Lăng cũng đã thi triển xong, *Hàn Băng Tinh Phiến* lại được tung ra, hai chiếc thiết phiến mang theo nhưng tia hàn khí lạnh thấu xương trực tiếp đón đỡ bốn tia *Hư Thiểm* được bắn tới.

Thời gian giống như chợt dừng lại khi chiêu thức của hai người va chạm vào nhau, rồi sau đó.

“Chúa!!”

Từ Phong lúc này đã chứng minh, có được đan dược khôi phục linh lực trong lúc chiến đấu là một lợi thế. Hai tia *Hư Thiểm* bị chặn lại bởi hai chiếc thiết phiến, nhưng hai tia còn lại không có gì ngăn cản, trực tiếp xuyên qua lồng ngực của Y Mộng Lăng. Hai tia *Hư Thiểm* trực tiếp bỏ qua lớp hệ thống khí trên người Y Mộng Lăng, đục thủng hai cái lỗ to bằng miệng chén trên ngực hần, nhưng không xuyên qua tim, cả người hần chậm chậm ngã xuống đất.

Từ Phong cảm thấy choáng váng đầu óc, đó là triệu chứng đầu tiên cho thấy linh lực của hần đã gần cạn kiệt, cố gắng giữ cho đầu óc tỉnh táo, Từ Phong rống lên một tiếng, thân hình hần chớp động nhảy lên không trung, sau đó lao xuống chỗ Y Mộng Lăng vừa ngã xuống, hai cánh tay bên phải càng cứng, hai bàn tay nắm chặt lại, hần muốn tung ra đường quyền mạnh mẽ nhất để kết liễu Y Mộng Lăng.

Một bóng người không biết từ đâu ra chợt lao tới, lấy thân mình che chắn cho Y Mộng Lăng nằm dưới đất.

“Hần tôi đây từ lúc nào vậy?!!” Hai mắt Từ Phong mờ to, vẻ ngạc nhiên lộ rõ trên mặt.

Trần Đông đứng quay lưng về phía Từ Phong, lồng ngực của hần lõm vào một hố sâu, thất khiếu hần chảy máu giàn gụa khiến cả khuôn mặt hần bê bết trông vô cùng thảm hại, lúc này hần đang nhìn Y Mộng Lăng, miệng mỉm cười: “Bao năm qua

người đã cứu ta nhiều lần, bây giờ hãy để ta cứu người đi!!”

Sắc mặt Y Mộng Lăng chợt biến sắc, trên trán nổi lên gân xanh mà hét lên: “Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Hai nắm đấm của Từ Phong phản biệt tiếp xúc với đầu cứng lừng của Trần Đông cùng một lúc.....

“Bụp!”

Giống như có thứ gì đó vừa mới nổ tung, một tiếng nổ trầm đục vang lên, trong mắt Y Mộng Lăng không còn nhìn thấy gì khác ngoài một màu đỏ tươi tới chói mắt, sau đó là một thứ chất lỏng mang theo một cỗ mùi tanh tươi ập xuống người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Lưỡng bại câu thương

Y Mộng Lăng tro mắt ra nhìn thân ảnh trước mắt lúc này chỉ còn lại phần thân dưới, toàn bộ phần thân phía trên đã nổ tung thành một con mưa máu đỏ ập xuống. Đến cả Từ Phong, là người đã tạo ra nó cũng không khỏi giật mình, lực lượng của Thiên Ma nhất tộc thật là kinh khủng, đến cả nhục thân của một Vương cấp cường giả cũng không thể chịu được lực lượng đó.

Nhưng không có thời gian để cho hắn trì hoãn, hắn vẫn chưa xong việc, vỏ già cánh giới càng minh thị sức sống của cơ thể càng cao, đứng nhìn Y Mộng Lăng có hai lỗ thủng trên ngực, chỉ cần cho hắn một chút thời gian là hắn có thể dư lực tái chiến, tuy không thể nào ở trạng thái đỉnh phong, nhưng *Song trọng Đột phá cực hạn* của Từ Phong không còn bao nhiêu thời gian nữa, đến lúc đó thì không biết ai chết vào tay ai đâu.

Mặc dù dùng lực lượng tuyệt luân đánh Trần Đông trở thành cạm bẫy, nhưng lực phản chấn từ hệ thể cương khí của một Vương cấp nào có nhỏ, hai cánh tay của Từ Phong dù được bảo vệ bởi một lớp giáp cốt vô cùng cứng rắn cũng không chịu được mà té rần lên. Nhưng mà hắn không thể dừng lại, tàn thi của Trần Đông đổ xuống cũng là lúc Từ Phong hắn ra chiêu tiếp theo. Hai cánh tay phải của hắn bị tê cứng, nhưng hắn vẫn còn hai cánh tay bên trái, chỉ thấy hắn vận sức vào hai cánh tay trái, trùng người xuống, hai nắm đấm nhắm thẳng vào đầu Y Mộng Lăng.

“Ahhhhhhhhhhhhhh!!”

Hai mắt Y Mộng Lăng đỏ ngầu, hắn hét lên một tiếng, không biết lấy sức lực ở đâu ra bật người dậy, dùng một bên vai cứng rắn đỡ lấy quyền đầu của Từ Phong, cánh tay còn lại giơ lên, một chiếc thiết phiến được hắn nhấc trở về, trong nháy mắt liền tóa ra hàn khí bức người.

“Rắc!!”

Hai tiếng “rắc” khô khốc vang lên, một bên vai của Y Mộng Lăng dưới lớp hệ thể cương khí tránh được kết cục thật nát xương tan dưới quyền đầu của Từ Phong, kết quả là bị trật khớp xương, cùng lúc đó, chiếc thiết phiến của hắn đã được cường hóa bởi *Hàn Băng Tinh Phiến*, dùng một tốc độ cực nhanh lướt qua ngực Từ Phong. Lớp giáp cốt tưởng chừng như vô kien bất tói của Từ Phong dưới hiệu quả của *Hàn Băng Tinh Phiến* không khác gì một lớp thủy tinh mỏng, ngay lập tức vỡ vụn, lưới thiết phiến sắc bén đột phá qua lớp giáp cốt, để lại một vết rạch cắt ngang ngực Từ Phong, máu tươi phun ra ngoài một cách xối xả.

Cả hai người không hẹn mà cùng nhay lui về sau, Y Mộng Lăng dùng tay cứng rắn bẻ lại khớp xương của mình, đau tới mức khuôn mặt trắng bệch, sau đó nhấc nốt cây thiết phiến còn lại vào tay. Từ Phong không để ý tới vết thương ở ngực cho lắm, chừng này thời thì chưa chết được, ngược lại nó lại giúp hắn kích hoạt được kĩ năng *Thị huyết*, mặc dù một chút chi số nhỏ nhoi đó không thấm vào đâu, nhưng chung quy thì hắn cũng không bị thương vô ích.

Linh lực của Từ Phong không còn nhiều, *Hư Thiểm* tuy mạnh nhưng không phải là thứ hắn có thể dùng lúc này, Y Mộng Lăng thì bị trọng thương, bất giác hai người lại trở về thế cân bằng về mặt sức mạnh.....nhưng có thật sự như vậy không?

Từ Phong là người hành động trước, linh lực của hắn còn ít, nhưng *Thuần bộ* không quá tiêu hao linh lực, vài bước nhảy, hắn bắt thành linh xuất hiện trước mặt Y Mộng Lăng, bốn nắm đấm điên cuồng đánh ra.

Không biết hai chiếc thiết phiến của Y Mộng Lăng là bảo vật ra sao, nhưng độ dai dẳng của nó phải gọi là tuyệt hảo, chỉ thấy hai chiếc thiết phiến bỗng hóa to, biến thành hai tấm chắn trước người hắn. Nắm đấm của Từ Phong điên cuồng nện lên trên trên hai tấm lá chắn đó, phát ra những tiếng leng keng giống như kim loại va chạm vào với nhau, thế cực nhất thời rơi vào trạng thái giằng co.

Càng đánh Từ Phong càng sốt ruột, hắn không còn nhiều thời gian nữa, cần phải kết thúc trận chiến trước khi hắn thoát lực nằm dưới đất như chó chết. Y Mộng Lăng ở bên đối diện cũng nào có dễ chịu gì, tuy nói hai tấm lá chắn tạm thời bảo vệ được hắn, nhưng lực dư chấn tạo ra cũng khiến hai tay bị thương trên ngực hắn ứa máu liên hồi.

Lại nói sự ứng biến là sở trường của Từ Phong, trong cái khó ló cái khôn, hắn chợt nảy ra một ý, *Hư Thiểm* chính là nền linh lực thành một khối cầu linh lực, sau đó dưới quỹ tích quỹ dị mà vận chuyển linh lực, tạo ra hiệu quả xuyên phá phòng ngự rồi bắn ra, nếu như hắn dùng lại ở bước nền linh lực, sau đó dùng chúng như là một đòn đánh cận chiến được cường hóa thì sao.

Nghĩ sao làm vậy, Từ Phong tận dụng lợi thế có chút nghịch thiên của mình, chỉ sử dụng ba cánh tay để tấn công, một cánh tay ngay lập tức tụ tập linh lực, với lượng linh lực ít ỏi còn lại của bản thân, sử dụng *Hư Thiểm* là không thể, nhưng bước nền linh lực lại không thành vấn đề. Chỉ thấy bàn tay hắn nhanh chóng tạo thành một khối cầu nhỏ bằng viên bi đang phát ra ánh sáng màu đen quỷ dị, rất nhanh khối cầu đó liền tan rã, hóa thành một luồng năng lượng màu đen bao bọc xung quanh cánh tay của hắn.

Cảm thấy khó có thể kiểm soát được linh lực đang được nén lại trên cánh tay của mình, Từ Phong rống lên một tiếng, cánh tay được cường hóa gĩa xuống. Nắm tay của hắn trực tiếp va chạm vào hai tấm chắn, một tiếng “bình” chói tai vang lên, sau đó là một tiếng “cách” nhẹ, hai tấm chắn chớp mắt xuất hiện vô số đường nứt, đang nhanh chóng lan tỏa ra khắp nơi. Từ Phong không dừng lại, hắn vẫn chưa sử dụng hết lực lượng của cánh tay được cường hóa, lại một lần nữa ra quyền, nắm đấm của hắn trực tiếp nện hai chiếc thiết phiến không lồ thành vô vụn mảnh vụn, bản thân cánh tay đó của hắn cũng không chịu được áp lực và lực phản chấn mà nổ tung thành từng mảnh thật vụn.

Nói thì chậm mà trên thực tế, mọi thứ chỉ diễn ra trong tích tắc, Y Mộng Lăng không kịp phản ứng lại, đến lúc hắn kịp nhận ra thì tất cả những gì hắn nhìn thấy là ba nắm đấm lón.

Từ Phong mất đi một cánh tay, nhưng hắn nào có quan tâm, lấy hết chút sức lực còn lại, hắn vung ba cánh tay còn lại của mình lên, nhắm tới Y Mộng Lăng, tung ra đòn đánh kết liễu của mình.

“Crắc!”

Tưởng chừng như Y Mộng Lăng sẽ mất mạng dưới quyền đầu của Từ Phong, nhưng mọi chuyện nào có thuận lợi được như thế, ngay lúc mấy nắm tay của hắn chạm vào hệ thể cương khí của Y Mộng Lăng, bất chợt lớp giáp cốt của Từ Phong vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, cánh tay mọc thêm còn lại ở trên vai hắn cũng đồng dạng vô nát, lớp giáp cốt trên người hắn cũng chịu chung số phận. Phun ra một ngụm máu, Từ Phong cả người mềm nhũn ngã xuống đất, không thể động đậy dù chỉ một ngón tay, *Song trọng Đột phá cực hạn* đã hết hiệu lực!!

Bất ngờ với biến hóa trước mắt, nhưng là một vô giá đầy kinh nghiệm, Y Mộng Lăng rất nhanh lấy lại tinh thần, nhìn Từ Phong mềm yếu vô lực nằm dưới đất, hắn chỉ hận không được một cuộc đâm chết Từ Phong trả thù cho chiến hữu Trần Đông của hắn. Nhưng lí thì cùng lòng trung thành của hắn với thành chủ đại nhân khiến hắn phải kìm hãm lòng hận thù của mình lại.

Há miệng thở dốc, Y Mộng Lăng lúc này mới ngớ người ra, nữ nhân đi cùng Từ Phong chỉ có tu vi Vương cấp cứu phẩm, về lí mà nói sao có thể là đối thủ của thành chủ đại nhân được cơ chứ, sao ngài ấy lại không tới đây từ ban đầu nhì, thế này có phải là hơi bị lâu quá hay không?

Dù gì thì mục tiêu đã bị vô hiệu hóa, nhiệm vụ của hắn đã xong, cố gắng nhịn đau, Y Mộng Lăng cúi người xuống, đang định giơ tay tóm lấy Từ Phong, bắt thành linh, một cỗ uy áp hủy thiên diệt địa ập xuống đầu hắn khiến hắn không chịu được phun ra một ngụm máu, cả người nằm sấp trên mặt đất không cử động được. Một thân ảnh bạch y lướt xuống chỗ Từ Phong đang nằm, nhấc bổng cả cơ thể hắn lên, sau đó trong nháy mắt bỏ chạy mất dạng.

Không lâu sau đó, một thân ảnh nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Y Mộng Lăng, hắn khó nhọc ngẩng đầu lên, miệng run rẩy nói: “Đại nhânthuộc hạ.... đã thất bại rồi, Trần Đông đã chết!”

Mạc Thương Lan không nói gì mà chỉ chấp tay sau lưng đứng đó, một bộ thâm bất khả trắc nhìn về phía Từ Phong vừa được mang đi, một hồi lâu sau mới nói:

“Ta đã biết, lần này chúng ta tính toán sai cả rồi, không thể trách người được, giờ thì, ta nghĩ nên lo cho thương thể của người trước.....”

Đó là nhưng từ cuối cùng Y Mộng Lăng nghe được, trước khi gục xuống đất và chìm vào hôn mê.....

Từ Phong bật ngồi dậy, cả người đầy mồ hôi, đưa mắt nhìn xung quanh, đây có vẻ như là một cái hang đá nào đó, đầu hắn lúc này đang đau như búa bổ, nhưng đó không là gì so với cơn đau đớn mà cơ thể hắn đang chịu. Trực tiếp không thêm quan tâm tới sự đau đớn của mình, hắn vội vàng tìm kiếm một thứ gì đó, chợt một thanh âm ôn nhu vang lên đằng sau hắn: “Chàng tỉnh rồi à?”

Mặc kệ cơ thể đau đớn, Từ Phong khó nhọc xoay người ra sau, chỉ để nhìn thấy người đã phát ra âm thanh đó, đáp vào mắt hắn là Hồ Phi Nguyệt đang yếu ớt dựa vào vách hang, khuôn mặt xinh đẹp lúc này trắng bệch không một chút máu, đôi môi đỏ tươi tái nhợt, khỏe miệng đầy máu tươi vẫn còn chưa khô, bộ quần áo trắng tinh của nàng cũng dính đầy vết máu, với tình trạng của nàng hiện tại, không khó để đoán những vết máu đó là của ai.

Lấy hết sức đứng lên, Từ Phong lẽ từng bước tới bên cạnh Hồ Phi Nguyệt, hắn quý xuống, nhẹ nhàng giơ tay lên khẽ vuốt ve má nàng, miệng khẽ cười: “Thật sự thì, ta nợ nàng nhiều quá rồi...”

Nghe tiếng đầu ập mặt mình vào bàn tay thô ráp của hắn, Hồ Phi Nguyệt nhẹ nhàng tức đầu: “Tất cả đều là ta tự nguyện, nợ nần cái gì chứ, chẳng nên lo cho thương thể của bản thân trước đi đã.”

Từ Phong chỉ mỉm cười mà không nói gì, ngồi bên cạnh nàng, trong đầu hắn thầm lướt qua cửa hàng hỏi đáp của Hệ thống.

“Tiêu hao 4 vạn điểm tích lũy, nhận được Bát phẩm Long Huyết Dịch Cốt Đan một khóa!”

Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, xuất hiện trong tay Từ Phong là một viên đan được nhỏ xíu bằng đầu ngón tay, tỏa ra mùi thảo dược nồng đậm lan rộng khắp cả hang, thấp thoáng còn có thể ngửi thấy một chút mùi tanh. Long Huyết Dịch

Cốt Đan, bát phẩm đan được, tương truyền sử dụng máu của giao long vạn năm cùng với vài được liệu trân quý làm chủ được, luyện chế vô cùng khó khăn, bát giai luyện đan sư gặp nó chỉ có nước xin hàng, chỉ có cửu giai luyện đan sư trong truyền thuyết mới có thể luyện chế ra, mà cả hai cấp bậc đan sư này, mấy ngàn năm qua không có xuất hiện trên đại lục rồi.

Luyện chế khó khăn, nhưng so với công hiệu của nó thì hoàn toàn xứng đáng với công sức bỏ ra, Long Huyết Dịch Cốt Đan mặc dù chỉ là bát phẩm đan được có năng lực chữa thương, nhưng xét theo một góc độ nào đó thì đến cả thập phẩm đan được cũng không bằng được nó, đó chính là ngoại trừ trị liệu thương thế, Long Huyết Dịch Cốt Đan còn bổ sung tinh huyết cho người sử dụng.

Phái biệt tinh huyết của võ giả khi bị hao tổn thì vô cùng khó khăn để có thể khôi phục, mà tinh huyết thì liên quan trực tiếp tới tuổi thọ của võ giả, có thể nói là dùng bao nhiêu hết bấy nhiêu, thế là đủ biết hiệu quả bổ sung tinh huyết của Long Huyết Dịch Cốt Đan quan trọng ra sao.

Nhìn viên đan được nhỏ xiu trong tay, Từ Phong không chút đau lòng, 4 vạn điểm tích lũy mà thôi, kiếm lại là được, cái hấn quan tâm là hiệu dụng của nó. Từ Phong quay sang bên cạnh, thấy Hồ Phi Nguyệt cũng đang chăm chú nhìn vào viên đan được. Hấn mỉm cười, nắm lấy tay Hồ Phi Nguyệt, đặt viên bát phẩm đan được có đi cả đại lục cũng chưa chắc có thể tìm thấy vào tay nàng, miệng nói: “Ấn thứ này vào!”

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Dưỡng thương

Hồ Phi Nguyệt nghỉ hoặc nhìn được hoàn đang tỏa ra mùi thảo được nồng đậm, không khỏi buột miệng: “Cái gì vậy?”

“Xuân được!!!” Từ Phong trả lời với một khuôn mặt lạnh te.

Mặc dù bị thương yếu ớt không chịu nổi, Hồ Phi Nguyệt cũng không nhịn được mà phì cười, sau đó thì híp mắt lại, khuôn mặt đi sát vào tai hấn mà thì thào: “Chàng biết đó, chàng không cần dùng xuân được với ta đâu, người ta đâu có từ chối chàng chứ, cơ mà.....nếu như chàng dám.”

Khẽ rùng mình một cái, Từ Phong thăm mắng hồ ly tinh dụ người, cơ mà nghĩ lại thì nàng đúng thật là hồ ly tinh, và hiện tại đang dụ dỗ hấn, chắc thật là đau đầu mà. Bỏ đi mấy suy nghĩ linh tinh, hấn chậm rãi nói: “Bát phẩm đan được.”

Hai mắt Hồ Phi Nguyệt chợt mở to, không khó để có thể nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt nàng, mồm mê viên đan được nhỏ xiu trong tay, nàng lắp bắp: “Bát phẩm đan được?!!! Thật ư, thứ này đã biến mất khỏi đại lục từ bao giờ rồi, làm thế nào mà chàng có được nó?”

“Mấy thứ đó không quan trọng, quan trọng là nàng nên ăn nó vào đi. Đây là bát phẩm đan được Long Huyết Dịch Cốt Đan, tuy không phải là xuân được, nhưng có công hiệu chữa trị thương thế và khôi phục tinh huyết, hiệu quả ra sao thì chắc ta cũng không cần nói nìh, bát phẩm đan được khẳng định không quá tồi.”

Hồ Phi Nguyệt chớp chớp đôi mắt của mình nhìn chăm chăm viên đan được trên tay, chợt hỏi: “Chàng có mấy viên Long Huyết Dịch Cốt Đan?”

“Nàng nghĩ bát phẩm đan được là củ cải trắng muốn là có à, ta chỉ có một viên mà thôi!” Từ Phong cười khổ, có một câu hấn cũng chỉ nghĩ thầm mà không nói ra, nàng ấy mà biết ta đến cả thập phẩm đan được cũng lòi ra nuốt thì không biết sẽ phản ứng ra sao nữa.

Chợt thấy Hồ Phi Nguyệt lắc lắc đầu, đem viên Long Huyết Dịch Cốt Đan bỏ vào tay Từ Phong, miệng nói: “Vậy thì chàng mau sử dụng nó đi, chàng mới là người cần khôi phục tinh huyết chứ không phải ta, tuổi thọ của chàng không còn bao nhiêu đâu, và lại còn thương thế của chàng nữa.....”

Từ Phong không nói gì, hấn bỏ viên thuốc vào miệng mình, sau đó dưới sự abats ngờ của Hồ Phi Nguyệt, nghiêng người đè nàng xuống, miệng hôn lên môi nàng, đầu lười như linh xà tách nhẹ hai hàm răng nàng ra, luồn viên đan được sang mồm cho nàng, bàn tay nhẹ nhàng ấn vào họng nàng khiến Hồ Phi Nguyệt không tự chủ được mà nuốt viên đan được xuống.

Nếu là lúc bình thường thì Từ Phong chắc chắn sẽ chiếm thêm chút tiện nghi nữa, nhưng không phải là lúc này. Hai cặp môi rời nhau, Từ Phong nhìn khuôn mặt đang đỏ hồng vô cùng kiểu điểm trước mặt mà cười nhẹ: “Nàng quên rằng ta chỉ cần có đủ linh lực thì thương thế kiểu gì cũng sẽ khỏi hết à, với cả nàng nhìn lại tu vi của ta đi, vấn đề tuổi thọ đã tạm thời được giải quyết rồi.”

Kiểm tra một chút, Hồ Phi Nguyệt kinh ngạc mà nhìn Từ Phong: “Chàng đạt tới Tướng cấp rồi bao giờ vậy?”

“Giờ không phải là lúc để nói về mấy thứ đó, mau chóng vận công luyện hóa được lực đi!”

Nghe Từ Phong nói, nàng mới chợt để ý tới cảm giác nóng nóng ở bụng mình, đang dần dần lan ra tứ chi bách hại, vội vàng ngồi dậy vận chuyển linh lực, chậm rãi luyện hóa được lực, sử dụng chúng để tắm bổ bản thân.

Bát phẩm đan được hiệu quả thật là kinh người, chỉ thấy chưa đầy một phút, sắc mặt của Hồ Phi Nguyệt đã hồng hào lên thấy rõ, hơi thở cũng trở nên vững vàng. Sau khi đảm bảo là không có chuyện gì bất thường xảy ra, Từ Phong mới thờ phào một tiếng, vô cùng mệt nhọc mà nằm xuống, nền đất lạnh lẽo giúp đầu óc hấn thanh tỉnh hơn đôi chút.

Song trọng Dot phá cực hạn không chỉ khiến cơ thể hấn nhận thương tổn gấp đôi so với *Dot phá cực hạn* thông thường, nó còn khiến Từ Phong rơi vào trạng thái suy yếu một khoảng thời gian sau khi sử dụng, hiện tại Từ Phong cũng chỉ có thể chờ đến lúc trạng thái suy yếu hết hiệu lực, sau đó thì bắt đầu tu luyện, khôi phục linh lực cùng chữa trị thương thế. Hồ Phi Nguyệt đang hấp thu được lực, đoán chừng sẽ không tỉnh lại nhanh chóng, không có gì làm, hấn quyết định kiểm tra một chút thông số của bản thân.

Tinh thần hấn nhanh chóng đi vào không gian của Hệ thống, hấn bắt ngờ nhìn xung quanh một lượt, đây có đúng là không gian của Hệ thống không vậy, chỉ thấy xung quanh hấn là một đại thảo nguyên cỏ xanh rộng bát ngát, phía xa xa có thể thấy thấp thoáng những rừng cây xanh mượt, trên đầu hấn là những tia nắng mặt trời dịu nhẹ, khung cảnh ở đây giống như trong mơ vậy.

Khế động ý niệm, may quá, những chức năng của hệ thống vẫn hoạt động bình thường, Từ Phong liền trực tiếp bỏ qua những biến hóa của không gian trong hệ thống, cái gì không có câu trả lời thì tốt nhất là không nên quan tâm.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Thuần Huyết Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 15

Nhanh nhẹn: 39335

Thể lực: 33716 (+16858)

Lực lượng: 38754 (+19877)

Tinh thần: 19827

Linh lực: 13221

Trạng thái: Huyết mạch Thiên Ma, Suy yếu (Song trọng Dot phá cực hạn).

Từ Phong nhìn một chút chỉ số của bản thân mình sau khi dot phá lên tới level 15, cũng tương đương với Tướng cấp nhất phẩm võ giả, mọi chỉ số của hấn tăng vọt một cách đáng kể, ít nhất cũng phải gấp đôi so với lúc hấn ở Sư cấp cứu phẩm, mặc dù chỉ số vẫn kém so với Vương cấp nhất phẩm, nhưng cũng không còn quá xa. Phái biệt hấn sở hữu vô số kĩ năng có hiệu quả tăng chỉ số a, ít nhất không như trước kia, có dùng hết tất cả kĩ năng cũng không chạm được vào chéo áo của đối thủ Vương cấp.

Có vẻ như cái huyết mạch Thiên Ma kia chính là thứ khiến hai chỉ số thể lực và lực lượng của hấn nhận được một lượng cộng thêm bằng với một nửa chỉ số cơ bản của hấn. Xem ra Thiên Ma nhất tộc có năng lực xuất chúng đối với lực lượng của cơ thể, cơ mà điều đó không quan trọng, chỉ cần là tăng lên thực lực thì tất cả đều ổn đối với Từ Phong.

Hấn liền tục tấn cấp, hiện tại đang có tới 4 điểm tiến hóa tự do đang chờ hấn phân phối, đúng lúc hấn đang định tính toán xem nên tiến hóa kĩ năng nào, thì bất chợt nhìn thấy ở nhánh kĩ năng chủng tộc có thêm mấy dòng chữ.

-*Huyết mạch Thiên Ma* (bị động): Tăng 50% thể lực, lực lượng

-*Thiên Ma Hóa Thân* (chủ động): Hóa thân thành trạng thái chiến đấu của Thiên Ma nhất tộc, gấp đôi chỉ số cộng thêm từ *Huyết mạch Thiên Ma*.

Hình thái chiến đấu sở hữu sáu cánh tay, cơ thể được bọc giáp cốt tăng cường phòng thủ, *Thiên Ma Nhân* được tự động kích hoạt, giảm hiệu lực của công kích tinh thần cấp cao, vô hiệu hóa hoàn toàn tinh thần công kích từ dưới Tôn cấp.

Thì ra đây là thứ đã biến Từ Phong thành hình dạng kì dị lúc chiến đấu ban này, mặc dù nhìn có hơi bị giống.....quái vật, nhưng không thể phủ nhận uy lực của *Thiên Ma Hóa Thân* là vô cùng mạnh mẽ, tuyệt đối có thể coi như là một bài tẩy để sử dụng lúc nguy cấp, giờ thì hấn cũng không còn khó hiểu tại sao Thiên Ma nhất tộc năm xưa lại có thể suy chết nửa xâm chiếm toàn bộ đại lục rồi. Còn về vấn đề ngoại hình, quái vật thì quái vật, sau khi cảm nhận được uy lực của nó, quái vật thì quái vật, mạnh là được.

Nhưng mà lại có một vấn đề nảy sinh, từ kinh nghiệm thực chiến vừa rồi, ở dạng *Thiên Ma Hóa Thân* tuy mạnh mẽ, nhưng Từ Phong lại rất khó để sử dụng vũ khí trong lúc chiến đấu. Hấn có tận sáu cánh tay, với thanh Truy Hồn Huyết Kiếm mà hấn đang dùng, rất khó để tận dụng sáu cánh tay cùng thanh Thiên giai Huyền khí này một cách triệt để được, đối vũ khí thì hấn không cam lòng a, đã mất bao nhiêu công sức để có được Truy Hồn Huyết Kiếm, sao có thể nói bỏ là bỏ được.

Suy đi tính lại, hần đánh thở dài một cái, thời thì tìm kiếm một bộ quyền pháp để sử dụng vậy, cơ mà đi đâu tìm quyền pháp cho.....sáu cánh tay sử dụng đây. Nghĩ nhiều mà không có đáp án, hần quyết định không nghĩ nữa, cùng lắm thì hần tự mình tạo ra một bộ quyền pháp, phải biết khả năng cận chiến của hần cũng rất tốt a.

Không có bất kì một việc gì dễ làm, Tiêu Linh thì không biết đã biến đi cái xô nào rồi, Từ Phong quyết định không dùng mấy điểm tiến hóa tự do kia vội, cứ để đấy đã. Hần thoát ra khỏi không gian của hệ thống, Hồ Phi Nguyệt vẫn đang hấp thu được lực, nhất thời một cơn buồn ngủ kéo đến, chặc chặc, đúng là thời kì suy yếu, đến một cơn buồn ngủ cũng có thể làm cho hần, mà nghĩ lại thì, đã bao lâu mình không ngủ rồi nhỉ, đầu óc Từ Phong mơ màng trước khi dần dần chìm vào giấc ngủ.

“Hắt xì!!”

Hắt xì một cái, Từ Phong chẳng tỉnh dậy, quay sang bên cạnh thì thấy Hồ Phi Nguyệt đang ngồi đó nhìn mình, tay vẫn đang cầm cái đuôi mềm mại của chính mình. Nhìn lớp lông đuôi của nàng, hần ngay lập tức nhận ra thứ đã khiến hần hắt xì. Bóp bóp trán, Từ Phong rũ bỏ cơn ngái ngủ, bên tai đã nghe thấy giọng của Hồ Phi Nguyệt: “Chàng ngủ say thật đó, ta gọi mấy lần mà vẫn không thấy có phản ứng gì.”

“Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Hmm, khoảng 3 ngày.”

Xem ra lần này cơ thể của hần khôi phục chậm hơn bình thường, nhưng mà xét đến việc lần trước hần được Hồ Phi Nguyệt bổ sung linh lực, thì tốc độ khôi phục thể này cũng quá nhanh rồi. Mấy vết thương trên cơ thể hần mặc dù chưa khỏi, nhưng đã cầm máu từ lâu, Từ Phong liền ngồi dậy, Hồn Động Quyết vận chuyển, nhanh chóng hấp thu linh khí thiên địa, khôi phục linh lực, bắt đầu chữa thương.

Ngoại trừ bị suy yếu do tác dụng phụ của *Song trọng Đột phá cực hạn*, hần không bị thương nhiều lắm mặc dù đã chiến đấu hết sức thâm liệt, tất cả là nhờ lớp giáp cốt cứng rắn của hần đã phát huy tác dụng.

Mấy vết thương trên cơ thể hần lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy bắt đầu lành trở lại, chỉ trong mấy phút đã khôi phục hoàn toàn, hần tiếp tục tu luyện cho đến một canh giờ sau. Thở ra một ngụm trọc khí, hần kết thúc tu luyện, thấy Từ Phong mở mắt ra, Hồ Phi Nguyệt lúc này mới nói.

“Mặc dù đã nhìn thấy nhiều lần, nhưng tốc độ hồi phục của chàng thật sự là kinh thế hãi tục, chàng có chắc mình không phải là thượng cổ thần thú không thể?”

Từ Phong trợn mắt lên nhìn Hồ Phi Nguyệt, thượng cổ thần thú cái búa á, cơ mà hần còn chưa kịp phát tác, Hồ Phi Nguyệt đã đứng dậy, mấy vết máu lấm lem trên y phục đã biến mất từ bao giờ, khôi phục một thân bạch y thánh khiết không tí vết.

Những đường cong lồi lõm trên cơ thể nàng kết hợp với nhau bằng một tỉ lệ hoàn hảo, có thể dễ dàng trở thành dáng người đẹp nhất mà Từ Phong từng thấy, mấy thân tượng trên phẩm ảnh ở kiếp trước của Từ Phong xem ra còn kém nàng tới một vạn tám ngàn dặm.

“Nhìn nè!” Hồ Phi Nguyệt nói khi xoay người một vòng trước mặt Từ Phong.

Ban đầu hần không có nhận ra điều gì khác thường, nhưng khi nhìn xuống mông nàng.....e hèm, đúng hơn là nhìn vào mấy chiếc đuôi của nàng, hần chợt đếm được sáu cái đuôi, trước kia nàng chỉ có năm cái thôi mà, năm cái đuôi tu vi Vương cấp, sáu cái đuôi.....

“Nàng khôi phục tu vi tới Tôn cấp?” Từ Phong ngạc nhiên bật thốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 85: Trở về Hắc Thạch trấn

Hai ngày sau.

Từ Phong đứng trước cửa hang vươn vai một cái, vận vẹo người khiến từng khớp xương kêu lên rảng rắc, vẻ mặt sáng khoái, cơ mà quần áo trên người thì lại có chút không được lành lặn.

“Sáng khoái nhỉ?” tiếng của Hồ Phi Nguyệt vang lên sau lưng hần.

Chỉ thấy nàng lúc này cũng trong tình trạng quần áo xộc xệch, mặc dù không có rách nát tí toí như Từ Phong, nhưng có chút không chỉnh tề, khuôn mặt nàng đỏ ửng lên dưới ánh nắng khiến hần nhìn có chút thất thần.

Quái vật và yêu thú, á nhầm, có nam quả nữ ở cùng với nhau, quần áo không chỉnh tề, biểu cảm gương mặt có chút mập mờ, bất kì ai nhìn vào chỉ cần thoáng động não một chút là sẽ nghĩ tới một vài thứ không đáng cho trẻ em ngay lập tức. Nhưng mà đừng hiểu lầm hai người, bọn họ chỉ vừa mới tập luyện mà thôi.

Để làm quen với việc tăng lên cảnh giới một cách chóng mặt, mặc dù Từ Phong tự nhận việc tập luyện là không cần thiết, nhưng dưới sự thúc giục của Hồ Phi Nguyệt, hần quyết định tập luyện với nàng, cũng là để xem thứ cực hạn của bản thân ra sao.

“Cũng không biết chừng tộc của chàng là cái thứ gì nữa, chiến lực cũng quá biến thái đi, tu vi Tướng cấp nhất phẩm mà có thể dễ Vương cấp nhị phẩm mà đánh.”

Không thèm quan tâm Hồ Phi Nguyệt đang đứng ở bên cạnh, Từ Phong cứ luôn bộ quần áo rách tả tơi trên người, lấy ra một bộ quần áo mới từ trong không gian giới chỉ để thay, cũng không phải là lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy cơ thể của Từ Phong. Phải biết ngày hôm qua khi hần ra suối tắm rửa, hồ ly này còn trực tiếp nhảy xuống tắm cùng, đối với hồ ly tinh này, hần đã hoàn toàn chịu thua rồi.

Vài lần chiến đấu với Hồ Phi Nguyệt, người đã khôi phục tu vi tới Tôn cấp từ phẩm nhỏ vào viên Long Huyết Dịch Cốt Đan, hần cũng đã quen thuộc với kĩ năng *Thiên Ma Hóa Thân*. Đương nhiên là dưới điều kiện Hồ Phi Nguyệt áp chế cảnh giới xuống Vương cấp nhất phẩm, chứ năng đề nguyên tu vi ở Tôn cấp, thôi nhẹ một cái là hần trở về với cát bụi rồi, ở đó mà đánh.

Cơ mà đứng như nàng nói, chiến lực của Từ Phong hiện tại hoàn toàn có thể so sánh với Vương cấp nhị phẩm, thậm chí nếu liều mạng thì đến Vương cấp tam phẩm hần cũng có thể chiến, đương nhiên thắng hay thua thì chỉ có trời mới biết. Tuy nhiên, một vấn đề.....

“Chiến lực có thể so với Vương cấp nhị phẩm cũng không thể đảm bảo là ta có thể đối đầu và giết chết mục tiêu Vương cấp, suy cho cùng, chỉ có lực lượng và thể lực của ta là tương đương, chứ linh lực và tốc độ của ta còn kém xa, nếu đối phương không chọn cứng đối cứng mà du đầu thì ta chết chắc.” Từ Phong lắc đầu.

Quái đúng như vậy, hần có thể giết chết Trần Đông, thiếu chút nữa tiến nổi Y Mộng Lăng đi gặp ông bà ông vải, nhưng như thế cũng không có nghĩa là hần mạnh hơn hai người bọn họ. Lí do chính mà hai người bọn họ thua, đó chính là thay vì du đầu lại chọn trực tiếp đối đầu với hần, nói đùa sao, cơ thể con người trừ khi được trang bị Huyền khí phòng thủ, rồi phải có cả Huyền khí cao giai dùng để tấn công thì mới có thể so sánh được với cơ thể Thiên Ma vốn công thủ toàn diện không khác gì với vũ khí hình người, hai người Y Mộng Lăng cùng Trần Đông chọn cứng đối cứng thì chả khác gì tự sát cả.

Suy đi tính lại, Từ Phong cũng chỉ có thể chấp nhận sự thật rằng, mặc dù hần vượt qua đại cảnh giới, đạt tới Tướng cấp, nhưng gặp Vương cấp hần chỉ có thể bị động đối đầu chứ khó có thể chủ động tấn công, tất cả bởi vì tốc độ cùng linh lực hần vẫn chưa đủ cao. Nhưng xét đến việc hần mới đạt tới Tướng cấp mà đã có tiền vốn để đương đầu với Vương cấp, Từ Phong cũng đã tạm thời thấy thỏa mãn, dù gì thì hần cũng không thích làm việc mạo hiểm đánh vượt cấp, trừ khi bị cái hệ thống quái quỷ kia hành.

Nhìn mặt trời lấp ló sau tán cây ở trên cao, Từ Phong nhìn Hồ Phi Nguyệt rồi nhàn nhạt nói: “Đi thôi, chúng ta về nhà!”

Ở giữa Lam Linh sơn mạch, Từ Phong hoàn toàn mù tịt về phương hướng, rốt cuộc lần phải báo Hồ Phi Nguyệt đưa mình trở về Thiên Ứng thành, sau đó mới theo đường cũ trở về Hắc Thạch trấn, từ đó mới về nhà ở Vĩnh Diệu thành. Từ lúc rời khỏi đó tới giờ đã mười mấy ngày, Từ Phong không khỏi thấy nhớ tiểu la lị Diệp Thủy Lan ở nhà, chắc, không biết tiểu nha đầu ăn uống ngủ nghỉ có ra hồn không nữa, không có mình ở cạnh hi vọng là con bé nghe lời không đi ra ngoài.

Nghĩ đến đây, Từ Phong lại càng gập rút muốn về nhà, nhưng mà hần cũng chưa gặp đến đồ dùng *Thuần bộ* chay về nhà, như vậy là quá.....phí phạm linh lực. Trên thực tế, Hồ Phi Nguyệt sau khi khôi phục tới Tôn cấp có thể phi hành tự do trên không trung, năng có thể mang hần bay một đường về Vĩnh Diệu thành một cách nhanh chóng. Nhưng hồ ly tinh thì vẫn là hồ ly tinh, năng ta chọn đi bộ cùng với Từ Phong, không phải là dưới dạng tiểu hồ ly, mà là dưới dạng con người, suốt dọc đường cứ ập sát vào, ôm lấy cánh tay của hần, bầu ngực đầy đặn cứ như vậy mà ép lên cánh tay hần, khiến Từ Phong nhiều lúc chỉ muốn nổi điên “làm thật” Hồ Phi Nguyệt ở giữa Lam Linh sơn mạch, nhưng mà hần vẫn nhịn xuống được.

Hành trình vốn dài ba ngày đường, lấy tốc độ của Từ Phong có thể rút ngắn xuống một ngày, cuối cùng dưới sự quấy rối của Hồ Phi Nguyệt mà bị kéo dài tới bốn ngày, cũng may là Từ Phong hần hiện tại đã là Tướng cấp vô giai, với chỉ số tinh thần cao ngất ngưỡng của mình, mệt mỏi là thứ không tồn tại với hần, với Hồ Phi Nguyệt thì càng không.

“Tôi nơi rồi!!” Từ Phong giải trừ *Ngụy trang*, nhìn khung cảnh xung quanh rồi mở miệng nói.

Hồ Phi Nguyệt vẫn ôm chặt lấy cánh tay của hần, đưa mắt nhìn ngang ngó dọc một hồi ra về hiểu kì, sau đó mới nói: “Chàng sống ở cái nơi tào tàn này ư?”

“Đây là Hắc Thạch trấn, là một thị trấn thuộc về Vĩnh Diệu thành, nhà của ta ở trong Vĩnh Diệu thành!”

“Vậy chứ chúng ta tới đây để làm gì, sao không trực tiếp trở về nhà của chàng đi?” Hồ Phi Nguyệt lắc lắc cánh tay hần mà nói.

“Chỉ muốn xác nhận một thứ mà thôi.” Nói đoạn cất bước đi vào trong Hắc Thạch trấn, một đường thẳng tắp đi tới Dong bình công hội.

Sự xuất hiện của hai người rất thu hút sự chú ý của tất cả mọi người xung quanh, dân chúng bình thường thì cũng thôi, họ cũng khá là quen thuộc với tạo hình khác người của dong binh rồi, nhưng đám dong binh thì lại khác, đó không phải là thứ họ quan tâm. Hồ Phi Nguyệt dưới sự yêu cầu của Từ Phong, lúc biến ảo thành hình người đã đầu đi tai cùng dưới, trông nặng lúc này không khác gì so với người thường.

À không, trên thực tế, người thường còn xa mới bằng được nặng, chỉ thấy một thân ảnh nhỏ nhắn, một bộ bạch y phát phơ bao bọc lấy cơ thể lồi lõm nóng bỏng, khuôn ngực cao vút, kiêu dũng vênh lên, vòng eo nhỏ nhắn thon thả, làn da trắng như mỡ đông, chỉ cần nhìn vào thôi là đã có thể cảm nhận được sự mềm mại của nó rồi, một mái tóc màu bạc rủ dài xuống, kết hợp với quần áo cùng làn da khiến không gian xung quanh nặng sáng bùng lên, khuôn mặt nàng đẹp tới mức không ngờ bất nào có thể tả xiết, trên môi lúc nào cũng nở một nụ cười nhẹ nhàng, nhưng không hiểu sao ai nhìn vào cũng giống như bị mê hoặc. Nàng vừa giống như tiên từ hạ phàm, vừa giống như hồ ly tinh dụ người, cái khí chất lãn lộn này càng khiến người khác kích thích khi nhìn vào.

Thế nhưng mà, cái thân ảnh đi bên cạnh nàng lại giống như trái ngược hoàn toàn với nàng. Thân hình cao lớn được che phủ bởi một bộ y phục đen tuyền từ đầu tới chân, ẩn sau y phục có thể thấy được một cơ thể cơ bắp cuộn cuộn tràn ngập lực bạo tạc. Mái tóc màu bạc của Từ Phong đã được hấn cắt ngắn, lúc này lại hơi dựng lên. Một chiếc mặt nạ được tạo hình giống như những chiếc nanh sắc nhọn bao phủ nửa dưới của khuôn mặt hấn, ở trên là một đôi mắt hoàn toàn đen kịt như màn đêm tối tăm, tác dụng phụ của việc hấn trở thành Thiên Ma hoàn toàn. Cả người hấn tỏa ra thứ khí tức lạnh lẽo dường như làm cho không khí xung quanh lạnh lạnh xuống vài độ, đôi mắt vô hồn khiến mọi người cảm thấy một tia nguy hiểm theo bản năng.

Cặp đôi đen-trắng này giống như hai thái cực đối lập với nhau, lúc này lại đang dính vào nhau, nữ từ đẹp tựa thiên tiên kia lại đang vô cùng hạnh phúc ôm lấy cánh tay của tên quái vật đứng bên cạnh.

“Đứng lại nào có em, có em xinh đẹp như vậy mà lại đi cùng với tên cốt đốt xấu xí thế kia mà không thấy khó chịu à? Hay là qua đây với đại ca ta nhé, ta đảm bảo sẽ phục vụ nàng sướng như tiên luôn, hề hề hề....”

Một giọng nói cọt nhà vang lên, xuất hiện chắn đường Từ Phong cùng Hồ Phi Nguyệt là một đại hán cao lớn, thân trên để trần đầy những vết sẹo, khuôn mặt thì cười nham nhở, đang dùng ánh mắt dâm dăng mà quét qua quét lại trên ngực Hồ Phi Nguyệt, một bộ dáng thiếu chút nữa thì chảy nước dãi.

“Ha ha, đúng đó đúng đó, theo đại ca là ổn nhất, vui ban ngày, sướng ban đêm a hắc hắc...”

“Hay là cô nàng này thích sướng cả ngày lẫn đêm, thật là hư hỏng á, ha ha ha...”

Đứng sau đại hán kia là mấy tên có vẻ như là tiểu đệ của hấn, lúc này đang cười nói không kiêng kị gì cả, cũng trung ra một bộ mặt sắc lang điển hình. Hồ Phi Nguyệt trực tiếp coi bọn hấn như không khí, chỉ dùng một ánh mắt khiêu khích nhìn Từ Phong. Thở dài một tiếng, hấn nhìn xung quanh một chút, thấy vẻ kiêng dè của đám dong binh xung quanh, hấn chợt hiểu ra.

“Người có vẻ lạ mặt, là người nói tiếng ở đây sao?” Từ Phong nheo mắt hỏi

“Ta phi, tên thế quê nào tới đây vậy, không nghe tới thanh danh đại ca Trương Bưu của bọn ta hả, huynh ấy chính là cường giả Tướng cấp đỉnh phong đó, đến cả thủ lĩnh Huyền Lang dong binh đoàn còn phải khách khí với đại ca, người là cái thứ gì mà hỏi?” Một tên tiểu đệ khinh bỉ nói.

Từ Phong nhìn gương mặt dương dương tự đắc của Trương Bưu mà không khỏi buồn cười, đúng là ếch ngồi đáy giếng, chỉ đặt tới Tướng cấp mà đã làm như ta đây là bố thiên hạ, loại mặt hàng này cũng chỉ hoành hành ở trong địa phương như Hắc Thạch trấn được mà thôi.

“Người có biết trong mắt ta, Tướng cấp đỉnh phong là gì không?”

Trương Bưu cùng đám tiểu đệ nhìn nhau, sau đó phá lên cười. Hấn ta lau nước mắt: “Đương nhiên là cường giả rồi, trong mắt của một tên vô dụng chỉ được cái mã ngoài như mi thì chi đến thế thôi.”

Vì Từ Phong sử dụng *Liễm tức*, nên đám người bọn chúng không thể cảm nhận được tu vi chân thật của Từ Phong, mà có cảm nhận được thì chắc chúng cũng không quan tâm, dù gì thì hấn chỉ là một “Tướng cấp nhất phẩm” mà thôi.

“Ồ, có lẽ là vậy, nhân tiện ta hỏi một chút, bọn mi treo ghẹo nữ nhân cũng có nghề nhì, làm trò này lâu chưa?” Từ Phong cười nhạt nói.

“Ha, tên này cũng có con mắt nhìn người đó, lêu tui không muốn khoe khoang, nhưng ta một thân bán lĩnh, ngự nữ không một vạn thì cũng tạm ngân người rồi, nhưng mà cực phẩm như cô em bên cạnh người thì là lần đầu tiên ta thấy đó khả khả!”

“Khặc khặc, đó là tất cả những gì ta muốn biết!” một tia sáng màu đỏ lóe lên, trên tay Từ Phong là một thanh cự kiếm màu đỏ đang tỏa ra mùi huyết tinh nồng đậm.

“Xoạt!!!”

Trương Bưu còn chưa kịp phản ứng, Từ Phong đã chém hấn thành hai mảnh, sau đó sử dụng *Thuần bộ* trong nháy mắt di chuyển tới bên cạnh ba tên tiểu đệ. Ba đường kiếm lóe lên, tốc độ của hấn cùng độ sắc bén của Thiên giai Huyền khí khiến cho đến lúc hấn trở về vị trí cũ, bốn người kia mới tõe máu ra, biến thành mấy mảnh thì thế ngã xuống đất, máu tươi chảy lênh láng khắp mặt đường.

Giống như không có chuyện gì xảy ra, Từ Phong vẩy máu trên Truy Hồn Huyền Kiếm đi, thứ máu như bản này không đáng để cho nó uống, hấn cắt nó vào trong không gian giới chi, điem nhiên như không cùng Hồ Phi Nguyệt bước qua bãi máu dưới đất tiếp tục đi.

Đúng lúc này có người phát lên tiếng kinh hô: “Ta nhớ rồi, đó là Quý Âm Tu La!!!”

“Thật là hấn ư, ngoại hình hấn thay đổi nhiều quá khiến ta nhất thời không nhận ra.”

“Thay đổi cái rắm, hấn ta trước kia không để lộ tí da thịt nào ra ngoài, nay hấn chỉ bỏ mũ trùm đầu xuống với cả đeo mặt nạ nhỏ đi mà thôi, ta liếc một cái là nhận ra.”

Bỏ ngoài tai mấy lời bàn tán xung quanh, cái chết của mấy người Trương Bưu không làm ảnh hưởng tới tâm tình hai người, Từ Phong cùng Hồ Phi Nguyệt tiếp tục cất bước, để lại đằng sau là một đồng máu thật lộn xộn

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Gia đình.....

Hồ Phi Nguyệt đứng ở bên ngoài Dong binh công hội, mặc dù vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của nàng khiến cho đám dong binh xung quanh nhìn đến làc cả mắt, thậm chí cả nữ tử cũng không nhận được mà quay lại nhìn, nhưng không ai dám tiến tới trên ghẹo hay là dám nói dù chỉ một câu, mấy cái xác máu me bê bết của đám người Trương Bưu vẫn nằm ngoài kia giống như lời cảnh cáo dâm máu nhất cho những người có ý định khinh nhờn tiên từ rồi. Thử nghĩ mà xem, Tướng cấp đỉnh phong đến chết cũng không biết mình chết ra sao, còn ai ở cái Hắc Thạch trấn này dám làm gì nữa.

Nhìn thấy Từ Phong từ bên trong đi ra, Hồ Phi Nguyệt tiến tới, vô cùng tự nhiên ôm lấy cánh tay của hấn, miệng nói: “Thế nào rồi?”

Tập mãi cũng thành quen, đối với những cử chỉ thân mật của hồ ly tinh này Từ Phong cũng chỉ nhắm mắt làm ngơ, hấn nhàn nhạt nói: “Bọn họ chưa trở về, cơ mà kệ đi, ta cũng chỉ giúp họ được đến vậy thôi, thoát được hay không là dựa vào bản lĩnh của họ.”

Lí do hấn đến Dong binh công hội không phải là vì nhận nhiệm vụ, hấn đã bốn ba bên ngoài quá lâu rồi, chưa kể khoảng thời gian này có quá nhiều chuyện xảy ra, hấn mặc dù không cảm thấy mệt mỏi, nhưng vẫn muốn nghỉ ở nhà, dành thời gian chăm sóc cho tiểu nha đầu Diệp Thủy Lan. Hấn đến đây cốt yếu là để đi xem đám người Ôn Văn Sơn có quay trở lại đây không, khi này ra ý định này, đến chính bản thân hấn cũng giật mình, từ lúc nào mà hấn lại quan tâm tới sống chết của những người không liên quan tới vậy.

Không có câu trả lời cho việc đó, hấn cũng lười không muốn để ý nhiều, nếu muốn làm thì làm thôi, hấn vẫn luôn tuân theo lối sống tự do của bản thân.

Không còn việc gì để làm, Từ Phong bèn nói: “Trở về thôi....”

Đúng lúc này.

-Hệ thống ban bố nhiệm vụ

Chúng loại: Cường chế nhiệm vụ, đơn lẻ

Số lượng: 1

Nội dung: Trở về nhà trong vòng 30 giây.

Hạn chế: Phần tích nhân bị khóa trong 12 giờ.

Phần thưởng: Không.

Hiệu ứng tăng cường: Nhân bốn tốc độ trong 30 giây.

“Cái quý gì thế này.....” Vừa mới nghe xong nhiệm vụ, Từ Phong liền không kìm được mà bật thốt lên, nhiệm vụ gì mà kiểu dị tật thế này, không phần thưởng, nội dung thì nhảm nhí không chịu được, cơ mà vì là nhiệm vụ cường chế nên chắc hấn sẽ có xử phạt nếu không hoàn thành. Nhưng mà không để cho hấn có thời gian suy nghĩ, tiếng nói của hệ thống lại vang lên:

“Nhiệm vụ bắt đầu tiến hành trong 5.....4.....3.....2.....”

Không có thời gian để cho hân tri hoãn, vội vàng nói với Hồ Phi Nguyệt một câu: “Theo ta!!!”, sau đó hân với chỉ số nhanh nhẹn đột ngột tăng lên gấp bốn lần, sử dụng *Thuần bộ*, lấy 16 lần tốc độ thông thường mà xé gió lao đi. Hồ Phi Nguyệt thoáng ngán ngợ một chút, sau đó cũng hóa thành một đạo bạch quang đuổi theo.

Mười sáu lần tốc độ thông thường, theo tính toán của Từ Phong thì tầm cỡ gấp tám lần một Vương cấp nhất phẩm, đó là nhanh cỡ nào a, và lúc này hân đang được thể nghiệm tốc độ kinh người đó. Như đã nói từ trước, một số định luật vật lý vẫn hoạt động ở cái thế giới phi lý này, Từ Phong có thể cảm thấy không khí cắt vào da thật hân một cách bóng rắt, lực cản của không khí khiến hân gần như không thể thở được, nhưng nghĩ đến xử phạt của hệ thống, hân đành phải cắn răng, tiếp tục dùng *Thuần bộ* một cách vô tội vạ, mặc kệ linh lực bản thân có xói mòn nhanh chóng.

Hệ thống cho hân thời gian 30 giây, hân dùng tổng cộng 26 giây để trở về nhà, hoàn thành quãng đường vốn phải dùng tới 20 phút đi bộ bình thường.

- Hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng bí ẩn từ Đấng sáng tạo.

Sinh mệnh của hư không (Vật phẩm cấp thần): Bất kể thương thế ra sao hay nhận đòn chí mạng, luôn luôn sống sót. Chỉ sử dụng một lần. Tự động kích hoạt khi từ vong.”

Từ Phong chợt cảm thấy có cái gì đó trực tiếp chui vào người hân, nhưng là cái gì thì hân không thể tả được, cái cảm giác này rất quái dị, nhưng lúc này hân không có thời gian để lo việc đó, hân còn một việc quan trọng hơn cần làm. Chỉ thấy cửa vào khu vườn nhỏ trước căn nhà của hân đã vỡ nát, xung quanh ngọn ngang đó vật vút bừa bãi, hầu hết đều đã bị vỡ nát thành vài mảnh, mặt đất thì bị gầy xéo giống như có bão đi qua, tất cả đều lộ ra vẻ không bình thường.

Bất chợt, một tiếng thét thất thanh vang lên, đó là giọng của một nữ hài có chút non nớt.

Hai mắt Từ Phong chợt mở to ra, hân bật thốt lên: “Lan nhi!!!”

Nội đoạn hân giống như lưu tinh, lao thẳng ra sau nhà, trực tiếp đi xuyên qua mấy bức tường trong nhà giống như chúng được làm từ giấy chứ không phải là gạch đá.

Vừa đặt chân tới sân sau, thứ đầu tiên hân nhìn thấy là một lam y trung niên tầm 30-40 tuổi, khuôn mặt gầy gò bệnh hoạn, đôi mắt tím tái như là trùng phong hân, một cái mũi điều hầu khoằm xuống, đôi mắt híp tịt khiến người khác có cảm giác giống như đang đối mặt với một con độc xà chứ không phải con người, lúc này hân đang dùng một tay xách lấy Diệp Thủy Lan giống như xách một con gà, mặc kệ con bé vùng vẫy ra sao.

Trung niên nhân lam như không nhìn thấy Từ Phong, chỉ mở miệng cười khà khà: “Một cơ thể có cực phẩm Thủy linh căn, lại còn là Thái Âm chi thể, đúng là buồn ngủ gấp chiếu manh mà, đem nó về làm đỉnh lộ thì chắc chắn ta sẽ có thể đột phá được bình cảnh!!!”

Mặc dù trung niên nhân nói không có to lớn, nhưng thỉnh lực của Từ Phong nào có phải là bình thường, đúng cách xa mấy chục mét hân còn nghe được hướng chỉ hiện tại hai người chỉ cách nhau có mười mấy mét.

Là một người nghiên cứu tiểu thuyết, hân thừa biết đỉnh lộ có nghĩa là gì, một luồng nộ hỏa chợt bùng lên trong lòng hân, hai tay hân nắm chặt lại, không khí xung quanh hân chợt đi động quỷ dị, sau đó thì.....

“Vút!!!!”

Một luồng sát khí kinh thiên động địa từ người Từ Phong chợt lan tỏa ra khắp không gian xung quanh, sát khí có động ngưng thực tới mức khiến cho không khí dường như trở nên rét lạnh. Từng tia từng tia to máu xuất hiện trong mắt Từ Phong, *Thiên Ma nhân* đã được kích hoạt, hân gần giọng: “Tên súc sinh ngươi nói cái gì cơ??”

Trung niên nhân vẫn lam như không nhìn thấy Từ Phong, chỉ đứng đó cười ha ha, một bộ dáng hoàn toàn xem hân như không khí.

“Thà con bé ra!!!!”

Gầm lên một tiếng, Truy Hồn Huyết Kiếm đã xuất hiện trong tay Từ Phong, trong nháy mắt linh lực toàn thân hân lưu động tới cực hạn, *Thiên phạt kiếm* dưới sự thúc giục linh lực của hân trong nháy mắt được hình thành. *Thuần bộ* một cái, hân đột ngột xuất hiện trước mặt trung niên nhân, Truy Hồn Huyết Kiếm bỏ xuống đầu trung niên nhân, đồng thời *Thiên phạt kiếm* được áp súc bấy lâu được giải phóng.

Tuy nó là kĩ năng quần công có tầm ảnh hưởng lớn, nhưng nếu tấn công cần chiến thì tầm ảnh hưởng của nó lại khá là nhỏ, tuyệt đối sẽ không tổn thương đến Diệp Thủy Lan trên tay trung niên nhân, điểm này đã được Từ Phong tính kĩ cả rồi. Tuy nhiên, tính toán luôn không theo kịp được thực tế.

Truy Hồn Huyết Kiếm đang trên đà bỏ xuống chợt khựng lại, một bàn tay xương xẩu xuất hiện, trực tiếp nắm lấy thanh cự kiếm, chặn nó lại giống như không có chuyện gì xảy ra, đến cả *Thiên phạt kiếm* vừa được giải phóng ra cũng chợt biến mất vô ảnh vô tượng.

“Cái gì!!!”

Còn không kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, cả người Từ Phong chợt bay đi giống như một chiếc rế rách, văng ra sau mấy chục mét. Phun ra một ngụm máu có lẫn những mảnh vụn li ti, Từ Phong chịu đựng cơn đau đớn đang giày xéo trong cơ thể mà đứng dậy, đứng tường hân vừa rồi chỉ văng đi mấy chục mét mà ngã dòn hân vừa nhận nhẹ nhàng, lực đạo thì đúng là nhẹ nhàng, nhưng nội kinh trong đó lại phá nát toàn bộ lực phù ngũ tạng của Từ Phong, kể cả trái tim, nếu không phải nhờ kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* thì hân đã từ ọt từ lâu rồi.

“Thiên Ma Hóa Thân!!!”

Từ Phong há miệng hét thảm một tiếng, một cơn đau bùng rít lan tỏa khắp cơ thể hân, trên người hân bất chợt xuất hiện một ngọn lửa màu trắng, thiêu đốt quần áo đang mặc, ngọn lửa đi qua tới đâu là để lại đằng sau nó một lớp giáp cốt màu trắng trông cực kì cứng rắn, trong nháy mắt bao phủ toàn thân Từ Phong. Vai hân rung lên bần bật, vài giây sau, bốn cánh tay được mọc ra từ đó, sáu cánh tay của hân cũng nhanh chóng được lớp giáp cốt bao phủ hoàn toàn. Trong nháy mắt nội thương của hân liền được *Tái sinh siêu tốc* chữa lành.

“AAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!”

Gào lên một tiếng giống như đã thú rừng gầm, sát khí của Từ Phong đạt tới cực hạn, cảm giác giống như hân có thể đồ sát cả thần linh, Từ Phong điên cuồng phóng tới trước mặt trung niên nhân.

Nhìn hình dáng kì dị của Từ Phong, trung niên nhân có vẻ hiếu kì “Ồ!” lên một tiếng, nhưng cũng không thấy có hành động gì. Sáu bàn tay nắm chặt lại tạo thành quyền đầu, Từ Phong vung nắm đấm vào thẳng mặt trung niên nhân, chỉ để khi còn cách mặt khoảng nửa mét, thì bị dội bật lại bởi một bức tường cứng rắn vô hình, mấy cánh tay tức thì té rần rã.

Nhưng điều đó vẫn không cản trở hân, Từ Phong dùng cả sáu cánh tay, lấy hết sức bình sinh mà đâm.

“Uỳnh!! Uỳnh!! Uỳnh!! Uỳnh!! Uỳnh!.....”

Vô số tiếng va chạm vang lên giữa những nắm đấm của Từ Phong và tấm chắn vô hình đó, hân vừa đâm vừa gào lên: “Trà Lan nhi lại cho ta!!!!”

Bất chợt, sáu cánh tay của hân được bao phủ bởi một luồng năng lượng màu đen, sau đó cả sáu cánh tay cùng lúc đâm thẳng về phía trước.

“Hư Thiểm Quyền!!!”

“Ầm!! Rắc!!”

Mặc dù không thể nhìn thấy, Từ Phong có thể cảm nhận được tấm chắn vô hình trước mặt vỡ tan thành từng mảnh vụn. Trên mặt trung niên nhân lộ rõ vẻ ngạc nhiên, hân ngay lập tức nháy lên không trung tránh thế công của Từ Phong.

“Chạy đi đâu!”

Từ Phong nhún mình một cái, thân hình hân giống như đạn báo bắn lên trời, đuổi theo trung niên nhân. Đột nhiên, khóa miệng trung niên nhân nhếch lên tạo thành một nụ cười mang theo vẻ giễu cợt.

“Xiut!!”

Một tiếng xé gió vang lên, Từ Phong chợt cảm thấy toàn thân giống như mất hết lực lượng, ngay lập tức rơi từ trên không trung xuống.....

“Ầm!!”

Cơ thể hân nện xuống khiến mặt đất vỡ tan thành từng mảnh, đất đá văng tứ tung. Khói bụi tan đi, để lộ ra một thân hình đang gắng sức chống những cánh tay xuống đất hồng năng người lên, đúng hơn là năng.....một nửa người lên, chỉ thấy ở ngay bên cạnh đó là nửa thân dưới của Từ Phong, đã tách rời hân khỏi cơ thể hân đang nằm trên mặt đất.

“Một Vương cấp mà lại có bí pháp biến thân kì lạ, thậm chí có thể phá vỡ được không gian đóng kết của ta, thú vị, thú vị đây, phải chăng hôm nay là ngày may mắn của ta?” Trung niên nhân hạ cánh từ trên không trung xuống, liếc nhìn hai mảnh cơ thể của Từ Phong ở dưới đất, nhàn nhạt nói.

Máu tươi không ngừng phun ra lên lưng từ vết cắt ngang người Từ Phong, cũng đồng thời chảy xuống từ trên chiếc mặt nạ hân đang đeo. Miệng phun máu, Từ Phong chống sáu cánh tay xuống đất khô nhọc nhằn người dậy, *Tái sinh siêu tốc* giúp hân giữ được một mạng, nhưng thương thế tới mức này thì còn tốt tệ hơn những gì hân đã trải qua ở Thiên Ứng thành nhiều.

Kéo lê nửa thân trên, mảnh vụn nội tạng của hân không ngừng rơi ra từ vết cắt ngang người bên dưới, để lại đằng sau là một đám hỗn độn vương vãi khắp đất. Lúc này Từ Phong cũng có thể cảm nhận được nỗi đau trước khi chết của những người đã bị hân chém ngang người như thế này, nhưng mà nỗi đau đó còn lâu mới bằng được nỗi đau tinh thần mà hân đang trải qua.

Từ Phong giơ một tay lên về phía Diệp Thủy Lan, phổi của hân đã biến thành cam vụn, hân lúc này chỉ có thể thì thào: “...Lan nhi.....trả lại nó...cho ta....”. Nỗ lực của hân cũng chỉ đổi lại là một ngụm máu lại ứa ra khỏi miệng mà thôi. Diệp Thủy Lan chứng kiến thảm trạng của Từ Phong không khỏi khóc đến hết nước mắt, không ngừng nức nở gọi: “Đại ca!! Đại ca!!!” liên hồi.

Đã từng sống một cuộc đời có độc ở kiếp trước, Từ Phong mặc dù trông thì không có vấn đề gì, nhưng trong sâu thẳm hẳn vẫn muốn có được một gia đình, một mái ấm thuộc về mình, nhưng hoàn cảnh lúc đó không cho phép hẳn có được nó. Xuyên việt tới thế giới này, hẳn có được cơ hội làm lại cuộc đời mình, tuy hẳn lại chọn con đường giống như kiếp trước, nhưng sự xuất hiện của hệ thống cùng Diệp Thủy Lan đã thay đổi hẳn.

Sự ngây thơ, trong sáng, đáng yêu của Diệp Thủy Lan, hoàn cảnh không nơi nương tựa của nàng khiến Từ Phong nảy sinh ra sự đồng cảm. Ham muốn được có gia đình trong sâu thẳm của hẳn trở dậy, hẳn chấp nhận Diệp Thủy Lan, chấp nhận sự ngây thơ của nàng, chấp nhận sự thật rằng hẳn sẽ phải lo cho nàng cả đời nếu hẳn đưa nàng vào trong cuộc đời hẳn. Hẳn mạo hiểm chấp nhận những thử mới lạ, những thử hẳn chưa từng thử qua, và những gì hẳn nhận lại được, đó là tình cảm, một thứ tình cảm trong sáng ấm áp giữa hai huynh muội, giữa một người đã mất đi tất cả nhân thân, chịu một cú sốc tinh thần lớn với một người có tâm hồn đã chết lặng từ lâu.

Đối với Từ Phong mà nói, Diệp Thủy Lan là gia đình đầu tiên mà hẳn có được, là nơi hẳn tìm được sự ấm áp mà hẳn luôn khao khát một cách thầm lặng, hẳn khó khăn lắm mới có thể có được một thứ gọi là gia đình, làm sao hẳn có thể bỏ được.

Đó là lí do tại sao, không có *Phân tích nhân*, mặc dù hẳn cảm nhận được đối phương rất mạnh, hẳn vẫn không do dự mà làm cái việc thiếu lí trí mà hẳn chẳng bao giờ làm, đó là liều mạng.....

Hai hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt hẳn, lần đầu tiên trong hai kiếp làm người, Từ Phong khóc.....

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 87: Cơ hội thứ hai

Trung niên nhân cười lạnh, đang định bước tới liền khựng lại, một bóng trắng chợt thỉnh linh xuất hiện, đứng chắn trước người Từ Phong. Hồ Phi Nguyệt nhìn Từ Phong, trong mắt ánh lên lửa giận, không gian xung quanh nàng chợt giống như gấp khúc, một tí uy áp phò thiên cái đại được giải phóng ra, nhưng kì lạ ở chỗ, uy áp này chỉ tập trung vào một mình trung niên nhân đứng trước mặt, Diệp Thủy Lan cùng Từ Phong gần như không bị ảnh hưởng.

“Hự!”

Trung niên nhân lao đảo lui về sau hai bước, khuôn mặt không khỏi biến sắc: “Thánh Hoàng?” Nhưng ngay sau đó hẳn liền phủ nhận: “Không đúng, uy áp của Thánh Hoàng nhưng tu vi Tôn cấp, người là ai, tốt nhất mau cút đi, không nên dính vào chuyện của người khác.”

Hồ Phi Nguyệt nheo mắt nhìn hẳn, miệng nói: “Âm Sát Ma Công? Người là người của Âm Ma tông? Từ lúc nào cái tông môn rác rưởi năm xưa còn không có lấy nổi Thánh cấp lại có một tên Thánh Giả như người thế? Ta nhớ không nhầm thì bọn mi chỉ có một tên nhân ranh gọi là Vạn Quý mà tôn gì gì đó mới đặt tới Tôn cấp lục phẩm năm xưa thôi mà.”

Ánh mắt của trung niên nhân chợt co rút lại: “Sao người có thể biết đến Vạn Quý lão tổ, ngài ấy đã bề quan hai trăm năm rồi cơ mà?”

“Khi ta đập chết mấy tên Thánh Giả như mi, thì tên nhóc Vạn Quý kia có khi còn đang quần tã. Nói chung thì đừng hòng động tới hẳn một lần nữa, tu vi của ta có thể không bằng năm xưa, nhưng nếu chọc giận ta, Thiên Hồ nhất tộc bọn ta sẽ không dễ yên cho Âm Ma tông bọn mi đâu!” Hồ Phi Nguyệt lạnh giọng nói, trên trán nàng bắt chợt xuất hiện một đồ án hoa văn hình nhật nguyệt lồng vào với nhau.

Trung niên nhân nhìn thấy đồ án nhật nguyệt trên trán Hồ Phi Nguyệt liền biến sắc, miệng lắp bắp: “Thiên... Thiên Hồ nhất tộc?”

Cơ mà.....

“Oa ha ha ha, đe dọa ta ư, ta không biết người là gì của Thiên Hồ nhất tộc, nhưng một người nó mạnh hết dà như người mà còn mơ tưởng đe dọa ta ư, nhầm nhù!! Bật mí cho người biết, Vạn Quý lão tổ nghe nói là đã thành công đột phá lên Thánh Tôn cường giả, Thiên Hồ nhất tộc ư, chỉ là cái thá gì cả!”

“Người.....!” Hồ Phi Nguyệt tức giận tới tái mặt.

Bỗng thần hình trung niên nhân chớp động, ngón tay hẳn cong lên, không gian xung quanh hẳn chợt vụn vỡ, một tia không gian dao động như có như không tiến gần tới chỗ Từ Phong đang nằm trên mặt đất. Đây chính là cách Thánh cấp cường giả công kích, trực tiếp dùng không gian lực tấn công, từ khi cũng sở hữu không gian chi lực, không thì không gì có thể cản nổi.

Thần là Thánh cấp cường giả, không có lí gì Hồ Phi Nguyệt không nhận ra những gì trung niên nhân mới làm. Chỉ thấy nàng phát tay áo một cái, không gian xung quanh Từ Phong cũng trở nên vụn vỡ, sau đó tạo thành một lớp màng mỏng mờ mờ bảo hộ hẳn, thoáng có thể thấy được hình dạng của nó khi ánh sáng bị bẻ cong lúc chiếu lên.

Một chi của trung niên nhân va chạm với lớp chắn bảo hộ của Hồ Phi Nguyệt liền bị chặn lại, mơ hồ có thể nghe thấy một tiếng vỡ nho nhỏ. Khí thế của nàng ta chợt tăng vọt lên, dùng một ánh mắt căm thù nhìn trung niên nhân, Hồ Phi Nguyệt gần giọng: “Khốn kiếp, người đã chọc giận ta rồi.”

Từ sau lưng nàng biến ảo ra sáu chiếc đuôi, trên đầu là một cặp tai cáo, khẽ nhún một cái, nàng lơ lửng trên không trung, trên tay xuất hiện một chiếc thiết phiến, nhưng không giống với thiết phiến của Y Mộng Lăng, thiết phiến trong tay Hồ Phi Nguyệt tỏa ra một thứ ánh sáng nhẹ nhẹ, khi nhìn vào có cảm giác giống như có một áp lực vô hình hiện hữu, đây là Bảo khí, không phải Huyền khí.

Cánh tay Hồ Phi Nguyệt vung lên, mặc dù nàng chỉ có tu vi Tôn cấp, nhưng cánh giới của nàng về không gian lực vẫn bảo trì như trước, chỉ thấy không gian dao động một cách mãnh liệt, một đạo không gian lực giống như lưỡi đao phá vỡ không khí chém tới trung niên nhân.

Lấy tu vi Tôn cấp khu động không gian lực, mặc dù có thể sử dụng, nhưng uy lực thì giảm sút rõ rệt. Lưỡi đao không gian của Hồ Phi Nguyệt có uy lực cực mạnh, nhưng tốc độ xuyên qua không gian của nó vẫn chưa đủ nhanh.....

“Xiu!!!”

Thần ảnh của trung niên nhân đã biến mất từ lúc nào, giống như là trực tiếp bốc hơi vào trong không khí vậy, không gian phong nhận của Hồ Phi Nguyệt trượt mục tiêu, lướt ngang vào một cây cổ thụ ở sau. “Rào rào...” cái cây liền đổ ập xuống, để lại một gốc cây với vết cắt ngọt như dao nóng cắt bỏ.

“Ha ha ha, thật đáng tiếc ta không thể bắt lấy tiểu tinh lang của người, nhưng mà cũng không sao, hẳn cũng chẳng còn sống nổi nữa rồi, ta đã để lại một món quà nhỏ cho hẳn, hi vọng là mi thích a, vĩnh biệt!!”

Giọng nói của trung niên nhân vọng lại từ phía xa, hiển nhiên là đã cao chạy xa bay. Hồ Phi Nguyệt đang định đuổi theo, nghe lời của trung niên nhân liền biến sắc, vội vàng quay lại nhìn đằng sau.

Từ Phong trọng thương, cơ thể giống như bị rút hết sức lực, nhưng tinh thần của hẳn vẫn đủ tỉnh táo để nhận biết những gì đang xảy ra xung quanh. Khi nghe thấy lai lịch của trung niên nhân, trong đầu hẳn nổ oành một tiếng, Thánh Giả của Âm Ma tông? Lại là bọn chúng? Chẳng lẽ cả Diệp già chưa đủ để cho bọn chúng thỏa mãn hay sao mà phải truy sát tới tận đây, không đúng, theo những gì trung niên nhân nói thì hẳn ta chỉ là tình cơ đi ngang qua đây mà thôi, chết tiệt, nếu hệ thống giao nhiệm vụ sớm hơn dù chỉ một phút thôi, hẳn đã có thể cứu Diệp Thủy Lan, hoặc ít nhất dưới sự giúp đỡ của Hồ Phi Nguyệt thì có lẽ sẽ bảo vệ được con bé.

Không hiểu lực sức lực ở đâu ra, Từ Phong chống cả sáu cánh tay xuống đất, cưỡng ép nâng nửa thân hình lên, chỉ để nhìn thấy trung niên nhân cao chạy xa bay cùng với Diệp Thủy Lan. Hai mắt hẳn trừng lớn giống như muốn nứt vỡ, miệng hẳn há rộng ra nhưng không có tiếng, mơ hồ giống như có một tiếng gào thét sâu trong cổ họng hẳn vọng ra, đột nhiên....

“Rắc!!!”

Từ trán Từ Phong, một vết nứt xuất hiện chạy dọc xuống hai mắt hẳn mở to ra, vết nứt vừa lan xuống hết toàn bộ thân mình hẳn, một tiếng “cạch” nhỏ vang lên, cả người hẳn liền bị chia làm hai nửa, đổ ập xuống đất, máu tươi tràn ra thành một vũng lớn trên mặt đất.

“Không!!!!!!”

Thét lên một tiếng thê lương, Hồ Phi Nguyệt lao vọt tới trước cái xác của Từ Phong, “phịch” một tiếng quý gối xuống, hai hàng nước mắt bắt chợt lăn dài trên khuôn mặt chết lặng của nàng, hai tay nàng run run giơ lên chạm vào cái xác của hẳn. Cảm giác lạnh lẽo đến mức chân thật khiến nàng mặc dù muốn nói đây chỉ là ảo giác nhưng cũng không thể làm được.

Cúi đầu, Hồ Phi Nguyệt hai tay nắm chặt lấy chéo áo, cả người run lên, khóc nức lên từng cơn không ngừng.....

Từ Phong cảm thấy linh hồn của mình trôi nổi ở trong một không gian vô định, tối tăm và trống rỗng. Hẳn vẫn nhớ như in những gì vừa mới xảy ra, lại một lần nữa, hẳn chết. Cũng không phải là lần đầu tiên hẳn chết, sợ hãi là thứ cảm xúc không tồn tại trong hẳn lúc này, có chăng đó là cảm giác tiếc nuối, tại sao chứ, tại sao số phận của hẳn lại bất hạnh đến như vậy, đến một chút cảm giác ấm áp của gia đình mà hẳn cũng không được phép được hưởng thụ lâu hơn ư?? Có lẽ chết cũng không phải là một ý tồi, cũng không biết lần này có được xuyên việt đi đâu hay không nữa, Từ Phong tự nhủ.

Bỗng một âm thanh vang vọng khắp không gian, một thứ âm thanh quen thuộc mang theo hơi thở thần thánh khiến người khác chỉ muốn quỳ xuống triều bái, Từ Phong nhận ra giọng nói này, chính là “Hắn”!!

“Trở về đi, người chưa xong việc đâu!”

Sau đó, không gian tối tăm chợt bùng sáng lên, một cánh cổng mở ra, mang theo ánh sáng chói rọi khắp nơi, cùng với nó là một lực hút không gì đỡ nổi. Ánh sáng lóe lên, Từ Phong chỉ mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh lơ lửng ở phía xa, sau đó không tự chủ được mà bị hút vào trong cánh cổng ánh sáng đó.

“Tách!”

Thần ảnh lơ lửng phía xa búng tay một cái, miệng lẩm bẩm: “Hừm, một mẫu vật khá thú vị, hi vọng với cơ hội thứ hai mà ta ban cho, ngươi sẽ không làm ta thất vọng, ha ha ha....”

Hai mảnh cơ thể của Từ Phong bỗng phát sáng, tỏa ra một thứ ánh sáng màu tím đậm lóa mắt, khiến Hồ Phi Nguyệt đang khóc như vô đề không kim được mà ngừng đầu lên nhìn. Chỉ thấy hai mảnh cơ thể của Từ Phong, dưới sự bao trùm của ánh sáng màu tím, dần dần kéo gần lại với nhau, giống như chơi xếp hình vậy, hai mảnh ghép lại vào nhau, xương cốt kết nối với nhau, da thịt dính tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy liền lại nhanh chóng, nửa thân dưới đã đứt lìa ra ở bên cạnh hân cũng hóa thành một đạo từ quang, nhấp vào trong cơ thể Từ Phong, sau đó tạo thành một đoàn năng lượng từ sắc, từ nửa thân trên của hân mọc ra, tạo thành hình nửa thân dưới.

“Xoẹt!”

Ánh sáng màu tím chợt bùng lên một cách mãnh liệt, khiến Hồ Phi Nguyệt nhất thời không thể nhìn thấy gì ngoài một màu từ sắc. Thứ ánh sáng đó tan dần đi, để lại cơ thể được bọc một lớp giáp cốt, hoàn hảo vô khuyết đang nằm trước mặt nàng. Không tin vào mắt mình, Hồ Phi Nguyệt nước mắt trên mặt còn chưa lau khô, đưa tay ra khẽ chạm vào cơ thể trước mặt.

Từ Phong mở choảng mắt ra, dọa cho Hồ Phi Nguyệt giật mình đánh thót một cái. Chóp chóp con mắt đen kịt như đêm đêm của mình, Từ Phong khẽ co duỗi mấy cánh tay của mình, sau đó chậm rãi ngồi dậy.

“Sinh mệnh của Hư Không đã sử dụng, chủ nhân được hồi sinh.”

Tiếng thông báo của hệ thống vang lên như để đưa ra lời giải cho Từ Phong, nhưng có vẻ như hân không quan tâm.

“Chàng...chàng có sao không?” Hồ Phi Nguyệt lắp bắp hỏi, chuyện xảy ra quá li kì khiến đầu óc nàng có chút trì trệ, không hiểu cái gì đang xảy ra.

Đưa mắt nhìn Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong đưa tay ra vuốt má nàng, nhẹ nhàng nói: “Ta ổn!”

“Xin lỗi, là ta tới chậm, không cứu được muội muội.....” không đợi Hồ Phi Nguyệt nói hết, Từ Phong đã ngắt lời: “Không phải lỗi của nàng, lỗi là của Âm Ma tông!”

Chậm rãi đứng dậy, lớp giáp cốt trên người hân vỡ ra thành từng mảnh rơi xuống đất, bốn cánh tay mọc thêm cũng hóa thành từng mảnh vụn nhỏ mà biến mất, Từ Phong nhìn lên trời, mờ miêng nói một cách nhẹ nhàng, nhưng không hiểu sao, Hồ Phi Nguyệt lại có cảm giác rét lạnh từ sâu thẳm trong linh hồn ra ngoài: “Ta lấy linh hồn ra thế, Lan nhi chỉ cần đứt một sợi tóc, ta, Từ Phong, sẽ bắt từng người, từng người một của Âm Ma tông phải trả giá. Ta, muốn huyết tẩy toàn Âm Ma tông, cho gà không tha, ta sẽ không dừng lại, cho đến khi đem tất cốt của toàn bộ đám người Âm Ma tông nghiền thành tro bụi!”

“Àm!!!!”

Một tia sét rạch ngang trời như để làm chứng cho lời thề của Từ Phong, mây đen kéo đến, bầu trời bỗng trút nước xuống xối xả, từng giọt nước chảy dài trên khuôn mặt cương nghị của Từ Phong, cũng không rõ đó là nước mưa hay nước mắt nữa, có lẽ là cả hai...

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Phát tiết

Vinh Diệu thành, tổng bộ Huyết Lang dong binh đoàn, đại thủ lĩnh Trương Vinh Hạo đang ngồi bóp trán trong phòng của mình, từ khi Từ Phong thám sát đám dong binh trong Lam Linh sơn mạch đến giờ đã hơn 10 ngày, Trương Vinh Hạo đã ra lệnh truy bắt bằng được hung thủ. Trải qua rất nhiều cuộc điều tra, rốt cuộc bọn hân đã tìm được hành tung của Quý Âm Tu La, không chỉ thế, bọn hân còn tìm được nhà của hân, trùng hợp thay, lại ở trong Vinh Diệu thành.

Từ lúc đó, bọn họ tối ngày phục kích ở nhà của Từ Phong, chỉ đợi hân trở về là kéo quân tới báo thù cho những huynh đệ đã chết, thế nhưng mà ngày này qua ngày khác, bọn họ lại trở thành báo kẻ miễn phí cho gia viên nhà hân, còn hân thì không thấy bóng dáng đâu cả.

Trương Vinh Hạo thờ dài một tiếng, chà phải nói rằng tên Quý Âm Tu La này có một nhiệm vụ hộ tống thương đội đến Kim Ứng thành sao, có đi chậm đến mấy thì cũng chỉ khoảng một tuần là có thể trở về, giờ đã mười mấy ngày rồi, chẳng lẽ hân ta đã cao chạy xa bay rồi, nghe cũng có lí lắm, dù sao danh tiếng của Huyết Lang dong binh đoàn bọn hân cũng không phải là để đó cho đẹp.

“Đại ca lại thờ dài cái gì thế, phải chăng vẫn lo nghĩ đến việc của tên Quý Âm Tu La?” một thanh niên trẻ tuổi vào mở cửa phòng bước vào, đúng lúc trông thấy cảnh Trương Vinh Hạo thờ dài, bèn hỏi.

“Nhị đệ đấy à, không lo việc đó thì còn việc gì nữa đâu, vốn dong binh tự do gia nhập vào chúng ta cốt là để tìm một nơi làm chỗ dựa, nay lại có một tên điên không đếm xỉa gì đến Huyết Lang dong binh đoàn chúng ta, ngang nhiên giết người mình, để nói xem lòng tin của mọi người đối với chúng ta có còn được như xưa hay không?”

Nói sơ qua về bọn họ, người vừa mới bước vào, là đệ đệ ruột của Trương Vinh Hạo, có tên là Trương Dịch, năm nay 28 tuổi, tu vi Sư cấp cửu phẩm, có thể coi là thiên tài trong cùng lứa tuổi. Trương Vinh Hạo là đại thủ lĩnh của Huyết Lang dong binh đoàn, năm nay 35 tuổi, mặc dù thiên phú không thể so được với đệ đệ, nhưng may mắn thì lại có thừa, hân liên tiếp gặp được kì ngộ, tu vi một đường tiêu thăng, đạt tới Tướng cấp cửu phẩm đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa đã đập vào Vương cấp. Nói là một chút, chứ cái “thiếu chút nữa” này cũng đã tiêu hao của hân 5 năm trời mà chưa ra đầu vào với đâu.

“Đệ cũng biết là như vậy, nhưng chúng ta ngoài chờ ra thì cũng có thể làm gì cơ chứ, Kim Ứng thành không phải là địa bàn của chúng ta, với lại, cũng không lo hân ta chạy mất, đừng quên là hân vẫn còn một muội muội ở nhà nhè.” Trương Dịch lắc đầu nói.

Nghe đệ đệ mình nói, Trương Vinh Hạo cũng chỉ biết gật gù đồng ý, tuy hân có tu vi hơn hân Trương Dịch, nhưng trí thông minh của hân lại không thể bằng được, cũng may tình cảm giữa hai người vô cùng tốt, một người có vũ lực, một người có trí tuệ, hai bút cùng vẽ, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, hai người đã gây dựng được một Huyết Lang dong binh đoàn với mấy trăm thành viên, cũng là một thành tựu đáng kể.

Cánh cửa vừa mới được khép lại bật ra một lần nữa, một tên dong binh vội vã đi vào, miệng nói: “Bám báo đại thủ lĩnh cùng nhị thủ lĩnh,thám báo đã phát hiện thấy mục tiêu trở về!”

“Ý người là.....” Trương Vinh Hạo nói.

“Vâng, Quý Âm Tu La đã trở lại!”

Phất tay ra hiệu cho tên dong binh lui đi, Trương Dịch quay lại nói: “Đệ đệ dẫn đội đi xử lí hân!”

“Không được, quá nguy hiểm, theo lời kể của tên dong binh còn sống ngày đó thì đến cả Triệu Khai có tu vi Sư cấp cửu phẩm cũng bỏ mạng dưới kiếm của Quý Âm Tu La đó.” Trương Vinh Hạo lắc đầu không tán thành.

“Không có gì phải lo lắng cả, đệ sẽ gọi tạm vài bộ pháp đi cùng, chẳng lẽ đại ca nghĩ tám tên Tướng cấp không xử lí được hân ta ư?” Trương Dịch khoát tay nói.

Nghe đi nghĩ lại một chút, Trương Vinh Hạo cuối cùng vẫn tin tưởng vào trí tuệ của đệ đệ mình, hân bèn gật đầu đồng ý để cho Trương Dịch dẫn đội đi.

“Đã hai ngày rồi đó, chàng còn định ngồi đó tới bao giờ nữa, ít nhất thì cũng ăn chút gì đi chứ!” Hồ Phi Nguyệt sốt ruột nói.

Từ Phong ngồi trên ghế, hai bàn tay đan vào nhau, khuôn mặt không có chút biểu cảm nào, chỉ hồ hững trả lời: “Ta không đói!”

Cố gắng kìm nén xúc động muốn để Từ Phong ra để hiệp à nhằm để đập một trận cho tỉnh người, Hồ Phi Nguyệt chán nản ngồi xuống bên cạnh hân, nằng cho đến giờ vẫn không hiểu, chẳng lẽ Diệp Thủy Lan đó lại quan trọng đối với Từ Phong như vậy ư. Trước kia Từ Phong đã kể cho nàng nghe về lai lịch của Diệp Thủy Lan, cũng để nàng hiểu được quan hệ của bọn họ ra sao.

Xét theo lẽ thường, một người vô nhân tính tới mức máu lạnh như Từ Phong hân sẽ không trong tình trạng thần thờ như thế này, mà thay vào đó sẽ nghĩ biện pháp để trả thù Âm Ma tông mới phải, ài, tình cảm con người thật là rắc rối.

Thực tế, có lẽ Hồ Phi Nguyệt sống thêm 500 năm nữa cũng chưa chắc hiểu được tâm tình của Từ Phong lúc này, nằng làm sao có thể ngờ được hân là một con người đã sống qua hai kiếp người, đã nếm trải đủ mọi khó cực của cuộc đời, khi mà tưởng chừng hân có thể tìm lại được một chút hơi ấm, một chút nhân tính còn sót lại trong tâm hồn hân, thì những thứ đó lại bị phá vỡ.

Hai kiếp sống, hân mới tìm cho mình được một gia đình, mặc dù nó không hoàn hảo, nhưng như vậy cũng quá đủ để cho Từ Phong hân cảm nhận được cái gì gọi là gia đình. Nhưng mà, số phận trên người, chẳng lẽ số phận bắt hân phải đi một con đư

Diệp Thủy Lan bị bắt đem đi làm đình lộ, nếu là khi mới xuyên việt, hân sẽ không chắc chắn liệu đình lộ của thế giới này có giống như là những gì hân đã từng đọc được trong tiểu thuyết trên mạng hay không, nhưng giờ thì khác, với những trí thức hân đã tích góp được, hân hiểu sự tàn nhẫn của đình lộ là gì. Cái gọi là đình lộ, chính là nữ nhân bị Thái Âm Bồ Dương, đối với nữ từ mà nói, nó là một thứ còn tệ hơn cả cái chết gấp trăm lần, không những bị người cưỡng hiếp, ngay cả tu vi, sinh mệnh lực cũng bị lấy mất, trở thành lực lượng cho người thái bố, cuối cùng vong mạng mà chết.

Nghe tới cảnh Diệp Thủy Lan bị đem đi làm đình lộ, Từ Phong trong lòng bùng lên một cỗ hỏa xung thiên, con bé mới 11 tuổi a! Phải là loại súc sinh đến mức nào mới làm cái việc trơ đánh thánh vật như vậy với một đứa bé 11 tuổi! Từ Phong chỉ hận bản thân không thể trực tiếp biến thành Thần linh, một cuộc nghiền nát cả cái Âm Ma tông khốn kiếp kia thành tro bụi mới hả giận.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của hân, hân không thể làm được, ít nhất là hiện tại. Từ Phong kìm nén lửa giận của mình xuống, hân hiểu rằng mình có ngồi đây cũng không giải quyết được gì, những gì hân nên làm đó là tăng cao tu vi, sau đó đem toàn bộ Âm Ma tông chôn cùng con bé, đó mới là việc hân nên làm. Nhưng hân đồng thời cũng hiểu rằng, tâm lí hiện tại của hân quá xúc động, hân cần phải bình tĩnh lại, để cho lí trí làm việc.

Hồ Phi Nguyệt ở bên cạnh nhìn Từ Phong giống như một pho tượng ngồi đó, không khỏi thờ dài, nằng không biết phải an ủi hân ra sao a. Hai người cứ im lặng như vậy mà ngồi đó, Hồ Phi Nguyệt chợt a lên một tiếng, nằng chỉ là nhất thời không

hiều mà thôi, lấy trí thông minh cùng sự trải đời của nàng, chỉ cần tập trung suy nghĩ thì làm gì có mấy thứ làm khó được nàng. Chung quy lại cũng chỉ là Từ Phong hẳn luôn nghĩ tới việc Diệp Thủy Lan bị đem đi làm đinh lỗ mà thôi, mặc dù không chắc chắn, nhưng nàng cũng đoán trúng tám chín phần mười. Cuối nhẹ một tiếng, Hồ Phi Nguyệt đang định nói gì đó, bỗng cánh cửa gỗ của căn phòng bị phá vỡ vụn, vô số mảnh gỗ vụn bắn tới khiến nàng theo bản năng tránh né, nhưng Từ Phong ngồi ở đó thì lành lặn.

“Quý Ánh Tu La, mau rút ra ngoài này cho ta!!” Một tiếng hét vọng từ bên ngoài vào, giọng điệu ra lệnh vô cùng cứng rắn. Hồ Phi Nguyệt tức giận quát mắng nhìn ra ngoài, chỉ một lúc nàng không tòà thần thức ra ngoài mà đã có một đám người không biết sống chết tới quây rầy rồi. Chỉ là một đám Tướng cấp nhỏ nhoi lại đám đến vượt râu hùm, chán sống hả.

Đang định lao ra ngoài xử lí đám tôm tép kia, Hồ Phi Nguyệt chợt nghe thấy một tiếng động từ sau lưng. Quay đầu lại, nàng chỉ thấy Từ Phong vốn bất động hai ngày qua nay đã đứng lên, hần nhẹ nhàng phúi đi lớp bụi gỗ trên người, sau đó nhìn ra bên ngoài, một lớp chất lỏng màu đen xuất hiện, nhanh chóng chùng lên trên mặt hần, nhanh chóng tạo thành một chiếc mặt nạ che nửa mặt đen.

Nhìn thân ảnh đang chậm rãi đi ra ngoài, Hồ Phi Nguyệt chợt muốn cầu phúc cho đám người bên ngoài kia đừng có chết thảm quá.

“Ha, tên chuột nhắt gấu đầu lòi đuôi người rớt cuộc cũng chịu chui ra khỏi hang của mình hả!” thấy Từ Phong đi ra ngoài, Trương Dịchcười khẩy một tiếng, mỉa mai nói.

Không nói gì, Từ Phong dùng một ánh mắt trống rỗng mà nhìn đám người trước mặt. Nhìn đôi mắt đen kịt trống rỗng như đôi mắt của người chết kia, Trương Dịch không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, trước kia đã từng nghe nói về ngoài của tên này rất quái dị, nhưng không ngờ lại giống quy đến thế này.

“Mà thôi không nhiều lời, tất cả mọi người xông lên, trả thù cho những huynh đệ đã bị hần giết chết!!!” Trương Dịch hét lớn một tiếng, đám người hần mang theo liền hô ứng, rút vũ khí nhao lên.

Hần ngày hôm nay mang đến tổng cộng hơn ba mươi người, hầu hết đều có tu vi Sur cấp thất phẩm trở lên, trong đó có tám vị hộ phápcủa dong binh đoàn, người yếu nhất cũng là Tướng cấp nhất phẩm, mạnh nhất là Tướng cấp tứ phẩm, thực lực nh

Từ Phong nhìn đám người đang lao tới, trong mắt hần tốc độ của bọn chúng chậm như rùa, căn bản không có chút gì gọi là thử thách cả, nhưng mà.....đúng lúc lắm, hần đang cần thử để phát tiết.

“Thiên Ma Hóa Thân!”

Một âm thanh trầm đục vang lên giữa những tiếng hò hét của đám dong binh đang điên cuồng tiến tới.....

Trương Vĩnh Hạo ngồi ở trong phòng khách, xung quanh là một đám khoảng chừng mười mấy người, tất cả đều là hộ pháp của Huyết Lang dong binh đoàn, bọn họ ở đây là để đợi Trương Dịch mang tin chiến thắng trở về, đối với việc hần sẽ hoàn thành thì công việc, bọn họ không hề nghĩ ngờ chút nào, tám Tướng cấp cao thủ, kể cả có đi đến mấy gia tộc lớn trong Vĩnh Diệu thành thì cũng có thể quấy một trận ra trò, chứ đừng nói là đi giết một tên Quý Ánh Tu La chỉ cỡ Tướng cấp nhất phẩm là cũng.

Bất chợt, có tiếng gào thét nhốn nháo từ bên ngoài truyền vào bên trong khiến tất cả mọi người không khỏi nghi hoặc nhìn nhau.

“Đi ra ngoài xem sao!” Trương Vĩnh Hạo nói, sau đó dẫn đầu đi ra ngoài.

Vừa mới đặt chân ra khỏi phòng, một vật thể phóng tới như lưu tinh, va chạm với cây cột lớn ở bên cạnh Trương Vĩnh Hạo phát ra mộttiếng “bốp” giống như có cái gì đó bị nát bét, một thứ chất lỏng tanh tưởi nóng hổi bắn lên mặt hần. Đưa mắt nhìn

Ánh mắt cả đám co rút lại, chỉ thấy đám dong binh của Huyết Lang dong binh đoàn giống như đàn kiến đang bu lại để chặn một thứ gì đó đang tiến tới từ phía cổng chính. Chỉ là cứ một cái chớp mắt là lại thấy một tiếng “Bốp!” vang to, một thứ gì nó ị

“Ầm!!!”

Theo sau khối thật rất vừa bay tới, đó là một khối cầu gồm nhiều tên dong binh chòng lèn nhau bay tới, lần này trực tiếp đập gãy cây cột, sau đó nổ tung thành một đoàn thật vụn cùng máu tươi bắn tung tóe khắp nơi. Đám dong binh lỗ nhỏ trước mặt liền được dọn ra một con đường thông thoáng thẳng tắp hướng đến Trương Vĩnh Hạo.

Chỉ thấy bị bao vây ở giữa đám dong binh là một thân ảnh kì dị, đó là một người cao lớn, toàn thân trên đề trần, da thật màu trắng, nhìn thoáng qua giống như là một thứ gì đó cứng rắn, tóc bạc, mắt đen, đeo mặt nạ dữ tợn, nói là kì lạ bởi vì người này từ trên vai mọc ra tận sáu cánh tay, lúc này một tay của hần đang xách theo cái gì đó, nhưng quá xa nên Trương Vĩnh Hạo nhìn không rõ.

Đang định neho mặt lại để nhìn, thân ảnh kì dị trước mắt liền ném thứ đang cầm trên tay tới trước mặt hần.

“Bịch!!”

Hần định thần lại nhìn thứ vừa được ném tới, nhưng ngay sau đó, trông mắt hần co rút lại một cách kịch liệt, gương mặt vận vẹo đáng sợ, Trương Vĩnh Hạo gào lên: “Đệ đệ!!!”

Ở dưới đất, nằm đó là nửa thân trên của Trương Định, từ phần rốn trở xuống là không thấy đầu nữa, có thể nhìn được một đoạn ruột củahần lỏng thông ròi ra từ trong khoang bụng của hần, khuôn mặt hần co rúm lại, giữa giữa nước mắt còn chưa kh

Thò ra một hoi, sát khí trên người Từ Phong bỗng bùng phát lên một cách dữ dội, không khí xung quanh giống như trở nên băng giá, một tiếng cười điên loạn cất lên: “Giết!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 89: Gặp lại Vương Bảo Nhi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tổng bộ Huyết Lang dong binh đoàn nằm trong Vĩnh Diệu thành, thuộc vào khu vực thế lực của Chu gia. Vĩnh Diệu thành không có thế lực của thành chủ, mà là do ba đại gia tộc cùng chung chia sẻ quyền lực, Tô gia, Trịnh gia, cùng Chu gia. Gọi là ba đại gia tộc, chứ thực tế thực lực của họ so với những đại gia tộc của đế quốc còn kém xa, mỗi gia tộc chỉ vốn vẹn có được một Vương cấp cao thủ tọa trấn, Chu gia vượt lên nhìnn hơn hai nhà còn lại một chút bởi vị cường giả Vương cấp của họ có tu vi Vương cấp ngũ phẩm, cao hơn 1 phẩm giải so với cao thủ hai nhà còn lại.

Nhưng một phẩm giải cũng không phải là cách biệt quá lớn, cuối cùng ba nhà vẫn giữ thế chẵn vạch, vô hình chung kiềm chế lẫn nhau. Đại gia tộc như vậy, quyền lực có được khi trở thành gia chủ là vô cùng lớn, ít nhất có thể một tay che trời ở Vĩnh Diệu thành, vì lẽ đó, việc cạnh tranh cho chức vị gia chủ của tộc nhân dòng chính cũng là vô cùng kịch liệt.

Chu Tinh Thiên, con trai thứ của gia chủ Chu gia Chu Hiểu Toàn, hần là một trong những ứng cử viên cho chức gia chủ đời kế tiếp. Chu Hiểu Toàn năm nay đã hơn một trăm tuổi, lấy tu vi Tướng cấp cửu phẩm của hần, nếu không đột phá tới Vương cấp thì chỉ trong vài chục năm tới sẽ hết thọ nguyên mà đi đời nhà ma. Đối mặt với cái chết và quyền lực hiện hành, đương nhiên hần sẽ lựa chọn từ bỏ quyền lực để bề quan tu luyện, mong đợi phá được đạo khám binh cảnh, tấn thăng thành Vương cấp cường giả.

Ngày hôm nay, Chu Tinh Thiên đang đón tiếp một vị khách rất quan trọng, đó là một người đến từ bên đằng nhà ngoại của hần, cụ thể thì đó là biểu muội của hần. Nói đến bên đằng nhà mẫu thân Chu Tinh Thiên, chính thế thực lực của gia tộc bọn họ cũng gần như tương tự với Chu gia, chỉ là Vương cấp cao thủ chỉ dừng lại ở Vương cấp tam phẩm, nhưng điều đó cũng không là vấn đề gì đối với việc hai nhà kết thành thông gia với nhau.

Nếu là bình thường, Chu Tinh Thiên tuyệt đối sẽ không làm mấy việc nhảm chán như thế này, nhưng hần nghe nói, vị biểu muội này của hần được lia to ưa thích, vô cùng ưu ái, nếu lấy được nàng thì chắc chắn sẽ nhận được sự ủng hộ lớn lao khi tiến hành tranh đoạt vị trí gia chủ.

Cũng không rõ là cấu tạo cơ thể người của Huyền Linh đại lục có gì khác biệt, hay là do bọn họ không biết, nhưng việc anh chị em họ kết làm vợ chồng là không có hiếm, chỉ ngoại trừ mỗi ruột thịt với nhau là không xảy ra mà thôi. Cũng có thể gọi nó là loạn luân, nhưng mà khi cả xã hội thừa nhận việc đó, liệu có còn gọi là loạn luân hay không? Cái đó thì chỉ có trời mới biết, Chu Tinh Thiên lại càng không hề quan tâm tới cái thứ gì gọi là loạn luân, hần chỉ quan tâm tới chức vị gia chủ mà thôi, vì nó, hần có thể trả bất kì giá nào.

Hần đang cùng một đám tùy tùng, hay nói đúng hơn là hộ vệ, đưa vị biểu muội đó đi dạo trong thành, thì bất chợt.....”Ầm!!!”, một tiếng nổ lớn vang lên, tất cả mọi người có thể cảm nhận được mặt đất rung lên một chút. Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía tiếng nổ phát ra.

“Là tổng bộ của Huyết Lang dong binh đoàn!! Mau đi xem thử.” Chu Tinh Thiên cau mày nói.

Tổng bộ Huyết Lang dong binh đoàn cách chỗ bọn hần không xa lắm, chỉ khoảng mấy trăm mét, lúc bọn hần tới nơi thì có thể thấy cánh cổng ra vào bằng đá to lớn đã bị đập vỡ vụn, có thể nhìn thấy hai tên dong binh canh cửa bị giết chết, cơ thể mềm nhũn nằm dưới đất.

“Không thể ngờ ở trong địa bàn của Chu gia ta mà dám làm càn tới vậy, đi vào xem sao!” Chu Tinh Thiên nói.

Cả đám vừa vào trong sân, một mùi máu tanh chợt xộc vào mũi mọi người khiến ai cũng phải nhắm mắt, đến khi nhìn rõ tràng cảnh xung quanh thì những khuôn mặt nhần nhỏ đó chuyển thành màu trắng bệch không chút máu.

Chỉ thấy rải rác khắp nơi xung quanh đều là xác chết, không, nói là xác chết là còn dễ cao, phải gọi đấy là những mảnh tàn thì mới đúng.Trần ngập trên mặt đất là đầy những mảnh tay cụt chân gãy, những mảnh cơ thể nát bét biến thành một đám thịt v

Giữa khung cảnh không khác gì với địa ngục trần gian đó, đứng sừng sững một thân ảnh kì lạ, hần có thân hình cao lớn, từ trên vai mọc ra sáu cánh tay, phần thân trên đề trần, toàn bộ cơ thể hần được bọc trong một lớp vật chất màu trắng cứng rắn, có chút giống như xương người, lúc này đang loang lổ những vết máu còn chưa khô, trên tay của hần vẫn còn cầm hai mảnh xác bị xé làm đôi, máu tươi vẫn còn đang chảy ròng ròng từ trên cái xác đó xuống.

Cúi gập người xuống nhìn mưa một hồi, Chu Tinh Thiên mới miễn cưỡng hồi phục được tinh thần, cả đời hần chưa bao giờ nhìn thấy tràng cảnh máu tanh đến rợn người nào như thế này, đây không phải là giết người, mà giống như là một lò mổ gia súc thì đúng hơn, thậm chí còn tàn bạo hơn cả thế, phải có thẩm cứu đại hần tới mức nào thì mới ra tay kinh khủng đến mức như thế này.

Nghe thấy tiếng động đằng sau lưng, Từ Phong tiện tay ném cái xác đến chết cũng không nhắm được mắt của Trương Vĩnh Hạo ra chỗ khác như vút một thứ rác rưởi, sau đó quay ra sau.

“Phải ăn nhân đó không?” Một giọng nữ từ dễ nghe vang lên, sau đó là một nữ nhân yếu điệu từ đằng sau Chu Tinh Thiên bước tới trước, sau đó không chút do dự phóng người tới chỗ Từ Phong.

“Đừng rồi, đừng là ngại rồi, là ta, là ta, Vương Bảo Nhi đây!”

“Mau trở lại đây Bảo Nhi biểu muội, tránh xa con quái vật đó ra!! Người đâu, mau bảo vệ Vương tiểu thư!” Chu Tinh Thiên vội vàng la lên, Vương Bảo Nhi chính là vị biểu muội mà hần phải có được, tuyệt đối không thể để có chuyện gì xảy ra với nàng.

Mặc kệ Chu Tinh Thiên kêu gào, đám hộ vệ đi theo hần không có một ai nhúc nhích, bị điên à, không thấy đến cả thủ lĩnh Huyết Lang dong binh đoàn Trương Vĩnh Hạo có tu vi Tướng cấp cửu phẩm cũng bị con quái vật kia xé làm hai nửa như miếng rế rách u, đám tôm tép như bọn hần lao lên để biến thành mảnh rế rách tiếp theo há?

“Là cô? Vậy là cô đã thay thoát hạ, đám người Vương lão đâu?” Từ Phong vốn có trí nhớ siêu phàm, dù gương mặt cùng quần áo của Vương Bảo Nhi lúc này đã thay đổi so với hồi trước, nhưng giọng nói của nàng hần vẫn nhận ra được.

“Chuyện dài lắm, ngại có thể bớt chút thời gian nói chuyện với ta không?” Vương Bảo Nhi lúc này mang theo một bộ dáng thành thực trái đời, nào có chút ngây thơ giống như trước kia đâu.

Mặc dù không biết nàng ta muốn nói gì, nhưng Từ Phong vẫn gật đầu đồng ý, hần không biết tại sao mình lại làm thế, hần chỉ ăn ăn có cảm giác đó là quyết định đúng, mà nếu đã như vậy, thì làm thôi, việc trả thù Âm Ma tông không phải việc một sớm

“Không cần phải bảo vệ ta, ngại ấy là người quen!” Vương Bảo Nhi quay lại đằng sau vẫy vẫy cánh tay, ra hiệu an toàn.

Từ Phong rung mình một cái, lớp giáp cốt trên người hần xuất hiện từng đốm vết nứt, sau đó biến thành từng mảnh vụn rơi la tả xuống đất, bốn cánh tay mọc thêm của hần thì trực tiếp rơi xuống đất, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ giống như là được làm từ gốm sứ chứ không phải là huyết nhục. Lúc này, đám người Chu Tinh Thiên mới bước đến gần.

Nhìn khung cảnh xung quanh, Từ Phong chắc lưỡi một cái, miệng nói: “Chúng ta tìm một nơi khác nói chuyện!”

Trong một túp diêm xa hoa.

Chu Tinh Thiên nện mạnh cái chén xuống mặt bàn khiến tiểu nhị đứng ở gần đấy giật mình đánh thót một cái, tưởng mình đã làm sai việc gì khiến vị tử tông này nổi giận.

“Người có nhận ra hần là ai hay không, hình như không phải là người ở Vinh Diệu thành, mẹ nó, không biết biểu muội muốn nói chuyện gì với hần nữa, một bộ dáng thần bí bí, hần ta không phải là người mà nàng ấy thích chứ?” Chu Tinh Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói, không quên nện cái chén rượu xuống mặt bàn thêm lần nữa.

Một người giống như là đội trưởng của đám hộ vệ suy nghĩ một chút liền nói: “Chắc hần hần ta không phải là người ở Vinh Diệu thành chúng ta, thuộc hạ cũng chưa từng nghe thấy cao thủ nào có bộ dạng như hần cá, có lẽ là dong binh từ từ Hắc Thạch trấn cũng nên. Nhưng mà thực lực của hần có vẻ rất mạnh, tốt nhất chúng ta không nên trêu chọc hần, tránh rước lấy phiền toái không cần thiết.”

Hừ lạnh một tiếng không nói gì, Chu Tinh Thiên rót một chén rượu uống cạn, sau đó tiện tay bóp nát cái chén trên tay giống như nó có mối thù bất cộng đái thiên với hần vậy. Tên thuộc hạ nói đúng, Chu Tinh Thiên cũng biết điều đó chứ, thủ lĩnh Huyết Lang dong binh đoàn có tu vi Tướng cấp cửu phẩm còn bị tên đó xử lý dễ dàng như giết gà làm thịt cáu, thực lực như vậy cả cái Vinh Diệu thành này chỉ có ba người có thể vượt qua nổi, đó là ba Vương cấp duy nhất của mỗi nhà Tô, Trịnh, Chu. Một người như vậy, tốt nhất là không nên đắc tội, nhưng hần không nuốt trôi được cục tức này, khó khăn lắm hần mới mới được Vương Bảo Nhi ra ngoài đi dạo, vốn định thắt chặt tình cảm, cuối cùng lại thành ra như thế này.

Ở một chiếc bàn cách khá xa chỗ Chu Tinh Thiên đang ngồi, Từ Phong cùng Vương Bảo Nhi đang ngồi đối diện với nhau.

“Vậy là hai huynh đệ Mặc Thủy Mặc Hóa đã chết rồi à, thật đáng tiếc, nhưng cũng may là những người còn lại đều trốn thoát được.” Sau khi nghe Vương Bảo Nhi kể lại chuyện ngày hôm đó, Từ Phong gật gù nói.

“Cũng phải tạ ơn ân nhân ngài đã không ngại mạo hiểm hiến thân để cứu chúng ta.” Vương Bảo Nhi một bộ dáng nhún nhường, hơi cúi đầu xuống tạ ơn.

“On huề gì, ta chỉ làm những gì mà ta muốn thôi.” Nếu không phải là vì cái hệ thống chết tiệt đó thì ta liệu mạng làm cái gì, còn câu đó Từ Phong không có nói ra. Nhưng vào trong mắt của Vương Bảo Nhi, hành động đó của hần lại khiến hình tượng của hần trong suy nghĩ của nàng lại thêm một đặc điểm nữa.

Cho đến tận bây giờ Vương Bảo Nhi vẫn chưa biết thái gì hần như thế nào, thậm chí cả tuổi của hần nàng cũng không đoán được, đối với nàng mà nói, hần tràn ngập sự bí ẩn, thực lực siêu cường, hành tung vô định, máu lạnh lạnh khốc, có vẻ như l

Nếu như Từ Phong biết được Vương Bảo Nhi nghĩ gì, hẳn lúc này chắc cũng đập đầu xuống bàn luôn quá, từ lúc nào mà hần trở nên vĩ đại đến vậy.

“Ta không biết phải xưng hô với ân nhân ra sao, nhưng mà cứ theo thực lực vi tôn, ta xin gọi một tiếng tiền bối.”

“Cứ gọi ta Từ Phong.”

“Vậy thì Từ Phong tiền bối, thực ra, ta có một việc cần nhờ đến tiền bối, không biết tiền bối có nhã hứng nghe hay không?” Vương Bảo Nhi có chút nạt rề nói.

Không cần suy nghĩ, Từ Phong liền mở miệng từ chối, hẳn hơi đâu mà giúp nàng ta, mục tiêu hiện tại của hần là san bằng Âm Ma tông thành bình địa, để làm được việc đó hần phải tăng thực lực lên, giúp Vương Bảo Nhi không nằm trong danh mục việc cần làm của hần.

Chỉ là khi hần vừa định mở miệng ra, một thanh âm trong trẻo liền vang lên trong đầu hần:

-Hệ thống ban bố nhiệm vụ

Chúng loại: Nhiệm vụ tùy chọn. Liên hoàn.

Số lượng: Không rõ.

Nội dung: Nhận lời giúp đỡ Vương Bảo Nhi, chỉ tiết nhiệm vụ sẽ được thông báo sau.

Hạn chế: Không.

Phần thưởng: Điểm tiến hóa công pháp/vũ kĩ bí pháp (không rõ số lượng). Điểm kinh nghiệm.

Đây chỉ là nhiệm vụ tùy chọn, Từ Phong hần có thể chọn làm hoặc không làm, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, hần liền quyết định làm. Dù là tiến hóa công pháp, vũ kĩ, hay bí pháp thì thực lực của hần cũng sẽ tăng lên, hơn nữa hần cũng sẽ nhận được kinh nghiệm, bản thân nhiệm vụ tùy chọn có thể hủy được, nếu khó quá hần có thể hủy bất kì lúc nào, cần bản không mất gì cả. Nghĩ thông suốt, Từ Phong liền nói:

“Nói thử ta nghe xem nào!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Nhận lời

Liên thành là một thành trì tương tự như Vinh Diệu thành, cũng có ba gia tộc lớn nắm quyền tự trị, mỗi nhà cũng chỉ có một lão tổ Vương cấp tọa trấn, ngoại trừ diện tích của nó lớn hơn so với Vinh Diệu thành, thì có thể nói nó hoàn toàn là một bản sao của Vinh Diệu thành.

Vương Bảo Nhi là đệ tử dòng chính của Vương gia, một trong ba gia tộc lớn của Liên thành, với thiên phú của nàng, vốn dĩ chẳng thể nào nổi bật trong đồng lứa cả, phải biết hiện giờ nàng đã 17 tuổi, nhưng tu vi chỉ đạt tới Sĩ cấp lục phẩm, đặt ở bên ngoài thì không tệ chút nào, nhưng đặt ở trong những đại gia tộc thế này, tu vi cỡ đó không đáng để vào mắt. Lấy Diệp gia trước kia làm ví dụ mà nói, đệ tử dòng chính của họ đến 17-18 tuổi làm gì có ai chưa đột phá Sơ cấp, tuy rằng họ là siêu cấp gia tộc của Căn Nguyên đế quốc, nhưng không thể phủ nhận rằng đệ tử của những gia tộc này đều có tu vi tiến cảnh nhanh hơn bình thường.

Lí do khiến nàng nổi bật lên, chính là vì trí tuệ của nàng rất được Lão tổ tông của gia tộc thưởng thức, còn về lí do thực sự tại sao Lão tổ tông lại quan tâm tới nàng thì chỉ có trời mới biết, bởi đơn giản mà nói thì một gia tộc lớn, người có trí tuệ không có thiếu.

Bỏ qua mấy thông tin ngoài lề đó, Từ Phong hẳn nghe vào tai bên phải rồi ra ngoài từ tai bên trái, hoàn toàn không quan tâm tới mấy thứ tiểu tiết đó, điều hần quan tâm đó là Vương Bảo Nhi yêu cầu hần giúp đỡ ra sao.

Sau một lúc lâu im ắng ngồi nghe nàng ta nói, hần cũng đã hiểu đại khái câu chuyện. Ba gia tộc lớn của Liên thành đó là Lâm gia, Lăng gia và Vương gia, vốn luôn cộng đồng chia sẻ quyền lực cai quản Liên thành với nhau, so ra còn hòa thuận hơn nhiều so với ba nhà Tô-Trịnh-Chu của Vinh Diệu thành, nhưng gần đây, một biến cố xảy ra khiến quan hệ của ba nhà rạn nứt.

Linh khí thiên địa không thể nhìn thấy, nhưng nó luôn hiện hữu xung quanh, cũng giống như không khí vậy, có nơi mật độ linh khí mỏng manh, cũng có nơi mật độ linh khí dày đặc hơn, ở nơi có mật độ linh khí cực gì sung túc, qua năm tháng, linh

thạch có thể được sinh ra. Linh thạch, nói trắng ra chỉ là linh khí như bình thường, nhưng trải qua hàng chục, hàng trăm vạn năm, linh khí quá dày đặc khiến chúng kết tinh lại, trở thành dạng chất rắn, đó chính là linh thạch, cái thứ đồ vật này vô cùng trân quý, bởi so với hấp thu linh khí bình thường, hấp thu từ linh thạch dễ dàng hơn rất nhiều đối với võ giả trong lúc tu luyện, và lại không phải nơi nào cũng có linh khí sung túc để có thể trực tiếp hấp thu, đó là lí do linh thạch trân quý.

Tuy vậy, linh thạch cũng không phải là mấy cục đá ven đường dễ mà tiện tay nhặt là được một nắm lớn, linh thạch chỉ xuất hiện ở một nơi, mỏ linh thạch. Như đã nói, linh thạch hình thành bởi linh khí tụ tập, trải qua nhiều năm mới có thể tạo ra linh thạch, vì lẽ đó, đường nhiên linh thạch sẽ không chỉ xuất hiện một hai viên, ở nơi linh khí cực sung túc, linh thạch được sinh ra nhiều, từ đó tạo thành mỏ linh thạch.

Cái thứ này cũng chính là lí do khiến ba nhà Lâm-Lăng-Vương gia bất hòa, nhưng chung quy lại, có thể tóm gọn lại đó là, tranh chấp linh thạch. Linh thạch có tác dụng to lớn thế nào đối với võ giả thì các đại gia tộc không có gì lạ, trừ khi trực tiếp ngồi trong linh mạch tu luyện, bằng không thì hấp thu linh khí thiên địa thông thường không thể nào bằng được sử dụng linh thạch, xét cả về chất lẫn lượng.

Mỏ linh thạch này vốn là được Vương gia tìm ra, nhưng không hiểu thế nào lại có tin tức rò rỉ ra, cuối cùng cả hai nhà còn lại đều biết, đồng thời gấp áp lực lên cho Vương gia, giáo ra mỏ linh thạch, hoặc bị cả hai gia tộc cùng chung sức tiêu diệt, bởi chỉ cần để cho Vương gia âm thầm khai thác linh thạch để cho đệ tử tu luyện mà nói, chỉ vài ba chục năm là thực lực của họ sẽ áp đảo hai nhà còn lại, điều đó là khó chấp nhận được, chung quy ai cũng không muốn bị người khác đâm lên đầu.

Cũng không biết là Vương gia điều đình với hai nhà còn lại thế nào, cuối cùng ba nhà đồng ý chia đều quyền khai thác linh thạch, nhưng không phải chia đều như bình thường, mà mỗi nhà chỉ được hai thành, còn bốn thành linh thạch khai thác còn lại, sẽ là phần thưởng cho một cuộc tỉ thí.

Ba nhà cộng đồng tổ chức một cuộc tỉ thí, đối tượng là tất cả võ giả dưới 20 tuổi của ba nhà, được phép mời thêm người ở ngoài tham gia, nhưng chỉ giới hạn một người cho mỗi gia tộc, và vẫn phải dưới 20 tuổi mới hợp cách, gia tộc nào thắng sẽ được thêm hai thành linh thạch, trong khi đó hai gia tộc còn lại sẽ phải chia hai thành còn lại.

Đến đây thì Vương gia lại gặp một rắc rối lớn, thế hệ trẻ dưới 20 tuổi của bọn họ.....quá rác rưởi, mặc dù thực lực tổng thể của cả gia tộc không kém hai nhà kia, nhưng thế hệ trẻ của bọn họ gần như không xuất hiện thiên tài nào cả, đừng nói là thiên tài, chỉ cần nhìn hơn đệ tử bình thường của gia tộc thôi cũng đã đủ rồi, vấn đề đó là, bọn họ không có ai như vậy, rơi vào đường cùng, bọn họ quyết định kí thác lên danh ngạch một người ngoài cuộc tham gia. Nhưng lại thêm một vấn đề nữa nảy sinh, cường giả dưới 20 tuổi, mới ở đâu ra?

Đệ tử dòng dõi danh gia vọng tộc còn chẳng ăn thua, võ giả tân tu ở bên ngoài thì làm ăn được gì, chưa kể đến vấn đề độ tin cậy, người ngoài thì vẫn là người ngoài, nếu để lộ tin tức đến tai các thế lực lớn, đừng nói là mỏ tinh thạch, đến cả mạng cũng chưa chắc đã giữ được ấy chứ, giết người diệt khẩu không phải là chuyện hiếm a.

Vương Bảo Nhi xưng phong đảm nhận việc ra ngoài tìm viện trợ, vốn ý định ban đầu của nàng là trà trộn vào Hắc Thạch trấn tìm kiếm dong binh, nếu bất thành thì sẽ nhờ đến nhà họ hàng chính là Chu gia kia, nhưng cuối cùng, nàng lại gặp mặt Từ Phong.

“Tiền bối năm nay bao nhiêu tuổi?”

Ngẫm nghĩ một chút, Từ Phong hẳn mới xuyên qua chưa đầy một năm, mà trước đó cái cơ thể này đang ở tuổi 18: “Mười chín tuổi!”

“Ta muốn trình trọng một tiền bối tham gia cuộc tỉ thí giữa ba gia tộc với tư cách là viện trợ từ bên ngoài, thù lao là 150 viên hạ phẩm linh thạch, nếu ngài giúp gia tộc của ta giành chiến thắng, con số này sẽ gấp mười lần lên, nếu ngài có yêu cầu gì đặc biệt, chúng ta có thể thương lượng.” Hít một hơi thật sâu, Vương Bảo Nhi dùng một ánh mắt khẩn cầu nhìn hẳn mà nói.

Từ Phong có chút nhũn mảy, hẳn không hiểu động cơ đằng sau cái cuộc tỉ thí nhằm nhí này, hai nhà kia có thể trực tiếp ép đoạt đi mỏ linh thạch này từ Vương gia cơ mà, kể cả sợ Vương gia chó cùng dừt dậu, bọn họ cũng có thể chia đều sản lượng, việc gì phải đề ra cái chủ ý tỉ thí võ vẫn này để mà tự nhiên có một nhà vượt lên dẫn ưu thế như thế chứ. Mà tỉ thí thì cũng thôi đi, lại còn hạn chế độ tuổi, để làm gì cơ chứ.

Hắn khá là lười động não, nhưng khi nghiêm túc, tư duy của hắn cũng không tồi, hẳn nhanh chóng đoán được dụng ý của hai nhà Lâm-Lăng kia.

“Chó cùng dừt dậu, bọn họ không biết rằng cuối cùng Vương gia sẽ cần ai một nhất cuối cùng, cho nên họ không dám mạo hiểm, nếu chia đều thì không một ai được lợi cả, thế cục vẫn sẽ giống như bây giờ. Mặc dù nhìn về ngoài có vẻ hòa thuận, nhưng đã tằm thì ai chả có chứ, nếu tổ chức một cuộc tỉ thí, dựa vào việc Vương gia không có cường giả trẻ tuổi mà chế định quy tắc, cuối cùng sẽ là hai nhà Lâm gia cùng Lăng gia tiến hành tranh đấu với nhau xem ai mới là kẻ thắng cuối cùng. Chặt, thì ra là vậy, một mỏ linh thạch thôi mà cũng rắc rối thật, lời hết cả bộ mặt thật ra.....”

Nghĩ một hồi, Từ Phong cũng có thể đại khái đoán được nguyên do ẩn sau cuộc tỉ thí này, thực tế, hẳn cũng không quan tâm lắm tới 150 hay là 1500 hạ phẩm linh thạch thù lao, đối với hắn thì tu luyện là thứ không nằm trong từ điển, bởi hắn tăng tu vi nhờ hệ thống chứ không nhờ tu luyện, linh thạch vào tay hắn cũng vô dụng. Tuy vậy.....

Chiếc mặt nạ trên mặt Từ Phong hóa thành một đám chất lỏng màu đen sau đó bốc hơi thành một làn khói đen rồi biến mất, hắn lần đầu tiên để lộ gương mặt thật của mình với một người xa lạ, nhìn Vương Bảo Nhi, hắn nói: “Làm thế nào để biết bọn ngoại phản biệt được tuổi của võ giả? Bởi vì nhìn thế nào thì ta cũng không giống với một người 19 tuổi.”

“Có mà không giống người luôn ấy chứ, 19 tuổi cái gì....” Nhìn gương mặt anh tuấn lĩnh khốc trước mặt, nhưng lại trở nên vô cùng đáng sợ bởi sự hiện hữu của đôi mắt chi có một màu đen tăm tối, Vương Bảo Nhi nhe giọng lẩm bẩm, sau đó mới sực tỉnh mà trả lời Từ Phong.

“Cái đó thì không vấn đề, chúng ta có công cụ để kiểm tra tuổi tác, tuyệt đối không thể sai lầm được.”

“Được, ta nhận lời, khi nào thì chúng ta bắt đầu khởi hành tới Liên thành?”

Thấy Từ Phong gần như không chút nghĩ ngợi nhận lời, Vương bảo Nhi đỡ ra một lúc, sau đó mới mỉm cười nói: “Càng sớm càng tốt, thời gian diễn ra cuộc tỉ thí cũng sắp đến gần rồi!”

Gật đầu, chiếc mặt nạ lại xuất hiện, che đi gương mặt của Từ Phong, hẳn đứng dậy, việc của hắn ở đây đã xong rồi, không có lí do gì để hắn ở lại nghe Vương Bảo Nhi nói nữa.

Vừa mới đứng lên, Từ Phong chợt cảm thấy có một ánh mắt đầy sát khí đang chiếu thẳng vào mình, khẽ đưa mắt, hắn có thể thấy Chu Tinh Thiên đang dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn mình, hẳn không khỏi cười khẩy, sát khí ư?

Chu Tinh Thiên mặc dù ghen với Từ Phong, nhưng lí trí của hắn vẫn kìm chế hẳn lại, tránh khỏi việc gây sự với một nhân vật nguy hiểm. Nhưng mà suy cho cùng, hẳn mặc dù bây giờ đã gần 30 tuổi có dư, nhưng tối ngày tu luyện trong nhà, tâm tính của hắn cũng không khác với thanh niên là bao, ngay khi nghe thấy Vương Bảo Nhi reo lên mừng rỡ ở đằng sau, hẳn không nhận được mà trừng mắt giận dữ nhìn Từ Phong.

Bất chợt, cái tên sát thần đó đứng dậy, sau đó, một luồng sát khí khủng khiếp áp vào mặt Chu Tinh Thiên, trong sát khí kinh khủng đó, hắn giống như có thể nhìn thấy núi thấy biển máu, vô số linh hồn người chết đang bám lấy hắn đòi mạng.

“Choang!”

Bàn tay hắn bóp vỡ cái chén ngọc trên tay, tiếng vỡ vụn đánh thức tâm thần của hắn, lúc tinh táo lại thì tên sát thần kia đã biến mất, một cơn gió thổi qua khiến hắn rung mình, chẳng biết từ lúc nào, sau lưng hắn đã ướt đầm mồ hôi.

Từ Phong rời đi, miệng lẩm bẩm: “Lan nhĩ muội đội ta, không bao lâu nữa, đại ca của muội sẽ đem cả Âm Ma tông làm vật bồi táng cùng với muội....”

-Tiếp nhận nhiệm vụ mới.

Chứng loại: Nhiệm vụ tùy chọn. Liên hoàn.

Số lượng: Không rõ.

Nội dung: Giành chiến thắng giúp Vương gia.

Hạn chế: Không.

Phần thưởng: 50% điểm kinh nghiệm cần để lên level, vũ kĩ phòng ngự ngẫu nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Tới Liên thành

Một ngôi nhà tan hoang giống như vừa trải qua một cơn bão, thứ duy nhất còn nguyên vẹn là một căn phòng nhỏ ở phía sau ngôi nhà, lúc này trong căn phòng nhỏ đó, một thân ảnh hắc y cao lớn đang lững người đứng đó, trong tay hắn đang cầm một chiếc khăn tay nhỏ màu hồng, cứ như vậy mà nhìn ngắm nó trong im lặng. Một thân ảnh bạch y hoàn toàn trái ngược với hắn xuất hiện sau lưng, nhẹ nhàng vỗ vào vai hắn: “Sao rồi, chàng đã thấy đỡ hơn chưa?”

Từ Phong không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói: “Nàng đi theo ta từ đầu tới giờ, hẳn là cũng có câu trả lời rồi chứ.”

“Sao chàng có thể nhận ra ta đi theo sau chàng?” Hồ Phi Nguyệt cười nói.

“Đoán mà thôi, năng không đi theo sau lưng ta mới là lạ.”

Hai người im lặng một chút, sau đó Hồ Phi Nguyệt mở lời: “Vậy bây giờ chúng ta làm gì?”

“Tới Liên thành!”

Nắm chặt chiếc khăn tay màu hồng phấn, Từ Phong lạnh giọng nói, sau đó liền quay người đi ra ngoài.

Nhận thấy hàn khí có thể thấy rõ trong ngữ điệu của Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt chợt nói: “Tiểu muội muội của chàng không có chết để đến thế đâu!”

“Cái gì?!” Gần như ngay lập tức, Từ Phong liền quay đầu lại.

“Âm Ma tông chủ tu Âm Sát Ma Công, đây là công pháp được sử dụng rộng rãi trong toàn tông, nhưng bản đây đủ chỉ giành cho những nhân vật hạch tâm tu luyện, tên trung niên vận lam y ngày hôm đó có tu vi Thánh Giả, hẳn là một trong các trưởng lão của Âm Ma Tông, chắc chắn hẳn sẽ có được bản đây đủ của Âm Sát Ma Công.”

Cái này thì liên quan gì tới Lan nhi, Từ Phong không khỏi nhủ thầm: “Nói trọng điểm!”

“Tu luyện Âm Sát Ma Công không nhất thiết phải dùng đỉnh lò, đỉnh lò chỉ có tác dụng đẩy nhanh quá trình tu luyện mà thôi, nếu là đệ tử trong tông sử dụng nữ tử như đỉnh lò để tu luyện, với Âm Sát Ma Công bản không đầy đủ của họ, Thái Âm Bồ Dương là cách duy nhất. Nhưng với Âm Sát Ma Công bản đầy đủ, còn có một cách khác, nếm na đó là nười xong thịt. Lam y nhân đó có tu vi Thánh Giả, dù cho có sử dụng muội muội của chàng giống như đỉnh lò thì tác dụng cũng không lớn lắm, dù gì thì nằng ta mới chỉ đạt tới Sĩ cấp, bắt kẻ linh căn hay thể chất của nằng nghịch thiên ra sao, Thái Âm Bồ Dương vẫn cần có một tu vi nhất định để làm gốc.” Hồ Phi Nguyệt chậm chậm nói.

Không phải kẻ ngốc, Từ Phong nghe đến đây liền hiểu ra: “Ý nằng là....”

“Phải, hẳn ta sẽ phải tìm cách để thăng tu vi của Diệp Thủy Lan lên cao hơn nữa, ít nhất phải đạt tới Vương cấp.”

Như người chết vớ được cọc, Từ Phong vội vàng tóm lấy vai của Hồ Phi Nguyệt, miệng nói: “Bao lâu? Ta còn thời gian bao lâu, trước khi Lan nhi đạt tới cấp độ đó?”

Mặc kệ hai bàn tay như hai cái gong kim đang tóm lấy vai mình, Hồ Phi Nguyệt nghĩ ngợi một lát rồi mới trả lời: “Ít nhất cũng phải hai năm, hẳn ta chỉ có thể dùng thiên tài địa bảo cưỡng ép để thăng tu vi cho nằng ta mà thôi, hẳn còn tính dùng nằng như là đỉnh lò, nên dùng những biện pháp cực đoan như thiêu đốt thọ nguyên đối lấy tu vi sẽ không phải là lựa chọn khôn ngoan, xét đến việc nằng ta có linh căn và thể chất cực phẩm, hẳn ta sẽ không dễ dàng dễ phạm đâu.”

Giống như vữa từ thiên đường rơi xuống địa ngục, sau đó lại được cứu vớt lên trần thế, Từ Phong hít một hơi thật sâu, miệng lầm bầm: “Hai năm, được, hai năm thì hai năm, bằng bất cứ giá nào ta sẽ cứu muội!”

Mặc dù đã xuất hiện một chút cái thứ gọi là tình cảm trong suy nghĩ của Từ Phong, nhưng hẳn vẫn là hẳn, bản chất máu lạnh trong người hẳn vẫn ở đó không đi đâu cả, hẳn rất nhanh liền lấy lại tinh thần.

“Ta sẽ tới Liên thành cùng Vương Bảo Nhi, nằng sẽ đi cùng ta chứ?” Thở hắt ra một hơi, Từ Phong nói.

Ngắn ra một chút, sau đó nó một nụ cười rạng rỡ khiến cho căn phòng dường như sáng bừng lên, Hồ Phi Nguyệt nói: “Chắc chắn rồi, chàng đi đâu, ta theo đó.”

Trong thoáng chốc, Từ Phong chợt có cảm giác như vừa nhìn thấy một vẻ đẹp khác với vẻ đẹp mọi học tập xương bìn thường của Hồ Phi Nguyệt, một vẻ đẹp dịu dàng, nhẹ nhàng, pha lẫn một chút ôn nhu trong đó khiến Từ Phong ngẩn người.

Nhưng ngay sau đó, Hồ Phi Nguyệt giống như khẳng định mình chính là hồ ly tinh, nói ra một câu khiến hình ảnh của nằng lại trở về như cũ trong mắt Từ Phong. Chỉ thấy nằng ghé sát vào tai hẳn, hơi thở thơm tho phả vào vành tai khiến hẳn rừng mình, nhẹ nhàng nói: “Phải đi cùng chứ, ta không để cho nữ nhân khác dễ dàng chạm vào chàng đâu-----!”

Nằng làm như có nhiều nữ nhân thích ta lắm ấy, Từ Phong không khỏi bất mãn thầm nghĩ.....

Từ Phong cùng Hồ Phi Nguyệt hai người đều có không gian giới chỉ, và lại đồ đạc của họ cũng chả có là bao, vốn dĩ có thể xuất phát ngay, nhưng bọn họ không biết đường tới Liên thành, lại càng không biết Vương gia Liên thành là cái cù cái gài, cuối cùng hai người đành phải đợi Vương Bảo Nhi.

Tiêu tôn hai ngày không biết là làm cái trò gì, Vương Bảo Nhi mới xuất phát trở về Liên thành cùng hai người bọn họ, hai ngày này, nằng ta cùng Chu Tinh Thiên cứ bám dính lấy nhau, đúng hơn là Chu Tinh Thiên cứ bám dính lấy nằng ta, khiến Từ Phong không khỏi nghĩ bậy, hai ngày nay cấp độ này liệu không biết có làm ăn gì được hay không.

Liên thành có thể nói là một bản sao của Vĩnh Diệu thành, từ Vĩnh Diệu thành tới Liên thành không quá xa như Từ Phong vẫn tưởng, chỉ khoảng hơn 3 ngày đường. Lần này đi cùng Vương Bảo Nhi, tất cả chỉ có bốn người, đúng hơn là ba người và một siêu cấp yêu thú, lúc này đang rúc vào trong lòng Từ Phong. Từ Phong cũng đã gặp lại Vương lão, và đúng như hẳn đã đoán, Vương lão đích thực là một tùy tùng, kiểm soát việc bảo vệ cho Vương Bảo Nhi.

Vương Bảo Nhi cùng Vương lão đều không có bất kì ngạc nhiên nào về việc tu vi của Từ Phong tăng mạnh, nhưng đoán chừng họ nghĩ rằng hẳn ta trước kia đã che giấu tu vi nên mới không quá ngạc nhiên. Từ Phong thì lại càng không quan tâm, không có thắc mắc gì có nghĩa là hẳn được thành thời đầu óc không bị ai quấy rầy, thế vẫn là nhất.

Không như cuộc hành trình tới Thiên Ưng thành, khi mà phải băng qua Lam Linh sơn mạch đầy nguy hiểm, lần này đường đi tới Liên thành ngược lại luôn là những con đường mòn lớn đi qua những thành trì khác. Cũng không phải là an toàn thực sự, có vài toán cướp đường thấy mục tiêu đơn lẻ cũng muốn kiểm soát chút đỉnh, chỉ tiếc là tất cả đều biến thành thịt xay dưới nắm tay của Từ Phong. Lòng tham cũng là một cái tội a.

Qua ba ngày đi đường, cuối cùng bọn họ đã tới nơi, đã từng đi qua siêu cấp đại thành như Từ Tinh thành, thậm chí trước kia còn ở kinh thành, Từ Phong không hề có chút ngạc nhiên nào trước cảnh phồn hoa của Liên thành, có chăng thì cũng chỉ là một chút, bởi nó đáng sợ với Vĩnh Diệu thành thì nhợt nhạt hơn nhiều.

Vương gia là một trong tam đại gia tộc cai quản Liên thành, nhưng phủ đệ của Vương gia ngược lại lại không nằm ở trong thành, mà là ở gần một cái hồ lớn ngoài thành. Tại sao lại xây ở đây thì lí do cũng rất đơn giản, thiên địa linh khí nơi này nồng đậm hơn, không xây ở đây thì xây ở đâu.

Ba người bọn họ một đường đi tới phủ đệ Vương gia, ở cửa có hai tên lính canh, nhìn thấy Vương Bảo Nhi liền cung kính hành lễ, dùng Phán tích nhãn liếc qua, hai người này có tu vi Linh cảnh cửu bộ.

Chắc, đúng là vô đạo thế gia, đến tên canh cửa cũng là Linh cảnh vô giả, cơ mà nghĩ lại thì, hình như Diệp gia của hẳn trước kia còn dùng cả Sĩ cấp vô giả để canh cửa cơ mà, tuy vậy một bên là tiểu gia tộc, một bên là một trong tứ đại gia tộc của cả Căn Nguyên đế quốc, so sánh thế này khắp khắp quá.

Sau khi sắp xếp cho Từ Phong một nơi ở tạm, Vương Bảo Nhi vội vàng chạy đi tìm gia gia của mình, cũng chính là Vương cấp lão tổ duy nhất của Vương gia. Là cháu gái của lão tổ, thảo nào được sủng ái đến như vậy, Từ Phong giờ mới hiểu ra.

Ngồi không buồn chán không có việc gì làm, Từ Phong liền đi dạo trong hoa viên bên cạnh nơi mình ở.

Nơi đây phong cảnh hữu tình, hoa thơm có lạ đầy rẫy, tiếng chim hót líu lo cùng những làn gió nhẹ thổi biến khung cảnh trở nên vô cùng tươi đẹp. Chỉ là sự xuất hiện của một thân ảnh hắc y với hàn khí bao trùm giống như từ thần giáng lâm khiến khung cảnh thơ mộng bị phá vỡ hoàn toàn. Hồn nhiên không thêm đề ý tới sự hiện diện của bản thân đã phá hỏng cả cảnh sắc thơ mộng xung quanh, Từ Phong lo lắng bước đi.

Nghe thấy tiếng huyền ảo ở gần đó, Từ Phong hiểu kĩ bước tới xem xét, chỉ thấy trước mắt là một đỉnh viên đơn sơ, trước đỉnh viên là một cái sân khá rộng, ở đó đang có mấy người. Một cậu nhóc khoảng chừng 12-13 tuổi, thân thể đã trở mã nhưng khuôn mặt vẫn non nớt như cũ, lúc này đang bị 5-6 thanh niên quây lại đánh, đề ý kĩ thì thấy cậu nhóc này mặc dù bị đánh tới không ngẩng mặt lên được, nhưng tuyệt nhiên không kêu la, chỉ cắn chặt răng mà không phát ra một tiếng rên.

“Đánh, ta đánh chết tên tạp chủng nguoi, người đáng lẽ ra không được ở lại Vương gia mới đúng!”

“Phải, đánh chết con mẹ nó luôn đi, ta nhìn tên tạp chủng này cũng ngứa mắt lắm rồi...”

“Ồ, thú vị đây, một đứa trẻ bất khuất.” Nhìn cảnh tượng trước mắt, Từ Phong không khỏi nhớ lại những buổi huấn luyện địa ngục mà hẳn đã trải qua ở kiếp trước khi chưa trở thành sát thủ, khi đó hẳn cũng như vậy, bị ăn đòn sắp mất nhưng không bỏ gào kêu rên một lời, thật là hoải niệm a.

Tiến tới sát hơn, Từ Phong nghe thấy một giọng nói non nớt vang lên: “Không được đánh Vương Hải Nguyên ca a!”, đưa mắt nhìn theo thì hóa ra đó là một cô bé nhỏ xíu, chỉ tầm 7-8 tuổi là cùng, da hồng mặt phấn, trông đáng yêu vô cùng, lúc này đang khoa chân múa tay gào thét liên hồi. Hẳn liền rào bước nhẹ nhàng tiến tới chỗ cô bé.

“Không thể ngờ chủ nhân lại là một tên cuồng la ly, xem ra Tiểu Linh đã nhìn nhầm người rồi, hức hức...”

Một âm thanh quen thuộc rất lâu rồi Từ Phong không nghe thấy vang lên trong đầu hẳn, khiến hẳn không khỏi cuồng hi.

“Tiểu Linh à, sao lại tự nhiên biến mất một thời gian dài như vậy, ta gọi mà cũng không trả lời.”

“À...ồm...ừm.....Tiểu Linh có chút việc riêng ấy mà, ta bị xxx gọi tới nói chuyện.”

“Bị ai gọi cơ?” Từ Phong không nghe rõ, liền hỏi lại.

“Bị xxx gọi.....à ta quên mất, pháp tắc của nơi này không thể chứa đựng được cái tên của ngài ấy.....cơ mà lạc đề rồi, nói tóm lại, ta bị cái người giao nhiệm vụ cho chủ nhân gọi tới nói chuyện.”

Nói đến đây, Từ Phong chợt nhớ tới thân ảnh huyền bí phiêu phù trong không gian vô tận mà hẳn bắt gặp mấy hôm trước khi hẳn đã “chết”, hiểu rồi, thì ra là “Hắn” đã gọi Tiểu Linh đi, chẳng trách nào nằng ta biến mất suốt một khoảng thời gian dài.

Đang vung tay gào thét, tiểu la ly Vương Tiêm Tiêm chợt thấy xung quanh tối đen lại, giống như là có cái gì đó đè che đi ánh nắng mặt trời trên đầu nằng, đưa mắt nhìn thì thấy một bóng đen đang bao phủ nằng ở bên trong. Ngáng đầu lên nhìn xem là thứ gì ở sau lưng mình, thứ đầu tiên Vương Tiêm Tiêm nhìn thấy là một thân hình cao lớn, chiếc mặt nạ đầy răng nhọn dữ tợn, một cặp mắt đen thẫm vô cùng quý dị, khiến nằng sợ hãi mà quên cả gào thét.

Cúi người xuống, Từ Phong bề tiểu la ly lên tay, tiểu la ly còn chưa tới 10 tuổi, cơ thể nhỏ xíu liền lọt thỏm vào trong lồng ngực của hẳn: “Tiểu nha đầu, muốn ta cứu ca ca của nhóc không?”

Bản đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Vương Tề Thiên

Mặc dù sợ hãi tới cùng cả người lại, nhưng tiểu hải tử vẫn là tiểu hải tử, Vương Tiêm Tiêm khi nghe thấy Từ Phong nói, liền mở to đôi mắt tròn vo của mình, nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt, ngây thơ nói: “Đại thúc có thể cứu Hải Nguyên ca ca sao?”

Còn chưa kịp trả lời, Từ Phong chợt nghe thấy một tiếng nói bên tai

“Không thể tin được chàng lại là một la ly khổng, ta đã nhìn nhầm chàng rồi, hức hức……” Hồ Phi Nguyệt dùng một giọng ngạc nhiên nói, thậm chí còn giả bộ thất thối khiến Từ Phong tối sầm mặt lại.

Nhìn tiểu hồ ly trắng muốt đang nằm bên vai mình, Từ Phong không khỏi lẩm bẩm “La ly khổng cái cù cái, nàng là một đại mỹ nữ ở ngay cạnh ta còn chưa xir li đâu, ai thèm quan tâm tới mấy tiểu la ly chứ!”

“Một siêu cấp đại mỹ nữ như ta ở bên cạnh chàng mà chàng còn không thêm ân, thế càng chứng tỏ chàng là la ly khổng chứ còn gì nữa.”

Cảm thấy cuộc đối thoại này rất cuộc cũng không đi tới đâu, Từ Phong liền quay lại việc chính.

“Phải, nếu tiểu nha đầu ngươi muốn thi ta sẽ cứu Vương Hải gì gì đó ca ca của ngươi!”

Nghe Từ Phong khẳng định, Vương Tiêm Tiêm liền mừng rỡ nói: “Vậy đại thúc mau cứu ca ca của ta đi!”

Cười cười, Từ Phong giờ tay khẽ hấp một cái, mấy viên đá nhỏ từ dưới đất liền bay lên tay hắn. Cong ngón tay, hắn khẽ búng một cái, mấy viên đá từ tay hắn bắn ra như đạn bắn, lấy thực lực của Từ Phong hiện tại, thực sự mà nói thì mấy viên đá đó còn mạnh hơn cả súng bắn.

“Xiù!! Xiù!!” mấy tiếng, mấy viên đá dùng một tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy, trực tiếp xuyên thủng vai của mấy tên công tử đang ra tay đánh đập Vương Hải Nguyên, khiến chúng ngã lăn ra đất kêu cha gọi mẹ.

Vương Hải Nguyên bị đánh tới tối tăm mặt mũi, lúc này ngẩng đầu lên ngờ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn chỉ nghe thấy mấy tiếng xé gió, sau đó là đám công tử ca kia phún máu ngã lăn ra đất. Nhìn xung quanh, hắn nhanh chóng phát hiện ra một thân ảnh cao lớn trông vô cùng hắc ám đang bề Vương Tiêm Tiêm trên tay, mặc dù không biết hắn xuất hiện từ lúc nào, nhưng bản năng Vương Hải Nguyên cho hắn biết một điều, người đàn ông này, nguy hiểm.

Lão đạo đứng dậy, Vương Hải Nguyên lao tới chỗ Từ Phong, miệng hét lớn: “Thà Tiêm Tiêm muội muội ra!...”

“Ồn ào!”

“Bốp!”

Từ Phong tiện tay ném một viên đá ra, đập bất tỉnh Vương Hải Nguyên, đương nhiên là lực đạo của hắn vô cùng nhẹ, chỉ đủ để khiến đối phương bất tỉnh mà thôi, chứ nếu hắn dùng sức, đừng nói là bất tỉnh, xương sọ của Vương Hải Nguyên có bị đục thủng một lỗ hay không thì chắc cũng không cần phải bàn.

“Là ai dám làm bị thương người của Vương gia ta!!”

Một tiếng gầm vang lên, Từ Phong lo lắng quay đầu về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy một thanh niên lực y cao ráo, gương mặt anh tuấn tràn đầy chính khí, cả người khí thế giống như một lưỡi kiếm chỉ lên trời. Chặt lưỡi một tiếng, Từ Phong liền nghĩ thầm, lại thêm một nhân vật quân tử chính phái nữa, phiền phức thật.

Lực y thanh niên bước tới, nhìn thấy đám công tử ca đang lăn lộn dưới đất, dưới chân Từ Phong là Vương Hải Nguyên nằm bất tỉnh nhân sự, trên tay lại còn bế theo một tiểu la ly nữa, không cần phải nói lúc này hắn tức giận ra sao.

“Ta không biết ngươi là ai, nhưng ngay lập tức thả Tiêm Tiêm muội muội ra, đột nhập vào Vương gia, tự ý đã thương người, đều là những tội không thể tha thứ được, mau dập đầu nhận lỗi, có lẽ bản công tử sẽ nương tay với ngươi!”

Đứng sau lực y thanh niên là một đám gia đình, vừa nhìn là đã biết toàn một lũ nịnh hót, và thật sự đúng như vậy, nghe thanh niên nói, đám vuốt đuôi này liền nhanh nhàu phụ họa:

“Đứng rồi, lời của đại thiếu gia là mệnh lệnh tối cao, tên ngu ngốc ngươi nên nhanh chóng làm theo trước khi ăn khổ vào thân a.”

“Ha ha, nhìn là biết không phải là hạng đàn trâu đuôi cướp thì cũng là một tên điên, ăn mặc kiểu gì kì quái thật, lại còn che mặt nữa, giả bộ ngu bực à?”

Nghe lực y thanh niên nói, Từ Phong liền nhẹ nhàng đặt tiểu la ly trên tay xuống, trước khi lực y thanh niên có thể nở nụ cười đắc ý, hắn ngửa mặt lên trời cười điên loạn, chiếc mặt nạ hắn đang đeo cũng có công hiệu làm thay đổi giọng nói, tiếng cười của hắn vang lên càng quý dị hơn nữa.

Từ Phong thật sự buồn cười, cái thế loại gì đây, tên thanh niên này nghĩ hắn là đệ nhất thiên hạ hay sao, cái giọng điệu hách dịch gì thế này, lại còn bắt ta phải dập đầu xin lỗi nữa, tức cười thật.

“Cười cái gì, mau dập đầu nhận lỗi, đừng để bản công tử phải mạnh ta……”

Chỉ “tay” còn chưa dứt miệng, trước mặt tên công tử liền xuất hiện một nắm đấm lớn, tốc độ nhanh tới mức khiến hắn không kịp làm ra phản ứng.

“Bính!”

Lực y thanh niên như điều đứt dây bay ra ngoài, nhưng nhanh chóng bật ngời dậy, khuôn mặt anh tuấn của hắn lúc này bẽ bết máu, sống mũi cong hẳn về một bên, hiển nhiên là đã bị gãy, hắn há miệng nhỏ ra một ngụm máu, lẫn trong đó là mấy chiếc răng trắng phau.

Đám lâu la lúc này vội kíp hồi thần, vội vã đi tới đỡ hắn đứng dậy, miệng liên tục hỏi han

“Đại thiếu gia có làm sao không?”

“Thật là một tên khốn to gan, dám mạo phạm thiếu gia.”

“Để tiểu nhân đi trừng trị hắn...”

Từng tiếng chửi rủa không ngừng vang lên, mấy tên gia đình ai nấy đều một bộ mặt căm phẫn muốn đập bẹp Từ Phong, nhưng không một ai tiến lên, trái lại tốc độ lùi về phía sau của họ ngày một nhanh.

“Tên khốn!!” đại thiếu gia gạt tay mấy tên gia đình ra, nhìn Từ Phong rồi gầm lên một tiếng, toàn thân chợt nổi lên cuồng phong, cánh tay hắn khẽ co lại thành một đường cong quý dị. Không cần dùng đến Thiên Ma Nhãn, Từ Phong có thể cảm nhận được linh lực đang được tên thanh niên tích tụ, hiển nhiên là muốn thi triển một loại vũ kĩ nào đó.

Hắn không khỏi cười khẩy, tu vi Sư cấp lực phẩm, nhìn thì mới chỉ khoảng hơn 20 tuổi, tuyệt đối có thể được coi như là một thiên tài, nhưng hiển nhiên kinh nghiệm chiến đấu quá kém, cả người lộ đầy sơ hở, đứng yên một chỗ khỏi động vũ kĩ mà không có phòng vệ, chẳng lẽ hắn mong đợi đối thủ đứng yên cho hắn đánh tới sao?

Cơ mà Từ Phong thật sự đứng chờ cho tên thanh niên khởi động xong vũ kĩ, thời gian kéo dài tới hơn một phút khiến hắn thiếu chút nữa thì ngủ gật.

Chỉ thấy nắm tay của lực y thanh niên đột nhiên phát sáng lên từng tia sáng màu kim sắc, hắn tung người lên không trung, vùng quyền đầu đâm tới Từ Phong, miệng hét: “Bá Vương quyền!”, Từ Phong chỉ chậm chậm giờ tay lên đỡ, không chút nao núng.

“Ầm!!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, nắm đấm của tên thanh niên va chạm với lòng bàn tay của Từ Phong tạo ra một cơn cuồng phong chấn cho cát bụi bay mù mịt, Vương Tiêm Tiêm ở bên cạnh cũng bị một cơn gió mạnh thổi văng ra bên cạnh, nhưng không hề hấn gì.

“Ha, đại thiếu gia sử dụng Bá Vương quyền, tên này đích thực là kích đến chân nộ của ngài ấy rồi.”

“Phải, Bá Vương quyền là tuyệt kỹ gia truyền của Vương gia chúng ta, hạ gục tóm tép như hắn sao có thể là đối thủ của thiếu gia chứ, có khi hắn giờ này đã biến thành thịt vụn rồi cũng nên ấy chứ!”

Một cơn gió thổi qua xoa đi cát bụi, cảnh Từ Phong biến thành một đồng thịt nát thì chưa thấy đâu, chỉ thấy nắm đấm của tên thanh niên bị Từ Phong bắt lấy gọn gẽ, cổ tay của đại thiếu gia cong thành một đường, hiển nhiên là đã bị gãy.

“Lần sau, thi triển vũ kĩ cũng không cần phải hô lên cho người khác biết đâu.”

Từ Phong nhàn nhạt nói, bàn tay hắn chợt nắm chặt lại. Tên thanh niên kêu lên một tiếng đau đớn khi bàn tay hắn bị bóp nát, có thể nghe thấy tiếng xương cốt vang lên răng rắc cùng máu tươi phún xuất ra. Từ Phong tiện đó bay tên công tử bệt trước mặt, khẽ co đuôi bàn tay của mình.

Một quyền vờ rồi cũng khá là mạnh, nếu so sánh lực đơn thuần thì có thể tương đương với Tướng cấp nhất phẩm, đúng là tuyệt kĩ gia truyền của Vương gia, nhưng mà tính thực dụng quá vô văn, nào có vô giá nào chịu đứng yên chờ người

khác vận công tới tận hơn một phút cơ chứ, hay là do tên phế vật trước mắt kém cỏi?

Nếu lúc y thanh niên mà biết được Từ Phong nghĩ gì, hẳn có lẽ sẽ kêu oan a, Bá Vương quyền là tuyệt kĩ trấn phái của gia tộc hần, là một Huyền giai trung phẩm vũ kĩ, người học cũng phải có ngộ tính nhất định, đầu đuôi cứ thích là tu luyện chứ, hẳn ta tu luyện vũ kĩ này hơn bốn năm nay mới tiến vào tam trọng thiên đầu tiên trong tổng số 12 trọng thiên của Bá Vương quyền, tính ra thì đã là nhanh vô cùng rồi, phải biết các tiền bối trong gia tộc của hần lần lộn suốt cả trăm năm cũng chỉ đạt tới cửu trọng thiên a, thậm chí lão tổ Vương cấp vẫn còn đang loay hoay ở thấp nhất trọng thiên.

“Chuyện gì xảy ra thế này, biểu ca, sao huynh lại bị thương, còn tiền bối, ngài làm gì ở đây vậy, những người kia làm sao mà lại lần lộn dưới đất thế kia?” Một giọng nói hốt hoảng vang lên, Vương Bảo Nhi không biết từ đâu chạy tới, trông thấy trắng cảnh trước mắt liền sững sờ.

Từ Phong nhớ lại, hình như tất cả cái đồng lộn xộn này đều là do cái tính tùy hứng của hần gây ra thì phải, cơ mà ngu gì mà nhận cơ chứ, cứ làm ra vẻ thần bí rồi im lặng như bình thường đi.

“Biểu muội, muội biết tên khôn này ư?”

“Ngài ấy? Ngài ấy chính là trợ lực từ bên ngoài mà ta mới về để trợ giúp cho gia tộc đó...”

“.....”

Trong một khu dinh viện phía sau Vương phủ, cảnh vật nơi đây so với những gì hào hoa phong nhã ở bên ngoài lại trái ngược hoàn toàn, xung quanh chỉ toàn là những cây cỏ hoa lá xanh tươi, bên cạnh là một mặt hồ sáng bóng như gương, không khí vô cùng khỏe mạnh, còn lâu mới hồn quy địa phủ được.

“Gia gia, đây chính là người mà ta đã nhắc đến. Tiền bối, đây là gia gia của ta, cũng chính là thái thượng trưởng lão của Vương gia.”

Đứng trước mặt Từ Phong lúc này là một lão già quái thú, râu tóc đã bạc nhưng không hề khiến lão trông có vẻ già, mà càng làm khuôn mặt lão trở nên cương nghị cứng rắn hơn, cái lưng vẫn dựng thẳng, tay chân vẫn hữu lực, hiển nhiên là vẫn còn vô cùng khỏe mạnh, còn lâu mới hồn quy địa phủ được.

Lão già tên Vương Tề Thiên, là thái thượng trưởng lão của Vương gia, cũng là cường giả Vương cấp duy nhất của gia tộc này. Lão năm nay đã hơn 160 tuổi, với tuổi thọ cỡ 200 năm của Vương cấp cường giả, cũng không có gì lạ khi hần có ngoại hình già cỗi thế này, tuy nhiên, nếu nghĩ lại thì, 160 tuổi, mà lại có một đứa cháu gái mới có 17 tuổi ư? Chuyện này có vẻ lạ.

Nhưng mà Vương Bảo Nhi đã giải thích cho Từ Phong ngay từ ban đầu, nên hần cũng không thắc mắc cho lắm. Phụ thân nàng là một cường nhân tu luyện, ngoài tu luyện ra thì không quan tâm cái gì nữa, phải đến khi gia gia của nàng thúc giục thì mới miễn cưỡng lập gia đình ở cái tuổi 100, sau đó mới sinh ra Vương Bảo Nhi. Nhưng điều khiến Từ Phong phải cam bái hạ phong đó chính là phụ thân nàng có tu vi Tướng cấp, 100 tuổi so với tuổi thọ 150 năm thì cũng tương đương cỡ xấp xỉ 70 tuổi đối với người thường, ở cái tuổi đó mà còn có thể sinh con được thì phải gọi là quái tài rồi.

“Bảo Nhi, đây là ngoại viện mà con đã mời được đến đây cho gia tộc ư?” Vương Tề Thiên vuốt râu, một bộ cao thâm mặt trầm nhìn Từ Phong.

Từ Phong không khỏi trầm ngâm, ra vẻ cái rắm a, Vương cấp tam phẩm mà thôi, hần cũng không phải là chưa từng giết Vương cấp bao giờ, bót làm ra vẻ tiên phong đạo cốt hộ cái, chỉ là một tên Vương cấp mà thôi.

Nếu Vương Tề Thiên biết trong lòng Từ Phong đang phi nhỏ coi thường bản thân, chắc cũng tức giận đến vênh râu lên mất. Làm như tu luyện tới Vương cấp giống như là đi tiểu vậy, thích lúc nào là lên lúc ấy, thế thì người ta còn phân biệt cảnh giới ra làm gì nữa, thích cảnh giới nào thì tu luyện bữa lên đây cho xong. Cũng chỉ có cái mặt hàng số hưởng có được hệ thống như Từ Phong mới không biết được nỗi khổ của những võ giả khác mà thôi.

Bản đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Một chiêu!

Một tiếng vang giòn tan giống như là quả bóng nước bị nổ, Tô Chấn Hạo đứng trước mặt Từ Phong trong nháy mắt liền nổ tung thành một đám thịt nát bầy nhầy văng khắp nơi, nhuộm đỏ cả một mảng sân. Chỉ thấy Từ Phong đứng đó không hề hấn gì, vung vẩy cánh tay nhuộm máu của mình như không có chuyện gì xảy ra. Tất cả mọi người đều há hốc mồm không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nhưng Vương Tề Thiên thân làm Vương cấp cường giả đã nhìn thấy hết, chứng kiến Từ Phong chỉ vung tay một cái đã chấn bạo một Tướng cấp nhất phẩm, lão không khỏi kinh hãi, cái thứ thực lực nào thế này, bản thân lão cũng có thể làm được, nhưng lão là Vương cấp a, chẳng lẽ tên thanh niên thần bí này lại có tu vi Vương cấp?

Bản đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Phô bày thực lực!

Một tiếng hít há vang lên, Vương Hưng Ba hít mạnh một hơi như muốn làm thanh tinh đầu óc, hẳn nguyên bản chẳng có ý định gì gọi là tìm kiếm ngoại viện cho gia tộc cả, từ nhỏ tới lớn gia gia của hần thân là người cảm quyền nhưng lại luôn thiên vị bị

Nhưng lần này thì khác, chuyện mô linh thạch cùng cuộc thi này quyết định vận mệnh của Vương gia mấy trăm năm tới, ấy vậy mà mình vụ quan trọng liên quan tới tồn vong của gia tộc lại được đặt lên người của Vương Bảo Nhi, bảo hần không kh

Lo thì lo, nhưng lệnh của gia gia hần đã ra, hần cũng không có cơ hội để can thiệp vào, nay lại xảy ra xích mích với Từ Phong, là ngoại viện biểu muội hần mang về, khiến hần không thể chịu được nữa, đưa Tô Chấn Hạo đến một mặt là để chứng minh

Chỉ là ý tưởng lúc nào cũng tuơng đối, nhưng thực tế thì luôn phủ phàng, chiến tướng hần mới đến, tướng chừng chỉ cần một quyền cồ thế đập bẹp Từ Phong, thực lực Tướng cấp vào năm 20 tuổi nào có phải là đùa, không phải ai cũng có thể đạt được

Đồng dạng bất ngờ, đó là Vương Bảo Nhi, nàng biết thực lực của Từ Phong hơn xa cái gì gọi là Tướng cấp nhất phẩm Tô Chấn Hạo, không thấy cửu phẩm Tướng cấp Trương Vinh Hạo, thủ lĩnh Huyết lang dong binh đoàn cũng bị hần ta xé làm hai mảnh như miếng rế rách đấy à. Biết là thế, nhưng trắng cảnh trước mắt của nàng quả bất mắt, kể cả đã không còn gì lạ với phong cách giết người không có máu bắn tung tóe là không chịu được của Từ Phong, nhưng thần kinh của nàng không đủ vững vàng a.

Vương Tề Thiên kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng lấy lịch duyệt của bản thân lão, rất nhanh đã tỉnh rầu, lão cảm thấy Từ Phong quá thần bí. Ngoài cái tên ra thì lão chẳng biết gì về hần cả, tu vi, diện mạo, xuất thân, không một thứ gì cả, mà càng thần bí bao nhiêu, nỗi nghi hoặc trong lòng lão càng lớn, lão không thể để một người như vậy quyết định vận mệnh của gia tộc được.

Nghĩ là làm, Vương Tề Thiên đứng bật dậy, đột ngột biến mất tại chỗ, nửa tích tắc sau đã xuất hiện bên cạnh Từ Phong, lĩnh lực toàn thân cuộn trào, nắm đầm của lão ánh lên màu kim sắc, chỉ là vắng sáng này rực rỡ hơn nhiều so với Vương Hưng Ba đã từng thi triển thôi, nhưng nhìn bên ngoài thì giống hệt nhau, hiển nhiên đều là vũ kĩ “Bá Vương quyền”.

Tốc độ của một Vương cấp tam phẩm, bản thân Từ Phong không thể theo kịp, nhưng điều đó không có nghĩa là hần không phản ứng kịp. Ngay từ lúc Vương Tề Thiên đứng dậy, bản năng của Từ Phong liền báo động nguy hiểm, hần không nghĩ ngợi nhiều, ngay lập tức giro tay lên đỡ, tất cả chỉ vào cảm giác của hần.

Xảo diệu thay, bản tay của hần giro lên, trực tiếp đón lấy quyền đầu phát sáng của Vương Tề Thiên, một tiếng nổ lớn vang lên, đất đá xung quanh người Từ Phong vỡ tung ra thành mảnh vụn, một quyền của Vương Tề Thiên mang theo lực phá hoại kinh khủng khiến cánh tay Từ Phong vang lên từng tiếng rầm rắc.

Vương Tề Thiên cảm thấy quyền đầu của mình giống như là đâm vào cương thiết vậy, không, cái thứ vừa đỡ lấy nắm đầm của hần so với cương thiết còn cứng rắn hơn cả trăm lần, lực phản chấn khiến cả cánh tay hần tê rần. Lão chợt thấy bản tay Từ Phong co lại, nắm chặt lấy nắm đầm của lão rồi kéo mạnh về phía trước, ghenh tiếp lão là một quyền đầu đang xé rách không khí mà lao tới. Vương Tề Thiên liền ngay lập tức trả đòn, nắm đầm hai người va vào nhau tạo ra một tiếng nổ lớn nữa, nhất thời hai người liền tách nhau ra lui về sau.

Cảm nhận từng cơn run rẩy chạy dọc cánh tay của mình, Vương Tề Thiên không khỏi kinh hãi, chuyện gì đây, Bá Vương quyền thấp nhất trọng thiên, chỉ thiếu chút nữa đã đạt tới thấp nhĩ trọng thiên đại viên mãn của hần, vậy mà về mặt lực lượng lại không chiếm thượng phong một chút nào trước Từ Phong, rồi cuộc thanh niên này có tu vi như thế nào. Phải biết nếu so sánh thuần túy lực lượng, Bá Vương quyền của lão thừa sức đập bẹp cả các lão tổ của hai nhà Lâm-Lăng a, chẳng lẽ thanh niên này thật sự là Vương cấp cường giả?

Từ Phong đặt chân xuống đất, hơi lúc lư một chút rồi đứng vững, hai ống tay áo của hần dưới áp lực cường đại đã biến thành những mảnh vụn nhỏ rơi la tả trên mặt đất, chỉ thấy hai cánh tay của hần được cuộn đầy băng vài màu trắng, lúc này đã trở nên rách rưới không chịu được, đang dần rơi xuống mặt đất, để lộ ra làn da của hần. Sau khi lớp băng vài rách nát biến mất, cánh tay của Từ Phong liền lộ ra, chỉ thấy một lớp vật chất màu trắng giống như là xương cốt bao trùm lấy cánh tay của hần từ trên xuống dưới, đến cả ngón tay cũng không ngoại lệ, năm ngón tay giống như năm lợi trảo cong cong, nhìn thế nào cũng không giống ngón tay người cho lắm. Từ sau khi trở thành Thuận Huyết Thiên Ma, Từ Phong luôn ở trong trạng thái “bọc giáp” như thế này, cả hai cánh tay của hần đều được bọc giáp giống như cánh tay trái trước kia, chỉ có điều kích cỡ của cánh tay không có quá khổ như xưa, mà chỉ lớn hơn bình thường chút xíu, chỉ cần quấn băng vài vào là có thể che giấu bình thường. Chỉ khi nào sử dụng *Thiên Ma hóa thân* thì cả cơ thể hần mới được bọc giáp cốt hoàn chỉnh mà thôi.

Chỉ số lực lượng của Từ Phong nếu không ở trong trạng thái *Thiên Ma hóa thân* thì đích thực không thể nào bằng được so với một Vương cấp tam phẩm như Vương Tề Thiên cả. Nhưng đó chỉ là lực lượng đơn thuần của cơ thể hần, đừng quên rằng cánh tay trái của hần ngày trước có được lực lượng siêu việt hoàn toàn so với những gì chỉ số của hần có thể làm được, điều đó cũng tương tự xảy ra đối với hai cánh tay của hần hiện tại, thậm chí còn có phần nhỉnh hơn.

Vương Tề Thiên còn đang ngạc nhiên trước hình dạng kì lạ của Từ Phong, chợt nghe thấy mấy tiếng rầm rắc, sau đó thì.

“Bùng!!!!”

Một luồng sát khí kinh thiên động địa chợt bộc phát, Vương Tề Thiên cảm thấy thiên địa giống như chợt biến sắc trước sát khí kinh khủng này, đúng lúc này, mục tiêu trước mắt lão đã biến mất. Trước khi lão kịp tóa ra thần thức xác định vị trí của Tử Phong, hắn đã xuất hiện trước mặt lão, nắm đấm tóa ra sát khí bức người nện ra.

Nhưng Vương cấp thì vẫn là Vương cấp, Vương Tề Thiên phản ứng cực nhanh, nháy mắt liền chọt hai tay lại, nắm đấm của Tử Phong liền nện lên đó. Không có tiếng nổ, cũng không có cả tiếng va chạm, chỉ thấy nắm đấm Tử Phong chạm vào hai cẳng tay của Vương Tề Thiên.

Hai người cứ giữ nguyên tư thế đó trong vài giây, cho đến khi.”Àm! Rắc!”, mặt đất dưới chân Vương Tề Thiên rung lên mãnh liệt, sau đó toàn bộ khoảng không phía sau lão chợt vận vẹo, lấy chỗ lão đang đứng, toàn bộ mảnh sân sau lưng lão theo hình chữ V mà nổ tung, chữ V ngày càng kéo dài, cho đến khi thời sập cả một khoảng của dãy nhà phía sau lưng mới dừng lại.

Vương Tề Thiên khoe miệng chảy xuống một ít máu, mặc dù đã dùng công phu tá lực đã lực, hầu hết lực lượng của Tử Phong đã được lão chuyển hết ra sau lưng, nhưng nội phủ của hắn cũng vẫn bị chấn động một hồi, hai cánh tay đau nhức, xương tay giống như là đã bị nứt vỡ vài chỗ.

Bất ngờ, Tử Phong thu tay về, sát khí giống như ngưng thành thực chất chợt biến mất vô ảnh vô tung, sau đó quay người lững thững bỏ đi, miệng nói: “Ta đi dạo một chút, hi vọng đến lúc ta quay trở lại thì chúng ta có thể nói chuyện từ từ.”

“Gia gia, ngài có sao không?” Vương Bảo Nhi vội vàng chạy tới, nhìn thấy khoe miệng Vương Tề Thiên dính máu liền hết hoảng hốt.

Thở hắt ra một tiếng, Vương Tề Thiên xoa xoa hai cẳng tay đau nhức của mình, miệng nói: “Tên này.rất mạnh! Ta có thể cảm nhận được hắn vẫn còn bài tẩy, nếu thực sự đánh nhau sống chết thì ai thắng ai thua vẫn chưa chắc được.”

“Ai bảo gia gia tự nhiên tấn công Tử Phong tiền bối làm gì, Tướng cấp cửu phẩm đại viên mãn còn bị ngài ấy sinh sinh xé ra làm hai ba mảnh như vụn vụn, thực lực sao có thể kém được!” Vương Bảo Nhi sáng giọng nói.

Chớp mắt nhìn theo hướng Tử Phong bỏ đi, Vương Tề Thiên chợt cảm thấy là lạ, tiểu hồ ly trước và sau khi chiến đấu vẫn nằm trên vai TửPhong không di chuyển lấy một tấc, thật là kì lạ, đúng hơn là cả chủ nhân lẫn sủng vật đều thật kì lạ.

Lão nhìn Vương Bảo Nhi, nhỏ giọng: “Ta chỉ là không yên tâm với hắn thôi, hắn quá.thần bí, ta không thể không đề phòng hắn có ý đồ xấu với gia tộc chúng ta được. Bảo Nhi, con mau đem mọi thứ, từ lúc gặp hắn cho đến bây giờ, tất cả mọi chuyện đều nhất nhất kể lại một lượt cho ta nghe!”

Vương Hưng Ba lúc này vẫn chưa hoàn hồn, hắn lúc này đến tâm muốn chết cũng có, trời ạ, ta định đối đầu với một cường gia có thểđánh cho gia gia của mình học máu, chuyện này.tính sao bây giờ.

Tử Phong bỏ đi không phải là không có lí do, mà là cả Tiêu Linh lẫn Hồ Phi Nguyệt đều bảo hắn làm như vậy.

“Chẳng không cần phải tiếp tục đánh nữa, chỉ cần chẳng chứng tỏ thực lực, thì việc chẳng không có ý xấu với Vương gia sẽ rõ như ban ngày thôi, ta không tin là tên nhóc Vương Tề Thiên kia lại không nhận ra điều đó.” Hồ Phi Nguyệt nói, lấy tuổi của

“Nàng ta nói phải đó chủ nhân, chung quy lại lão già mắc dịch đó ra tay cũng chỉ vì lo lắng người lai lịch bất minh lại có thực lực mạnh mẽ như ngài sẽ gây bất lợi cho Vương gia mà thôi. Giờ ngài đã chứng minh với thực lực của mình, ngài nếu có ý xấu với Vương gia, chỉ cần nghehngang đi vào phá tung cả Vương gia lên cũng chẳng có ai làm gì được, chẳng cần phải có âm mưu quỷ kế gì cả!” Tiêu Linh liền tiếp lời.

Nghe lại, Tử Phong cũng thấy hai nàng nói đều có lí, với thực lực của hắn, nếu muốn có ý đồ với Vương gia, mấy thứ hoa chiêu là không cần thiết, tin rằng Vương Tề Thiên cũng sẽ nhận ra được điều đó. Cơ mà, lão già đó ra tay cũng nặng thật, nếu không có một đợt luyện tập với Hồ Phi Nguyệt, hắn đã không thể dễ dàng phát huy đầy đủ thực lực bản thân sau khi tiến hóa được, có khi phải sử dụng *Thiên Ma Hóa Thân* mới ăn lại được lão ta mất.

Cúi đầu nhìn hai cánh tay lúc này đã xuất hiện mấy vết nứt, Tử Phong lầm bầm: “Lốp giáp cốt cứng rắn đến cả Huyền khí cũng không thểhư hại này đã hai lần bị vũ kĩ làm hỏng, xem ra ta không thể coi thường võ giả trong thiên hạ như trước kia nữa,

"Nhưng mà, tại sao đạo này ta lại luôn hành động thiếu suy nghĩ như vậy nhỉ, nói chiến là chiến, không hề đắn đo gì cả, cái này không giống với ta cho lắm....." Tử Phong không khỏi suy ngẫm.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 95: Lí tưởng

Thư phòng của Vương gia gia chủ Vương Kế Bình, Vương Tề Thiên, Vương bảo Nhi cùng Vương Hưng Ba đều có mặt ở đó, Thực ra thì Vương Tề Thiên cũng có phòng riêng của mình, nhưng vừa rồi đánh nhau với Tử Phong, căn phòng đó rất không may đã biến thành một đồng gạch vụn rồi, khiến lão đành phải trưng dụng thư phòng của gia chủ, cũng may là thân làm gia chủ nhưng Vương Kế Bình tối ngày chỉ cắm đầu vào tu luyện, nên cái thư phòng này lúc nào cũng để trống.

“Đó là tất cả những gì con biết về hắn ta ư?” Vương Tề Thiên hỏi.

Thấy Vương Bảo Nhi gật đầu xác nhận, lão liền làm vào trầm tư, một cường gia như Tử Phong tại sao lại bằng lòng tham gia cái cuộc thi thí võ văn này nhỉ, như vậy không sợ làm mất thân phận Vương cấp võ giả hay sao. Nhìn cháu gái của mình đang ngồi ở bên cạnh, trong đầu lão chợt lóe lên tinh quang, phải chăng là.....

“Là con chủ động bắt chuyện với hắn, hay là hắn chủ động đến với con?”

Cái này mình vừa mới kể rồi mà, Vương Bảo Nhi nghĩ thầm trong lúc trả lời: “Là con bắt chuyện với hắn trước.”

“Chắc, thật là kì lạ.” Vương Tề Thiên lầm bầm

Nghe thấy gia gia của mình lầm bầm, Vương Bảo Nhi vốn thông minh lanh lợi, rất nhanh liền đoán được ý tứ của lão.

“Ý gia gia là....Tử Phong tiền bối coi trọng con ư?”

“Đó là lí do duy nhất mà một cường gia như hắn lại đồng ý tham gia cái cuộc thi thí võ văn không khác gì trò trẻ con này thôi, lấy thân phận một Vương cấp võ giả, gia gia cũng sẽ làm như hắn mà thôi.”

“Vậy thì không đúng lắm, ngài ấy đích thực là bình thường vô cùng máu lạnh tàn nhẫn, nhưng mà đối với con thì cũng chỉ dừng lại ở mức xã giao mà thôi, không thể nói là ưa thích được, với cả ngài ấy cũng không có vẻ gì là ham mê nữ sắc cho lắm. Kể cả những tín đồ và những gì con biết được về ngài ấy, không có dấu hiệu gì về việc ngài ấy có quan hệ với nữ nhân cả.” Vương Bảo Nhi không cho là đúng nói.

Nhất thời cả phòng trở về trạng thái im lặng.

“Liệu.liệu có phải.hắn ta là đệ tử của ân thế tông môn hay thế gia võ đạo cường đại ra ngoài lịch lãm hay không?” Vương Hưng Ba im lặng từ đầu tới giờ mới rụt rè nói.

Hai người Vương Bảo Nhi cùng Vương Tề Thiên liền giống như bưng bình đại ngộ, có thể lắm chứ, chỉ có thể mới giải thích được cho cái tu vi Vương cấp ở cái tuổi 19 như vậy. Nếu như vậy thì mọi chuyện lại là một chiều hướng khác hẳn, Vương gia bọn họ không cần phải lo lắng về việc mô hình thạch khiến Tử Phong động lòng tham, dù gì người ta cũng là “đệ tử” thế gia, tài nguyên tu luyện thừa thãi, mấy mô hình thạch hạ phẩm nhìn thôi cũng chóng mặt rồi.

“Hắt xì!”

“Chẳng bị cảm à?”

“Nàng thấy có võ giả Tướng cấp nào bị cảm không?”

Xoa xoa mũi, Tử Phong lâu bầu trong cuồng hộng, nãy giờ hắn đã liên tục hắt xì mấy cái rồi, không hiểu là chuyện gì đang xảy ra nữa. Đi lang thang khắp nơi, hắn đoán chừng mình cũng đã đi đến quá nửa cái Vương phủ này rồi, kể ra thì cũng khá là rộng lớn.

“Ồ, là hai đứa nhóc ban này.”

Vương phủ được xây dựng ở gần một cái hồ lớn bên ngoài thành, lúc này Tử Phong đi dạo lung tung không ngờ đã đi ra khỏi phủ, xuyên qua một hàng cây cỏ thụ, đang đứng trước cái hồ đó, thực ra mà nói thì chỗ này vốn là chỗ võ chủ, cũng có thể coi như là vườn thuộc khuôn viên của Vương phủ.

Trên bờ của cái hồ, có hai thân ảnh nhỏ nhắn đang ngồi ở đó, một cậu nhóc khoảng 12-13 tuổi, lúc này đang cúi trần, cơ thể đầy những vết bầm tím cùng máu tươi, đang được một cô bé 7-8 tuổi lấy khăn thấm nước hồ, nhẹ nhàng lau đi máu và những chỗ bầm.

Vương Hải Nguyên cẩn rắng chịu đựng mỗi khi bàn tay bé nhỏ của biểu muội hẳn chạm vào những vết thương chổng chất trên người hẳn, mặc dù đau nhưng hắn không dám kêu lấy một lời, sợ biểu muội hẳn lại đau lòng. Nhìn đôi mắt đỏ hoe của Vương Tiêm Tiêm, hắn có cho vàng cũng không dám làm nằng nhộc thêm chút nào nữa a.

“Ca ca có đau không? Để muội nhẹ tay hơn chút nhé.”

Không đau mới là lạ đó, cơ mà chỉ dám nghĩ như vậy mà thôi, Vương Hải Nguyên nhăn nhó cười: “Không sao, ta chịu được, muội cứ tiếp tục đi.”

Gặt đầu một cái, Vương Tiêm Tiêm lấy tay trong người ra một cái lọ nhỏ, miệng nói: “Đây là thuốc trị thương mà phụ thân đã cho muội, để muội dùng nó chữa trị cho ca ca nhé.” Nói đoạn mở nắp lọ ra, một mùi được thảo thơm ngát thoang thoảng

bay ra, hiển nhiên thuốc trị thương này không phải phẩm vật.

“Không được, thứ này quá trân quý, muội đừng dành lúc nguy cấp đi, trông vậy thôi nhưng ca ca đã dày thịt béo, cần bán không đến vài ngày là lại khỏe lại như thường a.” Vương Hải Nguyên vội vàng giẫy nảy lên nói.

“Vậy thì đừng của ta đi.”

Bất ngờ một âm thanh vang lên ngay bên cạnh hai người, sau đó là một chiếc bình ngọc rơi xuống trước mặt Vương Hải Nguyên. Giật mình đánh thót một cái, cả hai không hẹn mà cùng quay sang, chỉ thấy một thân ảnh hắc y không biết từ lúc nào đã thân không biết quý không hay xuất hiện ở bên cạnh giống như ma vậy, nếu không phải bây giờ là thanh thiên bạch nhật thì chắc hai đứa trẻ cũng tưởng là có ma rồi.

Nhận ra người đến là ai, bất chấp cơ thể đang đau đớn, Vương Hải Nguyên liền chống chân, quỳ gối xuống đất, miệng nói: “Đa tạ ân nhân đã cứu giúp!”

“Chắc, ta cũng không có ý định cứu ngươi đâu, thực tế, ta ngay từ ban đầu định đứng xem náo nhiệt cơ, chỉ là thấy muội muội người gào thét trông tội quá nên ta mới ra tay thôi. Cũng chỉ là một chút công phu nhỏ, không đáng để bận tâm đâu.” Từ Phong nhún nhát nói.

“Dù thế nào thì ân nhân cũng cứu một mạng của Vương Hải Nguyên ta, chỉ cần ta còn sống, nhất định có ngày ta sẽ báo đáp!”

Nhìn đứa nhóc đang quỳ trước mặt mình, Từ Phong không khỏi ngán ngẫm, lại thêm một quân tử nữa à, sao cái thế loại này xuất hiện nhiều thế nhỉ.

“Có một việc ta muốn nhờ ân nhân, không biết ngài có thể giúp ta không?”

“Trước hết đừng có quý nữa rồi muốn nói gì thì nói.”

Nghe vậy, Vương Hải Nguyên vội vàng lục đục đứng lên: “Xin hãy nhận ta làm đồ đệ!”

Gần như không cần nghĩ ngợi, Từ Phong liền nói: “Ta từ chối!”

Cái thân ta còn lo chưa xong, đồ đệ cái gì của ta, ta cũng không có ý định trông trẻ đâu, Từ Phong thầm nghĩ. Đang định rồi đi trước khi tên nhóc không hiểu đời này bám lấy hần đời làm đệ tử, hần chợt thấy có cái gì đó kéo kéo vạt áo của mình. Cúi đầu xuống, thứ đầu tiên hần thấy đó là một cặp mắt to tròn long lanh nước. Chỉ thấy Vương Tiêm Tiêm đang giơ hai tay lên, miệng nói: “Thúc thúc, bế!”

Nếu Từ Phong không đeo mặt nạ, bất kì ai cũng có thể thấy được khuôn mặt đang ngệt nà của hần.

“Hả?!”

Trước mặt Từ Phong lúc này có bốn người, một lão già, 2 trung niên nhân, và một nữ tử trẻ tuổi.

“Tiền bối, đây là giới thiệu, đây là phụ thân của ta, Vương Diễm, đây là đại bá, cũng là Vương gia gia chủ, gọi là Vương Kế Bình, gia gia của ta thì ngài đã gặp qua rồi.” Vương Bảo Nhi nói.

Nghe Vương Bảo Nhi giới thiệu, Vương Diễm chỉ gật đầu một cái, sau đó thì im lặng, Vương Kế Bình ít gì cũng là gia chủ, cư xử vẫn có chút phép tắc hơn: “Chào mừng đã tới Vương gia, và điều đầu tiên, ta xin cảm ơn thiếu hiệp không ngại khó khăn đến tương trợ gia tộc chúng ta a. Phụ thân của ta và thiếu hiệp trước kia có chút hiểu lầm, xin được lượng thứ.”

Cảm thấy ánh mắt cổ quái của mọi người đang nhìn mình, Từ Phong tập mãi cũng thành quen, chỉ nhún nhát nói: “Không vấn đề gì cả, coi như là luyện gân luyện cốt một chút mà thôi, ta không thích vòng vo, bao giờ thì cuộc ti thi diễn ra?”

“Bốn ngày nữa!”

“Được, vậy thì bốn ngày nữa, đã nhận lời trợ giúp, ta sẽ cố hết sức mình. Giờ thì, Bảo Nhi tiểu thư, làm phiền cô.....có thể bế con bé lên không?” Từ Phong có chút lúng túng nói.

Thì ra ánh mắt cổ quái của mọi người không phải là vì ngoại hình kì lạ của Từ Phong, mà bởi vì lúc này trong lòng hần, Vương Tiêm Tiêm đang cuộn tròn lại giống như con mèo, nằm úp mặt vào ngực hần mà ngủ say không biết trời đất gì.

Cổ nén cười, Vương Bảo Nhi đưa tay bế tiểu nha đầu trong lòng Từ Phong lên, nàng chưa bao giờ thấy vị “tiền bối” lạnh lùng này lại lộ ra vẻ lúng túng như thế này cả, thì ra mấy tiểu nha đầu là khắc tinh của ngài ấy, không thì ít nhất Vương Tiêm Tiêm là như thế.

Hắng giọng một cái, Vương Tề Thiên nói: “Ừm, về chi tiết cuộc ti thi thì Bảo Nhi sẽ nói cho cậu sau, thành bại của gia tộc ta, xin được nhờ cậy vào cậu. Giờ thì Bảo Nhi, con đưa cậu ấy về phòng nghỉ ngơi đi!”

Nằm xuống giường, Từ Phong nhất thời cảm thấy buồn chán, biết làm gì trong vòng bốn ngày đây, tu luyện thì không phải là thứ hần muốn làm, cái công pháp “Hỗn Độn quyết” tên nghe thì bá đạo mà tác dụng như rác rưởi kia có tu luyện hay không không khác biệt gì lắm, hần mong chờ gì từ một bộ công pháp Hoàng giai hạ phẩm a. Tu luyện vũ kĩ thì lại càng không cần thiết, hệ thống đã “hack” cho hần được năng lực sử dụng vũ kĩ hay kĩ năng bất kì đến mức lộ hóa thân thành rồng, có chẳng thì chi có tập luyện cách ứng dụng của chúng mà thôi, nhưng ứng dụng chi có thể trong thực chiến mà ngộ ra, hần cũng không thể rảnh rỗi tìm Vương Tề Thiên ti thi được a, lỡ tay đập gãy năm xương già đó thì phiền toái to. Tập luyện với Hồ Phi Nguyệt lại càng không nên, nàng ta từ ban đầu đã che giấu sự hiện diện của mình, cốt là để cho Từ Phong có được một tảng bảo hiểm cuối cùng rồi, không nên để lộ ra sự tồn tại của nàng. Nghĩ đến Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong chợt nhớ ra một thứ.

“Thời thì, vẫn còn lại khá tinh huyết Kim Lân Mãng, tranh thủ bốn ngày luyện hóa nó vậy, ta phải nhanh chóng cứu lấy Lan nhi!”

Cơ mà tinh huyết Kim Lân Mãng đang được Hồ Phi Nguyệt cầm, Từ Phong quay sang bên cạnh, đang định mở miệng ra đòi thì chợt thấy Hồ Phi Nguyệt lúc này đã hóa thành nhân hình, đang ngồi bó gối, mấy chiếc đuôi quấn quanh người, trên mặt hiện lên vẻ hờn dỗi thấy rõ.

Từ Phong hần kiếp trước mặc dù không trải qua chuyện tình yêu, nhưng mà bản thân hần không lại phải là xử nam, đối phó với nữ nhân với hần mà nói cũng không phải là chuyện không thể. Hần cười nhẹ, khẽ nhích lại gần, giờ tay ôm lấy người nàng nhẹ nhàng vào lòng mình.

Đúng như hần nghĩ, vừa mới ôm vào lòng, cơ thể Hồ Phi Nguyệt hơi căng cứng lên một chút, sau đó liền mềm nhũn ra mà rúc vào ngực hần. “Thật dễ dàng!”, tự nhủ trong đầu, Từ Phong nhẹ nhàng nói: “Sao vậy, ai đó làm gì khiến nàng phật ý à?”

“Hử, xem ai đó đang nói kìa, không biết là ai lúc này vô cùng sung sướng ôm lấy một tiểu nha đầu rồi để nó ngủ trong lòng nhỉ?” Hồ Phi Nguyệt hừ lạnh một tiếng nói.

Hỏi ngắn người ra, Từ Phong chợt nở một nụ cười tà: “Nàng ghen ư?”

Khẽ gầy dựa trong lòng Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt hừ một tiếng, miệng lầm bầm: “Ai thèm ghen chứ, nhưng mà đây là chỗ của người ta, sao chàng lại để cho người khác chiếm lấy như thế được.....”

Từ Phong thiếu chút nữa thì phì cười thành tiếng, hóa ra là nàng ta ghen thật, đúng thật là, lúc thì giống như là trẻ con, lúc thì thành thực quyền rũ, hần cho đến bây giờ đối với sự thay đổi tính cách liên hồi của Hồ Phi Nguyệt cũng chỉ có thể bó tay chào thua.

“Chẳng phải bây giờ nàng đang nằm ở cái chỗ quen thuộc đó đấy sao?”

Từ Phong cười cười, xoay người Hồ Phi Nguyệt lại, nhẹ nhàng hôn lên cặp môi đỏ mọng của nàng một cái, sau đó ôm lấy nàng, miệng nói: “Chà ra đáng cường giả tí nào cả, có thấy cường giả Tôn cấp nào giống như nàng rúc vào ngực một tên Tướng cấp nhất phẩm không hả..”

Mặc dù thường ngày luôn luôn khiêu khích Từ Phong, nhưng mỗi khi Từ Phong hần chủ động, Hồ Phi Nguyệt lại thường xấu hổ giống như thiếu nữ hoài xuân vậy, nàng lúc này đang vui mặt vào ngực hần, hai vành tai đỏ hồng lên, mấy chiếc đuôi không tự chủ được mà bao bọc xung quanh người Từ Phong, miệng nói lí nhí: “Là Thánh Hoàng, không phải Tôn cấp, mà kệ thấp, chẳng lọt vào mắt xanh của một Thánh Hoàng cường giả, bản thân chẳng nên biết ơn người ta đi.”

Không nói gì, Từ Phong chỉ im lặng ôm lấy giai nhân mà nằm đó, tâm thần chợt cảm thấy thanh thản, tính cả kiếp trước lẫn kiếp này, đã bao lâu rồi hần không buông lỏng bản thân như thế này, có lẽ là đã rất lâu a. Thật sự thì, nếu được, hần muốn cả đời sống như thế này thôi, nhưng mà.....không được. Li tưởng của hần trước kia đó là sự tự do, nhưng bây giờ thì khác, hần có thể không cần sự tự do, thay vào đó, điều hần muốn bây giờ là sống một cuộc sống an bình với những người mà hần yêu. Hai li tưởng, nhưng cách thức để đạt được nó đều như nhau, đó là thực lực, chỉ có thực lực vượt lên trên hết thấy thì mới có thể nắm giữ vận mệnh của chính mình, mới có thể bảo vệ người thân được.

Từ Phong nhớ tới thân ảnh thần bí trong hư không, hần đó chính là “Hần”, người, à không, vị thần đã tạo ra hệ thống, và có lẽ cũng chính là người đã cho hần được xuyên việt tới đây, phải chăng truy cầu thực lực chính là những gì hần ta muốn bản thân mình làm ư? Không có câu trả lời, có lẽ khi Từ Phong đạt được đến độ cao giống như “Hần” thì sẽ có được đáp án, chỉ là, một người thường như hần có thể đạt tới độ cao như vậy sao?

Không nghĩ nhiều, cái gì đến rồi cũng sẽ đến, mục tiêu trước mắt của Từ Phong rất rõ ràng: Đột phá Thánh cấp trong hai năm, san phẳng Âm Ma Tông cứu Diệp Thủy Lan.

“Phi Nguyệt, đưa ta chỗ tinh huyết Kim Lân Mãng còn lại!”

.....

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Hyuyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 96: Bắt đầu tỉ thí

Vương Bảo Nhi rào bước tiến về căn phòng được sắp xếp cho Từ Phong ở, đã bốn ngày trời qua rồi, ngày hôm nay chính là ngày cuộc thí giữa ba gia tộc bắt đầu, mặc dù mấy hôm trước hắn đã dặn không được quấy rầy, nhưng năng bất chấp, gì l

Gõ cửa phòng Từ Phong vài ba lần, thậm chí đã cất tiếng gọi nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì, Vương Bảo Nhi liền sốt ruột đẩy cửa phòng ra. Một mùi máu tanh nồng đậm xông thẳng vào mũi khiến nàng thiếu chút nữa thì hất xì, trong phòng đóng cửa sổ, cũng không thấp đèn khiến xung quanh có chút mờ mịt. Khẽ phát tay một cái, một luồng kinh lực nhỏ nhỏ từ tay nàng phát ra, mở cửa sổ của căn phòng ra.

Mặc dù theo lí mà nói, tu vi đạt tới Tướng cấp mới có thể lĩnh lực ngoại phóng, tác động tới không gian xung quanh, nhưng đó chỉ làtrong phương diện chiến đấu mà thôi, võ giả Sư cấp hay thậm chí là Sĩ cấp cũng đều có thể làm được, chỉ là lực lượn

“Két!”

Cánh cửa sổ kêu lên một tiếng rồi từ từ mở ra, những tia nắng buổi sáng chen nhau lao vào, chiếu sáng cả căn phòng lên. Thứ đầu tiên Vương Bảo Nhi nhìn thấy là máu, rất nhiều máu, trên tường, trên bàn ghế, trên giường, trên đồ đạc, dưới sàn nhà cũng bết bết những máu là máu, nếu như nàng không phải là người đã từng trải qua sóng gió, thì cảnh tượng trước mắt dù đề hù chết một nữ tử mới 17 tuổi non nớt như nàng rồi.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Vương Bảo Nhi lâm bẫm, liền đi vòng quanh căn phòng, thực ra nàng chỉ đoán đây là máu, bởi vì có mùi máutanh rõ ràng thôi, chứ cái thứ dịch thể màu đen này, nhìn không giống máu cho lắm. Có những chỗ máu đã khô, đ

Cơ mà rất nhanh nàng đã có được câu trả lời, chỉ thấy đằng sau cái bàn uống nước, dưới chân giường, một thân ảnh đang nằm sấp trên mặt đất, quần áo tả tơi, toàn thân đầy những vết nứt vẫn còn đang rỉ ra máu tươi.

Nhìn mái tóc bạc trắng đặc trưng, Vương Bảo Nhi ngay lập tức nhận ra thân ảnh này, vội vàng hét hoảng cúi xuống, miệng nói: “Tiền bối, tiền bối, Từ Phong tiền bối!!!”. Giơ tay ra chạm vào Từ Phong, nàng không cảm thấy bất kì mạch đập hay gì cả, thậm chí đến một chút khí tức cũng không có, giống như là một xác chết vậy.

Còn chưa kịp hiểu chuyện quái quỷ gì vừa mới xảy ra, Vương Bảo Nhi đã thấy thân thể trước mắt mình chợt cử động, một tiếng hít sâuvàng lên, những vết nứt rướm máu trên cơ thể Từ Phong trong nháy mắt khép lại, sau đó lành lặn như chưa có gì :

Từ người Từ Phong chợt bùng lên một luồng khí thế, chấn đến Vương Bảo Nhi lùi lại phía sau mấy bước, nhưng chỉ một thoáng, sau đó khí tức đó lại thu liễm vào, hẳn lại trở về trạng thái không chút khí tức như trước kia.

Từ Phong chống tay xuống đất, chậm rãi ngồi dậy, từng khớp xương trên người hẳn phát ra tiếng lách cách theo chuyển động của hắn, miệng lầm bầm: “Tuồng chết rồi chứ, mẹ nó mạo hiểm thật, biết thế không nốc hết cả đồng vào mồm cùng một lúc, ta đã quá nóng vội rồi.”

Vận người một cái, hẳn lúc này mới nhận ra là đang có người lạ trong phòng.

“Ồ là cô à, sao cô lại ở đây, ta đã dặn là không được làm phiền rồi mà.”

Nhìn Từ Phong trước mặt điềm nhiên như không đứng dậy uốn éo cơ thể, phát ra những tiếng răng rắc nghe đến rùng cả mình, VươngBảo Nhi lắp bắp: “Ngái....ngái..... làm sao vậy? Chuyện gì vừa mới xảy ra, đồng máu này là từ đâu tới, nó có phải là máu hay không? Là aiâm ngái bị thương?.....”

“Bình tĩnh bình tĩnh, chỉ là ta đang tu luyện thôi, đừng để ý, giờ thì cảm phiền cô thể chuẩn bị cho ta một thùng nước tắm hay không, cô thấy đó, cả người ta đang trong tình trạng như thế này rồi.” Từ Phong thờ ơ nói.

Tu luyện kiểu quái gì mà như là tẩu hỏa nhập ma thế, nghĩ như vậy thôi, chứ Vương Bảo Nhi không dám nói, phải biết trước mặt nàng là một cường giả ngang hàng với gia gia của nàng a, nàng có thể đùa với Vương Tề Thiên nhưng với Từ Phong thì đó lại là một chuyện khác. Vội vàng sai người đi chuẩn bị nước tắm cho Từ Phong, Vương Bảo Nhi thậm chí còn chờ ở bên ngoài phòng tắm, đợi hẳn tắm xong.

Thả người vào trong bồn tắm, Từ Phong không khỏi thở ra một ngụm trọc khí, cảm giác nước nóng gột rửa đi máu dính trên cơ thể thật là sảng khoái. Giờ nghỉ lại, hẳn vẫn thấy sợ, thảo nào Hồ Phi Nguyệt ngày trước đoạt lấy hai phần ba tinh huyết không cho hắn phục dụng. Cái thứ đồ chơi này, chỉ vài giọt cũng không sao, nhưng với mỗi giọt tăng thêm, tính cuồng bạo của nó khi vào cơ thể liền tăng theo cấp số nhân, không phải một cộng một bằng hai đơn giản như vậy. Bốn ngày vừa rồi hẳn tuyên bố muốn bẻ quạn tu luyện, thực chất chỉ là muốn luyện hóa tinh huyết, ngày đầu tiên hẳn giữ lại nửa bình tinh huyết, đem chỗ còn lại luyện hóa, mặc dù thụ chút đau đớn nhưng vẫn chấp nhận được.

Cơ mà sau đó, hướng thụ việc điểm kinh nghiệm tăng lên vô vu trước mắt, Từ Phong điên cuồng đem nửa bình tinh huyết còn lại, uống cạn không còn một giọt. Từ Phong không khỏi cười khổ, cái tinh huyết Kim Lân Mãng này, được lực quá cuồng bạo, lại hẳn ba ngày liền đau đớn thấu tận tim can, cơ thể dưới áp lực cực đại không ngừng nứt vỡ, máu tươi bắn tung tóe khắp phòng, đến tận lúc vừa rồi mới thất thất bát bát luyện hóa xong được lực, miễn cưỡng khép lại toàn bộ vết thương.

Nhưng mà hẳn cũng không phải chịu đau đớn vô ích, võ đạo càng lên cao càng khó đột phá, đương nhiên trong trường hợp Từ Phong tu luyện theo hệ thống cũng không ngoại lệ, càng lên level cao, lượng kinh nghiệm hẳn cần để lên level càng nhiều, với một phần ba chỗ tinh huyết trước kia dù đề hẳn từ level 11 để thăng một mạch tới tận level 12, thiếu chút nữa lên level 13, nhưng với hai phần ba chỗ tinh huyết còn lại này, chỉ đủ đề hẳn từ level 15 lên level 16, tốc độ lên level quá chậm mà.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc : Thuần Huyết Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 16

Nhanh nhẹn: 40185

Thể lực: 34566 (+17283)

Lực lượng: 39604 (+19802)

Tinh thần: 20277

Linh lực: 13841

Nếu để người khác nghe thấy Từ Phong than phiền lên cấp quá chậm, bọn họ không hều mạng với hắn mới là lạ, hẳn chỉ trong bốn ngày, từ level 15 lên 16, tức tương đương Tướng cấp nhất phẩm lên Tướng cấp tam phẩm, đột phá hai tiểu cảnh giới lên một lúc, so với thời gian có lẽ phải đến vài ba năm của người bình thường, đó là nếu người bình thường đó được dạng thiên tài, hẳn có tư cách để kêu chậm ư?

“Hình như tiểu nha đầu kia có ý với chàng thì phải.” tiếng của Hồ Phi Nguyệt chợt vang lên bên tai hắn.

“Ý nàng là sao?”

“Cô ta đang đứng chờ chàng ở ngoài cửa kìa, đừng nói là chàng không có nhận ra nhé.”

“Đừng nghĩ bậy, chắc hẳn là đến thông báo cho ta về cuộc tỉ thí thôi, năng quên rồi ư, đã bốn ngày trời qua rồi, hôm nay vẫn đến lúc cuộc tỉ thí diễn ra.” Từ Phong cười nói.

“Ta vẫn không hiểu chàng vì lí do gì mà lại đồng ý tham gia cuộc tỉ thí vô vấn này, thực lực của chàng thừa sức để lật tung cả cái Liênthành này lên, một chút linh thạch làm phần thưởng của Vương gia sao đủ để trả cho chàng được. Hay là.....

Liếc xéo Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong có chút nhăn đầu nói: “Vấn câu trả lời hôm trước, có một siêu cấp đại mỹ nữ như nàng ở ngay bên cạnh, ta còn quan tâm tới hoa thơm cỏ dại ở bên ngoài à.”

Hồ Phi Nguyệt cười khúc khích, hỏn lên má Từ Phong một cái, sau đó biến trở về dạng tiểu hồ ly.

Từ Phong tắm xong đi ra ngoài, rất nhanh được Vương Bảo Nhi đón lấy, đưa hắn tới chỗ cuộc tỉ thí diễn ra.

Huyền Linh đại lực tuy diện tích thuộc về các đại đế quốc rất nhiều, nhưng trên thực tế, nơi có người ở lại không nhiều, đa phần vẫn là rừng rậm. Liền thành cũng không ngoại lệ, ở gần đó cũng có một son mạch khá lớn, tuy nhiên lại không có yêu thú gì quá lợi hại, nghe nói có 4 đầu ngũ giai yêu thú ở sâu bên trong son mạch, bình thường đều không quan tâm tới nhân loại bên ngoài muốn làm gì thì làm, chỉ cần không xâm phạm lãnh địa của chúng là được.

Vương gia tìm được mỏ linh thạch ở trong một son cốc, đường vào son cốc vốn bị đất đá bịt kín, vừa vận thay một đoàn thợ gian truồccó một vụ động đất xảy ra, đất đá lở ra, nhờ vậy mà Vương gia mới tìm ra mỏ linh thạch này.

Cuộc tỉ thí giữa ba gia tộc diễn ra ở ngay trong son cốc đó, lúc Từ Phong đến nơi, nhân thủ của cả ba nhà đều đã có mặt đầy đủ. Trướcngặt hẳn là một diễn võ trường cự đại, chả biết là đã được xây dựng từ bao giờ, tầng nam thạch dưới sân vô cù

Thấy Từ Phong tiến đến, Vương Tề Thiên chỉ nhìn qua sau đó gật đầu một cái. Một Bô già nháy lên giữa lời dài, cất cao giọng nói:

“Chư vị, lão hủ là Lâm Hạo Dương, bắt tài làm gia chủ Lâm gia, ngày hôm nay xin được chủ trì cuộc tỉ thí giữa ba đại gia tộc của Liền thành!”

Đứng một chút, lão tiếp tục nói

“Về lí do diễn ra cuộc tỉ thí, ta nghĩ không cần phải nói nữa, quy củ rất đơn giản, bắt thăm xếp cặp tỉ thí, người cùng gia tộc không đấu với nhau, giới hạn võ giả từ 20 tuổi trở xuống, người cuối cùng giành chiến thắng sẽ đại biểu cho gia tộc của mình giành lấy bốn thành linh thạch từ mỏ, hai nhà còn lại sẽ chia nhau sáu thành còn lại. Giờ thì để tiết kiệm thời gian, chúng ta cũng bắt đầu.”

Từ Phong hỏi nhỏ Vương Bảo Nhi mới biết, rút thăm đã được diễn ra từ vài ngày trước rồi, đến hôm nay thì chỉ có giao chiến mà thôi.

“Mời hai đầu thủ đầu tiên lên sân, Lâm Trì Minh đấu với Từ Phong, ngoại viện của Vương gia!”

“Hả??!” Từ Phong buột miệng kêu lên một tiếng, cái quái gì đây, ngồi chưa ấm chỗ đã phải lên sân rồi à, thậm chí lại còn là trận đầu tiênnữa, rút thăm cái kiểu gì đây.

này mới là lạ. Nếu để cho Lăng Nguyệt Lam biết được mị công của mình được Từ Phong coi thành loại công pháp bất nhập lưu, nàng không phát điên muốn chém hẳn thành mười mấy mảnh mới là chuyện lạ, đây chính là công pháp chấn phá của Hợp Hoan Cốc, là thứ khiến cho Hợp nhỏ Cốc xuất hiện Tôn cấp cường giả, nào có phải là phẩm vật đầu. “Hừm, mị công hà, nếu muốn thử công kích tinh thần, vậy thìđỡ cái này đi!” Từ Phong cười nhạt, sau đó..... “Bùng!!!!” Từ người Từ Phong chợt tỏa ra một luồng sát khí băng hàn tràn ra ngoài giống như nước vỡ đê, sát khí giống như ngưng lại thành thực chất khiến cho mọi người xung quanh không khỏi cảm điều khó thở, nhưng cũng chỉ đến vậy thôi. Lăng Nguyệt Lam đứng mũi chịu sào là người cảm thấy rõ ràng nhất, cảm giác khó thở của mọi người xung quanh so với nàng còn dễ chịu chán. Chỉ thấy sát khí kinh khủng trực tiếp đập vào người nàng, về mị hoặc chứng sinh trong nháy mắt bị cô vùi, trước sát khí kinh đây của Từ Phong, nàng cảm giác giống như mũi trong cơ thể đang đông lại, trong mắt hiện lên ảo giác giống như là đang đứng giữa núi thấy biển màu vậy. Lấy hết sức lực, Lăng Nguyệt Lam hét lên một tiếng, khí thể của một Tướng cấp tam phẩm bùng phát lên, Tướng cấp võ giả có thể được coi như là cao thủ, khí thể nào có phải là chuyện đùa. Trong nháy mắt, Lăng Nguyệt Lam liền khôi phục sự tỉnh táo, nhưng mà.....cũng chỉ là trong nháy mắt. Vừa khôi phục tỉnh táo, Lăng Nguyệt Lam còn chưa kịp làm ra hành động có theo, đã thấy sát khí của Từ Phong bộc phát, nếu như trước khí nó giống như là một cơn sóng triều sát khí, thì nay, nó có thể ví như sóng thần. Tất cả mọi người chợt thấy sát khí biến mất như chưa từng có gì xảy ra, nhưng Lăng Nguyệt Lam lúc này, cả người tím tái lại, khuôn mặt vụn vỡ, sùi bọt mệp ngã gục xuống đất co giật, khiến mọi người không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra. Hai vị lão tổ Lâm-Lăng gia không khỏi kinh hãi nhìn nhau, thực lực đạt tới Vương cấp là một sự tăng vọt về chất, tinh thần lực của hai người đủ mạnh để có thể cảm nhận được sát khí của Từ Phong, vừa rồi đã tập trung có đọng lại, hóa thành một công kích vô hình đánh lên Lăng Nguyệt Lam, có thể dùng sát khí ngưng thực phá tan mị công danh bất hư truyền của Hợp Hoan Cốc, sau đó sinh sinh chấn một Tướng cấp tam phẩm võ giả biến thành ngu ngốc, vậy được sát khí kinh khủng bậc nào, phải giết bao nhiêu người mới có được sát khí như vậy? Hai vị lão tổ không hen mà có cùng chung suy nghĩ, người này, cực kỳ nguy hiểm, không thể để cho hắn sống được! - Nhiệm vụ tùy chọn hoàn thành Nội dung: Giành chiến thắng giúp Vương gia, Thường 50% kinh nghiệm, vũ khí phòng ngự ngẫu nhiên. Từ Phong nở một nụ cười dưới lớp mặt nạ: “Đừng nghĩ rằng người là nữ nhân thì ta sẽ nương tay. Ta luôn luôn loại bỏ mọi thứ ngăn đường, bất kể nó là gì!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Trở mặt

Thực ra, việc tham gia cuộc ti thi này đối với Từ Phong ngày từ đầu đã là một việc nhảm nhí rồi, nếu không phải vì phần thưởng nhiệm vụ, hẳn cũng lười vác xác vào đánh nhau với một đám người yếu hơn hẳn rất nhiều, gần như không có chút tinh thứ thích nào cả. Cuối cùng thì đến cả bản thân cuộc ti thi cũng là nhảm nhí, thử nghĩ xem, làm gì có cuộc ti thi nào mà diễn biến giống như trò hề thế này không?

Nhưng mà thắng là thắng, dù gì Từ Phong cũng hoàn thành nhiệm vụ rồi, có lẽ đến lúc để sự việc đó xảy ra rồi.

“Từ Phong, có một đám nhân mã đang tiến gần tới nơi này, trong đó có vài tên Vương cấp, có một cửu phẩm Vương cấp dẫn đội, chúng ta làm gì bây giờ, có cần ta tiễn đám đó đi chơi Địa phủ một vòng không?” Bất thành linh, thanh âm của Hồ Phi Nguyệt vang lên bên tai hắn, nhưng không một ai xung quanh có thể nghe thấy. Đối với thủ đoạn này của nàng, Từ Phong hẳn không lạ lắm, nghe nói là cái gì đó liên quan tới không gian pháp tắc của thánh cấp vô giả, hẳn cũng không có để ý nhiều, hiện tại tu vi của hắn còn lâu mới đủ để chạm đến thánh cấp, quan tâm nhiều thứ đó để làm gì.

“Chặc!”

Đúng như những gì hắn đoán, ngày từ lúc hắn giết chết Lâm Văn Vinh, không có lí nào Lâm-Lăng hai vị lão tổ không để ý tới thực lực của hắn, và với nhân quang của hai người đó, không khó khăn gì trong việc đoán được thực lực cử Vương cấp của Từ Phong. Ngày từ ban đầu, Từ Phong hẳn đã nghĩ rằng hai nhà Lâm-Lăng rất có thể sẽ ra tay, động thủ với Vương gia, thứ nhất bởi vì họ có lợi thế về nhân lực, thứ hai, còn có cơ hội nào loại trừ Vương gia tốt hơn thế này hay không, tới tham gia ti thi đương nhiên là tinh anh của gia tộc, cả gia chủ lẫn Vương Tề Thiên lão tổ đều có mặt, chỉ cần quét sạch là có thể tuyên cáo Vương gia diệt vong, quá nhiều lợi thế như vậy, nếu là Từ Phong thì hẳn cũng không ngần ngại mà ra tay.

Cho đến khi Từ Phong xuất hiện, sự xuất hiện của hắn chắc chắn sẽ là trở ngại cho hai nhà, bởi vì kể cả chiến lực tầm thấp từ Tướng cấp trở xuống của hai nhà có thắng, thì kết quả vẫn phụ thuộc vào nấy cao thủ Vương cấp giao chiến với nhau, nói đùa sao, chỉ cần sót lại một Vương cấp là đủ làm thất toàn bộ người của phe khác rồi, thắng thua của đám Tướng cấp Su cấp ngược lại lại không quan trọng. Vậy mà bây giờ lại có một Từ Phong thỉnh linh ra mặt, có chiến lực Vương cấp, lại còn về phe của Vương gia nữa, chắc chắn hai nhà Lâm-Lăng sẽ có động thái gì đó đối với hắn.

Chỉ là khiến hắn khó hiểu đó là mặc dù để lộ thực lực, nhưng hai nhà Lâm-Lăng vẫn giữ bình tĩnh, đúng hơn là bình tĩnh tới mức đáng ngờ, không khỏi làm hắn nảy ra một ý nghĩ, phải chăng bọn chúng có viện binh? Lợi dụng lúc không có người để ý, hẳn liền báo Hồ Phi Nguyệt dạo một vòng rộng quanh khu vực cuộc ti thi diễn ra, lấy tinh thần lực cấp bậc Thánh Hoàng của nàng, bắt kể một động tĩnh nhỏ nào cũng không thể qua mắt được nàng, chưa kể đến thực lực thực tế của nàng cũng đã khôi phục lại tới Tôn cấp, ngược lại không có nguy hiểm gì đáng nói, chẳng lẽ ở cái Liên thành có thực lực rách nát này sẽ xuất hiện Thánh cấp cường giả ư?

Hồ Phi Nguyệt đi nhanh về nhanh, không mất bao lâu liền có kết quả cho Từ Phong, và quả thật đúng như những gì hắn đã đoán, hai nhà Lâm-Lăng đích thị là có viện binh, vài tên Vương cấp, lại còn có cả Vương cấp cửu phẩm, đừng nói là chỉ có hắn cùng với Vương Tề Thiên, có gặp hai lần như thế cũng khó đỡ được một kích của Vương cấp cửu phẩm. Phải biết võ đạo càng lên cao càng khó, ở những cảnh giới thấp như Sư cấp Sĩ cấp thì chênh lệch phẩm giai không quá lớn, có thể dùng thủ đoạn khác bù đắp lại, đến Tướng cấp thì chênh lệch bắt đầu lớn, còn đến Vương cấp Tôn cấp, chênh lệch mỗi phẩm giai là cả một vấn đề, Vương cấp Ngũ phẩm cũng đã đủ để hành chết Vương cấp tam phẩm trở xuống rồi, Vương cấp tứ phẩm mà không có thủ đoạn lại hại ti thi cũng chỉ có nước ngậm hánh, hơn nữa đây lại còn xuất hiện vài Vương cấp cùng một tên Vương cấp cửu phẩm.

Khẽ mấp máy môi, Từ Phong thì thào: “Không cần, nàng mau trở về chỗ ta đi, ta đã xong việc ở đây rồi, cứ để bọn họ chó cắn chó, chúng ta rời khỏi đây, thuận tiện có lẽ sẽ dạo qua báo khổ của mấy đại gia tộc này một chút.” Hẳn cũng không sợ Hồ Phi Nguyệt không nghe được, tinh thần lực cấp Thánh Hoàng nào phải trở đùa, mặc dù hắn không rõ tại sao lại phản chia Thánh cấp, Thánh Giả, Thánh Hoàng loạn hết cả lên như thế, nhưng hiện tại đó không phải mối quan tâm của hắn.

“Được, vậy chúng ta biến thành đạo tặc đi cướp bóc một hồi vậy!” Quà nhiên, Hồ Phi Nguyệt nghe rất rõ mấy lời hắn nói, nàng hẳn hoan trà lời.

Từ Phong đang định xuống khỏi lối dài, chợt nghe thấy hai tiếng hừ lạnh, bản năng hắn cảm thấy nguy hiểm, *Thuần bộ* được ti triển, cả người hắn hóa thành một đạo bóng mờ biến mất tại chỗ.

“Ảm!!”

Chỉ hần đang đứng bất chợt nổ tung, đất đá cuồng loạn bắn tung lên trời, thân ảnh Từ Phong xuất hiện ở một chỗ không xa, đưa mắt nhìn lại, liền thấy đằng sau màn khói bụi, thân ảnh hai vị lão tổ Lâm gia và Lăng gia đang đứng đó, trên tay mỗi người đều cầm một kiện Huyền khí, lần lượt là một thiết chùy và một ngọn thương, trùng hợp thay, đều nện lên chỗ hắn vừa mới đứng.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của đám người Vương gia, Lăng gia lão tổ hét lớn một tiếng: “Động thủ!” sau đó tung mình tới, ngọn thương trên tay lấp lánh ánh sáng màu lục sắc, đâm thẳng vào Vương Tề Thiên, để lại một mình Lâm gia lão tổ đối mặt với Từ Phong. Tộc nhân của hai nhà Lâm-Lăng cũng đều ở tại xống len, hai nhà liền thủ bắt đầu chém giết người của Vương gia, đương nhiên, Vương gia cũng không yếu thế, ngay lập tức chống lại, nhất thời mọi thứ loạn thành một đoàn.

Lão tổ Lâm gia nhắc thanh thiết chùy lên tay, niệm nói: “Có lẽ việc người nhen hổi hận nhất trong cuộc đời đó là về phe Vương gia!”

- Tên: Không rõ.

Chủng tộc: Nhân loại.

Vương cấp tứ phẩm

Nhân nhện: 81462

Thế lực: 79031

Lực lượng: 77666

Tinh thần: 40457

Linh lực: 59358

“Cho ta li do để hối hận đi.” Từ Phong cười lạnh.

“Bởi vì người sẽ bỏ mạng tại đây ngày hôm nay!” Lão tổ Lâm gia hét lên, thân hình chớp động, trong nháy mắt xuất hiên trên đầu Từ Phong, cây thiết chùy lấy khí thể lõi đỉnh vạn quân nện xuống, nếu bị nện vào người thì trăm phần trăm sẽ biến thành một đám cặn bã. Nhưng mà, Từ Phong hẳn sẽ dễ dàng bị đánh trúng sao?

“Keng!”

Một âm thanh giống như tiếng kim loại va vào nhau vang lên, lão tổ Lâm gia chợt cảm thấy cánh tay tê rần, chỉ thấy Từ Phong giro tay tay lên, trực tiếp chụp vào thiết chùy, sinh sinh chặn đứng nó lại, hai chân Từ Phong dưới sức ép khổng lồ lún sâu xuống mặt đất.

Quản áo trên người Từ Phong vốn chỉ là vài vớ bình thường, cũng không phải loại tài liệu quý giá gì, ngay lập tức liền bị xé rách, biến thành từng mảnh vụn rơi xuống, để lộ ra cơ thể với từng thớ cơ bắp hoàn mĩ của hắn, và đương nhiên, cánh tay được bóc gắp kì dị của hắn cũng được phơi bày.

Tròng mắt của lão tổ Lâm gia co rút lại, hắn bất chợt cảm thấy có điều gì đó không ổn.

“Khắc khắc khắc, là ai sẽ chết cơ?” cười lạnh một tiếng, cả người Từ Phong chợt bùng lên sát khí kinh người. Lúc trước chỉ là suy đoán, nay thật sự cảm nhận được sát khí giống như thực chất của Từ Phong, Lâm gia lão tổ không nhận được mà thất thần một chút, quá kinh khủng, Lăng Nguyệt Lam bị biến thành ngu ngốc cũng không có gì là khoa trương cả.

Nhưng mà chưa kịp nghĩ thêm được điều gì, Lâm gia lão tổ liền chứng kiến một cảnh tượng có thể nói là kì dị nhất trong cuộc đời của mình. Chỉ thấy trên người của Từ Phong xuất hiện một lớp giáp màu trắng giống như là xương cốt, mọc ra bao phủ lấy toàn bộ cơ thể, nhưng mà từng đó vẫn chưa thấm vào đâu, từ trên vai của hắn, bốn cây cốt thủ không biết từ đâu mọc ra, xuyên thẳng qua da thịt của hắn, bốn cây cốt thủ dính đầy máu tươi liền ngay lập tức được một thứ vật chất màu trắng bao phủ, trong nháy mắt tạo thành bốn cánh tay không khác gì so với hai cánh tay trước kia của Từ Phong.

“Thiên Ma Hóa Thân!” Từ Phong khẽ rì lên, hai bàn tay đang đó lấy thiết chùy liền cong lại, móng vuốt sắc bén đâm vào thiết chùy, trực tiếp móc thành mấy cái lỗ sâu, hắn hét lên một tiếng, hai tay dùng lực kéo ngược lại về phía mình.

Nói thì chậm nhưng mọi thứ diễn ra thì nhanh, Lâm gia lão tổ còn chưa kịp hỏi thần, đã thấy một lực lượng mạnh mẽ không gì sánh nổi kéo mình về phía trước, đón chờ lão là bốn quyền đầu xé gió công tới.

“Bốp!”

Bốn quyền đầu nhắm thẳng ngực Lâm gia lão tổ, cùng lúc nện vào, lực lượng cường đại ngay lập tức đập lõm lồng ngực lão, có thể nghe thấy tiếng rãc vang lên, phun ra một ngụm máu, thân hình lão giống như đạn pháo mà bắn ngược lên trời.

Thế nhưng mà, Từ Phong hẳn vẫn chưa xong, trong trạng thái *Thiên Ma Hóa Thân*, toàn bộ cơ thể hẳn chứ không chỉ có mỗi mấy cánh tay là được cường hóa, tốc độ của hẳn không đủ, nhưng dùng phản lực thì vẫn được a. Hai chân nhảy mạnh, chân cho đất đá bên dưới nổ tung, thân hình Từ Phong như một tia chớp, trong nháy mắt bắt kịp với Lâm gia lão tổ đang bay lên trời. Hẳn ở trên không trung xoay người một cái, tung ra một cước, trực tiếp đập thẳng vào xương sống lưng của Lâm gia lão tổ, một tiếng “rắc” giòn tan vang lên, thân hình của lão đang bay lên trời liền thay đổi hướng đi đến 180 độ, quay lại bắn xuống mặt đất như lưu tinh.

Lâm gia lão tổ đập mạnh thân mình xuống lối đi, nện cho nham thạch cứng rắn bên dưới vỡ nát. Từ Phong chưa đạt tới Vương cấp, đương nhiên không thể ngự không phi hành, hẳn từ trên trời rơi xuống, ba nắm tay của hẳn siết chặt lại, nhắm trúng Lâm gia lão tổ vừa rơi xuống mà oanh tột.

Nếu Lâm gia lão tổ vừa rơi xuống chỉ chân cho nham thạch của lối đi vỡ ra thành một cái hố nhỏ, thì Từ Phong lao xuống trực tiếp tạo thành một vụ nổ, nghiền nát lối đi thành một đám đá vụn, có thể thấy lực đạo của hẳn kinh khủng ra sao.

Vụ nổ lớn khiến sự chú ý của tất cả mọi người bị lôi kéo hết về bên này, nhất thời liền dừng việc giao chiến lại. Khiêu bại tan đi, Từ Phong đứng trên đỉnh đồng gạch vụn, dưới chân hẳn là một đám máu thịt bầy nhầy không ra một cái hình thù gì, thân hình cao lớn cùng với sáu cánh tay được bọc kín trong lớp giáp cốt, toàn thân toa ra khí thế bức người, kết hợp với hình dạng kì lạ, hẳn giống như ác ma hàng lâm khiến mọi người không khỏi sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chiếm)Net**.

Chương 100: Bỏ rơi Vương gia

Từ Phong há miệng thở ra một ngụm troc khí, mấy bàn tay nắm lại phát ra mấy tiếng rãc rãc.

“Thiên Ma nhất tộc, quả nhiên mạnh hơn con người rất nhiều, tại sao năm xưa bọn chúng lại thua được nhỉ?”

Giao chiến với Vương cấp vô giả không phải là việc mà Từ Phong chưa từng làm, nhưng thực sự giao chiến với Vương cấp cường giả với 100% thực lực thì đây là lần đầu tiên hẳn thực hiện được, đương nhiên, trừ những lúc luyện tập với Hồ Phi Nguyệt ra. Trước kia, thực lực của hẳn so với hiện tại cũng chỉ kém tầm một hai thành, nhưng khi đó hẳn đang trong trạng thái tiền hóa huyết mạch, *Thiên Ma Hóa Thân* của hẳn lại phụ thuộc vào nồng độ huyết mạch, dẫn đến cuộc chiến dai dẳng với Y Mộng Lăng cùng Trần Đông. Và lại, với lực lượng bản thân đột ngột tăng mạnh, hẳn mặc dù có khả năng thích ứng cao cũng không thể nào ngay lập tức mà vận dụng chúng một cách thích hợp được.

Nhưng xưa đâu bằng nay, tiến hóa huyết mạch đã hoàn thành, Từ Phong hẳn thực sự trở thành Thần Huyết Thiên Ma, *Thiên Ma Hóa Thân* ở vào trạng thái mạnh nhất có thể, hơn nữa, hẳn đã trải qua quá trình tập luyện kỹ cực với Hồ Phi Nguyệt, với năng lực thích ứng, hẳn dễ dàng làm chủ được thực lực của bản thân sau khi hóa thân, đồng thời nghỉ ra vô số ứng dụng cho thực lực mạnh mẽ của bản thân.

Kinh nghiệm chiến đấu là một món quà vô giá đối với Từ Phong, mặc dù kiếp trước bản thân hẳn hay kẻ thù của hẳn mạnh còn không bằng một tên Sĩ cấp của kiếp này, nhưng việc đặt bản thân vào nguy hiểm và chiến đấu đã vô hình chung tạo cho hẳn một bản năng chiến đấu đáng sợ, giúp hẳn thích ứng với vô số chiến pháp khác nhau.

Nếu nói thứ mạnh nhất của Từ Phong sau khi sử dụng *Thiên Ma Hóa Thân* thì đó chính là lực lượng cùng với khả năng phòng ngự của hẳn. Với lớp giáp cốt đến Địa giai Huyền khí chém còn không vỡ, hẳn sở hữu một khả năng phòng thủ vô cùng mạnh mẽ, đương nhiên, Huyền khí kết hợp với vũ kĩ thì lại là một chuyện khác hẳn, uy lực so với Huyền khí bình thường đâu chỉ hơn có vài lần. Thủ có giáp cốt, công có lực lượng cường hẳn, nếu nói hẳn chính là một kiện vũ khí hình người thì cũng không sai biệt lắm.

Giao chiến với Vương cấp, đặc biệt lại là một Vương cấp tứ phẩm không có dễ, nhưng mà nếu là công kích bất ngờ thì sao. Với bản năng chiến đấu của mình, ngay khi nhìn thấy đối thủ là Lâm gia lão tổ, hẳn rất nhanh liền nghĩ ra đối sách. Ngay khi Lâm gia lão tổ tấn công, Từ Phong có thể né tránh không quá khó khăn, nhưng hẳn lại không làm như vậy. Sử dụng sức lực mạnh mẽ của hai cánh tay, hẳn bắt lấy cây thiết chùy, cùng lúc đó, *Thiên Ma Hóa Thân* được kích hoạt, sau đó chưa kịp để đối phương hoàn hồn, hẳn lợi dụng lực lượng của bản thân, phản kích ngay lập tức. Mọi thứ đều được Từ Phong tính toán trong nháy mắt, mọi hành động đều phải diễn ra tron tru không có chút vướng mắc nào, chỉ có như vậy mới tạo được hiệu quả bất ngờ mà Từ Phong muốn.

Đáng thương cho Lâm gia lão tổ, 10 thành chiến lực còn chưa dùng đến 3-4 thành, đã bị liên hoàn kẻ của Từ Phong khiến cho bất ngờ, liên tiếp không kịp phòng bị mà lãnh trọn mấy quyền toàn lực của Từ Phong. Đòn đầu tiên đánh gãy toàn bộ xương sườn của lão, chân cho trái tim lão nổ tung thành thịt vụn, đòn thứ hai ở trên không trung trực tiếp cắt đứt xương sống lưng của lão, đồng thời đã bạo hai lá phổi, nhưng vẫn chưa hết, mặc dù đã chết chắc rơi xuống đất, Từ Phong vẫn đuổi theo, bồi thêm một kích cuối cùng, có thể nói là hơi quá tay, nhưng đáng nào thì hẳn cũng sẽ rơi xuống, tại sao lại không bồi thêm một kích?

Nhưng không ngờ hành động ngẫu nhiên của Từ Phong lại tạo ra hiệu quả oanh động đến vậy, đến chính hẳn tính toán liên hồi nhưng cũng không nghĩ đến kết quả này.

“Nhìn cái gì mà nhìn, còn ai muốn đánh thì nhào lên đây đi, ta xử lí luôn một thể cho gọn!” Từ Phong quát.

Một lão tổ cao cao tại thượng trong nháy mắt bị làm thịt, người nói bọn ta đang nhìn cái gì hả? Tất cả mọi người xung quanh không nhìn được mà mẩn thảm. Cũng không thể trách Từ Phong được, lão tổ trong mắt hẳn cũng chả là cái đĩnh gì, nếu đã không coi người ta ra gì, thì chết hay sống nó quan trọng sao.

Tuy Từ Phong nói thế, nhưng tộc nhân của hai nhà Lâm-Lăng chi biết nhìn nhau mà đứng yên, có cho để thêm một cái mạng nữa cũng không có ai dám lên, phải biết lão tổ của bọn họ lúc này đã biến thành thịt bằm viên tươi sống nằm ở dưới đất a, nào có ai chịu đi lên để biến thành thịt bằm viên nữa đâu.

“Từ Phong tiểu hữu, mau giúp ta!!!” Vương Tề Thiên lúc này rất không mặt mũi mà hô lên.

Lăng gia lão tổ liền cuống quýt rời khỏi Vương Tề Thiên, nếu Từ Phong mà ra tay, kết hợp với Vương Tề Thiên có chiến lực không thua kém gì lão, hai đánh một không chột cũng què, chưa đợi viện binh tới thì có khi lão đã biến thành một cái xác nằm dưới đất rồi. Mang theo tâm lí sợ hãi, Lăng gia lão tổ ngay lập tức thôi lui, theo sau là đám tộc nhân hai nhà Lâm-Lăng gia.

Vương Tề Thiên lau đi vết máu trên khóe miệng, cất tiếng cười ha ha: “Mọi thứ không theo kế hoạch, cảm giác thế nào hả?”

Lăng gia lão tổ chỉ hừ lạnh một tiếng mà không nói gì, cứ chờ xem, chỉ một lát nữa thôi, viện binh của lão sẽ tới nơi, đến lúc đó thì không biết là ai chết về tay ai đâu.

Từ Phong vốn không định nhắc nhớ gì Vương Tề Thiên về đám viện binh chuẩn bị đến, nay nhìn cái bộ dáng đác ý giống như thế mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của lão, hẳn lại càng ngửa mặt. Hẳn nhận lời giúp Vương gia không phải vì mấy viên Linh thạch vỡ vụn đó, mà chỉ bởi vì phần thưởng của nhiệm nay nhiệm vụ đã xong rồi, Vương gia với hẳn vốn không thân không quen, hẳn cũng lười để ý tới vận mệnh của nhà bọn họ.

Một bóng trắng nho nhỏ chợt nhảy lên vai Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt trong dạng hồ ly ghé vào tai hẳn thì thầm: “Bọn chúng tới rồi, chúng ta rời khỏi đây?”

Khẽ gật đầu một cái, Từ Phong mặc kệ ánh mắt kì quái của tất cả mọi người, tung người nhảy lên cây, trong nháy mắt liền chạy mất dạng, chỉ để lại đằng sau một câu: “Lăng gia có viện binh!”

Niệm tình bản thân hẳn cùng Vương Bảo Nhi có chút quen biết, hẳn quyết định cảnh báo sơ qua một ít, nhưng báo hẳn quay lại chiến đấu cùng, nằm mơ đi. Giết người mặc dù cũng được nhận kinh nghiệm, nhưng với một người đang dành từng chút từng gian một để lên level như hẳn, giết người xa xa mới hiệu quả bằng với làm nhiệm vụ, chẳng hạn như vừa rồi, hẳn gần chết một Vương cấp tứ phẩm, hẳn cũng chỉ được nhận 5% kinh nghiệm, quá ít. Đừng nhìn hẳn giết chết Lâm gia lão tổ để đáng như vậy, nếu không phải đánh bất ngờ, thì mới trong huyết chiến là không thể tránh khỏi.

Đương nhiên hẳn cũng có thể nhờ Hồ Phi Nguyệt giúp sức, với thực lực của nàng, chỉ cần thoáng động một cái là có thể vô hiệu hóa cả đám, hẳn chỉ cần ra tay giết như giết gà mổ lợn là được. Bản thân hẳn cũng không có quan tâm lắm tới việc sử dụng thủ đoạn để đạt được mục đích, nhưng trong vấn đề phải nhờ đến giúp sức của Hồ Phi Nguyệt, lòng tri tôn của một nam nhân trong hẳn trời dậy, trừ khi là bất đắc dĩ, hẳn không muốn phải phụ thuộc vào nàng ta quá.

Hồ Phi Nguyệt tạm thời không phải nữ nhân của hẳn, nhưng hẳn đã xác định trong lòng rồi, chỉ thiếu thời cơ chín muồi mà thôi. Từ Phong hẳn không phải người theo chủ nghĩa đại nam tử, nữ nhân của hẳn càng mạnh thì càng tốt, có thực lực tự bảo vệ mình, nhưng chung quy việc dựa hơi nữ nhân của mình cũng không phải là việc hẳn muốn làm.

Trạng thái *Thiên Ma Hóa Thân* không có thời gian hạn định, mà phụ thuộc vào linh lực của Từ Phong, chừng nào linh lực của hẳn còn đủ để duy trì hình thái biến thân, thì hẳn còn có thể sử dụng. Nghe thì có vẻ bá đạo, nhưng trong chiến đấu, linh lực từng chút từng chút một đều phải sử dụng để cường hóa cơ thể, sử dụng vũ kĩ bí thuật, nên *Thiên Ma Hóa Thân* cũng có thể coi là có một thời gian hạn chế nhất định.

“Rắc! Rắc!”

Lớp giáp cốt trên cơ thể Từ Phong vô vận trên đường đi, bốn cánh tay cùng vô thành mảnh vụn mà biến mất, hẳn giải trừ trạng thái biến thân, sau đó *Nguy trang* cùng *Liễm tức* lại được kích hoạt, thân hình hẳn dần dần mờ đi sau đó biến mất. Mặc kệ số phận của Vương gia ra sao, Từ Phong lúc này có một mục tiêu khác, báo khổ của tam đại gia tộc.

Trước mắt thì tình anh của tam đại gia tộc đều tập trung hết ở bên trong son cốc cạnh mộ linh thạch, phủ đệ của họ ngược lại canh gác sẽ trở nên lỏng lẻo. Không biết mấy gia tộc này liệu sẽ sở hữu nhưng bảo vật gì, nhưng tốt xấu gì thì Từ Phong hẳn không sử dụng được thì có thể hiến cho hệ thống đổi lấy trị giá nguyên liệu a.

Vương gia khẳng định là sẽ không có kết quả tốt, nhưng Từ Phong nghĩ thế nào lại chặc lưỡi một tiếng, bỏ qua cho báo khổ của bọn họ, có lẽ là một chút xu lương tâm của hẳn đang cắn rứt a. Trở về Liên thành, Hồ Phi Nguyệt tùy tiện tìm lấy một người, dùng tinh thần lực của mình khiến cho người này rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, hỏi han một lúc liền biết được nơi đặt phủ đệ của Lâm-Lăng hai nhà.

Lăng gia đặt phủ đệ ở ngay trong Liên thành, trong khi phủ đệ của Lâm gia lại ở bên ngoài thành giống như Vương phủ. Lẽ đương nhiên, Lăng gia báo khổ trở thành nạn nhân đầu tiên của hai người.

Với cước trình của Từ Phong, không mất bao lâu trước khi hai người bọn họ lên được vào Lăng phủ, Hồ Phi Nguyệt lại gọi thủ đoạn cũ, ép hỏi một tên hộ vệ trong phủ nơi của báo khổ. Đối với năng lực thời miên cường hẳn này của Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong cũng lười chả muốn hỏi cặn kẽ, rằng ta là Thánh cấp cường giả, thủ đoạn đấy rồi, có làm được đến vậy thì hẳn cũng không ngạc nhiên.

Bảo khố của Lăng gia được canh gác bởi hai vị trưởng lão, tu vi Tướng cấp cứu phẩm đại viên mãn, đặt ở trong Liên thành cũng có thể coi là chiến lực đỉnh cấp. Chỉ rất tiếc người mà bọn họ phải đối mặt đó là Từ Phong, chỉ là hai lượt sử dụng *Thần bộ* cùng hai lần vung tay, hẳn trực tiếp vật luôn đầu của hai vị trưởng lão đang ngồi trước cửa bảo khố giống như vật hoa quả trên cây vậy.

Cửa vào bảo khố Lăng gia là một tấm kim loại dày không biết bao nhiêu, ở trên có khắc trận văn phức tạp, hiển nhiên là có tác dụng bảo vệ, mà để có thể chịu được áp lực của trận văn, tài liệu làm nên cánh cửa này hẳn cũng thuộc hàng trân phẩm. Thế nhưng, đó lại là một lỗ hổng lớn.....

Từ Phong nhìn cánh cửa kim loại khổng lồ trước mặt, cười khẩy một tiếng, hai bàn tay liền đặt lên trên nó. Chỉ thấy từ hai bàn tay hắn lóe lên vô số tia lửa điện màu đỏ, nhanh chóng bao trùm lấy toàn bộ cánh cửa, sau đó dưới một tốc độ mất thường có thể nhìn thấy, toàn bộ cánh cửa không ngừng co rút lại, cuối cùng biến thành một khối kim loại lớn méo mó nằm dưới đất.

Cánh cửa được làm từ nguyên liệu cao giai, đối với chức năng *Chuyển đổi* của hệ thống thì đó chính là một đồng lớn trị giá nguyên liệu a. Mặc dù không biết tài liệu tạo nên cánh cửa là gì, nhưng hẳn cũng đã lấy được đến tận 7000 điểm trị giá nguyên liệu, đây là một bút tài phú không nhỏ a, phải biết trước kia thanh Bách Yêu kiếm vốn là Địa giai Huyền khí mà Từ Phong hẳn cũng chỉ rút được có 5000 điểm trị giá nguyên liệu mà thôi.

Hắn cũng lướt không muốn tìm hiểu ti lệ quy đổi nguyên liệu ra điểm trị giá nguyên liệu của hệ thống ra sao, hẳn chỉ cần nó hoạt động tốt là được. Cánh cửa kim loại sau khi bị Từ Phong rút hết tinh hoa, chỉ còn lại phần kim loại thông thường, liền không chịu được áp lực của trận văn, bị ép lại thành một khối kim loại lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Thương thiên hại lí

Cánh cửa kim loại đó chỉ là che chắn cho một thông đạo đi xuống lòng đất, chứ không phải như Từ Phong tưởng tượng ban đầu, mà nghĩ lại thì cũng phải, xây dựng bảo khố ở trên mặt đất, thật sự rất khó mà có thể canh gác được, phải biết võ giả dù chưa tới Vương cấp có thể phi hành, nhưng với khí lực cường hãn thì chuyển tình trời tường eo nóc nhà rất là đơn giản, xây dựng dưới lòng đất vừa giải quyết được vấn đề này, lại vừa kín đáo bí mật, thật là nhất cử lưỡng tiện mà.

Thông đạo sâu hun hút đâm xuống lòng đất không chút ánh sáng, mọi thứ đều tối đen như mực tới mức còn không thể nhìn thấy ở trước mặt mình một mét có cái gì, nhưng mà đây là đối với người thường, còn đối với Từ Phong thì là một chuyện khác. Chức nghiệp phụ của Từ Phong đó là “Thợ săn bóng đêm”, không phải ngẫu nhiên mà nó có thêm hai chữ “bóng đêm” vào trong cái tên, ngoài việc hắn trở nên mạnh mẽ hơn vào buổi tối, chức nghiệp này còn tặng cho hắn một món quà nhỏ nhoi nữa, đó là thị lực trong bóng tối.

Võ giả so với người bình thường thì không khác gì siêu nhân, thị lực vô sở hữu cơ thể mạnh tới mức phi nhân loại, cho đến năng lực mạnh mẽ, lẽ đương nhiên thì các giác quan của bọn họ đều được nâng cao hơn so với người thường không biết bao nhiêu lần. Bản thân võ giả cũng có năng lực nhìn trong đêm, nhưng giới hạn trong tu vi mỗi người, tầm nhìn ban đêm cũng rất hạn chế, so với ban ngày thì khác biệt một trời một vực, võ giả cao giai thì thường sử dụng tinh thần thực cường đại của mình để nhận biết xung quanh, ngược lại không sử dụng tới con mắt nhiều.

Thị lực trong bóng tối của Từ Phong vào buổi đêm không khác gì so với lúc ban ngày, thậm chí còn vượt trội hơn, kể cả không có một chút ánh sáng nào cũng không ảnh hưởng tới tầm nhìn của hắn. Quang cảnh trong thông đạo rất nhanh hiện lên trong mắt Từ Phong, đó là một chiếc cầu thang dài dẫn sâu xuống lòng đất, cũng không biết là sâu tới bao nhiêu nữa.

Hồ Phi Nguyệt hóa thành nhân dạng, nhìn ngó một chút rồi nói:

“Bên dưới thông đạo này thật sự là bảo khố của Lăng gia sao?”

“Chắc là không thể sai được, bên ngoài có tận hai trưởng lão tu vi Tướng cấp cứu phẩm, luận chiến lực có thể coi là nhất lưu của gia tộc rồi, nếu đây không phải bảo khố thì đến ta cũng không tin được.” Từ Phong nhún nhát nói, sau đó từ trên này xuống, trực tiếp bỏ qua cái thứ được gọi là bậc thang mà lao thẳng xuống thông đạo. Hẳn cũng không quan tâm tới việc Hồ Phi Nguyệt có nhìn thấy hay không, với tinh thần lực mạnh đến mức khiến người khác muốn thổ huyết của năng, đứng nói là cái thông đạo nhỏ bé này, kể cả có rộng như một núi cả Lăng phủ này thì rằng cũng có thể cảm nhận được.

Cũng không biết là đã đi sâu xuống bao nhiêu, khi chân Từ Phong chạm đất thì đã không còn nhìn thấy được cửa vào thông đạo nữa, Hồ Phi Nguyệt cũng ngay lập tức rơi xuống phía sau hắn.

“Nơi đây thiếu đường khí trầm trọng, tu vi thấp ở dưới này chẳng bao lâu sẽ ngất xỉu sau đó bỏ mạng a.” Hồ Phi Nguyệt hít hít mấy hơi rồi nói.

Ngay khi đặt chân xuống đây, Từ Phong đã nhận ra điều này, nhưng cũng không ảnh hưởng tới hai người là bao, một người thì tu vi phi phạm, có nhận thử vài ba ngày cũng vẫn sống thoải mái, một người thì chỉ cần vẫn còn linh lực, không cần thở cũng chẳng chết được, thiếu đường khí hay không không quan trọng.

Nhưng mà vấn đề không nằm ở đó, vấn đề ở chỗ, hai người đều cùng ngửi thấy một mùi tanh tanh, mùi máu tươi!

Thông đạo kéo dài xuống đây là hết, phía trước mặt hai người là hai ngã rẽ, mùi máu tươi mãnh liệt đang thoát ra từ con đường phía bên phải, hai người thoáng trao đổi ánh mắt, không hẹn mà cùng đi thẳng vào con đường phía bên phải. Càng vào sâu, mùi máu tươi càng trở nên nồng hậu đáng sợ mùi, cuối cùng khiến hai người phải trực tiếp nhận thử đề vào sâu hơn.

Con đường cũng không kéo dài quá, chỉ là khi đi đến cuối con đường, hai người liền có ước muốn phải chi không có tò mò đi vào đến đây. Chỉ thấy cuối con đường là một khoảng không gian lớn, trên tường là hàng chục nhân hình, tất cả đều bị đóng đinh lên trên đó.

Nếu chỉ như vậy thì cũng không có gì, nhưng điều khiến sắc mặt hai người cực kì khó coi đó là mỗi người này đều bị tưới sống lết da, để lộ từng mảng từng mảng thịt dầm dìa máu tươi, ỏ bụng thì bị mở banh ra, nội tạng ruột gan cứ thế lòi thông ra ngoài, điều đáng sợ đó là, những người này, tất cả đều vẫn còn sống!

Phân tích nhân của Từ Phong chợt khởi động, tất cả những người này đều là võ giả, thấp thì là Linh cảnh, cao thì có Sư cấp cứu phẩm, hình như đều bị tưới sống hành hạ biến thành như thế này, sau đó bằng một cách nào đó giữ lại mạng sống của họ, rồi treo lên thế này.

Hồ Phi Nguyệt chợt lẩm bẩm: “Vạn Độc Huyết Chủ!”

“Hà, năng nói cái gì?”

“Vạn Độc Huyết Chủ, một môn bí pháp vô cùng tàn ác đã từng tạo nên gió tanh mưa máu khắp Huyền Linh đại lục mấy ngàn năm trước, không thể ngờ nó lại xuất hiện lần nữa ở đây.”

Dừng một chút, nàng liền nói tiếp

“Đây vốn là một loại bí pháp công kích, đúng hơn là một loại công kích độc tố, thấp phần khủng bố. Nó không phải là bí pháp phải trải qua tu luyện, chỉ cần biết cách sử dụng sơ qua là được, cái chính đó là luyện chế Vạn Độc Huyết Chủ. Luyện chế Vạn Độc Huyết Chủ phải dùng tới người sống để chế luyện, tốt nhất là võ giả, dùng cực hình tra tấn hành hạ tàn bạo nạn nhân, càng khiến nạn nhân đau đớn càng tốt, sau đó dùng độc được đặc biệt khiến cho nạn nhân giữ được một hơi thở cuối cùng chứ không chết ngay. Các nạn nhân chung quy cũng sẽ chết, khi chết sẽ sinh ra những cảm xúc oán hận tiêu cực tới ngút trời, lúc đó loại độc được ban đầu giữ mạng cho nạn nhân sẽ kết hợp với huyết dịch chảy ra, biến thành Vạn Độc Huyết Chủ.

Mặt hàng này không cần quan tâm tới tu vi người sử dụng, chỉ cần biết cách sử dụng là được, uy lực phụ thuộc vào nồng độ huyết dịch chế luyện ra, càng là võ giả cao giai thì uy lực càng lớn, nếu nồng độ huyết dịch đạt tới một mức nào đó, đến cả Thánh cấp cao thủ không đề phòng bị đánh trúng thì cũng thập tử vô sinh!”

Từ Phong không khỏi hít một ngụm khí lạnh, không nhận được hỏi: “Vậy nếu để giết chết một Vương cấp, thì cần phải có huyết dịch của bao nhiêu võ giả?”

“Ít nhất một ngàn Sư cấp! Nhìn xem.”

Theo hường mà Hồ Phi Nguyệt chỉ, Từ Phong có thể thấy có mấy người đã tuyệt khí bỏ mình, huyết dịch trên người họ chảy xuống đất liền như có một lực hút vô hình, chảy vào một cái rãnh, sau đó trôi vào một đố án kì dị khắc trên mặt đất.

“Khi đó án kia chứa đầy máu tươi, một khóa Vạn Độc Huyết Chủ sẽ được tạo ra, nếu muốn tăng thêm phẩm chất của Vạn Độc Huyết Chủ, tập hợp đủ những khóa Vạn Độc Huyết Chủ cấp thấp rồi rèn luyện lại sẽ tạo ra Vạn Độc Huyết Chủ cấp cao.”

Một tiếng nghiêng rặng kèn kện vang lên, Từ Phong nghiêng rặng lại, trong lòng gần dữ. Hắn tự nhận bản thân mình tuyệt đối không phải người tốt, thậm chí nghiêm khắc mà nói, hẳn là kẻ ác 100%, nhưng có như thế nào, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ đến những việc thương thiên hại lí như thế này, một ngàn Sư cấp võ giả phải chịu đủ loại cực hình rồi chết, mà đó là nếu có thể kiếm đủ một ngàn Sư cấp võ giả. Nhìn những người có tu vi khác nhau ở trên tường, Từ Phong hẳn khẳng định là con số người chết để tạo ra một khóa Vạn Độc Huyết Chủ đủ để giết Vương cấp võ giả sẽ còn nhiều hơn thế này rất nhiều.

Tĩnh đến việc Lăng gia xây dựng một nơi bị ản như thế này, chắc chắn việc chế tạo Vạn Độc Huyết Chủ không phải là diễn ra ngày một ngày hai a.

Sát khí Từ Phong tràn ra, hẳn đối ý rồi, không có bảo khố hay cái gì hết, hẳn không có ý định làm người tốt, nhưng Lăng gia khiến hắn động sát niệm thật sự.

Không nói lấy một lời, Từ Phong phất tay, một luồng kinh lực tỏa ra, giết chết tất cả những người bị treo trên tường, sau đó hắn quay người bỏ đi.

Một đường đi ra bên ngoài, Hồ Phi Nguyệt cảm nhận được tâm tình rất không tốt của Từ Phong, cũng không nói gì mà chỉ im lặng đi bên cạnh hắn mà thôi. Ra đến bên ngoài, Từ Phong hít một hơi, không khí trong lành tràn vào phổi khiến hắn tỉnh táo hơn nhiều, nhớ lại những gì vừa mới nhìn, hẳn không khỏi nghĩ tới Diệp Thủy Lan bị bắt đi làm đĩnh ló.

“Nàng nói xem, có phải con người là thứ sinh vật tà ác nhất hay không?”

“Đứng trên góc độ một yêu thú mà nói thì con người đúng thực sự là vô cùng tà ác, chỉ vì theo đuổi mục đích cá nhân mà chuyện gì cũng có thể làm, thậm chí có thể sát hại cả đồng tộc. Yêu thú luôn bị coi là độc ác hung dữ, nhưng trong cùng tộc

không bao giờ có những hành động giống như con người.” Hồ Phi Nguyệt nghĩ một chút rồi nói.

Thở dài một tiếng, Từ Phong lầm bầm: “Nói thật, trước kia ta cũng là nhân loại, chẳng qua trải qua một vài kì ngộ, bản thân ta mới chuyển thành một chủng tộc khác như nàng đã thấy, nhưng bây giờ ta lại cảm thấy may mắn, thật là tốt khi không cùng chủng tộc với giống loài sa đọa như vậy.”

Đối với việc này, Hồ Phi Nguyệt từ chối cho ý kiến, nàng dù đã sống tới mấy trăm năm cũng không thể hiểu được tâm tính của Từ Phong lúc này, nàng hỏi nhỏ: “Vậy chúng ta bây giờ làm gì, có tiếp tục truy tìm bảo khố hay không?”

Ngẩng lên nhìn bầu trời lúc xế chiều, Từ Phong lạnh lạnh nói: “Diệt Lăng gia!”

Hai người cước trình như gió thổi, không mất bao lâu liền trở lại sơn cốc lúc trước, nhưng tất cả những gì còn lại đó là xác chết ngổn ngang, không có một bóng người, lần theo dấu vết để lại, hai người bọn họ tìm đến Vương phủ, lúc này trời đã tối.

Tung người nhảy lên trên nóc nhà, Từ Phong có thể nhìn thấy tất cả tộc nhân của Vương gia, hay nói đúng hơn thì là những người còn sống đều bị gom hết cả lại rồi tụ tập ở ngoài sân. Tổng cộng đếm ra có chừng hai trăm người, trong đó đến tám phần là phụ nữ trẻ con, hai phần còn lại là võ giả, nhưng không hề có lấy một Tướng cấp, Vương Bảo Nhi cũng ở trong đó, Vương Tề Thiên thì không thấy đâu, đoán chừng cũng lánh ít dữ nhiều.

Lăng gia lão tổ lúc này đang vờ cùng cung kính đứng sau một nam nhân có thân hình mập mạp, cùng với bên cạnh là một đám người ăn mặc kì lạ khoảng chừng mười mấy người, dùng *Phân tích nhân* nhìn thoáng qua, Từ Phong có thể đếm được tới 6 tên Vương cấp từ sơ giai đến trung giai, tên mập mạp kia có tu vi Vương cấp cửu phẩm, hiển nhiên đây chính là viện binh của Lâm-Lăng gia hai nhà.

“Trình thiếu gia, đây là toàn bộ người còn sót lại của Vương gia, xin ngài tùy ý định liệu ạ.” Lăng gia lão tổ khúm núm nói.

Tên mập mạp được gọi là Trình thiếu gia kia gật gù: “Làm tốt lắm, không ngờ người lại có thể xử lí gọn gàng Vương gia trước khi bọn ta tới. Mà định liệu gì chứ, toàn bộ nam tử, giết, nữ tử có nhan sắc trở lên gom hết lại, bắt kẻ tuổi tác, cũng đúng lúc Hợp Hoan tổng bọn ta cần bổ sung đỉnh lộ.”

Khoảng cách không xa, hơn nửa thỉnh lục của Từ Phong cũng không phải bình thường, những lời của Trình thiếu gia hẳn nghe rất rõ, hai mí mắt hắn không khỏi giật giật, đỉnh lộ, lại là đỉnh lộ, Hợp Hoan tổng ư? Xác thực đúng là giống như tên gọi.

Từ Phong cười lạnh một tiếng, từ khi Diệp Thủy Lan bị bắt, hắn đối với cụm từ đỉnh lộ luôn đi ứng một cách miễn liệt, Hợp Hoan tổng hay cái gì đi đó cũng được, hắn không quan tâm, nhưng nếu bọn chúng tu luyện sử dụng đỉnh lộ? Mặc kệ bọn chúng chà bao giờ đến đến hắn, hắn muốn giết hết đám người Hợp Hoan tổng trước mặt.

Lí do ư? Từ Phong hẳn cần lí do để giết người sao, hắn luôn những gì mà hắn muốn, chỉ vậy mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 102: Âm sát

Hít sâu một hơi, Từ Phong để nén tâm tình muốn giết người của mình lại. Không ổn rồi, Từ Phong đến bây giờ mới bắt đầu lo lắng, hắn từ khi nào lại có những hành động không giống với chính mình như vậy nhỉ. Hơn ai hết, hắn là người hiểu rõ bản thân nhất, nửa chính nửa tà, không phải người tốt cũng chẳng phải kẻ xấu, những hành động của hắn đều theo ý muốn cá nhân cả, nhưng gần đây, hành động của hắn lại có chút.....rõ ràng.

Không nói đâu xa, nhìn thấy Vạn Độc Huyết Chủ của Lăng gia, nếu là bình thường thì hẳn chỉ bắt ngờ, nhưng đằng này hắn lại phản nộ, đúng hơn là phản nộ đối với những việc tà ác mà Lăng gia đã làm với những võ giả kia, những cảm xúc chính nghĩa đó từ đâu mà ra, hay là hắn chỉ đang đồng cảm với những người có hoàn cảnh hơi chút giống hắn năm xưa mà thôi, phải biết năm xưa hắn cũng bị đem ra tước sống làm thí nghiệm a. Còn như vừa rồi, một người luôn dùng lí trí để suy tính như hắn lại thiếu chút nữa để lộ sát khí của mình ra ngoài, hơn nữa đạo này hắn cũng quá dễ mất kiểm soát, là do hắn bị đả kích từ việc Diệp Thủy Lan bị bắt đi, hay là vì lí do gì khác.

Thật sự mà nói thì Từ Phong hẳn.....không biết, giống như là trong đầu hắn tự nhiên xuất hiện thêm hai nhân cách, một chính mà ta vậy, phải chăng hắn bị tâm thần? Mặc kệ mấy thứ râu ria đó, Từ Phong không muốn nghĩ tới nữa, về lí mà nói thì dù là nhân cách nào chiếm chủ đạo đi chăng nữa, thì cũng vẫn là hắn ra quyết định, chứ không phải là ai khác, vậy nên là sẽ ổn thôi.

“Nghĩ lung tung quá rồi, giờ thì làm thế nào để xử lí mấy đối thủ trước mắt đây?” Từ Phong lầm bầm.

“Sao chú nhân không nhờ đến con hồ ly tinh kia kia, năng ta võ một chuồng là chết hết rồi, việc gì chú nhân phải nghĩ.” Tiểu Linh lười biếng nói.

“Ta không muốn nhờ đến năng ta quá nhiều.....”

Từ Phong còn chưa hết câu, Tiểu Linh đã ngắt lời: “Hay là tự tôn của nam nhân khiến chủ nhân không muốn dựa vào năng ta.”

Ách, nghĩ lại thì, hình như là như thế thì phải, nếu là bình thường thì Từ Phong hẳn cũng mặc kệ cái gì gọi là tự tôn của nam nhân, hoàn thành được mục đích của mình rồi tính. Nhưng hắn lúc này trong thâm tâm đã coi Hồ Phi Nguyệt như là nữ nhân của mình, mặc dù còn xa mới tiến đến cái gọi là quan hệ thực chất, hiển nhiên trước mặt nữ nhân của mình, không nam nhân nào muốn tỏ ra yếu thế cả. Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, Hồ Phi Nguyệt có tu vi cao hơn hẳn là sự thật, hắn kẻ cả không muốn tỏ ra yếu thế thì hẳn cũng thực sự là yếu hơn nàng, vậy thì việc quái gì phải quan tâm tới mặt mũi nhỉ.

“Chắc, người nói cũng đúng, cơ mà chỉ có tên Trình thiếu gia có tu vi Vương cấp cửu phẩm kia là ta không làm gì được mà thôi, chứ mấy tên Vương cấp còn lại thì ta thừa sức đánh một trận, cũng là một lượng kinh nghiệm kha khá đó.”

“Thì ngài chỉ cần bảo hồ ly tinh kia kiểm chế tên Trình thiếu gia gì đi đó kia là được, không thì giết quách hắn đi sau đó để ngài đánh nhau là được mà, ta cũng cũng biết ngài muốn đánh một trận thống khoái lắm.”

Tiểu Linh nói đúng, hắn thật sự là muốn có một trận đánh thật sự, mặc dù đánh với Hồ Phi Nguyệt cũng có thể coi như là toàn lực, nhưng thiếu đi cái gọi là cảm giác chiến đấu thực thụ, bởi vì dù có gắng đến mức nào, trong đầu hắn vẫn có suy nghĩ năng ấy sẽ không giết mình, vô hình chung làm giảm đi tính sinh tử trong chiến đấu.

“Phi Nguyệt, ta có thể nhờ nàng một việc không?” Từ Phong quay sang bên cạnh nói nhỏ.

“Việc gì cũng được trừ việc bảo vệ bảo bối chẳng.” Đến lúc này rồi mà Hồ Phi Nguyệt vẫn không quên tìm cách khiêu khích, khiến Từ Phong có xúc động muốn ngã nhào từ trên nóc nhà xuống.

Bóp bóp trán, hắn nói: “Lát nữa, nếu thấy ta không chống chịu được nữa, cảm phiền nàng chặn tên Vương cấp cửu phẩm kia lại nhé, có được không?”

Nghe xong, Hồ Phi Nguyệt nghĩ hoặc nói: “Chàng định làm cái gì?”

Cưỡi nhẹ một tiếng không trả lời, thân hình Từ Phong dần dần tan biến vào hư không trước mắt Hồ Phi Nguyệt. *Ngụy trang* được kích hoạt, Từ Phong nhẹ nhàng nhảy xuống đất, sau đó giống như một u linh, chậm chậm lướt về phía đám người đang tụ tập ở giữa sân.

“Hó, ở đây cũng có một cô nàng cực phẩm này.” Trình thiếu gia chỉ tay vào một cô gái của Vương gia, trùng hợp thay, đó chính là Vương Bảo Nhi.

“Thiếu gia thật là có một con mắt tinh tường, đó là cháu gái cưng của Vương Tề Thiên, Vương Bảo Nhi đó, nhan sắc phải nói là hạng nhất hạng nhì cả cái Liên thành này đó.” Lăng gia lão tổ xu nịnh nói, hoàn toàn không có tí phong phạm lão tổ nào cả.

Trình thiếu gia gật gù, giờ tay ra nâng cằm Vương Bảo Nhi lên: “Rất đẹp, chỉ là không biết hương vị ra sao nhỉ, bốn thiếu gia rất muốn hưởng dụng năng ta ngay bây giờ a!”

Wương Bảo Nhi hai tay hai chân đều bị trói chặt, cả người không thể động đậy, chỉ có thể mặc cho Trình thiếu gia khinh bạc, nàng há miệng nhỏ một bãi nước miếng vào mặt Trình thiếu gia, miệng mắng: “Súc sinh vô sỉ, người sẽ không được chết từ tế đâu!”

Nghe xong, Trình thiếu gia không giận mà ngược lại cười một cách đậm đắng: “Hắc hắc, có cả tính, chỉ là không biết lúc bốn thiếu gia lột trắng ra sau đó ném lên giường thì liệu có còn giữ vững được tinh thần như vậy không nhỉ, người đâu, tùy tiện tìm một căn phòng, đem cô ta ném lên giường, bốn thiếu gia hôm nay muốn đi ngủ sớm, ha ha ha!”

Ngoại trừ người của Vương gia, những người còn lại có mặt ở đây cũng không nhiều, 6 tên Vương cấp và Trình thiếu gia của Hợp Hoan Tổng, Lăng gia lão tổ, Lăng gia gia chủ, Lâm gia gia chủ và khoảng mười mấy tộc nhân Lâm-Lăng hai nhà. Nghe Trình thiếu gia sai sử, hai tên Vương cấp của Hợp Hoan Tổng vốn quen với tính cách của chủ nhân, liền lên muốn tóm lấy Vương Bảo Nhi.

Cùng lúc đó, một tiếng gó rít lên khiến người khác giật tai, sau đó là một tiếng gì đó giống như là xương gãy khiến mọi người không tự chủ được nhìn về phía phát ra tiếng động kì lạ đó. Chỉ thấy hai tên thù hạ Vương cấp của Trình thiếu gia vốn đang đứng không xa so với mọi người, lúc này đã biến thành hai cái thây không đầu, máu tươi từ hai cái cổ phun ra thành vòi, bắn thẳng lên không trung rồi cùng bắt mất.

Không hổ là Vương cấp cửu phẩm, Trình thiếu gia ngay lập tức làm ra phản ứng, hắn quát lớn: “Là ai?”

“Khặc khặc khặc khặc.....”

Một tiếng cười quỷ dị vang lên từ từ phương tám hướng truyền tới, trong lúc tất cả mọi người còn đang cố tìm ra vị trí của tiếng cười, lại mấy tiếng xương gãy rắc rắc vang lên, quay lại thì đã thấy đám tộc nhân Lâm-Lăng hai nhà mềm nhũn người nằm ở dưới đất, đầu nghẹo hẳn sang một bên, hiển nhiên là bị bẻ gãy cổ. Trình thiếu gia phản ứng lại gần như ngay tức thì, cong tay đẩy ra một chuồng, chuồng phong vô hình bắn vào không khí, đánh sập cả bức tường ở phía sau.

Trình thiếu gia nhũn mày, hắn vừa rồi linh cảm thấy hình như là có thứ gì di chuyển ở hướng đó, nhưng có lẽ là hắn đã nhầm, thế nhưng mà, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này, là ai đã ra tay giết người?

Mặc dù Từ Phong đã thừa nhận rằng hắn muốn có một trận đánh thống khoái toàn lực, nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ dăm đầu vào rồi lấy sức một người chơi với 6 tên Vương cấp Hợp Hoan tổng cùng với Lăng gia lão tổ, tức là 7 người, hắn có hơi chút điên điên nhưng hắn không có ngu a. Lấy chiến lược của hắn, đánh với một Vương cấp tứ phẩm thì thoải mái, với hai người thì hơi nguy hiểm, với ba người thì.....có cái rắm mà hắn đánh ấy, không lo chạy thì lao đầu vào chịu chết

sao.

Từ Phong hẳn cũng không có hi vọng vào cái thứ nhảm nhí gọi là “hào quang nhân vật chính” sẽ có tác dụng lên người hẳn, mà hẳn là nhân vật chính hay không thì chỉ có trời biết, hẳn sẽ không đánh cược mạng của mình vào cái thứ hư vô mờ mịt như vậy đâu. Có mà nói thì nói thế, Từ Phong hẳn hiện tại đang sở hữu một miễn tử kim bài dưới dạng một con hồ ly tinh mẽ chết người không đến mạng, hẳn có thể thỏa sức mà đánh không chút kiêng kỵ gì cả, còn về việc núp dưới sự bảo hộ của nữ nhân không đáng mặt nam nhi? Thời cái đó thì miễn đi, đã nghĩ thông suốt rồi, hẳn cũng mặc kệ mấy thứ rầu rai đó, cũng lắm mai sau hẳn trở nên mạnh hơn thì hẳn sẽ bảo vệ lại năng ta là được.

Nhưng mà trước khi hẳn gặp nguy hiểm thì mạng, Hồ Phi Nguyệt sẽ không ra tay, đó là những gì Từ Phong đã dặn nằng, tin tưởng nằng cũng sẽ làm theo, vậy nên đây cũng vẫn là một lần liều chết thực thụ đối với bản thân hẳn.

Từ Phong là sát thủ, điều đó đã ăn vào máu của hẳn rồi, mặc dù gần đây hẳn luôn chiến đấu một cách trực diện và thô bạo nhất, có chút giống như võ giả thông thường, nhưng điều đó không có nghĩa là hẳn quên đi sở trường của mình. Nếu nói về đánh lén, hẳn không dám tự nhận mình là đứng nhất, nhưng tuyệt đối phải xếp top 10 thiên hạ.

Một mình Từ Phong không thể đánh trực diện với 7 tên Vương cấp và thêm một Vương cấp cứu phẩm, nhưng nếu là ám sát thì sao? Từ Phong sử dụng hai kĩ năng quen thuộc *Ngụy trang* cùng *Liễm tức*, với độ bá đạo của hai kĩ năng này, trừ Bán Thánh cường giả trở lên ra, ai có thể phát hiện ra hẳn chứ.

Như biến thành một con người khác, Từ Phong tựa như bóng ma, nhẹ nhàng lướt tới hai tên Vương cấp của Hợp Hoan tông đang đứng ngoài cảnh giới. Hẳn đã nhắm tới hai tên này từ lâu rồi, vị trí đứng bị cô lập, hơn nữa khoảng cách lại xa so với đại đa số người đang có mặt, tuyệt đối là một mục tiêu dễ dàng.

Và quả đúng như những gì hẳn tính toán, Từ Phong không mấy khó khăn trong việc áp sát hai tên Vương cấp, để giải quyết nhanh gọn, Hắc Bạch song kiếm đã lâu không được sử dụng đã xuất hiện trên tay hẳn. Hắc Bạch song kiếm là Huyền giai trung phẩm Huyền khí, đối với người thường thì đã là một vật báu vô giá, ngược lại trong tay Từ Phong thì lại có chút yếu kém, dùng nó để đối đầu với những đối thủ của Từ Phong là không sáng suốt do phẩm giai, nhưng sử dụng để ám sát một mục tiêu không phòng ngự, từng đó là quá đủ.

Từ Phong hai tay vung lên, với khí lực cường hãn của hẳn, hai lưỡi kiếm trực tiếp xé rách không khí, tạo ra một tiếng nổ giòn vang vọng, hai tên Vương cấp ngược lại phản ứng rất nhanh, vội vàng vận người muốn né tránh. Nhưng, nhanh thì có nhanh, chi tiếc rằng, Từ Phong đã áp sát bọn chúng một cách quá gần, Hắc Bạch song kiếm không chút khó khăn cắt đứt phăng hai cái đầu lâu như chặt dưa.

Kĩ năng *Ngụy trang* của Từ Phong có một nhược điểm, đó là không thể dùng khi trong trạng thái chiến đấu, nhưng trạng thái chiến đấu là cái gì thì lại không nói rõ. Từ Phong hẳn đã nghiền cứu trước kia, cuối cùng đưa ra được vài kết luận, trạng thái chiến đấu của hẳn là khi hẳn bị tấn công hoặc khi hẳn tấn công một ai đó. Nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng trên thực tế thì phức tạp hơn nhiều, vấn đề mà hẳn thực sự quan tâm đó là, làm thế nào để rời khỏi trạng thái chiến đấu, để có thể sử dụng *Ngụy trang* nhiều lần liên tiếp.

Qua vô số lần thử nghiệm với Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong hẳn đã có thể lợi dụng kĩ năng này một cách hoàn hảo. Nếu hẳn đang trong chiến đấu trực diện, lẽ dĩ nhiên là hẳn sẽ không thể sử dụng kĩ năng, nhưng nếu hẳn dừng tấn công, và không có ai đặt mục tiêu lên người hẳn, hẳn sẽ có thể sử dụng kĩ năng này, hoặc là nếu mục tiêu mà hẳn đang tấn công chết đi và không có ai khác tấn công hẳn, hẳn cũng sẽ sử dụng được kĩ năng.

Nghe thì khó hiểu, nhưng thực tế thì có thể gói gọn lại trong vài chữ: “Tấn công và bị tấn công.” Từ Phong sau khi giết chết hai tên Vương cấp, sợ dĩ hẳn có thể ngay lập tức sử dụng *Ngụy trang* thêm một lần nữa rồi trốn đi là bởi vì, hẳn vừa giết chết “mục tiêu”, không có ai phát hiện ra hẳn, tức tương đương với việc không có ai đặt “mục tiêu” lên người hẳn hết, vậy nên ngay sau khi hai tên Vương cấp chết, Từ Phong liền rời khỏi trạng thái chiến đấu, phù hợp với điều kiện sử dụng *Ngụy trang*.

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Truyện khác: [Truyện](#) [Truyện](#) [Truyện](#)

Chương 103: Chiến!! (1)

Bản năng chiến đấu là thứ đáng sợ, nó tuy không có ảnh hưởng trực tiếp tới khí lực của võ giả như công pháp, vũ kĩ hay bí thuật, nhưng một võ giả có bản năng chiến đấu tốt sẽ có lợi thế cực lớn khi muốn phát huy toàn lực mọi thể mệnh của bản thân. Kịp trước hàng ngày sống bên bờ vực tử vong đã rèn luyện cho Từ Phong một bản năng chiến đấu thượng thừa, khiến hẳn chỉ cần đi vào chiến đấu, không cần nghĩ nhiều cũng có thể đưa ra chiến thuật thích hợp.

Nếu Từ Phong hẳn đã tìm ra được cách lợi dụng lẽ hổng của kĩ năng *Ngụy trang*, vì có gì mà hẳn không sử dụng lên thứ chực. Kết hợp *Thuần bộ*, Từ Phong không mấy khó khăn trong việc xử lý toàn bộ đám lâu là của hai nhà Lâm-Lăng, trong đó có cả hai vị gia chủ, đến chết cũng không biết là vì sao.

Hẳn vẫn không quên mục đích ban đầu khi quay trở lại, ở đây đều là cao tăng của Lăng gia, chắc chắn sẽ biết đến việc chế tạo Vạn Độc Huyết Chú của gia tộc, đến chết cũng chưa hết tội, còn người của Lâm gia, có lẽ không liên quan đến việc này, nhưng mà Từ Phong hẳn thích thì giết, vẫn đề không?

Nhưng mà hẳn cũng suyt chút nữa bị Trình thiếu gia kích trúng, bởi vì mặc dù hẳn tăng hình, lại không để lộ khí tức, nhưng di chuyển nhanh vẫn khiến không khí xáo động, với giác quan linh mẫn của võ giả, có thể phát hiện ra cũng không phải là cái gì lạ lắm, nhất là với dạng cao thủ như Trình thiếu gia.

Trình Thụy Niên không khỏi tức giận, một nhân vật bí ẩn xuất hiện, ngang nhiên giết chết thủ hạ của hẳn, làm như thế có khác gì tát vào mặt hẳn đâu cơ chứ. Cả đời hẳn chưa từng chịu nhục như vậy, vốn xuất thân cao quý, có cha là tổng chủ Hợp Hoan tông, năm nay hẳn mới có 60 tuổi đã một đường hất văng tới Vương cấp cứu phẩm, sao hẳn có thể chịu được sự nhục nhã này cơ chứ.

Vấn đề ở chỗ, chịu được hay không, nó không phải là thứ liên quan tới Từ Phong, hẳn lúc này đã lợi dụng tốc độ của *Thuần bộ*, nhẹ nhàng lui ra ngoài quan sát tình hình. Quả nhiên đúng như hẳn đã tính toán, đối phương lúc này liền co cụm lại, ai cũng đứng sát vào nhau, tổng cộng 5 tên Vương cấp không quá tử phẩm, và một Vương cấp cứu phẩm Trình thiếu gia.

Giờ thôi, mây trên trời lững lẽ trời nổi, để lộ ra vầng trăng tròn sáng rực trên trời, buổi tối đã đến rồi! Ánh trăng chiếu xuống người Từ Phong, mặc dù nó ngay lập tức xuyên qua người hẳn, nhưng ngay sau đó, kĩ năng *Bóng đêm huy hoàng* của hẳn có tác dụng.

Cảm nhận lực lượng cường đại đang dâng trào trong cơ thể, Từ Phong hít một hơi thật sâu, nâng cao tinh thần tới mức tối đa, Truy Hồn Huyết Kiếm xuất hiện trên tay hẳn, hiện tại sẽ là chiến đấu trực diện, hẳn cần phải ở trạng thái mạnh mẽ nhất có thể.

Truy Hồn Huyết Kiếm rất nặng, nhưng với khí lực của Từ Phong hiện tại, cảm nó cũng không mấy khó khăn, hẳn hơi chùng người xuống sau đó.....

“Ầm!!”

Từ Phong đáp mạnh xuống, chấn vỡ nền đất dưới chân, thân hình hẳn như đạn pháo bay lên không trung, sau khi lên đến hết đà, hẳn từ trên không trung rơi xuống, cả người xoay tròn giống như một con ốc.

Tiếng đất đá vỡ vụn ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, trong đó có Trình Thụy Niên, nhưng tất cả những gì bọn họ nhìn thấy đó là một đất tự nhiên nổ ra một cái hố, còn đầu thì làm gì thấy được cái gì khác.

Trong lúc mọi người đang ngơ ngác, một thân ảnh đột ngột xuất hiện ở trên đầu của một tên Vương cấp, trong tay cầm một thanh đại kiếm màu huyết sắc, lưỡi kiếm chỉ cách đầu của tên Vương cấp không đến một gang tay.

“Bùm!!!”

Một tiếng nổ long trời lõ đất vang lên, trong nháy mắt lưỡi kiếm của Từ Phong chém xuống tên Vương cấp xui xẻo bị hẳn chọn làm mục tiêu, không chút khó khăn xé đôi phương ra làm hai mảnh, thanh kiếm dưới quán tính cường đại nện xuống mặt đất, khiến nền đất nổ tung lên, nhất thời khói bụi bay mù mịt.

Vương cấp vẫn là Vương cấp, so với Tướng cấp thì cường đại hơn rất nhiều, trong tích tắc Từ Phong hiện hình, Trình Thụy Niên, Lăng gia lão tổ, cùng ba tên Vương cấp Hợp Hoan tông còn lại đều không hạn mà cùng thối lui về sau, khiến cho Từ Phong vốn định sẽ công kích liên tiếp mất đi mục tiêu mà có chút tiếc nuối.

Trình Thụy Niên nháy lui ra sau, phát tay lên, một cơn gió mạnh liền xuất hiện, cuốn phăng đi đám bụi bặm đang bay mù mịt chắn mắt tầm nhìn, để lộ ra khung cảnh bên trong. Chỉ thấy đúng đó là một thân ảnh hắc y cao lớn đeo mặt nạ, hai tay đang cầm theo một thanh đại kiếm không lồ màu huyết sắc, cả người tỏa ra khí tức thâm trầm khiến hẳn không khỏi cảm thấy một tia nguy hiểm. Ở dưới chân tên hắc y nhân này, chính là tên Vương cấp ban nãy dính đòn, nay đã bị chia thành hai nửa cơ thể bằng nhau từ đầu tới chân, rảo tương nội tạng bắn đầy đất, nhìn không khác gì một con súc vật ở trong lò mổ cả.

“Tên khốn kiếp, là người đã giết người của ta?” Trình Thụy Niên quát lớn.

“Khặc khặc, béo què nên nào nhầm mờ rồi hả, câu hỏi ngu ngốc như thế mà cũng nói ra là sao?” Từ Phong cười mở miệng châm chọc.

Trình Thụy Niên không khỏi tức điên người, hình thể của hẳn vốn béo, muốn giảm cân cũng không được, đây chính là vảy ngọc của hẳn, nay lại bị Từ Phong chọc ngoáy, bảo hẳn không nổi điên sao được.

“Tên chó chết!!” Mở miệng chửi một tiếng, dưới chân Trình Thụy Niên chợt động, đứng nhìn thân hình hẳn béo mập mà nghĩ hẳn chậm, tốc độ của Vương cấp cứu phẩm nào phải trò đùa, trong nháy mắt thân hình hẳn biến mất tại chỗ, một đường xé gió lao tới chỗ Từ Phong đang đứng. Nhưng ngay sau đó, hẳn nhìn thấy một thứ khiến hẳn không khỏi trờng mắt lên.

Trong lúc thân hình hẳn đang lao tới chỗ Từ Phong, hẳn chợt thấy đối tượng mà mình nhắm đến đang lướt qua người hẳn, trong tích tắc đó, hẳn chỉ kịp nhìn thấy một đôi mắt đen kịt không có con ngươi đang tràn ngập những đường tơ máu vận vận đang nhìn mình, sau đó thì cơ thể hai người giao nhau.

Từ Phong có *Phân tích nhân*, có thể nhìn thấy chỉ số của đối phương, sử dụng nó để điều tra thể mệnh của đối thủ trước khi trận chiến diễn ra là một lợi thế không nhỏ, nhưng nói đến công dụng thực chiến, *Thiên Ma nhân* lại là đại công thần đối với hẳn. Linh lực chi có thể cảm nhận mà không thể nhìn thấy bằng mắt, một võ giả nếu không sử dụng vũ kĩ thì rất khó để có thể cảm nhận được linh lực lưu chuyển của hẳn, nhưng công dụng của *Thiên Ma nhân* đã phá vỡ định luật đó.

Trình Thụy Niên không dùng vũ kĩ, nếu hẳn chi sử dụng sức mạnh của cơ thể để tăng tốc, Từ Phong đảm bảo không thể làm ra phản ứng kịp, nhưng là một võ giả cao giai, hẳn sử dụng thứ mà võ giả cao giai có lợi thế nhất: linh lực. Bằng việc sử dụng linh lực cường hóa cơ thể, Trình Thụy Niên có thể khiến cơ thể hẳn vượt xa sức mạnh nhục thể ban đầu, trong đó bao gồm cả tốc độ.

Nhưng điều đó lại là tiền đề để Tử Phong hấn lợi dụng, không phải ai cũng sở hữu cơ thể không khác gì vũ khí hình người như hắn, việc sử dụng linh lực cường hóa cơ thể gần như là bắt đi bất dịch của võ giả rồi, nắm bắt tâm lý này, hắn chỉ cần dùng *Thiên Ma nhân* chú ý quan sát, ngay khi đối phương điều động linh lực, hắn có thể phán đoán và làm ra hành động trước khi đối phương kịp thực hiện nó.

Và điều đó đã phát huy tác dụng một cách mỹ mãn, khi mà Trình Thụy Niên dùng linh lực cường hóa hai chân, trước khi hấn kịp làm ra hành động, Tử Phong đã phản ứng, kết quả là Trình Thụy Niên còn chưa kịp di chuyển, Tử Phong hấn đã một đường lao tới, tạo thành trăng cảnh kì dị như vờ rồi.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, Trình Thụy Niên không thể nào tự nhiên hấn lại cơ thể đang lao đi với vận tốc cực nhanh như vậy, trong nháy mắt hấn xuất hiện ở chỗ Tử Phong vừa mới đứng, nhưng còn Tử Phong hấn đang ở đâu.

Phi thân về phía trước né được Trình Thụy Niên, đầu óc Tử Phong xoay chuyển với tốc độ chóng mặt, hấn sẽ cố gắng né tránh không đánh trực diện với “đại boss” Vương cấp cứu phẩm này, trong khi đó thì tìm cách làm có mấy người còn lại, hấn không tin được một đồng kĩ năng biến thái của mình mà lại không thể nào giết được mấy tên Vương cấp trước mắt khi mà cao nhất chỉ là Lăng gia lão tổ Vương cấp tứ phẩm.

Vừa mới đặt chân xuống đất, Tử Phong lại dùng *Thuấn bộ*, cả người biến mất tại chỗ, chỉ sau một tích tắc, Trình Thụy Niên lại xuất hiện ở chỗ của hấn, nắm đầm vung ra đánh vào không trung, dưới lực lượng cường đại, không khí bị nén lại nổ vang một tiếng.

“Hừ, lại đánh trượt?” Trình Thụy Niên ngăn người ra, là cao thủ Vương cấp cứu phẩm, hấn có thể nhận ra rằng tốc độ của đối phương không nhanh bằng hấn, nhưng đối phương giống như là đọc được suy nghĩ của hấn, luôn đi trước một bước, thật là quý dị.

“Để xem người có thể né tránh mãi không!! Mau bao vây lấy hấn!!” Trình Thụy Niên quát.

Lúc này thì Lăng gia lão tổ cùng ba tên Vương cấp của Hợp Hoan tông mới làm ra phản ứng, vội vàng tấn công Tử Phong.

Đura mắt nhìn, Tử Phong thầm tính toán, hai Vương cấp nhất phẩm, một nhị phẩm, một tứ phẩm, ai cũng có chỉ số mạnh mẽ hơn hấn, nhưng mà tại sao hấn lại cảm thấy.....thật dễ dàng!!

Hai tên Vương cấp nhất phẩm đột ngột xuất hiện trước mặt hấn, nhìn thì có vẻ như là hai anh em sinh đôi, hai thanh đại đao bổ xuống, buộc Tử Phong phải gọi Truy Hồn Huyền Kiếm lên đỡ lấy. Hai thanh đại đao va chạm với thân kiếm đến tóe lửa, cổ tay của hai tên Vương cấp nhất phẩm bắt chợt tê rần, lực phản chấn quá mạnh mẽ!!

Cười nhạt một tiếng, Tử Phong quét mạnh thanh kiếm, hắt văng hai người kia lên không trung, đang định nhún người lên đuổi đánh, chợt linh cảm hấn nhảy động, *Thuấn bộ* lại được sử dụng, thân hình hấn liền di động qua bên cạnh một chút, ngay lập tức né được cây thương của Lăng gia lão tổ đâm tới từ phía sau, đâm mạnh chân, hấn tung người lên, hai tay nắm chặt Truy Hồn Huyền Kiếm, nhắm vào hai mục tiêu trước mắt mà chém mạnh.

Hai tên Vương cấp nhất phẩm bị hắt văng lên không trung, nhưng nhìn Tử Phong đang công tới, hai người không hề nao núng, chỉ thấy thân thể bay tự do trên không trung của họ chợt lơ lửng, giống như là đang đứng trên một bậc thang vô hình vậy, thanh đại đao trên tay mỗi người chợt lóe lên từng tia từng tia điện quang. Nhìn thấy hành động của hai người, Tử Phong chợt sững sốt, hồng бет rồi, hấn quên mất là Vương cấp võ giả có thể lảng không phi hành!

Nghênh đón hấn là hai thanh đại đao sáng rực rỡ, hai lưỡi đao chém lên Truy Hồn Huyền Kiếm của hấn bùng lên hai tia điện quang màu tím, hắt văng cả người hấn xuống đất. Tử Phong chỉ cảm thấy từ trên thânkiếm truyền tới một luồng điện cực mạnh, trong nháy mắt khiến cả người hấn tê liệt, không thể hành động, chỉ có thể để mặc cho cơ thể cứ như vậy bắn ngược xuống.

Nhưng mà chưa hết, thân hình hấn còn chưa chạm đất, một quyền đầu anh lên màu kim sắc đã xuất hiện, trực tiếp đâm thẳng vào sống lưng hấn, trong nháy mắt lực phá hoại tràn ra, khuấy cho lực phủ ngũ tạng của Tử Phong thành một đoàn cháo loãng, mơ hồ còn nghe thấy tiếng xương sống của hấn bị chặt đứt. Người ra tay là tên Vương cấp nhị phẩm còn lại, chỉ thấy quyền đầu của hấn được bao bọc bởi một bộ quần áo, lúc này đang phát sáng lên màu kim sắc.

Cả người Tử Phong biến thành một đạo lưu tinh bay đi, trực tiếp đập vào một gốc cây cổ thụ ở đó, sinh sinh chấn gãy cả cái cây lớn tới mấy người ôm, dù biết lực lượng đó cường hấn ra sao.

Tử Phong ngã xuống đất, cả người không ngừng co giật, loáng thoáng có thể thấy được mấy tia điện quang trên người hấn, khó khăn lắm mới chống tay xuống đất để nâng được người dậy, Tử Phong há miệng ọc ra một vòi máu, có thể thấy trong đó lỏn nhón đầy những mảnh vụn nội tạng của hấn.

“Ha, tưởng thế nào, hóa ra thực lực người chỉ đến thế thôi há?” Trình Thụy Niên nhìn Tử Phong lồm cồm bò dưới đất, há miệng ra cười lớn.

Nhưng sau đó, tiếng cười của hấn chợt im bất. Chỉ thấy Tử Phong chậm rãi đứng lên, chiếc mặt nạ dính đầy máu tươi của chính hấn chợt mở ra, sau đó là một tiếng cười điên cuồng được cất lên. Điều này...sao có thể, chính mắt hấn đã chứng kiến Tử Phong bị ăn một kích toàn lực của tên Vương cấp nhị phẩm vào đúng cột sống, đến cả tiếng xương gãy còn vang lên rõ ràng, làm thế nào mà hấn vẫn chưa chết?

“Ha ha ha, cuộc vui mới chỉ bắt đầu thôi!!”

Tử Phong cười lớn, nâng Truy Hồn Huyền Kiếm lên, dưới con mắt kinh dị của tất cả mọi người, đột ngột lấy mũi kiếm, đâm thẳng vào bụng mình, sau đó rút ra, trực tiếp đục thủng một lỗ lớn nơi bụng của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Chiến!! (2)

Lại há miệng phun ra một ngụm máu, Tử Phong giống như không cảm thấy đau đớn, cất tiếng cười điên cuồng, vết thương ở bụng hấn lúc này đang phun máu tươi ỏ ạt, thậm chí còn có thể thấy một đồng bầy nhảy theo dòng máu trôi ra ngoài, hiển nhiên chính là đồng nội tạng bị phá hủy sau khi thụ một kích vừa rồi.

“Song trọng đột phá cực hạn!!”

Mọi người chỉ thấy Tử Phong lồm bồm nhảy chữ, sau đó, khí thể của hấn đột ngột tăng lên một cách cuồng bạo, không khí xung quanh hấn bị cuốn lại thành một vòng xoáy.

“Aahhhhhhhhh!!” Gào lên một tiếng, Tử Phong cảm thấy cơ thể mình đang bị lực lượng cường hấn lấp đầy giống như muốn nổ tung, cơ bắp, cốt cách của hấn liên tục phát ra những tiếng răng rắc nghe đến rợn người.

-Tên: Tử Phong

Chủng tộc: Thuần Huyền Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 16

Nhanh nhẹn: 40185 (+20093) (+12055) 72333

Thế lực: 34566 (+17283) (+17283) (+13826) 82958

Lực lượng: 39604 (+19802) (+19802) (+15841) 95049

Tinh thần: 20277 (+10139) (+6083) 34498

Linh lực: 13841 (+6921) (+4152) 24913

Trạng thái: Thị huyết, Song trọng đột phá cực hạn, Bóng đêm huy hoàng.

Tử Phong hấn mới chỉ đạt tới Tướng cấp tam phẩm, dù có sở hữu hệ thống cùng cơ thể của Thiên Ma nhất tộc, hấn cũng không phải là quá nghịch thiên, ở trong cùng cảnh giới có lẽ hấn không có đối thủ, nhưng vượt đại cảnh giới để chiến thì hấn chưa đủ khả năng. Nhưng nếu chỉ nhiều đó thôi thì đã không có gì để nói, thứ khiến hấn trở nên nguy hiểm, đó là khả năng bộc phát chiến lực tức thời của hấn.

Chỉ số cá nhân của hấn so với Vương cấp nhất phẩm thông thường thì thấp hơn khá khá, nhưng nếu hấn tận sự dùng toàn lực, với đồng kĩ năng bá đạo của mình, Tử Phong hấn trực tiếp nâng toàn bộ chỉ số của mình lên tới xấp xỉ Vương cấp ngũ phẩm, trong khi lực lượng cùng thế lực của hấn lại tương đương với Vương cấp thất phẩm thông thường, đủ để gây sức bật khủng bố của hấn.

Khi thể Tử Phong dần lên như cầu vồng, ba tên Vương cấp của Hợp Hoan tông cùng Lăng gia lão tổ không ngờ dưới khí thể của hấn bị bức lui tới mấy bước, để lại trên mặt đất từng vết lõm sâu hoắm. Trình Thụy Niên không khỏi nhu mảy, nếu trước kia hấn chỉ ngạc nhiên trước sự linh hoạt của Tử Phong chứ không quá lo lắng, nay không hiểu sao hấn lại linh cảm thấy một tia nguy hiểm, mặc dù khí tức của đối phương vẫn còn kém mình một đoạn lớn, nhưng cái tên hắc y nhân quý dị này với những vết thương chí mạng như vậy mà còn không chết, hơn nữa khí tức lại trở nên mạnh mẽ hơn gấp bội, có trời mới biết liệu đây có phải là điểm giới hạn của hấn hay không.

Nói thì chậm nhưng mọi thứ diễn ra thì nhanh, *Song trọng đột phá cực hạn* rất nhanh có tác dụng, Tử Phong cảm nhận chỉ số bản thân tăng lên một cách chóng mặt, ánh mắt đưa tới hai tên Vương cấp nhất phẩm song sinh lúc này, hấn không khỏi nở một nụ cười lạnh lẽo.

Thân hình hấn đột ngột biến mất tại chỗ, trong nháy mắt xuất hiện phía trên đầu hai tên Vương cấp nhất phẩm, tốc độ so với trước kia còn nhanh hơn gấp mấy lần, Truy Hồn Huyền Kiếm không chút lưu tình bổ xuống.

Chỉ tính riêng chỉ số nhanh nhẹn của hấn đã ăn đứt hai tên Vương cấp nhất phẩm, hơn nữa lại sử dụng *Thuấn bộ*, tốc độ tấn công của hấn có thể nói là tuyệt luân, khiến đối thủ khó có thể ngăn cản.

Nhưng cái thứ gọi là bản năng chiến đấu không phải là thứ một mình Tử Phong có, chỉ thấy hai tên Vương cấp nhất phẩm kia giống như có linh cảm, ngay khi Tử Phong xuất hiện ở trên, hai người đã vội vã nhào ra hai phía, lần lộn mấy vòng dưới đất. Thanh cơ kiếm khổng lồ của Tử Phong chém mạnh xuống mặt đất, phát ra một tiếng nổ mạnh, trực tiếp bổ ra một cái rãnh dài tới cả chục mét, thanh thế kinh người.

Mặc dù thân là Vương cấp cường giả, lẫn lộn dưới đất rất không có mặt mũi, nhưng mặt mũi hay không thì phải có mạng đã rồi mới tinh, chết rồi thì có thể diện để làm cái gì chứ. Cơ mà, nè được một lần, liệu có nè được mãi hay không?

Một trong hai tên Vương cấp nhất phẩm vừa mới đứng lên, còn chưa kịp định thần lại, đã thấy xuất hiện trước mắt là một thân hình cao lớn đang tỏa ra sát khí khủng bố như muốn tru thiên diệt địa, sau đó là một thanh cự kiếm quét tới như vũ bão. Lúc trước hắn đã nhận lấy một đòn tương tự như thế này từ Tử Phong, nhất thời bốn cữ soạn lại, hắn liền thuận thế, giơ đại đao trong tay đỡ lấy, lợi dụng lực lượng của Tử Phong, muốn nhảy lên không trung rồi phản kích.

Thế nhưng, kì quái ở một chỗ, thanh đại kiếm mang tới một lực lượng mạnh tới mức khiến hắn có cảm giác giống như xương cổ tay của mình bị nó bạo, cả cánh tay tê dại không còn chút cảm giác, nhưng cả người hắn không bị hất lên không trung như dự kiến, mà ngược lại, hắn còn có cảm giác giống như cơ thể mình trở nên nặng nề, giống như là dính vào thanh đại kiếm của Tử Phong vậy.

Tử Phong hắn không sử dụng vũ kĩ khi chiến đấu, vũ kĩ duy nhất hắn sở hữu lại là vũ kĩ thần pháp, tuy gọi là vũ kĩ nhưng đã là một phạm trù riêng biệt, nhưng không sử dụng không có nghĩa hắn không nhận ra đâu là vũ kĩ. Hai tên Vương cấp nhất phẩm song sinh này lúc này đã cho hắn ăn một vù đau, lõi điện lập loè trên vũ khí của bọn chúng hiển nhiên là vũ kĩ, chỉ là không ngờ hai anh em nhà này lại sở hữu lõi linh cần hiểm thấy như vậy mà thôi.

Vũ kĩ khi tu luyện phải chú ý tới việc phù hợp với linh căn của mình hay không, cũng giống như công pháp vậy, nhưng kể cả có tu luyện vũ kĩ khác hệ cũng sẽ không bị phản phệ, chỉ là uy lực 10 thành thì chỉ còn lại có nửa thành, cao lắm là một thành, dẫn đến việc tu luyện vũ kĩ khác hệ thuận tức chỉ là lãng phí thời gian và tinh lực.

Ngũ hành linh căn tương ứng với năm loại vũ kĩ kim-mộc-thủy-hỏa-thổ, mỗi loại có vô số vũ kĩ với đủ loại uy lực khác nhau, nhưng hầu hết đều có một vài điểm chung xuất phát từ linh căn mà ra. Kim vũ kĩ lực xuyên thấu lẫn công kích vô song, năng lực xuyên phá phòng ngự và sát thương đơn mục tiêu thượng hạng, mộc vũ kĩ công kích yếu, nhưng tính phòng ngự mạnh, đặc biệt là hầu hết đều có năng lực chứa lành vết thương; thủy vũ kĩ ôn hòa, nhu mà cương, không sắc bén như kim hệ, cũng không bá đạo như hỏa hệ, nhưng tính sát thương là không thể coi thường; hỏa vũ kĩ bá đạo tuyệt luân, chủ yếu lấy công làm thủ; thổ vũ kĩ thường có phòng ngự siêu cường.

Ngoài ngũ hành linh căn ra, còn tồn tại 4 loại dị linh căn phong-lôi-quang-âm, cũng tương tự, mỗi loại đều có một vài đặc điểm riêng. Phong hệ lấy tốc độ làm điểm mạnh, trong khi đó thì lôi hệ vũ kĩ thể hiện cho thiên địa oai, là lôi phạt, năng lực công kích so ra còn mạnh hơn cả kim hệ cùng hỏa hệ. Quang hệ lại có năng lực khu trục tà khí, độc khí, từ bản thân quang linh căn vô già cũng sở hữu năng lực chống lại những trạng thái bất lợi vô cùng tốt. Âm hệ thì quả dị khó lường, là linh căn đa dụng nhất, không có điểm mạnh cũng không có điểm yếu, tất cả mọi thứ đều cân bằng.

Tử Phong hắn ăn quả đắng từ lõi điện vũ kĩ của hai tên Vương cấp nhất phẩm, nhất thời khiến hắn nhớ ra một việc, chẳng phải hắn mới đoạt được một bản Địa giải thượng phẩm vũ kĩ Trảm Nguyệt thất thức thời gian trước, tại sao lại không dùng?

“Trảm Nguyệt thất thức – Nhất thức Triều Nguyệt”

Lực lượng tỏa ra bên ngoài, giống như sóng trời lớp sau lớn hơn lớp trước, tạo thành một khí tràng vô hình khóa chặt di chuyển của đối thủ. Để có thể tu luyện nhất thức Triều Nguyệt, võ giả thông thường phải tập không chế lực lượng của bản thân, dùng cơ bắp dao động, dần dần tạo ra khí tràng đủ mạnh để nhốt đối phương, không chỉ cần sự kiểm soát lực lượng vô cùng tỉ mỉ, hơn nữa sức mạnh của nhục thân lại còn phải vô cùng mạnh mẽ nữa, dùng 4-5 năm để thành thực nhất thức đã là nhanh.

Nhưng với Tử Phong mà nói, tu luyện Trảm Nguyệt thất thức giống như hắn đi ngủ một giấc mà thôi, chẳng có gì gọi là khó khăn cả, luyện tập ư? Không lo, đã có hệ thống “hack” cho hắn, chỉ cần vài giây là hắn có thể thành thạo sử dụng. Sức mạnh nhục thể ư? Đó chính là thứ mạnh nhất của hắn hiện tại a!

Tên Vương cấp nhất phẩm cả người giống như sa vào bùn lầy, không thể di động mấy may, cứ như vậy mà duy trì khoảng cách chỉ có nửa mét trước mặt Tử Phong. Hắn cố sức vùng vẫy, nhưng giống như là rơi vào bãi cát lún vậy, càng giẫy dụa thì càng lún sâu, đang lúc hoảng loạn, hắn chợt nghe thấy một tiếng thì thầm: “Thiên phạt kiểm!”, sau đó thì một tia sáng lóa mắt thôn phệ tất cả.

“Ầm!!!”

Một tiếng nổ long trời ló đất vang lên khiến mọi người không khỏi ớn tai nhức óc, thanh thế to lớn tới nỗi người dân ở Liên thành cách đây mấy chục cây số cũng có thể nghe thấy tiếng, có người còn tưởng nhầm trên trời có sấm sét, hình như sắp có mưa.

Tử Phong lần thứ ba sử dụng đến kĩ năng của Truy Hồn Huyết Kiếm, nhưng lần này có chút bất đồng, thực lực của hắn đã vượt xa hai lần sử dụng trước kia, chỉ thấy một tia sáng rực rỡ lóe lên chiếu rọi màn đêm, sau đó là một đường kiếm quang khổng lồ cao tới mấy chục mét xuất hiện, trực tiếp chém xuyên qua Vương phủ, để lại đường sau là một cái rãnh cây sâu xuống mặt đất tới cả chục mét, rộng 5-6 mét, kéo dài từ suốt chỗ Tử Phong đang đứng, đâm xuyên qua toàn bộ chiều dài của Vương phủ.

Tên Vương cấp nhất phẩm kia dưới một kiếm kinh thiên của Tử Phong đã biến thành một đám tro bụi, thứ duy nhất còn lành lặn của hắn là một cánh tay đứt gãy rơi ở trên đất, lúc này vẫn còn đang co giật, lại càng khiến người khác kinh hãi hơn.

Đối với kĩ năng *Thiên phạt kiểm* này, Tử Phong thấy tính ứng dụng không quá cao, mặc dù uy lực thì tuyệt luân, nhưng tác dụng để chấn nhiếp nhiều hơn alf công kích, nhưng như vậy cũng đã đủ rồi. Chỉ thấy tất cả mọi người đều đang trợn mắt há mồm nhìn khung cảnh tan hoang trước mắt, giống như là một cơn cuồng phong bạo vũ mới quét qua Vương phủ vậy, ấy mà điều đó lại là tác phẩm của một người, trong một chiêu, chỉ là một chiêu thôi đấy!!

Nuốt nước miếng đến cực một tiếng, Trình Thụy Niên chợt cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, thì ra lưng hắn đã ướt đầm mồ hôi, mẹ nó chứ, cái thứ gì đấy, chiêu vậy rồi nếu cha ta dính trực diện chắc cũng phải một phen chật vật, còn nếu ta mà dính phải thì.....nghĩ đến đây, thân thể béo mập của hắn không khỏi có chút run rẩy.

“Đại ca!!!!” một tiếng hét hết thế lương vang lên, tên Vương cấp nhất phẩm còn lại hai mắt đỏ ngầu mà kêu lớn, hai tay múa động thanh đại đao, như một cơn gió lao tới chỗ Tử Phong đang đứng.

Tốc độ của một Vương cấp nhất phẩm, trong mắt Tử Phong lúc này dưới tầng tầng lớp lớp kĩ năng tăng phúc trở nên chậm chạp đến không tưởng, khỏe miệng nhếch lên, hắn nhún người lên cao, né tránh thế công của đối phương trong gang tấc. Ở trên không trung, Tử Phong lơ lửng người lại, một cánh tay giơ ra chỉ thẳng vào tên Vương cấp nhất phẩm đúng lúc này mới lao tới tấn công, vừa vặn ở ngay bên dưới hắn.

“Không nên mất bình tĩnh, Hư Thiêm!!”

Từ ngón tay Tử Phong, một tia năng lượng màu đen bắn ra, vô cùng chuẩn xác trúng vào đỉnh đầu tên Vương cấp nhất phẩm. Chỉ thấy hộ thể cương khí của Vương cấp cường giả đứng trước tia năng lượng màu đen chỉ to bằng ngón tay này lại không khác gì tờ giấy mỏng, ngay lập tức bị đâm thủng, *Hư Thiêm* vô cùng dễ dàng, trực tiếp xuyên qua xương sọ của đối phương, một đường thẳng tắp xuống dưới, hơn nữa còn dư lực đục lên nền đất cứng rắn một lỗ thủng nho nhỏ.

Tên Vương cấp nhất phẩm này vẫn theo quán tính lao tới trước một đoạn, sau đó mới ngã quỵ xuống đất, hai mắt trợn trừng, thất khiếu đỏ máu, từ đỉnh đầu của hắn, một dòng chất lỏng trắng đục xen lẫn máu đỏ không ngừng chảy ra ngoài, hiển nhiên đó chính là não tuơng của hắn đã bị *Hư Thiêm* quấy thành cháo loãng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 105: Trạng thái mạnh nhất!!

Chân Tử phong vừa chạm đất, tên Vương cấp nhị phẩm đã xuất hiện sau lưng hắn, vẫn là quyền sáo màu hoàng kim, vẫn là một quyền mang theo lực lượng cường đại, trực tiếp nện trúng lưng Tử Phong.....nhưng mà thực sự nện trúng lưng hắn chứ?

Mọi chi số của Tử Phong đều đã được tăng lên một cách khủng bố, trong đó có cả tinh thần lực, tinh thần lực của hắn cũng không hơn được đối phương là bao, nhưng kết hợp với bản năng chiến đấu của hắn thì sao? Cảm nhận nguy hiểm tới từ sau lưng, hắn ngay lập tức dùng Truy Hồn Huyết Kiếm như một tấm chắn, che擋 sau lưng.

Nắm đấm của tên Vương cấp nhị phẩm va chạm với thanh Thiên giải Huyền khí phát ra một tiếng keng chói tai, do chưa đứng vững nên mặc dù không bị làm sao, nhưng Tử Phong vẫn bị đánh bay đi.

Chống kiếm xuống mặt đất, Tử Phong kéo lê một đoạn dài trước khi triệt tiêu được lực lượng đã đẩy người hắn đi, chỉ là hắn vừa mới dừng lại được, Lăng gia lão tổ không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh hắn, cây thương đang tỏa ra nhiệt khí nóng rực nhằm thẳng đầu hắn mà quét ngang.

Nếu là bình khí bình thường, Tử Phong có thể trực tiếp dùng cánh tay bọc giáp cốt của mình để đỡ lấy, nhưng trước kia đã ăn quả đắng, lần lúc này đối với Huyền khí đã được gia trì bởi vũ kĩ trở nên cẩn thận hơn gấp bội. Cẩn tắc vô áy náy, Tử Phong giơ thanh đại kiếm lên đỡ, đây cũng là một ưu điểm của đại kiếm, vừa có thể công vừa có thể thủ, điều tiên quyết đó là lực lượng của người sử dụng đủ mạnh.

Cây thương quét trúng mặt Truy Hồn Huyết Kiếm, không hổ là Thiên giải Huyền khí, nó không chịu bất kì một chút sự mẻ nào, thậm chí còn không có một vết xước. Nhưng mà chủ nhân của nó thì không có dễ dàng đến thế, Tử Phong chỉ cảm thấy một cơn nóng bỏng giống như dung nham nóng chảy tấp thẳng vào mặt, khiến da thịt hắn không khỏi cảm thấy bỏng rát, hơn nữa, lực lượng truyền đến từ đầu mũi thương cũng không có nhỏ, lại tiếp lần nữa đưa cơ thể của hắn bay lên không trung.

Giống như là cùng chung một suy nghĩ, tên Vương cấp nhị phẩm kia phối hợp với Lăng gia lão tổ không có một kẻ hở, vừa lúc Tử Phong bị hất lên không trung, hắn đáp không, đón lấy Tử Phong tung ra một quyền sấm sét. Tử Phong bắt đắc dĩ lại phải dùng thanh đại kiếm như khiên chắn đỡ đòn, cả người hắn dưới phản lực liền hóa thành một đạo lưu tinh, nhún xuống mặt đất, sinh sinh nổ ra một cái hố sâu hoắm.

Không dính đòn trực diện, nhưng lực phản chấn khi cơ thể hắn đập xuống đất cũng khiến Tử Phong lại ỏi ra thêm một ngụm máu nữa, lỗ thủng trên bụng lại càng rách to hơn, có thể nhìn thấu qua phía bên kia.

“Chết tiệt!!”

Chửi đồng một tiếng, Tử Phong liền nhanh chóng gượng dậy, có trời mới biết cái tên Vương cấp nhị phẩm kia có tiếp tục công kích hay không, này giờ hắn bị lún qua lún lại như quả bóng thể là đủ rồi. Quả đúng như hắn dự đoán, ngay khi vừa đứng dậy, tên Vương cấp kia đã từ trên trời lao xuống, nhắm thẳng vào đầu Tử Phong mà đánh tới, nếu không phải hắn nhanh chân sử dụng *Thiên bộ* để né tránh thì có khi đầu của hắn cũng biến thành thịt xay rồi.

Thở hổn hển, Tử Phong không ngờ cái tên Vương cấp nhị phẩm mà hắn coi thường lúc đầu lại gây khó khăn cho bản thân tới vậy, đúng là không bao giờ nên coi thường đối thủ mà. Bất chợt, hắn nở một nụ cười lạnh, cận chiến dùng quyền cước à, khặc khặc.....

Ngoài dự kiến, Truy Hồn Huyết Kiếm trên tay Tử Phong chợt hư không tiêu thất, khiến mọi người có mặt đều không khỏi sửng sốt.

“Không gian giới chi? Rốt cuộc người có thân phận như thế nào?” Trình Thụy Niên không khỏi bật thốt.

Cũng không thể trách được hẳn, không gian giới chi không chỉ biểu hiện cho sự giàu có, mà còn biểu hiện cho thân phận, bởi thứ này đôi khi có tiền cũng không mua được, luôn luôn bị các gia tộc và tông môn lớn chia cắt. Đến bản thân Hợp Hoan tông của hẳn cũng chỉ có vài người trong tông sở hữu không gian giới chi, mà giới hạn toàn là những trưởng lão có thực lực cực mạnh và tông chủ, hẳn không ngạc nhiên mới là lạ.

Truy Hồn Huyền Kiếm xác thực là rất mạnh, có thể tăng thực lực của Từ Phong lên một đoạn dài, nhưng vấn đề ở chỗ, nó khá là công kênh. Bỏ qua vấn đề cân nặng, Từ Phong có thể hoàn toàn xử lí vấn đề này, nhưng sự công kênh của nó khiến việc đối mặt với những đối thủ có tốc độ nhanh như thế này khá là bất lợi, nên hẳn mới.....cắt nó đi.

Mặc dù ngạc nhiên trước hành động của Từ Phong, nhưng tên Vương cấp nhị phẩm kia cũng không dừng lại lâu, hẳn ngay lập tức lao lên, hai nắm tay vẫn tỏa ra ánh sáng màu hoàng kim, liên tiếp là vô số quyền đầu như vũ bão nhắm thẳng Từ Phong mà đánh.

“Kim Cương Quyền!!!”

Từ Phong cũng không yếu thế, hẳn huy động hai cánh tay tới mức cực hạn, quyền đối quyền, chiêu đối chiêu, trực tiếp cứng đối cứng với đối phương. Vừa đánh Từ Phong vừa rủa thầm, tên này sử dụng vũ kĩ gì mà cường đại đến vậy, phải biết hai cánh tay của hẳn có lực lượng gấp đến cả chục lần bình thường, vậy mà tên Vương cấp nhị phẩm này về mặt lực lượng còn nhỉnh hơn Từ Phong hẳn một chút, cái thứ vũ kĩ quái gì thế này, trách không được hẳn lúc này bị đánh cho quay lông vòng như quả bóng.

“Keng!! Keng!!”

Mở hai bàn tay ra, Từ Phong cứng rắn bắt lấy song quyền của đối phương, lực lượng cường hoành chấn cho lớp giáp cốt trên tay hẳn xuất hiện từng đạo vết nứt, xương tay cùng vai của hẳn thì đã có một vài chỗ gãy vụn.

Nhưng mà thương thế như vậy cũng không khiến Từ Phong hẳn bận tâm, ngược lại, hẳn còn cười lạnh: “Khặc khặc, bắt được rồi!”

Bỗng nhiên, từ người Từ Phong tỏa ra một làn khói đen kịt, sau đó là y phục trên người hẳn giống như vài vụn mà cứ thế rách nát, chỉ sót lại một ít vụn đủ che chỗ hiểm, cơ thể hẳn trong nháy mắt từ da thịt bình thường nay được bao phủ bởi một lớp giáp cốt giống y hệt như cánh tay của hẳn.

Còn chưa kịp phản ứng trước biến hóa bất thường trước mắt, tên Vương cấp nhị phẩm chỉ thấy song quyền của mình giống như bị một gong kim bóp chặt lấy, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng kêu kệt phát ra từ đôi quyền sảo hẳn đang đeo, giống như là một khối thép bị bóp méo vậy, sau đó thì một lực lượng cường đại lôi kéo cả người hẳn về trước.

Từ Phong dùng hai tay nắm lấy đối phương kéo về phía mình, từ trên vai của hẳn liền xuất hiện bốn cánh tay, ngay lập tức tóm lấy lưng của tên Vương cấp nhị phẩm.

“Thiên Ma Hóa Thân!!!”

Bốn cánh tay với móng vuốt sắc bén trực tiếp đâm sâu vào da thịt trên lưng tên Vương cấp nhị phẩm, hai cánh tay của hẳn bị Từ Phong khóa cứng, cả người hẳn liền bị Từ Phong ôm chặt lấy. Nhưng cũng không lâu, Từ Phong ngay khi cố định được đối phương, hẳn hét lên một tiếng, cốt cách cả người kêu lên rảng rạc, bốn cánh tay mọc sâu vào lưng của đối thủ nhấc lên, hai tay bên dưới đang nắm lấy hai cánh tay kéo mạnh ra hai bên.

“Aahhhhhhhh!!”

“Xoạt” một tiếng giống như tiếng xé vài vang lên, Từ Phong với sáu cánh tay cùng lực lượng khủng bố, trực tiếp xé tan người tên Vương cấp nhị phẩm kia ra làm nhiều mảnh, nội tạng cùng máu tươi của đối phương bắn tung tóe lên người Từ Phong, nhuộm đỏ cả lớp giáp cốt màu trắng của hẳn, khiến ngoại hình của hẳn lại càng dữ tợn.

Cầm lấy hai cánh tay đứt gãy tới tận gốc, lộ ra cả xương trắng hếu, Từ Phong ném nó đi, sáu cánh tay của hẳn liền xòe hẳn ra, cả người hẳn tỏa ra khí thế kinh khủng khiến người khác không khỏi tim đập chân run, trông không khác gì một pho tượng ác ma tới từ địa ngục cả.

-Tên Từ Phong

Chủng tộc: Thuần Huyền Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 16

Nhanh nhẹn: 40185 (+20093) (+12055)72333

Thế lực: 34566 (+34566) (+17283) (+17283)103698

Lực lượng: 39604 (+39604) (+19802) (+19802)118812

Tinh thần: 20277 (+10139) (+6083)34498

Linh lực: 13841 (+6921) (+4152)24913

Trạng thái: Thị huyết, Song trọng đột phá cực hạn, Bóng đêm huy hoàng, Thiên Ma Hóa Thân.

Thiên Ma Hóa Thân được kích hoạt, ngay lập tức tăng gấp đôi chỉ số thế lực và lực lượng hẳn được nhận thêm từ chủng tộc “Thuần Huyền Thiên Ma”, đồng thời kĩ năng *Bóng đêm huy hoàng* của hẳn tăng thêm 20% tổng toàn bộ chỉ số lại phát huy tác dụng, đưa thế lực cùng lực lượng của hẳn lên một tầm cao mới.

Đây chính là trạng thái mạnh nhất của Từ Phong, với toàn bộ kĩ năng đã được kích hoạt, luận chỉ số mà nói, hẳn không thua kém gì Vương cấp bát phẩm về lực lượng, thừa sức liều mạng, luận chiến lực thực tế, Vương cấp cửu phẩm hẳn cũng có thể chiến, chỉ là giới hạn trong trình tự có thể đối phó chứ chưa chắc đã thắng được, dù gì thì võ giả cao giai cũng không chỉ dựa vào mỗi nhục thể cùng lực lượng, vũ kĩ đóng vai trò rất quan trọng.

Từ Phong hẳn cũng nhận ra điều này, tự nhủ có lẽ về sau nên tìm kiếm thêm một vài loại vũ kĩ, nhưng mà đó không phải là chuyện hẳn cần làm bây giờ. Hướng ánh mắt về phía Lăng gia lão tổ, hẳn không khỏi nhớ lại Vạn Độc Huyền Chủ tìm thấy trong mật thất của Lăng gia, sát khí của hẳn không còn giữ lại mà tuấn ra dữ dội.

Nói thì dài dòng như vậy, nhưng thời gian Từ Phong xử lí tên Vương cấp nhị phẩm kia còn chưa đến vài giây, hơn nữa ngạc nhiên trước hình dạng kì dị của hẳn, Lăng gia lão tổ nhất thời ngừng lại mà không truy kích. Chỉ là đến lúc lão tinh táo lại tinh thần, thì một khí tức kinh hồn kèm theo sát khí như muốn hủy thiên diệt địa chọt chọt lên đầu khiến lão không khỏi cảm thấy khí huyết một trận nhộn nhạo.

Chỉ thấy Từ Phong dùng một ánh mắt khát máu vô tận mà nhìn Lăng gia lão tổ, làm lão cảm thấy như bị một đầu viễn cổ ác ma đang nhìn, toàn bộ lông tơ trên người lão liền dựng đứng hết cả lên.

Nhưng không hề là lão yêu quái đã sống tới hơn trăm năm, Lăng gia lão tổ rất nhanh liền đề tỉnh tinh thần, nặc kệ đối phương là người hay quỷ, một trận chiến là không thể tránh khỏi, cách phòng thủ tốt nhất đó là tấn công. Nghĩ nào làm thế, Lăng gia lão tổ múa động cây thương trên tay, từng đạo từng đạo hóa điên bùng cháy trên đầu mũi thương.

Đúng lúc này, một thanh âm nữ hài vang lên: “Thức thức đáng sợ cỡ lên, phải đánh bại hết đám người xấu xa đó!!!”

Trong lúc Từ Phong cùng đám Vương cấp chiến đấu, tộc nhân Vương gia không có ai kiềm giữ đã bỏ chạy tán loạn, chỉ có một số ít là tìm chỗ ẩn nấp, nán lại theo dõi kì biến. Tuy nói Từ Phong giao chiến thành thế kinh người, nhưng ngoại trừ khi hẳn sử dụng *Thiên phạt kiếm* thì xung quanh cũng không bị ảnh hưởng nhiều, tộc nhân Vương gia còn ở lại theo dõi thì ít nhiều gì cũng là võ giả, quan sát từ xa không phải là một vấn đề lớn.

Quét mắt tìm kiếm âm thanh kia, Từ Phong chợt nhìn thấy một tiểu cô nương phấn điều ngọc mài đang đứng ở xa, huơ huơ nắm tay nhỏ bé mà hét lớn, có chút quen mắt, hẳn chợt thốt lên: “Vương Tiêm Tiêm?!!”

Lăng gia lão tổ cũng cùng lúc quay lại, đúng lúc thấy Vương Bảo Nhi đang lao ra ôm lấy một tiểu cô nương kéo lui lại, hơn nữa nghe thấy Từ Phong vừa thốt lên một cái tên, lão liền nở một nụ cười lạnh.

Cây thương trên tay máy động, lão tung người lên không trung, một đoàn hóa điên từ mũi thương của lão xuất ra, trên đường đi hóa thành vô số cầu cầu lửa, nhưng mục tiêu không phải là Từ Phong, mà là Vương Bảo Nhi cùng Vương Tiêm Tiêm.

“Thiên Ngoại Lưu Tinh!!”

Vương Bảo Nhi nhìn hỏa cầu ropy trôi bay về phía mình, không khỏi ngẩn ngơ, xong rồi rồi, công kích của Tướng cấp năng còn không đỡ được, chứ đừng nói tới vũ kĩ được phát ra từ một Vương cấp. Cúi rạp người xuống ôm lấy Vương Tiêm Tiêm, chỉ là lúc nàng nhắm mắt lại chờ đợi cái chết, nhưng mãi không có chuyện gì xảy ra, lại thấy tiếng của Vương Tiêm Tiêm hò reo bên tai: “Thức thức oai phong quá!!!!”

Mở mắt ra, Vương Bảo Nhi chỉ thấy một thân ảnh to lớn đứng chắn trước mình không khác gì một bức tường thành vô kiên bất tồi, thân hình này với sáu cánh tay này nàng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, đích thị là Từ Phong.

Sáu cánh tay huy động, Từ Phong trực tiếp dùng quyền đầu đâm tan bất kì hỏa cầu nào giáng xuống, hỏa cầu mang theo nhiệt độ có thể nung chảy cả sắt đá gặp phải lớp giáp cốt của hẳn cũng chỉ để lại một vết nám đen không hơn không kém, hiển nhiên là không có tác dụng nhưu.

“Tiểu Linh, chuyện quái gì xảy ra với cơ thể ta vậy?”

“Ta không có biết, làm gì có gì bất thường đâu cơ chứ.”

Lí do mà Từ Phong thốt lên câu vừa rồi, bởi vì, hẳn hoàn toàn không có chủ đích cứu Vương Bảo Nhi cùng Vương Tiêm Tiêm, đối với hẳn thì sống chết của hai người này không quan trọng, nhưng không hiểu sao, trước khi hẳn kịp nhận ra, cơ thể của hẳn đã xuất hiện che chắn cho hai người bọn họ, hơn nữa còn huy quyền đỡ lấy cơn mưa hỏa cầu. Chuyện gì thế này, chẳng lẽ có ma nhập?

Bản đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Áp đảo

Nhưng mà tạm gác vấn đề đó qua một bên, Tử Phong hẳn trước mắt còn một vấn đề đáng để lo lắng hơn. Lăng gia lão tổ mặc dù không ngờ “bí thuật” của Tử Phong có năng lực phòng ngự cường hãn đến vậy, nhưng hẳn thì triển chiêu vừa rồi cũng chỉ để chứng thực một điều, đó là liệu có phải hẳn đến đây để tiếp viện cho Vương gia hay không. Và mặc dù hành động vừa rồi không phải là chủ ý của Tử Phong mà chỉ là cơ thể hắn đột ngột hành động một cách riêng lẻ, nhưng trong mắt của lão, thế cũng đã đủ.

Vẫn ở trên không trung, vẫn chiêu thức cũ, nhưng đối tượng mà Lăng gia lão tổ nhắm đến không phải là Vương Bảo Nhi cùng Vương Tiêm Tiêm, mà là đám tộc nhân Vương gia còn sót lại lúc này đang ẩn nấp quan sát ở phía xa.

“Thiên Ngoại Lưu Tinh!”

Một cơn mưa hòa cầu xuất hiện từ trên trời giáng xuống, đối với Tử Phong mà nói thì đám hòa cầu này còn chưa đủ giải ngứa, nhưng đối với đám tộc nhân còn sót lại của Vương gia thì là tai ương ngập đầu. Chỉ thấy cơn mưa hòa cầu nhanh chóng nhấn chìm cả một dãy nhà lớn, có tấm hai hay ba chục thân ảnh gì đó lao ra ngoài hồng thoát khỏi biển lửa, nhưng nhanh chóng bị nhấn chìm trong cơn bão lửa dữ dội.

Vương cấp thì vẫn là Vương cấp, đứng nhìn Tử Phong hẳn làm thật Vương cấp giống như giết gà mà đánh giá thấp bọn họ, câu nói “Dưới Vương cấp đều là rác rưởi!” ngoại trừ Tử Phong là ngoại lệ ra thì vẫn đúng với 99% người khác.

Tử Phong đứng yên một chỗ tro mắt ra nhìn đám tộc nhân Vương gia bị thiêu thành tro bụi, nhìn hẳn trông chừng chừng nhưng trong lòng thì sóng gió ngập trời. Lại nữa, chuyện đó lại tiếp tục xảy ra!!

Ngay khi Lăng gia lão tổ nhắm tới đám tộc nhân Vương gia, hẳn có thể cảm nhận được cơ thể của mình giống như là bị một thứ gì đó điều khiển, một thứ ham muốn khiến hẳn chỉ muốn xa thân ra cứu giúp đám người kia chọt tay lên trong lòng hẳn, làm hẳn một phen hoảng, chuyện quái gì đang xảy ra với hẳn như thế, chẳng lẽ hẳn bị bệnh đa nhân cách?

Dùng ý chỉ lực kiên cường của mình kìm hãm lại, Tử Phong hẳn lựa chọn đứng yên xem cuộc vui, không phải là hẳn không muốn tấn công Lăng gia lão tổ, nhưng đừng quên hẳn hiện tại thực lực mặc dù tương đương Vương cấp, tu vi thực tế lại chỉ là Vương cấp, hẳn không thể ngờ không phi hành a. Hẳn có thể nhảy lên không trung để tiếp cận, với sức lực của hẳn thì điều đó là dễ dàng, nhưng đối phương cũng không phải bù nhìn, nào có chuyện để cho hẳn dễ dàng tiếp cận đến thế, đó là chưa kể đến việc vẫn còn một tên Vương cấp cứu phẩm là mối đe dọa cực lớn đang nhìn chăm chăm vào hẳn ở bên cạnh.

Nhắc tới Vương cấp cứu phẩm, cái tên Trình thiếu gia dĩ đầu mới rồi, Tử Phong hẳn đã xác định tinh thần là sẽ có một trận khổ chiến, nhưng ngược lại thì giống như là một màn phô diễn sức mạnh của hẳn thì đúng hơn. Đưa mắt nhìn xung quanh, hẳn không khỏi bất ngờ khi thân ảnh của vị Trình thiếu gia vốn đáng lẽ ra phải ở đâu đó gần đây đã biến mất từ lúc nào, cũng không biết là hẳn ta bỏ chạy hay bị Hồ Phi Nguyệt “làm gỏi” nữa, nhưng mà nếu như tên đó đã biến mất, vậy thì Tử Phong hẳn có thể không lo lắng chút nào nữa.

Lăng gia lão tổ không khỏi nhàu mày, Thiên Ngoại Lưu Tinh là một đòn công kích quân thể rất mạnh, nhưng cũng tiêu tốn của lão một lượng lớn linh lực, ý đồ của lão ban đầu đó là lợi dụng trong lúc Tử Phong cứu lấy đám người Vương gia, lão sẽ tấn công liên hoàn ngay lúc đó, dù không thể giết chết đối phương thì cũng có thể chiếm lấy thế thượng phong.

Nhưng mọi thứ không như lão dự tính, cử chỉ bàng quan của Tử Phong khiến kế hoạch của lão đổ bể trong nháy mắt, hơn nữa lại hao phí một lượng lớn linh lực, không khỏi khiến lão có cảm giác ăn trọng ga không được còn mất nắm thóc.

Thiên Ngoại Lưu Tinh không phải là đòn công kích tâm xa nhất của Lăng gia lão tổ, nhưng lại là đòn mạnh nhất, mà hiển nhiên không có chút uy hiếp nào với Tử Phong cả, đừng nói là hạ sát hẳn, đến làm hẳn bị trầy da thôi cũng đã khó rồi, rơi vào đường cùng, lão buộc phải quay trở lại cách nguyên thủy.

Từ trên không trung lao xuống với tốc độ cực nhanh, Lăng gia lão tổ giờ thương lên, quét xuống đầu Tử Phong. Kể cả với tốc độ gấp bội biến thái, Tử Phong hẳn cũng không dám trực tiếp đón đỡ lấy mũi thương đang chém xuống, hẳn dùng hai tay nhắc Vương Bảo Nhi cùng Vương Tiêm Tiêm lên, *Thuần bộ* được triển khai, lấy tốc độ gấp bốn lần bình thường mà hóa thành một đạo tàn ảnh rời khỏi chỗ đang đứng.

Mũi thương rực cháy chém trúng tàn ảnh, không nện xuống đất mà dừng lại ở giữa không trung, nhưng dư kinh của đòn đó cũng khiến mặt đất bên dưới tách ra thành một cái rãnh lớn, đủ biết sức phá hoại của Vương cấp cường giả mạnh ra sao.

Tử Phong nhảy lên một nóc nhà ở gần đấy, thả Vương Bảo Nhi cùng Vương Tiêm Tiêm xuống, sau đó từ trên đó, thân hình hắn giống như đạn pháo lao thẳng về phía Lăng gia lão tổ, Truy Hồn Huyết Kiếm lại xuất hiện trên tay hẳn.

Ở vào trạng thái cực thịnh, tốc độ của Tử Phong kèm với *Thuần bộ* so với Lăng gia lão tổ còn nhanh hơn gấp bội, chỉ thấy cả người hẳn xé rách không khí mà lao tới, Truy Hồn Huyết Kiếm quét tới như vũ bão. Lăng gia lão tổ nào có định cứng đối cứng, sau khi đã được chứng kiến uy lực của thanh đại kiếm trong tay Tử Phong, lão thừa đủ thông minh để biết được không nên đối chọi với nó. Trước kia lướt kiếm tiếp cận tới người lão, cây thương trên tay Lăng gia lão tổ chọt vạch một phát, một cột lửa ngay lập tức được tạo ra ở giữa không trung, chắn ngay trước người lão.

Kì lạ ở một chỗ, cột lửa giống như không có thực thể nhưng khi Truy Hồn Huyết Kiếm chém vào, Tử Phong cảm thấy có một lực phản chấn không hề nhỏ, giống như là hẳn đang chém vào một cái cốt kim loại vậy, có thể đây là một loại bí thuật nào đó. Tuy nhiên, cột lửa đó cũng không ngăn được Thiên giai Huyền khí, thanh đại kiếm chỉ khựng lại một chút, sau đó trực tiếp chém tan cột lửa đó, nhắm hướng Lăng gia lão tổ quét tới.

Nhưng một chút khựng lại đó cũng đủ để lão phản ứng lại và lùi về phía sau. Tử Phong cũng không chậm trễ chút nào, ngay khi đánh trượt, hẳn liền thuận thế tiếp tục truy đuổi, lưỡi kiếm huyết sắc lại một lần nữa được vung lên.

“Liệt Diễm Thần Thương!”

Lăng gia lão tổ hét lên một tiếng trong khi cây thương của lão được một đoàn lam hóa bao bọc, không ngờ lại cũng rắn đỡ lấy một kiếm của Tử Phong một cách thoải mái không chút sụt mẻ.

Truy Hồn Huyết Kiếm là Thiên giai Huyền khí, cân nặng của nó kết hợp với lực lượng khủng bố của Tử Phong có sức hủy diệt ra sao thì bản thân hẳn là người biết rõ nhất, Lăng gia lão tổ có thể trực tiếp ngăn lại một kích toàn lực của hẳn thật sự là một điều ngạc nhiên. Mà ngạc nhiên thì ngạc nhiên, điều đó cũng không cản trở Tử Phong tiếp tục công kích.

Hai người liên tục trao đổi chiêu thức qua lại, thương cùng kiếm liên tục va chạm vào nhau phát ra tiếng kim loại chát chúa, nhìn qua thì có vẻ như là khá cân bằng. Nhưng trong lòng Lăng gia lão tổ không khỏi kêu khổ, Liệt Diễm Thần Thương là bí pháp, cũng không có gì phức tạp, chỉ là tăng cao lực lượng của lão mà thôi, vốn dĩ tên của nó không phải thế này, nhưng năm xưa khi lão tìm được bí pháp này từ một di tích thượng cổ thì nó cũng không có tên, vô khi lão dừng lại là thương nên mới có cái tên này.

Đã phải sử dụng tới bí pháp nhưng lực lượng của lão vẫn không thể nào đỡ được nỗi cái tên quái vật trước mắt, mỗi cú vung kiếm, mỗi cú chém của hẳn ta giống như mang theo lực lượng đến mấy chục vạn cân trực tiếp tác động lên người lão, mặt ngoài thì có vẻ không vấn đề nhưng này giờ khi huyết trong người của lão đã trở nên vô cùng nhộn nhạo, hai cánh tay thì tưởng chừng như sắp gãy đến nơi. Chưa hết, đối phương lại còn sở hữu đến tận 6 cánh tay, một kiếm bổ xuống là kèm theo mấy quyền đầu giống như búa bổ mà đâm tới khiến lão phải dùng hết toàn lực chỉ để phòng thủ.

Tử Phong hét lớn một tiếng, Truy Hồn Huyết Kiếm từ dưới đất quét lên, đây không phải là lần thứ nhất hẳn tấn công, đương nhiên, thanh kiếm của hẳn lại bị cây thương rực lửa của đối phương chặn lại, chỉ là lần này có một sự khác biệt. Chỉ thấy ở chỗ hai kiện binh khí va chạm với nhau, một luồng sáng chọt lóe lên, lực lượng hai người vốn khá ngang nhau nay lại xuất hiện biến hóa, Tử Phong vô cùng dễ dàng đánh văng cây thương cùng với cả người Lăng gia lão tổ lên không trung.

Khi động sơn hà, công kích của Truy Hồn Huyết Kiếm có tỉ lệ bạo kích, gấp đôi lực lượng, nghe thì giống hệt với mấy game online mà Tử Phong hẳn chơi kiếp trước, nhưng mặc kệ nó ra sao, hiệu quả là được, và thực sự thì nó cũng rất mạnh.

Lăng gia lão tổ chỉ thấy một lực lượng như muốn dúi non lấp bể áp tới, cây thương trên tay không tự chủ được mà bị đánh văng, không chỉ thế, cả người lão cũng bị đẩy lên không trung. Trước khi lão kịp đứng vững trên không, Tử Phong đã nhún người nhảy lên, xuất hiện trước mặt lão, Truy Hồn Huyết Kiếm nhắm thẳng vào người lão mà chém xuống.

Không kịp đứng vững trên không, nhưng không có nghĩa là không kịp phản ứng, chỉ thấy Lăng gia lão tổ đưa tay gạt xuống mặt mẽ day đang đeo trên cổ, trong nháy mắt, tám mẽ day đó biến thành một cái khiên cực lớn che kín cả người lão. Lưỡi kiếm đâm lên chiếc khiên đến tốc lửa, lực phản chấn đưa cả người lão bắn thẳng xuống mặt đất, lấy nhục thể cường hãn của Vương cấp vô gia cũng không chịu nổi mà phải phun ra một ngụm máu.

Duy trì trạng thái nửa quỳ dưới đất, Lăng gia lão tổ với vầng vàng giờ chiếc khiên lên trên đầu, và thực tế, hành động của lão là chính xác. Truy Hồn Huyết Kiếm được phóng từ trên trời xuống, giống như một cái cọc lớn đâm thẳng vào mặt khiên khiến lão lại phun ra một ngụm máu nữa, cái khiên lại càng to hơn, gần giống như là một cái mai rùa che lấy Lăng gia lão tổ ở bên trong.

Tử Phong lao xuống, sáu cánh tay không ngừng nện lên trên tám khiên phát ra vô số tiếng leng keng đình tại nhưc óc.

“Vô dụng! Vô dụng! Vô dụng! Vô dụng!”

Một người bình thường mỗi giây có thể ra được 3-4 đường quyền, Vương cấp vô gia với tốc độ hơn người bình thường đến hơn ngàn lần thì sẽ ra được bao nhiêu đường quyền? Tử Phong trong trạng thái *Thiên Ma Hóa Thân*, với 6 cánh tay của mình, mỗi giây hẳn tung ra đến cả vạn quyền, mỗi quyền đều mang theo lực lượng kinh khủng dúi non lấp bể.

Lăng gia lão tổ mặc dù không trúng chiêu trực tiếp, nhưng dư lực truyền đến sau tám khiên cũng đủ khiến lão ăn đủ. Nền đất dưới chân lão không chịu nổi áp lực mà liên tục vỡ nát, cứ mỗi giây trôi qua là Lăng gia lão tổ lại phun ra một ngụm máu, cả cái “mai rùa” sinh sinh bị ép lún xuống mặt đất, dần dần tạo thành một cái hồ sâu hoắm.

Dừng lại, Tử Phong cong sáu cánh tay lại, một luồng năng lượng hắc sắc trào ra bao phủ lấy cả sáu cánh tay của hẳn, một giây sau, cả sáu cánh tay của hẳn biến thành một màu đen tuyền do luồng năng lượng kì lạ này, cùng một lúc giáng xuống.

Lăng gia lão tổ chọt cảm thấy vô số quyền đầu bỗng ngưng biến mất, còn chưa kịp vui mừng thì lão liền nghe thấy một tiếng hét: “Hư Thiểm Quyền!!!”

Đây không phải là kĩ năng hệ thống, đây có thể coi là kĩ năng Tử Phong tự sáng tạo ra, dựa trên nguyên lí của *Hư Thiểm*, hẳn chỉ kết hợp với nền linh lực thành vòng xoáy của *Hư Thiểm*, nhưng không giải phóng nó ra dưới dạng tia năng lượng mà lại nện nó vào quyền đầu, tạo ra một chiêu thức vừa có lực phá hoại lẫn xuyên thấu khủng bố.

“Ầm!!!!!!”

Một tiếng nổ cực đại vang lên, toàn bộ mặt đất xung quanh Tử Phong cùng Lăng gia lão tổ nổ tung lên giống như là bom nổ, đất đã bị ném tung hết lên trời, một bóng người như điều đứt dây vắng ra từ trong đám khói bụi đó, chính là Lăng gia lão tổ, lúc này cả người lão thì thảm không chịu nổi, một cánh tay đã gãy lìa, cánh tay còn lại thì uốn cong thành hình thù kì dị, quần áo trên người rách rưới như ăn mày, đầu đầu cũng thấy vết da thịt nứt vỡ đang rỉ máu.

Từ Phong ngay lập tức xuất hiện tại chỗ Lăng gia lão tổ vừa mới rơi xuống, hần nhìn thân ảnh tàn tạ ở dưới đất mà không khỏi kinh ngạc, không ngờ *Hư Thiểm Quyển* của hần khi sử dụng lại có uy lực đến vậy, có thể trực tiếp nện vỡ cả tám khiên mà Thiên giai Huyền khí cũng không làm gì được, chỉ là dư lực cũng khiến cho đối phương sống dở chết dở thế này.

Bước lại gần Lăng gia lão tổ, bắt ngừ, cơ thể tàn tạ của lão bật ngồi dậy, từ trong mồm của lão bắn ra một đạo huyết quang nhanh như chớp, một hạt huyết đan theo đường huyết quang đó bay đi, trực tiếp găm thẳng vào đầu Từ Phong. Hạt huyết đan đó ngay lập tức tan chảy, trên trán Từ Phong chợt phát ra tiếng nổ “bụp” nho nhỏ, liền xuất hiện một cái lỗ to bằng cái chén nhỏ, xuyên thẳng qua trán hần, có thể nhìn thấy qua đấng sau qua cái lỗ đó, thân hình của hần không khỏi khựng lại, đầu ngửa ra sau, sáu cánh tay rũ xuống, cứ như vậy mà đứng yên không động tĩnh.

Lăng gia lão tổ từ từ đứng dậy, vừa cười ha hả vừa ho ra máu:

“Ha ha ha ha, Vạn Độc Huyết Chú của lão phu thế nào hà, ăn ngon chứ, à mà quên, ngươi đã chết rồi, sao mà biết được cơ chứ hắc hắc……”

Lão lẽ bước tới gần Từ Phong, nhìn cái lỗ trên trán hần, Lăng gia lão tổ hử lạnh một tiếng:

“Hừ, ngươi nghĩ rằng một tên tiểu bối như ngươi có thể đánh lại ta ư, thực lực thì có mà vẫn còn thiếu kinh nghiệm lắm……Hự!!!”

Thần thể tưởng chừng như đã chết trước mặt lão bỗng nhiên cử động, một cánh tay giống như gọng kìm chộp lấy cổ lão nhấc lên cao, sau đó là một giọng nói lạnh lẽo giống như từ địa ngục truyền tới khiến lão không khỏi kinh hoàng.

“Thiếu kinh nghiệm ư?!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\)Net](http://EbookFull(chám)Net).

Chương 107: Kết thúc

Trình Thụy Niên lúc này đang cảm đầu chạy, thân hình béo ú của hần trông vậy nhưng cực kì nhanh, cả người hóa thành một đạo tàn ảnh lướt đi trong rừng. Vừa chạy hần vừa lẩm bẩm: “Con mẹ nó chứ, tại sao lại có Thiên Ma nhất tộc xuất hiện ở đây, chẳng phải nói bọn chúng đã bị giết chết hết rồi ư?”

Ngạc nhiên một điều, Trình Thụy Niên chính là người đầu tiên nhìn ra được chủng tộc thật sự của Từ Phong. Nói đến đây, việc hần nhận ra cũng chỉ là may mắn. Mặc dù hần là con trai của tông chủ Hợp Hoan Tông, nhưng bản tính hần từ nhỏ vốn lười nhác, một thần tu vì của hần cũng là được đập nên từ đan dược. Mắt cái này được cái kia, bản tính hần lười nhác thích rong chơi nhưng từ chất của hần cũng khá là tốt, chỉ trong thời gian vài chục năm đã đạt tới Vương cấp cứu phẩm.

Vì bản tính của mình, hần đã từng bị phụ thân phạt đóng cửa ở bên quan trong phòng mấy tháng trời, bắt đọc hết toàn bộ đan kinh thư mà cha hần đã chuẩn bị, không qua được kiểm tra thì không được phép ra ngoài. Không còn cách nào khác, Trình Thụy Niên buộc lòng phải đọc thuộc đồng sách vở mà hần vốn cho rằng vô cùng khổ khan đó. Trùng hợp thay, cuốn sách đầu tiên mà hần đọc chính là bản chép tay của các đời tổ tông trong Hợp Hoan tông để lại từ thời xa xưa.

Gần một vạn năm trước, Hợp Hoan Tông có thể được coi là tông môn nhất đẳng, so ra chỉ đứng dưới những siêu cấp tông môn mà thôi, nhưng không ngờ chỉ vì một trận chiến tranh thảm khốc mà thực lực của tông rơi xuống đáy, trực tiếp bị loại ra khỏi hàng ngũ tông môn nhất đẳng, cuộc chiến đó, chính là Thiên Ma Chi Chiến. Trình Thụy Niên ngay lập tức bị cuốn vào cuốn sổ chép tay của những đời tổ tông gần một vạn năm trước để lại, thông tin về Thiên Ma nhất tộc trong đó, so với cuốn sách mà Từ Phong đã đọc thì không biết chi tiết hơn đến bao nhiêu lần, dù sao thì cũng chính tay người viết đã giao chiến thực sự với Thiên Ma nhất tộc.

Cũng vì lí do đó, Trình Thụy Niên vốn bản đầu muốn để cho đám thù hạ của mình xử lí Từ Phong, nhưng ngay sau khi thấy được trạng thái biến thân của Từ Phong, hần không nhìn được mà nhớ tới một chủng tộc kinh khủng xuất hiện gần một vạn năm trước: “Thiên Ma!”. Theo những gì hần đã đọc được từ bản ghi chép, hình dạng của Từ Phong sau khi biến thân giống y đúc với biến thân của Thiên Ma nhất tộc, nếu bảo hần ta không phải Thiên Ma nhất tộc thì đánh chết Trình Thụy Niên cũng không tin.

“Cùng đại cảnh giới, Thiên Ma vô địch!” đó là những lời mà vị tổ tông năm xưa đó đã ghi lại, và chính Trình Thụy Niên cũng nhớ tới nó khi nhìn thấy Từ Phong. Mặc dù tu vi của hần là Vương cấp cứu phẩm, nhưng trên thực tế hần là dạng người ý mệnh hiệp yếu, chiến lực kém cỏi, ngay khi khẳng định Từ Phong là một Thiên Ma có tu vi “Vương cấp”, ý niệm đầu tiên của hần đó là bỏ chạy, và sau khi Từ Phong xé xác tên thù hạ Vương cấp nhị phẩm của hần thành chục mảnh, ý niệm đó biến thành hành động, hần bỏ chạy.

Trên thực tế, nếu thật sự chiến đấu, hần chỉ cần kéo dài thời gian cho đến khi *Song trọng đột phá cực hạn* của Từ Phong hết hiệu lực, đến lúc đó thì…….đương nhiên là Trình Thụy Niên hần sẽ chết còn nhanh hơn nữa rồi, lăm gí có chuyện Hồ Phi Nguyệt sẽ để cho hần giết chết Từ Phong cơ chứ.

“Phải báo lại chuyện này với phụ thân, không ngờ lại có Thiên Ma nhất tộc xuất hiện trở lại, chẳng lẽ một hội Thiên Ma Chi Chiến tiếp theo sẽ xảy ra ư?” Trình Thụy Niên nghĩ thầm. Không thể không nói tên này có trí tưởng tượng thật sự hơi bị xa với quá đáng. Đang chạy trốn chết, bắt chợt hần thấy đầu óc một trận choáng váng, hai mắt mờ mịt đi, từ trên đám cây cối hần đang sử dụng để di chuyển ngã xuống đất…….

Từ Phong từ từ ngửa đầu trở lại, lạnh giọng nói, lỗ thủng trên trán hần vẫn còn nguyên, có thể nhìn thấu qua tận bên kia. Nhưng chỉ không lâu sau đó, trước ánh mắt như muốn lòi cả ra ngoài của Lăng gia lão tổ, lỗ thủng đó nhanh chóng được lấp đầy, sau đó khép lại, cuối cùng thì không còn một chút gì giống như là một vết thương ở trên trán hần cả, ngoại trừ vài vết máu.

Thực tế mà nói, nếu không phải Từ Phong hần cẩn thận, dòn vại rồi của Lăng gia lão tổ đã có thể lấy mạng hần, phải biết lực phủ ngũ tạng của hần đã bị tên Vương cấp nhị phẩm dùng quyền sáo kia đánh vỡ từ lúc đầu, trong đó có cả tim của hần. Với kĩ năng biến thái *Tái sinh siêu tốc*, mất đi trái tim cũng không phải là nỗi lo của hần, trừ khi hần mất thêm cả đầu nữa thì mới là chết chắc. Vốn hần có thể dễ yên, không tái sinh trái tim để khiến cho kĩ năng *Thị Huyết* phát huy tác dụng lớn hơn nữa, nhưng xuất phát từ bản tính cẩn thận, hần vẫn quyết định, đặc biệt tái sinh lại trái tim.

Và quyết định đó đã cứu mạng của Từ Phong. Đưa tay lên sờ sờ trán, Từ Phong không khỏi rung mình, Vạn Độc Huyết Chú này, lực ăn mòn quá mãnh liệt, đứng tưởng hần trong trạng thái *Thiên Ma Hóa Thân* phần đầu không được bọc giáp mà nghỉ sức phòng ngự của nó yếu, ngược lại, bởi vì cơ thể của hần đã được phòng ngự, nên *Phòng ngự trao* của chiếc mặt nạ Thiên Ma Diện của hần thay vì bao phủ toàn bộ cơ thể thì đã được hần chuyển thành giá trị phòng ngự cho phần đầu.

Thế nhưng mà viên huyết đan Vạn Độc Huyết Chú kia vẫn có thể trong nháy mắt xuyên thủng đầu hần, lực ăn mòn như vậy bảo sao Lăng gia lão tổ giữ lại làm bài tẩy cuối cùng.

“Ngươi……Ngươi……không phải là con người!” Lăng gia lão tổ nghẹn ngào nói.

“Cảm ơn vì giờ này mới nhận ra!”

Lấy hết sức, Lăng gia lão tổ vội vàng hét lên: “Trình thiếu gia, Trình thiếu gia, ngài đâu rồi, mau cứu ta!”

Từ Phong cũng mặc kệ cho lão ta hò hét linh tinh, chỉ là lão còn chưa nói đến câu thứ hai, một giọng nói thanh thốt vang lên, sau đó là một thứ gì đó được ném bịch xuống đất: “Ý ngươi là tên Trình thiếu gia này?”

Cả Từ Phong lẫn Lăng gia lão tổ không hẹn mà cùng quay sang nhìn cái thứ vừa được ném tới, thì ra là Trình Thụy Niên, lúc này cả người co quắp, tuy còn sống nhưng có thể giống như bị gì đó mà không thể cử động mấy may.

“Trình thiếu gia?? Ngươi…….” Lăng gia lão tổ ngẩng đầu lên nhìn, sau đó thì trực tiếp đứng hình, chỉ thấy người vừa mới phát ra tiếng nói thanh thúy đó là một nữ tử bạch y đẹp đến mức khiến người khác nghẹt thở. Dáng người uyển chuyển, làn da trắng nõn giống như ngọc thạch đang phát sáng trong đêm, khuôn mặt tuyệt mỹ đến không bút nào tả xiết, thậm chí đến cả một lão già gần đất xa trời như lão cũng cảm giác như bản thân muốn hỏi xuân.

Nghe tiếng đầu qua nhìn Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong lo lắng nói: “Sao nàng không để ta đánh mà đã xử lí hần ta rồi?”

“Đầu có, thấp thấy hần bỏ chạy nên mới bắt lại đấy, chứ ai chả biết chàng đang muốn thử cực hạn của bản thân.” Hồ Phi Nguyệt cười nói.

Từ Phong không khỏi tức cười, cái tên báo này thật sự là cường giả Vương cấp cứu phẩm ư, đánh được vài ba chiêu sau đó bỏ mặc thuộc hạ mà chạy, đi theo loại chủ tử này cũng là một loại bị a a.

“Lăng gia lão tổ đúng không, thực tế thì, Vạn Độc Huyết Chú chính là lí do tại sao ngươi sẽ chết ngày hôm nay đó, không biết ngươi có cảm thấy hồi hận không nhì.” Từ Phong nói.

“Hà?”

“Nếu không phải ta phát hiện ra cái việc thương thiên hại lí mà Lăng gia bọn mi đã làm, ta cũng không có rảnh mà quay lại đây liều mạng đánh nhau như thế này đâu, khặc khặc……”

Sắc mặt Lăng gia lão tổ một hồi xanh trắng, không biết là hồi hận hay là gì, nhưng mà Từ Phong có quan tâm hay không? Đáp án là không, hần chỉ nói nhảm mấy câu mà thôi. Tung người Lăng gia lão tổ lên không trung. Từ Phong cong sáu cánh tay lại, sau đó là một cơn mưa quyền đầu giáng thẳng vào thân thể tàn tạ của lão. Trái với phong cách giết nhanh gọn của Từ Phong thường ngày, hần lần này lại muốn hành hạ Lăng gia lão tổ hết mức có thể.

Mỗi cú đấm của Từ Phong trông thì mạnh mẽ, nhưng phần lớn lực lượng đã được hần kiềm chế lại, chỉ đủ để khiến Lăng gia lão tổ đau đớn mà thôi, nhưng mà đầu phải chi có một quyền, mà là hàng vạn quyền liên tiếp được giáng xuống Lăng gia lão tổ như mưa rào.

Dù mỗi quyền chỉ gây đau đớn, nhưng đến vài vạn quyền tung ra, đến nam thạch cũng có thể bị sinh sinh nện vỡ, nữa là cơ thể huyết nhục thông thường. Chỉ thấy sau vài giây, Lăng gia lão tổ đã biến thành một khối thịt bầy nhầy không còn rõ hình thù nữa, lúc này vẫn còn đang được giữ lơ lửng trên không trung bởi nắm quyền của Từ Phong. Kết thúc bằng một quyền toàn lực khiến khối thịt trên không trung nổ tung thành một màn mưa máu.

Hít một hơi thật sâu, Từ Phong không khỏi cảm thấy toàn thân một trận sáng khoái, không thể không nói, hần thật sự rất thích chiến đấu. Bất chợt……

-Hoàn thành nhiệm vụ ập, thường 1 level, 1 điểm tiền hóa tỷ do.

Linh khí thiên địa lại tụ tập xung quanh người Từ Phong, điên cuồng mà được cơ thể hần hấp thụ lấy, vì đây chỉ là đợt phá tiểu cảnh giới, quá trình ngược lại diễn ra không quá lâu, sau tầm 5-6 phút gì đó thì Từ Phong hần đã đạt tới level 17, tức

trương đương Tướng cấp ngũ phẩm, tốc độ tiến cánh của hắn có thể nói là nghịch thiên.

“Tiểu Linh, lại cái gì nữa đây, nhiệm vụ ần cái quái gì thế?”

“Nhiệm vụ ần tức là nhiệm vụ ần, nó rõ ràng như thế rồi mà chủ nhân còn phải hỏi à?”

Cảm giác thấy Tiểu Linh đang nói mà mình, Từ Phong cố nén xúc động muốn chui vào không gian của hệ thống, tìm cho ra cái dauws có tên là “Tiểu Linh” này đánh cho một trận, nghiền răng nói: “Ý ta là, tại sao ta lại hoàn thành nhiệm vụ ần?”

“Đánh giết đầu sỏ gây ra huyết án chế tạo Vạn Độc Huyết Chủ, chủ nhân ở Lăng gia giết chết hai tên canh gác mật thất, ở đây giết chết toàn bộ cao tăng của Lăng gia, tính ra đã hoàn thành nhiệm vụ ần, vậy nên hệ thống tưởng thưởng cho ngài!” Tiểu Linh nói.

Dùng lại một chút, Tiểu Linh còn nói thêm: “Nhiệm vụ ần là những nhiệm vụ mà không công khai với chủ nhân, chỉ khi nào hoàn thành thì mới có thông báo rõ ràng cùng phần thưởng, không làm cũng không sao nên là chủ nhân có thể không cần bận tâm lắm, cứ làm những gì mình muốn đi.”

Nghe vậy thì Từ Phong cũng yên tâm, hắn liền quay sang Hồ Phi Nguyệt, đúng lúc nhìn thấy nàng ta đang dùng ánh mắt kì quái nhìn mình.

“Làm sao vậy, sao lại nhìn ta như thế?...”

Hồ Phi Nguyệt nhìn Từ Phong từ trên xuống dưới tới mấy lượt, sau đó gật gù nói: “Chắc chắn không phải là con người, không thì làm sao chàng có thể đột phá tu vi nhanh tới mức khiến chín thành chín võ giả trong thiên hạ muốn tự sát như thế chứ.”

Trên đầu Từ Phong không khỏi rù xuống vài hàng hắc tuyến, mặc dù hắn thật sự không phải con người nhưng có cần phải nói như vậy không. Hắn liền dời ánh mắt qua thân ảnh đang nằm co quắp trên mặt đất.

“Nàng đã làm gì hắn rồi?”

“Không có gì, chỉ là khiến toàn thân hắn tê liệt mà thôi.” Nói đoạn giờ chân lên đã vào thân hình béo ú đang nằm đó.

Trình Thụy Niên gật nảy người một cái, sau khi định thần lại thì nhận ra đứng trước mặt mình chính là tên Thiên Ma ban nãy, bên cạnh là một nữ tử đẹp như tiên nữ khiến đầu óc còn chưa thanh tỉnh hẳn của hắn không thể phân biệt thật giả nữa. Nhìn bề ngoài thì Hồ Phi Nguyệt có vẻ ôn nhu hiền lành, nhưng trên thực tế thì còn lâu mới được như vậy, rằng ta chỉ ôn nhu với Từ Phong mà thôi.

Lại đá vào người Trình Thụy Niên một cái, Hồ Phi Nguyệt nói: “Hắn tinh rồi đó, chẳng muốn chém muốn giết thế nào thì tùy chàng, thiếp xong việc của mình rồi.”

Đến lúc này thì có lo mơ đến mấy thì Trình Thụy Niên cũng nhận ra hoàn cảnh của bản thân, hắn không khỏi bỏ gật lùi về phía sau, vừa bỏ vừa lắp bắp: “Cò...cò...cò...tại sao lại trợ giúp hắn, hắn ta không phải con người, hắn chính là Thiên Ma nhất tộc, là chúng tộc đã.....”

Còn chưa nói hết câu, mấy tia nắng lượng màu đen đã bay tới, trực tiếp tạo thành vài ba cái lỗ trên đầu Trình Thụy Niên, hoàn toàn đoạn tuyệt sinh cơ của hắn.

Nhưng mà đã quá muộn, chỉ thấy Hồ Phi Nguyệt nhún mảy một cái, sau đó quay sang Từ Phong, hí mắt lại nói: “Chàng.....là Thiên Ma?”

Thiên Ma là kẻ địch chung của toàn bộ Huyền Linh đại lục, Từ Phong biết điều đó, nhưng không hiểu sao, hắn lại không muốn nói dối Hồ Phi Nguyệt, có thể là do tình cảm với nàng đã nhiều hơn chăng. Hắn không biết và không muốn biết, nếu nàng ấy đã hỏi, thì hắn sẽ cho nàng biết.

“Phải, ta là Thiên Ma!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Phân chia Thánh cấp

Toàn bộ không gian chợt trở nên tĩnh lặng, tới mức Từ Phong có thể nghe thấy tiếng thở của hai người. Hắn có thể gần như chắc chắn Hồ Phi Nguyệt biết Thiên Ma là gì. Theo lẽ thường, thực lực càng mạnh, những gì được biết đến càng nhiều, hắn không tin một Thánh cấp cường giả đã sống tới mấy trăm năm như nàng không biết tới Thiên Ma nhất tộc và những gì bọn chúng đã làm với Huyền Linh đại lục. Ngay khi vừa khẳng định, hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lí nàng ta sẽ trực tiếp xử lí hắn.

Điều này cũng không thể trách Từ Phong, hắn từ trước tới nay mặc dù vô cùng gần gũi thân cận với Hồ Phi Nguyệt và ngược lại, nàng ta cũng rất là quấn quít lấy hắn, nhưng đã từng sống trong phần ghê tởm nhất của thế giới, nơi mà mọi dục vọng đen tối của con người đều bộc lộ ra ngoài, bản thân hắn dù có thể nào cũng luôn tồn tại một tia nghi ngờ đối với người khác. Trí nhân tri diện bất tri tâm, những gì người khác thể hiện ra bên ngoài chưa chắc đã là con người thật của họ.

Bầu không khí im lặng tới mức đáng sợ, toàn thân Từ Phong dần dần trở nên căng cứng, hắn đang chuẩn bị sẵn sàng đề động thủ, đầu biết rằng với thực lực chênh lệch, phản kháng là vô ích. Hồ Phi Nguyệt là người đầu tiên hành động. Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng cất bước đi tới trước mặt hắn, Từ Phong cũng không kéo dài khoảng cách hay gì cả, như đã nói, mọi việc đều là vô ích trước thực lực tuyệt đối, không nên làm ra những hành động đột ngột.

Bàn tay trắng nõn với những ngón tay thon dài của Hồ Phi Nguyệt biến thành trảo, chạm rãi chộp vào cổ Từ Phong, hắn có thể cảm nhận được một luồng sát khí sắc bén đang tỏa ra từ nàng, tuy không có xu hướng áp đảo hủy diệt như sát khí của hắn, nhưng cũng đủ để khiến hắn có cảm giác sợ hãi.

Năm ngón tay bóp tại, Hồ Phi Nguyệt lạnh giọng: “Nếu ta cắt đầu của chàng xuống, liệu với năng lực khôi phục của mình, chàng có giữ được mạng không?”

Chiếc mặt nạ trên mặt Từ Phong hóa thành một đoàn chất lỏng màu đen sau đó biến mất, để lộ ra diện mạo của hắn.

“Ha, năng cứ thử rồi không phải sẽ biết sao.” cười nhạt, Từ Phong nói.

“Chàng không sợ ta giết chết chàng sao?”

Nở một nụ cười có chút điên loạn, Từ Phong nói: “Sợ ư? Không, từ cái ngày ta trở thành Thiên Ma nhất tộc, ta đã luôn chuẩn bị sẵn tinh thần trở thành địch nhân của toàn đại lục rồi, hừ, kể cả có cho ta lựa chọn lại một lần nữa, ta vẫn sẽ chọn trở thành Thiên Ma, con người thì có gì hay ho cơ chứ, một đám dơ bẩn!”

“Trở thành Thiên Ma? Ý chàng là thức tỉnh huyết mạch?”

Không, thực ra là có một tên thần linh chết tiết nào đó lôi kéo ta từ một thế giới khác tới đây rồi tổng cho ta một cái hệ thống tiến hóa rồi tự nhiên biến ta thành Thiên Ma đấy chứ, cơ mà hắn không thể trả lời như vậy được, ai mà tin được cơ chứ, nhưng mà câu hỏi của Hồ Phi Nguyệt cũng khá hợp lí, nên hắn đành gật đầu bừa coi như là đồng ý.

Hồ Phi Nguyệt nhắc bóng cả người Từ Phong lên, nhẹ mắt nói: “Chàng dễ dàng thừa nhận như vậy ư? Chẳng lẽ cái mạng của chàng nó không có ý nghĩa gì, chàng muốn chết đến thế cơ à?”

“Hừ, chết sẽ không còn đáng sợ nữa nếu như ta đã từng trải qua nó rồi. Và rằng có thể bỏ ta xuống được rồi đấy, đứng cổ tỏ ra về đáng sợ nữa, nhìn còn xinh đẹp hơn lúc bình thường nữa!”

“Hi!!” Hồ Phi Nguyệt chợt phì cười một tiếng, thả Từ Phong xuống, sau đó vòng tay ôm lấy cổ hắn, dúi sát vào mặt hắn, thở khí như lan mà nói: “Sao chàng biết là thiếp chỉ dọa chơi chàng thôi?”

Trùng mắt liền nhìn họ ly tình đang ôm co mình, Từ Phong nói: “Vậy trước kia tại sao nàng lại biết rằng ta sẽ không hạ sát nàng?”

“Thời không nói về vấn đề này nữa, thiếp cũng không muốn biết làm thế nào mà Thiên Ma nhất tộc sau gần vạn năm lại xuất hiện một tộc nhân như chàng, thiếp chỉ cần biết chàng đối tốt với thiếp là được rồi.” Hồ Phi Nguyệt cười nói.

Chi cần đối tốt với nàng thôi ư? Yêu cầu của nàng thấp đến vậy sao? Từ Phong không khỏi ngạc nhiên, có nữ nhân nào yêu cầu thấp đến mức này ư, hay là do ở Huyền Linh đại lục khác với Địa cầu kiếp trước của hắn.

Một thân ảnh chạy vội tới trước mặt hai người, cất ngang dòng suy nghĩ mông lung của Từ Phong. Vương Bảo Nhi ôm Vương Tiềm Tiềm trong lòng, chạy tới chỗ hai người đang đứng, nhìn máu tươi thật vụn văng lung tung khắp nơi, kể cả đã quá quen thuộc với phong cách giết người của Từ Phong, nàng ta cũng không nhịn được mà cảm thấy buồn nôn.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì muốn nói với bọn ta ư?” Từ Phong mở miệng trước.

Không ngờ, hắn chỉ mới nói một câu thôi mà Vương Bảo Nhi đang bình thường chợt gổ xuống đất khóc rống lên, khiến cho hai người Từ Phong cùng Vương Tiềm Tiềm đứng cạnh một trận khó hiểu.

Khuôn mặt Từ Phong hiện rõ một dấu hỏi chấm to đùng, hắn quay sang Hồ Phi Nguyệt hỏi: “Ta nói sai cái gì sao?”

“Ai mà biết, hay là do ngoại hình của chàng dọa cho nàng ta sợ.” Hồ Phi Nguyệt nhún vai.

Mỉ mắt Từ Phong hơi gật gù: “Nàng ta cũng đâu phải lần đầu tiên nhìn thấy hình dạng này của ta!”, miệng thì nói thế, nhưng lộp giáp cốt trên người hắn cũng xuất hiện vô số vết nứt, trong nháy mắt trở thành mảnh vụn rơi xuống đất, bốn cánh tay trên vai hắn cũng vỡ thành mảnh vụn giống như thạch cao, hắn giải trừ *Thiên Ma Hóa Thân*.

Đã không còn nguy hiểm nào ở xung quanh đây nữa, duy trì *Thiên Ma Hóa Thân* là một hành động thừa thãi, và lại, siêu cấp bảo tiêu kiểm hồ ly tinh dụ người Hồ Phi Nguyệt còn đang đứng ngay bên cạnh hẳn, nếu có nguy hiểm nào thì nàng sẽ ngay lập tức phát hiện ra mà thôi, còn nếu nàng không thể phát hiện. vậy thì hẳn cũng chịu a.

Ngẩng khuôn mặt đầm nước mắt lên, Vương Bảo Nhi nghẹn ngào nói: “Tại sao? Tại sao ngài lại bỏ rơi Vương gia của ta, nếu ngài không làm vậy thì gia gia của ta, phụ thân của ta, thúc thúc cùng rất nhiều tộc nhân của ta đã không phải chết một cách oan uổng như vậy!”

Hơi ngần ra một chút, sau đó Từ Phong phá lên cười giống như vừa nghe thấy một chuyện nực cười vậy. Hắn cứ như vậy mà cười không ngừng đến mức khiến cho Vương Bảo Nhi ngạc nhiên tới mức ngừng khóc.

“Ha ha ha ha. cái đạo lý gì đây, vậy trả lời ta mấy câu hỏi nhé, ta với Vương gia, có quan hệ gì không?” Cười chán chề, Từ Phong mới nói.

Khuôn mặt Vương Bảo Nhi liền ngay lập tức đỏ ra, một người thông minh như nàng, sao có thể không hiểu ý tứ của Từ Phong cơ chứ.

“Đề ta trả lời hộ cô luôn, ta với Vương gia, có quan hệ gì với nhau không? Không! Vương gia thuê ta về làm gì? Giữ gìn chiến thắng trong cuộc ti thi nhằm nhí của tam đại gia tộc, chứ không phải là làm bảo kê cho gia tộc của cô! Nhìn thấy đối phương thực lực mạnh hơn mình, ta phải làm gì, bỏ chạy hay là liều mạng với bọn chúng để bảo vệ những người không thân không thích với ta chứ, chỉ có người điên với đám chính nhân quân tử chó má mới đi làm chuyện ngu ngốc như thế mà thôi.”

Giống như là chạm tới một thứ gì đó khiến hắn bức mình, Từ Phong tuôn ra một tràng, nói đến mức khiến Vương Bảo Nhi xanh xám cả mặt.

“Hon nữa, ta chẳng phải cũng đã quay trở lại với viện binh để giải cứu đây ư, nếu không có nàng ấy, có nghĩ ai sẽ là người xử lý tên Trình thiếu gia kia? Hẳn là Vương cấp cứu phẩm đó, cô có biết Vương cấp cứu phẩm mạnh tới mức nào không? Đòi không như mơ đâu cô nhóc, chẳng ai lại đi liều mạng khi không có lợi lộc gì cả!”

“Nhưng mà, chẳng phải ngài cũng không được lợi lộc gì từ hành động vừa rồi đây thôi...” Vương Bảo Nhi yếu ớt nói.

“Mục tiêu của ta là cao tăng Lăng gia, xử lý đám người của Hợp Hoan Tông chẳng qua bởi vì bọn chúng sử dụng đỉnh lô để tu luyện mà thôi, ta ghét những tên sử dụng đỉnh lô!” Từ Phong hừ lạnh.

Đầu óc Vương Bảo Nhi một trận rối tung rối mớ, cái lý lẽ kiểu gì thế này, người này rốt cuộc là chính nhân hay là ác nhân, nàng cũng không biết được, hành động của hắn nằm ngoài sức tưởng tượng và sự hiểu biết của nàng, khiến cho nàng như lọt vào sương mù.

“Nếu ta là cô, ta sẽ nhanh chóng tập hợp những tộc nhân còn sót lại của Vương gia, thu thập tài sản sau đó cao chạy xa bay!” Nhìn Vương Bảo Nhi vẫn còn ngồi bệt dưới đất thất thần, Từ Phong nhắc nhở.

Nghe Từ Phong nói, Vương Bảo Nhi mới sực tỉnh lại, buột miệng: “Sao lại phải chạy?”

“Hợp Hoan tông đến sáu tên Vương cấp chết cả sáu, trong đó có một Vương cấp cứu phẩm, đến lúc đó thì cao tăng tông môn sẽ làm gì, hẳn không cần ta nói thẳng ra chứ?”

Vương Bảo Nhi như bưng bình, lúc này mới lại đặt đúng đây, muốn chạy đi tìm tộc nhân của mình, nhưng biết đi đâu tìm bây giờ, đại bộ phận đã bị giết, một số nhỏ thì đã chạy trốn chết, hiển nhiên là sẽ không bao giờ quay trở lại đây nữa, cuối cùng còn lại chỉ có Vương Tiêm Tiêm là còn ở đây.

“Thúc thúc, vị tỷ ty xinh đẹp kia là gì của thúc?” tiếng nói non nớt của Vương Tiêm Tiêm chợt vang lên, chỉ thấy tiểu nha đầu đang nắm lấy tay của Từ Phong giật giật, tay còn lại chỉ vào Hồ Phi Nguyệt.

Cúi người xuống, Từ Phong ôn hòa nói: “Có thể không gọi ta là thúc thúc được không, ta còn trẻ như thế này cơ mà.”

“Nhưng mà tóc của thúc thúc đã bạc hết rồi, mà người tóc bạc là người đã có tuổi, con phải gọi là thúc thúc.”

Từ Phong không khỏi dở khóc dở cười: “Nhưng tiểu Tiêm Tiêm không thấy tỷ ty ấy tóc cũng bạc à?”

“Nhưng mà tỷ ấy trông còn rất trẻ, lại xinh đẹp nữa!”

Chỉ hận không thể cầm đầu xuống đất, Từ Phong chịu chết không còn gì để nói nữa.

Hồ Phi Nguyệt mỉm cười nói: “Ta với thúc thúc là bằng hữu!”

“Nàng ấy là nữ nhân của ta!” Cùng lúc đó, Từ Phong cũng trả lời Vương Tiêm Tiêm.

Cùng là câu trả lời, nhưng hàm nghĩa trong đó thì cách nhau một trời một vực, nét ngạc nhiên hiện rõ trên mặt Hồ Phi Nguyệt, nàng nhìn Từ Phong mà trong lòng ngọt lịm, nàng không ngờ hẳn lại trả lời như vậy.

Trong khi đó thì Từ Phong nào có hay biết gì đâu, vừa rồi cũng chỉ là hắn buột miệng nói ra mà thôi, lúc nhận ra thì hẳn cũng muốn rút lại, nhưng xét thấy nó không khác những gì hắn nghĩ trong lòng cho lắm nên hắn cũng mặc kệ.

Vương Bảo Nhi không còn lựa chọn nào khác, đành phải gom góp những gì còn lại trong Vương phủ, sau đó cùng với Vương Tiêm Tiêm rời đi ngay trong đêm. Đối với việc này, Từ Phong mặc kệ, có thể giết được một đám Vương cấp võ giả, “tự nhiên” hoàn thành nhiệm vụ ần được một level, cộng với lượng kinh nghiệm có được từ giết mấy tên Vương cấp, hẳn cũng đã thỏa mãn.

Đêm nay là một đêm khó ngủ đối với Liên thành, trong một ngày, tam đại gia tộc thống trị Liên thành bao năm qua cứ như vậy mà biến mất, khiến các gia tộc nhỏ khác không khỏi này sinh đã tằm. Từ Phong cùng Hồ Phi Nguyệt cũng đồng dạng không ngủ, nhưng đừng nghĩ vậy, bọn họ không ngủ là vì lý do khác.

Trong căn phòng trọ mà Từ Phong mới thuê.

“Ta từng nghe nàng nói cái gì đó mà Thánh Giả, Thánh Hoàng, có thể giải thích cho ta được chứ.” Từ Phong nói.

Hơi chút lưỡng lự, Hồ Phi Nguyệt nói: “Đáng lẽ thì thấp không định tiết lộ mấy thứ này cho chàng quá sớm, nhưng mà với tiến độ tu luyện cùng đột phá của chàng, có lẽ biết trước sẽ lợi hơn hại.”

Dừng lại một chút, nàng ta lại tiếp tục:

“Chàng cũng biết võ giả từ thấp đến cao chia làm Linh cảnh – Sĩ cấp – Sư cấp – Tướng cấp – Vương cấp – Tôn cấp và cuối cùng là Thánh cấp đúng chứ. Đó là kiến thức thông thường, nhưng Thánh cấp cũng có phân biệt mạnh yếu, khi đạt tới Thánh cấp, không còn dùng cứu phẩm để phân chia tiểu cảnh giới nữa mà chỉ chia làm ba tiểu cảnh giới sơ giai, trung giai cùng cao giai. Thánh cấp cũng chia làm bốn cấp bậc từ thấp đến cao đó là Thánh Giả - Thánh Hoàng – Thánh Tôn – Thánh Quân, chênh lệch giữa mỗi cấp bậc như trời với đất, ví dụ như Thánh Hoàng sơ giai có thể dùng một ngón tay nghiền chết vài trăm tên Thánh Giả đỉnh phong trong nháy mắt, vượt cấp chiến đấu gần như là không thể.

Lại nói, thấp từng nghe nói, Thánh Quân không phải là cực hạn, mà trên Thánh Quân vẫn còn cảnh giới cao hơn, nhưng là gì thì không ai biết, ít nhất thì vẫn chưa ai có thể vượt qua được đạo khảm Thánh Quân đỉnh phong.”

Gật gù, mấy thứ này không khó để Từ Phong hiểu, cái gì càng tăng tầng thứ cao thì càng có nhiều cảnh giới được tiết lộ, hẳn đã gặp quá nhiều trong tiểu thuyết rồi, hỏi lại cũng chỉ để có được ước lượng đối với cảnh giới mà thôi.

“Vậy trước khi nàng bị thương, tu vi của nàng là?”

“Thánh Hoàng sơ giai!”

Hít hà, Từ Phong không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, hẳn là người trực tiếp chứng kiến uy lực hủy thiên diệt địa của Bán Thánh cường giả, mà đây mới chỉ là Bán Thánh, Thánh Giả chân chính còn mạnh hơn gấp ngàn lần, vậy mà hồ ly tinh trước mắt hắn trước kia co tu vi Thánh Hoàng, so với Thánh Giả thì giống như là so sánh Tôn cấp với người phạm vậy.

Ngay lúc hắn đang định hỏi tiếp, âm thanh của Tiểu Linh lại vang lên khiến Từ Phong rất có xúc động muốn chửi “Hắn” một trận ra trò”

-Hệ thống ban bố nhiệm vụ:

Chung loại: Cường chế nhiệm vụ, đơn lẻ.

Số lượng: 1

Nội dung: Xử lý toàn bộ nhân mã của Hợp Hoan Tông sẽ tiến đến Liên thành trong 5 ngày tới.

(Có thể nhận sự trợ giúp của đồng đội, giới hạn một người giúp đỡ)

Phần thưởng: Không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Một chút ôn nhu

Thực ra thì, Từ Phong hẳn cũng khá là quen với việc phải nhận những nhiệm vụ từ trên trời rơi xuống rồi, nhưng mà khoan đã, nội dung nhiệm vụ lần này.....có cái gì đó là lạ.

“Phi Nguyệt, năng có biết đến bí thuật hay là cách gì để một người nào đó chết đi thì người còn lại ở một nơi khác nhận ra ngay lập tức không?”

“Ý chàng là sinh mệnh ngọc bài? Cái này chỉ có thể sử dụng đối với võ giả từ Vương cấp trở lên mà thôi, tách ra một tia tinh thần lực của bản thân, sau đó gia nhập vào trong sinh mệnh ngọc bài, từ đó ngọc bài sẽ tương liên với người thi thuật, người thi thuật chết thì ngọc bài cũng sẽ vỡ nát. Mà chẳng tự nhiên hỏi cái này làm gì?” Hồ Phi Nguyệt nghi hoặc hỏi.

“Sinh mệnh ngọc bài có phổ biến không?”

“Khả là phổ biến đối với những thế lực lớn, nhưng cũng chỉ ở những thế lực cỡ lớn mà thôi, chung quy thì đạt tới Vương cấp cũng không dễ dàng gì.”

Thì ra là thế, chẳng trách được, tuy sinh mệnh ngọc bài chỉ phổ biến ở những thế lực lớn, nhưng khẳng định tên Trình thiếu gia kia cũng có một địa vị nhất định trong Hợp Hoan tông, không thì chẳng thể giải thích được tại sao lại có một đội nhân mã của bọn chúng tiến tới Liên thành. Mà không còn là suy đoán nữa, Từ Phong thừa biết mấy cái nhiệm vụ kiểu đột ngột thế này là do chính tay “Hắn” đưa ra, với năng lực thần thánh của “Hắn”, đây chắc chắn là sự thật.

Từ Phong không khỏi trầm ngâm, Hợp Hoan tông thực lực ra sao thì hẳn chả biết một chút gì cả, lúc đó cứ nổi hứng lên là hẳn giết người mà thôi, cũng không thực sự nghĩ tới hậu quả cho lắm, ai bảo hẳn một thân một mình, không thân thích không gia tộc, bị truy đuổi dùng *Nguy trang* cho thay thì có trời mới bắt được hẳn, có tăng bảo hiểm đó nên hẳn mới không ngần ngại ra tay, nhưng tính đi tính lại, hẳn không nhớ tới cái thứ gọi là nhiệm vụ cưỡng chế này.

“Từ Phong!! Từ Phong!! Từ Phong...”

“Bốp!” một tiếng vang lên, Từ Phong chợt thấy đầu mình hơi đau một chút, con đau đánh thức hẳn dậy khỏi những luồng suy nghĩ lung tung của hẳn, ngẩng đầu lên nhìn Hồ Phi Nguyệt, hẳn ngơ mịt ra hỏi: “Hả?”

“Chẳng nghĩ cái gì mà tập trung như vậy, thấp gọi mà chẳng cũng không trả lời?”

“Không có gì đâu, năng đừng bận tâm, chỉ là vào thứ linh tính mà thôi.”

Đưa tay khẽ phất một cái, Từ Phong thổi tắt ngọn nến trong phòng đi, nhất thời căn phòng trở nên mờ mịt, thứ ánh sáng duy nhất đó là từ ánh trăng bên ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng.

Trực tiếp bẻ ngang người Hồ Phi Nguyệt đem lên giường, Từ Phong nằm xuống ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, ngày mai đi với ta một chuyến, có chút việc cần phải điều tra.”

Một tiếng cười khúc khích vang lên, cơ thể mềm mại như không xương của Hồ Phi Nguyệt trườn trong lòng hẳn, năng thò thê nói: “Phòng này là phòng đôi mà, nam nữ thụ thụ bất thân, chàng có thể qua bên kia nằm mà, tại sao lại phải nằm cùng với thấp ở bên này chứ, hay là trong đầu chàng đang có chủ ý đen tối gì đó?”

Hơi thở thơm tho của nàng phả vào mũi Từ Phong khiến trong lòng hẳn không khỏi ngứa ngáy, nhưng mà kì lạ một điều, khi cái cảm giác máu huyết trào dâng đó vừa mới bốc lên, một thứ lực lượng không tên nào đó chợt bộc phát, trực tiếp bóp chết thứ ham muốn đó của hẳn, khiến hẳn trong nháy mắt trở lại bình tĩnh như thường. Đối với sự việc kì lạ này, Từ Phong hẳn đương nhiên nhận ra, nhưng cũng giống như vô vàn nghi hoặc của hẳn về tình trạng hiện tại của bản thân, vấn đề này cũng không có câu trả lời chính xác.

Nhưng mà để hồ ly tinh này vô cùng trực tiếp dụ hoặc bản thân như vậy, Từ Phong sẽ dễ yên cho năng tác quái ư? Câu trả lời đương nhiên là không, hẳn gơ tay đánh một phát vào cặp mông này nở của Hồ Phi Nguyệt khiến nàng rên lên một tiếng dài, hiển nhiên là cố tình khuấy khích hẳn. Và lại một lần nữa, ngay khi ham muốn của hẳn trời dậy lên ngay lập tức bị dập tắt....

“Vậy ta để năng ngủ một mình nhé?”

Hồ Phi Nguyệt giống như một con mèo nhỏ “ừ” một tiếng rồi dúi đầu vào lồng ngực của hẳn, cả người rúc vào trong vòng tay ôm ấp của hẳn mà cuộn tròn lại. Từ Phong nhìn bộ dạng này của nàng mà không khỏi buồn cười, lúc thì quyen rũ đến mê người, lúc thì đáng yêu không để đâu cho hết, không hiểu đâu mới là mặt thật của hồ ly tinh này nữa.

Hai tay ôm chặt lấy người Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt dính vào người hẳn, cả người hồ hấp đều đặn giống như là đã ngủ say rồi vậy.

“Hử, ngủ dễ vậy sao?” Từ Phong trầm ngâm.

Một giọng nói nhỏ như muỗi kêu vang lên, nếu không phải là Từ Phong có thính lực không giống người thường cùng với nguồn phát ra của nó ở ngay trong lòng thì hẳn cũng khó mà nghe thấy được gì.

“Kì lạ chẳng khẳng định thấp là nữ nhân của chàng, thấp vui lắm, mặc dù thấp vẫn chưa thực sự thuộc về chàng.....”

Hai mắt Từ Phong chợt mở to ra, hẳn không nghĩ rằng việc làm lo lắng của mình lại có ý nghĩa với Hồ Phi Nguyệt như vậy. Thực ra thì lúc đó hẳn chỉ nghĩ rằng, thứ thuộc về hẳn, hẳn sẽ không bao giờ để nó vượt mắt khỏi tầm tay, nếu hai người đã có tình cảm với nhau, tại sao lại không công khai cơ chứ.

“Năng thuộc về ta, ngay từ giây phút năng lựa chọn hóa thành nhân dạng đồng hành cùng ta thì điều đó đã trở thành sự thật rồi. Ta là con người ích kỉ, năng đã là của ta, cho dù năng có bỏ trốn thì ta cũng đem năng lại về!!” Khẽ xiết chặt vòng tay hơn, Từ Phong giống như chém đinh chặt sắt mà nói.

“Chàngnhưng thấp là yêu thú đó.....”

“Dừng!! Năng là yêu thú, vậy ta là con người à? Năng đã không quan tâm tới việc ta là Thiên Ma, là công địch của toàn bộ đại lục mà chọn ở bên ta, chẳng lẽ ta lại quan tâm tới việc năng là yêu thú ư?” Từ Phong kiên định nói

Từ Phong chợt cảm thấy ngực mình hơi uồn ướt, năng ấy.....khóc ư? Mặc dù không nhận thấy dấu hiệu nào chứng minh điều đó, nhưng Hồ Phi Nguyệt đang khóc là sự thật. Khẽ đưa tay vuốt ve đầu nàng, Từ Phong không khỏi thờ dãi, năng thì ra cũng có những lúc yếu đuối như thế này, phải chăng đây mới là con người thật của năng?

Hắn chợt nhớ lại tình cảnh lúc đầu lần gặp Hồ Phi Nguyệt, năng bị thương rất nặng, thậm chí gần như đã mất mạng, nếu không phải Từ Phong hẳn trực tiếp ném đi hơn 10 năm tuổi thì năng hẳn đã hương tiêu ngọc vãn. Lúc ấy hình như là năng bị ai đó truy đuổi, năng ấy đã trải qua những chuyện gì để có thể dẫn đến kết cục như vậy chứ?

Nhìn thân ảnh mềm yếu vô lực trong ngực mình, Từ Phong không khỏi có cảm giác đồng cảm, năng có lẽ cũng đã có một quá khứ không mấy vui vẻ giống như hẳn a. Giờ thì hẳn cũng có chút hiểu vì sao một cường giả như năng lại dễ ý tới hẳn rồi, có thể hẳn là người đầu tiên thật tâm đối tốt với năng mà không tư lợi chăng? Có thể lắm chứ, nhưng mà hãy để thời gian trả lời cho tất cả đi.

Từ Phong không suy nghĩ về vấn đề này nữa, bởi hiện tại có một vấn đề lớn hơn nữa mà hẳn phải đương đầu. Không phải là cái nhiệm vụ cưỡng chế kia, mà là biến hóa của chính hẳn.

Từ lúc hoàn toàn trở thành Thiên Ma, không thể phủ nhận thực lực của hẳn có một sự tăng vọt về chất một cách rõ rệt, nếu như trước kia hẳn có thể vượt cấp chiến đấu bằng cách ám sát, thì nay việc trực diện chiến đấu vượt cấp đã không còn là chuyện khó khăn. Nhưng trên đời cũng không có bữa ăn nào là miễn phí, đi kèm với thực lực tăng lên của hẳn, là một đồng những chuyện biến kì lạ đối với cơ thể cùng tâm lí của hẳn.

Cơ thể hẳn hiện tại vẫn giữ nguyên nhân dạng, trừ hai cánh tay, Thiên Ma nhất tộc được miêu tả là có ngoại hình giống con người nên Từ Phong cũng không quá quan tâm, nhưng mà vấn đề lại nằm ở chỗ khác của cơ thể hẳn chứ không phải ngoại hình. Hẳn có cảm giác như là cơ thể của bản thân luôn luôn trong trạng thái tới mức phi lý vậy, hẳn không cảm thấy mệt mỏi, không cảm thấy buồn ngủ, không cảm thấy đói khát, thậm chí, đến cả tâm lí của hẳn cũng giống như bị bóp méo, bất cứ cảm xúc nào quá mức cao trào, dù nó là tức giận, ham muốn hay vui sướng đều bị kìm hãm lại.

Nếu như việc hẳn không mệt mỏi thì có thể đó cho kĩ năng *Tài sinh siêu tốc*, vậy còn việc hẳn không cảm thấy buồn ngủ hay đói khát thì sao? Phải biết trước kia hẳn cũng không có ngủ mà là tu luyện trong thời gian buổi đêm, nhưng tu luyện không ngủ khác với việc hoàn toàn không ngủ, tu luyện thì cơ thể hẳn được lĩnh khí thiên địa gột rửa, thực tế còn sáng khoái hơn cả một giấc ngủ sâu. Tương cấp trong mắt người thường giống như siêu nhân vậy, nhưng chung quy lại vẫn là con người, vẫn cần ăn cần uống, nhưng mà Từ Phong hẳn lại không hề có một chút cảm giác đói khát, vậy là sao chứ?

Tâm lí của hẳn bị biến đổi cũng khiến hẳn thật sự đau đầu, không chỉ kìm hãm mọi cảm xúc cao trào của hẳn, mà mọi quyết định hẳn đưa ra giống như bị ảnh hưởng bởi hai luồng suy nghĩ tiêu cực và tích cực vậy, nói chính xác hơn đó là một chính một tà, cứ nhìn vào những hành động bất thường của hẳn gần đây thì biết. Máu lạnh như hẳn mà lại cảm thấy tức giận thay cho những võ giả không thân không thích bị sử dụng làm Vạn Độc Huyền Chú ư? Hay là chỉ nghe thấy mấy chữ “đỉnh lồ” thôi đã đủ để hẳn phản tội chết cho cả đám người Hợp Hoan tông?

Đến chính Từ Phong cũng không hiểu những cảm xúc lúc thì chính nghĩa lúc thì tà ác đó của mình là như thế nào nữa, nó hoàn toàn không giống với cách suy nghĩ dựa trên logic của hẳn từ trước tới nay.

Mà những biến đổi này chi xuất hiện dần dần gần đây, cho đến thời điểm hiện tại thì trở nên rõ rệt hơn hẳn. Rốt cuộc thì, chuyện gì xảy ra với Từ Phong hẳn vậy???

.....

Sáng hôm sau, ánh nắng ban mai lọt qua khung cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt của Hồ Phi Nguyệt khiến năng không khỏi tỉnh giấc. Nhẹ nhàng mở mắt ra, năng khẽ vươn người một cái kéo gối gần cổt, còn đang tận hưởng cảm giác sáng khoái thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai: “Sao không ngủ thêm chút nữa đi?”

Chớp chớp mắt mấy cái, Hồ Phi Nguyệt lúc này mới nhớ ra là hôm qua mình được Từ Phong ôm đi ngủ, khuôn mặt của năng không khỏi hơi đỏ hồng lên. Ngẩng đầu lên nhìn Từ Phong, năng ầu yếm nói: “Thấp ngủ thế đủ rồi, chẳng có ngủ ngon không?”

“Không!!”

“Ừa sao vậy?”

Nhẹ nhàng hôn lên trán Hồ Phi Nguyệt một cái, Từ Phong cười nói: “Ôm một đại mỹ nhân trong ngực nhưng không làm ăn được gì, năng nói xem ta ngủ có ngon được không?”, chọc cho năng phát ra tiếng cười thanh thúy.

Hai người cười đùa nói chuyện phiếm một hồi rồi mới rời giường và gọi phục vụ của nhà trọ yêu cầu dọn đồ ăn mang lên. Từ Phong hẳn có thể không cần ăn không cần uống, nhưng Hồ Phi Nguyệt thì cần a, hẳn không thể mặc kệ năng được. Sau khi ăn uống no nê, lúc này Từ Phong mới nói:

“Xong rồi chứ, đi ra ngoài với ta một chuyến không?”

“Đề làm gì vậy?” Hồ Phi Nguyệt nghi hoặc hỏi.

“Điều tra thực lực Hợp Hoan Tông!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Cường thế (1)

Liên thành mặc dù không phải là một siêu cấp đại thành, nhưng không có nghĩa là nó sẽ hoang tàn xơ xác hay gì đó, ngược lại, ở những thành trì bậc trung như thế này, phổ xá lại tấp nập hơn bao giờ hết.

Sáng sớm, ngoài đường phố đã tràn ngập người qua lại, hàng quán mở ra vô số, tiếng ồn ào huyền ảo không ngừng vang lên, báo hiệu một ngày mới nhộn nhịp lại bắt đầu. Một tin đồn mới xuất hiện sáng nay, nghe nói tam đại gia tộc của Liên thành bỗng nhiên biến mất không dấu vết, phù đệ của Vương gia thậm chí còn xuất hiện dấu vết chiến đấu kinh khủng, khắp nơi không thiếu xác người chết và máu tươi, trong đó có người của cả ba gia tộc. Kết hợp với sự biến mất của bọn họ, người dân cũng những giả thuyết nhỏ trong thành không khỏi đoán ba nhà khai chiến rồi lưỡng bại cầu thương, hoặc là cái gì đó tương tự như vậy.

Nhưng mà lời đồn thì cũng vẫn là lời đồn, nó chỉ quan trọng đối với các gia tộc khác trong Liên thành mà thôi, còn đối với dân thường mà nói thì ai làm bà chủ Liên thành không quan trọng, quan trọng là họ có một cuộc sống bình thường ấm no là đã tốt lắm rồi.

Mong ước của họ có thể là khá nhỏ nhoi, nhưng trong thế giới vô gia như mây, thực lực vì tôn nã, địa vị của thường dân giống như là rác rưởi vậy, lấy ví dụ đơn giản thôi, một Linh cảnh võ giả, vốn cũng không phải là một hàng hiếm thấy gì cũng có thể gong gân làm cỏ cả chục người cường tráng nếu họ không tu luyện, nếu chọc giận một võ giả thì đối với dân thường là tai ương ngập đầu, vậy nên mới nói là cuộc sống của bọn họ cũng không phải là dễ dàng.

Hít vào một hơi không khí trong lành buổi sáng, Từ Phong có thể cảm nhận thấy bầu không khí náo nhiệt của Liên thành ồn ào và đông đúc buổi sáng. Thực tế thì, hắn không thích mấy chỗ đông người lắm, kiếp trước thì là vì thân phận và tính cách, kiếp này thì cũng vẫn là do tính cách, đồng thời do ngoại hình của hắn quá đặc biệt dễ gây chú ý, mà hắn không thích người khác chú ý đến bản thân.

Nhìn ngắm khung cảnh xung quanh, Từ Phong chợt nghĩ tới những thứ vừa rồi, kiếp trước của hắn mặc dù có một thân phận đặc biệt, nhưng chung quy thì hắn vẫn là con người như tất cả, còn kiếp này thì sao? Hắn không còn là con người nữa, hắn là Thiên Ma, là công địch của toàn đại lục, nếu nói hắn không quan tâm thì là nói dối, nhưng mà, nếu hắn có thể hoàn thành mong muốn, thì Thiên Ma cũng được, con người cũng được, chỉ cần có lợi thì hắn sẽ không từ chối.

Tiếng mọi người nói chuyện ồn ào vang lên khắp nơi, những lời đồn về cả ba gia tộc liên tục lọt vào tai hắn, khiến hắn cảm thấy buồn cười, nếu như bọn họ biết là sự diệt vong của cả ba nhà đều ít nhiều là do hắn gây ra thì không biết phản ứng của mọi người sẽ ra sao nhỉ?

“Tránh ra tránh ra!! Mấy tên dân đen kia mau tránh ra!”

Đang đi dạo, bỗng Từ Phong nghe thấy một tiếng quát lớn, sau đó là tiếng võ ngựa vang lên lộc cộc. Một nữ nhân trẻ tuổi đang cười ngựa chạy như bay trên phố đông người, mà ngựa này cũng không phải ngựa thường, nghe nói là một loại yêu thú đẳng cấp thấp, so với ngựa thông thường thì khỏe mạnh hơn đến cả chục lần. Nữ tử này mặc kệ trước mặt có rất nhiều dân thường đang tập trung, miệng thì hô tránh ra nhưng không hề có dấu hiệu dừng võ ngựa, cứ thế mà lao đi vun vút.

Theo sau nàng ta là một đám người mặc cùng một loại trang phục, có vẻ như là gia nhân của nhà nào đó đang đi theo nữ tử này. Tiếng võ ngựa dồn dập khiến người dân hai bên đường không khỏi hoảng hồn, vội vàng chạy trốn chết né tránh, có không ít người chạy không kịp bị ngựa vào, ngã lăn ra đất kêu cha gọi mẹ không ngừng. Hơi nhủu mày, Từ Phong nhìn hành động không coi ai ra gì này mà có chút ngứa mắt, nhưng hắn cũng không rảnh để đi lo chuyện bao đồng, những chuyện như thế này xảy ra nhiều lắm, hơi đâu mà tham gia chứ. Nhìn nhẹ nhàng đứng gần vào là đường đi né tránh.

Chỉ là lúc đám ngựa đi gần tới trước mặt hắn, bất chợt trở nên cuồng loạn, không nghe theo chủ nhân mà chạy tán loạn khắp nơi, trực tiếp lao thẳng vào những người dân thường ven đường. Quá bất ngờ trước biến cố đột ngột, không ít người bị võ ngựa đạp thẳng lên người, mà đám ngựa này vốn là yêu thú, kể cả phẩm giai có thấp thì cũng không phải là người bình thường có thể chịu được. Chỉ thấy nhất thời máu tươi văng tung tóe, tiếng người kêu gào thảm thiết vang lên, trong nháy mắt đã có mười mấy người bị đám ngựa đạp trúng mà bỏ mạng.

Từ Phong nhìn tràng cảnh máu tanh trước mắt một cách thờ ơ, mấy con ngựa này chỉ là nhất giai yêu thú, hắn dùng mấy viên đá cũng có thể xử lý bọn chúng gọn gàng, nhưng mà, li do gì để hắn phải ra tay? Cứu những người dân thường kia ư? Từ Phong hẳn vốn máu lạnh vô cùng, sống chết của người khác liên quan cái rắm gì tới hắn, tối nhất thì cứ nhắm mắt làm ngơ đi.

Đang định cất bước đi tiếp, Hồ Phi Nguyệt lúc này đang ở dạng hồ ly nằm trên vai hắn chợt nói “Cứu mấy người kia đi, đám ngựa nổi điên là do ta đó!”

“Hả!?” Nhũu mày, Từ Phong không khỏi khó hiểu, nàng ấy làm vậy là có dụng ý gì, nhưng mà nếu nàng đã bảo hắn làm, vậy thì làm thôi, cũng không tốn bao nhiêu công sức.

Trên tay hắn xuất hiện một nắm phi đao, cái thứ này vốn ban đầu chỉ hắn không có vũ khí thuận tay, đã đem bọn chúng vứt vào trong không gian giới chí, định sử dụng như là vũ khí tầm xa, tuy nhiên về sau thì không có chỗ sử dụng, nay đem bọn chúng ra dùng, cũng coi như là không bỏ phí.

Hai cánh tay vung lên, phi đao hóa thành những đường kim quang bay đi, không chút khó khăn xuyên thủng đầu mấy con ngựa đang nổi điên kia. Nữ tử cười ngựa kia hiển nhiên kỹ thuật không quá tinh thông, ngựa ngã xuống không tự chủ được mà bị hất xuống đất, đám gia nhân kia ngược lại lại không có vấn đề gì lắm, hiển nhiên là võ giả.

“Tại sao nàng lại làm thế?” Từ Phong nói nhỏ.

“Chàng không phải muốn tìm hiểu thực lực Hợp Hoan tông hay sao, còn nơi nào tìm thông tin dễ hơn mấy thế gia vọng tộc xung quanh đây chứ. Sẵn tiện có tiểu nha đầu này xuất thân từ một gia tộc trong thành, tại sao không thử luôn cơ chứ.”

“Chắc, nhưng mà thế này thì có hơi bị bạo lực quá, ta có thể trực tiếp tìm đến tận của bọn họ mà, không có Vương cấp trở lên, ta vô địch, không chế một gia tộc nhỏ là dễ như trở bàn tay mà, hơn nữa, chúng ta chỉ cần một chút thông tin mà thôi, gây chết người cũng không hay lắm.” Từ Phong chép miệng nói.

Hồ Phi Nguyệt ngờ vực nói: “Từ lúc nào mà chàng quan tâm tới số sống chết của người khác như thế, không phải từ trước tới nay chàng luôn máu lạnh tới mức phi nhân tính à?”

Gật mình một cái, Từ Phong chợt nhận ra, mình vừa nói cái gì kỳ, suy nghĩ lúc trước cùng những gì hắn vừa nói gần như trái ngược nhau hoàn toàn, chết tiệt, cái vấn đề đang xảy ra với hắn lại lặp lại lần nữa, không ổn rồi.

Nhưng mà hiện tại không phải là lúc hắn quan tâm tới mấy thứ đó, nữ tử kia sau khi ngã ngựa đã đứng dậy, khuôn mặt xinh đẹp lúc này đang hung ác nhìn Từ Phong, nghiêng răng nói: “Tên tiện dân kia sao dám giết chết ngựa của bốn cô nương, có biết bọn chúng quý giá ra sao không?”

“Chỉ là mấy con ngựa, chẳng lẽ bọn chúng quý giá hơn sinh mạng của người khác hả?”

“Hừ, đương nhiên, mạng chó của dân đen ai quan tâm chứ, một con tuần mã của ta đủ để mua mạng của cả trăm tên dân đen đó. Người đầu, mau giết chết tên tiện dân này cho ta!” Nữ tử ra lệnh.

Từ Phong không khỏi ngạc nhiên, hắn cứ tưởng bản thân đã đủ máu lạnh rồi, không ngờ lại có người còn không coi người khác ra gì hơn cả hắn, chẳng lẽ đây là những gì tiểu thư cõn từ thế gia suy nghĩ sao. Mà nhỏ lại những tiểu thuyết hắn đã đọc trước kia, dường như cái tâm lý siêu việt chứng nhân của mấy công tử tiểu thư này là bệnh chung cả rồi, hầu như au cũng vậy, nghĩ vậy, Từ Phong lại cảm thấy cân bằng trở lại.

Đám gia nhân nghe thấy chủ nhân ra lệnh, không nói lời nào liền rút kiếm đang đeo bên hông ra mà lao tới chỗ Từ Phong. Nhướn mày, Từ Phong nở một nụ cười lạnh.

Đám gia nhân đang lao tới chợt cảm thấy một cơn gió thổi qua, sau đó là một cảm giác đau đầu trên đỉnh đầu, sau đó.....không có sau đó nữa, chỉ thấy họ chực tên gia nhân, vẫn giữ đà lao tới, nhưng cơ thể thì tự động tách ra thành hai nửa mà đổ ập xuống, lần này vòng tròn mặt đất. Dưới đất vốn đã vậy máu tươi cùng xác của mấy người dân bị chết cùng đám ngựa, nay lại thêm một đồng tử thể bị chia làm hai, ruột gan nội tạng rơi đầy đất khiến không khí tanh nồng mùi máu.

Chỉ dùng Hắc Bạch song kiếm tạo ra vài luồng kiếm khí là có thể giải quyết mấy tên võ giả Sĩ cấp này dễ như bỡn, phải biết Từ Phong hẳn bây giờ thực lực cũng tương đương với Vương cấp cường giả a.

Cách không nhiếp vật, Từ Phong kéo lấy nữ tử lúc này đang sợ hãi một tí trước hắn, bàn tay to như gong kim trực tiếp tóm lấy cổ nàng ta nhấc lên, hình thể cao lớn của hắn kết hợp với thân hình nhỏ nhắn của nữ tử tạo nên một bức tranh tương phản sống động.

“Đưa ta về nhà của ngươi, bằng không, chết!” Từ Phong gần giọng nói.

Gỡ dựa một cách vô ích trên tay hắn, nữ tử kia há miệng cố gắng hớp lấy không khí, đầu gất lia lia không ngừng, cánh tay giơ lên chỉ về một phương hướng. Từ Phong ngay lập tức hóa thành một đạo hắc quang, như gió mà lướt về hướng đó, để lại đằng sau là một đồng hồn tạp tanh mùi máu.

Dừng bước trước cửa một trang viên trông có vẻ rộng lớn, Từ Phong nhìn tám biến đề bên ngoài: “Tuyệt Sơn Trang.”

Tuyệt? Thời tiết ở đây không nóng cũng chẳng lạnh, quanh năm như vậy dạo đâu ra tuyết mà đặt tên là Tuyệt Sơn Trang, hay là nó có dụng ý khác. Mặc kệ mấy thứ râu rìa, Từ Phong xách lấy nữ tử điêu ngoa kia như xách con gà, đi thẳng vào cổng chính, mấy tên thủ vệ canh cửa thấy thế định ngăn cản, trực tiếp bị Từ Phong dùng sát khí không khác gì tinh thần lực công kích của mình biến thành xác chết.

Theo thực lực tăng cao, tinh thần lực của hắn trở nên mạnh mẽ hơn nhiều lần, sát khí mạnh mẽ của hắn bây giờ có thể sử dụng giống như tinh thần công kích siêu cấp, thừa đủ để chấn chết mấy tên võ giả cấp thấp.

Nghênh ngang đi vào trong, hiển nhiên là hắn đã gây sự chú ý của mọi người, chỉ thấy vừa đi vào, một đám lính canh đã lao ra, tay lim lim vô khí, chỉ trực nhào lên làm thịt hắn. Gió nữ tử kia lên, Từ Phong hỏi: “Người có thân phận gì ở đây?”

“Ta....ta là....cha ta là trang chủ.” Nữ tử lắp bắp nói.

“Tổng cộng 9 điểm tiến hóa.” Từ Phong trả lời.

“Vậy thì vừa đủ, ngài mau dùng 5 điểm tiến hóa dồn vào cho công pháp Hỗn Độn Quyết đi!”

“Hơ?”

“Cứ làm đi, ta không có hại chủ nhân đâu!” Tiểu Linh thúc giục.

Chặc lưỡi một tiếng, Từ Phong không do dự nữa, hần ngay lập tức dùng 5 điểm tiến hóa tự do, bỏ vào công pháp Hỗn Độn Quyết. Một luồng hào quang chợt lóe lên xong tắt, trong đầu Từ Phong ngay lập tức xuất hiện thông báo:

-Tiến hóa thành công, Hỗn Độn Quyết đạt tới Huyền giai thượng phẩm, nhận được thêm một hiệu ứng đặc biệt

Hỗn độn thể: Cái tạo thể trạng của vô giả, giữ nguyên linh căn nhưng có thể sử dụng vũ kĩ của bất kì hệ nào khác mà không gặp trở ngại. Vũ kĩ và bí thuật tu luyện được sẽ bị ảnh hưởng bởi linh căn vốn có mà trở nên cường hóa.

Thể nghĩa là.....

“Bây giờ ngài có thể tu luyện Cửu Biến Kim Thân Quyết rồi đó.”

“Tại sao người lại biết Hỗn Độn Quyết tiến hóa lên sẽ có năng lực như thế này?” Từ Phong ngờ vực.

“Sao lại không chứ, các đời chủ nhân ai cũng dùng Hỗn Độn Quyết tu luyện cả.....â không ngại cứ coi như ta chưa từng nói đi, hể hề.” Tiểu Linh cười cười.

Chưa từng nói cái rắm, con mẹ nó thì ra mọi thứ đều đã được sắp đặt trước, hần không phải là ngẫu nhiên nhận được Hỗn Độn Quyết mà là trực tiếp bị bắt phải tu luyện nó a, cơ mà thôi kệ, ít nhất thì nó cũng có hiệu quả. Từ Phong ngay lập tức để hệ thống “hack” cho bản thân, Cửu Biến Kim Thân Quyết trực tiếp luyện từ nhất biến lên thẳng đệ tứ biến.

Môn vũ kĩ này vốn là một loại tự ngược, trong lúc tu luyện không thể không tự dả thương chính mình, Từ Phong hần trong nháy mắt từ nhất biến lên tứ biến, cơ thể hần tiền sinh sinh nở bạo, huyết nhục văng lung tung đến mức cả người hần chỉ còn lại xương trắng.

Cũng may là hần đã lường trước đến tình huống này, nên đã lên ra ngoài tới một chỗ vắng vẻ để thư, tránh làm kinh động tới Hồ Phi Nguyệt đang ngủ, xem ra hần vẫn quan tâm tới hồ ly tình này lắm.

Huyết nhục trên cơ thể Từ Phong nhanh chóng sinh sôi trở lại, hần liền trở về phòng, bắt đầu nghiên cứu Cửu Biến Kim Thân Quyết.

Trở lại hiện tại, Từ Phong sau khi thử uy lực của Cửu Biến Kim Thân Quyết tiền không khỏi hài lòng, rất mạnh, nó kết hợp cùng với kíp giáp cốt trên cơ thể hần có thể trực tiếp vô hiệu hóa một đòn từ Huyền giai Thượng phẩm huyền khí đã được vũ kĩ gia trì mà vẫn còn dư lực, có thể thấy phòng ngự của Từ Phong lúc này biến thái ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Lại chiến Vương cấp

Còn về việc Từ Phong hần có thể dùng tay không bóp nát Huyền khí, việc này cũng không có gì lạ lắm, chỉ số lực lượng của hần chỉ có thể so sánh được với Vương cấp nhất phẩm, nhưng đừng quên đó chỉ là chỉ số cơ bản của cơ thể hần, hai cánh tay của hần được bọc giáp cốt 24/7, tức là luôn luôn trong trạng thái *Thiên Ma Hóa Thân*, lực lượng của chúng phải hơn bình thường đến cả chục lần, cũng không khó hiểu khi hần có thể bóp nát một kiện Huyền giai thượng phẩm Huyền khí.

Trong lúc trang chủ Tuyết Sơn Trang đang sững sờ, lão chợt nghe thấy một tiếng cười lạnh: “Giờ thì đến lượt ta!”

Tĩnh lại, lão chợt thấy một khuôn mặt được bao phủ bởi một chiếc mặt nạ che nửa đầu rắng nhọn dừ tợn, một đôi mắt đen kịt vô hồn đang nhìn chằm chằm khiến lão giật thót một cái, vội vàng lùi thân hình lại về phía sau.

“Vô dụng!”

Nhưng đã quá muộn, Từ Phong giờ tay túm lấy mặt của trang chủ Tuyết Sơn Trang, dùng lực đẩy cả người lão về phía sau, chân hần gạt nhẹ vào gót chân của lão khiến lão mất thăng bằng, cả người cứ như vậy đổ ngược ra đằng sau, bị Từ Phong nện mạnh xuống khiến mặt đất lập tức nứt vỡ ra một cái hố lớn. Nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng kể cả Từ Phong đã nương tay, lực lượng kinh khủng cũng không phải là thứ mà một Tướng cấp ngũ phẩm như lão có thể chịu đựng được, chỉ nghe một tiếng lự vang lên, trang chủ Tuyết Sơn Trang há miệng phun ra một ngụm máu, xong cứ thế mà mờ hai mắt trũng trũng mà mất đi ý thức.

“Trang chủ!”

Đám lâu la đứng yên gờ hiện tại mới giật mình tỉnh lại, nhìn thấy trang chủ của mình bị Từ Phong dùng một kích đánh cho bất tỉnh, tất cả không hẹn mà cùng thét lên một tiếng, sau đó mười mấy người cùng lúc lao lên tấn công Từ Phong.

Khi lực lượng đạt tới mức nhất định thì sẽ gây ra biến đổi về chất, nhưng hiển nhiên chỉ có mười mấy tên Tướng cấp sơ giai thì chưa đủ để tạo nên đột phá giữa sự cách biệt của bọn chúng với Từ Phong.

“Pháp!” Tên đầu tiên tiếp cận được Từ Phong cũng là tên xui xẻo bị giết chết đầu tiên, hần ta còn chưa kịp làm gì khi mà thân hình của hần vừa mới chỉ xuất hiện bên cạnh Từ Phong, một cánh tay giống như sắt thép đã trực tiếp đâm vào ngực hần, bàn tay cứng rắn phá nát xương sườn của hần, nắm lấy trái tim còn đang đập thình thịch mà bóp bạo.

Rút tay ra, để lại một lỗ hổng to bằng nắm đấm trên ngực của cái tên xui xẻo vừa mới tiếp cận, Từ Phong nở một nụ cười có chút khát máu, thân hình chợt nhaoang lên, không cần sử dụng *Thuần bộ*, cả người hần giống như một làn khói đen, ngay lập tức biến mất tại chỗ, khiến một đồng dao thương còn kích của đám người Tuyết Sơn Trang đang lao tới công kích vào không khí.

Không biến mất lâu, Từ Phong từ trên không trung lao xuống, hai tay dang rộng, cả người chừa đầu xuống dưới mà xoay tròn, bàn tay của hần cong lại thành lợi trảo, nhắm thẳng vào đầu của đám người đang ngờ ngác không biết hần đã biến mất đi đâu. Chỉ thấy một cơn mưa máu chợt bùng lên, trong một tích tắc công phu, hai bàn tay của Từ Phong quét ngang qua có của mỗi người, sinh sinh cắt phăng đầu của họ xuống, chỉ để lại mấy cái xác không đầu đang phun máu tươi điên cuồng.

Ổn định thân hình trên mặt đất, Từ Phong chợt rung mình một cái, nhìn nhai hai bàn tay nhuộm đầy máu tươi của mình mà sùng sốt, cái quái gì thế này. Quay đầu nhìn mười mấy cái xác đang sau lưng, hai mắt Từ Phong chợt mở lớn ra, không thể nào, lại nữa rồi!

Từ Phong hần đúng thật là không có coi mạng sống của bất kì thứ gì là đáng để quan tâm cả, chỉ cần đạt được mục đích, hần không ngại giết người, bất kể nam nữ, người vô tội hay có tội. Nhưng mà những người hần vừa giết, không bình thường chút nào a. Thủ pháp giết người, đúng là của hần, nhưng li do để giết bọn họ? Không có, hoàn toàn không có, hần có thể giết người không ghê tay, nhưng sẽ không giết người nếu không có mục đích. Kể cả đề nói rằng giết đám người này để lấy kinh nghiệm cũng là một li do vô cùng gượng ép, bởi một chút kinh nghiệm nhỏ nhoi đó, Từ Phong hần cũng khinh thường lấy.

Trong những giây phút vừa rồi, Từ Phong chỉ cảm thấy một cơn khát máu tới tột cùng, mà chỉ có giết chóc mới có thể thỏa mãn cơn khát đang bùng cháy trong huyết quản của hần mà thôi. Khát máu không phải là thứ mới mẻ gì đối với Từ Phong, nhưng hần chỉ như vậy khi chiến đấu thật sự quyết liệt mà thôi, thể nhưng đánh với mấy đối thủ yếu xù như thế này mà cơn khát máu của hần cũng vẫn có thể trở dậy, thật là kì lạ.

Con mẹ nó gặp quỷ rồi, Từ Phong không khỏi chửi thầm, hần có cảm giác giống như trong đầu của hần có thêm hai “hần” nữa vậy, chỉ là một người là thiện còn người còn lại là ác, giống như vừa rồi chính là “kẻ ác” đã tác quái khiến hần có những hành động quá khích như vậy.

Lắc lắc đầu, Từ Phong tạm thời không để ý tới vấn đề đó nữa, bởi trong lúc hần thần thờ, một lão già tiên phong đạo cốt đã từ sâu trong hậu viện lao ra như tên bắn, phiêu phù trên không trung, theo sau là 7 người cũng đã có vẻ già cả, ai nấy cũng đều râu tóc bạc phơ cả.

“Tặc nhân to gan, dám cả gan vào Tuyết Sơn Trang làm loạn sao, ta sẽ cho người ngày hôm nay có đi không có về!!!” Lão nhân quát.

Nhìn thấy lão nhân, đám người của Tuyết Sơn Trang đang đứng xung quanh liền cúi đầu, đồng loạt hô lên: “Bái kiến lão tổ tông!”

Phất tay ra hiệu miễn lễ, lão già đứng ở trên không trung, dùng một tư thế cao cao tại thượng mà nhìn xuống Từ Phong ở bên dưới, miệng nói: “Hừ, không những làm loạn lại còn giết người của Tuyết Sơn Trang nữa, lão phu không giết người thì tự ta cũng sẽ thấy tên tội đồ tông.”

Liếc mắt nhìn lão nhân trên không trung, Từ Phong chợt ồ lên một tiếng. Vương cấp nhất phẩm ư? Chẳng phải ở Liên thành chỉ có tam đại gia tộc là có lão tổ Vương cấp sao? Nhìn lại một lần nữa, Từ Phong liền nở một nụ cười lạnh, ra là thế.

“Vừa mới đột phá xong mà đã gây to đến thế à, hay là nghĩ rằng đột phá Vương cấp đã là thiên hạ vô địch?”

“Muốn chết!!!” Lão già không nhiều lời, hai tay đeo một đôi quyền sáo, trực tiếp từ trên trời lao xuống, nắm tay xé gió mà đâm thẳng vào đầu Từ Phong. Thở dài một tiếng, người của cái thế giới này, không có phương thức công kích gì khác ngoài dùng vũ khí với quyền cước à, cho ta xem thêm vũ kĩ hay bí pháp đi nào!

Nghe thì nghĩ, Từ Phong cũng không dám coi thường, không phải vì hần e ngại lão nhân, một Vương cấp nhất phẩm vào thời điểm hiện tại không phải là đối thủ của hần, thứ khiến hần cảm thấy thú vị đó là đôi quyền sáo trên tay lão già.

Nó là một Bảo khí! Đúng hơn là Hoàng giai hạ phẩm Bảo khí, phẩm cấp thất nhất đối với Bảo khí.

Vốn theo lẽ thường, một Vương cấp không thể nào sử dụng một Bảo khí được, Bảo khí khác với Huyền khí ở chỗ ngoại trừ nguyên liệu quý hiếm hơn, còn có năng lực đặc thù riêng của mỗi kiện. Dưới Tôn cấp sử dụng Bảo khí giống như là trâu nhai cỏ đơn vậy, không khác gì một đứa trẻ cầm trong tay thần kỳ vậy qua lại, không phát huy được nổi một phần trăm uy lực thật sự.

Nhưng nói gì thì nói, Bảo khí thì vẫn là Bảo khí, chỉ tính riêng nguyên liệu tạo nên nó thôi cũng đã vượt xa so với Huyền khí rồi, mà bản thân Huyền khí uy lực 8-9 phần đều dựa vào nguyên liệu quý hiếm, vậy nên dù không phát huy được đến một phần trăm uy lực của Bảo khí, sử dụng nó cũng vẫn hơn hẳn so với Huyền khí thông thường.

Từ Phong giờ tay lên để lấy nắm đấm của lão tổ Tuyết Sơn Trang, lòng bàn tay của hắn va đập với quyền sáo phát ra một tiếng kim loại đinh tai nhức óc. Hai mắt Từ Phong chợt mờ to ra, hắn liền sử dụng *Thuần bộ* ngay lập tức kéo gần khoảng cách khỏi đối phương, nhìn lơ lửng giữa lòng bàn tay của mình bị vỡ vụn đang rơi là tả xuống đất, để lộ cả da thịt bên trong, không những thế, lớp giáp cốt trên toàn bộ cánh tay của hắn cũng xuất hiện rất nhiều vết nứt, còn bản thân cánh tay cũng đau như muốn gãy ra, Từ Phong không khỏi ngạc nhiên, thì ra đây là uy lực của Bảo khí, thật kinh khủng.

Với *Thiên Ma Nhân*, Từ Phong biết rằng đòn vừa rồi của lão tổ Tuyết Sơn Trang chỉ là có ý thử mình, không có sử dụng vũ kĩ mà chỉ thuần túy là màn lực cùng linh lực giá trị, ấy vậy mà có thể phá hủy lớp giáp cốt của hắn, uy lực của Bảo khí đúng là không thể coi thường.

“Hắc hắc...!” Cười lạnh một tiếng, Từ Phong lấy lại tinh thần, Bảo khí mạnh thì mạnh, nhưng nó vẫn bị hạn chế bởi người sử dụng mà thôi!

Nhìn đối phương cứng đờ cứng đờ lấy một quyền của mình mà không có lấy bất kì một phản ứng gì gọi là đáng kể, lão tổ Tuyết Sơn Trang không khỏi nhàu mày, lão biết một quyền vừa rồi của mình trông thì đơn giản nhưng có lực phá hoại ra sao, tuy không biết bộ quyền sáo đeo trên tay có phẩm cấp là gì, nhưng uy lực thì khỏi phải bàn.

Chỉ là lão còn chưa làm ra phản ứng tiếp theo, đã nghe thấy một tiếng cười hắc hắc, sau đó thân ảnh hắc y trước mắt giống như là phát điên, trực tiếp lao thẳng tới trước mặt lão, hai cánh tay vung lên không ngừng, một cơn mưa quyền đầu nhắm vào mà giáng tới. Không chịu nổi thế, lão tổ Tuyết Sơn Trang cũng vung nắm tay lên, lão có quyền sáo trong tay, sợ gì nắm tay trần của đối phương cơ chứ.

“Keng!! Keng!! Keng!!...”

Tiếng kim thiết vang lên không ngừng, dư lực phát ra từ quyền đầu của hai người tạo thành từng đạo phong nhận sắc bén, trực tiếp cắt xuống mặt đất thành vô số rãnh sâu.

Từ Phong chỉ cảm thấy hai cánh tay của mình tê rần, nhưng lần này thì lớp giáp cốt của hắn không bị phá hủy, xem ra Cửu Biến Kim Thân Quyết cũng thật sự mạnh mẽ, chỉ mới đạt tới đệ tứ biến cũng đã có thể tăng cường phòng ngự của hắn lên người mang lớn. Tuyết Sơn Trang lão tổ cũng không cảm thấy khá hơn Từ Phong là bao, nhưng khác với Từ Phong, lão không có lớp giáp cốt hay Cửu Biến Kim Thân Quyết để bảo vệ cánh tay, thứ duy nhất đó là bộ quyền sáo chỉ đủ để bảo vệ đôi nắm đấm, không hơn không kém.

Chính vì vậy mà hi giao nhau vài trăm quyền, trong khi Từ Phong thấy tê tay thì cơ nhục trên cánh tay của lão tổ Tuyết Sơn Trang đã máu me đầm đìa.

Thử nghiệm thế là đủ rồi, Từ Phong thu quyền, nhảy về sau, từ trong không gian giới chỉ lòi ra Truy Hồn Huyền Kiếm. Lão tổ Tuyết Sơn Trang thấy Từ Phong lui về sau, liền nghĩ rằng đối phương cũng là nó mạnh hết đã, lão liền chớp lấy thời cơ, trong nháy mắt vận chuyển linh lực toàn thân, đối quyền sáo trên tay lão liền phát ra ánh sáng màu đỏ, cả người lao về phía trước, nắm đấm của lão tỏa ra nhiệt khí khủng khiếp khiến không khí xung quanh vẩn vèo.

Chỉ là khi chuẩn bị lao tới nơi, lão chợt nhìn thấy một cảnh tượng khó tin, thân ảnh hắc y kia chợt từ trong hư không lòi ra một thanh đại kiếm không lồ giờ lên cao, một cụm từ chợt xuất hiện trong đầu khiến cơn mắt lão chợt có rú lại: “Không gian giới chỉ!!”

Từ Phong hít một hơi sâu, những vết nứt đang tỏa ra ánh sáng màu tím quý dị trên thân kiếm màu huyết sắc chợt bùng sáng lên mãnh liệt. Khẽ lẩm bẫm: “Thiên Phạt Kiếm!!”, Từ Phong chém mạnh Truy Hồn Huyền Kiếm xuống.

Bản đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 113: Chuẩn bị sẵn sàng

Một đường kiếm quang không lồ màu đen được phóng ra, Tuyết Sơn Trang mặc dù được đặt ở một khu vực khá là vắng vẻ rộng rãi của Liên thành, nhưng chắc chắn là vị trí của nó gần trung tâm Liên thành hơn là so với Vương phủ. Toàn bộ người trong Liên thành chợt nghe thấy một tiếng nổ long trời lõ đất giống như tiếng nổ đã phát ra đêm hôm qua, khiến mọi người không khỏi một hồi tim đập chân run, tưởng chừng như bầu trời vừa sắp xuống, một số người yếu bóng vía thì trực tiếp nằm lìn ra đất bất tỉnh nhân sự, nhất thì toàn thành trở nên hỗn loạn không chịu được.

Kiểm quang tàn mác đi, để lộ ra một thân ảnh đang đứng đó.

Lão tổ Tuyết Sơn Trang sững người, đứng yên tại chỗ, hai mắt mờ to ra hết cỡ, khuôn mặt lão trở nên tái nhợt một cách lợi hại, khẽ nuốt nước bọt đánh ực một cái, lão run rẩy quay đầu lại nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy ở bên cạnh lão, mặt đất bị cây xoi thành một cái rãnh sâu rồi hơn chục mét, theo hướng kéo dài của cái rãnh sâu đó, toàn bộ đường ngay trên đường đi của nó đã biến thành cảm vụn, tường, nhà cửa, phòng ốc, cây cối, mọi thứ đều đã bị nghiền nát trước đường kiếm quang khủng khiếp đó.

Ngay khi Từ Phong định chém thẳng *Thiên Phạt Kiếm* lên đầu lão tổ Tuyết Sơn Trang, thần trí hắn bắt chợt thanh tỉnh lại khỏi cơn say máu, hắn nhớ ra mục đích ban đầu của hắn khi tìm tới đây. Nhưng mà chiều thức thì đã phát động, không phải là không thể thu hồi, mà Từ Phong hẳn không có năng lực thu phát tự nhiên như vậy a. Nếu đã không thể chặn lại, vậy thì cố tình đánh trượt đi Từ Phong vào phút chót chợt bề ngoặt lưỡi kiếm, trực tiếp chém sang bên cạnh đối phương.

Khiến hắn kinh ngạc đó là đường kiếm quang vốn ban đầu có màu trắng ngà, nay lại biến thành màu đen hoàn toàn, hơn nữa qua cảm nhận của hắn, uy lực của đường kiếm quang này còn mạnh hơn cả mấy lần sử dụng trước của hắn. Từ Phong chợt nhìn xuống người mình, lúc này Cửu Biến Kim Thân Quyết vẫn đang được hắn kích hoạt, với *Thiên Ma Nhân*, hắn có thể ngay lập tức nhìn thấy một lớp áo giáp màu đen mờ ảo đang bao phủ lấy cơ thể hắn.

“.....Vũ kĩ và bí thuật tu luyện được sẽ bị ảnh hưởng bởi linh căn vốn có mà trở nên cường hóa....”

Nhớ lại Hồn Độn Quyết sau khi tiến giai thành công, Từ Phong ngay lập tức hiểu ra mọi chuyện, thì ra là thế, vậy ra đây là cái mà nó gọi là ảnh hưởng bởi linh căn vốn có. Hắn có cực phẩm âm linh căn, mặc dù hắn có thể tùy ý sử dụng vũ kĩ của bất kì hệ nào, nhưng vũ kĩ âm của hắn ảnh hưởng, tính chất của những vũ kĩ này lại bị biến đổi dần trở thành âm thuộc tính. Ví dụ như Cửu Biến Kim Thân Quyết, vốn là kim hệ công pháp, phải có màu hoàng kim, nhưng không ngờ dưới tác động của Hồn Độn Quyết và linh căn của hắn lại biến thành màu đen, có lẽ nó cũng đã được cường hóa giống như những gì mà công pháp đã nói.

Thở dài một tiếng, Từ Phong nhìn khung cảnh tan hoang trước mắt, sau đó ngo thấy lão tổ Tuyết Sơn Trang đang đứng chết trân ở đấy mà không dám nhúc nhích, bèn mở miệng hỏi: “Muốn đánh nữa không?”.....

Lúc đi ra khỏi Tuyết Sơn Trang đã là giữa trưa, mặt trời thẳng trên đỉnh đầu chiếu xuống những tia nắng gắt khiến Từ Phong cảm thấy khá là nóng nực. Mọi chuyện diễn ra thuận lợi hơn hắn nghĩ a, những tường sau một hồi uy bức lợi dụ các kiểu rồi mới có thể điều tra được một chút thông tin liên quan tới Hợp Hoan Tông, không ngờ khi hắn vừa mới nói ra mục đích của bản thân, đám người của Tuyết Sơn Trang giống như được đại xá mà đồng loạt thở phào một cái, khiến hắn một trận khó hiểu. Chỉ là cái quang cảnh hoang tàn đó nất hiện lên trước mắt hắn khiến hắn lập tức đem cái khó hiểu này bóp chết ngay ở trong đầu, thì ra là bọn họ sợ quá a.

Trở về phòng trọ, Từ Phong ngồi trên giường trầm ngâm một hồi lâu, rồi mới nói:

“Phi Nguyệt, năng đã khôi phục tu vi tới đâu rồi?”

Hồ Phi Nguyệt chẳng biết từ lúc nào đã biến thành nhân hình, lúc này đang gối đầu lên đùi hắn nằm nhắm mắt, nghe hỏi liền trả lời: “Khoảng chừng Tôn cấp tam phẩm đỉnh, nếu có một viên Long Huyền Dịch Cốt Đan nữa thì thiếp chắc chắn có thể khôi phục tới Thánh Giả.”

Từ Phong không khỏi cười khổ, hắn cũng muốn đòi lấy thêm một viên Long Huyền Dịch Cốt Đan nữa lắm, nhưng mà vấn đề là hắn không có điểm tích lũy a. Bốn vạn điểm một viên, hắn lúc này sau khi giết một đồng người, tuy có hoàn thành nhiệm vụ nhưng nhiệm vụ không thưởng điểm tích lũy, thành ra hiện tại hắn cũng chỉ có hơn một vạn điểm, đến nửa viên đan được còn chẳng kiếm được nữa là.

“Hm, nếu đề năng đối phó với một Tôn cấp ngũ phẩm, một Tôn cấp nhị phẩm và một Tôn cấp nhất phẩm thì năng có đối phó được không? Đùng hơn là, liệu năng có gặp nguy hiểm không?”

“Đương nhiên là không rồi, với thực lực hiện tại của thiếp, trừ khi gặp Thánh Hoàng, bằng không thì đừng hòng làm hại được thiếp. Chẳng lẽ chàng định....”

Không đề năng ta nói hết câu, Từ Phong đã cắt lời: “Ta muốn năng đối phó với tông chủ, phó tông chủ và đại trưởng lão của Hợp Hoan Tông, nếu ta đoán không nhầm, bọn chúng sẽ nhanh chóng tìm tới nơi này sau cái chết của cái tên Trình thiếu gia gì gì đó kia.”

“Sao chàng có thể chắc chắn như thế?” Hồ Phi Nguyệt ngờ vực hỏi.

Vì ta được một tên thần linh với sở thích biến thái chuyên đi soi trộm người khác mách báo, nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng Từ Phong cũng không dám nói ra, ai mà biết được liệu “hắn” có thể nghe thấy hay không, đừng quên người ta chính là người đã để Từ Phong xuyên việt qua đây a, nếu có thể đưa hắn qua đây thì cũng có thể đưa hắn xuống địa ngục, tốt nhất vẫn nên đề phòng.

Cũng không để Từ Phong phải trả lời, Hồ Phi Nguyệt nói tiếp ngay lập tức.

“Nếu chỉ có ba tên Tôn cấp, thì thiếp có thể vô hiệu hóa bọn chúng, tối đa là bốn tên, nhưng những thành phần còn lại thì thiếp không thể quản được, nếu bọn chúng đã lặn lội tới đây, không có lí gì họ không đem theo vài ba tên Vương cấp, tên Trình thiếu gia kia chẳng phải cũng có cả một đội hình Vương cấp đi theo sau sao, chàng định làm gì với cái đó.”

Cười lạnh một tiếng, Từ Phong nói: “Ai nói là chúng ta sẽ trực diện đánh với bọn chúng, năng quên rồi ư.....”, nói đoạn hắn giờ bàn tay của mình lên trước mặt Hồ Phi Nguyệt, bàn tay từ từ biến thành trong suốt sau đó trở nên vô hình.

Đường như hiểu ra cái gì đó, Hồ Phi Nguyệt bật thốt lên: “Ý chàng là...”

Từ Phong chỉ cười mà không nói gì thêm, hẳn tin rằng với trí tuệ của Hồ Phi Nguyệt thì có thể hiểu được ý hẩn muốn nói, hẳn lúc này vẫn có mấy thứ vẫn còn canh cánh trong lòng. Theo lời của lão tổ Tuyết Sơn Trang, Hợp Hoan Tông là một tông môn có thực lực rất mạnh, trực tiếp làm bá chủ toàn bộ khu vực mấy tòa thành xung quanh đây, trong tông có xuất hiện cường giả Tôn cấp, ngoài tông chủ, phó tông chủ, đại trưởng lão ra thì vẫn còn vài ba vị thái thượng trưởng lão bề quan quanh năm có tu vi Tồn cấp nữa, có trời mới biết là mấy người a.

Nhiệm vụ hệ thống đưa ra chỉ bắt Từ Phong xử lý đám người của Hợp Hoan Tông sẽ đến Liên thành trong vài ngày tới, không có đề cập đến mấy vị thái thượng trưởng lão hay là bản thân Hợp Hoan Tông. Kể cả Hợp Hoan tông có ý định truy đuổi hẳn thì với hai kĩ năng *Ngụy trang**Liếm tức* là đã quá thừa để hẳn an toàn rồi, nhưng ai mà biết được, mấy nhiệm vụ này luôn luôn được đưa ra một cách bất ngờ, nhờ đâu lại từ đâu rơi ra một cái nhiệm vụ bắt hẳn phải tận diệt Hợp Hoan Tông thì hẳn cũng bó tay a.

Nghe thì nghĩ thế, nhưng Từ Phong hẳn không phải con người tính toán quá xa, việc trước mắt của hẳn là chuẩn bị sẵn sàng cho mấy ngày tới. Hẳn còn 4 điểm tiến hóa tự do nữa, hiện tại hẳn vẫn không biết phải sử dụng chúng ra sao cho thích hợp, ý hay nhất có lẽ là hỏi Tiểu Linh, nhưng nhà đầu này lúc thì nghiêm túc lúc thì cợt nhả khiến hẳn không biết đâu mà lần, mà tự mình lần mò tiến hóa thì đôi khi không được tối ưu cho lắm, chẳng hạn như Hỗn Độn Quyết, nếu không phải Tiểu Linh nói thì hẳn cũng không ngờ với 5 điểm tiến hóa tự do có thể biến một bộ công pháp rác rưởi thành một thứ hữu dụng đến như vậy.

Nhắc tới công pháp, Từ Phong chợt nhớ tới một thứ mà hẳn cũng không nghĩ có thể tiến hóa được, nhưng ngược lại lại có kết quả tốt đến không ngờ, đó là chức nghiệp. Trước kia Tiểu Linh đã bảo hẳn dùng một điểm tiến hóa để tiến hóa chức nghiệp phụ “Thợ săn”, và sau khi tiến hóa thành “Thợ săn bóng đêm”, chức nghiệp này đã tăng cao thực lực của Từ Phong thêm một khoảng lớn, thậm chí còn có phần nhanh hơn cả chức nghiệp chính là sát thủ nếu so sánh về khía cạnh tăng cường thực lực.

“Tiểu Linh, ta cần bao nhiêu điểm tiến hóa để tiến hóa chức nghiệp Sát thủ?” Không biết thì phải hỏi, đối với việc này Từ Phong hẳn không có vấn đề cho lắm, hẳn cũng không phải loại người luôn tự cho mình là đúng a.

“Bốn điểm, vừa đủ số ngài đang sở hữu đó, ngài định tiến hóa chức nghiệp Sát thủ ư? Nói thật thì ta khuyên ngài không nên tiến hóa nó bây giờ a, nhờ đâu tiến hóa còn chưa hoàn tất thì đám người của Hợp Hoan Tông đã tới thì sao, chẳng phải ngài nên sử dụng mấy điểm đó vào những kĩ năng khác thì tốt hơn sao.”

Ngẫm nghĩ một chút, Từ Phong đưa ra quyết định: “Vấn cứ tiến hóa chức nghiệp đi, ta đã có tính toán của riêng mình rồi”

Nói là tính toán, chứ thực ra khá là đơn giản, đã có Hồ Phi Nguyệt kiểm chế bá tên Tôn cấp, mọi người còn lại chỉ là Vương cấp vô già, tuy Từ Phong hẳn không có tự mãn tới mức nghĩ rằng mình vô địch trong Vương cấp, nhưng vốn kế hoạch của hẳn là đánh lên xù li từng người một, thực lực của hẳn có mạnh hơn một chút thì cũng không ảnh hưởng lắm, bởi người ra tay là Hồ Phi Nguyệt, hẳn chỉ đóng vai trò hỗ trợ mà thôi.

Đúng vậy, kế hoạch của hẳn đó là lợi dụng *Ngụy trang* cùng *Liếm tức*, hẳn sẽ hỗ trợ Hồ Phi Nguyệt đánh lên đám người Hợp Hoan Tông, chỉ cần có ai tách ra khỏi đoàn người là chết chắc. Nghe có vẻ hèn nhất khi để nữ nhân ra tay hộ mình, nhưng Từ Phong hẳn có quan tâm không? Đường nhiên là không, hẳn ra tay có thể hoàn thành nhiệm vụ, Hồ Phi Nguyệt ra tay cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ, có gì khác nhau sao, huống hồ, nếu nàng ta ra tay thì tỉ lệ thành công cao hơn hẳn gấp cả trăm lần, không có lí gì Từ Phong không đồng ý cả.

Lấy từ trong không gian giới chỉ ra một bộ quyền sao có màu sắc cũ kĩ, lớp sơn bên ngoài đã bong tróc gần hết, để lộ ra lớp kim loại không biết tên bên trong đã xỉn màu. Thực tình mà nói, Từ Phong hẳn cũng không có ý định cướp lấy bộ quyền sao này từ tay của lão tổ Tuyết Sơn Trang, nhưng Hồ Phi Nguyệt đã bảo hẳn cướp thì hẳn liền làm theo thôi, chỉ là khi hẳn nói muốn lấy đi bộ quyền sao, lão tổ Tuyết Sơn Trang giống như là trút được gánh nặng, vội vàng nhìn đôi quyền sao vào trong người hẳn giống như là vút rắc vậy. Bây giờ nghĩ lại thì, có lẽ lão ta nghĩ rằng nó là thứ để Từ Phong hẳn buông tha cho Tuyết Sơn Trang a.

Đeo đôi quyền sao lên tay, Từ Phong khẽ truyền vào đó một chút linh lực, chỉ thấy linh lực của hẳn giống như bị một cổ lực lượng kinh khủng hút lấy liên tục, chỉ trong nháy mắt linh lực trong người hẳn đã bị rút đi hơn phân nửa, nếu hẳn không kịp phản ứng cái đứt dòng chảy linh lực, có lẽ hẳn đã bị hút thành xác khô rồi. Thở phào một cái, nguy hiểm thật, thì ra đây là lí do dưới Tôn cấp không thể dùng được Bảo khí, Bảo khí khác với Huyền khí ở chỗ, nếu truyền vào đủ linh lực để ổn đường thì nó có thể phát huy những tác dụng mạnh mẽ, tương tự như là một loại bí pháp vậy, nhưng mà với trình tự linh lực Vương cấp trở xuống thì không thể nào cung cấp đủ linh lực cho một kiện Bảo khí được.

Nhìn đôi quyền sao trên tay, Từ Phong chợt giật mình, chỉ thấy đôi quyền sao xin màu cũ kĩ lúc này đã hoàn toàn biến thành một màu đen tuyền, lớp kim loại cũng biến thành màu đen bóng loáng, ở trên mấy khớp xương ngón tay mọc lên mấy chiếc gai nhọn, nếu đâm thì mấy chiếc gai này sẽ trực tiếp đâm thẳng vào mục tiêu, tương đối đáng sợ, cả chiếc quyền sao giống như vừa được tu sửa lại hoàn chỉnh vậy.

Ngờ ngàng nhìn đôi quyền sao trong tay, Từ Phong một trận khó hiểu, chẳng phải ta không đủ linh lực để ổn đường nó sao, thế quái nào lại có hình dạng như hiện tại. Nhìn chúng biến thành màu đen, Từ Phong chợt nảy ra một ý, phải chăng đây là do Hỗn Độn Quyết? Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có khả năng này là hợp lí nhất, hẳn không khỏi nó một vụ cười: “Thú vị thật, không những cường hóa vũ kĩ và bí pháp dựa theo Âm linh căn của ta, mà đến cả binh khí cũng có thể cường hóa, Hỗn Độn Quyết này là công pháp gì vậy, hoàn toàn khác với công pháp của đại lực này.”

Nhìn lên bầu trời trong xanh bên ngoài cửa sổ, Từ Phong lầm bầm: “Mọi thứ đã đầy đủ, việc còn lại đó là chờ đợi mà thôi.....”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 114: Đúng như tính toán

Hai ngày sau.

Trước cổng Liên thành xuất hiện một đám người trông không giống người thường, một lão già, hai trung niên, đi theo sau trông có vẻ như là tùy tùng là khoảng gần 20 người, nam có nữ có. Nhìn tám biển đề chữ Liên thành trước mắt, một tên trung niên liền quay lại nói:

“Tông chủ, đại trưởng lão, chúng ta đến Liên thành rồi”

Tên trung niên nhận còn lại, cũng chính là tông chủ vừa được nhắc tới, chỉ gật đầu một cái, sau đó lạnh lùng dẫn đầu đoàn người đi vào thành. Hẳn tên Trình Đông Thăng, tông chủ Hợp Hoan tông, cũng chính là phụ thân của Trình Thụy Niên đã bị Từ Phong giết chết lúc trước, đi cùng hẳn là phó tông chủ Phạm Thu Minh, và lão già kia là đại trưởng lão của Hợp Hoan Tông, có tên Dịch Lăng. Còn 20 tên đầu trâu mặt ngựa, à nhầm tùy tùng đằng sau, đứng nhìn họ khúm núm như vậy, nhưng trên thực tế tất cả đều có tu vi Vương cấp, tùy tiện đem 1-2 người ném đến bất kì thành trì nào cũng có thể dậy lên sóng gió ngập trời, đương nhiên, trừ kinh đô ra mà thôi.

Tùy tùng mà đã như vậy, lẽ dĩ nhiên chủ nhân như Tông chủ, phó tông chủ cũng như Đại trưởng lão phải có tu vi thông thiên rồi, và quả đúng như vậy, Tông chủ Trình Đông Thăng có tu vi Tồn cấp ngũ phẩm, Đại trưởng Bô Tôn cấp nhị phẩm và phó tông chủ Tôn cấp nhất phẩm, nếu tính cả thái thượng trưởng lão vẫn còn bề quan trong tông, thực lực của Hợp Hoan Tông có thể so với đệ nhất thế gia Căn Nguyên đế quốc, thậm chí còn có thể hơn, phải biết đến như Diệp gia cũng chỉ có đến 3 Tôn cấp mà thôi.

“Hừ, lần này tuyệt đối phải tìm ra ai là hung thủ đã giết chết con trai ta, mặc dù nó khá là phế vật nhưng nó vẫn là con của ta, không có chuyện ta sẽ để nó chết vô ích đâu!!!” Trình Đông Thăng gằn giọng nói.

“Nhưng mà chúng ta biết tìm manh mối ở đâu bây giờ, và lại, là ai có phạm lượng cùng thực lực để làm điều đấy chứ, Trình Thụy Niên chẳng phải tốt xấu gì cũng là Vương cấp cửu phẩm sao, đối với chúng ta thì không là gì nhưng với vô già phổ thông thì Vương cấp cửu phẩm đầu phải nói giết là giết như vậy.” Phạm Thu Minh nói.

“Vô già thông thường không thể, nhưng Trình thiếu chủ bị giết là sự thật, chúng tôi đối phương không phải là dạng phạm, chính vì thế nên chúng ta mới xuất động gần như toàn bộ sức mạnh cao tầng của tông ta đến đây đó.” Dịch Lăng tiếp lời.

“Không cần nói nhiều, trước hết tìm đến hai nhà Lâm – Lăng tìm hiểu, sau đó đến Vương gia điều tra xem có manh mối gì không đã, Thụy Niên nó vốn có nhiệm vụ xử lí Vương gia mà, có lẽ là ở đó đã xảy ra biến cố.” Trình Đông Thăng ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

Phạm Thu Minh cùng Dịch Lăng nhìn nhau rồi gật đầu một cái, cả đoàn người liền hướng về phía Lăng phủ mà tiến đến đầu tiên.....

“Chàng không cảm thấy sốt ruột à?” Hồ Phi Nguyệt nhìn Từ Phong lúc này đang nằm uòn ra trên giường mà hỏi.

Cầm lấy một quyển sách, Từ Phong vẫn chăm chú đọc, lơ đãng hỏi ngược lại: “Sốt ruột cái gì?”

“Thì chàng chả nói người của Hợp Hoan Tông chuẩn bị đến à, chẳng không cảm thấy sốt ruột một chút nào sao?”

Nhẹ nhàng gấp quyển sách lại, Từ Phong ngồi dậy nhìn Hồ Phi Nguyệt cười cười: “Ta có sốt ruột hay không, thì việc bọn chúng đến Liên thành này có thay đổi được không?”

“Và lại, ta đã tính cả rồi, nếu bọn chúng xuất hiện ở trong thành, chúng ta sẽ dễ dàng biết được thôi, không sợ gì bất ngờ đâu!”

Nghe xong, trên mặt Hồ Phi Nguyệt hiện lên một dấu hỏi chấm to đùng: “Hả?”

“Nàng nghĩ thử xem, bọn chúng không biết là ai đã giết Trình thiếu gia, bọn chúng chắc chắn sẽ muốn điều tra một phen, nhưng mà nếu muốn điều tra thì phải bắt đầu từ đâu?”

Giao một ngón tay lên, Từ Phong nở một nụ cười trông vô cùng quý dị

“Thứ nhất, bọn chúng đảm bảo sẽ tìm đến địa đầu a của Liên thành, cũng chính là tam đại gia tộc đầu tiên, thứ tự của bọn chúng sẽ là viếng thăm Lăng – Lâm gia, sau đó thì đến Vương gia điều tra, nhưng cả ba gia tộc đã biến mất hoàn toàn, bọn chúng đi đâu để điều tra bây giờ?”

Một ngón tay nữa được giao lên, Từ Phong nói:

“Vậy dẫn đến bước thứ hai, bọn chúng sẽ bắt đầu nghe ngóng tin tức via hề, nếu là nguồn tin dân gian, vậy gần đây có sự việc gì xảy ra một cách nổi bật mà ai cũng biết không?”

“Hai tiếng nổ cực lớn phát ra khi ta sử dụng *Thiên Phật Kiếm*, đảm bảo là cả thành ai cũng để ý đến nó cả, chỉ cần hỏi một chút là sẽ đoán được thời gian phát sinh tiếng nổ đầu tiên là không lâu trước khi Trình thiếu gia bị giết, hơn nữa tiếng nổ lại phát ra từ Vương phủ, nơi mà Trình thiếu gia sẽ đến, không khó để đoán người Hợp Hoan Tông sẽ liên kết được mấy thứ đó với nhau.

Từ đó lại dẫn đến bước tiếp theo, vậy tiếng nổ thứ hai xảy ra ở đâu? Đường nhiên là cả thành sẽ chỉ đến Tuyết Sơn Trang rồi, hai tiếng nổ giống hệt nhau xuất hiện trong thời gian ngắn, chắc chắn là do cùng một người tạo ra. Không đến 100%, nhưng đảm bảo 8-90% tỉ lệ là bọn chúng sẽ đi theo lối mòn suy nghĩ như vậy, cuối cùng sẽ kết thúc, đó là ở Tuyết Sơn Trang.”

Dùng lại một chút, Từ Phong liếc Hồ Phi Nguyệt: “Vậy nàng nói xem, cái nhà trọ chúng ta đang ở, nó nằm ở đâu?”

“Chẳng phải ở ngay đối diện Tuyết..... a thiếp hiểu rồi, ý chàng là dù chúng ta có làm gì thì bọn chúng cũng sẽ kết thúc đầu mối ở Tuyết Sơn Trang, chúng ta chỉ cần ôm cây đợi thỏ là được thôi đúng không?”

“Phải, nàng hiểu ý ta rồi đó.” Đang gật gù, Từ Phong chợt thấy Hồ Phi Nguyệt dùng một ánh mắt kì quái nhìn hần chăm chăm. hần không khỏi cảm thấy khó hiểu một hồi: “Gi vậy?”

“Thiếp đã từng nói chàng rất giỏi trong việc tính toán đường đi nước bước của đối thủ chưa?”

“Nàng chưa nói, nhưng cũng không cần nói, cái này chỉ là thường thức, suy nghĩ một chút là sẽ rõ cả thôi, không có gì cao siêu cả. Thực tế mà nói chỉ tất cả chỉ dựa vào kinh nghiệm nhiều năm làm sát thủ của ta mà thôi, cũng không có gì ghê gớm cả.” Từ Phong nhún vai nói.

Lắc đầu, Hồ Phi Nguyệt nói: “Không phải, ta có cảm giác giống như là chàng đã sắp xếp mọi thứ ngay từ ban đầu chỉ để chờ đợi đến bây giờ thôi vậy. Nếu như nói củ *Thiên Phật Kiếm* thứ nhất là chàng buộc phải sử dụng để giết chết đối thủ, nhưng củ *Thiên Phật Kiếm* thứ hai chàng dùng ở Tuyết Sơn Trang là hoàn toàn thừa thãi, tên Bào tổ đó chỉ có tu vi Vương cấp nhất phẩm, hơn nữa lại vừa mới đột phá, chàng vốn có thể giết hần dễ như chơi mà không cần đến *Thiên Phật Kiếm*. Nếu không phải là chàng đã tính toán tới việc dụ đám người Hợp Hoan Tông thì ta không nghĩ ra được lí do mà chàng phải sử dụng *Thiên Phật Kiếm* ở đó cả.”

Từ Phong không khỏi toát mồ hôi đầy đầu, trí tưởng tượng kiểu gì thế này, hần sử dụng *Thiên Phật Kiếm* vốn là do hăng máu quá nên mới lỡ tay chém ra mà thôi, nào có tí gì là tính toán. Nhưng nếu nàng ta đã nghĩ như vậy, Từ Phong hần cũng không ngại mặt dày mà nhận hết công lao về phía mình a.

Gật gật đầu, Từ Phong bước ra cửa sổ, nhìn về Tuyết Sơn Trang phía đối diện, lẩm bẫm: “Hi vọng là chức nghiệp của mình hoàn thành tiến hóa sớm trước khi bọn chúng tới đây, thật là đáng mong chờ.”

Ánh mắt hần chợt co rút lại, khòe miệng nở một nụ cười lạnh lèo: “Đấy rồi!”

“Tổng chủ, mọi manh mối của chúng ta đã đứt đoạn!” Dịch Lăng nói

Đám manh mối phát vào bức tường bên cạnh, trực tiếp làm nó đổ sụp xuống trước con mắt tròng tròng của người đi đường xung quanh, Trình Đông Thăng nghiêng rằng: “Tra, dù có gì cũng phải tra ra, kể cả có phải lật úp cả cái Liên thành này lên thì cũng phải tra ra kẻ đã giết hại con trai ta!”

“Ta biết, nhưng Lăng gia cùng Lâm gia chợt biến mất không rõ tung tích, nghe nói là tộc nhân trong đêm đã chia nhau đi đặc sau đó bỏ chạy không rõ lí do, Vương gia thì sụp đổ, điều tra bên trong Vương phủ thì có xuất hiện dấu vết chiến đấu kinh thiên động địa cùng với nhiều vết máu đã khô, hần là Trình thiếu chủ đã bỏ mạng tại đây. Chỉ là hiện tượng không còn sót lại một thứ gì để có thể điều tra sâu hơn nữa, ta cũng đã báo Phạm Thu Minh đi tìm hiểu tin tức từ dân chúng gần đây rồi, có lẽ hần sẽ tìm ra được một thứ gì đó.”

Vừa nói xong, Phạm Thu Minh liền xuất hiện, tay kéo theo một thanh niên quần áo rách nát, trông có vẻ giống như là ăn mày, miệng nói: “Ta tìm thấy một ít đầu mối, người nói đi!”

Tên ăn mày đứng trước khí thế như thần linh của mấy người trước mặt mà thiếu chút nữa ngất xỉu, đây là lần đầu tiên hần thấy nhiều võ giả mạnh mẽ đến như vậy a. Hần lập bập nói: “Cách đây mấy ngày, tiểu nhân vừa đêm có nghe thấy một tiếng nổ long trời li đất phát ra từ phía Vương phủ, và một cột sáng cong cong hình bán nguyệt xuất hiện cao tới mấy chục mét ở giữa Vương phủ.”

“Hần đây là dấu vết chiến đấu của đám người Thụy Niên, cột sáng đó có thể là kiếm quang, nhưng mà là thứ kiếm quang gì có thể cao tới mấy chục mét cơ chứ, xem ra người a tay có tu vi cũng không kém gì chúng ta. Người còn biết gì, mau nói ra, ta sẽ có trọng thưởng.” Trình Đông Thăng thúc giục.

“Dạ dạ, ngay ngày hôm sau, tiếng nổ kinh thiên đó lại xuất hiện một lần nữa, chỉ là lần này tiểu nhân chỉ nghe thấy chứ không có tận mắt nhìn thấy, nhưng cả hai đều nghe giống nhau, chắc chắn hai vụ nổ giống nhau.”

Dịch Lăng a lên một tiếng, vội vàng hỏi: “Tiếng nổ ấy phát ra từ đâu?”

“Tiểu nhân nghe nói là phát ra từ Tuyết Sơn Trang.....”

Đưa mắt nhìn nhau rồi đồng loạt gật đầu, Trình Đông Thăng phát tay một cái, cả đám người liền nhanh chóng di chuyển, mục tiêu đó là Tuyết Sơn Trang. Tên ăn mày nhìn cả đám võ giả cường đại đến mức khiến hần muốn thổ huyết trước áp lực cự đại cất bước đi mà thờ phào nhẹ nhõm, bỗng một đồng tiền màu hoàng kim chợt bay đến, rơi dưới chân hần, chỉ thấy Phạm Thu Minh quay lại, gờn gợn cái lên ga hiệu tốt lắm.

Hồ Phi Nguyệt nghe Từ Phong nói, liền bước tới bên cạnh hần, nhìn sang phía Tuyết Sơn Trang. Chỉ thấy một đoàn người vô cùng bá đạo đã bay cánh cổng vừa mới được sửa lại mà Từ Phong đã phá hủy hai ngày trước sau đó nghênh ngang tiến vào như chỗ không người.

“Hừm, Tôn cấp ngũ phẩm, nhị phẩm và nhất phẩm, đúng như chàng đã nói, đích thân tông chủ, phó tông chủ cùng đại trưởng lão đều đích thân tới đây, nhưng mà chúng ta phải đánh lên như thế nào? Ta cần phải tiếp cận gần thì mới không chế được bọn chúng, trừ khi là mạo hiểm bị thương như lần trước để thôi động tinh thần lực Thánh Hoàng thì mới không cần áp sát. Mà ta không nghĩ là cái năng lực tăng hình của chàng có thể giúp chúng ta vô thanh vô tức tiếp cận được bọn chúng quá gần.”

Trầm ngâm một lúc lâu, Từ Phong cười nhẹ: “Ta có một ý tưởng!”

-Chức nghiệp “Sát thủ” tiến hóa hoàn tất, trở thành “Sát thủ hư không”.

Ngụy trang (Chủ động): Hòa lẫn vào môi trường xung quanh, khiến bản thân trở nên vô hình dưới mắt thường, không hạn chế số lần cũng như thời gian sử dụng, không thể sử dụng khi chiến đấu. (Món) Có thể đi xuyên vật thể trong trạng thái Ngụy trang.

Liếm tức (Chủ động): Thu liếm khí tức khiến ngoại nhân không thể phát hiện ra tu vi cũng cảm nhận được khí tức, không hạn chế số lần cũng như thời gian sử dụng. (Món) Có thể biến đổi/mô phỏng khí tức tùy ý, không thể sử dụng chung với hiệu ứng thu liếm khí tức

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 115: Lĩnh vực?

Trời tối, trong phòng khách quý của Tuyết Sơn Trang, ba bóng người đang ngồi nhìn nhau. Trình Đông Thăng, Phạm Thu Minh cùng Dịch Lăng ngồi nhìn nhau mà không khỏi trầm ngâm. Buổi sáng ngày hôm nay, bọn họ vào thành, điều tra mọi thứ rất nhanh, đầu mối cũng đã nắm được, nhưng khi đến Tuyết Sơn Trang này thì mọi thứ lại rơi hết cả lên.

“Theo lời của lão tiểu nhi kia thì người mà chúng ta cần tìm là một nam tử hắc y, thân hình cao to, đeo mặt nạ dử tợn, tóc bạc, trên vai có một tiểu hồ ly nằm đó.....ngoài ra thì không còn gì khác, chúng ta làm thế quái nào mà tìm được với một tí tạo thông tin thế này.” Phạm Thu Minh đập bàn nói.

“Bình tĩnh đi, chuyện đã xảy ra hai ngày trước, có trách thì trách chúng ta đã tới nơi quá chậm đi, hiện tại chúng ta vẫn còn chưa biết hần ta đã rời khỏi đây chưa, hơn nữa, tại sao hần lại giết Trình thiếu chủ, động cơ mục đích của hần là gì? Bởi vì mọi hành động của hần đều rất khó hiểu, trước tiên thì giết thiếu chủ, sau đó lại đến Tuyết Sơn Trang làm loạn một hồi, ta nghĩ mãi mà không biết mục đích thật sự của hần là gì nữa.” Dịch Lăng chăm chăm nói.

Trình Đông Thăng nãy giờ yên lặng, lúc này mới lên tiếng: “Cả hai đều yên lặng đi, ta nghĩ hần ta vẫn chưa rời khỏi Liên thành đâu?”

“Hả, sao tông chủ lại nghĩ như thế?” Phạm Thu Minh sững sờ hỏi

“Bởi vì từ lúc chúng ta tới Tuyết Sơn Trang cho tới giờ, ta luôn có cảm giác giống như là có mấy đôi mắt đang theo dõi chúng ta từ khoảng cách xa vậy, cái cảm giác bị theo dõi này càng ngày càng rõ, có khi hiện tại ta cũng đang bị theo dõi cũng nên....” Trình Đông Thăng nhún nhật nói.

Dịch Lăng nghe vậy liền cười: “Tổng chủ ngại quá lo lắng rồi, đối phương theo dõi chúng ta nghĩa là hần không có đủ tự tin để đối mặt với chúng ta, chúng tò thực lực của hần cũng không phải là quá mạnh, ngược lại, nếu thực lực của hần đủ mạnh, làm gì có chuyện chúng ta vẫn còn ngồi ở đây thế này được, nhưng mà tông chủ nói đúng, ta cũng cảm thấy giống như có người đang quan sát chúng ta.....ngay tại lúc này!!!”

Vừa dứt câu, trên tay Dịch Lăng liền xuất hiện một cây chùy thủ, vung tay một cái, cây chùy thủ đó hóa thành một đạo bạch quang phóng đi, trực tiếp đâm thủng bức tường của căn phòng, tạo thành một cái lỗ ngay trên mặt tường.

“Không có ở đây ư?” Trình Đông Thăng nhủ thầm.

“Hừm, chẳng lẽ cảm giác của chúng ta đã sai?!”

Phạm Thu Minh với cái đầu có hơi chút ngu ngốc của mình bấy giờ mới nhận ra ý nghĩa của những gì hai người trước mắt vừa nói. Nhưng mà hành động của rồi của Dịch Lăng lại khiến ba người một trận khó hiểu, rốt cuộc cái cảm giác bị theo dõi này từ đâu mà tới?

“Bọn mày không có sai đâu!” Bỗng một tiếng nói vô cùng kì dị nghe người không ra người quý không ra quý chợt vang lên trong phòng. Theo sau tiếng nói đó, một thân ảnh từ từ xuất hiện từ trong hư không ra bên ngoài, khiến ba người Trình Đông Thăng không khỏi giật mình sợ hãi. Thực ra thì từ hư không xuất hiện cũng không đủ để làm ba người đã trải qua bao sóng gió cuộc đời như bọn họ sợ hãi, vấn đề đó là cách thức mà thân ảnh này xuất hiện.

Chỉ thấy ở chính bức tường vừa bị đâm thủng, một cái đầu bỗng dưng xuất hiện từ trên.....một tường, theo sau là từng phần từng phần cơ thể dần dần xuất hiện, không chỉ là từ hư không xuất hiện, mà giống như là thân ảnh này vốn hòa với bức tường làm một, bấy giờ chỉ là bước ra từ trong bức tường thôi vậy, trông vô cùng quý dị.

Từ Phong nhìn cái lỗ trên bụng mình, không khỏi cảm thấy đau đau, con bà nó, Tôn cấp vẫn đứng là Tôn cấp, giác quan nhạy bén đến kinh người, lại có thể phát hiện ra hần sử dụng kĩ năng của “Sát thủ hư không”.

Hai ngày thời gian vừa đủ để Từ Phong hoàn thành tiến hóa chức nghiệp “Sát thủ” của mình, biến nó trở thành “Sát thủ hư không”. Sau khi trở thành “Sát thủ hư không”, kĩ năng *Ngụy trang* của hần có thể khiến hần đi xuyên qua được vật thể, còn kĩ năng *Liễm tức* của hần lại có thêm khả năng giả mạo khí tức, có thể nói cả hai đều như là được sinh ra để dành cho sát thủ vậy, chẳng trách sao chức nghiệp “Sát thủ hư không” này chỉ có đúng hai kĩ năng như vậy mà thôi, chỉ vậy thôi cũng đã đủ nghịch thiên rồi à.

Theo kế hoạch của hần, hần sẽ mượn tay Hồ Phi Nguyệt để vô hiệu hóa ba người này, sau đó hần sẽ xử lí bọn chúng để hoàn thành nhiệm vụ, dù gì thì nhiệm vụ cũng cho phép hần có được sự giúp đỡ từ bên ngoài. Nhưng lại có một vấn đề phát sinh, Hồ Phi Nguyệt kể cả đã khôi phục thực lực tới tận Tôn cấp, nhưng muốn vô thành vô tức khống chế ba người này, năng buộc phải sử dụng tinh thần lực cấp Thánh Hoàng, nhưng Từ Phong không muốn để ràng làm vậy, hần vẫn còn nhớ tới tình trạng thể thảm của năng khi cố gắng làm như vậy lần trước a.

Biện pháp còn lại đó là để năng tiếp cận gần ba người, nhưng làm thế nào để tới gần mà không khiến bọn chúng phát hiện chứ? Đến đây thì đó là nhiệm vụ của Từ Phong, sau khi thử nghiệm một chút, hần nhận ra là kĩ năng *Ngụy trang* ngoại trừ có thêm năng lực mới thì những năng lực cũ vẫn còn nguyên, tức là hần có thể đưa Hồ Phi Nguyệt tiến vào trạng thái *Ngụy trang* giống như hần. Đến đây thì mọi điều kiện để kế hoạch của Từ Phong có thể hoàn thành đều đã đầy đủ.

Sử dụng *Ngụy trang* cùng *Liễm tức*, Từ Phong trực tiếp lợi dụng khả năng đi xuyên vật thể vừa mới có, trốn ở ngay trong bức tường của căn phòng này đợi bọn chúng vào, còn về lí do tại sao hần lại biết ba người này sẽ vào đây, hần chỉ đơn giản là suy luận mà thôi. Lấy bối cảnh của Hộp Hoan tống, không vào phòng khách quý này thì vào đâu ngoài nơi nữa, mà ba người chắc chắn sẽ bán bạc về những gì cần làm để có thể tìm ra hung thủ, vậy nên đây là địa điểm cực kì thích hợp để phục kích.

Quả nhiên mọi thứ đi theo y như sắp xếp của hần, ba mục tiêu chủ chốt đều xuất hiện ở trong phòng, chỉ là, Từ Phong hần không ngờ đối phương có thể phát hiện ra hần, bởi vì trước kia khi hần sử dụng *Ngụy trang* cùng *Liễm tức*, trừ Bán Thánh và Thánh cấp thật sự ra thì chưa có ai phát hiện ra hành tung của hần cả. Nhưng nghĩ lại thì, hần cũng chưa bao giờ tiếp cận gần với mục tiêu có tu vi cao như thế này bao giờ, có lẽ khoảng cách cũng ảnh hưởng tương đối tới khả năng ẩn thân của hần a.

Ba người Trình Đông Thăng ngờ người ra một chút, sau đó lập tức cười ha ha: “Đúng là buồn ngủ mà gặp chiếu manh, đang lo lắng không tìm thấy tung tích của người, không ngờ là người lại ngu ngốc xuất hiện trước mắt bọn ta như vậy.”

Trực tiếp lộ đi lời nói châm biếm của Phạm Thu Minh, Từ Phong khẽ liếc khắp nơi trong phòng, cười khẩy: “Là ta ngu ngốc hay là người ngu ngốc?”

“Hừ, đến chết còn mạnh mẽ, nộ nạng.....”

“Khoan đã!” Đưa tay giữ lại Phạm Thu Minh đang chuẩn bị động thủ, Trình Đông Thăng nhìn thẳng vào Từ Phong, trong lòng hần không khỏi khó hiểu. Vừa rồi hần cũng chỉ là làm ra phán đoán theo trực giác mà thôi, không ngờ lại thật sự có người trốn ở gần đây theo dõi bọn hần, nhưng đáng kinh khủng hơn là đối phương có thể hòa làm một với bức tường để ẩn thân. Với năng lực như vậy, đối phương cần bản không cần phải quan tâm tới an toàn của bản thân, thế nhưng tại sao Từ Phong lại rời khỏi nơi ẩn nấp mà bước ra ngoài này chứ.

“Là người đã giết con trai của ta?” Trình Đông Thăng lạnh giọng hỏi.

“Ta chỉ giết rác rưởi, không giết người, con trai người là rác rưởi?” Từ Phong nhàn nhai trả lời.

Không hề giận dữ trước những lời khiêu khích của Từ Phong, Trình Đông Thăng cười nhạt một tiếng: “Không cần biết người là ai, giết con trai ta thì phải đền mạng, ta chỉ không rõ là lí do tại sao người lại giết chết con trai ta, và tại sao người lại có đúng khi để xuất hiện trước mắt bọn ta như thế này mà thôi.”

Tất cả mọi người chợt trở nên trầm ngâm, không khí không giống như là đang có mấy kẻ thù không đội trời chung với nhau cho lắm, không một ai có động tĩnh gì cả.

“Ta.....” Đúng lúc Từ Phong mở miệng ra, Dịch Lăng nảy giờ vẫn yên lặng theo dõi, cả người chợt động, chỉ thấy thân hình lão trong tích tắc biến mất tại chỗ ngồi, trước khi Từ Phong kịp nói thêm một chữ nữa, lão đã xuất hiện trên đầu Từ Phong, bàn tay hóa chương thành đao, nhắm thẳng đỉnh đầu hần mà bổ xuống.

Tốc độ của một Tôn cấp, hơn nữa lại là một Tôn cấp nhị phẩm không phải là thứ mà Từ Phong có thể so sánh được vào lúc này, lẽ dĩ nhiên, hần sẽ không thể né tránh được thế công của đối phương, thế nhưng, ngay vào lúc hần nhận ra thân ảnh của Dịch Lăng đi chuyển, một nụ cười chợt xuất hiện trên môi của hần.

Khi bàn tay của Dịch Lăng vừa chém xuống, toàn bộ không gian trong phòng chợt vụn vụn một cách mãnh liệt, có cảm giác dường như không gian ở một vài nơi có dấu hiệu sụp đổ, sau đó, dưới con mắt trợn trừng lên như muốn lòi ra của tất cả mọi người, trong đó có cả.....Từ Phong, vô số giọt nước lơ lửng xuất hiện trên không trung, sắp xếp tạo thành một cái kén phủ kín không gian trong phòng.

Bàn tay của Dịch Lăng chỉ cách đầu của Từ Phong chưa đến một gang chợt dừng lại không đánh xuống nữa, không phải là Dịch Lăng tự nhiên dừng tay, mà là lão lực bất tòng tâm a. Những giọt nước lơ lửng xuất hiện, một số liền bám chặt vào người lão, bằng một cách nào đó khiến lão không thể nhúc nhích cơ thể dù gì một chút, bất kể là do đã dùng hết sức bình sinh để cố gắng cử động, cả người lão cứ như vậy bị giữ bay lơ lửng trên không trung.

Điều tương tự cũng xảy ra đối với Trình Đông Thăng cùng Phạm Thu Minh. Trình Đông Thăng sau một thoáng ngạc nhiên, khuôn mặt hần chợt xám như tro tàn, về bình tĩnh lúc này đã biến đi đâu hết, hai hàm răng hần run lên và vào nhau lập cập, khó khăn lắm mới phun ra được mấy chữ: “Lĩnh vực Thánh cấp!?”

Trong lòng hần không khỏi kêu khổ không thôi, làm thế nào mà con trai hần lại chọn tới một siêu cấp cường giả Thánh cấp như thế này, mà không phải là Thánh cấp thông thường, là Thánh cấp đã tu ra lĩnh vực nữa mới chết người chứ, bảo hần là một người làm cha phải làm như thế nào đây.

Nghe Trình Đông Thăng kêu lên, Từ Phong cũng ngạc nhiên, Lĩnh vực ư? Nó chính là thứ mà Hồ Phi Nguyệt nài ta đã nói rằng sẽ sử dụng để vô hiệu hóa ba tên Tôn cấp cao thủ trước mắt ư, thật là lợi hại, cứ nhìn cả ba người mỗi người đều chỉ cần dùng một ngón tay có thể dễ chết mình vậy mà hiện tại đến cả cử động một ngón tay cũng khó khăn là có thể biết được Lĩnh vực mạnh tới nhường nào.

Còn về Lĩnh vực, mặc dù Từ Phong hần chưa biết gì về năng lực của Thánh cấp cả, nhưng cụm từ “Lĩnh vực” thì lại không chút xa lạ đối với hần nữa. Là một con một truyền tiểu thuyết ở kiếp trước, cụm từ này hần đã nhìn thấy không đến mười vạn thì cũng tám ngàn lần rồi, chỉ là không biết ở thế giới này nó có ý nghĩa giống như mấy cuốn tiểu thuyết hay không mà thôi.

Nhìn ba cao thủ Tôn cấp trước mắt đang bị “Lĩnh vực” của Hồ Phi Nguyệt khóa chặt, Truy Hồn Huyết Kiểm xuất hiện trên tay, Từ Phong cười lạnh: “Giết người không có năng lực hoàn thủ rất không quang minh chính đại.....đó là những gì bọn người nghĩ đúng không. Nhưng mà rất tiếc phải nói một câu rằng, lão từ không phải là chính nhân quân tử!!!”

Truy Hồn Huyết Kiểm được vung lên, mục tiêu đầu tiên là Dịch Lăng đang lơ lửng trên đầu, Từ Phong nhắm thẳng vào cổ họng lão mà chém tới.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Lĩnh vực oai

Vút!!!”

Lưỡi kiếm chém vào cổ Dịch Lăng giống như là chém vào kim cương, trực tiếp vang lên một tiếng sau đó bị bật ngược lại, nơi cổ của Dịch Lăng còn không có đến một vết hằn. Từ Phong có cảm giác giống như mình vừa chém vào một thứ gì đó vô cùng cứng rắn vậy, thế này là thế nào?

Hóa thành nhân hình, Hồ Phi Nguyệt nhìn Từ Phong đang hiện lên một dấu hỏi to dùng trên mặt mà cười nhẹ: “Chàng thật là, dùng có nghĩ bản thân có thể chiến đấu vượt đại cảnh giới thì coi thường võ giả khác chứ.”

“Hử? Ý năng là sao?”

“Thiếp không biết chàng nghĩ sao khi mà lại này ra ý định nhắm tới mấy tên này, nhưng chàng phải là quả mồi hiểm hay sao, hay là chàng nghĩ là thiếp có thể giúp chàng nên chàng mới lên kế hoạch?”

“Đương nhiên, nếu không có năng ở bên cạnh thì ta đã chạy xa một vạn dặm ngàn dặm rồi, làm gì có chuyện mà đứng ở đây chứ.” Từ Phong dùng một bộ mặt thản nhiên mà nói.

Hồ Phi Nguyệt nhún vai một cái không có ý kiến, nhìn thấy Từ Phong đang định gờ kiêu lên liền nói: “Chàng đừng cố, Tôn cấp trong mắt thiếp không ra gì, nhưng cũng không phải là chàng hiện tại có thể làm tổn hại được đâu.”

Hạ Truy Hồn Huyết Kiểm xuống, Từ Phong nhún mày: “Là do thực lực của ta, hay là do vũ khí?”

“Thực ra thì là do cả hai.....”

Nghe Hồ Phi Nguyệt giăng giải một hồi, Từ Phong cuối cùng cũng vỡ lẽ. Trước kia hẳn cũng đã từng đọc được trong một số điển tịch, về việc Tôn cấp võ giả không quá coi trọng Huyền khí, mà chỉ quan tâm tới Bảo khí, nhưng lúc đó hẳn không có để ý, chỉ nghĩ rằng do thực lực mạnh lên thì có thể sử dụng Bảo khí mới phát huy sức mạnh tốt mà thôi. Thực tế là hẳn suy nghĩ không sai, nhưng không khỏi quá đơn giản.

Võ giả tu luyện tới Tôn cấp, nếu võ giả Vương cấp có thể dùng một ngón tay nghiền chết Tướng cấp trở xuống, thì Tôn cấp võ giả chỉ cần thôi một hơi cũng đủ tiễn một tá Vương cấp lên bàn thờ ngắm gà khóa thần, uy năng cự đại vô cùng. Huyền khí dù có là Thiên giai thượng phẩm đi chăng nữa thì vẫn là Huyền khí, bản chất đã là như vậy rồi, không thể thay đổi. Li do mà Tôn cấp võ giả không sử dụng Huyền khí là vì bản thân cơ thể của họ cũng có thể được coi như là một kiện Huyền khí thượng đẳng rồi. Võ giả Tôn cấp dùng hộ thể cương khí tự bảo vệ bản thân, kể cả Thiên giai thượng phẩm Huyền khí chém vào cũng khó mà lay chuyển được lớp hộ thể cương khí đó, kể cả người sử dụng Huyền khí có là Tôn cấp đi chăng nữa cũng khó, bởi giống như hai người bình thường khỏe mạnh khác nhau, một người đứng yên cho người còn lại dùng một cái đầu đánh tới, chênh lệch về sức mạnh không đáng là bao nhiều cả.

Truy Hồn Huyết Kiếm của Từ Phong là Thiên giai thượng phẩm Huyền khí không sai, thậm chí nó còn có năng lực đặc biệt giống như Bảo khí, nhưng chung quy nó vẫn là Huyền khí, Tôn cấp võ giả cầm nó còn không phá được hộ thể cương khí của một Tôn cấp như Dịch Lăng, huống chi Từ Phong còn xa mới bằng được Tôn cấp chân chính.

“Nhưng mà chẳng phải bọn chúng đã bị khóa cứng bởi cái gì mà lĩnh vực của năng rồi cơ mà, làm thế nào bọn chúng có thể sử dụng hộ thể cương khí được?” Chợt nhớ ra, Từ Phong nghi hoặc nói.

Hồ Phi Nguyệt phong tình vạn chủng lờm Từ Phong một cái khiến hẳn thiếu chút nữa thì buông rơi cả thanh kiếm trên tay, miệng nói: “Vực của thiếp có thể khóa cử động của chúng, nhưng đầu có nghĩa là chúng không điều động được linh lực. Mà với tình trạng hiện tại của thiếp cũng không có duy trì Vực được lâu đâu, chẳng muốn làm gì thì nên nhanh tay lên!”

Từ Phong gật gù, bắt ngõ cắt thanh Truy Hồn Huyết Kiếm đi, cả người bắt đầu mờ nhạt dần đi, đích thực là đang tiến vào trạng thái *Nguy trang*: “Chắc, ta không giết được bọn chúng, năng giết bọn chúng đi rồi trở về nhà trọ, không thì đi cùng ta xử lí nốt mấy tên còn lại cũng được!”

Ngẩn ngơ ra, Hồ Phi Nguyệt lên một trận khó hiểu, chẳng phải trong kế hoạch thì năng sẽ không chết, Từ Phong hẳn sẽ kết liễu sao? Nhưng mà là một hồ ly tinh đã sống tới mấy trăm năm, năng tự biết lúc này không phải là lúc thắc mắc mấy thứ đó, nếu như nam nhân của năng đã quyết như thế, vậy thì năng làm theo thôi!

“Mặc dù chúng ta không thù không oán, nhưng mà.....” Hồ Phi Nguyệt cười lạnh, “....chết đi!”

Những giọt nước lờ lững khắp không trung chợt biến thành vô số băng trăm sắc nhọn, giống như một cơn mưa rào mà lao xuống, đâm vào người ba người Trình Đông Thăng. Hộ thể cương khí có thể chống được cả Thiên giai Huyền khí dưới thể công của mấy cây băng trăm này lại giống như là tờ giấy mỏng, còn chưa chạm vào đã bị đâm thủng. Nhưng kì lạ ở chỗ, hàng ngàn hàng vạn cây băng trăm đâm vào cơ thể của ba người nhưng lại lập tức biến mất, không để lại chút dấu vết gì cả, thậm chí đến cả một chút đau đớn ba người bọn họ cũng không cảm thấy.

Chợt cả ba người cảm thấy cơ thể của mình đã có thể cử động lại như bình thường, Dịch Lăng ở trên không trung rơi xuống đất, gần như ngay lập tức cả ba người liền tiến vào thể phòng thủ, gất gao nhìn vào Hồ Phi Nguyệt cùng Từ Phong lúc này chỉ hiện ra có nửa thân hình.

Trình Đông Thăng nhìn chăm chăm vào Hồ Phi Nguyệt, chỉ cần năng ta làm ra bất kì động tĩnh nào hẳn sẽ ngay lập tức chạy trốn, đùa ư, hẳn có thể có tu vi Tôn cấp ngũ phẩm, với võ giả thông thường là cao không với được, nhưng với một “Thánh cấp” như mĩ nhân trước mặt, có thêm mười người như hẳn cũng không đủ để người ta búng một ngón tay, chạy vẫn là thượng sách.

Cười nhẹ một tiếng, Hồ Phi Nguyệt trực tiếp quay người đi, bước tới bên cạnh Từ Phong, không thèm đoái hoài gì đến ba vị Tôn cấp “cao thủ” ở sau lưng nữa. Trình Đông Thăng, Phạm Thu Minh cùng Dịch Lăng sáu mắt nhìn nhau, đến lúc quay lại thì đã thấy hai thân ảnh trước mặt biến mất không chút tung tích. Mặc dù khó hiểu lí do tại sao đối phương lại triệt tiêu lĩnh vực, thả bọn họ ra, nhưng có vẻ như là bọn họ đã nhặt lại được cái mạng trước lưới hái của từ thần.

Trở về thành dạng hồ ly, Hồ Phi Nguyệt nhảy vào trong lòng Từ Phong, trong khi hẳn sử dụng *Nguy trang* đi xuyên qua bức tường của căn phòng để đi ra ngoài.

“Chẳng không hỏi ta lí do vì sao ta lại thả bọn chúng ra à?”

“Ta không rõ lĩnh vực, hay Vực của năng có năng lực cụ thể ra sao, nhưng những cây băng trăm vừa rồi khẳng định không phải chỉ để biểu diễn cho đẹp mắt như thế, vậy nên, bọn chúng đã chết chắc rồi!” Từ Phong nhàn nhạt nói.

Dụi dụi đầu vào lồng ngực Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt chỉ phát ra tiếng cười hi hi mà không nói gì nữa.....

“Tổng chủ, rốt cuộc chuyện quái gì vừa mới xảy ra vậy????!” Phạm Thu Minh mặt tái mét hỏi.

“Ta cũng không biết nữa, chúng ta đã đều học phải một nhân vật kinh khủng nào vậy!”

Dịch Lăng liền lên tiếng: “Ý tổng chủ là cô gái có tu vi Thánh cấp đó?”

“Không, ta còn lo sợ tên thanh niên áo đen bên cạnh cô ta hơn!”

Phạm Thu Minh cùng Dịch Lăng cùng một lúc hô lên: “Vì sao chứ?”

“Nghĩ thử xem, một con người bí ẩn, có năng lực vô cùng quý dị, từ việc tăng hình, ẩn dấu khí tức, rồi đến đi xuyên tường mà còn không để lại một dấu vết, thậm chí bọn người có để ý lúc này không, hẳn đã bị chú ý của Đại trưởng lão phi thăng bùng, vậy mà hẳn ta giống hệt là không hề nhận ra vậy, vết thương ở bụng vẫn có chảy máu mà hẳn còn chả thêm quan tâm, cả đôi ta chưa từng thấy qua ai như vậy cả. Đó là chưa kể đến thân phận của hẳn, ta có thể khẳng định tu vi của hẳn chỉ vào khoảng Vương cấp, nhưng lại có một Thánh cấp cường giả đi theo, thậm chí còn nghe lời hẳn răm rắp nữa, nếu nói thân phận của hẳn không có gì cao quý thì đánh chết ta cũng không tin!” Trình Đông Thăng cắn răng nói.

Phạm Thu Minh cùng Dịch Lăng gật gù ra chiều đồng ý.

“Thế nhưng mà.....” Dịch Lăng vừa mới mở miệng, bỗng hai mắt lão trợn trừng lên, cả người có quắp lại, sau đó.....

“Bụp!”

Cả người Dịch Lăng chỉ trong một tích tắc bất chợt phồng to lên, sau đó trực tiếp phát nổ, máu tươi tạt vụn cùng vô số mảnh nhỏ của cơ thể lão văng khắp nơi, nhuộm đỏ cả căn phòng, thậm chí đến cả hai người Phạm Thu Minh và Trình Đông Thăng ở bên cạnh cũng cả người dính đầy máu tươi.

“Cái quái gì.....” Trình Đông Thăng còn chưa kịp dứt lời, lại một tiếng nổ trầm đục vang lên ở bên cạnh, sau đó là một đồng chất lỏng nhầy nhụa bắn đầy lên người hẳn, khỏi phải nhìn cũng biết là chuyện gì vừa mới xảy ra.

Hai mắt hẳn trừng lớn, khuôn mặt vạm vỡ một cách đáng sợ: “Không.....”, một tiếng nổ nhỏ nhỏ vang lên, sau đó thì toàn bộ căn phòng liền lăm vào yên tĩnh.

-Tổng chủ Hợp Hoan Tông, Phó tổng chủ cùng Đại trưởng lão đã bị loại trừ.

“Rắc!!”

Từ Phong lạnh lùng đánh lên, bề có một tên Vương cấp Hợp Hoan Tông vốn cùng những người khác đang tán mác xung quanh Tuyết Sơn Trang làm việc riêng, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu hẳn.

“Năng đã giết ba tên kia rồi à?”

“Ừa sao chẳng biết, bọn chúng vừa mới chết xong.” Hồ Phi Nguyệt ngạc nhiên nói.

Cười nhạt một tiếng không trả lời, Từ Phong tiện tay ném cái xác vào trong không gian giới chỉ, đây đã là người thứ mười lăm hẳn đã ám sát kể từ lúc hẳn đi ra ngoài rồi.

Tất cả đám tùy tùng Vương cấp đi theo Trình Đông Thăng vốn không có việc gì làm, lúc này đều lượn lờ trong Tuyết Sơn Trang mỗi người một nơi, giống như là những mục tiêu hoàn hảo cho Từ Phong vậy. Nếu bảo hẳn chiến đấu trực diện, không phi khả nhiễu công sức thì Từ Phong hẳn không thể nào giết chết được một người, chung quy lại thì tu vi hẳn cũng chỉ dừng lại ở Tướng cấp ngũ phẩm, không phải là Vương cấp ngũ phẩm.

Nhưng mà nếu là ám sát thì lại khác, đánh lên sang đã thứ mà hẳn thành thạo nhất, không những thế hẳn lại còn sử hữu chức nghiệp bá đạo đó là “Sát thủ hư không” nữa, không khác gì hồ mọc thêm cánh cả. *Nguy trang* sau khi được nâng cấp còn lay động hơn nhiều so với những gì Từ Phong đã từng tưởng, trước kia thì hẳn còn lo lắng vấn đề đối phương sẽ phát hiện ra hẳn khi tiến lại gần, nay thì không sợ lắm, hẳn chỉ cần đi “duơng tử”, trực tiếp đi xuyên qua những vật thể cản đường như cây cối, tường nhà, cửa mà ám sát, có thể nói là nhất kích tất sát. Thứ nghĩ mà xem, người đang đi bên cạnh một bức tường thẳng kéo dài, tự nhiên một cánh tay nhanh như chớp từ trong bức tường bên cạnh xuất hiện, tóm lấy cổ người sau đó bẻ gãy như bẻ que tăm, có trời mới phản ứng kịp a.

“Người tiếp theo.....phía đông khoảng 30 mét nữa.”

Từ Phong lợi dụng tinh thần lực Thánh cấp của Hồ Phi Nguyệt, giống như một chiếc radar, trực tiếp cảm nhận khu vực xung quanh hẳn, sau đó tìm kiếm những khí tức có tu vi Vương cấp, đó chính là mục tiêu của hẳn. Hai người phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, Hồ Phi Nguyệt chỉ đường, Từ Phong dùng *Nguy trang* tiếp cận sau đó ám sát, con mồi của bọn họ gần như không kịp kêu đã bị “xử lí” vô cùng gọn gàng.

“Hóng rồi!”

Trong trạng thái *Nguy trang*, Từ Phong nhìn đám người trước mặt mà không khỏi nhàu mày. Chỉ thấy năm mục tiêu cuối cùng của hẳn, lúc này lại đang cùng ngồi uống rượu với nhau, nếu chỉ thế thôi thì còn đỡ, vấn đề ở chỗ đó là năm người này lại là năm người có tu vi mạnh nhất mà hẳn cần phải tiêu diệt, 3 nam 2 nữ, 2 Vương cấp ngũ phẩm, một tứ phẩm, 2 nữ nhân có tu vi Vương cấp nhị phẩm. Lúc này năm người đang ngả gối với nhau, ba nam cùng hai nữ cứ quấn lấy nhau, không ngừng hôn hít so mó nhau giữa thanh thiên bạch nhật như giữa chốn không người vậy, giống như chỉ hẳn không thể lọt đó của nhau ngay ra mà “lâm” ngay tại chỗ mà thôi.

Hợp Hoan Tông không hổ là Hợp Hoan Tông, toàn một lũ cận bá đảm tàm, Từ Phong nhìn cái đám trước mặt mà không khỏi ngửa mặt, hít sâu một hơi, hẳn giống như một u linh, nhẹ nhàng lướt đi trên mặt đất, từ từ tiếp cận ba nam hai nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117: Toàn diệt

Đám người trước mắt không hề xử lý, thứ nhất tu vi của bọn chúng cũng khá cao, thậm chí có tận hai Vương cấp ngũ phẩm và một tứ phẩm, thứ hai đó là khác với những mục tiêu khác, bọn chúng đang ở cùng với nhau, rất khó để có thể tiếp cận và xử lý gọn gàng cả đám được, cũng lắm là giết được một người sau đó thì sẽ là một tràng khổ chiến.

Thực tế Từ Phong có thể bảo Hồ Phi Nguyệt sử dụng lĩnh vực để có thể dọn dẹp đám rác rưởi này một cách dễ dàng, nhưng hắn không làm vậy. Không phải vì lòng tự tôn của hắn không cho phép hay gì, mà chỉ đơn giản không đến vạt bất đắc dĩ, hắn không muốn để mất một lượng kinh nghiệm khá khá như thế này. Với lượng kinh nghiệm cần để lên level của hắn hiện tại, giết những mục tiêu Vương cấp thì còn miễn cưỡng khả quan, chứ những mục tiêu nhỏ tám Sư cấp trở xuống thì không thấm vào đâu, hắn cũng không thể đồ sát 1 vạn Sư cấp để lên level được, quá tốn sức.

Từ Phong trước cũng đã giết chết 6 tên Vương cấp của Hợp Hoan Tông ở Vương phủ, vừa rồi còn giết thêm mười mấy người nữa, lượng kinh nghiệm nhận được cũng khiến hắn nhấp nhé muốn lên level, đám người trước mắt này chính là một lượng kinh nghiệm dồi dào, thậm chí rất có thể sẽ giúp hắn lên level ngay lập tức.

Hắn đang cần lên level thật nhanh, level cao tương đương với thực lực tăng mạnh, hắn cần có thực lực để lật úp Âm Ma Tông cứu Diệt Thủy Lan ra ngoài, hắn chỉ có hai năm mà thôi, thậm chí có thể còn ít hơn, hắn phải bằng mọi giá tăng cao thực lực của mình lên.

Đừng nói đám người trước mắt là mục tiêu của nhiệm vụ, kể cả họ có là người không quen biết thì hắn cũng sẽ ra tay, có đạo lý hay không hắn không cần biết, có lợi cho hắn là được.

Hồ Phi Nguyệt đi theo Từ Phong chưa lâu, nhưng tính cách của hắn thì năng nổ hiếu kỳ rõ, thấy hắn không nói gì mà chậm rãi tiếp cận mục tiêu, năng ngay lập tức hiểu rằng hắn muốn tự hành động, mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng còn có năng ở đây cơ mà, muốn hắn mất mạng cũng hơi bị khó a. Vậy nên Hồ Phi Nguyệt chỉ im lặng mà nằm trong lồng ngực hắn theo dõi kì biến mà thôi.

Năm người của Hợp Hoan Tông bèn chèn sở mà nhào đến mức văng đầu, Từ Phong hắn áp sát vào đến tận nơi mà còn không nhận ra. Nhưng mà cũng khó trách bọn hắn lơ là cảnh giác, những người bị Từ Phong giết lúc nãy vốn không có cơ hội để có thể báo động, hơn nữa ở cái Liên thành rách nát này hiện tại đến Vương cấp nhất phẩm đỉnh phong còn không có, đào đâu ra mối nguy hại tới bọn chúng chứ, độ cảnh giác của chúng hạ tới đây cũng là điều dễ hiểu.

Và lại, lấy tu vi của bọn chúng, tập trung cao độ thì lúc Từ Phong áp sát may ra thì có thể cảm nhận được sự hiện diện của hắn, chứ như hiện tại thì với *Ngụy trang-Liền tức* cộng thêm thân pháp Phù Quang Di Ảnh có thể lướt trên mặt đất nhẹ tựa lông hồng, còn lâu bọn chúng mới cảm nhận được.

“Đại sư huynh xấu lắm, sao lại sàm sỡ người ta giữa thanh thiên bạch nhật như thế, hai vị sư huynh kia cũng đều đang nhìn ri ri...” một nữ tử quần áo xộc xệch, nửa bộ ngực đẩy dãn hở cả ra ngoài, làm bộ bẽn lẽn nói.

Thanh niên được gọi là đại sư huynh kia nâng chén rượu lên uống cạn, đưa tay bóp ngực của nữ tử, cười đậm đàng: “Người tiều dân nữ này, ai chả biết mồm người nói thể nhưng trong lòng thì đối ta phải sàm sỡ mạnh tay hơn nữa, phải không?”

Nữ tử kia mị nhãn như tơ, um lên một tiếng rồi nằm nhũn người ngã vào lồng ngực tên đại sư huynh, cứ như vậy để nặc hắn sờ soạng khắp nơi.

Ở bên kia hai nam tử còn lại cũng cười lên ha ha, cùng lúc xoa nắn nữ tử còn lại một cách suông sã không kiêng nể gì cả, kì lạ ở chỗ nữ tử từ ngoài mở miệng rên ri ra thì không có bất kì hành động phản kháng nào, giống như bình thường những hành động này đối với nàng là một việc vô cùng bình thường vậy.

Tên đại sư huynh cùng nữ nhân trong ngực của hắn lại càng không có gì xa lạ đối với cảnh tượng trước mắt, những thứ như thế này ở trong Hợp Hoan Tông xảy ra như cơm bữa, nhìn nhiều cũng thành quen. Hắn cúi người xuống, hôn nữ tử đang nằm trong ngực mình, nữ tử kia cũng đáp lại vô cùng nhiệt tình, bàn tay của hắn vô cùng thành thạo, bắt đầu lột bỏ quần áo trên người nàng ta xuống.

“Crắc!!”

Giống như nghe thấy tiếng của một thứ gì đó bị vỡ vụn, đồng thời nụ hôn sâu tự nhiên lại bị ngắt quãng, nữ tử kia liền mở mắt ra, thấy khuôn mặt đại sư huynh của nàng đang ở ngay trước mắt, nàng ta đang định mở miệng hỏi thì nhận ra một điều khác thường, khuôn mặt diễn trai của đại sư huynh nàng đang vận vào một cách mất kiểm soát, lúc nhắm mắt, lúc há miệng, hai mắt giắt giắt liên tục. Chỉ vài giây sau, một dòng máu đỏ từ trên đầu của hắn chảy xuống, rơi xuống mặt của nữ nhân kia khiến nàng ta không tự chủ được mà nâng đầu lên nhìn, chỉ thấy một bàn tay với năm cái móng vuốt sắc bén xuất hiện từ trong hư không đang đâm lút cán vào xương sọ đại sư huynh của nàng, rồi thì giống như là ào cánh, không gian trước mắt nàng có hơi chút mờ ảo, một thân ảnh đeo mặt nạ dừ tợn hiện ra một cách đột ngột, bàn tay của hắn đang cầm vào đầu tên đại sư huynh đột ngột bóp chặt lại sau đó kéo mạnh một phát.

Một tiếng xương vỡ giòn giã vang lên, năm ngón tay bọc giáp giống như năm nắm Huyền khí của Từ Phong nghiền nát xương sọ của tên đại sư huynh, móng vuốt của hắn trực tiếp lòi ra từ bên trong đầu nạn nhân một thứ gì đó trắng hếu vẫn còn ri ri. Khuôn mặt tên đại sư huynh méo mọ vẹo vô cùng xấu xí, cả người giống như bị rút gân đồ áp xuống người nữ tử kia.

Nói thì chậm mà mọi thứ diễn ra thì nhanh, từ lúc Từ Phong đánh lên tới lúc cơ thể của tên đại sư huynh đổ xuống còn chưa tới hai giây đồng hồ. Nữ tử kia lúc này mới lấy lại được tinh tảo, nhìn thân ảnh trước mắt mà hồn vía lên mây, một thân tu vi Vương cấp trong mắt vô giá bình thường cao cao tại thượng biến đi đâu mất, nàng há miệng ra hét to một tiếng.

“AHHHHHHH!!!”

Nghe thấy tiếng hét thất thanh của nữ nhân kia, ba người còn lại vốn đang bận hù hi với nhau không hay biết chuyện gì đang xảy ra ở xung quanh vội vàng quay sang nhìn. Chỉ thấy tên đại sư huynh của họ hiện đang nằm dưới đất, cả người để lên trên nữ nhân đang hét lên kinh hoàng, chân tay hắn co quắp ở một tư thế kì dị, đầu vò toang thành một cái lỗ lớn, bên trong trống rỗng không có gì cả. Đứng ở đó là một thân ảnh hắc y cao lớn, tóc bạc, đeo một chiếc mặt nạ dừ tợn che đi nửa mặt, điều đáng nói là một bàn tay của hắn đang cầm theo một thứ gì đó có màu trắng đục nhuộm máu, loáng thoáng có thể thấy mấy vết nhân nhân.

Bóp nát bô óc cầm trên tay, Từ Phong vung tay lên ném cái đồng bầy nhầy đó vào ba người vừa mới quay lại, miệng lầm bầm: “Song trọng đột phá cực hạn!!”

Trong nháy mắt, khí thế toàn thân hắn tăng lên ngàn ngạt, sát khí của Từ Phong chợt bùng phát, giống như là một cơn sóng thần trực tiếp cuốn tới ba người Hợp Hoan Tông. Ở trạng thái *Song trọng đột phá cực hạn*, tổng hợp thực lực của Từ Phong chỉ xấp xỉ cỡ Vương cấp tam phẩm, nhưng như vậy là đã đủ!

Ba người Hợp Hoan Tông vừa tỉnh lại khỏi cuộc truy hoan, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì một luồng sát khí bài sơn đảo hải bất ngờ chụp lên người họ, khiến họ bị thất thần trong giây lát. Cường giả giao chiến, một giây cũng là vấn đề, Từ Phong triển khai *Thuần bộ*, lấy tốc độ gấp bốn lần một Vương cấp nhất phẩm, cả người hắn lợi dụng trong nửa giây đó phương thất thần ngẩn ngơ, đã tiếp cận được mục tiêu.

Một bàn tay hóa thành thành trảo, lợi dụng góc giáp cốt giống như là Huyền khí của mình, Từ Phong trực tiếp đâm móng vuốt vào cổ họng một tên, sau đó xoáy mạnh một phát, trực tiếp đào một lỗ lớn ở cổ họng đối phương, hiển nhiên là yết hầu đã bị xoay nát.

Tay còn lại của Từ Phong cũng không để không, một luồng năng lượng màu đen trong nháy mắt bao phủ toàn bộ cánh tay trái của hắn, *Hư Thiểm Quyền* ngay lập tức được sử dụng, nắm đấm đầy uy lực của hắn nện thẳng vào mặt tên nam nhân còn lại.

Lăng gia bão tố với Huyền khí phòng ngự còn không thể chịu nổi một chiêu *Hư Thiểm Quyền* của Từ Phong, huống chi là mục tiêu hiện tại của hắn vốn không có chút phòng bị nào, mặc dù thực lực hiện tại của Từ Phong không bằng với lúc đánh Lăng gia bão tố, nhưng lực phòng ngự của mục tiêu cũng đâu có tương đồng.

Chỉ thấy nắm đấm của Từ Phong không chút khó khăn trực tiếp oanh bạo đầu của mục tiêu, xương vụn cùng não tương máu me tât cả đều biến thành một màn mưa đầm máu tươi thẳng xuống người nữ tử nằm ngay cạnh.

Sinh mệnh lực của vô già, đặc biệt là vô già giao giai vô cùng cường hãn, tên Vương cấp bị Từ Phong trảo phá yết hầu vẫn còn sống, mặc dù chỉ còn lại một hơi tàn, nhưng đó cũng là một mối nguy. Nhưng mà Từ Phong sẽ để cho hắn ta muốn làm gì thì làm ư?

Tên Vương cấp ngũ phẩm này vẫn còn sống, hai mắt hắn trợn trừng lên, một bàn tay giống như sắt thép gia lâm tùm tũy cổ tay của Từ Phong giống như gong kim, bàn thân Từ Phong có thể cảm nhận được góc giáp cốt trên tay hắn đang phát ra tiếng kêu kẹt, hiển nhiên là lực lượng của đối phương cũng vô cùng cường hãn.

Khóe miệng Từ Phong chợt nhếch lên, tạo thành một đường cong quý dị, mấy ngón tay của hắn lúc này vẫn còn đang cầm vào cổ họng của tên Vương cấp ngũ phẩm chợt động. Từ Phong cong ngón trỏ, chìa đầu ngón tay lên trên, cười lạnh: “Hư Thiểm!!!”.

Một luồng năng lượng màu đen từ đầu ngón tay Từ Phong liền được bắn ra, đi xuyên qua đầu của tên Vương cấp ngũ phẩm, trực tiếp bắn thẳng qua tận đỉnh đầu của hắn. Năng lượng dao động kịch liệt khiến hai con mắt hắn nổ tung, miệng há ra, lưỡi thè ra, khuôn mặt căng cứng như sắp nổ tung tới nơi, thất khiếu phun máu ra ngoài như suối.

Từ Phong thoải mái gỡ bàn tay đang nắm chặt cổ tay mình ra, sau đó thu tay về. Chỉ thấy từ vết trảo phá ở cổ họng tên Vương cấp ngũ phẩm chảy ra một dòng chất lỏng màu trắng đục, pha lẫn màu đỏ tươi, hiển nhiên là dưới năng lượng cự đại của *Hư Thiểm*, não của hắn đã bị quấy thành cháo loãng như thế này.

Vậy vậy hai bàn tay bê bê máu tươi của mình, Từ Phong hướng ánh mắt của mình vào hai nữ tử còn lại. Hai nàng không hiểu từ lúc nào đã dính sát vào nhau, nhìn Từ Phong giống như nhìn quái vật, vô sợ sệt hiện rõ trên khuôn mặt hai nàng.

Từ Phong không khỏi lấy làm lạ, vốn phải có một trận khổ chiến thì hắn lại hoàn thành mọi thứ một cách khá là dễ dàng thuận lợi, nhưng khi nhìn đến hai nữ nhân, hắn phần nào hiểu ra. Có vẻ như một thân tu vi của mấy người này đều là từ song tu mà ra cả, thảo nào năng lực chiến đấu kém cỏi đến như vậy, cũng không trách được, có con đường nâng cao tu vi dễ dàng như thế thì ai mà muốn rèn luyện trong chiến đấu cơ chứ.

Từ từ bước tới chỗ hai nữ nhân, mỗi bước chân của hắn giống như búa tạ nện vào lòng của họ, áp lực cứ như vậy mà dần dần tăng lên. Và rồi, một người dường như không chịu nổi áp lực nữa, rút từ trong người ra một thanh chủy thủ, hét lên một tiếng rồi lao về phía Từ Phong. Chém, đâm, thọc, nữ nhân này dùng mọi động tác có thể hòng làm Từ Phong bị thương, nhưng mà trong mắt hắn, những hành động của nàng ta vô cùng hỗn loạn mất trật tự, có muốn đánh trúng hắn cũng khó.

“Phiền phức!”

Vung tay lên chụp lấy cổ tay nàng ta, xiết mạnh một cái làm rời thanh chủy thủ xuống. Từ Phong dùng chân đá mạnh vào thanh chủy thủ, trực tiếp khiến nó bay đâm xuyên qua đầu nữ nhân kia. Ném cái xác trên tay ra chỗ khác, hắn đi tới trước mặt người sống sót duy nhất còn lại.

Nữ tử còn lại nhìn thấy Từ Phong ở ngay trước mặt không khỏi sợ tới run người, vội vàng quỳ lạy: “Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng, nô tỳ nguyện làm trâu làm ngựa cho đại nhân, chỉ cầu ngài tha cho cái mạng quèn của tiểu nữ.....” nói đoạn ngồi dậy, bắt đầu trút bỏ chỗ quần áo vốn không còn nhiều lấm trên người, để lộ nguyên cơ thể trắng nõn ngọc ngà.

Nhìn kĩ lại thì, nữ nhân này cũng thuộc hàng xinh đẹp, Từ Phong liền cúi người xuống, đưa một bàn tay chạm vào má nàng ta. Nữ tử kia không khỏi mừng rỡ, có lẽ cơ hội sống của nàng đã tới rồi. Chỉ là nàng ta còn chưa vui mừng được quá năm giây đồng hồ thì.....

“Rắc!!”

Bóp nát cổ nữ nhân trước mặt, Từ Phong lạnh lạnh nói: “Hạng như ngươi, không xứng để làm nô tỳ cho ta!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Nhặt được một đỉnh lô?

Một bóng trắng từ trên vai Từ Phong nhảy xuống, chớp mắt biến thành nhân hình, Hồ Phi Nguyệt nhìn hai nữ nhân đang nằm dưới đất trong tình trạng chết không thể chết hơn được nữa mà chép miệng:

“Chắc, chàng đúng là cái đồ lạt thủ tồi hoa, con gái người ta như hoa như ngọc vậy mà chàng nở ra tay giết hại như vậy à...”

Nói đoạn nàng ta cúi người xuống, nhìn ngắm một hồi rồi nói: “Nhân muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn làn da có làn da, đến cả dáng người cũng chuẩn, sao chàng không để nàng ta làm nô tì ẩm giường cho chàng?”

“Vậy nàng muốn có ta làm ẩm giường cho ta hay là chính nàng đích thân làm việc đó?” Từ Phong liếc xéo Hồ Phi Nguyệt.

“Nói nhảm, đương nhiên là thiếp muốn đích.....hử, không nói chuyện với chàng nữa!!” Đường như nhận ra mình nói hớ, khuôn mặt xinh đẹp của Hồ Phi Nguyệt đỏ ửng lên, hứ một tiếng rồi quay đi chỗ khác, không thèm nói chuyện với Từ Phong nữa.

Từ Phong không nhận được nụ mỉm cười, hồ ly tinh này sống thì lâu nhưng vẫn còn non lắm, lúc nào cũng muốn câu dẫn hấn nhưng mỗi lần hấn chủ động thì lại xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

“Thật là đáng yêu!” Từ Phong lắc lắc đầu, chợt nhớ ra một điều, chẳng phải đây là nhóm người cuối cùng của Hợp Hoan Tông rồi sao, sao nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành?

Đúng lúc hấn đang suy nghĩ dở, một tiếng kêu thất thanh vang lên: “Sur huynh!! Sur ty!!”

Từ Phong cùng Hồ Phi Nguyệt không hẹn mà cùng quay đầu lại, chỉ thấy ở phía xa, một nữ tử trẻ tuổi đang nhìn về phía này, khuôn mặt bằng hoàng sợ hãi. Nói là trẻ tuổi thì cũng không đúng lắm, phải nói rằng ta chỉ là một cô nhóc thời mới đúng. Mái tóc màu đen để xõa tới ngang vai, khuôn mặt non nớt nhưng vô cùng xinh đẹp khá ái, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn vận một bộ váy lục sắc, nhìn qua thì chỉ chừng lắm là 13-14 tuổi là cùng.

“Mục tiêu cuối đây rồi!!”

Từ Phong buột miệng nói, còn chưa dứt câu thì thân hình hấn đã giống như bóng ma, hóa thành một đường tàn ảnh, trực tiếp lao tới chỗ tiểu cô nương vừa xuất hiện, nắm ngon tay giống như nắm cái mốc thép giòn ra. Tiểu cô nương vừa mới hoàn hồn lại thì đã thấy một bóng đen khổng lồ bao trùm tâm mắt của mình, sau đó là một luồng sát khí lạnh lẽo tới mức khiến nàng ta có cảm giác như huyết dịch trong cơ thể như muốn đông cứng lại. Còn chưa kịp phản ứng lại, một bàn tay cứng như thép nguội đã bóp chặt cổ nàng nhấc bổng lên cao.

“Dừng tay!!” Hồ Phi Nguyệt vội vàng la lớn.

Móng vuốt của Từ Phong đột ngột dừng lại trong gang tấc, thậm chí đầu móng đã đâm thủng lớp da ở cổ cô bé, một dòng máu đỏ tươi chảy ròng ròng từ vết thương ra, trôi dọc theo cán cổ trắng ngần của tiểu cô nương. Tất cả hành động của Từ Phong diễn ra cực nhanh, gần như không có một chút độ trễ nào giữa hành động, có thể ngay lập tức dừng lại ngay khi Hồ Phi Nguyệt kêu lên, lực kiểm soát của Từ Phong cường hấn cỡ nào thì không nói cũng có thể biết được.

“Hử?”

“Trước hết thì thái cô bé xuống đi đã.” Hồ Phi Nguyệt nhẹ nhàng bước tới.

Lúc này Từ Phong đang đứng thẳng, thân hình hấn vẫn cao tới tận 1.9 mét, cơ bắp trên người hấn không quá to nhưng vô cùng rắn chắc, trong khi đó tiểu cô nương nhìn thoáng qua cũng chỉ cao chừng 1.4 mét hay gì đó, cô bé bị hấn túm cổ nhấc bổng lên trông không khác gì Từ Phong đang cầm một con búp bê nhỏ trên tay cả.

Nghe Hồ Phi Nguyệt nói, Từ Phong nhũn mày một cái, nhưng vẫn quyết định làm theo, hấn đã coi nàng như nữ nhân của mình, mặc dù không biết trong hồ lô của nàng có cái gì, nhưng đến nữ nhân của mình mà còn không thể tin tưởng thì hấn hấn cần lười tự sát quách đi cho rồi.

Đỡ lấy tiểu cô nương từ trên tay Từ Phong, cô bé lúc này toàn thân đã tím ngắt lại, khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu, đôi mắt vô hồn không có tiêu cự nhất định, chân tay có chút cứng nhắc, hơi thở thì hỗn loạn không chịu nổi. Không phải là do Từ Phong bóp cổ mà trở nên như vậy, mà bởi vì cô bé không thể chịu nổi sát khí áp đảo của hấn.

Hồ Phi Nguyệt từ từ truyền vào cơ thể tiểu cô nương một chút linh lực, mất một lúc thì cô bé mới trở lại bình thường, nhưng tâm thần vẫn bị ảnh hưởng nhất định, tạm thời mất đi năng lực hành động với suy nghĩ.

“Thiệt tình, cũng may có bé chi tiếp xúc với sát khí của chàng một chút, nếu không thì chắc là không cứu được rồi. Đến thiếp đứng trước sát khí bộc phát của chàng còn thiếu chút nữa không áp chế nổi, đừng nói là tiểu cô nương chỉ có một tí tu vi như thế này, lần sau chàng phải cẩn thận hơn đó!” Hồ Phi Nguyệt lên tiếng trách móc.

Từ Phong không khỏi mặt trận buồn bực, ta coi con bé như là kẻ thù nên mới dùng đến sát khí, chứ bình thường ta dùng nó để làm gì, nào ai biết được là nàng muốn làm gì đó với con bé chứ. Nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng Từ Phong cũng không nói gì, hấn đang chờ xem Hồ Phi Nguyệt định làm gì.

“Chỗ này không phải là chỗ ở lâu lại được, đi thôi!” Lên tiếng thúc giục, hành hình Từ Phong tan biến vào trong không khí, nhanh chóng rời đi, Hồ Phi Nguyệt cũng bế lấy tiểu cô nương đi theo ngay sau hấn.

Trở về phòng trọ, sau khi đặt cô bé lên giường xong xuôi, Từ Phong mới hỏi Hồ Phi Nguyệt:

“Tại sao nàng lại ngăn ta lại?”

“Thôi nào, đó chỉ là một tiểu cô nương, đừng nói là chàng đến cả trẻ con cũng giết nhè?”

Thu hồi chiếc mặt nạ, Từ Phong kéo ghế ngồi xuống, một hồi lâu mới nói: “Bất kể là thứ gì, cản đường ta thì chỉ có chết, câu trả lời như vậy nàng đã vừa ý chưa. Cơ mà, ta chắc chắn rằng đó không phải là lí do mà nàng ngăn cản ta, nói đi, ta cần phải biết lí do nàng làm như vậy.”

Hồ Phi Nguyệt chỉ mỉm cười, cầm lấy cánh tay của tiểu cô nương đang nằm trên giường, nâng lật cổ tay cô bé lên, ở đó có một ấn kí hình thù kì dị, trông có vẻ đẹp mắt.

“Là vì thứ này?” Từ Phong nhướn mày.

“Là vì nó! Chàng còn nhớ Diệp Thủy Lan bị bắt đi làm đỉnh lô chứ?”

Khẽ nghiêng rặng, Từ Phong hơi khó chịu một chút, nhưng ngay lập tức kìm nén lại: “Đương nhiên là có nhớ.”

“Thường thì đỉnh lô chỉ cần là xử nữ, tình khí thần no đủ, nếu có tu vi cao thì càng tốt, nhưng những tà phái hay những võ giả tà ác tu luyện thái âm bổ dương thì chừng đó còn chưa đủ để khai thác toàn bộ đỉnh lô, và lúc đó là lúc cái ấn kí này phát huy tác dụng. Đây là một thương cơ phù văn, nghe nói là đã bị tàn phá, nhưng công năng thì vẫn có hiệu quả tốt như thường, về phù văn này lên đỉnh lô, lúc thái âm bổ dương, không những tình khí thần, tu vi của nạn nhân bị rút sạch, thậm chí cả tinh huyết cũng bị lấy đi, từ đó thì thuật giả được hưởng lợi còn nhiều hơn nữa từ đỉnh lô.”

“Ra vậy, hóa ra cô bé này cũng là đỉnh lô.” Giờ thì Từ Phong đã hiểu tại sao Hồ Phi Nguyệt bảo hấn dừng tay, xét cho cùng, hấn tuy rằng giết người không ghê tay, nhưng hoàn cảnh của cô bé này không khác gì Diệp Thủy Lan cả, cũng đều là “thức ăn” cho mấy tên súc sinh, muốn hấn giết có bé thì cũng hơi khó khăn.

-Nhiệm vụ hoàn thành: Xử lí toàn bộ người của Hợp Hoan Tông.

Phần thưởng Bí thuật Thần cấp: “Triệu Hoán Hồn Bình”

Phần thưởng phụ: Trà giá 25 năm tuổi thọ, tăng hai level, đồng ý nhận thưởng?

Cái quái gì thế, như vậy mà cũng hoàn thành nhiệm vụ à, chẳng phải người cuối cùng của Hợp Hoan Tông vẫn chưa bị giết hay sao.....à khoan đã, nhiệm vụ chỉ nói “xử lí” chứ không nói rõ là phải giết, thì ra là như vậy, khốn kiếp, cái hệ thống chết tiệt này giờ còn chơi chữ với lão tử nữa.

Hon nữa, cái phần thưởng phụ quý gì kia, lại còn phải trả giá nữa ư, vụ này mới nha. Sau khi hấn đạt tới Tướng cấp, tuổi thọ của hấn đã được tăng thêm khoảng 50 năm, tính sơ sơ thì hấn có tầm 70 năm thọ nguyên, đối với một võ giả mà nói thì 70

nằm chưa chắc đã đủ để tu luyện lên Tướng cấp cửu phẩm chứ đừng nói là đột phá tới Vương cấp để gia tăng thọ nguyên. Nhưng Từ Phong thì khác, hắn có hệ thống trợ giúp, với đồng nhiệm vụ cưỡng chế từ trên trời rơi xuống càng ngày càng nhiều, hắn không lo không đột phá được trước khi hao hết thọ nguyên.

Đó là chưa kể đến việc hiện tại hắn đang level 17, hi sinh 25 năm thọ nguyên để trực tiếp lên level 19 tức tương đương với Tướng cấp cửu phẩm, hơn nữa hiện tại hắn đang ở cột mốc 90% điểm kinh nghiệm, chiếu theo thông lệ cũ thì hẳn sau khi nhận thưởng sẽ là level 19 90% điểm kinh nghiệm, chỉ cần có một chút nữa là đạt tới level 20, tức là Vương cấp, đến lúc đó hắn sẽ nhận được thêm trăm năm thọ nguyên nữa.

Câu hỏi đặt ra là, Từ Phong có chịu hi sinh 25 năm tuổi thọ không? Hi sinh!! Hi sinh chứ, trao đổi thế này quá có lãi, hắn chỉ hận không được làm thế này vài ba lần nữa mà thôi.

Bí pháp Thần cấp? Bỏ qua đi, thần cấp cái rắm, hắn hiện tại chỉ là phẩm nhân, có quý mới dùng được bí pháp Thần cấp, lúc khác tính sau, coi như đó là phần thưởng để dành cho tương lai sử dụng đi.

“Công tử....công tử.....CÔNG TỬ!!!!!!” Tiểu Linh hét lên trong đầu Từ Phong khiến hắn thức tỉnh khỏi dòng suy nghĩ miên man của bản thân.

“Cái gì.....mà chờ đã, người vừa gọi ta là cái gì?”

“Chủ nhân của hệ thống nói ta từ giờ phải gọi ngài là công tử, tránh nhầm lẫn với chủ nhân là ngài ấy, bởi vì tên của ngài ấy không thể được nói ra ở đây, thế giới này không đủ mạnh để chống đỡ cho cái tên của ngài ấy, nếu nói ra thì nó sẽ sụp đổ mất, xưng hô thế này sẽ dễ phân biệt hơn.” Tiểu Linh nhẹ nhàng nói.

Chắc, cái tên “Thần” này, rốt cuộc hẳn mạnh tới mức nào vậy, chỉ là một cái tên thôi mà, nói ra liền có thể khiến cả thế giới sụp đổ, xem ra ước mơ muốn tấn cho hắn ta một trận của mình đã khó lại càng thêm khó rồi. Từ Phong chép miệng trầm nghĩ, sau đó hỏi Tiểu Linh: “Vậy người gọi ta có việc gì?”

“Chủ nhân nói rằng, đã đến lúc cho công tử biết được một số bí mật của hệ thống rồi, vậy nên là.....ngài có muốn nghe bây giờ không?”

Trầm ngâm một lát, Từ Phong đề nghị lòng hiếu kỳ của mình lại, nếu đã có lệnh như vậy, hắn nghe trước hay sau thì đều như nhau cả, hiện tại hắn muốn tìm hiểu một thứ khác hơn, bí mật của hệ thống thì để sau đi.

“Chờ đó đi, ta làm xong chút việc rồi nghe người nói sau!”

“Dạ vâng!”

Mặc dù hơi khó hiểu vì Tiểu Linh hôm nay ngoan ngoãn đến kì lạ, Từ Phong cũng không suy nghĩ nhiều về mấy thứ đó, hắn đứng lên, bước tới bên giường, trước con mắt ngạc nhiên của Hồ Phi Nguyệt, trực tiếp bế bổng nâng ta lên, sau đó bản thân thì ngồi xuống một cái ghế dài, đặt Hồ Phi Nguyệt ngồi lên trên đùi hắn, cả người lọt thỏm vào trong lồng ngực hắn.

“Giờ thì, nàng có thể vui lòng giải thích cho ta một thứ được không?”

Cười khi một tiếng, Hồ Phi Nguyệt rúc vào trong lồng Từ Phong, khuôn mặt cô co vào lồng ngực rắn chắc của hắn, khẽ nói: “Chàng muốn biết cái gì?”

“Linh vực, hay Vực, nó là gì?”

Bản đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Đồn ngộ

“Chàng nghe ai nói đến Linh vực vậy?”

“Lúc nàng vô hiệu hóa ba người Tông chủ của Hợp Hoan Tông, chẳng phải chính hắn ta đã nói cái gì mà Linh vực của Thánh cấp sao?” Từ Phong ngạc nhiên nói.

Hồ Phi Nguyệt nghe vậy liền phì cười: “Linh vực nào có phải của Thánh cấp đâu, để thiếp giải thích cặn kẽ cho chàng hiểu.”

Trên tay Hồ Phi Nguyệt chợt xuất hiện một chút nước đang được nén lại thành hình một quả bóng nước lơ lửng giữa không trung.

“Chàng biết linh căn của làm chín loại, ngũ hành kim-mộc-thủy-hỏa-thổ cùng bốn loại linh căn lõi-phong-quang-âm rồi chứ. Linh căn của võ giả quyết định công pháp cùng vũ kĩ mà người đó có thể tu luyện và sử dụng được, nhưng chỉ có như vậy thôi ư, nếu chỉ là thế thì linh căn khác nhau cũng không có gì khác biệt cả, cũng chỉ là tu luyện công pháp với vũ kĩ khác loại mà thôi, nếu công pháp cùng vũ kĩ cùng một phẩm cấp thì chẳng phải thực lực sẽ tương đương ư? Sai!!

Võ giả cấp thấp, ví dụ như là Tướng cấp trở xuống, trình tự linh lực của bản thân có hạn, những gì bọn họ làm thường là tu luyện hấp thu linh khí thiên địa, chuyển hóa thành linh lực tích trữ lại, nhưng thường thì dùng để cường hóa cơ thể là chính chứ vũ kĩ thì rất ít khi dùng đến, suy cho cùng thì vũ kĩ cũng rất tốn linh lực, không phải ai cũng đủ thừa mà sử dụng được.

Nhưng đối với võ giả từ Vương cấp trở lên, linh lực bản thân họ đã trở nên dồi dào, đây chính là lúc mà bọn họ bắt đầu sử dụng nhiều tới vũ kĩ. Và cũng chính từ lúc này, linh căn khác nhau kết hợp với vũ kĩ cùng loại sẽ cho ra hiệu quả khác nhau, chẳng hạn hóa hay kim thuộc tính đều có lực công phá mạnh, trong khi thổ thuộc tính lại có lực phòng thủ cao, thủy thuộc tính thì linh hoạt, phong cùng lõi thuộc tính thì có tốc độ cao...cũng năng cùng tác dụng của mỗi linh căn trong ứng dụng thực tế nhiều không kể xiết.

Vốn thiếp không định nói cho chàng biết mấy thứ này, nhưng nhìn tiến cảnh tu vi của chàng đến thiếp cũng cảm thấy như muốn sụp đổ vì.....quá nhanh, chẳng mấy chốc chàng sẽ chạm tới cảnh giới đó, có nói sớm cũng không sao.

Tu luyện tới Tướng cấp không khó, hầu hết võ giả trước khi thọ nguyên cạn kiệt có thể đạt tới Tướng cấp, nếu tu chất tốt hơn một chút thì có thể đạt tới Tướng cấp cửu phẩm. Nhưng đột phá tới Vương cấp thì cần nhiều hơn thế, không chỉ tu chất, mà còn phải có lực linh ngộ siêu việt nữa.

Linh khí thiên địa bình thường là thứ ta có thể cảm nhận thấy, gọi là dương lực, nhưng trong không gian nào chỉ có linh khí tồn tại, vẫn còn tồn tại những thứ năng lượng khác nữa, chỉ là võ giả không cảm nhận được mà thôi, ta gọi những năng lượng đó là âm lực. Thế ngộ ra âm dương chi lực, đó là điều kiện để đột phá tới Vương cấp, là do mà Vương cấp có thể phi hành, đó cũng là nhờ âm dương chi lực mà họ đã lĩnh ngộ được.....”

Từ Phong nghe mà gật gù, mấy thứ này thoáng qua thì có vẻ khó hiểu, nhưng nghĩ kĩ thì cũng khá dễ hiểu, chỉ là dương chi lực thì hắn biết, thậm chí còn có thể nhìn thấy nữa, nhưng mà âm chi lực là cái gì? Khi Hồ Phi Nguyệt nhắc tới ví dụ về Vương cấp có thể phi hành nhờ thế ngộ âm dương chi lực, Từ Phong đột ngột bừng tỉnh, chẳng lẽ âm chi lực mà nàng ta nói, chính là những hiện tượng vật lí tự nhiên? Vương cấp võ giả có thể lăng không phi hành, chẳng phải là cảm nhận dao động trong không khí, từ đó áp súc linh lực rồi khiến cơ thể mình bay lên ư.

Nghĩ đi nghĩ lại, Từ Phong càng cảm thấy giả thiết của mình có phần chính xác, vì ở thế giới kiếp trước của hắn thì không tồn tại những thứ như là linh lực, cho nên những quy tắc vật lí này chỉ là một mớ thông tin không hơn không kém, nhưng ở thế giới này có tồn tại một thứ nghịch thiên đó là linh lực, hơn nữa lại chẳng có ai đời hỏi đi nghiên cứu mấy thứ này, thành ra những nguyên tắc vật lí thông thường được họ gọi là âm chi lực!

Từ Phong không khỏi cười kháy, chắc, thì ra là thế, dù không có hệ thống trợ giúp thì hắn vẫn có tự tin tiến vào Vương cấp một cách dễ dàng, vì sao ư? Đơn giản thôi, người khác thì phải cảm nhận những thứ gọi là “âm chi lực” đó, rồi còn phải hiểu được chúng là gì, còn đây hắn có một đồng tri thức từ kiếp trước làm tiền đề rồi, nếu còn không ngộ ra được cái thứ “âm chi lực” đó thì hẳn đã đập đầu vào vách chết quách đi cho xong.

“.....Đến Tôn cấp, muốn đột phá, phải dựa vào thế ngộ của bản thân đối với âm dương chi lực, sau đó cầu thông với thiên địa, hóa thân mình trở thành thiên địa, từ đó mới đạt tới cấp bậc Tôn cấp. Khi làm được điều đó, Tôn cấp võ giả có thể cầu thông thiên địa, mượn dùng lực lượng của thiên địa trở thành lực lượng của bản thân, lấy ví dụ một Vương cấp có lượng linh lực tương đương với một Tôn cấp, nhưng tên Vương cấp chỉ tung ra 10 chiêu vũ kĩ là đã cạn kiệt linh lực, trong khi Tôn cấp có thể tung ra cả trăm chiêu mà không mệt mỏi, đó là bởi vì hắn ta còn không có sử dụng linh lực của bản thân, hoàn toàn nhờ vào lực thiên địa.”

Nhìn thấy Từ Phong mở miệng định nói, Hồ Phi Nguyệt mỉm cười:

“Chàng đang định hỏi là tại sao lại hại như vậy mà khi gặp thiếp lại không đáng một xu đúng không? Đó là cách biệt không thể xóa nhòa giữa Thánh cấp cùng Tôn cấp.

Muốn đột phá Thánh cấp, cầu thông thiên địa chỉ là chuyện lông gà vớ tới, thậm chí tu luyện linh lực của bản thân cũng không quan trọng, lúc này, quan trọng đó là pháp tắc!! Mỗi võ giả có linh căn khác nhau, mỗi linh căn đó có thể đại biểu cho một loại pháp tắc, võ giả thường trong lúc cầu thông với thiên địa mà dóm ngộ ra một tia huyền ảo trong đó, từ đó hiểu được một chút pháp tắc, đột phá Thánh cấp.

Hiểu được pháp tắc, sau đó là sử dụng pháp tắc, Linh vực là từ đó mà ra. Về linh vực, thiếp không có gì phải nói nhiều, chỉ có một câu mà thôi: Trong Linh vực, võ giả chính là thần linh! Bất từ thần, lực lượng vô tận, giết người chỉ bằng một ý niệm, võ giả không có linh vực ở trong linh vực thì chỉ là tôm tép, có bao nhiêu chết bấy nhiêu, trên thực tế, thiếp thấy năng lực hồi phục thương thể nghịch thiên của chàng cũng giống như một dạng linh vực vậy, bởi vì theo ghi chép thì Thiên Ma nhất tộc có năng lực hồi phục, nhưng không thể biến thái như chàng được.

Linh vực, đó là khi võ giả đã nắm được pháp tắc trong tay và sử dụng thành thạo nó, nhưng mà, Linh vực, nó thuộc về thần linh chân chính, chỉ có thần linh mới có thể có được Linh vực hoàn chỉnh, bởi vì bản thân bọn họ chính là hóa thân của pháp tắc, bọn họ là Thần!

Thánh cấp mà nói, cũng sở hữu Linh vực, nhưng trình độ pháp tắc thì kém xa thần linh thực thụ như trời một vực, Linh vực được Thánh cấp tạo nên không hoàn chỉnh, nó chỉ là Ngụy Linh vực, hay nói ngắn gọn thì nó chỉ là Vực.”

Nói đoạn, từ người của Hồ Phi Nguyệt lần tỏa ra một thứ khí tức áo diệu khó nói nên lời, không gian xung quanh lại vụn vẹo giống y như lúc đối mặt với Tông chủ Hợp Hoan Tông. Khác ở một thứ, Từ Phong lần này có thể cảm nhận rõ ràng sự hiện diện của một thứ gì đó khó mà diễn tả, đang bao trùm ở xung quanh mình. Những giọt nước lơ lửng nhót chặt hẳn ở bên trong, khiến Từ Phong có cảm giác giống như cơ thể không còn là của mình nữa.

“Đây chính là Vực, thiếp tuy là yêu thú, không có linh căn, nhưng khi hóa thành nhân hình, yêu đan của thiếp có thể được coi như là linh căn của võ giả, yêu đan của thiếp là Thủy thuộc tính, vậy nên thiếp có Vực Thủy thuộc tính. Ở trong Vực, thiếp có linh lực vô hạn, võ giả có tu vi ngang bằng hoặc thấp hơn không có cơ hội để đánh ta, trừ khi lĩnh ngộ pháp tắc của họ mạnh hơn, ta ra được Vực hoàn chỉnh hơn.”

Từ Phong chợt hỏi: “Linh ngộ Vực thì thuộc tính của Vực phụ thuộc vào thuộc tính của linh căn ư?”

“Không hẳn thế, chỉ là do vô giả sử dụng linh căn để cấu thông thiên địa ở Tôn cấp, vậy nên khi đạt tới Thánh cấp, cảm ngộ của vô giả về pháp tắc của loại thuộc tính trùng với linh căn cũng là sâu đậm nhất, từ đó hình thành Vực cùng thuộc tính. Cũng đã có trường hợp ghi nhận vô giả có thể hình thành linh vực nhiều thuộc tính khác nhau, chỉ là cực kì hiếm.”

Khế cảm nhận xung quanh một chút, Từ Phong chợt có cảm giác như mình vừa nắm bắt được một thứ gì đó, một tia linh quang chợt lóe lên trong đầu hắn, cả người hắn chợt đơ ra bất động giống như đã chết. Vực của Hồ Phi Nguyệt đột ngột run rẩy kịch liệt, sau đó thì sụp đổ, linh khí thiên địa trở nên cuồng bạo mà tràn vào phòng, trực tiếp tạo thành một con ốc linh khí vô hình cuốn lấy Từ Phong.

Vội vàng lui ra bên cạnh, Hồ Phi Nguyệt bật thốt: “Đốn ngộ?!!!!”

Từ Phong cứ như vậy mà đơ người ra, đầu óc hắn trống rỗng không có một chút suy nghĩ nào, linh khí thiên địa bao quanh sau đó tìm đường thâm nhập vào cơ thể hắn, Hỗn Độn Quyết tự động vận chuyển, điên cuồng chuyển hóa linh khí thành linh lực, nhưng khác với tốc độ của bò thường ngày, lúc này nó hoạt động cực nhanh, lượng linh lực thu về cuốn cuộn không ngừng nghỉ, điểm kinh nghiệm của Từ Phong nhảy múa liên hồi.

“Hít!!!!”

Thở dốc một cái, Từ Phong cúi gập cả người xuống, không ngừng hôn hển gioogns như đã nhịn thở cả tiếng đồng hồ vậy, cả người hắn ướt đầm mồ hôi, cơ thể vừa có cảm giác sáng khoái vừa có cảm giác mệt mỏi không chịu được. Ngẩng đầu lên, thứ đầu tiên hắn thấy đó là Hồ Phi Nguyệt đang nhìn hắn giống như nhìn quái vật, khiến hắn không khỏi nhủu mảy: “Chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

“Chàng vừa mới đốn ngộ, và cùng lúc đó, đột phá lên một lúc bốn tiểu cảnh giới, tất cả chỉ trong vòng hai canh giờ.” Hồ Phi Nguyệt ngăn ngor nói.

Hai mắt Từ Phong không khỏi trừng lớn, hai canh giờ? Lâu như vậy ư, hắn chỉ có cảm giác như mới có tầm 10 giây trôi qua thôi vậy, nhưng mà đốn ngộ à, chẳng phải thứ này là đặc điểm riêng của mấy tên nhân vật chính có tư chất cùng lực linh ngộ nghịch thiên mà, xem ra bản thân hắn không có hệ thống thì lực linh ngộ cũng thuộc hạng trâu bò a.

“Chàng cảm nhận Vực của thiếp rồi đốn ngộ.....nhanh, mau nhớ lại cảm giác đó, thử xem liệu chàng có tạo ra được Vực không?”

“Hử, chẳng phải Vực là thứ phải đạt tới Thánh cấp mới có thể tạo thành sao?” Từ Phong một trận khó hiểu.

“Đó là bình thường, vô giả siêu cấp thiên tài cũng có thể tạo ra được Vực khi chưa đạt tới Thánh cấp, về lượng thì không bằng nhưng về chất thì tương đương, thậm chí là có khi còn hơn cả so với Thánh cấp chân chính, mau, cứ làm theo lời thiếp đi!” Hồ Phi Nguyệt thúc giục.

Nghe vậy, Từ Phong liền nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại cái cảm giác vừa rồi khi đốn ngộ. Giống như là trong u minh có một thứ gì đó dần dần, hắn chợt cảm nhận: “Thế giới.”

Một cảm giác kì lạ chạy dọc cơ thể hắn, giống hệt như lúc Hồ Phi Nguyệt sử dụng Vực, khiến Từ Phong không nhìn được mở choảng mắt ra, chỉ thấy mọi thứ trước mắt hắn dường như bị đông cứng lại, mọi thứ đều đứng yên, có cảm giác giống như là.....thời gian bị dừng lại vậy. Nhưng mọi thứ không kéo dài lâu, Từ Phong vừa mới nhướn người lên định đứng dậy, chỉ một tích tắc sau đó, thậm chí còn chưa đạt tới một phần mười giây, mọi thứ lại trở về như bình thường, cái cảm giác kì lạ đó biến mất. Từ Phong còn chưa kịp làm ra phản ứng thì bất chợt phun ra một vọt máu, cả người hắn giống như bị bạo tạc từ bên trong, thất khiếu hắn đỏ máu ròng ròng, cả người mềm yếu vô lực mà ngã quỵ xuống đất.

Hồ Phi Nguyệt thấy thế liền vội vàng đỡ lấy hắn, xem xét một hồi thấy không quá nghiêm trọng thì mức ảnh hưởng tính mạng thì mới thở phào nhẹ nhõm, nâng chợt nhận ra một thứ gì đó, đúng hơn là nặng có bộ qua một cái gì thì phải, hình như là trong một cái chớp mắt của nàng, tư thế ngồi của Từ Phong có chút thay đổi, lại còn cái cảm giác giống như là có ai đó vừa thì triển.....Vực vậy.

"Sao có thể cơ chứ, chắc chắn không phải là Từ Phong đã thì triển Vực, nếu thì triển thành công thì đã không bị phản phệ như thế này rồi."

Khế lắc đầu, nàng không nghĩ đến mấy thứ đó nữa, nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể đầy máu của Từ Phong, nàng liền đưa hắn vào trong phòng tắm: “Phải trị thương cho chàng đã!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Tâm ma

“Oahahahahahaha.....”

Trong hư không vô tận, giữa những hành tinh to nhỏ đầy màu sắc đang trôi nổi lơ lửng, một bóng người đang lẫn lộn trong không gian giống như trên đất bằng vậy, miệng không ngừng phát ra những tiếng cười sáng khoái, điều kì lạ ở chỗ đó là ở nơi không có một chút không khí nào nhưng âm thanh của bóng người đó vẫn có thể phát ra một cách hoàn hảo.

“Ngài làm cái gì mà cười gồm vậy?”

Một vết rách đột ngột xuất hiện giữa không gian, ở trong bước ra một bóng người nữa, chỉ là không gian nơi này thiếu ánh sáng tới trăm trọng, cả hai người chỉ có thể loáng thoáng thấy được thân ảnh, từ giọng nói thì có vẻ như cả hai đều là nam, chữ diện mạo ra sao thì không ai có thể nhìn được.

“Hahaha, mau mau lại đây, nhìn này, ta lần này tìm được một mẫu vật thú vị rồi!” Bóng người đang lẫn lộn kia vẫn không ngừng cười.

“Ài, ngài vẫn như thế a, đã qua bao nhiêu lâu rồi, sao ngài vẫn không ngừng làm cái việc đó lại vậy.”

Bóng đen kia liền ngay lập tức ngừng cười, hắng giọng một cái, ngữ điệu liền trở nên nghiêm túc: “Đừng có thắc mắc nhiều như vậy, ta làm mọi thứ không phải chỉ là để giải trí cho đỡ chán không đâu, đều có lí do cả đấy. Quan trọng là, có vẻ như ta đã tìm thấy một đối tượng lí tưởng cho mục đích của ta rồi.”

Nói đoạn hắn vung tay lên, một thứ gì đó giống như một mặt gương, ở trên có những hình ảnh đang chuyển động liên tục lơ lửng bay đến trước mặt bóng người còn lại.

“Nhìn thử tên này xem, ngộ tính thật sự kinh người a, không cần ta đưa ra gợi ý, thậm chí còn không thèm nhờ đến sự trợ giúp từ cái hệ thống của ta, ở tu vi Tướng cấp chỉ cảm nhận đến Ngụy Vực một hai lần mà đã có thể đốn ngộ, tạo ra Vực cho riêng mình.”

Bóng người còn lại nhìn vào tấm gương trên tay, gật gù: “Đúng thật là ngộ tính thật sự kinh người, nếu không muốn nói hắn ta giống như là tự thân hòa làm một thể với thiên đạo vậy, chứ thuộc hạ cũng chưa từng thấy ai có được ngộ tính kinh khủng đến mức như thế này cả. Chủ nhân ngài nghĩ sao?”

“Khắc khặc, Tướng cấp linh ngộ ra Ngụy Vực, thậm chí lại còn là Ngụy Vực của cái thứ pháp tắc gần như là khó lĩnh ngộ nhất chứ, tiềm năng lớn quá.....” Bóng đen có vẻ như là chủ nhân của người còn lại cười nói.

“Mà ủa, chủ nhân định dùng hắn cho mục đích gì vậy?”

“Bí mật, nếu người rành thì cứ tiếp tục ở lại đây theo dõi cùng ta đi rồi sẽ biết.....”

“Hít!”

Từ Phong mở bừng mắt ra, bật người ngồi dậy, không ngừng thở dốc, đầu lúc này đau như búa bổ, cái này hoàn toàn không liên quan gì đến thể xác của hắn, mà là tinh thần của hắn, đây chính là biểu hiện của tinh thần bị trọng thương, đối với kiểu thương thế này thì kỉ năng *Tái sinh siêu tốc* cũng chỉ có nước chào thua.

Tuy đầu đau nhức nhưng cũng không phải là đến mức không chịu nổi, Từ Phong cố chịu đựng, bắt đầu nhớ lại những gì đã xảy ra, từ lúc đốn ngộ, cho đến vừa rồi khi hắn có một giấc mơ kì lạ, đúng hơn thì đến chính hắn cũng không biết đó có phải là một giấc mơ hay không nữa, cái cảm giác chân thật đó rất khó để diễn tả thành lời, rồi cuộc hai người đó là ai. Nghe khẩu khí thì Từ Phong có thể khẳng định một trong hai người chính là “Hắn”, nhưng “Hắn” muốn sử dụng mình cho mục đích gì cơ chứ, một thực thể quyền năng tới mức chỉ nói cái tên ra cũng đủ ép sập một thế giới thì trông mong gì ở một phẩm nhân yếu ớt như Từ Phong hắn chứ.

Nghĩ không ra thì thôi không nghĩ nữa, ỉ nhất thì vào thời điểm hiện tại, Từ Phong hẳn có biết được chân tướng thì cũng có để làm gì, hắn quá yếu a, tốt nhất là tăng cao thực lực đã rồi đến đâu thì đến.

“Thì ra đó chính là Vực, không ngờ ta lại có thể tạo ra được Vực!” Từ Phong lẩm bẩm.

Nhớ lại lúc đó, Từ Phong có thể khẳng định đây chính là Vực do chính hắn tạo ra, dù chỉ kéo dài chưa đến một phần mười giây, nhưng cái cảm giác lúc đó tuyệt đối chính là Vực. Chỉ là hắn có chút không hiểu, Hồ Phi Nguyệt thường nói Vực được tạo ra thường bị ảnh hưởng sâu sắc từ linh căn của vô giả, bản thân hắn sở hữu Âm linh căn, Vực của hắn cũng phải là thứ gì tương tự thể chứ nhỉ.

Đúng hơn thì, hắn cũng không biết Vực mà lúc đó hắn thì triển có tác dụng như thế nào, bởi vì nó giống như là Vực của hắn đã.....dừng thời gian lại vậy. Nhưng mà vừa nghĩ đến đây, Từ Phong chỉ cười khẩy, nghĩ đi đâu vậy, thời gian pháp tắc ư, làm ơn đi. Hắn có tự tin về bản thân, nhưng không có nghĩa là hắn nghĩ bản thân hắn nghịch thiên hay gì.

-Tên: Từ Phong

Chứng tộc: Thuần Huyết Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 19

Nhanh nhện: 44735

Thẻ lực: 39116 (+19558)

Lực lượng: 44154 (+22077)

Tinh thần: 23627

Linh lực: 20081

Nhờ đồn ngộ mà Tử Phong hấn một leo tăng liền bốn tiểu cảnh giới, trực tiếp đạt tới level 19, thậm chí lượng kinh nghiệm của hắn cũng đã đạt tới 95%, chỉ cần một chút nữa là sẽ lên level 20, tức đột phá Vương cấp. Tính đi tính lại, Tử Phong cũng khá là hài lòng, tuy đồng nhiệm vụ cường chế tạo cho hắn khá là nhiều rắc rối, nhưng đồng thời cũng khiến hắn lên cấp với tốc độ nhanh đến chóng mặt, chung quy lại vẫn là được hơn là mất.

Hiện tại hắn đang có 8 điểm tiến hóa tự do, một con số không hề nhỏ, vấn đề ở chỗ hắn đang không biết nên sử dụng chúng để làm gì có thể khiến thực lực của hắn tăng lên một cách mạnh nhất.

“Tiểu Linh, người nói ta dùng 8 điểm tiến hóa tự do vào việc gì bây giờ?” Không còn cách, Tử Phong hấn đánh phải hời Tiểu Linh, dù gì thì nha đầu này vẫn hiểu rõ hệ thống hơn hắn nhiều lắm.

“Ta nghĩ công tử nên tích chúng lại, hiện tại thực lực của ngài đã đủ mạnh, không nên lãng phí điểm tiến hóa vào những thứ vốn đã rất mạnh.”

Tử Phong gất gù, nói cũng có lý, hẳn hiện tại chỉ là Tướng cấp cứu phẩm nhưng thực lực đầy đủ tuyệt đối có thể nghiền ép đa số Vương cấp không quá lợi hại, thực lực như vậy có thể nói là nghịch thiên rồi, là hắn đã nóng vội quá.

“Vậy lúc trước người định nói cái gì nhỉ, cái gì mà bí mật của hệ thống ấy? Mà khoan đã, ta đã hôn mê mấy ngày rồi?” Tử Phong nhìn xung quanh, vẫn căn phòng trọ đó, nhưng mà không có một ai cả, Hồ Phi Nguyệt cùng tiểu nha đầu dính lỗ đều không thấy đâu cả.

“Ba ngày!”

“Ài, được rồi, vậy nói đi, bí mật gì?” Tử Phong thúc giục.

Tiểu Linh bất chợt tạo ra một thứ âm thanh giống như ai đó đang hít sâu một hơi, khiến Tử Phong không khỏi tưởng tượng nha đầu này đang chuẩn bị một hơi thật dài để nói.

“Công tử có nhớ trước kia đã bị sinh tuổi thọ để hệ thống thực hiện dịch chuyển tức thời, nhờ đó mà công tử đã thoát chết khỏi tên Bán Thánh Ngô Anh không?” Tiểu Linh hỏi.

“Đương nhiên là nhớ, một đồng thọ nguyên của ta đó.”

Ngừng một chút, Tiểu Linh nói:

“Thực ra đây chính là một công năng của hệ thống, vốn được chủ nhân tạo ra để.....cho vui, nhưng không ngờ lại có lúc có tác dụng. Chủ nhân không đặt tên cho chức năng đó, nhưng ta gọi nó là Nguyên Ước Của Hư Không, về cơ bản, chủ nhân của hệ thống trả một cái giá nhất định cho một ước muốn, Nguyên Ước Của Hư Không sẽ biến điều đó thành sự thực, giá cả, giới hạn của ước muốn đều phụ thuộc vào tu vi người dùng cả.

Vụ dịch chuyển tức thời đó chỉ là một Nguyên Ước Của Hư Không mà thôi, do tu vi của chủ nhân quá thấp nên mới tốn tới một đồng thọ nguyên như vậy, dù gì thì nó cũng không phải là dịch chuyển đơn giản, mà đó là không gian pháp tắc hoàn chỉnh hàng thật giá thật, phải trả một cái giá đắt là đương nhiên.

Nguyên Ước Của Hư Không có thể sử dụng tới đa ba lần.”

“Vậy ý người là, ta có được ba điều ước, nhưng phải trả một cái giá nhất định, và tùy vào thực thi điều ước bị hạn chế hả?”

“Đúng vậy!”

Tử Phong không khỏi trầm ngâm, hệ thống đúng là hệ thống, đến cả cái trò nghịch thiên như này mà cũng có, không hiểu “Hắn” lúc tạo ra cái hệ thống tiến hóa này đã làm kiểu gì nữa. Tuy có tồn tại hạn chế và cái giá phải trả vô cùng cao, nhưng nó cũng thừa đủ hữu dụng, có thể sử dụng như là bài tẩy cứu mạng cuối cùng a, thật tiếc là hắn đã dùng mất một lần rồi, chỉ còn lại có hai lần nữa thôi. Mặc dù dùng lần thứ nhất chỉ để dịch chuyển có một đoạn, nhưng Tử Phong hẳn không có tiếc, thế còn hơn là mất mạng a.

“Chỉ có vậy thôi ư, còn gì nữa không?” Tử Phong hỏi.

“Còn một thứ nữa, và lần này là tin xấu.” Tiểu Linh đề dặt nói.

“Công tử ngài có để ý bản thân ngài dạo gần đây có nhiều lúc hành động và suy nghĩ không giống với bản thân thường ngày không, chẳng hạn như là.....đôi lúc thì tốt bụng hơn, đôi lúc thì lại độc ác lãnh huyết tới kinh người?”

“Đó cũng là thứ ta đang muốn hỏi người đây, nhiều lúc ta có cảm giác như là không thể kiểm soát hành vi của mình, giống như là đang có một ta khác đang điều khiển cơ thể của ta vậy.”

Yên lặng một chút, Tiểu Linh mới tiếp tục nói

“Hệ thống hầu như là không cho không ngài một thứ gì cả, ngài muốn tu vi? Phải tu luyện hay làm nhiệm vụ, hoặc thậm chí phải giết người. Muốn vũ khí? Dùng điểm tích lũy để đổi lấy. Muốn vũ kĩ công pháp? Vẫn phải tự ngài kiểm điểm tích lũy để đổi lấy. Hệ thống chỉ cung cấp trợ giúp cho ngài thăng tiến tu vi chứ không phải là cứ như vậy cho ngài lên cấp vũ và mà không có một sự trả giá nào.”

“Điều đó thì ta biết, nhưng thế thì làm sao?” Tử Phong nhíu mày

“Vậy ngài có bao giờ nghĩ đến, tu vi của ngài không hề có bình cảnh, liệu có phải trả một cái giá gì không?”

Ánh mắt của Tử Phong chợt co rút lại, có vẻ như hắn đã hiểu ra cái gì đó.

“Hệ thống có thể trực tiếp xóa bỏ đi cái thứ gọi là bình cảnh, cho ngài thăng tiến tu vi không chút trở ngại, nhưng cùng lúc đó, việc không có bình cảnh cũng có hại. Vốn bình cảnh tồn tại khiến cho võ giả không thể đột phá, nhưng cũng đồng thời cho họ biết được tu vi bản thân chưa vững chắc, đạo tâm không ổn, từ đó tìm cách khắc phục, tự bình cảnh sẽ biến mất. Nhưng công tử ngài không có bình cảnh, hơn nữa tu vi lại tăng tiến nhanh một cách bất thường, lẽ dĩ nhiên sẽ xuất hiện.....”

“Tâm ma!?” Tử Phong tiếp lời.

“Đúng vậy, biểu hiện của ngài gần đây chính là biểu hiện của việc xuất hiện tâm ma, nhưng không quá mạnh mẽ, chỉ ảnh hưởng tới ngài một chút mà thôi. Nhưng vấn đề này thì ta cũng không có cách nào giúp ngài, bởi vì tâm ma của mỗi người một khác, chỉ có chính bản thân ngài mới có thể giải quyết. Tuy nhiên, ta có một lời khuyên, nhanh chóng đột phá tới Vương cấp đi, lúc đó có lẽ ngài có thể giải quyết vấn đề tâm ma này.”

Hừm, chỉ cần 5% kinh nghiệm nữa là có thể đột phá tới Vương cấp, xem ra mình phải đi tiến vài người xuống âm phủ rồi, Tử Phong trầm nghĩ.

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, sau đó là một tiếng hét thất thanh vang lên: “Aaaahhhhhhhhhhhhh!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **[EbookFull\(dot\)Net](#)**.

Chương 121: Nhiệm vụ mới

Tử Phong liếc nhìn ra cửa, liền thấy Hồ Phi Nguyệt đang đứng ở đó cười cười, bên cạnh chính là tiểu cô nương ngày hôm đó đã bị hắn hù dọa cho mất mặt, cũng chính là người vừa mới hét lên thất thanh, lúc này đang lấy cả hai tay che mắt lại không dám nhìn Tử Phong.

Lấy làm gì quái, Tử Phong liền cúi người xuống nhìn mình, không nhìn thì thôi, lúc nhìn thì hắn cũng không khỏi buồn cười, thảo nào tiểu nha đầu này lại la lên như vậy, khó trách khó trách. Thì ra lúc này đang không một mảnh vải che thân đứng giữa phòng như đứng giữa chỗ không người, cơ thể trần trụi của hắn lúc này đang hiện rõ mồn một trước mắt Hồ Phi Nguyệt và nha đầu kia.

Chặc lưỡi một tiếng, Tử Phong lấy tờ trong không gian giới chỉ một bộ quần áo mới, bắt đầu mặc đồ vào, đương nhiên, vẫn là bộ đồ cùng một kiểu mẫu như cũ, hắn cũng đã bị Hồ Phi Nguyệt phản nản về gu ăn mặc nhiều lần rồi, nhưng mà hắn không có quan tâm cho lắm, chỉ cần mặc được là được, nên trong không gian giới chỉ của hắn tuy có một đồng y phục nhưng 9 phần là giống hệt nhau, 1 phần còn lại thì chỉ dùng trong một vài trường hợp cần phải ngay trang trả trộn vào đâu đó chẳng hạn.

“Hét cái gì chứ, ồn ào, chưa từng thấy qua nam nhân khóa thân à?” Tử Phong bàu bàu. Xét về lý mà nói thì hắn ta cũng không phải là nam nhân, đúng hơn hắn là một Thiên Ma nam tính chứ không phải là nhân loại, nhưng mà ngoại trừ cơ thể của Thiên Ma và huyết mạch của họ mạnh hơn con người đến cả trăm lần ra thì cấu tạo cũng không khác nhau là mấy, nói hắn là nam nhân thì cũng miễn cưỡng coi được.

Mặc quần áo xong xuôi, Tử Phong lúc này mới quan sát hai người lúc này vẫn đang đứng ở cửa, hay đúng hơn đó là tiểu nha đầu đang núp sau lưng Hồ Phi Nguyệt, len lén nhìn hắn trong khi nàng ta thì cười khò. Trên tay hai người là một đồng túi

đựng đồ, cũng không biết là họ đã mua gì nữa.

Ra hiệu cho hai người tiến vào, Từ Phong đóng cửa phòng lại, sau đó thì hẳn cũng đã biết mấy chiếc túi đồ đựng gì, là y phục, rất nhiều y phục. Từ chúng loại như áo, quần, quần cộc, váy, đến những thứ như là đồ lót, giày dép, màu sắc thì vô số khiến Từ Phong nhìn mà hoa cả mắt.

“Nàng mua cái đồng này làm gì vậy?”

“Cho Ngưng Tuyết tiểu muội chứ còn gì nữa. À mà để thiếp giới thiệu cho chàng, đây là Diệp Ngưng Tuyết. Tiểu muội, đây là Từ Phong, là.....”

Hồ Phi Nguyệt còn chưa nói hết câu, Từ Phong đã lấy tay chặt nhẹ vào gáy cô gái có tên là Diệp Ngưng Tuyết trước mặt, khiến nha đầu ngất đi.

“Vậy.....rất cuộc có thể nói chuyện gì đã xảy ra với hai người trong lúc ta hôn mê không?”

Khẽ thờ dài một tiếng, Hồ Phi Nguyệt nhìn Diệp Ngưng Tuyết đang nằm dưới đất mà nói

“Thiếp đã nói cô bé cũng là một đỉnh lò rồi mà nhì, chẳng không thấy hoàn cảnh như vậy là quá đáng thương sao?”

“Không!” Gần như không cần phải nghĩ ngợi, Từ Phong trả lời ngay tức khắc. Đáng thương ư? Đứng là có, nhưng mà liên quan gì tới hẳn? Dù một nửa người trên thế giới này chết ngay trước mắt thì hẳn cũng không nhửu mấy lấy một cái, đương nhiên, nếu trong đó có mặt Diệp Thủy Lan cùng Hồ Phi Nguyệt thì sẽ là chuyện khác. Nếu chuyện đó xảy ra, đảm bảo hẳn sẽ cho nửa thế giới còn lại chôn cùng hai người luôn.

“Ài, nói chuyện cùng với một người máu lạnh như chàng thật là một mà. Nói chung thì thiếp cảm thấy con bé đáng thương, nên định để cho nó đồng hành cùng chúng ta, đôi lại thì con bé sẽ làm nha hoàn sai vặt cho chàng!” Hồ Phi Nguyệt cười nói.

Hai mắt Từ Phong trừng lớn: “Nàng nghĩ chúng ta cần phải có người hầu hạ sao, cũng không phải ta ghét bỏ gì nó, nhưng mà hai người chúng ta hiện tại không có một nơi ở cố định, luôn luôn di chuyển khắp nơi, mang theo con bé chẳng phải là sẽ phiền phức lắm sao?”

“Hề, chàng hiện tại không phải là đang gặp rắc rối muốn tăng thực lực lên ư, con bé là một đỉnh lò đấy, chăm sóc cho tốt thì chẳng phải sẽ là một món hời sao. Đứng nhìn thiếp bằng vẻ mặt khó hiểu đó, thiếp thừa biết nếu thật sự cần, chàng cũng không ngại xuống tay với nó đâu, chàng đâu phải là dạng người thương hoa tiếc ngọc.” Hồ Phi Nguyệt ranh mãnh liếc Từ Phong.

Quả đúng là như vậy, tuy Từ Phong hẳn cực kì cảm ghét những tên dùng đỉnh lò tu luyện, nhưng không có nghĩa là nếu trong trường hợp cần thiết thì hẳn sẽ không làm thế a, suy cho cùng, hẳn quan trọng kết quả hơn quá trình. Nghĩ lại thì, đây cũng là một lựa chọn không tồi a, ai biết được mai sau có biến cố gì xảy ra khiến Từ Phong hẳn phải tăng gấp thực lực hay không cơ chứ.

“Thôi được rồi, chúng ta sẽ giữ con bé lại, nhưng mà nàng làm gì thì làm, khiến nó nghe lời là được.” Từ Phong nhàn nhạt nói, sau đó đi ra mở cửa sổ, thân hình hẳn dần dần trở nên trong suốt.

“Chàng đi đâu vậy?”

“Đột phá Vương cấp!”

Còn chưa kịp phản ứng lại với những gì Từ Phong nói thì hẳn đã sử dụng *Ngụy trang* rồi biến mất ở bên khung cửa sổ.

“Vừa đồn ngộ xong đã đột phá Vương cấp, chẳng lẽ chàng đã lĩnh ngộ được âm dương chi lực, trời ạ, cái thứ thiên phú nghịch thiên gì đấy.” Hồ Phi Nguyệt lẩm bẩm.

Từ lúc nàng gặp hẳn cho tới nay còn chưa tới ba tháng trời, vậy mà hẳn một đường từ Sur cấp có thất phẩm đột phá lên tục, hiện giờ lại sắp đột phá tới Vương cấp, cái cảnh giới mà đến 9 phần vô giả trong thiên hạ còn không đạt tới được, thậm chí có đạt tới thì cũng phải dùng tới thời gian trăm năm, kể cả đám siêu cấp thiên tài của mấy tông môn ăn thể cũng phải mất cả chục năm, so với Từ Phong chỉ dùng có gần ba tháng thì giống như rúc rượu vậy.

“Chẳng lẽ là vì chàng là Thiên Ma? Nhưng mà nếu như vậy, tộc Thiên Ma năm xưa sao có thể thua được cơ chứ, chẳng lẽ chàng có huyết mạch của Thiên ma cấp cao?”

Từ Phong đi ra ngoài, đầu đầu tiên hẳn nghe được đó là những lời xì xào bàn tán về việc Tuyết Sơn Trang đi dời khỏi Liễn thành, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã trực tiếp rút khỏi Liễn thành hoàn toàn không để lại thứ gì. Nghe vậy thì hẳn cũng chỉ cười khẩy, không rút nhanh thì để chờ Hợp Hoan Tông đến lật úp cả cái Liễn thành này lên á, xử lí khôn ngoan đấy.

Hắn hiện tại đang ở level 19 với 95% điểm kinh nghiệm, chỉ cần 5% nữa là có thể lên level 20 rồi, tức tương đương với đột phá Vương cấp. Vốn vô giả thông thường phải lĩnh ngộ âm dương chi lực thì mới có thể đột phá Vương cấp, nhưng Tiểu Linh đã từng nhắc tới việc hệ thống sẽ bỏ qua toàn bộ các loại bình cảnh mà chỉ cần hẳn đủ kinh nghiệm thì sẽ trực tiếp đột phá, vậy nên hẳn có thể khẳng định là ngay khi đạt tới Vương cấp, hẳn cũng sẽ cảm nhận được âm dương chi lực ngay lập tức. Ban đầu hẳn vốn định hi sinh 25 năm tuổi thọ để đạt tới level như hiện tại, nhưng nhờ vào một pha đồn ngộ đậm chất nhân vật chính mà hẳn cũng đạt tới level 19, khi hẳn định hi sinh 25 năm tuổi thọ để lên level 21, thì cái phần thưởng đó đã không cánh mà bay, có vẻ như là nếu hẳn không sử dụng ngay lúc nhận được thì phần thưởng đó sẽ biến mất, tuy có hơi tiếc nuối nhưng không mất 25 năm tuổi thọ mà vẫn hoàn thành ý định ban đầu, đối với hẳn thế là cũng ổn rồi.

Chỉ cần 5% điểm kinh nghiệm, mà hệ thống tạm thời không thấy có thông báo về nhiệm vụ mới, làm thế nào để kiếm kinh nghiệm nhanh nhấ? Câu trả lời rất đơn giản, dong binh công hội!

Liễn thành tuy không phải là đại thành như Thiên Ưng thành hay gì, nhưng điều đó không có nghĩa là dong binh công hội không đặt chi nhánh ở đó. Cơ mà lẽ đương nhiên, với một thành trì mà hai ba tên Vương cấp có thể làm loạn, cái dong binh công hội ở đó cũng không có cái gì gọi là cao thủ rồi.

Từ Phong cũng không cần hỏi đường, ngày hôm trước trong lúc chờ đợi đám người Hợp Hoan Tông đến, hẳn đã điều tra địa lí của cả Liễn thành rồi, với tốc độ của hẳn, chỉ mất chưa tới 10 phút để hẳn đến được chi nhánh của dong binh công hội ở Liễn thành.

Đương nhiên là Từ Phong hẳn đến để nhận nhiệm vụ, vậy nên hẳn đành phải bỏ đi trạng thái *Ngụy trang* ở một chỗ vắng vẻ, sau đó mới đi vào. Nhìn quanh không gian ở bên trong, Từ Phong không khỏi chép miệng một cái, nhìn chẳng khác gì chi nhánh ở Hắc Thạch trấn a, chi khác là lúc đó thực lực của hẳn còn thấp, nhìn thấy Tướng cấp vô giả còn thấy nguy hiểm, nhưng giờ hẳn nhìn tất cả mọi người ở đây giống như nhìn mấy con chó con mèo vậy, hoàn toàn không chút nguy hiểm đối với hẳn.

Nhắc tới Hắc Thạch trấn, Từ Phong lại không nhịn được nhớ tới Diệp Thủy Lan, nghĩ tới tiểu nha đầu đáng yêu của hẳn lúc này còn đang sống chết không rõ ở trong Âm Ma Tông, hai tay Từ Phong bắt gác nắm chặt lại.

“Lan nhì chờ đó, nhất định ca a sẽ tới cứu muội!” Khẽ lẩm bẩm, Từ Phong ngừng đầu lên nhìn nhân viên tiếp tân đang đứng trước mặt mình, thờ tay vào trong áo giả vờ như lấy thứ gì đó, thực chất là lấy từ trong không gian giới chi ra thẻ bài cấp bậc dong binh của mình.

Sự xuất hiện của một dong binh cấp Bạch Kim lập tức khiến nơi đây oanh động, dong binh cấp Bạch Kim a, mặc dù nói là thẻ bài cấp bậc có thể mua bán, nhưng hiển nhiên nếu không có thực lực thì không một ai ngu tới mức đi mua một cái thẻ có cấp bậc cao như Bạch Kim. Và lại, nhìn cái tên dong binh cấp Bạch Kim này đi, thân hình cao lớn, tóc bạc trắng lại còn thêm một cái mắt nạ dử tợn nữa, chỉ nhìn thôi cũng đã cảm thấy áp lực nhân nhạ rồi, đích thị là dong binh cấp Bạch Kim hàng thật giá thật.....

Bỏ ngoài tai mấy lời xì xào bàn tán của đám dong binh xung quanh, Từ Phong đi theo nhân viên tiếp tân, tiến vào căn phòng của dong binh công hội ngầm. Hẳn cần nhận nhiệm vụ, nhưng những nhiệm vụ ở bên ngoài kia hầu hết đều khá là tốn thời gian, vậy nên để cho nhanh, cứ nhận nhiệm vụ ám sát là tốt nhất.

Mặc dù lần đầu đến dong binh công hội ở Liễn thành, nhưng Từ Phong đã quá quen thuộc với quy củ của dong binh công hội ngầm rồi, hẳn bước vào căn phòng và chỉ lẳng lặng xem kĩ các nhiệm vụ được treo trên tường thôi. Chỉ là khiến hẳn thất vọng rồi, hầu hết nhiệm vụ đều quá.....dễ, lượng kinh nghiệm nhận được chắc chắn sẽ không ra gì cả, phải chỉ có một cái nhiệm vụ nào đó đỡ hơn thế này.

Đứng lúc định rời khỏi, hẳn chợt cảm thấy không gian trên đầu mình hình như có gì đó bất thường, vừa ngẩng mặt lên nhìn thì một tờ giấy rơi từ trên xuống, úp lên mặt hẳn. Đưa tay giật lấy tờ giấy, Từ Phong nhận ra đây là một tờ giấy ghi thông tin nhiệm vụ. Không đọc thì thôi, ngay khi đọc xong, hai mắt Từ Phong chợt sáng lên, nhiệm vụ này, quá tuyệt.

“Diệt Hợp Hoan Tông, thời gian phương pháp không quan trọng, chỉ cần kết quả!”

Nội dung nhiệm vụ chỉ có mấy chữ ngắn ngủi như vậy, nhưng thế cũng là đủ với Từ Phong rồi, hẳn còn không thèm nhìn vào phần ghi rõ phần thưởng cùng với cách lên lạc với người đã ra nhiệm vụ. Mấy thứ đó không quan trọng, hẳn thậm chí còn chẳng cần nhận thưởng, hẳn chỉ quan tâm tới việc đưa cái nhiệm vụ này thành nhiệm vụ của hệ thống mà thôi, tới lúc đó đã có hệ thống thưởng cho hẳn rồi, phần thưởng của thần chủ là cái rắm.

Từ Phong rất nhanh làm thủ tục nhận nhiệm vụ này, sau đó rời đi. Thân ảnh hẳn thừa khuất bóng sau cánh cửa, tên nhân viên vừa làm thủ tục cho Từ Phong liền lấy một mảnh giấy, viết vài chữ nguệch ngoạc lên đó, sau đó ấn cái chuông nhỏ ở trên bàn, một bóng người đột ngột xuất hiện sau lưng hẳn, nhìn lấy lá thư sau đó nói

“Có cần ta nhấn cái gì không?”

“Cứ nói là mục tiêu ngài cần tìm đã xuất hiện là được.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Đột nhập Hợp Hoan Tông

“Nàng chắc rằng tiểu nha đầu này chỉ đường đúng chứ?” Từ Phong vừa di chuyển như bay, vừa quay sang Hồ Phi Nguyệt đang nhân thả phi hành ở bên cạnh.

“Chàng đoán xem? Mà thực ra thì thiếp không nghĩ là con bé dám nói dối đâu, nhìn sắc mặt của nó đi, nó sợ chàng muốn chết a.” Hồ Phi Nguyệt cười nói.

Lúc này Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt, cùng thành viên mới giáp nhập đó là Diệp Ngưng Tuyết đang lao như bay trong một cánh rừng.

Mọi chuyện thực ra cũng không có gì to tát, ngày hôm qua sau khi nhận lấy cái nhiệm vụ kì từ dòng binh công hội ngầm, hệ thống ngay lập tức ghi nhận nhiệm vụ tùy chọn mới, đảm bảo Từ Phong hẳn có thể kiếm lấy 5% điểm kinh nghiệm. Hẳn không phải là không suy nghĩ kĩ trước khi nhận nhiệm vụ này, mà trên thực tế, trong đầu hắn đã có tính toán sơ bộ cả rồi.

Tổng chủ, phó tổng chủ, cùng đại trưởng lão Hợp Hoan Tông đều đã từ ợo Liễn thành, chôn cùng bọn họ là hơn 20 tên Vương cấp đi theo, đám Vương cấp đó tuyệt đối là tinh nhuệ của tông môn, dù gì thì Vương cấp cũng không phải củ cải trắng, tùy tiện ném ra vài xu là có thể nhặt được cả đống. Hơn nữa, lúc trước khi hắn tìm hiểu thực lực của Hợp Hoan Tông cũng đã có được sự khẳng định đối với suy đoán của bản thân rồi, còn lại ở trong Hợp Hoan Tông chắc chắn chưa đến 10 tên Vương cấp, mà sau khi tu luyện Cửu Biến Kim Thân Quyết, thực lực của hắn thừa sức cân tất cả các thế loại Vương cấp thông thường, đó là chưa kể hắn định tấn công Hợp Hoan Tông báo buổi tối, có lợi cho thực lực của hắn rất nhiều.

Đương nhiên, Hợp Hoan Tông cũng không chỉ có mỗi 3 tên Tôn cấp như vậy, mặt ngoài thì ba người tông chủ chết ở Liễn thành là ba Tôn cấp duy nhất của Hợp Hoan Tông, nhưng qua những gì mà Từ Phong biết được từ trang chủ Tuyết Sơn Trang, trong tông bọn họ ít nhất vẫn còn hai ba vị thái thượng trưởng lão có tu vi Tôn cấp cao giai đang bề quan tu luyện, mong trùng kích Thánh cấp. Đến đây thì lại là phần việc của Hồ Phi Nguyệt, hắn cũng đã hỏi qua, rằng ta nói chỉ cần không gặp Thánh Hoàng đã lĩnh ngộ ra Vực, bằng không thì chỉ cần lọt vào Vực của nàng, đến bao nhiêu chết bấy nhiêu, Tôn cấp cao giai hay không không quan trọng.

Có được những lời này, Từ Phong liền yên tâm, chỉ là khi Hồ Phi Nguyệt hỏi đến đường đi đến Hợp Hoan Tông thì hắn liền ngăn ra, hắn nào có biết được a. Ánh mắt của hai người liền trực tiếp nhìn đến Diệp Ngưng Tuyết đang ngo ngắc, vốn vừa mới tỉnh dậy sau khi bị Từ Phong gõ bất tỉnh.

Và hiện tại bọn họ, một nữ nhân, một hồ ly tinh, một tên Thiên Ma, tổ hợp ba người kì quái đang tiến đến Hợp Hoan Cốc, nơi trú ngụ của Hợp Hoan Tông theo lời chỉ dẫn của Diệp Ngưng Tuyết.

Nghe Hồ Phi Nguyệt nói, Từ Phong cúi đầu xuống nhìn tiểu nha đầu đang bị hắn cắp dưới nách giống như con gà con, lúc này đang sợ sệt nhìn hắn mà gật gù, đúng là con bé sợ hắn thật. Mà xét ra thì cũng phải, hắn vốn ngoại hình tuy không giống như là quái vật, nhưng cái kiểu vù đi của hắn thì chắc chắn không khiến người khác có thiện cảm được, hơn nữa mặc dù hắn đã áp chế, nhưng cơ thể hắn lúc nào cũng được bao trùm trong một lớp sát khí nhàn nhạt, khiến không khí xung quanh hắn dường như trở nên lạnh lẽo, một tiểu cô nương như Diệp Ngưng Tuyết không sợ mới lạ. Đó là chưa kể rằng ta trước kia còn suýt nữa bị Từ Phong chém chết tại chỗ nữa.

Từ Liễn thành tới Hợp Hoan Tông khá là xa, lấy cước trình không ngừng nghỉ của Từ Phong so với cái gì gọi là ở tù trực thăng của kiếp trước thì hẳn đứt mà còn phải mất tới hơn nửa ngày mới tới nơi, cũng may là nhờ cơ thể của Thiên Ma, lại còn có năng lực *Tài sinh siêu tốc*, hẳn mới có thể bảo trì tốc độ thảy chung không đổi, bằng không thì có thể còn lâu hơn nữa.

“Có đúng là chỗ này không?”

“Dạ dạ, đúng là chỗ này a.” Vẫn bị cắp trên tay như một con búp bê, Diệp Ngưng Tuyết lấp bắp trả lời Từ Phong.

Từ Phong nhíu mày, cái sơn cốc cây cối mọc lung tung, đầy leo bò um tùm này mà là Hợp Hoan Cốc sao, nhưng mà điều duy nhất hẳn có thể làm là tin tưởng tiểu nha đầu đang trong tay hắn. Hít một hơi thật sâu chuẩn bị tinh thần, Từ Phong nhìn Diệp Ngưng Tuyết nói

“Từ giờ không được phép nói một câu gì, dù có chuyện gì xảy ra thì cũng tuyệt đối không được lên tiếng hay tạo ra tiếng động, nghe chưa?”

Thấy Diệp Ngưng Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, hắn liền đưa mắt nhìn sang Hồ Phi Nguyệt. Hồ Phi Nguyệt hiểu ý, hóa thành một tia sáng màu trắng, biến thành dạng tiểu hồ ly nhảy lên vai hắn. *Ngụy trang* được kích hoạt, cả ba người ở trong vùng ảnh hưởng của kĩ năng, trong chớp mắt liền biến mất vô ảnh vô tung.

Đi vào bên trong cốc, Từ Phong mới ngạc nhiên nhìn xung quanh, thì ra là thế, cái của sơn cốc kia chỉ là để ngụy trang cho bên trong mà thôi, chứ không gian trong này, thật sự mà nói thì cũng rất tuyệt.

Chỉ thấy không gian bên trong sơn cốc đã được tu sửa lại vô cùng gọn gàng, dựa vào mấy vách núi ở xung quanh là những dãy nhà cổ kính xếp san sát nhau, những con đường thông thoáng được lát đá trống vô cùng đẹp mắt, kết hợp cùng với cây xanh, vài cái hồ nước có vẻ như là nhân tạo tạo thành một bức tranh đẹp mê người.

Chỉ là, có mấy thứ đã trực tiếp đánh hỏng cái cảnh đẹp nên thơ này. Vừa mới lọt vào bên trong chưa tới trăm mét, Từ Phong đã nghe thấy mấy “tiếng động lạ” từ mấy bụi cỏ gần đấy, gọi là “tiếng động lạ” bởi vì cái thứ tiếng này là sự kết hợp giữa tiếng rên rì của nữ nhân và tiếng thờ đóc của nam nhân.

Cái tông môn chết tiệt này đã gọi là Hợp Hoan Tông, Từ Phong hẳn không cần kiểm tra cũng biết trong bụi cỏ kia xảy ra chuyện gì. Thảm nỗi một đám súc vật để nhục dục che mờ mắt, Từ Phong tiếp tục đi sâu vào bên trong, mục tiêu của hắn rất rõ ràng, chỉ cần xử lí cao tăng của Hợp Hoan Tông là được, đám lâu la tiểu tòng còn lại dù có đông đến mấy thì một mình hắn nếu muốn cũng có thể tàn sát cho bằng sạch được, chưa kể đến Hồ Phi Nguyệt với Vực của mình thì chỉ cần đi đến đâu cũng có thể giết người tới đó.

Càng đi hắn càng thấy khó chịu, tiếng hoan ái của đệ tử trong tông cứ một lúc lại vang lên, khiến Từ Phong không khỏi từ chối đây là tông môn tu luyện hay là cái lầu xanh vậy, mà đùa chứ lầu xanh người ta còn quy củ chán, ít nhất không có cái trò lời nhau ra giữa bãi cỏ để “âm việc” như thế này. Mặc dù biết tông môn này lấy song tu làm chính, nhưng thế này thì có hơi quá thì phải, tu vi thì cứ tăng đều đều trong khi chiến lực thì lại vô vãn, chẳng trách Từ Phong có thể giết chết đám Vương cấp kia dễ dàng như vậy, khiến hắn còn đang tự hỏi tại sao Vương cấp gì mà yếu thế.

“Đó là nhị trưởng lão, cũng là người đã đưa ta cho đại trưởng lão!”

Bất chấp lệnh cấm nói của Từ Phong, Diệp Ngưng Tuyết đưa tay chỉ vào một lão già hỏi đầu đứng ở xa, giọng nói không giấu nổi vẻ thù hận. Sau khi được Hồ Phi Nguyệt “thông não”, Diệp Ngưng Tuyết nhận ra số phận nghiệt ngã của bản thân, rằng những sự huênh sự tự ý ở tông môn muốn rằng ta tu luyện không phải là bởi vì lòng tốt, mà là bởi vì một mục đích khác, khiến rằng không khỏi giận sôi. Nghĩ tới bản thân mình bị một lão già như đại trưởng lão để xuống, Diệp Ngưng Tuyết chỉ muốn ôm hết tất cả các thứ trong bụng ra, thà rằng rằng bị cái tên đáng sợ tóc bạc kia “ăn” còn hơn.

“Cơ mà sao ta lại nghĩ tới hắn cơ chứ?? Không được không được, hắn là người xấu, hắn cũng chỉ muốn mình làm đình lộ mà thôi!” Diệp Ngưng Tuyết lúc lắc đầu, lên lên ngăn đầu lên nhìn Từ Phong, rất may là hắn không hề để ý tới mấy hành động bất thường của nàng, khiến rằng thờ phảo một tiếng.

Từ Phong nhìn lão già hỏi đầu trước mắt, trong đầu liền nảy ra một ý. Lặng lẽ bám theo lão, Từ Phong dừng bước trước một căn phòng mà lão đi vào.

“Cánh cửa này có cấm chế, chẳng có thể đi xuyên qua cấm chế không?” Hồ Phi Nguyệt nói.

“Ta không chắc, ta cũng chưa từng thử với nơi nào có cấm chế cả, nhưng nếu bị phát hiện, rằng có thể kiểm soát được khu vực xung quanh, tránh cho chúng ta bị phát hiện quá sớm không?”

“Cái này thì không cần phải lo, thiếp không có yếu như vậy.”

Nghe Hồ Phi Nguyệt tự tin trả lời, Từ Phong liền cất bước, nhẹ nhàng tiếp cận cánh cửa của căn phòng, Diệp Ngưng Tuyết nghe hai người trai đối mà chẳng hiểu gì cả, thực tế thì nàng ta này giờ còn đang thắc mắc một điều là tại sao cái tên đáng sợ mang năng đi vào trong Hợp Hoan Tông như chỗ không người, bất kì đệ tử hay chấp sự nào đi qua cũng đều giống như không nhìn thấy bọn họ vậy, thật là quý dị mà.

Từ Phong đưa tay ra chạm nhẹ vào cánh cửa, trong nháy mắt tiếp xúc, hắn có thể tinh tường cảm thấy giống như có cái gì đó đang cản trở hắn lại, năng lực đi xuyên vật thể của kĩ năng *Ngụy trang* ngay lập tức được kích hoạt, bản tay hắn lần này không hề cảm thấy có thứ gì ngăn cản nữa, vô cùng dễ dàng xuyên qua cánh cửa. Yên tâm, Từ Phong cứ như vậy mà bước xuyên qua cánh cửa có cấm chế như không có chuyện gì xảy ra.

Diệp Ngưng Tuyết trừng lớn hai mắt mình ra mà dường như không thể tin được, cái quái gì vậy, mình vừa mới đixuyên qua cửa ư. Quay đầu lại nhìn cánh cửa vẫn hoàn hảo vô khuyết, năng lực xác nhận lại suy đoán của mình. Trời ạ, hai người này có lai lịch thế nào, một nữ nhân là hóa hình yêu thú đã đủ kinh thế hãi tục rồi, đến cái tên nam nhân đáng sợ đi cùng có thể đi xuyên tường, thậm chí bỏ qua cả cấm chế nữa, hẳn ta có còn là người hay không?

Cau mày nhìn khung cảnh trong phòng, Từ Phong không khỏi cảm thấy chán ghét. Chỉ thấy không gian trong phòng vô cùng rộng rãi, nhưng lại được đặt tới mấy chiếc giường, trên mỗi chiếc giường đều có một nữ nhân đang nằm im không nhúc nhích gì cả, tuy vẫn còn sống nhưng nhìn sắc mặt một nhợt nhạt tím tái của bọn họ, hiển nhiên là đã bị tên nhị trưởng lão này thì triển thuật thái bô nhiều lần, cách cái chết cũng không xa nữa.

Còn tên nhị trưởng lão thì lúc này đang cời bỏ quần áo, trước mặt hắn là một nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp trên người chỉ mặc một bộ đồ mỏng như cánh ve, thậm chí có thể trực tiếp nhìn thoáng hai nữ phong cao ngất cùng hạ thân sau lưng và một tay cầm lấy bộ đồ của lão ngay lập tức xoay mông mông, hắc y nhân này là ai, tại sao hắn lại xuất hiện ở đây, hẳn ở đây từ lúc nào, cấm chế trên cửa đâu hết rồi?

“Hà hà, đúng là một cực phẩm đỉnh lò, nuôi người đến mấy năm nay rồi, đến lúc người báo đáp lại cho lão phu rồi, hi vọng là sẽ đủ để ta đột phá lên Vương cấp bát phẩm...” nói đoạn liền đưa tay ra muốn chạm vào ngực nữ nhân trên giường.

Bỗng lão cảm thấy một tiếng xé gió vang lên, hình như một cánh tay của mình bị hai gọng kim tóm chặt lấy, đưa mắt nhìn thì chỉ thấy hai bản tay có móng vuốt sắc nhọn đang tóm chặt lấy tay hắn, ngược lên thì chỉ thấy một hắc y nhân đeo mặt nạ dừ tợn đang đứng ngay bên cạnh. Bộ não của lão ngay lập tức xoay mông mông, hắc y nhân này là ai, tại sao hắn lại xuất hiện ở đây, hẳn ở đây từ lúc nào, cấm chế trên cửa đâu hết rồi?

Khi gặp một vấn đề bất ngờ, thông thường đại não sẽ đưa ra một tá câu hỏi liên tiếp như vậy, đó cũng là lí do khiến tốc độ phản ứng của người bị chạm đi khi gặp bất ngờ, đối với tên nhị trưởng lão thì cũng không ngoại lệ. Lão ngăn người ra nửa giây, sau đó thì một cơn đau đớn kịch liệt khiến lão tỉnh lại ngay lập tức, chỉ để há mồm gào lên một tiếng thảm thiết.

Từ Phong hai tay tóm lấy cánh tay giờ ra của nhị trưởng lão, một chân đạp vào cổ lão, dùng lực lượng kinh thế hãi tục của mình trực tiếp xé bỏ cánh tay của lão ra khỏi cơ thể trong nháy mắt khiến máu tươi văng tung tóe. Cấm chế ở trên cửa vốn là để cách âm và ngăn chặn người khác mở cửa đi vào nay lại phản lại chủ nhân của nó.

Một tiếng thét thảm thiết vang lên, nhị trưởng lão ngã ra đất, cánh tay trái ôm lấy bờ vai bên phải lúc này lìa ra cả xương trắng, huyết nhục ở đó trông ta tới giống như miếng rế rách, máu tươi không ngừng phun xuất ra.

Cầm lấy cái tay của lão, Từ Phong dùng chính cánh tay đó và mạnh vào mặt nhị trưởng lão, lực lượng cường đại khiến lão trực tiếp phun ra mấy cái răng còn dính máu, cả người choáng váng không biết trời đất gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hyệt Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 123: Dụ rắn rời hang

Dùng chân đạp lên ngực nhị trưởng lão, Từ Phong lảnh lạnh hỏi

“Nói, chỗ bế quan của các thái thượng trưởng lão ở đâu?”

Nhị trưởng lão vẫn còn vô cùng đau đớn sau khi bị Từ Phong sinh sinh xé bỏ cánh tay xuống, hơn nữa lại vừa ăn một kích khiến đầu óc choáng váng, nhất thời không tỉnh dậy được.

Chặt lưỡi một tiếng, Từ Phong đập mạnh vào cánh tay trái của lão, tống xương cốt vào vụn vang lên rằng rắc rắc khiến Diệp Ngưng Tuyết đang đứng nhìn ở đằng sau không khỏi đầy một đầu mồ hôi lạnh.

Nhị trưởng lão lại rú lên một tiếng, nhưng lần này cơn đau không làm đầu óc lão mụ mị đi nữa, trái lại đầu óc lão lúc này đã thanh tỉnh trở lại.

“Người!... người là ai?” Nhị trưởng lão run run giọng hỏi.

Đi sát vào mặt nhị trưởng lão, Từ Phong tỏa ra sát khí nồng đậm tới mức khiến không khí xung quanh giống như đông cứng lại.

“Trả lời câu hỏi của ta, hoặc là chết, ngươi chọn đi!!”

Bị một đôi mắt đen tuyền quỷ dị đang trừng lớn nhìn chằm chằm khiến nhị trưởng lão không khỏi sợ hãi, lại còn bị sát khí của Từ Phong chấn nhiếp, nhất thời quên đi đau đớn, vô thức nói: “Hạp cốc phía Bắc, đó là nơi bế quan của các vị thái thượng trưởng lão.”

Buồng nhị trưởng lão với khuôn mặt ngầy ngốc xuống đất, Từ Phong không khỏi bội phục bản thân, thủ đoạn công kích tinh thần của hắn thật sự phát huy tác dụng! Cơ bản thì bản thân hắn biết được sát khí của mình khi giải phóng toàn bộ nó khiến khiếp ra sao, thừa sức áp đảo tinh thần của người khác, và thế là hắn nảy ra một ý tưởng, tại sao không dùng nó làm công kích tinh thần nhỉ.

Trước kia khi ở trên võ đài đấu võ cho Vương gia, hắn cũng đã thử nghiệm sử dụng sát khí làm công kích tinh thần và thành công một cách hoàn hảo. Chỉ là với một mục tiêu có tu vi mạnh hơn như nhị trưởng lão thì phải thêm một ít gia vị cho hoàn chỉnh.

Thứ gia vị đó là sự đau đớn, choáng váng và sợ hãi, đó là lí do mặc dù không cần thiết, nhưng Từ Phong hắn vẫn thực hiện những hành động tàn bạo máu me như vừa rồi.

Không cần xác nhận lại Từ Phong cũng biết những lời vừa rồi là nói thật, hắn vẫn có tự tin nhất định về bản thân a. Đưa mắt nhìn khung cảnh xung quanh, hắn hơi nhíu mày lại.

“Chẳng cũng cảm nhận được đúng không? Sinh mệnh lực của bọn họ không còn bao nhiêu nữa, họ chỉ cách cái chết một đoạn nhỏ mà thôi!” Hồ Phi Nguyệt lên tiếng.

Từ Phong hắn biết điều này chứ, nhưng mà phải làm gì với những nữ nhân bị đem làm đỉnh lồ này đây, quay lưng bỏ đi thì hắn thấy có chút bứt rứt, mà ra tay giải thoát cho bọn họ thì hắn lại càng ngại hơn. Nhưng hắn cũng không nghĩ lâu, nếu những nữ tử này sắp chết, vậy thì thay vì chết một cách vô ích, hãy chết dưới tay hắn, rồi hóa thành điểm kinh nghiệm và điểm tích lũy trợ giúp cho hắn đi.

Mấy ngón tay Từ Phong cong lên, gần chục tia *Hư Thiểm* nhỏ được bắn ra, chuẩn xác xuyên thủng đầu của những nữ nhân đang nằm hôn mê trên giường kia. Còn nữ tử mà tên nhị trưởng lão định “xử lí” lúc này thì đã bất tỉnh từ lúc Từ Phong hắn xuất hiện rồi.

Qua *Thiên Ma Nhân*, lần đầu tiên Từ Phong thấy được thứ gì gọi là cảm chế, nếu xét về bản chất, thì là võ giả sử dụng linh lực, tạo nên một vài kí tự phù văn, sau đó tổ hợp lại tạo thành cảm chế, nghe thì phức tạp nhưng lại khá đơn giản, bởi vì những kí tự phù văn đó vẫn được lưu truyền rộng rãi tới ngày nay, chỉ cần tu vi đạt tới Vương cấp là có thể sử dụng được.

Võ giả thông thường phá cảm chế thì còn phải nghiên cứu chán rồi mới có thể phá giải, còn Từ Phong hắn thì dùng một cách bạo lực hơn nhiều. Lợi dụng *Thiên Ma Nhân* có thể nhìn thấy được linh lực, hắn trực tiếp dùng linh lực của bản thân như là lưỡi dao, vô cùng dễ dàng cắt đứt những nơi tiếp nối của kí tự phù văn được tạo ra từ linh lực.

Nữ tử nằm trên giường sau khi được giải cảm chế thì có thể cử động bình thường, đây là Từ Phong đoán thế, nhưng hắn cũng chỉ giúp nàng ta đến mức này mà thôi, khi nào tỉnh lại thì tự thân nàng ta phải tìm cách để bỏ chạy, còn không thì sống hay chết thì hắn mặc kệ, hắn không thừa hơi để giúp đỡ một người lạ đâu a.

Tung ra một cước vào đầu tên nhị trưởng lão đang nằm đơ ra trên mặt đất, tuy cơ thể của Vương cấp võ giả cường hãn vô cùng, nhưng lực lượng của Từ Phong nào phải là thứ gì đó nhẹ nhàng, hơn nữa đối phương lại còn không vận hộ thể cương khí nữa, cái đầu của lão liền vỡ tung vào một quả dưa hấu, não tuong cùng máu tươi văng khắp nơi khiến Diệp Ngưng Tuyết thiếu chút nữa thì nôn. Mặc dù rằng rất thông khoái khi thấy Từ Phong đánh cho cái lão già biến thái suýt chút nữa đã hại đời nàng, nhưng máu me như thế này thì hơi quá so với cái đầu non nớt của nàng rồi.

Rời khỏi căn phòng, Từ Phong y theo chỉ dẫn, một đường lao thẳng lên phía Bắc, trên đường đi chỉ cần nhìn thấy ai mặc y phục chấp sự hay trưởng lão là hắn liền vô thanh vô tức tiếp cận, giết chết sau đó phi tang cái xác vào trong không gian giới chỉ. Nhiệm vụ của hắn là gì thì hắn vẫn chưa quên, nên việc xử lí cao tăng Hợp Hoan Tông là cần thiết, còn đám đệ tử lâu la trong tông thì hắn mặc kệ, thời gian đầu mà đi để y mấy con kiến như bọn chúng chứ.

Trước mắt Từ Phong lúc này là một hạp cốc, có tổng cộng bốn cái hang nhỏ ở đây, vấn đề ở chỗ, đều có người đang bế quan ở trong những chiếc hang này ư?

“Có tổng cộng ba người ở bên trong, nhưng mà nếu chúng ta xử lí đơn lẻ từng người thì những người còn lại sẽ phát hiện ngay lập tức, chẳng định xử lí ra sao đây?”

“Tức là chỉ cần chúng tụ tập lại với nhau thì năng có thể xử lí đúng không?”

“Phải!”

Sau khi nghe câu khẳng định của Hồ Phi Nguyệt, khóe miệng của Từ Phong hơi nhếch lên

“Đơn giản, tiểu nha đầu, bám cho chắc vào!”

Diệp Ngưng Tuyết, lúc này đã chuyển hộ khẩu từ tay của Từ Phong lên trên lưng hắn, nghe thấy gạt mình, liều mạng mà ôm chặt lấy cổ hắn khiến hắn thiếu chút nữa thì tác quái. Cũng may là hắn không cần phải phụ thuộc việc thờ để sống sót, Từ Phong nhanh chóng lấy lại tinh thần, hai bàn tay nắm chặt vào nhau phát ra mấy tiếng răng rắc.

Một luồng năng lượng màu đen nhanh chóng bao trùm lấy hai cánh tay được bọc giáp của hắn, giữ nguyên trạng thái *Ngụy trang*, Từ Phong nhún mình nhảy lên cao, mục tiêu đó là cái vách núi ngay phía trên bốn cái cửa động.

“Hư Thiểm Quyền!”

Một tiếng nổ long trời ló đất vang lên, đất đá trên vách núi giống như bị dội bom, đất đá nổ tung rơi xuống trước cửa mấy chiếc hang giống như cả vách núi bị sụp xuống vậy. Một lúc lâu sau đất đá mới ngừng rơi xuống, khói bụi tan đi để lộ ra vách núi vốn khá là bằng phẳng đã bị một khoảng không lớn, hiển nhiên là bị Từ Phong đánh sập. Vậy Từ Phong hắn đầu rơi?

Vắt vèo ở phía trên cao hơn cả chỗ vách núi bị sụp, Từ Phong giống như thần lùn đu tường, đầu chúi xuống dưới, hai bàn tay với những chiếc móng vuốt sắc nhọn cắm ngập trong đá, lấy chỗ đó làm điểm tựa duy nhất mà treo ngược người ép sát vào vách núi. Diệp Ngưng Tuyết lúc này trực tiếp biến thành một con gấu túi, dùng cả hai tay lẫn hai chân mà ôm ghì lấy Từ Phong, trong khi đó, Hồ Phi Nguyệt thách thức các định luật vật lí bằng cách.....nằm trên vai Từ Phong mà không hề bị rơi xuống, mặc dù hắn ta lúc này đang trong tư thế treo ngược người.

Không lâu sau đó, đất đá ở trước cửa mấy chiếc hang bị một lực lượng thổi bay, mấy bóng người từ trong hang lao vút ra ngoài. Có tổng cộng ba người, đúng hơn là ba lão già, y phục mặc trông không khác nhau là lắm, thực tế thì diện mạo của cả ba người đều giống nhau như đúc, họ là anh em sinh ba.

“Chuyện quái gì xảy ra thế?” Một người hỏi.

“Ta nào có biết, đang tu luyện thì nghe thấy một tiếng nổ lớn, sau đó thì như thế này đây, chẳng lẽ là lở đất?”

Một người ngẩng đầu lên quan sát vách núi, khẽ nhíu mày: “Không phải lở đất, nhìn dấu vết trên vách đá mà xem, chắc chắn là do con người gây ra, chỉ là vì cái gì mà người đó muốn đập nát cái vách đá này nhỉ, kể cả muốn chôn sống chúng ta thì cũng không có lí lắm!”

“Cũng phải, hơn nữa địa điểm của tông ta vô cùng kín đáo, đầu phải dễ dàng cho ngoại nhân có thể tìm thấy được, việc này thật là kì quái a.”

“Đại ca, nhị ca, ta đoán được vì sao người đó lại đánh sập vách núi ngay trên đầu chúng ta rồi!” trầm ngâm một lúc, một người đột ngột nói.

“Tại sao?”

“Hắn biết chắc chắn rằng làm thế không thể gây hại gì đến chúng ta được, nhưng mà có lẽ là hắn muốn dụ chúng ta ra ngoài a, nhìn xem, chỉ là một vách núi bị sụp thôi chẳng phải chúng ta cũng đã lao hết ra ngoài ư?”

Nói đến đây, sắc mặt của cả ba người đại biến.

“Hóng rồi!!”

Cũng không biết là ai đã hô lên, cả ba người không hẹn mà cùng tách nhau ra theo ba hướng khác nhau, nhưng mà.....

“Muộn rồi!!!”

Thả người từ trên cao rơi xuống. Từ Phong cả người đâm xuống khiến mặt đất nứt vỡ ra thành một cái hố nhỏ, ngay khi ba vị thái thượng trưởng lão vừa mới động thân, một cảm giác quen thuộc lại bao trùm lấy hắn.

“Vực!”

Không gian xung quanh bốn người vặn vẹo, Vực của Hồ Phi Nguyệt được tung ra, cả bốn người liền lọt vào trong một thế giới màu lam với vô số giọt nước trôi lơ lửng trên không trung. Từ Phong lần này mới có cơ hội quan sát kĩ cái gọi là Vực của Hồ Phi Nguyệt, và nhận ra nó cũng không rộng lắm, tính sơ sơ thì nó bao trùm một khu vực với bán kính khoảng chừng 10 mét gì đó, nhưng mà như vậy đã là quá đủ rồi.

Chỉ thấy ba vị thái thượng trưởng lão giống như bị đóng cứng lại, vẫn giữ nguyên tư thế chạy trốn ở trên không trung, cả người không thể nhúc nhích dù chỉ một ngón tay, đến cả miệng lưỡi cũng không hoạt động được.

Giải trừ *Nguy trang*, thân hình Từ Phong dần hiện ra từ hư không, hần nhìn ba vị thái thượng trưởng lão cười lạnh.

“Chào buổi sáng, à mà bây giờ cũng đã đến gần tối rồi, ta phải nói là chào buổi tối mới đúng.”

Như hiểu ý Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt nói lòng Vực một chút, cho ba người trước mắt có lại năng lực để nói chuyện.

“Tiền bối là ai, tông môn của chúng ta đã đặc tội tiền bối ư?”

Ba người bọn họ không biết rằng tiêu hồ ly nằm trên vai Từ Phong mới là chủ nhân của Vực, cơ mà họ chỉ thấy mỗi Từ Phong, lại còn không thể cảm nhận được tu vi của hắn, nhất thời khiến cả ba lão già đều nghĩ rằng hắn là một “tiền bối” Thánh cấp.

Cười nhạt một tiếng không trả lời, Từ Phong lăm lăm

“Huỳnh khí không thể gây hại đến Tôn cấp phải không, vậy thử thứ này xem!”

Trên tay Từ Phong liền xuất hiện một thanh đoản kiếm màu đen, đúng hơn là, đó là một thanh kiếm đã bị gãy, chỉ còn lại phần lưỡi chưa tới một mét, thiết kế vô cùng đơn giản, toàn thân một màu đen tuyền bóng loáng, không có gì trang trí hay là tạo hình hoa mỹ nào cả, so với một thanh kiếm thông thường mua với giá 10 ngàn tệ ở bất kì tiệm rèn nào thì chỉ khác mỗi cái màu.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Đột phá - Chỉ số khủng bố!!

Lại nói tới thanh kiếm gãy trên tay Từ Phong, lại lịch của nó cũng rất lớn a, ít nhất là bởi vì nó mà dẫn đến cả một đại gia tộc bị diệt. Từ Phong xuyên qua thế giới này cho đến giờ cũng đã được gần một năm, một đại gia tộc nào đó bị toàn diệt và có liên quan tới thanh kiếm gãy trên tay hắn, ngoài Diệp gia ra thì còn gia tộc nào khác nữa ư.

Đúng hơn mà nói thì, Diệp gia không hẳn là bị diệt bởi thanh kiếm này, nhưng nó cũng là một phần nguyên nhân trong đó. Phụ thân của Diệp Thủy Lan là Diệp Cuồng đã lấy đi thanh kiếm này từ một nơi gọi là Thiên Ma Thánh Cung bên trong Từ Vong Cốc, từ đó dẫn tới Âm Ma Tông tìm tới tính sổ, và cũng chính Âm Ma Tông đó đã bắt Diệp Thủy Lan đi. Từ Phong hẳn tìm thấy thanh kiếm này nhờ vào cuốn sổ tay của Diệp Cuồng, và cũng một phần là bởi nhiệm vụ của hệ thống lúc đó đã cho hắn gợi ý không thể rõ ràng hơn được nữa rồi.

Thanh kiếm gãy này, nghe nói là một kiện Thánh khí trong truyền thuyết, Từ Phong hẳn không biết Thánh khí uy lực ra sao, nhưng so với Bảo khí thì chắc chắn là ăn đứt rồi, không thì người ta đặt nó ở trên Bảo khí làm cái gì. Đường nhiên, hắn không hề vọng mình có đủ linh lực để kích phát cái thứ gọi là hiệu ứng của Thánh khí, hơn nữa cái thứ này lại gây mất một nửa, gọi là phế khí thì đúng hơn, nhưng mà tài liệu tạo nên thanh kiếm này chắc chắn rất trân quý, thậm chí hơn xa so với Bảo khí thông thường.

Hắn cũng đã từng thử dùng năng lực *Chuyển đổi* của hệ thống để biến thanh tàn binh này thành điểm trị giá nguyên liệu, nhưng chỉ nhận được một dòng thông báo là nguyên liệu quá cao cấp, tu vi không đủ để chuyển đổi, đủ để thấy độ trân quý của nó, phải biết rằng đến cả kiện Bảo khí mà hắn cướp được từ Tuyệt Sơn Trang cũng có thể bị chuyển đổi a.

Gây mất một nửa, nhưng chiều dài của thanh kiếm này vẫn gần một mét, cầm vào thì cũng có thể coi nó như là một thanh đoản kiếm, chỉ là hắn chưa từng thử xem độ sắc bén của nó ra sao thôi.

Nay có mấy “mẫu vật sống” ở ngay trước mắt, tại sao hắn lại không thử nghiệm cơ chứ, còn về vấn đề thử vũ khí trên người sống có quá tàn nhẫn không thì.ai mà quan tâm cơ chứ, Từ Phong hẳn chẳng cần nghĩ hết, chết nhanh hay chậm khác gì nhau, hắn hoàn thành mục đích là được.

Cũng không chần chờ nhiều, tiếng nổ vừa xảy ra hắn gây ra sẽ nhanh chóng dẫn tới sự chú ý của cả Hợp Hoan Tông, tốt nhất là nên giải quyết nhanh để Hồ Phi Nguyệt có thể rảnh tay trợ giúp hắn nếu cần. Từ Phong cầm lấy thanh kiếm gãy, đây là một thanh kiếm chỉ có một bên là lưỡi, bên còn lại là sống kiếm, có hơi chút cong cong giống kiếm Nhật mà kiếp trước Từ Phong hẳn từng dùng, đảo tay một cái, hắn chém xuống người một thái thượng trưởng lão ở gần nhất.

Lưỡi kiếm đâm xuyên hóa thành một đạo hắc ảnh, trực tiếp chém thẳng vào người mục tiêu.

“Keng!”

Trái với những gì Từ Phong mong đợi, lưỡi kiếm giống như chém vào một thứ vô cùng cứng rắn mà nảy bật ra, thậm chí đến cả lớp quần áo bên ngoài của tên thái thượng trưởng lão xui xẻo cũng không có lấy một vết xước.

“Cái quái gì đây, có đúng đây là Thánh khí không vậy?” Từ Phong ra thăm một tiếng, không chém xuyên qua được da thịt của Tôn cấp vô già thì thôi, đằng này đến cả quần áo vải vóc mà cũng không chém được, độ sắc bén có khi còn thua cả con dao gọt hoa quả của hắn.

Tiếp tục đâm chém một thời mới hồi nữa, Từ Phong đành bắt lực mà dừng lại, bất kể hắn đâm, chém, xiên, thọc, cứa, các kiểu, cái thứ chết tiệt trên tay hắn tối đa cũng chỉ có thể tạo thành một vết rách nho nhỏ trên y phục của tên thái thượng trưởng lão đó, thậm chí lão ta còn cất tiếng cười mỉa mai cái thanh sắt vụn trên tay hắn, hoàn toàn quên mất rằng bản thân mình vẫn còn đang bị Vực khống chế, sống hay chết hoàn toàn phụ thuộc vào một ý niệm của hắc y nhân đối diện.

Trong lòng Từ Phong không khỏi phiền muộn, rốt cuộc thì Thánh khí gì chứ, cũng chỉ là sắt vụn, nhưng mà vứt đi thì tiếc, để lại thì không dùng được, cuối cùng hắn vẫn quyết định giữ lại, không dùng được thì để về sau khi tu vi tăng cao thì đem nó chuyển đổi thành điểm trị giá nguyên liệu cũng được.

Thở dài một tiếng cất thanh phá kiếm vào trong không gian giới chỉ, Từ Phong đeo lên tay đôi quyền sáo mà hắn lấy được từ trang chủ Tuyệt Sơn Trang, đôi gắng xin màu cũ kĩ vừa được đeo lên tay liền chuyển thành một màu đen bóng loáng, trên bề mặt nổi lên một lớp gai nhọn nhỏ nhỏ. Nhìn biến hóa của kiện Bảo khí trước mắt, Từ Phong nở một nụ cười lạnh, quay sang nhìn tên thái thượng trưởng lão vừa mới cất tiếng cười.

Nhìn thấy hắc y nhân trước mặt quay sang nhìn mình, lão không khỏi có cảm giác lạnh lẽo, mặc dù không nhìn được biểu cảm trên khuôn mặt hắn, nhưng cái cách hắn nhìn lão thì giống như là đang nhìn người chết vậy, thấp phần đáng sợ. Bản thân là một Tôn cấp vô già, một thái thượng trưởng lão đã sống qua mấy trăm năm như lão chuyện gì cũng đã trải qua, hắn là phải không có chút sợ sệt chứ.

Sai! Với Tôn cấp khác thì chắc là đúng, nhưng với mấy người trước mắt, li thuyết như vậy thấp phần sai lắm, từ năng lực chiến đấu của vô già trong Hợp Hoan Tông mà Từ Phong quan sát được tới nay, tuy rằng căn cơ ổn định, tu vi cao, nhưng chiến lực cùng kinh nghiệm giao đấu của bọn họ gần như là.....phế vật. Từ Phong hẳn tự nhận là bản thân hắn có chiến lực rất cao, nhưng cũng đâu có nghĩa là hắn có thể chém giết Vương cấp như thái rau chặt dưa dưa, Vương cấp lực phẩm, thậm chí là bát phẩm đánh trực diện mà còn bị hắn giết, không biết là do hắn quá mạnh hay đối thủ quá yếu nữa, cơ mà hắn đoán rằng là lí do thứ hai.

Nhưng nghĩ lại thì cũng đúng, Hợp Hoan Tông lấy việc song tu, thái bổ là chính, võ kĩ hay kinh nghiệm chiến đấu chỉ là thứ yếu, bởi vì chỉ cần song tu là có thể tăng tu vi, cái chuyện vừa làm vừa hưởng thụ như thế, ai lại rảnh rỗi lên con đi lịch lãm rèn luyện kĩ năng chiến đấu cơ chứ.

Nhớ lại cảnh Từ Phong dùng cơ thể mình như một cái bao cát, vị thái thượng trưởng lão này không khỏi rung mình, chỉ là đã quá muộn. Đôi quyền sáo trên tay Từ Phong tỏa ra một luồng năng lượng màu đen bao trùm hai nắm tay, hắn cười lạnh một tiếng, sau đó.....

“Ầm!”

Nắm tay của hắn đâm thẳng vào ngực của tên thái thượng trưởng lão, cú va chạm mạnh tới mức phát ra một tiếng nổ vang như sấm nổ. Tên thái thượng trưởng lão hai mắt trừng lớn như muốn lòi cả ra, cơ thể lão dưới lực lượng mạnh mẽ bắn ngược về phía sau, nhưng lão không thể lăm gì được cả bởi vì Vực của Hồ Phi Nguyệt vẫn đang kiểm soát lão. Chỉ là cứ bay như thế này, lão sẽ nhanh chóng rời khỏi tâm ảnh hưởng của Vực mà thôi, thế nhưng, Từ Phong sẽ cho phép điều đó xảy ra ư?

“Vút!”

Một tiếng xé gió vang lên, Từ Phong chân đạp *Thuần bộ*, bắt kịp với thân hình đang bay tự do trên không trung kia, tung ra thêm một quyền đưa lão bắn ngược trở lại chỗ cũ.

“Phi Nguyệt, giữ hắn ở nguyên một chỗ!”

Theo lệnh của Từ Phong, những giọt nước vốn lơ lửng vô định ở trong Vực liền nổi lại với nhau, tạo thành một dải băng dài lăm từ nước, trực tiếp quấn lấy xung quanh người tên thái thượng trưởng lão xui xẻo, giữ cho lão ở nguyên một vị trí.

Luồng năng lượng màu đen tỏa ra từ hai bàn tay hắn lại càng nồng đậm hơn nữa, Từ Phong hét lên một tiếng, hai bàn tay hóa thành một cơn mưa quyền đầu, mục tiêu đó là tên thái thượng trưởng lão lúc này đang bị giữ chặt trên không trung.

Nếu như một người đến từ Địa cầu xuyên việt tới đây thì chắc hẳn sẽ ngạc nhiên khi nghe thấy một tràng tiếng nổ giống như tiếng súng liên tục vang lên không ngừng.

“Bùm bùm bùm bùm.!!!!”

Những củ dấm của Tử Phong mang theo lực lượng mạnh mẽ tới mức mỗi khi va chạm với mục tiêu, không khí giữa năm dấm của hắn và người của tên thái thượng trưởng lão bị đè nén mà nổ tung, tạo thành âm thanh như tiếng súng nổ. Chỉ sau vòng ba giây đồng hồ, Tử Phong liền dừng lại, thở ra một hơi dài, trên trán lấm tấm mồ hôi. Dải băng quấn quanh người tên thái thượng trưởng lão liền biến mất, cũng cùng lúc đó, cơ thể của lão cũng trực tiếp nổ tung thành một đồng thạ vụn văng khắp nơi trong vô cùng kinh hoàng.

Thứ năng lượng màu đen trên tay Tử Phong vừa rồi không phải là hiệu ứng của đôi quyền sáo Bào khí này, mà đó là *Hư Thiểm Quyền*, một chiêu thức mà hắn tự nghĩ ra và đã sử dụng nhiều lần. Trong ba giây đồng hồ khi hắn dùng hết tốc độ để tấn công, gần một ngàn quyền đã được đánh ra, mỗi quyền đều mang theo lực lượng bài sơn đảo hải, nếu như trước kia một quyền của hắn có thể đập nát Huyền khí phòng ngự của Lăng gia lão tổ, vậy nếu cũng là một chiêu đó nhưng số lượng nhân lên một ngàn lần thì sao?

Tên thái thượng trưởng lão đó mặc dù là Tôn cấp vô giả, cơ thể cường hãn tới mức Huyền khí cũng không thể làm hại, nhưng đối mặt với gần một ngàn phát *Hư Thiểm Quyền*, đồng thời lại còn được phát ra từ một kiện Bào khí, đừng nói là lão, đến cả Thánh cấp cũng khó mà cứng rắn chịu đòn như vậy được. Cơ thể lão lại còn bị dải băng tạo ra từ Vực của Hồ Phi Nguyệtệt quấn chặt, khiến cho áp lực khổng lồ chỗ bạo phát, kết quả là ngay khi dải băng biến mất, cơ thể lão mới nổ tung thành mảnh vụn như vậy.

Tử Phong hắn thực hiện một phen đấm đá điên cuồng như vậy cũng không dễ chịu gì, *Hư Thiểm Quyền* lấy nguyên lý nén linh lực của *Hư Thiểm* làm gốc, tuy chỉ nén mà không phóng linh lực ra, nhưng mỗi quyền tung ra thì hắn cũng tiêu tốn một lượng linh lực đã nén, cần phải bổ sung lại, gần một ngàn quyền đó trọn vẹn tiêu đốt của hắn tới tám thành linh lực, hiện tại hắn cũng đang trong tình trạng đen cạn dầu a. Cơ mà cũng đáng, hắn cũng biết được cực hạn của bản thân và một cơ thể của một Tôn cấp thực sự mạnh đến mức nào, lúc trước thử với đám người tông chủ Hợp Hoan Tông còn chưa đủ.

Nếu không phải hắn còn một vị siêu cấp bảo kê kiêm nữ nhân làm ám vệ phòng ban đêm Hồ Phi Nguyệtệt thì còn lâu hắn mới thử nghiệm cực hạn của bản thân như vậy, đúng hơn thì còn lâu hắn mới nhận một cái nhiệm vụ chết chắc như thế này, đừng nhìn hắn có thể đập một Tôn cấp thành tụi bằm, nếu không có Vực của Hồ Phi Nguyệtệt thì hắn cũng chỉ đáng cho người ta thời nhệ một cái là biến thành một nắm bụi dưới đất mà thôi.

“Nâng xù lí nốt hai người còn lại đi, ta kiệt lực rồi!” Tử Phong vừa thở dốc vừa nói.

Đúng lúc này, một luồng hào quang từ người Tử Phong phát ra, nhưng có vẻ như chỉ có mình hắn là người nhìn thấy luồng hào quang này.

-Chúc mừng chủ nhân đã đạt level 20, thưởng một điểm tiến hóa huyết mạch, hai điểm tiến hóa tự do.

Tất cả kĩ năng được nhận một điểm tiến hóa.

Công pháp Hỗn Độn Quyết đạt tới Địa giai hạ phẩm, có được hiệu ứng mới.

Mở khóa toàn bộ chiêu thức của Trảm Nguyệt Thất Thức, Trảm Nguyệt Thất Thức đạt tới Thiên giai hạ phẩm.

“Thế giới” đã được kiến tạo!

-Tên: Tử Phong

Chủng tộc: Thuần Huyết Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 20

Nhanh nhẹn: 201307

Thế lực: 176022 (+88011)

Lực lượng: 198693 (+99346)

Tinh thần: 106321

Linh lực: 135364

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Cách biệt

Đầu óc Tử Phong lúng búng với một mớ thông báo vang lên cùng một lúc đồng thời báng chỉ số của bản thân hiện lên trước mắt hắn. Hắn lúc này thật sự choáng váng với đồng phản thưởng vừa nhận được, giống như là hắn lên liền một lúc 5-6 level vậy, thường quá hậu hình, cơ mà đương nhiên là hắn sẽ không từ chối rồi, hắn chỉ mong hệ thống thưởng gấp mười lần chỗ này ấy chứ.

Cơ mà công pháp Hỗn Độn Quyết có hiệu ứng mới? Mở khóa toàn bộ Trảm Nguyệt Thất Thức? Lại còn “Thế giới” được kiến tạo nữa. Cái củ khoai gì đang diễn ra thế này, thực lòng mà nói, Tử Phong hắn rất muốn ngồi lại một chỗ sau đó nghiền cứu cái đồng vừa rồi. Nhưng thực tế thì thời gian và hoàn cảnh không cho phép hắn làm điều đó, phải biết rằng hắn đang ở giữa Hợp Hoan Tông a, hắn đứng trước nguy cơ có thể bị một biến người đim chết bất kì lúc nào.cơ mà có thật sự là như vậy không?

Level 20 tương đương với Vương cấp nhất phẩm, tức là Tử Phong hắn đã đột phá lên Vương cấp nếu tính theo bình thường, trước kia hắn mặc dù có thể thắng qua *Phân tích nhân* nhìn thẳng trực tiếp chỉ số của người khác, nhưng hắn vẫn cảm thấy cách biệt giữa Vương cấp và Tướng cấp không quá lớn như mọi người vẫn nghĩ, cũng một phần là bởi vì bản thân hắn có thể đánh được với Vương cấp nữa. Nhưng mà bây giờ, sau khi nhìn vào chỉ số của bản thân sau khi đột phá Vương cấp, Tử Phong mới nhận ra cách biệt giữa hai đại cảnh giới là lớn tới mức nào.

Chỉ số của hắn từ xấp xỉ miễn cưỡng được coi là tiếp cận tới Vương cấp nhất phẩm, một phát nhảy vọt lên trực tiếp siêu việt bất kì thế loại Vương cấp nào mà hắn đã từng thấy, kể cả Vương cấp cứu phẩm thì chỉ số cũng chỉ bằng cỡ một nửa hắn, đó là còn chưa kể lực lượng và thế lực của hắn còn cao hơn vô giả thông thường nhiều, nếu chỉ nhìn chỉ số cá nhân, nói hắn vô địch trong Vương cấp cũng không ngoa.

Tử Phong hắn cũng nhận ra điều này, mặc dù không thể phủ nhận sự tồn tại của một số thiên tài có chỉ số cao bất thường, nhưng Tử Phong hắn tự tin là có thể đè bẹp bất kì thế loại thiên tài nào trong chiến đấu, gì chứ chiến đấu cùng cảnh giới thì hắn chưa từng ngần ại, tất cả cũng chỉ vì năng lực chiến đấu của hắn quá mạnh mẽ mà thôi.

“Chỉ số của ta cao như vậy, không biết so với một Tôn cấp thì ra sao?”

Vốn dĩ trước kia do hạn chế bởi tu vi cùng cấp bậc tiến hóa của *Phân tích nhân*, hắn chỉ có thể nhìn thấy chỉ số chỉ tiết của Vương cấp trở xuống, còn từ Tôn cấp trở lên thì chỉ có thể thấy được cảnh giới, còn chỉ số các thứ thì mù tịt hoàn toàn, nay tu vi của hắn đã tăng lên, hơn nữa *Phân tích nhân* lại vừa nhận được một điểm tiến hóa nữa, hắn là lúc này hắn có thể nhìn thấy được chỉ số của Tôn cấp.

Mang theo tâm trạng hí hửng nhìn vào một trong hai tên thái thượng trưởng lão vẫn đang bị đông cứng ở bên cạnh, ngay khi liếc nhìn một cái, Tử Phong lão đảo thiếu chút nữa muốn ngất xỉu ngay tại trận, khiến Hồ Phi Nguyệtệt một trận hoảng hồn vội vàng hóa thành hình người muốn đỡ lấy hắn. Cơ mà ngạc nhiên thay, có người còn nhanh hơn cả nàng ta, chỉ thấy tiêu nha đầu Diệp Ngưng Tuyết không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh Tử Phong, giờ vai ra đỡ lấy thân hình to lớn của hắn.

Diệp Ngưng Tuyết cũng không hiểu tại sao mình lại làm như vậy nữa, trong vô thức nàng di chuyển tới bên cạnh Tử Phong, giống như là nơi này mới là nơi an toàn nhất đối với nàng vậy. Hành động đỡ lấy Tử Phong cũng chỉ là vô tình, nhưng chẳng hiểu sao lại tự nhiên vô cùng, đến cả bản thân nàng cũng không thể hiểu nổi mà hỏi lại chính mình: “Sao ta lại làm như thế?” Xét ra thì hai người mới quen nhau còn chưa được tới một ngày, số lần nói chuyện với nhau chắc đếm chưa hết đầu ngón tay ngón chân, đừng nói là có tình cảm đặc biệt gì, đến tận bây giờ Tử Phong có coi Diệp Ngưng Tuyết nhưcon người hay không còn khó nói, bởi vì nhìn kiểu gì cũng thấy hắn giống như đang đối xử với sùng vật vậy.

Vuốt vuốt trán, Tử Phong lão đảo đứng dậy, không khỏi lắc đầu cười khổ: “May mà có Phi Nguyệtệt giúp đỡ, không thì thực lực mạnh mẽ mà ta vốn tự hào đứng trước một người ta giống như là cặn bã a!”

-Tên: Không rõ

Chủng tộc: Nhân loại

Tôn cấp bát phẩm

Nhanh nhẹn: 8825463

Thế lực: 7216855

Lực lượng: 7416933

Tinh thần: 6235501

Linh lực: 5343159

Nhìn lại một lần nữa chỉ số của tên thái thượng trưởng lão có tu vi Tôn cấp bát phẩm, Tử Phong không khỏi rên rì thêm lần nữa, trong khi hắn vừa mới đột phá, cảm nhận được thực lực bành trướng kinh người, chỉ số lên đến vài trăm ngàn thì

người ta sở hữu chỉ số lên đến cả gần chục triệu, bảo hần có xúc động muốn đập đầu vào vách đá hay không chứ, cái này không còn gọi là cách biệt nửa rồi, mà là một trời một vực, người ta giết hần còn thật sự không cần thổi một hơi, chỉ cần trũng mắt nhìn thì hần cũng bị tinh thần công kích từ ọ rồi, đây là nếu hệ thống không bảo vệ hần.

Đura mắt nhìn Hồ Phi Nguyệt lúc này đã biến thành hình người, *Phân tích nhân* lại được sử dụng, hần đang tìm kiếm một sự an ủi tinh thần a.

-Tên: Hồ Phi Nguyệt

Chủng tộc: Thiên Hồ nhất tộc.

Tôn cấp tam phẩm (?)

Nhanh nhẹn: 3825866 (?)

Thể lực: 3016854 (?)

Lực lượng: 2915772 (?)

Tinh thần: 2599550 (?)

Linh lực: 3093357 (?)

“Con bà nó Tôn cấp người nào cũng có chỉ số tóm lộn tới mức này ư?” Từ Phong không kìm được mà há mồm ra chửi rủa. Rất cuộc thì hần đột phá có ích gì a, trước khi đột phá thì hần đã có thể chém giết Vương cấp thông thường, nhưng gặp Tôn cấp vẫn chết, nay sau khi đột phá, hần có thể miêu sát bất kì Vương cấp, nhưng gặp Tôn cấp thì vẫn từ ọ như thường, rất cuộc thì ngoài việc hần tăng tốc độ giết chết Vương cấp ra thì có gì khác biệt so với trước khi đột phá ả?

Nhưng mà sự thật nó thế, Từ Phong cũng đành phải chịu. Thờ dài một tiếng, Từ Phong lời thanh Truy Hồn Huyền Kiếm ra, hần chấn rồi, kết thúc nhiệm vụ nhanh rồi biến khỏi nơi này thôi. Truy Hồn Huyền Kiếm mặc dù có uy lực cực đại, những vẫn giới hạn trong Huyền khí, hiển nhiên là không thể gây thương tổn trực tiếp tới hai vị thái thượng trưởng lão có tu vi Tôn cấp trước mặt được. Nhưng mà kiếm không chém được, không có nghĩa là kĩ năng của Truy Hồn Huyền Kiếm không dùng được.

Lưỡi kiếm không lồ màu huyết sắc tràn đầy những vết nứt đang tỏa ra ánh sáng màu tím yếu đi chọt rung lên, những tia sáng màu tím kia lại càng phát sáng mãnh liệt hơn, Từ Phong vung thanh đại kiếm không lồ lên, nhắm thẳng vào đầu của một tên thái thượng trưởng lão, miệng lầm bầm “Thiên Phật Kiếm!”

Nếu như cú *Hư Thiểm Quyền* vừa mới phá vách núi phát ra một tiếng nổ lớn, thì âm thanh mà *Thiên Phật Kiếm* tạo ra có thể so sánh với trời sập. Uy lực của *Thiên Phật Kiếm* sau khi thực lực của Từ Phong bành trướng thì không cần phải bàn. Dưới hiệu ứng của Hồn Độn Quyết, tia sáng màu trắng nguyên bản đã được thay thế bằng một đường kiếm quang màu đen cao tới mấy chục mét, giống như một lưỡi kiếm siêu cấp không bỏ quét qua mặt đất. Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên khiến tất cả đệ tử ở trong Hợp Hoan Cốc không khỏi chóng mặt ù tai, có mấy người ở gần có tu vi thấp thì trực tiếp bất tỉnh.

Đường kiếm quang màu đen trực tiếp thôn phệ lấy cơ thể của tên thái thượng trưởng lão, cây xuống mặt đất một cái rãnh sâu cả chục mét, kéo dài tới tận vách núi, nơi mà đường kiếm quang cũng đã sinh sinh chém ra một cái khe lớn, ngay nhiên hơn đó là nó còn trực tiếp xé rách một góc Vực của Hồ Phi Nguyệt, nhưng cũng chỉ là tạm thời, trong nháy mắt bị phá hủy, Vực của nàng ta liền hồi phục lại như cũ. Những gì còn lại của tên trưởng lão xui xẻo này đó là một vài mảnh tàn chi cùng với một ít vãi vụn, những thứ khác thì đã bị nghiền nát thành tro bụi mà biến mất trong không khí rồi.

“Khắc khắc, không có hộ thể cương khí, bọn mi cũng không phải là phòng ngự vô địch a.”

Tên thái thượng trưởng lão duy nhất còn lại muốn mở miệng ra nói, nhưng miệng lão giống như bị cầm, chỉ há ra mà không thể thốt ra lời, khuôn mặt trắng bệch không còn một chút máu, hồi lâu mới lớn giọng kêu van: “Xin tiền bối tha mạng, xin tiền bối tha mạng, tiểu nhân không biết là ai đã đắc tội với tiền bối nhưng oan có đầu nọ có chủ, xin tiền bối dừng giận lấy sang người khác. ...”

Hiển nhiên người mà lão cầu xin không phải là Từ Phong, mà là Hồ Phi Nguyệt, là một Tôn cấp vô giá, tuy đứng trước nàng ta lão giống như là con gà bị xách cổ, nhưng một điểm nhìn quang thì vẫn có, lão vẫn nhận ra được ai mới là “Thánh cấp” tiền bối thực thụ.

Hồ Phi Nguyệt chỉ đứng yên nghe tên thái thượng trưởng lão cầu xin mà nở một nụ cười xinh đẹp, sau đó ôm lấy một cánh tay của Từ Phong vô cùng tinh tú: “Kìa, lão muốn thiếp tha cho cái mạng già của lão kìa, chẳng nghĩ sao?”

Lão ta nhìn cái cảnh tinh tú không hợp địa điểm trước mắt mà không khỏi nua thẳm, làm thế quái nào một Thánh cấp cường giả lại hành động giống như một tiểu nữ hài sa vào lưới tình như vậy nhỉ, lại còn là một tiểu tử còn chưa đạt tới Tôn cấp chứ, đúng là bông hoa nhài cảm bài cắt trái trâu ma. Chỉ là khi lão còn đang nghĩ linh tinh, một giọng nói lạnh lẽo vang lên đánh thức lão trở về thực tại.

“Mặc dù ta không phải là người tốt, nhưng cái tông môn này thôi nát quá rồi, lão già này chắc chắn cũng đã thái bỏ qua nhiều đĩnh lỗ rồi, chết cũng chưa hết tội, vậy nên là.....giết đi.” Từ Phong chậm rãi nói

“Hả?!” Tên thái thượng trưởng lão ngệt mặt ra.

“Như ý của chàng!” Hồ Phi Nguyệt cười một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn lão già trước mặt. Bốn cù soạn lại, những giọt nước lợ lợng ở trong Vực của nàng ta liền hóa thành một dòng nước, chui qua lỗ mũi, con mắt, lỗ tai, miệng, lỗ chân lông, nói chung là cứ có chỗ là bọn chúng chui hết vào trong cơ thể tên thái thượng trưởng lão.

Chỉ thấy hai mắt lão già trợn trừng lên, cơ thể không thể nhúc nhích nhưng lúc này lại rung lên bần bật, cả người phình lên giống như là bóng bay được bơm hơi. Sau đó thì.....

“Xi xi xà.....”

Từ trên cái cơ thể phình lên đó, vô số lỗ nhỏ li ti dọc theo người lão ta xuất hiện, từ đó là những vòi máu nhỏ chỉ bằng sợi chỉ phun ra ngoài, một lỗ, hai lỗ, ba lỗ.....tàn suất xuất hiện của những cái lỗ ngày càng nhanh, đến khi cả người lão ta teo tóp lại hóa thành một cái xác khô không còn chút sinh cơ thì mọi thứ mới dừng lại.

Hồ Phi Nguyệt thu hồi lại linh vực, cái xác khô ở trên không trung liền rơi xuống bãi máu của chính nó lênh láng ở dưới mặt đất.

“Vực của nàng cũng thật lợi hại, cơ mà thủ pháp giết người xem chừng còn máu me hơn cả ta a.” Từ Phong cười nói.

“Đâu có, thiếp thấy chàng hay giết người một cách vô cùng tàn bạo, thiếp nghĩ chàng sẽ thích mấy cảnh máu me nên mới giết lão ta như vậy đấy chứ, chứ không thì thiếp chỉ cần dùng Vực phá hủy toàn bộ nội tạng cùng đại não của lão ta là xong thôi.”

“Ách.....” Từ Phong không khỏi á khẩu ”....hồ ly tinh này, đến cả cái này cũng muốn chiều theo ý của mình ư, năng tốt với ta hơi bị quá mức đó a.....”

Đúng lúc này, một đồng tiếng hô hoán bất náio liền xuất hiện, đám đệ tử Hợp Hoan Tông sau khi nghe thấy tiếng nổ cực lớn đã lao tới đây, đi đầu là mấy vị trưởng lão còn sót lại mà Từ Phong chưa thể “dọn dẹp” ban này.

Nhìn thấy một đám người xuất hiện, Từ Phong không chạy và cũng không muốn chạy, hần còn chưa thử đồ đã thực lực mới của hần sau khi đột phá a.

“Đúng là buồn ngủ mà gặp chiều manh, đến giờ chơi rồi!” Từ Phong liếm mép nói, một dòng chất lỏng màu đen nhanh chóng xuất hiện bao phủ lấy mặt hần, trong nháy mắt tạo thành một cái mặt nạ màu đen đầy những chiếc răng nanh dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 126: Điền cuồng tàn sát

“Roarrrrr!!!”

Gầm lên một tiếng giống như quái thú, Từ Phong không dùng vũ khí, với hai bàn tay không, hần trực tiếp lao thẳng vào đám đệ tử và trưởng lão Hợp Hoan Tông đồng nghệt trước mặt.

Cũng không dùng *Thuần bộ*, Từ Phong hần chỉ đập mạnh chân xuống mặt đất, lực lượng cuồng bạo khiến mặt đất dưới chân hần nổ tung, lực phản chấn đẩy thân hình hần bay đi như đạn pháo.

Đám đệ tử cùng trưởng lão Hợp Hoan Tông đang chạy tới bỗng thấy một bóng đen đang phóng tới với tốc độ kinh khủng, một tên trưởng lão chạy đầu lên theo mắt lại nhìn kĩ xem cái vật thể đó là gì. Chỉ là ngay khi hần ta dừng lại chưa tới một giây, vật thể màu đen đó va chạm vào hần, khiến cơ thể liền ngay lập tức nổ tung thành một đồng huyết nhục văng lung tung, trên mặt đất chỉ còn sót lại một đôi chân cụt ngắn vẫn đang đứng trên mặt đất.

Dùng một quyền đập nát cái tên vừa ra cản đường, Từ Phong có thể cảm nhận lực lượng mạnh mẽ tuôn trào trong cơ thể hần, đôi mắt đen kịt của hần bắt ngờ xuất hiện một đôi con ngươi màu đỏ giống như máu. Cắt lên một tiếng cuồng điên loạn, Từ Phong không hề dừng lại, thân hình hần hóa thành một đạo hắc ảnh lao vào giữa đám người còn đang sốc trước cái chết bất ngờ của vị trưởng lão dẫn đầu.

Túm lấy đầu một đệ tử còn đang ngơ ngác, Từ Phong bóp mạnh một cái, cái đầu của tên đó giống như trái dưa hấu trực tiếp bị bóp nát thành một đồng bầy nhầy. Cùng lúc đó, hần vung chân lên, tung một cước vào một nữ tử bên cạnh, lực đạo khủng bố tạo ra một tiếng nổ, cơ thể của nữ tử đó trực tiếp bị đập bəo thành hai mảnh.

Chưa dừng lại tại đó, Từ Phong đưa tay giắt lấy một cây thương từ một tên đệ tử khác, không quên dùng một quyền đục thủng một lỗ trên ngực hần. Xoay người một cái, đầu mũi thương trên tay Từ Phong vô tình xẹt qua cổ họng của một đám người, đến khi cây thương hết đà thì đã có 7-8 tên đệ tử ôm cổ họng đang phun máu dữ dội mà lao đảo đứng không vững, chẳng mấy chốc sẽ tuyệt khí bỏ mình. Hất cây thương lên không trung, Từ Phong tung người lên, dùng chân đá vào cán cây thương, biến nó thành một mũi tên cò lớn.

Lấy lực lượng của hân, cây thương giống như được bắn ra bởi một chiếc cự nỏ thủ thành, thậm chí là có phần hơn, chỉ thấy ngọn thương trực tiếp xuyên thẳng qua cơ thể một đám người, trước khi dần hết đà, nhưng kể cả khi hết đà, nó vẫn đủ để xiên thêm bốn người nữa trước khi găm lên một gốc cây đại thụ ở xa, mang theo cả bốn cái xác treo lơ lửng như mấy xiên thịt.

“Ha ha ha ha…….”

Tiếng cười điên cuồng không ngừng vang lên trong khi Từ Phong tá xung hữu đột giữa một đám vô gia như chỗ không người. Nói thì chậm nhưng thực tế lại nhanh, Từ Phong giết mấy chục nhân mạng chỉ trong vòng chưa đến hai giây, khi mọi người kịp phản ứng lại thì đã thấy một đồng xác nằm dưới đất, máu tươi không ngừng cuồng phun khắp nơi.

Mà nghĩ lại thì, đám đệ tử mà Từ Phong đang phải đối mặt hầu hết chỉ có tu vi Sơ cấp hay Trung cấp, thực lực như vậy còn chẳng đủ cho Từ Phong hân xia rằng, có bị hân tàn sát thì cũng dễ hiểu. Tổng cộng có sáu tên trưởng lão còn sót lại của Hợp Hoan Tông, vừa rồi đã bị Từ Phong miêu sát mất một người, năm người còn lại đều có thực lực Vương cấp cao giai, đều đã tỉnh táo lại và bắt đầu vây công Từ Phong.

Đám đệ tử vốn chỉ kéo đến đây cho đủ quân số, nhìn thấy mấy trưởng lão ra tay liền nhanh chóng lui ra xa, chiến đấu ở cấp bậc này không phải là thứ mà họ có thể tham gia được, tuy vậy những ngay khi mấy trưởng lão động thủ, cũng có vài tên đệ tử không phản ứng kịp mà bị cuốn vào dư kinh mà tan xương nát thịt.

Từ Phong thì giống như là không quan tâm đối thủ là ai, năm Vương cấp cao thủ ư? Chuyện nhỏ, chỉ thấy năm vị trưởng lão cùng một lúc tấn công, nhưng ngay lập tức cả năm người liền nhận ra thân ảnh mà mình định tấn công đã biến đi đằng nào rồi. Trong tích tắc, Từ Phong chân đạp *Thuần bộ*, xuất hiện ở phía trên đầu một vị trưởng lão, cả người hân rơi xuống, hai đôi kẹp chặt lấy cổ đối phương, vận mình một cái thật mạnh, thân hình Từ Phong đột ngột xoay tròn trên không trung, sinh sinh vận đứt cái đầu của tên trưởng lão đó ra.

Nhưng mà không phải chỉ mình hân có tốc độ nhanh, một vị trưởng lão khác trong nháy mắt liền làm ra phản ứng, chỉ thấy một thanh trường kiếm trực tiếp đâm xuyên qua đầu của Từ Phong từ đằng sau ra tận đằng trước, hộ thể cương khí của hân kết hợp với *Phong ngự trảo* của chiếc mặt nạ Thiên Ma Diện giống như là vô dụng trước thanh trường kiếm này vậy.

Còn chưa kịp thở ra một hơi, nụ cười trên mặt của bốn tên trưởng lão liền cứng lại ngay trên mặt, chỉ thấy hắc y nhân lúc này có một thanh kiếm xuyên thẳng qua đầu đột ngột giờ tay lên, bắt lấy cổ tay của vị trưởng lão ở sau lưng, sau đó kéo mạnh một cái. Từ Phong túm lấy cánh tay của đối phương, đem cả người tên trưởng lão nện mạnh xuống khiến mặt đất nổ tung thành một cái hố, không buông tay, hân giống như là đang nện một cái bị rách, vung tên trưởng lão kia qua lại, không ngừng đập lên mặt đất.

“Ầm ầm ầm ầm……”

Cũng không biết là đã bị đập bao nhiêu phát, chỉ biết là cơ thể của tên trưởng lão đó lúc này đã nát như ra như tương, mặt đất xung quanh Từ Phong thì tràn đầy những cái hố thì hân mới chịu dừng tay. Thực ra thì ngay từ cú nện đầu tiên, dư kinh của Từ Phong tiến vào cơ thể của tên trưởng lão đã khiến hân bị trọng thương rồi, đến phát thứ hai thì bất tỉnh, phát thứ ba thì trực tiếp thẳng thiên, mấy cú nện sau chỉ là trong lúc hăng máu nên mới làm thế mà thôi.

“Quái vật, mau chết đi!!”

Một vị trưởng lão là nữ nhân hét lên yêu kiều, thân hình như rắn nước bay tới chỗ Từ Phong, cũng lại là một thanh trường kiếm, tiếp tục đâm xuyên qua đầu của hân. Từ Phong không tránh không né, lưỡi kiếm vô tình đâm thủng đầu của hân, nữ nhân này còn xoay cổ tay, trực tiếp chém bay đi một phần xương sọ của hân nữa, gần như có thể nhìn thấy cả não tủy của hân ở bên trong. Nhưng mà Từ Phong có chết không?

Đương nhiên là không, cùng một lúc đó, một ngón tay của hân không biết từ lúc nào đã chạm vào trán của nữ trưởng lão.

“Hư Thiểm!”

Một luồng năng lượng màu đen bắn ra ngay lập tức xuyên thủng sọ của nữ trưởng lão, Từ Phong thu tay về, vết thương chí mạng ở trên đầu hân bắt đầu bốc lên một làn khói đen, trong nháy mắt lại lạnh lặn như cũ, thân hình hân nhaoang cái đã biến mất, để lại đằng sau là một cái xác đứng sững như trời trồng, thất khiếu đỏ máu, hai con mắt vô hồn trũng lõn, trên trán là một lỗ thủng to bằng miệng chén đang ri ra một thứ chất lỏng màu trắng đục.

“Không ổn, mau tạo thành kiếm trận!” Một tên trưởng lão hét lên.

“Nhưng chúng ta chỉ còn lại hai người.”

“Chúng ta không có lựa chọn, mau làm hoặc chết!!”

Chỉ thấy hai tên trưởng lão còn lại liền đứng áp lưng vào nhau, cơ thể hai người dính vào nhau tạo ra một luồng áp lực kì lạ, ần ần có thể nhìn thấy một đồ án thái cực dưới chân hai người.

“Leng keng!!”

Nhưng tiếng va chạm chất chứa vang lên không ngừng khi Từ Phong tấn công từ tứ phương tám hướng, hai thanh kiếm Huyền khí của hai người giống như là sắt vụn vậy, kóp giáp cốt của Từ Phong có thể đối kháng trực diện với chúng mà chỉ hơi chút sứt mẻ, gần như không đáng kể.

Dường như mất kiên nhẫn, Từ Phong đâm ra một quyền toàn lực khiến hai người văng đi đi điều đứt dây. Truy Hồn Huyền Kiếm xuất hiện trên tay, hân nhảy lên không trung, thanh đại kiếm lấy thế lôi đình vạn quân bổ xuống. Hai tên trưởng lão vừa mới lồm cồm bò dậy trông thấy liền vội vàng lặn qua bên cạnh né tránh.

Lưỡi kiếm không lồ trực tiếp phá hủy mặt đất, tạo thành một cái rãnh sâu, Từ Phong rút thanh đại kiếm lên, đang định lao lên tấn công tiếp thì một bóng trắng xuất hiện bên cạnh hân. Hồ Phi Nguyệt đặt tay lên hân, nhều nhều nói: “Đủ rồi đấy, chàng đừng lại đi.” Nói đoạn phát tay một cái, hai tên trưởng lão có tu vi Vương cấp liền giống như gặp phải một lực lượng vô hình, cuồng phun ra một vòi máu rồi bay ra đằng sau nằm im lìm không rõ sống chết.

Gậy ra khỏi bàn tay của Hồ Phi Nguyệt, thanh đại kiếm trên tay Từ Phong chợt phát sáng, đến lúc nâng ta nhận ra thì đã quá muộn.

“Thiên Phật Kiếm!!!”

Một đường kiếm quang hình trắng lưỡi liềm được phóng ra, nhắm vào đám đệ tử Hợp Hoan Tông đang quan sát ở phía xa. Nhất thời không gian nơi đó bị bao trùm bởi một màu đen, vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên khiến người khác không khỏi run mình. Kiểm quang tan đi, để lại cả một vùng đất hoang tàn, khắp nơi đều là tàn thỉ, chân tay cụt gãy rơi rải khắp nơi, không ít đệ tử trong tông đang lê lét cái thân tàn của mình trên mặt đất một cách đau đớn.

“Chàng làm cái gì vậy????!!” Hồ Phi Nguyệt cảm thấy là lạ, liền quay lại hỏi Từ Phong, bất chợt nhìn thấy hân lại đang chuẩn bị cho một cú *Thiên Phật Kiếm* tiếp theo, nhìn lên cặp mắt hân thì con mắt vốn không có con ngươi của hân nay lại sở hữu một đôi đồng tử đỏ rực như màu máu.

Nhận ra mọi thứ có chút không ổn, Hồ Phi Nguyệt liền triển khai Vũ, bao trùm lấy Từ Phong, trực tiếp khóa cứng lại hành động của hân. Thế nhưng mà dị biến xảy ra, ngay khi Vũ của nàng chạm vào hân, chỉ trong một cái chớp mắt, Từ Phong không biết làm thế nào đã xuất hiện cách nàng tới cả chục mét, vượt ra ngoài tầm ảnh hưởng của Vũ. Hồ Phi Nguyệt không khỏi ngạc nhiên, lấy tu vi của Từ Phong làm sao có thể có được cái tốc độ nhanh tới mức đến cả tinh thần lực của nàng cũng không bắt kịp vậy, phải biết nàng có tinh thần lực của Thánh Hoàng siêu giai cường giả a.

Cơ bắp toàn thân Từ Phong chợt nứt vỡ, máu tươi chảy ra không ngừng, nhìn lên mặt hân thì cũng có thể thấy được một dòng máu đang ri ra từ chiếc mặt nạ hân đang đeo, hiển nhiên là bằng một cách nào đó thì hân đã bị thương, nhưng hân dường như không quan tâm, Truy Hồn Huyền Kiếm lại sáng lên, một chiêu *Thiên Phật Kiếm* lại được phóng ra, lần này nó trực tiếp quét sạch những gì còn sót lại của lần trước, chính thức tiến toàn bộ đám đệ tử của Hợp Hoan Tông đã xuất hiện tại đây lên bàn thờ.

“Khắc khắc, nay chỉ đến đây thôi, trả lại cơ thể cho người đó……”

Hồ Phi Nguyệt lao tới chỗ hân, chỉ để nghe thấy mấy lời lầm bầm khó hiểu, trước khi đôi đồng tử màu đỏ rực đó tan biến và Từ Phong hân ngã gục xuống bất tỉnh. Nhìn Từ Phong có những triệu chứng giống hệt như lần trước sau khi đồn ngộ, nàng không khỏi rói bời: “Chuyện quái gì đang diễn ra thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 127: Trăm nguyệt thất thức

“Bịch!!”

Từ Phong chợt giật mình mở to hai mắt ra, bắt giác cảm thấy cả người ề ảm, nhìn xung quanh một chút, hân mới nhận ra là mình với một ngã lăn từ trên giường xuống. Phải mất tới mấy phút hân mới tỉnh táo hoàn toàn, lúc này đầu hân đau như búa bổ, cơ mà cũng không phải là điều kì lạ cho lắm khi xét đến việc dạo gần đây hân hay bị đau đầu, còn có thể hân thì vô cùng nhứt nhối, tuy không đến mức nghiêm trọng nhưng cũng rất khó chịu.

“Sao ta lại ở đây rồi, chuyện gì đã xảy ra?!” Từ Phong lăm bằm.

Điều cuối cùng hân nhớ đó là hân đang ở trong Hợp Hoan Tông, chuẩn bị có một trận chiến ra trò với đám đệ tử cùng trưởng lão, nhưng ngay khi hân với giết chết một người thì ý thức của hân dần biến mất, thậm chí bây giờ hân cũng không nhớ rõ lúc đó mình đã làm gì nữa, hình như là hân đã giết rất nhiều người. Cơ mà đây là lần thứ hai hân bất tỉnh trong vòng có vài ngày rồi, đối với việc này thì hân cũng không biết phải nói sao nữa.

Nhìn vai một cái, Từ Phong mặc kệ nó không quan tâm nữa, hân cũng có thể hỏi Tiểu Linh là chuyện gì đã xảy ra, nhưng mà linh cảm của hân nói rằng không có chuyện gì quá mức quan trọng, vậy nên là thôi đi. Ở một khía cạnh khác, hân lúc này ngại từ cơ thể không được khỏe, tinh thần hân lại vô cùng tốt a, cuối cùng thì hân đã đột phá tới Vương cấp.

Trước kia hân dùng sáu tháng để từ level 4 lên level 7, tốc độ như vậy đối với người khác đã là vô cùng nhanh nhưng đối với hân, một tên sở hữu mấy thứ như hệ thống lại là quá chậm, khiến hân không hài lòng chút nào. Chỉ là từ khi hệ thống bắt

đầu ban bố nhiều loại nhiệm vụ cho hần, tốc độ lên level của hần tăng vọt lên một cách khủng bố, chỉ trong vòng mấy tháng hần đã đạt tới level 20, tức là Vương cấp nhất phẩm, cấp bậc mà đến chín thành võ giả trên thế giới còn không đạt tới.

Đương nhiên, là nhân vật chính à nhằm chủ nhân của hệ thống. Từ Phong nhận được một đồng phần thưởng từ hệ thống khi hần đột phá đại cảnh giới, đạt tới Vương cấp. Chép miệng một tiếng. Từ Phong chợt nhớ ra là mình chưa kiểm tra lại những thứ mà hần đã được thưởng.

Đầu tiên, thứ cần được quan tâm đến đó chính là chỉ số của bản thân, theo ý niệm của Từ Phong, chỉ số của hần ngay lập tức hiện lên.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Thuần Huyết Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ hư không level 20

Nhạnh nhện: 211307

Thể lực: 178022 (+89011)

Lực lượng: 200693 (+100346)

Tinh thần: 116321

Linh lực: 155364

Nhìn chỉ số của bản thân, Từ Phong không khỏi cảm thán, tuy không thể nào so sánh được với đám Tôn cấp biến thái, nhưng chỉ số của hần so với Tướng cấp cừu phẩm thì còn cao hơn gần gấp ba lần, chỉ riêng chỉ số của hần thôi cũng đủ trực tiếp miêu sát bất kì tên Vương cấp nào rồi, đó là còn chưa kể đến một đồng kĩ năng tăng tiến sức mạnh của hần nữa, nói hần vô địch cùng cấp thì đúng là không ngoa.

Chỉ số của hần so với lực vừa mới đột phá đã tăng lên vài vạn điểm, có lẽ chính là số chỉ số đã đánh cấp được từ những tên đệ tử Hợp Hoan Tông đã bị hần giết khi đó, cơ mà rốt cuộc thì hần đã giết bao nhiêu người vậy, vài vạn chỉ số không phải là con số nhỏ a.

Có vẻ như Vương cấp là một đạo khám, bằng chứng là khi hần đột phá Tướng cấp thì cũng chỉ nhận dc vài điểm tiến hóa tự do và một điểm tiến hóa huyết mạch, trong khi đó thì đột phá Vương cấp lại đem lại cho hần một núi phần thưởng.

Tất cả kĩ năng của hần tự động tăng thêm một cấp, nghe có vẻ ỉ nhưng thực tế thì nó là một phần thưởng khổng lồ, phải biết mỗi khi hần lên level thì cũng chỉ được thưởng một điểm tiến hóa tự do, tức là chỉ có thể lên cấp cho một kĩ năng thôi a, đầu có được lên cấp đồng loạt như thế này.

Phân tích nhân nay đã có thể nhìn được chỉ số của Tôn cấp cường giả, *Tái sinh siêu tốc* có thể được hần kiểm soát tốc độ hồi phục, còn *Thị huyết* thì yêu cầu mức độ tổn thương thấp hơn để đạt ngưỡng tối đa. Trong khi đó thì hai kĩ năng *Ngụy trang* và *Liếm tức* lại không có thay đổi gì mấy, có lẽ là chưa đủ cấp để xuất hiện sự thay đổi a. Hai kĩ năng của chức nghiệp phụ “Thợ săn bóng đêm” cũng cùng chung cảnh ngộ

Đột phá cực hạn và *Song trọng đột phá cực hạn* kéo dài thời gian hiệu lực. *Thuần bộ* tốn ít linh lực hơn, *Hư Thiểm* thay vì phải tốn thời gian nén linh lực thì có thể ngay lập tức sử dụng. *Cửu biến kim thân quyết* thì mạnh hơn trước khoảng chừng hai thành.

Chặc lưỡi mấy cái, Từ Phong nhìn đồng kĩ năng đồng loạt lên cấp mà không khỏi cảm thán: “Cứ dà như thế này thì có lẽ ta sẽ đạt được thực lực kíp để cứu Lan nhi ra khỏi Âm Ma Tông.”

Mặc dù trải qua nhiều chuyện, nhưng hần chưa bao giờ quên đi việc của Diệp Thủy Lan, trên thực tế thì với tính cách cảm được bộ được của hần, đáng lí ra thì hần đã bỏ cuộc, dù gì thì thực lực của hần cũng không đủ để cho Âm Ma Tông trắng miệng. Nhưng mà lần này thì khác, Diệp Thủy Lan là gia đình đầu tiên của Từ Phong, hần tuyệt đối không để bất kì ai làm hại con bé, chỉ cần tiêu la lỵ có mệnh hệ gì, hần sẵn sàng dùng đủ mọi thủ đoạn, đồ sát toàn bộ Âm Ma Tông, bắt kể là những người có liên quan hay không.

Mang tiếng ác nhân ư? Hần không quan tâm, danh tiếng chỉ là thứ phù phiếm, thực lực mới là tất cả, không thấy Âm Ma Tông bao năm qua mang danh là tông mà có tông môn hay gia tộc nào đại biểu chính nghĩa đứng lên thảo phạt đâu, đó chính là bởi vì thực lực, chỉ cần thực lực đủ mạnh, dù người có làm cái gì thì cũng không ai dám hé răng một lời.

“Tiểu Linh!!”

“Dạ ~!” Một tiếng ngáp dài vang lên trong đầu Từ Phong khiến hần không khỏi vỗ trán.

“Người là trí năng của hệ thống mà cũng biết đi ngủ há?”

Đáp lại lời của Từ Phong bằng một giọng ngái ngủ, Tiểu Linh nói: “Oáp.....ta tuy là trí năng nhưng vẫn sống trong không gian của hệ thống mà, bình thường không có ai nói chuyện với ta, chán chết à, không ngủ thì làm gì.”

“Được rồi được rồi, nhanh giải thích với ta về công pháp Hỗn Động Quyết đi, ta nghe nói là nó có thêm hiệu ứng mới mà sao lúc ta kiểm tra lại không thấy gì.”

“He he he, bởi vì đó là hiệu ứng ẩn, không hiện lên để cho công tử xem.”

Tiểu Linh cười nói

“Hiệu ứng mới của Hỗn Động Quyết cho phép ngài tu luyện cả công pháp của các hệ khác nữa.....”

“Từ đã, thế chẳng phải ta lại biến thành thể loại nhân vật chính tu luyện đủ các hệ à, thôi nghỉ đi!”

“Để yên ta nói hết đã nào, công tử cứ nóng vội như vậy!”

Tiểu Linh sáng giọng

“Hiệu ứng mới cho phép ngài tu luyện công pháp của hệ khác, nhưng trên thực tế, ngài không nhận được linh lực của hệ đó, mà là ám linh lực của ngài chuyển hóa thành. Ví dụ như ngài tu luyện lõi công pháp, ngài sẽ không nhận được lõi linh lực, mà là một thứ linh lực được chuyển hóa từ ám linh lực của ngài, mang theo đặc điểm của cả hai loại lõi/ám linh lực.”

Từ Phong không khỏi nghi ngờ, kết hợp sự đa dụng của ám linh lực với các hiệu quả của những hệ linh lực khác ư, cái công pháp quái dị gì thế này, rốt cuộc cái tên tạo ra nó là thần thánh phương nào, quá biến thái a. Bởi vì sử dụng một loại linh lực mang theo đặc điểm của nhiều loại linh lực khác không giống với một người tu luyện nhiều loại linh lực.

Một võ giả có nhiều linh căn có thể tu luyện nhiều loại linh lực, nhưng khi sử dụng chúng, các luân linh lực vẫn riêng biệt tách rời nhau ra, hòa ra hòa, thủy ra thủy, không có cái gì lẫn vào nhau, võ giả còn phải tập trung hơn nữa để mà điều khiển nhiều luồng linh lực này sao cho hiệu quả. Nhưng nếu như là Hỗn Động Quyết thì khác, tu luyện các hệ công pháp khác thì cũng vẫn chỉ là một loại linh lực duy nhất, một loại linh lực hỗn hợp mang theo đặc điểm của những hệ công pháp đã tu luyện, độ hữu dụng của nó là vô cùng lớn a, kết hợp với khả năng tu luyện bất kì vũ kĩ các hệ thì tính ứng dụng của Hỗn Động Quyết là không có giới hạn.

Cơ mà nghĩ thế thôi, chứ hần cũng chưa có ý định lợi dụng đến năng lực này, ít nhất là cho đến khi hần tìm được công pháp hay vũ kĩ lợi hại. Ở mặt khía cạnh khác, Trảm Nguyệt Thất Thức đã được mở khóa, nay hần có thể sử dụng toàn bộ bảy chiêu mà không gặp trở ngại gì.

Trước kia khi hần tu luyện vũ kĩ này, hệ thống mặc dù đã “hack” cho hần, khiến hần bỏ qua bước lĩnh ngộ mà trực tiếp biết cách sử dụng, nhưng lại biến bảy chiêu đó thành dạng kĩ năng hệ thống, thành ra hần không thể tự do sử dụng giống như là *Hư Thiểm Quyết* được, bắt buộc phải thông qua hệ thống.

Mà đó mới là vấn đề, chỉ có nhất thức *Triệu Nguyệt* là sử dụng được, những chiêu thức còn lại đều bị khóa với lí do cấp bậc không đủ, khiến hần lúc đó thiếu chút nữa muốn đập nát cái hệ thống ra.....nếu có thể. Cũng may là thực lực hần lúc đó có thêm Trảm Nguyệt Thất Thức tuy cũng có mạnh hơn, nhưng cũng chỉ là vẻ rần thêm chân, không mạnh hơn là bao nhiêu nên không ảnh hưởng lắm.

Trảm Nguyệt Thất Thức, Địa giai thượng phẩm vũ kĩ, thích hợp cho vũ khí như đao kiếm, bao gồm bảy chiêu. Tuy gọi là Trảm Nguyệt, nhưng thực tế không phải chiêu thức nào cũng trực tiếp tấn công đối thủ, mà là thiên biến vạn hóa, mỗi chiêu lại có rằng lực đặc thù khác nhau.

Nhất thức *Triệu Nguyệt*, lực như sóng triều, trong nhu có cương, tạo thành khí trắng có thể khiến hành động của đối thủ giống như bị đánh bởi thủy triều, khó mà thoát ra được. Nhị thức *Hàn Nguyệt* là một chiêu theo dạng cường hóa vũ khí, mở phòng sự lạnh lẽo của ánh trăng, khiến đối phương có thể cảm nhận được nhiệt độ cực hàn, vết thương gây ra bởi vũ khí trong trạng thái của *Hàn Nguyệt* sẽ khó có thể lành lại được.

Tam thức *Kinh hoa thủy nguyệt*, công kích giống như hoa trong gương, trắng dưới đáy nước, ào mà thật thật mà ào, tạo ra ào ảnh khi hành động khiến đối phương bị mê hoặc. Tứ thức *Nguyệt Quang Trảm*, dịu nhẹ như ánh trăng, nhưng sự sắc bén thì không bớt đi chút nào, một chiêu thức cận chiến đơn mục tiêu có lực xuyên thấu mạnh, *Đoạn Không Trảm*, duy kiên bất퇴, duy nhanh bất phá, tốc độ luôn là thứ không thể phá, khi chiếu kiếm của người nhanh tới mức có thể cắt đoạn cả không gian, không gì có thể cản nó lại.

Lực thức *Nguyệt Sát Trảm*, tập trung linh lực, giải phóng kiếm quang, hủy diệt mọi thứ trước mắt!! Thất thức *Phá Thiên Trảm*, dùng toàn bộ linh lực bản thân vào trong một chiêu duy nhất, uy lực vô song, địch không chết thì ta chết!!

Đó là những gì Từ Phong đọc được từ chi tiết của Trảm Nguyệt Thất Thức trong hệ thống, cơ bản thì hần thấy nấy cái thông tin này màu mè thật là thừa thãi và khiến người khác khó hiểu. Nôm na tóm lại là *Triệu Nguyệt* khóa đối thủ, *Hàn Nguyệt* cường hóa vũ khí, *Kinh hoa thủy nguyệt* tạo ảnh ảo, *Nguyệt Quang Trảm* công kích đơn mục tiêu có lực xuyên thấu mạnh, *Đoạn Không Trảm* là tấn công cực nhanh, *Nguyệt Sát Trảm* tương tự *Thiên Phạt Kiếm*, chỉ là không biết uy lực ra sao, *Phá Thiên Trảm* kiểu “khô máu”, một chiêu địch không chết thì ta vong.

“Đó, miêu tả như vậy có phải đơn giản không!” Từ Phong trầm nghĩ

“Thiệt tình, người ta mắt công nghĩ ra mấy từ hơ nĩ đó vậy mà công tử lại chê, đúng thật là không có tâm gì cả.” Giọng nói phụng phịu đáng yêu của Tiểu Linh vang lên.

Chắc, đúng thật là cũng chỉ có nhà đầu rảnh rỗi này mới nghĩ ra mấy thứ lằng nhằng đó, cơ mà giờ hần có thể sử dụng cả bảy chiêu thức, lúc nào đó phải thử uy lực của nó mới được!

“Khoan đã, vậy còn thứ được ban thưởng cuối cùng, Thế Giới là cái gì?”

“Ta cứ tưởng công tử sẽ không hỏi chứ, ngại mau vào không gian của hệ thống đi!!!”

Mặc dù nghĩ hoặc, nhưng Tử Phong vẫn nghe theo, hần rất nhanh liền thu nhiếp tâm thần, ý thức của hần liền tiến vào không gian của hệ thống. Mờ bùng mắt ra, thay vì là không gian trống rỗng như thường lệ, cảnh tượng trước mắt hần lúc này vô cùng mới lạ. Chỉ thấy xung quanh hần là một bãi cỏ rộng lớn bát ngát, phía trên là bầu trời trong xanh, xa xa là những cánh rừng và những rặng núi ẩn mình sau làn sương. Không chỉ như thế, Tử Phong có thể nghe thấy tiếng chim hót hay là côn trùng kêu đầu đầu.

Không gian của hệ thống không biết từ lúc nào đã trở nên như vậy, khiến Tử Phong có chút dờ người ra.

“Công tử thấy thế nào, Thế Giới này đẹp chứ.”

Một giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo tinh khiết như pha lê đột ngột vang lên đằng sau lưng hần. Nghe hơi khác với thường ngày, nhưng Tử Phong ngay lập tức nhận ra chủ nhân của giọng nói đó, hần quay phắt lại, hai con mắt không khỏi mở to.

“Tiểu Linh???”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Vô đề

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đứng trước mặt hần lúc này, một thiếu nữ trẻ tuổi đang đứng đó, nàng ta có dáng người dong dỏng cao, trông hơi gầy một chút, mái tóc màu đen óng ánh dưới ánh nắng, làn da trắng nõn như tuyết mùa đông, vòng eo nhỏ nhắn thon gọn, thậm chí còn có phần nhỏ hơn so với Hồ Phi Nguyệt, nhưng gò ngực thì lại nhỏ cao tương phản với vóc người mảnh dẻ của mình. Nàng mặc một bộ váy liền thân màu đỏ điểm dúa, bên dưới là một đường xẻ rãnh thật sâu, để lộ ra cặp chân mịn màng thon dài của mình.

Khuôn mặt của nàng cũng đủ để khiến một tên miễn nhiễm với mỹ nhân như Tử Phong phải thừa nhận là rất đẹp, so với Hồ Phi Nguyệt thì cũng kè tám lạng người nửa cân. Sống mũi cao, đôi mắt sáng hơi xéch lên trông vô cùng sắc bén nhưng lại ẩn chứa một sự mềm mại khó tả, khóe miệng nàng lúc này đang nở một nụ cười tinh quái. Nếu nói về đẹp của Hồ Phi Nguyệt là một sự quyến rũ đến nghẹt thở thì người đứng trước mặt Tử Phong lại mang vẻ đẹp sắc sảo thiên biến vạn hóa.

Cơ mà Tử Phong, cái tên cực phẩm này nhìn Tiểu Linh từ trên xuống dưới vài lượt lại buông ra một câu chẳng ai có thể ngờ tới được

“Ta tưởng người là một tiểu la ly chứ??!”

Khóe mắt của Tiểu Linh hơi giật giật, nụ cười trên môi hơi cứng lại. Tử Phong vẫn đang ngắm nhìn thân ảnh trước mắt, bất chợt một quả cầu lửa màu tím bắn thẳng vào mặt hần, hần văng cả người hần bay đi một đoạn. Còn đang không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, một bàn chân trắng nõn như ngọc liền đạp lên ngực hần, ấn hần nằm dính xuống mặt đất.

“Công tử, khó khăn lắm người ta mới được cho ngồi nhìn thấy diện mạo thật, đó là điều đầu tiên ngài nói với ta sao.” Tiểu Linh cười nói.

Cơ mà nhìn nụ cười trên môi Tiểu Linh, Tử Phong có linh cảm không lành. Hần khe giầy dựa, cơ mà bàn chân trần nhỏ bé kia lại giống như là một quả núi, đề hần không thể nhúc nhích mấy may. Phải biết rằng mặc dù cơ thể hiện tại của hần chỉ là được tái tạo lại từ ý thức của hần khi ở trong không gian của hệ thống mà thôi, nhưng mọi thứ đều không khác gì so với cơ thể bình thường, có thể dùng một chân đạp hần dính xuống mặt đất, thực lực của Tiểu Linh ra sao thì có thể nghĩ.

“Vậy điều đầu tiên người làm với chủ nhân của mình đó là đạp xuống đất như thế này ư? Cơ mà người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.” Tử Phong tuy có linh cảm không tốt, nhưng cũng vẫn vô cùng bình tĩnh nói.

“Tính cách của ta giống là ly thời, chứ ta thực sự là một người trưởng thành a.”

“Mà khoan, người chỉ là trí năng của hệ thống, sao lại nói giống như người là một thực thể đang tồn tại như vậy?”

Tiểu Linh nghe vậy những cũng không hề nói giận, chỉ cười nhẹ một tiếng, sau đó lắc đầu nói: “Việc này, ngài tạm thời không nên biết thì tốt hơn, ta chỉ có thể nói là sự tồn tại của ta không đơn thuần chỉ là một trí năng như ngài nói mà thôi.” Nói đoạn liền nhắc bàn chân đang dẫm lên người Tử Phong lên, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh hần, hai tay ôm lấy gối, nhìn trông có vẻ hơi cổ đơn.

Tử Phong hiển nhiên là không hài lòng với câu trả lời của Tiểu Linh, nhưng chẳng phải từ trước tới nay hần cũng chưa từng coi Tiểu Linh chỉ như là một trí năng của hệ thống, mà giống với một thực thể sống hơn, nên mặc dù không hài lòng, hần cũng không có vấn đề gì lắm.

Nhìn thấy vẻ có cơn trong mắt Tiểu Linh, hần bèn gọi chuyện: “Thế, rốt cuộc khung cảnh xung quanh đây là sao đây?”

“Khi tu vi của chủ nhân hệ thống đạt tới một ngưỡng nhất định, bản thân hệ thống sẽ tiến hóa theo, không thể nào gọi là hệ thống tiến hóa nếu như bản thân nó còn không làm được như vậy, đúng chứ.”

“Ừ thì cái đó ta hiểu, nhưng cái thế giới này có tác dụng gì?” Tử Phong không khỏi khó hiểu.

“Có tác dụng, lớn là đẳng khác, nhưng ít nhất với tu vi hiện tại của công tử thì chưa cần phải quan tâm đến, ít nhất khi ngài đạt tới Thánh Quân đỉnh phong thì quan tâm tới là vừa.”

Ta fuck, Thánh Quân đỉnh phong, nói thì dễ hơn làm đấy, hần lần lộn khắp nơi mới miễn cưỡng đạt tới Vương cấp, vẫn còn Tôn cấp, Thánh giả, Thánh hoàng, Thánh Tôn nữa rồi mới đạt tới Thánh Quân, lại còn phải là đỉnh phong nữa, hần còn không chắc là liệu mình có sống sót được tới lúc đó hay không đây này.

Nếu Tiểu Linh đã nói vậy, Từ Phong cũng quyết định không nghĩ tới nữa, nếu nó vô dụng với hần hiện tại thì có biết cũng như không, hần không có rồi hơi đến thế a.

Hai người cứ như vậy im lặng một lúc lâu, trong khi Từ Phong ngồi nhìn lung tung, hết nhìn khung cảnh xung quanh rồi đến ngắm mỹ nhân ngồi ở bên cạnh, hần cũng bắt đầu cảm thấy nhàm chán, chẳng lẽ bà cô này gọi hần vào đây chỉ để khoe diện mạo của bản thân thôi ư?

“Vậykhông có việc gì thì ta trở lại bên ngoài nhé, Phi Nguyệt về rồi!” nói đoạn cũng không đợi Tiểu Linh phản ứng, Từ Phong đưa ý thức rời khỏi không gian của hệ thống ngay lập tức, nhất thời chỉ còn lại mỗi Tiểu Linh vẫn đang ngồi trên bãi cỏ.

Một lúc lâu sau, nàng chợt thở dài một tiếng, mở miệng nói: “Hai người bọn người định bao giờ mới gặp công tử?”

Đặng sau rằng, không biết từ bao giờ đã xuất hiện hai cái bóng, một đen một trắng, bóng đen nói: “Đề một thời gian nữa đi, hần vẫn chưa đủ mạnh để cho ta thôn phệ khả khả!!”

Bóng trắng ngay lập tức phản bác: “Thay vì thôn phệ, người có thể chọn cách khác ít hại người hơn mà.”

“Ờừ, làm như ta quan tâm ấy, chỉ có mấy tên yếu đuối như người mới lo đi tìm mấy cách như thế mà thôi...”

“Hai người cãi nhau đủ chưa, ta biết được những việc xấp xảy ra là để tạo tiền đề cho sự phát triển của công tử, nhưng nếu bọn người làm quá phận, ta không ngại đem cả hai bọn mi biến thành cảm đầu!” Tiểu Linh sẵn giọng.

Hai cái bóng trắng đen nhìn nhau sau đó đồng loạt chửi bậy: “Móa, nha đầu người nói chuyện với chủ nhân của mình như thế hả??!”

“Ta chỉ có một chủ nhân duy nhất đó là công tử, kể cả cái người ta gọi là chủ nhân thì cũng chỉ là cách xưng hô mà thôi!” Tiểu Linh nhàn nhạt nói.

“Ha ha ha, nhưng mà rất tiếc hần lại quá yếu....hự” bóng đen còn chưa cười xong thì đã bị một quả cầu lửa đập văng đi chỗ nào không biết, khiến cho bóng trắng bên cạnh không khỏi cười khỏ.

“Ta sẽ tìm cách kiểm chế tính tình của hần ta lại, cô cứ yên tâm mà phò tá công tử của cô đi, dù gì thì...bọn ta cũng đều có quan hệ mật thiết với nhau mà...”

Nhìn thân ảnh màu trắng trước mắt công tử từ biến mất, Tiểu Linh nhìn lên bầu trời, miệng lẩm bẩm “Những ngày tháng yên bình đã kết thúc rồi công tử của ta ơi.....”

Ý thức trở về với cơ thể, Từ Phong mở mắt ra, thấy Hồ Phi Nguyệt đang ngồi ở cái bàn đối diện với chiếc giường Từ Phong đang ngồi ở trên, cứ như vậy vừa uống trà vừa nhìn hần. Trong khi đó thì tiểu nha đầu Diệp Ngưng Tuyết đang hí hoáy viết lịch cái gì đó.

“Chàng tỉnh rồi à, có thấy không khỏe ở đâu không?” Nhìn thấy Từ Phong mở mắt ra, Hồ Phi Nguyệt liền ân cần hỏi.

“Ngoại trừ đầu hơi đau ra thì mọi thứ vẫn ổn, nàng biết khả năng hồi phục của ta mà.”

“Vậy là thấp yên tâm rồi, chẳng có kế hoạch gì tiếp theo không, chúng ta cũng không thể ở mãi đây được.”

Từ Phong liền nhắm mắt một chút, hần cùng Hồ Phi Nguyệt vốn không nhà không cửa, đi đâu cũng không là vấn đề, kể cả bây giờ mang theo một Diệp Ngưng Tuyết thì sự thực đó cũng không thay đổi. Vấn đề là, hần không thể cứ lang thang một cách vô định không mục tiêu được. Hiện tại thì mục tiêu hàng đầu của hần đó là tăng cao thực lực bằng mọi giá, mà muốn làm được vậy thì hần buộc phải lên level, không thì cũng phải giết người một cách vô cùng bừa bãi để cướp chỉ số.

Nhưng mà nghĩ lại thì, việc lên level vẫn đem lại chỉ số khả quan hơn là đi giết người, và lại, đào đâu ra làm vô giả cao giai như thế mà cho hần giết cơ chứ. Từ Phong vừa mới đột phá Vương cấp, ngoài đồng điểm tiến hóa tự do mà hần tạm thời chưa muốn sử dụng, hần vẫn còn một điểm tiến hóa huyết mạch, theo kinh nghiệm của hần sau hai lần tiến hóa huyết mạch, hần khẳng định là huyết mạch Thiên Ma của hần mạnh lên thì thực lực của hần càng mạnh. Chỉ là hần đang không chắc rằng liệu cơ thể của mình có xảy ra những biến hóa kì lạ nào nếu hần tùy tiện sử dụng hay không, nói tóm lại thì cũng cứ để đấy đã, chưa quá cần thiết.

À mà khoan đã, Thiên Ma ư.....

“Ngày mai chúng ta khởi hành!”

“Đi đâu?”

“Từ Vong Cốc – Xuất Vân đế quốc!”

“Chủ thượng, chúng ta nhận được thư từ dòng binh công hội, chi nhánh ở Liên thành.” Một trung niên nhân đang cung kính cầm trên tay một lá thư, nói với người trước mặt có vẻ như là chủ nhân của hần.

“Liên thành là cái chỗ khi ho có gáy nào, sao ta phải xem thư của bọn chúng?”

“Dạ, bức thư có đóng ấn kí khẩn cấp, nên ta nghĩ chủ thượng vẫn nên đọc xem sao.”

Tên chủ nhân uể oải ngáp dài một tiếng, cầm lấy bức thư, bắt đầu đọc. Chỉ là chưa tới nửa phút sau, vẻ chán nản liền biến mất trên khuôn mặt tên chủ nhân, thay vào đó là một vẻ hưng phấn tới dị thường.

“Mau chuẩn bị, chúng ta tới Liên thành,....”

“Cố cần mang theo người không à?”

“Cố chứ, chỉ mang theo Vương cấp trở lên, thấp hơn thì ở nhà cả đi, đi theo làm gì cho vương chân vướng tay. Không ngờ mắt đầu hần một thời gian nay lại tìm được, thật là tuyệt, xem phen này thì người chạy đi đâu.”

Trung niên nhân chi cười nhẹ, cung kính thì lễ một cái rồi nhanh chóng lui đi.

“Chúng ta đến chưa??!”

“Chưa.”

.....

“Chúng ta đã đến chưa???”

“Chưa.”

.....

“Chúng ta.....”

“Còn hỏi câu nữa là ta trực tiếp để mi xuống bãi cỏ trước mặt rồi làm thịt luôn đấy, yên lặng mà đi ngủ đi, nhức đầu quá.”

Từ Phong, lúc này đang là người điều khiển một chiếc xe ngựa, lên tiếng phản nản với tiểu nha đầu Diệp Ngưng Tuyết. Sau khi xác định được đích đến tiếp theo, Từ Phong đã mua một cỗ xe ngựa khá là sang trọng làm phương tiện di chuyển, chung quy cũng không thể để Diệp Ngưng Tuyết cùng Hồ Phi Nguyệt dài năng đảm sương với hần chứ.

Chỉ là vấn đề ở chỗ, cứ tầm 5-10 phút, Diệp Ngưng Tuyết lại thở đầu ra khỏi màn che, hỏi Từ Phong xem đã đến nơi chưa.

Lúc này nghe Từ Phong dọa nạt, Diệp Ngưng Tuyết không sợ, trái lại cố tình tỏ sát người hần, đưa tay ôm lấy cổ hần từ phía sau, khiếu khích: “Người ta là đỉnh lộ mà, trước sau gì mà chả bị làm thịt, ngài muốn làm gì một nha hoàn như ta cũng được a.....”

Từ Phong không khỏi kêu khổ, Hồ Phi Nguyệt ời là Hồ Phi Nguyệt, rốt cuộc nàng đã cho con bé ăn bùa mê thuốc lú gì rồi mà giờ nó lại quay sang quyến rũ ta như thế này, thế với trời ta không phải là loại “ấu dâm” a, nha đầu Diệp Ngưng Tuyết mới có 15 tuổi tuy đã phát dục khá khá nhưng chắc chắn không phải là “thức ăn” của hần a.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129: Tiến tới Giác Vi thành (1)

Chịu thua với năng lực “tẩy não” à nhằm giáo dục của Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong cũng chỉ đành nín lặng, để yên cho nha đầu Diệp Ngưng Tuyệt bám ở trên cổ mình, yên lặng mà đánh xe. Thế giới này không có ngựa như kiếp trước của Từ Phong, mà dùng một loại yêu thú giống như ngựa làm vật cưỡi, tuy chỉ là yêu thú nhất phẩm, nhưng vì bản chất là yêu thú nên giá trị của nó cũng khá cao, người bình thường đứng mong mua được nó.

Điều thú vị về loại yêu thú này đó là trừ khi nuôi dưỡng từ bé, còn không thì kể cả có thuần dưỡng đến mức nào, nó cũng chỉ nghe theo lệnh của những người đã chăm sóc nó lớn lên mà thôi, vậy nên khi mua thì hầu như luôn phải kèm theo một người thuần ngựa riêng, cũng khá là rắc rối. Nhưng may cái vấn đề này đối với Từ Phong thì lại nhỏ như con muỗi, không nói đến có một siêu cấp đại yêu thú đang nằm trên vai lúc hần mua ngựa, hần chỉ cần phóng xuất chút khí thể của mình ra cũng đủ khiến bản năng yêu thú của mấy con ngựa nhận ra sự chênh lệch về huyết mạch mà thần phục rồi.

Cũng bởi vì Từ Phong hần là Thuần huyết Thiên Ma nên mới có thể làm như vậy, chứ còn con người không có một cái huyết mạch cụ thể nào cả, chỉ có thể dùng cách thuần dưỡng thông thường mà thu phục loại yêu thú này thôi.

Từ Phong vừa điều khiển xe ngựa vừa nghĩ lung tung, hần hiện tại có 10 điểm tiến hóa tự do, nhưng vấn đề là hần không biết phải dùng nó vào thứ gì. Sau vài lần được Tiểu Linh chỉ điểm, hần đã nhận ra sự huyền diệu của điểm tiến hóa, mỗi khi nâng hần có nếu đủ điểm tiến hóa rồi vào thì sẽ có biến hóa lớn, chỉ là hần không biết được hướng biến hóa của kĩ năng để mà lựa chọn mà thôi. Từ hóm xuất hiện trước mặt Từ Phong, Tiểu Linh giống như là bốc hơi, gọi cũng không thừa mà hần có vào hần không gian của hệ thống cũng không tìm thấy dấu, khiến hần có muốn xin ý kiến cũng không được.

Nhắc tới không gian của hệ thống, nơi đó rộng đến kinh người, Từ Phong không biết bên trong đó rộng tới đâu, nhưng mà để tìm kiếm Tiểu Linh, hần đã chạy một vòng trong đó, và kết quả khiến hần thật sự bất ngờ. Không gian trong đó mặc dù hần đã đi chuyển hết tốc lực, nhưng dường như là không có điểm cuối, cảnh vật thì không có gì nhiều, chỉ là cây cối cùng núi non sống ngôi, nhưng không có một điểm giới hạn nào cả, khiến hần khi nhớ lại cái thông báo của hệ thống lúc hần lên level mà không khỏi trầm ngâm. “Thế giới” đã được kiến tạo, rồi cuộc “Thế giới” đó là cái gì, hay không gian này với quang cảnh núi non này chính là cái “Thế giới” đó, và nó có tác dụng gì, hệ thống không có gì là vô dụng a.

Thật tình, nhiều lúc Từ Phong hần cũng muốn động não suy nghĩ lắm, nhưng càng suy nghĩ thì hần lại càng đâm vào một ngõ cụt, khiến hần không khỏi nản lòng mà mặc kệ hết tất cả. Làn này cũng như thế, toàn là những câu hỏi không lời giải đáp, có chăng Tiểu Linh sẽ trả lời hần được, nhưng mà hiện tại năng ta không thấy hình dáng đâu cả, mà có hỏi thì chắc là cũng được lệnh không được tiết lộ, thật là khiến hần đau đầu mà.

Lúc này hần đang đánh xe ngựa xuyên qua một lối mòn trong rừng, tuy nói rằng dân số của Huyền Linh đại lục cao hơn vài lần so với Địa Cầu kiếp trước của hần, nhưng diện tích lục địa lại lớn hơn tới mấy chục lần, chưa kể dân cư vô cùng tập trung, thành ra ở giữa một đại quốc như Càn Nguyên đế quốc cũng tồn tại vô số nơi hoang sơ chưa được khai phá như thế này.

Mục tiêu của nhóm Từ Phong đó là Xuất Vân đế quốc, nhưng muốn tới được đó thì không phải là dễ, Xuất Vân đế quốc nằm ở phía Bắc của Càn Nguyên đế quốc, trong khi đó thì Liên thành lại ở phía nam, muốn từ Liên thành tới được Xuất Vân đế quốc thì bọn họ phải đi một quãng đường vô cùng dài, kể cả có đi không ngừng không nghỉ thì cũng phải mất tới nửa năm là ít.

Chính vì thế mà hiện tại đích đến của bọn họ đó là một tòa thành, đúng hơn là một tòa siêu cấp đại thành ngang ngửa với Từ Tinh thành, Giác Vi thành. Giác Vi thành, cũng là siêu cấp đại thành, nhưng so ra thì có khi còn hơn Từ Tinh thành một bậc, cũng là siêu cấp đại thành thì là do kinh tế của tòa thành là chính chứ không liên quan tới thực lực của võ giả nơi đây. Nói Giác Vi thành hơn Từ Tinh thành một bậc, đó là bởi vì nơi đây có một phân đà của Lăng Hư Cung, tông môn siêu cường đại, đứng sau lưng chủ cả cái Càn Nguyên đế quốc này.

Nghe nói bên trong Lăng Hư Cung, Vương cấp bay đầy trời, Tôn cấp không phải là thứ gì hiếm lạ, Thánh cấp cũng không thiếu, có thể nói là thực lực vô cùng kinh khủng. Hoàn toàn không thể so sánh với nơi môn Lăng Hư Cung về mặt thực lực, nhưng một phân đà của nó cũng thể hiện được thực lực không hề nhỏ, ophaan đã Lăng Hư Cung ở Giác Vi thành có tổng cộng 6 vị Tôn cấp tọa trấn, nghe đồn là có một vị Bán Thánh nữa nhưng không rõ thực hư ra sao.

Tiếp xúc với thế giới vô giả ngày càng nhiều, Từ Phong càng nhận ra thế giới này không có đơn giản như vậy, mặc dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho việc này nhờ vào kinh nghiệm của bản thân về đồng tiểu thuyết, nhưng khi tự bản thân trải qua thì hần vẫn thật sự ngạc nhiên. Trước kia Diệp gia chỉ có vài tên Tôn cấp sơ giai thôi mà đã có thể được xếp làm từ đại gia tộc của Càn Nguyên đế quốc, xem ra chỉ là hư danh đối với người thường mà thôi, so với những thế lực không lộ mình ra trước con mắt thế tục thì không đáng để vào mắt.

Chẳng nói đâu xa, Từ Phong hần ra ngoài một chuyến cũng đã gặp một đồng Vương cấp, Tôn cấp, thậm chí cả Bán Thánh cường giả cũng đã nhìn thấy, đó là còn chưa kể đến một siêu cấp Thánh Hoàng cường giả còn đang ngủ ở trong xe ngựa đằng sau lưng hần a, chỉ riêng Hồ Phi Nguyệt nếu khỏi thực lực cũng đủ để lật ụp cả cái Càn Nguyên đế quốc cùng cái Lăng Hư Cung kia rồi, đây là năng ta nói thế, tuy hơi khó tin nhưng Từ Phong cũng tin đến 7-8 phần.

Lí do mà bọn hần phải tới Giác Vi thành, đó là vì từ Giác Vi thành, có thể trực tiếp đi tới kinh thành cách xa vài chục vạn dặm, sau đó tới được biên giới Xuất Vân đế quốc. Bởi lẽ, ở Giác Vi thành có một truyền tông trấn.

Nhắc đến truyền tông trấn, Từ Phong không có xa lạ gì với cụm từ này nữa, nói nôm na là dịch chuyển tức thời ở khoảng cách xa. Ở thế giới này, truyền tông trấn được tạo nên bởi phù văn, tuy nói phù văn đã thất truyền, nhưng một số vẫn còn được lưu giữ lại, đôi khi chỉ là một bộ phận thôi cũng đã đủ làm nên tác dụng kì diệu. Thánh cấp cường giả kỳ dụng linh ngộ của bản thân về không gian pháp tắc, trực tiếp tạo ra một lỗ hổng không gian có thể dùng để dịch chuyển, sau đó dùng phù văn trấn pháp khuếch đại nó lên ngàn ngàn lần, tạo thành truyền tông trấn cự ly xa.

Từ Phong hần định sử dụng truyền tông trấn ở Giác Vi thành để truyền tông tới kinh thành, sau đó thì ra biên giới, có lẽ chỉ mất tầm bữa nửa tháng là cũng, so với di chuyển bình thường thì nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Phải dùng đến Thánh cấp cùng vô vàn vật liệu trân quý để tạo nên truyền tông trấn, lẽ dĩ nhiên điều kiện để sử dụng nó cũng vô cùng ngặt nghèo rồi. Thứ nhất là truyền tông trấn mỗi 3 ngày mới có đủ năng lượng để vận hành một lần, và cũng chỉ có hơn chục cái đích đến luân phiên nhau thay đổi mà thôi, mà số lượng người truyền tông mỗi lần đều có hạn, vậy nên tranh giành vị trí được đi cũng theo đó mà kịch liệt.

Thứ hai, muốn đi thì phải có võ thông hành, nhưng cái thứ này được bán với giá kinh khủng, 100 vạn kim tệ hoặc là 1000 viên hạ phẩm linh thạch, chỉ cần nghe giá thôi cũng đã đủ dọa lòi 99% võ giả rồi, nói đùa sao, 1000 khối hạ phẩm linh thạch đủ cho một võ giả Tướng cấp tu luyện hơn gần 20 năm đó, dùng nó chỉ để di chuyển nhanh hơn là vô cùng lãng phí.

Riêng về vấn đề này, Từ Phong hần không quan tâm, hoàn toàn không quan tâm luôn, từ khi biết được điểm tích lũy có thể đổi thành kim tệ được, hần chưa từng phải suy nghĩ về vấn đề tiền nong. Hiện tại hần đang có một vạn hai ngàn điểm tích lũy, chiếu theo tỉ lệ quy đổi từ điểm tích lũy qua kim tệ là một đổi một trăm, hần có 120 vạn kim tệ, cũng vừa đủ để trả tiền mua vé thông hành. Nhưng hần không có ý định dùng điểm tích lũy để chi trả, mà hần trực tiếp dùng linh thạch. Vậy hần lấy đâu ra linh thạch?

Trở về khoảng thời gian trước, Vương gia thì bị diệt, Lâm-Lăng hai nhà thì tan rã, Hợp Hoan Tông thì bị Từ Phong và Hồ Phi Nguyệt đâm nát, mỏ linh thạch mà Vương gia tìm thấy liền nghiêm nhiên trở thành tài sản của Từ Phong. Lẽ dĩ nhiên, Từ Phong hần sẽ tận dụng rồi, có lợi trước mắt không tóm lấy thì để đấy làm gì. Hần dùng thời gian gần chục ngày đào tung cả cái mỏ linh thạch này lên.

Người bình thường chỉ có thể đào bởi đất đá thông thường, sau đó mới bắt đầu lọc ra đâu là đất đá, đâu là linh thạch, thậm chí nhiều lúc còn phải phá vỡ lớp đá ra để lấy được linh thạch ở bên trong, không chỉ may rủi mà còn vô cùng mệt mỏi.

Nhưng đối với Từ Phong thì mọi thứ lại vô cùng dễ dàng, đào bởi u, hần thừa sức lực và độ bền để làm việc đó, đá cứng u, móng vuốt của hần không khác gì Huyền khí cao giai có thể trực tiếp móc thùng lớp đá cứng không chút khó khăn, có nghe thấy ai dùng Huyền khí đi đào mỏ bao giờ chưa, đương nhiên là chưa, vậy nên họ không thể so sánh với Từ Phong được.

Còn về việc phải tìm linh thạch giấu bên trong lớp đất đá đó, chuyện này còn đơn giản hơn nữa, với *Phân tích nhân* và *Thiên Ma nhãn*, nếu Từ Phong hần còn không tìm được linh thạch thì hần nên chọc mù hai mắt của mình đi. Thời gian gần chục ngày, Từ Phong hần chất đầy túi linh thạch, đến cả hai chiếc không gian giới chỉ đều đầy ắp linh thạch, cho đến khi hần thử thu đồng linh thạch vào trong không gian của hệ thống, sau đó phát hiện ra mình có thể làm như vậy thì mới có chỗ cất đủ linh thạch mà hần đã đào được.

Với công suất và hiệu năng làm việc có thể khiến bất kì thợ mỏ lành nghề nhất trên thế giới này trợn mắt há mồm mà cắn lưỡi tự sát, Từ Phong hần đào được hơn 60 vạn viên hạ phẩm linh thạch, 14 vạn trung phẩm linh thạch và 3000 thượng phẩm linh thạch, 2 viên cực phẩm linh thạch, ngay lập tức biến bản thân mình thành một tên đại gia tài phú đây mình. Phải biết rằng một viên linh thạch có giá lên tới 5-600 kim tệ trên thị trường, chỉ cần một viên là đủ cho một gia đình bình thường sống no đủ cả chục năm có dư, mà đó chỉ là giá của hạ phẩm linh thạch, trung phẩm linh thạch có giá cao gấp 10 lần hạ phẩm, trong khi thượng phẩm có giá cao hơn 200 lần hạ phẩm, còn cực phẩm linh thạch không có giá cố định, chỉ có thể mang đi đầu giá.

Có sự chênh lệch đó chung quy cũng bởi vì độ tinh khiết và số lượng linh khí ẩn chứa trong ba loại linh thạch khác nhau mà thôi. Càng là linh thạch phẩm chất cao thì lượng linh khí ẩn chứa trong đó càng nhiều, tạp chất càng ít, võ giả sử dụng để tu luyện lại càng có hiệu quả hơn.

Nếu có thể thì Từ Phong hần cũng muốn đào thêm nữa, nhưng mà không hiểu là do hần làm việc quá kinh khủng, hay là cái mỏ linh thạch này quá nhỏ nữa, chỉ biết là ngày thứ mười hần đào bởi, linh khí trong mỏ đã trở nên vô cùng loãng, số lượng linh thạch hần tìm được cũng đi ít đi nhiều. Đoán chừng mỏ vẫn còn linh thạch nhưng mà ở dưới rất sâu, Từ Phong quyết định dừng lại, dù gì hần cũng đã kiếm đủ, không cần vì tham lam mà phí phạm thời gian đào bởi sâu hơn nữa, hần không có nhiều thời gian để mà lãng phí a.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 130: Phát hiện bất ngờ

Cái giá 1000 hạ phẩm linh thạch có thể là cái giá mà rất nhiều võ giả có dùng cả đời cũng không trả được, nhưng với Từ Phong mà nói thì không đáng để hần đặt vào mắt, ít nhất thì so với số tài sản hiện tại của hần.

Từ Liên thành tiếp tục đi xuống phía Nam khoảng chừng hơn hai ngày đường thì sẽ đến Giác Vi thành, nhưng Từ Phong hần không quan tâm tới mấy con ngựa có mệt mỏi hay không, dùng hết tốc lực để đi chuyển, chỉ nghỉ ngơi vào buổi đêm.

Sau cả ngày vừa điều khiển xe ngựa, vừa chịu đựng nha đầu Diệp Ngưng Tuyệt lải nhải, Từ Phong tạm dừng lại giữa rừng, sau khi lấy ra hai cần lê vào cho Hồ Phi Nguyệt và Diệp Ngưng Tuyệt, đốt một đồng lửa, lấy đồ ăn từ trong không gian giới chỉ chế biến đơn giản và dùng bữa tối, Từ Phong thả lưng xuống mặt đất mà không khỏi thở hắt ra một hơi sáng khoái.

Một người không biết đến mệt mỏi về thể xác như hần cũng biết mệt mỏi về tinh thần a. Chỉ là hần còn chưa nằm xuống được tới 5 phút, đã thấy Hồ Phi Nguyệt vén lên, sau đó ra hiệu cho hần tiến vào. Mặc dù không biết năng ta có chuyện gì, nhưng hần cũng vẫn nhón dậy, tiến vào trong lều.

Vừa mới đi vào, một thân ảnh mang theo mùi hương say lòng người nhào vào trong lòng hắn, Hồ Phi Nguyệt không ngừng cọ cọ mà vào ngực hắn, khiến Từ Phong không khỏi buồn cười ôm lấy nàng, có thật đây là một siêu cấp cường giả có thể lật cả Càn Nguyên đế quốc lên không.

“Ừm...nhớ quá, cả ngày nay chưa được ôm chàng một lần nào.” Hồ Phi Nguyệt úp mặt vào lồng ngực rắn chắc của Từ Phong mà lầm bầm nói.

“Chỉ là một ngày thôi mà, làm gì mà giống như là mấy năm vậy.” Từ Phong cười nói.

“Hừ, chẳng thì sướng rồi, có một tiểu là lỵ quán lấy nên là quên đi bà lão 500 tuổi này rồi.” Hồ Phi Nguyệt gio tay cầu mệnh vào eo hắn khiến hắn phải nhăn nhó vì đau.

“Làm ơn đi, còn không phải là công của nàng sao, ta còn đang định hỏi nàng xem tại sao con bé lại thay đổi thái độ gần như 180 độ với ta như vậy đó.” Vô nệ một cái vào kiêu đồn Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong nói.

Khẽ rên lên một tiếng, thân hình vốn mềm mại không xương của Hồ Phi Nguyệt nay còn mềm hơn nữa, cả người nàng nhũn ra gần như lọt hẳn vào trong lòng Từ Phong.

“Bí mật!!!”

Thở dài một tiếng, Từ Phong cũng đành chịu thua, cái tình huống quý gì thế này. Bế thốc Hồ Phi Nguyệt đặt xuống một tấm mềm, hắn hôn nhẹ lên trán nàng sau đó nói: “Đi cả ngày cũng mệt rồi, nàng nghỉ ngơi đi, ta canh gác bên ngoài cho.” Nói đoạn muốn đi ra bên ngoài.

Còn chưa đi được một bước, một bàn tay ngọc ngà tóm lấy tay hắn kéo lại.

“Chàng có thể ở lại trong này với thiếp mà, thiếp không ngại đâu...”

Từ Phong nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ trước mắt mà không khỏi nuốt nước bọt một cái, chỉ thấy Hồ Phi Nguyệt lúc này hai má ửng hồng phơn phớt, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở ra, dù ở xa hắn cũng có thể cảm nhận được hơi thở ngọt ngào của nàng phả ra từ đôi môi đỏ mọng đầy, đôi mắt long lanh ngập nước đang lung lẳng nhìn Từ Phong đầy khiêu khích.

“Ta...ta...đi ra ngoài...” Hít sâu một hơi kiềm chế “tiểu huynh đệ” đang biểu tình dữ dội ở bên dưới, Từ Phong phun ra một câu sau đó vội vàng bỏ ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng đang chặt vật vén lẻ loi ra ngoài, Hồ Phi Nguyệt không khỏi cười khúc khích: “Ngốc tử, thực ăn đã bày sẵn ra tận miệng rồi mà còn chê...”

Vuốt lại mấy sợi tóc mai, nàng nở một nụ cười nhẹ nhàng trông vô cùng hạnh phúc: “Nhưng mà càng như thế, thiếp lại càng yêu chàng.....”

Với cái tu vi Vương cấp của Từ Phong, một chút gió lạnh buổi đêm trong rừng không phải là cái gì khó chịu cho lắm, nhưng ít nhất thì nó cũng khiến cho đầu óc của hắn tỉnh táo lại hơn một chút. Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, Từ Phong không khỏi cười khổ, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa thì đã “xong” rồi.

Thực tế thì Từ Phong không phải là người “ăn chay”, hắn cũng có nhu cầu riêng của bản thân, và hắn cũng không ngại thể hiện nó ra, nhưng hắn có năng lực tự kiềm chế bản thân vô cùng tốt. Hồ Phi Nguyệt đã được hắn coi như là nữ nhân của hắn, và nàng ta cũng vô cùng đồng ý với điều đó, xảy ra quan hệ với nữ nhân của mình là việc mà hắn sẽ không từ chối. Nhưng mà hiện tại hắn có những mục tiêu quan trọng hơn, khiến hắn tạm thời không muốn nghĩ đến mấy chuyện hưởng lạc như thế này, Diệp Thủy Lan, Âm Ma Tông, bí mật của hệ thống.....có quá nhiều thứ khiến hắn phải bận tâm.

Ít nhất thì hiện tại hắn chưa thể phát sinh quan hệ thực chất với bất kì ai được cả, và lại hắn cũng không muốn lần đầu tiên của hắn với Hồ Phi Nguyệt lại là ở cái nơi khi ho có gáy này, như vậy là không tôn trọng nàng ấy.

Ngồi trên một chạc cây, Từ Phong đưa tay xoa xoa trán, ta chỉ muốn một cuộc sống đơn giản thôi mà, điều đó khó khăn lắm hay sao? Còn chưa cảm thấy xong, hắn chợt thấy Diệp Ngưng Tuyết lén lút vén lên sau đó nhẹ nhàng không một tiếng động chạy vào trong khu rừng tối đen như mực, chỉ le lói một ít ánh trắng được chiếu xuống.

Khẽ cau mày, Từ Phong liền bám theo, chủ yếu là để báo vệ cho tiểu nha đầu và tò mò mà thôi. Đứng nghỉ hắn chợt bụng như vậy, chẳng qua hắn thấy Hồ Phi Nguyệt có vẻ thích con bé nên hắn mới làm thế, chứ không thì con bé có chết mất xác ở đâu thì hắn cũng không để ý nhiều.

Diệp Ngưng Tuyết với thân hình nhỏ nhắn của mình di chuyển thoăn thoắt trong rừng giống như là một con thỏ. Không biết đã đi được bao lâu, nhưng khi dừng lại, Diệp Ngưng Tuyết đang đứng trước một dòng suối khá lớn. Ánh trăng từ trên trời chiếu xuống phản chiếu xuống mặt suối trong màn đêm tĩnh lặng trông vô cùng đẹp. Khẽ nghĩ người ra, Diệp Ngưng Tuyết ngồi xuống, hai tay ôm gối mà thất thần nhìn ánh trăng trên mặt suối.

Một tiếng sột sọat khẽ vang lên bên cạnh nàng, sau đó là một thân ảnh được bao trùm bởi hắc ám xuất hiện, chỉ riêng sự hiện diện của hắn cũng khiến cho Diệp Ngưng Tuyết cảm giác giống như mọi thứ đều bị hắc ám nuốt chửng.

“Làm gì ở đây vậy?” Từ Phong cúi người xuống hỏi.

“Không làm gì cả, mắt ngủ nên đi dạo chơi mà thôi.” Diệp Ngưng Tuyết nhàn nhạt trả lời.

Nhìn Diệp Ngưng Tuyết một lúc, Từ Phong mới cười nhẹ một tiếng: “Đứng rồi, là cái thái độ này chứ, nha đầu nguoi cứ cả ngày già bộ quyền rũ ta không thấy mệt sao.”

“Phi Nguyệt tỷ ty báo ta chỉ cần làm như thế thì người sẽ không chạm tới ta, ngược lại còn bảo vệ ta nữa, cho đến bây giờ thì vẫn đúng như những gì đã nói.” Còn không thèm nhìn Từ Phong, Diệp Ngưng Tuyết dùng một cái giọng đều đều nói khiến hắn dở khóc dở cười, hồ ly tinh kia nói nhằm cái gì vậy.

“Ta cũng không biết sao số mệnh lại thích trêu ngươi ta đến vậy, sinh ra ở trong một gia tộc mạnh mẽ có tiền có quyền, vốn ta phải có một cuộc sống sung sướng, nhưng rồi lại vì một tên ngu ngốc trong dòng chính chọc giận tông môn mạnh ngang ngửa với Lăng Hư Cung là Âm Ma Tông mà tiền tài con đường diệt tộc. May mắn thoát chết, sau đó được Hợp Hoan Tông thu nhận, ta cứ ngỡ cuộc đời mình lại có tương lai, nhưng không ngờ bản thân cũng chỉ làm một đỉnh lò không hơn không kém. Thật là nực cười mà....”

Nghe những lời đó được thốt ra từ miệng của một đứa nhóc 14-15 tuổi thật sự không quen chút nào, nhưng đó không phải là thứ khiến Từ Phong bận tâm.

“Ngươi vừa nói cái gì Âm Ma Tông, chẳng lẽ là.....gia tộc của ngươi là gia tộc nào??”

Thấy Từ Phong hỏi dồn, Diệp Ngưng Tuyết mới tỉnh lại từ hồi ức, ngơ ngác trả lời: “Diệp gia, một trong tứ đại gia tộc Càn Nguyên đế quốc!”

Thật là một phát hiện bất ngờ a. Hít một hơi thật sâu, Từ Phong hỏi: “Ngươi biết Diệp Thủy Lan không?”

“Đương nhiên biết, tiểu công chúa của cả gia tộc, là đối tượng ghen tỵ của tất cả nữ nhi không thuộc dòng chính, trong đó có cả ta.”

“Vậy thì.....có lẽ thế giới này bé thật.....ta sẽ bảo vệ nha đầu nguoi, chung quy thì ta cũng không thể để người thân cuối cùng của muội muội ta chết được.” Từ Phong cười khổ nói.

Và giống như đọc được suy nghĩ của Diệp Ngưng Tuyết, hắn tiếp tục: “Diệp Thủy Lan là tiểu muội của ta!”

“C....Ca...Cái gì?!!!! Nhưng mà....”

“Ta không có nói dối đâu, cơ bản thì chuyện dài lắm, ta trước kia cũng có thể được coi là người của Diệp gia, hừm, có thể mà thôi....”

“Grào!!!”

Một tiếng thú rống vang lên cắt ngang lời của Từ Phong, khiến cả hai người không khỏi bật người dậy. Từ Phong với tu vi Vương cấp, tuyệt đối có thể coi là cường giả, đó là chưa kể đến việc chi số của hắn cao tới mức khủng bố, so với Vương cấp cửu phẩm thì cao hơn tới gần gấp đôi, hắn ngay lập tức phát hiện ra hướng phát ra tiếng thú rống đó.

Khẽ nhíu mày, hắn cũng không định đi tới chỗ đó làm gì, thứ nhất là hắn bây giờ cũng không quá mặn mà với việc giết yêu thú kiếm điểm kinh nghiệm nữa, trừ khi hắn làm thật lợi gai yêu thú – điều mà hắn không làm được, bằng không thì lượng kinh nghiệm nhận được còn chả bù dinh răng. Thứ hai là hiện tại hắn còn đang phải trông chừng Diệp Ngưng Tuyết, vốn chỉ có tu vi Sĩ cấp cửu phẩm, hắn không biết con yêu thú này mạnh tới bao nhiêu, nhưng từ độ lớn và âm vực của tiếng thú rống, hắn đoán chừng cũng là khoảng ngũ giai yêu thú, mang theo Diệp Ngưng Tuyết thì phiền phức, mà để nha đầu này ở lại đây thì cũng không được, vậy nên tốt nhất là mặc kệ nó đi.

Cơ mà không phải cứ mặc kệ là xong, tiếng thú rống không ngừng vang lên, và bằng một cách kì diệu nào đó, nó càng ngày càng tiến đến gần chỗ hai người Từ Phong. Loáng thoáng nghe thấy tiếng người kêu gào, Từ Phong khẽ thở dài một tiếng ơ náo, đưa tay đẩy Diệp Ngưng Tuyết ra sau lưng mình, sẵn sàng đón chờ thứ sắp đến.

Cũng không phải đợi lâu, từ cánh rừng phía phát ra tiếng thú rống, một nhóm người đang chạy thục mạng từ trong đó ra, nhìn cách ăn mặc thì có vẻ như là dong binh, nhưng tất cả lúc này đều không còn chút ý chí chiến đấu nào cả, bình khí cầm trên tay mà chỉ biết cầm đầu chạy. Đuối theo ngay phía sau họ, là một con rắn, dùng từ chuẩn xác hơn thì, đó là một con đại xà khổng lồ. Cự xà dài hơn 30 mét, thân to như cây cổ thụ 4 người ôm, toàn thân một màu đen nhánh, trên đầu mặc ra một chiếc sừng màu đỏ như máu trông cực kì quái dị.

Huyết Giác Xà! Từ Phong nhận ra con cự xà này, một yêu thú cấp vương giả, ngũ giai yêu thú, khi trưởng thành có thể dài đến mấy trăm mét, thân hình to như gốc cây đại thụ vạn năm, thực lực có thể đạt tới lục giai sơ cấp, cơ mà hiển nhiên con Huyết Giác Xà trước mắt này vẫn chưa trưởng thành, tuy vậy nhưng kích cỡ của nó cũng đã đủ khiếp người.

Lúc này đầu Huyết Giác Xà đang cuộn người đuổi theo đám dong binh kia, cứ thế lất lúi dúi kịp, há cái miệng đồ lớn ra tấp lấy một tên xấu số chạy ở sau cùng, rồi lại tiếp tục đuổi theo, tràng cảnh vô cùng thể thảm. Đứng nhìn một cách vô cảm, Từ Phong quay người bỏ đi, ở đây không có việc của hắn.

“Nè, sao người không giúp bọn họ?” Diệp Ngưng Tuyết kéo áo hắn hỏi.

“Cho ta li do để cứu giúp bọn họ đi, không quen không biết, và ta cũng không được lợi lộc gì khi giúp bọn chúng, chưa kể bọn chúng đã phá hỏng cuộc nói chuyện của chúng ta, việc quái gì ta phải giúp bọn hắn.” Từ Phong nhàn nhạt nói.

Nghe Từ Phong nói, Diệp Ngưng Tuyết định mở miệng phản bác, nhưng nhất thời không nghĩ ra được một lí do gì thật sự thuyết phục cả, nàng vẫn chưa quên rằng người đứng trước mặt nàng lúc này là một tên máu lạnh đã suýt chết nửa giết nàng

ngay từ lúc đầu mới gặp mặt đầu a.

Đúng lúc này, khỏe mắt Từ Phong chợt giật mắt cái, hần nhanh như chớp đưa tay tóm lấy Diệp Ngưng Tuyết ôm vào ngực, sau đó nhún người nhảy lên không trung.

“Ầm!” một tiếng, chiếc đuôi rắn khổng lồ đập thẳng xuống chỗ hai người vừa đứng, hất cho bụi bặm tung bay mù mịt. Ở trên không trung, Từ Phong đang định chửi đồng một tiếng, nhưng một cái đầu rắn bự chẳng xuất hiện trước mặt khiến hần không có thời gian để làm cái việc vô nghĩa đó. Hần tới lúc này mới nhớ ra một điều, hần chưa học cách để phi hành trên không trung a, nhìn thấy cái đầu rắn đang lao tới, hần không còn đường để né tránh, cực chẳng đã, *Hư Thiểm Quyền* liền sẵn sàng, hần một tay ôm lấy Diệp Ngưng Tuyết, tay còn lại đâm thẳng vào cái đầu rắn đó.

Nắm đấm của hần va chạm vào lớp vảy rắn, cả hai nhất thời khựng lại giữa không trung, một lần sóng gợn có thể nhìn thấy rõ ràng trong không khí chợt lan tỏa ra. Sóng gợn va chạm với mặt đất, tạo ra một vụ nổ khiến mặt đất rung rinh như là có động đất, cùng lúc đó, thân hình Từ Phong trên không trung không có chỗ dựa, dưới áp lực cường đại bản ngược xuống đất.

Lại một tiếng nổ nữa vang lên, Từ Phong đập thẳng lưng xuống đất, lực lượng kinh khủng tràn vào thể nội hần, quấy tung lực phủ ngũ tạng của hần lên giống như quấy cháo, khiến hần không khỏi phun ra một ngụm máu. Hần biết rằng mặc dù Diệp Ngưng Tuyết được hần che chở, nhưng khi hần va chạm với mặt đất, sẽ có một phần lực lượng truyền đến Diệp Ngưng Tuyết, lấy cơ thể quái vật của hần mà còn không chịu nổi, huống chi là tiểu nha đầu yếu ớt đó.

Trong lúc nguy cấp, ngay trước khi chạm đất, Từ Phong thả Diệp Ngưng Tuyết ra khỏi lồng ngực của mình, sau đó dùng một tay đẩy mạnh tiểu lạ ly qua một bên, triệt tiêu quán tính trên người nàng, khiến nàng bắn mạnh sang bên cạnh, nhưng chắc chắn sẽ không bị gì, đó cũng chỉ là một cú ngã thông thường mà thôi, Từ Phong hần đã tính toán kĩ lưỡng rồi.

Quả đúng như những gì mà Từ Phong đã tính, trong khi hần phun ra một ngụm máu, thì Diệp Ngưng Tuyết chỉ lăn vài vòng trên mặt đất, ngoại trừ trên người dính đầy đất cát ra thì bình yên vô sự.

Những tướng Huýt Giác Xà sẽ tiếp tục tấn công Từ Phong là người mạnh nhất ở đây, nhưng ngoài ý muốn đó là, đầu cự xà này trực tiếp bỏ qua Từ Phong, cái đuôi cuốn một vòng, sau đó nhắm thẳng tới chỗ Diệp Ngưng Tuyết mà quất ngang tới.

Bị cái đuôi khổng lồ này quất trúng, Diệp Ngưng Tuyết chắc chắn sẽ biến thành thịt bằm không hơn không kém, tiểu lạ ly lúc này cả người cứng đờ không kịp phản ứng, chỉ có thể tro mắt nhìn cái đuôi rắn đang càng ngày càng lớn trước mắt mình.

“Rầm” một tiếng, ngay khi Diệp Ngưng Tuyết nghĩ rằng mình chết chắc rồi, một thân ảnh hắc y cao lớn xuất hiện đứng chắn trước người nàng, một cánh tay lúc này đã bỏ đi lớp băng vải, để lộ ra lớp giáp cốt kì lạ đang chặn đứng cái đuôi khổng lồ giống như một gốc cây cổ thụ kia lại.

“Người nghĩ rằng ta không tồn tại ư???! Súc sinh!!!” Từ Phong gầm lên một tiếng, cả người lập tức biến mất, trong một tích tắc sau liền hiện thân ở trước đầu của Huýt Giác Xà, sau đó thì.....

Một tiếng nổ mạnh vang lên khi nắm đấm tràn đầy năng lượng màu đen của hần nện thẳng vào đầu của cự xà, trực tiếp đập bay cả người cự xà khổng lồ. Cự xà bay đi một đoạn dài, cơ thể dề sóng nát cả một mảng rừng lớn trên đường bay.

Hai quyền, đều là *Hư Thiểm Quyền*, nhưng mà khi hần bị động và chủ động thì hiệu quả mang lại cách biệt nhau đến diệu kì. Chỉ là không hổ danh là yêu thú vương giả, ăn một quyền trực diện của Từ Phong nhưng đầu Huýt Giác Xà ngay lập tức gượng dậy lại được, trên đầu cũng chỉ tróc mất một lớp da khiến huyết dịch màu xanh của nó chảy ra một chút mà thôi.

Đầu cự xà lúc này cũng đã nhận ra Từ Phong là một mối uy hiếp, nó không còn lỗ mắng đấm đầu vào công kích nữa, mà bắt đầu chậm chậm trườn vòng quanh ở phía xa, không ngừng quan sát tên nhân loại cường đại trước mắt.

“Chỉ là một con giun nhỏ, vậy mà suốt chục năm khiến ta thất hứa, con mẹ nó người thứ tấn công con bé thêm lần nữa xem nào!!!” Từ Phong nộ một nụ cười lạnh lẽo đầy sát khí, trên tay hần liền xuất hiện một thanh cự kiếm màu huyết sắc phát ra ánh sáng màu tím quỷ dị, hần cười lên một tiếng, cả người giống như một con ốc lao đến, trực tiếp công kích đại xà.

Huýt Giác Xà không dám cứng đối cứng, là một ngũ giai yêu thú, linh trí của nó cũng đủ để nhận ra thứ vũ khí nhân loại kia đang cầm trên tay bất phàm, thân rắn uốn lượn, cái đầu của nó liền ngẩng lên trên cao, từ phía trên, nó há miệng ra, từ hai chiếc răng nanh bản vô tỉ dích thế màu đen đen bổ lên mùi tanh hôi về phía Từ Phong.

Từ Phong hoàn toàn không thêm đoái hoài gì đến đám dịch thể màu đen hiển nhiên là kịch độc đó, hần mặc kệ những nơi trên người dính phải dịch thể đang bị ăn mòn lộ ra cả xương trắng, thân hình hần hóa thành một làn khói đen, trực tiếp lao tới miệng của Huýt Giác Xà.

Truy Hồn Huyết Kiếm được vung lên, *Thiên Phạt Kiếm* liền tái hiện, với thực lực của Từ Phong lúc này, khỏi phải nói cũng biết uy lực của nó ra sao. *Thiên Phạt Kiếm* ở cự li gần chém thẳng vào trong miệng của Huýt Giác Xà, khiến đầu đại xà rít lên một tiếng đau đớn, từ trong miệng của nó rơi xuống một đồng mảnh vụn, trong đó loảng thoảng có thể thấy hai chiếc răng nanh khổng lồ trong đó.

Thừa thắng xông lên, Từ Phong không dừng lại mà tiếp tục múa kiếm chém tới, nhưng thật sự khiến Từ Phong tức điên đó là thanh Thiên giai thượng phẩm Huyền khí trong tay hần lại vô dụng đến bất ngờ, không thể chém xuyên qua được lớp vảy rắn, đúng nói tới việc đã thương nó, xem ra cái thanh Huyền khí này còn không bằng nắm tay của hần a.

Chiếc sừng trên đầu đại xà chợt sáng lên, sau đó một chùm năng lượng màu đỏ từ đó bắn ra, trực tiếp thiêu rụi một đồng cây cối thành tro tàn, nếu không phải Từ Phong hần né nhanh thì hần lúc này cũng không khá khảm cho lắm.

Hai bên lao vào quần thảo với nhau không ngừng, trận chiến long trời lắt quấy tung cả một mảng rừng lớn, đất đá bay mù mịt, kiếm quang bay lung tung, không ngừng có tiếng rít gào cùng tiếng kim thiết va chạm kêu leng keng.

“Hừ, tôn thời gian thật!! Để thử Địa giai vũ kĩ vậy!” Từ Phong lăm lăm, đánh lâu hần cũng sốt ruột chứ, ai mà biết được Diệp Ngưng Tuyết mà hần bỏ lại ở phía xa có xảy ra chuyện gì không cơ chứ, mà lạ thật, đánh nhau ào trời này giờ mà không thấy bóng dáng của Hồ Phi Nguyệt đâu, rồi cuộc năng ta đang làm cái gì vậy. Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng hần cũng không cần sự giúp đỡ của nàng, hần chỉ mong năng đến đây để báo vệ Diệp Ngưng Tuyết mà thôi.

Địa giai thượng phẩm vũ kĩ Trảm Nguyệt Thất Thức, là thứ mà không lâu trước đây Từ Phong đã mở khóa được và vẫn chưa có cơ hội sử dụng. Là Địa giai thượng phẩm vũ kĩ, hần uy lực của nó không nhỏ, nhưng trước kia hần chỉ có thể sử dụng thức thứ nhất, mà năng lực của nó thiên về phụ trợ nhiều hơn là công kích, khiến hần có phần không thỏa mãn cho lắm.

Từ Phong không hề giữ lại nữa, linh lực trong người hần điên cuồng vận chuyển, một cỗ khí thế kinh khủng từ người hần phát ra ép thẳng tới người Huýt Giác Xà khiến cả người nó khựng lại một chút, tâm thần của nó bị một thứ áp lực vô hình bao phủ.

Truy Hồn Huyết Kiếm trong tay Từ Phong rung lên bản bật, ánh sáng màu tím lóe ra từ những vết nứt sáng hơn bao giờ hết, có cảm giác giống như là bản thân thanh kiếm cũng đang oán mình chịu áp lực vậy.

Từ Phong gầm lên một tiếng, Truy Hồn Huyết Kiếm chém xuống, toàn bộ không gian chợt trở nên tĩnh lặng khi một đường kiếm quang lam sắc khủng bố xuất hiện, soi sáng cả cánh rừng đêm, thậm chí có phần còn lấn át cả ánh trăng trên cao.

“Trảm Nguyệt Lục Thức – Nguyệt Sát Trảm!!”

Không có tiếng nổ, cũng không có tiếng gió rít, tĩnh lặng, hoàn toàn tĩnh lặng, tia kiếm quang cứ như vậy mà xuất hiện, nuốt chửng lấy Huýt Giác Xà, sau đó biến mất như không có gì xảy ra.

Kiếm quang biến mất, để lại một đại xà đang bất động tại chỗ, một cơn gió thổi qua, cả người đại xà chợt xuất hiện vô vàn vết rạch, sau đó thì.....

Đầu Huýt Giác Xà trực tiếp vỡ nát ra thành hàng vạn mảnh mà rơi xuống, tạo thành một đám thịt nát bốc mùi tanh tươi khiến người khác buồn nôn tràn đầy trên nền đất.

Hà miệng thờ dốc, Từ Phong buột miệng chửi đồng: “Bà mẹ nó!!!”

Uy lực của Trảm Nguyệt Thất Thức, có vẻ như là cao hơn nhiều so với hần đã nghĩ a!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Quỷ dị

Đứng thẳng người dậy, Từ Phong hít một hơi thật dài, những vết thương lộ cả xương trắng trên người hần lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy bắt đầu lành lại, chỉ trong nháy mắt da thịt của hần đã tái sinh lại như bình thường, nếu không phải y phục ở chỗ đó bị hỏng thì chẳng ai có thể ngờ đây đã từng là một vết thương cả.

“Giờ thì, yêu đan của nó đâu rồi nhỉ?”

Mặc dù ngay nhiên trước uy lực khủng khiếp của Trảm Nguyệt Thất Thức – Thức thứ sáu, nhưng hần rất nhanh liền lấy lại tinh thần, hần vừa mới giết chết một đầu ngũ giai yêu thú a, hơn nữa không phải là ngũ giai yêu thú bình thường, mà là Huýt Giác Xà đó. Yêu đan của yêu thú có thể được dùng làm nguyên liệu luyện đan luyện khí, càng là yêu thú cao giai thì yêu đan càng có giá trị sử dụng.

Thường thì Từ Phong hần không có quan tâm lắm tới yêu đan của yêu thú, thứ nhất thì hần không có việc gì phải dùng tới bọn chúng, tiền thì hần không thiếu, còn nếu dùng làm nguyên liệu luyện đan thì nếu cần Tiểu Linh se báo cho hần để hần giữ lại, không cần phải bán tâm nhiều. Nhưng yêu đan của Huýt Giác Xà thì lại khác, Từ Phong hần đọc được từ trong sách, yêu đan của Huýt Giác Xà có thể được luyện chế trở thành siêu cấp giải độc đan được, và nếu không luyện được thành đan, ăn trực tiếp cũng có thể khiến cơ thể vô già có tính kháng độc cực mạnh, nhưng chỉ giới hạn ở Huýt Giác Xà chưa trưởng thành, yêu đan của Huýt Giác Xà trưởng thành lại là vật kịch độc, ăn vào không chết thì cũng đi nửa cái mạng.

Rất may mắn cho Từ Phong đó là đầu Huýt Giác Xà này hiển nhiên vẫn còn trong thời kì ấu thú, cơ mà nghĩ đến việc mới chỉ là ấu thú mà đạt tới ngũ giai, có thực lực đánh cùng với Từ Phong một trận, hần không khỏi cảm thán thiên nhiên diệu kì, báo sao yêu thú sầm lăm là cảm dạ của nhân loại, bên ngoài yêu thú sầm lăm đã có yêu thú cường đại, vậy thì có trời mới biết bên trong yêu thú sầm lăm có những tồn tại ra sao.

Dẫm lên đồng thịt nát bầy nhầy trên mặt đất đang bốc lên mùi tanh tươi khó ngửi, Từ Phong đảo mắt nhìn xung quanh để tìm yêu đan của Huýt Giác Xà, trong lòng thầm cầu trời là *Nguyệt Sát Trảm* không có nghiền nó ra thành cám bã.

Phải dùng đến cả *Phân tích nhân* để soi, sau một hồi cuối cùng Từ Phong cũng đã tìm thấy, lúc này trên tay hần là một khối cầu nho nhỏ có ngón tay màu đỏ. Nhìn viên yêu đan ti hơn trong tay, Từ Phong khó có thể tin được là một thứ nhỏ bé như thế này lại là nơi chứa đựng toàn bộ tính hóa của một con yêu thú khổng lồ đến như vậy, đúng thật là không thể đánh giá bất cứ thứ gì qua vẻ bề ngoài mà,

Đúng lúc này, một tiếng nói vang lên sau lưng Từ Phong.

“Mau đưa viên yêu đan đó cho bọn ta!!”

Khóe miệng nở một nụ cười quỷ dị, Từ Phong quay người lại, chỉ thấy đám dong binh bị đuổi chạy tán loạn lúc này hiện giờ đã quay trở lại, một nam tử có vẻ như là đầu lĩnh đang túm lấy Diệp Ngưng Tuyết, một lưỡi dao sáng loáng kề chặt vào cổ nàng.

Nghe tiếng đầu, Từ Phong lạnh lùng nói: “Cho ta lí do để đưa nó cho bọn ngươi đi.”

“Nếu không đưa thì bọn ta sẽ giết con bé, nó rất quan trọng đối với ngươi phải không?”

”

Hai mắt Từ Phong mờ lớn, sau đó thì.....

“Khắc khắc khắc.....oahahaha!” Bàn đầu là mấy tiếng cười ngất ngưởng, sau đó thì là cười to thánh tiếng, Từ Phong ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Bọn ngươi nghĩ rằng con bé quan trọng với ta lắm hả? Mà đầu óc bọn mì có bị lừa đã không thể, một tên Tướng cấp tam phẩm con con cùng với một đám phế vật Sư cấp mà đòi đe dọa một tồn tại Vương cấp như ta ư?”

“Hừ, dừng có tự lira đối bản thân, bọn ta đã nhìn rõ ràng ngươi bảo vệ con nhóc này ra sao, nói nó không quan trọng đối với ngươi thì có đánh chết ta cũng không tin. Hơn nữa sau chiêu thức vừa rồi, ngươi còn dư lực lại để đối phó với bọn ta ư?” Nam tử đầu lĩnh hừ lạnh nói, lưỡi dao bắt giắc kẻ sát hơn vào cần cổ trắng ngần của Diệp Ngưng Tuyết, loáng thoáng có thể thấy có một giọt máu đã chảy ra.

Hơi cúi đầu xuống, trong lòng Từ Phong đang suy nghĩ đối sách, cũng không phải là không cứu Diệp Ngưng Tuyết không được, nhưng mà hắn là một con người, à không, một Thiên Ma trọng lời hứa, hắn đã nói rằng sẽ bảo vệ Diệp Ngưng Tuyết, vậy hắn sẽ làm mọi thứ để làm tròn trách nhiệm của mình. Không như tên ngu xuẩn trước mặt phán đoán, Từ Phong mặc dù vừa thì triển một đại chiêu, linh lực tiêu hao khá nhiều, nhưng chừng đó linh lực so với chỗ linh lực hắn đang có còn chưa đến một thành, dù có phóng đến thêm 9 con Huyền Giác Xà nữa thì hắn cũng có thể lần lượt tiến từng con về gặp tổ tiên, huống chi là đối phó với mấy tên tốp riu như thế này.

Khó nổi, khoảng cách giữa hắn và tên đầu lĩnh thật sự quá xa a. Diệp Ngưng Tuyết bị giữ làm con tin ở một vị trí cách chỗ hắn đang đứng tới mấy trăm mét, lấy giác quan của võ giả thì giao tiếp ở khoảng cách này là chuyện vô cùng đơn giản. Từ Phong hẳn muốn đi chuyển quãng đường như vậy, kể cả sử dụng *Thuận hộ* thì cũng phải mất đến khoảng chừng một phần tư giây, nghe thì có vẻ nhanh, nhưng từng đó thời gian đủ để đối phương phản ứng, nếu hắn lỡ tay cửa cổ Diệp Ngưng Tuyết thì mọi chuyện hồng bét cả.

Bất chợt một cảm giác nóng rực từ trong tâm can của Từ Phong bốc lên khiến hắn cảm thấy hơi khó chịu, nhưng mà vì mai tính toán đối sách nên là hắn trực tiếp làm ơ nó đi.

“Sao nào, ngươi có định đưa nó cho bọn ta hay không?” Tên đầu lĩnh thúc giục, trên trán hắn lấm lấm mồ hôi lạnh, hắn cũng đang lo sợ thật đấy chứ. Vì một vài lí do bất khả kháng, hắn và đồng bọn buộc phải lấy được viên yêu đan này, bằng không thì sẽ phải chết, nếu không vì như thế, có cho vàng bọn hắn cũng không dám treo chươc tới một tồn tại có thể nghiền nát đầu Huyền Giác Xà thành thịt bằm như thế kia a, mất mạng như chơi chứ đùa đâu.

Ngẩng đầu lên, khuôn mặt hắn với đôi mắt màu đen kịt đáng sợ nay không biết từ lúc nào lại xuất hiện thêm một đôi đồng tử màu đỏ như máu trông vô cùng quỷ dị, khóe miệng Từ Phong nhếch lên: “Một trong những điều mà ta ghét nhất, đó là người khác đe dọa ta!”

Tên đầu lĩnh nghe vậy đang định mở miệng nói, chợt cảm thấy có gì đó bất thường, hình như là, trong tay của mình giống như là thiếu thiếu cái gì đó thì phải, cúi đầu xuống, hắn nhận ra tiểu la ly con tin mà hắn đang dựa vào giống như bốc hơi khỏi nhân gian, thực tế không một tiếng động biến mất khỏi vòng tay của hắn, đột ngột tới mức hắn còn không có bất kì một cảm giác gì.

Nhìn qua phía đối diện, chỉ thấy Từ Phong đang ôm lấy Diệp Ngưng Tuyết, cả người hắn run rẩy đứng cũng không vững, thất khiếu hắn đỏ máu không ngừng, nhưng miệng thì vẫn nở nụ cười điên cuồng: “Rác rưởi thì nên trở về chỗ của rác rưởi đi, khắc khắc....!”

Cả đám dong binh lần lần đầu lĩnh còn đang ngờ ngác chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, thì bỗng nhiên.....

“Xoẹt, xoẹt, xoẹt...!”

Mấy tiếng động kì lạ vang lên, cơ thể của đám dong binh bỗng chia lìa thành nhiều mảnh mà đổ ập xuống mặt đất, thậm chí đến lúc chạm đất bọn chúng mới cảm nhận thấy điều đó, nhất thời tiếng kêu la thảm thiết vang lên không ngừng, nhưng chỉ một chút là im bặt, đám dong binh và giấy trước còn đứng đó nay đã trở thành mấy khối thịt nằm dưới đất, chết đến đôi mắt cũng không nhắm lại được.

Từ Phong cả người yếu ớt trở hồn hên, đôi tay vô lực buông Diệp Ngưng Tuyết ra, sau đó thì hai mắt nhắm lại, đổ ập xuống. Diệp Ngưng Tuyết nhận ra có gì đó khác thường, nhìn thấy thế vội vàng muốn đỡ lấy hắn, nhưng mà một tiểu la ly như nàng kể cả có là võ giả thì cũng không dễ dàng gì có thể đỡ được một cơ thể cao lớn vạm vỡ như Từ Phong. May thay, đúng lúc này, một bóng trắng xuất hiện ở bên cạnh, nhẹ nhàng đưa tay đỡ lấy cơ thể Từ Phong.

Hồ Phi Nguyệt thực chất đã tới đây từ lâu, nhưng vì tôn trọng Từ Phong, nàng chỉ đứng từ xa quan sát mà thôi. Nhìn Từ Phong đang hôn mê trong lòng mình, Hồ Phi Nguyệt không khỏi nhũn mày lại, chuyện gì vừa xảy ra vậy. Nàng là một Thánh Hoàng siêu cấp cường giả, tuy hiện tại tu vi thật giảm, nhưng ánh mắt thì vẫn giữ nguyên được sự sắc sảo của mình. Tình trạng hiện tại của Từ Phong, đã là lần thứ ba như vậy rồi, lần đầu tiên là sau khi hắn dẫn ngộ, nàng đã nói hẳn thứ linh ngộ Vực, lần thứ hai là ở Hợp Hoan Tông, và lần này là lần thứ ba.

Nếu nói lần đầu tiên do hắn muốn thử linh ngộ Vực nên bị phản phệ thì nàng còn thấy có lí, nhưng hai lần sau thì nàng thật sự cảm thấy đáng ngờ. Lần trước ở Hợp Hoan Tông, Từ Phong dùng một tốc độ phi thực tế trực tiếp thoát khỏi tầm ảnh hưởng Vực của nàng một cách thần kì mà đến nàng còn không cảm nhận được sự di chuyển của hắn. Lần này cũng như vậy, chỉ trong một cái chớp mắt, đến cả nàng cũng không cảm nhận được không gian dao động, hắn thực hiện một chuỗi hành động liên tiếp, lao tới, cứu Diệp Ngưng Tuyết, chém đám dong binh, trở về.

Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, dừng nói đến không gian dao động, đến cả nhúc nhích một cái nàng cũng không thấy Từ Phong làm, rốt cuộc là hắn đã làm thế nào vậy.

“Chẳng lẽ là.....Vực??? Không đúng, nếu là Vực thì ta đã có thể cảm nhận được rồi, không có lí gì một Vực được kích hoạt mà ta ở ngay gần đấy lại không cảm nhận thấy gì cả.....”

Hồ Phi Nguyệt không khỏi than thở.

“Chàng còn giấu những bí mật gì nữa đây?” nói đoạn một tay ôm lấy Từ Phong, một tay túm lấy Diệp Ngưng Tuyết đang ngờ ngác bay đi, để lại đằng sau một bãi chiến trường nồng nặc mùi máu.

Tiểu Linh đứng giữa cánh đồng cỏ nhìn lên bầu trời, lúc này đã phủ đầy mây đen che đi ánh mặt trời khiến khung cảnh xung quanh trở nên tăm tối dị thường, những cơn gió mạnh thổi liên tục giống như là sắp có một cơn bão chuẩn bị ập tới.

Theo một tiếng sét chói tai, một bóng đen xuất hiện đằng sau lưng Tiểu Linh. Bóng đen này vươn vai một cái, sau đó uest nói: “Chắc, lâu lắm rồi mới được ra ngoài...”

Không quay đầu lại, Tiểu Linh lạnh lạnh nói: “Ngươi li sử dụng nó phải không?”

“Phải, thì sao?” Bóng đen đó ngay lập tức hỏi vặn lại.

Tiểu Linh quay hẳn người lại, hai hàm răng nghiền vào nhau, giọng nói: “Ta có thể bỏ qua cho sự tồn tại của bọn ngươi, bởi vì điều đó có lợi cho sự phát triển của công tử, nhưng mà ta không cho phép bọn ngươi làm hại tới ngài ấy. Ngươi có biết là sử dụng nó tạo ra gánh nặng tới mức nào lên cơ thể công tử không hả? Đừng bắt ta phải tay xóa sổ bọn mì, ta nói là làm được đấy, vì công tử ta có chịu phạt chút cũng không sao.”

Một bóng trắng liền xuất hiện ở bên cạnh, kì lạ thay, ngay khi hắn xuất hiện, không gian tối tăm xung quanh hắn chợt sáng bừng lên giống như là ban ngày vậy.

“Cô ta nói đúng đó, ngươi không nên sử dụng nó mới phải, quí có hại mà.”

“Hừ, tên nhát gan, chẳng phải là ngươi cũng muốn cứu con bé đó ư, ta đã làm được như vậy đó thôi, ngươi còn gáy cái gì nữa. Và Tiểu Linh, ta đương nhiên biết sử dụng nó sẽ tạo gánh nặng ra sao, ta hơn ai hết cũng không muốn hắn chết đâu, nhưng mà chẳng phải kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* vẫn hoạt động hoàn hảo đó hay sao, ngươi lo lắng cái gì vậy?” Bóng đen hừ lạnh phản bác.

“Voi lại, mặc dù đúng nó là hơi bị quá sức, nhưng ta làm vậy cũng chỉ là để cơ thể của hắn quen với cảm giác đó thôi, chẳng phải lần này cơ thể hắn đã giảm độ thương tổn xuống sao.”

Một quả cầu lửa màu tím bất chợt bay tới, đập cho bóng đen phải loạng choạng lui lại phía sau mấy bước, giọng của Tiểu Linh vang lên

“Bất kể lí do của ngươi là gì, ta cảm ngươi không được làm bừa như vậy nữa, bây giờ vẫn còn quá sớm cho bọn mì xuất hiện trước mặt công tử!!”

Phù phù người, bóng đen nhàn nhạt nói:

“Quả muộn rồi, ta cảm thấy, hắn đã nhận ra sự tồn tại của chúng ta rồi.”

“Cái gì?!!!” Cả bóng trắng và Tiểu Linh cùng thốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Vực

Từ Phong mở to đôi mắt vô hồn của mình, thất thần mà nhìn lên trên, cũng không biết là hắn đang nhìn cái gì nữa bởi theo hướng nhìn của hắn thì chỉ có đỉnh của chiếc lều mà thôi, Công bằng mà nói, hắn nhìn gì lúc này không quan trọng nữa, bởi lúc này đầu óc hắn đang rối bời, kể cả Hồ Phi Nguyệt có đứng trước mặt hắn tay lật hết đồ trên người ra thì cũng chưa chắc hắn đã có phản ứng, à không, với mức độ siêu cấp như thế thì cũng chưa hẳn là hắn sẽ không chú ý.

Cơ mà lạ đặc quá rồi, Từ Phong hẳn lúc này không có nghĩ xa đến mức thế a. Xoa xoa cái đầu đang đau nhức của mình, có vẻ như dạo này việc bất tinh nhân sự đối với hắn không còn là thứ gì mới lạ nữa, đơn cử là chưa tới thời gian nửa tháng, hắn đã bất tinh tới ba lần, mỗi lần cách nhau có vài ngày.

Nhưng mà cũng không phải là hắn không biết nguyên nhân, cho tới ngày hôm qua hắn đã phần nào hiểu được lí do đằng sau những pha bất tinh ngẫu nhiên của mình rồi.

“Thì ra đó chính là cái thứ gọi là tâm ma trong mấy bộ tiểu thuyết ta hay đọc ư? Phải công nhận rằng, nó khá là đáng sợ!”

Từ Phong, cái tên không sợ trời không sợ đất, nhưng khi nhớ lại những gì mình đã trải qua, hẳn cũng không kim được mà rùng mình, những gì đã xảy ra khi đó, hẳn bây giờ vẫn còn nhớ như in.

Vào lúc đó, ngay khi tên thủ lĩnh bất lý Diệp Ngưng Tuyết, một cảm giác nóng cháy trào dâng lên trong tâm can hắn, khiến hắn có cảm giác nghẹn ứ một cục trong cổ họng, sau đó thì cảm giác nghẹn ứ đó chuyển biến thành một nỗi khát khao muốn được phát tiết hết mọi thứ ra ngoài, mà phát tiết ở đây, chính là phát tiết nỗi sát khí mà hắn đã tích tụ lại qua bao năm tháng.

Ngay khi Từ Phong hẳn định làm như mọi khi, đó là dùng ý chí sắt đá của mình trực tiếp để nén cái cảm giác khó chịu đó lại, thì hắn bỗng phát hiện ra một sự thật kinh hoàng, hắn cứ như vậy mà không thể cử động được. Không, phải nói là, ý chí của hắn không còn có thể điều khiển được cơ thể hắn nữa, bất kể hắn ra lệnh ra sao thì cơ thể hắn cũng không nghe theo.

Từ Phong cảm giác ý thức của mình bị kéo vào một không gian vô định tới om, giống như trở thành một khán giả, đứng bàng quang ở bên cạnh theo dõi một thước phim mà nhân vật chính là cơ thể của hắn. Cơ mà nếu như chỉ là cơ thể không nghe theo lệnh của hắn thì cũng thôi, nhưng kinh dị ở chỗ đó là, thiếu đi ý chí của hắn, nhưng cơ thể hắn vẫn hoạt động một cách bình thường, tách rời thành một thể độc lập.

Cơ thể hắn liền tiếp tục hiện một chuỗi hành động vô cùng trời chiếu, trước tiên thì ngay sau khi Từ Phong nhận ra là mình đã mất đi quyền kiểm soát, hắn nhìn thấy “mình” nở một nụ cười quỷ dị hơi khác một chút so với thường ngày, nhưng mà việc xảy ra sau đó khiến hắn phải tròng mắt lên mà nhìn.

Chỉ thấy “hắn” lăm lăm hai chữ không rõ tiếng, sau đó, từ chỗ “hắn” đang đứng, không gian liền bị vận vào một cách kịch liệt, sau đó lan tới xung quanh với tốc độ không tưởng. Từ Phong đã từng chứng kiến Hồ Phi Nguyệt thi triển Vực, vì vậy lúc đó hẳn có thể khẳng định cái thứ “mình” vừa mới làm đó chính là Vực. Vấn đề ở chỗ, cái Vực mà hắn đang nhìn thấy, độ lớn của nó to tới mức khủng khiếp, trong khi Vực của một siêu giai cường giả cấp Thánh Hoàng như Hồ Phi Nguyệt chỉ có thể bao trùm phạm vi chục mét, Vực do “hắn” tạo ra lan tỏa không hề có dấu hiệu dừng lại. 10 mét, 20 mét, 50 mét, 200 mét,không gian vận vào kịch liệt lan rộng ra tới mức mà tầm nhìn của Từ Phong còn không với tới được, mà tất cả chỉ xảy ra trong tích tắc.

Từ Phong không bị choáng váng lâu, bởi vì “hắn” đã có hành động, chân đạp *Thuần bộ*, “hắn” lướt đi như một cơn gió, dùng một tay gạt lấy Diệp Ngưng Tuyết từ trong tay tên đầu lĩnh, tay còn lại huy động Truy Hồn Huyết Kiếm, tặng cho mỗi tên dong binh đứng đó vài đường kiếm, sau đó quay trở lại chỗ cũ, mang theo Diệp Ngưng Tuyết lúc này đang được cắp trên tay giống như con gà con.

Quỷ dị ở chỗ, đó là trong lúc “hắn” hành động, là khoảng chừng nửa giây thời gian, nhưng không một tên dong binh nào có chút phản ứng, thậm chí đến cả một cái nháy mắt cũng không có, không chỉ dừng lại tại đó, đến cả cây cỏ xung quanh cũng không di chuyển lấy một chút nào, giống như là.....

“Thời gian tĩnh chỉ!”

Nhớ lại những gì mình đã trải qua, Từ Phong lăm lăm trong mồm, hẳn có quá nhiều nghi vấn a. Từ những gì Tiểu Linh giải thích về hệ thống, hẳn đối với sự xuất hiện của tâm ma không có chút gì ngạc nhiên, nhưng tâm ma xuất hiện và có thể sử dụng Vực, cái này.....con mẹ nó nghịch thiên a, phải biết rằng hẳn mới chỉ là Vương cấp nhất phẩm, kể cả có linh ngộ được thì cũng không thể nào thi triển một cái Vực hoàn chỉnh như vậy được, đó là còn chưa kể đến phạm vi ảnh hưởng của cái Vực đó to tới mức khiến người khác muốn thổ huyết.

Tạm thời có thể bỏ qua về việc Vương cấp có thể tạo ra một cái Vực to tương đương thế, nhưng mà năng lực của Vực đó là sao, con bà nó là năng lực dừng thời gian đó. Nếu chỉ là mọi thứ ngừng di chuyển thì Từ Phong hẳn còn có thể quy kết cho một loại năng lực đóng băng không gian nào đó, nhưng mà khi ý thức ở trong cái không gian tâm tới đó, hắn vẫn cảm nhận được cơ thể của mình, chỉ là không kiểm soát được mà thôi, theo những gì hắn cảm nhận được, không gian xung quanh không hề bị tác động tới một chút nào, tuy đó là một cảm giác khá là mông lung khó tả, nhưng mà hắn có thể khẳng định chắc chắn như vậy.

Dừng thời gian, đó là năng lực kinh khủng ra sao chứ, tuy chỉ kéo dài nửa giây, nhưng nếu sử dụng khi giao chiến xem, chỉ nghĩ đến đây thôi Từ Phong cũng không khỏi đổ mồ hôi. Cao thủ so chiêu chỉ một tích tắc cũng có thể dẫn đến thành bại, nếu hắn đang giao chiến với đối thủ cân xứng, với nửa giây dừng thời gian, hẳn có thể thừa sức chém đối phương thành nưòi tám mảnh trước khi nửa giây đồng hồ chấm dứt.

“Xem ra phải vào thăm Tiểu Linh rồi!”

Ý thức của Từ Phong tiến vào trong không gian của hệ thống, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy là một bầu trời cuộn cuộn mây đen khiến không gian xung quanh trở nên tối tăm lạ thường, những cơn gió thổi mạnh liên tiếp như báo hiệu sắp có một cơn bão đang đến.

“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra ở trong này đây???”

Từ Phong lăm lăm, mọi lần hắn vào đây kể từ khi không gian hệ thống trở nên sống động thì chưa bao giờ hắn thấy ở đây có hiện tượng thời tiết cả, đúng hơn là gần như mọi lúc, trong đây đều có khung cảnh tươi sáng.

“Tiểu Linh!! Tiểu Linh!! Người đâu rồi??!”

Cất tiếng gọi Tiểu Linh, Từ Phong không khỏi nhàu mày, đã bao lâu rồi không thấy bóng dáng nhà đầu này nhỉ, từ lúc xuất hiện trước mặt hắn cho đến giờ, năng ta đã lịn mất tăm đi đâu, không hề xuất hiện trước mặt hắn thêm một lần nào nữa.

Đang rảo bước đi trong khung cảnh tối tăm, hắn bất chợt cảm thấy lạnh lạnh sau lưng, nhanh như chớp, hắn quay người lại tung ra một cước. Chấn憾 và chạm với một vật thể, nhìn kĩ lại thì đó là cánh tay của một bóng đen, bóng đen này dùng một tay tóm cứng lấy chân hắn, sau đó thì không biết là có phải Từ Phong gặp ảo giác hay không, bóng đen hình như vừa nở một nụ cười, sau đó kéo mạnh cả cơ thể hắn về phía mình.

“Bình!”

Một cú đấm được tung ra, hất tung Từ Phong lên không trung, ngay lúc này, bóng đen lại một lần nữa xuất hiện bên cạnh hắn, lại là một cước, hắn giống như điều đứt dây mà lao thẳng xuống mặt đất.

“Ầm!!”

Từ Phong nện xuống mặt đất tạo thành một cái hố sâu, tuy đây chỉ là ý thức của hắn ở trong hệ thống, nhưng cảm giác đau cũng vẫn chân thật như bình thường, nhưng nếu chỉ có cảm giác đau thì nó không phải là vấn đề lớn đối với hắn, vấn đề đó là hắn đang vô cùng ngạc nhiên, ở trong không gian của hệ thống sao lại xuất hiện thêm một người không rõ lai lịch thế này, Tiểu Linh đâu, chẳng lẽ đây là.....

“Tâm ma???”

“Xin chúc mừng, người đã đoán đúng rồi đó.”

Bóng đen đang lơ lửng trên không trung, trong chớp mắt xuất hiện trước mặt Từ Phong, tóm lấy người hắn quật mạnh xuống đất.

“Rầm!!”

Từ Phong giống như một con búp bê, hết bị quăng bên này đến quật bên kia, hoàn toàn không có chút năng lực phản kháng nào, không phải là hắn không phản kháng, mà là hắn không thể. Tốc độ của đối phương quá khủng khiếp, hắn còn chưa kịp có phản ứng thì đối phương đã di chuyển rồi tung đòn tiếp theo rồi.

“Không thể phản kháng sao, hahahaha, cũng phải cảm ơn người đó, linh ngộ ra một thứ mà bản thân lại không thể điều khiển nổi, trong khi đó tâm ma của mình lại có thể, đúng là thứ vô dụng mà, tốt nhất là hãy để ta làm chủ cơ thể của người đi, Thế Giới!!!”

Trong một tích tắc khi bóng đen dứt lời, Từ Phong có thể cảm nhận thấy không gian xung quanh mình vận vào, nhưng chỉ là một tích tắc mà thôi, thứ hắn cảm nhận được tiếp theo là một cú đấm như trời giáng vào ngực khiến cả người hắn bay đi như đạn pháo, trực tiếp nện một cái lỗ lớn trên một vách núi ở gần đó.

“Hắn có thể sử dụng Vực ư?”

À không, nghĩ lại thì, khi Từ Phong bị mất quyền kiểm soát cơ thể, chẳng phải chính là tâm ma của hắn đã thi triển Vực sao, cũng không ngạc nhiên lắm khi đối phương có thể làm như vậy ở trong không gian của hệ thống, xét cho cùng thì theo như Tiểu Linh, không gian của hệ thống được tạo nên dựa theo tinh thần thức hải của chủ nhân là hắn đây, tâm ma tồn tại ở trong này cũng là điều dễ hiểu.

“Thứ vô dụng, chết đi!!” Bóng đen cười lớn một tiếng, cả người hóa thành một đạo hắc vụ lao tới chỗ Từ Phong.

Ngay khi nắm đấm của hắn chuẩn bị va chạm với Từ Phong, một giọng nói lạnh lạnh cất lên

“Đù rồi!!!”

Nắm đấm của bóng đen khựng lại trước mặt Từ Phong chỉ cách có chưa đầy một đốt ngón tay, hắn có thể cảm nhận được từng đạo phong nhận cắt qua mặt mình bởi lực lượng khủng bố của quyền đầu trước mặt. Cơ mà, giọng nói này, hẳn vô cùng quen thuộc.

“Tiểu Linh, là người đấy à??”

Một thân ảnh nữ nhân nóng bỏng hạ xuống bên cạnh Từ Phong, đích thị chính là Tiểu Linh, nàng nhìn hắn cười một cái, sau đó vung tay lên. Những đám mây đen trên trời nhanh chóng tan biến, để những tia nắng chiếu xuống mặt đất, soi sáng lại không gian u ám mở một ngày.

Lúc này Từ Phong mới nhìn rõ bóng đen, không nhìn thì thôi, lúc nhìn thì hắn không khỏi trợn mắt há mồm. Chỉ thấy một người có tướng mạo giống hệt hắn đang đứng đó, cơ thể cao lớn, tóc bạc, trên mặt có phù văn bao phủ nửa trái khuôn mặt, không chỉ diện mạo, đến cả cách ăn mặc cũng y chang như hắn luôn.

“Hắn” nở một nụ cười quý địa nhìn Từ Phong, sau đó nói: “Chào!”

“Chào cái búa á, người đập người ta một trận ra trò sau đó thì chào giống như là không có chuyện gì xảy ra hả?” Một giọng nói khác vang lên.

Từ Phong không nhận được mà quay đầu sang, chỉ thấy ở đó lại xuất hiện thêm một “hắn” nữa, nhưng thay vì y phục đen thì y phục của người này lại là màu trắng. Nhìn hai người, đúng hơn là hai phiên bản đen trắng của chính bản thân mình ngay trước mặt, Từ Phong không khỏi choáng váng

“Chuyện quái gì đang diễn ra đây??!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Bản ngã

Không gian của hệ thống, bầu trời sáng sủa, từng tia nắng chiếu xuống sườn ẩm không gian, bầu không khí trong lành mát mẻ, gió thổi nhẹ nhàng vô cùng dễ chịu, nhưng Từ Phong lúc này không hề có chút tâm tư nào thường thức cả. Hắn lúc này đang ngồi ở trên mặt cỏ, bên cạnh hắn là Tiểu Linh đang ôm lấy một cánh tay hắn, trước mặt hắn là hai “hắn” nữa.

Bóp bóp trán, Từ Phong nhìn hai bản sao của mình ở ngay trước mặt, không khỏi ảo não nói: “Thế, đây chính là tâm ma của ta ư?”

“Ta cũng không biết nữa, xét theo một hướng nào đó thì đúng là như thế, nhưng mà nếu so sánh với tâm ma của những võ giả khác thì không giống chút nào cả, ít nhất thì ta cũng chưa từng thấy một người lại có tận hai tâm ma, hơn nữa tâm ma còn tự sinh ra ý thức nữa.” Tiểu Linh nhún vai nói.

Ài, thật là đau đầu mà, Từ Phong nhìn với tri thức của một tân tiểu thuyết cung không thể giải quyết được tình huống này, hắn cũng chưa từng nghe là tâm ma sẽ có dạng như thế này a. Nhìn hai bản sao của chính mình trước mắt, Từ Phong vẫn không thể tin được.

Gọi bọn họ là bản sao của Từ Phong thì không sai chút nào, từ ngoại hình đến y phục, tất cả đều giống hệt hắn, hai người bọn họ nếu có gì dễ phân biệt thì rõ ràng nhất đó là một bên y phục đen, một bên y phục trắng.

Tính cách của hai tâm ma cũng trái ngược nhau, hắc y nhân thì khát máu, tàn nhẫn, hiểu chiến, trong khi bạch y nhân thì tốt bụng, đầy lòng vị tha lẫn bao dung. Ngoài những thứ đó ra thì đôi mắt của ba người cũng không giống nhau, đôi mắt của Từ Phong là hoàn toàn một màu đen không có đồng tử, trong khi hắc y nhân sở hữu một đôi đồng tử màu đỏ, bạch y nhân là một đôi đồng tử màu lam.

“Tâm ma hay không thì bọn ta cũng không biết, nhưng mà bọn ta chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là trở thành một thể với bản thể của cơ thể này, cũng chính là người đó, chỉ là cách thức của hai người chúng ta khác nhau mà thôi.” Bạch y nhân nhẹ nhàng nói.

“Nói thẳng ra thì cái tên nhất gan này muốn trở thành một phần của người, còn ta thì khác, không đòi nào mà ta chịu trở thành một phần của một tên yếu đuối như người được, ta đem người giết chết sau đó thôn phệ rồi chờ thành bản thể thì có lí hơn đó, hahaha....!” Bỗng đen cười lớn nói.

Nãy giờ nói chuyện cũng không phải là chỉ vài ba câu như thế, nhưng Từ Phong cũng đã đại khái hiểu được vấn đề, cứ gọi hai người là Hắc Từ Phong cùng Bạch Từ Phong đi. Khi Từ Phong tăng tu vi, đáng lí như bình thường thì hắn phải lĩnh ngộ ảo diệu của cảnh giới đó, sau đó mới đột phá, nhưng hệ thống lại trực tiếp phá vỡ bình cảnh, sinh sinh đem hắn ép lên cảnh giới mà không hề quan tâm tới lĩnh ngộ, tác dụng phụ chính là khiến hắn tạo ra tâm ma.

Từ Phong không nghĩ bản thân mình quá thiếu lực lĩnh ngộ, nhưng mà hệ thống nó hoạt động như thế, hắn cũng không thể nào thay đổi được. Trước kia khi đột phá Sư cấp hay Tướng cấp, vì cấp bậc còn thấp, tuy có sinh ra tâm ma – theo lời khẳng định của Tiểu Linh, nhưng nó cũng không quá rõ ràng, đúng hơn là không ảnh hưởng lớn tới hắn.

Nhưng Vương cấp là một đạo khảm lớn đối với mỗi võ giả, phải lĩnh ngộ ra âm dương chi lực mới có thể đột phá, việc Từ Phong trực tiếp đạt tới Vương cấp mà còn không thêm quan tâm đến âm dương chi lực là cái cù khoai tây gì đương nhiên là vô cùng nghịch thiên. Nhưng trên đời không có cái gì là miễn phí cả, nghịch thiên là như thế, nhưng đổi lại, tâm ma của hắn lại thực thể hóa một cách hoàn toàn.

Hắc Từ Phong đại diện cho nhân cách phản diện, trong khi Bạch Từ Phong lại đại diện cho nhân cách chính diện, và bản thể là Từ Phong lại đứng ở giữa hai thái cực khi bản thân hắn có lúc thì thiện có lúc thì ác.

Tâm ma kiểu dạng này là thứ mà bản chưa từng được nghe qua, nhưng mà khi xét đến việc cả hai tâm ma đều muốn hợp nhất với hắn, thì với cái mô típ này, Từ Phong đã quá quen thuộc rồi, đồng tiểu thuyết kiếp trước hắn đã đọc đầu phải chỉ để đó cho có đầu cơ chứ. Chung quy lại cũng chỉ là ép buộc Từ Phong hắn phải chọn hai con đường, hoặc là trở nên thiện lương, hay trở thành kẻ ác, chứ không phải là nửa thiện nửa ác như hiện tại.

“Mẹ nó chứ, muốn sống tự do cũng không được à, chọn thiện hay chọn ác ta đều không thích a.” Từ Phong cười khổ ở trong lòng, thực sự mà nói, hắn có hơi thích nhân cách ác của Hắc Từ Phong hơn một chút, ít nhất thì hắn ta cũng sát phạt quyết đoán, không hề vòng vo mà luôn đi thẳng vào vấn đề, thậm chí còn có thể ở ngay trước mặt Từ Phong mà nói rằng mình muốn thôn phệ hắn rồi trở thành bản thể cơ mà.

“Chọn ta đi, người thấy ta có thể sử dụng Vực rồi đúng không, dung hợp với ta, người sẽ có được tất cả, khả năng chiến đấu, mưu mẹo, cách sử dụng Vực, tất cả sẽ là của người!” Hắc Từ Phong cười lạnh.

“Nhâm nhi, người biết làm thì ta không biết ư, Từ Phong, chọn ta đi, những năng lực bản có, ta cũng có, đứng trở thành con người độc ác như bản, hãy biết hướng thiện a!” Bạch Từ Phong ngay lập tức phản bác.

“Hướng thiện để làm cái chó gì, dễ biến thành một tên nhất gan như người hả?”

“Vậy thì có gì sai, còn hơn là giống như người, không đi gây thù chuốc oán khắp nơi thì mới lạ đó, rồi về sau có khi mất mạng cũng không biết chừng!”

“Người....tên đàn bà chết tiệt này!!”

“Yên lặng đi, tên cốt đột chi biết đánh nhau!!”

Cãi nhau qua lại một hồi, hai tên tâm ma trực tiếp lao vào nhau mà tay nắm chân đạp, đánh nhau loạn thành một bầy. Trong lúc đó, Từ Phong cùng Tiểu Linh thì không biết từ bao giờ đã lẫn ra xa tí người với nhau.

“Công tử, ngài định chọn a?”

Thở dài một tiếng, Từ Phong im lặng một lúc lâu rồi mới nói: “Ta không biết, dù là chọn a, tính cách của ta cũng sẽ bị bản ngã đó ảnh hưởng, lúc đó liệu ta có còn là ta hay không?”

“Ngài cũng đừng quá lo lắng, dù rằng tính cách ngài sẽ thay đổi, nhưng mà nhìn từ một khía cạnh khác, hai bản ngã thiện-ác đó chẳng phải chính là tách ra từ bản thể là ngài đó sao, dù là thiện hay ác thì đó cũng vẫn là ngài mà.... Mặc dù ta chỉ coi công tử là chủ nhân duy nhất của ta!” Tiểu Linh an ủi Từ Phong, nhưng câu cuối thì lại nói nhỏ như muỗi kêu.

Đang mãi suy nghĩ, Từ Phong cũng không để ý nhiều, nhìn hai tên tâm ma đang đánh nhau âm ỉ ở phía xa, hắn không khỏi lẩm bẩm: “Làm gì thì làm, nhất định không thể để bọn chúng chiếm quyền kiểm soát cơ thể của mình như lần trước được, cơ thể của ta là của ta, không ai được động chạm vào hết!!”

Ý thức của Từ Phong lui ra khỏi không gian của hệ thống, không phải là bản trực tiếp không quan tâm tới vấn đề to lớn như thế này, mà là có ở lại trong hệ thống thì bản cũng không nghĩ ra cách gì để giải quyết cho ổn thỏa cả, thôi thì cứ đến đâu hay đến đó vậy.

Trở về với thực tại, Từ Phong lúc này mới phát hiện ra mình đang ở trong một tình thế khó xử không kém gì so với chuyện tâm ma của bản. Bản sau khi bất tỉnh nhân sự được Hồ Phi Nguyệt đưa về lều nghỉ ngơi, và đó là căn lều của Hồ Phi Nguyệt, đến đây thì chưa có vấn đề gì cả, nhưng tiếp theo thì không ổn chút nào.

Chỉ thấy bên tay phải của bản hiện tại, Hồ Phi Nguyệt trên người chỉ mặc có một bộ đồ ngủ mỏng như cánh ve, đang ôm cứng lấy một cánh tay của bản mà ngủ ngon lành. Đứng nói với thị lực kinh người của bản, kể cả người bình thường cũng có thể nhìn xuyên qua lớp vải mỏng còn hơn cả tờ giấy đó, chết người ở chỗ, bên dưới lớp vải đó, Từ Phong có thể thấy rằng, Hồ Phi Nguyệt không có mặc đồ lót ở bên trong.

Đưa tay trái lên ôm lấy mũi, Từ Phong ngăn cản dòng máu đang chực chờ phụt ra ngoài, bất chợt bản cảm thấy có cái gì đó cựa quậy bên trái mình.

“Ôi mẹ ơi, đừng nói là.....”

Sợ cái gì thì cái đó đến, Từ Phong ước rằng mình đã không nhìn xuống, chỉ thấy bên trái bản, Diệp Ngưng Tuyết đang cuộn tròn thân hình la lỵ của con be lị mà rúc vào người bản, thứ mà bản vừa cảm nhận được chính là tiểu nha đầu này cựa mình.

Cái tình huống hương diễm một cách nhâm nhi như thế này khiến Từ Phong không khỏi dờ khóc dờ cười, nếu như chỉ là Hồ Phi Nguyệt, bản có thể bất chấp “làm thật” nằng ngay lập tức, nhưng mà hiện tại còn có cả một tiểu la lỵ Diệp Ngưng Tuyết ở đây, bản không thể làm ra mấy hành động không nên cho trẻ em xem như vậy được, chẳng lẽ bản lại “làm thật” luôn cả hai? Thôi thôi, Từ Phong bản không có cảm thụ tới mức đến cả tiểu cô nương cũng không tha a.

“Fufufu, trái ôm phải áp hai mỹ nhân như thế này, chẳng thỏa mãn chưa?” Tiếng của Hồ Phi Nguyệt vang lên, hơi thở thơm tho của nàng phả vào tai Từ Phong khiến bản rung mình một cái.

Từ Phong phải mất một lúc lâu mới có thể làm quen được với lực lượng mới, bước tới bên dòng suối, nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trên mặt nước, hẳn bây giờ mới có cơ hội nhìn lại bản thân sau khi tiến hóa.

Một điều đáng vui mừng đó là hẳn không có phát triển rồi quay quá lung tung trong khi tiến hóa, nhưng một điều khiến hẳn dờ khóc dờ cười đó là hình dạng hiện tại của hẳn, nó quá ư là.....quái vật.

Nếu như trước kia ngoại trừ lớp giáp cốt ra thì hẳn trông vẫn còn giống con người, thì hiện tại, với lớp giáp cốt màu huyết hồng cùng với một đám gai xương mọc lung tung như thế này, hẳn chỉ nhìn thấy quái vật chứ chả thấy con người nào cả. Thở dài một tiếng, Từ Phong hẳn nghĩ thì nghĩ thế, chứ bản thân hẳn cũng không quá quan trọng về bề ngoài, cùng lắm thì hẳn mặc định dùng *Ngụy trang* 24/7, ngoại hình có ra sao thì cũng chỉ có trời mới biết, hẳn lúc này quan tâm tới chỉ số của bản thân hơn a.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Thiên Ma Tướng (đã thức tỉnh)

Sát thủ hư không level 20

Nhanh nhẹn: 211307 (+105653)

Thể lực: 178022 (+178022)

Lực lượng: 200693 (+200693)

Tinh thần: 116321

Linh lực: 155364

Trạng thái: Thiên Ma Hóa Thân, Bóng đêm huy hoàng.

-Tiến hóa thành công, huyết mạch tấn thăng thành Thiên Ma Tướng, kĩ năng Huyết Mạch Thiên Ma, Thiên Ma Hóa Thân được nâng cấp.

-*Huyết mạch Thiên Ma* (bị động): Tăng 100% thể lực, lực lượng. (Mới) Tăng 50% nhanh nhẹn.

-*Thiên Ma Hóa Thân* (chủ động): Hóa thân thành trạng thái chiến đấu của Thiên Ma nhất tộc, gấp đôi chỉ số cộng thêm từ *Huyết mạch Thiên Ma*.

Hình thái chiến đấu sở hữu sáu cánh tay, cơ thể được bọc giáp cốt tăng cường phòng thủ, *Thiên Ma Nhân* được tự động kích hoạt, giảm hiệu lực của công kích tinh thần cấp cao, vô hiệu hóa hoàn toàn tinh thần công kích từ dưới Tôn cấp. (Mới) Ở trong trạng thái Thiên Ma Hóa Thân, tiêu hao linh lực của kĩ năng giảm, uy lực giữ nguyên.

Hít một hơi thật sâu, Từ Phong cảm thấy được hai cánh gò vật lộn trong đau đớn thật sự là quá xứng đáng. Thiên Ma Tướng ư, nghe thật là nhảm nhí, nhưng ai quan tâm, nhìn chỉ số của hẳn mà xem, không chỉ lực lượng mà còn cả tốc độ của hẳn cũng được tăng mạnh, cái tên có nhảm hơn nữa thì hẳn cũng mặc kệ.

Đó là chưa kể đến hiệu ứng mới của *Thiên Ma Hóa Thân*, giữ nguyên uy lực kĩ năng nhưng tiêu hao linh lực giảm, có nghĩa là cùng với một lượng linh lực, hẳn có thể dùng vài ba lần một kĩ năng mà trước kia chỉ có thể dùng một hai lần gì đó, mà uy lực mỗi lần không đổi, cái này chính là lấy số lượng bù chất lượng a.

Khẽ cử động cơ thể, mặc dù lớp giáp mọc lan cả xuống phần thân dưới của hẳn, nhưng Từ Phong cũng không cảm thấy khó chịu hay là không quen, mọi thứ đều vô cùng thoải mái, hơn nữa, không biết là do chỉ số nhanh nhẹn và lực lượng của hẳn tăng, hay là do lớp giáp mới này nhẹ hơn nữa, cơ mà có lẽ là trường hợp thứ hai, bởi vì hẳn cảm giác cơ thể mình cơ động hơn hẳn so với trước kia.

Lớp giáp cốt màu đỏ này nhìn thì có vẻ kinh dị nhưng lực phòng ngự thì chắc chắn không cần phải bàn, không có lí gì nó lại kém hơn lớp giáp cốt màu trắng trước kia được.

“Này Tiểu Linh, làm thế nào mà tiến hóa huyết mạch lại có thể cứu ta khỏi yêu đàn Huyết Giác Xà vậy?”

“Cái này phải bắt đầu từ những đặc tính của Thiên Ma nhất tộc trước. Đặc tính thứ nhất đó là cơ thể mạnh mẽ vô song, điều này thì công tử cũng đã biết. Thứ hai đó là năng lực kháng tinh thần lực cực mạnh, trừ khi tinh thần lực cao hơn hai đại cảnh giới, bằng không thì khó mà tạo thành thương tổn. Thứ ba, cũng là thứ đã khiến công tử khốn đến lúc này, đó là máu độc!”

“Máu độc??” Từ Phong nghi hoặc hỏi.

“Bản thân máu của Thiên Ma nhất tộc không như thông thường, máu của họ là máu độc, độc tính trong máu của họ được quyết định bởi phẩm chất huyết mạch, huyết mạch càng cao thì máu càng độc. Mà cũng bởi vì bản thân máu của họ là độc được, cho nên là.....”

“Thuốc độc với họ là thuốc bổ, ngược lại thuốc giải độc lại là thuốc trị mạng, ý người là thế có phải không?” Từ Phong tiếp lời.

“Đúng vậy, chính vì thế khi mà ngài nuốt viên yêu đan của Huyết Giác Xà, đặc tính kháng độc của nó đã vô tình khiến ngài bị tổn thương, bởi công tử vốn là Thiên Ma.”

Giờ thì Từ Phong hẳn đã hiểu tại sao khi hẳn phục dụng viên yêu đan vốn có tác dụng kháng độc lại có biểu hiện giống như trúng độc, và cũng hiểu được rằng nhờ tiến hóa huyết mạch lên đẳng cấp cao hơn, máu của hẳn trở nên độc hơn, nhờ đó mà trung hòa được được lực của yêu đàn Huyết Giác Xà.

“Chàng xong rồi chứ?” Tiếng của Hồ Phi Nguyệt vang lên sau lưng khiến Từ Phong giật nảy cả người lên.

“Nàng có thể đừng dọa ta hết hồn được không. Mà sao nàng lại tới đây?” Từ Phong cười khổ nói.

Hồ Phi Nguyệt cười nhún vai, lo lắng nói: “Chàng giải phóng toàn bộ khí thể như vậy, thấp đương nhiên là phải ra đây xem sao rồi, không thể để mặc chàng được.”

Từ Phong biết rất rõ rằng ta lúc này đang vô cùng thắc mắc về ngoại hình mới của hẳn, nhưng hẳn cũng biết rằng nếu hẳn không chủ động nói ra, Hồ Phi Nguyệt sẽ vô cùng biết ý mà không truy hỏi, vậy nên hẳn liền lựa chọn không nói gì, có những thứ mà chỉ nên có mình hẳn được biết thôi.

Giải trừ trạng thái *Thiên Ma Hóa Thân*, bốn cánh tay trên vai Từ Phong cùng với lớp giáp cốt trên người hẳn biến thành từng mảnh vụn rơi xuống đất, trả lại diện mạo bình thường cho hẳn. Chỉ là khi lớp giáp cốt ở phía dưới của hẳn biến mất, hẳn chợt nhớ ra một điều.....

“Thôi xong rồi!”

Từ đằng sau Hồ Phi Nguyệt, Diệp Ngưng Tuyết thò đầu ra nhìn, đúng lúc lớp giáp cốt đang che đi hạ thân của Từ Phong biến mất, để lộ ra “cái thứ mà ai cũng biết là thứ gì đấy”.

Sau mấy giây cực kì tĩnh lặng đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng, một tiếng hét chói tai vang vọng khắp núi rừng giữa màn đêm, khiến cả cánh rừng trở nên náo loạn một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Thượng cổ di tích

Giác Vi thành, một trong số ít những siêu cấp đại thành mạnh không chỉ về kinh tế giao thương mà còn về mặt vũ lực. Thành trì này nếu so sánh với Thiên Ứng thành thì còn rộng gấp 5-6 lần, số dân đông cùng với địa thế tuyệt hảo biến nơi đây thành một mảnh đất thương nghiệp màu mỡ. Nhưng mà ở thế giới này, những thứ đó chỉ là phụ, cường giả vì tôn vũ lực vẫn là chủ yếu, thực lực của Giác Vi thành ở khoản này nếu so sánh ra thì cũng thuộc hàng nhất nhì cả Càn Nguyên đế quốc, có khi chi thua mỗi kinh thành.

Sở dĩ như vậy bởi vì, đây là một số ít thành trì có sự xuất hiện của một phân đà Lăng Hư Cung. Lăng Hư Cung là một siêu cấp tông môn mạnh khủng khiếp, dù năng lực để kiểm soát một siêu cấp đế quốc như Càn Nguyên đế quốc dễ như trơ bàn tay, cao thủ Tôn cấp Thánh cấp nhiều không kể xiết. Thực lực như vậy, phân đà của nó cũng không thể dễ lỏng môn bị mất mặt được, phân đà Lăng Hư Cung ở Giác Vi thành theo như lời đồn thì Vương cấp đưa tay tóm bừa cũng được một nắm lớn, Tôn cấp cường giả tới tận 6 người, thậm chí còn có một vị Bán Thánh tọa trấn.

Lần đầu tiên đặt chân vào Giác Vi thành, Từ Phong không khỏi choáng ngợp trước cảnh tượng phồn hoa trước mắt, thậm chí nếu so sánh ra thì kinh thành còn không có nào nhiệt bằng nơi đây, có lẽ bởi vì ở kinh thành quản lí quá nghiêm ngặt chăng? Cơ mà hiện tại Từ Phong cũng không còn là cái tên già mờ nhạt hồi đầu mới xuyên việt nữa, đúng như những gì hẳn đã học được từ tiểu thuyết, thực lực càng cao thì càng nhận ra nhiều thứ.

Người thường chỉ nhìn tới Vương cấp vô già đã giống như thần linh, nhưng trên Vương cấp còn tới tận một đồng cảnh giới nữa, bất kì cảnh giới nào cũng chỉ cần thôi nhẹ một cái là vị “thần linh” Vương cấp kia đã biến thành cát bụi. Điều này không nói lên rằng người thường là một đám ngu ngốc, mà chỉ chứng tỏ rằng sự hiểu biết bị giới hạn bởi thực lực mà thôi.

Nhưng mà Giác Vi thành là Giác Vi thành, dù có một Bán Thánh hay là một trăm Bán Thánh tọa trấn thì cũng không liên quan tới nhóm người Từ Phong, bọn hẳn tới đây mục tiêu chỉ là truyền tống trận.

“Truyền tống trận hai ngày nữa mới mở, phải đến lúc đó mới có thể chiếm được vị trí, vậy nên hiện tại ta nghĩ chúng ta nên kiếm một chỗ để nghỉ lại. Hơn nữa, này giờ bị người khác soi tới mức khốc mắt của họ như muốn rách cả ra rồi, không thể để hai người tiếp tục đứng ngoài đường được nữa.” Từ Phong sau khi hỏi thăm một vô già đi ngang qua liền quay sang bên cạnh nói.

Lúc này, ở bên cạnh hắn đó là Hồ Phi Nguyệt cùng Diệp Ngưng Tuyết, khoác lên người bộ quần áo đẹp nhất mà đúng đó, biến cả nhóm thành tâm điểm chú ý của biết bao cặp mắt.

Một thân ảnh nhỏ nhắn vừa phải, một bộ bạch y phát phơ bao bọc lấy cơ thể lỏm nóng bỏng, khuôn ngực cao vút, kiểu đồn vênh lên, vòng eo thon thả, làn da trắng như mỡ đông, một mái tóc màu bạc rủ dài xuống, kết hợp với quần áo cùng làn da khiến không gian xung quanh nằng sáng bừng lên.

Khuôn mặt nàng đẹp, rất đẹp, đẹp tới mức có thể khiến bất kì ai nhìn vào đều giống như bị hút mất linh hồn của mình vậy, bất kể là nam hay nữ, thậm chí đến cả những nữ nhân khi nhìn vào khuôn mặt của nàng cũng không thể cảm nhận được một chút lòng ghen tị nào, người ta không ai đi ghen tị với một nữ thần cả! Nữ thần này, không ai khác chính là Hồ Phi Nguyệt, người mà không chịu giữ hình dạng yêu thú mà nhất định phải xuất hiện dưới nhân dạng dễ đi cùng Tử Phong vào thành.

Không chỉ có thế, Diệp Ngưng Tuyết, vốn mới chỉ có 15 tuổi, nhưng lại thu hút không ít ánh mắt của mấy tên có sở thích biến thái. Mặc dù chưa phát dục hoàn toàn, nhưng với khuôn mặt ngây thơ nhưng ánh mắt lại mang theo vài nét từng trải, Diệp Ngưng Tuyết có thể được coi là một tiểu mỹ nhân, ấn định trong tương lai sẽ phát triển thành một đại mỹ nhân.

Một đại mỹ nhân, một tiểu mỹ nhân cùng lúc xuất hiện đã đủ để thu hút sự chú ý, nhưng mà đâu có dừng lại tại đó, sự hiện diện của Tử Phong cũng khiến người khác chú ý tới a. Mặc dù nói diện mạo của võ giả cũng vô cùng đa dạng và lạ mắt, nhưng kiểu như hắn thì cũng không dễ gì mà thấy được. Cơ thể cao lớn cuộn cuộn cơ bắp, mái tóc bạc trắng, đôi mắt màu đen không đồng tử, một chiếc mặt nạ quý dị, cả người từ trên xuống dưới ngoại trừ tóc và màu da ra thì mọi thứ đều có màu đen, bất kì ai nhìn vào hắn cũng có cảm giác nguy hiểm theo bản năng.

Nhanh chóng kiểm được một quán trọ, cũng kiểm luôn cả từ lâu, cả nhóm quyết định ở dưới từ lâu dùng bữa rồi sau đó mới lên phòng. Tuy võ giả có sức bền cũng chịu đựng kinh người, nhưng chung quy thì họ vẫn là con người chứ không phải là thần, ăn uống vẫn là những thứ không thể thiếu.

Nói là thế, nhưng với cường giả như Hồ Phi Nguyệt mà xét thì, nhìn đối nhện khát vài ba năm là chuyện dễ dàng, ăn đối với nàng chỉ giống như thưởng thức là chính. Diệp Ngưng Tuyết tu vi thấp, hơn nữa lại đang trong độ tuổi lớn, hiển nhiên là cần phải ăn uống đầy đủ. Còn Tử Phong thì.....hắn là trường hợp đặc biệt a, theo lời Tiểu Linh thì sau khi hắn trở thành Thiên Ma Tướng, ăn uống không còn là thứ cần thiết để cơ thể hắn sống nữa, chỉ cần đảm bảo linh lực trong cơ thể là được. Khi nghe Tiểu Linh giảng giải về đặc tính này của huyết mạch cấp Thiên Ma Tướng, Tử Phong không khỏi cười khổ, rốt cuộc thì hắn đã biến thành cái thứ quái quỷ gì rồi.

“Lần này không hiểu tại sao người của Lăng Hư Cung lại cho mở cửa đi tích sớm như thế nhỉ, đã đến thời hạn 5 năm một lần đâu?”

“Ai mà biết được chứ, không chỉ vậy mà còn bắt ngủ nữa chứ, ta cũng mới chỉ nhận được tin từ mấy hôm trước mà thôi, cũng may rằng ta sống ở ngay trong thành, bằng không thì lỡ mất dịp may hiếm có này.”

“Thôi đi, tu vi của người chui vào đi tích để làm mồi nhắm rượu à, an phận mà ở ngoài xem cuộc vui như ta đi.....”

Một đoạn hội thoại lọt vào tai Tử Phong thu hút sự chú ý của hắn. Hồ Phi Nguyệt cũng đã nghe thấy đoạn hội thoại đó, nàng đưa mắt nhìn Tử Phong ra hiệu. Kín đáo nhìn về phía mấy người đang nói chuyện ở xa, hắn lẩm bẩm: “Đi tích ư? Có vẻ thú vị đấy.”

Sau khi ăn uống no say, nhóm người Tử Phong thuê một phòng lớn đủ cho ba người ở, sau đó hắn mặc kệ hai người kia ở trong phòng, đi ra ngoài đường cho đến tối mới mới về. Thu thập đầy đủ thông tin, đến lúc này ba người mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Phụ cận Giác Vi thành có một tòa đi tích thượng cổ, nghe nói đó là nơi thí luyện của một tông môn thượng cổ đã suy tàn, được Lăng Hư Cung tìm thấy và khai quật, nhưng mà không biết lí do vì sao, cứ mỗi 5 năm một lần, bọn họ lại mở cửa đi tích ra cho võ giả khác tự do tiến vào.

Thượng cổ đi tích này, nghe nói mỗi lần mở ra đều có vô số võ giả đi vào, ở bên trong tràn đầy nguy hiểm cùng với cơ duyên, có những võ giả đi vào tự chôn vùi tính mạng mình, có những võ giả lại thu được chỗ tốt cực lớn. Nghe thì có vẻ hấp dẫn, nhưng mà vẫn có một thứ mà Tử Phong thắc mắc, nếu như có chỗ tốt như vậy, tại sao Lăng Hư Cung lại không độc chiếm mà lại mở ra định kì như vậy cho người khác tiến vào cơ chứ.

Hắn cũng đã đưa ra thắc mắc này khi đi tìm kiếm thông tin. Hóa ra là đi tích thượng cổ này bị giới hạn chỉ có võ giả dưới Tôn cấp và ít hơn 30 tuổi mới có thể vào được, hơn nữa, bởi nội đây là nơi thí luyện, tu vi càng cao thì càng gặp nguy hiểm hơn, Lăng Hư Cung bọn họ thời kì đầu đã tôn thất không biết bao nhiêu là đệ tử thiên tài ở trong đó, cuối cùng biến thành như hiện tại.

Lăng Hư Cung cho phép võ giả bên ngoài tiến vào đi tích, nhưng bị hạn chế danh ngạch, chỉ có đúng 100 người, phải tỉ mỉ để chiếm lấy danh ngạch. Thực ra cách làm này của Lăng Hư Cung có dụng tâm vô cùng kín đáo, mục đích chính vẫn là tìm kiếm những võ giả tuổi trẻ có tiềm năng lớn, thực tế thì hầu hết người thuộc 100 danh ngạch này đều đầu nhập vào Lăng Hư Cung làm đệ tử cả, tự nhiên được gia nhập siêu cấp tông môn, đối với những võ giả tân tu thì điều đó là chuyện cầu còn không được.

“Nàng nói thử xem bên trong đi tích sẽ có những thứ tốt gì chứ?” Tử Phong cười hỏi.

Hồ Phi Nguyệt suy nghĩ một chút, sau đó mới trả lời: “Nếu là nơi thí luyện của thượng cổ tông môn, vậy đoán chừng quanh đi quẩn lại cũng chỉ là đan dược, công pháp, vũ kĩ cùng binh khí mà thôi, mà chàng định tham gia à.”

“Ta vốn không có kế hoạch cụ thể, lần này tiến tới Xuất Vãn đế quốc là kế hoạch ngẫu nhiên mà thôi, đằng nào cũng không có chuyện gì thực sự quan trọng, ta nghĩ mình nên thử tham gia vào sự kiện này.” Tử Phong nhún vai nói.

“Hừm, nói cũng phải, với thực lực của chàng, tiến vào đi tích tuyệt đối là làm ít hưởng nhiều, bởi vì độ nguy hiểm của thí luyện dựa vào tu vi chứ không phải thực lực thật sự. Tu vi của chàng chỉ là Vương cấp nhất phẩm nhưng chiến lực thì vượt xa Vương cấp bình thường, tuyệt đối sẽ lấy được phần thưởng lớn, được đó, thấp ững họ chàng tham gia.” Hồ Phi Nguyệt cười nói.

“Vậy chúng ta sẽ phải chờ ở đây cho đến khi đại ca từ trong đi tích trở về ư?” Diệp Ngưng Tuyết hỏi. Từ sau cái đêm mà Tử Phong bảo vệ tiểu nha đầu khỏi đầu Huyết Giác Xà, Diệp Ngưng Tuyết bắt đầu chuyển sang gọi hắn là đại ca, đối với việc này hắn không ó ý kiến gì nhiều lắm, ít nhất thì nghe gọi đại ca vẫn còn dễ chịu chán.

“Đừng vậy, vì tu vi của mọi người quá thấp, dù có cũng không thể lấy được danh ngạch, nên tốt nhất là ở lại ngoài này với tỷ tỷ đi, Tử Phong sẽ trở về sớm thôi.” Hồ Phi Nguyệt gắt đầu nói.

Trong một căn phòng nào đó ở trong Giác Vi thành.

“Thưa chủ thượng, đã theo như lời phân phó của ngài, mở đi tích sớm hơn thường lệ, chúng ta vẫn tiến hành bình thường như mọi năm chứ?”

“Đương nhiên là vẫn tiến hành như bình thường rồi, phải làm cho nó tự nhiên nhất có thể, không được để cho người khác, nhất là mục tiêu của chúng ta nghi ngờ.” Nói đoạn cái người được gọi là chủ thượng này phất tay ra hiệu cho tên thủ hạ lui xuống.

Căn phòng nhất thời trở nên tĩnh lặng sau khi tên thủ hạ rời đi, loáng thoáng có thể nghe thấy một tiếng lẩm bẩm nhỏ nho: “.....đã thả mồi như thế rồi, hi vọng là cá sẽ cắn câu.....”

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Phiền toái

Mỗi khi thượng cổ đi tích mở ra, Lăng Hư Cung đều sẽ cho người tổ chức một cuộc tỉ võ lớn, chỉ cần võ giả có tu vi dưới Tôn cấp và ít hơn 30 tuổi đều có thể tham gia, 100 người xếp hạng đầu sẽ đạt được danh ngạch đi vào thượng cổ đi tích, ở trong đó, bất kể kẻ ngoại lấy được thứ gì, Lăng Hư Cung sẽ không đoạt của người, nhưng mỗi người sau khi từ trong đi tích đi ra đều có một cơ hội, giao nộp toàn bộ tài vật lấy được, đổi lại sẽ được gia nhập Lăng Hư Cung làm đệ tử.

Cách làm này của Lăng Hư Cung phải nói là vô cùng thông minh, vừa có được danh tiếng là hào phồn, lại còn có thể hấp dẫn được nhân tài, phải biết mỗi lần tỉ võ có đến mấy ngàn võ giả tham gia, những người có thể xếp vào 100 thứ hạng đầu hầu hết đều là đang thiên tài, có thể lôi kéo được những thiên tài đó vào tông môn là một việc tốt.

Tuy lần này Lăng Hư Cung mở ra đi tích không đúng thời gian như mọi khi, nhưng những thế lực phụ cận cũng vô số tân tu cũng nhanh chóng tụ hợp lại. Ba người Tử Phong từ sáng sớm đã có mặt tại chỗ đăng kí tham gia tỉ võ, chỉ là nhìn biến người trước mắt, Tử Phong không khỏi nhừ đầu, đồng như kiến thế này thì đến bao giờ mới đăng kí tham gia được đây.

“Tránh ra tránh ra, đừng có cản đường công tử nhà ta!”

“Cút cút, hạng như người mà cũng đòi tỉ võ ư, né qua một bên để cho công tử ta đi!”

Mấy tiếng gào thét vang lên gây gổ ba người Tử Phong đang đứng, khiến đám đông người xung quanh không khỏi chú ý. Chỉ thấy một đám lâu la tiểu tốt mặc trang phục giống nhau, trên ngực đều thêu chữ Triệu lớn, đằng sau bọn chúng là một tên công tử ca, khoác lên người một kiện bạch y, thái lưng gắt theo một cây kiếm tinh xảo, đang phe phẩy chiếc quạt trên tay mặc dù thời tiết không hề nóng nực chút nào. Những người đến đây tham gia tỉ võ hầu hết đều là tân tu có thực lực nhất định, nào có chịu dễ dàng nhường đường, mà hơn nữa, có muốn nhường thì cũng không được, làm gì còn chần nạo mà tránh nữa đâu.

Sự hiện diện của đám người thế gia vọng tộc này nhất thời khiến đám đông không khỏi bất mãn, tiếng la ó, tiếng quát liên tục vang lên càng làm cho không gian nơi đây trở nên ồn ào.

“Phiền phức quá, đi chết đi!!”

Vị công tử ca kia dường như đã hết kiên nhẫn, nhìn thấy trước mặt mình có một đại hán đang giằng co với mấy tên thủ hạ của mình, hắn liền quát lên một tiếng, từ dưới đất nhảy lên, rút thanh kiếm được chạm trổ tinh vi đó ra, hắn xoay một vòng trên không trung, sau đó chém xuống. Vị đại hán kia vốn không có chú ý, liền bị một kiếm chém bay đầu, máu tươi cuồn phun ra khắp nơi khiến đám đông vội vàng dạt ra thành một khoảng trống. Nhìn tên công tử kia giết người giữa thanh thiên bạch nhật, Tử Phong không khỏi lắc đầu: “Thật là ngu ngốc.” Không phải là hắn bất mãn với tên công tử kia, mà là hắn đang nói vị đại hán vừa bị giết kia, thế giới này là thế giới cường giả vi tôn, khi người không có đủ thực lực thì phải điều thấp mà sống, cứng quá thì sẽ gãy. Tên công tử kia rõ ràng là người của thế gia vọng tộc, tự nhiên nóng đầu đi chống đối làm gì, bản thân thì chỉ là một tên Sư cấp bát phẩm nhỏ nho, cuối cùng lại chết một cách vô văn.

“Nhị ca!!”

“Nhị đệ!!”

Hai tiếng hét cùng lúc vang lên, chỉ thấy hai bóng người từ trong đám đông lao ra, hai người vừa mới xuất hiện đưa mắt nhìn cái xác không đầu dưới mặt đất, vô cùng bị phản quay sang tên công tử kia, không thèm nói thêm một lời nào, trực tiếp rút vũ khí ra lao tới.

“Không cần giúp đỡ, ta phải dạy cho mấy tên dân đen này biết một bài học, để kiếp sau chúng học khôn ra mà không tái phạm nữa.” Vị công tử phát tay ra hiệu lui đối với đám hộ vệ đang định xông lên cản hai người kia lại, sau đó hần cũng vung kiếm lên mà lao vào đánh trả.

Chỉ sau chưa đầy mười giây, ai thắng ai bại bất kì ai đứng ở đây cũng có thể nhìn ra, tên công tử ca thân pháp nhanh như gió, vòn quanh hai người kia giống như vòn chuột, dừng nói là một vết thương, quần áo của hần còn không dính tới một hạt bụi, trong khi hai người kia thì vết thương lung tung khắp người. Nhìn tên công tử có lẽ mang họ Triệu qua đứa gồn, Từ Phong cười khẩy, toàn là chiêu thức đẹp mắt, nhưng mà chỉ hữu dụng với người yếu hơn, đánh với người cùng thực lực mà dùng mấy chiêu này không khác gì tự sát cả, hần đang diễn cho ai xem?

Nhìn quanh một lượt, Từ Phong nở một nụ cười tà, đầy rồi! Thì ra ở phía cuối đám người họ Triệu, được vây quanh bởi một đám hộ vệ là một nữ nhân che mặt, mặc dù không nhìn thấy rõ mặt nhưng xét theo vóc dáng lồi lõm của nàng ta, khẳng định là một mỹ nhân, lúc này đang nhìn chăm chăm vào tên công tử họ Triệu đang nhảy múa mà hai mắt không khỏi híp lại, hiển nhiên là đang cười.

Thảo nào, bảo sao hần không trở nên hăng máu lên như thế, thì ra là đang muốn gây ấn tượng với nữ nhân. Nhìn hai người kia vốn tu vi cũng chỉ hơn cái tên vừa bị giết một chút, còn chưa đột phá Tướng cấp, lúc này đã gục xuống đất trong bãi máu, Từ Phong buồn chán quay người định bỏ đi, hần còn phải đăng ký tham gia ti vũ a.

Chỉ là ngay khi hần mới đi được vài bước, cảm thấy là lạ, Từ Phong liền quay đầu lại, chỉ thấy Hồ Phi Nguyệt cùng Diệp Ngưng Tuyết vốn dĩ phải đi ngay sau hần lại ở một chỗ khác, đang đứng nhìn màn “biểu diễn” của tên công tử kia.

Vị công tử họ Triệu, lúc này cũng đã nhận ra sự hiện diện của hai người bọn họ, vốn vừa mới giết người xong, khuôn mặt hà hề liền trực tiếp đông cứng lại.

“Đẹp, đẹp quá, đúng là một tuyệt tác của tạo hóa!” Hần vô thức lăm lăm mấy từ vô nghĩa, trước khi giống như một cơn gió mà xuất hiện trước mặt Hồ Phi Nguyệt.

Lấy tay bộp trán, Từ Phong không khỏi ao nảo, biết thế để hai người này ở nhà, mang đi làm gì cho nó rắc rối. Chấn đập *Thuấn bộ*, Từ Phong lướt lịch qua biển người, nhanh chóng tiếp cận chỗ hai người Hồ Phi Nguyệt đang đứng. Vừa mới đến nơi, hần đã nghe thấy tiếng lăm nhăm của tên công tử họ Triệu.

“Tại hạ Triệu Thiên Vũ, thiếu chủ Triệu gia của Giác Vi thành, tuy có hơi đường đột nhưng xin cho ta hỏi, phương danh của tiểu thư là gì?”

Nhìn bộ dạng chỉ thiếu chút nữa là chảy nước dãi của hần ta, Từ Phong không khỏi buồn cười, ta biết hồ ly tinh này rất đẹp, nhưng ít nhất thì người cũng phải có chút định lực chứ, mới chỉ nhìn mà đã không thể kiềm chế như thế này, quá kém.

Công bằng mà nói thì, như vậy cũng quá oan cho tên công tử họ Triệu kia, trên đời chắc cũng chỉ có hai loại người có thể chịu được mỹ lực của Hồ Phi Nguyệt mà thôi, đó là thái giám, và cái tên mặc đồ đen có tên Từ Phong đang đứng sau nàng ta mà thôi.

“Ta nào phải là tiểu thư gì đâu, bị công tử chê cười rồi.” Hồ Phi Nguyệt cười nhẹ nói, bất ngờ quay người sang ôm lấy Từ Phong, người vừa mới bước tới.

“Chủ nhân vừa đi đâu vậy?”

Nghe thấy Hồ Phi Nguyệt nói, tất cả mọi người xung quanh vốn đang chú mục tới chỗ này liền giống như là hóa đá.

“Chủ.chủ nhân?!”

“Điều này là thật ư?”

“Ôi ông trời thật bất công mà, tại sao một mỹ nữ như vậy lại là một nô lệ chứ, hơn nữa lại còn thuộc sở hữu của một người quái dị, còn có thiên lí không hà.”

Nếu Từ Phong lúc này mà đang uống nước hay gì, gần như có thể đảm bảo rằng hần sẽ phun luôn cái thứ chất lỏng ở trong miệng ra, hiện tại thì hần cũng muốn làm như vậy lắm, như thế mới miêu tả được cảm giác hiện tại của hần. Đùa à, khi không tự nhiên lại tìm rắc rối đến cho ta, Từ Phong trừng mắt lên nhìn hồ ly tinh lúc này đang nở một nụ cười ranh mãnh mà úp mặt vào lồng ngực mình.

“Người.người, tại sao người lại dám để cho rằng ta giữ một thân phận thấp hèn như thế được. Người là chủ nhân của nàng ấy đúng không, ta ra giá gấp mười để mua lại tự do cho nàng ấy, người nhanh chóng giao ra văn tự sở hữu nô lệ của nàng ta ra đây.” Tên công tử họ Triệu sau một lúc thất thần, lúc này giống như là phát điên lên mà rít qua kẻ rằng.

Thế giới này có nô lệ, Từ Phong biết điều này từ lâu, nguồn gốc của nô lệ thì hầu hết đều là tội phạm, người nhà tội phạm hoặc là tù nhân chiến tranh, bị giáng xuống làm nô lệ, coi như là hàng hóa mà mua đi bán lại. Nữ nhân xinh đẹp thì kết quả còn thảm hơn, một khi đã trở thành nô lệ thì chỉ được coi như một thứ đồ chơi, dùng để thỏa mãn thú tính của chủ nhân mà thôi.

Từ Phong không biết là tự nhiên đang yên đang lành Hồ Phi Nguyệt lại muốn lôi kéo rắc rối tới cho hần, nhưng mà nàng ta luôn không thích lắm cái cách mà hần điệu thấp, nên đây là cách mà nàng ấy muốn lôi kéo sự chú ý chẳng? Hần không biết, nhưng hiện tại thì hần phải lo mà giải quyết đống rắc rối trước mắt đã, chỉ là hần còn chưa kịp làm gì, Diệp Ngưng Tuyết đứng ở bên cạnh lại còn đồ thêm dầu vào lửa.

“Chủ nhân, tên kia nói nhiều quá, làm cho hần yên lặng đi!”

Có thể cảm nhận thấy tiếng bê xuong rầm rầm vang lên từ những người đứng ở xung quanh, Từ Phong không khỏi cười khò, hai bà cô to này thì ra đã lên kế hoạch từ trước a.

Thở dài một tiếng, Từ Phong khôi phục lại trạng thái lạnh lùng thường ngày, nhìn Triệu Thiên Vũ đang nghiền răng kèn kẹt trước mặt, nhàn nhạt nói

“Đừng có ra lệnh cho ta, ta vô cùng chán ghét người khác ra lệnh ta!!!”

“Cầm mồm, trả tự do cho hai nữ nô này, hoặc là chết tại đây, đừng để ta rượu mới không uống thích uống rượu phạt!!!” Triệu Thiên Vũ quát lên.

Gỡ hai tay Hồ Phi Nguyệt đang ôm lấy mình ra, Từ Phong nhún vai một cái.

“Ta lại thích uống rượu phạt đấy, vẫn đề gì không?”

Triệu Thiên Vũ nói giận, tay hay động trường kiếm, thân hình nhanh như thiểm điện, thanh trường kiếm tinh xảo vung lên, nhắm thẳng vào cổ Từ Phong mà chém xuống. Chỉ là.....

“Keng!!!”

Một tiếng kim loại chất chứa vang lên, thanh trường kiếm hiển nhiên không phải vật phẩm sinh sinh bị bản tay của Từ Phong tóm lấy. Khi tiến hóa lên Thiên Ma Tướng, lớp giáp cốt trên tay hần từ khi là hần muốn, bằng không thì nó sẽ không xuất hiện, cánh tay của hần trông vẫn bình thường như bao người khác, khác biệt có chăng chỉ là một đường phù văn văn vận chạy dọc theo cánh tay hần mà thôi, ít nhất thì hiện tại hần không cần phải che giấu cánh tay khác thường của mình làm gì. Tuy không có lớp giáp cốt bảo vệ, nhưng Cửu Biến Kim Thân Quyết của hần đã đạt tới đệ ngũ biến, bản thân cơ thể của Thiên Ma nhất tộc cũng có lực phòng ngự vô cùng biến thái, thanh kiếm kia là một thanh Địa giai trung phẩm Huyền khí nhưng lại chẳng thể nào làm gì được hần. Đừng nói là đã thương, đến cả một vết xước trên tay hần cũng không có, thế là đủ để bình phòng ngự của hần biến thái ra sao.

“Cái gì?!”

Triệu Thiên Vũ trừng lớn hai mắt, không tin vào những gì mà mình nhìn thấy. Cười lạnh một tiếng, Từ Phong tà tà nói

“Sao thế, mạnh tay hơn đi chứ, lúc này còn gậy to lắm mà. Nếu người chỉ có năng lực như thế, vậy thì.....Cút!!!!”

Bản tay Từ Phong xiết chặt lại, thanh trường kiếm dưới lực lượng cường hoành phát ra từng tiếng rầm rầm, sau đó bang một tiếng, kiện Địa giai Huyền khí trực tiếp bị Từ Phong dùng tay không bẻ gãy. Trần Thiên Vũ còn chưa kịp phản ứng, một bản tay đã xuất hiện trước mặt hần.

“Bốp!!!”

Tiếng bat tai vang lên giòn tan, Triệu Thiên Vũ cả người như đứt đứt dây văng ra ngoài, kèm theo đó là một vòi máu phun ra từ miệng hần. Đám hộ vệ Triệu gia lao ra muốn đỡ lấy chủ nhân, dưới lực lượng cường đại của Từ Phong liền theo đó cũng bị hất văng lên không trung, không khí xung quanh nhất thời trở nên nhốn nháo.

“Trời ạ, tên cốt đột kia thật là mạnh a!”

“Tay không hề gãy Huyền khí, người này lại lịch ra sao?”

“Yên lặng theo dõi đi, Triệu gia ở Giác Vi thành cũng không phải là loại ăn chay đâu.”

Tiếng nghị luận không ngừng vang lên, trong lúc đó, Triệu Thiên Vũ đang lồm cồm bò dậy, há miệng phun ra một búng máu kèm theo mấy chiếc răng vỡ vụn, cả người run rẩy nhất thời không đứng lên được.

“Hai nàng đùa nghịch thế đủ chưa, mau chóng đi thôi!”

Không thêm quan tâm tới tên công tử ca chỉ có tu vi Tướng cấp ngũ phẩm mà nghĩ mình vô địch kia, Từ Phong gơ tay cốc đầu Hồ Phi Nguyệt cùng Diệp Ngưng Tuyết một cái, quay người bỏ đi. Hồ Phi Nguyệt chỉ cười hi hi, một tay dắt lấy Diệp Ngưng Tuyết, một bên ôm lấy cánh tay Từ Phong, vui vẻ đi theo. Triệu Thiên Vũ lúc này đã lấy lại được tinh táo, nhìn hai “tử nô” mà mình vừa mới có sức muốn giải cứu đang có một khuôn mặt vô cùng hạnh phúc đi theo tên “chủ nhân”, hần có

cảm giác như là mình đã bị đùa giỡn. Giờ ngón tay run run chỉ về phía ba người Tử Phong, Triệu Thiên Vũ chỉ có thể nói được mấy chữ "ngươi, ngươi" sau đó thì trực tiếp lăn ra đất bất tỉnh nhân sự.

Phải lúc bình thường, Tử Phong hẳn khẳng định sẽ cho một quyền lập tức đập chết mấy tên quấy rầy tới hấn như vừa rồi, nhưng xung quanh đây đang vô cùng đông người, hon nữa hấn lại sắp phải tham gia ti vũ, hấn ít nhất không muốn đắc tội quá sâu với người ta a, dù sao thì hấn cũng không biết Triệu gia ở Giác Vi thành có thực lực ra sao, nhờ đầu đánh nhỏ lớn lại đến, tự nhiên xuất hiện vài ba tên Tôn cấp gì đó thì hông biết, mặc dù hấn không sợ, đúng hơn là "bảo tiêu siêu cấp" của hấn là Hồ Phi Nguyệt không sợ, nhưng như thế thì cũng dễ lộ thực lực của cả nhóm, như thế cũng không phải là những gì mà hấn muốn a, tốt nhất là cứ điệu thấp hết mức có thể là an toàn nhất

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Miếu sát

Nhìn bóng lưng cao lớn của Tử Phong bỏ đi, nữ tử được bảo vệ bởi đám hộ vệ Triệu gia liền quay sang bên cạnh nói

“Cao thúc thúc, sao vừa rồi thúc không giúp đỡ biểu ca vậy, mặc dù hấn ta đáng ghét nhưng mà bị đánh như thế này thì cũng không phải là chuyện gì tốt cho Triệu gia a.”

Người mà nàng ta đang nói chuyện là một trung niên nhân có lẽ đã khá có tuổi, mái tóc đã lấm tẩm hoa râm, trên mặt có một vết sẹo dài từ tọng chạy dọc qua một bên mắt, và cũng con mắt đó đục ngầu không thấy lòng đen đâu cả, hiển nhiên là bên mắt đó đã bị mù, một hàng râu rậm rù xuống cũng lốm đốm điểm màu bạc. Tuy nhiên, đứng nhìn như vậy mà nghĩ rằng lão đã già yếu, thực tế, nếu để ý cơ thể của lão, có thể thấy lưng lão vẫn thẳng tắp, không có dấu hiệu bị cong, da thịt không hề nhăn nheo mà vẫn căng tràn sức sống, thậm chí, nhìn tổng thể thì trông lão vẫn còn vô cùng khỏe mạnh cứng rắn, nào có chút gì gọi là già yếu của tuổi xế chiều đâu.

Nghe nữ tử bên cạnh nói, trung niên nhân liền quay sang nói nhỏ: “Không phải là ta không muốn giúp, mà là kể cả ta có giúp thì cũng không làm được gì!”

“Ý thúc là sao?” Nữ tử nghi hoặc hỏi.

“Ta cảm thấy không thể đánh lại hắc y nhân đó một nà đó.”

“Hề, thúc đùa sao, đường đường một Vương cấp cửu phẩm lâu năm như thúc, chỉ thiếu chút nữa đã đặt chân tới Tôn cấp mà còn có người khiến thúc chưa đánh đã hàng ư?” Nữ tử cười nói, hiển nhiên không coi đó là thật.

Trung niên nhân liền nghiêm mặt lại: “Tiểu thư đừng đùa, xét theo lẽ thường thì tu vi Vương cấp cửu phẩm của ta rất mạnh, thậm chí ta có thể tự tin nếu giao chiến với vị lão tổ của Triệu gia thì cũng kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng mà đây chỉ là giới hạn trong mấy gia tộc thế tục nhỏ nhỏ thôi. Thế giới của võ giả, ngọa hổ tàng long, đứng nhìn người ta có vẻ như tán tu mà coi thường, tán tu cũng có những cá nhân vô cùng cường đại đó.”

Dừng lại một chút, lão liền tiếp tục nói

“Không nói đâu xa, ngay như Lăng Hư Cung, chỉ nói riêng cái phân đã ở Giác Vi thành này thôi, tiểu thư nghĩ Vương cấp cửu phẩm như ta rất mạnh, nhưng mà hạng như ta ở trong đó tùy tiện quơ tay một cái cũng có thể lòi ra một nắm tù trùng hàng ngu đệ tử thần truyền, mà ta có thể khẳng định rằng cùng một cảnh giới, nhưng những người đó có chiến lực vô cùng kinh khủng.

Hắc y nhân đeo mặt nạ vừa rồi, ngay khi Triệu công tử bị đánh bay, ta vốn đã định ra tay, nhưng mà ngay khi ta vừa định thổi động linh lực, hấn ta đã dùng một ánh mắt mang theo áp lực khiến ta ngẹt thở mà nhìn về phía này, khiến ta không khỏi thu tay lại. Ta dám khẳng định, hấn đã vô cùng nương tay với Triệu công tử rồi, bằng không với thực lực của hấn, kể cả ta có lên thì cũng lắm là ăn hai cái bít tai sau đó nằm sấp dưới đất mà thôi. Dừng tay không bóp nát Huyền khí, tiểu thư nghĩ rằng thực lực của hấn sẽ yếu sao.”

Nghe trung niên nhân khẳng định, nữ tử che mặt liền hít sâu một hơi, nàng không ngờ rằng cái người ngẫu nhiên xuất hiện đó lại có thể mạnh đến như vậy, còn về việc nghi ngờ tính xác đáng trong lời nói của trung niên nhân, nàng không có làm vậy. Tuy trung niên nhân đó tu vi không phải thông thiên triệt địa, nhưng mà là người đã từng trải qua bao thăng trầm, con mắt nhìn người của lão vẫn luôn chính xác, vậy nên nàng liền tin tưởng không chút nghi ngờ.

“Thúc có chắc hấn là tán tu không?”

“Cũng tám chín phần gì đó!”

“Hừm, liệu chúng ta có thể làm gì đó để lôi kéo hấn về gia tộc không?” Sau khi suy nghĩ một lúc, nữ tử che mặt liền hỏi.

“Rất khó, không, phải nói là không thể nào, thực lực hấn còn xếp trên cả ta, hấn sẽ không chú ý tới một gia tộc thế tục như của chúng ta đâu, ít nhất phải chờ tam đại gia tộc của Căn Nguyên Quốc thì còn may ra.” Trung niên nhân liền ngay lập tức phủ định.

“Ta thấy hấn có vẻ như là một người hảo sắc, cứ nhìn hai nô lệ của hấn mà xem, nếu có thể, ta muốn thử đánh vào nhược điểm này của hấn xem sao.”

“Có thể, nhưng mà ít nhất chúng ta nên đợi đến sau cuộc ti vũ đã, hấn đến đây chắc hấn là để tham gia di tích.”

“Chẳng phải tham gia di tích phải có tu vi dưới Tôn cấp hay sao, hấn mạnh hơn thúc thúc, như vậy....” Nữ tử che mặt thối mác.

“Mạnh hơn không có nghĩa là cảnh giới cao hơn, mà là chiến lực cao hơn, hấn nhất định vẫn là Vương cấp, nhưng chỉ là thuộc loại biến thái lực áp cùng giai mà thôi.”

Tử Phong không ngờ mình đã biến thành một người hảo sắc trong mắt người khác, cũng không biết rằng mình lại một lần nữa trở thành mục tiêu mời chào của vài thế lực, mà kể cả có biết thì hấn cũng không quan tâm, hấn không có hứng thú gìa nhập mấy gia tộc củi bắp ấy a. Hiện tại hấn đang có việc quan trọng hơn phải làm.

“Phi Nguyệt, nàng rảnh rồi quá a, khi không tự nhiên lôi kéo rắc rối tới cho ta.”

Cười hi hi, Hồ Phi Nguyệt ôm lấy cánh tay của Tử Phong mà làm nũng: “Thiếp chỉ đùa một tí thôi mà, hon nữa, thiếp cũng không thích nhìn chàng điệu thấp tí nào, nam nhân của thiếp không nhất thiết phải vô địch thiên hạ, nhưng ít nhất thì cũng không để người khác đặt chàng vào trong mắt như vậy chứ. Chẳng không thấy cử điệu thấp như vậy, đến cả một con ruồi như cái tên vừa rồi cũng dám dõm ngó thiếp sao.”

Thở dài một tiếng, Tử Phong không khỏi đau đầu, thì ra đó là lí do mà nàng chơi khăm ta một vô đó sao, thật sự là quá rảnh rồi mà. Thực ra, Tử Phong nghĩ như vậy cũng hơi oan cho Hồ Phi Nguyệt, xét cho cùng thì nàng ta vẫn là nữ nhân, tuy không mong muốn nam nhân của mình phải là một trang anh hùng cái thế đỉnh thiên lập địa, nhưng ít nhất thì cũng không thể để cho người khác không dễ vào mắt được.

Tuy cái tính điệu thấp của Tử Phong giúp hấn tránh được rắc rối, nhưng mà Hồ Phi Nguyệt là nữ nhân, dù rằng ta có mạnh hơn Tử Phong thì nàng vẫn muốn có được cảm giác che chở bảo bọc của hấn a. Đương nhiên, những thứ tiêu tiết như thế này thì một tên đầu gỗ như Tử Phong không thể hiểu được, nhưng mà ít nhất thì hấn vẫn biết một điều, Hồ Phi Nguyệt làm gì, hấn sẽ luôn luôn ủng hộ hết mình.

Thủ tục đăng kí tham gia ti vũ rất đơn giản, chỉ cần thông báo tên tuổi, tu vi, sau đó sẽ có người đem dụng cụ đến để trắc thí tuổi của người đăng kí xem có hợp lệ hay không, cuối cùng thì nộp một phần lệ phí là xong. Mặc dù lệ phí khá là cao, lên đến 1000 kim tệ, nhưng mà đối với Tử Phong lúc này thì chừng đó còn không đủ để hấn thấy ngứa, hấn giàu có quá mà.

Cả ngày hôm đó cứ trôi qua mà không thấy có rắc rối gì đến với hấn, khiến Tử Phong không khỏi khó hiểu, Triệu gia gì gì đó kia đâu mất rồi, đáng ra theo như bình thường thì phải phải người đi trả thù hấn từ lâu rồi chứ.

Ti vũ diễn ra vào ngày hôm sau, ở một bãi đất trống bên ngoài thành, Lăng Hư Cung cho người dựng lên mấy chục cái bình đài, không gian cực kì rộng rãi thừa đủ để cho người tham gia có thể đánh toàn lực mà không lo ảnh hưởng đến người xung quanh.

Khi ba người Tử Phong đến nơi, chỗ này đã đông nghịt người, thậm chí còn đông hơn cả chỗ đăng kí ngày hôm qua, cơ mà ít nhất thì vẫn có một trật tự nhất định, những tuyển thủ tham gia đều được xếp vào một chỗ riêng hết, những người đi theo cũng được phép tiến vào khu vực đó, còn khán giả thì được sắp xếp ở xa để quan sát, tránh tên bay đạn lạc.

Tử Phong nhìn biển người tham dự thì đầu mà không khỏi cảm thán, thảo nào phải cần đến mấy chục cái bình đài, số lượng người tham gia lên tới cả ngàn người thế này, sợ rằng không mất đến mấy ngày thì không xong được quá. Tử trong hon ngăn người chỉ chọn lấy 100 người, tỉ lệ 10 chọn 1, cạnh tranh se vô cùng khốc liệt, nhưng mà Tử Phong hẳn không hề có chút lo lắng nào hết, thứ nhất thì thực lực của hấn có thể nói là vô địch ở trong Vương cấp, tuyển thủ tham gia tối đa là Vương cấp cửu phẩm, nếu như hấn còn lo lắng nữa thì trực tiếp đập đầu chết quách đi cho xong. Thứ hai đó là kể cả hấn không được tiến vào di tích thì cũng không sao, tuy có hơi tiếc nhưng mà hấn cũng sẽ không để ý nhiều, hấn có con đường tu luyện của riêng mình mà.

“Số 446 đấu với số 824, vô đài số 16!!”

“Số 512 đấu với số 901, vô đài số 8!!”

“Số 34 đấu với số 9, vô đài số 22!!”

“Số 435 thắng, số 61 bị loại!!”

Tiếng hò reo từ khán giả cùng với tiếng thông báo của mấy chục vị trọng tài liên tục vang lên không ngừng. Thế lệ thì đầu cũng rất đơn giản, đó là đấu loại trực tiếp, trọng tài bốc thăm hai số thứ tự, người mang hai số thứ tự đó sẽ đấu với nhau, thắng thì đi tiếp, thua thì bị loại, ở trên sân đấu có thể làm gì tùy ý, thậm chí giết người cũng được.

“Số 219 đấu với số 15, lời đài số 7!!!”

Số 219 chính là số thứ tự của Từ Phong, nghe thấy số hiệu của mình được gọi, hần liền không chút do dự tung người nhảy lên lòi đài số 7, còn về đối thủ của hần là ai ư, hần không quan tâm. Đối thủ của hần là một tráng hán vai u thịt bắp, khuôn mặt dữ tợn, hàng râu quai nón rậm rạp, trên tay vác theo một cái chiến phủ khổng lồ, hiển nhiên cũng là một võ giả có lực lượng lớn. Từ Phong không khỏi cười khò, võ giả ngày nay có phong trào tu luyện lực lượng hay sao mà 10 người thì hết 7-8 người đều sở hữu lực lượng cường hãn hơn bình thường. Bản thân hần cũng có lực lượng lớn, nhưng mà đó là do đặc điểm của Thiên Ma nhất tộc, nên cũng không thể nói rằng hần chuyên tu lực lượng được, thực tế mà nói, hần cũng không biết bản thân mình chuyên tu cái gì nữa.

Vương cấp đầu Vương cấp, Tướng cấp đầu Tướng cấp, chỉ cho phép người cùng đại cảnh giới giao đấu với nhau, tuy chỉ nói là dưới Tôn cấp có thể tự do tham gia, nhưng hiển nhiên những võ giả Sư cấp trở xuống không lên con mà tham gia, chung quy thì thực lực của họ quá kém, có tham gia thì cũng chả có ích gì, thậm chí còn có thể mất mạng, đương nhiên là họ không liều mạng cho mấy thứ vô bổ như vậy rồi. Từ Phong trong lòng đắc chí đã báo ra tu vi thật sự của mình, vậy đối thủ của hần cũng là Vương cấp, cho chính xác thì tráng hán đó là một võ giả Vương cấp nhị phẩm.

"Ồ, mi là cái tên ngày hôm qua đã đánh Triệu Thiên Vũ bất tỉnh, ha ha, hai đứa nó lẹ của mi ngon lành đấy, hay là thế này, người đem hai người đó dâng lên cho ta sau đó nhận thua, bổn đại gia sẽ nương tay mà không giết người." Đại hán cuồng tiếu nói.

"Nhiều lời!!!" Từ Phong hừ lạnh một tiếng.

"Mạnh miệng đấy, nhắc nhở người một chút, ta không có phé vật như cái tên Triệu Thiên Vũ ngày hôm qua đâu....."

"Bùng!!"

Đại hán còn chưa dứt lời, Từ Phong đã đột ngột xuất hiện trước mặt hần, một quyền được tung ra, sau đó là một tiếng trầm đục vang lên, đại hán trực tiếp bị đánh thành một đám huyết vó tung bay trên lòi đài, thịt nát cùng máu tuơi vương vãi khắp nơi nhuộm đỏ cả lầu đài, không ít người chứng kiến cảnh máu tanh rợn người không khỏi cảm thấy lợm giọng, có mấy cô nương thì không chịu nổi mà trực tiếp nôn mửa.

Vảy máu khỏi nắm đấm của mình, Từ Phong nhàn nhật nói: "Thật sự là nhiều lời quá!!!"

Khán giả không khỏi sốc, số liệu cũng chi tiết của mỗi võ giả tham gia đều được phân phát dưới dạng tờ roi miễn phí khắp nơi, đối với tu vi của mỗi võ giả thì chỉ cần để ý một chút là có thể biết. Từ Phong với tu vi Vương cấp nhất phẩm, kém đối thủ của hần một tiểu cảnh giới, tuy rằng không phải không có khả năng thắng, nhưng tuyệt đối phải là một trận chiến nảy lửa, nào có như thế này, đây là miếng sát chủ tí thì cái gì.

"Ách.....Số 219 thắng, số 15 bị loại!" Trọng tài sau phút thả thần liên lớn tiếng thông báo, ngay cả đến hần cũng sốc trước trận chiến trước mắt.

Miếng sát đầu phương như vậy không phải là phong cách điệu thấp của Từ Phong, nhưng mà đó cũng không hoàn toàn là chủ ý của hần, một phần là như vậy. Chỉ thấy lúc hần đi xuống khỏi lòi đài, đồng tử màu huyết hồng dần biến mất khỏi mắt hần.

"Sao người lại giết hần? Và dừng ngay việc chiếm hữu cơ thể ta để làm những gì mi muốn nữa."

"Người chẳng lẽ không muốn giết hần sao, đừng quên ta chính là nhân cách tà ác của người, nếu người không nổi lên sát ý với hần ngay từ đầu, thì ta làm sao mà có ý định như vậy." Hắc Tử Phong liền phản bác.

Từ Phong liền cứng họng, xác thực hần đúng là có nổi lên sát ý đối với đại hán mang số 15 kia, gì chứ sau vụ Diệp Thùy Lan bị bắt đi, những người được hần coi trọng chính là vảy ngược của hần, vụ thể hiện tại đó là Hồ Phi Nguyệt cùng Diệp Ngưng Tuyết, đại hán kia buông lời khinh bạc bọn họ, hần không nổi lên sát ý mới là lạ. Tuy vậy, hần vẫn muốn điệu thấp hết mức có thể để tránh gây chú ý, Từ Phong chỉ định đánh cho đối phương tàn phế chứ không lấy mạng, nhưng không ngờ Hắc Tử Phong lại đột ngột chiếm lấy cơ thể hần, trực tiếp dùng một quyền toàn lực miểu sát đối phương, khiến kế hoạch điệu thấp của hần phá sản hoàn toàn. Đối với việc này, hần cũng chả thể trách ai được ngoài chính mình, giả như ý chí lực của hần mạnh mẽ hơn thì dù có là Hắc Tử Phong hay là mười tên Hắc Tử Phong cũng đúng hòng ảnh hưởng được tới hần.

Bản đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 138: Trận chiến khó khăn

"Thật sự là quá gây sự chú ý rồi!"

Từ Phong khẽ thờ dài một tiếng, trở về bên cạnh Hồ Phi Nguyệt cùng Diệp Ngưng Tuyết, đã đến mức này, hần cũng không thêm che giấu nữa, tuy không có ý phát ra nhưng sát khí cùng khí tức hần tạo ra cũng khiến những người xung quanh không khỏi lui lại trong vô thức, dọn ra một con đường thẳng tắp để hần đi tới chỗ Hồ Phi Nguyệt.

Ngay khi hần trở về, Hồ Phi Nguyệt chào đón hần bằng một nụ cười tươi như hoa nở, khiến những nam nhân xung quanh nhìn thấy không khỏi trừng lớn con mắt mà nhìn chăm chăm: "Làm tốt lắm, chàng mà cứ như vậy có phải là thiếp thích không."

Diệp Ngưng Tuyết cũng ở bên cạnh cổ vũ: "Ca ca đừng mảnh lắm, lúc ca giết đại hán kia thật là ngầu quá đi!"

Cười khỏ, Từ Phong cũng không thể nào nói rằng bên trong hần có một nhân cách khác tự nhiên lao ra điều khiển cơ thể hần được, như vậy ai tin, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, coi như đó chính là hành vi của bản thân vậy. Cơ mà mặc dù kế hoạch điệu thấp của hần phá sản, nhưng nhìn về mặt hài lòng của Hồ Phi Nguyệt, hần cũng thấy đáng, chỉ cần năng ta vui về là được.

Sóng gió qua đi, mọi người cũng rất nhanh quên đi màn miểu sát đầm máu vừa rồi của Từ Phong mà tập trung vào mấy chục cái lòi đài thì đầu. Người tham gia có đến hơn ngàn người, nếu cứ có một chút gián đoạn mà dừng lại thì đời nào mới xong được vòng loại cơ chứ. Tạm thời chưa được gọi tên, Từ Phong liền nhàn nhã nằm một chỗ nhắm hai mắt lại thư giãn, không hề để ý tới những cuộc đấu nảy lửa dưới lòi đài.

Với hần mà nói, nhìn đám Vương cấp Tướng cấp đang múa may ở trên lòi đài vô cùng buồn ngủ và không có một chút thú vị nào cả, cả rằng hần ồm lầy Hồ Phi Nguyệt nằm ngủ còn hơn. Trên thực tế, Từ Phong lúc này xác thực là trái ồm phải ập, với Hồ Phi Nguyệt nằm trong ngực hần và Diệp Ngưng Tuyết ngồi ở bên cạnh, hần cứ như vậy mà nằm xuống bãi cỏ gần đó. Thái độ không coi ai ra cái cu khoai tây gì của hần khiến nhiều người tức giận tới sôi gan, chủ yếu là vì ghen tị với điểm phúc của hần, chỉ hận không được đem hần cần thành vài ba mảnh rồi nuốt xuống bụng.

Nếu không phải là ở đây có quy định ngoại trừ trên lòi đài không được phép đánh nhau, thì chắc hần giờ này bên cạnh Từ Phong đã có thêm vài ba cái xác nữa rồi.

"Số 754 đấu với số 219, lòi đài số 7!"

Uể oải đứng dậy, Từ Phong liếc nhìn một cái liền xuất hiện ở trên lòi đài, tốc độ nhanh tới mức đến cả mấy người ở xung quanh cũng không nhìn ra nổi. Người số 754 cũng ngay lập tức nhảy lên vô đài, lần này là một thanh niên có gương mặt thanh tú vô cùng tươi tắn, làn da trắng tới mức kì lạ, cả người mảnh mai giống như nữ nhân, nếu không phải là ở cô có hầu kết thì mọi người đã nghĩ rằng đây là nữ nhân giả trang nam rồi.

"Mẹ nó, là nữ giả trang nam à!!" Từ Phong ra thăm trong đầu, khác với những người khác, hần có thể dễ dàng phân biệt được nam nữ bất kể ngoại hình của đối phương ra sao, nguyên nhân nằm ở *Thiên Ma Nhân* của hần. *Thiên Ma Nhân* có thể giúp hần trực tiếp nhìn thấy linh lực, năng lượng dưới dạng màu sắc, nhưng cũng đồng thời sở hữu một năng lực nho nhỏ mà hần thấy khá là vô dụng, đó là phân biệt nam nữ.

Bản thân *Thiên Ma Nhân* không thể phân biệt, nhưng dựa vào hình ảnh về linh lực hay năng lượng mà đối phương phát ra, hần có thể kết luận được đó là nam hay nữ. Nam nhân chủ dương, năng lượng từ cơ thể phát ra đều mang theo khí cương dương, màu sắc sẽ tươi tắn hơn, ngược lại nữ nhân chủ âm, năng lượng mang theo âm khí sẽ có màu sắc trầm đục. Nhìn năng lượng tỏa ra từ người đứng trước mặt, Từ Phong chỉ có hai kết luận, một là người này là nam nhân bị âm khí nhập thể, hai là người này là nữ nhân.

Điều thứ nhất thì hiển nhiên không thể xảy ra, bởi vì nếu bị như vậy thì chết lâu rồi, chứ làm gì còn đứng đây mà đánh nhau được, vậy chỉ có thể kết luận người trước mặt chính là một nữ nhân mà thôi. Mặc dù không biết tại sao có ta phải giả trang thành nam nhân, nhưng Từ Phong kể cả có biết được giới tính của nàng ta thì cũng không quan trọng. Tuy không biết làm thế nào một nữ nhân như nàng ta có thể nguy trang ra được một cái yết hầu của nam nhân, nhưng hiện tại nàng ta là đối thủ của Từ Phong, tức là đang trực tiếp cản đường hần, mà đối với vật cản đường, hần chưa hề nương tay, những thứ tiểu tiết thì có thể trực tiếp bỏ qua.

Cũng giống như Từ Phong quan sát đối thủ của hần, thì đối phương cũng đang quan sát ngược lại, cả hai người cứ đứng ở trên lòi đài mà nhìn nhau một hồi lâu mặc dù trận đấu đã bắt đầu. Rồi thì, nữ tử giả nam trang đó nhoen miệng cười một cái, sau đó một luồng ánh sáng lóe lên từ chỗ nàng ta đứng, khiến hai mắt của Từ Phong không khỏi bị lóa, nhất thời không nhìn thấy gì. Đương nhiên, chỉ có võ giả cấp thấp mới chiến đấu sử dụng mắt, võ giả cao giai khi chiến đấu không chỉ sử dụng đôi mắt, mà còn dùng tinh thần lực cường đại của mình để nắm bắt tình hình xung quanh.

Từ Phong đương nhiên cũng sẽ như vậy, thực tế mà nói thì hần đã lợi dụng tinh thần lực cường đại hơn mức bình thường của mình vào trong chiến đấu từ lâu rồi, chỉ là nó không quá rõ ràng mà thôi. Thế nhưng, điều kì lạ đã xảy ra, khi mà hai mắt hần bị lóa không nhìn thấy gì, theo bản năng hần liền dùng thần thức của mình nhằm tìm kiếm đối phương, chỉ là mặc kệ hần trải rộng thần thức ra đến đâu cũng không thể nào nắm bắt lấy một tia tồn tại của đối phương.

Ngay khi hần nhận ra điều đó thì đã quá muộn, một tiếng xé gió vang lên, kèm theo đó là một lưỡi kiếm sắc bén chém thẳng vào vai hần, cơ thể của hần đã được Cửu Biến Kim Thân Quyết biến thứ năm biến thành một cỗ xe tăng di động, ấy vậy mà cũng không đỡ được lưỡi kiếm sắc bén đó. Lưỡi kiếm cứ như vậy mà cắt qua da thịt của hần, một đường chém thẳng xuống.

Tuy không nhìn thấy gì, nhưng Từ Phong phản ứng vô cùng nhanh, ngay khi lưỡi kiếm cắt qua da thịt của hần, hần đã vô cùng nhạy cảm mà lùi người lại về sau ngay lập tức, nhưng cũng đủ để lưỡi kiếm xé một đường từ trên vai hần xuống ngực. Máu tươi ngay lập tức phun xuất ra, đồng thời Từ Phong cũng đã lấy lại tâm nhàn.

Ngay khi Từ Phong vừa bình ổn tâm hình, đối phương lại hóa thành một luồng sáng, một lần nữa lại khiến hần không thể nhìn thấy gì, đồng thời biến mất khỏi nhận thức của hần. Chỉ bị bắt ngỏ lần đầu tiên, nếu như lần này đối phương bỗng có soạn lại mà hần còn dễ bị đánh trúng nữa thì đến chính hần cũng sẽ không tha cho mình. Biết trước đối phương sẽ tìm cách công kích mình, Từ Phong ứng biến và thích nghi vô cùng nhanh chóng, nếu người không thể bắt kịp ta, thì người định tấn công ta kiểu gì.

Ngỡ nào làm thế, Từ Phong chân đạp *Thuần bộ*, đột ngột biến mất tại chỗ, liên tục di chuyển lung tung trong không gian của vô đài. Quả nhiên đứng như hần đã nghĩ, đối phương không thể bắt kịp với tốc độ của hần mà công kích thất bại. Nhưng mà cứ như thế này không phải là cách hay, bởi vì mặc dù không thể bắt kịp hần, bản thân Từ Phong hần cũng không thể làm gì đối phương. Đối mặt với tình huống khó chịu như thế này, đầu óc Từ Phong không ngừng xoay chuyển tìm kiếm đối sách.

Chưa đến nửa giây, hần liền nở một nụ cười lạnh lẽo, dùng trách ta không thương hoa tiếc ngọc nhé. Dừng lại, Từ Phong đứng yên tại chỗ, cả người không hề nhúc nhích giống như là đã bỏ cuộc, thậm chí hai mắt của hần cũng đã nhắm lại, một tay để dang sau lưng.

Có vẻ như nữ tử giả nam kia không biết trong hồ lô của Từ Phong đang chứa cái gì, nhất thời không dám tấn công bừa bãi, mà chỉ huy động thân pháp kì lạ của mình, liên tục tạo ra những tia sáng mạnh đến mức làm chói mắt cả những khán giả đang theo dõi, diễn biến ở trong lòng thì chỉ có trời mới biết.

Một lúc lâu sau, thấy Từ Phong cứ đứng yên như vậy mà không nhúc nhích, dù đối phương có cẩn thận đến mức nào thì cũng không khỏi sốt ruột, cứ nhìn tư thế của hần mà xem, toàn thân không có chỗ nào mà không có sơ hở, nói hần là một cái bìa ngấm sống cũng không sai biệt chút nào. Và hiển nhiên nữ tử trẻ tuổi này cũng không có đủ kiên nhẫn để có thể trơ mắt ra nhìn một bìa ngấm sống đứng trước mặt mà không làm gì.

Sau một khoảng thời gian đánh giá, nữ tử kia liền xuất kiếm, mục tiêu nhắm đến chính là ngực Từ Phong, ngay chính trái tim. Trái với tưởng tượng của nàng, đối phương thậm chí còn không né tránh, cũng không phản ứng lại một chút nào, cứ như vậy để thanh bảo kiếm trong tay nàng đâm xuyên qua tim một cách dễ dàng không chút trở ngại, bảo hại nàng sợ đầu sợ đuôi mà chuẩn bị kĩ càng.

Thở phào một tiếng, nàng ta hơi buông lỏng cơ tay ra, tên hắc y nhân này đã bị đâm xuyên tim, linh lực của nàng lúc này đã thông qua thanh bảo kiếm mà truyền vào trong cơ thể hần, hần lúc này cũng đã khuấy lực phủ ngũ tạng đối phương chào chào loảng rỏi. Nàng thực chất không muốn giết người đầu a, nhưng màn biểu diễn lời trước của Từ Phong quá máu tanh cùng tên nhân khiến nàng không khỏi phải dùng toàn lực để ứng phó.

Người ở ngoài vốn không thể nghe thấy cuộc nói chuyện trên lời dài vì bao quanh lời dài là cấm chế để phòng tránh “tên bay đạn lạc” làm bị thương người xem, nên người ta chỉ biết rằng đối phương chỉ nói vài câu đã bị Từ Phong vô cùng tàn nhẫn giết chết, nào có biết được chi tiết đầu a, cũng khó trách tên nhân giả nam này lại phải dùng toàn lực như vậy.

Chỉ là ngay khi nàng ta định rút thanh bảo kiếm lại, thì khựng một phát, một bàn tay xương xẩu gai góc màu huyết hồng nắm lấy thanh kiếm của nàng với một lực lượng kinh khủng, thậm chí nàng có thể nghe thấy tiếng kêu kệt của thanh bảo kiếm khi bàn tay kia nắm chặt lại. Đối diện với nàng, hắc y nhân những tưởng đã bỏ mạng kia ngẩng đầu lên, một đôi mắt đen tối tràn ngập những đường tơ máu nhìn thẳng vào mắt nàng khiến nàng không khỏi sợ tới đứng tim.

“Khặc khặc, bắt được rồi!” Từ Phong cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 139: Lại là tâm ma

“Rắc!!”

Dùng một lực không thể cưỡng lại, Từ Phong nắm chặt bàn tay đang cầm lấy lưỡi kiếm lại, sức mạnh kinh khủng của hần sau khi huyết mạch tiến hóa được thể hiện một cách rõ ràng, thanh bảo kiếm có thể cắt xuyên qua cả Cửu Biến Kim Thân Quyết biến thứ năm trực tiếp bị bể gãy làm hai đoạn, một mảnh vẫn còn cầm ở trong người hần. Nắm lấy mảnh còn lại cùng với đoạn chuôi kiếm trong tay nữ tử giả nam, Từ Phong kéo mạnh một cái, lời theo nữ tử còn đang sốc trước cảnh tượng trước mắt về phía mình, cánh tay còn lại của hần bỗng lên một ngọn lửa màu đỏ sau đó nhanh chóng tan đi, để lộ ra lớp giáp cốt gai góc màu huyết hồng.

“Aaahhhhhhh!”

Gầm lên một tiếng, Từ Phong tung ra một quyền. Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, nữ tử giả trang còn chưa kịp hồi thần, thì nghênh tiếp nàng là một nắm đấm mang theo khí thế bài sơn đảo hải đang lao tới. Nắm tay của Từ Phong còn cách mặt đối phương chỉ một tấc, miếng ngọc bội trên cổ nữ tử bỗng lóe sáng, sau đó tạo thành một chiếc lồng trong suốt màu hoàng kim, bao bọc lấy cơ thể của nàng ta, tạm thời ngăn chặn nắm đấm của hần.

Nhưng có một lớp lá chắn bảo vệ không có nghĩa là mọi sự đã an toàn, quyền đầu của Từ Phong va chạm với lớp lá chắn đó phát ra một tiếng nổ mạnh, lớp lá chắn trông vô cùng cứng rắn liền ngay lập tức vỡ nát thành hàng ngàn mảnh, nữ tử ở bên trong mặt dù không bị định đòn trực diện, nhưng lực xung kích cũng bắn vào cơ thể của nàng đi như điều đứt dây, đập vào lớp cấm chế bao quanh lời dài rồi mới rơi xuống.

Từ lúc nữ tử đâm Từ Phong, sau đó bị phản kích còn chưa qua 2 giây đồng hồ, lúc này ánh sáng chói mắt do nữ nhân kia tạo ra bởi thủ pháp kì dị cũng đã biến mất, để lộ ra khung cảnh ở trên lời dài trước con mắt của mọi người. Chỉ thấy “nam tử” eo lá mang số hiệu 754 đang nằm dưới góc lời dài không nhúc nhích, còn hắc y nhân số 219 đang đứng đó với một lưỡi kiếm gãy xuyên thẳng qua tim, hai tay được bao bọc trong một lớp giáp gai góc màu huyết hồng trông vô cùng quỷ dị.

Ngay sau khi nhìn rõ trạng cảnh trên lời dài, mọi người không khỏi đồng loạt hít một ngụm lạnh khí, bởi vì hắc y nhân đang đứng đó, giro tay lên rút thanh kiếm đang cắm xuyên qua tim ra một cách nhẹ nhàng như không có gì xảy ra, sau đó quăng mảnh kiếm gãy đi như thể nó là một cái que tăm vào đám vào người chứ không phải một lưỡi kiếm dài cả mét.

“Ughnm!” Rên rì một tiếng, nữ tử giả trang nam lồm cồm bò dậy, khỏe miệng có một vết máu, hiển nhiên là đã bị nội thương. Khó khăn lắm mới có thể đối phương tấn công trước, Từ Phong nào có định để nỗ lực của mình trở thành vô ích. Bản thân hần không phải là chính nhân quân tử, không cần thiết gì phải chờ đối phương đứng lên rồi mới tấn công, hần không có ngu đến thế.

Thừa dịp người bệnh lấy mạng người, Từ Phong mặc kệ đối phương có phải là một nữ nhân hay không, nàng ta đã dùng kiếm đâm vào tim hần, đó là sự thật, chừng đó đã đủ đi do để Từ Phong không nương tay một chút nào rồi. Thân hình của hần chớp động, dùng một nhị *Thiên bộ*, hần vượt qua khoảng cách 7-8 mét trong một cái chớp mắt, tung ra một quyền toàn lực vào đầu nữ nhân đang bò dậy kia.

Nữ tử kia chỉ thấy một cơn gió cực mạnh đột ngột thổi ào vào người nàng, cương phong của vào má nàng đến đau rát, mờ mắt ra thì đã thấy trước mặt nàng là một nắm tay gai góc chỉ cách vài tấc mà nàng chưa đến một gang tay.

Cả người Từ Phong chợt căng cứng, cánh tay trái của hần đang nắm lấy cánh tay phải của hần, vốn là cánh tay sẽ kết liễu đối phương, ngăn cản hần tiếp tục có hành động.

“Chết tiệt, lại là tên nào lên con thể há!!!” Từ Phong gào lên trong đầu.

“Không được giết nàng ta, nàng ta là nữ nhân a!!!” Tiếng của Bạch Từ Phong vang lên.

“Không được cái rắm, cô ta định giết chết ta đây, không thấy tim ta đang thủng một lỗ đây há!!!”

“Nhưng mà chẳng phải là người không chết đây ư, nàng ta không còn sức chiến đấu rồi, tha cho nàng ta đi...” Giọng của Bạch Từ Phong trở nên có chút nài nỉ.

“Có chuyện gì với hai tên bọn mi vậy, một người thì chỉ muốn giết người, một tên thì chỉ muốn cứu người, khôn kiếp, đây có còn là cơ thể của ta không.....”

Ồ bên trong đầu Từ Phong là một màn đấu khẩu này nọ, thì ở bên ngoài, người ta chỉ thấy Từ Phong đang dùng một tay tóm lấy cánh tay còn lại, cả người run rẩy mà loạng choạng lùi về phía sau, có vẻ như đang gặp rắc rối gì đó.

Nữ tử giả trang kia sau một chút choạng vằng lúc này đã tỉnh lại, mặc dù không hiểu tại sao đối phương lại tự nhiên biến thành như thế này, nhưng mà điều đó không còn quan trọng nữa, quan trọng là đối phương không thể phản kháng!!

Chộp lấy thời cơ, nàng vút thanh bảo kiếm đã gãy trên tay đi, cũng không dùng lại thân pháp kì dị ban nãy nữa, vô cùng trực tiếp phóng tới đằng sau Từ Phong, xoay người trên không trung, nàng tung ra một cú đá vào gáy hần. Những tưởng hắc y nhân sẽ không thể đỡ được, nhưng bất ngờ thay, ngay khi chân nàng vừa chuẩn bị chạm vào người hần, tên quái thai này liền dùng một tay nắm lấy cổ chân nàng ném ra ngoài, nhưng lại không hề có dấu hiệu muốn truy kích mà cả người lại run rẩy mất kiểm soát thêm lần nữa.

Không cam lòng, nàng ta liền tục tìm cách tấn công Từ Phong, nhưng lần nào cũng bị hần ném ra ngoài mà không trả đòn, nhất thời mệt cuộc chiến này lửa lại biến thành một màn mèo vờn chuột mà không ai có thể nói rõ ràng đâu mới là chuột đâu mới là mèo.

“Cơ thể này là của ta, không phải là chỗ để cho bọn người muốn chiếm lúc nào thì chiếm!!!” Từ Phong gầm lên.

“Đúng hơn thì, chỉ có ta mới là người chiếm cơ thể người thôi, cái tên nhát gan kia cùng lắm chỉ dám ngăn cản hành động của người mà thôi.” Tiếng của Hắc Từ Phong vang lên chen vào.

“Cấm miệng, ta còn chưa tính sổ với người đâu, Tiểu Linh đâu, giải quyết hai tên chết tiệt này hộ ta với!!!” Hết cách, Từ Phong đánh phải cầu cứu Tiểu Linh, nàng ta về ỉ mà nói thì cũng có thể được coi là tồn tại tối cao ở trong không gian của hệ thống, có lẽ tạm thời trấn áp hai tên này sẽ không có vấn đề gì.

“Bây giờ mới nhớ tới sự tồn tại của ta à, công tử nên nói ngay từ đầu mới phải!” Tiểu Linh ử oái đáp.

“Vậy làm phiền người trấn áp luôn hai cái tên này vĩnh viễn luôn đi!” Từ Phong không khỏi mừng rỡ nói.

“Ta từ chối, nguyên do thì lát ta sẽ nói cho công tử sau, hiện tại ta sẽ tạm thời trả lại quyền kiểm soát cơ thể lại cho ngài.....”

Không đợi Từ Phong kịp nói thêm một lời, ý thức của hần bị cưỡng chế đã ra khỏi không gian của hệ thống. Nữ tử số 754 không khỏi cảm thấy bất lực, công kích của nàng là vô dụng, nhưng mà đối phương cũng không đánh trả, trừ khi nàng nhận thua, bằng không thì trận đấu này sẽ không bao giờ kết thúc; hiển nhiên đối phương cũng sẽ không nhận thua rồi. Nàng cũng không định sử dụng lại cái bộ pháp thần kì như lúc đầu nữa, bởi vì toàn bộ năng lực công kích của nàng đều dồn từ thanh bảo kiếm kia, ngoài ra thì cũng đều là cận chiến, mà sau bài học vừa rồi, nàng nhận ra cận chiến đối với hắc y nhân trước mắt là một điều ngu xuẩn tới mức nào.

Bỗng nhiên, hắc y nhân trước mặt nàng ngừng run rẩy, hần cong người xuống một chút, hai cánh tay đưa lên đang chéo trước mặt, sau đó hần đứng thẳng dậy, hai tay vung mạnh một cái. Gầm lên một tiếng kinh thiên, hai cánh tay của hần bất ngờ được một luồng năng lượng màu đen bao bọc lấy, trong một cái chớp mắt của nàng, thân ảnh hắc y trước mắt đã xuất hiện trước mặt nàng, lại là một quyền được tung ra, nhưng lần này vô cùng dứt khoát, không có vẻ gì là sẽ dừng lại như lần trước.

Vừa phải giải quyết tâm ma ở trong người đang làm loạn, vừa phải chú ý tới nữ tử kia không ngừng công kích giống như một con ruồi, lấy tính khí của Từ Phong mà cũng khong khỏi nổi điên, không thể trút giận lên Tiểu Linh, cũng không thể đối với hai tâm ma của mình, hần liền trút giận lên trên đầu thú của mình, không có Bạch Từ Phong ngăn cản, khĩa niệm thương hoa tiếc ngọc trực tiếp bị hần bóp ra thành cảm rồi vút ra sau đầu.

“Hư Thiêm Quyền!!!”

Một chiếc *Hư Thiêm Quyền* trước khi lần tiến hóa huyết mạch đã đủ để miêu sát bất kì Vương cấp nào nếu đứng trực diện, nay sau khi hắn đã tiến hóa huyết mạch, lại càng không có lí do gì để một võ giả Vương cấp như nữ tử giả trang này có thể đỡ được cả. Ngay lúc Tử Phong chuẩn bị đánh trúng, tưởng chừng như nữ nhân kia sẽ hương tiêu ngọc vãn, một tiếng quát vang lên: “Dừng tay!!!”

Theo sau là một lão giả mặc trang phục chấp sự của Lăng Hư Cung, trực tiếp tiến vào trong cấm chế của lời dài, túm lấy nữ nhân giả nam kia kéo ra chỗ khác, tránh được một kích của Tử Phong. Đang trên đà lao tới bỗng nhiên mất đi mục tiêu, cả *Hư Thiêm Quyền* toàn lực của hắn trực tiếp đập vào cấm chế lời dài. Chỉ thấy cấm chế rung lắc một cách dữ dội, sau đó trước con mắt tròn trĩnh của mọi người mà vỡ tan thành hàng ngàn mảnh. Đến cả lão giả vừa cứu nữ tử số 754 kia nhìn vậy mà cũng không khỏi lia lườm, cái quái gì thế này, cấm chế trên lời dài có thể chịu được một kích của Tôn cấp vô giả, làm thế quỷ nào một tên Vương cấp có thể đánh sập được như vậy, chẳng lẽ Vương cấp bây giờ tất cả đều biến thái như vậy à.

“Cô ta nhận.....” Chữ “thua” còn chưa dứt ra khỏi miệng của lão, một thân ảnh hắc y đột ngột xuất hiện trước mặt hắn, kèm theo đó là một nắm đấm đen kịt, khiến lão không khỏi ngậm miệng lại ngay tức thì.

“Chạy đi đâu!!!” Tử Phong có chút say máu, mặc kệ đối phương là cái gì chấp sự Lăng Hư Cung, hiện tại hắn phải phát tiết tâm trạng bực tức đến mức uất nghẹn này ra.

Hư Thiêm Quyền của Tử Phong và chạm với bàn tay gầy ra của lão giả, trực tiếp tạo ra một tiếng nổ đặc tai, chấn nát vụn mặt đất dưới chân lão khiến khói bụi bay mù mịt.

“Đội đã tiêu hữu, cô ta.....”

“Yên lặng, cô ta còn chưa có nhận thua, không đến lượt lão giả như ngươi nói hộ!!!” Lão giả có chút ề tay, vội vàng nói.

Hết lên một tiếng, hai tay Tử Phong hóa thành hai con lốc, một quyền nối tiếp một quyền điên cuồng mà đánh tới lão già. Bất đắc dĩ, lão giả chấp sự Lăng Hư Cung đành phải để nữ tử giả trang kia sau lưng mình bảo vệ, huy động hai bàn tay không ngừng vung lên chặn đòn của Tử Phong.

“Ra!!!Ra!!!Ra!!!Ra!!!Ra!!!Ra!!!Ra!!!Ra!!!!.....”

Tiếng gào của Tử Phong vang lên liên tiếp cùng với những tiếng va chạm không ngừng nghỉ, khói bụi từ mặt đất bốc lên dày đặc giống như sương mù buổi sáng sớm, che hết tầm mắt của người đang đứng nhìn.

“Ta nói, dừng lại!!!”

Một thân ảnh từ trong đám khói bay vút ra ngoài, đập vào lời dài, lời dài không biết làm từ loại đá gì nhưng vô cùng cứng rắn cũng không chịu được mà nổ ra một cái hổ sấu. Vung tay một cái thôi đi đám bụi đất bay mù mịt, lão già ôm lấy nữ tử giả nam trang lúc này đã bất tỉnh, hừ lạnh một tiếng: “Ta đã nói là cô ta nhận thua rồi, người có thể đứng dưới tận gết tuyết như vậy chứ, đừng trách ta ra tay độc ác.....hả??!”

Tử Phong bỏ dẫy từ trong cái hổ sấu vô tình trạng cơ thể tàn tạ, chân tay bẽ theo một cái hướng bất thường, hiển nhiên là đã gãy, nhưng mà chỉ với vài tiếng răng rắc chói tai vang lên, chân tay hắn đã trở lại bình thường một cách thần kì. Im lặng nhìn lão giả chấp sự trực mặt, Tử Phong chắc lưỡi một tiếng, sau đó lạnh lùng quay mặt đi, để lại đằng sau là lời dài số 7 tan nát tàn tạ.

Lão giả không khỏi trở mặt ra nhìn, cứ như vậy là xong sao, bản thân lão là Tôn cấp cường giả, mặc dù kích vừa rồi của lão không dùng toàn lực, nhưng một Vương cấp võ giả dính phải cũng ăn không tiêu, nhẹ cũng phải nằm tĩnh dưỡng mười ngày nửa tháng, nào có như tên trước mặt, dường như chẳng bị hề hấn gì. Mà nói không bị làm sao thì cũng không đúng, nhưng mà chẳng phai chân tay hắn đã bị gãy sao, làm thế nào mà hắn có thể đứng dậy bỏ đi như không có chuyện gì xảy ra vậy, tên này rốt cuộc có phải là người không.

Cơ mà lúc này lão không có nhiều thời gian để lo nghĩ vấn đề này nữa, lão phải nhanh chóng đưa cô nương trong tay mình về, nếu nằng ta bị làm sao thì lão không biết phải ăn nói thế nào với chủ thượng nữa. Không trì hoãn nữa, lão giả tung người bay lên không trung, mang theo nữ tử giả trang nam, nếu để ý kĩ sẽ thấy hai chân lão hơi run run một chút.

Khán giả xung quanh không khỏi im lặng, chỉ cần có một chút thông minh sẽ hiểu ngay được rằng, cái người mang số hiệu 754 kia là một người thuộc Lăng Hư Cung, và địa vị cũng rất quan trọng, bằng không thì chấp sự của Lăng Hư Cung cũng sẽ không xé rách mặt mũi mà ra tay ngừng trận đấu giữa chừng như thế. Lễ dĩ nhiên thì Tử Phong là người thắng trận này, nhưng mà tự nhiên hắn ra tay công kích chấp sự của Lăng Hư Cung, điều này khiến hắn bất giác bị mọi người xa lánh giống như sợ lây bệnh vậy. Cũng phải thôi, không ai muốn gần gũi với người đã đắc tội với con quái vật lớn như Lăng Hư Cung cả.

Xung quanh chỗ Tử Phong ngồi xuống, ngoại trừ Hồ Phi Nguyệt cười Diệp Ngung Tuyết ra thì không xuất hiện một ai khác trong bán kính 10 mét. Đối với tràng cảnh này, Tử Phong ngược lại lại tỏ ra vô cùng bình thường, thực tế mà nói, hắn vô cùng ưa thích như thế này, ít nhất thì hắn cũng được yên tĩnh. Chi là....

“Tiểu Linh, người nói hai tên điên kia sẽ không thể điều khiển cơ thể ta còn gì, tại sao vừa rồi ta lại nổi điên lên như thế??!”

“Ha, ngu ngốc, dù có ta có thể áp chế bọn ta nhưng cũng không thể nào áp chế hoàn toàn được, suy cho cùng thì bọn ta cũng là người, người cũng là bọn ta, áp chế bọn ta có khác gì áp chế chính người đâu, cô ta không thể làm thế với công tử yêu nhất gan kia cũng làm vậy vài lần rồi, chỉ là không rõ ràng như ta thôi.” Hắc Tử Phong cười lạnh nói.

“Im miệng, nói linh tinh cái gì thế, cái gì mà công tử yêu đâu.” Tiểu Linh quát.

“Ồ thì ta không nói nữa, cơ mà không thể kiểm soát cơ thể của người, chẳng lẽ bọn ta không thể ảnh hưởng tới suy nghĩ của người ư? Khắc khắc, chúng ta vốn là một thể, ảnh hưởng tới suy nghĩ của người quá ư là dễ dàng, đừng nói ta, đến tên nhát gan kia cũng làm vậy vài lần rồi, chỉ là không rõ ràng như ta thôi.” Hắc Tử Phong cười lạnh nói.

Một đôi bàn tay trắng nõn ôm lấy mặt Tử Phong khiến ý thức hắn trở về với thực tại, Hồ Phi Nguyệt đi sát vào mặt hắn, lo lắng hỏi: “Chàng làm sao vậy, có ổn không??”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 140: Rắc rối

Lắc lắc đầu, Tử Phong né tránh ánh mắt của Hồ Phi Nguyệt, nói: “Không sao đâu, ta chỉ hơi thất thần một chút mà thôi.”

Nhìn vào mặt Tử Phong thật lâu, Hồ Phi Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Đạo gần đây chàng hay thất thần như vậy lắm, ta biết rằng chàng thật sự muốn tăng cảnh giới lên để cứu Diệp Thủy Lan, nhưng cũng đừng có gắng quá sức nhé, tiền cảnh của chàng đã đủ nhanh rồi, đừng làm thấp lo lắng a...”

Nghe Hồ Phi Nguyệt nói, Tử Phong vô thức nở một nụ cười mím mặ dù chiếc mặt nạ đã che giấu nó đi, thật là ảm áp. Hắn thực sự vô cùng thích cái cảm giác này, được một người quan tâm tới, nhận được sự yêu quý của một ai đó, một gia đình riêng của mình. Đó đều là những thứ nhỏ nhất đối với người khác, nhưng đối với hắn, người chưa bao giờ được nếm trải qua thì đó là tất cả của hắn, hắn sẵn sàng làm mọi thứ để giữ lại một chút hơi ấm đó bên cạnh mình.

Đó cũng là lí do tại sao khi Diệp Thủy Lan bị bắt đi, hắn lâm vào trạng thái gần như là điên cuồng tới mức mất kiểm soát như vậy, ngay khi Hồ Phi Nguyệt nói rằng hắn vẫn còn cơ hội, nó giống như là mặt trời chiếu rọi những đám mây đen trong lòng hắn vậy. Hiện tại mà nói thì, mục tiêu của hắn vô cùng đơn giản nhưng cũng áp lực vô cùng, tăng cao cảnh giới, lật úp Âm Ma Tổng lên để cứu Diệp Thủy Lan, và quan trọng không kém đó là bảo vệ những người quan trọng đối với hắn.

Hồ Phi Nguyệt tuy không cần đến sự bảo vệ của hắn, nhưng thân thể bị ần của nàng lúc nào cũng khiến Tử Phong phải cân nhắc, nàng cũng có kẻ thù chứ không phải thánh thai trời hấn tương, và hắn phải nhanh chóng mạnh hơn để có thể bảo vệ nàng ấy, nữ nhân của hắn. Còn Diệp Ngung Tuyết thì.....miễn cưỡng cũng nằm trong danh sách bảo vệ của hắn, ít nhất thì hiện tại hắn sẽ bảo vệ nàng, nhưng không thể nào mà liều mạng làm vậy được.

Vụ lộn xộn hắn vừa gây ra với tên chấp sự Lăng Hư Cung rất nhanh liền lắng xuống, lời dài số 7 do hỏng học nặng đã phải bỏ đi, mọi người cũng rất nhanh bỏ qua chuyện vừa rồi và chú ý tới những màn giao đấu này khá khác. Tử Phong cũng được gọi lên lời dài 5 lần nữa, nhưng đối phương vừa nghe thấy số hiệu của hắn liền trực tiếp nhận thua, khiến hắn không khỏi buồn chán.

Nói đùa ư, không thấy Tử Phong hắn đến cả cấm chế của lời dài có thể chịu được công kích của Tôn cấp vô giả cũng đập nát, bọn họ đi lên chẳng phải để bị gết hay sao, thà rằng mất đi cơ hội tiến vào di tích còn hơn là mất mạng a.

Ngày τι vỡ thứt cứ như vậy mà qua đi, đến xế chiều thì dừng lại, để ngày mai lại tiếp tục. Nghĩ cũng phải, cả ngàn người tham gia, kể cả có nhanh đến mấy thì cũng khó có thể mà hoàn thành chi trong một ngày, và lại cũng cần để cho những người thắng cuộc nghỉ ngơi khôi phục thể lực, tránh để những người có thực lực chỉ vì không may mắn bị gọi lên liền tục thua vì xa luân chiến. Những người thắng cuộc nếu bị thương thì có thể tìm đến Lăng Hư Cung, y sư của bọn họ sẽ cho đan được trị thương thượng hạng một cách miễn phí, đảm bảo bọn họ có thể khôi phục tới trạng thái đỉnh phong.

Tử Phong cũng vậy, thân là người thắng cuộc, ngay sau trận đấu thứ hai của mình, hắn đã được người của Lăng Hư Cung để nghỉ trị liệu, bởi vì thực tế hắn đã bị thương sau trận đấu đó. Nhưng mà trước con mắt kính dị của viên y sư, Tử Phong gờ ra một cơ thể hoàn hảo không một vết xước khiến viên y sư tự hỏi phải chăng thị lực của mình có vấn đề, lúc này rõ ràng hắn ta đã bị đâm xuyên qua người, sao bây giờ lại lành lặn rồi.

Mặc kệ đối phương nghĩ sao, Tử Phong cũng không muốn phải giải thích nhiều, hắn đã gây chú ý quá nhiều rồi, không nên phơi mình trước ánh sáng thêm nữa. Ti vô ngày thứ nhất kết thúc, lễ đương nhiên ba người bọn họ phải trở về phòng trọ cho dờ vong tiếp theo ngày mai rồi, cũng không thể ở bên ngoài mãi được, hẳn thì không có vấn đề, nhưng Diệp Ngung Tuyết thì có.

Để hai người Hồ Phi Nguyệt cùng Diệp Ngung Tuyết ở dưới sảnh ăn tối, hắn lấy cơ tu luyện rồi chui vào phòng một mình. Sau khi đóng cửa, hắn ngay lập tức đã tọa, ý thức tiến vào trong không gian của hệ thống.

Bầu trời ở bên trong này lại thêm một lần nữa đầy mây vùn vù, chỉ là chia ra thành hai màu đen trắng riêng biệt, đồng thời, hai bóng người xuất hiện ở trong tầm mắt hắn, Hắc Tử Phong đứng dưới phần mây màu đen, Bạch Tử Phong bên mây màu trắng, giống như chia không gian trong này ra làm hai phần vậy.

“Bọn hắn từ hôm qua đã như thế này rồi, ta cũng không có cách nào a.” Tiểu Linh xuất hiện bên cạnh Tử Phong, nhún vai nói.

“Không có cách là sao, chẳng phải người có thể trấn áp không cho bọn chúng làm bậy sao??”

“Công tử à, đừng nhầm lẫn chứ, ta chỉ có thể ngăn cản bọn chúng kiểm soát cơ thể của ngài mà thôi, chứ không thể nào làm hơn được nữa. Mặc dù ta ghét phải thừa nhận điều này, nhưng bọn chúng thực chất cũng chính là công tử, ba người đều là một cá, ta sao có năng lực có thể áp chế cả chủ nhân của mình được.” Tiểu Linh thở dài.

Nghe rằng ta nói cũng có lý, Từ Phong đành thôi không truy hỏi nữa, nhìn bầu trời như chia ra làm hai phần đen trắng, hẳn không khỏi nhủ mảy: “Thế lần này bọn chúng lại lên cơn gì nữa đây??”

“Cũng không có gì, hai tên đó không có gì làm, quay ra đánh nhau một trận long trời lở đất, sau đó rốt cuộc không phân thắng bại nên lại trở về không gian riêng của mình.”

Mẹ nó, lão tử ở bên ngoài đánh nhau, ở trong này các người làm loạn, rảnh rồi quá á. Nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng mà ít nhất thì hẳn cũng không bị mất quyền kiểm soát cơ thể, đối với hẳn thì như vậy tốt hơn.

“Có cách nào để ta loại bỏ hai tên quái thai này không?”

Tiểu Linh trực tiếp lắc đầu: “Không có, công tử và bọn chúng vốn là một thể, loại bỏ chúng đi thì không khác nào ngài tự sát cả, dù cơ thể không chết nhưng tinh thần thì sẽ bị hủy diệt hoàn toàn, lúc đó ngài sẽ trở thành một tên ngốc không biết cái gì cả. Chỉ có một lựa chọn duy nhất cho ngài mà thôi, chọn một trong hai tâm ma, dung hợp với hẳn, ngài vẫn sẽ chiếm chủ đạo trong suy nghĩ hành động, nhưng tư duy, tính cách của ngài sẽ bị tâm ma đó ảnh hưởng một cách triệt để……”

“Nói ngắn gọn thì ta đang phải chọn giữa thiện và ác chứ gì?” Từ Phong ngắt lời.

“Nói vậy cũng được, tuy nhiên, ta khuyên công tử nên làm ra lựa chọn nhanh lên, tuy ta có thể áp chế bọn chúng, nhưng không thể kéo dài mãi được, tâm ma không giải thì sẽ tự động mạnh lên không ngừng, đến lúc bọn chúng trở nên mạnh quá mức thì ngài sẽ trực tiếp bị thôn phệ chứ đừng nói là dung hợp hay gì nữa đâu.”

Từ Phong có chút đau đầu, cái hệ thống chết tiệt, thà rằng cứ giữ nguyên bình cảnh như bình thường đi cho xong, tự nhiên này ra cái trò bỏ qua bình cảnh, nhưng chắc chắn sẽ có tâm ma, báo hại hẳn phải đau đầu nhưc óc nghĩ cách ứng phó. Chọn thiện hay chọn ác, đối với hẳn không quan trọng, vấn đề đó là dù chọn bên nào, hẳn cũng mất đi sự “tự do” của bản thân. Hiện tại hẳn muốn gì làm nấy, làm việc ác, làm việc thiện, tất cả chỉ trong một ý niệm của hẳn, nếu Từ Phong dung hợp với một trong hai nhân cách, sự tự do đó sẽ biến mất.

Tiếng ồn ào huyền ảo inh òi từ bên ngoài phòng truyền vào khiến Từ Phong tỉnh lại, hẳn không khỏi nhủ mảy, bên ngoài làm gì mà ồn ào như vậy, hình như nghe loáng thoáng có tiếng người to tiếng. Lầm bầm chữ đồng mảy câu, hẳn đang định quay trở lại không gian hệ thống để bàn bạc với Tiểu Linh, bất ngờ hẳn nghe thấy một tiếng hét có phần hơi quen quen một chút, 10 giây sau, hẳn liền nhận ra tiếng hét đấy thuộc về ai, ngay lập tức, chiếc mặt nạ Thiên Ma Diện xuất hiện trên mặt, hẳn trực tiếp phá tan cánh cửa phòng lao ra ngoài.

Tiếng hét đó lại vang lên một lần nữa, hai cánh tay Từ Phong liền bốc lên một ngọn lửa màu đỏ, trong nháy mắt liền bốc lên sau đó tan đi, để lộ hai cánh tay đã được bọc giáp.

“Àm!!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, Từ Phong trực tiếp đâm thủng sàn nhà dưới chân, một đường lao thẳng xuống bên dưới sảnh. Từ phòng trọ của hẳn ở trên lầu bốn, mọi người trong khách điếm liên tục nghe thấy những tiếng nổ đĩnh tai nhức óc, thậm chí còn cảm thấy nền đất dưới chân rung rinh giống như có động đất.

Sau khi phá tan mấy cái nền nhà, Từ Phong hạ cánh đánh rầm một tiếng xuống sảnh ở lầu một, mang theo một đồng gác đá vỡ vụn trút xuống. Thứ đầu tiên đập vào mắt hẳn là Hồ Phi Nguyệt cùng Diệp Ngưng Tuyết đang bị vấy vào một góc bởi một đám người, một người trong số đó đang nắm lấy tay Diệp Ngưng Tuyết giống như là đang là động tác kéo, tiếng hét vừa rồi cũng là từ tiểu nha đầu này mà ra.

Mặc dù không biết tại sao Hồ Phi Nguyệt đứng ở bên cạnh lại tỏ ra giống như một cô nương chân yếu tay mềm, nhưng nó cũng không thay đổi sự thật rằng, có người đang muốn khi dễ người của hẳn. Phui phui bụi mặt đất cát trên người, Từ Phong bẻ khớp cổ răng rắc, cười lạnh lèo:

“Đám súc vật bọn người định làm gì?!!!”

“Ồ, hai cô nàng này là người của người à, vậy thì nghe đây, ngoan ngoãn chấp tay dâng hai người đó lên cho bọn thiếu gia thưởng thức, có lẽ sau đó ta sẽ cao hứng mà trọng thưởng cho người, đừng có rượu mới không uống đi uống rượu phạt a.” Một tên công tử béo ú đi ra từ sau lưng mấy tên vai u thìt bắp đang bao vây lấy hai người Hồ Phi Nguyệt, người này tướng ngử đoán, cơ thể mập mạp, khuôn mặt phỉ non, trên tay phe phẩy một chiếc quạt mặc dù thời tiết buổi đêm có chút hơi lạnh.

Khách của từ điếm ngay lập tức chạy hết ra ngoài, một số thì nán lại xem cuộc vui, không ít người nhếch mép lên cười, hiển nhiên là họ biết tên mập mạp này là ai.

“Ồ, ghê quá ta, vậy nói ta nghe lí do gì để ta phải dâng nữ nhân của ta lên cho người, há cái tên mập đ-t-kia?!” Từ Phong mà mai.

“Nè, hẳn vừa gọi là ta gì?” Công tử mập mạp liền quay sang hỏi một tên người hầu đứng bên cạnh.

“Đạ, hẳn ta gọi công tử là tên mập đ-t-a-…….ấy chết. Tên kia, sao người lại dám gọi công tử nhà ta là tên mập-…….à không, người có biết công tử nhà ta là ai không. Ngài là con trai của thành chủ Giác Vi thành, cũng là nơi mà người đang đứng đó, khôn hồn thì mau làm theo những gì công tử nhà ta đã phân phó đi!!”

Mọi người ở xung quanh bắt chợt có cảm giác không khí dường như vừa mới giảm đi mấy độ, có chút lạnh lạnh. Chỉ thấy hai vai Từ Phong rung lên, sau đó, một tiếng cười dứt quãng giống như quỳ khạc vang lên từ miệng hẳn:

“Khặc khặc khặc, đúng là đi đâu cũng gặp thế loại chó cầy gần nhà, gãi cầy gần chuồng, ta mặc xác cha của người là thành chủ Giác Vi thành hay là cái cù cái gì, kể cả quốc vương đến đây cũng không thể chạm vào nữ nhân của ta được!!”

Tên người hầu thấy Từ Phong nói vậy, gờ một tay lên chỉ thẳng vào hẳn, miệng lắp bắp: “Người, người, lão xược-…….”

Một tiếng “phập” vang lên, sau đó là một vòi máu bắn tóe ra, một cây gai xương không hiểu từ đâu ra cắm xuyên qua đầu tên người hầu, trực tiếp giết chết hẳn ngay tức thì.

“Nói lắm!!” Từ Phong hừ lạnh một tiếng, hạ tay xuống, một cây cốt thứ ngay lập tức mọc lên thế chỗ cho cây cốt thứ mà hẳn vừa bắn ra từ lớp giáp trên tay.

Từ khi hẳn tiến hóa lên Thiên Ma Tướng, lớp giáp cốt của hẳn xuất hiện rất nhiều cốt thứ có hình dạng và kích cỡ kì lạ, chỉ đến gần đây hẳn mới biết chúng có khả năng phóng ra giống như là đạn bắn vậy, uy lực vô cùng khủng bố, tuyệt đối không thua gì đỉnh cao âm khí cả. Vừa rồi cũng chính là một cây cốt thứ từ trên tay hẳn bắn ra đã kết liễu sinh mạng của tên người hầu bẻm mép, tốc độ nhanh tới mức không ai cảm nhận được bất kể thứ gì.

Lắc mình một cái, Từ Phong xuất hiện bên cạnh Diệp Ngưng Tuyết trong tích tắc, một cú lật tay trực tiếp thổi bay đầu tên đại hán đang nắm lấy tay Diệp Ngưng Tuyết thành một đám mây bảy màu đỏ trắng vô cùng bắt mắt, hẳn không quên bồi thêm một cú đá, đập bay cơ thể không đầu đó tạo thành một vòng cung tuyệt đẹp trên không trung trước khi rơi thẳng xuống bàn của một thực khách đang say rượu.

Cái xác không đầu rơi xuống đập nát cái bàn, khiến vị thực khách say rượu kia liền nổi giận đứng lên, rút kiếm trên người ra muốn chém nhau với Từ Phong, nhưng ngay lập tức một cây cốt thứ bắn tới, thổi bay luôn lưỡi kiếm trên tay hẳn, biến nó thành một thanh kiếm cụt, và trước khi hẳn ta định dâng hiến cái mạng của mình cho Từ Phong, đã có vài người lao ra tóm lấy tên say rượu lỏi ra chỗ khác.

Giết một người ngẫu nhiên như tên say rượu đó cũng chả phải là cái gì khó khăn đối với Từ Phong, chỉ là hẳn không muốn chấp nhặt với người say cho nên mới bắn rụng thanh kiếm của tên đó mà thôi. Từ người hẳn bắt chợt bùng lên một luồng sát khí kinh thiên khiến tất cả mọi người xung quanh phải cảm thấy khó thở. Nhìn cô tay của Diệp Ngưng Tuyết đỏ ửng lên, Từ Phong không khỏi nổi giận, con mẹ nó hẳn không đi ức hiếp người khác thì thôi, giờ lại có người dám đề lên đầu người của hẳn ư, ngại sống quá lâu à.

"Mau giết hẳn, đừng để hẳn chạy!!" Tên công tử béo ú vội la lên, ứng với lời của hẳn, đám hộ vệ cục mịch ở xung quanh dường như không hề để ý đến đồng đội mình vừa mới bị giết, đồng loạt lao lên nhắm Từ Phong mà rút kiếm chém tới.

"Một đám Tướng cấp mà dám nũa trước mặt ta ư?!"

Từ Phong cười lạnh một tiếng, cả người tỏa ra khí thế bức nhân, không dùng *Thuần hộ*, hẳn chỉ sử dụng tốc độ của bản thân, vô cùng nhanh nhẹn lao tới đám hộ vệ. Dùng một quyền đập bạo đầu một tên, Từ Phong xoay người, tung ra một cước xé gió, trực tiếp cắt đôi một tên hộ vệ ra làm hai nửa, nội tạng cùng máu tươi tràn ra đầy đất.

Không cần nhìn, hẳn đưa tay ra sau tóm lấy một thanh kiếm chém tới sau đó kéo mạnh, đối phương bị kéo về phía Từ Phong, một cái cùi chỏ trực tiếp đập nát đầu của tên hộ vệ đó ra. Nhảy lên không trung, hẳn tóm lấy đầu một tên, nắm móng vuốt như nắm chiếc móc cắm ngập vào trong xương sọ của tên hộ vệ. Giờ chân đập vào vai tên hộ vệ, Từ Phong nhẹ nhàng xé đầu tên hộ vệ đó ra khỏi cơ thể, kéo theo đằng sau là một đoạn xương sống vẫn còn dính liền.

Từ Phong tà xung hữu đột, chỉ trong thời gian chưa tới 5 giây, hẳn trực tiếp làm có mười mấy tên hộ vệ. Hóa chương thành đao, hẳn chế đổi đầu một tên hộ vệ cuối cùng, sau đó dùng một ánh mắt giết người nhìn về phía công tử mập mạp, xung quanh hẳn là một đám máu thịt lầy lổn bốc lên mùi tanh gay mũi.

Tên công tử béo nập đó lúc này đã ngã ngời ra mặt đất, khuôn mặt trắng bệch không một chút máu, một dòng nước vàng khè chảy ra từ đằng quần ướt nhẹp của hẳn, nhanh chóng hòa vào đồng máu tươi dưới sàn. Từ Phong đang định đi lên đập chết tên khốn trước mặt, bỗng một cánh tay kéo hẳn trở lại.

Hồ Phi Nguyệt kéo hẳn lại, nhẹ nhàng lắc đầu, không đợi hẳn thắc mắc, liền nhỏ giọng nói: "Mặc kệ hẳn đi, trở về phòng thiếp có chuyện cần nói!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 141

“Nàng làm gì vậy, để yên ta tát chết con lợn béo này, dám chạm tới nàng thì chúng ta rồi khỏi nơi này, thượng cổ di tích hay cái cù khoai gì cũng bỏ hết!” Từ Phong nhủ mảy.

“Thiếp biết chàng không quan trọng mấy thứ đó, nhưng mà vấn đề nằm ở chỗ khác, có cao thủ đang ẩn nấp ở gần đây quan sát chúng ta.” Hồ Phi Nguyệt nhỏ giọng nói.

“Cao thủ?? Cao tới mức nào cơ chứ?”

“Hai Thánh cấp, và một lũ Tôn cấp khoảng mười mấy người nữa. Bọn chúng không phải đối thủ của thiếp, nhưng chúng cũng không có biểu hiện gì ác ý cả, có lẽ bọn chúng đang quan sát chúng ta, còn lí do tại sao thì khó biết.”

Mệ nó, người ta vẫn nói Thánh cấp như thần long thấy đầu không thấy đuôi, rồi thì cả đại lực chỉ còn vài chục Thánh cấp, ta thì, ít đầu không thấy, chỉ thấy Thánh cấp hở ra cái là xuất hiện một tá, ít ở đâu ra. Từ Phong trong lòng chửi rủa, nhưng cũng phải bội phục vị bảo tiêu Thánh cấp ở bên cạnh mình tới sát đất, tình thần lực quá kinh khủng a, đến cả Thánh cấp ẩn nấp cũng không thể thoát khỏi thần thức của nàng ta, có thể thấy được vào thời kì toàn thịnh Hồ Phi Nguyệt mạnh ra sao.

Hồ Phi Nguyệt báo hấn không nên manh động, nhưng Từ Phong lại nghĩ khác, nếu như nàng ta đã nói rằng bọn chúng không có vẻ gì như là mang theo ác ý, vậy tại sao không dụ bọn chúng xuất hiện? Bọn hấn không phải là đối thủ của Hồ Phi Nguyệt, cũng lắm có biến thì tất cả cùng chạy trốn, quá đơn giản.

Cũng không phải là hấn ý lại vào sức mệnh của Hồ Phi Nguyệt, mà là hấn không muốn giữ lại một mối lo ở trong tối như thế này, ai mà biết được mục đích đối phương là gì, về sau liệu có đâm một dao sau lưng hấn hay không, tốt nhất là bóp chết ngay hiềm từ trong trứng nước a.

“Nếu như bọn chúng đang quan sát, vậy thì.....phải cho bọn hấn một màn trình diễn trọn vẹn chứ!” Từ Phong cười lớn một tiếng, gậy ra khỏi cánh tay của Hồ Phi Nguyệt, cả người hóa thành một cái bóng màu đen, lao thẳng tới tên công tử béo mập dưới đất.

Từ Phong tung ra một quyền đơn giản, mà như vậy cũng đã đủ rồi, một quyền đơn giản này của hấn đến Vương cấp còn ăn không tiêu chứ đừng nói là một tên phế vật chỉ biết thái uế ra quần như tên mập này. Ngay khi nắm tay hấn chuẩn bị chạm vào đầu công tử mập, một tiếng hét vang lên cùng với một luồng lực lượng vô hình mạnh mẽ chặn tay hấn lại.

“Dừng tay!!”

Đang sau lóp một nạ, khoe miệng Từ Phong nhếch lên thành một đường vồng cung: “Đừng lúc lăm!”. Giống như đã chuẩn bị từ trước, quyền đầu của Từ Phong nhanh chóng hóa giải lực lượng, thay vào đó thì Truy Hồn Huyết Kiếm đã xuất hiện trên tay hấn. Trục tiếp bỏ qua tên công tử mập mập dưới đất, Từ Phong vung kiếm lên, mục tiêu là khoảng không gian ở ngay phía trên đầu hấn.

“Nhị thức – Hần Nguyệt!! Tứ thức – Nguyệt Quang Trảm!”

Hai trong số bảy thức của Trảm Nguyệt Thất Thức được tung ra, một luồng năng lượng màu xanh dương bao phủ lấy thanh đại kiếm, không ngừng tỏa ra khí thế băng hàn, cùng lúc hấn vung kiếm lên, một đường kiếm quang màu xanh ngọc được chém ra, nhưng khác với Lục thức – Nguyệt Sát Trảm, đường kiếm quang này có kích cỡ vô cùng nhỏ, chỉ dài có vài mét, tạo thành một đường vồng cung tuyệt đẹp mà lao đi.

Ngay sau tiếng hô dừng tay, một bóng người từ trên không trung rơi xuống, nhưng đón chào hấn là một đường kiếm quang đang rẽ rách không gian mà lao tới. Không kịp né tránh, bóng người trên không trung dùng hai bàn tay trần, trực tiếp đỡ lấy đường kiếm quang mang theo khí thế bức nhân đó.

Nếu như Nguyệt Sát Trảm là kĩ năng quần công có sức phá hủy kinh khủng, thì Nguyệt Quang Trảm là phiên bản đơn mục tiêu của Nguyệt Sát Trảm, mang theo uy lực khủng bố cùng với khả năng xuyên thấu bá đạo. Chỉ thấy bóng người trên không trung tự bất ngờ, nhưng trông vô cùng nhân nhã mà gio hai bàn tay lên mà đỡ lấy đường kiếm quang, cơ mà chỉ sau một cái chớp mắt, vẻ nhân nhã đó đã bốc hơi, thay vào đó, hấn ta phải gồng cứng cả hai tay lên để chặn đường kiếm quang đó lại, thậm chí có thể nghe thấy tiếng nghiền răng ken két.

“Vút!!”

Dùng một tư thế vô cùng xảo diệu, bóng đen trên không trung xoay người, thay vì ngang kháng chống đỡ, hấn liền tá lực đá lực, đẩy đường kiếm quang đó bay lướt qua người hấn. Nguyệt Quang Trảm mất đi mục tiêu liền tự do bay đi, không một tiếng động cắt xuyên qua một cái cây cỏ thụ trên đường bay rồi mới tan biến, sau đó không lâu, cây cỏ thụ đó rào rào mà đổ ập xuống, để lộ một vết cắt lằng mịt chỗ thân cây, cho thấy sự sắc bén của đường kiếm đó ra sao.

Bóng người đó hạ xuống đất, lúc này Từ Phong mới nhìn rõ diện mạo của người mới đến, không nhìn thì thôi, lúc nhìn rồi thì hấn không khỏi ngạc nhiên: “Là người??!”

Người mới đến, chính là tên chấp sự của Lăng Hư Cung, người mà buổi sáng đã cứu lấy nữ tử giả nam, đồng thời còn bị hấn nổi điên công kích, không ngờ lần sau gặp lại lại bị Từ Phong công kích thêm lần nữa, chỉ khác ở một chỗ đó là lần này hấn đã thực sự đã thương được vị chấp sự này, hai bàn tay vẫn còn đang rỉ máu kia chính là minh chứng rõ ràng nhất.

“Người này người không thể giết được!!” Vị chấp sự dường như cũng không để ý đến việc mình bị đã thương lắm, chỉ tay về phía công tử mập mập rồi nhún nhật nói.

“Hừ, từ lúc nào mà nữ nhân của người khác có thể tùy ý đụng chạm, sau đó phui mông bỏ đi là được vậy, nếu như ta nhất quyết muốn giết hấn thì sao?” Từ Phong trừng mắt nhìn, không chút nào yếu thế.

“Vậy người có ba lựa chọn, một là bước qua xác của ta, sau đó giết hấn, hai là từ bỏ việc đó, ba là, đồng ý đi với ta một chuyến, tên đó, tùy người xử trí!!” Vãn thái độ không thêm quan tâm, tên chấp sự nói, không hề có chút ý bảo vệ nào trong lời nói của hấn.

“Rắc!!”

Một tiếng xướng vỡ giòn tan vang lên, Từ Phong đột ngột xuất hiện ở bên cạnh tên công tử mập mập vốn đang ở sau lưng tên chấp sự một cách thần không biết quỷ không hay, trực tiếp bóp nát sọ tên công tử.

“Ta sẽ coi đó là một câu đồng ý, chúng ta đi ngay thôi, đừng lo, sẽ có người dọn dẹp mọi thứ ở đây, nữ nhân của người cũng sẽ có người bảo vệ.” Tên chấp sự tuy có hơi bất ngờ trước hành động đột ngột của Từ Phong, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ buông ra mấy câu sau đó quay người đi.

Màu đỏ trong mắt Từ Phong dần dần biến mất, đôi mắt hấn khôi phục lại màu đen như ban đầu, một dòng máu nhỏ chảy ra từ đằng sau chiếc mặt nạ của hấn. Phun ra một ít máu, hấn không khỏi nghiền răng: “Tên khốn Hắc Từ Phong kia, tự nhiên sử dụng Vực lăm gì, khiến ta bị thương. Còn nữa, Tiểu Linh, chẳng phải người đã nói sẽ áp chế hấn hay sao, làm ăn kiểu gì thế.”

“Bớt đồ lổ đi, người cũng đã định đồng ý rồi, ta chỉ là thực hiện mà thôi. Vả lại, càng sử dụng Vực, cơ thể người sẽ càng làm quen với nó hơn, người không nhận ra rằng so với tình cảnh thế thảm lúc đầu khi sử dụng Vực, với một ngụm máu hiện tại thì cơ thể người đã trở nên mạnh hơn rất nhiều à, chỉ vài lần nữa thôi là nó có thể gánh chịu áp lực từ Vực rồi. Ta không thể nào không chuẩn bị cho bản thân được, ta không muốn thôn phệ người sau đó phải sử dụng một cái cơ thể đến Vực còn không chịu nổi đâu.” Giọng nói của Hắc Từ Phong vang lên.

"Người...người.....là một tên điên!!"

"Quá khen, cũng tương tự như người thôi, khặc khặc....."

Không nghe thấy Tiểu Linh trả lời, Từ Phong đành chịu thua, có lẽ hấn cần phải bận bực kĩ hơn với năng ta cách để chống lại sự kiểm soát của tâm ma, nhưng mà đó là chuyện của về sau, hiện tại hấn có việc khác cần quan tâm. Nhìn tên chấp sự Lăng Hư Cung không có vẻ gì là ác ý, hấn quyết định đi theo giả xem sao, dù gì thì nếu đối phương thật sự có ý đồ với hấn, lấy thực lực Tôn cấp của tên chấp sự nếu toàn lực ra tay thì một tên Vương cấp như hấn không thể nào mà đỡ được, xét theo khả năng đó, hấn là chuyện này không có nguy hiểm gì. Đưa một ánh mắt đầy hàm ý nhìn Hồ Phi Nguyệt, sau khi nhận được một cái gật đầu xác nhận của nàng ta, hấn liền yên tâm, năng hấn sẽ bí mật theo dõi hấn, mặc dù không biết năng sẽ làm như thế nào, nhưng hấn là Hồ Phi Nguyệt sẽ không để cho hấn bị giết dễ dàng như vậy đâu a.

Ba người đi theo tên chấp sự một quãng đường dài, thực tế thì nói là đi cùng không đúng cho lắm, mà là bay theo mới đúng. Từ Phong cũng đã được Hồ Phi Nguyệt dạy cách để lảng không phi hành, lấy lượng linh lực dồi dào của hấn, phi hành đường dài trên không trung không phải là vấn đề to tát, hấn lưng công Diệp Ngưng Tuyết, tay ôm lấy Hồ Phi Nguyệt mà bay theo tên chấp sự, Tên chấp sự cũng ngạc nhiên, hấn cũng không nghĩ rằng một tên Vương cấp như Từ Phong có thể phi hành theo sau lưng hấn một đoạn đường dài như vậy, như thế là không bình thường chứ nào đối với một Vương cấp, trong lòng hấn cũng thầm khen ngợi thực lực của Từ Phong, phải biết không như Tôn cấp có thể câu thông thiên địa, lấy linh khí thiên địa trở thành của bản thân, Vương cấp vô giả không thể làm như vậy, phi hành đối với họ mà nói là một việc vô cùng tiêu tốn linh lực.

"Đến nơi rồi!!"

Tên chấp sự dẫn theo ba người tới thẳng phần dà của Lăng Hư Cung trong Giác Vi thành, sau khi dọn dò mấy tên đệ tử phải tiếp đãi hai người Hồ Phi Nguyệt thật tốt, hấn mang theo một mình Từ Phong đi vào bên trong. Từ Phong được dẫn vào một trong một căn phòng nguy nga tráng lệ, một chiếc bàn nhỏ bên trên có một đồng giấy tờ, cùng với vài chiếc giá sách đựng đầy thư tịch, trên tường được treo rất nhiều binh khí các loại, ngoại hình vô cùng hào nhoáng, chỉ là không biết công dụng liệu có hào nhoáng được như vẻ ngoài hay không mà thôi.

"Tìm được hấn rồi ư? Lui ra ngoài đi!!"

Một thân bỉ nhân ngồi ở trên ghế, xoay lưng về phía hấn, chiếc ghế che mất diện mạo của người này, nhưng từ giọng nói thì có vẻ như là một nữ nhân. Tên chấp sự nghe vậy thì có vẻ ngạc nhiên: "Nhưng mà....."

"Không vấn đề gì, người nghi ngờ thực lực của ta sao??"

"Thuộc hạ không dám, vậy thuộc hạ xin phép lui, nếu có gì thì ta ở ngay bên ngoài, ngài có thể gọi bất kì lúc nào." Nói đoạn, tên chấp sự liền đi ra ngoài, không quên dùng một ánh mắt ngờ vực mà nhìn vào bên trong, hấn không hiểu rằng chủ thượng có ý gì khi muốn đưa một tán tu Vương cấp đến đây, nhưng lệnh là như vậy, hấn cũng chỉ biết làm theo mà thôi.

"Người hấn lúc này không biết được chuyện gì đang xảy ra phải không, từ từ rồi ta sẽ giải thích cho, hiện tại cho người gấp hai người này đi, ra đây đi." Nữ tử giấu mặt nói.

Một tiếng kéo kẹt vang lên, bức tường bên cạnh bất ngờ dịch chuyển, để lộ ra một thông đạo bí mật, từ trong thông đạo đó, hai bóng người bước ra, nhìn thấy hai người này, Từ Phong không khỏi thầm hổ hống bét, hấn đã mắc lừa rồi. Chỉ thấy đi từ bên trong thông đạo, thành chủ Thiên Ứng thành Mạc Thương Lan cùng còn gái Mạc Chí Tinh của hấn bước ra, ôm quyền hành lễ với nữ nhân thần bí, sau đó vô cùng cung kính đứng ở bên cạnh chỗ nàng ngồi.

"Có đúng là hấn ta không??"

"Bẩm chủ thượng, đúng là hấn, hấn chính là người mà thuộc hạ đã nhắc tới!" Mạc Thương Lan nói.

"Vậy hà, thì ra đây là tên sát thủ siêu cấp mà người đã nhắc tới, để ta xem trông hấn ra sao." Chiếc ghế từ từ xoay lại, để lộ ra diện mạo của nữ tử thần bí. Chỉ thấy nàng mặc một bộ cung trang màu trắng, một gương mặt thiên kiều bá nị, làn da trắng như tuyết, đôi môi hồng nhỏ nhắn bên dưới sống mũi dọc dừa, mái tóc dài bóng bèn như mây, năng đang nở một nụ cười nhìn Từ Phong, để lộ hàm răng trắng đều như ngọc, tuy không thể sánh với Hồ Phi Nguyệt, nhưng tuyệt đối là một mỹ nhân hại nước hại dân ngang ngửa Diệp Ngưng Tuyết, chỉ khác nhau ở chỗ một người mang theo vẻ thành thực mà thôi.

Đối với Từ Phong mà nói, mỹ nhân hay không không quan trọng, có ai còn đẹp hơn hồ ly tinh nhà hắn ư, vấn đề ở chỗ, đó là diện mạo của nữ nhân thần bí trước mắt, vừa nhìn thấy nàng, hai mắt hắn liền trừng lớn, miệng không tự chủ được mà hô lên: "*Giáo quan??!!*" và hai chữ này, hắn nói bằng thứ tiếng kiếp trước của hắn.

Nữ từ thần bí trước mắt liền ngay lập tức dừng cười, khuôn mặt nghiêm nghị, đôi lông mày nhàu lại: "Hai người bọn người, đi ra ngoài đi!"

Mạc Thương Lan cùng Mạc Chi Tinh hai người nhìn nhau hơi khó hiểu, sau đó liền đi ra ngoài. Đợi cho hai người kia biến mất, nữ từ thần bí mới nhìn Từ Phong từ trên xuống dưới một hồi lâu, sau đó mới mở miệng nói: "*Người là ai??*" và nàng nói bằng thứ tiếng giống hệt với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 142: Hồi ức

Lần này thì đến lượt Từ Phong ngạc nhiên đến mức không nói nên lời, thấy hắn im lặng, nữ nhân liền đập bàn đứng dậy: "*Người vừa nói cái gì???*". Từ người nàng bắt chợt tỏa ra uy áp như hủy thiên diệt địa, áp thẳng vào người Từ Phong khiến hắn không kịp phản ứng mà bị ép nằm úp xuống mặt đất.

Gầm nhẹ lên một tiếng, cả người Từ Phong bỗng nhiên bùng cháy, ngọn lửa màu đỏ rất nhanh bao trùm lấy toàn thân hắn, tạo thành một lớp giáp màu đỏ như máu phủ lên cơ thể hắn. *Thiên Ma Hóa Thân* được kích hoạt, cùng với sự giúp đỡ của hệ thống, Từ Phong gian nan đứng lên trước uy áp ngập trời do nữ từ kia tạo ra, trong lòng không khỏi kinh hãi, Thánh cấp!! Nàng ta tuyệt đối là Thánh cấp cường giả.

"*Không nghe rõ hả, ta hỏi rằng người là ai? Tại sao người lại biết thứ ngôn ngữ này? Và quan trọng nhất là, người lúc này đã gọi ta là cái gì??*" Nữ nhân thần bí lại lặp lại một lần nữa, vẫn là thứ ngôn ngữ đó, nhưng giọng điệu trở nên kích động hơn rất nhiều. Nàng đột ngột xuất hiện trước mặt Từ Phong, dùng một cánh tay túm lấy cổ hắn, lôi hắn từ dưới đất lên, không ngừng lặp lại câu hỏi của mình.

Cảm nhận lớp giáp cốt ở cổ mình đang phát ra tiếng răng rắc như sắp sửa vỡ vụn, Từ Phong không khỏi nghiến răng, cứ thế này thì nàng ta bóp nát cổ hắn quá. Mặc dù cổ hắn có bị bóp nát vụn thì hắn cũng sẽ không chết, nhưng đang yên đang lành, ai mà muốn bị thương cơ chứ, Từ Phong tay trái nắm lấy cổ tay nữ từ thần bí, tay phải nắm lại thành quyền, dùng hết sức tung ra một quyền.

"Cái gì?!"

Quyền đầu của Từ Phong bị một bàn tay mảnh dẻ chặn lại và cùng dễ dàng, nữ từ Thánh cấp dùng một bàn tay tóm lấy nắm đấm của hắn, nữ từ bé ngoan sang bên cạnh, không hề bị ảnh hưởng một chút nào mặc dù Từ Phong hắn đã cố dồn hết sức lực vào cánh tay đó.

Một tiếng rắc giòn tan vang lên, trước hai lực lượng cường hoành, cánh tay phải của Từ Phong sinh sinh bị nữ nhân đó bẻ gãy, lớp giáp cốt tưởng chừng như vô kiên bất tồi đã bị phá hủy, cũng đồng thời ngay lúc đó, bàn tay của nữ từ thần bí đó xiết chặt lại, trực tiếp bóp vụn lớp giáp trên cổ hắn, năm ngón tay móc sâu vào da thịt khiến máu tươi phun xuất ra ngoài.

"*Trả lời ta, người vừa mới gọi ta là gì??!!*" Nữ nhân thần bí lại hét lên.

"*Gi...giáo quan!!*" Khó khăn lắm mới có thể mở miệng ra, Từ Phong thều thào nói.

Bỗng nhiên, mọi uy áp chợt biến mất vô ảnh vô tung, cả người Từ Phong bị thả rơi xuống mặt đất như miếng rế rách. Hít vội vào phổi mấy ngụm không khí, Từ Phong chống tay bò dậy, cũng không thêm để ý tới cánh tay phải bị gãy của mình, Truy Hồn Huyết Kiếm đã xuất hiện ở trên tay trái, linh lực toàn thân hắn chợt sôi trào bộc phát lên một cách dữ dội chưa từng thấy.

"Song trọng đột phá cực hạn!!"

"Thất thức – Phá Thiên Trảm!!"

Thứ thứ bảy, cũng là chiêu thức cuối cùng của Trảm Nguyệt Thất Thức được tung ra, toàn bộ linh lực trong người Từ Phong giống như nước bị đun sôi mà trở nên cuồng loạn, dùng một tốc độ kinh khủng tập trung trên thân kiếm, lượng linh lực khổng lồ khiến thanh kiếm của hắn rung lên bần bật, tưởng chừng như bất kì lúc nào nó cũng có thể nổ bọo vì áp lực quá lớn.

Từ Phong cảm thấy cả người chợt ớn oái, đó chính là tác dụng phụ của Thất thức – Phá Thiên Trảm. Thứ thứ bảy này sẽ dùng toàn bộ linh lực mà Từ Phong có, tập trung hết vào một lần công kích, không là địch chết thì ta vong, tuyệt đối là một là bại tây cuối cùng chỉ dùng khi mọi thứ đã không còn cách cứu vãn nữa. Từ Phong hắn không biết có chuyện gì vừa xảy ra, nhưng với tính cách cẩn thận của hắn, rời khỏi đây là ưu tiên hàng đầu, mà muốn làm được như vậy, ít nhất hắn phải khiến nữ nhân thần bí trước mặt này bận rộn một chút đã.

Truy Hồn Huyết Kiếm chưa bao giờ phát sáng hơn như thế, lưỡi kiếm rung lên, Từ Phong nhom người dậy nhanh như chớp, tay vung kiếm lên, Phá Thiên Trảm được tung ra.

"Vực!! Hòa chỉ linh vực!!"

Ngay khi Phá Thiên Trảm chuẩn bị được phóng ra, nữ từ thần bí kia chợt hô lên một tiếng. Từ Phong chỉ kịp cảm nhận thấy không gian trong căn phòng vận vẹo trước khi cả người bị khóa cứng lại một chỗ, đến cả linh lực đang tụ tập ở trên thanh đại kiếm cũng không giải phóng ra được. Một cơn bão lửa nóng hừng hực quét qua căn phòng, biến tất cả mọi thứ thành tro tàn, duy nhất còn lại chỉ là nữ từ thần bí đó cùng với Từ Phong đang bị đông cứng ở đó.

Nữ từ đó nhẹ nhàng bước tới, dùng một ngón tay chạm vào Truy Hồn Huyết Kiếm, một ngọn lửa bốc lên bao trùm lấy thanh đại kiếm, trong nháy mắt thiêu hủy nó thành một đám kim loại lỏng chảy xuống sàn nhà, cùng với đó là toàn bộ linh lực của Từ Phong cũng không cánh mà bay.

"*Cũng chỉ có một người trên thế giới này gọi ta là giáo quan mà thôi, đã bao lâu rồi ta không được nghe cụm từ này nhỉ, cũng phải gần một trăm năm rồi chứ ít gì đâu.....Ta rất vui được gặp lại cậu, Từ Phong!!*"

Nữ nhân thần bí nhẹ nhàng cười nói, sau đó liền thu hồi Vực của mình lại. Từ Phong sau khi nghe những gì nàng nói liền trực tiếp đơ người ra, chẳng lẽ là.....

Los Angeles, Mĩ. Ngày x tháng x năm 20xx

Trong một khách sạn năm sao xa hoa, căn phòng số 901 nằm tọa lạc ở trên lầu 9 của khách sạn, nơi cao nhất và cũng là nơi có tầm nhìn tốt nhất ra toàn bộ thành phố, lẽ đương nhiên, tầng 9 đó toàn bộ đều là phòng VIP, chỉ có những người có quyền có thể mới có thể có phòng ở đó. An ninh của khách sạn này cũng thuộc hàng đỉnh cấp, với hàng chục chiếc camera có thể theo dõi nhất cử nhất động của toàn bộ khách sạn, cùng với đội ngũ bảo an vô cùng chuyên nghiệp, đến một con ruồi cũng khó mà lọt vào bên trong này được.

"Cốc cốc!!"

Nghe thấy tiếng gõ cửa, trung niên nhân đang ngồi đọc sách ở trong phòng liền đứng dậy đi ra, sau khi nhìn qua mắt mèo trên cánh cửa, xác định người tới là nhân viên của khách sạn, ông ta mới mở cửa phòng ra.

"Quý khách vui gọi một chai Chateau LeBlanc năm 1973 phải không ạ?" tên nhân viên nói với trung niên nhân vừa ra từ cửa phòng.

"Đứng rồi, cảm phiền cậu mang nó vào trong này giúp tôi"

"Ồ, đó là phận sự của tôi, không có gì gọi là phiền phức cả." Người nhân viên vừa nói vừa đẩy một chiếc xe kim loại vào phòng, bên trên là một chai rượu đắt tiền được ngâm trong một xô đá.

"Đối với một người Châu Á mà nói thì, tiếng Anh của cậu khá là tốt đó." Trung niên nhân cười nói

"Tôi chỉ là người gốc Châu Á mà thôi, chứ thực ra tôi lớn lên và sống ở đây từ nhỏ, có muốn không tốt cũng không được."

Nghe người nhân viên nói, trung niên nhân liền à một tiếng, những cuộc nói chuyện ngắn ngủi như thế này luôn là công việc thường ngày của ông ta, là một chính trị gia, tài ản nói của ông luôn được trau dồi mọi lúc mọi nơi, chỉ là một cuộc nói chuyện nhỏ với nhân viên của khách sạn thôi đôi khi cũng có thể khiến ông ta nói năng tron tru hơn.

"Bịch!!"

Còn đang suy nghĩ xem nên mình có nên uống rượu luôn bây giờ hay là đợi một lát nữa, một bàn tay liền chặt vào gáy ông ta khiến ông ta ngất xỉu tại chỗ. Người nhân viên nở một nụ cười lạnh, sau khi đóng cửa phòng lại, thậm chí còn không quên khóa cửa, hắn lôi ra từ bên dưới đáy xô đã đựng rượu một cuộn dây nhỏ.

Khách sạn năm sao này có một chiếc ban công nho nhỏ để khách có thể bước ra ngoài đó ngắm lấy cảnh đẹp của Los Angeles từ độ cao lí tưởng, tên nhân viên đó bước ra lan can, nhìn xuống phỏ xá bên dưới, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, độ cao khoảng 40 mét, rơi xuống từ đây thì chết chắc mất.

Buộc chặt sợi dây vào thành ban công, hắn mới tay nắm sợi dây, sau khi thử độ chắc chắn, liền bắt đầu tung người nhảy ra khỏi ban công. Cả người hắn treo lơ lửng trên không trung, tất cả chỉ phụ thuộc vào một bàn tay đang nắm lấy sợi dây kia, tưởng chừng như bất kì lúc nào cũng có thể rơi xuống. Men theo dây, hắn từ từ tụt người xuống tầng 8.

"Thấy rồi!!" Lầm bầm một tiếng, hắn liền bắt đầu đánh đu trên cái dây, liên tục ắc người qua lại giống như một con lắc đồng hồ. Sau khi cảm thấy lấy đà thế đã đủ, hắn bắt ngờ buông tay, cả người giống như một viên đạn pháo lao thẳng vào một căng phông ở tầng 8.

Tiếng kính vỡ loảng xoảng vang lên khi hân lao người vào trong căn phòng. Bên trong phòng lúc này đang có một đám người, nhìn kỹ lại thì là một đám người mặc vest đen, trên người đều có mang theo súng, có hai người có vẻ như là ông chủ đang trao đổi hai chiếc va li, một chiếc đựng đầy tiền, một chiếc còn lại đựng đầy những chiếc túi ni lông nhỏ có chứa một thứ bột màu trắng trắng.

Lộn một vòng tròn trên mặt đất, tên nhân viên khách sạn trút bỏ cái áo khoác bên ngoài của mình, sau đó rút ra từ cái thắt lưng của mình một nắm phi đao, trước con mắt ngỡ ngàng của tất cả mọi người ở trong phòng, nhắm thẳng vào đám người áo đen mà phi tới.

“Chết tiệt!!!”

“Có sát thủ!!!”

Phi đao vô cùng chuẩn xác găm vào trán mấy người, trực tiếp kết liễu sinh mạng của mấy tên xui xẻo đó, đám còn lại liền vô cùng nhanh chóng rút súng từ trong người ra, nhắm thẳng vào kẻ vừa đột nhập mà nã súng. Tên nhân viên khách sạn vô cùng nhanh nhẹn, ngay khi vừa phóng ra phi đao, hân liền rút hai thành đoàn kiếm dài chừng nửa mét ra từ sau lưng, lao thẳng vào đám người ở trong phòng.

Súng đạn giống như là vô dụng trước thân pháp biến ảo giống như là bóng ma của hân, chỉ thấy vô số viên đạn bay ra nhưng không hề tìm thấy mục tiêu, ngược lại, những con người bắn ra những viên đạn đó đang bị một tên mặc đồng phục khách sạn chém chết như thái rau chặt dưa không một chút khó khăn.

Vài phút sau, tiếng súng nổ đã biến mất, tên sát thủ nhìn đồng xác chết ngập ngụa trong máu xung quanh mình mà cười khẩy một tiếng. Hân cầm lấy hai thanh đoản kiếm, xếp thành hình chữ X trên mặt đất, sau đó cầm lấy va li chứa thứ bột màu trắng đó đưa lên xem xét.

“Hừm, là cần sa à, xem ra phải đòi thêm tiền thôi!!!”

Hân đóng hai chiếc va li lại, nhấc lấy chiếc áo ban nãy đã cời ra mặc lên người, sau đó mở cửa phòng đi ra ngoài, một lát sau đã quay lại với một chiếc xe đẩy chuyên dùng để chứa đồ chần mền ban đêm đi giật. Vứt hai chiếc va li vào trong, hân nhẹ nhàng đóng cửa lại, treo một tấm biển không làm phiền ra ngoài cửa, sau đó ung dung bỏ đi cùng với chiếc xe đẩy chở chần mền.

Vừa đi hân vừa buồn cười, khách sạn nằm sao có khác, đến phòng cũng làm cách âm quá tốt, súng nổ lung tung mà chẳng có ai thêm đề ý hết, mà thế cũng tốt, như vậy thì hân chạy trốn càng dễ hơn.

Từ cửa sau phòng bếp của khách sạn, một bóng người mang theo hai chiếc va li chạy ra ngoài. Nơi đây vốn là một con hẻm vắng người, lúc này lại là buổi đêm nư nên mọi thứ lại càng tối tăm hơn nữa. Bóng người đó nhanh chóng bước lên một chiếc xe ô tô đỗ sẵn ở trong con hẻm. Vừa ngồi lên xe, tên nhân viên khách sạn đã giao hai chiếc va li lên, cười nói

“Giáo quan, đi thôi!! Ta xử lí xong rồi!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Hồi ức (2)

Chiếc xe ngay lập tức lẩn bánh, lao ra từ trong con hẻm tối tăm, mang theo một tên sát nhân cùng với hai chiếc va li có giá trị trên trời.

“Ta đã nói là đừng có gọi ta là giáo quan rồi mà!!!” một tiếng nữ nhân vang lên.

“Cô đã dạy ta võ thuật và cách chiến đấu từ đầu tới giờ, không gọi là giáo quan thì gọi là gì?” tên nhân viên khách sạn nhún vai nói.

“Người có thể gọi ta là Từ Hâm tỷ tỷ a!! Mà này Từ Phong, nhiệm vụ này có làm người mất giá quá không, một vương giả bóng đêm như người mà phải làm mấy cái nhiệm vụ dễ dàng như thế này……”

“Không sao không sao, dù gì cũng là do giáo quan có đích thân nhờ vả mà, coi như là thay vì ở trong phòng đọc tiểu thuyết thì đi ra ngoài gần gũi gần gũi cốt tí đi.” Từ Phong xoa tay nói.

“Đã bảo là gọi ta……mà thôi bỏ đi, cảm ơn vì đã giúp ta, người bạn đó của ta có tính thần chính nghĩa hơi bị cao quá, nên là khó mà từ chối được.” Nữ tử lái xe nói.

“Dương Từ Hâm……thôi khỏi, ta vẫn sẽ gọi cô là giáo quan, gọi thế nhiều năm quen rồi. Với cả, ta cũng không biết phải nói sao với bạn cô nữa, làm cảnh sát mà đi tìm sát thủ để giải quyết mấy băng đảng buôn ma túy, vô dụng vài **!!!” Năm dài ra ghế sau, Từ Phong uể oải nói.

Thế giới ngầm có quy tắc của nó, trong đó bao gồm một loại người, đó là sát thủ. Những sát thủ của thế giới ngầm luôn là những con người thâm lặng, không được người nào biết đến tên tuổi, ngoại trừ một số ngoại lệ, đó là những đỉnh cấp sát thủ được xếp hạng. Hồ băng, Long băng, Thần băng, ba băng xếp hạng từ thấp đến cao, mỗi băng chỉ có 10 người, 30 người có tên trên băng đều là những siêu cấp sát thủ của thế giới ngầm.

Hân là Từ Phong, một đệ tử năng già, siêu cấp sát thủ đứng hạng nhất Thần băng trong thế giới ngầm, chưa có một mục tiêu nào thoát khỏi sự ám sát của hân, đừng nói là mục tiêu thông thường, đến cả những sát thủ ở trên băng khi nghe thấy tên hân cũng sợ mất mặt. Li do rất đơn giản, trên băng vốn dĩ phải có 30 người, thì nay lại để trống 4 cái tên, 4 người đều thuộc Thần băng, hạng 2, hạng 3, hạng 6 và hạng 9, bốn người bọn họ được một người thần bí thuê giết chết Từ Phong, người đứng đầu Thần băng.

Kết quả là vài ngày sau người ta nghe tin một vị quan chức cấp cao ở cái nước khi gió nào đó bên trong bỗng bị chém thành hai mươi mảnh vút khắp nơi ngang của mình. Cùng lúc đó, xác của bốn người thuộc Thần băng kia thì trực tiếp bị vứt ra giữa ngã tư đường, tất cả đều trong tình trạng tan nát không khác gì thịt bằm, thứ duy nhất giúp nhận diện được họ đó chính là bốn cái đầu gần như nguyên vẹn được đặt bên cạnh mỗi cái xác.

Từ đó về sau, trên Thần băng bị thiếu mất bốn chỗ, nhưng không ai dám ngồi vào đó, bởi vì Từ Phong có tiếng là một tên điên trong giới sát thủ, có trời mới biết là liệu hân có nổi điên mà tẩn mấy tên vào mới ngồi chưa ấm chỗ vào thứ hạng mới kia xuống đạ phù hay không. Sau vụ việc đó, mọi người lại càng hiểu lý do tại sao chỉ trong 3 năm xuất hiện ở thế giới ngầm, cái người với danh hiệu Hắc Từ Thần đó lại có thể ngồi chễm chệ trên vị trí thứ nhất của Thần băng.

Phải biết rằng mười người thuộc Thần băng đều sở hữu đệ năng cường hân, hạng 2 có thể hư không tạo ra lửa, hạng 3 thì có năng lực ngoại cảm mạnh, hạng 6 có sức lực mạnh hơn người thường trăm lần, hạng 9 thì có tốc độ cực nhanh, ấy vậy mà cả bốn người cũng bỏ mạng dưới tay của Hắc Từ Thần, đủ biết hân mạnh ra sao.

“Mà cũng được nửa năm rồi nhì, Thần băng vẫn để trống bốn chỗ, cậu dọ bọn chúng hơi quá tay rồi đấy.”

“Là bọn chúng thần hồn nát thần tính mà thôi, ta đâu có rảnh rồi đến mức quan tâm mấy cái đó, ai ngồi thì cứ ngồi, kể cả lấy luôn cái vị trí số một của ta cũng được, đỡ phải nhận nhiệm vụ, ở nhà chơi game với đọc truyện sướng hơn.” Từ Phong ngáp một cái rồi to, lười nhắc nói.

“Xì, suốt ngày đọc truyện với chơi game, cậu làm gì cho ra dáng hạng nhất Thần băng, một trong những người đáng sợ nhất thế giới ngầm đi!!!” Dương Từ Hâm sẵn giọng nói.

“Cô là người đã đào tạo ra cái tên hạng nhất Thần băng đó, tự hào đi. Ta đi ngủ cho lành, khi nào đến nơi thì hú một tiếng.”

“Cậu……” Dương Từ Hâm còn chưa dứt câu, đằng sau đã vang lên tiếng ngáy, biết rằng Từ Phong chưa thể nào ngủ ngay được, nhưng những lúc như thế này đồng nghĩa với việc hân không muốn tiếp chuyện, năng liền yên lặng. Nhiều năm sống chung với nhau, thời quen của hân rằng đã biết rõ như lòng bàn tay, chỉ một cái đánh mắt cũng đủ để hiểu ý nhau.

Cũng như hân, năng cũng là một sát thủ, cũng thuộc cùng một tổ chức giống như hân, nhưng khác với hân, một vương bài của tổ chức, năng là một phán quan của tổ chức. Về cơ bản thì phán quan chính là những người có nhiệm vụ trừng phạt sát thủ phản bội tổ chức, vì thế thực lực của họ mạnh tới mức nào cũng có thể tưởng tượng được. Thực tế, Dương Từ Hâm năng nếu xuất hiện thì chắc cũng đánh được một chân trong Long băng, còn Thần băng thì không với tới được.

Nói cũng lạ, lần đầu tiên năng gặp hân là khi hân mới chỉ là một đứa nhóc 10 tuổi, là một thí nghiệm phẩm của tổ chức. Năng biết những thí nghiệm đó là vô nhân đạo, nhưng mà năng chỉ là một phán quan, năng chả có quyền gì mà nghi ngờ quyết định của tổ chức cả. Cho đến một ngày, năng gặp Từ Phong hân, một đứa bé 10 tuổi, cái tuổi vẫn còn không biết gì, nhưng khác với những đứa trẻ khác, hân ta làm li, ít nói, nếu không phải hân không có vẻ gì của một đứa nhóc dần dần, năng cũng đã nghĩ như thế.

Bị bắt, bị thí nghiệm, phải chịu vô vàn đau đớn có thể khiến những đứa trẻ khác trực tiếp chết tại chỗ do sốc, hân chỉ cần rằng chịu đựng, gần như không phát ra một tiếng rên nào chứ đừng nói là kêu đau. Bản năng làm mẹ trong người năng trở dậy, năng bị mất quan sát hân từ xa, dù bị thí nghiệm tới mức nào, tên nhóc đó cũng không kêu đau tới một lần, chỉ khi bị vứt trở về căn phòng giam cầm tối chật hẹp sau khi bị thí nghiệm, hân mới nhỏ giọng phát ra tiếng rên ri như muỗi kêu.

May mắn rằng, thay vì từ nạn như những thí nghiệm phẩm khác, tên nhóc đó lại thành công, trở thành đệ năng già nhân tạo đầu tiên và cũng là duy nhất của tổ chức, cũng như là cả thế giới. Khi tổ chức tò ý định muốn biến hân thành sát thủ, năng liền xung phong làm giáo quan của hân.

Ấy vậy mà thoáng một cái, mười năm trôi qua, hai người tự nhiên sống chung với nhau, Từ Phong hân trở thành một con quái vật của thế giới ngầm, còn năng thì từ bỏ chức vụ giáo quan, chuyển qua làm công tác giấy tờ cho tổ chức, hàng ngày về nhà nấu cơm lau nhà, vệ hân về. Nghe vậy không khác gì một cặp vợ chồng cả, thực tế mà nói, hân năm nay mới 20 tuổi, còn năng thì 30 nhưng diện mạo thì vô cùng trẻ trung xinh đẹp, nhìn thoáng qua chỉ khoảng 25, cũng có nhiều người trong tổ chức ngộ ý với năng nhưng đều bị từ chối.

Nhìn gương mặt đang uể uải ở đằng sau, Dương Từ Hâm không khỏi cười cười, năng cũng không biết quan hệ giữa hai người là gì, mang tiếng ở chung với nhau, nhưng vẫn là người nào ở phòng người ấy, mối quan hệ ở trên mức bạn bè, thậm chí nếu so sánh với vợ chồng thì cũng khá khác nhau là mấy, chỉ là cả hai người chưa bao giờ nói về vấn đề này, cũng như bày tỏ suy nghĩ về nó, lẽ đương nhiên, quan hệ xác thật cũng không có nốt.

Thở dài một tiếng, Dương Từ Hâm lẩm bẩm “Thực ra thì cười hân cũng được a, mình cũng 30 tuổi rồi, chỉ sợ hân chê mình già thôi. …” Vừa lẩm bẩm năng vừa nghĩ tới một tên trai trẻ 20 tuổi đang ngồi cảm một vào màn hình máy tính đọc tiểu thuyết.

“Mình nghĩ gì vậy, hân đã từng nói rằng sẽ không bao giờ kết hôn hay là có quan hệ tình cảm với ai mà, haizzz, thật là đau đầu mà……” “ Dương Từ Hâm lắc lắc đầu, quyết định tập trung lái xe, chuyện mai sau thì để mai sau tính vậy.

Điện thoại di động của nàng bỗng rung lên, Dương Tử Hàm cầm máy lên

“Alo, Shauna đấy à?”

“Xong việc chưa?” từ bên kia đầu dây truyền tới một giọng nữ.

“Câu đầu tiên cậu gọi cho mình là như thế hả, bạn bè kiểu gì thế?”

“Hi hi xin lỗi, bệnh nghề nghiệp đấy mà....”

“Việc thì xong rồi, chỉ là chị sợ ngày mai đồn cảnh sát của cậu sẽ bận bù đầu mà thôi, cậu cũng biết tính của hân mà, kiểu gì chả để lại một bãi chiến trường tan nát toàn xác với xác....” Dương Tử Hàm cười nói.

“Xong thì tốt rồi, kể cả suốt tháng sau cô bận bù đầu thì cũng được, giết được hai tên trùm đó thì thành phố cũng sẽ yên ổn hơn được chút.” Shauna phấn khởi nói.

“Cánh sát thế đấy, lại đi thuê sát thủ để giết người bất hợp pháp.”

“Xì, yên lặng đi, mình thích thế đấy. À mà thế hai người thế nào rồi, bao giờ thì cưới?”

Chiếc xe bỗng rung lắc vô cùng dữ dội khiến Tử Phong không khỏi tỉnh giấc, hân liền đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy Dương Tử Hàm đang nói chuyện điện thoại. Khó khăn lắm mới lấy lại được thăng bằng, Dương Tử hàm gắt giọng: “Cậu bớt nói linh tinh đi được không, cưới xin gì chứ, ai mà thêm cưới hân ta!!”

“Ha ha, lừa con nít đấy à cưng, Tử Hàm à, mau cưới đi, hai người ở chung bao lâu như thế rồi, có là người mù thì cũng biết rằng hai người có tình cảm với nhau.” Ở bên kia điện thoại, Shauna cười văng lên vô cùng to, thậm chí đến cả Tử Phong cũng có thể nghe thấy.

“Nhưng mà.....haizz, hân đã từng nói là không muốn kết hôn hay yêu đương gì cả, mình cũng khó ngờ lời lắm.” Dương Tử Hàm thờ dãi.

“Hôm nào bọn mình đi uống cà phê nhé, tội mình sẽ bàn bạc kĩ hơn, giờ thì mình bận việc rồi, cảm ơn hân giữ mình a, bye bye!!”

Tiếng cúp máy vang lên, Dương Tử Hàm không khỏi dờ khóc dờ cười, cái cô nàng Shauna này, nói chuyện chả giữ ý gì hết. Nhìn qua gương hậu thấy Tử Phong vẫn ngủ say, nàng liền thở phào nhẹ nhõm, may mắn, hân không có nghe thấy!!

Trở về căn phòng khách sạn, Tử Phong vô cùng không có hình tượng lọt bỏ bộ đồ nhân viên khách sạn trên người, lao thẳng lên giường lười biếng nằm, bất kì ai nhìn vào cũng không thể nghĩ rằng đây là sát thủ hạng nhất Thần báng.

"Giáo quan....."

"Hả, chuyện gì vậy?"

"Chúng ta kết hôn đi!!!"

"What!!!! Cái gì.....cái gì.....sao tự.....tự nhiên lại....." Dương Tử Hàm lắp bắp nói.

"Chúng ta ở cùng nhau đã lâu rồi, hơn nửa năm nay nàng đã 30 tuổi rồi, nói thế này có hơi tự mãn nhưng mà ngoài ta ra, nàng nghĩ còn ai dám cưới nàng ko." Tử Phong điềm tĩnh nói.

Xác thực thì những gì Tử Phong nói cũng đúng, từ khi mọi người trong tổ chức biết được hân ở chung với Dương Tử Hàm, không một ai dám bén mảng tới gần nàng nữa, một phần là vì tôn trọng hai người, một phần là vì sợ, cướp nữ nhân của một con quái vật, ngại mình sống chưa đủ lâu sao. Nhìn Tử Phong, gương mặt của Dương Tử Hàm không khỏi đỏ ửng lên, lí nhí: "Nhưng mà....."

"Không nhưng nhị gì hết, ta còn một nhiệm vụ nữa chưa hoàn thành, đợi xong nhiệm vụ này, chúng ta sẽ kết hôn, nàng đồng ý chứ?"

"Thiết tình, cậu cầu hôn hay là ra lệnh đấy....."

Đúng đây ôm lấy Dương Tử Hàm vào lòng, Tử Phong nhẹ nhàng nói: "Nàng cũng biết ta không giỏi bày tỏ cảm xúc của mình, nhưng những gì ta nói là sự thực, ta muốn kết hôn với nàng!!"

Dụi mặt vào lồng ngực rắn chắc của Tử Phong, Dương Tử Hàm xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, chỉ nhẹ giọng nói: "Vậy thì.....đợi cậu hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ cho cậu một câu trả lời thuyết phục."

Đó là lần cuối Tử Phong gặp Dương Tử Hàm, sau đó thì chính nhiệm vụ đó, hân bị gài bẫy rồi tử nạn, rồi xuyên việt sang thế giới này, chẳng ngờ rằng ở đây, hân lại có thể gặp lại nàng một lần nữa, cơ mà tình thế thì hơi có chút khác biệt.

"Giáo quan?? Phải nàng đấy không?" Tử Phong sững sờ nói.

Nữ tử thân bị cười nhẹ một tiếng, một ngón tay ngoắc lên, thân thể Tử Phong bị một lực lượng thần bí nâng lên, sau đó bay tới trước mặt nàng ta.

"Gọi ta Lâm Tử Hàm, và cũng không ngờ rằng lại có thể gặp lại cậu ở thế giới này, đời thật là lắm sự trùng hợp!!!"

Chiếc mặt nạ trên mặt Tử Phong rút đi, để lộ ra gương mặt của hân, lúc này đang không giấu nổi vẻ ngạc nhiên trên mặt: "Có vẻ như chúng ta sẽ có nhiều chuyện để nói với nhau đấy!!"

"Phải, chúng ta sẽ có nhiều chuyện để nói, ta vẫn nợ cậu một câu trả lời!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 144: Gia nhập Lăng Hư Cung

“Câu trả lời ư?? Nó hiện giờ cũng không còn quan trọng nữa rồi!” Tử Phong cười khẩy nói, không giấu nổi vẻ khinh miệt trong lời nói.

“Ta.....ta xin lỗi, ta không biết rằng tổ chức lại chính là người đứng sau gài bẫy cậu trong nhiệm vụ đó!” Dương Tử Hàm, lúc này phải gọi là Lâm Tử hàm mới đúng, khuôn mặt có chút xấu hổ mà cúi đầu nói, vẻ oai phong ban nãy ngày lập tức bị quét sạch sẽ không chút dấu vết.

Cười nhạt một tiếng, Tử Phong không nói gì cả, hân vẫn còn nhớ như in những gì hân đã từng nói với nàng trước khi hân làm cái nhiệm vụ định mệnh đó, rằng hân muốn cưới nàng. Nhưng ở trong cái khoảnh khắc khi hân nhận ra người gài bẫy mình lại chính là tổ chức mà mình đã trung thành trong nhiều năm qua, hân không khỏi thất vọng. Nhưng chỉ như vậy thì không có liên quan gì đến giáo quan của hân cả, vấn đề ở chỗ, địa vị của nàng ở trong tổ chức cũng thật sự rất cao, hơn nữa nàng lại chính là người trực tiếp đề cập nhiệm vụ này với hân.

Dù sống với nhau đã lâu, nhưng mà Tử Phong hân là một sát thủ, bản năng hân luôn nghi ngờ người khác, thậm chí kể cả với Lâm Tử Hàm thì hân vẫn giữ lại một thành sự nghi ngờ, và khỏi phải nói cũng biết khi hân nhận ra mình bị gài bẫy, hân đã quy kết cái tội này lên đầu nàng như thế nào. Tuy rằng về sau nghĩ lại thì hân cũng thấy khả năng nàng ta lừa hân gần như là không có, nhưng mà nó vẫn để lại một vết hân trong tâm trí hân.

“Sau khi cậu mất tích, tổ chức bắt ngờ tuyên bố tin cậu tử vong ra bên ngoài, ta nổi lòng nghi ngờ, sau đó làm một cuộc điều tra, lúc đó ta mới biết tổ chức mới chính là người muốn giết cậu, với lí do.....”

“.....tồn tại như ta quá nguy hiểm, đúng chứ?” Tử Phong ngắt lời.

“Ta biết chút, đôi lại là ta thì ta cũng sẽ làm như vậy, chỉ là không ngờ cái ngày đó nó lại đến sớm đến vậy, vốn dĩ ta nghĩ rằng ta còn có thể chuẩn bị thêm một vài năm nữa trước khi biến mất hoàn toàn để tránh đi độc thủ của bọn hân, ai ngờ bọn chúng lại không kiên nhẫn được cơ chứ. Mà mọi thứ cũng qua rồi, ít nhất thì ta cũng vẫn còn sống ở đây, nàng cũng không cần phải quá để ý tới cái đó, đôi lại thì, nàng nên nói về chính nàng đi, làm thế quái nào nàng có thể xuyên qua bên này được vậy?”

Nhìn kĩ biểu cảm trên khuôn mặt Tử Phong, Lâm Tử Hàm sau khi đã xác định hân không có nói đùa, lúc này mới chậm rãi nói:

“Sau khi tìm ra được sự thực, ta đã bí mật tìm hiểu xem ai đã nghĩ rằng cậu là mối đe dọa cho tổ chức, và không ngoài dự liệu, Thiết phán quan số 1 của tổ chức chính là người đã đề ra ý kiến cho rằng cần phải loại trừ cậu trước khi quá muộn. Nói thật thì.....lúc đó ta đã tuyệt chút nữa thì phát điên lên, chông sắp cưới của ta bị giết, sao ta có thể làm ngơ được!”

Lâm Tử Hàm hơi đỏ mặt lên nói.

“Ta quyết định trả thù, nhưng mà thực lực của Thiết phán quan vô cùng cường đại, trừ khi là cậu ra tay, bằng không thì ta không nghĩ rằng có ai có thể làm hại ông ta. Suốt 6 năm trời ta tìm đủ mọi cách để tiếp cận ông ta, nhưng không thành công, cho đến một ngày, ta tìm ra được một kẻ. Cậu còn nhớ căn hầm thí nghiệm nơi đã thí nghiệm cậu không?”

“Dương nhiên là nhớ, ta đã chịu không ít đau khổ ở đó a!!!!”

Chương 145: Gặp gỡ Lâm Nguyệt Đồng

Từ Phong neho mắt nhìn về phía phát ra tiếng hét, chỉ thấy một nữ tử lúc này đang gần như là khóa thân, trên người chỉ có độc một cái quần lót, toàn bộ dáng người lồi lôm phô bày ra hết trước mắt hân. Đôi chân thon dài, vòng eo nhỏ nhắn, kiểu dẫn không to cũng không nhỏ nhưng lại vô cùng cân xứng với cơ thể nhỏ nhắn của nàng, làn da trắng hồng vô cùng khỏe mạnh, lúc này nàng đang dùng hai tay che ngực của mình lại, giấu dừ nhìn hân, hiển nhiên là trên người nàng ngoại trừ cái quần lót ra thì không còn cái gì khác.

“Sao a đi lại mang theo nam nhân vào đây, còn người, nhìn cái gì, có tin bốn cô nương móc mắt người ra không?” nhìn thấy Từ Phong vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào mình, nữ tử liền hét lên.

“Mặc quần áo vào đi rồi ta hết nhìn, cứ đứng đó mà gào thét thì được tích sự gì.” Từ Phong lạnh tanh trả lời, vẫn không ngừng quan sát nàng ta từ trên xuống dưới.

Gương mặt của nữ tử liền đỏ lên trông vô cùng kiều diễm, vội vàng chui lại vào trong bình chướng, từ trong đó vang lên tiếng sột sọat của quần áo cọ vào nhau.

Nghiêng đầu qua phía Lâm Từ Hâm, Từ Phong nhỏ giọng nói: “*Cháu gái của nàng à?*”

“*Phải, xin lỗi cậu nhé, tình nó vẫn nóng nảy như thế từ ngày xưa, để cậu phải chê cười rồi!*” Lâm Từ Hâm cười khổ.

“Hai người nói cái thứ tiếng gì thế, hơn nữa, người cũng dám mặc một đến đây sao tên kia, ta chưa mách tội người với a đi thì thôi.....” nữ tử kia đi ra từ đằng sau bình chướng, quần áo đã chỉnh tề, cao giọng nói.

“Cậu nhận ra con bé không?” Lâm Từ Hâm nháy mắt cười nói.

Thở dài một tiếng, Từ Phong gầy tay lên bóp trán, rồi buốing nói: “Cô ta là một trong những đối thủ ngày hôm qua suýt chút nữa bị ta giết chết!”

Nửa canh giờ sau.

“Không đời nào, con tuyệt đối không đồng ý để hân bảo vệ con tiến vào di tích, chẳng lẽ a đi không tìm ra người khác à??” Cháu gái của Lâm Từ Hâm, cũng chính là Lâm Nguyệt Đồng đã được nhắc tới trong nhiệm vụ của hệ thống, sau khi nghe thấy lời đề nghị của Lâm Từ Hâm liền gầy này lên.

“Thôi nào, hân ta có gì không tốt đâu, người ta vẫn nói không đánh thì không thân, hân ta muốn thực lực có thực lực, muốn diện mạo có diện mạo, còn gì để chê đâu!” Lâm Từ Hâm khuyên giải.

“E hèm, ta xin đính chính lại, ta chỉ có thực lực thôi, chứ diện mạo thì không có nhé.....” Từ Phong lúc này đã đeo mặt nạ lên, nhỏ giọng nói.

“Yên lặng, ta đang nói chuyện với cháu gái ta, cậu đã nhận lời với ta rồi thì ở yên một chỗ đi!”

Nhún vai, Từ Phong liền mặc kệ hai nữ nhân trước mắt làm loạn, dù gì thì cũng không liên quan tới hân, bởi vì hân chắc chắn sẽ tiến vào di tích, nếu Lâm Nguyệt Đồng này cũng như vậy thì dù nàng ta có đồng ý hay không, hân vẫn phải làm theo nhiệm vụ của hệ thống mà thôi.

“Chẳng lẽ a đi không tìm được bất kì ai trong chấp pháp đoàn để cho người đó bảo vệ con sao, tại sao lại cứ phải là hân ta thì mới được, hân ta chỉ là một Vương cấp nhất phẩm a, tu vi còn yếu hơn cả con nữa!”

“Con nghĩ hân ta sử dụng toàn lực khi đánh với con sao, người ta còn bảo con suýt chút nữa thì mất mạng dưới tay hân, giờ lại lôi cái tu vi ra để lêu ai vậy, con nghĩ a đi ngu ngốc lắm sao.” Lâm Từ Hâm nghiêm mặt.

“Con không biết, trừ khi hân đánh bại người mạnh nhất trong số những đệ tử của Lăng Hư Cung tham dự lần này, bằng không thì con nhất quyết không đồng ý!”

Đưa mắt nhìn Từ Phong đang buồn chán chống cằm ngồi ở bên cạnh, Lâm Từ Hâm nói nhỏ: “Cậu nghĩ sao?”

“Chừng nào đối thủ vẫn còn là Vương cấp, đến mười tên ta giết cả mười, đến hai mươi tên ta mua quan tài cho cả hai mươi tên, không quan trọng lắm.” Từ Phong với một bộ dáng không quan tâm trả lời.

“Khoác lác!” Lâm Nguyệt Đồng ở một bên xì một tiếng.

Từ Phong hoàn toàn không để ý tới cô nhóc Lâm Nguyệt Đồng kia, ở trong mắt hân, nàng ta chỉ là một cô gái bị chiều hư mà thôi. Khẽ thở dài một tiếng, Lâm Từ Hâm nói: “Vậy quyết định như thế nhé, ta sẽ sắp xếp sau, giờ thì con nghỉ ngơi sớm đi, ta phải lo liệu chỗ ở cho cậu ta đây.....”

Nhìn bóng lưng hai người Từ Phong rời khỏi phòng, Lâm Nguyệt Đồng neho mắt lại lăm lăm bắnt “Thế quái nào, sao trông hai người đó lại có vẻ như vô cùng hiểu ý nhau vậy nhỉ..”

Đưa Từ Phong ra ngoài, Lâm Từ Hâm cười nói: “Ta cũng không ngờ cậu sẽ trực tiếp nhận lời gia nhập Lăng Hư Cung luôn đó, ta cứ nghĩ rằng một người thích tự do như cậu sẽ từ chối chứ.”

“Thực ra thì là vì một vài lí do mà ta đồng ý mà thôi, đừng để ý quá.” Từ Phong nhún nhật nói.

“Tuy rằng ta là trưởng lão nội môn Lăng Hư Cung, nhưng nếu trực tiếp đưa một người gia nhập thì chắc chắn là không hợp với quy định, nên ta định để cậu gia nhập chấp pháp đoàn, cậu nghĩ sao?”

“Hả, chẳng phải chấp pháp đoàn cũng thuộc Lăng Hư Cung sao, nói như vậy nghĩa là sao?” Từ Phong không khỏi khó hiểu, chẳng phải cả hai đều như nhau sao, làm như vậy theo lời của nàng ta là phạm quy rồi còn gì.

“Không phải, chấp pháp đoàn tuy rằng thuộc Lăng Hư Cung, nhưng hoạt động gần như là tách riêng khỏi bộ máy quản lí của tổng môn, được quản lí bởi 5 vị trưởng lão và 2 vị thái thượng trưởng lão, quyền phán quyết thì đến cả cung chủ Lăng Hư Cung cũng không thể phủ nhận, ta là một trong năm vị trưởng lão nắm quyền, nếu cậu được ta đề cử vào thì có thể miễn đi được một đồng thủ tục này nọ, nhưng bù lại thì cậu phải chứng minh thực lực của mình, chỉ cần tuổi còn trẻ, tu vi Vương cấp cũng chiến lực vượt cấp là mọi thứ sẽ dễ dàng ngay, nói nôm na là cậu phải thi với thành viên của chấp pháp đoàn.” Lâm Từ Hâm giải thích.

“Như ta đã nói từ trước, chỉ cần không gặp phải Tôn cấp, thế nào ta cũng chiều.”

“Được rồi, quyết định như thế nhé, hiện tại thì ta nên đưa cậu trở về, có lẽ bọn họ đang lo cho cậu lắm.....”

“Bọn họ??..” Từ Phong còn đang thắc mắc, đã thấy Lâm Từ Hâm kéo hân tới trước cửa một gian phòng, đẩy cửa đi vào.

Khí mà hân còn chưa kịp nhìn vào bên trong, một thân ảnh bất ngờ phi thẳng ra ngoài, lao vào trong ngực hân ngay lập tức, khiến toàn thân hân căng cứng, chuẩn bị tiến vào tư thế chiến đấu. Nhưng mà một mùi hương quen thuộc chui vào mũi khiến hân liền thả lỏng cơ thể ra.

“Phi Nguyệt, là nàng đấy à?” Tháo bỏ chiếc mặt nạ, Từ Phong nhìn nữ nhân trong ngực mình cười cười.

Hồ Phi Nguyệt dụi mắt vào ngực Từ Phong, sau đó mới ngẩng mặt lên, trực tiếp không thèm nhìn tới Lâm Từ Hâm đang đứng trở mắt ra ở gần đó mà kiễng chân lên hôn lên môi hân một cái, sau đó nở một nụ cười quyến rũ mẽ người: “Nhớ chàng!”

“Hai....người, hai người thế này là sao?” Lâm Từ Hâm có chút cứng nhắc nói.

“Phi Nguyệt, đây là.....Lâm Từ Hâm, Từ Hâm, đây là Phi Nguyệt, là nữ nhân của ta!”

Từ Phong hân vẫn nhớ những gì mà hân đã từng nói với Lâm Từ Hâm kiếp trước, nhưng đó là chuyện của dĩ vãng, không phải là hân đã không còn tình cảm với nàng, mà sau khi xuyên việt, tâm lí của hân cũng đã biến đổi phần nào, mặc dù rất vui khi biết giáo quan của mình cũng xuyên việt tới đây, nhưng nếu thật sự so sánh, Từ Phong hân vẫn ưu tiên Hồ Phi Nguyệt hơn.

Cũng không phải là hân không nghĩ tới cảm xúc của Lâm Từ Hâm, nhưng mà nàng ta đã xuyên việt qua bên này cả trăm năm rồi, cảm xúc đối với hân có lẽ đã phai nhạt đi rất nhiều rồi, thay vì suy nghĩ cho cảm nhận của nàng ta, hân muốn chú ý tới cảm nhận của Hồ Phi Nguyệt hơn, dù gì nàng cũng đã được hân nhận định là nữ nhân của mình.

“Không phải là nữ nò, mà là nữ nhân à.....cậu thật sự nghiêm túc sao.....” Lâm Từ Hâm lăm lăm bắnt

Với tính lực của Từ Phong, không có lí gì hân không nghe thấy mấy lời lăm bắnt bắt chợt phát ra đó cả, nhưng vô như không nghe thấy gì, hân nói: “Vây là từ bây giờ, bọn ta sẽ tạm thời ở lại đây phải không?”

Sự tình khởi dòng suy nghĩ mông lung, Lâm Từ Hâm hơi chút thất thố, vội vàng nói: “À phải, mọi người cứ ở lại đây, Từ Phong cậu nếu muốn tiếp tục tham gia thì cũng được, không thì thôi, dù gì thì cậu cũng sẽ có chắc chắn một suất để tiến vào di tích, chỉ mong rằng cậu sẽ bảo vệ nó là được.”

“Yên tâm, ta nếu đã nhận lời thì sẽ luôn hoàn thành, giờ thì xin phép, ta đi nghỉ trước, giáo quan cũng về nghỉ sớm đi.”

Nghe Từ Phong nói, Lâm Từ Hâm liếc nhìn Hồ Phi Nguyệt đang ôm lấy Từ Phong, cũng không biết trong đầu nghĩ gì mà chợt hừ lạnh một tiếng sau đó không nói câu gì mà quay đầu bỏ đi.

“Phu quân của thấp thật là đắt giá a, đến cả cường giả Thánh cấp cũng có tình cảm với chàng, chắc chắc, ta phải lo giữ chàng cho chặt mới được.” Hồ Phi Nguyệt nhìn bóng lưng của Lâm Từ Hâm lúc bỏ đi, mở miệng trêu chọc nói.

“Thôi đi, nàng ta là Thánh cấp, vậy thì nàng không phải à? Một mình nàng ta đã không kham nổi rồi, khỏi cần thêm ai nữa!” Từ Phong trợn mắt nói.

“Đùa chàng chút thôi, nhưng mà nàng ta thật sự có tình cảm với chàng đó, ánh mắt của nàng ta lúc nhìn chàng đã nói lên tất cả, đừng coi thường khả năng quan sát của thấp chứ.”

“Ta biết chứ, ta quen nàng ta cũng đã lâu rồi, nàng ta chính là giáo quan đã từng dạy võ nghệ cho ta a.....” Từ Phong cảm khái nói. Những gì mà Hồ Phi Nguyệt cảm nhận được, hẳn cũng không phải là một tên ngốc, đương nhiên hẳn cũng có thể cảm nhận được. Nhưng mà cảm nhận được, hiểu được không có nghĩa là hẳn sẽ hành động trái với ý định của bản thân. Nếu như kiếp trước, đứng trước tình cảm của Lâm Tử Hàm, hẳn có lẽ sẽ đáp lại, nhưng vào thời điểm hiện tại, hẳn không thể làm như vậy.

Thứ nhất, làm vậy là không công bằng với Hồ Phi Nguyệt. Thế giới này nằm thế bầy thấp là chuyện thường tình, bởi càng là võ giả cao giai thì sinh dục càng kém, khả năng thụ thai thấp đến thảm thương, có những võ giả cao giai cưới đến mấy chục phu nhân, nhưng cũng chỉ có đến 1-2 người con, đủ để thấy truyền thừa huyết mạch đối với võ giả cao giai khó khăn ra sao. Hơn nữa mặc dù võ giả có cả nam lẫn nữ, nhưng tạo hóa giống như là trọng nam khinh nữ, nam nhân trở thành võ giả nhiều hơn rất nhiều so với nữ nhân, lại thêm bản tính hung hăng hiếu chiến vốn có của dân ông, kết quả là số lượng nữ giới thì cao mà nam giới lại ít, dẫn đến tình trạng nằm thế bầy thấp là chuyện không đáng để nhắc tới.

Từ Phong hẳn đã xuyên việt tới thế giới này vài năm, hẳn cũng biết nam nhân ở đây muốn lấy bao nhiêu lão bà thì lấy, miễn sao là đủ điều kiện cùng thực lực, nhưng hẳn đã sống tới hai chục năm ở một thế giới nơi chỉ cho phép một vợ một chồng, hẳn đã nhận định Hồ Phi Nguyệt là nữ nhân của mình, tiềm thức của hẳn không công nhận bất kì ai khác có thể làm nữ nhân của hẳn được nữa. Vì lẽ đó, hẳn cảm thấy nếu đáp lại tình cảm của Lâm Tử Hàm, như vậy là bất công đối với Hồ Phi Nguyệt.

Lí do thứ hai, đó là một lần bị rấn cần liền sợ rấn cả đôi, hẳn kiếp trước chết vì bị gái bầy, bởi những người mà hẳn không bao giờ ngờ đến, vậy nên đối với Lâm Tử Hàm, hẳn tin tưởng nàng, nhưng không phải là hoàn toàn, ai mà biết sau hơn trăm năm nàng xuyên việt tới đây trước hẳn, có chuyện gì xảy ra khiến tâm lí nàng biến chất hay không, có thể lắm chứ, không thấy bản thân hẳn cũng đã thay đổi rất nhiều đó sao.

“Giáo quan? Ý chàng nàng ta là sư phụ của chàng ư?” Hồ Phi Nguyệt sùng sốt hỏi.

“Chắc, đại loại như thế đi, nhưng mà nàng ta cũng chỉ dạy ta một thời gian sau đó bỏ đi, đến bây giờ bọn ta mới gặp lại a!” Không thể nói cho Hồ Phi Nguyệt những chuyện của kiếp trước, Từ Phong liền thuận miệng bịa ra vài tình tiết.

“Nàng ta đích thân tìm tới chàng, chắc hẳn là có việc quan trọng, vậy rồi cuộc nàng ta bảo chàng làm gì?”

“Gia nhân Lăng Hư Cung.....”

Bản đang đọc truyện *Cuồng Hyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 146: Tất cả cùng lên đi!!

Sáng hôm sau.

Từ bên ngoài căn phòng vang lên tiếng đập cửa, khiến Từ Phong đang đã tọa liên gất mình mờ mắt ra. Nhìn sang chiếc giường trong phòng, thấy Hồ Phi Nguyệt cùng Diệp Ngưng Tuyết đang ôm nhau ngủ say sưa, hẳn cũng không đánh thức hai người mà nhẹ nhàng đi ra mở cửa phòng. Lâm Tử Hàm đứng ở trước cửa phòng, nhìn thấy Từ Phong liền nói.

“Ta không làm phiền cậu chứ, chúng ta còn rất nhiều chuyện để nói, nhưng mà trước hết, phải làm xong cho cậu cái thủ tục gia nhập vào chấp pháp đoàn của ta đã!”

“Ồ, lại là tí thí à, vậy còn cuộc tỉ thí tranh đoạt bài danh tiến vào đi tích?”

“Không vấn đề, chỉ cần cậu vào được chấp pháp đoàn, ta có thể trực tiếp đưa cho cậu danh ngạch, khỏi cần quan tâm tới cuộc tỉ thí màu mè vô vấn đó.” Lâm Tử Hàm khoát tay nói.

Nghe vậy, Từ Phong liền yên tâm, thế tức là hẳn có thể hoàn thành cái nhiệm vụ cưỡng chế kia của hệ thống rồi, hi vọng là phần thưởng của nó sẽ tốt a. Lâm Tử Hàm dẫn Từ Phong đi tới bên dưới một ngọn sơn phong, ở đây tồn tại những kiến trúc cổ kính vô cùng đẹp mắt, nơi mà hẳn đang đứng hiện tại chính là một diễn võ trường rộng vô cùng, chiều dài chiều rộng phải đến vài trăm mét có dư, dù có đánh nhau long trời lở đất ở trong này thì cũng có thoải mái không gian để vùng vẫy.

Trên đường đi, Lâm Tử Hàm cũng đã giải thích qua quy tắc cho hẳn nghe, cơ bản thì nếu muốn gia nhập chấp pháp đoàn mà bản thân vốn dĩ không phải đệ tử nội môn, thì phải có những điều kiện sau. Thứ nhất đó là tu vi và tuổi tác, Từ Phong với tuổi 20 và tu vi Vương cấp nhất phẩm, vừa đủ để gia nhập. Thứ hai đó là chiến lực, Từ Phong hẳn nếu muốn gia nhập, bắt buộc hẳn phải chiến thắng ít nhất một nửa số đối thủ được chọn. Tổng cộng sẽ có mười người lần lượt đấu với hẳn, tất cả mười người này đều được chọn ra từ chấp pháp đoàn, và tất cả đều có cùng cảnh giới với hẳn để đảm bảo tính công bằng, cũng không thể để một tên Vương cấp cứu phẩm đại diện mãi đi giao đấu với một tên Vương cấp nhất phẩm được a, như vậy thì khó có thể đánh giá đúng chiến lực của người muốn gia nhập.

Đây là xa luân chiến, ở trên lời dài dáo diew kiến bắt bản mình, có chết cũng không được kêu oan, có thể nói khả năng vượt qua thử thách này là vô cùng thấp, nhưng không phải là với Từ Phong. Đối với thử thách này, hẳn gần như còn không thêm bận tâm, không phải vì hẳn khinh địch hay là ngạo mạn, mà là bởi vì hẳn thật sự quá mạnh so với Vương cấp thông thường, dù là Vương cấp cứu phẩm gấp hẳn thì cũng phải nuốt hận, hẳn phải đánh với 10 tên Vương cấp nhất phẩm giống như hẳn, có tên Vương cấp nhất phẩm nào biến thái được như hẳn không?

Thực ra thì quy tắc chỉ như vậy thôi thì vẫn chưa đủ, bởi vì thành viên của chấp pháp đoàn có phân cấp bậc dựa trên tu vi cùng chiến lực, nếu sau khi Từ Phong hẳn vượt qua được 10 đối thủ cùng cảnh giới, hẳn có thể hướng lên những cảnh giới cao hơn để khiếu chiến, nếu thắng thì đương nhiên sẽ được thăng hạng, nhưng nếu thua, mất mạng cũng không phải là chuyện đùa. Đương nhiên, thứ hạng càng cao, phúc lợi của tổng môn dành cho cũng càng lớn, tuyệt đối đáng để mạo hiểm.

Còn Từ Phong ư, không cần hỏi cũng biết rằng hẳn sẽ không dư thừa hơi sức mà đi khiếu chiến thăng hạng làm cái gì, thứ nhất là phúc lợi của tổng môn chủ yếu là đan dược, ích lợi đối với hẳn cũng là hữu hạn, còn không bằng hẳn đi giết người hàng loạt lấy kinh nghiệm a. Thứ hai đó là làm vậy không phù hợp với bản tính điệu thấp của hẳn, cây cỏ đốn gió, cứ già heo ăn thịt hổ là chuẩn nhất.

Vì ở đây không phải là nội môn Lăng Hư Cung, chỉ có thể chọn ra từ trong hàng ngũ đệ tử của nơi này một số người có tu vi Vương cấp nhất phẩm để làm đối thủ cho Từ Phong, tuy có chút không được hợp lệ, nhưng đã có trường lão nội môn Lâm Tử Hàm ở đây, đến cả mấy tên cường giả Bán Thánh của phân đà Lăng Hư Cung này cũng phải ngậm miệng lại, nào ai dám nói một lời nào.

Cuộc tỉ thí được diễn ra trước sự chứng kiến của đông đảo đệ tử của phân đà Lăng Hư Cung ở đây, đồng thời là những người thuộc chấp pháp đoàn mà Lâm Tử Hàm mang theo đi tới đây.

“Lại là người ư?” Nhìn thấy tên chấp sự dẫn mình tới đây hôm qua, Từ Phong không khỏi ngạc nhiên.

Không hề liếc nhìn hẳn lấy một cái, tên chấp sự bước vào diễn võ trường, chỉ tay về phía Từ Phong, bắt đầu giới thiệu qua về thể lệ, quy tắc, người khiếu chiến và mười đối thủ. Sau một hồi nói lýuen thuyên những lời mà Từ Phong không thêm nghe, tên chấp sự liền đi ra khỏi diễn võ trường, sau đó là mười đối thủ của Từ Phong liền xuất hiện ở bên ngoài tràng đấu.

Khán giả ở xung quanh cũng khá đông, hiếm có dịp như thế này, hầu hết đệ tử lần chấp sự trong phân đà đều có mặt ở đây để quan sát. Từ Phong bất chợt cảm thấy có nấy ánh mắt bất thiện đang nhìn mình, mà đấy không phải là từ những đối thủ của hẳn, mà là tới từ những người thuộc chấp pháp đoàn đang đứng ở một nơi riêng biệt, tách rời với những đệ tử Lăng Hư Cung khác.

Không quan tâm lắm tới mấy ánh mắt đó, Từ Phong hẳn đang chú ý tới cái khác, đó là mười đối thủ của mình. Những người này, 9 nam 1 nữ, nữ thì duy nhất thì vô cùng xinh đẹp, còn 9 nam thì ngoại hình kiểu gì cũng dù cá, gầy béo lùn cao, anh tuấn cũng có mà xấu xí cũng có, tất cả đều có chung tu vi Vương cấp nhất phẩm. Nhưng *Phân tích nhân* của Từ Phong lại nhìn thấy một vài sự khác biệt, những người này đều có chỉ số gần giống nhau, xếp dần từ trái qua phải từ yếu nhất đến mạnh nhất, cuối cùng là nữ từ duy nhất có chỉ số gần như tương đương với Vương cấp từ phẩm, khiến Từ Phong hẳn không khỏi cảm thấy hứng thú, thì ra đây là cái người ta gọi là thiên tài đây sao.

Cùng một cảnh giới, nhưng chỉ số lại cao hơn tới hai ba tiểu cảnh giới, không là thiên tài thì còn là gì nữa, chỉ là khi so sánh với bản thân, Từ Phong cũng không biết mình là thể loại gì nữa, siêu cấp thiên tài chăng?

“Tiểu tử, ta sẽ đáp nát cái mặt nạ của ngươi, thích ra về thần bí trước mặt lão tử à?”

Đối thủ đầu tiên của Từ Phong là một siêu cấp đại hán có dáng người khủng bố như khủng long, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn giống như từng khối nham thạch chồng lên nhau, Từ Phong với chiều cao gần hai mét của mình mà chỉ đứng chưa tới vai của đại hán, đủ biết hẳn ta không lồ tới mức nào.

Cái tên đại hán vừa lên đài cũng không cho người khác có cơ hội phản ứng, găm lên một tiếng lẳng lẹ sau đó thì hai bàn tay nắm chặt lại như hai cái chày sắt, chân đạp xuống phá nát nền đất, cả người giống như một viên đạn đại bác bắn thẳng về phía Từ Phong.

Võ giả Vương cấp có thể phi hành, nếu không có quy tắc thì hai bên nếu thực lực không quá chênh lệch, vòn nhau có mà nửa ngày mới xong, vì vậy lí khai lời dài một khoảng cách nhất định cũng được tính là thua.

Đại hán trông thô kệch nhưng vô cùng nhanh nhẹn, trong nháy mắt đã tiếp cận Từ Phong, nắm tay phải hướng về phía sau lấy đà, sau đó mạnh mẽ vung tới, kéo theo đó là không khí xung quanh dường như bị xé rách ra trước áp lực quá lớn đó.

Nắm đấm còn chưa tới nơi, dư kinh của nó đã tạo ra vô số luồng cương phong cắt thẳng xuống mặt lời dài dưới chân, tạo thành những cái rãnh nhỏ.

“Ầm!!” một tiếng, một thân ảnh bất ngờ bị văng ra ngoài, nện thẳng lên cảm ché trên lời dài, sau đó mới rơi xuống. Khiến mọi người xung quanh bất ngờ đó là tràng cảnh vừa xảy ra, chỉ thấy Từ Phong dùng một cánh tay, hơi hợt vô một cái vào nắm đấm xé gỗ đang lao tới, sau đó thì đại hán không lồ kia giống như đứt đầu đứt dây mà bay ra ngoài, nếu không phải tỉ thí hoàn toàn công chính nghiêm minh, mọi người có khi đã có suy nghĩ hai người này hùa với nhau diễn kịch rồi.

Tuy rằng đại hán trông có vẻ như là rất thảm, nhưng mà hiển nhiên đòn vừa rồi chưa đủ si nhờ với hẳn, chỉ thấy hẳn ói ra một ngụm máu, sau đó gặn dừ hét: “Tiểu tử, lực lượng mạnh lắm, nhưng mà ta còn chưa xuất toàn lực đâu, xem đây!!”

Đại hán vung cánh tay, một tiếng cuồng rống vang lên, cơ thể hẳn liền bành trướng với tốc độ chóng mặt, trong nháy mắt đã hóa thành một cự nhân cao hơn 5 mét, toàn thân giống như được bọc trong một lớp đá hoa cương cứng rắn. Biến thân như vậy, hiển nhiên là quần áo của hẳn cũng bị xé rách, nhưng mà toàn thân hẳn được bao bọc bởi một lớp đá cứng, cũng hoàn toàn không để lộ “cánh xuân” của hẳn a.

“Chết đi!!”

Đại hán rít gào, nắm tay nham thạch của hẳn nắm chặt lấy, lấy thế thái sơn áp đỉnh nện xuống đầu Từ Phong. Dùng một bàn mặt vô cùng nham chán nhìn cự nhân trước mắt, Từ Phong hơi hợt đấm ra một quyền. Nắm tay nham thạch va chạm với bàn tay của Từ Phong, trông không khác gì một tảng đá đập lên que tăm, chỉ là.....

“Bùm!!”

Đại hán rít gào, nắm tay nham thạch của hẳn nắm chặt lấy, lấy thế thái sơn áp đỉnh nện xuống đầu Từ Phong. Dùng một bàn mặt vô cùng nham chán nhìn cự nhân trước mắt, Từ Phong hơi hợt đấm ra một quyền. Nắm tay nham thạch va chạm với bàn tay của Từ Phong, trông không khác gì một tảng đá đập lên que tăm, chỉ là.....

“Bùm!!”

Một tiếng nổ vang lên, cánh tay của cự nhân thạch hóa kia trong một cái nháy mắt liền nổ tung thành một đồng đá vụn văng khắp nơi, cả người hắn lần nữa bay thẳng ra ngoài, chỉ là lần này nặng hơn, hắn trực tiếp nện vỡ cấm chế lời dài, bay thêm vài chục mét, cây xuồng đất một cái rãnh sâu rồi sau đó mới nằm im lìm trên mặt đất, không rõ sống chết.

“Trời à, chuyện gì vừa xảy ra kia, Dir Thiên sư huynh vậy mà bị đánh bại ư?”

“Không thể nào, sư huynh mặc dù không được coi là lợi hại nhất, nhưng tuyệt đối là có lực lượng cường hãn nhất, sao có thể trong so đấu lực lượng mà thất bại được, thật là khó tin!!!”

Trong một thời gian ngắn, toàn trường liên tục phát ra những tiếng xì xào bàn tán không ngừng.

Phải phải bại đánh trên tay, Từ Phong lạnh lùng nói: “Lên hết một lượt đi, tốn thời gian quá!!!”

Những đối thủ còn lại của Từ Phong còn 9 người, cả đám nhìn nhau một cái, sau đó thì ba người liền trực tiếp nhảy lên lời dài. Tuy quy định đề ra là lần lượt thi đấu, nhưng cũng không có nói gì về việc cái lần lượt này là bao nhiêu người, vậy nên bọn họ vẫn họp lại.

“Các hạ rất mạnh, song không nên quá ngạo mạn như vậy, ba sư huynh đệ chúng ta xin được thành giáo!!!”

Ba nam nữ nhảy lên dài, điều bộ vô cùng tiêu sái, tuy diện mạo không được anh tuấn như Từ Phong hẳn, nhưng khí chất thì vô cùng ung dung tự tại, tạo cho người ta một cảm giác đáng tin cậy.

Mặc dù than thầm trong bụng rằng lại gặp chính nhân quân tử rồi, nhưng đối phương đã có lễ, Từ Phong hẳn cũng sẽ đáp lại, trong lòng quyết định ra tay nhẹ nhàng hơn một chút với ba người này.

Thực tế thì người khác làm gì hẳn, hẳn sẽ trả lại gấp trăm lần, nếu đối phương lịch sự như ba người trước mắt, Từ Phong hẳn mặc dù không thích lắm, nhưng nếu không có thù hận quá lớn lao, hay việc giết chết đối phương nó không mang lại quả nhiều lợi ích, hẳn cũng lười không muốn làm sát làm gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 147: Lĩnh vực - Thế giới

Mười phút sau.

Lần lượt mấy tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, sau đó là năm thân ảnh bắn ra khỏi lời dài trong tư thế không được đẹp mắt cho lắm, cùng nhau gia nhập tổ đội bốn người nằm bất tỉnh ở dưới đất từ ban đầu.

Khê bê cổ tay, Từ Phong không khỏi nhảm chán, mặc dù nói tắt cả những đối thủ của hắn đều là thiên tài cả vạn mới có một, chiến lực vượt xa tu vị thật đến 2-3 tiểu cảnh giới, nhưng đối mặt với một cơn quái vật đứng nghĩa như hắn thì cũng không ăn thua gì cả. Hôm trước Lâm Tử Hàm đã hủy đi thanh Truy Hồn Huyết Kiếm của hắn, khiến chiến lực của hắn suy giảm một khoảng lớn, nhưng mà với trình độ của mấy tên trước mắt này, còn lâu mới có thể chạm đến cái đoạn thực lực bị giảm của hắn.

Chẳng qua nề mặt Lâm Tử Hàm, nếu không thì ngay từ khi lên lời dài, Từ Phong đã trực tiếp miều sát luôn đối thủ của mình rồi, tuy nói hắn không muốn làm sát, nhưng mà nếu hắn cảm thấy đối phương nhìn ngứa mắt lại là chuyện khác a. Sau khi tên đầu tiên lên lời dài bị đập ngất, ba tên cùng lên, sau đó là cả năm tên cùng lên, biến thành cục diện 8 người đánh 1 người.

Nhìn cái đội hình tám người trước mắt, Từ Phong mới thấy được thế nào là vô si, mặc dù đúng thật là hắn nói tắt cả cùng lên, và hẳn có ý như thế thật, nhưng không ngờ mấy tên này trực tiếp lên dài vậy công hắn cũng làm hắn ngạc nhiên một chút. Vốn muốn trừu đùa cái bản tính chính nhân quân tử của mấy tên đệ tử không hiểu mũi dùi trong Lăng Hư Cung, nhưng xem ra hắn đã nhầm, mấy tên này còn vô si hơn cả mấy tên dong binh ở Hắc Thạch trấn a.

Nói thì nói thế, nhưng với thực lực của mấy tên này, 8 người vậy công hay 80 người vậy công cũng không khác gì nhau lắm, có chăng đó là thời gian để Từ Phong hẳn hạ gục tắt cả mà thôi. Thời gian mười phút trôi qua nhưng thực tế chỉ có khoảng 2 phút là thực sự xảy ra chiến đấu, 8 phút đồng hồ còn lại được dùng để nói nhảm, nếu không phải Từ Phong mất hết kiên nhẫn tấn công trước, hẳn dám nghĩ ngờ mấy tên này sẽ nói nhảm chọc ghẹo hắn đến tối mắt. Thực ra là hắn đã nghĩ oan cho mấy tên đệ tử này a, bọn chúng vốn định chọc ghẹo Từ Phong, để hắn gần quá mặt khôn, ai ngờ đâu lại phản tác dụng, khiến Từ Phong nhìn mấy tên này không vừa mặt.

Tốc độ của Từ Phong cộng với *Thuấn bộ* nhanh tới mức nào thì không cần phải nói, hắn chỉ đơn giản lướt đi như một cơn gió, tặng cho mỗi tên một chiêu, trực tiếp đánh bay ra khỏi lời dài, còn sống hay chết thì hắn mặc kệ, đánh vỡ vẫn như vậy mà cũng chết được thì cũng nên cần lướt tự sát đi, quá phê vật.

Đối thủ còn lại duy nhất của Từ Phong, cũng là một nữ nhân duy nhất trong số mười người, lúc này đến liếc cũng không thèm, trực tiếp mặc kệ 9 tên nam nhân đang nằm lăn lóc dưới đất kia mà chậm rãi bước lên lời dài. Nhìn nữ tử trước mắt, Từ Phong không khỏi cau mày, nàng ta có một nhan sắc trên mức tuyệt vời, đúng hơn phải nói là chín sa cả lặn, kết hợp với khí chất lạnh như băng tỏa ra, vô cùng xứng danh một lãnh diễm mỹ nhân.

Cơ mà nó không phải là thứ hắn quan tâm, hắn đa thắng 9 trên 10 trận rồi, quá thừa đủ điều kiện để gia nhập chấp pháp đoàn của Lâm Tử Hàm, vậy nữ nhân trước mắt này nghĩ gì mà lên lời dài nhì, nàng không thấy tầm gương của chín người đi trước kia sao?

“Người không phải là đối thủ của ta đâu, mau đi xuống đi!!!” Có lẽ là bị Bạch Từ Phong ảnh hưởng, hẳn hướng nữ tử nói.

“Điều kiện để gia nhập chấp pháp đoàn đã đủ, nhưng không có nghĩa là ngươi không cần phải đánh trận này, danh dự của Lăng Hư Cung, không thể để bị hủy trong tay mấy tên phế như bọn hắn được.” Rút từ bên hông ra một thanh nhuyễn kiếm, nữ tử ngay lập tức tiến vào tư thế chiến đấu, lạnh lùng nói.

Từ Phong không khỏi thờ dài, trời à, lại là mấy cái vinh dự tông môn gì gì đó, thật là phiền phức. Ý của nữ nhân này, hẳn hiểu a, đại loại là đường đường đệ tử thiên tài của Lăng Hư Cung lại bị một tán tu không nhà không cửa như hắn đánh bại, như vậy là làm mất mặt tông môn, nàng ta chiến trận cuối nhằm tìm kiếm một trận thắng danh dự a. Cơ mà hiểu thì hiểu, Từ Phong hẳn cũng mặc kệ, hắn không phải loại người dễ dàng cảm thông với người khác, nếu có ta muốn chiến, vậy thì sẵn sàng tính thân đi!!

“Khặc khặc khặc, đừng cảm lắm, tên cô là gì? Ta muốn biết!!!” Từ Phong cười lạnh lẽo.

Một tiếng gió rít vang lên, kèm theo đó là một thứ ánh sáng chói lóa đến loá mắt, Từ Phong chợt nghe thấy tiếng của nữ nhân kia xuất hiện ở ngay bên cạnh mình.

“Thắng ta trước đi dài!!!”

“Hồng bét, lại là chiêu này!!!” một lưỡi kiếm xé gió chém tới khiến Từ Phong không khỏi nghiêng người né tránh, cái bộ pháp kì dị này giống hệt như những gì Lâm Nguyệt Đồng đã dùng khi đối phó với hắn, cực kì khó chơi. Từ Phong đã có kinh nghiệm nhất định khi đối phó với chiêu thức này, đáng lí ra hẳn phải không gặp vấn đề gì khi đánh với nữ tử này, thế nhưng.....

Cảm giác lạnh buốt chạy dọc theo vai, một dòng máu phun ra từ vai Từ Phong khiến hắn sững sờ, rõ ràng là đã né lưỡi kiếm đó rồi cơ mà, tại sao hắn vẫn bị thương??? Lại một tiếng gió rít lao tới, khiến hắn không có nhiều thời gian để mà suy nghĩ, vội vàng đảo người né tránh. Ánh sáng quá mạnh khiến hai mắt hắn không thể mở ra được, nhưng có kinh nghiệm đối phó với loại bộ pháp này trước đây, hắn vẫn có thể cảm nhận được đòn tấn công của đối phương khi nó gần chạm tới mình, nhờ vậy mà hắn có thể né tránh công kích của đối phương.

Dùng *Thuấn bộ* dịch chuyển ra khỏi chỗ cũ chực mét, Từ Phong chắc chắn đã né được đường kiếm vừa rồi, nhưng ngay khi hắn vừa mới dừng chân, một cảm giác đau buốt liền xuất hiện ở trên cánh tay phải của hắn, không cần nhìn Từ Phong cũng có thể cảm nhận được một đường rạch dài trên cánh tay của mình. Hít sâu một hơi khí lạnh, Từ Phong liền trở nên nghiêm túc, bộ pháp quý dị, công kích quý dị, thật là phiền phức. Không phải là hắn hoàn toàn bất lực, nếu hắn đánh toàn lực thì năng ta không thể nào là đối thủ của hắn, vấn đề ở chỗ, hắn không muốn phải dùng đến kĩ năng *Thiên Ma Hòa Thân* ở đây, ỉ nhất không phải là trước con mắt của bao nhiêu người, nếu có ai nhận ra hắn là một Thiên Ma, vậy thì hồng bét.

Thở dài một tiếng, Từ Phong lắc đầu, đánh phải thế vậy.

“Giải phóng!!!”

Từ người Từ Phong bỗng tỏa ra một thứ khí tức kì dị, nhưng ngay sau đó, khí tức đó biến thành một luồng uy áp ngập trời kèm theo đó là sát khí lạnh lẽo tới thấu xương. Một tiếng cười điên cuồng vang lên, Từ Phong cả người thà lóng, không ngừng phát ra tiếng cười quý dị nghe đến rợn tóc gáy.

“Khặc khặc khặc khặc, không ngờ ngươi lại chủ động cho ta ra ngoài đây!!!” Từ Phong cười lớn nói.

Khán giả đứng xem đều có tu vị không hề thấp, đương nhiên với tinh lực của họ thì có thể nghe rõ ràng những gì Từ Phong nói, và cũng đương nhiên, họ cũng chẳng hiểu được ý của hắn là gì.

“Xử lí cô ta đi, giết chết hay làm gì thì làm, ta không muốn để lộ thân phận Thiên Ma ra ở đây, phiền người xử lí dùm vậy!!!”

“Người không sợ ta nhân cơ hội này mà chiếm luôn cơ thể người à???” Hắc Từ Phong cười lạnh.

“Chuyện đó không thể xảy ra, chừng nào ta còn ở đây!!!” Tiểu Linh xuất hiện bên cạnh Từ Phong.

Chắc là một cái, Hắc Từ Phong không nói gì nữa mà tập trung vào đối thủ mà hắn phải đối mặt lúc này. Tuy nói rằng hắn và Bạch Từ Phong ở trong không gian của hệ thống, nhưng bọn hắn cùng Từ Phong vốn là một thể, những gì Từ Phong nhìn thấy thì bọn hắn cũng nhìn thấy tương tự, vậy nên ngay khi Từ Phong buông bỏ quyền kiểm soát cơ thể mình, để cho Hắc Từ Phong thế chỗ, hắn đã ngay lập tức biết được mình đang đối mặt với thứ gì.

Quá trình chuyển đổi chỉ diễn ra trong nháy mắt, gần như không hề ảnh hưởng tới trận chiến của hai người.

Hắc Tử Phong trực tiếp nhắm hai mắt lại, dù gì thì với lượng ánh sáng chói lòa này, mở mắt ra cũng vô dụng, thậm chí hai mắt bị lóa còn khiến hắn phản tâm hơn bình thường. Bản thân Hắc Tử Phong cùng Tử Phong đều là một, hai người đều chia sẻ chung một khả năng chiến đấu thượng thừa, chỉ là phong cách khác nhau mà thôi.

"Khắc khắc, bộ pháp quý dị lắm, nhưng mà.....vô dụng, vô dụng, vô dụng!!! Linh vực - Thế giới!!!"

Không gian xung quanh Hắc Tử Phong liền vao kịch liệt, sau đó lan rộng ra, 5 mét, 10 mét, 20 mét, không gian vao lan rộng kéo dài tới cả ngàn mét mới dừng lại, mọi thứ ở trong không gian này đều giống như bị đóng băng lại, cảnh vật, con người, đến cả những chiếc lá cây bay trong không khí, tất cả đều đứng yên không nhúc nhích. Hắc Tử Phong cười lạnh một tiếng, hai ngón tay cong lại, trực tiếp chọc thẳng vào hai mắt của mình, sau đó móc đôi mắt của mình ra. *Tài sinh siêu tốc* được kích hoạt với hiệu suất tối đa, trong tích tắc liền tái sinh lại đôi mắt của hắn hoàn hảo vô khuyết.

"Nhìn thấy rồi!"

Đôi mắt cũ bị ảnh hưởng bởi ánh sáng đã không còn, với đôi mắt mới, hắn có thể thấy được đối thủ của mình đứng cách đó không xa. Linh vực của hắn, "Thế giới" có thể ngưng đọng thời gian trong một khoảng không nhất định, nhưng áp lực nó tạo ra cho cơ thể là vô cùng khổng lồ, gần như ngay lập tức sau khi sử dụng, hắn liền bị nội thương nghiêm trọng, nhưng không quan trọng, từng này vẫn chưa đủ để giết chết hắn. Linh vực có thể ngưng đọng thời gian trong nửa giây, và tình trạng cơ thể không cho phép hắn sử dụng thêm lần nữa, hắn phải tranh thủ từng tích tắc một. Không có thời gian để nghỉ nhiều, *Thuần bộ* được sử dụng, Hắc Tử Phong ngay lập tức xuất hiện trước mặt nữ nhân kia, bàn tay nắm lại thành quyền, không hề thương tiếc nhắm thẳng ngực của nàng ta mà tung ra một quyền.

Nửa giây thời gian kết thúc, mọi thứ trong không gian ngăn trướng trở lại bình thường.

"Bịch!"

Mọi người chỉ thấy một tiếng vang trầm đục, sau đó thì nữ tử kia giống như điều đứt dây bay ra ngoài, kèm theo đó là một vòi máu phun ra từ miệng nàng. Nữ tử cả người đập xuống đất, kéo lê một đoạn dài trước khi dừng lại. Phun ra một ngụm máu, loảng thoảng có thể thấy những mảnh vụn nội tạng của nàng cũng bị phun ra, nữ tử chỉ kịp nhìn Hắc Tử Phong một cái sau đó nằm im trên mặt đất, không rõ sống chết. Khán giả xung quanh không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, bộ pháp mà nữ nhân kia sử dụng là một tuyệt học của Lăng Hư Cung, thứ ánh sáng chói mắt kia chỉ có tác dụng lên một mình Tử Phong, chứ mọi người đều có thể nhìn thấy trắng cảnh trên lời đại một cách vô cùng rõ ràng. Tất cả mọi người chỉ thấy trong một cái chớp mắt, Tử Phong giống như dịch chuyển tức thời, còn nữ nhân kia không biết tại sao lại bị đánh văng ra ngoài, sinh tử không rõ.

Lâm Tử Hàm cùng những cường giả thuộc chấp pháp đoàn liền đồng loạt đứng dậy nhìn trân trối xuống lời đại. Lấy tu vi của bọn họ, không quá khó khăn để có thể cảm nhận được dao động trong không gian, nhưng mà chuyện quái gì vừa mới xảy ra?? Không có dao động không gian, cũng không có một dấu hiệu nào hết, nữ đệ tử kia bị Tử Phong đánh bay bằng một cách quý dị nào đó, rốt cuộc hắn ta đã làm thế nào. Lâm Tử Hàm nhìn Tử Phong, đúng lúc hắn cũng nhìn nàng, một đôi mắt đen kịt với dòng tử huyết hồng tràn đầy sát khí hiện lên trong tâm trí khiến nàng trong vô thức cảm thấy nguy hiểm, nàng đang.....sợ hãi ư???

Lắc lắc đầu, Lâm Tử Hàm rũ bỏ những cảm xúc nhất thời đó, cao giọng nói.

"Tử Phong đã chiến thắng, dù điều kiện đề giả nhập chấp pháp đoàn, còn có ai không phục không?"

Im lặng một chút, sau đó thì tiếng reo hò từ bốn phương tám hướng vang lên, cường giả thì luôn được đón chào, dù cho đám đệ tử Lăng Hư Cung ban đầu không thích hắn, nhưng hiện tại hắn đã là người của Lăng Hư Cung, một cường giả như hắn, xứng đáng được mọi người ủng hộ!! Cảm nhận tiếng reo hò bốn phía, Hắc Tử Phong nở một nụ cười lạnh, miệng lầm bầm "Xong việc rồi nhé, ta trả lại vinh diệu cho ngươi!!"

Ban đang đọc truyện *Cuồng huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 148: Vũ khí mới

Chương 148: Vũ khí mới

"Phụt!!"

Vừa mới trở lại với cơ thể của mình, việc đầu tiên Tử Phong làm đó là phun ra một ngụm máu, mẹ nó chứ!! Dù đây đã là lần thứ hai Tử Phong nhìn thấy Hắc Tử Phong sử dụng Vực, nhưng hắn vẫn không khỏi cảm thấy rung mình sợ hãi mỗi khi nghĩ đến. Thời gian a, nó là một thứ hư vô mờ mịt khó có thể nắm bắt được, việc Hắc Tử Phong có thể sử dụng Vực với năng lực đóng băng thời gian có thể coi là nghịch thiên.

Dù chỉ là nửa giây, nhưng cao thủ giao đấu, nửa giây cũng đủ quyết định thắng bại, Vực của hắn thật sự quá đáng sợ. Nhưng nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại, Hắc Tử Phong và Tử Phong vốn là một thể, Vực của Hắc Tử Phong cũng là từ chính bản thân hắn mà ra, vậy không có lí gì tên điên kia có thể dùng mà hắn lại không dùng được cả, cái Tử Phong thiếu chỉ là một tia gọi ý nhỏ nhỏ mà thôi.

Nhưng mà không có thời gian để mà suy nghĩ nữa, tiếng reo hò xung quanh đã đánh thức hắn dậy, nhắc nhở hắn đây không phải là chỗ để mà đứng ngây ngốc ra như vậy.

Dưới lời khẳng định của Lâm Tử Hàm, việc Tử Phong giả nhập chấp pháp đoàn là chuyện vẩn đờ đóng thuyền, ai muốn phản đối thì phải bước qua mặt cửa của vị Thánh cấp cường giả Lâm Tử Hàm đã, đương nhiên là không ai có đủ đám lượng làm vậy cả, huống chi Tử Phong hắn vượt qua kiểm tra bằng chính thực lực của mình, danh chính ngôn thuận, không ai có thể có ý kiến gì được cả.

Náo nhiệt đã kết thúc, mọi người rất nhanh liền tản đi, mười người đệ tử bị Tử Phong hạ gục đều được mang đi trị liệu, còn liệu có ai bị tàn phế hay không thì Tử Phong hắn không quan tâm, ai bảo làm đối thủ cản đường hắn làm gì. Hắn cũng được đưa đi, nhưng mà không phải đi trị liệu, mà là theo lệnh của trưởng lão Lâm Tử Hàm, đưa hắn đến thủ phòng gấp riêng.

Tử Phong được đưa tới chính căn phòng hôm trước hắn đã gặp Lâm Tử Hàm, ngạc nhiên một cái đó là mọi thứ vốn đã hóa thành tro bụi dưới Vực của nàng ta hôm đó, nay đã được trang trí lại y hệt, khiến hắn không khỏi nghĩ thầm Lăng Hư Cung chuyên đi buôn bán đồ trang trí, hòng cái này là có cái khác thay ngay.

Đi vào trong phòng, Tử Phong có thể thấy Lâm Tử Hàm đang ngồi ở bàn làm việc, còn trên chiếc ghế bành lớn ở giữa phòng, đối tượng được đề cập đến trong nhiệm vụ của hắn – Lâm Nguyệt Đồng cũng có mặt. Nhìn thấy hắn, Lâm Tử Hàm ra hiệu ngồi xuống, trong khi đó thì Lâm Nguyệt Đồng tỏ vẻ chán ghét vô cùng rõ ràng trên mặt.

Tử Phong cũng không ngồi, cả căn phòng chỉ có một chỗ ngồi duy nhất còn lại là ở bên cạnh Lâm Nguyệt Đồng, ngoài ra không còn chỗ nào khác, với vẻ chán ghét trên mặt nàng ta, hắn thả ngồi thẳng xuống đất còn hơn.

"Cậu bị thương rồi kia, dùng ít thuốc trị thương này đi, là hàng thượng phẩm đó!!" Nhìn thấy vết thương vẫn còn rí máu trên người Tử Phong, Lâm Tử Hàm lấy từ trong người ra một chiếc lọ nhỏ đưa tới.

"Không cần đâu!!" Thẳng thừng từ chối, Tử Phong hít sâu một hơi, những vết thương trên người hắn lấy tốc độ mất thương có thể nhìn thấy lành lại nhanh chóng, đến cả một vết máu cũng không để lại.

"Quái vật....." Hai nữ nhân trong phòng nhìn thấy thế liền không kìm được mà thốt lên.

Nhìn vào một cái, Tử Phong tỏ vẻ không quan tâm, mở miệng nói: "Vậy cô gọi ta tới đây làm gì?"

"Chắc, cậu nhắc ta mới nhớ, vẫn là yêu cầu lần trước, cậu có thể báo vệ Nguyệt Đồng tiến vào đi tích không?" Lâm Tử Hàm nói.

Ngạc nhiên là Lâm Nguyệt Đồng vốn phản đối thì nay lại im lặng, không biết Lâm Tử Hàm đã thuyết phục rằng ta như thế nào nữa.

"Ta thì không có vấn đề, nhưng chẳng phải phân đã Lăng Hư Cung ở đây cũng có cho đệ tử tiến vào hay sao, tùy tiện nhét cô ta cho vào tên Vương cấp cứu phẩm là thoải mái rồi, việc gì phải nhờ cậy đến ta." Liếc nhìn Lâm Nguyệt Đồng, Tử Phong nói.

"Hừ, những đệ tử có tu vi cao nhất ở đây hầu hết đều là nam nhân, đám xu nam nhân đó chỉ quan tâm tới việc đem bốn cô nương về làm nữ nhân của bọn hắn, ta không thèm để bọn chúng báo vệ, thà để cho người báo vệ ta còn hơn!!" Lâm Nguyệt Đồng bừu mồm nói.

"Là như vậy đó." Lâm Tử Hàm cười khò.

"Bỏ qua vụ cô ta không coi ta là nam nhân, nhưng mà thực lực của ta....."

"Dừng!! Thực lực của cậu khỏi nói ta cũng đã biết quá rõ, với cái tính cách điệu thấp của cậu, đoán chừng những gì cậu đã thể hiện ra còn chưa tới một thành thực lực thật sự của cậu, nói thẳng ra chứ nếu để một đám Vương cấp cứu phẩm sinh tử chiến với cậu, chắc ta cũng đặt cậu của trên quá." Lâm Tử Hàm cười nói.

Thực ra thì Tử Phong không muốn nhận lời một cách quá lố lếu, hỏi như vậy chẳng qua là để cho lấy lệ thôi, chứ dù Lâm Tử Hàm không yêu cầu, hắn cũng buộc phải đi theo bảo vệ Lâm Nguyệt Đồng, ai bảo nhiệm vụ của hệ thống bắt hắn phải làm thế chứ.

"Vậy bao giờ sẽ khởi hành, sau khi ti thì bên ngoài kết thúc hả??"

"Đương nhiên, trong thời gian đó, cậu có thể tạm thời nghỉ ngơi tại đây, cũng chỉ mất khoảng vài ngày mà thôi." Lâm Tử Hàm cười nói.

"Hmm, ta cần một nơi nào đó rộng rãi, và không bị ai quấy rầy, cô có thể đáp ứng không?"

"Có thể, chẳng sau diễn vô trường mà cậu vừa mới ti thì ở đó là một cánh rừng lớn, ta có thể yêu cầu phong tỏa khu vực đó, nhưng mà cậu cần để làm cái gì??"

"Tu luyện!"

Giữa buổi trưa thanh vắng, tiếng chim hót lù lù giữa cánh rừng cùng với tiếng lá cây xào xạc trong gió khiến mọi thứ yên bình một cách kì lạ, thế nhưng mà, cảnh yên bình đó không kéo dài được bao lâu.

"Rào.....Ầm!!

Máy thân cây cổ thụ bất chợt đổ ập xuống khiến khung cảnh tĩnh lặng bị phá hủy hoàn toàn, Từ Phong nhìn mấy thân cây đổ rạp xuống mặt đất sau đó lại nhìn hai tay mình, không khỏi chắc lưỡi một cái: "Thế này thì cần gì phải dùng Huyền khí nữa!!"

Chi thấy hai cánh tay của hắn, hiện đang được bọc giáp cốt như bình thường, nhưng mấy thanh cốt thủ trên tay hắn lúc này lại dài đến hơn một mét, kéo dài ra từ cẳng tay hắn, dọc theo cánh tay, tổng cộng có hai chiếc cốt thủ khổng lồ ở mỗi cánh tay của hắn, cốt thủ dài và mảnh giống như lưỡi kiếm, trông không khác gì với một lưỡi kiếm thực thụ. Từ Phong sau khi bị hủy mất Truy Hồn Huyền Kiếm, nhất thời không còn vũ khí thuận tay nữa, Hắc Bạch Song Kiếm thì không đủ uy lực để đáp ứng nhu cầu chiến đấu của hắn, mà hắn lại không còn tài nguyên để có thể quy đổi một kiện vũ khí từ trong của hàng hồi đoái, cuối cùng hắn này ra một ý tưởng. Lốp giáp cốt của hắn có độ cứng rắn không thua gì Huyền khí, hơn nữa từ khi tiến hóa lên Thiên Ma Tướng, những cây cốt thủ mọc lên trên cánh tay hắn có thể được hắn điều khiển tự do, thậm chí mất cái này thì ahvns có thể tái tạo lại cái khác, vậy tại sao không biến nó thành vũ khí nhỉ?

Nghĩ là làm, Từ Phong liền lấy ý tưởng từ 'đại ca' Wolverine trên màn ảnh kiếp trước, điều khiển mấy thanh cốt thủ, trực tiếp tạo thành những lưỡi kiếm trên cánh tay mình. Thử nghiệm đã chứng minh, những gì hắn nghĩ là đúng, cốt thủ được tạo ra dài và mảnh như lưỡi kiếm, độ sắc bén và cứng rắn không hề thua kém Huyền khí, thậm chí xét theo một khía cạnh nào đó còn có phần hơn, bị hủy thì hắn chỉ cần tái tạo lại là được. Lí do mà hắn phải lăn lộn trong rừng giữa trưa là để thử nghiệm, và cũng là luyện tập kĩ năng của bản thân. Hắn chưa từng chiến đấu với một thứ vũ khí kiểu dạng như thế này, với tính cách cẩn thận của hắn, không đời nào hắn không muốn luyện tập để sử dụng nó một cách nhuần nhuyễn cả, sắp tới hắn phải tiến vào di tích, mặc dù không biết ở trong đó nguy hiểm ra sao, nhưng đảm bảo thực lực bản thân ở đỉnh phong là điều cần thiết.

Từ Phong cũng không định sử dụng *Thiên Ma Hóa Thân* để tập luyện, chỉ cần hai cánh tay của hắn quen với việc điều khiển cốt thủ là được, bốn cánh tay còn lại khi *Thiên Ma Hóa Thân* cũng có thể được điều khiển tương tự, nếu hắn đang luyện tập ở đây mà có người nhìn lên phát hiện ra bí mật của hắn thì không ổn. Điều mà hắn không biết đó là, có một đôi mắt đang bí mật theo dõi hắn từ xa, nhìn thấy uy lực hai cánh tay của hắn liền mừng lớn lên ra vẻ ngạc nhiên.

Tạm thời không có gì làm, Từ Phong tiếp tục làm công việc.....dồn cui cho đến tận chiều tối, trực tiếp cất trui cá một mảng rừng rậm, cũng may là hắn đang ở thế giới khác, chứ nếu hắn mà ở Địa Cầu kiếp trước thì chắc đã bị bắt vì tội phá hoại môi trường và làm lâm tặc rồi.

"Thử nghiệm thành công chứ?" Từ Phong ngay sau khi trở về, điều đầu tiên hắn được nghe đó là giọng của Hồ Phi Nguyệt.

"Dùng thuận tay họ Huyền khí!!" Từ Phong cười nói.

Đưa mắt nhìn xung quanh, hắn không nhìn thấy Diệp Ngưng Tuyệt đâu, liền hỏi: "Ngưng Tuyệt đâu rồi?"

"Sáng nay có nàng Lâm Từ Hàm có đến đây, chúng ta có nói chuyện một chút, khi nghe thấy con bé kêu ca rằng không có công pháp tu luyện phù hợp, nàng ta liền cho phép cô bé vào trong Tầng Thư Các để tìm kiếm công pháp!!" Hồ Phi Nguyệt nói.

"Từ lúc nào?"

"Sáng sớm hôm nay, ngay sau khi chàng vừa mới rời khỏi."

Từ Phong nhủ mảy, tìm kiếm công pháp thì tìm kiếm công pháp, sao có thể lâu đến như vậy, con bé cũng chỉ là Sĩ cấp võ giả, công pháp cao cấp thì không tu luyện được, công pháp cấp thấp thì đều ra ná nhau, làm gì tốn thời gian đến nguyên cả một ngày trời để tìm kiếm như vậy. Cảm thấy không yên tâm, Từ Phong liền tìm đường tới Tầng Thư Các để xem Diệp Ngưng Tuyệt. Hắn một trận chiến thành danh, trong phân đà Lăng Hư Cung ở đây ai cũng biết đến hắn, cũng không khó khăn lắm để hỏi đường đến Tầng Thư Các. Tuy các đệ tử trong tông không biết Từ Phong hắn tìm đến Tầng Thư Các làm gì, nhưng hiện tại hắn là thành viên của chấp pháp đoàn, thân phận vô cùng đặc biệt, những đệ tử thông thường cũng không có lí do gì để mà có ý kiến với hắn, môn quy vẫn còn đó a.

Một đường đi đến Tầng Thư Các, đập vào mắt hắn là một tòa nhà sáu tầng cao lớn cổ kính, một tấm biển son son thép vàng đề "Tầng Thư Các" treo ở ngay cửa ra vào, và đương nhiên, ở cửa có một lão già đang ngồi nhả nhả canh phòng. *Phân tích nhân* tự động được bật lên, Từ Phong không khỏi cười khở, đúng là siêu cấp tông môn có khác, hờ cái là nhìn thấy Tôn cấp cường giả, như lão già đang lười biếng ngồi ở kia, cũng là một Tôn cấp cường giả, thậm chí còn không phải là Tôn cấp bình thường, Tôn cấp cứu phẩm hắn hỏi.

Thấy hắn đi đến, lão già kia chỉ liếc nhìn một cái, sau đó không thèm quan tâm luôn, lấy thân phận của hắn có thể tùy ý ra vào Tầng Thư Các, lão già cũng không định làm khó hắn làm gì, ai bảo hắn được trường lão Lâm Từ Hàm coi trọng cơ chứ. Công pháp và thư tịch bình thường được trữ ở tầng một và hai, tầng ba và bốn là vũ kĩ, còn hai tầng còn lại là những công pháp cùng vũ kĩ cao cấp, không có được cho phép thì không thể tiến vào, hiển nhiên Diệp Ngưng Tuyệt chỉ có thể loanh quanh ở bốn tầng đầu, cũng giúp hắn thu gôn phạm vi tìm kiếm lại. Chỉ là khi hắn đặt chân lên tầng hai, cái suy nghĩ vừa rồi liền không cánh mà bay, chỉ thấy không gian ở đây rộng rãi đến mức khiến người khác thổ huyết, xung quanh khắp nơi đều là những cái giá chứa thư tịch, Tầng Thư Các của Diệp gia so với nơi này thì không khác gì châu trai với ông nội, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Chắc lưỡi một cái, Từ Phong để cho nhanh chóng, hắn liền trực tiếp sử dụng *Tuấn bộ* để lướt đi, mỗi giá sách đều có cảm chế bảo vệ, cũng không lo vì hắn di chuyển quá nhanh sẽ khiến mọi thứ lộn xộn hết cả lên. Tầng một chỉ chứa thư tịch bình thường, hắn trực tiếp bỏ qua mà không tìm kiếm, tầng hai sau gần nửa giờ chạy qua chạy lại cũng không thấy bóng dáng Diệp Ngưng Tuyệt đâu, hắn bèn đi lên tầng ba. Trùng hợp thay, vừa mới đặt chân vào đây, một tiếng quát lớn vang lên: "Tránh ra, người là ai?!!" và đó là tiếng của Diệp Ngưng Tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Xung đột

Diệp Ngưng Tuyệt đang loay hoay ở trên tầng ba, xem xét những công pháp cùng vũ kĩ ở đây, phải công nhận một điều rằng, so với Tầng Thư Các của Diệp gia hay là cái Hợp Hoan Tông mà nàng ở trước kia thì cả hai giống như một trời một vực vậy. Chi tính riêng công pháp thôi, nàng đếm sơ sơ cũng phải đến vài ngàn quyển, còn vũ kĩ thì không cần phải nói, phải đến cả vạn chữ cũng không ít gì, tiếc nuôi duy nhất đó chính là, ở đây chỉ có công pháp cùng vũ kĩ từ Huyền giai thượng phẩm trở xuống, tầng 4 cũng tương tự như vậy. Huống hồ đây chỉ là một phần đã của Lăng Hư Cung, ở tổng bộ có quy mô ra sao thì khó có thể tưởng tượng được.

Mãi xem xét công pháp, Diệp Ngưng Tuyệt tạm thời mất đi khái niệm thời gian, vài đầu vào nghiên cứu mà say, đến khi năng tỉnh lại thì trời đã xế chiều, hoảng hốt đang buông xuống biển bầu trời thành một màu vàng đậm. Đã được Lâm Từ Hàm cho phép, nàng có thể cảm một vài công pháp cùng vũ kĩ về xem xét, miễn là giao trả nó vào ngày hôm sau là được, đương nhiên, điều này là không đúng với luật lệ, nhưng đối với lệnh của trường lão nội môn như nàng, mấy chấp sự tiện bối ở đây cũng đành mắt nhắm mắt mở mà cho qua.

Nhận thấy trời sắp tối, Diệp Ngưng Tuyệt vội vàng thu xếp, mang theo một chồng công pháp cùng vũ kĩ phải đến 7-8 quyển, định mang về để cho Từ Phong đại ca cùng đại tỷ Hồ Phi Nguyệt của nàng cho lời khuyên xem nên sử dụng thứ nào, dù gì thì bọn họ cũng có tu vi cao hơn nàng rất nhiều a. Chỉ là vừa mới đi được vài bước, nàng đã không cân thận đâm sầm vào một người, khiến chồng công pháp vũ kĩ ôm trên tay rơi bừa bãi trên mặt đất.

"Đi đứng kiểu gì thế hả?? Mù à!!!" Một tiếng quát vang lên khiến Diệp Ngưng Tuyệt giật mình.

Vội vàng nói mấy lời xin lỗi, Diệp Ngưng Tuyệt liền cúi người xuống nhặt chồng công pháp, bỗng một bàn tay thoắt ráp tóm lấy cằm của nàng rồi nâng lên. Đập vào mắt nàng là một khuôn mặt nam nhân anh tuấn, nhưng hai mắt có quầng thâm, khỏe mạnh thì đang mỉm cười trông không được tốt lành gì cho lắm.

"Khoan đã, cô là đệ tử của son phong nào thế, sao ta chưa từng thấy cô nhỉ?"

Diệp Ngưng Tuyệt không khỏi cứng họng, nàng nào có phải là đệ tử ở đây đâu chứ, kể cả nàng có nói rằng được Lâm Từ Hàm cho phép tiến vào đây thì cũng có ai tin.

Cũng không đợi nàng trả lời, nam thanh niên nở một nụ cười nam nhơ, miệng nói: "Mà ở đâu cũng không quan trọng, quan trọng là mỹ nữ, nàng sắp là người của ta rồi, mau ngoan ngoan mà nghe theo ta đi, rồi ta sẽ cho cô tài nguyên tu luyện sung túc!!"

Nghe thấy vậy, Diệp Ngưng Tuyệt không khỏi kần trương lên, chẳng lẽ tên nam nhân này này sinh lòng ham muốn với nàng ư. Thấy trên mặt hắn ta lộ rõ thần sắc dâm dăng, nàng càng khẳng định ý nghĩ của mình hơn. Tuy nói Diệp Ngưng Tuyệt mới chỉ có 15 tuổi, nhưng phong tục ở Hồng tông khác với Địa Cầu, ở đây nữ nhân 15 tuổi đã lấy chồng được rồi, có chăng thì chỉ có Từ Phong hắn mới coi Diệp Ngưng Tuyệt như con nít mà thôi. Với nhan sắc cực phẩm của nàng, cũng không khó hiểu khi mà nam thanh niên kia này ra ý nghĩ không đúng đắn đối với nàng.

"Tránh ra, người là ai??" Diệp Ngưng Tuyệt hét lên.

"Hà hà, mỹ nữ, ngoan ngoan nghe lời đi, đi theo ta, bốn công tử sẽ không bạc đãi người đâu!!!" Nam thanh niên cười bí ối nói.

"Đây là Lăng Hư Cung, một tặc nhân như ngươi sao có thể lọt vào đây được, không sợ bị giết chết sao?" Diệp Ngưng Tuyệt gầy dũa.

"Hừ, ta vốn là đệ tử Lăng Hư Cung, ai dám giết ta, mỹ nữ, đừng có rượu mời không uống đi uống rượu phạt, bốn công tử không có đủ kiên nhẫn đâu!!" Nam tử dùng túm lấy cánh tay của Diệp Ngưng Tuyệt giờ liền cao, hừ lạnh nói.

"Cút, đại ca ta sẽ không tha cho ngươi!!" Diệp Ngưng Tuyệt tuy trên mặt tái mét, nhưng thần sắc vẫn cương quyết như thường, quát lớn.

"Đại ca người??Nói cho người biết, có đến mười cái đại ca của người cũng không cứu được người lúc này, đại ca ta là thiên tài số một ở đây, sắp tới sẽ được tiến cử gia nhập nội môn, tiền đồ vô hạn, tới lúc đó bốn công tử chỉ cần đi theo thôi là cũng có thể ngồi mát ăn bát vàng, đại ca người là cái rắm gì!!"

"Cái rắm gì đó hiện tại đang muốn lấy mạng người đây!!!"

Một giọng nói lạnh buốt tới thấu xương vang lên sau lưng nam tử, sau đó là một bàn tay cứng như thép người túm lấy cánh tay hắn đang dùng để giữ tay Diệp Ngưng Tuyệt, trực tiếp bẻ gãy nát xuống.

Một tiếng "rắc" giòn tan vang lên, nam tử kêu lên một tiếng đau đớn, vôi vàng thả tay ra sau đó lùi lại đằng sau một đoạn. Chỉ thấy trước mặt hắn, một hắc y nhân chậm rãi bước tới, đưa Diệp Ngưng Tuyết ra sau lưng, sau đó nhìn hắn bằng một cặp mắt vô hồn đen kịt khiến hắn không khỏi rùng mình.

Từ Phong tìm đến nơi đúng lúc nam tử đang đe dọa Diệp Ngưng Tuyết, với kinh nghiệm nhiều năm trong nghề, à nhằm nhiều năm đọc truyện, hắn liền ngay lập tức hiểu được đối phương muốn gì, cũng như thân phận của hắn. Đại khái lại là mấy tên nhị thế tổ hám gái, thấy mỹ nữ là tìm đủ mọi cách chiếm hữu, tên này có vẻ như là một trong mấy tên như thế. Nếu chỉ là nhị thế tổ hám gái, Từ Phong cũng liền mặc kệ, thích cái đẹp là thiên tính của nhân loại, chỉ là có vài người biểu hiện quá mức mà thôi, cũng không có gì nghiêm trọng quá.

Nhưng nam tử này, hắn không chỉ là nhị thế tổ, mà còn là cận bá trong đám nhị thế tổ, không cần điều tra rõ, chỉ cần nghe mấy lời nói của hắn ta thôi thì Từ Phong cũng có thể khẳng định rằng tên này đã từng cưỡng bức nữ nhân, thứ mà Từ Phong hận ghét nhất. Mà kể cả nam tử này không làm như vậy, hắn cũng đang đe dọa Diệp Ngưng Tuyết, đe dọa nàng cũng chính là đe dọa Từ Phong, mà đối với những ai đe dọa hắn, hắn không hề cảm thấy ổn chút nào.

"Ngưng Tuyết, không sao chứ?" Từ Phong nói.

Xoa xoa cổ tay, Diệp Ngưng Tuyết khẽ nói: "Muội không sao."

Gật đầu một cái, Từ Phong nheo mắt nhìn nam tử đang đứng trước mắt, lạnh giọng: "Người có lời gì để trần trời không?"

"Hừ, một tên mới vào chấp pháp đoàn mà thôi, người nghĩ người là ai?" Nam tử cao giọng nói.

Thân hình Từ Phong chớp động, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt nam tử kia, một bàn tay phóng tới tóm lấy cổ hắn nhấc bổng lên: "Ta không là ai cả, nhưng động vào con bé, người đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng chưa!!!"

Bầu trời xé chiều đỏ như máu, không gian xung quanh Tầng Thờ Các khá là yên tĩnh, bỗng nhiên, một tiếng nổ vang lên khiến tất cả đệ tử đang đi lại gần đó bất giác ngừng đầu lên nhìn, chỉ thấy từ lầu ba Tầng Thờ Các, một phóng người phá tường bay ra ngoài, theo ngay sau đó là một thân ảnh hắc y. Từ Phong tóm lấy nam tử kia ném thẳng vào tường Tầng Thờ Các, thân hình đuổi theo tung ra một cước, trực tiếp phá tan bức tường chắn đằng sau, khiến nam tử kia bay thẳng ra bên ngoài.

Chân đạp *Thuần bô*, Từ Phong như một tia chớp lao ra, bắt lấy nam tử kia đang lơ lửng giữa không trung, một quyền nện ra, đập nam tử kia bắn thẳng xuống mặt đất. Không hề nương tay, thân hình Từ Phong từ trên cao lao xuống, ngay khi nam tử kia vừa chạm đất, hắn lấy thế lời đỉnh vạn quân mà giáng xuống. "Rầm" một tiếng, mặt đất dưới chân liền nổ tung tạo thành một cái hố lớn, trong đám khói bụi bay mù mịt, đám đệ tử xung quanh không ngừng nghe thấy tiếng đám đá vang lên.

Một bóng người bắn ra từ trong đám khói, thân ảnh hắc y ban nãy đuổi theo sau sát sao, miệng quát: "Chạy đâu!!". Cảnh tay Từ Phong bốc lửa, trong nháy mắt được bọc trong lớp giáp cốt, hắn vươn tay ra, nắm móng vuốt như nắm gong kim tím chặt lấy nam tử kia kéo ngược lại. "Bình" một tiếng, nam tử kia bị lôi ngược lại, đón lấy hắn là một quyền đầu xé gió lao tới. Thân hình hắn như điều đứt dây mà bắn về phía sau, rơi xuống mặt đất. Từ Phong hạ người xuống, chậm rãi bước đến, nam tử kia lúc này trông tàn tạ không khác gì miếng rế rách, quần áo tan nát, khuôn mặt anh tuấn bị đánh cho không còn ra cái hình thù gì nữa, cả người mau me bẽ bét.

Nhìn thấy Từ Phong bước tới, nam tử kia sợ hãi vội vàng bò về phía sau, miệng ú ớ: "Người....không thể giết ta.....đại ca ta là.....". Không để cho nam tử nói hết câu, Từ Phong tóm lấy đầu hắn, coi đầu hắn như một viên đá, trực tiếp đập xuống mặt đất, những tiếng va đập chất chứa vang lên khiến mọi người xung quanh đang đứng xem không khỏi rùng mình.

"Dừng tay!!" Một tiếng quát vang lên, theo sau là một lão già từ trên trời hạ xuống bên cạnh hai người bọn hắn.

"Người nghĩ mình đang làm gì vậy, mau thả hắn ta ra!!"

Từ Phong đưa mắt nhìn lão già vừa xuất hiện, không nói câu gì mà chỉ nện mạnh đầu nam tử kia xuống đất thêm một phát nữa, trước khi dừng lại.

Nhìn nam tử bất tỉnh nằm dưới đất trong tình trạng sống dở chết dở, lão già không khỏi tức giận: "Người.....!!!"

"Ta làm sao, đệ tử Lăng Hư Cung chẳng lẽ chỉ toàn là một đám khốn kiếp ức hiếp nữ nhân thôi ư?"

"Ý người là sao??"

Từ đằng xa, Diệp Ngưng Tuyết chạy đến, miệng hô: "Đại ca!!".

Chi tay về phía Diệp Ngưng Tuyết, Từ Phong lạnh giọng nói: "Hắn cưỡng ép muội muội ta, người nghĩ ta sẽ làm gì?"

"Kể cả như vậy, người có thể tìm một cách giải quyết ôn hòa hơn chứ?" Lão già nhủ thầm nói. Lão là một chấp sự ở đây, tu vi Tồn cấp của hắn có thể trực tiếp đè bẹp Từ Phong ngay từ đầu, nhưng lão không làm vậy, đúng hơn là không dám làm vậy, chỉ cần không phải là người ngu thì cũng nhận ra Từ Phong rất được trường lão nội môn là Lâm Từ Hàm ưu ái, thay vì đại đột động chạm đến hắn rồi đắc tội với Lâm Từ Hàm, lão thiên về giải quyết sự tình một cách hòa bình hơn, ít nhất là không đắc tội với ai cả.

"Chuyện gì đang xảy ra??" Lâm Từ Hàm không hiểu từ lúc nào đã xuất hiện ở bên cạnh Từ Phong, miệng hỏi.

Diệp Ngưng Tuyết đem mọi chuyện kể lại từ đầu, mà thực ra thì cũng không có chuyện gì để nói cho lắm, đại khái là nam đệ tử kia định cưỡng bức nàng mà thôi. Nghe thấy vậy, Lâm Từ Hàm liếc mắt nhìn lão già chấp sự, một cái nhìn này giống như búa tạ gõ vào tâm thần lão, khiến lão không khỏi lùi lại phía sau mấy bước.

"Giải quyết chuyện này cho tốt đi, Từ Phong đi theo ta!!" Lâm Từ Hàm nói, sau đó quay người bay đi. Từ Phong ôm lấy Diệp Ngưng Tuyết, nhẹ nhàng bay theo đằng sau.

Tiến vào thư phòng, Lâm Từ Hàm không khỏi cau mày nói: "Cậu làm loạn cái gì vậy, không giống với bản tính trước kia của cậu chút nào!"

"Năm tháng có thể thay đổi con người, ta không còn là một người biết đến mình như xưa nữa, bất kì ai động vào người của ta, phải sẵn sàng để trả giá!!!"

Thở dài một tiếng, Lâm Từ Hàm nói: "Cậu có biết thân phận của cái tên vừa bị cậu suýt chút nữa giết chết không?"

"Không biết, mà có biết thì ta cũng không quan tâm!!"

"Hắn thì cũng không có vấn đề gì, nhưng đại ca của hắn là đệ nhất thiên tài ở đây, thậm chí còn được một trường lão nội môn đề ý tới nữa, hắn ta chuẩn bị trở thành đệ tử hạch tâm của nội môn Lăng Hư Cung, thêm nữa, hắn rất bao che cho người nhà. Cậu đánh đệ đệ của hắn sống dở chết dở như vậy là đã trực tiếp đắc tội hắn ta rồi."

"Đại ca của hắn là Tồn cấp vô gâ?" Từ Phong nhủ thầm hỏi.

"Vương cấp cửu phẩm đại viên mãn, chỉ thiếu một chút là tấn giai Tồn cấp, nghe nói thực lực thật sự của hắn vượt xa Vương cấp cửu phẩm thông thường. Sắp tới cậu cùng Nguyệt Đổng sẽ tiến vào di tích, nếu không may gặp phải hắn ta thì sẽ rất rắc rối, ở trong di tích có chết thì cũng không có đối chứng nên ta khó lòng mà bảo vệ được cậu....."

Ngất lời Lâm Từ Hàm, Từ Phong cười lạnh: "Khắc khắc, vậy thì hắn nên cầu cho cái mạng nhỏ của hắn rằng sẽ không bắt gặp ta trong di tích đi!!"

"Cậu.....cậu có nghe ta nói gì không đó, hắn ta có chiến lực vượt xa Vương cấp cửu phẩm thông thường đó, ta biết cậu rất mạnh, nhưng hiện tại cậu mới chỉ là Vương cấp nhất phẩm mà thôi!!!" Lâm Từ Hàm ngạc nhiên.

"Đúng là ta hiện tại chỉ là Vương cấp nhất phẩm, nhưng nếu thật sự liệu mạng, Tồn cấp nhất phẩm muốn giết ta cũng phải tốn một kóp đa, chừng nào tên đệ nhất thiên tài gì gì đó kia không đạt tới Tồn cấp, gặp ta thì hắn chết chắc!!!" Từ Phong băng lãnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Tiến tới di tích

Chương 150: Tiến tới di tích

Thượng cổ di tích này không biết là đã có từ bao giờ, chỉ biết là tiền bối Lăng Hư Cung trong một lần giao du son thủy tìm thấy, sau đó thì nghiêm nhiên trở thành vật trong túi của Lăng Hư Cung. Nếu không phải vì ở bên trong có phong hiểm nhất định, cùng với việc tu vi người tiến vào bị giới hạn ở dưới Tồn cấp, Lăng Hư Cung cũng không định biến mỗi lần mở di tích ra thành một lần chiêu mộ đệ tử như thế này.

Đã ba ngày trôi qua kể từ khi Từ Phong phát sinh xung đột trong phân đà Lăng Hư Cung, nhưng ngạc nhiên một chỗ đó là không có ai tìm tới hắn để gây rắc rối cả, đoán chừng Lâm Từ Hàm đang lợi dụng quyền lực trường lão nội môn của mình để gây áp lực. Như vậy khiến Từ Phong có cảm giác như là sống núp vậy dân bà, cơ mà cảm giác là một chuyện, còn hắn nghĩ gì lại là chuyện khác, bầm vảy dân bà cũng được, ít nhất thì trong vòng ba ngày này hắn được yên tĩnh mà tu luyện.

Diệp Ngưng Tuyết sau khi trở về liền không dám đi ra khỏi phòng nữa, có đi thì cũng phải có hắn đi cùng, đối với việc này thì hắn cũng không có gì gọi là phiền cho lắm, dù gì thì hắn cũng không muốn nàng xảy ra chuyện gì bất trắc cả. Còn về phần Hồ Phi Nguyệt thì tuyệt nhiên không hề đặt chân ra ngoài, thứ nhất đó là nàng chưa khỏi phục hoàn toàn thực lực, mặc dù có thể sử dụng Vực nhưng vạn bất đắc dĩ thì nàng không muốn sử dụng nó, đương nhiên, trừ trường hợp Từ Phong yêu cầu, lúc đó thì nàng sẽ dùng nó vào điều kiện. Thứ hai đó là với mỹ mạo của Diệp Ngưng Tuyết đã đủ để khiến nam nhân chảy dãi, vậy cấp bậc như Hồ Phi Nguyệt nàng mà đi ra ngoài chắc phải đến 8-9 phần nam đệ tử trong tông tìm tới nơi này quấy.

Ngày thứ tư, Từ Phong đi theo Lâm Từ Hàm cùng những đệ tử khác tiến tới di tích, bởi hôm nay chính là ngày mở cửa di tích, danh sách đệ tử được tiến vào di tích vốn đã được sắp xếp từ lâu, Từ Phong đáng lẽ ra là một trường hợp ngoại lệ, nhưng trùng hợp thay, nam tử bị Từ Phong đánh thừa sống thiếu chết kia lại nằm trong danh sách, vậy nên Từ Phong nghiêm nhiên chiếm lấy vị trí đó.

Cuộc thi thi danh cho tán tu cùng một vài thế lực lân cận cũng đã kết thúc, một trăm người dẫn đầu cũng đã được chọn ra, nghe nói càng về cuối chiến đấu càng khốc liệt, hơn ngàn người tham gia mà chết tới mấy trăm người, một con số không nhỏ chút nào.

Một trăm người đánh chiến thắng này quá nửa là thành viên của các thế lực lớn nhỏ lân cận, chỉ có khoảng hai phần là tán tu, nhưng đa phần đều có lựa chọn giống nhau, đó là xin gia nhập Lăng Hư Cung. Đối với việc này, Từ Phong hẳn lại càng không quan tâm, hiện tại mục tiêu của hắn chỉ có một, đó là an toàn của Lâm Nguyệt Đồng.

Những đệ tử Lăng Hư Cung được các chấp sự dẫn dắt, trong khi những người thắng cuộc thì lại được các chấp sự khác lo liệu, còn riêng Từ Phong, hẳn vốn muốn đi cùng đám đệ tử Lăng Hư Cung cho đỡ nổi bật, nhưng cuối cùng lại bị Lâm Tử Hàm kéo đi bên cạnh, nhất thời liền lăm vào trạng thái vạn chủng chú mục, phải biết rằng ta là người có thân phận và tu vi cao nhất ở đây, chỉ một câu nói của nàng cũng đủ để hủy bỏ lần mở ra di tích này, vậy mà Từ Phong hẳn lại có thể đi bên cạnh nàng, không thu hút sự chú ý sao được.

“Giáo quan, cô có thể để yên cho ta điều thấp được không?” Từ Phong cười khổ nói.

“Cậu điều thấp cả hai kiếp người rồi, vẫn chưa thấy chán à, sống sao cho đúng với thực lực của mình đi chứ!”

Thấy Lâm Tử Hàm không thêm đếm xỉa gì tới ý kiến của mình, hắn đành thờ dãi ngao ngán và đi bên cạnh nàng. Di tích cách Giác Vi thành khoảng chừng hơn chục dặm đường, đối với người bình thường thì khá xa, nhưng với cước trình của võ giả thì cũng chả là gì. Đoàn người len lỏi trong cánh rừng bên cạnh Giác Vi thành khoảng chừng nửa canh giờ thì tới nơi, chỉ thấy trước mặt mọi người là một ngọn núi cao chót vót nhìn không thấy đỉnh, vách núi thẳng đứng trơn nhẵn không hề tự nhiên, ở trên mặt vách núi là một cánh cửa kim loại khổng lồ cao phải tới gần 30 mét, bên trên được khắc đầy những hình vẽ kì lạ, có vẻ như là phù văn.

Cánh cổng không đóng mà hơi hé mở ra một chút, giống như là bất kì ai cũng có thể đi vào, nhưng những người có kiến thức thì đều biết rằng nếu vào dễ như vậy thì đã không có Lăng Hư Cung ở đây làm gì. Với *Thiên Ma Nhân*, Từ Phong có thể nhìn thấy những phù văn chạm khắc trên cánh cửa vẫn hoạt động như thường, dường như công dụng của chúng là cường hóa cánh cửa trước ngoại lực, đồng thời ngăn không cho nó mở ra. Sở dĩ cánh cửa mở hé ra là bởi vì nó được giữ bởi mười sáu sợi dây xích được khắc phù văn tỉ mỉ buộc vào tám cây cọc khổng lồ cũng được khắc phù văn cắm trên mặt đất ngay bên cạnh, hiển nhiên là tác phẩm của Lăng Hư Cung.

“Dưới Tôn cấp mới có thể tiến vào, là bởi tại sao, bên trong hạn chế tu vi, hay là có cấm chế ở bên ngoài ngăn không cho Tôn cấp trở lên tiến vào?” Từ Phong nhìn cánh cổng không bỏ trước mắt, bỗng nhiên hỏi.

“Theo ghi nhận, ở bên trong di tích đã từng có người đạt được cơ duyên, trực tiếp tấn giải Tôn cấp ở trong đó, vậy nên ta đoán là không phải ở bên trong cấm Tôn cấp, mà là có cấm chế ở trên cánh cổng này, ngăn chặn không cho võ giả cao giai tiến vào.” Lâm Tử Hàm nói.

Từ Phong nghe vậy liền nheo mắt lại, cấm chế trên cánh cổng ư?? Nhân lúc Lâm Tử Hàm còn đang phải ổn định mọi thứ, Từ Phong ẩn mình vào một góc, võ nhẹ lên vai mình. Một tiếng gió nhẹ vang lên, một bóng trắng nhỏ bé liền nhảy lên trên vai Từ Phong, nhìn lại thì là một con cáo nhỏ màu trắng.

“Trên cánh cửa có cấm chế ngăn cản không cho võ giả từ Tôn cấp trở lên tiến vào.” Từ Phong thì thầm.

“Vậy chẳng định tính sao, nếu là vậy thì thiếp khó lòng mà theo chàng vào trong được.” Hồ Phi Nguyệt nói.

“Ta cũng không rõ năng lực của mình có đủ mạnh để đi xuyên qua cấm chế hay không, nhưng ta sẽ thử, nếu được thì ta sẽ quay ngược trở lại mang theo nàng. Ta không thể thiếu nàng được!”

“Ý chàng là không thể thiếu sự bảo vệ của thiếp đúng không?” Hồ Phi Nguyệt cười ranh mãnh.

“Đương nhiên, có một siêu cấp bảo tiêu như nàng mà không lợi dụng thì quá phí phạm!” Từ Phong tỉnh bơ nói.

“Được rồi được rồi, thiếp biết chàng mặt dày rồi, lo mà chuẩn bị tiến vào đi.” Hồ Phi Nguyệt dùng bàn chân hồ ly nhỏ tí của mình đi vào trán Từ Phong một cái trước khi tung người biến mất vào trong rừng.

Quay đầu nhìn lại, Từ Phong thấy Lâm Tử Hàm đang đứng nói nhảm cái gì mà nguy hiểm với cả những điều cần chú ý trong di tích cho tất cả mọi người nghe, trong đó có cả hắn. Đương nhiên là từ này đến giờ hắn cũng không nghe thấy gì cả, nhưng với thực lực cùng hai con mắt biến thái của mình, hắn có tự tin rằng sẽ không gặp rắc rối gì quá lớn ở trong cả.

Sau khi nói xong, đến lượt những đệ tử của Lăng Hư Cung được Lâm Tử Hàm dẫn đi riêng.

“Tất cả mọi người nhanh chóng tạo thành từng nhóm để hành động đi, nên nhớ là không được đông quá cũng không được ít quá, bởi di tích này là một nơi thí luyện cho đệ tử của thượng cổ tông môn, càng nhóm đông người thì nguy hiểm càng lớn, tốt nhất mỗi nhóm khoảng 3-5 người là vừa đủ!” Lâm Tử Hàm nói.

Nghe theo lời của nàng ta, đám đệ tử Lăng Hư Cung liền lập tức tạo thành từng nhóm nhỏ một, chỉ một lát sau, hầu hết mọi người đều đã có nhóm của mình, chỉ còn lại vài người là không có, điển hình là Từ Phong hẳn.

Nhìn thấy mọi người tập hợp lại thành nhóm một cách nhanh chóng nhưng lại gạt bỏ hắn ra, Từ Phong cũng không thấy ngạc nhiên lắm, chung quy lại thì hắn là người lạ ở đây, ai mà tin tưởng được hắn để mà chung nhóm chứ, và lại, hắn hành động một mình thì sẽ tốt hơn, mục tiêu của hắn là bảo vệ Lâm Nguyệt Đồng chứ không phải là đi tích.

Đang đứng nhìn về phía cánh cổng một cách chăm chú, Từ Phong bỗng nghe thấy tiếng bước chân tiến về phía mình, quay sang nhìn thì thấy một nữ tử với khuôn mặt băng lãnh tiếp cận hắn, sau đó lạnh lùng nói: “Ta cùng nhóm với hắn ta!”

Nhất thời Từ Phong cảm nhận có đến hai ba chục ánh mắt thù địch găm thẳng vào lưng mình khiến hắn có hơi chút khó chịu. Với câu nói mà nữ nhân kia vừa nói, hẳn liền ngay lập tức hiểu ra vấn đề, đại khái là băng sương mỹ nhân này bị một đám đệ tử bao vây không ngừng lời kéo gài nhập nhóm của mình, bắt đặc dĩ năng đánh phải lui hắn ra như là chướng ngại để đuổi đám ruồi bu kia đi.

Nhìn khuôn mặt có chút quen thuộc kia, Từ Phong hơi nhíu mày: “Cô cũng hồi phục nhanh đó!”

“Cũng phải cảm ơn người đã nương tay a.” Nữ tử kia nhàn nhạt nói.

Từ Phong nhìn nữ tử từ trên xuống dưới, không hề có dấu hiệu nào cho thấy năng lượng bị thương cả, khiến hắn không khỏi thất phục năng lực trị liệu của Lăng Hư Cung, nữ nhân này mấy ngày trước trong cuộc thi gia nhập chấp pháp đoàn đã bị hắn, đúng hơn là Hắc Từ Phong tặng cho một quyền thừa sống thiếu chết, vậy mà hôm nay đã có thể đứng đây như bình thường, xem ra năng ta cũng không phải dạng người bình thường.

“Người muốn chung nhóm với ta??” Từ Phong hỏi.

“Đúng vậy....”

“Ta từ chối!”

“Tại sao??!”

“Người quá yếu!” Từ Phong thẳng thừng nói, hắn còn đang muốn hành động một mình đây, mang theo của nợ như nàng dễ làm gì, cũng không giúp ích hắn được tí gì cả, dù sao thực lực hai người cũng cách nhau quá xa. Cơ mà hắn vừa mới nói xong, Lâm Tử Hàm đã cầm tay Lâm Nguyệt Đồng vốn cũng đang bị bao vây, dắt đến chỗ hắn, trực tiếp quăng ra một câu khiến đám nam đệ tử hận chị muốn lao tới xé xác hắn ra: “Ta giao nó cho cậu, chăm sóc nó cho tốt đây!”

Cảm nhận sát khí sau lưng mình tăng lên gấp bội, Từ Phong không khỏi thờ dãi, ngạc nhiên một chỗ đó là Lâm Nguyệt Đồng vốn lúc trước tỏ vẻ thù địch với hắn, nay lại không hề nói gì, chỉ ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh hắn, một bộ dạng dịu dàng hiền thực khác xa những gì hắn đã từng thấy.

Đến Lâm Nguyệt Đồng cũng không có ý kiến, hắn không có lí do gì mà đánh phải chấp nhận “trái ôm phải áp”, tạo thành một nhóm với hai vị cực phẩm mỹ nữ. Mà thôi, thay vì bí mật theo sát, bảo vệ Lâm Nguyệt Đồng một cách trực tiếp cũng được, nghĩ đến đây, Từ Phong liền phần chấn tinh thần trở lại, ứng biến là nghề của hắn, chỉ một chút thay đổi thế này sao làm khó được hắn.

“Lúc trước ngoại đã từng hỏi tên của ta đúng không?” Mỹ nữ băng lãnh ở bên cạnh đột ngột hỏi Từ Phong.

Hắn liền động não nhớ lại, hình như là cái lúc tí thì, hắn có hỏi tên của nàng thì phải, chỉ là sau đó mọi chuyện được Hắc Từ Phong lo liệu, nên bản thân hắn cũng ngay lập tức quên đi mấy thứ vụn vặt đó.

“Đúng vậy, và ngoại nói rằng thẳng ngoại trước đã rồi tính!” Từ Phong trả lời.

Im lặng một chút, khuôn mặt giống như khối băng vạn năm của nàng bỗng nhiên bùng sáng lên với một nụ cười tươi rói như hoa nở. Khối băng vạn năm đã tan chảy, băng sương mỹ nữ biến thành siêu cấp mỹ nữ chỉ với một nụ cười khiến tất cả mọi người nhìn đến thất thần. Nhìn Từ Phong, nàng chậm rãi nói: “Tên ta là Lãnh Băng Băng!”

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Đại địa chi hùng

“Lãnh Băng Băng à, hmmm.....Này nha đầu, có muốn cùng đi với cô ta không?” Từ Phong quay sang Lâm Nguyệt Đồng hỏi.

“Không được gọi ta là nha đầu, và muốn làm gì thì làm, ta không quan tâm!” Lâm Nguyệt Đồng khề gắt lên.

Nhìn vai một cái, Từ Phong cũng không quan tâm tới có nàng đang cố gắng giữ gìn hình tượng của mình trước mặt người khác kia, nói với Lãnh Băng Băng: “Chi cần không trở thành gánh nặng, tùy ý ngoại, nói trước rằng ở trong di tích, mặc dù người đi chung với bọn ta chỉ có nhiệm vụ bảo vệ an nguy của cô ta mà thôi, có tự lo liệu cho bản thân đi.”

Lãnh Băng Băng cũng không hề giữ nụ cười trên môi lâu, nàng rất nhanh chóng trở lại với vẻ băng lãnh thường ngày của mình mà gạt đầu một cái, sau đó thì lặng lẽ đứng sau lưng hắn. Cảm nhận ánh mắt thù địch bắn tới từ bốn phương tám

hướng, Từ Phong không khỏi thờ dài, đứng là hổng nhan họa thủy a.

Nhìn thấy mọi người đều đã chuẩn bị xong xuôi, Lâm Từ Hàm gật đầu một cái, sau đó dần dần bay về cánh cổng, theo sau là toàn bộ chấp sự. Chỉ thấy lần lượt tám chấp sự, mỗi người đều có tu vi Tôn cấp đứng ở trên đỉnh của tám cây cọc khổng lồ, lấy từ trong không gian gói chỉ ra một cuộn giấy lớn bên trên vẽ chi tiết những hình thù kì lạ. Mỗi chấp sự lần lượt phun ra một ngụm máu vào cuộn giấy đó rồi dán nó lên cây cọc, hai tay bọn họ bắt đầu kết thủ ấn càng ngày càng nhanh. Về phần Lâm Từ Hàm, năng lực này đang đứng trước cánh cổng, dưới chân nàng là một ma trận phủ văn hết sức phức tạp, nhưng dấu tích vẫn còn mờ nhạt, hiển nhiên là tác phẩm của Lăng Hư Cung.

Liên tục quan sát quá trình kết thủ ấn của tám chấp sự, Lâm Từ Hàm đợi một lúc, sau đó vung tay lên, một nữ linh thạch không bỏ dột ngớt xuất hiện ở trên phủ văn trận dưới đất, ước chừng phải đến cả trăm vạn linh thạch hạ phẩm khiến đám võ giả tán tu nhìn mà không khỏi đỏ mặt, nếu không phải ở đây có cao thủ của Lăng Hư Cung, đoán chừng lúc này bọn họ đã đánh nhau đến vỡ đầu chảy máu để chiếm lấy chỗ linh thạch đó rồi. Phủ văn trận bên dưới chân nàng chợt phát ra ánh sáng màu lam, linh thạch chống chất phía trên dần dần biến mất không chút dấu vết, hóa thành một đám bụi rơi xuống đất. Qua *Thiên Ma Nhân*, Từ Phong có thể thấy linh thạch bị phá vỡ, linh khí bên trong được phủ văn trận hấp thu, sau đó thì bằng con đường nào đó, những linh khí đó liền tụ tập vào tám cây cọc khổng lồ kia. Ngay khi linh khí được dung nạp vào tám cây cọc, những đường phủ văn khắc trên cột liền phát ra ánh sáng màu lam, và cũng không lâu sau đó, ánh sáng màu lam đó xuất hiện trên những sợi dây xích nối liền với cánh cổng.

Ánh sáng màu lam càng ngày càng mãnh liệt, đến khi đồng linh thạch kia hóa thành bụi phấn hoàn toàn, ánh sáng màu lam chợt tắt lịm. Dưới con mắt ngạc nhiên của mọi người, cánh cổng kim loại cao tới ba mươi mét kia bỗng phát ra một tiếng rít kéo kệt khiến người khác nhưc cả đầu, sau đó liền chậm rãi mở ra, trong khoảng thời gian nửa phút liền mở ra một nửa rồi mười dừng lại. Dù chỉ mở ra một nửa, nhưng xét đến kích cỡ của nó, thì chừng đó cũng là quá đủ cho cả chục người đi vào cùng một lúc rồi.

“Đi tích đã được mở ra, mọi người mau chóng đi vào, nên nhớ những gì mà ta đã dặn dò, sau này ngày thì tất cả những người còn sống sẽ tự động được di tích truyền tống ra ngoài, vậy nên nắm chắc thời gian mà tìm kiếm cơ duyên cho bản thân mình!!!” Lâm Từ Hàm cao giọng nói.

Cũng không đợi nài nỉ nhắc lại câu thứ hai, đã có người nồn nóng không chịu được mà lao vào trong di tích. Có người đi đầu, những người khác liền vỗ cùng nhanh chóng mà tiến vào di tích, chỉ sợ rằng người khác đi vào sẽ chiếm được chỗ tốt trước mình. Đám đệ tử của Lăng Hư Cung ngược lại lại không hề vội vã, bọn họ thừa biết rằng ở trong di tích như thế này, cái chính là cơ duyên chứ không phải là ai vào trước ai vào sau, đợi cho đám võ giả tán tu đi vào hết, bọn họ mới lúc dục từng nhóm một tiến vào trong di tích.

Nhóm của Từ Phong bằng một cách kì diệu nào đó mà hai nữ tử từ gác ngầm công nhận hẳn là đối tượng, thấy hẳn không di chuyển liền cũng đứng đợi ở đây cùng hẳn. Khi mà tất cả mọi người đã đi vào hết, Lâm Từ Hàm thấy lạ liền bước tới bên cạnh Từ Phong hỏi: “Sao vậy, vào đi chứ, không nên để lãng phí thời gian!”

Từ Phong không hề trả lời, chỉ quay đầu nhìn vào trong rừng một cái, sau đó liền phi thân vào trong di tích, Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng nhìn thấy vậy liền theo sau hẳn. Nhìn ba bóng người mất hút sau cánh cổng, Lâm Từ Hàm lẩm bẩm: “Bảo trọng nhé....”

Từ Phong vừa mới đi xuyên qua cánh cổng, tất cả những gì hắn nhìn thấy đó là một màu đen tăm tối, hắn bỗng cảm thấy không gian một trận vận vẹo, sau đó cả người giống như bị một lực lượng thần bí nào đó hút lấy, nhất thời không thể kiểm soát được thân hình. Một luồng ánh sáng chiếu thẳng vào mặt hắn, Từ Phong không còn bị lực lượng kia hút lấy nữa, hắn có thể cảm thấy mặt đất ở dưới chân mình. Vài giây sau, sau khi đã quen với ánh sáng nơi này, Từ Phong mới nhìn xung quanh một lượt, chỉ thấy nơi này là một thảo nguyên rộng lớn mênh mông với bãi cỏ xanh trải dài bất tận, xa xa có thể thấy một cánh rừng rậm cùng những dãy núi.

Nhìn khung cảnh xung quanh, Từ Phong không khỏi than thở, dọc theo tuyến thường thấy nhắc đến những thứ như là tiểu thế giới gì gì đó, giờ thấy tận mắt mới biết được những bậc đại năng thượng cổ có năng lực ra sao, có thể tạo ra được một tiểu thế giới như thế này nào có phải là dạng vụn dẫu. Hai tiếng lạo xoạt vang lên, Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng hạ xuống bên cạnh hắn, xem ra cả hai người đều được truyền tống đến đây. Cơ mà mặc xác hai nàng, Từ Phong hẳn lúc này đang quan tâm tới một việc khác, bị truyền tống tới nơi đây, hẳn làm thế nào mà chạy ngược ra mang theo Hồ Phi Nguyệt vào cùng chứ.

Cũng không phải là hắn không thể thiếu được năng, nhưng có trời mới biết được trong này có nguy hiểm cỡ nào, nếu không có năng ta đi theo, Từ Phong hẳn buộc phải hành động can trọng hơn rất nhiều.

“Giờ chúng ta làm gì??” Lãnh Băng Băng sau khi khôi phục thị lực, nhìn xung quanh một vòng rồi hỏi.

“Còn phải hỏi nữa ư, chúng ta đi xem chỗ khác thế nào, chứ ở đây thì có cái gì?” Lâm Nguyệt Đồng nói.

Từ Phong nhìn quanh một chút, *Thiên Ma Nhân* được kích hoạt, nhìn dòng chảy linh khí trong không gian, hẳn thấy linh khí tập trung dày đặc hướng về phía cánh rừng ở xa, nơi linh khí dày đặc thường xuất hiện thiên tài địa bảo, đó là kiến thức thông thường mà ai cũng biết. Sau khi xác định lại phương hướng thêm lần nữa, Từ Phong nói: “Đi thôi!!!” sau đó liền dần dần bay về phía cánh rừng.

Ba người không mất bao lâu liền đến nơi, rồi sau đó quyết định đi bộ chậm rãi ở trong rừng, xem xét mọi thứ xung quanh, không ai biết được ở một chỗ xô xình nào đó sẽ xuất hiện một thứ gì có giá trị hay không.

Từ Phong sử dụng cùng một lúc cả *Phân tích nhân* cùng *Thiên Ma Nhân*, cố gắng không để bỏ sót một thứ gì cả, và thực tế đã chứng minh rằng hai kĩ năng này của hắn vô cùng bá đạo, chỉ trong vòng hai canh giờ lang thang trong rừng, hắn đã thu được một số lượng khá khá linh thảo có giá trị, trong khi đó hai người kia không hề có chút manh mối nào.

Lang thang nửa ngày trời, ba người tiến nhập một cái sơn mạch cực đại, đất đá xung quanh không biết là do thứ gì tạo thành, cứng rắn hơn nhiều so với nham thạch thông thường. Dùng tay nện một quyền lên vách đá, Từ Phong ngạc nhiên nhìn quyền đánh với năm thành lực lượng của mình chỉ để lại một cái lõm nhỏ nhoi với vài đạo vết nứt, mà lực lượng của hắn cường đại ra sao, đủ để biết đất đá nơi đây thật sự rắn chắc.

Nhìn linh khí nơi đây vô cùng nồng đậm, Từ Phong liền quay sang nói với hai người: “Cẩn thận, nơi này linh khí nhiều, ắt hẳn sẽ có chút ít thiên tài địa bảo, và chắc chắn sẽ có yêu thú sinh sống, đừng tách nhau ra, đi theo ta!!!”

Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng liền gật đầu ưng thuận, ba người không một tiếng động bắt đầu xem xét sơn mạch. Rừng rậm là nơi sống của yêu thú, mà sơn mạch nằm trong rừng rậm lại càng là nơi sinh sống lí tưởng của yêu thú, không chỉ bởi vì địa thế nơi này phù hợp với sinh hoạt, mà còn bởi vì ở trong sơn mạch thường có linh khí nồng đậm hơn bên ngoài, thích hợp cho tu luyện của yêu thú.

Xuyên qua vài đạo tuyệt lĩnh, Từ Phong càng ngày càng nhìn thấy linh khí dày đặc, đến cả Lâm Nguyệt Đồng nhị nữ cũng có thể cảm nhận được. Một điều kì lạ đó là, nơi đây vốn dĩ phải có nhiều yêu thú sinh sống, nhưng mà ba người đi xa như vậy mà tuyệt nhiên không hề thấy bóng dáng của một con yêu thú nào.

Trước mặt ba người lúc này là một ngọn núi, phía trên đỉnh núi bằng phẳng, dường như là một miệng núi lửa, đứng ở phía xa cũng có thể cảm nhận nhiệt độ nơi đây, thậm chí còn có thể thấy loáng thoáng tro bụi từ trên miệng núi phụt lên không trung. Nhìn linh khí thiên địa cuộn cuộn xoay tròn trên đỉnh núi, Từ Phong không khỏi nhíu mày, ở trên đó có thứ gì đó thu hút linh khí ư?

“Nơi này nóng quá, người có chắc là ở đây có thứ tốt không đó?” Lâm Nguyệt Đồng kêu ca.

“Chắc chắn là ở đây có thứ gì đó đang thu hút linh khí thiên địa, thử cảm nhận mà xem, linh khí nơi đây nồng đậm hơn bên ngoài kia đến mấy chục lần, nói không có gì kì lạ thì có đánh chết ta cũng không tin!!!” Lãnh Băng Băng nhe nhằng nói.

Từ Phong thầm giờ ngọn cái lên với năng, mặc dù không sờ hữu hai con mắt biến thái như của hắn, nhưng chỉ bằng cảm nhận có thể phân tích ra như vậy, xem ra năng ta cũng khá là thông minh a.

“Linh khí tập trung nồng nặc ở trên đỉnh núi kia, đoán chừng đến bảy phần là trên đó có thứ gì đó, chúng ta lên xem đi!!!” Từ Phong chỉ tay lên đỉnh núi, miệng nói.

Bất chợt, một tiếng gầm rú đỉnh tai nhức óc vang lên, trong lúc ba người còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, một bóng đen khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người. Chỉ thấy đó là một con gấu đen khổng lồ đang đứng trên hai chân, thân hình phải cao tới chục mét, đôi mắt đỏ như máu. Con gấu xuất hiện một cách vô cùng bất ngờ, trực tiếp từ trong một góc khuất bên cạnh di ra, vừa vận đứng ngay cạnh Từ Phong.

“Đại Địa Chi Hùng, ngũ giai trung cấp thô thuộc tính yêu thú. Lực lượng cùng phòng ngự thần thể rất mạnh, chủ yếu sử dụng móng vuốt cùng răng nanh để tấn công, cả thể trưởng thành có năng lực *Trọng Lực Thuật*.”

Sau nhiều lần tiến hóa *Phân tích nhân*, nay chỉ cần liếc qua một cái, Từ Phong có thể có ngay được thông tin của đối tượng một cách chi tiết nhất, đặc biệt hữu dụng khi bắt gặp yêu thú. Chi là thông tin thì thông tin, Đại Địa Chi Hùng xuất hiện một cách quá đột ngột khiến hẳn bất ngờ, còn chưa kịp phản ứng lại thì một bàn còn to hơn cả người hẳn của con gấu đã nện vào người hắn, khiến hắn bay đi, trực tiếp đâm thủng một cái lỗ trên vách đá cứng rắn.

“Từ Phong!!!” Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng kêu lên.

Dùng một cái tát đập bay Từ Phong, Đại Địa Chi Hùng rống lên một tiếng, bàn chân khổng lồ nhắm đến hai người Lâm Nguyệt Đồng mà đánh tới. Nhị nữ liền vội vàng triển khai thân pháp né tránh. Thân hình to lớn cục mịch của Đại Địa Chi Hùng trông vậy mà không hề chậm chạp, chỉ thấy nó không ngừng vung hai bàn chân to lớn của mình mà công kích hai nữ tử, khiến hai người vô cùng chật vật né tránh.

Lãnh Băng Băng cùng Lâm Nguyệt Đồng không hẹn mà cùng thì triển bộ pháp ánh sáng kì dị mà đã từng dùng để đối phó với Từ Phong, và quả nhiên là vô cùng hiệu nghiệm. Đại Địa Chi Hùng nhất thời không thể nhìn thấy hai người để công kích nữa. Nhìn thấy con gấu loang loang công kích bừa bãi xung quanh, Lãnh Băng Băng không hề sợ hãi, rút thanh nuyện kiếm của mình ra, năng tung người lên không trung, nhắm thẳng vào cái mũi của Đại Địa Chi Hùng, cũng là nơi yếu hại của nó.

Chi là khi năng vừa tiếp cận gần tới nơi, hai cánh mũi của Đại Địa Chi Hùng chợt khịt khịt hai cái, sau đó giống như là phát hiện ra cái gì đó, nó mở bừng hai con mắt đỏ như máu của mình ra, nhìn thẳng vào hướng mà Lãnh Băng Băng đang lao đến. Lãnh Băng Băng đang bay trên không trung, bất ngờ một áp lực cực đại ập xuống ép nàng rơi xuống đất không đứng lên được phải quỳ một gối xuống mặt đất, ở phía xa Lâm Nguyệt Đồng không khá hơn là bao, cũng đồng dạng bị áp lực ép xuống đất không cử động được.

Trọng Lực Thuật là kĩ năng thiên phú đặc biệt của Đại Địa Chi Hùng trưởng thành, khi sử dụng sẽ khiến trọng lực trong một phạm vi nhất định tăng lên nhiều lần, nệ thì hai ba lần, nặng thì vài chục lần, khiến võ giả không thể bay lượn cũng như hành động bình thường được, và hiển nhiên Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng đã trúng phải *Trọng Lực Thuật* của con gấu đen khổng lồ này.

Đại Địa Chi Hùng gầm lên một tiếng, hai cánh mũi phập phồng, sau đó nhanh như chớp, nó há cái miệng hôi hám để lộ hàm răng sắc nhọn của mình ra, trực tiếp nhào tới chỗ Lãnh Băng Băng mà cắn tới, ý đồ muốn nhai sống nàng ta. Dưới *Trọng Lực Thuật*, chân tay của nàng dường như đeo chì, đến năng lên cũng không thể cử động nổi là chạy trốn, bài tay của nàng không phải là không có, nhưng mà đến một ngón tay cũng không thể cử động, bài tay cái gì chứ.

Nhìn cái miệng lớn đỏ như máu đang phồng to, Lãnh Băng Băng tuyệt vọng nhắm hai mắt mình lại. Một lúc lâu sau, cảm thấy có gì đó là lạ, nàng liền mở mắt ra, chỉ thấy cái miệng rộng của Đại Địa Chi Hùng chỉ cách nàng còn chưa tới một mét, nhưng lúc này nó đang bị khựng lại giữa không trung, không tiến thêm được một chút nào nữa.

Từ Phong hai tay đang rộng, một tay chống vào hàm răng phía trên, một tay thì tóm lấy hàm dưới của Đại Địa Chi Hùng ép xuống, hẳn dùng hai cánh tay trực tiếp chặn đứng Đại Địa Chi Hùng to hơn hẳn vài chục lần, cứu mạng Lãnh Băng Băng trong gang tấc.

“Khặc khặc, cú vạ rồi đau đó, con gấu đen chết tiệt!!!” Từ Phong cười lạnh lêu.

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huệ* *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Huyết linh chi

"Arrgghhh!!!"

Từ Phong gầm lên một tiếng, hai cánh tay không biết từ lúc nào đã bọc giáp cốt màu đỏ rung lên, mười ngón tay giống như mười cái móc sắt cắm thẳng vào hàm răng của Đại Địa Chi Hùng, trực tiếp đục thủng mười cái lỗ nhỏ trên đó. Hắn xoay người một cái, hai cánh tay tóm chặt lấy hàm của Đại Địa Chi Hùng, sinh sinh vật ngã nó ra mặt đất. Quật quai con gấu đen, Từ Phong nhanh chóng rời tay khỏi mõm nó, lùi người sang bên cạnh.

Nhưng không hổ là yêu thú ngũ giai cường đại, Đại Địa Chi Hùng không thể yên cho Từ Phong muốn làm gì thì làm, thân hình khổng lồ của nó vừa mới ngã xuống đất, một bàn chân gấu đen thui liền xé gió mà tát tới chỗ Từ Phong. Yêu thú cùng cảnh giới thường áp đảo nhân loại vô già bởi phòng ngự cùng lực lượng siêu cường, chính vì vậy mà vô già nhân loại rất ít khi xảy ra chiến đấu với yêu thú đồng cấp, chỉ trừ khi họ có thực lực mạnh hơn cảnh giới hoặc có bài tẩy nhất định thì mới dám giao chiến với yêu thú.

Từ Phong hẳn là Vương cấp nhất phẩm, luận tu vi cảnh giới thì còn kém đầu Đại Địa Chi Hùng trước mắt mấy tiểu cảnh giới, xét theo lẽ thường của vô già thì hẳn phải thua không hề nghi ngờ. Nhưng mà Từ Phong là Từ Phong, hẳn không phải là vô già thông thường, hẳn không phải con người, hẳn là Thiên Ma!!

Nếu như lúc bình thường, dù với lực lượng vượt xa Vương cấp thì hẳn cũng không thể nào độ sức được với Đại Địa Chi Hùng, vốn là yêu thú trời sinh có lực lượng mạnh mẽ, nhưng hiện tại lớp giáp cốt đang xuất hiện trên cánh tay hắn, lực lượng của hắn tăng lên phải đến mấy chục lần có dư, đứng nói là một con gấu, có đến mười đầu Đại Địa Chi Hùng xuất hiện thì cũng không phải là đối thủ của hắn.

Cong tay thành quyền, Từ Phong nhắm thẳng bàn tay gấu mà đâm tới.

"Bành!!"

Nắm đấm Từ Phong va chạm với bàn chân Đại Địa Chi Hùng tạo ra một tiếng vang trầm đục, bàn chân gấu to lớn sinh sinh bị hắn chặn đứng lại. Từ Phong có thể chặn được lực lượng cường hãn đó, nhưng mặt đất dưới chân hắn thì không, chỉ thấy những đường nứt vỡ liên tục xuất hiện dưới chân hắn, sau đó "ầm" một tiếng, nền đất bên dưới vỡ tung tạo thành một cái hố, kéo theo thân hình của Từ Phong xuống dưới. Đại Địa Chi Hùng không hổ là yêu thú cao giai đã hình thành trí tuệ nhất định, nhìn thấy Từ Phong bị sụt xuống đất, nó liền nhanh chóng động thân hình, một bàn chân gấu to lớn giống như là đập một con kiến từ trên nện xuống.

"Vô dụng!!!"

Thân hình Từ Phong như thiểm điện từ bên dưới lòng đất vọt lên, né được một chương của con gấu, hắn lộn một vòng trên không trung sau đó lao xuống, nhắm thẳng đầu đối phương mà tung ra một quyền. Đại Địa Chi Hùng phản ứng cũng rất nhanh, nó liền gơ hai tay lên bảo vệ đầu của mình.

"Bành!!"

Cơ thể nhỏ bé của Từ Phong so với thân hình cao tới mười mét của Đại Địa Chi Hùng trông không khác gì con kiến, nhưng khi bị con kiến đó chạm vào, cả người Đại Địa Chi Hùng bay ngược về sau như điều đứt dây. Cơ thể khổng lồ của nó đập vào vách núi khiến cả ngọn núi rung lên ầm ầm. Còn không đợi nó hoàn hồn lại, thân hình Từ Phong hóa thành một làn khói đen xuất hiện trước mặt nó, hai tay ra quyền như vũ bão.

"Bính!!Bính!!Bính!!!"

Những tiếng động trầm đục không ngừng vang lên, cơ thể Đại Địa Chi Hùng dưới quyền đầu của Từ Phong dần lún vào trong vách núi, gần như không thể hoàn thủ. Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng nhìn Từ Phong thoải mái "bán hành" cho Đại Địa Chi Hùng mà há hốc mồm, không tự chủ mà nghĩ lại khi mình giao đấu với hắn trước kia, quả nhiên là hắn đã nương tay rất nhiều. Vách núi nơi Từ Phong đề đầu Đại Địa Chi Hùng xuống mà đánh kia rung lắc dữ dội, sau đó thì hoàn toàn sụp đổ xuống, chôn vùi cả hai thân hình dưới lớp đất đá.

"Từ Phong!!!" Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng bật thốt lên, nhưng không đợi hai nàng tiến lên xem xét, một tiếng nổ lớn vang lên hất tung đồng đất đá kia, Từ Phong từ bên trong đám khói bụi đi ra, cả người quần áo rách nát nhưng toàn thân tràn ngập trong sát khí bức người, đằng sau hắn là Đại Địa Chi Hùng nhưng hiện tại thì đã hồn lìa khỏi xác, cái đầu to bằng cái thùng của nó lúc này đã nát bét thành một đồng lay lộn đỏ đỏ trắng trắng, hỗn nhiên không nhìn ra được đây đã từng là một Đại Địa Chi Hùng ngũ giai trung phẩm yêu thú nũa.

"Quả nhiên là nơi này có thiên tài địa bảo gì đó nên mới có yêu thú cường đại như vậy thú hồ, đi thôi!!" Từ Phong không thèm quan tâm tới quần áo rách nát của mình, tung người lao đi, nhắm thẳng tới ngọn núi lửa trước mắt. Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng nhìn nhau một cái rồi đi theo sau hắn, không quên liếc cái xác khổng lồ của Đại Địa Chi Hùng một cái mà rùng mình.

Ba người nhanh chóng tiến tới ngọn núi lửa, sau đó trèo lên đỉnh, đập vào mắt ba người lúc này là một miệng núi lửa vẫn còn đang hoạt động, một miệng hồ dung nham chiều rộng tới cả trăm mét đang sôi sùng sục, ở giữa là một cây cột đen có lẽ là từ nham thạch tạo thành, trên cây cột có một cây linh chi màu đen, trên cây cột ra hai đóa hoa đỏ rực như máu, trông vô cùng đẹp.

"Huyết Linh Chi!!!" Lâm Nguyệt Đồng kinh hô một tiếng.

"Huyết Linh Chi???" Từ Phong nghi hoặc hỏi. Thực tế với *Phân tích nhân* của hắn, vốn dĩ hắn có thể nhìn được chi số của sự vật mà hắn nhìn vào, nhưng không biết là do cấp bậc kĩ năng của hắn chưa đủ, hay là do Huyết Linh Chi là thiên tài địa bảo quá cao cấp mà hắn hoàn toàn không có một chút thông tin nào về nó. Hắn cũng đã đọc rất nhiều thư tịch về thiên tài địa bảo của Huyền Linh đại lục nhằm nâng cao kiến thức, nhưng cũng không biết được Huyết Linh Chi là cái gì.

"Huyết Linh Chi là kì vật thiên địa, mặc dù mang theo một chữ Huyết trong tên, nhưng thực tế thì nó là một hóa thuộc tính linh thảo, sinh trưởng ở nơi cực hóa, nhưng không phải nơi nào nóng bức là có thể phát triển, nó chỉ xuất hiện ở những nơi có hóa nguyên tố nồng đậm, thiên địa linh khí nồng đậm và điều kiện môi trường cực hóa. Huyết Linh Chi trăm năm mọc thành cây, ngàn năm ra hoa, năm trăm năm mới thành thực, người nhìn những cánh hoa của nó đang xoe ra kia, chứng tỏ thời gian thành thực của nó gần như cận kề rồi, chỉ nội trong vài ngày, thậm chí ít hơn là có thể hái xuống. Huyết Linh Chi khi thành thực trong vòng một canh giờ không hái xuống thì sẽ tàn lụi, vậy nên có thể nói là chúng ta khá là may mắn khi xuất hiện ở đây." Lâm Nguyệt Đồng nói một tràng dài.

Từ Phong nghe một hồi đau cả đầu mà còn không có thứ mà hắn muốn biết, hắn bèn nói: "Lãng nhằng quá, nó là thiên tài địa bảo thì phải có công dụng chứ, Huyết Linh Chi có tác dụng gì??"

Lờm Từ Phong một cái, Lâm Nguyệt Đồng mới chậm rãi nói: "Huyết Linh Chi qua nhiều năm dưỡng dục, bản thân thân cây của nó không khác gì khúc củi hoàn toàn vô dụng, nhưng hoa của nó có công dụng nghịch thiên. Sinh trưởng ở nơi cực hóa, bản thân hoa của Huyết Linh Chi mang theo hóa nguyên tố nồng đậm, vô già hóa linh cần khi phục dụng có thể trực tiếp phá vỡ bình cảnh mà tiến vào cảnh giới mới, nếu không có bình cảnh thì năng lượng tinh thuần trong đó cũng khiến vô già dễ dàng đột phá vài tiểu cảnh giới, thậm chí là cả một đại cảnh giới. Nhưng đó chưa phải là công dụng tốt nhất của nó, công dụng của nó thực sự nghịch thiên khi dành cho vô già Thánh cấp trở lên. Người cũng biết Thánh cấp có thể lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc, từ đó có thể tạo thành Vực của bản thân, nhưng hình thành Vực nào có phải là chuyện dễ dàng. Huyết Linh Chi khi được vô già Thánh cấp phục dụng có thể hỗ trợ trong việc hình thành Vực, đồng thời nếu vô già đã có sẵn Vực rồi thì uy lực của Vực sẽ tăng lên một bậc, đương nhiên chỉ vô già Hóa thuộc tính mới được hưởng. Vô già có linh căn thuộc tính khác nếu phục dụng thì cũng có thể tăng cường tu vi nhưng không hiệu quả bằng vô già Hóa thuộc tính, điều kiện tiên quyết đó là có thể chịu được hóa tính hoa đốt cháy thể nội."

"Nói cách khác, nó là thứ tốt?" Lãnh Băng Băng nói.

"Còn hơn cả là thứ tốt ấy chứ!!!"

Từ Phong nhìn hai đóa Huyết Linh Chi trước mắt, nhíu mày nói: "Vậy tại sao nó lại gọi là Huyết Linh Chi mà không phải là Hóa Linh Chi hay cái gì đó?"

"Bởi vì nó có thể giúp phục hồi tinh huyết đã mất, nhưng công dụng này cũng chỉ hữu hạn, không so sánh được với hai công năng kia." Lâm Nguyệt Đồng hiếm khi thể hiện được trí thức uyên bác của mình, không hề ngần ngại trả lời mọi câu hỏi được đưa ra.

"Thế là đủ rồi!!" Từ Phong nhàn nhạt nói, sau đó hướng ánh mắt về phía cây cột đá màu đen.

Tăng lên cảnh giới, hỗ trợ hình thành Vực, cường hóa uy lực của Vực, những công dụng đó hấp dẫn tới mức nào, nhưng những thứ đó, Từ Phong trực tiếp để ngoài tai. Tăng cảnh giới? Hẳn không cần, ít nhất thì hiện tại ahwns không gặp vấn đề gì với việc tăng lên cảnh giới của bản thân. Hỗ trợ hình thành Vực, cường hóa Vực? Hẳn lại không sở hữu hóa linh căn, dùng nó có tác dụng gì chứ. Cái hắn quan tâm đó là công dụng phục hồi tinh huyết của nó. Hồ Phi Nguyệt, cái tên đầu tiên xuất hiện trong đầu hắn. Mặc dù bình thường Hồ Phi Nguyệt vẫn tỏ ra mạnh mẽ trước mặt hắn, mà thực sự thì đúng là năng ta mạnh thật, nhưng Từ Phong chưa từng quên rằng năng lực này vẫn bị thương rất nặng, cánh giới chỉ dừng lại ở Tôn cấp, cách xa tu vi thật sự của năng tới mức vạn tâm trầm đậm, tất cả chỉ bởi vì tinh huyết của nàng bị hao tổn nặng. Mặc dù hắn không biết Huyết Linh Chi có công dụng phục hồi tinh huyết tốt tới mức nào, nhưng đã mang trên mình một chữ "Huyết", chắc hẳn công dụng sẽ không quá kém.

Thiên tài địa bảo như thế này, nói không có yêu thú hùng mạnh thủ hộ là không thể nào, còn đầu Đại Địa Chi Hùng ngoài kia ư, chắc chắn nó không phải là thủ hộ yêu thú của Huyết Linh Chi, đơn giản bởi vì Huyết Linh Chi vô dụng với nó, nó mất công thủ hộ để làm gì. Từ Phong thừa biết kiểu gì cũng có yêu thú ẩn nấp xung quanh đây, chỉ cần ba người bọn hắn tiếp cận Huyết Linh Chi là sẽ lao ra tấn công, tính thế thật phần nguy hiểm, nhưng mà nguy hiểm thì có sao, chỉ cần tốt cho Hồ Phi Nguyệt, hắn có liều mạng cũng phải lấy được đôi Huyết Linh Chi này!!

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 153: Khách không mời

"Huyết Linh Chi này, ta muốn!" Lâm Nguyệt Đồng bắt ngờ nói.

“Có bản lĩnh thì cứ lấy, ai giành được là của người đó, người muốn thì kẻ người!” Từ Phong ngay lập tức phản bác.

“Người.!! Cái này không phải là cho ta, mà là cho a đi của ta, một tên như người không hiểu sao lại được a đi của ta ư ải, chẳng lẽ người không định đền ơn sao?” Lâm Nguyệt Đồng tức giận nói.

“Không phải việc của ta, ta vốn không cần đến sự ưu ái đấy, hai cây Huệyết Linh Chi này có tác dụng cực lớn đối với ta, nếu cô có bản lĩnh thì có thể giành lấy từ ta.” Từ Phong lạnh lùng nói.

“Hử, ngu ngốc, Huệyết Linh Chi chỉ có thể phục dụng một lần duy nhất, đến lần thứ hai thì hoàn toàn không có tác dụng, người lấy hai cây định đem nó đi nấu canh ả?”

Lãnh Băng Băng này giờ yên lặng liền lên tiếng xem vào giữa hai người: “Hai người bình tĩnh lại đi, Huệyết Linh Chi chỉ có thể sử dụng được một lần, vậy mỗi người lấy một cây chẳng phải là được rồi ư?”

“Cô không cần nói?” Từ Phong có chút ngạc nhiên hỏi, phải biết đứng trước thần vật như Huệyết Linh Chi, đến hẳn còn có chút động tâm chứ đừng nói là vô giá thông thường, chẳng lẽ băng son mỹ nhân này không quan tâm ư?

“Ta là Quang-Thủy song linh căn, Huệyết Linh Chi đối với ta có chỗ tốt nhưng không quá nhiều, hai người nếu cần thì tự chia nhau, chỉ là lần sau nếu có vật gì tốt thì ư tiên ta là được!” Lãnh Băng Băng nhàn nhạt nói.

Quang-Thủy song linh căn à, chẳng trách sao tuy tu vi chỉ vồn vẹn Vương cấp nhất phẩm mà Lãnh Băng Băng cơ hồ có một địa vị nhất định trong tông, phải biết vô giá sở hữu linh căn là trời cho, không phải muốn là có, sở hữu một linh căn đã là vô cùng may mắn, còn đa linh căn vô giá, chỉ cần được cung cấp tài nguyên đầy đủ, ai mà không trở thành cường giả cơ chứ. Lăng Hư Cung thì hiển nhiên là không thiếu tài nguyên tu luyện, một vô giá song linh căn như Lãnh Băng Băng tuyệt đối có tiềm năng trở thành cường giả, hơn nữa năng còn sở hữu Quang linh căn siêu hiếm thấy nữa.

Từ Phong sở hữu cực phẩm Âm linh căn, so với Quang linh căn còn hiếm thấy hơn nữa, nếu thể lực کم như Lăng Hư Cung mà biết được thì kiểu gì cũng cố gắng mời gọi hân gia nhập trở thành đệ tử, bởi những dị linh căn Quang-Âm-Lôi-Phong tuy hiếm nhưng lại vô cùng mạnh, so với Ngũ hành linh căn thì mạnh hơn nhiều. Nhưng đây là trong trường hợp Từ Phong để cho người khác biết, cho đến hiện tại, không một ai ngoại trừ Hồ Phi Nguyệt cùng chính hân là biết được hân sở hữu cực phẩm Âm linh căn, bởi vì hân không bao giờ nói ra, và những vũ kỹ hân sử dụng đều không có bất kì dấu hiệu liên quan đến Âm thuộc tính cả, người ta cũng không có *Thiên Mã Nhân* giống như hân để mà nhìn được màu sắc của linh lực a.

“Ý hay đó, quyết định như vậy đi! Ta và người mỗi người sẽ lấy một cây Huệyết Linh Chi, lần tới tìm được thứ tốt thì ư tiên cho Băng Băng tỷ trước!” Lâm Nguyệt Đồng tán đồng nói.

Biết được Huệyết Linh Chi chỉ có thể sử dụng một lần, Từ Phong cũng đồng ý với ý kiến của Lãnh Băng Băng, bản thân hân không ham hố gì thứ này, chỉ là hân muốn dành nó cho Hồ Phi Nguyệt mà thôi.

“Nha đầu, cô xem thử xem cái thứ này bao lâu nữa thì thành thực?” Từ Phong quay sang Lâm Nguyệt Đồng nói.

“Đã nói không được gọi ta là nha đầu mà!! Nhìn như thế này thì chắc khoảng vài canh giờ nữa là hoàn toàn thành thực, đến lúc đó thì nó sẽ tỏa ra mùi thơm, phải hái nó xuống trong vòng một canh giờ, vậy nên nếu chúng ta muốn có được nó thì phải hành động nhanh chóng. Chi là.....”

“Chi là sợ rằng xung quanh đây có yêu thú thù hồ cường đại phải không?” Từ Phong ngắt lời.

Lâm Nguyệt Đồng gật đầu: “Đừng vậy, và hòng hơn nữa đó là chúng ta không biết được thú hồ yêu thú ở đây mạnh đến đâu, nếu là ngũ giai cao cấp yêu thú thì quá khó khăn, còn nếu là lục giai yêu thú thì tốt nhất là chúng ta nên chạy trước khi biến thành mồi cho nó.”

Nhìn hai cây Huệyết Linh Chi đó rực trước mắt, Từ Phong nói: “Thú hồ yêu thú, để ta lo, hai người lo hái Huệyết Linh Chi xuống là được!”

Từ Phong là người có thực lực mạnh nhất ở đây, cả Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng đều biết điều đó, nếu hân đã nói như vậy thì hai nàng cũng chỉ có thể làm theo mà thôi. Ba người đợi đúng hai canh giờ nữa, ngay khi Huệyết Linh Chi bắt đầu tỏa ra mùi hương nồng đậm báo hiệu nó sắp thành thực, thì bất chợt Từ Phong giơ tay túm lấy hai người Lâm Nguyệt Đồng và Lãnh Băng Băng ôm vào trong ngực, sau đó di động, đứng dựa sát vào một tảng dung nhام ở gần đó.

“Người làm cái gì đó?” Lâm Nguyệt Đồng gương mặt xinh đẹp đỏ ửng lên, cả người gầy dựa sảng giọng nói. Lãnh Băng Băng không nói câu gì, cũng không phản kháng, nhưng hai má của nàng cũng đỏ hồng lên, hiển nhiên là nàng cũng đang bối rối xấu hổ.

“Yên lặng, có người đến!” Từ Phong trong lúc nói liền kích hoạt kĩ năng *Ngụy trang* cùng *Liếm tức*, bao trùm lên cả hai người trong ngực hân.

Từ Phong vừa dứt lời, mấy bóng người đột ngột xuất hiện trước mắt ba người. Mấy người mới tới gồm bốn nam một nữ, tất cả đều là người lạ mặt, hân là người ngoài được tiến vào di tích chứ không phải đệ tử Lăng Hư Cung.

"Hoàn cảnh kì nhiệt như thế này, chắc chắn phải có điều lạ, mọi người chia nhau ra tìm kiếm xem sao!!" Một nam tử râu rậm có vẻ như là thủ lĩnh nói.

Những người còn lại liền ứng tiếng, tỏa ra bắt đầu xem xét xung quanh. Lâm Nguyệt Đồng thấy vậy liền khẩn trương, cơ thể lờ lờng ngại trong lòng Từ Phong khiến hân không khỏi khó chịu.

"Con giun kia, đứng yên một chỗ đi được không?" Từ Phong nhỏ giọng.

"Vậy người bỏ ta ra đi, chẳng phải chúng ta nên trốn đi sao, nhìn kìa hân ta sắp đến đây rồi....." Lâm Nguyệt Đồng còn chưa dứt lời, một nam tử trong nhóm người mới đến liền đi tới chỗ ba người đang đứng, đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, thậm chí đứng ngay trước mặt ba người chỉ cách chưa tới hai mét. Nhìn xung quanh một hồi không tìm thấy gì khả nghi, hân liền quay đầu bỏ đi ra chỗ khác.

Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng đầu đầy sương mù, không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra, chẳng phải các nàng đứng ngay trước mặt hân ta sao, tại sao hân lại làm như là không nhìn thấy gì mà bỏ đi vậy. Liên tưởng tới hành động kì lạ của Từ Phong, Lãnh Băng Băng nhỏ giọng nói khẽ: "Từ Phong, người vừa sử dụng yêu pháp gì vậy?"

"Yên lặng đi, cứ ở nguyên đây ta khác có đối sách, Huệyết Linh Chi không chạy thoát được khỏi tay chúng ta đâu!"

Nghe Từ Phong nói, hai nữ nhân kia liền yên tâm trở lại, dù đồng hành cùng hân mới chỉ một thời gian ngắn, nhưng hai nàng biết rất rõ một điều, trừ khi nắm chắc, Từ Phong sẽ không nói bừa, vậy nên nếu hân nói để cho hân lo, vậy hai nàng không có bất kì lí do gì để nghi ngờ nữa. Từ Phong trái ôm phải ấp theo đúng nghĩa đen, nhưng tâm trí hân hoàn toàn không thêm đề ý đến, hiện tại hân đang không ngừng quan sát nhóm người vừa mới tới.

Bốn nam một nữ, nam tử râu rậm có vẻ như là thủ lĩnh kia có tu vi Vương cấp bát phẩm, thêm hai Vương cấp thất phẩm cùng một Vương cấp lục phẩm nữa, nữ tử kia tương chừng như là người yếu nhất với tu vi Vương cấp ngũ phẩm, nhưng dưới *Phân tích nhân* của Từ Phong, tu vi Vương cấp cứu phẩm của nàng hiện ra rõ mồn một như ban ngày.

Thực tế thì tu vi của nhóm người này ra bên ngoài có thể được xếp vào hàng nhất lưu, có thể di ngang giang hồ mà không gặp vấn đề gì lớn, chỉ cần không đụng chạm đến những thế lực lớn là được. Nhưng hiện tại trong mắt Từ Phong, năm người trước mặt cũng chỉ tương đương năm xác chết Vương cấp mà thôi, hân hoàn toàn không để vào mắt, chủ yếu là hai người bạn đồng hành của hân chỉ là Vương cấp nhất phẩm cùng Vương cấp nhị phẩm, thực lực như vậy còn không đủ nhét kẻ rãng cho mấy người kia, nếu hân xuất hiện bữa bãi thì ai bảo vệ hai người ấy? Lãnh Băng Băng chết thì cũng thôi, nhưng Lâm Nguyệt Đồng không thể chết được, đợi nhiệm vụ của hân hoàn thành rồi chết hay sống hân không quan tâm.

Và lại, Từ Phong luôn có cảm giác có một cơn mắt đang bí mật nhìn mình từ nơi nào đó, chắc chắn không phải là "Hắn-Kẻ Sáng Tạo", bởi vì lúc nào mà "Hân" chả quan sát Từ Phong, hân cũng quen với cảm giác đó rồi, nhưng cảm giác lần này thì khác, một ánh mắt thù hân, và có chút khát máu!

Nếu Từ Phong đoán không nhầm, đó hân là ảnh mắt của yêu thú thù hồ Huệyết Linh Chi, nhưng cho đến giờ hân vẫn không nhìn thấy mặt mũi nó đâu cả, tiện lợi đây lại có một đám năm con thiêu thân, sớm hay muộn thì bọn chúng cũng phát hiện ra Huệyết Linh Chi, dùng mạng của chúng để dụ đầu yêu thú kia xuất hiện, thật không biết nên nói Từ Phong là một tên thông minh hay là một gã tàn nhẫn nữa.

"Lão đại, tới đây!! Ta tìm thấy một thứ gì đó!!" Tiếng một người vang lên.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, rất nhanh liền có người phát hiện ra sự tồn tại của Huệyết Linh Chi, đám người mới tới nghe tiếng gọi liền tập trung lại chỗ hồ dung nhام.

"Lão đại, nhìn kìa, đó là thứ gì vậy?" Nam tử vừa mới cất tiếng gọi chỉ vào hai đóa Huệyết Linh Chi hỏi.

Nam tử râu rậm nhàu nhàu nhìn hai đóa hoa đó rực trên cây cột đá ở giữa lòng hồ dung nhام một hồi lâu sau đó mới lắc đầu nói: “Ta không biết, nhưng mà sinh trưởng ở nơi kì nhiệt, lại còn tỏa ra mùi thơm như thế này, khẳng định nó không phải là vật phẩm, cơ bản thì chúng ta cứ hái được nó đã rồi tính!”

Tiếp tục quan sát hai bóng Huệyết Linh Chi, nam tử râu rậm tiếp tục nói: “Mùiหอม nồng đậm như thế này, hân là nó đã gần như là thành thực, chúng ta nên chuẩn bị hái nó sớm thôi, trước khi có người khác tìm được đến đây.”

Một người khác cười nói: “Lão đại lo gì chứ, di tích rộng lớn như thế này, người đi vào cũng chỉ là hai trăm người, sao mà có thể có ai khác tìm đến đây được!”

“Đừng coi thường cái thứ hư vô mờ mịt như là may mắn, chúng ta có thể tìm được đến đây, người khác lại không thể ư? Có khi lại có người đã đến đây, đang ẩn nấp ở một bên quan sát chúng ta đó!!!”

Từ Phong nghe vậy liền cười thầm, cẩn thận đó, chi tiết là lão tử đứng cách người chưa tới chục mét mà người có phát hiện ra đâu, có trách thì trách cái tên thần linh kia đã ném cho ta cái hệ thống trâu bò này mà thôi.

Mùi hương trong không gian càng ngày càng trở nên nồng đậm, bất ngờ một người thốt lên: “Nhìn kìa!!!”

Chi thấy hai bóng hoa vồn chỉ hơi hé mở, nay toàn bộ cánh hoa dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mà nở bung hết cả ra, mùi hương trở nên nồng đậm hơn bao giờ hết.

“Để ta hái nó xuống!!” nam tử người đã phát hiện ra chiếc cột đá nói, sau đó tung người bay qua hồ dung nhام. Đối với vô giá thông thường mà nói thì hồ dung nhام đang sôi sùng sục kìa là bình thường thiên nhiên khó mà vượt qua được, nhưng với vô giá cao giai mà nói thì hồ dung nhام hay hồ nước cũng không khác nhau là bao, chỉ cần trực tiếp bay qua là được.

Nam tử một đường bay qua hồ dung nhام bình yên vô sự, khiến Từ Phong không khỏi nghi ngờ phán đoán của mình. Ngay khi nam nhân kia sắp bay tới cột đá, mắt thấy thân hình của hân chỉ còn cách đích tới vài mét, hồ dung nhام bên dưới bắt ngờ sôi trào, một cột dung nhام khổng lồ phun lên cuốn lấy hân.

Dung nhام chảy xuống, để lộ ra một chiếc cang khổng lồ màu hoàng kim đang kẹp chặt lấy nam tử kìa trên không trung giống như đang kẹp con ruồi nhỏ. Từ bên dưới hồ dung nhام bắt ngờ trồi lên một thân ảnh khủng bố, kích thước so với đầu Đại Địa Chi Hùng ban này phải gấp tới ba lần có dư, nhìn kĩ lại thì hóa ra đó là một con bọ cạp khổng lồ.

Nam tử kia bị kẹp chặt bởi chiếc cang lớn không ngừng giao thoa trong đau đớn, có thể thấy cơ thể của hân lúc này đang bị thiêu cháy bởi luồng dung nhام mới bắn lên ban này. Nhưng hân cũng không kêu gào được lâu, chỉ thấy chiếc cang của con

bọ cạp kia kẹp mạnh một cái, trực tiếp cắt mất hình nam từ kia ra thành hai mảnh sau đó để mặc hai nửa cơ thể đó chìm xuống dòng dung nham nóng bỏng bên dưới.

“Hóa.....Hóa Hại Vương!”

Không biết là ai kêu lên, nhưng đại khái thì người đó đã nhận ra lai lịch của đầu bọ cạp này, Hóa Hại Vương - Hóa hệ Ngũ giai cao cấp yêu thú!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Hỏa Hại Vương ra oai!!

Nhìn con bọ cạp khổng lồ kia đang từ từ bò lên khỏi hồ dung nham, Từ Phong không khỏi cảm thấy may mắn, may mắn rằng hắn đã cẩn thận, và cũng may mắn rằng tự nhiên có một bày thiêu thân đến hiến mạng để dụ đầu Hỏa Hại Vương này ra. Từ Phong nhìn lúc hỗn loạn, nhè nhàng ôm lấy hai người Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng rồi khỏi chỗ đang đứng, tìm một khối đá lớn sau đó nấp sau nó, tránh tầm mắt của đầu Hỏa Hại Vương kia.

“Hai cô ở yên đây, che giấu khí tức bản thân đi, đừng làm gì cả, mọi thứ hãy để ta lo!! Nghe rõ chưa, không làm gì cả, đừng để bản thân trở thành gánh nặng của ta!” Từ Phong thả hai người xuống sau đó dặn dò.

Lâm Nguyệt Đồng nhị nữ biết lúc này là lúc cực kì nguy hiểm, không thể cậy mạnh sinh cường được, nghe Từ Phong nói vậy liền gắt đầu ra chiều hiểu ý. Từ Phong thấy nhị nữ đồng ý, liền giải trừ *Ngụy trang* cùng *Liễm tức*, để hai người xuống sau khối đá lớn, rồi trước con mắt tròn trĩnh của hai người, thân hình hắn dần tan biến vào không trung, thậm chí đến cả khí tức của hắn cũng hoàn toàn biến mất, nếu không phải biết chắc rằng hắn ta là người thật, và hiện giờ là ban ngày, hai nàng dám nói là mình vào mới gặp ma lắm.

Hóa thành một u linh, Từ Phong lặng lẽ lướt ra ngoài, tiến dần đến hồ dung nham, lúc này đầu Hỏa Hại Vương cũng đã bắt đầu thể hiện bản lĩnh của mình. Sau khi đem nam từ liễu lĩnh băng qua hồ dung nham cắt thành hai mảnh thịt nướng, Hỏa Hại Vương nhỏ hân thân hình khổng lồ của mình bỏ lên mặt đất, những cái chân của nó dẫm xuống nền nham thạch tạo thành từng đạo vết nứt. Gầm lên một tiếng chói tai nhức óc, thân hình to lớn của nó nhưng cũng không kém phần nhanh nhẹn lao đi như tên bắn, trực tiếp hướng về phía mấy tên nhân loại đáng ghét xâm lược mà cần tới.

“Chạy mau!”

Cũng không biết là ai trong số bốn người kia kêu lên, chỉ thấy bốn bóng người phản thành bốn hướng mà chạy thực mạng như ma đuổi. Thực lực của nhóm người này có thể coi là thuộc hàng nhất lưu, Vương cấp cứu phẩm, bát phẩm, nếu gặp yêu thú ngũ giai cao cấp khác thì cũng vẫn có cơ hội liều mạng, nhưng đó là yêu thú khác, chứ không phải là Hỏa Hại Vương.

Hỏa Hại là một loại yêu thú vô cùng bình thường, loài này chỉ là nhị giai yêu thú, sống thành bầy đàn, nhỏ thì như bọ cạp thông thường, đập cái là nát bét, to thì cỡ con gà, đối với võ giả thì cũng chỉ là một đập là chết. Nhưng luôn có ngoại lệ, trong một bầy Hỏa Hại nếu xuất hiện một cá thể biến dị, nó sẽ tàn sát thôn phệ hết toàn bộ đàn, dùng chính xác thật anh chị em của nó để tăng trưởng tu vi, điều đáng sợ ở chỗ đó là, những con Hỏa Hại biến dị có thể tăng trưởng tu vi bỏ qua giới hạn huyết mạch của bản thân, tức là chứng nào còn có đủ tài nguyên tu luyện, nó sẽ không ngừng gia tăng cấp bậc.

Những con Hỏa Hại biến dị đó được gọi là Hỏa Hại Vương. Hỏa Hại Vương bản tính cực kì hung tàn, chi cần là thứ gì đó động dậy trước mắt là có thể tấn công, hơn nữa, đi lên từ núi thấy biển màu, bản thân Hỏa Hại Vương sở hữu một trí tuệ vô cùng cao so với yêu thú thông thường, nhân loại vô giả bị nó phục kích giết chết là chuyện bình thường.

Đầu Hỏa Hại Vương này cũng không rõ đã sống bao nhiêu năm, nhưng để đạt tới thực lực ngũ giai cao cấp, tức tương đương Vương cấp hậu kì nhân loại, thực lực của nó tuyệt đối không phải là Vương cấp có thể so sánh. Bốn người kia chạy thực mạng thực sự là một lựa chọn vô cùng đúng đắn, đối mặt với một yêu thú thuộc hàng khủng bố nhất trong các loại yêu thú như thế này, ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách, chạy đã rồi tính sau.

Nhưng mà Hỏa Hại Vương sẽ để cho bọn họ chạy trốn ư? Dương nhiên là mọi chuyện không dễ dàng như thế rồi. Hai nam tử một Vương cấp thất phẩm một Vương cấp lục phẩm có tốc độ chậm nhất, thân hình vừa mới vọt đi chưa được tới mười mét liền bị Hỏa Hại Vương đuổi kịp, một cái cẳng giống như cây cỏ thụ chọc trời nhắm thẳng một người mà bổ xuống, nam tử kia còn chưa kịp làm ra phản ứng đã bị chiếc cẳng đập nát bét thành thịt bằm, đến một tiếng kêu cũng không kịp.

Nam tử còn lại cũng không khá khẩm hơn là bao nhiêu, mất thấy tên bạn đồng hành của mình bị đập nát thành bánh thịt, hân liên nhanh trí chuyển hướng nhằm khiến Hỏa Hại Vương bối rối, và quả đúng như những gì hắn dự kiến, thân hình khổng lồ khiến nó nhất thời không thể chuyển hướng, tạo cơ hội cho hắn chạy thoát. Nhưng cũng chưa kịp mừng, một vật thể giống như một cây roi to tới mức.....quá đáng chặt ngang người, hất văng hắn về phía sau. Nam tử dính một đòn trực diện từ chiếc đuôi con Hỏa Hại Vương, phun ra một ngụm máu sau đó như điên dứt dây bấn ngược về phía sau. Đón chờ hắn là một cái miệng với hàng vạn chiếc răng sắc nhọn đang há sẵn, thân hình hắn không tự chủ được mà rơi vào trong miệng đầu Hỏa Hại Vương, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm, sau đó là những tiếng răng rắc vang lên, miệng của Hỏa Hại Vương như một chiếc máy xay, ngẫu nhiên nam tử kia, có thể thoáng thấy máu chảy nhiều xuống từ trong miệng của nó.

Nói thì chậm nhưng mọi thứ diễn ra thì nhanh, đầu Hỏa Hại Vương đuổi kịp rồi giết chết hai người chỉ trong vòng chưa tới một giây, lúc nó hoàn thành thì hai người còn lại còn chưa chạy được quá trăm mét. Khoảng cách trăm mét với cơ thể khổng lồ của nó thì chỉ là hai bước chân, đó là chưa kể tới nó là yêu thú cao giai, tốc độ không phải là tầm thường.

Chỉ thấy Hỏa Hại Vương chỉ nhún mình hai ba cái, những chiếc chân nền mạnh xuống dung nham, thoáng cái liền đuổi kịp nam tử râu rậm. Biết được có chạy cũng vô dụng, nam tử râu rậm gầm lớn lên một tiếng, rút từ sau lưng ra một cây chiến phủ, bắt ngờ lo thẳng tới, nhắm vào hai cặp mắt của Hỏa Hại Vương. Thân thể khổng lồ của Hỏa Hại Vương đang trên đà lao tới, khó mà dừng lại được, nam tử râu rậm có thể dễ dàng dùng lưỡi chiến phủ của mình mà đã thương mắt của nó, tạo cơ hội cho hắn trốn thoát, thậm chí là phản công giết chết đầu yêu thú này.

Mắt thấy sắp sửa đánh trúng mục tiêu, chiếc đuôi của Hỏa Hại Vương chọt cong lên, từ chóp đuôi của nó bắt nguồn bắn ra một luồng liệt hỏa độ rực thiêu cháy không gian, trực tiếp bắn thẳng vào nam tử râu rậm. Chỉ thấy nam tử râu rậm gào lên một tiếng thể thảm, trong thời gian chưa xong một cái nháy mắt, cả người hắn cùng cây chiến phủ trực tiếp hóa thành tro bụi bốc hơi khỏi nhân gian, dù thấy nhiệt độ mà Hỏa Hại Vương tạo ra khủng khiếp đến mức nào.

Nữ tử che giấu tu vi kia không ngờ lại không chạy đi, chẳng hiểu năng ta nghĩ gì mà lại này ra ý tưởng cầu phú quý trong nguy hiểm, thay vì chạy trốn nằng bắt ngờ xoay người quay trở lại hồ dung nham, muốn đoạt lấy hai đóa Huýt Linh Chi trong khi Hỏa Hại Vương mãi xử lí mấy người còn lại.

Đầu Hỏa Hại Vương rất nhanh liền nhận ra điều đó, nó gần đủ quay người phóng thẳng về phía nữ tử kia khiến nàng phải huy động tốc độ tới mức cực hạn để chạy về phía hồ dung nham. Không biết nên nói là may mắn mỉm cười đối với nữ tử kia hay là xui xẻo buông xuống đầu hai người Lâm Nguyệt Đồng, con đường mà nữ nhân kia chạy trốn lại trùng hợp là chỗ hai người Lâm Nguyệt Đồng đang ẩn nấp.

Lúc trước bỏ chạy thì không nhìn thấy, nhưng nay khi quay ngược trở lại, nữ nhân kia chợt nhìn thấy có hai bóng người đang ẩn nấp, và tu vi hai người này yếu tới mức nàng còn không muốn nhìn lần hai. Trong lúc nguy cấp, quân người là ai, chi cần cần trở được đầu Hỏa Hại Vương kia một giây là đủ, nữ nhân kia trực tiếp vọt tới trước hai người Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng, trước khi nhị nữ kịp làm ra phản ứng, tặng cho mỗi người một quyền khiến hai người tê liệt, sau đó túm cổ hai người ném về phía đầu Hỏa Hại Vương đang lao tới như xe tăng.

Tốc độ của Vương cấp cứu phẩm toàn lực ra tay thì hai người Lãnh Băng Băng dù có là thiên tài thì cũng không thể nào đỡ nổi, nhất thời hai người bị ném ra mặt đất phía sau, đầu Hỏa Hại Vương đang lao tới chỉ cách hai người chưa tới chục mét, toàn thân bần rùn vô lực.

Từ Phong cả người như u linh lướt tới cây cột đá giữa lòng hồ dung nham, mắt thấy sắp sửa hai được hai bông Huýt Linh Chi, hân chợt thấy thân hình khổng lồ của Hỏa Hại Vương đang lao tới như điên, đuổi theo nữ tử ẩn giấu tu vi ban nãy. Từ Phong không hề lo lắng chút nào, hai kỉ năng *Ngụy trang* cùng *Liễm tức* có thể đảm bảo hắn không bị phát hiện, không gì có thể cản hẳn hai đóa Huýt Linh Chi này cả.....

Chỉ là ngay khi tay hắn chỉ còn cách hai cây Huýt Linh Chi chưa đầy một gang tay, Từ Phong bất ngờ nhìn thấy hai người Lâm Nguyệt Đồng bị ném về phía đầu Hỏa Hại Vương đang lên cơn điên kia, chỉ trong nháy mắt là có thể hương tiêu ngọc vắn, hân không khỏi chửi đồng một tiếng “Ta Fuck!!!”

Lâm Nguyệt Đồng và Lãnh Băng Băng bị ném ra mặt đất, con đau đón kịch liệt khiến hai nàng cơ hồ ngất đi, chỉ thấy đầu Hỏa Hại Vương ầm ầm lao tới, chiếc cẳng khổng lồ quơ mạnh, muốn trực tiếp đập chết hai nàng trong một đòn.

“Ầm!!!”

Một tiếng động lớn vang lên, Lâm Nguyệt Đồng nhị nữ mở hai mắt đang nhắm chặt của mình ra, đập vào mắt hai nàng đó là một thân ảnh quần áo rách nát, hai cánh tay được bọc trong lớp giáp màu huyết hồng đang chống đỡ lấy chiếc cẳng to như cây cổ thụ nặng nề của đầu Hỏa Hại Vương.

“Hai cô còn không mau chạy đi!!!” Từ Phong nghiêm rằng nói, hân hiện tại mới chỉ kịp “bọc giáp” hai cánh tay, với lực lượng này thì hân cũng chỉ miễn cưỡng ngăn cản cây cẳng của Hỏa Hại Vương trong thoáng chốc, không thể cứ giữ như vậy mãi được.

Đúng lúc này, Từ Phong chợt nhìn thấy ở xa, nữ nhân lúc nãy chẳng biết từ lúc nào đã hai xuống hai bông Huýt Linh Chi, đang vô cùng nhanh chân chạy trốn ở phía xa. Mắt thấy Huýt Linh Chi có thể chữa thương cho Hồ Phi Nguyệt sắp sửa có được mà còn để bị nâng tay trên, Từ Phong không khỏi giận tới mức điên người.

“Con bà già nhà nó, Hắc Từ Phong, đến nguoi đây!!!” Từ Phong gầm lên một tiếng.

Đôi mắt đen kịt của Từ Phong chợt xuất hiện hai đồng tử màu đỏ, miệng hân nhếch lên nở một nụ cười lạnh lẽo bên dưới lớp mặt nạ.

“Chạy trốn ư?? Đừng có mơ!!!”

Toàn bộ không gian trong phạm vi ngàn mét liền vận vạo kịch liệt tương chừng như có thể sụp đổ, trong không gian đó, không một thứ gì có thể di chuyển, bất kể đó là người, vật, hay thậm chí là không khí, toàn bộ mọi thứ đều bị đóng băng.

“Linh vực – Thế giới!! Thời gian tĩnh chi!!!”

Hắc Từ Phong nhàn nhạt nói, thời gian hắn có chi là nửa giây đồng hồ, từ chỗ hân đang đứng muốn vọt tới chỗ nữ nhân kia đang chạy trốn là không thể nào, mà kể cả có thể thì hân cũng không thể rời khỏi chỗ hiện tại, hân không quan tâm tới nhị nữ Lãnh Băng Băng nhưng mà hân cũng đồng dạng quan tâm tới nhiệm vụ giống như Từ Phong a.

Giao một cánh tay lên, từ lớp giáp trên cánh tay đó, Hắc Từ Phong điều khiển nó mọc lên sáu cây cốt thứ dài nửa mét, nhắm thẳng về phía nữ nhân đang chạy trốn sau đó dùng toàn lực bắn tới. Sáu cây gai xương bay ra khỏi cơ thể Từ Phong phóng được một đoạn dài trước khi bị chính linh vực của hân ảnh hưởng, đứng yên giữa không trung, nhưng khoảng cách giữa bọn chúng và nữ tử kia là vô cùng gần, chi cần linh vực của hân kết thúc cũng là lúc bọn chúng đánh trúng mục tiêu.

“Thời gian tiếp tục trôi đi!”

Không gian trong vòng ngàn mét trở lại như bình thường, đôi đồng tử màu đỏ trong mắt Từ Phong tan biến, hắn trở về với cơ thể của mình, ngay lập tức có thể cảm thấy nội tạng cùng cơ bắp của mình giống như là đang bùng cháy dữ dội, chỉ thiếu điều muốn phun ra một ngụm máu. Mặc dù rất muốn phun ngụm máu đó ra, nhưng hắn hiểu hiện tại không phải là lúc làm việc đó, thay vì phun ra, hắn tình nguyện chịu một ít nội thương còn hơn là khiến khí huyết cả cơ thể xáo trộn rồi bị cây cang khủng bố trên đầu đập thành thịt vụn, đến lúc đó thì có gọi cứu được hắn a.

Sáu cây cốt thứ không còn gì kiểm soát, lao đi như thiểm điện, nữ tử kia còn không kịp cảm nhận được gì thì đã bị oanh tạc bởi sáu cây cốt thứ, hai cây xuyên qua đầu, một cây chọc thủng cổ họng, một cây bắn gãy xương sống, hai cây còn lại phân biệt đâm thủng tim cùng xuyên thẳng qua khoang bụng của nàng ta, kéo theo cả một bộ lồng ruột ra bên ngoài. Nữ nhân kia đến chết cũng không biết mình chết ra sao, chỉ kịp hự lên một tiếng rồi nằm bất động trên mặt đất, hai mắt vẫn còn trợn trừng sững sờ.

Tạm thời không quan tâm tới số phận của nữ tử kia, Từ Phong ở đây thì gấp ngay rồi, hắn không chống đỡ nổi nữa. Mặc dù có thể sử dụng một lĩnh vực nghịch thiên tới mức có thể dừng thời gian, nhưng cái giá phải trả đó là bản thân hắn bị trọng thương. Từ Phong lúc này không còn đủ sức để chống đỡ cây cang nặng như quả núi ở trên đầu mình nữa.

Thấy một con kiến mà có thể chặn đứng mình lại, Hỏa Hại Vương không khỏi động nộ, nó lấy một cái cang còn lại túm lấy ngang người Từ Phong nhấc bổng lên, muốn sinh sinh kẹp chết con kiến dám cản đường mình lại. Công kích như vậy đối với người khác là chí tử, nhưng đối với Từ Phong hắn thì lại là may mắn, cuối cùng hắn cũng thoát khỏi cảnh chống đỡ một quả núi ở trên vai rồi. Cảm nhận cây cang của Hỏa Hại Vương đang xiết chặt lại, Từ Phong phun ra ngụm máu giữ lại này giờ, cười điên cuồng.

“Thiên Ma Hóa Thân!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Làm thịt Hỏa Hại Vương

Toàn thân Từ Phong bắt ngờ được bao trùm trong một ngọn lửa màu đỏ chói hừng hực, nhiệt độ của ngọn lửa này khủng khiếp tới mức một yêu thú có thể sống dưới dung nham như Hỏa Hại Vương không chịu nổi mà phải buông bỏ Từ Phong ra, sau đó lùi lại cả trăm mét, có vẻ như nó có chút suy hải uy lực của ngọn lửa. Từ Phong rơi xuống đất, trực tiếp quỳ mọp xuống đất, gào lên một tiếng đau đớn, chỉ thấy đằng sau ngọn lửa màu đỏ, từng lớp từng lớp vật chất không ngừng được tạo thành, bao phủ lấy toàn bộ cơ thể hắn, hai cánh tay vốn đã được bọc giáp của hắn liền vỡ vụn, một lớp giáp mới tinh được hình thành thay thế cho lớp giáp cũ.

Mười đầu ngón tay của hắn cong lại, móng vuốt tạo ra từ lớp giáp cốt cao thành từng rãnh sâu trên mặt dung nham cứng rắn, thấp phần sắc bén. Ngọn lửa đỏ tuy có uy lực khủng bố nhưng rất nhanh liền biến mất, Từ Phong bật người đứng dậy, há miệng cuồng rống một tiếng.

“Arrghhhhhhhhhhh!!!!”

Đạp chân xuống mặt đất, Từ Phong hiên ngang đứng chắn trước hai người Lâm Nguyệt Đồng lúc này vừa mới kịp bỏ dậy từ mặt đất, toàn thân ngoại trừ cái đầu ra thì từ trên xuống dưới đều được bọc trong một lớp giáp màu huyết hồng, sáu cánh tay mọc ra từ trên vai hắn, mỗi cánh tay đều được bọc trong lớp giáp tương tự, một hàng gai xương chạy dọc theo mỗi cánh tay, ở phía cuối cẳng tay là một chiếc gai xương dài mảnh giống như lưỡi dao mọc dài ra đến quá bả vai. Không chỉ cơ thể mà cả chân hắn cũng được bọc giáp, một lượng lớn gai xương nhỏ ra từ khắp nơi trên cơ thể hắn, khiến ngoại hình của hắn lúc này trông thấp phần gai góc và dữ tợn.

Quần áo của hắn cũng chỉ là vài vớ thông thường, vốn đã bị ngọn lửa thiêu rụi thành tro tàn, nhưng nhìn cả người hắn lúc này toàn giáp với giáp, nào có chút xuân quang nào tiết ra đâu mà lo sợ chứ.

Hít một hơi thật sâu, Từ Phong chậm rãi điều hòa khí huyết của bản thân, đưa cơ thể tiến vào trạng thái tốt nhất, đây là lần đầu tiên sau khi tiến hóa mà hắn thật sự sử dụng *Thiên Ma Hóa Thân*.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Thiên Ma Tướng (đã thức tỉnh)

Sát thủ hư không level 20

Nhanh nhẹn: 211307 (+211307)

Thể lực: 178022 (+356044)

Lực lượng: 200693 (+401386)

Tinh thần: 116321

Linh lực: 155364

Tiến hóa lên Thiên Ma Tướng, khi sử dụng *Thiên Ma Hóa Thân*, chỉ số của Từ Phong trở nên vô cùng khủng bố, nếu như lúc bình thường hắn có thể dùng một cái tát giết chết một Vương cấp cường phẩm thông thường, thì hiện tại hắn chỉ cần một ngón tay là đủ. Không chỉ thể lực cùng lực lượng được tăng mạnh giống như trước kia, hiện giờ đến cả tốc độ của hắn cũng được đề thăng gấp đôi, và phải biết rằng đây mới là chỉ số cơ bản của cơ thể hắn, nếu hắn sử dụng linh lực để gia trì cho cơ thể thì không biết sẽ còn khủng khiếp ra sao nữa.

Đầu Hỏa Hại Vương vốn có trí thông minh khá là cao, lúc này cũng bắt ngờ trước biến hóa của Từ Phong, nó đang không biết con kiến nhỏ trước mắt làm thế nào mà có thể tạo ra một ngọn lửa mà bản thân nó cũng không thể chịu nổi như vậy. Nhưng yêu thú thì vẫn là yêu thú, trừ khi đạt tới Thất giai, hóa thành hình người như Hồ Phi Nguyệt, trí thông minh của nó vẫn còn thấp phần hữu hạn, bất ngờ vậy thôi, nó rất nhanh liền trở lại với trạng thái tức giận cuồng nộ ban nãy, cả người giống như một chiếc máy ủi mà lao thẳng tới chỗ Từ Phong đang đứng.

Lâm Nguyệt Đồng nhìn thân ảnh kì dị trước mắt mà không khỏi há hốc mồm ra, năng vốn xuất thân quyền quý, lại được gia nhập Lăng Hư Cung, sở thích đọc sách tìm hiểu về mọi thứ khiến năng tích lũy được một lượng tri thức vô cùng uyên bác, nhưng năng thể rằng mình chưa bao giờ nghe đến loại bí thuật nào như thế này cả. Bí thuật biến thân thì có, nhưng biến thân xong mà trở nên mạnh mẽ khủng khiếp như Từ Phong hiện tại thì năng chưa bao giờ nghe tới.

Vì đâu mà năng có thể khẳng định Từ Phong trở nên mạnh hơn? Không nói đến ngoại hình như ác quỷ của hắn, chỉ riêng việc từ người hắn tỏa ra uy áp đủ để năng gần như tức thờ là đủ biết lúc này hắn ta mạnh ra sao. Lãnh Băng Băng cũng trong tình trạng sốc tương tự, nhưng mà không như Lâm Nguyệt Đồng, năng nhìn thân ảnh đang đứng chắn trước mặt mà nhất thời ngẩn ngơ, bất tri bất giác năng thấy tâm lung nam nhân này chưa bao giờ trở nên to lớn và vững chắc như bây giờ.

Nhìn đầu Hỏa Hại Vương đang lao tới âm ỉm giống như xe tăng, Từ Phong hú dài một tiếng, lần đầu tiên chủ động phát động công kích. Thân hình Hỏa Hại Vương vô cùng nhanh nhẹn, quãng đường trăm mét bị nó hai ba bước chân là có thể vượt qua, chỉ là ngay khi nó vừa bước xong bước thứ nhất, một thân ảnh giống như là đạn súng thần công xé toang không khí mà lao tới trước mặt nó.

Từ Phong nhẹ nhàng dậm xuống đất, nâng cơ thể lên, sau đó hai chân bắt ngờ đạp mạnh vào không khí, cả người cong lại sau đó lao vút đi với một tốc độ khủng bố. Đầu Hỏa Hại Vương kia còn chưa kịp phản ứng đã lĩnh ngay ba quyền giống như búa quả núi đập thẳng vào mặt, cả cơ thể không lồ trực tiếp bay từ trên đỉnh núi lửa xuống dưới. Mặc dù cú va rồi nhìn có vẻ mạnh, nhưng Từ Phong nhìn ba cánh tay vừa ra đòn của mình đang run lên, hắn biết rằng Hỏa Hại Vương gần như không hề hấn gì bởi lớp vỏ cứng rắn của nó, bị bay đi chỉ là vì lực lượng của hắn quá mạnh mà thôi.

Tung người lao thẳng từ trên đỉnh núi xuống, Từ Phong quyết định đuổi theo kết liễu đầu Hỏa Hại Vương đó, không thể để nó chạy lung tung được! Vừa mới rơi xuống chân núi, hắn đã nhìn thấy đầu Hỏa Hại Vương, quí nhiên là nó không bị làm sao cả, mặc dù chỗ vừa bị Từ Phong đâm bị lõm xuống, nhưng hiển nhiên là từng đó đối với nó là chưa ăn thua. Có lẽ là nó cảm thấy tức giận đối với một con kiến có thể đánh bay nó, Hỏa Hại Vương rit lên một tiếng chói tai, lao tới chỗ Từ Phong, hai cây cang khủng bố quơ loạn lên muốn kẹp lấy Từ Phong

Lúc trước nó không theo kịp tốc độ của Từ Phong, hiển nhiên hiện tại cũng không thể. Chỉ thấy Từ Phong chân đạp *Thuấn bộ*, cả người giống như dịch chuyển tức thời, lúc xuất hiện ở bên trái, lúc xuất hiện ở bên phải, bên trên bên dưới.quay đầu Hỏa Hại Vương giống như quay đế.

Lâm Nguyệt Đồng nghĩ nữ sư sau một lúc liền tạm thời khôi phục lại khả năng di chuyển, nhìn thấy Từ Phong cùng đầu Hỏa Hại Vương nhảy xuống khỏi núi, ở bên dưới liên tục phát ra từng tiếng âm ỉm giống như động đất, cây cối xung quanh không ngừng rung lên sau đó đổ rạp xuống, cuồn lấy khói bụi bay mù mịt lên không trung, hai năng không khỏi lo lắng, vội vàng từ trên đỉnh núi lửa bay xuống.

Không xuống thì thôi, tới nơi rồi thì cảnh tượng trước mắt khiến hai năng gần như không thể tin vào mắt mình, chỉ thấy Từ Phong trong trạng thái kì dị với sáu cánh tay, thân hình so với đầu Hỏa Hại Vương thì bé như con kiến, nhưng hiện tại thì đang đè đầu nó ra mà đánh cho nó không ngóc đầu lên nổi.

“Bành!”

Một cú dấm móc được tung ra vào phần bụng con bọ cạp, trực tiếp hất tung cơ thể khổng lồ của nó lên không trung, Từ Phong sử dụng *Thuấn bộ*, trong nháy mắt đuổi theo nó trên không trung, sáu cánh tay hóa thành từng đạo tàn ảnh, tung ra vô số quyền đầy uy lực lên cơ thể của Hỏa Hại Vương. Đấm một hồi chán chê, hắn xoay người, tung một cước như trời giáng lên lưng Hỏa Hại Vương, đá nó bay đi một quãng đường dài, lực đạo mạnh mẽ khiến nó trực tiếp đón ngã cả một mảng lớn cây cối, cuối cùng sau khi để nát cả một tảng cự thạch lớn thì nó mới dừng lại.

Từ Phong há miệng thở hồn hển, này giờ chỉ có hắn là người công kích, đầu Hỏa Hại Vương kia chỉ bị động chịu đòn, nhưng mà lớp vỏ của nó cứng tới mức khiến người khác lộn ruột, với lực lượng của hắn hiện tại, kể cả có đưa cho hắn một khối kim cương hắn cũng có đủ tự tin dùng quyền đầu của mình đập nó thành từng mảnh vụn, vậy mà lớp vỏ của con bọ cạp chết đuối này cứng tới mức ngoại trừ để lại vài vết lõm thì hắn không còn làm được gì khác.

Đừng nhìn hèn đề đầu Hỏa Hại Vương ra mà đánh, chứ thực tế này giờ tuy hắn chiếm thượng phong nhưng công kích chẳng khác nào gãi ngứa cho nó cả, rồi nó sẽ lại đứng dậy ngay thôi. Quả đúng như những gì hắn đã dự đoán, đầu Hỏa Hại Vương kia ngã chống vò ra mặt đất, nhưng cũng vô cùng nhanh chóng lật người lại, không hề hấn gì cả.

“Chết tiệt!!”

Đúng lúc Tử Phong không nghĩ ra được đối sách nào, hần bất chợt nhìn thấy đồng gai xương mọc dọc theo cánh tay mình, một ý tưởng nảy ra trong đầu hần khiến hần không khỏi nhếch mép lên cười.

“Còn tự cho bản thân là thông minh, nhưng không ngờ ta hiện tại lại có thể lú lẫn đến như thế!!”

Với thể lực của bản thân, khả năng hồi phục và mặt độ linh khí ở nơi này, nếu muốn, Tử Phong có thể trực tiếp “bán hánh” cho đầu Hỏa Hạt Vương này từ giờ tới sáng hôm sau không ngừng nghỉ, nhưng mà dù cũng không phải là cách hay, thời gian tiền vào di tích có hạn, không thể cứ chôn chân mãi ở đây được.

Tử Phong có ưu thế tuyệt đối về tốc độ, tức là dù nó có lăm gì thì cũng không thể nào tránh khỏi việc bị hần đá ra đánh không có cơ hội hoàn thữ, hần có thể thử bất kì cách gì mà hần muốn. Sáu cánh tay của Tử Phong cong lại gồng cứng lên, từ mỗi cánh tay của hần mọc ra hai cây cốt thứ dài và mảnh, trực tiếp biến thành những lưỡi gươm sắc bén.

Đây cũng chính là thành quả thử nghiệm và luyện tập của Tử Phong mấy ngày trước, một thứ vũ khí mới mà hần có thể sử dụng bất kì lúc nào và không sợ bị hỏng, có thể thay thế dễ dàng. Nhìn mấy lưỡi gươm trên tay mình, hần bất chợt cười nhẹ một tiếng: “Chắc, có cảm giác như nhái hàng Wolverine ấy, cơ mà lỗi đại tha thứ cho ta a, ta cũng không có ý sao chép hình ảnh của lão đại đâu!!”

Chỉ là Tử Phong còn chưa cảm thấy xong, một tia lửa phóng tới khiến hần buộc phải trở về với thực tại, nhưng mà đã muộn. Chiếc đuôi của Hỏa Hạt Vương cong lên, từ chóp đuôi của nó phun ra một ngọn lửa nóng không khác gì dung nham trong hồ núi lửa kia, trực tiếp hướng chỗ Tử Phong đang đứng mà bắn tới.

Bất ngờ không kịp né tránh, cả người Tử Phong ngay lập tức bị ngọn lửa thôn phệ không thấy bóng dáng đâu. Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng không kịp được mà hô lớn, nhưng mà tiếng hô của hai nàng còn chưa ra khỏi miệng thì đã bị ngọn ngược trở lại. Chỉ thấy đầu Hỏa Hạt Vương dừng phun lửa, có lẽ là đã hết lực, nhưng Tử Phong vẫn đứng sừng sững ở chỗ cũ, toàn thân đến một vết nam đen còn không có chứ đừng nói là bị thương, trong khi đó thì mọi thứ xung quanh hần đều bị thiêu thành tro bụi, đến cả tảng nam thạch sau lưng hần cũng bị nung thành nam tương trong nháy mắt mà cháy ra đầy đất.

Một năng lực ẩn giấu của Thiên Ma Tướng, kháng hóa!!! Trước kia lớp giáp của hần chỉ có năng lực phòng ngự vật lí, nhưng sau khi tiến hóa thành Thiên Ma Tướng, Tử Phong phát hiện ra công kích hóa thuộc tính gần như là vô dụng đối với lớp giáp cốt này, ngọn lửa vừa rồi của đầu Hỏa Hạt Vương có thể thiêu rụi cả Huyền khí, nhưng gặp phải lớp giáp cốt của Tử Phong thì không khác gì lửa sưởi ấm cho hần.

Thân hình Tử Phong lóe lên, trực tiếp xuất hiện trên lưng đầu Hỏa Hạt Vương khiến nó gầy dựa điên cuồng muốn hất hần xuống. Sáu cánh tay giờ lên kèm theo đó là 12 cây cốt thứ sắc bén như gươm, Tử Phong cười lạnh: “Vô người cứng lắm mà, người có thể chịu đòn mà, vậy thì nằm thử thứ này đi!!!”

Một luồng năng lượng màu đen trong nháy mắt bao phủ lấy mười hai cây cốt thứ sau đó dao động theo một quỹ tích kì lạ. Tử Phong hần đủ thông minh để từ nguyên lí cơ bản của *Hư Thiểm*, sáng tạo ra *Hư Thiểm Quyền*, nay cũng nguyên lí như cũ, nhưng thay vì ném tay, hần lại sử dụng lên lưỡi gươm cốt thứ của hần mà thôi.

Tử Phong vung tay, những cây cốt thứ được gia trì “Hư Thiểm” trực tiếp cắm thẳng vào lớp vỏ của đầu Hỏa Hạt Vương tới hơn một nửa. Thấy thành công, Tử Phong liền dừng tay kéo mạnh một phát, trực tiếp xé toang lớp vỏ của con bọ cạp đang gầy dựa điên cuồng đó ra một mảng lớn. Sáu cánh tay của hần giống như là sau chiếc xẻng, mục tiêu là tằm lưng của đầu Hỏa Hạt Vương, điên cuồng mà đào xới.

Hần cũng không lo sợ sẽ hết linh lực để sử dụng liên tục *Hư Thiểm*, thứ nhất bởi vì linh lực của hần vốn nhiều hơn bình thường, thứ hai bởi vì sau khi tiến hóa lên Thiên Ma Tướng, sử dụng *Thiên Ma Hóa Thân* sẽ giảm linh lực tiêu hao của tất cả kĩ năng hần sở hữu, khiến việc sử dụng kĩ năng trở nên dễ dàng hơn bao giờ hết.

Đầu Hỏa Hạt Vương lúc này thật sự là bất lực, Tử Phong giống như là con ruồi bám chặt lấy lưng nó, không ngừng phá tan lớp vỏ rồi cây xới máu thịt của nó khiến nó đau đớn vô cùng mà không thể lăm gì được. Chiếc đuôi phun lửa thì vô dụng với Tử Phong, mà nếu nó dùng càng để tấn công hần thì cũng không khác biệt là bao, cùng lắm là lại ăn một quyền rồi bị đẩy ngược ra mà thôi, hoàn toàn vô dụng.

Tử Phong xé rách được lớp vỏ trên lưng đầu Hỏa Hạt Vương, hần liền trực tiếp nhảy vào bên trong cơ thể nó qua cái nơi mà hần vừa mới đào ra được. Chỉ thấy lúc này đầu Hỏa Hạt Vương quằn quại lăn lộn dưới đất không ngừng khiến mọi thứ xung quanh bị phá hủy nghiền nát thành cám bụi, Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng ở gần đó cũng phải tạm thời lui ra xa né tránh.

Đầu Hỏa Hạt Vương lăn lộn một hồi rồi sau đó bất ngờ nằm ngửa ra mặt đất, mấy chiếc chân giờ lên gầy dựa một cái, sau đó thì dừng hẳn, cơ thể không lồ của nó nằm im trên mặt đất không nhúc nhích gì nữa. Bất chợt mấy tiếng cật kim loại vang lên, Tử Phong cả người dấy máu tươi trực tiếp từ trong bụng đầu Hỏa Hạt Vương đi ra sau khi đã xé mở toang một cái lỗ lớn trên bụng nó. Tử Phong hần không bị thương, nhưng những cây cốt thứ mọc dọc theo cơ thể hần thì đều đã gãy vụn, có đến 7 cây gươm cốt thứ của hần gãy đoạn, đủ biết là mặc dù hần đánh liều chơi trò cảm tử chui được vào trong bụng của Hỏa Hạt Vương, nhưng ở trong đó cũng không dễ chịu chút nào.

Tử Phong nhìn cái xác bọ cạp khổng lồ không còn chút sinh khí, tay hần mân mê một viên ngọc nhỏ màu đỏ to bằng ngón tay cái, chính là yêu đan của Hỏa Hạt Vương, cũng chính là thứ này, sau khi bị Tử Phong ngăn chặn lấy ra đã khiến Hỏa Hạt Vương phải mất mạng, có thể nói ngày hôm nay đối với nó là kiểm cử ba năm thiêu một giờ, vừa bị mất đi hai đóa Huyết Linh Chi đã thủ hộ hàng ngàn năm, lại còn trực tiếp mất mạng dưới tay nhân loại, vận số của Hỏa Hạt Vương đến ngày hôm nay là đã hết!!

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Băng động

Tử Phong nhìn viên yêu đan trong tay mà trầm ngâm, lúc này Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng đã chạy đến trước mặt hần. Lãnh Băng Băng nhìn thấy toàn thân hần đầy những máu tươi, vội vàng kinh hô: “Tử Phong, người bị thương!???”

Tạm thời không quan tâm tới viên yêu đan nữa, Tử Phong vứt nó vào trong không gian hệ thống, kể từ khi không gian của hệ thống trở nên thực chất, hần trực tiếp sử dụng nó giống như là một không gian trữ vật siêu lớn, bởi phẩm vật gì hần thu vào, hần đều có thể lấy ra dễ dàng được, không gian giới chi đeo trên tay hần cũng chỉ là nguy trạng mà thôi.

“À, máu của đầu Hỏa Hạt Vương đó, không phải của ta đâu!!” Tử Phong nói.

Nhưng mà có vẻ như là Lãnh Băng Băng không nghe thấy những gì hần nói, năng ta lúc này đang đứng đơ tại trận mà nhìn Tử Phong chăm chăm không chớp mắt, Lâm Nguyệt Đồng đứng ở bên cạnh cũng vậy. Nhìn ánh mắt của hai người, hần hơi ngạc nhiên một chút, sau đó liền thờ dài một cái, hần hiểu rồi.

Ngoại hình Tử Phong lúc này bất kể ai nhìn vào mà bảo hần là con người thì nên đi gặp y sư khám mắt hoặc là tự vấn bản thân mình về thẩm mỹ quan. Toàn thân từ trên xuống dưới được bọc trong một lớp vật chất cứng rắn màu đỏ sẫm, khắp nơi trên cơ thể là những chiếc gai xương gai góc, một số thì dài gầy vụn khí hần lăn lộn ở trong cơ thể Hỏa Hạt Vương, sáu cánh tay cũng được bọc giáp tương tự, những đầu ngón tay cong cong nhọn hoắt giống như móng vuốt. Mái tóc bạc trắng, một đôi mắt đen kịt không hề có con ngươi với hàng vạn đường tơ máu xem kẻ, một chiếc mặt nạ xương xâu dúi tọt che đi nửa khuôn mặt hần, kết hợp với một thân màu me bê bết của hần trông vô cùng dọa người.

Tử Phong hần thật sự cũng không hề quan tâm tới bản thân mình có phải con người hay không, hần muốn là một cuộc sống tự do tự tại, và có thể bảo vệ người mình yêu thương. Muốn làm được điều đó thì hần cần phải có thực lực, con người cũng được, Thiên Ma cũng được, chỉ cần cung cấp cho hần thứ gọi là thực lực, mọi thứ đều không quan trọng. Chẳng qua nhìn vào ánh mắt ngờ ngàng của hai nữ nhân trước mặt khiến hần hơi có chút chạnh lòng mà thôi, chung quy thì cũng không ai thích người khác nhìn mình giống như quái vật cả.

Ngủ thì ngủ như thế, nhưng Tử Phong cũng không để tâm nhiều, suy cho cùng tuy rằng hần có biến thành cái gì, suy nghĩ của hần vẫn mang hơi hướng của con người, cảm thấy như vậy cũng là chuyện bình thường.

“Đi thôi, chúng ta còn hai cây Huyết Linh Chi chưa lấy đó!!” Tử Phong nói.

Nghe Tử Phong nói, hai người còn lại mới sực nhớ ra mục tiêu chính của cả bọn ở đây. Ba người liền vội vàng leo lên đỉnh núi lửa vừa rồi, lúc này mới có cơ hội để ý, khung cảnh xung quanh đã bị đầu Hỏa Hạt Vương quấy tan nát, khắp nơi là những vết nam thạch nứt vỡ, đá vụn, nhìn thoáng qua còn có thể thấy thì thể tan nát của mấy vị khách không mời lúc này.

Đứng trước xác chết của nữ nhân định cướp Huyết Linh Chi, Tử Phong dùng tay lật người nằng ta lại, quả nhiên cái chết đến với nằng quá bất ngờ, trong tay nằng lúc này vẫn giữ chặt hai đóa hoa Huyết Linh Chi đỏ sẫm. Nhìn nữ tử như hoa như ngọc trước mặt nay đã biến thành một cỗ thi thể tan nát, cả người bị đâm thủng bởi sáu cây cốt thứ, thậm chí một cây còn xuyên qua bụng, kéo theo cả lòng ruột nội tạng nằng ta ra ngoài, Lâm Nguyệt Đồng không khỏi cảm thấy lợm giọng, giết người thì nằng đã thấy, nhưng giết người tàn nhẫn như thế này thì là lần đầu, hơn đối phương lại là một nữ nhân nữa.

Lãnh Băng Băng cũng nhủu mày nhìn xác chết, nhưng không như Lâm Nguyệt Đồng, nằng lúc này đang quan sát sáu cây cốt thứ cắm trên cái xác. Sáu cây cốt thứ này nhìn vào màu sắc kết cấu thì hần là được bắn ra từ cơ thể Tử Phong, không thể sai được, nhưng vẫn dễ không phải ở chỗ đó. Cốt thứ cũng hình thù quy dị của Tử Phong thì có thể coi như là một loại bí thuật thật huyền ảo đó, nhưng còn cách thức mấy cây cốt thứ công kích nữ tử kia vẫn khiến nằng phải suy nghĩ.

Mặc dù lúc đó nằng mất đi năng lực hành động, nhưng thần thức cùng mắt của nằng vẫn hoàn toàn bình thường, nằng chứng kiến từ đầu đến cuối. Trong một cái nháy mắt, sáu cây cốt thứ đột ngột xuất hiện đằng sau nữ tử kia giống như tự nhiên mọc ra từ không trung, hoàn toàn không có dấu hiệu gì báo trước, thậm chí đến cả cảnh Tử Phong phóng cốt thứ ra cũng không có, vậy rồi cuộc mấy cây gai xương đó từ đâu mà ra? Nếu nói Tử Phong phóng cốt thứ ra quá nhanh thì cũng không hợp lí lắm, bởi sau khi nằng nhận ra sự hiện diện của sáu cây cốt thứ, tốc độ của bọn chúng tuy rằng rất nhanh nhưng còn xa mới đến mức mà nằng không nắm bắt được

Đưa mắt nhìn sang Tử Phong ở bên cạnh, Lãnh Băng Băng trầm nghĩ, nam nhân này có nhiều bí mật hơn mình tưởng.

Tử Phong nhìn kĩ hai đóa hoa trên tay, cơ bản mà nói thì ngoại trừ màu đỏ sẫm đẹp mắt cùng hoa tinh hoa cường đại tỏa ra từ nó, trông hình dạng của nó cũng không có gì đặc biệt, không ngờ thứ này lại là một tạo vật nghịch thiên như vậy. Nhưng nói gì thì nói, Huyết Linh Chi đến tay hần rồi, chỉ hi vọng rằng Hồ Phi Nguyệt có thể phục hồi thương thể phần nào, tốt nhất là hồi phục hoàn toàn.

Tiện tay ném một đóa Huyết Linh Chi cho Lâm Nguyệt Đồng như đã ban lúc trước, Tử Phong cẩn thận cho bóng Huyết Linh Chi của mình vào trong một cái hộp ngọc, sau đó bỏ vào không gian giới chi, sau đó lại bỏ vào trong không gian của hệ thống, cần tức vô ấy này, hần không muốn vì một sai lầm của bản thân mà mất đi một cơ hội cho Hồ Phi Nguyệt khôi phục thương thể.

Quan sát xung quanh một chút, hần bất ngờ phát hiện ra một thứ, lúc này quả bị phân tâm bởi Huyết Linh Chi, hần không hề phát hiện ra thứ này. Chỉ thấy một tia linh khí thiên địa nhưng lại mang theo màu xanh dương, tràn ngập thủy tinh hoa đang lượn lờ ở bên bờ đối diện với hồ dung nam. Tìm Tử Phong không khỏi đập tình thích, cái này giống hệ thống lúc hần tìm đến đây, cũng là linh khí mang theo hóa tinh hoa, chỉ là bây giờ đối thành thủy tinh hoa mà thôi, chẳng lẽ gần đây lại có thêm thiên tài địa bảo gì chăng?

Cảm thấy lạnh khi cửt chó của nhân vật chính đang phát huy tác dụng. Từ Phong không ngần ngại dẫn theo hai người Lâm Nguyệt Đồng đi theo tia linh khí đó. Lần này hắn đã rút kinh nghiệm, *Thiên Ma Hóa Thân* vẫn được hắn giữ nguyên, chỉ cần gặp yêu thú hay võ giả khác, hắn sẵn sàng giết chết đối phương ngay lập tức.

Cũng đừng trách rằng hắn độc ác hay thí huyết, ở trong di tích giết người không thấy xác, vì tài nguyên tu luyện đến cả người thân cũng có thể “xử lý” nhau, hắn cũng không phải ngoại lệ, mạng sống của người khác không quan trọng, quan trọng là có lợi cho hắn. Nhìn vào tia linh khí tràn ngập thủy tinh hoa này, hắn dám chắc nó sẽ dẫn đến một bảo vật thủy thuộc tính. Thủy thuộc tính chắc chắn không phải là thứ mà hắn cần dùng đến, mặc dù với công pháp Hỗn Độn Quyết qua hai lần tiến hóa đã cho phép hắn sử dụng và tu luyện rất kì lạ công pháp hay vũ kĩ của tất cả các hệ mà vẫn giữ nguyên Âm linh căn của bản thân.

Giống như Huyết Linh Chi là thứ cần thiết cho Hồ Phi Nguyệt, vậy một bảo vật thủy thuộc tính cũng như vậy. Hồ Phi Nguyệt vốn là yêu thú, yêu thú trước khi hóa hình thì không có linh căn, chỉ có một viên yêu đan biểu lộ thuộc tính bản thân mà thôi, phải sau khi hóa nhân hình, viên yêu đan đó mới chuyển đổi, tuy vẫn giữ nguyên hình dạng yêu đan nhưng sẽ cho hóa hình yêu thú linh căn tương ứng. Hắn cũng đã từng hỏi linh căn của Hồ Phi Nguyệt là gì, và cũng giống như hắn đoán, năng sở hữu Vực Thủy thuộc tính, hiển nhiên năng sở hữu Thủy linh căn.

Đứng nhìn Từ Phong hẳn ngày thường lạnh lùng, chứ thực chất hắn là một tên điên, một tên điên hết lòng vì người mình yêu, đứng nói là giết vài người để lấy được bảo vật cho Hồ Phi Nguyệt, để hắn quay lưng lại với cả thế giới cũng được, hắn không thèm quan tâm.

Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng nhị nữ đều bị thương nhẹ, tuy không quá ảnh hưởng nhưng cũng khó lòng mà di chuyển nhanh, hai người hoàn toàn không thể theo kịp tốc độ Từ Phong, huống hồ hiện tại Từ Phong nóng lòng muốn tìm đến nơi phát ra tia linh khí Thủy thuộc tính kia nên đang dùng hết tốc lực mà phi hành, *Thiên Ma Hóa Thân* của hắn không thể kích hoạt mãi được, hắn muốn làm xong mọi thứ trong trạng thái mạnh tới mức biến thái này của mình.

Nhìn hai người kia chật vật tụt lại phía sau, Từ Phong lắc đầu một cái, dùng hai cánh tay vòng qua eo hai người, trực tiếp kéo nhị nữ vào lòng. *Thuấn bộ* liên tiếp được triển khai, cả người hắn lao đi như thiểm điện, tốc độ so với lúc nãy khác biệt đến một trời một vực. Cảm nhận từng cơn gió cắt lên da thịt, Lâm Nguyệt Đồng nhị nữ mới hiểu được thực lực thật sự của nam nhân thần bí này đúng là sâu không lường được, trước kia giao đấu với hắn thật sự chẳng khác gì trúng chọi đá.

Di chuyển liên tục với tốc độ nhanh nhất, khoảng hơn mười phút sau thì Từ Phong dừng lại, không phải là hắn cạn kiệt linh lực, mà là có lẽ hắn đã tới được nơi cần đến rồi. Đứng trước mắt hắn lúc này là một mảng tuyết trắng lạnh lẽo, tương phản hoàn toàn với miệng núi lửa nóng bức ban nãy thì ở đây là một ngọn núi tuyết, tia linh khí mà hắn đuổi theo đến tận đây đang lấp ló ở dưới lớp tuyết đọng.

Từ Phong đặt nhị nữ lúc này đang run lên vì lạnh xuống đất, tự mình tiến gần tới chỗ tuyết đọng kia xem xét. Nhìn một hồi, Từ Phong lấy quyền đầu nện thẳng xuống chỗ mà tia linh khí kia đang thoát ra.

“Ầm!!”

Cánh tay của Từ Phong tề rần, dưới lớp tuyết đọng là một lớp băng cứng rắn tới mức không ngờ, thậm chí so với nham thạch ở núi lửa còn cứng hơn vài phần, chân cho cánh tay của hắn có chút tê dại. Nhưng mà cứng thì cứng, nó cũng không cứng hơn nắm tay Từ Phong được. Hắn không muốn lãng phí thời gian, một chiêu *Hư Thiểm Quyền* trực tiếp nện xuống.

“Bang!!”

Một tiếng vang danh thép cắt lên, không gian trở nên tĩnh lặng trong chốc lát, sau đó bắt đầu linh linh, vô số tiếng ầm ầm nổi lên, lớp băng cứng rắn trực tiếp vỡ tan thành nhiều mảnh, toàn bộ khu vực ba người đang đứng liền sạt xuống, một huyết động sâu kín phảng phất như muốn thôn phệ mọi thứ liền nuốt chửng thân ảnh ba người vào bên trong.

Rơi tự do xuống đất, Từ Phong hạ cánh đánh rầm một tiếng, nếu không phải cơ thể hắn lúc này không khác gì vũ khí hình người, có rơi vừa rồi cũng đủ để hắn gãy vài ba khúc xương. Nhảy lên không trung đỡ lấy Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng, hắn cũng không muốn nhìn hai nàng gãy chân gãy tay đâu a, như vậy thì quá phiền phức.

Trước mặt ba người lúc này là một sơn động, đi vào không bao xa cũng chỉ là một mảnh den kịt, nhưng lấy thị lực của bọn hắn thì vẫn coi như là nhìn thấy, đương nhiên với Từ Phong thì trong bóng tối, thị lực của hắn còn tốt hơn ban ngày. Sơn động này cao vên vện hơn ba mét, tả hữu cũng nhiều lắm là rộng hai mét, nhưng cực sâu, dùng sức giẫm một cước mà nói, thanh âm kia truyền đi căn bản không có hồi âm.

Sơn động tuy có phần chật hẹp nhưng Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng đều có thân hình nhỏ nhắn, việc di chuyển không gặp khó khăn gì lắm, có chăng thì là Từ Phong với cơ thể cao lớn của hắn mà thôi. Sơn động cũng không có dễ dàng mà đi qua như thế, từ trên trần động rủ xuống rất nhiều băng trụ vô cùng sắc bén, đến cả lớp giáp cốt của Từ Phong còn có thể cứa thủng, đủ biết độ sắc bén của chúng ra sao.

Từ Phong nghiêm nhiên trở thành máy ủi dọn đường cho hai cô nương chân yếu tay mềm đi đằng sau, bất kể đằng trước có băng trụ hay là tường băng, tất cả đều không trụ nổi quá mười giây trước sáu cánh tay của hắn.

Nhiệt độ càng đi sâu vào trong càng lạnh khủng khiếp, nhị nữ Lâm Nguyệt Đồng từ lâu đã phải dùng toàn lực chỉ để giữ ấm cơ thể, không cho máu bị đông cứng lại. Tuy Từ Phong không kháng được lạnh, nhưng lấy cường độ thân thể như quái vật của hắn hiện tại thì từng này cơn chưa đủ ăn thua.

“Trong này lạnh quá, mà có chắc là ở đây có bảo vật không, tìm mãi chẳng thấy gì, phải chỉ có thể san băng cả cái sơn động này thì tốt.” Lâm Nguyệt Đồng run giọng nói.

Từ Phong trực tiếp lờ đi lời phàn nàn của vị tiểu thư quen ăn sung mặc sướng này, nói đùa à, ở đây quanh năm giá rét, băng tuyết xung quanh cái nào cũng cứng như Huyền khí, đem so với lớp giáp cốt của hắn cũng kẻ tám lạng người nửa cân, san băng cái rắm á.

Cũng may đi thêm một đoạn đường nữa, sơn động trở nên rộng rãi gấp bội, cũng không còn băng trụ cùng tường băng ngăn đường nữa. Chỉ là hiện tại, xuất hiện trước mắt mọi người là 7 lối rẽ nhỏ, khiến ba người không biết phải đi theo hường nào.

“Giờ chúng ta làm gì? Đi vào chỗ nào đây?” Lãnh Băng Băng nghi hoặc nói, mắt ngược lên nhìn Từ Phong một cách lo lắng, dường như hắn đã vô hình chung trở thành trưởng nhóm ở đây vậy.

Từ Phong cũng nhàu mày, *Thiên Ma Nhân* của hắn hiện tại vô dụng, bảy lối rẽ đều xuất hiện linh khí thủy tinh hoa nồng đậm, không có một gợi ý nào để cho hắn lựa chọn cả.

“Thật là phiền phức a, ở đây lâu hơn một chút chắc bốn cô nương biến thành băng sương mỹ nhân giống Băng Băng tỷ quá, phải chỉ chúng ta có thể đi xuyên tường được thì có phải đã dễ dàng hơn rồi không!” Lâm Nguyệt Đồng xoa xoa hai má đã đỏ hồng lên vì lạnh của mình mà nói.

Một tia linh quang lóe lên trong đầu Từ Phong, hắn vội vàng quay sang Lâm Nguyệt Đồng nói: “Cò nhắc lại câu vừa rồi đi!!”

“...bốn cô nương sẽ trở thành băng sương mỹ nhân.....”

“Không, câu cuối cùng cơ!”

“Phải chỉ chúng ta có thể đi xuyên tường.....” Dù nghi hoặc nhưng Lâm Nguyệt Đồng vẫn ngoan ngoan trả lời, thật sự mà nói thì bản tính nàng điều ngoa nhưng chỉ có thể bắt nạt người khác, gặp phải một tên lạnh như nước đá như Từ Phong thì không khác gì chuột thấy mèo, không ngoan mới là lạ.

“Khặc khặc, đúng nó rồi, hai người ở lại đây chờ ta một chút!!” Từ Phong cười lớn khiến nhị nữ không hiểu gì mà nhìn nhau.

Đứng thật là, cái khó ló cái nặng, thế mà ta lại có thể quên đi cái nặng lực bá đạo đó, thế mà còn tự cho mình là thông minh, ngờ ngẩn thật, Từ Phong cười khẩy, nói đoạn cả người hắn trực tiếp tan biến vào trong không trung mất dạng trước con mắt của hai nữ nhân. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng vẫn không thể nào tin vào mắt mình được, rốt cuộc là hắn ta sử dụng loại yêu pháp nào mà có thể hư không tiêu thất được như vậy??!

Cũng không phải đợi lâu, khoảng tầm 5 phút sau, Từ Phong đột ngột hiện hình từ trong hư không khiến nhị nữ giật cả mình, thiếu chút nữa thì lên cơn đau tim mà chết ngất.

“Đi theo ta!!”

“Đi đâu??” Nhị nữ đồng thanh.

“Kiểm bảo vật!!!!” Từ Phong cười hăng hắc.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 157: Huyền Vũ Quả

Lại nói Từ Phong sau khi được Lâm Nguyệt Đồng vô tình gợi ý, hẳn mới nhớ ra một năng lực của bản thân cực kì hữu dụng nhưng lại ít khi dùng, đó là *Ngụy trang*. Nói đùa sao, kĩ năng này gần như là thứ mà hắn mặc định sử dụng 24/7, làm gì mà ít khi dùng? Thực ra mà nói thì, từ khi hắn sử dụng một cơ sở điểm tiến hóa tự do để tiến hóa trở thành “Sát thủ hư không”, kĩ năng *Ngụy trang* của hắn nhận thêm được một hiệu ứng nữa, đó là khả năng cho phép hắn đi xuyên vật thể.

Năng lực mới này trên lý thuyết thì vô cùng hữu dụng, thậm chí Từ Phong còn thử nghiệm nó, cảm chế đẳng cấp thấp đối với năng lực này cũng vô dụng, hắn hoàn toàn có thể đi xuyên qua, nhưng mà trên thực tế, hắn sử dụng năng lực này cực ít. Lần đầu tiên sử dụng là để thử nghiệm hiệu quả của năng lực, lần thứ hai là mang theo Hồ Phi Nguyệt tập kích đám người Tông chủ Họp Hoan Tông, lần thứ ba là đột phá cấm chế của một căn phòng trong Họp Hoan Tông, từ đó tới nay thì hắn không dùng thêm lần nào nữa.

Vừa rồi Lâm Nguyệt Đồng nhắc hắn mới nhớ, chỉ cần kích hoạt *Ngụy trang*, sau đó hắn trực tiếp bay qua vách ngăn của sơn động tìm đường là được, rồi sau khi tìm được đường đi đúng, hắn quay lại mang theo nhị nữ là xong, cần gì phải đau đầu chọn giữa bảy ngã rẽ cho mất thời gian.

Quả đúng như những gì dự đoán, năng lực này của hắn chỉ cần không gặp phải cấm chế siêu cấp, còn bất kể vật thể gì cản đường dù cứng rắn tới đâu hắn cũng có thể đi xuyên qua được, bằng chứng là lớp đất đá cùng băng tuyết trong sơn động cũng ngang ngửa lớp giáp cốt của hắn cũng không thể ngăn được hắn ở trong trạng thái “xuyên tường” này. Từ Phong hắn không cần lo lắng nhiều, trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất mà bay loạn vài vòng trong sơn động, từ đó tìm ra được ngã rẽ

đứng, sáu ngón rể còn lại đều là ngón cụt, tia linh khí chứa thủy tinh hoa tỏa ra ngoài qua một vài khe hở nhỏ trong vách đá, căn bản không có đường để đi tiếp.

Dẫn theo hai người Lâm Nguyệt Đồng vào lối đi đúng, ba người lòng vòng thêm một lúc lâu nữa rồi mới dừng lại, trước mặt ba người lúc này không còn là sơn động nữa, mà là một bình nguyên bằng giá rộng lớn, khắp nơi đều là băng tuyết trắng xóa, nhiệt độ lạnh tới kinh người.

“Nè tên điên kia, nơi này thì có cái gì bảo vật chứ, lạnh chết bọn cô nương rồi!!” Lâm Nguyệt Đồng cau mày nói.

“Nhìn kia kia!!” Giải thích là không cần thiết, dùng hành động để chứng minh dễ dàng hơn, Từ Phong đưa tay chỉ về một hướng nói.

Nương theo bàn tay Từ Phong, mọi người nhìn thấy một gốc đại thụ to tới mức dọa người, thân cây phải mười bảy người tám người ôm mới có thể bao quát một vòng, nhưng đáng tiếc, phần thân cây phía trên hoàn toàn không có, chỉ còn lại phần thân dưới cao khoảng gần chục mét đứng sừng sững giữa bình nguyên, nhìn vào vết tích còn lại, cái cây này giống như là bị cự lực làm đổ gãy, phần thân cây có lẽ đã bị băng tuyết chôn vùi rồi. Nhưng cái thân cây khổng lồ này không phải là thứ khiến mọi người chú ý, mà là cái thứ đang bám vào thân cây đó. Chỉ thấy ở trên thân cây là những cây dây leo mọc chi chít bám vào như mạng nhện, trên dây leo treo lơ lửng một trái cây nhỏ cỡ hai ngón tay màu xanh dương.

“Nguyệt Đồng, muội có biết đây là thứ gì không?” Lãnh Băng Băng nói, nghiêm nhiên coi Lâm Nguyệt Đồng như là cuốn bách khoa toàn thư mà hỏi, bởi dọc đường rất nhiều loại linh thảo thực vật toàn là nhờ nàng ta phát hiện nhờ vào học vấn uyên thâm của bản thân.

Nhưng mà lần này thì Lãnh Băng Băng thất vọng rồi, Lâm Nguyệt Đồng nhìn một lát rồi sau đó lắc đầu: “Muội không biết, lần đầu tiên nhìn thấy a.”

“Đó là Huyền Vũ Quả, mang danh là quả nhưng nó không phải là quả cây, thậm chí đây leo kia cũng không phải là thực vật, cả dây leo kia lẫn Huyền Vũ Quả đều là thủy tinh hoa tinh khiết nhất của thiên địa tự hình thành nên, chẳng qua không biết lí do gì mà nó lấy hình dạng giống như thực vật mà thôi.” Từ Phong ở bên cạnh nhàn nhạt nói.

“Thủy tinh hoa? Thứ này có lợi đối với Thủy linh căn vô giá?” Lãnh Băng Băng gấp gáp hỏi, đứng nhìn ràng bình thường lạnh lùng, nhưng là một mẫu người ngoài lạnh trong nóng, đối với việc tu luyện của bản thân vẫn là quan tâm đấy, nàng là Quang/Thủy song thuộc tính mà.

“Đúng, và không đúng!!”

Trước vẻ mặt đơ ra của nhị nữ, Từ Phong nói.

“Đúng là nó có lợi đối với Thủy linh căn vô giá, nhưng nếu thực lực không đủ mà ăn nó vào, chín phần mười là trực tiếp đóng thành băng điều mà chết, một phần còn lại thì không đóng thành băng điều, nhưng vẫn chết!! Thứ này thực ra mà nói thì là kịch độc đối với vô giá thông thường, bởi tu vi dễ mà có thể phục dụng nó mà không ngay lập tức bị giết chết quá cao, cao tới mức khiến bất kì ai nhìn thấy Huyền Vũ Quả cũng chỉ có thể ngoa ngán mà bỏ qua nó, bởi nó giống như gân gà vậy, tốt thì tốt nhưng lại không thể dùng được.”

“Vậy chứ tu vi phải cao tới đâu thì mới dùng nó được??” Lâm Nguyệt Đồng sốt ruột nói.

“Biết phân chia Thánh cấp chứ, cái mặt hàng này đòi hỏi phải ít nhất đạt tới Thánh Quân mới có thể sử dụng, mà thậm chí Thánh Quân sử dụng nó cũng chỉ có 5 thành cơ hội thành công mà thôi, xui thì cũng trực tiếp vong mạng.”

“Vậy chứ thứ này hóa ra vô dụng à, Thánh Quân cường giả cái đại lực được bao nhiêu người chứ, bao nhiêu người có Thủy linh căn? Và bao nhiêu người dám mạo hiểm mà ăn nó vào chứ. Nói mới dễ ỷ, công dụng của nó là gì vậy, nghe người nói thì có vẻ như vẫn có người dám mạo hiểm phục dụng thứ này lắm.”

“Công dụng nó không có gì nhiều, chỉ là trực tiếp nâng cao uy lực Vực của người sử dụng mà thôi. Vấn đề ở chỗ, Vực của những người đã sống sót sau khi ăn cái thứ này, uy lực của nó tăng lên gấp gấp ba lần, nói ngắn gọn, từ sức mạnh, tầm ảnh hưởng, mọi thứ thuộc về Vực thủy thuộc tính đều tăng hiệu quả lên gấp ba lần, chừng đó đã đủ để nghịch thiên chưa?” Từ Phong nhàn nhạt nói.

Nhị nữ đồng loạt hít một hơi khí lạnh vào phổi cho tỉnh táo, Vực mạnh hơn gấp ba ư, đó là cường đại cỡ nào a.

Phải biết rằng vô giá sở hữu Vực và không sở hữu Vực khác nhau như trời trên dưới đất, dù chỉ sở hữu một cái Vực rác rưởi nhất thì đối với vô giá thông thường khác cũng là miếng sát. Một Thánh Giả sở hữu Vực cũng có thể giết chết một Thánh Hoàng không sở hữu Vực, bất chấp chênh lệch thực lực giữa hai cánh giới vô cùng lớn, chừng đó là hiệu dụng uy lực của Vực mạnh mẽ ra sao.

Ấy vậy mà Huyền Vũ quả có thể dễ thăng uy lực của Vực lên tới ba lần, đó là nghịch thiên cỡ nào a, sinh tử quyết đấu, chênh lệch 1 thành thực lực cũng đủ để tạo nên sự khác biệt, huống chi là gấp ba lần.

“Ba lần thì ba lần, đối với chúng ta có tác dụng gì chứ, Tôn cấp còn chưa tới, quan tâm đến Vực làm gì. Thế mà người còn nói ở đây có bảo vật.” Lâm Nguyệt Đồng bêu môi nói.

“Huyền Vũ quả không dùng được, nhưng dây leo kia thì được đấy!”

“Hả?!!!!”

“Thân cây Huyền Vũ quả, có thể phối với một vài loại dược tài khác tạo ra Huyền Thủy đan, tác dụng dễ thăng ba tiểu cảnh giới cho vô giá có Thủy linh căn dưới Thánh cấp, nếu Tôn cấp cứu phẩm sử dụng loại đan dược này thì có cơ hội trực tiếp vọt lên Thánh cấp, nếu thất bại thì cũng trở thành Bán Thánh cường giả!”

Nói đoạn, Từ Phong liếc nhìn Lãnh Băng Băng cười nói: “Xác thực nó rất có ích đối với cô, nhưng đừng nghĩ rằng lấy được nó về là có thể nhờ cậy trường bối trong tông môn luyện đan giúp cô.”

Trong khi Lâm Nguyệt Đồng còn đang lơ ngơ với vẻ mặt mù mịt, Lãnh Băng Băng cúi đầu trầm ngâm một lát sau đó mới nói khẽ: “Là bởi vì Huyền Thủy đan phải không?”

“Chính xác!! Thánh cấp có sức hấp dẫn như thế nào thì khỏi cần ta phải nói, mấy lão già trong tông môn sẽ không phí phạm bảo vật trời cho như thế này để tăng lên vài ba tiểu cảnh giới cho hậu bối đâu, cơ mạng nó về thì chỉ có mắt trắng mà thôi.” Từ Phong trào phúng nói.

“Vậy rồi cuộc này giờ người nói nhảm nhiều vậy để làm gì, cái này cũng không được cái kia cũng không được, vậy chứ dẫn bọn ta tới đây để ngắm cảnh à!!” Lâm Nguyệt Đồng bực mình nói.

Trực tiếp bỏ qua Lâm Nguyệt Đồng đang bắt mắt ở bên cạnh, Từ Phong nhìn Lãnh Băng Băng nói: “Ta có thể luyện chế Huyền Thủy đan miễn phí cho cô, với một vài điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Tuy vẻ thêm khát hiện rõ lên trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, nhưng Lãnh Băng Băng vẫn vô cùng bình tĩnh hỏi lại.

“Ta lấy một nửa số đan dược luyện thành, và một điều kiện nữa, cô phải dạy ta thứ bộ pháp ánh sáng kì dị đó!!”

“Điều kiện thứ nhất của người, ta không có lí do để từ chối, dù gì thì người cũng là người đã tìm ra Huyền Vũ quả, và người cũng là là sẽ luyện đan, điều kiện như vậy quá bình thường. Nhưng điều thứ hai, chẳng phải người hiện tại là người thuộc chấp pháp đoàn sao, bộ pháp mà ta sử dụng có tên là Thiêm Quang Bộ, vốn là tuyệt học của Lăng Hư Cung, người hoàn toàn có thể dùng thân phận của mình tự lấy được mà.”

“Ta có lí do của chính mình, cô không cần quan tâm, chỉ cần trả lời ta, đồng ý hay không đồng ý?”

“Đồng ý!!” Lãnh Băng Băng không chút do dự gật đầu nói.

Xác thực những gì Lãnh Băng Băng đã nói tất cả đều là sự thật, nhưng Từ Phong có lí do để làm vậy. Đơn giản mà nói thì hắn không muốn dính líu quá nhiều đến Lăng Hư Cung, nhận lời Lâm Từ Hàm gia nhập tông môn phần vì nể mặt nàng, phần lớn là vì nhiệm vụ. Bất kể hẳn lấy đi thứ gì của Lăng Hư Cung, chẳng hạn như học công pháp hay vũ kĩ đều vô hình chung khiến hắn có cảm giác mắc nợ. Nếu chỉ là là nợ tông môn thì về sau hắn có phải nong bỏ đi thì cũng chẳng làm sao, chủ yếu là hắn sẽ có cảm giác mắc nợ Lâm Từ Hàm.

Cảm xúc của hắn đối với Lâm Từ Hàm, vì giao quan kiêm “người yêu cũ” cho đến lúc này vẫn còn rất là phức tạp. Không như Lâm Từ Hàm đã xuyên việt tới đây cả trăm năm, hắn mới chỉ có khoảng hai năm mà thôi, những kỉ ức của kiếp trước vẫn còn hằn sâu trong trí óc hắn. Nhiệm vụ cuối cùng hắn nhận, là nhiệm vụ mà Lâm Từ Hàm giao cho hắn, mặc dù dưới danh nghĩa của tổ chức, nhưng liệu nàng ta có liên quan hay không, hắn không thể nói rõ được. Tình cảm hắn nói rằng Lâm Từ Hàm vô tội, nhưng lí trí hắn vốn đã mất niềm tin vào mọi thứ lại thuyết phục hắn điều ngược lại.

Mặc kệ những thứ đó, Từ Phong hẳn quyết định quên đi quá khứ, nếu “Hắn” đã cho Từ Phong thêm một cơ hội sống nữa, vậy thì hắn phải hào hào mà tận hưởng cuộc sống mới này. Sau khi nhận được sự đồng ý của Lãnh Băng Băng, Từ Phong quyết định lấy Huyền Vũ Quả ngay lập tức, tránh đêm dài lắm mộng. Thực ra với vốn kiến thức hạn hẹp của hắn, việc nhận ra lai lịch của Huyền Vũ quả là không thể, nhưng hắn không thể, không có nghĩa là người khác cũng như vậy.

Tiểu Linh là người đã nhận ra lai lịch của Huyền Vũ quả, cũng là người đã thúc giục Từ Phong giành lấy nó, sau khi nghe nàng giải thích, hắn mới biết được điều dụng của thứ này. Hệ thống có thể luyện đan cho hắn, điều này Từ Phong chưa hề quên, chỉ là bình thường hắn cũng không có nhu cầu sử dụng đan dược, cũng như là không có linh thảo cụ thể để luyện đan, nên là chức năng này bị hắn để mốc meo trong hệ thống.

Huyền Thủy đan là có thật, nhưng thứ đó không có ích lợi gì đối với hắn cả, thứ hắn nhắm đến là Huyền Vũ quả. Đương nhiên, cái thứ này kể cả hắn có kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* làm bao hiểm cũng không dám nuốt vào, đừng nói là hắn, kể cả cường giả Thánh Quân cũng không dám. Nhưng mà ai nói là hắn sẽ ăn tuổi mới sống thứ này, Huyền Vũ quả kết hợp với một vị chủ tài khác là Ngũ Hành Linh Quả sẽ tạo ra Linh Vũ Đan, được lực kinh khủng của Huyền Vũ quả sẽ bị thoát hóa gần hết bởi Ngũ Hành Linh Quả, nhưng những gì được giữ lại để tạo nên Linh Vũ Đan đều có được tính ôn hòa, vô cùng có lợi đối với vô giá Thủy thuộc tính.

Cơ mà đương nhiên, điều này hắn không có nói với ai hết, Ngũ Hành Linh Quả hắn đã tìm có có được khi mới vào di tích, Linh Vũ Đan có thể được luyện chế bất kì lúc nào, nhưng nói ra để làm cái gì, Linh Vũ Đan là món quà thứ hai mà hắn dành cho Hồ Phi Nguyệt, hắn không muốn để cho ai biết được hắn có thể luyện chế một thứ nghịch thiên giống như Huyền Vũ Quả, bằng không thì rắc rối to. Luyện chế Huyền Thủy Đan thì không sao, bởi tuy rằng thứ này cũng có lực hấp dẫn lớn, nhưng chỉ là với những vô giá dưới Thánh cấp, hoàn toàn không đáng lo nếu bị lộ ra, hắn không đánh lại nhưng vì “hệ nữ bảo tiêu” của hắn thì có thể a.

Lúc trước ở trong trạng thái *Nguy trang*, Từ Phong đã điều tra khu vực xung quanh một cách vô cùng kĩ càng, không hề có bóng dáng của thú hộ yêu thú hay là ai khác, mà kể cũng phải, cái mặt hàng Huyền Vũ Quả này còn hơn cả độc dược, yêu thú nào mà dám đụng tới nó. Từ Phong nhún mình một cái, nhảy tới bên cạnh gốc cây, đưa tay ra định túm lấy thân dây leo cùng với Huyền Vũ Quả

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **[Ebook Full.Net](#)**.

Chương 158: Giết người của ta?

Chỉ là hân vừa mới gior tay ra, bàn tay chỉ còn cách đám dây leo chưa tới một mét, một cảm giác lạnh tới mức thấu xương đột ngột xuất hiện khiến Từ Phong giật mình rụt tay lại. Nhìn kĩ lại thì thấy chỉ trong một tích tắc, bàn tay hân đã trực tiếp đông cứng thành băng, hoàn toàn không còn cảm giác gì cả. *Thiên Ma Nhân* được kích hoạt, Từ Phong nhìn lên mà không khỏi trờng mắt: “Đây là.....”

Trước mắt hân lúc này là một vùng linh khí chứa đựng thủy tinh hoa nồng hậu đến mức gần như ngưng thực, nhưng lại xuất hiện dưới dạng không khí cực lạnh, bao phủ không gian một mét xung quanh Huyền Vũ Quả.

“Tự hình thành Vực ư??” Từ Phong bật thốt.

Vực là biểu hiện của ý chí vô giả khi đã lĩnh ngộ được pháp tắc của thiên địa, chính vì nó biểu hiện ý chí của vô giả chứ không phải là pháp tắc mà họ lĩnh ngộ ra, nên bản thân Vực có thể xuất hiện dưới muôn hình vạn trạng, thậm chí pháp tắc vô giả ngộ ra là Thủy pháp tắc nhưng Vực của họ lại biểu hiện ra Hỏa Vực, cũng không phải là không thể xảy ra. Tuy nhiên thì, hầu hết Vực của vô giả đều gắn liền với pháp tắc họ lĩnh ngộ ra, nói cách khác, pháp tắc chính là cội nguồn của Vực.

Huyền Vũ Quả, một dị vật thiên địa ẩn chứa Thủy tinh hoa siêu cường đại, cường đại tới mức bản thân nó là một hóa thân của pháp tắc, vậy nên trước mặt Từ Phong lúc này, đó là một Vực tự hình thành bởi pháp tắc của chính Huyền Vũ Quả.

Đề lấy được Huyền Vũ Quả, Từ Phong buộc phải vượt qua được Vực của nó, nhưng mà, đối kháng với Vực thì chỉ có thể là Vực, hân có sở hữu Vực, nhưng lại không thể sử dụng a, mà hơn nữa, Vực của hân vô cùng quý dị, đến chính hân còn không biết liệu dùng nó có chống lại được Thủy Vực trước mắt không.

Nhìn bàn tay đông cứng hoàn toàn thành băng của mình, Từ Phong cắn răng một cái, liêu thôi.*Thiên Ma Hóa Thân* chưa hết tác dụng, bốn cánh tay có thêm của hân có mắt cũng không làm sao, Từ Phong liền vươn bốn cánh tay đó ra, ý đồ muốn hi sinh bọn chúng để có thể với tới dây leo Huyền Vũ Quả.

Chỉ là hân tính toán có chút sai lầm, đúng hơn là đã quá coi thường uy lực của Thủy Vực trước mắt, bốn cánh tay của hân còn chưa đưa ra quá nửa liền đồng loạt biến thành bốn khối băng, sau đó trực tiếp vỡ vụn mà rơi xuống đất. Nhìn thấy vậy, nhị nữ từ phía xa kinh hô: “Cẩn thận!”

“Dừng lại gần đây!” Từ Phong xua tay, đến hân còn không chịu nổi, nhị nữ tới đây thì chỉ có chết, chết thì cũng không sao, nhưng hóng nhiệm vụ của hân thì không được.

Xem ra *Thiên Ma Hóa Thân* cũng không có ích gì, Từ Phong liền giải trừ trạng thái của bản thân, bốn cánh tay cụt ngắn cùng với lớp giáp cốt trên cơ thể hân liền hóa thành từng mảnh vụn rơi là tả xuống đất, để lộ thân hình rắn chắc không một mảnh vảy che thân của hân. Lấy từ trong không gian giới chỉ ra một mảnh vải, Từ Phong quơ loa quần lấy phần thân dưới của mình, tránh cho hai nữ nhân ở đằng xa lại gào lên “Đảm tặc...”.

Nhìn Huyền Vũ Quả xa tận chân trời gần ngay trước mắt, Từ Phong không khỏi khó xử, làm thế nào để lấy được nó đây, quả nhiên là chỉ có Vực mới chống lại được Vực, cơ thể hân mặc dù có bị đông cứng thì cũng không sợ chết cho lắm, những phần bị hủy có thể phục hồi lại được, nhưng mọi thứ tiến gần tới bản kính nửa mét xung quanh Huyền Vũ Quả đều trực tiếp biến thành băng rồi vỡ vụn, có muốn liêu cũng không được a.

Hết cách rồi.....

“Ể Hắc Từ Phong, lại giúp ta một chút nào!!!” Từ Phong gọi lớn vào trong không gian hệ thống.

“Cút, mỗi lần mà để ta ra ngoài cũng chỉ là để ta sử dụng linh vực hộ mi mà thôi, phiền phức, đừng quấy rầy ta ngu!”

“Hừ, chứ không chẳng lẽ để mi làm loạn bên ngoài?”

“Ta điên nhưng không có rảnh rồi nhè, làm loạn cái gì, ta chỉ giết những người cần giết mà thôi, như thế mà cũng gọi là làm loạn à?”

.....

Nhìn thấy Từ Phong đột nhiên đứng sững một chỗ, Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng không nhìn được mà tiến tới gần bên cạnh hân, chỉ là khi vừa mới tới gần, đôi mắt Từ Phong bắn ra hào quang màu đỏ như máu khiến nhị nữ giật mình một cái.

Toàn bộ không gian băng tuyết xung quanh chợt vụn vụn kịch liệt như muốn tan vỡ, bóng tuyết đang rơi, ngọn gió thổi, cử động của hai người Lâm Nguyệt Đồng, mọi thứ đều dừng lại.

“Linh vực – Thế giới, Thời gian tĩnh chi!!!” giọng nói của Hắc Từ Phong trầm thấp vang lên.

Nhanh như chớp, hân vươn hai bàn tay ra, ngay khi tiến tới ranh giới nửa mét xung quanh Huyền Vũ Quả, hân có thể cảm nhận thấy một cơn lạnh thấu xương tràn vào hai bàn tay, xác thực chính là Vực của Huyền Vũ Quả. Chỉ có Vực mới có thể đối kháng được Vực, nhưng cũng còn tùy vào uy lực và tính chất của hai Vực nữa, tuy rằng Vực của hân có thể làm một điều nghịch thiên như dừng thời gian, nhưng giới hạn trong thực lực của hân quá yếu kém, khó có thể so sánh được với một thiên địa linh vật đẳng cấp cao như Huyền Vũ Quả.

Vực của Từ Phong mặc dù nghịch thiên, nhưng cũng chỉ có thể làm chậm dòng chảy thời gian Vực của Huyền Vũ Quả lại chứ không thể nào dừng hân lại như những thứ khác được. Nhưng chừng đó đã quá đủ rồi, Hắc Từ Phong mặc kệ máu trong hai cánh tay của mình bắt đầu đông cứng lại, dựa tay ra gạt lấy dây leo cùng với Huyền Vũ Quả nhanh như chớp.

Thời gian nửa giây trôi qua, mọi thứ liền trở lại bình thường, Lâm Nguyệt Đồng nhị nữ lùi lại phía sau một bước, bất ngờ thấy Từ Phong hai tay đang nâng lên một mớ dây leo cùng một quả cây nho nhỏ màu xanh dương trong suốt giống như thủy tinh. Hai người không khỏi chớp mắt mấy cái, nhìn lại lần nữa, không biết từ lúc nào hân ta đã lấy được Huyền Vũ Quả, một cái chớp mắt trước hai nàng còn thấy hân đứng yên cơ mà.

“Hừ hừ, người đã hứa rồi đấy, lần sau nhớ mà làm!” Hắc Từ Phong lăm lăm nói khiến nhị nữ ngo ngắc không hiểu gì, màu đỏ trong mắt hân dần dần biến mất, trả lại đôi mắt đen tuyền nguyên bản. Từ Phong trở lại cơ thể mình, nhìn Huyền Vũ Qua trong tay mà không khỏi thờ dãi, hồng rồi, lẽ miệng hứa với tên Hắc Từ Phong kia thật là sai lầm, không biết là lời hứa của hân sẽ tạo ra hậu quả gì nữa, cơ mà thôi kệ, hân đã hứa thì hân sẽ làm, hậu quả thì tính sau.

“Thành công rồi!!!” Lâm Nguyệt Đồng reo lên, mặc dù không biết là nguy hiểm ra sao, nhưng nhìn Từ Phong lúc trước còn bán hàng cho đầu Hỏa Hạt Vương hùng mạnh trong trạng thái quý dị kia, vậy mà vẫn bị thương bởi Huyền Vũ Quả, nàng cũng có thể hiểu được nguy hiểm trong đó.

Chi là còn chưa kịp vui mừng, Từ Phong chợt cảm thấy hai bàn tay mình đông cứng lại, huyết dịch trong cánh tay hân lấy tốc độ khó tin mà hóa thành băng, không ngừng lan ra nuốt chửng lấy cánh tay của hân, chuẩn bị tiến tới cơ thể hân.

“Mau!! Chặt tay ta!!!” Từ Phong gấp gáp hô lên.

“Hả???” Lâm Nguyệt Đồng còn đang ngo ngắc thì Lãnh Băng Băng đã nhìn thấy hai cánh tay của Từ Phong đang dần hóa thành băng, hiểu được tình thế nguy cấp, nàng không còn thời gian để suy nghĩ nữa, rút ra trường kiếm nhắm thẳng cánh tay Từ Phong chém tới.

Chỉ nghe một tiếng vỡ vụn giòn tan, lưỡi kiếm chém vào tay Từ Phong, hai cánh tay hân liền vỡ ra sau đó rơi xuống đất, Huyền Vũ Quả vừa chạm đất liền nhanh chóng đông băng hoàn toàn khu vực xung quanh trong nháy mắt. Từ Phong kêu lên một tiếng đau đớn, cánh tay vừa bị đông cứng sau đó chém đoạn khiến hân buột lên ột c, cảm giác này khó mà có thể diễn tả được. Lâm Nguyệt Đồng nhìn hai cánh tay cụt ngắn của hân mà tái mặt, không phải vì nàng chưa từng nhìn thấy cánh máu chảy đầu rơi, mà là nàng quá bất ngờ trước diễn biến trước mắt.

“Không cần phải lo lắng, kiếm thứ gì chứa Huyền Vũ Quả đi, đừng chạm tay vào nó.” Từ Phong bình tĩnh nói.

Vận dụng *Tái sinh siêu tốc*, Từ Phong nhu máu, hai cánh tay cụt của hân có thể hồi phục lại, nhưng mà dưới ảnh hưởng của Vực, tốc độ khôi phục của hân vô cùng chậm, có vẻ như vết thương gây ra bởi Vực cực kì khó để có thể hồi phục lại. Ở bên cạnh hân, Lâm Nguyệt Đồng cẩn thận lấy ra một chiếc hộp ngọc từ trong không gian giới chỉ, nâng vồn là cháu gái của Lâm Tử Hàm, vốn có địa vị cao cả trong Lăng Hư Cung, việc nàng sở hữu không gian giới chỉ cũng là chuyện bình thường. Cầm một thanh kiếm nhìn là biết hàng phế phẩm, Lâm Nguyệt Đồng cẩn thận nâng dây leo Huyền Vũ Quả lên sau đó bỏ vào hộp ngọc, còn bản thân Huyền Vũ Quả vẫn nằm tro troi trên mặt đất. Từ Phong đợi một lúc lâu nhưng vẫn khó có thể khôi phục lại hoàn toàn hai cánh tay hân bởi tốc độ quá chậm, hân không còn cách nào khác, dùng ý niệm lấy ra một chiếc hộp ngọc từ trong không gian hệ thống, hân dùng chân trái lấy Huyền Vũ Quả cho rơi vào trong hộp ngọc, chỉ một chạm như vậy mà cũng đủ để mấy ngón chân của hân thiếu chút nữa thì đông cứng lại.

Cẩn thận thu hộp ngọc vào không gian hệ thống, Từ Phong mặc kệ hai cánh tay của mình chưa khôi phục, nói: “Đi thôi!”

“Nhưng mà hai cánh tay người.....” Lãnh Băng Băng lo lắng nhìn hai cánh tay cụt của hân.

“Không vấn đề, một lát là nó mọc lại thôi, chúng ta rồi khỏi đây đã, sau đó tìm một chỗ để ta khôi phục rồi tính tiếp, chứ như này thì ta khó lòng bảo vệ hai người bọn người được.”

Đi chung với Từ Phong một ngày, hai nàng đã gần như chết lịng với độ quái vật của hân rồi, đến mức nghe hân nói một điều tương chừng như không thể như vậy, hai nàng cũng mặc định tin lời hân vô điều kiện. Ba người trở ra, lúc đi vào thì khó nhưng hiện tại đi ra thì khá là dễ dàng, ba người đều là vô giả, trí nhớ hơn người thường gấp bao nhiêu lần, son động này có quanh co khó đi thì cũng không làm khó được bọn hân. Ra bên ngoài, ba người vô cùng cẩn thận tìm kiếm một huyết động gần đó, chờ Từ Phong khôi phục thương thế.

Khoan chân ngồi xuống, Từ Phong lúc này mới xem xét kĩ được vết thương của mình, qua *Thiên Ma Nhân*, hân có thể thấy được thủy linh khí gần như ngưng thực đang bám vào vết thương của hân, ngăn cản da thịt của hân tái sinh.

“Tiểu Linh, có cách nào khôi phục hai cánh tay của ta nhanh hơn không?”

“Không thể, vết thương do Vực tạo ra thì trước hết phải khu trừ được Vực ở vết thương ra ngoài rồi mới có thể chữa trị, Vực của công tử tuy rằng cực mạnh, nhưng vì công tử không thể kiểm soát nên khó lòng mà khu trừ Vực ngoại lai từ Huyền Vũ Quả được. Nhưng công tử đừng lo lắng, kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* của ngài vẫn có tác dụng, chỉ là tiêu tốn khoảng thời gian lâu hơn thôi.” Tiểu Linh nói.

Nghe vậy Từ Phong cũng yên tâm hơn, ở trong di tích nguy hiểm trùng trùng, tuy hân tự tin vào thực lực bản thân, nhưng khôi phục toàn thịnh vẫn hơn, yêu cầu cao cấp như Hỏa Hạt Vương cũng có, trời mới biết được trong di tích liệu có còn thứ gì kinh khủng hơn không.

Mất nửa ngày Từ Phong mới có thể khôi phục lại hoàn toàn hai cánh tay, đây là lần đã dùng linh lực bản thân đẩy nhanh tốc độ của *Tái sinh siêu tốc* lên mức tối đa, có thể thấy lực phá hoại của Vực mạnh mẽ ra sao. Đã từng thể hiện trước mặt nhị nữ, hẳn cũng không thêm quan tâm tới việc hai người phản đối, hẳn ôm hai người vào lòng, khởi động *Ngụy trang* cùng *Liễm tức*, xóa bỏ hoàn toàn sự hiện diện của ba người sau đó mặc nhiên phi hành trên không trung. Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, mọi thứ đều ổn khiến hẳn có chút lảng lảng, cũng không trách hẳn được, bất kì một nam nhân sinh li đây đủ rào ôm hai người ngọc trong lòng cũng khó mà kìm chế được mà nghĩ lung tung, huống chi hẳn lại đang ở cái tuổi 20 huyết khí cường phương. Nhưng mà cũng chỉ đến vậy mà thôi, Từ Phong không mà cũng không có ý định làm gì hai nàng, mặc dù nếu hẳn mạnh bạo thì cũng chỉ có trời mới cứu được nhị nữ khỏi bàn tay hẳn. Không phải là hẳn không có hứng thú, mà bởi vì đại náo của hẳn ở trên chứ không phải ở thân dưới, Hồ Phi Nguyệt vẫn còn đang ở ngoài đợi hẳn, so sánh với nàng, hai mỹ nhân trong ngực hẳn bắt từ bắt gác trở nên không còn quan trọng nữa.

Ba người di chuyển nửa ngày, cuối cùng dừng lại trước một tòa kiến trúc đồ sộ to lớn, nhìn thoáng qua có vẻ như là một tòa lâu đài cao chọc trời, tràn ngập khí tức cổ xưa tang thương. Từ Phong liền dừng lại, thà nhị nữ lúc này đã mất đó tại hồng, không nguyện thử dốc xuống đất. Không cần phải chú ý tới cái gì khác, kinh nghiệm đọc tiểu thuyết bao năm của hẳn nói rằng ở trong những nơi như thế này, một tòa kiến trúc hiện ra thì tám chín phần mười là có bảo vật, hẳn quyết định tiến vào xem sao. Dận dò nhị nữ tìm một chỗ ẩn nấp, Từ Phong lại trở nên vô hình, mặc kệ cánh cổng lâu đài vẫn còn đang khép kín, hẳn lén mình xuyên qua cánh cổng mà tiến vào bên trong không chút khó khăn.

"Ha ha, không ngờ chúng ta lại là người đầu tiên tìm tới nơi này, thật là tốt quá a!!!" Một tiếng cười càn rỡ vang lên, theo sau đó là sáu người bay tới, tất cả đều là người trẻ tuổi, một thân bạch y bỗng bệnh tiêu sái, trang phục đặc hữu của Lăng Hư Cung.

Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng vốn đang ẩn nấp, nghe thấy tiếng nói liền mừng rỡ, đi ra khỏi chỗ nấp, kêu lên: "Đại sư huynh, là người à??"

Mấy người mới tới liền đảo mắt qua bên này, nhìn thấy Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng liền sáng mắt lên, thanh niên vừa lên tiếng nhìn thấy nhị nữ đột ngột xuất hiện thì hơi sững sốt, nhưng sau đó thì khuôn mặt hẳn xẹt qua một nụ cười quỷ dị khó thấy, miệng nói "Là Băng Băng cùng Nguyệt Đồng tiểu sư muội à."

"Hắn Bách Trí, cẩn thận cái miệng người lại, tên ta không phải là thứ để cho người gọi như thế." Nghe thấy thanh niên bạch y tiêu sái kia gọi mình một cách thân mật, Lãnh Băng Băng có chút khó chịu nhàu mày nói, nàng cũng không hiểu tại sao bản thân lại cảm thấy khó chịu, mặc dù trước đây đã bị Từ Phong gọi thẳng tên bao lần, nhưng nàng cũng chưa bao giờ cảm thấy làm sao cả, thật kì lạ.

"À phải, ta xin lỗi, vậy hai vị sư muội ở đây làm gì thế?" Hắn Bách Trí nở một nụ cười có chút cứng nhắc nói.

"Bọn ta chờ....." Lâm Nguyệt Đồng còn chưa nói hết câu, Lãnh Băng Băng đã vội vàng kéo nàng lùi lại chỗ mình, linh tính mách bảo nàng rằng có chuyện gì đó không ổn đang diễn ra.

"Chờ?? Khặc khặc, phải chăng hai người đang chờ một người tên là Từ Phong?" Hắn Bách Trí nở một nụ cười băng lãnh.

"Đại sư huynh, không cần phải nói nhiều với hai nha đầu này, bắt chúng lại rồi tính, mẹ nó, ta thêm muốn hai tiện nhân này từ lâu rồi!!!" Một thanh niên trong nhóm bắt ngờ nói lớn.

Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng còn đang sững sờ chưa kịp phản ứng, một thân ảnh đã đột ngột xuất hiện trước mặt hai nàng, liền tiếp điểm vào huyết đạo trên người, khóa chặt cử động nhị nữ lại. Hắn Bách Trí ra tay chớp nhoáng, xong xuôi hẳn mới cười hắc hắc nói: "Hai vị tiểu sư muội thông cảm nha, ta cũng không muốn làm vậy đâu, nhưng mà nơi này thật sự vô cùng quan trọng, không thể để ai biết được!!"

"Người, người làm cái quái gì vậy, mau thả bọn ta ra, thiết luật sư môn không cho phép đồng môn làm hại nhau, người quên rồi ư??" Đến lúc này Lâm Nguyệt Đồng còn chưa nhận ra mình đang gặp nguy thì quá uổng cho trí thông minh của mình, nàng cố gắng vùng vẫy trong vô vọng, miệng hét lớn.

"Vô ích thôi, ta không có hứng thú với hai người bọn người, nhưng dám tiêu diệt của ta thì có đấy. Hà hà, ta còn phải đợi cái tên Từ Phong đó quay trở lại đây để tính sổ đấy, dám đánh đệ đệ ta tàn phế, tội này khó mà tha được!!!"

"Người điên rồi, chẳng lẽ người không sợ thiết luật của sư môn!!!" Lãnh Băng Băng cắn răng nói.

"Đương nhiên là sợ, nhưng mà ở trong này, có chết một vài người thì cũng là chuyện bình thường, hơn nữa, nơi này chỉ có bọn ta với hai người bọn mi, bọn ta không nói, ai mà biết được chứ." Một tên tiểu đệ phá lên cười.

Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng giận dữ đến tái mặt, đang định mớ miệng mắng chửi, bất ngờ sắc mặt nhị nữ biến đổi. Nhìn hai nữ nhân một giây trước còn đang giận giữ, nay lại nở một nụ cười châm biếm, tên thanh niên vừa mới nói liền cau mày lại quát: "Cười cái gì, tức quá hóa điên rồi hả, có tin lão tử chơi cả ba cái lỗ trên người người hay không tiện nhân!!!"

"Ha ha, tin chứ, nhưng mà, để xem người còn mạng để chơi ta hay không đã!!!" Lãnh Băng Băng cười dài.

"Cái gì....." Tên thanh niên còn chưa nói xong, một cảm giác sợ hãi đến tận tâm can bắt ngợ dâng lên trong lòng hẳn, một luồng sát khí lạnh lẽo kinh khủng giống như từ dưới địa ngục chui lên đang tỏa ra từ đằng sau hẳn. Mọi thứ dường như biến thành một thước phim quay chậm, tên thanh niên kia chậm rãi quay đầu lại, chỉ để thấy một đôi mắt đen u tối đang nhìn mình giống như một thợ săn đang nhìn con mồi, hoàn toàn không có chút cảm xúc cùng với một chiếc mặt nạ đầy răng nanh dữ tợn trông rởm xuất hiện từ giữa không trung. Hai cánh tay xương xẩu vươn ra chậm rãi tìm lấy đầu cùng vai hẳn, những móng vuốt sắc bén cắm vào da thịt khiến hẳn đau đớn, nhưng như vậy vẫn chưa hết, năm móng vuốt xuyên thẳng vào xương sọ khiến hẳn điếng người, sau đó thì.....

Đám thanh niên kể cả Hắn Bách Trí còn chưa nhận ra cái gì thì đã nghe thấy một tiếng "xoẹt" vang lên còn ngọt hơn tiếng xé vải, tất cả không hẹn mà cùng quay sang nhìn về phía phát ra tiếng kêu, chỉ thấy tên thanh niên vừa mới to mồm đã bị giết chết, cái đầu bị xé đứt khỏi cơ thể một cách vô cùng bạo lực, khuôn mặt hẳn đến chết vẫn còn vụn vụn trong đau đớn tột cùng, máu me vương vãi khắp nơi. Nhưng đó vẫn chưa phải là vấn đề, vấn đề đó là hung thủ ở đâu, xung quanh không hề có một bóng người, thậm chí đến cả một động tĩnh khác thường gì cũng không có cho đến khi thanh niên kia bị giết, mọi thứ đều tĩnh lặng đến mức quỷ dị, khiến Hắn Bách Trí cũng bỗng tên thanh niên còn lại không khỏi sợ hãi.

"Giết người của ta? Không dễ thế đâu!!" Một tiếng nói hỗn độn nam không ra nam, nữ không ra nữ âm trầm vang lên khiến tất cả mọi người dựng tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 159: Thú săn mồi và thợ săn

"Ai???" Hắn Bách Trí hét lớn, hai mắt đảo liên hồi xung quanh tìm kiếm thân ảnh vừa lên tiếng.

Trả lời hẳn là một tiếng kêu thảm thiết vang lên, quay lại thì đã thấy một tên thanh niên đi cùng khác đang thoét thóp nằm dưới đất, miệng ứ ó vãi tiếng vô nghĩa trước khi trợn trừng hai mắt mà tắt thở, ở ngay đằng sau hẳn là một..... nửa thân người đứt ngang eo vẫn còn đang đứng sững sững, có thể nhìn thấy những đoạn ruột lòng thông vẫn còn dính vào nửa thân dưới, trong khi đó nội tạng của hẳn thì rơi vương vãi trên mặt đất, máu tươi phun xối xả.

Tĩnh lặng, hoàn toàn tĩnh lặng, không gian xung quanh bắt ngờ trở nên yên lặng đến mức đáng sợ, tất cả đều bị bầu không khí quỷ dị cùng áp lực này dọa không nhẹ, không một ai biết được nạn nhân tiếp theo là ai. Còn bóng hình người ra tay sát hại? Đồng nói là nhìn thấy, đến cả một sợi tóc của người ta còn chưa thấy đã có hai người mất mạng, bảo bọn hẳn không sợ sao được.

Hắn Bách Trí tận lực giữ cho bản thân mình bình tĩnh, thân là đệ nhất thiên tài ở phân đàn Lăng Hư Cung này, trí thông minh của hẳn không phải là thấp, liền tưởng đến câu nói vừa rồi của sát nhân giấu mặt, hẳn không mất công lắm để nghĩ ra được thân phận của người này.

"Từ Phong!! Là đàn ông thì bước ra đây đường đường chính chính chiến đấu, đừng có ẩn nấp đánh lén như một tên nhát gan như thế!!!" Hắn Bách Trí hét lên, ngay từ lúc ở bên ngoài di tích, việc Từ Phong đi cùng với hai người Lâm Nguyệt Đồng đã được mọi người chú ý đến, ai bảo hẳn đi cùng với hai mỹ nhân xinh đẹp nhất nhì ở đây chứ, nay thấy hai người Lâm Nguyệt Đồng đi một mình với nhau, lại chiều theo câu nói vừa rồi của sát nhân giấu mặt, Hắn Bách Trí rất nhanh liền đoán được thân phận của Từ Phong.

Nhưng mà đoán ra thì thế nào, mọi thứ có gì khác biệt ư? Sẽ không, chỉ là một cái tên mà thôi, Từ Phong hẳn không quan tâm lắm, biết tên hẳn để làm gì nếu tất cả sẽ xuống địa ngục không lâu sau đó chứ. Giống như tác kẻ hoa biến hình, thân thể hẳn ẩn vào không gian xung quanh một cách thiên y vô phòng, tuy rằng không thể dùng *Thuần bộ*, nhưng vũ kỹ thần pháp "Phù Quang Di Ảnh" vẫn còn đó, vũ kỹ này ngoài *Thuần Bộ* ra còn có thể khiến cả người hẳn nhẹ tựa lông hồng, chỉ cần không phải là Thánh cấp cường giả có thể cảm nhận được không gian lực, dù có là Tôn cấp cứu phẩm đứng đây cũng chưa chắc có thể tìm ra dduowjic vị trí của hẳn.

Vốn dĩ *Ngụy trang* không thể sử dụng khi ở trong trạng thái chiến đấu, nhưng Từ Phong hẳn là ai chứ, nói về lịch luật thì hẳn vô cùng tự tin, trạng thái chiến đấu được quy định rằng nếu hẳn giao chiến với một ai đó, hoặc bị một ai đó nhận định là mục tiêu, đó chính là trạng thái chiến đấu, và *Ngụy trang* không thể được sử dụng. Mặc dù phi nhỏ vào cái trạng thái chiến đấu chết tiệt kia, đã mất công cho hẳn một kĩ năng siêu bá đạo như thế, sao lại lười ra cái nhược điểm như thế này để làm gì, Từ Phong vẫn nghĩ ra được cách lịch luật.

Đơn giản thôi, nếu hẳn tấn công đối phương chớp nhoáng, trong khi mục tiêu còn chưa kịp nhận ra thì đã từ ọ, vậy thì mục tiêu không có, hẳn cũng đã ngừng "giáo đầu" xong, trạng thái chiến đấu không còn nữa, hẳn có thể thoải mái kích hoạt *Ngụy trang* thêm lần nữa. Vừa rồi Từ Phong đã áp dụng cách đó lên đầu hai tên xấu số kia, hiện thân chớp nhoáng, xir li mục tiêu dứt khoát, hẳn lại trở về trạng thái tàng hình sau khi đã giết chết hai người một cách "thần bí".

Nghe Hắn Bách Trí nói mà hẳn muốn cười, xem ai đang nói câu đó kìa, cái tên vừa dùng thủ đoạn không chế hai nữ nhân, nay lại nói chuyện với hẳn về vấn đề có phải nam nhân hay không, đúng thật là không có vô sỉ, chỉ có vô sỉ hơn mà thôi. Một mình Hắn Bách Trí đứng bên cạnh hai người Lãnh Băng Băng đã bị không chế, ba tên thanh niên còn lại liền vô cùng nhanh trí mà dựa lưng vào nhau, mắt hướng ra bên ngoài để phòng tập kích.

Từ Phong nhìn vậy mà cười khẩy trong lòng, nếu mấy tên này làm trở này cách đây không lâu thì hẳn còn phải tốn thời gian một chút, còn bây giờ thì..... vô dụng!! Thân hình hẳn từ từ chìm xuống mặt đất giống như là đang lặn xuống nước.

Ba tên thanh niên đứng dựa lưng vào nhau, chăm chăm di chuyển về phía Hắn Bách Trí, mặc dù sự hãi nhưng bọn chúng vẫn đủ tỉnh táo để phối hợp với nhau, bằng không thì chỉ có chết, hai tên vừa mới chết có thực lực không thua kém gì chúng là mình chứng rõ ràng nhất. Chỉ là chậm sự tỉnh, vạn sự tỉnh, mọi thứ đều trở nên vô dụng trước Từ Phong, kẻ được "Hắn" lựa chọn ban cho một hệ thống nghịch thiên.

Chỉ nghe một tiếng động vang lên, một thân ảnh màu đen đột ngột lao lên từ dưới mặt đất, ngay chính giữa nơi ba tên thanh niên đang đứng dựa vào nhau. Từ Phong lao lên như thiểm điện, hai cánh tay dang ra với những chiếc cốt thứ kéo dài tạo thành những lưỡi dao sắc bén. Một tiếng xé gió, ngay sau đó là hai tên thanh niên bị chia thành vài mảnh theo chiều dọc, còn không kịp phản ứng gì đã biến thành những miếng thịt "cát lát" vô cùng gọn gàng mà đó gục xuống đất.

Tên thanh niên cuối cùng còn chưa kịp định thần lại, một bàn tay cứng như cương thiết đã túm chặt lấy cổ hẳn khiến bóng lên, có thể nghe thấy tiếng xương cổ hẳn kêu lên răng rắc trong thống khổ, một nắm đấm trực tiếp đập vỡ toàn bộ mạng sườn bên trái của hẳn khiến trái tim hẳn giống như bị bóp nghẹt lại vậy, nhất thời mất đi năng lực hành động. Từ Phong nhắc người cuối cùng còn sống lên như một con chó, lưng lưng nhìn Hắn Bách Trí, miệng nói: "Thả hai người kia ra, không thì ta sẽ giết hẳn!!"

Hắn Bách Trí tuy bất ngờ, nhưng lúc này hẳn lại cực kì bình tĩnh, há miệng cười ha ha: "Cứ giết đi, như thế lại càng tốt, bảo vật trong này tất cả đều là của ta!!!"

Từ Phong nhún vai một cái, ra vẻ không chút ngạc nhiên nói: “Đúng như dự đoán, mi là một tên vô sĩ!” nói đoạn nắm ngón tay của hấn bóp chặt lại, sau một tiếng rắc giòn rụm, tên thanh niên đáng thương cuối cùng biến thành một xác chết bị Từ Phong ném đi như một mớ rác thải.

“Hà hà, quá khen, ta còn chưa trả nợ người vì đã đánh tàn phế đệ đệ ta đâu đấy.” Hàn Bách Trí nheo mắt nói.

Từ Phong lo lắng nghiêng đầu: “Người đang nói ai cơ, ta từ trước tới nay chỉ đánh chó, không bao giờ đánh người a, chẳng lẽ đệ đệ người là chó??”

Biết Từ Phong đang chửi xéo mình, Hàn Bách Trí tức giận tới tím mặt, nhưng ngay sau đó lại nở một nụ cười lạnh lẽo: “Nói xem, không biết trên khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nguyệt Đồng sư muội có thêm vài vết rạch thì sẽ làm sao nhỉ, hấn nàng ta lúc đó sẽ đau khổ lắm”

“Người định dùng bọn họ làm con tin uy hiếp ta??” Từ Phong nheo mắt nói.

“Ồ không không, người chưa xứng để ta đe dọa, một tên Vương cấp nhất phẩm chỉ giỏi đánh lén như người không đáng để ta đặt vào mắt, hai tiện nhân này rất quan trọng đối với người phải không, đừng có chối, nhìn cách người gấp rút ra tay giết người là biết rồi!! Để xem người sẽ cảm thấy ra sao nếu ta từ từ hành hạ bọn chúng trước mặt người, hahaha!!” Hàn Bách Trí cười ha ha.

Chắc, tên này điên rồi, tự nhiên suy diễn ra một đồng thứ vậy, Từ Phong nhìn tên điên trước mặt đang cười mà thờ dài, thế giới này không ngờ còn có người điên hơn hấn. Lâm Nguyệt Đồng thì luôn miệng chửi rủa Hàn Bách Trí không ngừng đến mức Từ Phong còn cảm thấy đắc tài, không biết tên điên kia sao lại chịu được nổi nữa.

Lãnh Băng Băng vốn im lặng này giờ bỗng cất tiếng gọi: “Từ Phong!”

“Hớ?”

“Người sẽ cứu bọn ta phải không?” Lãnh Băng Băng cũng không biết tại sao mình lại đặt câu hỏi như vậy, là nàng không tin vào nam nhân trước mắt này, nàng nghĩ rằng hấn sẽ lâm trận bỏ chạy ư, dù gì đứng trước mặt hấn cũng là Hàn Bách Trí, đệ nhất thiên tài ở đây, 28 tuổi Vương cấp cửu phẩm đại viên mãn, nghe nói chiến lực vượt xa Vương cấp cửu phẩm thông thường, dù nàng đã tận mắt nhìn thấy Từ Phong dùng mình ra sao, nhưng võ giả thiên tài khác với yêu thú, thủ đoạn trùng trùng a. Không, không phải, những suy nghĩ đó chỉ xẹt qua đầu nàng nhưng ngay sau đó liền biến mất không vết tích, thay vào đó là một niềm tin tuyệt đối, Từ Phong, nam nhân quý dị mà mạnh mẽ tới kinh người này sẽ không thua, hấn chắc chắn sẽ cứu được nàng và Lâm Nguyệt Đồng khỏi tay tên biến thái này!

Từ Phong lúc trước cũng khá là bất ngờ vì vị băng sương mỹ nữ này lại có thể phát hiện ra được sự hiện diện của hấn ngay trước khi hấn ra tay giết người, dù là trực giác hay gì thì cũng vô cùng đáng khen, nay thấy nàng hỏi một câu như vậy, hấn chợt bật cười: “Ha, cô nghĩ sao??”

Nhoen miệng nở một nụ cười làm tan chảy băng tuyết, Lãnh Băng Băng nhẹ giọng nói: “Ta đã có câu trả lời rồi!”

“Này này, ờ đó mà liếc mắt đưa tình, bọn mi không coi ai ra gì hết à!!” Hàn Bách Trí giận dữ quát, rút thanh trường kiếm trên lưng ra kẻ sát vào cần cổ trắng ngần của Lãnh Băng Băng, nhìn Từ Phong gần giọng nói: “Không dây dưa nữa, ta sẽ giết chết cô ta đầu tiên.người thờ dài cái gì???”

Từ Phong thờ hất ra, sau đó nhàn nhạt nói: “Người có biết sự khác biệt giữa một con thú săn mồi với một thợ săn nhân loại không?”

“Người nói nhầm cái gì?” Hàn Bách Trí nhàu mày quát.

“Thú săn mồi không bao giờ khinh thường con mồi của mình, sư từ vô thò cũng dùng toàn lực, bắt kẻ con mồi của mình là gì thì thú săn mồi luôn dùng toàn lực, và quan trọng nhất là, nó không chọn con mồi quá sức. Trong khi đó, thợ săn nhân loại.”

“Thợ săn nhân loại làm sao?” Hàn Bách Trí buột miệng hỏi.

“Thợ săn nhân loại, vừa ngu ngốc vừa tự mãn, ngu ngốc khi chọn một con mồi vượt quá tầm với của bản thân, tự mãn khi coi thường con mồi của mình, dễ rồi lật thuyền trong mương. Người là thợ săn nhân loại, còn ta.....là thú săn mồi!!!”

Vừa dứt câu, từ người Từ Phong bỗng phát ra một luồng sát khí khủng khiếp đánh thẳng tới Hàn Bách Trí vốn đang nhìn hấn chăm chăm, sau đó cả người hóa thành một đạo bóng đen giống như thiểm điện lao tới trước mặt đối phương.

Hàn Bách Trí còn đang tập trung vào lời nói của Từ Phong, bất chợt một luồng sát khí nồng đậm giống như thực chất ập thẳng vào mặt khiến tâm trí hấn trở nên khủng hoảng, tưởng chừng như trước mặt hấn là tràng cảnh núi thủy biến máu vô cùng khủng bố vậy. Nhưng thân là một Vương cấp cửu phẩm đại viên mãn, một tia sát khí tuy nồng đậm nhưng chưa đủ để chấn nhiếp, hấn rất nhanh chóng tỉnh lại.

Chỉ là vừa mới định thần lại, cánh tay cầm kiếm của hấn bỗng tê rần, một bàn tay xương xẩu cứng hơn cả thép nguội đang nắm lấy cổ tay hấn bóp chặt khiến xương khớp nơi đó của hấn nổ bọ thành phần vụn.

Từ Phong cười khặc khặc hai tiếng, một tay còn lại hóa thành trào tùm vào vai Hàn Bách Trí, tay còn lại giết mạnh một cái.

“Rắc.....Xoẹt!!!”

Hàn Bách Trí rú lên một tiếng thê thảm khi cánh tay của hấn bị Từ Phong trực tiếp xé đứt khỏi bả vai không một chút thương tiếc, cơ mà còn chưa kịp rú xong thì một bàn chân đã đạp vào ngực hấn, sứt hấn bay ngược ra sau, thân hình đập gẫy mấy cái cây rồi mới dừng lại rơi xuống đất, một vết máu tươi phun ra kéo dài từ chỗ Từ Phong đang đứng đến chỗ Hàn Bách Trí đang nằm như chó chết trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Máu độc

Từ Phong chậm rãi bước tới chỗ Hàn Bách Trí đang nằm trên mặt đất, miệng lẩm bầm: “Tên này mà là đệ nhất thiên tài ở đây ư, sao yếu vậy??”. Mặc dù hấn lẩm bầm, nhưng thánh lực hai người Lâm Nguyệt Đồng là cỡ nào cường đại chứ, nghe hấn nói vậy mà không khỏi trợn mắt lên nhìn.

“Không phải là hấn yếu, mà là tên biến thái người quá mạnh thôi.” Lâm Nguyệt Đồng nghiêng rắng nói, ờ trước mặt tên biến thái này chẳng mấy chốc mà nàng hồng mắt. Vốn là thiên chi kiều nữ được cường giả Thánh cấp như Lâm Từ Hâm nâng như nâng trứng, húng như húng hoa, bao nhiêu tài nguyên tu luyện dồn hết vào nàng, năm nay mới 16 tuổi đã đạt tới Vương cấp, cảnh giới trong mơ của chín phần vô gia trong thiên hạ, có thể coi là thiên tài nổi trội.

Thực tế mặc dù Hàn Bách Trí được xưng tụng là đệ nhất thiên tài ở đây, nhưng năm hấn 16 tuổi cũng còn chưa có được tu vi như Lâm Nguyệt Đồng, và nàng vẫn luôn lấy làm tự hào vì điều này, nàng chỉ thiếu một cái đó là xuất đạo muộn hơn người khác mà thôi, cho nàng đủ thời gian thì nàng tin chắc rằng thiên tài gì đó nàng đều sẽ vượt qua hết.

Cơ mà trời xui đất khiến thế này lại bắt nàng gặp phải một tên quái vật theo đúng nghĩa đen như Từ Phong, tu vi Vương cấp nhất phẩm giống như nàng, thậm chí nếu so ra thì thiên phú của hấn chỉ thuộc hàng nhất lưu chứ không thể so với nàng được, dù gì thì năm nay hấn đã 20 tuổi, hơn nàng 4 tuổi. Nhưng chiến lực của hấn so với nàng thì một trời một vực, trong khi nàng cùng lắm thì có thể khiêu chiến Vương cấp nhị phẩm, hoặc tam phẩm gì đó nếu liều mạng, thì hấn ta lại dè Vương cấp cửu phẩm ra mà đánh như đánh chó, mà nào có phải Vương cấp cửu phẩm thông thường, là thiên tài chiến lực vượt cảnh giới a.

Cơ mà trời xui đất khiến thế này lại bắt nàng gặp phải một tên quái vật theo đúng nghĩa đen như Từ Phong, tu vi Vương cấp nhất phẩm giống như nàng, thậm chí nếu so ra thì thiên phú của hấn chỉ thuộc hàng nhất lưu chứ không thể so với nàng được, dù gì thì năm nay hấn đã 20 tuổi, hơn nàng 4 tuổi. Nhưng chiến lực của hấn so với nàng thì một trời một vực, trong khi nàng cùng lắm thì có thể khiêu chiến Vương cấp nhị phẩm, hoặc tam phẩm gì đó nếu liều mạng, thì hấn ta lại dè Vương cấp cửu phẩm ra mà đánh như đánh chó, mà nào có phải Vương cấp cửu phẩm thông thường, là thiên tài chiến lực vượt cảnh giới a.

Thực sự so sánh ra thì cái danh thiên tài của nàng còn chà đáng một xu trước mặt hấn, nàng còn có trường bối chăm lo, hấn chỉ là một tán tu mà có thành tựu như thế này, ai hơn ai không cần nói cũng rõ. Cũng may là nàng không biết rằng hấn cũng chỉ mới bắt đầu tu luyện khoảng chừng 2 năm đó lại thôi, không thì nàng dám chắc đến tâm tư muốn tự sát cũng có.

Đạp một bàn chân lên mông của Hàn Bách Trí đang nằm bất động trên mặt đất, Từ Phong lay lay thân hình thê thảm dưới chân mấy cái, miệng nói: “Đẩy đi, ta biết là người chưa có chết được đâu!!!”. Nói đùa sao, già chết trước mặt hấn, kẻ có thể nhìn thấy năng lượng trực tiếp bằng mắt ư, vô dụng!!

Hàn Bách Trí quả nhiên chưa chết, hấn bắt ngơ chồm người dậy, cánh tay trái cũng là cánh tay duy nhất còn lại của hấn giờ lên, trong tay là một bộ cung nỏ tinh xảo, phía trên còn lấp mắt mũi tên màu xanh lục đang tỏa ra hào quang quý dị.

“Chết đi!!” Hàn Bách Trí gào lên một tiếng, chốt nỏ bung ra, mũi tên cứ như vậy mà xé gió lao thẳng tới cổ Từ Phong. Vốn từ ban đầu Từ Phong đã biết Hàn Bách Trí sẽ tìm cách gì đó đánh lại, nhưng mũi tên bay quá nhanh, nhất thời khiến hấn không thể né tránh, nhưng không né được thì cũng phải đỡ được a.

Từ Phong giờ một bàn tay ra, ý đồ lộn dụng lóp giáp cốt cứng rắn của mình mà đỡ lấy mũi tên, chỉ là hấn đã quá khinh địch rồi. Chỉ thấy mũi tên giống như hoàn toàn bỏ qua phòng ngự của Từ Phong, trực tiếp xuyên thủng bàn tay hấn sau đó thì đâm vào cổ khiến hấn loạng choạng lui ra sau mấy bước. Đột nhiên cảm nhận được thứ gì đó, cả người Từ Phong giống như bị hóa đá, cứng đơ người đứng yên tại chỗ.

Hàn Bách Trí lao đảo đứng lên, hai mắt hấn đổ ngầu nhìn chăm chăm Từ Phong, miệng cười nham nhò: “Thế nào, cảm thấy chứ? Mũi tên vừa rồi là một loại cảm khí chi sử dụng được một lần, khả năng xuyên thấu của nó đến Tôn cấp còn ăn không tiêu, nói chi là người, vốn dĩ ta định dùng nó để đối phó với mỗi nguy lớn hơn, nhưng thật là đáng tiếc, ta lại phải dùng nó lên người. Hắc hắc, chất độc trong mũi tên sẽ nhanh chóng lan ra khắp cơ thể người, đầu tiên người sẽ không thể cử động, nửa canh giờ sau thì sẽ hóa thành một bãi nước thái bầy nhầy dưới đất, hahahaha!!!”

Dừng lại một chút, Hàn Bách Trí liếc mắt về phía Lâm Nguyệt Đồng nhị nữ vẫn đang bị khống chế ở không xa, miệng nở nụ cười bi ôi: “Khắc khắc, nửa canh giờ tới, người chống mắt lên mà coi lũ tư cường gian hai tiện nhân cho đến chết đi, coi bà nó, không hành hạ hai tiện nhân này thừa sống thiếu chết, ta khó há nổi hấn này!!”

Lâm Nguyệt Đồng nghe vậy mà tái mặt, hơn ai hết nàng hiểu uy lực của cảm khí ra sao. Cảm khí cũng có thể coi là một dạng giống như Huyền khí hay Bảo khí, uy lực tương tự, nhưng khác một chỗ đó là chỉ có thể dùng một lần, sau đó thì vút bỏ không dùng được nữa. Chính vì chỉ có thể sử dụng một lần, cảm khí thường có uy lực cực kì khủng bố, hơn xa Huyền khí hay Bảo khí khác. Nếu coi Bảo khí và Huyền khí giống như một thanh kiếm dùng được nhiều lần, thì cảm khí cũng Phù lục giống như là lựu đạn, dùng một lần rồi uy lực kinh thiên rồi bỏ.

Hiện nhiên bộ cung nò trong tay Hân Bách Trí là một loại cảm khí cường đại nào đó, có thể xuyên thủng lớp giáp còn cứng hơn cả Huyền khí của Từ Phong thì nào có phải là phẩm vật, chẳng trách hắn nói rằng đến cả Tôn cấp cường giả cũng ăn không tiêu.

“Khắc khắc, cảm thấy sao, bất lực, bàng hoàng, sợ hãi, ngươi còn kém lắm, tán tu như ngươi sao có thể so sánh được với những người xuất thân quyền quý như ta, đừng tưởng bản thân có tí thực lực mà vênh váo, hahahaha!” Hân Bách Trí cười châm biếm.

Chỉ là hắn hồn nhiên quên rằng người vừa đánh bại hắn, đệ nhất thiên tài phân đà Lăng Hư Cung với tu vi Vương cấp cứu phẩm đại viên mãn chỉ là một tên tán tu Vương cấp nhất phẩm, thậm chí là trong trường hợp trực diện đối đầu, hắn bị đánh bại đường đường chính chính, nào có phải dùng quý kễ như hắn đâu, cũng không hiểu Hân Bách Trí lấy cái gì để tự hào nữa.

“Ngươi cứ đứng đó mà xem xuân cung đồ trực tiếp đi, lão tử phải phát tiết lên người hai tiểu tiện nhân này đây!” Vết thương trên vai hắn đã cầm máu từ lâu, sinh lực của võ giả tuyệt đối là cường hãn, Hân Bách Trí mặc kệ cánh tay phải của mình bị xé đứt rồi, mặt cười dờ dạt bước tới chỗ Lãnh Băng Băng đầu tiên, cánh tay giơ lại thì có thể nói là sau, hiện tại hắn không quan tâm nó nữa.

“Tiện nhân, chẳng phải ngươi vẫn liều mạng đưa tình với hắn ta sao, giờ thì ngoan ngoãn nằm dưới thân lão tử để hưởng cực lạc a, bị cưỡng gian trước mặt người tình, hắn là kích thích lắm!” cũng không hiểu Hân Bách Trí nghĩ như nào mà lại coi hai người Từ Phong và Lãnh Băng Băng có tình ý với nhau, thủ đoạn, nổi nhục bị đánh khiến hắn hận Từ Phong tới xương tủy, nay tình cờ bắt được “người yêu” của hắn, Hân Bách Trí không thể dợi được mà phát tiết nổi hận trong lòng.

Hân Bách Trí ràng cầm Lãnh Băng Băng lên, nhìn ngắm một hồi rồi cười tà: “Đích thực là một tiểu mỹ nhân khó gặp, trước kia ta có ý với ngươi nhưng lại bị từ chối thẳng thừng, không ngờ tiện nhân ngươi đi với hắn chưa được tới hai ngày đã rơi vào tay hắn, đúng là tiện nữ nhân mà!”

Lãnh Băng Băng cũng không thêm biện hộ hay giải thích cho bản thân, nàng không rảnh tới mức đi giải thích cho một tên điên nghe, đang định nói gì đó, hai mắt nàng bỗng lóe lên tinh quang, nhìn thẳng vào khuôn mặt dữ tợn trước mắt, nàng bình tĩnh nói: “Còn nhớ thợ săn và thú săn mới không?”

“Lại làm nhảm cái gì nữa!!” Hân Bách Trí gầm lên.

“Ha, Từ Phong nói đúng, thợ săn ngoan mạn, coi khinh đối thủ, dễ rồi lật thuyền trong mương, giống như ngươi vậy.” Lãnh Băng Băng cười khẩy.

Hân Bách Trí còn chưa kịp hiểu lời nói đầy ẩn ý của Lãnh Băng Băng, một thiết trào đả tùm lầy đầu hắn siết chặt khiến hắn cơ hồ có cảm giác xương sọ của mình đang nứt vỡ, sau đó cả người hắn bị kéo ra đằng sau, năm móng vuốt găm vào đầu khiến cả người hắn xụi lơ.

Trước mặt Hân Bách Trí lúc này là Từ Phong không hề bị tề liệt như hắn đã nghĩ, trái lại còn vô cùng sinh long hoạt hổ đứng đó, bản tay như móc sắt còn đang kẹp lấy đầu hắn như một con cẩu, nếu không phải mũi tên lúc này vẫn đang găm ở cổ họng Từ Phong thì hắn đã ngã nhào bần trượt rồi.

“Ngươi tại sao lại không trúng độc?? Chẳng lẽ trên mũi tên không có độc??” Hân Bách Trí thảng thốt nói.

Từ Phong đưa tay lên rút mũi tên ra, một dòng máu đen tuyền từ cổ hắn phun ra như ồ ạt nhưng hắn cũng không để ý, chỉ ngắm nhìn mũi tên trong tay một lúc, sau đó mới bóp nó thành phần vụn, lạnh lùng nói: “Độc là có, chỉ là trên đời này loại độc có thể ảnh hưởng tới ta còn chưa ra đời đâu!!”

Xác thực Từ Phong hắn không có khoáng lác, Thiên Ma nhất tộc vốn không giống với nhân loại, máu của Thiên Ma bản chất chính là độc được, không phải là bách độc bất xâm mà đúng hơn phải nói là bách độc đối với cơ thể Thiên Ma chỉ là thuốc bổ không hơn không kém, chừng nào độc được đó còn giới hạn ở trong thể giới này, nó không thể làm hại Từ Phong được. Đương nhiên rồi như vậy bởi vì nếu một tên gia hỏa nào đó từ trên Thần giới rớt xuống sau đó đầu độc hắn bằng độc ở đó thì hắn cũng chịu chết, đến Thần Linh còn có thể bị độc thì hắn tính là cái danh gì.

“Ngươi.....ngươi.....quái vật!!” Hân Bách Trí lắp bắp.

“Cảm ơn đã khen, giờ thì, đến lượt ngươi nếm thử độc được đó!!” Từ Phong cười lạnh, một ngón tay đưa lên, dùng linh lực lấy từ vết thương nơi cổ ra mấy giọt máu đen tuyền, tay giơ lên tát bay hàm răng của Hân Bách Trí, hắn điều khiển cho mấy giọt máu trực tiếp chui vào miệng Hân Bách Trí, sau đó nhanh chóng bị nuốt vào.

Vứt bỏ Hân Bách Trí qua một bên, Từ Phong không thêm quan tâm tới hắn nữa mà bắt đầu xem xét nhị nữ bị điểm huyết chế trụ.

“Này, cứ như vậy mà thả hắn ra ư?” Lâm Nguyệt Đồng hỏi.

“Kệ hắn đi, đằng nào chả chết!!” Từ Phong ra vẻ không quan tâm nói.

Như để chứng thực lời nói của hắn, Hân Bách Trí vừa được thả ra liền lăn lộn ở dưới đất, miệng không ngừng kêu gào trong thống khổ, từ cơ thể hắn bốc lên một làn khói đen càng ngày càng dày đặc, da thịt hắn giống như cao su bị đốt cháy đang không ngừng bốc khói rồi rơi chảy nhào ra như bột mì nhuyễn. Tiếng gào rú thê thảm của hắn càng ngày càng lớn khi lớp da trên cơ thể hắn biến thành một đám chất lỏng màu đen nhầy nhụa tỏa ra mùi tanh hôi thối, từng mảng từng mảng thịt trên cơ thể hắn cứ như vậy mà rơi xuống đất, để lộ ra những khúc xương trắng.

Rồi quần áo bên ngoài của hắn tiếp xúc với lớp皮 chất lỏng màu đen cũng bị hủ thực, hóa thành vài vụn mà rơi xuống, hiện ra thân hình của Hân Bách Trí lúc này người không ra người, quỷ không ra quỷ. Ơc một tiếng, khuôn mặt hắn lúc này đã biến dạng hoàn toàn há mồm ra nồn khan, phun ra ngoài toàn máu là máu thậm chí đến cả nội tạng vỡ vụn cũng bị phun ra ngoài. Tình cảnh rợn người này tiếp tục cho đến khi tiếng rên la của hắn biến mất hoàn toàn, cũng là khi toàn bộ còn lại là một bộ xương trắng nằm đó, phía dưới là một đoàn chất lỏng màu đen đang không ngừng ăn mòn mặt đất. Một cơn gió thổi qua, bộ xương trắng kia liền biến thành một đám tro bụi mà biến mất, tuyền cáo xóa sổ sự tồn tại của Hân Bách Trí khỏi thể giới này.

“Ngươi cho hắn ăn cái gì vậy?!” Lâm Nguyệt Đồng rùng mình nói, nàng chỉ nhìn thấy Từ Phong nhét cái gì đó vào miệng Hân Bách Trí, sau đó thì hắn ta biến thành thể này, thanh âm gào thét thống khổ của hắn tưởng như vẫn còn văng vất xung quanh.

“Không có gì, chỉ là ba giọt máu của ta thôi!” Từ Phong tỉnh bơ nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 161: Thần linh xuất hiện

“Máu.....của người? Sao ta thấy giống như là siêu cấp độc được hơn thế, rốt cuộc ngươi là cái giống gì?” Lâm Nguyệt Đồng tận mắt nhìn Hân Bách Trí từ một con người sống sờ sờ biến thành một bãi chất nhầy hôi thối trên mặt đất, không kìm được nói.

Chỉ là Từ Phong hiện tại không có tâm tư nào mà cãi lại nàng, có một thứ đang thu hút sự chú ý của hắn.

-Chúc mừng chủ nhân lên level 21, đạt được một điểm tiến hóa tự do, tất cả kĩ năng tự động nhận một điểm tiến hóa, nhận thêm năng lực mới, nhận được công pháp mới.

-True Form (năng lực mới): Có khả năng sử dụng bất kì kĩ năng nào khác tới mức tận cùng của nó, khai thác toàn bộ tiềm năng của kĩ năng, giới hạn năng lực bởi level người sử dụng.

Có vẻ như từ Vương cấp, đúng hơn là level 20 trở lên, mỗi khi lên cấp thì ngoài một điểm tiến hóa tự do ra thì mỗi kĩ năng sẽ tự động được nhận một điểm tiến hóa, nhưng nghĩ lại thì cũng khá là hợp lí, khi mà càng lên cao, các kĩ năng của hệ thống càng cần nhiều điểm tiến hóa để tăng tiến sức mạnh, nếu chỉ lên level thông thường thì đào đâu ra điểm tiến hóa cho các kĩ năng, vốn cái nào cũng quan trọng như thế này.

Còn về việc Từ Phong hắn lên level 21, cũng là điều không mấy ngạc nhiên, từ lúc hắn lên level 20 tới giờ, người thì cũng đã giết, nhiệm vụ cũng đã hoàn thành vài cái, yêu thủ thì tiện tay trao vài cái cũng chết một đồng, hơn nữa việc bản thân hắn tiến hóa huyết mạch cũng khiến cơ thể hấp thu một lượng linh khí khổng lồ, gián tiếp làm tăng thêm điểm kinh nghiệm, nếu hắn còn chưa lên được level thì cần lướt tay sát đi cho xong.

Cơ mà những thứ đó đối với hắn thì không quan trọng lắm, lên một level, khí tức hắn biến đổi đạt tới Vương cấp nhị phẩm đỉnh phong đại viên mãn ngay lập tức, nhưng mà hắn quan tâm tới một thứ khác. True Form? Hình dạng thực, chân dạng ư? Nó là thứ gì, xem ra thì có vẻ nó giống với một năng lực mà hắn từ nay sẽ sở hữu hơn là một kĩ năng, tựa như là năng lực chuyển hóa vật chất thành điểm trị giá nguyên liệu vậy, chỉ là biết thế, nhưng khai thác toàn bộ tiềm năng của kĩ năng là sao? Từ Phong không không có hiểu lắm.

Nhưng mà không hiểu thì kệ không hiểu, hắn không phải là nhân vật chính của mấy bộ tiểu thuyết, phải tự thân tu luyện thần công cái thế hay gì đó, cũng không phải là mấy tên luôn luôn lo sợ phụ thuộc vào hệ thống này nọ, hắn là Từ Phong, đối với hắn thì cách làm không quan trọng, quan trọng là kết quả, nếu để hệ thống trợ giúp là cách nhanh và đỡ tốn sức nhất, hắn đương nhiên sẽ chọn cách đó. Thứ dùng ý niệm câu thông hệ thống, quả nhiên là hệ thống cho phép hắn kích hoạt “Chân Dạng” một cách dễ dàng mà không cần điều kiện gì cả, hắn liền thử xem năng lực mới này như thế nào.

“Chân Dạng – Phân tích nhân!!”

Hai con mắt của Từ Phong chợt căng như muốn nứt ra, nhưng như thế chưa là gì so với những gì mà hắn đang nhìn thấy hiện tại, toàn bộ thể giới trong mắt hắn liền giống như bị loạn hết cả lên, mỗi một sự vật trong mắt hắn đều không phân biệt mà hiện lên thông tin cần kẻ chi tiết đến từng chân tơ kẽ tóc, thậm chí khi hắn quét mắt nhìn Lãnh Băng Băng trước mặt, cả số đo ba vòng, cân nặng chiều cao hay là dòng thông báo trạng thái bị điểm huyết cũng hiện lên trong mắt hắn, khiến Từ Phong có chút không ngấm được mồm.

Cảm thấy đầu óc choáng váng, hắn vội vàng giải trừ *Phân tích nhân*, cảm thấy đầu hơi đau, hắn thăm hỏi nguy hiểm. Thì ra “Chân Dạng – True Form” có thể để hắn sử dụng kĩ năng đến mức độ tột cùng của khả năng, biến một kĩ năng thông thường thành phiên bản siêu cấp tiến hóa, nhưng quả nhiên không có gì là miễn phí, sử dụng “Chân Dạng” tiêu hao của hắn một lượng linh lực và tinh thần lực không nhỏ, nhưng nghĩ đến công dụng của nó, hắn không khỏi mỉm cười, cái thứ này có thể sử dụng làm bài tẩy a, rất không tệ.

“Này, ngươi đứng ngây ra đó làm gì, không mau chóng giải huyết đạo cho bọn ta!!” Lâm Nguyệt Đồng thấy Từ Phong ngẩn người ra, không khỏi câu giận nói.

Tĩnh lại khỏi dòng suy nghĩ, Tử Phong đánh gác lại chuyện kia vậy, tạm thời phải xử lí chuyện trước mắt đã, mấy thứ râu ria kia tính sau.

“Vô ích thôi, tuy thực lực Tử Phong mạnh hơn Hàn Bách Trí kia rất nhiều, nhưng mà ngại một chỗ tu vi của hắn lại quá thấp, Hàn Bách Trí không dùng linh lực điểm huyết mà dùng thủ pháp đặc thù, sử dụng lợi thế về tu vi mà lợi dụng chính linh lực của chúng ta để khóa yếu huyết của chúng ta lại, tu vi thấp hơn hẳn nhiều hơn hai tiểu cảnh giới là dùng mong giải được, trừ khi là bất chấp chịu nội thương nghiêm trọng!!” Lãnh Băng Băng lắc đầu nói, cũng không hiểu rằng lấy đầu ra cái kết luận này nữa, nhưng nhìn về mặt chắc chắn của nàng, Tử Phong cũng đành tin vậy.

Xác thực về cái khoan huyết đạo các thứ này Tử Phong cũng có biết đôi chút, nhưng hầu hết là về vị trí và công dụng của huyết đạo, chứ những thứ như là thủ pháp điểm huyết thì hẳn tuyệt nhiên không biết chút gì cả, nhưng mà, không biết gì cũng không có nghĩa là hẳn không thể làm gì. Vừa nghe Lãnh Băng Băng nói “dùng linh lực của chúng ta để khóa yếu huyết”, Tử Phong liền thở phào một cái, sử dụng linh lực là tốt rồi, ít nhất thì *Thiên Ma Nhân* của hắn cũng có chỗ dùng, hi vọng là năng lực “Chân Dạng” mới sẽ không làm hắn thất vọng.

“Chân Dạng – Thiên Ma Nhân!!”

Tử Phong trầm giọng nói, ngay sau đó, cũng giống như hồi này, đầu óc hắn hơi choáng váng một chút dưới sự thay đổi đột ngột, nhưng đã có kinh nghiệm, hắn rất nhanh liền bình ổn xuống. Chỉ thấy thế giới trong mắt hắn lúc này không còn phân biệt vật thể nữa, mà chỉ có từng khối từng khối năng lượng kết hợp với nhau, trong veo cùng li mắt. Liếc mắt nhìn Lãnh Băng Băng, hắn có thể phân biệt được đâu là nhiệt năng tỏa ra từ cơ thể nàng, đâu là linh lực rò rỉ ra không khí, đâu là linh lực nội tức ẩn trong cơ thể nàng, mọi thứ đều rõ ràng như ban ngày trước mắt hắn.

Đưa mắt nhìn khắp cơ thể nàng một lượt, cũng không phải là hắn có ham muốn gì, mà là hắn đang thử tìm nơi huyết đạo bị khóa của nàng. Tìm thấy rồi!! Chỉ thấy một huyết đạo ở giữa eo của nàng đang bị những luồng linh lực của chính nàng chen chúc, khiến linh lực ứ đọng không thể lưu thông tuần hoàn khắp cơ thể, tình trạng tương tự xảy ra ở một vài nơi khác trên cơ thể nàng.

Tử Phong thầm hỏi thủ pháp điểm huyết thật là cao minh, hẳn tình thông huyết đạo của con người nhưng đó là kiếp trước, ở kiếp này thì theo tu luyện của vô gia thế giới này, huyết đạo vị trí cùng tên gọi đã bị di chuyển ít nhiều, khiến hắn có chút khó khăn khi nhận biết, nhưng mà hiện tại hắn đã có “vũ khí mới” lợi hại như thế này, mấy thứ kia liền không đáng lo nữa.

“Lãnh Băng Băng, thật lễ!!” Tử Phong hẳn chẳng quan tâm chỗ gì tới mấy thứ gọi là lễ nghĩa hết, nhưng xét đến việc nàng ta có chút tin tưởng vào bản thân hắn, một người đã quen có độc như hắn cũng hơi bất ngờ một chút với thái độ của nàng ta, vậy nên hắn nghĩ nơi trước mặt cậu thì cũng không chết ai.

Cơ mà quả nhiên Tử Phong thì vẫn là Tử Phong, miệng vừa nói xong, còn không đợi Lãnh Băng Băng có ý kiến, một ngón tay của hắn đã đưa ra, mục tiêu là một huyết nằm ở trên bờ vai thon của nàng. Đầu ngón tay lay lóp vái y phục lên, chạm vào da thịt trắng nõn mịn màng của nàng khiến Tử Phong có chút hướng thụ, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, hắn trầm giọng nói: “Chịu đau!!” nói đoạn móng vuốt trên tay hắn đâm thủng lớp da mịn màng của nàng, xuyên qua thịt chạm vào tới huyết đạo của nàng ẩn dưới lớp da thịt.

Linh lực của Tử Phong dừng mảnh tén vào, lan tỏa ra toàn bộ kinh mạch cùng huyết đạo trong cơ thể Lãnh Băng Băng, một đường băng băng gấp gá phả rảy, chỉ trong chớp lát đã đánh tan toàn bộ những huyết đạo bị ứ đọng một cách bạo lực, trực tiếp khơi thông kinh mạch toàn thân cho Lãnh Băng Băng. Bởi vì mặc dù nhìn thấy được huyết đạo cùng tình trạng linh lực của nàng ta, nhưng vì Lãnh Băng Băng toàn thân không thể động cũng như điều khiển linh lực, nào có thể buông lỏng huyết đạo của Tử Phong tiến vào chứ, bắt đắc dĩ khiến hắn phải dùng tới cách này.

Còn Lãnh Băng Băng hiện tại thì sao? Năng lực này của người uớt đầm mồ hôi, khuôn mặt băng sương ửng hồng lên với cùng kiểu diễn, đôi môi son nhò nhảnh đang không ngừng phát ra những tiếng thở dốc, đôi mắt mỏng lung ngập nước vô định. Cả người nàng không biết từ lúc nào đã ngả vào lòng Tử Phong, cơ thể mềm nhũn không xương vẫn còn đang run rẩy. Thoải mái, thật sự thoải mái a, Tử Phong dầm móng tay vào vai nàng chỉ khiến nàng đau một chút, nhưng sau đó khí linh lực của hắn tràn vào một cách bá đạo, phả tan mọi huyết đạo bị kìm hãm thì cơ thể nàng có cảm giác vô cùng thư thái, so với đạo quan tiên cảnh cũng không khác gì. Chỉ là hình dáng hiện tại của nàng, kết hợp với việc nàng còn đang nằm trong ngực Tử Phong rất dễ khiến người khác liên tưởng bấy bạ.

Tử Phong thì nào có quan tâm nhiều, thấy Lãnh Băng Băng đã được giải huyết, hẳn liền đặt nàng nằm tạm xuống đất, sau đó bước tới chỗ Lâm Nguyệt Đồng, lần này thì hoàn toàn không chút khách sáo, hắn lại lặp lại hành động của mình, để rồi mấy phút sau, lại thêm một nữ nhân nữa “gục ngã” trước thủ pháp của hắn, nằm bẹp trên mặt đất thở hạo hện.

Còn thủ phạm thì hẳn nhiên nào có biết mình vừa mới đưa nhị nữ đạo quan tiên cảnh, thứ mà vốn chỉ những người đang ở trên.....giường “quần thảo” với nhau mới thể nghiệm được, hẳn chỉ biết là làm vậy thì sẽ giải được huyết đạo mà thôi. Nhìn nhị nữ tạm thời được giải huyết nhưng có vẻ như không tiện hành động, Tử Phong phất tay một cái, thu hết mấy cái xác dưới đất vào trong không gian giới chỉ tránh phiền toái, phi tang toàn bộ dấu vết, sau đó ôm lấy nhị nữ, nhìn mình nháy lên mấy ngón cây, rồi khỏi nơi này.

Tìm được một cái sơn động, Tử Phong đặt nhị nữ dựa tạm vào vách, bản thân thì tiếp tục nghiên cứu, lần này lên level có nhiều thứ mới, hẳn không chú ý không được a.

Điểm tiến hóa tự do thì lại khác tính, hẳn hiện tại đã có 9 điểm trong tay rồi, tạm thời chưa cần đến, hắn đánh chủ ý lên phần thưởng mới được nhận, công pháp mới. Ngay trước lần từng coi Hồn Độn Quyết là hàng rác rưởi, chỉ dùng để khởi phục linh lực, nay qua hai lần tiến hóa, Hồn Độn Quyết đã đạt tới Địa giai hạ phẩm công pháp, cấp bậc mà 9 phần vô gia trong thiên hạ sẽ đánh nhau đến chết để giành được nó, thậm chí còn kèm theo hai khả năng cực kì mạnh đó là cho phép vô gia tu luyện thêm công pháp cùng vũ kĩ bất kì không quan trọng thuộc tính, chỉ cần đủ ngộ tính là có thể tu luyện, tuyệt đối là kì nghịch thiên.

Thử nghĩ mà xem, người có Hóa Linh Căn, ai cũng biết đều đó, nhưng đột nhiên người lại đánh ra Thủy vũ kĩ, có trời cơ địch mới biết được a, đó là chưa nói bất kể tu luyện công pháp cùng vũ kĩ thuộc tính ra sao, tất cả cũng đều là thuộc tính căn bản của vô gia diễn hóa mà thành chứ không phải thực sự là thuộc tính đó, chẳng hạn Tử Phong có Âm linh căn, nếu hắn tu luyện Hóa thuộc tính công pháp và vũ kĩ, lửa do hắn tạo ra sẽ mang đầy đủ tính chất của hỏa thuộc tính, nhưng lại là Âm thuộc tính huyền hóa thành, vậy nên muốn dùng Thủy khắc Hỏa là không thể nào.

Cơ mà nghịch thiên như vậy, trong mắt Tử Phong cũng không quan trọng lắm, hắn không thích học quá nhiều thứ, học rộng nhưng không thâm là điểm yếu của đám nhân vật chính mà hắn hay gặp, hắn cũng không mong mình sẽ là cái thế loại nhân vật nghịch thiên gì mà học tất cả mọi thứ nhưng cái gì cũng đạt tới mức tông sư, dù có hệ thống trợ giúp thì hẳn cũng không ham, và hơn tất cả, đó là hắn.....lười!! Thành ra Hồn Độn Quyết dù có là Địa cấp công pháp, đối với hắn cũng chỉ tiện lợi hơn một chút mà thôi, chẳng hạn như lực luyện Cửu Biến Kim Thân Quyết chẳng hạn.

Nay hệ thống lại thường cho hắn một bộ công pháp mới, lấy tính chất của Hồn Độn Quyết, tu luyện thêm tám hay mười bộ công pháp cũng không vấn đề, Tử Phong liền muốn xem xét công pháp vừa được thưởng ra sao, liệu có đáng cho hắn tu luyện thêm không.

-Sinh Tử Quyết: cấp bậc không rõ, công dụng không rõ.

Tử Phong nhíu mày, cái quý gì vậy, sao cái gì cũng không rõ vậy. Đứng lúc này, một giọng nói uy nghiêm vang vọng trong đầu hắn:

-Sinh Tử Quyết, trong Sinh có Tử, trong Tử có Sinh, hai thứ cực tồn tại song song đồng thời cũng bài xích lẫn nhau, hai con đường Sinh và Tử, người chọn con đường nào?!!

“Tiểu Linh, cái gì đấy, sao lại.....”

“Công từ cứ làm theo lời nói đó đi, đây là một phần quà từ.....từ cái người nào thì công từ chắc cũng có thể đoán ra được đó, đừng để bỏ phí, ta chỉ có thể tiết lộ tới đây mà thôi!!” Nói đoạn Tiểu Linh liền im bật, mặc cho hắn có hò hét ra sao, kì lạ là cả hai tâm ma của hắn lúc này cũng mất dạng, chứ không lải nhải vô ích trong đầu hắn như bình thường.

-Sinh và Tử, người chọn cái gì?!

Giọng nói uy nghiêm đó lại vang lên, linh quang trong đầu Tử Phong chợt lóe, chẳng lẽ là “Hắn”??? Nghĩ lại thì có khả năng cao là thế thật, cũng chỉ có “Hắn” thì mới có thể tùy ý làm ảnh hưởng tới hệ thống, cũng như có thể khiến Tiểu Linh cùng hai tâm ma của im lặng trong vô thức như vậy.

“Là người, tên thần linh ranh rồi khôn kiếp kia?” Tử Phong lớn giọng quát.

“Chào, chúng ta lại gặp lại!!” tông giọng thay đổi, giọng nói tràn đầy uy nghiêm biến mất, thay vào đó là một giọng nói tràn ngập sức mạnh, chi nghe không mà Tử Phong cũng có thể cảm giác không gian hệ thống cũng giống như đang lắc lư mà chuẩn bị đổ sập xuống vậy.

“Sinh hay Tử, người chọn đi?” Cũng không đợi Tử Phong lên tiếng, “Hắn” lại nói.

“Ha ha, lão tử đã chết một lần rồi, nào có sợ cái gì nữa, Sinh lộ là cái rắm gì, đích hừng thú, ta không phải là đáng cứu thế a. Ta chọn Tử lộ!!” Tử Phong cười gằn. Trong não hắn lúc này là vô số suy tính qua lại, thường thì trong tiểu thuyết, đám nhân vật chính sẽ chọn mấy thứ nghe nó quang minh chính đại, đúng hơn là chính đạo một chút, giống như Sinh lộ chẳng hạn, nhưng hắn thì khác, tuy đã chấp nhận số phận của mình là làm “nhân vật chính” cho tên thần linh kia theo dõi rồi, nhưng mà ai nói hắn phải đi theo lối mòn kia chứ, hắn không thích chính đạo, vậy chọn một thứ tà đạo như Tử lộ đi, ít nhất thì nghe có vẻ giống.

Bất chợt Tử Phong nhận ra một thứ, mọi thứ xung quanh hắn lúc này đều không nhúc nhích gì cả, từ là roi, cây cỏ, đến cả nhị nữ sau lưng hắn đều bất động một chỗ, tình cảnh giống như là.....Vực của hắn vậy, thời gian tĩnh chỉ, thậm chí đến cả cái cảm giác mỏng lung khó tả này cũng giống y hệt.

“Chỉ có mình người, người đã lĩnh ngộ được nó mới có thể tùy ý di chuyển trong dòng thời gian đứng yên, cũng chỉ có mình người, qua vô số lần mà ta đặt ra câu hỏi này, chọn Tử lộ!! Ha ha ha ha ha, thú vị, thú vị lắm!!!! Như người muốn, Sinh Tử Quyết – Tử lộ sẽ dành cho người!!” Tiếng nói của “Hắn” lại vang lên, nhưng không còn là trong không gian hệ thống nữa, mà là vang vọng khắp không gian thực ở bên ngoài, nhưng mà tệ hại hơn đó là, chỉ với mấy câu nói đơn giản và một tràng cười dài, Tử Phong đã có thể cảm thấy thế giới này cơ hồ có xu hướng sụp đổ, cũng may là “Hắn” đã dừng lại, thật là một sức mạnh khủng bố mà, chỉ dùng lời nói cũng có thể hủy cả một thế giới.

Là một người đọc tiểu thuyết nhiều, Tử Phong hẳn mặc dù kinh hãi trước sức mạnh của tên thần linh này, nhưng lại không bắt ngờ cho lắm, Thần mà, không làm được thế này mới lạ a. Ngửa mặt lên trời, Tử Phong nheo mắt nói: “Có một ngày ta sẽ đích thân đá người vài cước cho hả giận!!”

“Vô cùng hoan nghênh, đã hàng trăm tỷ năm rồi ta không động thù, hi vọng đến khi gặp được ta, người sẽ không làm ta thất vọng. giờ thì.....lo mà tăng thực lực lên đi, ta chờ!!”

Cảm giác mỏng lung biến mất, mọi thứ lại trở về bình thường như không có chuyện gì xảy ra, nhưng Tử Phong thì lại khác, hắn biết rằng vừa có một tồn tại tối cao vừa mới xuất hiện ở đây. Mặc dù đã gặp “Hắn” vài lần, nhưng thực tế đây là lần đầu tiên Tử Phong trực tiếp đối thoại với “Hắn”, cảm giác thật là kì lạ, giống như là một cơn kiến đang nói chuyện với một vị thần vậy, phải, đối với thần linh thì hẳn cũng chỉ là con kiến mà thôi!

Mường tượng lại những gì vừa xảy ra, Tử Phong không hiểu sao lại trào dâng lên khát vọng đối với thực lực một cách mãnh liệt, nếu có được sức mạnh như “Hắn”, chẳng phải Tử Phong có thể bạo vè người thân, sống một cuộc sống tự do tự tại một cách dễ dàng ư, đích thực là ước mơ của hắn. Qua lời của “Hắn”, có vẻ như là việc trở thành thần không phải là không thể, Tử Phong nghĩ đến đây mà tính thần đạt chán, khặc khặc, phải tu luyện thôi!!

Đôi lời của tác giả:

- Yo, tác giả đây, chắc chắn, biết nói sao nhỉ, ta đã bỏ ra một ngày, tự hỏi xem liệu quyết định để nhân vật "Thần" xuất hiện có quá đột ngột hay không, ta chỉ sợ mạch truyện sẽ trở nên quá lộn xộn. Cơ mà nghĩ lại thì, nhân vật "Thần" cũng không phải lần đầu được ta nhắc đến, và với tính cách lười biếng của Tử Phong, khó mà khiến hắn lao đầu vào tu luyện một cách nghiêm túc được, thời thì để tên "Thần" này xuất hiện để tạo động lực thúc đẩy cho hắn đi, cũng tạo dà tiện thể đề ta "buff" cho anh main một chút, có người kêu là hần yếu quá/V

- Ta luôn luôn lắng nghe ý kiến của độc giả, đương nhiên là ý kiến mang tính đóng góp xây dựng, còn chửi bới kiểu không có não thì miễn bàn, vậy nên ta rất mong chờ bình luận từ mọi người. Cảm tạ mọi người đã ủng hộ truyện.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Tiến về trung tâm di tích

Tử Phong hần thực ra cũng không phải là không muốn mạnh lên nhanh chóng, còn có một Diệp Thủy Lan còn đang đợi hần tới cứu đây, không gấp sao được, nhưng mà giờ nghĩ lại thì hần mới nhận ra một điều, chẳng biết từ lúc nào, hần đã không còn chủ động tìm cách tăng lên level hay thực lực của bản thân mình nữa, hầu hết toàn là phụ thuộc vào hệ thống hoặc một số sự việc xảy ra ngẫu nhiên. Nhớ tới thuở nào hần còn điên cuồng trầm sát yêu thú trong rừng rậm để kiểm từng chút kinh nghiệm mà hần không khỏi giật mình, bản thân Tử Phong đã quá phụ thuộc vào hệ thống rồi.

Nếu như phụ thuộc vào hệ thống thì cũng coi như cho qua bởi vì nếu có mà không lợi dụng thì chỉ có là dở ngu, nhưng mà Tử Phong chỉ muốn tự tát cho mình một cái, đó là không ngờ hần lại vô thức ý lại vào cái thứ gọi là “vận may nhân vật chính”. Vận may là một thứ hư vô vô một, Tử Phong chưa từng tin vào đăm ba cái thứ vô vận đó, vận mệnh của hần là trong tay hần nắm giữ, không có cái vận may chó má nào có thể ảnh hưởng đến hết.

Ngồi đến đây, Tử Phong bỗng thấy toàn thân bất chợt nhẹ nhõm, hơi thở thông thuận, ánh mắt sáng ngời hơn bình thường, dường như đã có một thứ gì đó thay đổi ở bên trong hần vậy. Chẳng lẽ là tâm ma? Thì ra Hắc Bạch Tử Phong không phải là tâm ma duy nhất mà hần có, cảm giác ý lại của hần vào hệ thống, vào vận may cũng có thể coi là tâm ma, chỉ là không hình thành thực chất giống như hai tên kia mà thôi, không ngờ trong lúc vô tình, Tử Phong đã phá hủy được tâm ma này, khiến tâm cảnh vô đạo của hần trở nên sáng sủa hơn cả.

Sinh Tử Quyết - Tử lộ, nghe cái tên thôi đã thấy trâu bò rồi, ngay khi “Hần” rời đi, Tử Phong chỉ cảm thấy một đoàn chữ cái khó hiểu trực tiếp dán thẳng vào.....nào mình, cưỡng ép mở ra tinh thần của hần mà biến thành từng lục ấn tinh thần chui vào, những chữ cái này hần đến một nét cũng không nhận ra, nhưng kì lạ ở chỗ đó là hần lại hiểu từng từ, từng chữ một, nhưng mỗi khi hần cố ý định nói ra, thì lại không thể, dường như chỉ có mình hần được phép sở hữu nó vậy.

“Tiểu Linh, Sinh Tử Quyết có Sinh lộ và Tử lộ, ta đã chọn Tử lộ rồi, vậy Sinh lộ còn lại là gì, người có biết không?” Tử Phong tò mò hỏi.

“Công tu cũng biết câu trả lời rồi còn gì, chủ nhân đã đích thân truyền thụ nó cho ngài, bắt ngài phải chọn một trong hai con đường, tức là cái còn lại phải giữ bí mật, xin lỗi nhưng ta không có cách nào khác a!” Tiểu Linh nhẹ nhàng nói, không cần nhìn Tử Phong cũng có thể đoán được rằng ràng vừa mới nhìn vai một cái.

Tuy không thể biết được, nhưng mà Tử Phong cũng không thất vọng, bí mật trên thế giới này quá nhiều, ngay như sự tồn tại của “Hần” cũng là một sự huyền bí, hơi đâu mà quản nhiều thế được, chỉ là hiện tại hần gặp một vấn đề, Sinh Tử Quyết, hần.....không tu luyện được!!

Nói hần không tu luyện được thì hơi có chút không đúng, dù gì thì công pháp cũng đã được trực tiếp “gửi” vào não hần, nội dung thì hần đã hiểu, nhưng vấn đề đó là, công pháp này hoàn toàn không có lộ tuyến hành công a! Mỗi một công pháp đều có lộ tuyến hành công nhất định, kể cả Hỗn Độn Quyết cũng không ngoại lệ, nhưng mà Sinh Tử Quyết này, không có, tất cả những gì Tử Phong có thể biết đó là mình đã luyện thành Sinh Tử Quyết, nhưng mà công pháp này có thể làm được gì thì hần cũng mù tịt a.

Lắc đầu, Tử Phong bài trừ tạp niệm ra khỏi đầu, nếu như “Hần” đã đích thân đưa Sinh Tử Quyết cho hần mà không thông qua hệ thống, chứng tỏ công pháp này tuyệt đối không phải là vật phẩm, có lẽ là tu vi của hần chưa đủ để hiểu được sự huyền diệu trong đó mà thôi, chẳng phải mù tịt này rất thường thấy trong tiểu thuyết sao. Tử Phong cười khò, tóm lại thì vẫn là một câu mà thôi, tăng thực lực lên!!

-Tên: Tử Phong

Chủng tộc: Thiên Ma Tướng (đã thức tỉnh)

Sát thủ hư không level 21

Nhạnh nhện: 224837 (+112418)

Thế lực: 191552 (+191552)

Lực lượng: 214223 (+214223)

Tinh thần: 127211

Linh lực: 168364

Lướt qua chỉ số của bản thân, Tử Phong gật gù, lên level, chỉ số của hần so với tổng thể thì không tăng nhiều lắm, nhưng mà thực sự sức mạnh của hần không đến từ việc lên level, mà là những chỉ số cướp được từ những người đã bị hần giết chết, dưới sự trợ giúp của kĩ năng *Chiến lợi phẩm*. Cơ mà hiện tại thì tổng thực lực của hần cũng không quá thay đổi nhiều, gặp Tôn cấp thì chắc chắn chạy, gặp Vương cấp thì có thể tùy ý.

Hai tiếng rên khẽ sau lưng đánh thức Tử Phong khỏi dòng suy nghĩ, lúc này Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng cũng đã có thể khôi phục khả năng hành động, hai nàng bắt chợt rên lên một tiếng vì cơ thể cảm thấy đau nhức sau nửa ngày bất động.

“Hai người bọn người thấy thế nào, ổn chứ?” Vừa tu được lợi ích không nhỏ, tâm tình của Tử Phong cũng cảm thấy dễ chịu, liền vô cùng hiếm thấy mà hỏi thăm hai người.

“Cảm tạ đã quan tâm, bọn ta có lẽ là ổn rồi.” Lãnh Băng Băng khẽ cử động cơ thể một chút, sau đó mới nói. Sau đó hai nữ nhân cứ dùng một ánh mắt kì lạ mà nhìn chăm chăm vào Tử Phong khiến hần không khỏi ngứa ngáy: “Hai người nhìn cái gì vậy?”

“Thật không biết từ đâu chui ra một tên quái vật như người nữa, Vương cấp nhất phẩm không dùng Huyền khí hay cấm khí phụ trợ mà giết Vương cấp cửu phẩm như thái rau chặt dưa, thậm chí đến cả ngũ giai yêu thú cao cấp cũng có thể dễ dàng đập chết, ta cũng không còn gì để miêu tả nữa a!!” Lâm Nguyệt Đồng lẩm bẩm nói, đương nhiên là với thỉnh lực của hai người còn lại, những lời lẩm bẩm này lọt vào tai không sót chữ nào.

Lãnh Băng Băng cũng có vẻ như là có cùng một mối thắc mắc giống như Lâm Nguyệt Đồng, nhưng nàng lại không tò vè gì cả, chỉ nhìn hần nói, trong mắt ánh lên một chút thái độ lẳng: “Người giết người của Lăng Hư Cung, mặc dù người thuộc chấp pháp đoàn nhưng cũng khó tránh khỏi bị xử phạt a, lúc đó người không sợ ư?”

“Sợ ư? Nếu sợ ta đã không làm như vậy rồi, và lại, chỉ là giết vài con kiến, Lâm Tử Hàm bà cô kia cũng không trách mắng ta nhiều lần đâu.” Tử Phong không thèm quan tâm nói.

“Nhưng mà trong mấy con kiến đó có đề nhất thiên tử Hân Bạch Trí a, chuyện này mà nhào lên thì Lâm trưởng lão cũng khó mà bảo vệ cho tính mạng của người, mà nếu bảo vệ được, thì cuộc sống của người sau này ở Lăng Hư Cung cũng sẽ không hề dễ chịu đâu!!” Lãnh Băng Băng nhủ mảy mòi.

Tử Phong nhìn thật sâu Lãnh Băng Băng khiến nàng có chút chợt dạ mà hướng ánh mắt ra chỗ khác, bỗng thấy hần bước tới chỗ nàng, hạ người xuống, dùng chính thân hình của nàng che lấp tầm nhìn của Lâm Nguyệt Đồng, chiếc mặt nạ duwox tẹn trên mặt hần biến thành một đoàn chất lỏng màu đen mà biến mất, để lộ ra khuôn mặt thật của hần.

“Người đây là.....đang lo lắng cho ta sao?” Tử Phong nở một nụ cười tà mị, nhìn thẳng vào mắt Lãnh Băng Băng nói.

Nhìn khuôn mặt tà dị anh tuấn đến cực điểm trước mắt đến thất thần, Lãnh Băng Băng có thể cảm nhận tim mình hình như vừa mới đập lờ đi vài nhịp, khuôn mặt sưng lạnh của nàng lúc này đã biến mất, thay vào đó là đôi gò má ửng hồng vô cùng đáng yêu. Nhận ra bản thân mình thất thố, nàng vội vàng quay đầu đi, miệng lí nhí như muỗi kêu: “Không.....không có.....”

Lớp chất lỏng màu đen lại xuất hiện, tạo thành chiếc mặt nạ che đi khuôn mặt, Tử Phong cười nhẹ một tiếng, Băng Băng nhưng không thật sự là Băng Tuyết hoàn toàn, treu đùa băng sương mà nhìn này thật là vui a. Mặc dù hiện tại hần là một thanh niên 20 tuổi, nhưng tốt xấu gì hần cũng là người sống hai kiếp, tâm trí thành thực hơn so với người đồng lứa rất nhiều, hần thừa biết lực sát thương của mình đối với nữ tính ra sao nếu hần thật sự có ý định quyến rũ họ.

Đương nhiên, Tử Phong hần không có hảo sắc đến mức thấy mỹ nữ là muốn tán tỉnh như thế, chẳng qua Lãnh Băng Băng chỉ mới quen hần một thời gian ngắn, vậy mà biểu hiện tin tưởng vào hần cũng như sự quan tâm của nàng tới hần khiến Tử Phong có chút âm ỉ, nhìn nàng cũng thuận mắt hơn nhiều, vì thế nên hần mới treu chọc nàng một chút, nào ngờ Lãnh Băng Băng lại phản ứng giống như một tiêu cô nương hoài xuân như vậy, khiến hần thăm hồ chơi ngu rồi. Không dám treu đùa nữa, Tử Phong hần tạm thời không muốn có thêm người nào dành tình cảm cho mình đâu a, không phải là hần ảo tưởng về bản thân, mà là hần thừa đủ thông minh để biết được.

“Hai người các người làm cái trò gì đó, còn không mau chóng rời khỏi đây đi chứ, bốn cô nương còn chưa tìm đủ bảo vật đâu đây!!” Lâm Nguyệt Đồng kêu lớn, đánh thức Lãnh Băng Băng còn đang xấu hổ ngượng ngùng.

“Cũng không biết là Hân Bạch Trí tại sao lại tự nhiên xuất hiện ở chỗ này nữa.” để khóa lấp sự bối rối, Lãnh Băng Băng liền đánh trống lảng.

“Muội cũng không biết nữa, để muội thử xem bản đồ xem chỗ này là nơi nào, hình như tên đền đó có nhắc tới cái gì mà bảo tàng thì phải!!” Lâm Nguyệt Đồng liền lấy ra từ trong không gian giới chỉ một cuộn da lớn, sau đó trải dài ra mặt đất bắt đầu nhìn ngó.

Tử Phong nhìn tấm bản đồ di tích trải lớn dưới đất mà con mắt không khỏi giật giật, bà mẹ nó, sao không hỏi nó ra từ đâu đi, để mắt công hần phải làm hoa tiêu dẫn đường, chạy loạn hết cả lên. Nhưng nghĩ lại nhờ hần chạy loạn mà Huyền Vũ Quả

cùng Huyền Linh Chi có thể chui vào túi, hẳn cũng thấy cần bằng trở lại, được cái này thì mất cái kia mà thôi.

“Không thấy nhắc gì tới nơi này cả, phỏng chừng cũng chỉ có mình Hàn Bách Trí là biết ở trong tòa kiến trúc đó có thứ gì không a.” Lâm Nguyệt Đồng thờ dãi nói.

“Ta đã chui vào trong đó xem thử rồi, cũng không có thứ gì đáng giá cho lắm đâu, dường như đã có người vào đấy một lần rồi, hầu hết đồ vật đều bị lấy hết rồi, ngoài cái xác rỗng ra thì không có gì hết!!!” Từ Phong nói, xác thực là hẳn đã lợi dụng năng lực di xuyên vật thể của *Ngụy trang* để trực tiếp đâm thẳng vào bên trong tòa kiến trúc kia thăm thính, nhưng lại không tìm thấy gì cả.

À không, cũng không phải là không tìm thấy gì, nhìn thấy Lâm Nguyệt Đồng vẫn còn đang chăm chú nhìn bản đồ, Từ Phong vô cùng nhanh tay phóng mấy vật gì đó vào trong tay Lãnh Băng Băng, sau đó tụ khí thành âm, truyền âm vào tai nàng: “Giữ lấy nó, từ giờ phải lặc Hộ Thế Phù, có thể chịu được một kích toàn lực của Tôn cấp nhất phẩm thông thường, ở đây có ba tấm, lúc nguy cấp thì dùng linh lực kích hoạt nó, có lẽ nó sẽ cứu cô được vài lần.”

Truyền âm nhập mật, là một kĩ năng mà Từ Phong luôn ước ao có được khi đọc tiểu thuyết, nay xuyên việt qua thế giới này, hẳn đã có thể toại nguyện, thứ này trừ khi là cảnh giới hay chân thực lực cao hơn người thì thuật rất nhiều, còn không thì đừng mong có thể nghe trộm hay phát giác ra được.

Lãnh Băng Băng bắt ngờ thấy có thứ gì đó bay vào trong tay mình, sau đó là một giọng nói vang lên bên cạnh tai khiến nàng có chút giật mình, nhưng khi nhận ra được giọng nói đó là của ai thì nàng liền ngay lập tức chấn tĩnh lại, len lén nhìn Lâm Nguyệt Đồng. Nhưng Lâm Nguyệt Đồng luôn thực lực hay tu vị lúc này đều kém xa Từ Phong, làm sao có thể phát hiện ra, nhìn thấy nàng vẫn đang chăm chú nhìn bản đồ, Lãnh Băng Băng trừng mắt nhìn Từ Phong một cái, sau đó mới cất ba tấm phù lục vào không gian giới chỉ, trên mặt có một tia cười khó thấy, trong lòng không tránh khỏi mà có chút ngạo ngạo.

Đừng hiểu lầm Từ Phong a, bảo bà của hẳn là Hồ Phi Nguyệt còn đang ở nhà chờ, hẳn nào có ý định tấn gài phong lưu đâu, chỉ là thấy Lãnh Băng Băng tin tưởng hẳn như vậy, hơn nữa vừa rồi lại không hề đứng trên lập trường của Lăng Hư Cung mà lo lắng cho hẳn, nên Từ Phong muốn đáp lễ một chút mà thôi. Mặc dù đã có chút hiểu được tâm ý của nàng ta, nhưng Từ Phong vẫn chọn làm vậy, chẳng trách nhiều khi Hồ Phi Nguyệt kêu hẳn là tên đầu gỗ không biết xử lí chuyện tình cảm

Mà lấy tính cách của hẳn, nếu có nhận ra hành động vừa rồi của mình dễ dàng gây hiểu lầm tới mức nào, đoán chừng hẳn cũng không quan tâm a, làm thì cũng làm rồi, cũng làm thì hẳn chịu trách nhiệm là được, Từ Phong cũng phải thừa nhận là hẳn nhìn Lãnh Băng Băng bây giờ cũng hợp mắt lắm.

“Nếu đã như vậy, chúng ta liền di chuyển theo hướng đông, tiến vào trung tâm đi tích đi!!!” Sau một hồi nhìn ngang ngó dọc, Lâm Nguyệt Đồng nói.

“Trung tâm đi tích có cái gì?” Từ Phong hỏi.

“Đi tích này là nơi thí luyện đệ tử của thượng cổ tông môn, cho nên vừa có vô số bảo vật cũng như nguy hiểm xuất hiện cùng một lúc, mà trung tâm đi tích là nơi quan trọng nhất.” Ngừng một chút, Lâm Nguyệt Đồng mới thần bí nói: “Thiên Bảo Cung, nơi cất chứa bảo vật dùng để ban thưởng của thượng cổ tông môn!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 163: Sinh tử quyết - tử lộ

“Ơc...ợc...ợc.....”

Nụ cười thần bí trên môi Lâm Nguyệt Đồng chợt tắt ngấm khi một tràng dài tiếng kêu vang lên khiến không khí nghiêm túc vừa mới nhen nhóm đã bị đánh tan hoàn toàn. Nhìn cái bụng đang kêu gào của Lâm Nguyệt Đồng, Từ Phong liền thờ dãi, trời ạ, rốt cuộc ta đang ở trong tiểu thuyết huyền huyền hay là tiểu thuyết tấu hài đây.

Vô gia cũng vẫn là con người, ăn uống vẫn không thể nào bỏ được, chỉ là tùy vào tu vị của vô gia, chuyện ăn uống dần chuyển từ bắt buộc sang một dạng hưởng thụ thì đúng hơn. Vô gia Vương cấp như Lâm Nguyệt Đồng dù không ăn không uống mười ngày nửa tháng cũng không chết được, chỉ là cảm giác đói thì đương nhiên cũng vẫn có, cũng không thể nào làm như Từ Phong được, hẳn là Thiên Ma Vương, bản thân hẳn không cần ăn uống mà chỉ cần linh lực là đủ.

“Cô không mang theo thứ gì để ăn à?” Từ Phong neoh mắt nhìn Lâm Nguyệt Đồng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút đỏ hồng lên vì xấu hổ, miệng lí nhí nói “Ta...ta không mang theo...”

“Vậy có mang theo thứ gì trong không gian giới chỉ thế, quần áo và đồ trang điểm à??”

“Ừa sao người biết??” Lâm Nguyệt Đồng ngạc nhiên bật thốt.

Dùng tay vỗ lên trán, Từ phong ngao ngán thờ dãi thêm lần nữa, biết ngay mà, đoán không sai đi đâu được, hẳn đưa mắt nhìn sang Lãnh Băng Băng thì cũng chỉ thấy nàng cũng cùng một điệu bộ hơi xấu hổ giống như Lâm Nguyệt Đồng, thì ra cả hai người đều không mang theo đồ ăn a. Nỡ nhân là đồng vật khó hiểu, tiến vào đi tích nguy hiểm trùng trùng lại không mang theo lương thực thực phẩm, lại mang theo đồ trang điểm và y phục, về khoản y phục thì cũng có thể hiểu, nhưng mà đồ trang điểm, cái quý gì thế, rốt cuộc là hai nàng đi đã ngoại hay là đi vào đi tích thượng cổ vậy!!

Từ Phong đương nhiên là không thể lí giải được hành động này của hai nàng rồi, và hẳn cũng lười không muốn lí giải, nhìn nhì nữ lúc này chắc cũng đã đói bụng, hẳn chép miệng một cái, liền đi ra khỏi hang động.

“Từ Phong, người đi đâu thế??” Nhìn thấy Từ Phong không nói câu gì mà rời đi, Lãnh Băng Băng liền hỏi.

“Hai người các cô ở yên trong này, đừng có đi lung tung, một chút nữa ta quay lại!!!” Nói rồi lắc mình một cái, hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất nơi cửa hang.

Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng bốn mắt nhìn nhau có chút khó hiểu, nhưng tấm gương đựng độ Hàn Bách Trí ban nãy vẫn còn y nguyên, hai nàng ngược lại ngoan ngoãn đợi trong hang chờ Từ Phong trở về. Hai người cũng không phải đợi lâu, chỉ khoảng chừng 15 phút sau, âm một tiếng vang lên đùng xa khiến chim chóc bên trong rừng bay tán loạn một hồi, sau đó không lâu thì hẳn quay về, trực tiếp lấy từ trong không gian giới chỉ ra xác của một con lợn rừng khổng lồ, phỏng chừng là một loại yêu thú nào đó, chỉ là lúc này đầu lâu của nó đã biến mất, nhìn phần thịt còn sót lại, liền tưởng đến tiếng động lớn ban nãy thì không khó để nghĩ ra đầu heo này đã bị đánh nổ bọ.

Vị trí hang động của ba người ở gần một cái hồ nước, tuy không rộng lắm nhưng cũng coi như là có dư nước ngọt, Từ Phong đem ác con lợn rừng ra bỏ hồ, rút gần lỵ da bỏ ruột thoát thoát giống như vô cùng quen thuộc với công việc.....mổ lợn này, chỉ trong thoáng chốc liền quay lại trong hang với bốn cái đùi lợn, một ít nội tạng cùng những tảng thịt lợn đã được làm sạch sẽ.

Lửa được nhóm lên, hẳn lấy từ trong không gian hệ thống ra một đồng gia vị, bắt đầu chế biến món thịt lợn nướng. Chẳng bao lâu sau, mùi thơm nức mũi của thịt yêu thú nướng liền lan tỏa khắp không gian trong son động, khiến hai người Lâm Nguyệt Đồng vốn đang đói không kìm được mà chảy cả nước miếng, thật sự rất hấp dẫn a.

Đầu lợn rừng này là một tam giai yêu thú, cơ mà Từ Phong hẳn không biết tên, chỉ là trước kia hẳn đã từng giết xong ăn thịt nó rồi nên hẳn biết cái thứ này ăn không khác thịt lợn thông thường là bao, có chăng thì hương vị ngon hơn mà thôi. Không có dụng cụ nấu nướng, Từ Phong liền trực tiếp nhổ mấy cây cỏ thứ trên lớp gập tay của hẳn mà xien thật nướng, mặc dù nhìn hơi gớm nhưng hiện tại đang ở nơi hoang dã, hẳn đào đâu ra que để xien thật a.

Thịt chín, Từ Phong rút Hắc Bạch song kiếm ra, đúng hơn là thanh kiếm kim, múa may một hồi, hai chiếc đùi lợn liền bị lột đến tận xương, toàn bộ thịt được cắt mỏng xếp ngay ngắn trên mấy chiếc lá cây lớn mà hẳn hái từ bên ngoài về. Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng nhận lấy thịt nướng từ trong tay Từ Phong, ban đầu hai người còn giữ ý tứ, ăn uống nhỏ nhẹ, cơ mà sau khi nuốt vài miếng xuống bụng, ý tứ này nọ liền bị quét sạch, hai nàng lao vào ngấu nghiến chỗ thịt trước mặt giống như lâu lắm rồi chưa được ăn vậy.

Nhìn hai nữ nhân trước mặt mất hết hình tượng mà vui đầu vào ăn uống, Từ Phong cười nhạt một tiếng rồi tiếp tục nướng thịt, phỏng chừng hai nàng còn chưa ăn đủ no đâu. Kiếp trước tuy rằng hẳn sống cùng với Lâm Từ Hàm, nhưng nầu ăn lại là sở thích của hẳn, một tay trụ nghề cũng không đến nỗi thế, sang kiếp này thì hẳn có muốn không nầu ăn cũng không được, trước thì có nhà đầu Diệp Thụy Lan thiên kim cảnh vàng là ngọc, nào có biết nầu ăn là gì, nay thì đi cùng với Hồ Phi Nguyệt cùng Diệp Ngưng Tuyết, hẳn thì không cần phải ăn, Hồ Phi Nguyệt thì “hít khí trời” cũng sống được cả chục năm, ăn uống không quan trọng, nhưng mà Diệp Ngưng Tuyết thì vẫn cần ăn a, cuối cùng thì Từ Phong hẳn vẫn phải là người đảm nhận nhiệm vụ nấu ăn, chính vì thế mà trong người hẳn lúc nào cũng mang theo các loại gia vị này nọ.

Lâm Nguyệt Đồng nằm giữa ra đất, vỗ vỗ cái bụng no căng của mình, than thở: “Nhân ngưi như thế mà không ngờ ăn ăn cũng ngon ra phết, khi nào trở về thì bốn cô nương có thể sẽ xem xét thuê người làm đầu bếp riêng á.”

Ngó sang Từ Phong thấy hẳn vẫn trầm mặc mà nướng thịt, Lãnh Băng Băng chợt nhận ra một điều lạ: “Từ Phong...huynh không ăn ư?”

Đến cả cách xưng hô cũng thay đổi luôn, Từ Phong thăm hỏi nguy hiểm, hẳn đầu này mà yêu hẳn thì phiền toái to, quả nhiên vừa nãy triệu chọc nàng ta là một quyết định sai lầm mà, nhưng miệng vẫn trả lời: “Ta không đói.”

Nghe ngại một lát, ba người lại tiếp tục xuất phát, lần này Từ Phong trực ồm lấy hai người, *Ngụy trang* cùng *Liễm tức* được sử dụng, phi thân bay đi theo phương hướng mà Lâm Nguyệt Đồng chỉ. Đã bị hẳn ôm nhiều, nhị nữ cũng là chấp nhận số phận thương đau bị tên này chiếm tiện nghi, không hề dị nghị gì mà nằm yên trong lồng ngực hẳn, để Từ Phong ôm bay đi.

Vũ trụ tĩnh không tĩnh lặng, những hành tinh đủ mọi kích cỡ cùng màu sắc không ngừng phiêu phù trong không gian vô định, bất ngờ một tiếng cười vang lên lan tỏa khắp không gian vũ trụ không có điểm dừng này.

“Ha ha ha ha ha, thú vị thú vị lắm, không ngờ là người lại chọn Từ lỵ, quả nhiên ta không nhìn nhầm, tên nhóc người ấy vậy mà dám chọn con đường mà hơn 6000 tên đi trước không dám chọn, quá thú vị!!!” Một bóng người ngồi giữa không gian cất tiếng cười.

Tiếng cười sang sảng vang lên dường như mang theo một tia quyền uy chí cao vô thượng, nhưng cũng mang theo áp lực khủng khiếp. Chỉ thấy không gian xung quanh bóng người này không ngừng vỡ vụn, tạo thành vô số vùng không gian loạn lưu, những tinh cầu xung quanh cũng rung lắc dữ dội giống như gặp phải động đất.....200 độ richter, một chút tiểu tinh cầu nhỏ nhỏ thì trực tiếp nổ tung thành từng mảnh nhỏ, tan biến vào trong không gian.

Cũng may bóng người rất nhanh liền ngừng cười lại, nhưng cũng đã kịp phá hủy quá nửa số tinh cầu ở phụ cận rồi.

“Cổ lên đi nhóc con, sắp tới con đường của người vẫn còn chông gai lắm, ta chỉ giúp người đến mức này được thôi, nếu ta giúp nữa thì mọi thứ liền trở nên tầm thường rồi.....” Bóng người bí ẩn lẩm bẩm nói, cả người tùy ý lơ lửng trong không gian.....

Nằm trong lồng ngực Tử Phong, Lãnh Băng Băng hai mắt đỏ bừng mà bắt đầu suy nghĩ linh tính, nàng đang làm cái gì thế này. Băng sơn mỹ nhân của phản đầu Lăng Hư Cung, dung nhan diễm lệ nhất nhì toàn tông, khí chất lạnh lùng giống như cự người từ ngoài ngàn dặm, một thiên tài sở hữu song linh căn, hơn nữa một trong hai lại là Quang linh căn, một dị linh căn hiếm thấy, cũng không trách được tại sao nàng lại là tâm điểm của tất cả đệ tử cũng như chấp sự nơi này.

Chỉ là nàng trở nên tỉnh tỉnh lạnh lùng, hơn nữa bản thân là một thiên tài, nàng có ngoại khí của riêng mình, đối với trường bối thì nàng đều hết mực cung kính, nhưng đối với đám nam đệ tử theo đuổi thì đến một cái liếc mắt cũng không nhìn, trực tiếp là tất cả đi. Lãnh Băng Băng không ghét nam nhân, nàng cũng không ghét những nam đệ tử theo đuổi mình, nhưng nàng có tiêu chuẩn của riêng mình, mà những nam nhân đó khó mà đạt tới được.

Thực ra tiêu chuẩn của nàng rất đơn giản, một nam nhân muốn được Lãnh Băng Băng để mắt thì trước hết phải làm cho nàng tâm phục khẩu phục đã. Những nam đệ tử thông thường kia, diện mạo thì còn được, nhưng bản lĩnh thì chả ra gì, đại đa số tu vi đều dưới nàng, những người tu vi trên nàng thì đều lớn hơn nàng đến cả chục tuổi, đến cả thiên tài như Hàn Bách Trí cũng không lọt vào mắt nàng.

Trong suy nghĩ của Lãnh Băng Băng, Hàn Bách Trí chỉ là sinh ra sớm hơn nàng vài năm, được tu luyện trước mà thôi, chứ chẳng có gì ghê gớm. Võ giả có thể sở hữu đa linh căn, nhưng càng nhiều linh căn thì tốc độ tu luyện càng chậm, bù lại thực lực sẽ với đồng cấp thì cường hãn hơn nhiều, ví dụ như Lãnh Băng Băng có song linh căn, thực lực của nàng cũng không phải một cộng một bằng hai đơn giản như vậy, tốc độ tu luyện bị chậm hơn bình thường, 20 tuổi đạt tới Vương cấp nhất phẩm cũng là hiếm thấy, dù gì thì kể cả Hàn Bách Trí thời điểm hai mươi tuổi cũng chỉ là Vương cấp tam phẩm.

Đối với cái danh hiệu đệ nhất thiên tài của Hàn Bách Trí, Lãnh Băng Băng thấp phần khinh thường, nàng có thừa đủ tự tin sẽ bất kíp hấn trên con đường võ đạo, và với song linh căn của mình, nàng nắm chắc 100% có thể đã bại Hàn Bách Trí nếu cùng cảnh giới.

Ngao khi như vậy, nhưng mà một sự việc xảy ra khiến cái thứ đó của nàng bị phá hủy hoàn toàn: cuộc tỉ thí với Tử Phong. Nàng vẫn không thể quên được ngày đó, hình ảnh một thanh niên thần bí tùy tiện dùng vài chiêu cũng có thể giải quyết hết đám sư huynh đệ của mình một cách dễ dàng, thậm chí hấn tu vi cũng chỉ giống như nàng. Lãnh Băng Băng cũng có thể đã bại đám đệ tử đồng môn giống như Tử Phong, nhưng tuyệt không có nhẹ nhàng như vậy được. Rồi sau đó nàng bị thua dưới tay hắn, một chiêu, chỉ một chiêu mà thôi, tất cả chỉ giống như là trò đùa đối với nam tử quý dị đó vậy, nàng còn không hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị đối phương dùng một chiêu đánh cho bất tỉnh rồi. Từ đó hình ảnh của Tử Phong được in sâu vào trong đầu nàng.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại chủ động muốn đi cùng với Tử Phong, mặc kệ những lời mời gọi của đám đệ tử khác. Nếu như sau thất bại với Tử Phong, nàng còn một chút ngoại khí, thì sau khi tiến vào di tích hơn một ngày, chút ngoại khí kia đã liền biến mất vô ảnh vô tung. Đối mặt với hiểm nguy trong di tích, nàng hiểu rằng mình đã quá nông cạn, ở trong tông môn nàng có thể được trường bối bảo vệ, được mọi người quan tâm, nhưng ở ngoài này, nàng nhận ra mình quá nhỏ bé, ở đây không ai quan tâm thân phận của nàng, dù nàng là thiên tài thì sao chứ, nàng chỉ là Vương cấp nhất phẩm, tăng chót trong những người đi vào di tích, chút thực lực ấy của nàng, dù có sở hữu chiến lực vượt cấp, cũng chẳng ăn thua. Từ lúc vào di tích đến giờ, Lãnh Băng Băng không có cơ hội xuất thủ, không phải là nàng không muốn, mà là nàng bất lực, từ yêu thủ đến vô giả, tất cả đều mạnh hơn nàng nhiều lần, nếu không có Tử Phong bảo vệ, giờ này chắc nàng đã phơi thây ngay từ lúc gặp Đại Địa Chi Hùng rồi.

Nhắc tới Tử Phong, nàng len lén nhìn hắn, khuôn mặt anh tuấn và mịn dẻ chỉ nhìn một lần nàng cũng không thể quên được, lồng ngực vững chắc của hắn mang lại cảm giác an toàn đến kì lạ. Một thiếu nữ dù có lạnh lùng đến mấy, chung quy lại vẫn là một thiếu nữ, đứng trước người năm lần bảy lượt cứu mạng mình, nói không có rung động là nói dối. Hơn nữa, Tử Phong hấn.....khác biệt, hấn không truy cầu nàng như những nam tử khác, sắc đẹp của nàng trong mắt hắn dường như không có trọng lượng, sự thân bị của hắn khiến nàng nổi lên tinh tò mò, và khi một nữ nhân tò mò về một nam nhân, mọi chuyện liền trở nên vi diệu hơn. Nàng cũng không ngờ có ngày mình có thể nằm trong lồng ngực của một nam nhân mà bản thân lại không hề nảy ra một chút ý tứ bái xích nào cả, cảm giác ấm áp này thật là khó tả.

Tử Phong tung mình đi chuyển nhanh trong rừng, không hề để ý tới băng sương mỹ nhân trong ngực mình đang suy nghĩ lung tung, mà có biết, hấn cũng sẽ lãng quên, nợ tình là thứ mà hấn không muốn có một chút nào, đi đến đâu rồi hương vải phấn đến đó không phải là tác phong của hấn, đương nhiên là nam nhân thì đối với mỹ nữ không tránh khỏi có chút này nọ, nhưng li trí của hấn nằm ở trên đầu chứ không phải ở nửa thân dưới, điều đó làm hấn trở nên khác biệt.

Lâm Nguyệt Đồng thì khác, nàng tâm tư đơn giản, đối với việc đụng chạm của Tử Phong thì ngoại trừ một chút xấu hổ lúc đầu thì không có gì khác, đối với nàng thì hấn đang làm tốt công việc vệ sĩ mà thôi. Bà người đi chuyển trong rừng một hồi lâu, chợt một tiếng kêu lớn thu hút sự chú ý của bà người.

"Cứu mạng....."

Một nữ nhân tóc tai bù xù, quần áo rách rưới, trên người có vài vết thương rách máu chảy từ trong rừng ra, khuôn mặt kinh hoàng nhưng vẫn không che đi được nhan sắc đáng lòng người của nàng, thêm vào biểu cảm hoảng hốt của nàng không khỏi khiến người khác phải thương tiếc.

"Mỹ nữ, ngoan ngoan cùng đại gia ta hưởng cực lạc a!!"

Một tiếng cười quái dị vang lên, sau đó là một cây roi vung ra từ trong rừng, cuốn lấy chân nữ nhân kia khiến nàng ngã xuống đất.

Tử Phong dừng chân, khẽ nghiêng mắt nhìn trắng cảnh trước mắt, từ trước tới nay hấn luôn ghét những thể loại hái hoa tặc như thế này, nhưng không hiểu sao, lần này hấn lại cảm thấy có gì đó lạ lạ. Buồng hai nữ nhân trong ngực xuống, dạn dỏ hai nàng tận lực che giấu bản thân, hấn phi thân xuống phía nữ nhân vừa kêu cứu. Thân hình hấn chớp động như điện xẹt, túm lấy cây roi kia, mặc kệ cây roi đó dường như là một kiện Huyền khí, hai tay dùng sức trực tiếp đứt đoạn nó ra, giải thoát cho nữ tử đang nằm dưới đất.

"Cao thủ!!" tiếng nói trong rừng chợt vang lên, sau đó liền im bặt, có vẻ như đã bỏ chạy.

Nữ tử kia lập tức đặt đứng dậy, nhìn Tử Phong một lượt sau đó mới nói: "Ta tên Hoa Ngọc Liên, cảm tạ công tử đã cứu mạng!!"

Nữ tử xinh đẹp này ngượng ngịu nói, khuôn mặt từng hồng kieu diễm, thân hình lồ lộ ẩn hiện bên dưới bộ quần áo rách nát khiến bất kì nam nhân nào nhìn vào cũng có chút thú huyết sôi trào, chỉ hận không thể đè nàng xuống mà hành sự.

"Thiếp thân không có gì báo đáp, chỉ có thân thể này, mong công tử thương xót." Nói đoạn nữ nhân trước mắt liền nhẹ nhàng ngã vào lòng Tử Phong, khuôn mặt càng đỏ hơn, hơi thở như lan phả vào mũi khiến Tử Phong có chút nao nao.

Lâm Nguyệt Đồng nhìn cảnh như vậy mà không khỏi hừ một tiếng quay đầu đi, trong khi Lãnh Băng Băng thì chăm chú nhìn, cũng không rõ trong lòng nàng nghĩ gì nữa.

Chỉ là.....

"Hự!!"

Một bàn tay cứng như thép nguội với nắm chiếc móng vuốt sắc nhọn bất ngờ tóm lấy cổ nữ nhân kiều diễm kia, nhấc bổng nàng lên không trung, những ngón tay xiết chặt vào khiến nàng ta ngỡ thở đến mức khuôn mặt xinh đẹp tím tái cả lại.

"Khắc khắc, cũng may lão tử đã đọc nhiều tiểu thuyết, cái thể loại bầy rập ngu ngốc này mà cũng mang ra lừa ta ư??" Tử Phong cười lạnh. Thực tế là tâm lý hấn luôn đề phòng, chỉ cần là người lạ thì hấn luôn có tâm lí cẩn thận, anh hùng cứu mỹ nhân ư? Lão tử nhỏ vào mấy cái đó, thời buổi nào rồi còn tin vào anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân đem thân báo oán, đây không phải là tiểu thuyết yy trên mạng a!! Hấn đã dùng *Phân tích nhân* cùng *Thiên Ma Nhân* nhìn qua, nữ tử kia mặc dù nhìn có chút thú thẩm, nhưng hoàn toàn không có chút nội thương, mấy vết thương ngoài da kia đối với võ giả ăn nhằm gì, không có lí nào nàng lại bị tên đại hán kia uy hiếp cả. Với cả, đi vào di tích nào có phải người đơn giản, không thể nào có chuyện một nữ nhân yếu đuối lại có thể vào được danh sách 100 tân tu đi vào di tích được.

Bất thành linh từ trong rừng lao ra chính là đại hán lúc này đuổi theo nữ tử, hấn găm lên một tiếng, thân hình như thiểm điện, nhắm thẳng hướng Tử phong mà tung ra một quyền sấm sét. Chỉ là, Huyền khí Bảo khí may ra Tử Phong hấn còn hơi ngán, chứ dùng quyền đầu đối lực với hấn, ngại sống lâu quá hả?

"Bình" một tiếng, Tử Phong gờ bàn tay còn lại lên, trực tiếp nắm lấy quyền đầu kia không một chút khó khăn, đại hán kia chỉ thấy mình giống như đắm vào một thiết bản, cả cánh tay tê rần mất cảm giác, trong lòng thầm kêu khổ, không ngờ lại gặp cao thủ thật sự. Khóe miệng Tử Phong nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo, quả nhiên là cùng một giuộc, sau đó, cả cánh rừng yên tĩnh đột nhiên vang lên mấy tiếng kêu thảm thiết khiến người khác dựng tóc gáy, rồi cả cánh rừng lại trở về vẻ tĩnh lặng bình thường.

Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng hạ xuống bên cạnh Tử Phong, đưa mắt nhìn đại hán lúc này đã chia năm xẻ bảy thành mấy mảnh xác vứt bừa bãi, còn nữ tử xinh đẹp kia thì đã đầu một nơi thân một nẻo, hai nàng không khỏi có chút bất nhẫn.

"Này, nữ tử xinh đẹp như thế mà người cũng giết à??" Lâm Nguyệt Đồng có chút tức nổi nói, nàng dù là nữ nhân nhưng cũng không thể phủ nhận nhan sắc của nữ tử kia động lòng người không kém gì nàng, không khỏi có chút thương tiếc.

"Không quan tâm, cần đường ta thì dù có là đệ nhất mỹ nữ đại lục ta cũng giết, trong mắt ta chỉ có người chết người sống chứ không có phân biệt nam nữ!!!" Tử Phong lạnh giọng nói.

Lãnh Băng Băng chán ghét nhìn nữ nhân đã chết kia, không hiểu sao trong lòng thấy Tử Phong không bị mê hoặc lại có chút vui mừng, đến chính nàng cũng không hiểu nổi mình nữa.

Đang định cất bước đi, Tử Phong đột ngột dừng lại, hấn cảm thấy có chút kì lạ, bình thường dù là võ giả tu vi thấp đến đâu thì bị hấn gặp cũng làm chỉ số hấn tăng lên một chút nhờ kĩ năng *Chiến lợi phẩm*, huống chi hai người hấn vừa giết mặc dù so với hấn quá yếu, nhưng vẫn là Vương cấp võ giả a, sao chỉ số của hấn không hề thay đổi chút gì vậy. Còn đang cảm thấy kì lạ, Tử Phong chợt thấy mấy luồng năng lượng hắc ám từ xác chết của hai người bốc lên, sau đó không hạn mà cùng chui vào người hấn, đồng thời điểm kinh nghiệm của hấn tăng lên nhờ một cách bất thường, khác hấn với bình thường, nhưng chỉ số vẫn giữ nguyên.

"Sinh Tử Quyết....." Tử lộ.....thì ra là thế!!!" Tử Phong suy nghĩ một chút liền tìm ra được nguyên do. Có vẻ như luồng năng lượng hắc ám đó là từ khí đó hai xác chết sinh ra, sau đó bởi nguyên nhân hấn vừa được tên thần kia tặng cho Sinh Tử Quyết, chính xác hơn là Tử lộ, những từ khí này lại trở thành chất bổ của hấn.

"Chắc, công pháp này có chút tà ma ngoại đạo a, bất quá.....ta thích!!!" Tử Phong lẩm bẩm. So với việc kĩ năng *Chiến lợi phẩm* mang về cho hấn một chút chỉ số, hấn ưa thích việc Sinh Tử Quyết hấp thu từ khí giả tăng cho hấn một lượng kinh nghiệm lớn hơn, dù gì thì chỉ số hiện tại của hấn quá lớn, thêm một chút cũng không ăn thua mấy, nhưng điểm kinh nghiệm nhiều như thế này lại là chuyện khác a, hấn có thể nhanh chóng đề thăng level, từ đó đột phá cảnh giới, thậm chí là đại cảnh giới nhanh hơn, đúng là trăm lợi không có một hại. Tuy rằng Sinh Tử Quyết và *Chiến lợi phẩm* có vẻ xung đột với nhau, nhưng Tử Phong hấn cũng đã hài lòng, hấn tuy tham lam nhưng cũng biết giới hạn, như thế này đã là tuyệt lắm rồi, và lại Sinh Tử Quyết là thứ đích thân "Hắn" tặng cho Tử Phong, thứ này tuyệt đối không chi đơn giản như là hấp thu từ khí gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 164: Thiên Bảo Cung

Còn đang đắm tác khen ngợi Sinh Tử Quyết ở trong lòng, Tử Phong chợt cảm thấy cơ thể mình nóng bừng lên, miệng đắng lưỡi khô, một luồng hỏa khí chạy khắp tứ chi bách hại của hắn khiến hắn có cảm giác muốn phát tiết, trong đầu không tự chủ được mà có cảm giác muốn đập nát một thứ gì đó, thậm chí lý mờ hần có thể cảm nhận được một thứ giống như là ham muốn sát nhân.

Vội vàng tỉnh táo lại, Tử Phong hít một hơi không khí, tận lực giữ cho bản thân trấn tĩnh, một lúc sau, cảm giác khó chịu đó qua đi, hắn lại trở về bình thường. Vẫn không phải là một tên ngốc, Tử Phong rất nhanh liền đoán ra được những cảm giác đó là từ đâu ra, chắc chắn là do Sinh Tử Quyết!!

Từ khí là năng lượng của người chết tỏa ra khi chết đi, là thứ năng lượng mà mỗi người sau khi chết sẽ trả lại cho thiên địa, đã là năng lượng của người chết, đương nhiên nó không dành cho người sống rồi. Những nơi từ khí nặng nề như chiến trường cổ xưa, hoặc những nơi chôn cất người chết thường không có sinh vật sống, cũng bởi từ khí đối với sinh vật sống là thuốc độc không thể nghĩ ngờ. Sinh Tử Quyết có thể hấp thu từ khí, chuyển hóa trở thành lực lượng bản thân, ở trong trường hợp của Tử Phong thì là chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm, nhưng hiển nhiên là vẫn còn mang theo tác dụng phụ.

Cũng không khó lắm trong việc đoán tác dụng phụ đó là gì, đó là làm ảnh hưởng đến tinh thần của người tu luyện. Từ khí khiến người hấp thụ nó đánh mất lí trí, trở thành một cuồng nhân chỉ biết chiến đấu và giết chóc, nhẹ thì phát điên, nặng thì trực tiếp chết, từ khí nào phải là thứ gì dễ dàng đùa giỡn cùng. Đương nhiên đây là đối với người bình thường hoặc võ giả cấp thấp, Tử Phong hẳn có tu vi Vương cấp, nói hắn là võ giả cao giai thì cũng không phải mà là võ giả cấp thấp thì cũng không hẳn, nhưng tinh thần lực của hắn đủ để chống lại tác dụng phụ của từ khí. Hơn nữa, khác với thường nhân, bản thân hắn là sắt thù, kiếp trước kiếp này giết người vô số, sát khí gần như ngưng thực của hắn được từ khí tâm bổ sẽ còn lợi hại hơn nữa, nó cũng góp phần làm giảm tác dụng phụ lại.

Nghe đến cảm giác thị huyết vừa rồi, Tử Phong cười khẩy, quả nhiên “Hắn” không bao giờ cho không mình thứ gì hết, cái gì cũng có giá của nó cả, hiện tại thì một là hắn ngừng tu luyện Sinh Tử Quyết, quay trở lại với tiến độ lên level rìa bờ, hoặc tiếp tục tu luyện và cầu may rằng từ khí sẽ không làm hắn phát điên. Nhưng mà Tử Phong hẳn là ai chứ, hắn là một tên điên mà, cảm giác thị huyết hay là mất hết thần trí trở thành quái vật giết người ư? Hắn nào có quan tâm, hắn vốn là quái vật, hiện tại hắn cũng đang giết người, có gì khác biệt sao, hắn thừa đủ tự tin đối với bản thân a, chỉ là một chút từ khí còn con, làm thế nào mà có thể khiến hắn mất lí trí được. Luyện, tu luyện tiếp chứ, càng làm là chết mà thôi!!

“Sao vậy??” Nhìn thấy Tử Phong đang định cất bước lại đứng lại, Lãnh Băng Băng liền hỏi, không hề biết một chút gì về việc vừa xảy ra với hắn.

“Không có gì, chúng ta đi thôi!!” Ấc đầu, Tử Phong nói, hắn chung quy cũng không thể nói rằng mình vừa mới hút năng lượng từ người chết chứ, hắn điên nhưng không đến mức thế.

“Vậy hai người bạn ta lại.....” Lãnh Băng Băng lí nhí nói, ánh mắt hướng về ngực Tử Phong, hàm ý ra sao thì không cần nghĩ cũng biết.

“Không cần, chúng ta thông thả đi, ta đang có hứng muốn giết người cướp của, cứ đi thật nghiêm ngang cho ta, trừ khi gặp lực giai yêu thú, còn đâu thì có lỗi hết toàn bộ võ giả trong này ra thì ta cũng có thể báo vệ cho hai người bạn có an toàn không tổn hao một sợi tóc nào!!” Tử Phong chắc nịch nói, biết được bản thân có thể thu được từ khí để tu luyện, hắn hiện tại còn có hứng giết người hơn cả trước kia khi hắn mới phát hiện ra việc giết người có thể tăng kinh nghiệm và chi số.

Ba người một đường phi thân bay về phía trung tâm di tích, hai nữ nhân đi trước làm mờ mờ, còn Tử Phong thì dùng *Nguy trang* theo sát không rời. Quả nhiên là vắng mặt hắn, hai nữ nhân chỉ có tu vi Vương cấp nhất phẩm đã thu hút ánh mắt của không ít người, và đương nhiên, tất cả những người hấp tập động thủ đều chỉ còn là mấy cái xác không hồn vứt giữa rừng cho yêu thú gặm.

“Đến nơi rồi!!” Lâm Nguyệt Đồng nói khẽ.

Từ trong hư không bước ra, Tử Phong neho mặt nhàn tòa cung điện trước mắt, dù đã nhìn thấy vô số kiến trúc chọc trời của kiếp trước, hắn vẫn không nhận được mà trầm trở thán phục: “Lớn quá!!”

Chỉ thấy trước mắt ba người lúc này là một tòa cung điện cực kì to lớn, đúng hơn mà nói thì nó là tổ hợp mấy chục tòa cung điện, ở giữa là một cung điện có kích thước cực lớn vượt hẳn so với những cái còn lại, toàn bộ kiến trúc so với khối kiến trúc nơi bọn hắn gặp Hàn Bách Trí thì to gấp cả trăm lần, tòa ra khí thế cổ xưa cùng một loại uy áp không tên khiến người nhìn vào không kim được mà sinh ra ý kính nể.

Mấy tiếng gió phàn phật vang lên, từ đằng sau lưng ba người, mười mấy thân ảnh bóng bẽnh từ trên trời hạ xuống, toàn thân bạch y tiêu sái, tất cả đều là đệ tử Lăng Hư Cung.

“Ồ, không ngờ Lâm sư muội cùng Lãnh sư muội còn đến đây sớm hơn cả bọn ta, thật là bất ngờ a!!” Một thanh niên với khuôn mặt anh tuấn, nụ cười ấm như gió xuân hồ lên một tiếng rồi nói, có vẻ như hắn là người cầm đầu của đám người mới tới.

“Khúc Kế Vũ sư huynh đó à, tiểu muội cũng chỉ là may mắn mà thôi.” Lâm Nguyệt Đồng chấp tay nói.

“Đều là đồng môn cả, không cần phải khách sáo, mục đích của chúng ta đều là vì bảo vật ở trong Thiên Bảo Cung này, không bằng hai vị tiểu sư muội gia nhập với nhóm của bọn ta xem sao, vừa an toàn mà mọi người đều là người nhà, tránh nghị lỵ lẫn nhau.” Khúc Kế Vũ cười nói.

“Tiểu muội xin cảm tạ thịnh tình của sư huynh, nhưng muội nghĩ mình nên ở lại nhóm của mình thì hơn.” Lâm Nguyệt Đồng từ chối nhẹ nhàng, qua sự việc của Hàn Bách Trí, nàng đã trở nên cẩn thận hơn, hiện tại thì nàng không dám tin ai hết, ngoại trừ Lãnh Băng Băng cùng với tên quái vật kia mà thôi.

Thấy Lâm Nguyệt Đồng từ chối, Khúc Kế Vũ có chút tức nuối mà tiếp tục khuyên giải, nhưng thấy nàng ta không chịu thay đổi chủ ý, liền tỏ vẻ không có vấn đề gì hết mà thu hồi ý định của bản thân, đúng lúc này, hắn mới chợt nhận ra đứng ở bên cạnh hai vị tiểu sư muội xinh đẹp của hắn là một nam nhân khác.

Cũng không phải Khúc Kế Vũ là một tên đại giả không quan tâm gì đến xung quanh, mà bởi vì sự hiện diện của Tử Phong quá quý đi, toàn thân hắn không toát ra một chút khí tức nào cả, thậm chí đến cả khí tức của một người sống còn không có, sự tồn tại của hắn vô cùng mong lung đối với những võ giả vốn hay sử dụng thần thức để quan sát xung quanh, nếu không phải Khúc Kế Vũ hẳn đưa mắt nhìn thì còn lâu hắn mới phát hiện ra sự tồn tại của Tử Phong.

“Ách, vị này là.....” Tuy hơi bất ngờ trước Tử Phong, nhưng Khúc Kế Vũ vẫn mỉm cười nhã nhặn mà hỏi.

Trả lời Khúc Kế Vũ là một điệu mặt sắc lẹm giống như cửa thẳng vào linh hồn khiến hắn có chút khó chịu, từ nam nhân hắc y trước mặt tỏa ra một khí thế lạnh lẽo tới cực điểm khiến hắn có cảm giác mình giống như đang đứng trước một con thú săn mồi đỉnh cấp mà bản thân mình chỉ là một con thỏ nhỏ vô dụng.

“Chấp pháp đoàn Lăng Hư Cung, Tử Phong!!” Tử Phong lạnh lùng trả lời, sau đó liền quay mặt đi, tiếp tục quan sát Thiên Bảo Cung.

Cho đến khi hắn quay đi, Khúc Kế Vũ mới cảm thấy áp lực vô hình biến mất về ánh vô tung, chẳng biết từ lúc nào mà sau lưng hắn đã xuất hiện mấy giọt mồ hôi lạnh, hắn liền cười gượng hai tiếng rồi thôi không đưa tay với ba người Tử Phong nữa, linh cảm hắn mách bảo rằng nam nhân hắc y này cực kì nguy hiểm, nên tránh càng xa càng tốt.

Cũng không thể trách Tử Phong được, hắn cũng không có ý định hù dọa Khúc Kế Vũ, chỉ là trên đường tới đây, với hai nữ nhân làm mờ mờ, hắn đã tiện tay làm thật hơn 20 tên võ giả đủ mù tự đâm chân vào bẫy sau đó hấp thu từ khí của bọn chúng, cho đến giờ thì hắn vẫn còn đang áp chế cảm giác thị huyết của bản thân, nhất thời khiến khí thế của hắn có chút đáng sợ.

Cũng không chỉ có mỗi hai đám người bọn họ có mặt ở đây, giống như là đã hẹn trước, cứ một lúc là lại có một nhóm người kéo tới, ít thì đám ba người, đông thì lên đến vài chục người, chỉ trong thoáng chốc mà không gian nơi đây đã xuất hiện kha khá võ giả. Tử Phong đưa mắt nhìn xung quanh, 200 võ giả tiến vào mà bây giờ chỉ còn khoảng hơn 100, có thể thấy trong này nguy hiểm ra sao, cơ mà có lẽ bản thân di tích không quá nguy hiểm, nguy hiểm đến từ chính những võ giả tiến vào a.

“Đến đây rồi thì làm sao tiến vào??” nhìn một bức tường cao hơn hai mươi mét bao xung quanh quần thể kiến trúc, Tử Phong quay sang Lâm Nguyệt Đồng hỏi. Nếu là bình thường, dù có là bức tường cao trăm mét thì võ giả Vương cấp cũng có thể ngự không mà bay vượt qua được, chỉ là nơi này dường như có một trận pháp cấm không gì đó, lúc này có một người không đủ kiên nhẫn đã phi hành vọt qua bức tường, kết quả là bị một đạo sấm sét không biết từ đâu ra oanh thành cảm bả, triệt để biến thành tro bụi rơi la tả trên không trung. Mà bức tường bao quanh này vô cùng trơn nhẵn, hoàn toàn không có chút điểm tựa, hơn nữa lại cứng rắn phi thường, cảm Huyền khí chém vào thì chỉ có hổng Huyền khí mà thôi, vậy nên là bay cũng không được, treo hay phá cũng không xong.

“Nhìn thấy cánh cổng kia không, theo trận pháp lưu chuyển ở đây, cứ mỗi ba ngày vào thời gian nửa đêm của ngày thứ ba thì nó sẽ mở ra trong vòng một ngày, võ giả có thể tự ý ra vào rồi sau đó mới đóng lại, chờ thêm ba ngày nữa.” Lâm Nguyệt Đồng giải thích.

Tử Phong gật gù ra ý hiểu, ngo sang bên kia cũng thấy đám người Lăng Hư Cung tất cả đều đã cùng chung nhóm với Khúc Kế Vũ từ bọn hắn, xem ra danh vọng của tên này cũng không nhỏ a, có thể dễ dàng thống lĩnh mọi người. Hắn ta cũng đang thì thầm to nhỏ gì đó với những người khác, đại ý chắc là cũng dặn dò về việc Thiên Bảo Cung mở cửa, còn đám võ giả tán tu thì người biết người không, nhưng không ai nói cho ai cả.

“Theo toán toán thì chúng ta phải đợi đúng hai ngày nữa thì mới đến ngày Thiên Bảo Cung mở cửa, sau đó thì nó sẽ mở cửa trong suốt một ngày, tính ra khi nó đóng cửa lại cũng là vừa lúc chúng ta sẽ hết kì hạn năm ngày ở trong di tích, sẽ bị truyền tống ra ngoài.” Lâm Nguyệt Đồng nói tiếp.

Đúng là mấy quy luật tính toán lằng nhằng, Tử Phong hẳn chẳng hiểu cái tông môn thượng cổ này tính toán như vậy để làm gì nữa, nhưng mà hắn có thắc mắc thì cũng chả giải quyết vấn đề gì, hiện tại thì hắn phải đợi đã, hi vọng trong này có bảo vật khiến hắn động lòng.

Phải đợi tận hai ngày, Tử Phong hẳn có ý định sử dụng *Nguy trang* để đi xuyên qua bức tường đây tiến vào bên trong, nhưng vừa chạm vào bức tường thì đã bị bắn ngược trở lại, xem ra khả năng đi xuyên vật thể và cả các loại cấm chế trận pháp của hắn chỉ có mức độ giới hạn thôi a.

Dùng lên một cái lều dã ngoại, Tử Phong để nữ tử tiến vào trong đó nghỉ ngơi, còn mình thì ở ngoài canh chừng, chỉ cần bắt kì tên nào dám bén mảng tới chỗ của bọn họ trong bán kính năm mét là ngay lập tức đầu lia khỏi cỏ, mấy cái xác ở gần cũng đã chứng minh điều đó. Tử Phong hẳn chắc sát ư? Ai quan tâm chứ hắn thì không a.

Hai ngày trôi qua rất nhanh, vào đêm ngày thứ hai, đúng lúc nửa đêm, những áng mây di động để lộ ra mặt trăng tròn vành vạnh, lúc ánh trăng chiếu xuống cánh cổng thì cũng là lúc tất cả mọi người bị đánh động bởi một tiếng động lớn giống như là một vật thể khổng lồ nào đó đang di chuyển.

Chỉ nghe mấy tiếng nặng nề vang lên, cánh cổng vốn đang đóng chặt bỗng nhiên mở ra, đón chào những võ giả bên ngoài tiến vào Thiên Bảo Cung tràn đầy báu vật.

Tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng phi thân vào trong một cách nhanh nhất có thể, chỉ trong thoáng chốc đã không còn ai ở bên ngoài nữa. À không, vẫn còn một vài người, Tử Phong chậm rãi gọi nhị nữ tử trong lều ra, sau đó chỉ vào cánh

công rồi nói: “Mơ rồi kia!!”

“Tại sao người không đánh thức chúng ta sớm hơn, mọi người vào rồi hỏi chúng ta mới vào thì còn kiếm được cái gì nữa!!” Lâm Nguyệt Đồng bất mãn nói.

“Nhanh hay chậm có khác gì nhau sao, chúng ta đi vào trước thì phải mất công đi tìm, cứ để bọn chúng vào trước, tìm được đồ quý giá thì ta đi cướp rồi về chia nhau, như vậy tiện lợi hơn, đã mất công tìm!” Từ Phong lười nhác trả lời, làm gì có bữa ăn nào miễn phí như thế, đã đi tìm bảo vật thì phải có gác ngõ gặp nguy hiểm, không thì mục đích thì luyện của cái đi tích này là gì chứ, hẳn là đi giết người cướp của còn hơn.

Đã quá quen với cái tính cách có mạng người như rom rạc này của hắn, hai nữ nhân chỉ có thể thờ dài mà thuận theo ý hắn, ai bảo mạng sống của hai nàng còn phụ thuộc vô sự bảo vệ của hắn chứ, có muốn dị nghị cũng không được.

Đến lúc này thì ba người mới bắt đầu tiến vào trong Thiên Bảo Cung. Chỉ thấy đi qua cánh cổng là vô số đường đi quanh co dẫn đến từng tòa lâu đài, hiển nhiên bên trong đều có bảo vật, nhưng tất cả mọi người đều không hện mà cùng lao tới chính cung, cũng chính là nơi có kích thước lớn nhất, với hi vọng sẽ tìm được bảo vật tốt nhất ở đó.

Tiến vào trong cung điện chính, trước mắt ba người là một không gian thấp phản rộng lớn, nhìn những bức tường to lớn, những cây cột đá cao cả trăm mét, bất giác khiến con người ta cảm thấy bản thân thật là nhỏ bé.

Khắp nơi xung quanh đều là vô số ô cửa, mỗi ô cửa đều có một đường đi thông tới một chỗ nào đó, còn tới chỗ nào thì Từ Phong chịu, hẳn không phải là thần a. Mọi người rất nhanh liền tỏa ra khắp các hướng, cũng không ai muốn đi vào cùng một ô cửa, tránh tìm được bảo vật rồi lại xung đột với nhau, nước sông không phạm nước giếng là tốt nhất.

Từ Phong cũng chọn một ô cửa rồi chậm rãi tiến vào, hẳn không vội chút nào, bảo vật có hay không thì không quá mức quan trọng với hắn, hắn chỉ mong là có thể hoàn thành nhiệm vụ nhanh nhanh rồi biến khỏi nơi này thôi, xa nhau có vài ngày mà hắn đã có chút nhớ Hồ Phi Nguyệt rồi, à cả tiểu nha đầu Diệp Ngưng Tuyết nữa, suýt thì hắn quên.

Thông đạo mà bọn hắn chọn cũng khá rộng rãi, đi qua hai bên là vô số căn phòng nhỏ, bên trong đựng đầy bảo vật, chỉ là đại đa số là kim ngân châu báu tầm thường, còn những nơi khác thì lại trống trơn, hiển nhiên là đã có người lấy mất từ trước rồi. Đối với tiền tài thông thường thì nhữ nữ không ham hố cho lắm, không gian giới chi của hai nàng cũng chỉ có dung lượng nhất định, không nên lãng phí cho mấy thứ này a, nhưng Từ Phong thì khác, không gian giới chi của hắn bé tí tẹo, nhưng không gian hệ thống của hắn lại rộng không đếm được, có mạng nguyên cả cái đi tích này nhét vào cũng còn dư chỗ, hẳn còn gì phải bận tâm ư, vàng bạc châu báu trang sức hẳn cứ thế mà vơ vét hết tất cả, nhét vào không gian hệ thống.

Nhìn Từ Phong giống như mấy tên đạo tặc tham lam mà vết sọc đến từng căn phòng một khiến hai người Lâm Nguyệt Đồng nhìn nhau mà không biết phải phản ứng ra sao, nam nhân này thật là kì lạ!!

“Ày, nhìn xem!!” Lâm Nguyệt Đồng đưa tay chỉ về phía một căn phòng.

Chỉ thấy trong đó là một cái bệ đá nhỏ, bên trên đặt một khối gì đó to cỡ cái chậu, nhìn thoáng qua thì có vẻ như là kim loại, đang tỏa ra quang mang màu ám kim bất mắt. Lâm Nguyệt Đồng muốn đi vào phòng bắt chợt bị Từ Phong kéo ngược lại, hắn chỉ vào khoảng không tưởng chừng như không có gì trước mắt mà nói: “Có cảm thấy bảo hộ!!”

Nói đoạn cầm một viên đá nhỏ dưới chân ném vào trong căn phòng, viên đá vừa mới tiếp xúc với căn phòng liền bị một màng chắn vô hình đẩy ngược trở lại, hiển nhiên là nơi này có cấm chế để bảo vệ đồ vật bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Xuất hiện Âm Thi

Nghe lại cũng thấy có lí, tuy nơi này chứa đầy bảo vật như là phần thưởng của tông môn thượng cõ dành cho đệ tử vượt qua khảo thí, nhưng chắc chắn vẫn phải có sự bảo vệ nhất định đối với đồ vật bên trong, bằng không thì một vài tên đệ tử có chút bản lĩnh là đủ quét sạch cả cái Thiên bảo Cung này thành vườn không nhà trống rồi, làm gì còn cái gì để mà hiện tại bọn hắn kiểm chắc chứ.

Còn cái cấm chế này, đối với người khác thì khó có thể phá hủy, trừ khi người này am hiểu phù văn, trận pháp hoặc cực mạnh dùng lực phá cấm chế, bằng không thì chỉ có thể nhìn bảo vật bên trong mà chảy nước miếng, nhưng đối với Từ Phong, cái cấm chế này tồn tại cùng với không tồn tại không khác gì nhau. Hắn có ít nhất vài cách để vượt qua nó, một là dùng *Nguy trang* sau đó trực tiếp đi xuyên qua, không thì dùng *Thiên Ma Nhân* để tìm kiếm mất trận phá đi cấm chế, hoặc cùng lắm là sử dụng *Chân dạng* và *Thiên Ma Nhân*, hẳn không tin là đến thế rồi mà vẫn không xử lí được cái cấm chế còn con này.

Cũng may là mọi thứ không có gây khó dễ với Từ Phong quá, hắn cũng hơi ngạc nhiên khi bản thân đã chuẩn bị tinh thần nhưng cuối cùng thì chỉ một lần sử dụng *Nguy trang*, hắn đã mang được đồ vật ra ngoài. Nhìn đồ vật trong tay, lúc này ba người mới có hơi nhìn kĩ, cái thứ này trông vừa giống kim loại vừa giống nhân thạch, cầm trên tay thì vô cùng nặng, nếu không phải khi lực của hắn giống như quái thú thì cũng không chắc có thể nâng thứ này lên.

“Hai người nhận ra thứ này không?” Từ Phong với vốn kiến thức ít ỏi từ trong mấy quyển thư tịch rất nhanh liền nhận ra rằng chừng đó là không đủ, hướng về nhữ nữ mà hỏi.

Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng nhìn ngó một lúc sau đó liền lắc đầu, có vẻ như hai nàng cũng không nhận ra thứ này là gì. Từ Phong thở dài một tiếng, thôi thì chịu khó nhúc nhúc đầu mới chút vậy, hẳn nhệ giọng lầm bầm: “Chân dạng – Phân tích nhân!!”

Đầu óc hắn giống như căng ra hết cỡ, từng dây thần kinh giống như là đang phải chịu một áp lực cực kì to lớn, hai mắt hắn mờ to ra, thể giới quan của hắn liền thay đổi 180 độ, toàn bộ mọi thứ trong tầm mắt hắn lúc này đều hiện lên thông tin.

Hơi khó chịu trước cảm giác này, Từ Phong đưa mắt nhìn khối đá trong tay, quả nhiên thông tin của nó cũng hiện lên trong mắt hắn

-Thiên Tinh Thạch: Vẫn thạch từ vũ trụ rơi xuống, có chứa một loại kim loại không tên cực kì cứng rắn, là nguyên liệu luyện khí thượng hạng, có thể được dùng làm chủ tài liệu cho Bảo khí.

Chắc, trùng lờn rồi, Từ Phong hẳn từ hồi bị hủy đi thanh Truy Hồn Huyết Kiếm thì đã không còn binh khí thuận tay nữa, mặc dù sử dụng mấy cây cốt thứ cũng được, nhưng không phải là biện pháp lâu dài a, hẳn thật sự cần một kiện vũ khí thuận tay, cơ bản thì mấy cây cốt thứ của hắn không dùng được. Trầm Nguyệt Thất Thức, từ đó khiến chiến lực của hắn giảm sút nghiêm trọng a.

Bảo khí là thứ chuyên dùng bởi Tôn cấp, bởi chỉ có Tôn cấp thì mới đủ lĩnh lực kích hoạt năng lực của Bảo khí, nhưng Từ Phong cũng có thể được coi là một ngoại lệ, lượng lĩnh lực hắn sở hữu đủ để cho bất kì tên Vương cấp cầu phẩm nào phải xấu hổ mà cần lười tự sát, so với Tôn cấp nhất phẩm cũng chỉ kém có một hai thành, mà một Tôn cấp đã có dư lực để kích hoạt năng lực của Bảo khí, có sao hẳn lại không thể chứ.

Hiện tại ngẫu nhiên kiếm được chủ tài luyện chế Bảo khí, hẳn có thể kiếm một số nguyên liệu luyện khí khác, sau đó tiêu hao điểm tích lũy để hệ thống luyện chế cho hắn một kiện Bảo khí a, tránh cho việc do không có vũ khí tốt mà hắn không thể sử dụng Trầm Nguyệt Thất Thức vốn có uy lực cường đại.

Gửi trừ *Chân dạng*, Từ Phong không nói không rằng cất khỏi Thiên Tinh Thạch trong tay đi, hẳn không có việc gì phải nói lại lịch của thứ này cho hai nữ nhân kia biết cả, dù gì thì hắn cũng cần đến nó. Nhị nữ thấy hắn cất đi cũng không nói gì, đồ là hắn lấy được, về lí là thuộc về hắn, hơn nữa suốt chặng đường hắn đã cứu mạng hai người bao lần, hai nàng cũng khó mà mở miệng đòi hỏi gì hơn.

Thông đạo kia là dài, thậm chí dài tới mức Từ Phong bắt đầu nghi ngờ diện tích thực sự của cái cung điện này có vẻ như là to một cách.....bất thường. Suốt dọc đường ba người bắt gặp vô số căn phòng, phòng trống chiếm đại đa số, những căn phòng có chứa đồ vật rất ít, hầu hết là chứa vàng bạc châu báu, tất cả đều được Từ Phong vơ vét bắng sạch, nhưng cá biệt vẫn có những căn phòng chứa đồ vật này nọ.

Dùng *Nguy trang* không được thì *Thiên Ma Nhân* cùng *Chân dạng*, Từ Phong dễ dàng vượt qua cấm chế bảo hộ mà lấy được đồ vật bên trong, mặc dù hắn là người đoạt được nhưng hắn là con người thù tín, ba người đã thống nhất từ đầu là phân phối đồ đạc theo nhu cầu, vậy nên đồ vật có lợi cho nhữ nữ thì hẳn vẫn giao ra không chút tiếc nuối. Lãnh Băng Băng nhận được một viên Tị Thủy Châu, tác dụng giống như tên gọi, có thể kháng thủy, giúp vô già thờ được dưới nước, cũng như trợ giúp vô già Thủy lĩnh cần tu luyện nhanh hơn. Trong khi đó Lâm Nguyệt Đồng thì nhận được một kiện huyền giáp Thiên giai trung phẩm Huyền khí cực kì quý giá, xét đến đối tượng bảo vệ chính và có năng lực tự bảo vệ bản thân thấp nhất nên Từ Phong mới giao nó cho nàng, còn Lãnh Băng Băng đã có mấy tờ Hộ Thể Phũ mà hẳn liền đưa cho rồi, an toàn là không đáng lo lắng.

Còn Từ Phong thì hơi xài xèo một chút, tuy thu được vô số tài bảo, nhưng thực sự đồ vật hữu dụng với hắn không có nhiều, đa phần đều là linh thảo cùng tài liệu luyện khí, thứ hắn mong muốn là một kiện vũ khí ra hồn thì chẳng thấy đâu. Ba người đi đến cuối thông đạo, sau khi bước ra ngoài, đập vào mắt là một quảng trường rộng lớn vô bì, bên trên là một mái vòm cao tới mấy trăm mét, tạo thành một không gian rộng bằng hai ba chục cái sân bóng cộng lại. Từ Phong cũng có chút kì quái, làm thế nào mà ở trong Thiên Bảo Cung có thể tồn tại một nơi rộng lớn như thế này được, nhìn từ ngoài vào thì một nơi như thế này phải chiếm tới 5 thành diện tích của cả quần thể rồi, chẳng lẽ nơi này nằm dưới lòng đất??

Nhưng mà hắn cũng chỉ thắc mắc vậy thôi, chứ hơi đâu mà quan tâm chứ, hiện tại không phải mình bọn hắn là người xuất hiện ở đây, gần như tất cả mọi người có mặt ở đây bên ngoài Thiên Bảo Cung vừa này đều đã có mặt, hiển nhiên là tuy có nhiều thông đạo nhưng tất cả đều có cùng một đích đến là nơi này.

Tất cả mọi người không một ai động thủ với ai, dù rằng biết ai cũng có đạt được chút bảo vật gì đó, bởi ánh mắt của tất cả mọi người đang bị mấy thứ lời kéo sự chú ý.

Ở cuối quảng trường, đối diện với nơi mà tất cả mọi người đang đứng, hai pho tượng nhân loại mang theo vô úy nghiêm cao tới trăm mét được dựng lên, qua năm tháng đã trở nên có chút hao mòn nhưng vẫn tỏa ra một loại áp lực kì bí khiến người khác không dám bước vào mà sinh ra lòng kính nể, ở giữa hai bức tượng khổng lồ đó là một bình đài lơ lửng trên không trung, ở trên đó là bốn kiện đồ vật được bao bọc bởi bốn chiếc lồng trong suốt, một quyền thư tịch, một bình đan dược, một bộ khải giáp cùng một cây thương.

Nhìn bố trí của bốn kiện đồ vật này, chi cần không phải là đồ ngu thì đều nhận ra được bọn chúng đều là bảo vật, tất cả mọi người không hện mà cùng giữ khoảng cách với nhau, thời điểm tranh đoạt bảo vật đã tới rồi. Từ Phong ngay từ đầu đã kéo nhữ nữ lui vào một góc khuất, tránh xa tất cả mọi người rồi, mục đích chính của hắn là bảo vệ hai người chứ không phải tranh đoạt bảo vật, vậy nên ngược lại hẳn là bị người nhân nhả nhất. Và lại, hắn có một cảm giác vô cùng kì lạ về nơi này, tại sao một nơi đầy bảo vật như thế này lại có định kỳ mở ra để cho người tiến vào đi tích để dâng thêm nhập như vậy chứ, với cả qua nhiều năm như vậy mà những căn phòng kia vẫn còn lưu lại đồ vật, chẳng lẽ không có một ai đi vào có khả năng phá được mấy cái cấm chế đơn giản đó ư, mà cứ cho là vậy thì chẳng lẽ toàn bộ vô già tiến vào không có ai tham lam tài bảo sao, toàn bộ vàng bạc châu báu đều còn nguyên, không trách hắn có cảm giác kì lạ.

Nheo mắt lại, khoảng cách xa như thế này khiến Từ Phong khó có thể sử dụng *Phân Tích Nhân* lên bốn kiện đồ vật kia, kể cả sử dụng *Chân dạng* cũng vô dụng, phải biết *Chân dạng* hoạt động trên nền tảng gốc của kĩ năng, *Phân tích nhân* có nhược điểm là khoảng cách thì kể cả có dùng *Chân dạng* cũng chỉ bỏ khuyết nhược điểm này một chút mà thôi. Ngược lại lúc này hẳn lại đang nhìn hai bức tượng lớn ư vũ kia, ngoài cái cảm giác áp lực hơi khó chịu này ra, hẳn lại nhạy bén cảm nhận được một thứ, sát khí, dù chỉ là một chút sát khí mỏng manh nhưng khó có thể qua mắt được hắn, người vốn đã quá quen thuộc với sát khí.

Nhưng mà kì lạ thì kì lạ, Từ Phong không có ý định làm chim đầu đàn, cứ để cho người khác chó cắn chó đi, hắn giữ mạng và bảo vệ nhữ nữ là tốt nhất.

“Nơi này có bốn kiện bảo vật, chắc chắn sẽ có sự bảo vệ đối với bọn chúng, ta có ý kiến thế này, trước hết tất cả chúng ta đoạt được bảo vật đó, sau đó thì bắt đầu phân chia, ai có thực lực người ấy hưởng, ý mọi người thấy thế nào?” Khúc Kế

Vũ bay lên không trung, thu hút sự chú ý của mọi người rồi nói.

Nhìn thấy trang phục đệ tử Lăng Hư Cung cùng với đồng dao đệ tử đứng về trận tuyến của Khúc Kế Vũ, hiển nhiên là về cùng một phe, đám tán tu liền mở miệng xì xào bàn tán to nhỏ, đại ý là liệu có nên tin tưởng mấy tên đệ tử Lăng Hư Cung này hay không.

“Ta có thể lấy danh dự của Lăng Hư Cung để thề rằng tất cả những gì ta vừa nói đều là sự thực, và toàn bộ đệ tử Lăng Hư Cung sẽ làm theo!” Khúc Kế Vũ nói một cách chắc chắn.

“Được, nể mặt Lăng Hư Cung, bọn ta sẽ nghe theo chỉ đạo của người, hiện tại người tính làm thế nào??” Một tên cò về như là đại diện cho phe tán tu bước ra nói sau khi đã được sự chấp thuận của mọi người, cò về như những tán tu này quyết định tin tưởng vào danh dự của Lăng Hư Cung, và lại dám đệ tử này thế mạnh người đồng, phe tán tu cũng không muốn xảy ra xung đột tức thời.

Từ Phong nhìn mà cười khẩy, danh dự cái gì chứ, đến lúc đoạt được bảo vật, đám đệ tử Lăng Hư Cung chỉ cần làm thật hết toàn bộ tán tu ở đây là xong việc rồi còn đâu, làm gì có ngoại nhân nào còn sống để mà làm ảnh hưởng tới danh dự Lăng Hư Cung chứ, danh dự cái rắm, trò trẻ con này mà cũng lừa được mấy tên võ giả, không hiểu đám người này có bị ngu không nữa. Nhưng mà Từ Phong không hề biết, suy nghĩ như vậy cũng chỉ có mình hắn mà thôi, thế giới võ giả tuy cũng chưa đầy mưu mô xảo quyet, nhưng lấy danh dự của tông môn ra để thề, nhất là tông môn có danh tiếng như Lăng Hư Cung là một lời thề khá nặng đối với võ giả, nếu không tuân theo thì rất có thể sẽ bị ảnh hưởng tới vô đạo chí tâm.

Từ Phong nghĩ như vậy, liền vô cùng nhanh chóng lùi ra phía sau, kéo nhị nữ vào trong lồng ngực, chuẩn bị sử dụng *Nguy trang* để ẩn thân, hắn không muốn những tay vào vũng nước đục này a. Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng bất ngờ bị hắn kéo vào trong lòng cũng không gây dũa, đại khái là đã quá quen thuộc rồi, cứ để mặc cho hắn ôm lấy cơ thể mềm mại của mình. Chỉ là ngay khi Từ Phong định sử dụng kĩ năng *Nguy trang*, hắn phát hiện ra rằng mình hiện tại không thể dùng kĩ năng này.

Nguy trang không thể sử dụng khi ở trong trạng thái chiến đấu, Từ Phong biết điều này, trang thái chiến đấu xảy ra với hai trường hợp, một là hắn đang giao chiến với ai đó, hai là khi hắn hiện hình và có một đối tượng nào đó nhắm tới hắn và coi hắn là mục tiêu tấn công. Trường hợp một thì hiển nhiên là không phải, trường hợp hai thì ti lệ xảy ra là rất nhỏ, bởi vì Từ Phong hắn đã kéo nhị nữ lui vào một góc khuất tầm nhìn của tất cả mọi người rồi, và lại mọi người cũng đang bị bốn kiện bảo vật che mắt, nào có thời gian để ý tới bọn hắn a. Nhưng mà một bên là không phần trăm tỉ lệ, một bên vẫn có tỉ lệ xảy ra rất nhỏ, hắn rất nhanh liền biết được trường hợp nào mới là câu trả lời, nếu đã không phải là ai đó trong phe tán tu và dám đệ tử chú ý tới bọn hắn, vậy thì chỉ có thể là.....

Tăm từ Từ Phong chợt động, hắn ôm lấy nhị nữ thì thân ra khỏi góc khuất, đúng lúc đó thì mặt đất dưới chân hắn vô vòm, một bóng đen tung người lên từ dưới lòng đất, ngay chỗ ba người đang đứng, tốc độ nhanh như thiểm điện. Từ Phong còn chưa kịp quay đầu lại nhìn, thì đã nghe vô số tiếng rít bén nhọn đến chói tai vang lên, mặt đất dưới chân mọi người nứt toạc, vô số bóng đen từ bên dưới phóng lên, dùng tốc độ cực nhanh áp sát tất cả mọi người mà tấn công.

Mấy tiếng la hét thảm thiết vang lên khi có mấy người không phản ứng kịp, còn lại thì hầu hết đã kịp di chuyển để tránh né. Lúc này Từ Phong mới có dịp đưa mắt nhìn lại bóng đen đã cố tấn công mình cùng tất cả mọi người, không nhìn thì thôi, nhìn thì hắn không khỏi kinh hãi, chi thấy những bóng đen đó thực chất đều là người, không đúng, nói là người thì không phải. Chỉ thấy những bóng đen đó mang theo hình dáng con người, nhưng mà toàn bộ đều trông không khác gì những xác chết đang bị phân hủy, tất cả đều có màu sắc kì dị, đôi mắt tròng rỗng, da thịt lộ loét bốc mùi hôi thối, cả biệt còn có những người có chân tay chi còn lại là xương trắng nhưng vẫn di chuyển bình thường. Lúc này đám xác chết biết đi này đang tận lực cắn xé mấy tên võ giả xấu số không kịp tẩu thoát, bọn chúng trực tiếp dùng tay không xé từng mảng huyết nhục trên người mấy tên võ giả này sau đó cho vào mồm nhai gấu nghiền, chỉ tổng choc lát liền để lại dưới đất mấy cái xác bầy nhầy máu thịt lộn lộn chết không toàn thây.

Nhìn thấy cảnh tượng kinh dị như thế, Lãnh Băng Băng còn đỡ, nhưng Lâm Nguyệt Đồng thì sợ đến mức tái mặt, thiếu chút nữa thì hét lên. Mọi người xung quanh cũng chung một vẻ mặt kinh hãi như nhau, bất chợt có một người kêu lên

“Là Âm Thi!!!!”

Âm Thi cũng giống như Cương thì, đều là người đã chết nhưng cơ thể của họ thì không, cả hai đều bị thoát hóa trở thành quái vật không có lí trí, chi biết giết chóc và ăn thịt mọi thứ, bất kể là sinh vật sống hay chết. Cả hai đều là sản phẩm của thiên nhiên xuất hiện nhiều ở nơi từ khí dày đặc, thường là chiến trường thượng cổ do không chi có tử khí, những nơi như thế còn chứa đựng oán khí nồng đậm của người chết, thúc đẩy quá trình tạo thành “xác sống”. Âm Thi cùng Cương thì khác nhau ở chỗ, Cương thì là xác chết người thường sống lại, còn Âm thì là Xác chết vô gia sống lại, vẫn còn giữ được một phần tu vi của vô gia khi còn sống, thấp phần đáng sợ.

Khiến người khác kiêng kỵ họ hơn đó là Âm Thi còn có khả năng phát tán như dịch bệnh, vô gia bị Âm Thi đã thương thường bị từ khí nhệ thể, nhệ thì trọng thương, nặng thì tuyệt khí bỏ mình, tệ hơn nữa thì sau khi chết sẽ biến thành Âm Thi, tiếp tục lấy lan ra khắp nơi.

Nhìn đám Âm Thi liên tục vọt từ bên dưới mặt đất lên trên ngày một đông, tất cả mọi người vô cùng kinh hãi, đã có xuất hiện đến gần trăm đầu Âm Thi rồi, và xu thế vẫn chưa dừng lại, cũng không biết được số lượng bọn chúng ra sao nữa. Mỗi đầu Âm Thi đều chỉ giữ lại được một phần thực lực của vô gia lúc còn sống, tối đa giữ được ba bốn thành tu vi là cùng, nhưng bọn chúng năng lại lại sở hữu cơ thể cứng rắn vô bì, cùng với khí lực vượt xa vô gia thông thường, hơn nữa chi cần bị bọn chúng bám bị thương thì đã coi như đi mất nửa cái mạng, có thể nói chiến đấu với Âm Thi là một chuyện vô cùng nguy hiểm a.

Nhìn Âm Thi càng ngày càng nhiều, có mấy tên võ giả nhát gan đã định quay đầu chạy trốn, nhưng lại hoảng sợ nhận ra rằng tất cả thông đạo đã bị đóng kín lại, nhốt toàn bộ mọi người ở trong này cùng với là Âm Thi. Khúc Kế Vũ không hổ là một đôi tình anh của Lăng Hư Cung, hắn rất nhanh nhận ra tình hình bất ổn, liền cất cao giọng nói:

“Tất cả mọi người mau học sức nhanh chóng tiêu diệt Âm Thi, không thể để chúng tạo thành ưu thế về số lượng được!!!” Nói đoạn tung người lao xuống, một kiếm xuất ra liền chém bay đầu ba Âm Thi cùng một lúc.

Tất cả mọi người cũng chỉ là do quá kinh hãi nên mới ngơ ra, nhìn Khúc Kế Vũ khởi đầu, mọi người liền lấy lại bình tĩnh, rút vũ khí ra nghênh địch, một bộ khí thể mười phần hung hãn mà lao vào đám Âm Thi, nhất thời cuộc chiến giữa người sống và người chết nổ ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 166: Đại chiến Âm Thi

Khúc Kế Vũ thân là người dẫn đầu, từ lúc lao xuống chưa đến mười giây đã dùng bảo kiếm trăm thủ mười mấy con Âm Thi, tuy hắn so với Hàn Bách Trí để nhất thiên tài thì không bằng, nhưng thân là một Vương cấp cửu phẩm hàng thật giá thật, những Âm Thi này tối đa thực lực cũng chỉ đến Vương cấp tam tứ phẩm, miễn cưỡng đối đầu với Vương cấp ngũ phẩm là cùng, sao có thể là đối thủ của hắn.

Đám đệ tử Lăng Hư Cung tuy luôn bị Từ Phong khinh bỉ vì kinh nghiệm chiến đấu quá kém cỏi, lúc này lâm nguy cũng không loạn, tất cả đều rút vũ khí ra chém giết Âm Thi, không cho bọn chúng có cơ hội tập hợp lại với nhau, phải biết Âm Thi đơn lẻ là không đáng sợ, nhưng bọn chúng luôn có xu hướng tụ tập lại thành bầy đàn, sợ rằng đám Âm Thi này không chỉ có hơn trăm con như thế này.

Một thanh niên tấn tu tay cầm thiết côn, thân hình như hầu từ nhảy nhót xung quanh, mỗi lần vung lên là một Âm Thi bị bỏ thành cám bã, trong chớp lát cũng giết được khá khá Âm Thi, khá lợi hại. Một nhóm sáu bảy người có vẻ như là người của gia tộc bên ngoài đứng sát vào nhau, tạo thành một bộ trận pháp kì dị, Âm Thi lao đến đều bị đánh bật ra ngoài không cách nào làm tổn thương người bên trong.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều có thể đối phó với Âm Thi nệ nhàng như vậy, một thanh niên cầm chiến phù quét ngang một cái chặt đứt đôi người một con Âm Thi, vừa định quay người đi thì bất chợt nửa thân trên của con Âm Thi đó nhào lên người hắn, há cái miệng hôi thối ra cắn mạnh vào cổ hắn, trực tiếp xé ra một miếng thịt. Tên thanh niên này cũng rất nhanh liền hét đầu Âm Thi xuống, một cuộc đập nát đầu Âm Thi ngoan cố. Nhưng đã muộn, chi thấy nơi bị cắn trúng, da thịt bắt đầu thâm tím lại, sau đó lan rộng ra khắp người, khỏe miệng há ra xùi bọt, đôi mắt trở nên đỏ ngầu thị huyết, hắn gào lên một tiếng, Chiến phù vung lên, nhắm thẳng vào người đứng bên cạnh bỏ xuống, trực tiếp chia tằm xâu số kia làm hai mảnh, huyết nhục văng bừa bãi vô cùng máu tanh.

“Hắn ta nhiễm độc Âm Thi, đã bị loạn thần trí rồi, mau giết hắn đi!!!” cũng không biết là ai kêu lên, nhưng đại khái là đúng sự thực.

Vô gia bị Âm Thi đã thương sẽ bị nhiễm độc Âm Thi, trong thời gian ngắn sẽ phát tác, thần trí trở nên điên loạn chi biết đến giết chóc. Diễm đáng sợ ở đây đó là vô gia nhiễm độc Âm Thi một khoảng thời gian dài sau mới chết hẳn, hóa thành Âm Thi, thường là vài ngày, nhưng trong khoảng thời gian chưa chết, bọn họ không giống như Âm Thi mất hết thần trí, mà vẫn bảo trì thần trí mặc dù điên loạn, nghĩa là ngoại trừ bị điên, một thân tu vi vô học vẫn được giữ đầy đủ, tuyệt đối là tai ương cho người xung quanh.

Những người xung quanh chỉ ngỡ ra một lát nhưng ngay sau đó cũng biết được chuyện gì xảy ra, hai ba người cùng Luca lao về phía thanh niên bị nhiễm độc, kiểm quang loạn chém, chia thân thể của thanh niên kia thành vài chục mảnh nhỏ, chết đến không thể chết hơn được nữa.

Tình cảnh đó không phải chỉ diễn ra một lần, khắp nơi là tiếng chém giết Âm Thi cùng với tiếng hét thảm của những vô gia bị tấn công, mọi thứ trở nên vô cùng hỗn loạn.

“Từ Phong, mau..... mau ra tay cứu người, bọn họ không chịu nổi nữa!!!” Lãnh Băng Băng nằm trong ngực Từ Phong thấy hắn chậm chạp không ra tay, liền chỉ về phía đám đệ tử Lăng Hư Cung gấp gáp nói.

Liếc Lãnh Băng Băng một cái, Từ Phong nhàn nhạt nói: “Sao vậy, tiểu tử Khúc Kế Vũ kia là tình nhân trong mộng của cô à??”

Từ Phong cũng chỉ hơi bừa chứ không có dụng ý gì, nào ngờ Lãnh Băng Băng đánh mạnh một cái lên ngực hắn, một bộ dáng tức giận không nệ mà sẵn giọng nói: “Người nói hươu nói vượn gì thế, ai là tình nhân trong mộng chứ, ta chi là niệm tình đồng môn mà thôi, còn tình nhân..... thì.....” nói đến đây giọng nàng liền bé lại vo ve như tiếng muỗi kêu, lấy tinh lực hơn người của Từ Phong cũng không nghe ra cái gì.

Cũng không màng đến cú đánh của nàng ta, Từ Phong cười nhạt: “Nhiệm vụ của ta là bảo vệ hai người an toàn, sống chết của người khác ta mặc kệ!!!”

“Không hiểu đám Âm Thi này ở đâu ra mà nhiều như vậy nữa, này giờ ta đêm cũng phải đến mấy trăm đầu rồi mà bọn chúng vẫn liên tục xuất hiện.” Lâm Nguyệt Đồng nói.

Không cần nàng nói thì hắn cũng biết, đám Âm Thi này dường như là vô cùng vô tận, từ một đạo khe nứt lén trên mặt đất không ngừng nhao lên, lúc đầu là mấy Âm Thi Sư cấp Tướng cấp, nay thì đa phần xông lên toàn là Vương cấp Âm Thi, số lượng không hề giảm sút. Dù chi là Âm Thi Vương cấp tam tứ phẩm, nhưng lấy cơ thể cứng rắn cũng độc tố khó chơi của bọn chúng, đánh với Vương cấp ngũ phẩm vô gia cũng là dư thừa, hơn nữa số lượng lại đông đảo, toàn lấy tỉ lệ bốn năm Âm Thi quấy đánh một võ giả, dù có mạnh đến bao nhiêu thì cũng sớm muộn gì sẽ kiệt lực mà bị bảy Âm Thi nhấm chাম.

Đám vô gia cũng biết điều đó nhưng lực bất tòng tâm, chi có thể huy động vũ khí, vũ kĩ mà cố gắng tiêu diệt Âm Thi nhanh nhất có thể, trong lòng không ngừng cầu khẩn cho đám Âm Thi này đừng có tràn ra nữa. Chi là cầu khẩn thì có tác dụng gì chứ, Âm Thi vẫn tràn ra không ngừng, chi trong 15p ngắn ngủi mà đã có trên bốn trăm đầu Âm Thi bị giết, nhưng số lượng Âm Thi không hề giảm, trái lại còn tăng lên suýt soát gần ba trăm đầu, trong khi đó số lượng vô gia đang không ngừng giảm bớt chi còn lại gần trăm người.

Từ Phong nhìn mà không khỏi nhũu mày, cứ thế này không ổn, Âm Thi không có dấu hiệu ngừng tăng lên, sớm muộn đám võ giả này sẽ bị giết sạch, mặc dù hần tự tín linh lực dồi dào, thủy chung cũng không thể cứ bay mãi trên không trung được, nếu hạ xuống thì hần song quyền nan địch từ thủ, đảm bảo bản thân an toàn thì không khó, nhưng còn hai nữ nhân bên cạnh hần thì xử lí ra sao, chẳng lẽ lại vứt cho Âm Thi găm

Thở dài một tiếng, Từ Phong lẩm bẩm “Đành phải làm người tốt một bữa vậy.”

Nói đoạn hần hạ xuống đất, lấy ra một đóa ngũ giai Hộ Trảo Phù, truyền linh lực kích hoạt rồi ném xuống đất, trong nháy mắt liền hình thành một lớp lá chắn mờ ảo màu hoàng kim tựa như cái lồng bao trùm lấy ba người vào trong, tạo thành một lồng phòng ngự có bán kính lên đến hai mét.

“Hai người bọn có ngoan ngoãn ở trong này, trừ khi có Tôn cấp oanh kích bằng không thì phù lục này có thể giữ được đến một canh giờ, ở trong này thì không Âm Thi nào có thể bén mảng đến được.” Từ Phong dặn dò nhị nữ, sau đó thì phi thân lao ra ngoài.

Phù lục này là một trong những thứ mà Từ Phong lấy được từ trong kiến trúc nơi gặp Hần Bách Trí, về công dụng thì không cần phải nói, ngũ giai phù lục uy lực đương nhiên là cường hần.

Nhắm tới đám Âm Thi phóng tới hai cánh tay để trần trần đầy phù văn của hần giờ liền, những đường phù văn phát sáng sau đó bốc cháy hừng hực, Từ Phong vung tay gạt bỏ đám Âm Thi chắn đường, bọn chúng vừa chạm vào ngọn lửa đó rục trên tay hần liền bốc cháy, thoáng chốc liền biến thành tro tàn.

Ngọn lửa vụt tắt, để lại hai cánh tay được bọc giáp cốt xương xẩu, Từ Phong thần hình như quý mị, tiếp cận một đầu Âm Thi, nắm ngón tay vươn ra cầm thẳng vào sọ của nó, dùng lực kéo mạnh, trực tiếp xé lia đầu của nó ra khỏi cơ thể. Không dùng lực ỏ đó, hai tay hần gang ra, tóm lấy cổ hai Âm Thi đang lao tới, đập đầu hai con bạo với nhau, hai chiếc đầu lâu vỡ toác ra như trứng gà, nảo tương hồi thời trần cả ra tay hần.

Tiện tay ném hai cái xác không đầu đi, Từ Phong cách không xuất ra một quyền, quyền phong xé gió bay đi, trực tiếp đập nát đầu hai ba con Âm Thi. Hai cánh tay hần dựng thẳng, mấy chục cây cốt thứ to bằng chiếc đũa mọc lên dọc theo cánh tay, Từ Phong vung tay lên, mấy chục cây cốt thứ giống như đũa đã ra khỏi nòng, hóa thành từng đóa bạch quang phóng đi, vô cùng chuẩn xác đục thủng đầu hơn ba chục con Âm Thi.

Âm Thi muốn giết chết phải đánh vào đầu, đó là kiến thức thông thường, đối với Từ Phong mà nói thì cũng không khó khăn cho lắm, vốn dĩ bình thường hần chiến đấu cũng toàn nhắm vào đầu lâu của đối thủ, bây giờ chỉ là quen tay hay làm mà thôi.

Vừa ra tay chưa đầy năm giây đã hạ sát mấy chục con Âm Thi, không thể không nói thực lực của Từ Phong là vô cùng cường đại, nhưng hần đối với thành tích này của mình lại có chút không hài lòng, vẫn còn quá chậm a. Tiện tay nhặt một thanh kiếm của một tên võ giả đã chết, Từ Phong múa may một chút thử kiếm, thanh kiếm này cũng không tồi, Địa giai hạ phẩm Huyền khí, đặt bên ngoài cũng có giá trị không nhỏ, cơ mà với một tên đã quen dùng hàng “xịn” như hần thì có chút không đúng được.

Chậc lưỡi một cái, Từ Phong cũng không nghĩ nhiều, có gì dùng nấy, quan trọng hiệu quả là được. Thân hình hần hóa thành một làn khói, tay cầm kiếm xông thẳng vào nơi Âm Thi tụ tập đông nhất trước con mắt của tất cả võ giả có mặt. Đám võ giả nhìn thấy vậy thì không khỏi mường tưởng, một tên tiêu tử vô tri, Vương cấp nhị phẩm mà dám lao vào đàn Âm Thi, không sớm thì muộn cũng chết mất xác cho xem.

Chỉ là cảnh tượng tiếp theo khiến mấy tên có suy nghĩ vừa rồi còn chưa kịp nghĩ xong đã phải nuốt ngược trở lại, Từ Phong chết mắt xác đầu không thấy, nhưng ngược lại chỉ thấy từng đoàn từng đoàn Âm Thi giống như bị nhét vào trong cối xay thịt, còn chưa chạm đến được chéo áo của Từ Phong thì thân hình đã chia năm xẻ bảy, chân cụt tay gãy cùng đầu lâu bay lên trời giống như vừa bị cuồng phong bạo vũ quét ngang. Từ Phong đi đến đâu thì giống như một cái cối xay thịt, nghiền nát toàn bộ Âm Thi can đường thành một hỗn hợp “sinh tử” mà đương nhiên là không ai dám uống. Kiểm quang chớp rọi, tiếng gào rú của Âm Thi vang lên liên hồi, số lượng bọn chúng giảm dần thấy rõ, không còn là một trận chiến giữa người sống và người chết nữa mà là don phương tàn sát nghiêng về phía hần.

Từ Phong chết chém vô cùng đã tay nhưng trong lòng cũng không khỏi trầm xuống, nãy giờ hần toàn lực ra tay, Âm Thi tắng thân trong tay hần cũng đến hai trăm con có dư, nhìn thì thấy số lượng Âm Thi giảm bớt nhưng số lượng tiếp tục lao ra từ kẻ nứt trên mặt đất cũng không ngừng nghỉ, hần không biết liệu bản thân có đủ lực mà tiếp tục chặt chém hay không. Đờng tưởng rằng nhìn hần nhẹ nhàng chém giết như vậy mà nghĩ hần không dùng lực, trái lại da thịt cứng rắn của Âm Thi khiến hần hao tổn khí lực cũng khá nhiều, nếu không phải có kĩ năng *Tài sinh siêu tốc* chống lưng thì hần khó mà kiên trì giữ nguyên khí thế lâu như vậy. Nhưng mà dù có kĩ năng nghịch thiên giúp đỡ, rồi cũng đến lúc cung không đủ cầu, đến lúc hần kiệt lực mà đám Âm Thi này vẫn còn tiếp tục lao ra thì hần cũng chỉ có thể chịu thua, không phải hần không hi vọng gì vào đám võ giả kia mà bởi vì sự thật là thế, đám kia toàn là lũ phế vật trong mắt hần.

Giữa phút ngỡ ngàng qua đi, đám võ giả liền mừng rỡ như điên khi có một cường giả già nhập chiến đoàn, gần như dùng sức một mình lật ngược thế có nguy hiểm, những lời khinh thường ngay lập tức bị ném ra sau đầu, trong lòng chỉ thầm mong tên sát thần áo đen này đừng có kiệt lực giữa đường là tốt nhất. Khúc Kế Vũ từ lúc gặp được ba người Từ Phong, thấy hai vị mỹ nữ là Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng cứ quẩn lấy Từ Phong một cách thân mật không ngó ngàng gì đến một vị sư huynh như hần thì tổng lòng có chút bất mãn cũng ghen tức, nhưng nhìn trăng cảnh thái rau chật đũa trước mắt mà không khỏi há hốc mồm nhìn trần trời, chút ít ghen tức trong lòng liền mất sạch. Khúc Kế Vũ hơn ai hết hiểu rõ bản thân nhất, tuy rằng tu vị cao, nhưng hần cũng biết tự lượng sức mình, kiểu ngao thì có nhưng không hề mù quáng, thực lực Từ Phong bày ra hần tự nhận còn xa mới bằng, chưa kể bản thân hần giết 5-6 chục con Âm Thi đã muốn một đút hơi, nhìn Từ Phong một hơi chém giết số Âm Thi gấp tới bốn năm lần mình mà đến thở dốc cũng không có một cái, hiển nhiên là vẫn còn dư lực, chênh lệch quá xa khiến chút ít ghen tị trong lòng hần biến thành sự kính nể.

Hần cũng không có ý định để Từ Phong một mình xuất lực, nhìn thấy Âm Thi bị đầy lui, liền hét lên: “Đừng có đứng đực ra đó mà nhìn nữa, mau chóng giúp đỡ hần đẩy lùi Âm Thi đi!!” Nói đoạn tiếp tục làm tiên phong, vung kiếm lao lên, nhằm vào mấy con Âm Thi lực đàn mà chém giết. Mọi người nghe vậy thì sực tỉnh, tất cả ỏ ạt xông lên cuốn lấy đám Âm Thi, giải tỏa bớt một phần áp lực cho Từ Phong.

Từ Phong thì không quan tâm lắm tới tình cảnh xung quanh, hần chỉ biết đến một điều duy nhất đó là chém chém và chém, thân pháp tuy thời đi động như quý mị, không chút thương tiếc tàn sát đám Âm Thi. Mất thấy đám Âm Thi bị dồn lại thành một đoàn tập trung gần kẻ nứt, trong đầu Từ Phong linh quang chớp hiện, hần hét lớn: “Tất cả lui ra!!”

Thanh âm của hần tựa như chuông đồng sang sáng, mang theo một cơ uy quyền khó có thể kháng cự, mọi người vừa nghe liền vô thức lui lại đằng sau, chỉ đến khi làm rồi mới phát hiện ra, tự hỏi tại sao mình lại phải nghe lời hần nhi. Đương nhiên mọi người không biết rằng một câu nói này của Từ Phong, hần đã dùng tinh thần lực hơn người của mình để tạo ra ảnh hưởng như vậy, bằng không thì hần không phải chỉ huy, lời nói ai nghe theo chứ.

Thấy mọi người rất nhanh liền tránh ra, Từ Phong nắm chặt thanh kiếm trong tay, linh lực toàn thân vận khởi, giờ kiểm lên không trung, nhắm vào đám Âm Thi đã tụ tập lại một chỗ, hơi hột chém xuống.

“Nguyệt Sát Trảm!!”

Không một tiếng động, một đường kiếm quang khổng lồ đen tuyền như màn đêm thôn phệ toàn bộ ánh sáng vốn đã ỏ ỏi ở đây, dùng tốc độ như sao chổi ập tới, trong nháy mắt liền bao phủ lấy đám Âm Thi. Tất cả mọi người chỉ thấy không gian chợt tối sầm xuống, đến khi nhìn lại thì đã thấy kiếm quang vô thanh đó đã tiêu thất, nhưng kết quả lại khiến mọi người cảm thấy ớn lạnh. Chỉ thấy nơi kiếm quang đi qua hoàn toàn là một mảng bình địa, Âm Thi, đất đá, gạch vụn, xác chết, mọi thứ đều biến thành một đám tro bụi phiêu bồng trên không trung, bức tường phía sau trực diện ngăn cản đường kiếm quang cũng bị khoét sâu thành một cái lỗ lớn sâu tới vài mét. Trước kia cũng đã có không ít vũ kỹ lạc mục tiêu bắn vào bức tường nhưng không gây được một vết xước, nay một đường kiếm quang lại bảo thủng cả một mảng tường, uy lực tuyệt luân khiến mọi người có chút kinh hãi nhìn vào thân ảnh đơn bạc đang đứng đó.

Một tiếng rắc vang lên, thanh kiếm trong tay Từ Phong không chịu được áp lực của *Nguyệt Sát Trảm* mà vỡ ra thành từng mảnh. Hần nhìn thanh tàn kiếm trong tay mà cười khổ, quả nhiên là Huyền khí thông thường không thể nào chịu nổi uy lực của Trảm Nguyệt Thất Thức, hơn nữa lại còn là kĩ năng quả công bá đạo như *Nguyệt Sát Trảm*. Thực ra thì nếu hần sử dụng từ thức *Nguyệt Quang Trảm* hay ngũ thức *Đoạn Không Trảm* thì thanh kiếm cũng không đến nỗi bị hủy, chỉ là hai chiêu đó chú ý công kích đơn mục tiêu, không phải là chiêu thức quân công như lực thức *Nguyệt Sát Trảm* nên không phải là fmoijt sự lựa chọn khôn ngoan khi đối mặt với đám Âm Thi có số lượng lên đến cả trăm như vừa rồi.

Sau một kiếm kinh thiên của Từ Phong, cũng chỉ còn lác đác vài ba đầu Âm Thi tiếp tục xuất hiện, nhưng cũng nhanh chóng bị giết chết, rồi sau đó không thấy con nào xuất hiện nữa, mọi người nhất thời thở phào một hơi, chiến đấu trầm liệt, đã kết thúc rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chiếm\)Net](#).

Chương 167: Lão quái vật ngàn năm

“Cảm tạ cậu đã ra tay cứu giúp mọi người trong cơ nguy cấp, Từ.....ở ồm.....” Khúc Kế Vũ vỗ vai Từ Phong cười nói, mỗi tội là nhất thời quên đi tên của hần nên cứ áp ứng mãi không thôi.

“Tên ta là Từ Phong!!”

“À phải phải, cảm tạ cậu, Từ Phong a!! Cũng không biết là đám Âm Thi này từ đâu đột ngột xuất hiện nữa, hại chúng ta mất đi mấy chục người.” Khúc Kế Vũ thở dài một tiếng, cũng không hề để ý ám thanh của Từ Phong có chút không bình thường.

Từ Phong không trả lời, đúng hơn là hiện tại hần không có năng lực trả lời, hần cứ như vậy đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, người nào tinh ý sẽ thấy mấy ngón tay của hần thì thoáng lại có giật một chút. Giết chết mấy trăm đầu Âm Thi, tuy không phải là công việc nhẹ nhàng nhưng còn lâu mới khiến hần kiệt lực, chỉ là hiện tại, thứ khiến hần không thể hành động lại là chính hần.

Từ khi vô cùng nồng đậm liên tục bốc lên từ đám Âm Thi và xác chết của những võ giả không ngừng tràn vào thế nội Từ Phong khiến hần thiếu điều rên lên vì sáng khoái, nhưng song song cùng với điểm kinh nghiệm tăng lên vùn vụt, hần hiện tại đang trên bờ vực sụp đổ kể nứt, tác dụng phụ của Sinh Tử Quyết, đó là hấp thu quá nhiều từ khí có thể khiến hần phát điên mất lí trí, lúc trước hần chỉ giết có hơn hai mươi người, hơn nữa thời gian còn cách quãng mà đã phải có sức để giữ tinh tảo, nay hần lại một hơi chém giết đến mấy trăm đầu Âm Thi, hơn nữa, từ khi của mỗi Âm Thi cường đại hơn võ giả biết bao nhiêu lần, khó tránh khỏi Từ Phong bị quá tải.

Điểm kinh nghiệm tăng lên một chút là sức chịu đựng của Từ Phong lại bị bào mòn đi một thành, từ khi thì vẫn liên miên bất tận mà tràn tới, liên tục kích vào lí trí của hần. Hai nắm tay của hần siết chặt lại, hàm răng nghiền vào nhau kèn kẹt, hần đang cố hết sức để mình không phát điên mà lao ra chém giết tất cả mọi người xung quanh, nếu chuyện đó xảy ra thì cũng thôi, nhưng nếu hần chém nhầm Lâm Nguyệt Đồng, có trời mới biết hần sẽ bị phạt ra sao khi có tình làm hỏng nhiệm vụ hệ thống a, điều này nuyệt đối không được.

Hộ Trảo Phù đã hết hiệu lực, Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng đã rời khỏi đó từ lâu, lúc này hai người thấy Từ Phong đứng yên một chỗ hơi lạ nên liền tiến tới gần. Khúc Kế Vũ lúc này cũng nhìn ra điều khác thường, mở miệng hỏi: “Cậu ta làm sao vậy, sao lại đứng yên như thế??”

Lãnh Băng Băng vô cùng tinh ý, nhìn Từ Phong một chút liền có thể cảm nhận được hần giống như là đang gồng mình lên chịu đựng cái gì đó, năng liền đoán rằng trong lúc chiến đấu vừa rồi hần đã thụ thương, nay lại có một tên Khúc Kế Vũ đứng ở bên cạnh, qua chuyện của Hần Bách Trí thì năng không có tin ai nữa, liền nhanh trí nói “Cậu ta đang khôi phục linh lực, đừng lo!!”

Cơ mà ít nhất thì trên đời này không phải ai cũng là hạng một người đa thù như Hần Bách Trí, Khúc Kế Vũ nghe vậy thì chỉ nhũu mày, sau đó liền lấy ra mấy viên đan được, đưa cho Lãnh Băng Băng rồi nói: “Từ Phong cậu ta có ơn với tất cả mọi người, ta không có gì nhiều, ở đây có mấy viên đan được khôi phục linh lực, cảm phiền sư muội đưa cho hần dùm, ta xin cáo lui, không quấy rầy cậu ấy khôi phục.” nói đoạn liền quay người đi thẳng.

Khúc Kế Vũ xác thực có ghen tị với Từ Phong khi được hai đại mỹ nữ quan tâm chăm sóc như vậy, nhưng hắn là một nam tử hán chính thống, ghen tị thì ghen tị nhưng với bản lĩnh của Từ Phong thì vẫn phục sát đất, chỉ mong một ngày có thể được tị với hắn, mấy cái trò ăn chiêu gì đó tuyệt nhiên Khúc Kế Vũ khinh thường lắm.

“Từ Phong, có đan được khôi phục linh lực này, mau ăn vào!!!” Lãnh Băng Băng sau khi kiểm tra cẩn thận mấy viên đan được liền nói.

Từ Phong nghe vậy mà trong lòng cười khổ, bà cô tổ của tôi ời, hiện tại ta còn đang chật vật kiếm chế linh lực toàn thân, tránh bị từ khí làm ảnh hưởng, giờ cô lại đưa đan được bổ sung linh lực tới bảo ta ăn, có khác gì lừa cháy lửa đổ cả can xăng vào không, ta không nỡ tung mồi lạ đó.

Nghe thì nghe thế nhưng hắn cũng không dám nói, chỉ cần mở miệng là khí huyết của hắn mất cân bằng, công sức này giờ của hắn đi tong hết, đến lúc hắn phát điên thì có trời mới biết là bao giờ mới khôi phục, xem ra Sinh Từ Quyết này không thể sử dụng bữa bãi được.

Thấy Từ Phong vẫn đứng yên không động tĩnh, đến cả Lâm Nguyệt Đồng cũng thấy kì lạ, đưa tay chạm vào vai hắn, nặng nề nói: “Ừ Từ Phong, người bị làm sao.....”

Còn chưa nói dứt câu, một tràng cười quý dị vang lên vang vọng khắp không gian khiến tất cả mọi người không hẹn mà cùng trở nên cảnh giác hơn vài phần.

Tiếng cười kết thúc, theo sau là một giọng nói âm trầm “Khặc khặc, không ngờ lần này đi tích lại mở ra sớm đến thế, khiến lão phu có chút trở tay không kịp, nhưng mà thượng thiên cũng giúp ta, không ngờ lần này tiến vào lại có một tên thực lực mạnh như vậy, ta cuối cùng đã có cơ hội thoát khỏi đây rồi!!!”

Mọi người còn đang ngơ ngác hết nhìn đồng thì nhìn tây, đột ngột ở giữa quảng trường rộng lớn, một gò đất đột ngột nhỏ cao lên, trong nháy mắt đã vươn cao năm sáu mét, sau đó từ đỉnh gò đất vờ tung, một bóng người gầy gò từ dưới đó chui lên. Đến lúc mọi người nhìn kĩ lại thần ảnh của mới xuất hiện, tất cả không nhận được mà cũng hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy người vừa mới xuất hiện là một lão già râu tóc bạc phơ, mặc một bộ y phục rách nát gần như chỉ còn vài mảnh vải che đi hạ thân, nhưng đó không phải là vấn đề, vấn đề ở chỗ, cả người lão già này da bọc xương, da thịt đen sạm khô quắt lại giống như là xác ướp, khuôn mặt chỉ còn lại một lớp da mỏng dính màu đen sần sùi như vỏ cây bao bọc lấy chiếc đầu lâu, hốc mắt không có con ngươi mà chỉ có một điểm sáng lấp lờ như lân tinh trong màn đêm, cả người nhìn qua không khác gì với mấy đầu Âm Thi vừa mới chực lung tung cách đây không lâu, chỉ là ít đi một chút sự ghê tởm, tăng thêm vài phần quý dị mà thôi.

Lão già bò từ dưới gò đất lên, đứng dậy, một bộ dáng lỏng không, lưng cong, hai cánh tay buông thõng, đôi mắt lập lờ nhìn chăm chăm vào đám võ giả trước mắt khiến mọi người có cảm giác như là đang bị một đầu thú săn nhìn vào.

“Người là người phương nào???” Khúc Kế Vũ nuốt một ngụm nước bọt, lấy hết dũng khí bước lên quát.

“Khặc khặc, mấy tiểu oa nhi bọn người xứng để biết đến tên của lão phu sao, mà thôi, nói cho bọn người cũng được, lão phu cũng lâu rồi chưa có nói chuyện với ai. Lão phu bốn danh Âm Huyết Ma Quân, từng là trưởng lão Thiên Thi Tông, nay là tội nhân Thiên Thi Tông.” Lão già chậm chậm nói, giọng điệu cười cợt nhưng không nghe ra được chút cảm xúc nào trong đó, tựa hồ giống như một con rối biết nói tiếng người vậy.

“Thiên Thi Tông.....Thượng cổ Thiên Thi Tông????!” Khúc Kế Vũ làm đệ tử Lăng Hư Cung, học rộng biết nhiều, nghĩ ngợi một chút liền nhận ra thứ gì đó, run rẩy nói.

“Thiên Thi Tông? Là cái cù khoai gì, lại làm à?” Một tên tân tu không coi vào đâu nói.

“Lợi hại ư, không hẳn, Thượng cổ Thiên Thi Tông cũng chỉ xếp hạng ngoài mười những môn phái nhất lưu mà thôi, có thể coi là đứng đầu đám nhị lưu, nhưng mà đừng có tưởng thế mà coi thường, ta nói ở đây, chính là môn phái nhị lưu thời thượng cổ!!” Khúc Kế Vũ cảnh răn nói

Tất cả mọi người liền kinh hô, trời ời, đứng đầu môn phái nhị lưu thời thượng cổ, đó là mạnh mẽ tới nhường nào, phải biết thượng cổ võ đạo hưng thịnh, Tôn cấp nhiều như rươi, Thánh cấp bay đầy trời, tùy tiện đem một môn phái nhị lưu hạng bét nào ra cũng đủ lực quét ngang thiên hạ thời điểm hiện tại, vậy mà Thiên Thi Tông có thể đứng đầu nhị lưu, so với bây giờ mạnh hơn không biết là bao nhiêu chục lần a.

“Chắc chắc, không ngờ sau từng đó năm mà vẫn có người biết đến Thiên Thi Tông đó, kiến thức thật uyên bác, nhưng mà người nói sai một điểm rồi, bọn ta là nhất lưu môn phái, chẳng qua đám chó má nhất lưu đó không công nhận mà thôi. Nào đừng có dừng lại, tiếp tục đi chứ.” Lão già chặc lưỡi nói.

“Thiên Thi Tông là tà phái bậc nhất nhĩ đương thời, tu luyện công pháp tà ác Thánh Huyết Thần Công, chuyên hút máu tươi của người khác để tu luyện, người bị hút máu sẽ biến thành Âm Thi, bị kẻ giết hại thụ phục sai sử như nô lệ, bản thân môn nhân Thiên Thi Tông cần bản toan một chiếc đèn cuống, sử dụng bí pháp trong Thánh Huyết Thần Công, tự biến mình thành Âm Thi nhưng vẫn giữ nguyên thần trí, từ đó đạt được tuổi thọ vô cùng tận. Thiên Thi Tông thời thượng cổ hoành hành ngang dọc, đi đến đâu là một mảnh tử địa đến đâu, từ người thường cho đến võ giả, toàn bộ đều hóa thành Âm Thi, máu tươi phục vụ cho bọn chúng tu luyện, chỉ là về sau.....”

“Về sau thì nhân thần công phẫn, toàn bộ môn phái trên thiên hạ cùng nhau thảo phạt, trực tiếp sang bằng Thiên Thi Tông thành bình địa, xóa sổ sự tồn tại của môn phái tà ác này, người định nói thế đúng không?” Lão già nhàn nhạt nói

Nói đoạn lão cất tiếng cười khô khan không khác gì tiếng kim loại ma sát vào nhau: “Đúng là như thế, mấy tên già hóa đó vốn không nghe lời ta khuyên, không chịu ăn nhận, thực lực thì chả ra gì mà còn muốn phong quang, ngang nhiên tàn sát võ giả, không bị diệt trừ mới là lạ, năm đó lão phu cũng chỉ là cùng tông chủ nói qua nói lại mấy câu bị bị phong ấn ở trong này, một thân tu vi vứt cho chó gặm, rồi cuộc trong cái rui cũng có cái may, Thiên Thi Tông bị diệt nhưng lão phu lại sống, kiếp kiếp kiếp.....”

“Bọn người chắc chắn là đang tự hỏi làm thế nào mà ta có thể sống đến tận ngày nay, hừ, công pháp của Thiên Thi Tông, làm sao mà bọn tiểu bối vô tri các người biết được sự huyền diệu trong đó, lão phu hóa thân Âm Thi, đồng thọ cùng tuổi nguyệt, chỉ là vài ngàn năm sao có thể giết chết ta, chi tiết một thân tu vi đã tàn mაც gần hết mà thôi, nhưng cũng may mắn là, cách đây vài trăm năm có một đám ngu xuẩn không ngờ lại xúc động cảm chề, muốn tiến vào nơi này. Hừ, muốn tiến vào phải không, lão phu liền toại nguyện bọn chúng. Hàng trăm năm qua, lão phu một mình tọa trấn nơi đây, âm thầm giết chết một số võ giả tiến vào đi tích, bằng không thì sao có thể kéo dài chút hơi tàn đến tận bây giờ chứ.” Hai mắt lão lóe lên tinh quang, nói về việc giết người mà cứ như là giết chó giết gà.

Mọi người nghe vậy mà không khỏi sùng sốt, cái gì, vậy thượng cổ đi tích này là.....

“Không sai, bất quá chỉ là nơi giam giữ tù phạm năm xưa của Thiên Thi Tông mà thôi, bất quá tất cả đã bị ta giết chết, hút hết huyết dịch để khôi phục công lực rồi. Chỉ bằng đám ba cái công phu trận pháp khó coi của đám tiểu nhĩ bọn người mà nghĩ rằng có thể mở ra cảm chế để tiến vào đây dễ thế ư, nếu không có ta có tình mở cảm chế thì bên trong thì bọn người cứ đứng ngoài mà nhìn cánh cổng đi!!” Lão già lại cười nói.

Đến đây thì dù có là người ngu thì cũng nhận ra dụng ý của lão già Âm Thi này, thì ra đi tích mở ra tất cả đều là một tay lão ta dựng lên hết, tất cả là vì lừa võ giả tiến vào cho lão bắt giết như là đồ ăn, nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều cảm thấy căm phẫn. Phàm là võ giả đều có tự tôn của bản thân, bị người khác coi như là mấy con súc vật ngựa cỏ ra cho người ta giết thịt, đến cả hòa thượng thì cũng phải động chân nộ a.

“Hắc hắc, phần nộ ư, đám tiểu tử bọn người còn non lắm, thứ sự ngây xem vì lí do gì mà lão phu bao năm qua đầu kín thần phận nay lại hiện thân đi?” Nhìn biểu tình phần nộ trên mặt đám võ giả trước mắt, lão già Âm Thi không giận mà chỉ lạnh nhạt nói.

Phải rồi, tại sao lão lại hiện thân chứ, chẳng phải lâu nay lão ta vẫn âm thầm giết một phần võ giả sao? Mọi người nhìn nhau mà có chút khó hiểu, Khúc Kế Vũ trầm ngâm một chút, ánh mắt kiếng để nhìn lão già người không ra người, quý không ra quý trước mặt mà nói: “Người đã nói là mình bị phong ấn tại đây, vậy ngày hôm nay người hiện thân, chính là đã tìm ra cách để thoát khỏi đây đúng chứ??”

“Tiểu tử nói không sai, lão phu không có bốn sự gì khác ngoài sự kiên nhẫn, nhưng mất thời sắp thoát khỏi cái nơi chết tiệt này, lão phu không nhẫn được nữa. Hà hà, chỉ cần hút hết máu của đám bọn mị, là ta có thể khôi phục thực lực đến Tôn cấp, cảm chế trong này qua bao nhiêu năm đã suy yếu, lấy sự hiểu biết của ta với nơi này, chỉ cần khôi phục tu vi tới Tôn cấp, mặc dù chả là gì so sánh với năm xưa, nhưng cũng đủ để thoát khỏi chốn tù lao này rồi!!” Lão già cười lạnh.

“Hừ, người phải hút hết máu của bọn ta mới khôi phục tu vi đến Tôn cấp, nói cách khác hiện tại người vẫn chỉ là Vương cấp võ giả, ta nói có chút tự mãn, chứ tùy tiện lôi một người ở đây ra cũng là Vương cấp hậu kỳ, người lấy cái gì để giết chết bọn ta, đám Âm Thi của người cũng đã bị quét sạch rồi!!” Một tên thanh niên Lăng Hư Cung bước ra, kiêu ngạo nói.

Lão già Âm Thi liếc nhìn tên thanh niên vào rồi, giờ bàn tay chi còn một chút xù da bọc lấy xương lên vuốt vuốt râu, miệng nói: Xác thực người nói đúng, một mình ta không địch lại nổi bọn người, nhưng mà nhầm rồi, ai nói Âm Thi của ta đã bị quét sạch??”

“Àm....àm!!”

Mặt đất bất ngờ rung lắc dữ dội khiến mọi người giật mình, sau lưng lão già liền mọc lên mười mấy gò đất tương tự chỗ lão đang đứng, sau đó từng gò đất nổ tung, bên trong khối bụi bân ra vô số bóng người, chỉ trong nháy mắt đã ngập tràn đến gần nửa không gian rộng đến hai ba chục sân bóng của quảng trường. Khối bụi tan đi, mọi người đều không nhận được mà da đầu tê rần, chỉ thấy trước mặt họ là một quân đoàn Âm Thi, không sai, là một quân đoàn, Âm Thi chen chúc đứng sát nhau, số lượng đếm sơ qua cũng lên tới cả vạn đầu Âm Thi, đại đa số đều chỉ là Sư cấp Tướng cấp, nhưng Vương cấp Âm Thi cũng phải đến 7-800 con.

Lúc trước chỉ là 500 đầu Âm Thi hỗn tạp đã đủ để mọi người đánh tới sứt đầu mẻ trán, nếu không phải Từ Phong ra tay thì chắc giờ này mọi cũng đã bị đám Âm Thi đó nhai sống như thịt bò rồi, làm gì còn ở chỗ này mà nháy mắt nữa. Chỉ là trước mắt là vạn đầu Âm Thi, dù tất cả chỉ là Sư cấp thôi cũng đã đủ nhấn chìm trăm người bọn hắn rồi, đừng nói là còn có 7-800 đầu Âm Thi Vương cấp nữa. Ánh mắt mỗi người đều hiện lên vẻ tuyệt vọng, một đầu một trăm, còn hi vọng gì nữa.

“Hắc hắc, các con của ta, lên!!!” Lão già cười lạnh, sau đó hú dài một tiếng, đám Âm Thi nghe tiếng hú liền há miệng gào thét, hóa thành một cơn lũ ập tới chỗ đám võ giả. Sau đó thì thực tế không còn gì đáng để nói, lũ Âm Thi thế như thủy triều, gần như không mất mấy công sức để nhấn chìm đám võ giả. Chỉ nghe vô số tiếng hét thảm vang lên, mỗi một tên võ giả bị bảy chục đầu Âm Thi cuốn lấy, bẻ gãy tay gãy chân, biến thành một nhục còn sau đó được dâng lên tận miệng lão già Âm Thi.

Lão ta cười mấy tiếng khô khan, sau đó dùng một bàn tay đâm vào ngực nhục còn vừa mới được đưa tới, chỉ thấy thân thể võ giả đó run rẩy kịch liệt, sau đó dần dần giống như quả bóng xì hơi mà xẹp xuống, chưa đầy một phút sau liền biến thành một cái xác khô, cuối cùng là bị bọn Âm Thi xé xác nhét vào bụng. Trông cảnh đó không phải chi xảy ra một lần, tất cả võ giả chỉ có thể đau khổ chống đỡ, nhưng cũng không thể tránh được kết cục tác tanh vào biển Âm Thi. Còn Khúc Kế Vũ?? Đáng tiếc cho một nhân tài như hắn, trong con hỗn loạn đã không biết chết đằng nào rồi, dù gì thì bị một vạn Âm Thi vây quanh, mỗi phút đều có người chết, ai mà dễ ý được chứ.

Chỉ trong vòng nội 10 phút, gần trăm võ giả liền chui hết vào trong bụng Âm Thi, không một ai còn sống cả, à không, vẫn còn lại ba người. Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng run rẩy đứng bên cạnh Từ Phong vẫn đang bất động mà nhìn cảnh địa ngục trần gian trước mắt, ngay khi đội quân Âm Thi ập tới, hai người đã chắc mẩm sẽ chết rồi, nhưng mà thật kì quái, đám Âm Thi đó chỉ cần đến gần hai người, đứng hơn là đến gần Từ Phong là liền dạt ra hai bên, tận lực không dám tới gần, dường như là có một thứ gì đó khiến bọn chúng sợ hãi mà né tránh.

“Âm Huyết Ma Quân Ngụy Siêu ta đã trở lại, từ nay thiên hạ sẽ phải phủ phục dưới chân ta!!!!”

Một tiếng hú dài vang lên, lão già Âm Thi bỗng bay vọt lên không trung, da thịt khô quắt của lão liền trở nên hồng hào, càng phồng lên như cái lò hoàn đồng, tiếng xương cốt rầm rắc vang lên, cái lưng cong của lão dựng thẳng lên, lão đứng giữa không trung, tỏa ra uy áp khủng bố của một Tôn cấp cường giả khiến hai nàng hít thở không thông.

Đưa mắt nhìn chăm chăm ba người, Ngụy Siêu cười ha hả: "Tiểu tử này không biết lai lịch ra sao, nhưng khí tức của hắn lại mang theo từ khí nồng đậm tới mức khiến Âm Thi còn sợ hãi, tuy ta không biết vì sao lại thế, nhưng chắc hẳn máu huyết của hắn sẽ là bổ phẩm tuyệt hảo đối với ta, hắc hắc, đúng là buồn ngủ mà gặp chiều manh mà, đang lo không có gì để cùng cổ cảnh giới thì tiểu tử này đáng lên tận cửa."

Nói xong lao nhéo mắt nhìn Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng, chợt nở một nụ cười đậm: "Đúng là hai tiểu nữ nhân đẹp đẽ, đợi lão phu xử lý tiểu tử kia xong, sẽ mượn máu trinh nữ của hai người để ăn mừng a, ha ha ha ha!"

Nghe vậy, nhị nữ khuôn mặt liền tái nhợt, hai nàng có sợ chết không, khẳng định là có, nhưng thân là vô gia, ai cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho cái chết của mình rồi, ngược lại chết lại không còn quá đáng sự nữa, nhưng nữ tử các nàng, trước khi chết lại còn bị nhục nhã, đó là thứ khiến hai nàng sợ hãi và tuyệt vọng nhất, chẳng lẽ số phận của hai nàng đó là bị giam sát bởi một lão quái vật mấy ngàn năm tuổi ư?

Ngụy Siêu cũng không định kéo dài, thân hình liền như chìm ung vô mồi, từ trên không trung lao vút xuống, một cánh tay gay lên, bàn tay chìa thẳng giống như mũi kiếm, đích thực là tư thế mà lão đã dùng để hút máu mấy tên vô gia kia, nhắm thẳng hướng Tử Phong mà phi thẳng tới.

Trong một sát na đó, Lãnh Băng Băng giống như là trong vô thức, bất chợt giờ thân liền chấn trước người Tử Phong, khuôn mặt lạnh lùng đầy bị thương, một giọt nước mắt lăn dài trên má nàng, trong thâm tâm thì thầm: "Nếu là chết vì hắn, vậy cũng đáng a!"

"Ha ha, tiểu mỹ nhân nóng lòng muốn chết đến thế ư? Đã vậy thì lão phu sẽ thành toán cho ngươi, chỉ là xác của ngươi sau khi chết cũng vẫn ngon lành lắm, ở dưới âm tào địa phủ thì cũng đừng có oán ta làm gì với xác của ngươi nhé!!!" Ngụy Siêu cười đậm đàng, tốc độ nhanh lên, giống như một tia chớp mà lao thẳng tới.

Lãnh Băng Băng hai mắt nhắm nghiền đã sẵn sàng để chết, bất ngờ một bàn tay chạm vào vai khiến cơ thể nàng run lên, bàn tay hữu lực đó kéo ngược nàng về phía sau, một giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên bên cạnh khiến nàng không tự chủ được mà mở mắt ra.

"Từ lúc nào mà ta lại để cho một nữ nhân phải dùng tính mạng để bảo vệ vậy. Lĩnh vực - Thế giới!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 168: Hắc Tử Phong ra tay (1)

Ngụy Siêu mắt thấy bàn tay mình sắp sửa đâm thẳng vào bầu ngực nảy nỏ của một nữ, trong mắt lão ánh lên quang mang đậm tã cùng bệnh hoạn, bất chợt một cự lực vạn cân đập thẳng vào bên mặt khiến hai con mắt vừa mới khỏi phục lại của lão như muốn lòi cả ra ngoài, cả hàm răng cùng với toàn bộ xương hàm của lão vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

"Rắc!!!"

"Hự!!!"

Hai tiếng động vang lên, tiếng thứ nhất là tiếng xương cốt nứt vỡ, không cần nói cũng biết là của ai, tiếng thứ ai là tiếng kêu đau đớn, và cũng thuộc về người thứ nhất luôn. Chỉ thấy thân hình Ngụy Siêu giống như bị sao chổi đập vào, dùng một tốc độ như điện xẹt mà bắn thẳng qua một bên, thổi bay cả một mảng lớn Âm Thi trước khi mãi xuống mặt đất một đường dài, để lại đằng sau là một cái rãnh lớn cây sấu trên mặt đất cùng với chân cụt tay gãy của đám Âm Thi bị đụng phải.

Lãnh Băng Băng vừa mới mở mắt ra là khuôn mặt của Ngụy Siêu đang tới gần, nhưng vừa mới chớp mắt một cái, một thân ảnh hắc y cao lớn đã đứng chắn trước mặt mình, không hề ra tay nhưng đã khiến lão ma đầu kia bay đi như điều đứt dây. Mặc dù li tri biệt rằng bây giờ không phải lúc, nhưng tim nàng cũng nhảy mạnh lên một cái, khuôn mặt có chút ửng hồng, tầm lưng đó, sao lại mang tới cho nàng cảm giác an toàn như vậy chứ.

Trong khi đó, Lâm Nguyệt Đồng thì ngoại trừ khiếp sợ ra, bây giờ nàng lại dùng một ánh mắt quý dị để nhìn Tử Phong, đây là lần thứ tư lần dùng Lĩnh vực của mình trước mặt hai nàng, lần thứ nhất đã bại Lãnh Băng Băng, lần thứ hai làm thật nữ nhân định trộm Huyết Linh Chi, lần thứ ba lấy Huyền Vũ Quả, và lần này là lần thứ tư. Cùng mang danh thiên tài như Lãnh Băng Băng, Lâm Nguyệt Đồng tuy bình thường tỏ ra vô tâm vô phế nhưng trong đầu lại là một con quỷ nhỏ tinh tế, những gì Lãnh Băng Băng có thể để ý thấy, sao nàng lại không cơ chứ, đối với bản sự quý dị này của Tử Phong, nàng đã nghĩ ngờ từ lâu rồi, nhưng không thể đoán được ra nó là gì, kể cả lần này nhìn thấy trực tiếp nàng cũng không lần ra chút manh mối nào cả.

"Cần đảm lăm, lại có thể đem thân ra đỡ đòn cho ta, khặc khặc, chỉ là hiện giờ không có việc của hai người, đúng hơn là từ đầu chưa bao giờ có việc cho hai người cả, mọi thứ để ta giải quyết đi!!!" Tử Phong quay đầu lại nhìn Lãnh Băng Băng cùng Lâm Nguyệt Đồng, lạnh lạnh nói.

Nhị nữ đang định lên tiếng, bất chợt bất gặp ánh mắt của hắn, đối mặt đến si nạy lại có thêm một đôi đồng tử màu đỏ tươi đang tỏa ra quang mang quý dị, ánh mắt sắc lẹm như muốn cửa vào linh hồn khiến hai nàng không khỏi tự giác ngậm chặt miệng lại. Cuối một tiếng hài lòng, Tử Phong quay đầu, quang mang trong mắt vút sáng, miệng lẩm bẩm: "Rồi rồi, ta cũng sở hệ thống trừng phạt lăm, bảo vệ hai cô nhóc đó để ta làm là được chứ gì, người noi nhiều quá, đã hứa rồi thì cứ thế mà làm đi!!!"

Đúng vậy, đây không phải là Tử Phong, mà là Hắc Tử Phong, còn nhớ lần trước vì ham muốn Huyền Vũ Quả, Tử Phong đã nài nỉ Hắc Tử Phong sử dụng lĩnh vực giúp mình đoạt lấy nó, cuối cùng bị hắn bắt phải lệp một lời hứa, khi nào hắn ta muốn ra ngoài thì Tử Phong không được phép từ chối, hiệu lực ba lần. Không còn cách nào khác, Huyền Vũ Quả thực sự quá có ích đối với Hồ Phi Nguyệt, Tử Phong đành nhắm mắt đồng ý bừa, không ngờ hôm nay Hắc Tử Phong hắn lại sử dụng một lần để ra tay.

"Hử, chỉ là một chút Tử khí mà cũng không chống cự nổi, Tử Phong à, yếu ớt như vậy mà muốn thay ta làm chủ cơ thể này ư, nóng cạn quá! Còn nữa, cái tên rác rưởi như ngươi không ngờ lại không biết được diệu dụng của Hỗn Độn quyết, lại suốt ngày đi làm mất cái trò khi gì, khiến bản thân ta cũng cảm thấy xấu hổ khi nghĩ tới việc có cùng một bản nguyên với ngươi đó." Hắc Tử Phong lẩm bẩm trong cuống họng, không hề để ai khác nghe thấy.

"Soạt!!" một tiếng, trên tay Hắc Tử Phong liền hiện ra hai tấm phù lục, chính là ngũ giai Hộ Trảo phù lục này hắn có sử dụng, giờ tấm phù lục lên, hắn truyền linh lực vào, nhưng không giống như bình thường, ngay khi linh lực được truyền vào, tấm phù phát ra hắc khí nồng nặc. Hắn cười lạnh một tiếng, phi hai tấm phù xuống chân nhị nữ, chỉ thấy mây tiếng xì xì vang lên, mặt đất dưới chân hai nàng giống như bị ăn mòn, hai họ thể quang trảo liền hiện ra bao bọc lấy cơ thể hai nàng, nhưng thay vì là màu hoàng kim như lúc trước thì hiện tại là một màu xám tro gần như trong suốt.

"Nhìn kĩ đi, Hỗn Độn quyết phải dùng như thế này, và phù lục, tuyệt không phải là thứ dễ sử dụng đơn lẻ!!!" Hắc Tử Phong cười nói, trong tay lại hiện ra sáu tấm Hộ Thế phù, truyền linh lực sau đó phân biệt nhị nữ, mỗi người phóng tới ba tấm Hộ Thế phù dính lên trên lồng ngực như của Hộ Trảo phù. Ba tấm Hộ thế phù liền phát huy tác dụng, chiếc lồng phòng ngự vốn gần như trong suốt tới tám phần thì nay đến chín phần chín là không có chút màu sắc nào nữa, nhưng lực phòng ngự thì lại tăng lên một cấp độ mới.

"Hử, hiểu rồi chứ, dùng năng lực của Hỗn Độn quyết, người có thể ảnh hưởng tới vũ kĩ, công pháp, vật phẩm của người tùy thuộc vào trạng thái linh lực, dùng năng lực đó, người truyền từ khí có được từ Sinh Tử Quyết vào phù lục, sau đó phù chủng phù, kết hợp hai loại phù có năng lực tương đồng với nhau khiến khả năng liên kết giữa bọn chúng là cao nhất, từ đó tạo ra chiếc lồng phòng hộ đỉnh cấp kia. Thứ kia mang theo từ khí tinh thuần của Sinh Tử Quyết, đảm phế vật Âm Thi kia tuyệt đối không thể chạm vào, bởi từ khí của bọn chúng chỉ là hàng tạp nham, chạm vào là bị động hóa ngay lập tức, chết không có chỗ chôn, mà kể cả có chạm vào, lấy hai tầng ngũ giai phù lục chủng chất, đến cả lão quỷ Ngụy Siêu kia vị tất cũng đã phá được trong vài ba chiêu!!!" Hắc Tử Phong hướng tới bản thể Tử Phong ở trong không gian hệ thống mà nói một tràng dài, giọng đều thấp phẫn chàm biếm nhưng nghe ra lại giống như là đang dạy bảo hắn, thật là kì quái.

"Giờ thì yên tâm rồi chứ, ta đã bảo vệ hai tiểu mỹ nhân của ngươi rồi đó, giờ thì để yên ta ban hành cho lão quý kia nào, một đám vừa rồi còn lâu mới khiến cho lão gục được!!!"

Quả nhiên như lời Hắc Tử Phong nói, Ngụy Siêu lồm cồm bò dậy, quai hàm của lão gần như rơi hẳn khỏi sọ, treo lủng lẳng nhìn về cùng góm ghế, nhưng lão cũng chỉ lấy tay cầm lấy, sau đó rắc một tiếng liền nhét nó trở lại, da thịt bị xé rách cũng ngay lập tức liền tại, tốc độ so với *Tài sinh siêu tốc* của Tử Phong cũng không chênh lệch là bao nhiêu, chỉ là mấy cái răng bị đập thành bụi phấn thì không có khôi phục được, khiến lão biến thành một lũ quái mớ mồm.

"Khặc khặc, lão quý nhà ngươi ổn cả chứ, có cần ta nấu cháo cho ăn không, chứ răng lợi thế kia, không ăn được cơm đâu!!!" Hắc Tử Phong mở miệng trào phúng.

"Tiểu oa nhi đừng có đắc ý, đánh lên được ta một lần mà nghĩ rằng mình vô địch thiên hạ hà, đừng quên người chi là một tên Vương cấp nhỏ bé, năm xưa tu vi của ngươi chẳng đáng cho ta xia răng, kể cả bây giờ ta mới khôi phục lại Tôn cấp tu vi, cũng có thể dễ dàng đâm chết vài ba mươi tên như ngươi!!!" Ngụy Siêu bay lên không trung, hừ lạnh nói.

"Ồ vậy năm xưa ngươi lại hại lão lắm sao, vậy tu vi ngươi là gì, Thánh Hoàng? Hay là Thánh Tôn?" Hắc Tử Phong cười như không cười hỏi.

"Hử, lão phu có ngoại hiệu Âm Huyết Ma Quân, Ma Quân người hiểu chứ, Thánh Quân chính là tu vi năm xưa của ta, những gì ngươi vừa đoán chính là si nhục ta!!" Ngụy Siêu ngoa ngoắt nói.

Hắc Tử Phong làm bộ như gạt mình, cúi đầu khom lưng thì lễ một cái, sau đó trào phúng nói: "Vây Thánh Quân cường giả cho tiêu nhân hỏi, liệu lão nhân gia khôi phục tu vi tới Tôn cấp, đã có thể sử dụng Vực chưa?"

"Nói nhảm, dù tu vi chân thực của ngươi có là Thánh Quân hay Thánh Hoàng, không có linh lực cấp bậc Thánh cấp thì sao có thể thôi động được Vực....." nói đến đây, Ngụy Siêu chợt nhận ra mình nói hớ, liền ngậm miệng lại, cảm tức nhìn Hắc Tử Phong.

"Hắc hắc, hiểu rồi, một thân tu vi Thánh Quân của ngươi, quá nửa là nhờ hút máu người mà luyện thành, chân bản sự chẳng được bao nhiêu nên tu vi giảm sút thì đến Vực cũng không giữ lại được, đúng thật là con hồ gáy mà!!!"

"Lão phu không cần Vực cũng có thể đập bẹp được ngươi, một Vương cấp như ngươi, ta công nhận là rất mạnh, nhưng liệu có thể chống lại được Tôn cấp hay không?" Ngụy Siêu tuy rằng từ gần tiểu tử trước mặt là mình, nhưng lão cũng không gặp gặp gì, chênh lệch thực lực vẫn bày ra đấy, lão có ý tứ muốn vu tội một chút a, dù gì mấy ngàn năm chẳng nói chuyện với ai, nay lại có một gia hỏa thú vị như thế này, không tiêu khiển một chút thì hơi phí phạm.

"Vây thì cũng chưa chắc, hôm nay để ta cho lão quỷ ngươi chiêm ngưỡng thế nào mới là thực lực chân chính nhé!!!" nói đoạn Hắc Tử Phong quát lên một tiếng, quần áo trên người không gió mà bay phàn phật, khí thế cả người dễ dàng với tốc độ chóng mặt, sau đó hắn làm một việc mà khiến cả Ngụy Siêu lẫn Lãnh Băng Băng nhị nữ phải trở mắt ra mà nhìn.

Hắc Tử Phong giờ tay lên, nhắm thẳng vào bụng mà đập xuống một chưởng, sau đó cả miệng phun ra một ngụm máu tươi xen lẫn cả nội tạng vỡ vụn, hiển nhiên là đã bị nội thương không nhẹ, đằng sau lớp mặt nạ, tiếng nói lạnh lạnh của hắn vang lên: "Song trọng đột phá cực hạn!!! Thiên Ma Hóa Thân!!!"

Oanh một tiếng, không gian vài mét xung quanh chỗ Hắc Tử Phong đứng bất chợt nổ tung giống như là bom nổ, nếu để ý kĩ có thể thấy được không gian bị đè ép đến vạn cực, khí tức của hắn tràn ra ngoài lên miền không ngừng nghi giống như

nước biển, cắt bụi bay lung tung, lò mờ thấy được một bóng người đứng ở bên trong. Bóng người bên trong vung tay một cái, một luồng cuồng phong liền cuốn hết cát bụi đi, để lộ thân ảnh ở trong.

Thân hình vốn cao gần hai mét nay lại hình như cao hơn một chút, quần áo toàn thân đã biến mất, nhưng tuyệt nhiên không nhìn thấy một chút da thịt nào lộ ra, thay vào đó là một tầng giáp cốt màu huyết hồng bao bọc lấy toàn bộ cơ thể hắn, từ trên vai mọc ra sáu cánh tay cũng được bọc trong lớp giáp cốt, toàn thân trên dưới găm chỉ chút cốt thứ. Mái tóc cắt ngắn màu bạc, một đôi mắt đen kịt với con ngươi màu đỏ đang lóe lên quang mang thị huyết, hàng trăm đường tơ máu li ti chạy dọc khắp con mắt hắn, một chiếc mặt nạ màu đen dày răng nanh dữ tợn, không ngờ nhìn lại vô cùng hợp với lớp giáp cốt trên người hắn. Hắc Tử Phong đứng sừng sững ở đây như một pho tượng ác ma hạ thế, uy áp tỏa ra khiến đám Âm Thi ở gần đó chủ ch là xác sống nhưng bản năng vẫn cảm thấy sợ hãi mà tháo chạy ra xa.

Lãnh Băng Băng cảm nhận uy áp tỏa ra từ người Hắc Tử Phong đang chèn ép nặng đến mức không thể mở mắt ra được chứ đừng nói thở, nhưng nàng tuyệt nhiên không để ý tới mấy thứ đó, chỉ thất thần nhìn ác ma trước mắt mà lâm bảm: “Đây là thực lực thật sự của huynh sao.....”

“Này Lâm Nguyệt Đồng, hiện tại vẫn là ban đêm há?” Hắc Tử Phong mở miệng hỏi.

Lâm Nguyệt Đồng ngo ngác một chút sau đó vẫn gật đầu: “Đúng vậy!!”

-Hệ thống xác nhận hiện tại là ban đêm, kĩ năng *Bóng đêm huy hoàng* được phép kích hoạt.

-Tên: Hắc Tử Phong

Chủng tộc: Thiên Ma Tướng (đã thức tỉnh)

Sát thủ hư không level 21

Nhanh nhẹn: 224837 (+224837) (+112418) (+112418)*674511*

Thế lực: 191552 (+383104) (+95776) (+134086)*804518*

Lực lượng: 214223 (+428446) (+107111) (+149956)*899736*

Tinh thần: 127211 (+63610) (+38164)*228980*

Linh lực: 168364 (+84182) (+50509)*303055*

Trạng thái: Huyết mạch Thiên Ma, Thiên Ma Hóa Thân, Song trọng đột phá cực hạn, Thị huyết, Bóng đêm huy hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Hắc Tử Phong ra tay (2)

Hắc Tử Phong bẻ cổ phát ra mấy tiếng răng rắc vui tai, nhìn Ngụy Siêu bằng hân nói: “Giờ thì chơi cùng ta nào!”, còn chưa dứt lời, thân ảnh hắn đã như quỷ mị xuất hiện trước mặt Ngụy Siêu, sau đó thì.....

“Bìnhh!” một tiếng chất chứa, Ngụy Siêu không kịp trở tay liền ăn một quyền của Tử Phong vào ngực, thân hình như đạn pháo mà bắn ngược ra sau. Đánh rắn đánh đập đầu, Tử Phong không phải là chính nhân quân tử gì, lại càng không phải nói đến tên Hắc Tử Phong này vốn dĩ là bản ngã đại diện cho phần ác trong con người hắn. Trong lúc Ngụy Siêu còn đang chơi vui trên không trung, Hắc Tử Phong đã như thiểm điện mà bắt kịp lấy lão, hai cánh tay giơ ra túm lấy hai tay lão, bốn cánh tay còn lại giống như vô bão mà giáng xuống một cơn mưa quyền khiến Ngụy Siêu còn chưa tỉnh táo đã lại ăn đám rồi tằm mặt mũi. Nhưng cường giả dù có lâm vào hạ phong thì vẫn là cường giả, Ngụy Siêu găm lên một tiếng, hai tay vung mạnh, giật thoát khỏi sự kiềm chế của Hắc Tử Phong, nắm ngón tay tụ lại thành trảo, nhắm thẳng vào mặt hắn mà đánh tới.

Lợi thể của *Thiên Ma Hóa Thân* là gì, ngoại trừ việc chỉ số tăng lên gấp bội, lợi thể lớn nhất đó là việc sở hữu tới sáu cánh tay. Chỉ thấy Hắc Tử Phong dùng hai cánh tay chặn đứng thế công của Ngụy Siêu, bốn cánh tay còn lại tung ra một đòn đập bay lão ta.

Ngụy Siêu từ trên trời rơi xuống, đập xuống đất tạo thành một cái hố to nhưng có vẻ không bị hề hấn gì, rống lên một tiếng, lao bật dậy, nghiêng rằng nói: “Hừ, ném thứ tuyệt học Thiên Thi Tông đi!”

Hai tay lão kết thành thủ ấn kì dị, hơn trăm đầu Âm Thi Vương cấp vọt tới chỗ lão ta, sau đó làm ra một hành động kì lạ. Trăm đầu Âm Thi lao vào cắn xé lẫn nhau, trong chốc lát chỉ còn lại ba con, nhưng ba đầu Âm Thi này, cơ thể bành trướng cao lớn tới 8 mét, trên người cơ thể cuộn cuộn tràn ngập lực bạo tạc, khuôn mặt vốn tối tăm của Âm Thi nay lại càng vằn vệt dữ tợn hơn, đôi mắt vô thần nay lại ánh lên quang mang điên loạn.

Cảm nhận khí thế của ba đầu Âm Thi này, Hắc Tử Phong cười lạnh: “Người nghĩ rằng bằng vào mấy con Âm Thi siêu việt Vương cấp cứu phẩm là có thể đánh được ta sao??”

“Hắc hắc, đương nhiên là không, nhưng mà nếu thêm lão phu thì sao??”

Ngụy Siêu bắt ngờ xuất hiện trước mặt Hắc Tử Phong, trên tay cầm một thanh kiếm dài một mét, toàn thân tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, một đường kiếm quang hướng tới ngực Hắc Tử Phong mà vạch tới.

“Keng!!!”

Hắc Tử Phong phản ứng cực nhanh, dùng bốn bàn tay chặn lại kiếm lại, sau đó xoay người tung một cước về phía đối phương. Ngụy Siêu thu hồi thanh kiếm, thân hình cấp tốc lui về sau tránh được một cước, sau đó lại phóng tới, lưỡi kiếm trên tay lóe lên, một hơi chém ra mấy chục đường kiếm.

Không có vũ khí, nhưng Hắc Tử Phong hấn há lại không thể ừng biển, tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên khi hắn dùng sáu cánh tay liên tục làm chệch đi lưỡi kiếm của đối phương. Hắn không dám nganh kháng, bởi vì đối phương dù gì cũng là Tôn cấp, tuy mới khôi phục tu vi nên thực lực tạm thời ngang ngửa với hắn, nhưng thanh kiếm trong tay kia lại là bảo khí, lớp giáp cốt của hắn có thể đỡ được Huyền khí nhưng gặp Bảo khí thì không khác nào miếng đậu hũ gặp dao sắc, không chịu nổi một kích.

Đúng lúc này, một tia dự cảm chẳng lành hiện lên khiến Hắc Tử Phong giật mình, vội vàng lách người qua một bên, nhưng đã quá muộn, một cánh tay lưu luyến xuất hiện phía sau hắn, trực tiếp giáng một quyền đập nát cả lớp giáp cốt lẫn mấy chiếc xương sườn của hắn, nếu không phải hắn nhanh nhẹn mà lách người qua một bên thì trái tim của hắn đã bị đánh bay rồi, tuy không chết được nhưng cũng khó chịu.

Hắc Tử Phong thực sự nổi giận rồi, hắn dùng mấy cánh tay tóm chặt lấy cánh tay vừa đánh lên mình kia, lực lượng toàn thân bộc phát, sinh sinh bẻ gãy lia cánh tay kia ra. Hắn quay người lại, không ngờ lại nhìn thấy đầu Âm Thi biến dị kia lại có thể phi hành, nhưng mà phi hành thì sao, nó đã chọc giận hắn rồi.

Thân hình Hắc Tử Phong như thiểm điện xuất hiện ở phía trên con Âm Thi, sáu cánh tay với vô số móng vuốt sắc bén cắm ngập vào đầu nó giống như móc sắt, hai chân hắn đạp xuống vai con Âm Thi, cả người kéo mạnh, trực tiếp xé đứt đầu con Âm Thi biến dị đó, từ cái cổ cụt đầu của nó phun lên một dòng chất lỏng màu tím tanh hôi, nhưng Hắc Tử Phong không quan tâm lắm, hắn ném chiếc đầu trên tay đi, cánh tay mọc ra cốt thứ kéo dài thành một lưỡi kiếm, xoẹt một tiếng liền xé con Âm Thi rây thành hai mảnh.

Chợt nghe thấy tiếng rít đặng sau lưng, Hắc Tử Phong cười điên cuồng, không thèm tránh né trực tiếp xoay người lại. Chỉ thấy mũi kiếm của Ngụy Siêu đâm thẳng vào tim của hắn, xuyên qua lớp giáp cốt không một chút khó khăn. Còn chưa kịp mừng thầm thì lão chỉ thấy cổ tay mình đang đứt, hai bàn tay cũng như thép nguội đang tóm chặt lấy mình, một giọng nói âm lãnh vang lên: “Tóm được rồi!!!”

Một quyền đầu càng ngày càng to ra trong mắt lão, sau đó thì va chạm vào mặt lão. Mọi thứ như một thước phim quay chậm trong mắt Ngụy Siêu, nhưng mà có thật là chậm không? Có thể nghe thấy tiếng không khí bị nén lại mà phát nổ khi nắm đấm của Hắc Tử Phong nện vào mặt Ngụy Siêu, sóng xung kích lan ra trực tiếp tạo thành một luồng phong bạo thổi bay đám Âm Thi phụ cận. Ngụy Siêu biến thành một viên đạn pháo mà bắn đi, cả người đập vào vách tường giống như bom nổ, làm đổ sập cả một mảng tường xuống.

Hắc Tử Phong rút thanh kiếm đang cắm trên ngực ra, thuận tay cầm lấy, sau đó thừa thắng xông lên, nhắm thẳng chỗ lão đầu Ngụy Siêu hạ cánh mà lao tới. Gần tới nơi, bỗng nhiên một luồng sáng chiếu rọi từ trong đám bụi bắn ra khiến hắn phải nghiêng người né tránh, nhưng tia sáng dĩ chuyển quá nhanh khiến hắn không thể hoàn toàn tránh được. Xiu một tiếng, tia sáng lao đi, diệt đứt đoạn hai cánh tay của Tử Phong khiến hắn lừ lừ một tiếng.

“Tiểu tử đáng chết, người khiến lão phu nổi giận rồi!! Thánh Huyết Thần Công tăng thứ chín, Thánh Huyết Chân Giải!!!” Ngụy Siêu lao từ trong đám khói bụi ra, khuôn mặt lão đã biến dạng hoàn toàn nhìn không ra cái hình thù gì nữa, miệng lão hết lên.

Thân hình lão vốn đang bình thường đột nhiên lại khô héo lại, trở về hình dạng ma chề quỷ hờn lúc mới xuất hiện, từ người Ngụy Siêu tỏa ra một mùi huyết tính nồng đậm, khí thế trên người lão không ngừng dâng cao, ngửa mặt lên trời, lão gầm lên một tiếng: “Tôi đây!!!”

Đám Âm Thi giống như thủy triều điên cuồng mà lao tới phía lão, nhanh chóng nhấn chìm thân hình gầy gò đó, Ngụy Siêu chỉ cất tiếng cười ha ha, để mặc cho bọn chúng làm gì thì làm. Hắc Tử Phong đứng yên nhìn kĩ tránh cảnh trước mắt, sau đó giống như nhận ra cái gì đó, hắn trợn mắt lên.

Chỉ thấy đám Âm Thi chồng chất lên nhau, da thịt chúng tan chảy ra, hòa lẫn vào với nhau, vạn đầu Âm Thi trong giây lát liền biến thành một đám máu thịt lẫn lộn, sau đó đồng máu thịt ấy liền dâng cao lên, tạo thành hình của một người khổng lồ, đúng hơn là một đầu Âm Thi khổng lồ. Chỉ thấy đầu Âm Thi khổng lồ này cao tới mấy chục mét, thân hình đồ sộ như một tòa nhà, Hắc Tử Phong đứng trước mặt nó trông không khác gì con kiến.

“Thấy thế nào, sợ rồi chứ, Thánh Huyết Thần Công tăng thứ chín khi dùng sẽ tiêu diệt một giọt Thánh Huyết trong cơ thể, mang lại năng lượng vô cùng vô tận, kết hợp với bí pháp hợp thể của Thiên Thi Tông bọn ta, có thể trở thành trái tim cho đầu Âm Thi kết hợp này. Hừ, khiến ta phải hi sinh một giọt Thánh Huyết mất mấy trăm năm mới có thể hình thành được, người có chết thì cũng cảm thấy tự hào đi!!!” Tiếng của Ngụy Siêu vang ra từ trong người đầu Âm Thi khổng lồ kia hiển nhiên là hân vận còn sống đầu đó bên trong.

Hắc Tử Phong không nói gì, thân hình chớp động, xuất ra một quyền toàn lực lên người đầu Âm Thi, chỉ thấy da thịt của nó giống cao su, cực kì đàn hồi, một quyền của hắn nên lên thì chín thành lực đạo bị hóa giải, một thành còn lại thì dội ngược lại khiến hắn lao đảo.

“Hừm, trái tim ư??” Ngụy Siêu đã nói lời đã trở thành hạch tâm của đầu Âm Thi này ư, vậy thì Hắc Tử Phong hẳn sẽ nhắm thẳng vào trái tim của nó mà đánh.

Nghe nào làm thế, hẳn từng người bay lên không trung, chắc mồm trong đầu rằng dù kích cỡ to thì ra sao, càng chậm chạp hơn mà thôi. Chỉ là còn chưa nghĩ xong, một bàn tay khổng lồ chợt xuất hiện bên cạnh, hắn chỉ kịp thốt lên: “Cái gì??” sau đó thì giống như là một con ruồi bị tát, cả người hắn đập thẳng xuống mặt đất với một lực cực mạnh, thừa đủ để lớp giáp cốt trên người hắn xuất hiện vô số vết nứt.

“Nghe rằng tốc độ của ta chậm chạp ư? Nghe lại đi!!!” Ngụy Siêu nhấc chân lên, bàn chân khổng lồ nhắm thẳng vào Hắc Tử Phong đang nằm dưới đất mà dẫm xuống, sức nặng triệu cân của hắn liên tục đập lên người khiến hắn liên tục phun ra máu tươi.

“Aaaaaarghhht!!!!!!” gầm lên một tiếng, Hắc Tử Phong chống bốn cánh tay còn lại lên, sức lực toàn thân vận chuyển, bốn quyền đầu bốc lên năng lượng màu đen hùng hực, đích thị là *Hư Thiểm Quyền*.

Bàn chân khổng lồ dẫm xuống, bất chợt một thân hình trực tiếp xuyên thẳng qua bàn chân đó, phá không ầm bay lên. Hắc Tử Phong không để ý toàn thân dính đầy máu Âm Thi, hắn thoát được khỏi sự áp chế, đã đến lúc phản công rồi. *Thuần bội!!!!!!*

“Nguyệt Quang Trảm!!!!!!”

Hắc Tử Phong đột ngột xuất hiện nơi bụng đầu Âm Thi, thanh Báo khí lấy được của Ngụy Siêu vạch một đường, Trảm Nguyệt Tử Thức được chém ra, khả năng xuyên thấu của chiêu thức này cực mạnh, trực tiếp cắt xuyên qua lớp da thịt đàn hồi của Ngụy Siêu.

Trong mắt Hắc Tử Phong lóe lên tinh quang, một cánh tay giơ lên, cầm một vật gì đó đánh sâu vào bên trong thân thể đối phương, sau đó cấp tốc quay người bỏ chạy.

“Người....người bỏ cái gì vào trong người ta????” tiếng hô thất thanh của Ngụy Siêu vang lên sau lưng hắn.

Quay người lại, một cánh tay của Hắc Tử Phong chợt đóng băng sau đó vỡ thành hàng ngàn mảnh nhưng hắn không quan tâm lắm, dù gì thì đó chỉ là cánh tay mọc thêm sau biến thân, mất thì thôi, hắn chỉ cười lạnh, nhìn đầu Âm Thi khổng lồ trước mắt mà nói: “Đoán xem.”

Từ nơi Hắc Tử Phong ném đồ vật đó vào, một tầng băng tuyết xuất hiện với tốc độ nhanh chóng, trong một nhịp thở liền đóng băng hoàn toàn khu vực xung quanh, xu hướng không ngừng lại mà tiếp tục lan ra toàn thân Âm Thi, chỉ nghe tiếng Ngụy Siêu rú thảm một tiếng, toàn thân bị đóng băng không chứa một điểm nào.

“Khắc khắc, khúc.....” Hắc Tử Phong cười nắc nẻ, chợt phun ra một ngụm máu, sử dụng Linh vực, sau đó lại sử dụng Song trọng đột phá cực hạn, áp lực lên cơ thể hắn là vô cùng lớn, nãy giờ vẫn ổn là bởi hắn đã cố gắng nhịn không phun ngụm máu đó ra mà thôi.

Còn về vật mà Hắc Tử Phong đánh vào cơ thể Ngụy Siêu, không gì khác ngoài Huyền Vũ Quả, thứ quả này dễ yên một chỗ trong không gian hệ thống cũng khiến cho một mảng thổ địa biến thành băng tuyết, nay lại bị hắn nhét vào trong cơ thể của Ngụy Siêu, không biết cả cơ thể hắn thành tượng băng mới là lạ.

Thân hình hắn lao đảo như một con ốc xuống, bất chợt ánh mắt hắn nhìn thấy một thứ khiến hắn phải há miệng ra chữ bậy: “Mẹ nó!!”

Chỉ thấy hai đầu Âm Thi biến dị lúc nãy đang ra sức cào cào lên lớp vỏ hệ thể quang trảo mà Hắc Tử Phong ban nãy đã sử dụng phủ lên để tạo nên bảo vệ cho Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng, một quang trảo đã hết sức âm thầm, tựa hồ như sắp vỡ. Vì nhiệm vụ, hắn đành phải lê cái thân xác tàn tạ vô lực của mình mà lao tới, ý đồ muốn giải quyết nốt hai con Âm Thi kia. Bất ngờ đi biến xảy ra, hai đầu Âm Thi chợt quay lại, lao thẳng về phía hắn, trước khi hắn kịp phản ứng lại đã ồm chặt lấy cơ thể hắn.

"Àm!!!"

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, hai đầu Âm Thi biến dị không ngờ cứ thế mà tự bạo, uy lực vụ nổ so với súng phóng tên lửa ở kiếp trước của Tử Phong chỉ có hơn chứ không kém. Thân ảnh hắn như điều đứt dây bay ra khỏi đám khói mù, nên thẳng lên lớp vỏ thể quang trảo khiến nó vỡ vụn, sau đó mới lăn xuống đất.

Mất đi lớp quang trảo phòng ngự, Lãnh Băng Băng cùng Lâm Nguyệt Đồng vội vàng lao tới chỗ Hắc Tử Phong. Lãnh Băng Băng nhẹ nhàng lật người hắn dậy, không khỏi kinh hô một tiếng. Chỉ thấy lớp giáp cốt trên người hắn đã bị phá hủy tan nát, cơ thể bị thương khắp nơi trông vô cùng thê thảm, nơi ngực còn có một lỗ thủng lớn đầy ghê rợn, máu tươi chảy ra thành từng vũng lớn trên mặt đất. Cả người hắn chỉ còn lại một cánh tay duy nhất, hai cánh tay còn lại đã không cánh mà bay, chắc mặt nạ của hắn cũng đã bị phá hủy, để lộ ra một khuôn mặt anh tuấn nhưng lại trắng bệch không chút huyết sắc.

Rên lên một tiếng, Hắc Tử Phong xoay người khó nhọc bò dậy, thật không ngờ, Huyền Vũ Quả lại thất bại.

"Ha ha ha, người nghĩ rằng lão phu đã chết phải không, đúng thật là quá non nớt!!" Một tiếng cười quỷ dị vang lên, Ngụy Siêu phá tan lớp băng nơi ngực đầu Âm Thi khổng lồ kia mà phóng ra ngoài, hạ xuống mặt đất, cơ mà khác với những gì lão nói, tình trạng của lão cũng không khá hơn là bao, một cánh tay đã mất, hai chân thì cụt ngắn, nơi bụng vẫn còn một mảng đóng băng, lão vẫn còn sống đến tận bây giờ chắc chắn là nhờ vào cơ thể Âm Thi của lão.

Hắc Tử Phong quý một chân xuống đất, ho mạnh mấy tiếng, lại là một búng máu phun ra, tình cảnh thập phần thê thảm.

"Hừ, không nói được nữa rồi chứ gì, hại lão phu thế thảm như vậy, ta không hút hết máu tươi trong người người thì tên ta sẽ viết ngược lại!!" Ngụy Siêu hừ lạnh nói, sau đó chậm rãi bay tới trước mặt Hắc Tử Phong đang quỳ gối, đưa tay phất một cái liền thổi bay nữ đang định đứng lên đánh trả, cười hà hà hai tiếng, sau đó.....

"Phập!!"

Bàn tay Ngụy Siêu cắm vào ngực Hắc Tử Phong, từng tiếng ọc vang lên, lão bắt đầu hút máu hắn!!

Bất chợt cả người Ngụy Siêu cứng lại, lão hoảng muốn rút tay ra khỏi lồng ngực của Hắc Tử Phong nhưng một bàn tay đã nắm lấy cánh tay lão, một tiếng cười lạnh vang lên: "Sao nào, tiếp tục hút đi chứ!!"

Ngụy Siêu rú lên một tiếng thê lương, cả người bỗng nhiên run rẩy không ngừng, bất ngờ xoay mạnh người một cái. "Rắc!!" một tiếng, cánh tay duy nhất còn lại của lão bị chính lão ta bẻ gãy lìa, tất cả chỉ vì muốn ngừng việc hút máu lại. Nhưng tất cả đã quá muộn, máu tươi của Tử Phong chui vào cơ thể Ngụy Siêu, trong nháy mắt liền tràn ra từ chỉ bách hải, hòa làm một cùng với máu của lão. Ngụy Siêu lao đảo trên không trung, sau đó trực tiếp rơi xuống đất lăn lộn, trong miệng không ngừng kêu gào thống khổ.

"Từ vị máu của ta thế nào? Khắc khắc....." Hắc Tử Phong ném cánh tay gãy của lão quý đi, cười trào phúng.

Tiếng rên la chợt im bặt, Ngụy Siêu hai mắt trừng lơ nhìn lên trời, cả người không động đậy. Một giây sau, toàn bộ da thịt trên người lão hóa thành một đám chất lỏng nhầy nhụa chảy xuống đất, chỉ để lại một bộ xương trắng hếu. Cường giả thượng cở sống lại sau này ngàn năm tiềm tu, đã chết!!

Hắc Tử Phong nằm vật ra đất, thờ hồng hộc, đôi đồng tử màu đỏ trong mắt dần biến mất, hắn lẩm bảm: "Tên Tử Phong kia, lần sau thì cố gắng học thêm đâm ba chọc bộ vũ kỹ và bí pháp nhé, thiếu thốn chiêu thức quá. Giờ thì trở lại mà hưởng thụ mỹ nữ chăm sóc đi, ta trả lại cơ thể cho người....." tiếng nói nhỏ dần đi, đôi mắt của hắn khép lại một cách nặng nề, cơ thể hắn đã tới giới hạn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Chương 170: Khôi phục sau trận chiến

“Tử Phong!! Tử Phong, người tỉnh dậy đi, đừng có chết.....”

“Người sẽ không chết phải không, người là một tên quái vật mà, sao mà chết dễ thế được....”

“Tĩnh.....tĩnh lại đi mà....”

“Huỳnh nhất định không được chết.....”

Loáng thoáng nghe thấy tiếng gọi, Tử Phong khó nhọc mở mắt ra, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy là hai đôi mắt ngân ngấn lệ của Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng, đang định chống tay ngồi dậy thì một con đầu đầu dữ dội ập thẳng đến khiến hắn lại vô lực nằm xuống.

Nhị nữ thấy vậy lại càng cuống quít hơn, dù sao thì tình trạng của hắn lúc này cũng vô cùng tệ, phải người khác thì đã tuyệt khí bỏ mình từ lâu rồi, báo hại nàng không lo lắng sao được.

Hắn nhớ rồi, trong lúc lao quý Ngụy Siêu kia làm thất bại vô giá thì hắn vẫn còn đứng ở đây, cố gắng áp chế tử khí, không để bản thân phát điên, không ngờ đúng lúc đó tên Hắc Tử Phong lại muốn sử dụng một lần chiếm cơ thể mà hắn đã từng hứa trước kia, trực tiếp lóe hắn vào trong không gian hệ thống rồi đánh bất tỉnh, sau đó thế chỗ điều khiển cơ thể.

Tuy rằng bản thể Tử Phong lúc đó bất tỉnh trong không gian hệ thống, nhưng chung quy cơ thể này vẫn là của hắn, ngay khi Hắc Tử Phong trả lại quyền kiểm soát cho hắn, một lượng lớn trí nhớ liền tràn vào đầu, cộng với việc Hắc Tử Phong vừa mới chiến một trận thảm liệt nên mới khiến đầu hắn đau đớn như vậy.

Mớ hai mắt nhìn trừng trừng lên không trung, Từ Phong nhớ lại từng chút từng chút một trận chiến vừa rồi, càng xem mà hắn càng cảm thấy bản thân vô dụng, còn thua cả một cái tâm ma do chính mình tạo ra. Hỗn Độn Quyết có thể được sử dụng như thế kia ư, không ngờ phủ lục lại có thể sử dụng kết hợp được với nhau.....quá nhiều thứ vốn dĩ hắn đã nắm giữ trong tay nhưng lại không hề biết được diệu dụng của bọn chúng, chỉ đến khi cái tên Hắc Từ Phong dụng vào thì hắn mới biết được.

Thực sự mà nói, Từ Phong hẳn lúc dù căm ghét những rắc rối mà hai tâm ma mang lại cho mình, nhưng hẳn cũng thật sự bội phục bọn chúng, Hắc Từ Phong hay Bạch Từ Phong, cả hai đều có sức chiến đấu vượt xa hắn, từ việc vận dụng những gì có sẵn, đến nâng lực ứng biến, mọi thứ đều vượt xa bản thân Từ Phong. Chẳng nói đâu xa, trận chiến vừa rồi hắn đã nhớ lại hết, Hắc Từ Phong thật sự nhìn thì có vẻ như là thắng thảm, nhưng đối mặt với một đối thủ thực lực hơn hẳn bản thân, không ngờ đại đa số thời gian hắn đều chiếm thế thượng phong, dù biết năng lực chiến đấu của hắn mạnh mẽ ra sao. Thứ thật là việc sử dụng Huyền Vũ Quả để đối phó với Ngụy Siêu trong hình dạng Âm Thi không lồ kia, Từ Phong hẳn hura từng nghĩ đến a, đúng thật là hắn còn non nớt lắm.

Từ Phong nghiêm túc ngắm đi ngắm lại đoạn kí ức vừa có, hắn đã nhận ra vấn đề của bản thân, đó là quá lười biếng. Xác thực hệ thống này có thể cho hắn làm ít hường nhiều, nó có thể “hack” cho hắn thì ông pháp, vũ kĩ cho đến bị pháp này nọ, học một lần là có thể sử dụng liền, nhưng chính vì lẽ đó, hắn lại quá mức ý lại vào hệ thống mà không chịu tự mình rèn luyện. Mặc dù hắn hiểu năng lực, có thể sử dụng năng lực, nhưng khuyết thiếu luyện tập khiến việc kết hợp những năng lực khác nhau của hắn trở nên không thỏa đáng, nhất là trong những tình huống nguy cấp.

Điều này giống như là Từ Phong hẳn có bằng lái xe, hẳn có tất cả lí thuyết lái xe, hẳn biết lái xe, nhưng vì số lần lái xe quá ít nên nếu ném vô lăng cho hắn thì quá nửa là sẽ gây tai nạn, đạo lí vậy cũng có thể áp dụng lên tình cảnh của hắn hiện tại.

Từ Phong thầm cười khổ, có vẻ như là sau vụ này, mình cần một đợt tập luyện cường độ cao nữa với Hồ Phi Nguyệt rồi, cũng không biết hiện tại năng ấy đang làm gì nữa. Nghĩ vậy vơ, Từ Phong chợt giật bản mình, cả người mặc kệ đau đớn mà chồm dậy khiến Lâm Nguyệt Đồng nhị nhĩ giật bản mình, nhưng thấy hắn không có vẻ gì là sắp chết liền thở phào nhẹ nhõm.

Bất chợt ngồi dậy khiến mấy vết thương trên người hắn lại phát tác, Từ Phong đau tới mức nhủ mày, nhìn thấy Lãnh Băng Băng đang cầm một cuộn băng vải lớn ở bên cạnh, liền nghi ngờ hỏi: “Làm cái gì vậy??”

“Ách, băng bó cho huynh a, cũng không thể cứ để vết thương mãi như vậy được, lần này huynh lại còn thương nặng như vậy nữa.....” vẻ lạnh lùng trên mặt nàng đã biến mất từ lúc nào, nàng nhìn Từ Phong mà ôn nhu nói.

Nghĩ tới lúc trước nàng đã không ngăn ngại đứng chắn trước người hắn, dùng chính thân mình ngăn cản độc thủ của Ngụy Siêu thay cho hắn, ánh mắt của Từ Phong nhìn nàng không khỏi có chút mềm xuống, giọng nói không ngờ lại trở nên nhu hòa: “Không cần, nàng có đan được gì bổ sung linh lực, đưa hết đây là được!!”

Từ Phong hẳn tính lạnh lùng, rất ít khi quan tâm tới người khác, nhưng ai đối tốt với hắn, hắn đều nhớ kĩ, Lãnh Băng Băng có thể đem thân mình hi sinh thay cho hắn, tâm tư của tiểu nữ nhân này hẳn làm sao mà không biết. Tuy rằng như thế này có chút không phải với Hồ Phi Nguyệt, nhưng nếu Lãnh Băng Băng thật sự nghiêm túc với hắn mà không phải là rung động nhất thời, hẳn cũng không ngại mà chấp nhận phần tình cảm này của nàng. Suy nghĩ của hắn khá là thoáng, tam thế tứ thập hay cái gì hẳn không quan tâm, chỉ cần làm hắn thỏa mãn là được.

Hon nữa, nói rằng hắn không có tình cảm gì với Lãnh Băng Băng thì cũng không đúng lắm, gì thì gì Từ Phong hẳn vẫn là một nam nhân, nhìn thấy mỹ nữ thì đương nhiên là có ý thích, hơn nữa mỹ nữ này không những có tình cảm với mình, còn sẵn sàng hi sinh tính mạng vì mình nữa, nam tử hán đại trượng phu, hẳn sợ cái gì mà không đáp lại.

Lãnh Băng Băng nghe vậy liền lật đặt lấy ra mấy viên đan dược mà lúc này Khúc Kế Vũ đưa cho, đồng thời cũng lấy đan dược phục hồi của nàng ra, Lâm Nguyệt Đồng cũng vậy, nàng lúc này hiểu rất rõ rằng an toàn của hai người phụ thuộc cả vào Từ Phong, chỉ có hắn nhanh chóng khôi phục lại thì mới có thể đảm bảo an toàn được, thời gian còn một ngày nữa ở trong di tích, khó mà có thể đảm bảo là sẽ không có gì xảy ra.

Đưa mấy viên đan dược cho Từ Phong, Lâm Nguyệt Đồng cười nói: “Vốn ta tưởng ngươi và lão quý đó sẽ đánh nhau tới long trời lở đất, không ngờ tới giờ lão ta lại vì hút máu ngươi mà chết, biết rằng máu của ngươi rất độc, không ngờ lấy cơ thể Âm Thi của lão mà cũng không chịu nổi!”

Từ Phong cầm lấy nắm đan dược, không thêm quan tâm ném hết vào trong miệng nhai nhai rồi sau đó nuốt xuống, cảm nhận linh lực từ đám đan dược đang bộc phát ra, hắn liếc xéo Lâm Nguyệt Đồng một cái: “Cố nghĩ rằng ta với lão là biểu diễn hay sao mà long trời lở đất, đây là sinh tử bác đầu, không phải người chết thì ta vong, máu chốt là giết chết đối phương chứ không phải là chiêu thức loe loet, bất kể ra sao thì ta là người thắng, ta sống, lão ta thua đồng nghĩa với tử vong, chỉ vậy thôi.”

“Được rồi được rồi đừng cãi nhau, huynh mau đi tọa luyện hóa được lực đi, tránh để được lực chạy lung tung mà tổn hại kinh mạch.” Lãnh Băng Băng chen vào nói.

“Người khác thì phải thế chứ ta thì không cần thiết!!”

Xác thực Từ Phong nói rất chính xác, võ giả khác sử dụng đan dược thì phải vận công luyện hóa được lực, tránh được lực di chuyển lung tung trong thể nội mà gây tác nghẽn kinh mạch, vừa lãng phí vừa khiến kinh mạch bị tổn thương, nhưng bản thân hắn nói không ngoa thì là quái vật chân chính, kinh mạch của hắn so với võ giả thông thường thì như là dây thép so với dây thừng, một chút được lực này chẳng đáng để hắn phải lo lắng.

Hít một hơi thật sâu, đám đan dược được hòa tan ở trong bụng Từ Phong, linh lực vốn khô cạn của hắn có dấu hiệu được bổ sung lại, tuy tổng thể so với lượng linh lực của hắn thì không thấm gì, nhưng chỉ cần một chút làm gốc là đủ để hắn vận chuyển Hỗn Độn Quyết cùng Sinh Tử Quyết để hấp thu linh khí rồi.

Hai siêu cấp đại công pháp vận chuyển với tốc độ chóng mặt, Từ Phong giống như cá voi hút nước, trực tiếp hút khô toàn bộ linh khí trong vòng bán kính trăm mét, linh khí từ chỗ khác vẫn không ngừng đổ vào cung cấp cho hắn. Hỗn Độn Quyết hấp thu linh khí, Sinh Tử Quyết hấp thu từ khí hiện đang vô cùng nồng đậm trong không gian. Còn về việc tác dụng phụ của Từ khí ư? Không có lo, hắn trải qua lần áp chế vừa rồi cũng đã có kha khá kinh nghiệm đối phó với cảm giác thị huyết xuất hiện khi hấp thu Từ khí, đảm bảo hắn vẫn giữ lại được một tia thanh tịnh.

Linh khí cùng từ khí cuộn cuộn tiến vào cơ thể hắn, linh khí hóa linh lực bổ sung cho hắn, từ khí hóa thành từng dòng kinh nghiệm to lớn mà rót vào thanh kinh nghiệm của hắn. Một cột sáng lơ lửng từ cơ thể hắn, biểu thị hắn đã lên level, nhưng không định chỉ tại đó, chỉ mười phút sau, cột sáng đó lại lơ lửng lên lần nữa, cho đến khi Từ Phong mở mắt thu công, cột sáng đã lơ lửng lên lần, không ngờ hắn lại trực tiếp nhảy vọt lên bốn level sau khi hấp thu toàn bộ từ khí trong không gian.

Nhưng nghĩ lại thì cũng bình thường, từ khí nơi đây là của vạn đầu Âm Thi cùng với hơn trăm võ giả, trong đó còn có một lão quái vật Tồn cấp, từng đó từ khí mà còn không đủ cho hắn lên level, chắc hẳn phải đi kiếm cái tên tạo ra hệ thống này đòi công đạo mới được.

Cảm giác thị huyết dâng lên khiến Từ Phong có chút choáng váng, mắt nhìn hai mỹ nữ ở bên cạnh mà dâng lên dự vọng khó tả, chỉ muốn để hai nàng xuống mà hưởng dụng cơ thể nõn nà thơm tho kia. Trực tiếp tặng bản thân mình một cái tát đến hoa cả mắt, hắn tự mình chửi mình thậm tệ, con bà nó chứ không ngờ hắn lại cũng có cái suy nghĩ biến thái như vậy, không phải là hắn không thích nữ sắc, nhưng cái gì cũng phải có giới hạn, hắn có thể lên giường với nữ nhân nhưng cưỡng ép nữ nhân làm chuyện đó, hẳn làm không nổi, và cũng tuyệt không muốn làm.

Đứng dậy, Từ Phong quay lưng về phía nhị nữ, sau đó giải trừ toàn bộ trạng thái đang có, *Song trọng đột phá cực hạn, Thiên Ma Hóa Thân* liền được giải trừ, cơ thể hắn không khỏi cảm thấy một trận hư nhược, lộp giáp cốt trên người hắn liền vỡ vụn ra mà rơi xuống đất, để lộ ra thân hình cường tráng không một mảnh vải che thân của hắn.

Lâm Nguyệt Đồng a lên một tiếng sau đó vội vàng quay mặt đi không dám nhìn, Lãnh Băng Băng cũng bất ngờ, nhưng lại không quay mặt đi, ánh mắt cứ như bị thôi miên mà nhìn chăm chăm vào thân ảnh trước mắt, cao nhưng lại không quá to, cơ thể cơ bắp cuộn cuộn nhưng lại có kích cỡ vừa phải, không khiến người khác cảm thấy ngợp thở khi nhìn, tỉ lệ cơ thể hoàn hảo đến không thể nào hoàn hảo hơn, từng thớ cơ ghép vào nhau với tỉ lệ tuyệt đối khiến thân hình của hắn tràn đầy mỹ cảm cùng nam tính.

“Tiểu sắc nữ, nhìn đủ chưa, nếu chưa thì đợi lực quay về ta cho nàng nhìn thỏa thích a!” Bất chợt có tiếng nói vang lên bên tai, Lãnh Băng Băng liền giật mình một cái, đôi tai trắng như tuyết lúc này đã đỏ ửng lên như muốn chảy máu, đôi mắt nàng lăm lết nhìn sang Lâm Nguyệt Đồng, thấy nàng ta không để ý tới lời truyền âm của rồi liền thở phào một cái, khuôn mặt lại ửng hồng lên.

Từ Phong liếc đầu có chút buồn cười, nữ nhân này to gan lớn mật thật, ngoài Hồ Phi Nguyệt ra thì nàng là người thứ hai nhìn thấy cơ thể hắn, rốt cuộc là do hắn cá nghĩ hay là nữ nhân thời này không thêm xấu hổ vậy nha. *Tái sinh siêu tốc* dưới điều kiện linh lực dư dả như hiện tại liền thể hiện rõ năng lực nghịch thiên của mình. Chỉ thấy những vết thương trên cơ thể Từ Phong liền lành lại một cách nhanh chóng, đến một vết máu cũng không để lại, từ chỗ tay cụt của hắn cũng chậm rãi mọc ra một cánh tay mới, toàn bộ quá trình chỉ mất tới chưa đầy hai phút, một cơ thể hoàn hảo vô khuyết đã “ra lò”.

Lấy ra một bộ y phục mặc vào, Từ Phong lúc này mới nhớ đến Huyền Vũ Quả vẫn còn đang ở trong cơ thể của đầu Âm Thi không lồ kia, lúc này đã là một bức tượng bằng lớn, hắn nhảy lên không trung, tay cầm lấy thanh kiếm lấy được của Ngụy Siêu Bảo quý, lực thức *Nguyệt Sát Trảm* chém ra, nhắm thẳng ổ bụng nơi chứa Huyền Vũ quả mà chém tới.

Một đường kiếm quang lơ lửng trong im lặng, quả nhiên đúng như dự tính của hắn, chỉ có Vực mới đối phó được Vực, Huyền Vũ quả đã tự hình thành Vực của bản thân, kiếm quang của hắn nghiền nát ổ bụng đầu Âm Thi thành một đám tro bụi, nhưng Huyền Vũ quả ở giữa vẫn không bị hề hấn gì, vẫn nằm yên dưới đất mà tỏa ra hàn khí kinh người.

Rút kinh nghiệm lần trước, Từ Phong lấy luôn thanh kiếm trên tay nâng Huyền Vũ Quả lên, sau đó mới thu nó vào trong không gian hệ thống, trả lại chỗ cũ. Thanh kiếm mặc dù là Bảo khí nhưng cũng không chịu nổi mà phát ra mấy tiếng răng rắc, choang một cái liền vỡ thành một đống vụn kim loại. Từ Phong cũng không tiếc nỏ làm, dù sao thì nó không phải là đồ của hắn, thứ hại là kích cỡ của nó không vừa tay hắn lắm, một mặt thì quá dài để làm đoản kiếm, mà quá ngắn đối với ý thích của hắn.

Lãnh Băng Băng cùng Lâm Nguyệt Đồng hai người thấy mọi thứ có vẻ ổn thỏa, liền nhìn Từ Phong nói: “Giờ thì làm gì đây??”

“Ngốc, giờ không còn lão già Ngụy Siêu nữa, chúng ta ngoài đi vơ vét hết toàn bộ bảo vật trong Thiên Bảo Cung thì còn làm gì nữa. Và lại, nếu hai người không có nghĩ tới đó, thì cũng chú ý xung quanh dùm cái, chẳng phải là ở trong này vẫn còn bốn món đồ quý giá sao, hắc hắc!!” Từ Phong cười nói.

Nhị nữ nghe vậy liền suy nhớ ra một điều, cả ba người không hẹn mà cùng đưa mắt tới một hướng, nơi đó lơ lửng trên không trung là một bình đài, phía trên nó là bốn kiện bảo vật vô chủ đang nằm đó: một bình đan dược, một quyển sách, một chiếc khay gỗ cùng một cây thương.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hyệt Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Bảo khí tới tay

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Từ Phong thần trọng bay lên không trung, từ từ tiếp cận bốn kiện vật phẩm ở trên bình đài đang bay lơ lửng, cả *Phân tích nhân lẫn Thiên Ma Nhân* đều được kích hoạt từ đầu, hẳn đại khái không muốn lỡ tay xúc động cấm chế hay gì đó a, thương thế của hắn mới chỉ gọi là tạm ổn, còn phải mất một thời gian nữa để khôi phục hoàn toàn. Nhưng mà hắn đã lại cẩn thận thừa rồi, cho đến khi hắn đặt chân lên bình đài, không một thứ gì xuất hiện cả, chứng tỏ lão quý Ngụy Siêu là chốt chặn cuối cùng để đến với bốn kiện bảo vật này.

Trái với những gì Từ Phong nghĩ, bốn chiếc lồng chứa bốn kiện bảo vật lại không phải là cái gì cấm chế hay vật liệu cứng rắn gì, mà chỉ là bốn cái lồng thủy tinh đơn thuần, chỉ một búng ngón tay của hắn đã vỡ tan thành trăm mảnh. Vội vàng túm lấy bốn kiện đồ vật, Từ Phong nhanh chóng lùi ra khỏi bình đài trên không, nhưng có vẻ như là không có gì xảy ra cả, bình đài vẫn lơ lửng, còn trong tay hắn có thêm bốn kiện đồ.

Ba người liền bắt đầu xem xét bốn món đồ mà Từ Phong vừa lấy xuống, thứ nhất là một bình đan được, bên ngoài dán nhãn ghi mấy chữ Cổ Linh Đan, bên trong là hai viên được hoàn to bằng quả nho, tỏa ra mùi được liệu nồng đậm. Từ Phong chỉ ngửi một hồi được liệu mà đã có cảm giác gần có toàn thân một trận thư thái, khẳng định thứ này tuyệt đối là đồ tốt.

“Lâm Nguyệt Đồng, cô biết thứ này là gì không?” Từ Phong đưa mắt hỏi.

Hít vào một hơi thật sâu, Lâm Nguyệt Đồng ánh mắt ngưng trọng nhìn bình đan được trong tay, sau đó mới chậm rãi nói: “Nếu ta đoán không nhầm, Cổ Linh Đan này chính là một trong những đan được đã thất truyền từ thời thượng cổ, thứ đan được này, nếu để lộ ra phong thanh dù chỉ một chút thôi cũng sẽ đẩy lên một hồi gió tanh mưa máu, kể cả thế lực lớn như Lăng Hư Cung, nếu để lộ ra có sở hữu Cổ Linh Đan, đảm bảo sẽ trở thành con mồi cho toàn thể giang hồ xấu xé, thậm chí có khi còn đánh động tới những Bạo quái vật tiềm tu nữa!!!”

“Nghiêm trọng như vậy sao, chỉ là hai viên đan được mà thôi.” Lãnh Băng Băng nhún mày.

“Nào chỉ là nghiêm trọng, đây là vấn đề diệt môn đó, tất cả cũng chỉ bởi vì công dụng của loại đan được này, quá nghịch thiên. Hẳn hai người cũng biết Thánh cấp chia làm bốn tầng thứ Thánh Giả, Thánh Hoàng, Thánh Tôn cùng Thánh Quân phải không, nhưng hai người có biết được cảnh giới ở trên Thánh cấp là gì không?”

“Chẳng phải Thánh cấp đã là cực hạn rồi sao??” Lãnh Băng Băng ngạc nhiên nói.

Lâm Nguyệt Đồng nghe vậy liền lắc đầu: “Không phải, vốn dĩ những thứ này người thường khó có thể biết được, chỉ có chạm tới tầng thứ kia thì mới có tư cách biết đến, cũng may là ta có một vị a di có tu vi Thánh cấp, nên mới ngẫu nhiên biết được. Thánh Giả, Thánh Hoàng, Thánh Tôn, Thánh Quân, vượt qua ngưỡng của Thánh Quân sẽ thoát thai hoán cốt, cũng giống như khi vượt qua được ranh giới giữa Tướng cấp và Vương cấp vậy. Cảnh giới tiếp theo đó là Thiên Tôn, Linh Đế, cuối cùng là Bán Thần, còn nghe nói sau Bán Thần, vô giả trực tiếp phi thăng Thần giới, trở thành thần linh cao cao tại thượng. Chỉ là những điều đó chỉ là lời đồn, còn trở thành thần được hay không thì không ai biết, nhưng ba cảnh giới kia là có thật. Tương truyền ba cảnh giới kia, mỗi cảnh giới đều có uy năng hủy thiên diệt địa, mà không phải chỉ là nói cho vui miệng, bọn họ đích thực có khả năng hủy thiên diệt địa, ta đã từng đọc trong thư tịch cổ, một vị Linh Đế cường giả lật tay một cái đã ép một ngọn núi lớn thành phần vụn, thứ hỏi nếu một vị Bán Thần mà thực sự ra tay thì sẽ ra sao, chắc ta không cần nói thì hai người cũng tưởng tượng được rồi!!”

Lãnh Băng Băng trực tiếp dơ ra trước những thông tin động trời, trong khi đó thì Từ Phong lại trầm ngâm suy nghĩ, quả nhiên là như vậy, trước kia hắn đã có cảm giác Thánh cấp không phải là tận cùng, bởi vì đã từng tận mắt chứng kiến sức mạnh của “Hắn”, một vị thần linh chân chính. Nếu thì Thánh Quân mà có thể trực tiếp trở thành thần linh, vậy khoảng cách giữa hai cảnh giới liền trở nên quá mức xa vời, không thực tế chút nào, và lại, hẳn không như người khác, bọn họ không biết được liệu tu luyện có thể trở thành thần hay không, nhưng hẳn biết chắc là có thể, Từ Phong hẳn vẫn còn một lời mời quyết đấu với “Hắn” đang để ngỏ kia kia, không trở thành thần thì sao mà quyết đấu được.

“Con đường tu luyện gian nan, ai rồi cũng sẽ gặp bình cảnh, mà khi gặp bình cảnh, ngoài việc cố gắng trùng kích hồng phúc phá tan bình cảnh mà tấn cấp thì không còn việc gì khác. Mà hẳn hai người cũng biết rằng, trùng kích bình cảnh thất bại sẽ gây tổn hại căn cơ vô giả, đúng hơn là tổn hại tới linh căn, một thiên tài dù có sở hữu linh căn tốt đến đâu thì qua nhiều lần trùng kích thất bại thì cũng sẽ trở thành một phế linh căn. Cổ Linh Đan, bát giai đan được, chỉ tác dụng với Thánh giai trở xuống, tác dụng đó là tái tạo lại linh căn đã bị hao mòn, giúp linh căn trở lại trạng thái đỉnh phong, hơn nữa lại còn giúp vô giả tăng cường lực linh ngộ, giúp dễ dàng đột phá hơn. Từ Thánh Quân lên Thiên Tôn là khó khăn cỡ nào, ai mà chả phải trùng kích bình cảnh vài ba chục lần, một viên Cổ Linh Đan thôi là gần như nắm chắc tám thành đột phá rồi, nghịch thiên như vậy, bảo sao thứ này lại trở thành một cù khoai lang nóng bỏng tay như thế.” Lâm Nguyệt Đồng nói một tràng dài, cuối cùng cũng giải thích xong.

“Vậy thì đơn giản, ta không cần biết là thứ này có thể dẫn tới bạo quái vật này nọ hay không, nếu không có gì lộ ra ngoài, có trời mới biết được chúng ta lấy được Cổ Linh đan, có cứ mang về đưa cho Lâm Từ Hàm, rằng ta sẽ tự biết mà xử lí, đáng nào thứ này đối với chúng ta hiện tại cũng vô dụng, cứ có chấp giữ lấy không cần thận lại rước họa vào thân.” Từ Phong nhanh chóng nói, Cổ Linh Đan gì chứ, cái thứ này người khác cần chứ hẳn thì không, bình cảnh là cái cù cái gì hẳn còn chưa bao giờ phải nếm qua, thứ đan được này trong tay hẳn còn chẳng bằng một kiện Huyền khí.

“Ách, đúng thật là ta đã quan tâm quá hóa loạn, cứ mang về bí mật đưa cho a di xử trí là xong thôi a!” Nói đoạn Lâm Nguyệt Đồng liền hồn nhiên bỏ bình đan được vào trong không gian giới chi.

Từ Phong cảm đồ vật thứ hai lên, đó là một quyển sách. Vừa nhìn vào cái tên ghi trên bìa, tìm hẳn không khỏi đập lờ một nhịp, vội vàng mở nó ra bắt đầu xem. Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng nhìn thấy Từ Phong hấp tấp như vậy, cũng không nên nói tò mò mà đưa mắt nhìn quyển sách trong tay hắn.

“Thiên Ma Giải Thể” là tên của quyển sách này, nhị nữ nhìn vào bên trong thì chỉ thấy toàn chữ là chữ, hơn nữa thứ chữ viết này lại cực kì xa lạ, không hề giống với một bộ công pháp hay vũ kĩ gì cả, hai nàng nhìn không hiểu liền mặc kệ Từ Phong sau đó bắt đầu xem xét kiện khai giáp cùng cây thương còn lại.

Xác thực quyển sách có tên “Thiên Ma Giải Thể” kia không phải là công pháp hay vũ kỹ, đúng hơn nó là một quyền bí pháp, và thứ đoán xem, bí pháp này dành cho ai? Đúng vậy, đây là một bí pháp chuyên dùng cho Thiên Ma nhất tộc, đến cả chữ viết cũng dùng văn tự của Thiên Ma, nếu không phải Từ Phong hẳn có hệ thống đi kèm với chức năng phiên dịch thì hẳn cũng không thể nào mà đọc hiểu thứ này.

Chỉ mất mười phút để đọc toàn bộ quyển sách, trí nhớ kinh người giúp Từ Phong nhớ ngay lập tức mà không cần nhìn lại, hẳn cùi đầu trầm ngâm, tại sao năm xưa, Thiên Ma nhất tộc có thể thua được nhỉ? Câu hỏi này đã xuất hiện trong đầu hắn từ rất lâu rồi, một chủng tộc mạnh từ trong trứng mạnh ra như thế này, hơn nữa theo như lịch sử ghi lại thì bọn chúng cũng sở hữu trí tuệ không thua kém nhân loại, làm thế nào lại có thể bị nhân loại đánh bại được, nhất định phải có biến cố nào đó.

Không phải là hẳn nhiều chuyện nghĩ linh tính, mà bởi vì thứ bí pháp hắn vừa đọc được khiến suy nghĩ này đột nhiên nảy ra trong đầu. Bí pháp này là thứ được Thiên Ma nhất tộc tu luyện rộng rãi, lấy tên Thiên Ma Giải Thể, trong đó ghi lại chi tiết cách thức tu luyện. Điều kiện thứ nhất để sử dụng bí pháp này, đó là huyết mạch đã phải thức tỉnh, có được hình thái biến thân của bốn tộc. Điều kiện thứ hai là huyết mạch người tu luyện phải đạt tới tầng thứ Thiên Ma Vương.

Theo như ghi chú của cuốn bí pháp này, huyết mạch Thiên Ma nhất tộc chia làm bảy tầng thứ, Thuần huyết Thiên Ma, Thiên Ma Tướng, Thiên Ma Vương, Thiên Ma Hoàng, Thiên Ma Tôn, Thiên Ma Đế và cuối cùng là Thủy Tổ Thiên Ma, mỗi tầng huyết mạch tương ứng cho thực lực cùng địa vị của mỗi Thiên Ma trong tộc. Chiều theo sự sắp xếp này, Từ Phong cần phải tiến hóa huyết mạch thêm một lần nữa mới có thể đạt tới Thiên Ma Vương, từ đó mới đủ điều kiện học bí pháp này.

Tạm thời không thể tu luyện, Từ Phong cũng không để ý tới nó nhiều nữa, hẳn cất quyển sách đi, quảy sang bên cạnh thì đã thấy nhị nữ đang chăm chú nghiên cứu hai kiện đồ vật còn lại.

“Hai người nghiên cứu xong chưa?” Từ Phong tò mò hỏi.

Lãnh Băng Băng nghe vậy liền lắc đầu: “Hai thứ này tuyệt đối là bảo vật, nhưng mà có lẽ là cấp bậc quá cao, bọn muội không có đủ tu vi cùng nhãn lực để giám định nó a, hay huynh thử xem”

Trước mặt Từ Phong lúc này là một kiện khai giáp màu đen bóng lưỡng vô cùng tinh xảo, nhìn thoáng qua thì có vẻ như là một kiện khai giáp dành cho nữ nhân, sử dụng *Phân tích nhân* cũng không mang lại kết quả gì, phải dùng đến cả *Chân dạng* thì hẳn mới biết được khai giáp này không ngờ lại là một kiện Địa giai trung phẩm Bảo khí thấp phần trần quý, còn những thông tin khác thì hẳn mù tịt.

“Địa giai trung phẩm Bảo khí!!” Từ Phong giật mình nói.

Mặc dù Từ Phong nói lên ý tham lam, muốn nuốt trọn hết tất cả bảo vật, nhưng trước mặt thì kiện khai giáp này lại là dành cho nữ nhân, hẳn bên di chuyển lực chú ý sang cây thương bên cạnh. Chỉ thấy cây thương này dài khoảng hai mét, thiết kế khá là đơn giản với thân cùng cán thương thẳng tắp, mũi thương nhọn hoắt chìa ra, toàn bộ cây thương không có nhiều thứ gì khiến bản thân trông lờ lợc cho lắm, ngoại trừ việc nó có hai màu đó đen đan xen lẫn nhau trông khá bắt mắt.

Từ Phong đưa tay cầm thử cây thương nhấc lên, bất chợt dị biến xảy ra, chỉ thấy cây thương rung lên bần bật, cả cây thương giống như dính chặt vào tay hắn không gỡ ra được, nó giống như là một hắc động, bám chặt lấy Từ Phong mà điên cuồng thôn phệ linh lực của hắn. Từ Phong lúc này muốn gỡ ra cũng không được, chỉ có thể trở mặt nhìn cây quý thương này hút cạn số linh lực vừa mới hồi phục chưa được bao nhiêu của hắn. Tuy rằng không khôi phục được bao nhiêu linh lực, nhưng chỗ tia lôi điện màu trắng không ngừng nổ tí tách.

Khi mà linh lực của Từ Phong gần như đã chạm đáy, cây thương mới ngừng lực hút của mình lại, lúc này, dị biến lại xảy ra khiến hắn cùng với nhị nữ đồng loạt trợn mắt nhìn. Chỉ thấy cây thương vốn trông hơi âm đạm lúc này lại giống như mấy cây hoa vừa được tưới nước, trở nên tươi tắn dị thường, toàn thân cây thương một màu đen bóng bảy, những đường kẻ màu đỏ tỏa ra quang mang nhàn nhạt, nhưng quan trọng nhất đó là, toàn bộ cây thương từ trên xuống dưới được bao phủ bởi vô số tia lôi điện màu trắng không ngừng nổ tí tách.

Từ Phong có thể cảm nhận được lực lượng cuồng bạo đang sôi trào bên trong cây thương khiến nó run lên nhẹ nhẹ, hắn lúc này mặc dù có chút hư nhược do cạn linh lực, nhưng cũng không nhận được mà khen: “Hảo thương!!!”

Không đợi hồi phục linh lực, Từ Phong nâng cây thương lên, xoay một vòng sau đó đâm ra, từ đầu mũi thương, một tia sét to bằng bắp tay bất chợt dừng mảnh phóng ra, trong chớp mắt liền bắn vào bức tường đối diện, trực tiếp xuyên thủng một lỗ lớn trên bức tường đá dày tới vài mét đó, trên đường đi của tia sét đó, một vết lõm dài cây sáo xuống mặt đất đúng theo chiều bắn ra của tia sét đó luôn, dù biết uy lực của nó ra sao.

“Phá Lôi Thương – Địa giai thượng phẩm Bảo khí à, khắc khắc, mạnh!! Quá mạnh!!!” Từ Phong nắm bắt, sau đó trong mắt chợt ánh lên quang mang hưng phấn. Hắn cười dài một tiếng, mặc kệ cơ thể hư nhược mà nhảy lên không trung, hai tay cầm lấy cây thương mà múa, vô số tia sét không ngừng từ đầu mũi thương bắn ra, phá hủy tan nát toàn bộ khu vực xung quanh chỗ Từ Phong đứng. Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng đã nhanh chân mà chạy thật xa rồi, nhờ đó mà hắn được thoải mái mà múa thương.

Nhảy xuống đất, Từ Phong chống cây thương xuống đất phát ra một tiếng “đình” chói tai, những tia lôi điện trên cây thương vẫn không hề suy giảm một chút nào, tâm tình của hắn lúc này thật sự vô cùng vui sướng: “Rốt cuộc ta cũng có một kiện vũ khí thuận tay rồi!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 172: Luyện đan

“Cây thương này, ta muốn!!!” Từ Phong cười nói, không quên bỏ vào miệng mấy viên đan dược hồi phục linh lực.

Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng đối với yêu cầu này của hắn thì không có gì để dị nghị cả, từ lúc tiến vào di tích đến giờ, hai nàng gần như không xuất lực một chút gì cả, chiến đấu Từ Phong lo, tìm thiên tài địa bảo Từ Phong lo, đến cả bảo vệ hai nàng cũng là Từ Phong lo, hai người dù da mặt có dày đến mức nào cũng khó có thể từ chối hắn được, mà lấy tính cách của hắn, kể cả hai nàng có không đồng ý thì hắn vẫn lấy a.

“Vậy còn kiện khai giáp này, mọi người tính sao?” Lãnh Băng Băng hỏi.

“Ta không có ý kiến, một cây thương này là đủ để ta thỏa mãn rồi.” Từ Phong nói.

“Muội cũng không cần nói, tỳ cũng biết là muội vốn không thích đánh nhau, hơn nữa khai giáp này nhìn quá xấu, hay là tỳ sử dụng đi!!!” Lâm Nguyệt Đồng nhún vai.

“Ta ư??” Lãnh Băng Băng ngạc nhiên, phải biết rằng kiện khai giáp này chắc chắn là một kiện Bảo khí, dù bọn họ chỉ là Vương cấp nên không thể kích hoạt năng lực đặc biệt của Bảo khí nhưng nó vẫn có giá trị liên thành a, vậy mà hai người trước mắt không một chút động tâm, thật khiến nàng cảm thấy khó xử.

“Đừng có lằng nhằng như vậy, bảo nàng dùng thì nàng cứ dùng đi, tuy hình dáng nó không được đẹp để cho lắm nhưng mà đã là Bảo khí thì chất liệu của nó chắc chắn cũng không tồi, dùng làm đồ phòng ngự cũng tạm ổn rồi.” Từ Phong nhún vai.

Lãnh Băng Băng nghe vậy mới chịu thu lại kiện khai giáp, vậy là bốn món bảo vật đã được chia nhau.

“Bây giờ chúng ta làm gì, từ giờ đến thời điểm bị truyền tống ra ngoài còn gần một ngày nữa, chẳng lẽ chúng ta cứ ở đây đợi, hơn nữa tất cả mọi người đã chết cả rồi, chỉ có chúng ta được truyền tống ra ngoài thì phải nói sao đây?” Lâm Nguyệt Đồng hướng Từ Phong mà hỏi, bất từ bất giác nàng cũng không nhận ra rằng Từ Phong đã ngấm ngầm trở thành một người đáng tin cậy trong tâm trí mình.

“Đại khái thì cô đang lo lắng mấy người Lăng Hư Cung sẽ hỏi ư, không lo, cứ ăn ngay nói thật thôi, nhưng những gì liên quan tới năng lực của ta thì cấm được tiết lộ, cứ nói đại khái là ta làm thủ lão quý Ngụy Siêu là được.” Từ Phong nhún vai nói.

“Vậy mà cũng được hả?” nhị nữ đồng thanh thốt lên.

“Không thể thì như thế nào, chẳng lẽ nói là ta lên cơn điên, sau đó làm thật toàn bộ vô giá khác, chỉ để lại hai vị mỹ nữ còn sống, kịch bản thế nghe hay hơn chứ?”

“Rồi quyết định như thế đi, giờ thì chúng ta đi thôi!!!” không đợi nhị nữ có phản ứng, Từ Phong liền xoay người đi.

“Đi đâu?” Nhị nữ liền ngăn người, nơi này khắp nơi đều là tường dày bao xung quanh, mọi lối đi đều đã bị đóng kín, chẳng lẽ là.....

“Rời khỏi đây!!!”

Từ Phong cười hắc hắc, thân hình nhảy lên không trung, Phá Lôi Thương trong tay múa một vòng, sau đó nhắm thẳng trần nhà mà chém lên: “Phá Thiên Trám!!!”

Trầm Nguyệt Thất Thức tối hậu chiêu – Phá Thiên Trám, là chiêu thức cuối cùng của Trầm Nguyệt Thất Thức, sử dụng toàn bộ linh lực của mình dồn vào một trầm, uy lực ra sao thì Từ Phong hắn không biết vì chưa bao giờ hắn dùng đến, nhưng sẵn tiện tâm tình hắn đang cao hứng, lại có một thanh Bảo khí trong tay, linh lực nhờ phục dụng đan dược cũng đã khôi phục được một nửa, hắn muốn thử chiêu này ra sao.

Bên ngoài Thiên Bảo Cung đang là ban đêm, ánh trăng nhu hòa chiếu xuống không gian tĩnh lặng trong vô cùng đẹp mắt, tiếng côn trùng kêu rả rích, hay đôi khi là những tiếng động do yếu thủ hoạt động ban đêm tạo ra khiến khung cảnh trở nên vô cùng yên bình. Cơ mà nó cũng không kéo dài được bao lâu, một tiếng nổ long trời lõ đất vang lên khiến toàn bộ không gian tĩnh lặng tan thành mây khói, từ tòa lâu đài lớn nhất của Thiên Bảo Cung, một đường kiếm quang màu đen từ bên trong phá không mà ra, trực tiếp bổ đôi cả tòa lâu đài thành hai nửa, tạo ra một vệt nổ kinh thiên như giống như bom nổ. Sóng xung kích từ vụ nổ phát ra tạo thành một cơn cuồng phong bạo vũ thổi bay toàn bộ cây cối phụ cận.

Từ trên nhìn xuống, tòa lâu đài bị xé làm hai nửa đổ nát, để lộ ra một cái rãnh cực lớn thông thẳng xuống lòng đất, trực tiếp thông đến tận quảng trường bị mật nơi ba người Từ Phong đang ở trong đó. Ở bên dưới quảng trường, khung cảnh lúc này tan hoang giống như là vừa có động đất, cát bụi đã vụn văng khắp nơi, xung quanh là từng mảng tường đổ nát, một thân ảnh người đầy bụi bặm đang nằm chết đi dưới đất, đích thị chính là Từ Phong.

Từ Phong lúc này cả người rũ ra vô lực nằm trên mặt đất, đôi tai ỉm đặc không thể nghe thấy tiếng gì, hắn không khỏi cười khổ trong lòng, quá lỗ mẫm rồi. Phá Thiên Trám tuyệt đối là chiêu thức cực đoan nhất mà hắn từng biết, cái thứ này rút đi

đến lượng linh lực cuối cùng trong cơ thể hắn, toàn bộ tập trung lại chỉ để tung ra một trảm, uy lực một trảm này mạnh ra sao thì thực tế vừa rồi đã chứng minh, tuyệt đối xứng với cái danh “Phá Thiên Trảm”. Chỉ là cái thứ này hại hắn hiện tại nằm trên mặt đất mà không còn một chút linh lực nào, cơ thể thì không đến nỗi nào nhưng linh lực thì cạn khô như đất đai gập hán hán vậy, thật là thảm mà.

Chống tay xuống đất, Từ Phong từ từ đứng dậy, nhìn lỗ hổng cự đại trên trần nhà thông lên đến tận trời, hắn không khỏi chép miệng, thứ này tốt nhất về sau không nên dùng nữa, chỉ khi nào nằm chắc có thể đánh trúng địch nhân thì mới sử dụng, bằng không dùng xong mà trong người không còn một chút xu linh lực nào, đối phương chỉ cần né được Phá Thiên Trảm là có thể nhẹ nhàng bảh hắn thành vài trăm mảnh rồi.

Nghe thấy tiếng lạch cạch đằng sau, Từ Phong quay lại thì thấy Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng chui ra từ đồng gạch vụn, cả người lấm lem toàn bụi đất, nhìn thấy hắn liền mắng to: “Tên hỗn đản nhà ngươi có làm gì thì cũng báo trước một tiếng đi, hại bọn ta suýt chết nửa thì bị chôn sống rồi.”

Từ Phong chỉ cười nhạt mà không nói gì, xác thực lần này là lỗi của hắn, chỉ là hắn cũng không cảm thấy có lỗi lắm, hai đại cao thủ Vương cấp hàng thật giá thật ở kia nếu bị chôn sống bởi một vài viên gạch vụn thì cũng quá vô dụng đi.

“Chúng ta ra ngoài thôi!”

.....

Hít một hơi thật sâu không khí trong lành, Từ Phong nhìn bầu trời đêm đầy sao mà không khỏi suy tư, nơi này giống như là một không gian biệt lập với thế giới bên ngoài, vậy mà cũng có mặt trời, có mây xanh, có những vì sao đêm, thật là kì quái.

“Hừ, tại tên điên nhà ngươi mà bây giờ người bọn ta toàn bụi đất, thật là bẩn quá đi!” Lâm Nguyệt Đồng đá Từ Phong một cái rồi bất mãn nói. Lãnh Băng Băng ở bên cạnh không nói gì nhưng hiển nhiên khuôn mặt cũng không có vẻ dễ chịu gì.

Khẽ thở dài một tiếng, Từ Phong thản thán, đúng thật là nữ nhân, đánh bản một chút là không chịu được, nhưng mà biết làm sao được, người ta là nữ nữ mà, thích sạch sẽ một chút cũng không lạ. Chỉ tay về một hướng, hắn nói: “Ồ hướng đó có một con suối nhỏ, hai cô đến đây mà tắm rửa!”

“Xì, rồi sau đó để người rình xem trộm bọn ta tắm cho dễ ả, đừng có mơ.” Lâm Nguyệt Đồng bĩu môi.

“Này tiểu nha đầu, nếu ta thực sự có ham muốn với hai người bọn cô thì nói thật là hai người đừng mong lành lặn được đến tận bây giờ, đi tắm thì đi lệ lên, rồi chúng ta còn phải đi nơi khác nữa, trong đi tích này chưa hết thứ tốt đâu!” Từ Phong phát phát tay nói.

Lâm Nguyệt Đồng lườm nguyệt Từ Phong một cái, sau đó mới kéo Lãnh Băng Băng phi thần bay đi, để lại hắn một mình ở phía bên ngoài Thiên Bảo Cung. Thiên Bảo Cung vốn có một bức tường cao cùng cấm chế khiến việc phi hành vượt qua là không thể, nhưng có vẻ như việc Ngụy Siêu bị hắn làm thịt đã khiến cho trận pháp không có người điều khiển, nên hiện tại bọn họ chỉ cần trực tiếp bay qua bức tường là có thể ra ngoài dễ dàng.

Đuổi được nữ nữ đi ra chỗ khác, Từ Phong lúc này mới ngồi xuống đất, bắt đầu đá tạ ơn phúc linh lực, chiêu Phá Thiên Trảm vừa rồi đã rút sạch linh lực khỏi người hắn, nếu không phải vậy rồi nhị nữ kéo hắn bay lên thì chắc hắn còn phải ở bên dưới quảng trường ngẫm kìa một thời gian nữa. Linh lực chậm rãi khôi phục, lúc này tâm trí hắn lại đang lo một việc khác.

Hắn đã từng hứa sẽ luyện đan cho Lãnh Băng Băng, và lời hứa của hắn đáng giá ngàn vàng, đã hứa thì luôn làm. Bàn lãnh luyện đan của hắn thì nói thẳng ra là chả có một chút gì, nhưng may mắn đó là hắn sở hữu một hệ thống trong tay. Dây leo Huyền Vũ Quả, kết hợp cùng vài loại dược liệu khác là có thể tạo thành Huyền Thủy Đan, cực kì có lợi đối với võ giả Thủy thuộc tính dưới Thánh cấp. Dây leo Huyền Vũ Quả hắn đã có, dược liệu thì không, nhưng cũng không lo lắng lắm, vì thiếu thì hắn chỉ cần dùng điểm tích lũy đổi lấy thì không là được, vốn được liệu thông thường thì giá cả cũng không đắt đỏ lắm.

Lại nói hiện tại hắn sau nhiều lần chiến đấu, đặc biệt là sau khi hắn nhất cử diệt đầu Âm Thi không hề vốn là hợp thể của vụn con Âm Thi, điểm tích lũy của hắn đã nhảy lên tới con số thiên văn là 30 vạn điểm, chừng này điểm tích lũy dùng nói là chi một chút dược liệu, có mua trăm lần chỗ dược liệu đó cũng vẫn dư dả.

Hệ thống luyện đan thì vô cùng nhanh chóng và đơn giản, cung cấp chủ dược tài, điểm tích lũy sau đó xác nhận là xong. Ngay khi hắn xác nhận luyện chế Huyền Thủy Đan, một nửa chỗ dây leo Huyền Vũ Quả trong không gian của hệ thống liền biến mất, cùng với đó là 2 vạn điểm tích lũy của hắn. Nhưng mà không cần phải đợi lâu, chỉ chưa đầy năm phút sau thì hệ thống đã thông báo luyện chế xong, trên tay Từ Phong liền nhiều hơn mấy viên đan được.

Tổng cộng là bốn viên đan được to bằng đầu ngón tay cái, tỏa ra mùi dược liệu nhẹ nhẹ khiến người ta thư thái, từ mấy viên đan được toát ra hàn khí nồng đậm giống như là nước đá, biểu thị cho tính chất lạnh lẽo của đám dây leo Huyền Vũ Quả.

Vốn Từ Phong định lấy một nửa số đan được như đã thỏa thuận với Lãnh Băng Băng, nhưng mà sau khi suy nghĩ một chút, hắn liền bỏ cả bốn viên đan được vào trong một bình ngọc, bản thân tuyệt không lấy một viên nào cả. Hắn không phải là người mù, Lãnh Băng Băng thật sự thích hắn là chuyện rõ như ban ngày, hắn với nàng không thù không oán, hắn cũng không thể nào mà đối xử với một nữ nhân thích mình quá khắt khe như vậy được. Mặc dù nói thẳng ra thì trong thâm tâm của hắn, đối với nàng ta hắn chỉ có một chút cảm tình gọi là hơn mức bình thường một chút, còn để đến mức độ ưa thích hay yêu thì còn lâu.

Khẽ thở dài một tiếng, Từ Phong lẩm bầm: “Ngươi từ lúc nào mà đã trở nên đa tình như vậy, đừng phụ lòng Phi Nguyệt chứ……”

Nhắc tới Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong liền nhớ tới Huyết Linh Chi cùng Huyền Vũ Quả, vốn là hai món quà hắn định dùng để tặng cho nàng. Huyết Linh Chi thì có thể trực tiếp phục dụng, tuy rằng hiệu quả so với luyện thành đan được có kém hơn nhưng mà muốn luyện thành đan được thì còn cần một chủ tài nữa, tạm thời hắn khó mà có thể kiếm được, cấp bách trước mắt đó là giúp Hồ Phi Nguyệt hồi phục thương thế nhanh nhất, trực tiếp phục dụng Huyết Linh Chi cũng có thể coi là ổn thỏa. Nhưng Huyền Vũ Quả thì khác, cái thứ mặt hàng này đừng nói là hiện tại Hồ Phi Nguyệt trọng thương, tu vi tụt dốc tới Tồn cấp, kể cả lúc nàng còn trong thời kì đình phong cũng không dám ăn vào, Từ Phong nghĩ rằng cái thứ này, có khi ném cho một Thiên Tôn hay một Linh Đế võ giả ăn vào có khi cũng không đỡ nổi.

Huyền Vũ Quả kết hợp với Ngũ Hành Linh Quả cùng phụ dược khác sẽ tạo thành Linh Vũ Đan. Lấy dược tính khùng khiếp của Huyền Vũ Quả, đan được luyện chế ra dễ dàng đạt tới hàng thấp phẩm đan được, thậm chí còn hơn, nhưng vì được lực của nó quá mạnh mẽ đến mức gần như là độc dược, luyện thành đan được thấp phẩm quả nữa sẽ giết chết người phục dụng ngay lập tức, chính vì thế mà Linh Vũ Đan mới ra đời.

Linh Vũ Đan, bất phẩm đan được, nhờ Ngũ Hành Linh Quả trung hòa mà được lực của Huyền Vũ Quả bị giảm bớt, tuy có chút đáng tiếc nhưng lại khiến đan được luyện ra có thể phục dụng được. Linh Vũ Đan mỗi người chỉ có thể sử dụng một lần, về sau có dùng thêm cả trăm viên thì cũng vô dụng. Đan được này đối với Thủy thuộc tính vô giá thì phi thường có lợi, không chỉ giá tăng tu vi mà còn củng cố kinh mạch, chữa trị nội thương, hỗ trợ khôi phục linh căn bị tổn thương, hiệu quả so với Cổ Linh Đan không kém, tức là chỉ có tác dụng với võ giả Thủy thuộc tính.

Hồ Phi Nguyệt tuy thân là yêu thú, nhưng đã hóa nhân hình, kinh mạch cùng cấu trúc cơ thể so với con người cũng không khác là bao, loại đan được này hắn sẽ có ích với nàng. Đoán chừng nhị nữ đã nãy ngày không được tắm rửa còn lâu sẽ trở lại, hắn liền quyết định luyện đan ngay lập tức, dù gì thì hiện tại cũng không có gì làm ngoài vận công khôi phục linh lực, để hệ thống làm việc là được.

Nghe nào làm thế, Từ Phong liền yêu cầu hệ thống bắt đầu luyện chế đan được.

- Luyện chế Linh Vũ Đan cần Huyền Vũ Quả một quả, Ngũ Hành Linh Quả một quả, phụ dược cùng điểm tích lũy, tổng chi phí 15 vạn điểm, xác nhận luyện chế??

Bà nội nó, chi phí luyện chế cần tận 15 vạn điểm tích lũy, đây thuần túy là đi ăn cướp a, nhưng mà nghĩ tới Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong liền cắn răng, nữ nhân của mình mà còn tiếc, vậy thì hắn còn xứng đáng làm nam nhân của nàng ấy hay không chứ, luyện, có mất hết 30 vạn điểm tích lũy cũng phải luyện!! Hắn không chút ngần ngại xác nhận luyện chế.

- Xác nhận luyện chế Linh Vũ Đan, xin chờ trong giây lát.

Từ Phong quyết định rồi, để bù đắp lại cho 15 vạn điểm tích lũy này, còn một ngày trong đi tích hắn sẽ thẳng tay tàn sát bất kể thứ gì gặp được trên đường, trong này chẳng phải vốn nhiều yêu thú cao giai sao, điểm tích lũy nhận được có lẽ cũng khá nhiều a. Mười lăm phút sau, trên tay Từ Phong liền nhiều hơn hai viên đan được nhỏ xù, từ chúng không tỏa ra mùi dược liệu mà lại tỏa ra hàn khí bức nhân, chỉ trông thấy mất xuất hiện trên tay hắn liền đem khu vực xung quanh hắn trong vòng hai mét đồng băng, đủ để thấy được lực của Huyền Vũ Quả dù bị trung hòa bớt nhưng vẫn còn thấp phần mạnh mẽ.

Cẩn thận bỏ hai viên đan được vào trong một cái bình ngọc rồi đẩy kín cất đi, tâm tình của Từ Phong không khỏi vui vẻ, xem ra chuyện đi này của hắn đến thượng có đi tích tuy hung hiểm nhưng thu hoạch cũng vô cùng khả quan. Từ level 20 thăng liền lên đến level 25, điểm tích lũy hiện tại còn 15 vạn, so với bốn vạn lực tiền vào đi tích liền nhiều hơn 11 vạn, linh thảo dược liệu kiếm được vô số, tuy hầu hết không phải thứ gì quá mức khó kiếm nhưng mà có sẵn trong tay thì cũng vẫn hơn, đồ phải đi mua hoặc lấy từ hệ thống. Thu hoạch quan trọng nhất có lẽ là Huyết Linh Chi cùng Huyền Vũ Quả, có hai thứ này thì cơ hội để Hồ Phi Nguyệt có thể hồi phục sẽ tăng cao lên vài phần. Đó là tất cả thu hoạch của hắn khi tiến vào đây, à không, còn một "thu hoạch" đặc biệt nữa, đó là một băng sương mỹ nữ đã phải lòng hắn, đối với kết quả này thì hắn cũng không thể nào ngờ đến được.

Bất tri bất giác Từ Phong đã đá tạ ơn được gần một canh giờ, linh khí thiên địa trong đi tích thấp phần dồi dào, giúp hắn khôi phục được tới 8 thành linh lực trong thời gian ngắn. Thu công đứng dậy, 2 thành linh lực kia hắn có thể để tự cơ thể khôi phục dần dần, nhìn về phía Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng bay đi, Từ Phong không khỏi nhàu mày, quái lạ, chỉ là đi tắm mà thôi, kể cả có vùng vẫy đến cỡ nào đi chăng nữa thì cũng không nên đi gần một canh giờ chứ, có chuyện gì không ổn chẳng

Vừa mới nghĩ tới đây, bỗng nhiên Từ Phong nghe thấy một tiếng hét thất thanh vang vọng khắp núi rừng, tiếng hét này……là của Lâm Nguyệt Đồng!! Không ổn rồi, Từ Phong thầm mắng, thân hình hắn vọt thẳng lên không trung, xoay tròn một cái sau đó nhắm tới phương hướng phát ra tiếng hét: "Chấn dạng - Phù Quang Di Ảnh!!!"

Thân hình hắn khựng lại ở giữa không trung một lát, sau đó một tiếng nổ ầm ầm vang lên, cả người hắn hóa thành một đạo tàn ảnh phá tan không gian mà lao đi với tốc độ kinh khủng.

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 173: Thỏ hành địa long

Một canh giờ trước.

Hạ xuống bên cạnh một dòng suối nhỏ, Lâm Nguyệt Đồng không khỏi mừm rở nói: “Không ngờ ở đây thật sự có một con suối, làm thế nào tên kia biết được nhỉ??”

Lãnh Băng Băng nghe vậy liền cười cười: “Huynh ấy có vẻ số bản lĩnh kì quái, việc huynh ấy biết được cũng đâu có gì kì lạ.”

Nói rồi nhị nữ liền chọn một nơi kín đáo, trút bỏ đi xiêm y sau đó tiến vào dòng sông tắm rửa. Nước suối trong lành ban đêm có hơi chút lạnh lẽo, nhưng đối với võ giả như hai nàng thì nhiệt độ như thế này chẳng ăn thua là bao, hơn nữa hai nàng cũng chỉ muốn cọ rửa sạch sẽ bụi bặm trên cơ thể thôi chứ không có ý định gì khác, nước lạnh hay không không quá quan trọng.

“Băng Băng tỷ....”

Hai người đang tắm, bất ngờ Lâm Nguyệt Đồng cất tiếng gọi khiến Lãnh Băng Băng có chút bất ngờ: “Sao vậy??”

“Tỷ thấy hân ta là người như thế nào?”

“Ý muội là Từ Phong??”

Khẽ thờ dài một cái, Lâm Nguyệt Đồng trầm ngâm nói: “Muội luôn có cảm giác kì lạ mỗi khi đối diện với hân, không phải là do khí thế của hân hay là gì, mà là một cảm giác giống như là muội đang đối diện với một con quái vật chứ không phải con người. Mặc dù muội biết rằng lời này có chút điên rồ, nhưng tỷ thử nghĩ mà xem, bản lĩnh của hân là như thế nào. Từ trước tới nay muội luôn thích đọc sách, cổ thư hay gì muội đều đọc hết, từ cổ chí kim đến nay muội chưa từng nghe thấy bí pháp hay công pháp nào có thể khiến võ giả tăng hình được cả. Ăn thần thuật là thú có thật, nhưng ăn thần thuật vẫn có những nhược điểm chí mạng, ít nhất thì lúc di chuyển vẫn có thể gây ra xáo động trong không gian, hơn nữa cchir có thể sử dụng lên chính bản thân, nào có như hân, mỗi khi tăng hình là hân giống như biến mất vào không khí vậy, không có không gian dao động, không một tiếng động, thậm chí hân còn có thể khiến chúng ta tăng hình cùng hân, thật là kì lạ a!!!”

Nghe đến cảnh Từ Phong ôm hai người vào ngực, Lãnh Băng Băng không khỏi đỏ bừng mặt, lí nhí nói: “Nhờ đâu đây là một loại bí pháp thất truyền thì sao?”

“Được rồi, cứ cho là như vậy đi, vậy còn năng lực tái sinh của hân thì sao, tỷ có để ý thấy không, bình thường võ giả vốn có năng lực khôi phục vết thương nhanh chóng, thậm chí so với con gián còn sống dai hơn, dù có bị chặt tay chặt chân thì vẫn có thể ghép lại được. Nhưng tỷ có thấy ai có thể mọc lại tay chân từ.....không khí như Từ Phong hân không, không những thế mà tốc độ còn nhanh tới kinh người nữa chứ. Rồi còn lúc hân biến thân nữa, có thể coi như là lúc đó hân dùng bí pháp, nhưng mà tỷ có cảm nhận thấy không, khi mà hân biến thành hình dạng có sáu ánh tay đó, khí tức của hân, không, đúng hơn là cái khí tức đặc trưng của hân trở nên vô cùng mạnh mẽ, có cảm giác giống như là.....”

“Yêu thú!!!” Lãnh Băng Băng bật thốt.

“Chính xác, đúng hơn là huyết mạch của yêu thú, trên người hân chắc hẳn phải có thứ gì tương tự như thế, vậy nên muội mới nghi ngờ, hân có thể mang hình dáng con người, nhưng có vẻ như hân không thực sự là con người.” Lâm Nguyệt Đồng kết luận.

“Nhưng chẳng phải huynh ấy được Lâm trưởng lão phái tới để bảo vệ muội hay sao, ta đoán chắc rằng Lâm trưởng lão phải có nhãn lực hơn chúng ta chứ.”

“Không phải, ban đầu muội trốn ra ngoài, cái trang thành nam nhân sau đó tham dự cuộc tỉ thí ở bên ngoài để chọn người tiến vào di tích, vốn chỉ đùa chơi mà thôi, nhưng không ngờ đối thủ của muội lại là Từ Phong.” Lâm Nguyệt Đồng lắc đầu.

“Vậy kết quả ra sao??”

“Còn ra sao nữa, lúc đầu muội còn chiếm chút ưu thế với Thiêm Quang Bộ, nhưng rất nhanh liền bị hân đánh cho không còn thấy ngày mai, nếu không phải có một vị chấp sự nhận ra muội lao vào cứu thì có khi hân đã một quyền đập chết muội rồi. Sau đó thì không hiểu tại sao a đi lại thu lấy hân, bắt hân phải đi cùng muội tiến vào di tích với danh nghĩa là bảo kê cho muội. Tức là hân ta trước kia không phải là người của a đi, chỉ là người mới được nhận gần đây, nhưng chẳng hiểu sao, muội cứ có cảm giác là hân với a đi giống như là đã quen nhau rất lâu rồi ấy. Nói thật là con người cái tên Từ Phong này có quá nhiều bí mật, nó khiến muội không an tâm”

Lãnh Băng Băng quay người bước lên bờ, ánh trắng chiếu xuống cơ thể nàng lúc này vẫn còn vương những giọt nước khiến làn da vốn mịn màng trắng trẻo của nàng óng ánh lên vô cùng hấp dẫn. Nàng chậm rãi bước đi, đôi hân dài mảnh khảnh nhẹ nhàng dầm lên trên những hòn sỏi nhỏ, tấm lưng trần thon gọn khiến bất kì nam nhân nào nhìn vào cũng muốn nổi tử tính, vòng eo nhỏ nhắn, khuôn ngực không quá to cũng không quá nhỏ, cả người nàng không thể tìm ra nổi một khuyết điểm, mọi thứ đều cân bằng một cách hoàn hảo. Lấy ra từ trong không gian gói chi một bộ quần áo, Lãnh Băng Băng vừa mặc vào vừa nói:

“Ta không phủ nhận những gì muội nói, nhưng khác với muội, ta cực kì an tâm về huynh ấy a, bốn ngày qua chúng ta đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm, nếu không phải nhờ huynh ấy bảo vệ thì chắc giờ này tỷ cùng muội đã phơi thây ở chỗ xô xình nào đó rồi, à cũng có bí mật, huynh ấy có bí mật thì kệ thôi, ít nhất thì tỷ biết huynh ấy không có ác ý gì với chúng ta cả, thậm chí còn đầy thiện ý khi bảo vệ chúng ta nữa.”

“Nhưng mà đây chẳng qua là vì lệnh của a đi muội.....”

Lâm Nguyệt Đồng còn chưa nói hết, Lãnh Băng Băng đã ngắt lời: “Lệnh của Lâm trưởng lão chỉ bảo huynh ấy bảo vệ muội chứ không phải bảo vệ cả tỷ nữa, tuy rằng huynh ấy thực sự rất tàn nhẫn, nhưng tỷ tin huynh ấy là người tốt, bằng chứng là không phải huynh ấy thậm chí liều mạng cũng muốn bảo vệ hai chúng ta sao.”

Lâm Nguyệt Đồng nghe vậy liền không khỏi im lặng, bất chợt cười rộ lên: “Tỷ có nghĩ rằng hân ta lúc này đang tăng hình ở một bên nhìn trộm chúng ta không??”

“Sẽ không đâu, tỷ tin tưởng huynh ấy!!!” Lãnh Băng Băng khẳng định không chút do dự.

Nhìn Lãnh Băng Băng bằng một con mắt quái dị, Lâm Nguyệt Đồng chợt nói: “Tỷ phải lòng hân ta rồi!!!”

Lãnh Băng Băng giật mình bối rối tới mức đánh rơi cả chiếc áo đang cầm trên tay, miễn cưỡng nói: “Muội hiểu lầm rồi, làm gì có chuyện đó a. Tỷ sao có thể thích Từ Phong được!!!”

“Trông tí kia, gấu đầu lòi đuôi, khuôn mặt tỷ đã đỏ lựng lên rồi kia mà còn chối.” Lâm Nguyệt Đồng cười ranh mãnh.

Lãnh Băng Băng đang xấu hổ không chịu được, bỗng nhiên mặt đất dưới chân hai người chợt rung lắc dữ dội, sau đó ầm một tiếng, từ trong lòng sông một cột nước phun thẳng lên trời, bay cao tới vài chục mét sau đó mới rơi xuống. Từ bên trong cột nước đó, một thân ảnh mờ mờ có hình dáng giống như một con thần lân lớn phi thân lên sau đó rơi xuống nước đánh ầm một tiếng, tạo thành một con sóng nước cao tới gần mười mét ập thẳng vào bờ.

Lâm Nguyệt Đồng ngay khi cảm thấy không ổn đã lao ra khỏi con suối, lúc này đang cùng Lãnh Băng Băng cấp tốc lui về phía sau. Thân ảnh kia sau khi rơi xuống lòng sông, lúc này mới hiện lộ rõ chân diện mục của mình, chi thấy đó là một con thần lân kích cỡ khủng bố, toàn thân là một lớp vảy cứng rắn màu đen, cái đầu giống như khủng long, bên trên là hai cái sừng dài, miệng rộng ngoác với chi chít mấy trăm chiếc răng sắc nhọn. Đầu thần lân này chỉ lộ nửa thân hình trên mặt nước, một nửa còn lại vẫn còn chôn trong mặt đất nhưng kích cỡ cũng đã đủ khủng khiếp.

Chi tính riêng phần đầu kéo dài tới hai chân trước của nó thôi mà kích cỡ đã đủ ần đứt đầu Hỏa Hại Vương mà hai nàng gặp trước đây rồi, còn chưa kể đến toàn bộ thân hình của nó nữa. Con thần lân này cũng không có đúng đó mà ngó lơ hai người, thân hình của nó nhanh chóng trôi lên khỏi khỏi mặt đất, chi thấy hiện tại khi nó bò hân ra ngoài, kích cỡ của nó to hơn quá núi nhỏ, dọc theo sống lưng là một hàng gai nhọn, mỗi cây gai to bằng một cái cây thực thụ, một chiếc đuôi với chiều rộng của một cây cổ thụ ba người ôm đang ve vẩy qua lại, ở cuối đuôi là một thứ gì đó dẹt dẹt giống như một lưỡi đao.

Đầu thần lân đứng thẳng người lên bằng hai chân sau, thân hình của nó lúc này không khác gì một quả núi cao tới cả trăm mét, so với đầu Âm Thi không lồ Ngụy Siêu biến thân còn cao hơn vài chục mét. Nó nhìn nhị nữ trông như hai con kiến trước mắt mà không khỏi găm giữ nhỏ nhỏ trong cổ họng, đôi mắt lơ lên quang mang hung tợn.

Thân hình khổng lồ của nó bất chợt động, tuy kích cỡ to lớn nhưng xem ra cũng không phải là trở ngại với nó, ngược lại lại khiến tốc độ của nó so với bình thường thì nhanh hơn vài phần. Nhị nữ vừa nhìn đầu thần lân khủng bố này động đây một cái là quay đầu bỏ chạy không chút nghĩ ngợi, nhưng mà vấn đề ở chỗ, tốc độ của nó không thua kém hai nàng, mà nó chỉ cần vươn tay ra một cái là có thể với tới hơn trăm mét, hai nàng chạy đi đâu bây giờ.

Chi thấy một cự trảo quét ngang quét ngã một mảng cây cối, vô trùng Lãnh Băng Băng vốn chưa chạy được bao xa, lại ở gần tầm tay của con thần lân hơn. Cự trảo tóm lấy cả người Lãnh Băng Băng nhấc lên giống như đang nâng một que tôm, cảm giác cơ thể bị xiết chặt đến mức đau đớn cũng như đôi chân bị khóa cứng lại.

Đầu thần lân tóm lấy Lãnh Băng Băng giờ lên trước mặt, đôi mắt khủng bố của nó lóe lên quang mang dữ tợn, cự trảo càng xiết chặt lại khiến nàng có cảm giác như là nó đang bóp nát nửa thân dưới của mình vậy.

Đúng lúc này, có tiếng ầm ầm vang lên, một bóng người phà tan không gian bay đến như thiểm điện, thân ảnh này với tốc độ khủng khiếp trong nháy mắt liền tiến sát tới đầu của con thần lân, ngay khi chạm tới nơi liền tung ra một quyền. Chi nghe một tiếng kim loại va chạm chất chứa vang lên khiến người khác chói tai, một làn sóng xung kích từ chỗ va chạm lan ra tạo thành một cơn gió mạnh, đầu thần lân giống như bị cự thạch đập phải, cả người nghiêng đi sau đó ngã sang bên cạnh, cự trảo vẫn nắm chặt lấy Lãnh Băng Băng.

Cảm nhận cự trảo ngày càng xiết chặt lại, Lãnh Băng Băng bất tỉ bất giác liền chảy nước mắt, chẳng lẽ nàng phải chết ở nơi này sao?? Bỗng nhiên một tiếng lách tách vang lên, sau đó là một tia lóe điện to bằng bắp tay phóng tới, Từ Phong đột ngột phóng tới trước mặt nàng, Phá Lôi Thương trong tay hân lấy tốc độ cực nhanh mà đâm vào cự trảo, lực điện cường hân nó tung tào ra vô số tia lửa điện xuyên thẳng vào bên trong cự trảo khiến nó tê liệt. Quyền đầu Từ Phong nắm chặt, năng lượng đang tràn ngập trên cánh tay, hân nhắm thẳng tới một móng vuốt của cự trảo mà tung ra một quyền toàn lực.

“Hừ Thiểm Quyền!!!”

Lại một tiếng kim loại va chạm đến đắc tại vang lên, lớp vảy cứng rắn vô bì trên cự trảo bị lõm vào một cái hố sâu, nhưng cánh tay bọc giáp cốt của Từ Phong thì lại vô vụn ra thành từng mảnh, để lộ ra cánh tay trần bên trong lúc này đã gầy thành một đoạn. Không có thời gian để mà lo lắng tới chút đau đớn đó, Từ Phong huy động Phá Lôi Thương, nhắm thẳng chỗ lõm trên lớp vảy mà hân vừa tạo ra, trực tiếp đâm thẳng một ngón trên cự trảo.

“Chấn Thiên Lôi Đình!!!”

Phá Lôi Thương vốn liên tục tóa ra những tia sét màu trắng, lúc này những tia sét này toàn bộ liền biến thành màu đen tuyền, từ đầu mũi thương lóe lên quang mang hai màu đen đỏ, một tia sét to bằng bắp tay được bắn ra, nhưng khác với những tia sét ban đầu Từ Phong chém ra, tia sét này thật phần ngưng tụ, không ngờ cứ như vậy mà xuyên thủng qua lớp vảy cứng rắn kia như xuyên qua đầu hồ, trực tiếp đâm thủng một ngón trên cự trảo.

“Bạo!!!” Từ Phong lăm lăm một tiếng.

Chi thấy tia sét đang xuyên qua ngón của cự trảo chợt run rẩy, vô số tia sét nhỏ tí li từ bên trong chiếc ngón thoát ra bên ngoài, sau đó ầm một tiếng, cả chiếc ngón liền tứ phần ngổ liệt, nổ tung thành vô số mảnh máu thịt rời rạc. Mắt đi chiếc ngón kiếm chết, Lãnh Băng Băng liền thoát khỏi cự trảo, đau đớn trên cơ thể khiến nàng gần như hôn mê, vô lực mà rơi xuống dưới đất. Chỉ là khi nàng chuẩn bị chạm đất, cả người nàng bất chợt liền nhấc một lồng ngực quen thuộc khiến nàng trong khoảnh khắc liền trở nên an tâm hơn vạn phần.

Từ Phong thành công kích nổ ngón tay của đầu thần lân kia nhờ vào chiêu thức vừa có được từ thanh Bảo Khí Phá Lôi Thương, cứu thoát được Lãnh Băng Băng khỏi cự trảo đang xiết chặt, nhưng nàng lại không giữ được sự tinh táo khiến hân lại phải lao xuống, ôm lấy cơ thể đang rơi tự do của nàng sau đó giờ lưng ra mà tiếp đất hộ nàng. Tất cả mọi việc chỉ xảy ra trong vòng chưa đầy năm giây đồng hồ.

“Ầm!!!”

Đất đá bắn lung tung khi Tử Phong ôm Lãnh Băng Băng rơi xuống đất tạo thành một cái hố, Lâm Nguyệt Đồng lúc này mới hốt hải chạy tới, vội vàng hỏi: “Hai người có sao không??”

Nhảy ra khỏi cái hố, Tử Phong nhẹ nhàng đặt Lãnh Băng Băng lúc này đã tỉnh lại vào một phần xuống đất, túm lấy cánh tay gầy của mình, chịu đựng nỗi đau đớn khôn cùng mà ghép lại những khúc xương cho nó vào đúng vị trí, sau đó dùng kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* ở cường độ cao để nhanh chóng gắn liền xương bị gãy.

“Lâm Nguyệt Đồng, cô mau chóng đưa Lãnh Băng Băng chạy đi càng xa càng tốt, ta sẽ cố gắng đánh lạc hướng nó, mẹ nó chứ, tại sao hai người các cô lại có thể trêu chọc tới một đầu Thổ Hành Địa Long lục giai sơ cấp cơ chứ, đúng thật là có muốn nhử người một chút cũng chăm chăm nhìn vào “con kiến” nhỏ trước mặt đang chậm rãi bò dậy mà lo lắng nói.

Không nghe thấy động tĩnh gì, Tử Phong quay lại thì thấy Lâm Nguyệt Đồng còn đang đứng sững sờ, hần liền gầm lên: “Còn không mau đi đi, đừng để lãng phí thời gian, ta cũng không nắm chắc có thể cầm cự với nó trong bao lâu đâu!!”

Lâm Nguyệt Đồng lúc này mới sực tỉnh, vội vàng dúi lấy Lãnh Băng Băng, sau đó tung người chạy thật nhanh ra xa. Nhìn hai nữ nhân đang chạy thực mạng, Tử Phong lúc này mới hướng ánh mắt trở lại lên người Thổ Hành Địa Long, bây giờ cũng đã đứng dậy được và đang chăm chăm nhìn vào “con kiến” nhỏ trước mặt có thể đánh ngã và làm bị thương bản thân mình.

“Ài, liều mạng thôi!! Chân dạng – Phù Quang Di Ảnh!!!” Tử Phong thò dài một tiếng, sau đó nhảy lên không trung, một tiếng nổ vang lên, hần hóa thành một đạo quang ảnh phá không bay đi.

Thổ Hành Địa Long nhìn đạo quang ảnh đó một chút, sau đó mới gầm lên một tiếng, di động cơ thể khổng lồ của nó mà lao đi đuổi theo Tử Phong, mào đuổi bắt giữa hai người và một thú bắt đầu!!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 174: Tử Phong vs Godzilla (1)

Phù Quang Di Ảnh, đây vốn là vũ kĩ thần pháp duy nhất của hần, qua nhiều lần lên level cùng tiến hóa, hiện tại đã trở thành Huyền giai thượng phẩm vũ kĩ, tốc độ của nó là vô cùng nhanh, nhưng trên thực tế, Tử Phong không bao giờ sử dụng thứ này. Thứ nhất đó là hần chẳng mấy khi đi chuyển quãng đường dài, mà có thì hần cũng không vội vã, nên thay vì phi hành thì hần dùng xe ngựa. Thứ hai đó là nếu hần thật sự cần dùng đến tốc độ, quá nửa là đánh nhau, *Thuần bộ* vốn là năng lực của Phù Quang Di Ảnh hiệu quả hơn rất nhiều so với bản thân thần pháp. Vì những lí do đó, Phù Quang Di Ảnh vốn là Huyền giai thượng phẩm vũ kĩ không tới bị vứt xó giống như rác rưởi không hề được dụng tới.

Nhưng sự ra đời của kĩ năng *Chân dạng* đã khiến Tử Phong phải nghĩ lại, *Chân dạng* có thể sử dụng lên hầu hết những kĩ năng của hần, mang tới sự nâng cấp vô cùng cường hần, nếu không muốn nói là quá mức khủng bố, vậy nếu sử dụng *Chân dạng* lên *Thuần bộ* thì sẽ ra sao? Một câu trả lời thôi, đó là nhanh, siêu nhanh, nhưng giống với *Phân tích nhân* hay *Thiên Ma nhân*, tiêu hao của hần khi sử dụng *Chân dạng* và *Thuần bộ* cùng một lúc sẽ nhiều đến mức không thể tưởng tượng được, theo ước tính của Tử Phong, hần cùng lắm là nhảy được hơn mười phát thì sẽ kiệt lực.

Chính bởi thế, nên hần đã tìm tới sự lựa chọn khác: Phù Quang Di Ảnh. Và sự lựa chọn đó của hần không hề sai, dưới hiệu quả của *Chân dạng*, tốc độ của hần khi sử dụng thần pháp Phù Quang Di Ảnh so với máy bay phản lực kiếp trước của hần thì không khác nhau là bao, hơn nữa tiêu hao cũng ở trong mức chấp nhận được, tuy rằng xét về mặt vận tốc cùng khả năng gia tốc thì còn lâu mới bằng *Thuần bộ*, nhưng nếu để đi chuyển đường dài thì nó là sự lựa chọn hoàn hảo.

Lúc này Tử Phong đang sử dụng *Chân dạng* cùng Phù Quang Di Ảnh, biến thành một chiếc máy bay phản lực phiên bản người thật mà phá không bay đi, vừa bay vừa luôn miệng chửi rủa: “Fuck, fuck, fuck, fuckkkkkkkkk……”. Tử Phong hần thật sự không thể hiểu được, vận số hần kém như vậy sao, từ lúc vào đi tích đến giờ hần gần như luôn ở trong trạng thái chiến đấu không ngừng nghỉ, tưởng rằng sau khi làm thật tên Ngụy Siêu kia thì sẽ có một khoảng thời gian yên bình, nhưng không, một đầu Thổ Hành Địa Long xuất hiện, hơn nữa lại nhắm đúng chỗ hai người Lâm Nguyệt Đồng mà bỏ lên mới khiến nạn chứ.

Hơn nữa, lực giải yêu thú như nó thì làm gì ở cái chỗ khí ho có gây này nhỉ, mà chọn lúc nào để ngồi lên thì không chọn, lại chọn đúng cái lúc hai người kia đang tắm rửa chứ. Thật sự là hiện tại Tử Phong đến tâm tình muốn chết cũng có, nhưng hần rất nhanh liền lấy lại tinh thần, một trận chiến sinh tử là không thể tránh khỏi rồi, thứ làm cản bấy giờ là sự tinh táo.

Tử Phong một đường phi hành, theo sau hần là một quả núi nhỏ cao trăm mét, đứng nhìn cơ thể đồ sộ của Thổ Hành Địa Long mà nghĩ rằng nó chậm chạp, một cái nhấc chân của nó thôi cũng vượt qua được quãng đường mấy chục mét, hơn nữa lúc này nó đang trong thế bỏ búng bốn chân, chạy nước rút mà đuổi theo hần. Đoán chừng đã dụ được đầu “Godzilla” phiên bản dị giới rồi xa khỏi nơi nơi nữ chạy trốn, Tử Phong liền dừng lại không chạy nữa, trước sau gì cũng phải đánh, hần không muốn tổn linh lực chỉ để chạy trốn trong vô vọng.

“Song trọng đột phá cực hạn!!! Thiên Ma Hóa Thân!!!” Tử Phong gầm lên một tiếng, khí thể toàn thân tăng vọt, trong thoáng chốc liền tỏa ra uy áp khiến không gian xung quanh hần vặn vẹo. Tự mình vỗ một chưởng vào ngực sau đó ói ra một ngụm máu, *Thị huyết* đã được kích hoạt.

-Tên: Tử Phong

Chủng tộc: Thiên Ma Tướng (đã thức tỉnh)

Sát thủ hư không level 25

Nhanh nhẹn: 250957 (+250957) (+125478) (+125478)752871

Thế lực: 217672 (+435344) (+108836) (+152370)914222

Lực lượng: 240343 (+480686) (+120171) (+168240)1009440

Tinh thần: 142811 (+71405) (+42843)257059

Linh lực: 192364 (+96182) (+57709)346255

Trạng thái: Thị huyết, Bóng đêm huy hoàng, Song trọng đột phá cực hạn, Thiên Ma Hóa Thân.

Trải qua nhiều lần tiến hóa, *Song trọng đột phá cực hạn* không còn khiến Tử Phong kiệt sức sau khi sử dụng nữa, cũng như là chỉ cần cơ thể hần chịu được thì dùng bao lần trong ngày cũng được, đương nhiên, áp lực tạo ra lên cơ thể hần cũng nặng một lón hơn. Mặc dù trước đó Hắc Tử Phong đã từng ở trong trạng thái tương tự thế này, nhưng chính thức mà nói thì kể từ khi đột phá Vương cấp và tiến hóa huyết mạch lên Thiên Ma Tướng, đây là lần đầu tiên bản thân Tử Phong tung hết mọi thứ mình có ra như thế này. Tử Phong hít một hơi dài, cảm nhận lực lượng cuộn cuộn chạy trong cơ thể mà không kim được rống lên một tiếng.

Một tiếng rống long trời lở đất vang lên giống như đáp trả, chỉ thấy Thổ Hành Địa Long giống như một tòa núi nhỏ đang dùng tốc độ vô cùng nhanh chóng lao tới, khí thế áp bức giống như thái son áp đỉnh khiến Tử Phong không khỏi cảm thấy bản thân thật nhỏ bé. Nhưng mà thực tế thì so với Thổ Hành Địa Long thì hần xác thực đúng là quá bé, chỉ thấy nó lao tới sầm sập như trâu húc, khí thế gần Tử Phong thì hất đầu một cái, chiếc sừng lớn trên đầu giống như một khúc cây cổ thụ nhắm thẳng hướng Tử Phong mà đập tới.

Lực lượng trong người bành trướng khiến Tử Phong có dục vọng muốn phát tiết tất cả ra, hần không chút nao núng, cũng không hề lùi mà ngược lại lại đưa thân mình tiến lên.

“Chát!! Chát!! Chát!!...”

Sáu cánh tay của Tử Phong chống vào chiếc sừng lớn phát ra mấy tiếng kêu, thân hình của hần không bị đập nát bét như trong tưởng tượng, nhưng vẫn để ở chỗ đó là kích cỡ của hần quá bé, mặc dù đã ngăn chặn được chiếc sừng nhưng hần cũng không tự chủ được mà bị hất văng đi.

Bị hất đi giống như một con ruồi, Tử Phong cảm thấy mấy cánh tay của mình tê rần, nhưng hần rất nhanh liền có phản ứng. Mũi chân đập lên không trung một cái, hần giống như đập trúng một tảng bích chương mà đột ngột đổi hướng trên không trung, nhắm thẳng nơi có Thổ Hành Địa Long mà bay vút tới. Chỉ là hần đã quá tự tin vào tốc độ của mình rồi, đúng hơn là hần đánh giá thấp tốc độ của Thổ Hành Địa Long. Ngay khi thân hình hần vừa động, một cự trào khổng lồ liền ụp xuống đầu hần, trực tiếp tạt hần bắn thẳng xuống mặt đất, cả người Tử Phong như kru tỉnh lao xuống, nó ra một cái hố lớn. Xác thực tốc độ của hần rất nhanh, nhưng tốc độ của Thổ Hành Địa Long cũng không có chậm, hơn nữa lấy ưu thế về kích cỡ của nó, một trào vô xuống thì Tử Phong có chạy đằng trời.

Một bàn tay chọt tồ lên khỏi đồng đất đã trong lòng hố, sau đó là cả người Tử Phong lồm cồm bò ra, òn chưa đứng vững thân hình, hần liền nhìn thấy ánh trắng xung quanh mình có vẻ như là bị thứ gì đó che đi, đang trở nên tối dần.

“Ầm!!”

Mặt đất xung quanh rung lên như động đất khi Thổ Hành Địa Long đập thẳng cự trào của mình xuống chỗ Tử Phong đang đứng giống như đập ruồi, nhưng không dừng lại ở đó, nó tiếp tục không ngừng nghỉ dùng cả hai cánh tay khủng bố của nó mà nện xuống đất liên hồi.

“Aaaaaaaammrrrrghhhhhhhhh!!”

Một tiếng rống giận vang lên từ bên dưới cái hố sâu do Thổ Hành Địa Long tạo ra, cự trào vô xuống của nó bắt chọt khựng lại trước khi chạm xuống mặt đất, không đứng, cự trào của nó đang bị thứ gì đó dẩy lên.

Chỉ thấy Tử Phong lúc này toàn thân đầy bụi đất, nhèn ecos echuts tàn tạ nhưng toàn thân vẫn hoàn hảo vô khuyết, một chân của hần quỳ xuống, một chân còn lại đang chống làm trụ, lưng thẳng tắp, sáu cánh tay giờ liền dính chặt lấy cự trào của Thổ Hành Địa Long, trong tiếng nghiền răng kéo kẹt của hần mà từ từ dẩy ngược cự trào lên trên.

Lấy đà một cái, Tử Phong bật người dậy, cả người đuối thẳng, sáu cánh tay cùng một lúc dẩy ra, không ngờ lực lượng lại cường hần tới mức liền dẩy cự trào ngược lại lên không trung, khiến Thổ Hành Địa Long lao đảo lúi lúi phía sau mấy bước, dậm nát cả một mảng rừng rậm lớn. Tung người lên không trung, Tử Phong xóc cả sáu cánh tay của mình ra, nhắm thẳng bụng Thổ Hành Địa Long mà lao tới như tên bắn.

Tử Phong trong nhảy mắt tiếp cận được vùng bụng của Thổ Hành Địa Long, ba cánh tay bên phải của hần cùng lúc đâm xuống, trong một sát na đó, từ ba cánh tay đó của hần bốc lên một luồng năng lượng màu đen cuộn cuộn.

“Keng!! Keng!! Keng!!”

Ba nắm đấm va chạm với lớp vảy trên bụng Thổ Hành Địa Long tạo ra ba tiếng kim loại chói tai, từ nơi va chạm lan ra ba luồng sóng xung kích phá tan mọi thứ trên đường đi, cây cối bị chặt thành vài mảnh, mặt đất thì bị cây xới lên khi sóng xung kích đi qua. Còn mục tiêu dần dần trực diện là Thổ Hành Địa Long thì tuyệt đối không khá khảm hơn là bao, chỉ thấy vùng bụng nơi dính đòn của nó trực tiếp vỡ ra một mảng lớn, máu thịt từ đó mà tuôn ra xối xả, tạo thành một vết thương chí mạng ở bụng của nó.

Thổ Hành Địa Long rống lên một tiếng đau đớn, dùng cánh tay to lớn của mình mà quật xuống, muốn tát trúng Tử Phong, nhưng đã bị công kích như thế một lần, hấn sao có thể đi vào vết xe đổ thêm lần nữa được, ngay khi công kích thành công, hấn đã nhanh chóng thối lui ra ngoài rồi, thứ mà Thổ Hành Địa Long vô trùng chí là tàn ảnh của hấn mà thôi.

Tạo thành hiệu quả khủng khiếp như thế này hoàn toàn là nhờ vào phần thưởng của hấn khi lên level. Đừng nghĩ rằng hấn không nhận được gì khi lên level chứ, hệ thống đạo gần đây vô cùng hào phóng a. Lên một mạch bốn level, ngoài việc nhận được bốn điểm tiền hóa tự do và các kĩ năng đều được nhận bốn điểm tiền hóa theo mặc định, Tử Phong hấn còn nhận được thêm vài thứ nữa. Thứ nhất đó là linh thạch, rất nhiều linh thạch, nhiều tới mức đưa số lượng linh thạch hấn sở hữu lên một con số thiên văn là 160 vạn hạt phẩm linh thạch, 24 vạn trung phẩm, 1 vạn thượng phẩm và 20 viên cực phẩm linh thạch.

Khoan nói đến vấn đề tài chính của hấn, điều thứ hai hấn nhận được là một bộ bí pháp có tên Phá Sơn Không. Thực ra thì hệ thống cho hấn quyền được lựa chọn một bộ bí pháp bất kì trong những bộ được đưa ra, và sau khi suy nghĩ thật kĩ về thể mệnh của bản thân, hấn liền chọn lấy bí pháp Phá Sơn Không.

Vậy thể mệnh của hấn là gì? Tốc độ? Linh lực? Hay là khả năng cận chiến? Sai, thể mệnh của hấn đó là chủng tộc, đúng hơn mà nói thì là hấn là Thiên Ma, Thiên Ma mạnh nhất đó chính là lực lượng siêu cường hấn vượt xa vô giả nhân loại. Bản thân Tử Phong nhận ra điều này, và thậm chí điều này còn được thể hiện rõ ràng hơn khi sử dụng *Thiên Ma Hóa Thân*, chỉ số lực lượng của hấn luôn là thứ tăng vọt lên tận mấy xanh, so với những chỉ số còn lại thì cách biệt không hề nhỏ.

Nhưng mà bí pháp “Phá Sơn Không” là gì? Nói đơn giản thì đây là một bộ bí pháp chuyên về lực lượng cơ thể, tuyệt không có chút liên quan gì đến linh lực của bản thân vô già cả. “Phá Sơn Không” cho phép người tu luyện bộc phát lực lượng trong một đòn duy nhất tới mức tối đa, có chút nôm na giống như *Phá Thiên Trảm*, chỉ là thay vì dồn toàn bộ linh lực vào một chiêu, “Phá Sơn Không” dùng đến lực lượng nhục thân của hấn, lực lượng nhục thân càng cường hấn thì hiệu quả càng lớn.

Giống như với lực lượng cũng sức bền của người có thể tung ra ba quyền, nhưng hiện giờ người chỉ có thể tung ra một quyền là hết sức nhưng một quyền đó lại bằng cả ba quyền kia cộng lại, uy lực của một quyền này tuyệt đối là vô cùng mạnh mẽ a. Nhưng bí pháp cực đoan như thế này không phải là không có tác dụng phụ, sử dụng “Phá Sơn Không” chẳng khác gì giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, vì áp lực tạo ra khi bộc phát lực lượng là vô cùng lớn, dẫn đến bản thân vô già cũng chịu tổn thương to lớn.

Bằng chứng là hiện tại ba cánh tay bên phải của Tử Phong sau “Phá Sơn Không”, toàn bộ lớp giáp cốt đã vỡ vụn thành cát bụi, xương cốt bên trong cánh tay gãy lìa tạo thành hình thù kì dị, da thịt trên ba cánh tay nứt toác ri máu, so với bí pháp đi thì không khác là bao. Nhưng “Phá Sơn Không” đối với người khác thì có thể là con dao hai lưỡi, nhưng đối với hạng quái vật như Tử Phong thì khác, bí pháp này tối đa chỉ có thể coi như là một chút phiền phức mà thôi.

Chi thấy Tử Phong dùng ba cánh tay trái túm lấy mấy cánh tay phải, cố định lại xương khớp sau đó hít một hơi thật sâu, *Tái sinh siêu tốc* liền làm công việc của nó, trong thời gian ngắn liền nối liền xương, khôi phục da thịt. Ba cánh tay bên phải của hấn sau khi hồi phục thì gồng cứng lên, ngọn lửa màu đỏ lại xuất hiện, thoáng chốc liền bao phủ một lớp giáp cốt như mới lên ba cánh tay của hấn, tác dụng phụ của “Phá Sơn Không” liền biến mất như chưa từng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Chương 175: Tử Phong vs Godzilla (2)

Thổ Hành Địa Long ăn một kích thì mạng khiến nó găm rồ lên liền hồi, nhưng mà thân là lực giai yêu thú, thương thế cỡ đó chưa thể nào hạ nổi nó, chi thấy nó rống giận một tiếng, hàng gai nhọn trên lưng nó đột ngột phát sáng, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ. Tử Phong còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, bất chợt mặt đất bên dưới nó tung, vô số cơ thạch nhảim thẳng hướng hấn mà phóng tới khiến hấn phải vừa né tránh vừa dụng quyền đập phá.

Đưa mắt nhìn Thổ Hành Địa Long thì không ngờ xung quanh nó lúc này là vô số đá tảng to nhỏ khác nhau đang trôi nổi lơ lửng, sau đó nhảu vào Tử Phong mà bắn tới. Giờ thì hấn hiểu rồi, đám gai xương trên lưng của Thổ Hành Địa Long có năng lực thao túng thổ đá, thật là bá đạo mà. Tử Phong bị loạn thạch đập tới khiến hấn vướng chân vướng tay, trong đầu không ngừng nghĩ đối sách.

Nhìn những khối đá lớn đang bay tới, hấn bất chợt nảy ra một ý, cần thời gian một khối bay tới, thay vì dùng một quyền chấn nó ra thành đá vụn, Tử Phong nhẹ nhàng đặt tay lên nó, theo đà bay của viên đá mà lui về phía sau, sau đó lộn ngược khối đá lại rồi chân đạp lên phần đá, tung người lao mạnh đi. Chi thấy sau có lộn người của hấn, phương hướng hấn tung người chính là phía Thổ Hành Địa Long, năm sáu lần lộn như vậy, hấn đã tiến gần được tới mục tiêu.

Có vẻ như Thổ Hành Địa Long muốn sử dụng năng lực này thì phải đứng yên một chỗ, nhận thấy Tử Phong lao tới liền vội vàng ngắt năng lực, những chiếc gai trên lưng ngừng phát ra ánh sáng, nó găm lên một tiếng sau đó dùng cự trào muốn đập bay Tử Phong.

Nhìn hành động của Thổ Hành Địa Long, Tử Phong không khỏi cười lạnh, đúng là một con vật ngu ngốc vô tri, quanh đi quẩn lại cũng chỉ là một đòn duy nhất như vậy. Cơ thể khổng lồ của nó hiện lại trở thành nhược điểm khi đối mặt với Tử Phong. Hấn sau khi tiếp cận được mục tiêu, rút Phá Lôi Thương ra, cả người giống như một con ruồi cực kì khó chịu mà quần lay Thổ Hành Địa Long, không ngừng cắt xé da thịt của nó bằng kiện Bảo khí sắc bén trong tay.

Thổ Hành Địa Long găm rồ đau đớn, cơ thể to lớn lại khiến nó trở thành một target tầm bắn khổng lồ mà chém đâu cũng trúng đích để cho Tử Phong tha hồ ra tay, khắp nơi trên người nó đã chi chít những vết thương lớn nhỏ, huyết dịch tanh hôi chảy ra không ngừng, nhuộm đỏ cả một mảng rừng dưới chân nó.

Bất chợt nhìn thấy bên dưới căn cổ của Thổ Hành Địa Long có màu sắc hơi khác so với cả cơ thể, đưa mắt nhìn kĩ thì thấy nơi đó không hề có vảy mà chỉ là một lớp da dầy, Tử Phong không khỏi vui mừng, cuối cùng cũng tìm được điểm yếu của nó rồi. Dừng nhìn hấn này giờ chặt chém thoải mái như thế, nhưng vậy của Thổ Hành Địa Long cứng như kim thiết, muốn tạo thành thương tổn cho nó nào có phải chuyện dễ dàng gì, hấn dám chém này giờ cũng đến è buốt cả tay rồi mà còn chẳng ăn thua là bao.

Mất thấy được điểm yếu của “Godzilla” phiên bản dị giới, Tử Phong không khỏi vui mừng, tung người liền không trung lao thẳng tới nơi đó. Nhưng mà tính đi tính lại, Tử Phong trong lúc suy nghĩ không thấu đáo lại mắc phải một sai lầm chí mạng.

Hấn vừa mới tung người lên không trung, bay được một đoạn ngắn, Thổ Hành Địa Long chợt quay đầu nhìn thẳng về phía hấn, cái miệng rộng với những chiếc răng còn to hơn cả người Tử Phong mở ra, từ trong vòm họng đen ngòm ấy chợt bùng lên một luồng sáng màu xanh. Nhìn thấy vậy, là một tên suýt ngáy đọc tiểu thuyết huyền huyền như Tử Phong sao lại không tưởng tượng được cảnh tiếp theo chứ, hấn thậm mắng một câu hồng bét, sau đó vội vàng né người sang ngang.

Nhưng tất cả đã muộn, từ miệng của Thổ Hành Địa Long phóng ra một chùm sáng màu xanh dương, trong nháy mắt liền nuốt chửng Tử Phong, chùm sáng chiếu xuống mặt đất, đi đến đâu liền phá hủy mọi thứ đến đấy, cây cối, đất đá, tất cả chạm vào luồng sáng đó đều trực tiếp bốc hơi. Ngừng phóng ra ánh sáng, Thổ Hành Địa Long khép miệng lại, hai lỗ mũi thở phà phà, hiển nhiên là chiêu vừa rồi đã ngón không ít sức lực của nó. Nhưng những nơi chùm sáng đó đi qua, tất cả đều là hủy diệt, nơi chùm sáng đó chiếu xuống đất hiện giờ là một cái hồ tròn trịa sâu không thấy đáy, còn Tử Phong còn sống hay đã biến thành bụi thì chỉ có trời mới biết.

Một thân ảnh thì bên dưới cái hồ sâu bay vụt lên trên không, đích xác là Tử Phong chưa có bỏ mạng sau pha công kích vừa rồi. Nhưng cũng chỉ là chưa bỏ mạng mà thôi, trạng thái lúc này của hấn cũng không được tốt cho lắm. Toàn thân trên dưới của hấn xuất hiện vô số vết nám đen, một cánh tay đã bị thiếu vơi tới tận gốc, một tay khác chỉ còn một nửa, bốn cánh tay còn lại của hấn cũng bị thương nhất định. May mắn một điều đó là lớp giáp cốt trên người hấn vẫn còn khá ổn, tuy có vài chỗ đã bị thiếu thành rỗ nhưng đại khái vẫn bao vệ được cơ thể hấn.

“Tương truyền cái giống này có một tia huyết mạch thần long, vậy thì cái thứ nó vừa phun ra, hấn là long tức. Mẹ nó chứ, một tia huyết mạch thôi mà đã thế này, nếu là thần long thật thì chắc ta bốc hơi rồi. Godzilla trên màn ảnh chắc cũng chỉ đến thế này là cùng!!” Tử Phong cười khò.

Nhìn thấy “nhân loại” nhỏ bé đứng trước công kích của mình mà chưa chết, Thổ Hành Địa Long găm rồ lên một tiếng bất mãn, cái miệng rộng lại há ra, một ngụm long tức thêm lần nữa phun tới chỗ Tử Phong. Đã ăn đòn một lần, không gì gì hấn lại để dính lần nữa, ngay khi nó há miệng ra, hấn đã vô cùng nhanh nhẹn mà bay vọt đi chỗ khác, nói đùa sao, ăn thêm một cú như thế nữa thì hấn có đến 8 phần là chết chắc, không tránh đi thì còn đợi gì nữa.

Long tức bắn tới, thiếu hủy mọi thứ trên đường đi, nhưng Tử Phong rất nhanh liền né tránh được, chỉ là hấn còn chưa kịp vui mừng, cả người hấn bị một luồng cự lực khổng biết từ đâu quật bay xuống đất.

“Ầm!!”

Tử Phong đập xuống đất, nảy lên như một quả bóng rồi lại đập xuống tiếp, qua mấy lần như vậy mới dừng lại. Lồm cồm bò dậy, cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, hấn há miệng phun ra một ngụm máu. Nhìn máu tươi của mình phun ra đang ngay lập tức ăn mòn mấy ngọn cỏ trước mặt, hấn bất chợt nảy ra một ý tưởng.

Gắng gượng đứng lên, hấn lại tung người bay lên không trung, vừa bay vừa cảnh giác để ý xem thứ gì vừa công kích mình. Chi nghe một tiếng xé gió vang lên, Tử Phong vội vàng nghiêng người một cái. Thì ra thứ vừa tấn công hấn chính là chiếc đuôi của Thổ Hành Địa Long, công kích hụt, nó liền cuộn đuôi lại nhằm vào Tử Phong mà quất tới lần nữa.

Hừ lạnh một tiếng, thân hình Tử Phong chớp động, *Thuấn bộ* được sử dụng, hấn hóa thành một bóng đen thoát ần thoát hiện trên không trung, né đi chiếc đuôi giống như một cây roi khổng lồ đang cố gắng quật lên người hấn, trong chốc lát liền tiếp cận phần đầu của Thổ Hành Địa Long. Nhìn thấy Tử Phong đang tiếp cận, trong mắt Thổ Hành Địa Long lóe lên quang mang dữ tợn, một ngụm long tức lại phun ra. Nhìn thấy long tức phun tới, Tử Phong không tránh né mà ngược lại lại lao vào chỗ đã bị thiếu thành rỗ nhưng đại khái vẫn bao vệ được cơ thể hấn.

Cấn忍着 chịu đựng cảm giác nóng bỏng từ cánh tay truyền lại, Tử Phong lao thẳng vào đầu Thổ Hành Địa Long, cánh tay bị long tức thiếu đốt đã cụt mất một nửa, hấn rút Phá Lôi Thương ra, dùng đầu mũi thương đâm vào vết thương, thấm đẫm mũi thương bằng máu tươi của mình. Cười lên một tiếng điên cuồng, Tử Phong cảm thương lên, nhắm vào đôi mắt đang mở to của Thổ Hành Địa Long mà phóng cây thương đi. Phá Lôi Thương hóa thành một đạo quang mang xé gió lao đi, pháp một tiếng liền đâm vào mắt Thổ Hành Địa Long.

Thổ Hành Địa Long gào lên một tiếng đau đớn chấn động không gian, từ con mắt bị thương của nó lan rộng ra một màu đen, trong nháy mắt liền nhuộm đen da thịt trên đầu của nó. Độc tố trong máu của Tử Phong đến giờ hấn cũng không biết là lợi hại đến mức nào, nhưng hiện giờ thì hấn biết rồi. Chi thấy da thịt trên đầu của Thổ Hành Địa Long nhanh chóng biến thành màu đen, con mắt bị đâm trúng liên tục chảy ra máu tươi đen kịt nhớp nháp, tỏa ra mùi hôi thối khó chịu, con mắt còn lại của nó tuy không bị đánh trúng nhưng lại bị độc tố lan đến cũng chịu chung số phận. Thổ Hành Địa Long mù cả hai mắt, đau đớn khiến nó giống như nổi điên mà cuồng loạn, thân hình khủng bố như quả núi nhỏ của nó quần quai trên mặt đất khiến đại địa chấn động lên hồi, từng mảng từng mảng rừng rộng lớn bị nghiền nát, khối phải nơi cũng biết là có vô số yêu thú sống trong rừng bị đè chết.

Tử Phong há miệng cười ha ha, thực sự hấn cũng không ngờ máu của mình lại độc đến mức này, chỉ là một chút máu không thấm vào đâu so với thể hình của Thổ Hành Địa Long mà đã cường hấn như này, chẳng phải là từ giờ hấn lại có thêm một

con bài chưa lật nĩa hươ sao. Nhưng mà lục giai yêu thú nào có đơn giản như vậy, hai mắt mù lòa nhưng thần thức của Thổ Hành Địa Long vẫn còn, nó chuyển đầu đón thành con giận dữ cuồng bạo, mọi cử động của nó dường như nhanh hơn vài phần, vừa mở miệng ra liền phun một ngụm long tức tới chỗ Tử Phong ngay lập tức khiến hắn rơi tay không kịp.

"Xẹt xẹt...."

Tử Phong vào phút chót liền từ mình né tránh, nhưng vẫn dính một chút long tức vào người, trực tiếp thổi bay mấy cánh tay bên phải của hắn, thậm chí còn thiếu hụt một phần bả vai của hắn. Đau đớn tột cùng khiến nhịp thở của Tử Phong có chút hỗn loạn, cảm giác cơ thể đang suy yếu dần dần báo hiệu cho hắn rằng không thể cứ tiếp tục đẩy đưa mãi như thế này được, yêu thú đúng là yêu thú, sức bền so với một Thiên Ma như hắn còn khủng bố tới mức khiến người khác tức lộn ruột, báo sao vô giá đồng cấp gấp yêu thú thì chỉ chực chạy trốn chứ không có mong đợi gì diệt sát nó cả.

"Mẹ nó, đã vậy, liều mạng thôi!!!"

Tử Phong hiện tại chỉ còn lại hai cánh tay bên trái, một thì đã bị gãy đoạn, chỉ còn duy nhất một cánh tay là có thể sử dụng, gió tay lên nhiếp một cái, Phá Lôi Thương từ trong con mắt của Thổ Hành Địa Long bay lên sau đó rơi vào tay hắn, Báo khí sau khi kích thần lạc ấn vào thì có thể được triệu hồi lại được, khoảng cách tùy thuộc vào tinh thần lực của võ giả.

Lấy từ trong không gian hệ thống ra mấy con linh thảo, Tử Phong nhai nát rồi nuốt xuống, được lực cuồng bạo khiến bụng hắn đau đớn nhưng hắn không quan tâm, linh lực trong người hắn lúc này đang dâng trào sôi sục khiến hắn có cảm giác muốn được phát tiết hết ra ngoài. Phá Lôi Thương giờ lên cao, linh lực tập trung ở đầu mũi thương khiến nó bắn ra vô số tia lôi điện ngập trời. Lúc này Thổ Hành Địa Long cũng đã người bớt đau đớn, dùng tinh thần lực xác định phương hướng của Tử Phong, sau đó liền há cái miệng rộng đỏ lỏm của mình ra, long tức được hình thành trong vòm họng của nó lập loe chiếu sáng cả một vùng báo hiệu cho một đòn công kích siêu cấp sắp sửa được tung ra.

Tử Phong nhìn thấy hết, nhưng hắn cũng không nao núng, chỉ tập trung toàn bộ linh lực của mình, chuẩn bị tung ra một đòn tối hậu.

"Giào!!!!"

Thổ Hành Địa Long phát ra một tiếng gào lớn, long tức từ trong miệng nó phóng ra mãnh liệt chưa từng có, đúng lúc này, Tử Phong cũng động. Phá Lôi Thương trong tay hắn lóe lên vô số tia lôi điện, một tay cầm lấy cây thương, hắn vùng thương chém thẳng về phía luồng long tức đang phóng tới kia, miệng hét lớn:

"Phá Thiên Trảm!!!!"

Một đường kiếm quang khổng lồ hình bán nguyệt cắt đứt không gian từ đầu mũi thương phóng ra, kèm theo đó là những tia lôi điện màu đen to bằng cổ tay vô cùng uy vũ, đón đầu luồng long tức mà đối kháng. Kiếm quang vừa phóng ra khỏi mũi thương, một tiếng hô vang lên khiến Tử Phong không khỏi giật mình: "Tử Phong!?!".

Thời gian giống như chậm lại, Tử Phong quay đầu lại thì nhìn thấy Lãnh Băng Băng đang bay tới, khuôn mặt vẫn chưa hết tái nhợt do chấn động lực trước, nhìn thấy hắn liền hô lên. Không kịp suy nghĩ rằng làm sao nâng ta đến đây, hắn liền vực dậy chút sức lực cuối cùng của mình, từ trên không trung lao xuống, ôm lấy Lãnh Băng Băng, sau đó dùng nhục thân của mình che chở cho nàng.

Chi thấy kiếm quang bán nguyệt va chạm với luồng long tức, kiếm quang không chút suy yếu cắt đôi luồng long tức, tiến tới gần miệng của Thổ Hành Địa Long, phát ra một tiếng nổ long trời lở đất, tạo thành một cột khói hình nấm bốc lên không trung hàng trăm mét giống như bom nguyên tử, làn sóng nhiệt tỏa ra nuốt chửng lấy thần hồn đồ sộ của Thổ Hành Địa Long, cũng đồng thời lan ra cuốn lên người Tử Phong.

Ánh sáng chói lòa chiếu sáng ban đêm, mặt đất rung chuyển dữ dội giống như động đất, sóng xung kích tỏa ra thổi bay toàn bộ cây cối trong bán kính một cây số, trăng cảnh so với tận thế cũng không khác nhau là bao. Lần thứ hai Tử Phong thi triển *Phá Thiên Trảm*, nhưng lần này so với lần đầu tiên thì khác một trời một vực, lần đầu tiên là lúc đó linh lực của hắn mới bị Phá Lôi Thương hút đến gần cạn kiệt, cũng lắm chi còn một thánh, so với lần này hắn ở trong một đồng trạng thái có lợi gia trì sức mạnh, lại còn ăn thêm linh thảo tăng cường linh lực, uy lực phải tăng lên gấp mấy chục lần chứ chẳng chơi.

Mọi thứ dần tan đi, ánh sáng cũng đã tắt, một chiếc hồ sâu khủng bố hiện ra giống như thiên thạch rơi từ trên trời xuống, đường kính hồ sâu phải ít nhất là gần hai ngàn mét, sâu không thấy đáy. Ở phía ngoài rìa của hồ sâu, một thân ảnh chói đen cuộn tròn trên mặt đất hồi lâu, sau đó mới nhúc nhích một chút. Lãnh Băng Băng vừa mới bay tới nơi, chưa hiểu chuyện gì liền bị Tử Phong ôm lấy, sau đó nàng nghe thấy một tiếng nổ khủng khiếp, chấn cho đầu óc nàng gần như mất đi tỉnh táo.

Khởi phục chút ý thức, Lãnh Băng Băng vội vàng thoát khỏi lòng ngực của Tử Phong, đang định mở miệng nói thì chợt nhìn thấy thảm trạng của hắn, nhất thời á khẩu. Chi thấy hiện tại Tử Phong vô cùng thể thảm, chỉ còn duy nhất một cánh tay lúc này cũng đã gãy mất một nửa, hai chân đã bị chặt đứt, toàn bộ lớp giáp cốt trên người hắn đã vỡ tan nát, lưng của hắn là một mảng máu thịt bầy nhầy chảy đen, thậm chí còn có vài lỗ thủng xuyên thấu qua tận bên kia, không phải nói là xương cốt của hắn cũng đã tan nát như cám vụn. Lãnh Băng Băng nhìn thảm trạng của Tử Phong mà không thể thốt nên lời, đôi mắt đẹp của nàng trong phút chốc liền ngập nước, nàng khóc thút thít, bàn tay run rẩy chạm vào người hắn, miệng nói như khóc:

"Huỳnh.....huỳnh....."

Không thấy Tử Phong có động tĩnh gì, Lãnh Băng Băng không kim được nữa mà òa khóc: "Huỳnh tỉnh lại đi, muội xin huỳnh đó, đừng có chết mà....."

Bất ngờ một tiếng thều thào vang lên khiến nàng ngay lập tức ngừng khóc: "Ta.....chưa có chết đâu.....khóc cái.....gi....."

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 176: Dùng Thánh Thủy chữa thương, là lợi hay hại?

Lãnh Băng Băng ngỡ người ra một lúc, sau đó đột ngột óa lên khóc thành tiếng, không quan tâm tới máu me trên người Tử Phong mà ôm lấy hắn: "Tốt quá rồi.....thật sự tốt quá rồi.....huỳnh không có chết....."

"Khúc khúc, giờ thì.....sắp chết rồi.....nàng đau.....đề lên người ta đó...." Ho nhẹ hai phát, tiếng Tử Phong ngắt quãng vang lên bên tai Lãnh Băng Băng. Nàng ta nghe vậy vội vàng gạt mình ngồi dậy, y phục của nàng đã thấm đẫm máu tươi của hắn, trên mặt nàng vẫn còn hai hàng nước mắt lăn dài.

Dụi dụi mắt, Lãnh Băng Băng lo lắng nói: "Vẫn còn thương thế của huỳnh....."

"Đỡ ta ngồi dậy đi." Ngắt lời của Lãnh Băng Băng, Tử Phong suy yếu nói.

Nghe vậy, Lãnh Băng Băng liền làm theo lệnh của hắn, nâng đưa tay nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể tàn tạ của hắn, sau đó trực tiếp để hắn dựa vào người mình, nhẹ nhàng nói: "Huỳnh tựa vào ta như thế này sẽ đỡ đau đớn hơn."

"Khúc khúc, cũng được, nếu có đan dược khôi phục linh lực thì có thể cho ta xin vài viên được không, nếu không thì cứ để mặc ta như thế này là được, không chết được đâu mà lo." Yên vị ở trong lòng Lãnh Băng Băng, Tử Phong có thể nghĩ thấy một mùi thơm đặc trưng trên người nữ nhân, nhưng mà hiện tại cả người hắn đang đau muốn chết, làm gì còn thời gian mà nghĩ hươu nghĩ vượn nữa.

Một bàn tay nhẹ nhàng cậy miệng của hắn, rót vào trong một giọt chất lỏng lạnh lẽo thấm tới tận tâm can, bên tai hắn vang lên tiếng nói của Lãnh Băng Băng: "Đây là một giọt Thánh Thủy, nghe nói là phải dùng hơn trăm loại thảo dược vô cùng trân quý để tạo nên, chi cần một giọt là có thể cải tử hoán sinh. Thứ này là do phụ nữ muội không hiểu bằng cách gì đoạt được, lưu truyền tới tận đời của muội, nay cuối cùng cũng có thể sử dụng nó rồi."

Trong lòng Tử Phong chấn động. Thánh Thủy là gì, hắn đương nhiên biết, nào có phải là dùng trăm loại thảo dược, mà là dùng tròn một vạn loại độc dược luyện chế với nhau, dụng độc trị độc, một vạn loại độc dược này với tỉ lệ pha trộn khác khe tới từng chút một sẽ tạo ra Thánh Thủy, một trong những loại thấp phẩm đan dược, là thánh vật dùng để trị thương, dùng nói là hắn hiện tại vẫn còn coi là ổn, kể cả người ta đã đặt một chân vào quỷ môn quan rồi thì thứ này cũng có thể tạm lấy người ta trở lại với nhân gian, nói nó là một cái mạng thứ hai cũng không sai biệt lắm. Thứ trần quý như thế này, dù chỉ là một giọt nhưng cũng đủ để cả thiên hạ tranh nhau tới máu chảy đầu rơi, không ngờ lại ở trong tay của Lãnh Băng Băng, mà cũng không ngờ đó là nàng lấy nó ra đưa cho mình.

Ngạc nhiên thì ngạc nhiên, Tử Phong cũng không từ chối, hiện tại quan trọng nhất đó là khôi phục thương thế, mấy thứ khác thì sinh sau, không còn mạng thì cái gì cũng không có cả. Thánh Thủy vừa trời xuống cổ họng hắn, một cảm giác mát lạnh chạy khắp người hắn, xoa dịu đi đau đớn hắn đang phải chịu, dường như Thánh Thủy cũng kì năng *Tái sinh siêu tốc* của hắn có một chút gì đó gọi là tương đồng.

Ngay khi Thánh Thủy thấm thấu vào cơ thể hắn, mặc dù không còn đến một chút xui linh lực nào nhưng *Tái sinh siêu tốc* vẫn hoạt động hết công suất, những vết thương trên người hắn dùng tốc độ bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy mà lành lại. Da thịt trên lưng của hắn tái sinh lại gần như ngay lập tức, theo sau đó là nội tạng cũng khôi phục nguyên trạng, sau đó là đến hai tay hai chân hắn từ từ mọc ra, ban đầu là xương, sau đó là gân cơ bắt đầu xuất hiện, rồi lớp da mọc ra, toàn bộ cơ thể hắn hiện tại đều được khôi phục hoàn toàn, tất cả chỉ xảy ra trong vòng chưa tới mười phút.

Chi là, Tử Phong hiện tại mặc dù đã khôi phục thương thế, nhưng hắn lúc này không cảm thấy khỏe một chút nào. *Tái sinh siêu tốc* có thể giúp hắn khôi phục thương thế cực kì nhanh chóng, nhưng đổi lại hắn phải chịu một sự đau đớn gấp bội khi bị thương mỗi khi kì năng này có tác dụng, và những cơn đau này tỉ lệ nghịch với thời gian hồi phục. Đó chính là lý do vì sao trước kia hắn đều hạn chế tốc độ tái sinh, cốt là để giảm bớt sự đau đớn mà hắn phải chịu, xác thực là khả năng chịu đau của hắn tốt, nhưng hắn cũng không phải là một tên thích tự虐 a.

Và vừa rồi, thương thế của hắn ra sao?? Một câu hỏi: Cực kì nghiêm trọng! Vậy mà *Tái sinh siêu tốc* kết hợp với Thánh Thủy đã chữa trị hoàn toàn cho hắn trong bao lâu?? 10 phút!! Chỉ với vten 10 phút hắn đã khôi phục lại với thương thế đủ để người khác chết vài ba chục lần, với tốc độ cũng hiệu quả như vậy, hắn đã phải chịu sự đau đớn tới mức nào??

Tử Phong lúc này chỉ cảm thấy một cơn đau khủng khiếp nhất mà hắn từng gặp, giống như là từng dây thần kinh của hắn đang bị xé thành nhiều mảnh, chấp vá lại với nhau sau đó lại bị xé ra tiếp vậy, nỗi đau đớn của hắn hiện tại khó có thể dùng từ nào để diễn tả. Hắn liên tục kêu lên đau đớn, sau đó lăn lộn trên mặt đất, tiếng nguyền rủa kèn kẹt vang lên cho thấy hắn lúc này đang phải cố gắng chịu đựng ra sao.

Lãnh Băng Băng nhìn thấy Tử Phong hồi phục nhanh chóng sau khi uống Thánh Thủy, vốn không còn lo với cảnh hắn có thể mọc lại các phần cơ thể, nàng liền cảm thấy vui mừng, nhưng Tử Phong đột ngột lăn lộn gào thét trong đau đớn khiến nàng bối hoàng.

"Tử Phong, huỳnh làm sao vậy???" Lãnh Băng Băng vội vàng lao tới chỗ Tử Phong đang lăn lộn trên mặt đất, đưa tay ôm lấy cơ thể hắn vào lòng. Vốn lớp giáp cốt trên người hắn đã biến mất hoàn toàn, lúc này lại là lúc hắn vừa mới khôi phục xong, ề đương nhiên là toàn thân hắn không có một mảnh vải nào rồi. Nhận ra điều đó, Lãnh Băng Băng có hơi xấu hổ một chút, nhưng vẫn can đảm ôm lấy hắn, một tay lấy từ trong không gian gói chỉ một mảnh vải che lên hạ thân hắn.

Ôm lấy đầu Tử Phong vào lòng, nàng có thể cảm nhận thấy tiếng nguyền rủa kèn kẹt vang lên, toàn thân hắn căng cứng, hai bàn tay nắm chặt lại với nhau đến mức bật máu, hiển nhiên là đang phải chịu một nỗi đau khôn cùng. Đến tận 15 phút sau, cơn đau tạm rồi đi, Tử Phong mới thở ra một ngụm troc khí, toàn thân vế oái vò lực, đại náo trong đau đớn không khỏi hơi mất tinh táo.

“Tư Phong, rốt cuộc là huynh bị làm sao vậy?” Nhận thấy Tư Phong có dấu hiệu trở lại bình thường, Lãnh Băng Băng vội hỏi.

“Nàng đáng ra nên đưa cho ta mấy viên đan dược hồi phục linh lực, thay vì là Thánh Thủy.” Tư Phong cười khổ.

“Thánh Thủy có vấn đề gì ư?” Lãnh Băng Băng giật mình nói.

“Không, Thánh Thủy rất tốt, vấn đề đó là năng lực hồi phục của ta.....” ngừng lại một chút, Tư Phong trầm ngâm nói tiếp: “Năng lực hồi phục của ta phụ thuộc vào việc tiêu hao linh lực để khôi phục thương thế, linh lực tiêu hao càng nhiều thì tốc độ khôi phục càng nhanh. Nhưng có một nhược điểm, đó chính là tốc độ càng nhanh, thương thế càng nặng thì sẽ càng phải chịu đau đớn khủng khiếp hơn. Và Thánh Thủy của nàng, đã chữa trị thương thế của ta trong 10 phút, năng hiệu ý ta chứ?”. Hân cũng thật sự không rõ là rốt cuộc dùng Thánh Thủy để chữa thương, là lợi hay là hại đây?

Lãnh Băng Băng gật đầu, bỗng nhiên cúi đầu buồn bã, đôi mắt lại bắt đầu trở nên long lanh, một giọt nước mắt rơi xuống mặt Tư Phong lúc này đang nằm gối lên đùi nàng:

“Muội xin lỗi, nếu không phải muội có tình chạy tới đây thì huynh cũng không phải liều mạng bảo vệ cho muội, cũng sẽ không bị thương thiếu chút nữa bỏ mạng như thế này, cũng tại muội cho huynh uống Thánh Thủy, hại huynh phải chịu sự đau đớn như vậy.”

Lãnh Băng Băng đang khóc thút thít, bất ngờ cảm thấy một bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve má của mình, mở đôi mắt đầm nước của mình ra, nàng nhìn thấy một khuôn mặt anh tuấn nhợt nhạt đang nở một nụ cười: “Khóc gì chứ, không phải ta vẫn đang sống đây sao, mỹ nữ băng sương mà ta quen biết đi đâu mất rồi.”

Ôm lấy bàn tay của Tư Phong, Lãnh Băng Băng cọ lần da mịn màng của mình vào lòng bàn tay hắn, cảm nhận sự thô ráp cùng sự ấm áp của nó. Chủ nhân của bàn tay này, những ngày qua đã bảo vệ nàng không biết bao nhiêu lần, thậm chí còn liều mạng chỉ để giữ cho nàng an toàn. Nếu như trước kia đối với Tư Phong chỉ là rung động nhất thời, thì bây giờ nàng đã có được câu trả lời cho chính mình.

Tư Phong nhìn hành động của Lãnh Băng Băng mà không khỏi thờ dài, đứng thật là cái số mệnh rắm chó của nhân vật chính mà, dù có có đến mức nào thì nữ nhân cũng kéo theo hàng đàn, bản thân hắn đã lạnh nhạt hết mức có thể rồi mà cuối cùng vẫn có một mỹ nữ băng sương lao vào vòng tay hắn, phải chăng nữ nhân ở dị giới quá dễ tán tỉnh ư??? Loại bỏ mấy suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu, Tư Phong chậm rãi đứng dậy, đưa mắt nhìn xung quanh, ánh mắt của hắn liền bị thu hút bởi một thứ.

Thổ Hành Địa Long nằm đó, giống như một quả núi bị đổ ngang, lớp vảy trên người đã bị phá hủy đến quá nửa, toàn thân cháy đen như than, phần đầu trực diện dính *Phá Thiên Trảm* thì bị tách ra làm đôi, phần miệng thì hóa thành một bãi máu thối bầy nhầy nát bét, hiển nhiên là do vụ nổ kinh khủng kia tạo thành. Nhớ lại vụ nổ đó, Tư Phong chợt cười khổ.

Vốn kế hoạch của Tư Phong là sau khi dùng *Phá Thiên Trảm*, hắn thừa biết rằng ở trạng thái lúc đó thì uy lực của chiêu thức này sẽ vô cùng khủng khiếp, hắn đã để phòng ngừa lại một chút xui linh lực vừa đủ để kích hoạt được một tấm Hộ Thể Phù, còn đầu toàn bộ linh lực dồn hết cho *Phá Thiên Trảm*. Nào ngờ Lãnh Băng Băng đột nhiên xuất hiện khiến kế hoạch của hắn đổ bể, một chút linh lực còn sót lại được hắn dùng để tăng tốc cho bản thân khi lao tới ôm nàng ta, nào có còn chút gì để mà sử dụng Hộ Thể Phù đâu.

Tư Phong rùng mình một cái, uy lực của *Phá Thiên Trảm* quá khủng bố, tốt nhất là lần sau không nên dùng thứ này một cách bừa bãi, cứ nhìn Thổ Hành Địa Long kia thì biết, chỉ một chiêu *Phá Thiên Trảm* thôi đã đủ lấy mạng của nó, nếu là chiêu này chém lên người một Tôn cấp khác, hắn vô cùng nghi ngờ việc liệu có ai có thể còn sống sau khi dính trực diện đòn này không, có lẽ dưới Thánh cấp thì không a.

Nhưng mà nếu Tư Phong muốn dùng chiêu này để liều mạng với giả thì cũng phải cân nhắc a, vô giả nhân loại nào có ai ngu ngốc như con thần lùn bự chẳng kia mà giờ mặt ra hống kiểng đâu, nếu hắn buộc phải dùng chiêu này thì phải chắc chắn trước, bằng không nếu trượt thì sau đó sẽ là tử ki của hắn.

Cơ mà nghĩ lại thì, tại sao hắn lại vội vàng cứu Lãnh Băng Băng như thế nhỉ, về lý thuyết mà nói, lấy tính cách của hắn tuyệt đối sẽ không liều mạng đến như vậy vì nàng ta, nếu thay Lãnh Băng Băng bằng Hồ Phi Nguyệt thì lại là một chuyện khác. Chẳng lẽ là trong thâm tâm Tư Phong đã chấp nhận sự hiện diện của Lãnh Băng Băng trong cuộc sống của hắn rồi ư??? Tư Phong cười nhẹ một tiếng, có thể lắm chứ, hắn cũng là đàn ông, thấy mỹ nữ đương nhiên là sẽ có chút cảm tình, thôi cứ để thời gian trả lời đi.

Không gian của hệ thống.

“Tên Bạch Tử Phong chết tiệt kia, mau ra đây cho bản cô nương hỏi tội!!!!” Tiểu Linh phiêu phù trên không trung, chống nạnh giận dữ mà quát lên.

“Đây đây, ta đây, Tiểu Linh cô nương có gì chỉ giáo?” Bạch Tử Phong nghe gọi liền nhanh chóng hiện thân, vẫn là bộ bạch y đó, vẫn vẻ hiền lành trên khuôn mặt, vẫn điệu bộ điềm tĩnh như nước, mọi thứ đều tạo nên vẻ hiền hòa khó tả.

“Tại sao người lại điều khiển cơ thể của công tử để cứu cô nàng Lãnh Băng Băng đó, người có biết mình đã suất chút nữa hại chết công tử không?” Tiểu Linh trong chớp mắt liền xuất hiện trước mặt Bạch Tử Phong, đưa tay tóm lấy cổ áo của hắn, gần giọng nói.

“Tại sao ư? Ta chỉ muốn cứu lấy một nữ nhân tương lai của công tử nhà cô mà thôi, mà chẳng phải là hắn ta vẫn bình an vô sự đây sao. Hay là cô ghen?” Bạch Tử Phong cười nhạt.

Một quả cầu lửa màu tím ngay lập tức đáp vào mặt Bạch Tử Phong, hất hắn bay ra sau, Tiểu Linh nhìn cái tên trông giống hệt công tử yêu dấu của mình mà tức tới lộn ruột: “Không li do gì hết, nể tình bình thường người không hề có ý định gây hại gì cho công tử, ta tha cho người lần này, nếu ta còn phát hiện người cố tình điều khiển ngài ấy rơi vào nguy hiểm, dù có liều mạng bị bề trên khiển trách thì ta cũng sẽ làm thật người ngay lập tức đó. Nghe rõ chưa?”

Phải phải bụi bặm bám trên người, Bạch Tử Phong không giận dữ, trên mặt vẫn duy trì một nụ cười mỉm không đổi: “Rõ rồi, lần sau ta sẽ không như vậy nữa.”

Nhìn Tiểu Linh quay người bỏ đi, khuôn mặt tươi cười của Bạch Tử Phong chợt biến đổi, nụ cười trên mặt hắn tắt ngấm, đôi mắt hắn lơ lên quang mang quý dị, lầm bầm: “Lần sau ta sẽ không đẩy hắn vào nguy hiểm, chỉ đẩy hắn vào chỗ chết mà thôi!!!”

Ở một nơi xa xôi nào đó ngoài không gian vô định, một bóng người lơ lửng trong vũ trụ giữa những vì tinh tú, đôi mắt đang nhắm lại của y đột ngột mở ra, một giọng nói đầy vẻ than thở vang lên: “Trên đời làm gì có tốt hay xấu phân biệt rõ ràng, có đen thì phải có trắng, trong âm thì cũng có dương, thứ gì cũng có hai mặt của nó cả, không thể chỉ nhìn vào vẻ bên ngoài mà phán xét được. Hắc Tử Phong – Bạch Tử Phong, ai mới là tà ác, ai mới là thánh thiện?? Tư Phong, liệu người có đưa ra lựa chọn chính xác hay không đây...”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 177: Trở về

Tư Phong đang lặng người nhìn cái xác khổng lồ của Thổ Hành Địa Long, chợt nghe tiếng nói rụt rề của Lãnh Băng Băng vang lên:

“Huynh.....huynh có phải là nhân loại không??

”Hử???” Tư Phong nhướn mày quay lại, hơi có chút ngạc nhiên.

“Muội...muội không có ý gì đâu, chỉ là những năng lực của huynh quá kì diệu mà thôi, nó khiến muội có chút thắc mắc...” Lãnh Băng Băng tay nắm chéo áo, hơi ngập ngừng nói.

Nếu bây giờ Tư Phong trả lời là không, chắc hẳn nàng ta cũng sẽ tin mà thôi, nhưng nhìn ánh mắt của nàng, Tư Phong chợt cảm thấy không muốn lừa dối nàng. Hắn thờ dài một tiếng, thôi thì cứ nói thật vậy, như vậy cũng tốt, để cho nàng cắt đứt chút tình cảm với mình âu cũng là một lựa chọn không tồi. Không phải hắn ghét bỏ gì nàng, chỉ là nếu nàng lún quá sâu vào, việc ở bên cạnh hắn sẽ biến nàng thành công địch của toàn đại lục, Thiên Ma không phải là một chủng tộc được hoan nghênh trên thế giới này.

“Không, ta không phải là con người!!” Tư Phong nhàn nhạt nói.

“Vậy huynh...huynh là...” sắc mặt Lãnh Băng Băng chợt tái nhợt.

“Thiên Ma nhất tộc, đó là thân phận thật sự của ta!” Tư Phong ăn ngay nói thật, cùng lắm thì hắn mang Hồ Phi Nguyệt cùng Diệp Ngưng Tuyết rời đi, vòm trời rộng lớn này đâu phải chỉ có ở đây mới có chỗ cho ba người đâu.

“Thiên Ma nhất tộc...chẳng lẽ là...” Lãnh Băng Băng lầm bầm cái danh tự xa lạ này, sau đó liền kinh hô một tiếng.

“Biết rồi chứ?? Giờ thì nàng định làm gì?? Nếu nàng muốn báo lại cho chấp sự trong Lăng Hư Cung để thảo phạt ta thì cứ việc, ta không bận tâm lắm đâu.” Tư Phong nhún vai nói.

Lãnh Băng Băng trầm tư, khuôn mặt nhỏ nhắn hết cau lại rồi giãn ra, cho thấy nội tâm của nàng đang đấu tranh vô cùng dữ dội. Tư Phong yên lặng nhìn nàng, không có hành động gì cả, kể cả nếu nàng định tỏ thái độ, hắn cũng sẽ không làm gì nàng. Tư Phong hẳn mặc dù chắc chắn không phải là người tốt, những ai can đường hắn thì bất kể nam nữ hắn đều không nương tay, nhưng đồng thời hắn cũng là người tin ở tất báo, Lãnh Băng Băng đã có ơn với hắn, Thánh Thủy quý giá như vậy cũng có thể cho hắn, ơn huệ này hẳn không thể không ghi nhận.

Lãnh Băng Băng hít một hơi thật sâu, dường như đã đưa ra quyết định. Nàng chậm rãi bước tới trước mặt hắn, cúi đầu nói nhỏ:

“Nếu muội thật sự báo với chấp sự Lăng Hư Cung, huynh sẽ làm gì??”

“Chẳng làm gì cả, nếu là người khác thì ta sẽ giật ngực lập tức, còn nếu là nàng...meh, bỏ qua đi, ta không xuống tay được.” Tư Phong không chút do dự nói.

Lãnh Băng Băng ngẩng đầu lên, đôi mắt nàng lúc này trở nên long lanh hơn bao giờ hết, nàng nở một nụ cười tươi như trăm hoa đua nở, miệng nói: “Nếu huynh đã nói như vậy, thì muội sao có thể để lộ chuyện này ra chứ!?”

Nghe giọng nói nhỏ nhẹ mà kiên định kia, Từ Phong cười khò, hẳn thua rồi, thật sự thua rồi, không ngờ nữ nhân này lại có ý chí cứng rắn như vậy, xem ra hẳn dù muốn cũng khó khiến nàng ngừng có tình cảm với hắn được. Hắn thở dài một tiếng, thời thì cứ đến đâu thì đến.

Từ Phong không nói gì, chỉ quay đầu đi, triệu hồi Phái Lôi Thương đã vắng đi đâu đó hồi này trở về, sau đó tung mình nhảy lên xác Thổ Hành Địa Long. Thấy Từ Phong không tỏ thái độ, Lãnh Băng Băng hơi thất vọng một chút nhưng liền nhanh chóng bình thường trở lại, nàng cũng đã quen với tính cách lạnh lùng của hắn, và nàng cũng không cần gì nhiều, được ở cạnh hắn là đã đủ rồi. Nghĩ thông suốt, nàng liền cảm thấy nhẹ nhõm, thấy Từ Phong bỏ đi liền theo sau hắn.

Đứng ở trên lưng của Thổ Hành Địa Long, Từ Phong cảm thấy Phái Lôi Thương đậm mệnh xuống, lúc này hẳn tuy không có thương thế nhưng linh lực thì cạn kiệt, cú đâm này thuần túy là lực lượng nhục thân của hắn. Cũng may là sau vụ nổ như bom nguyên tử kia, kíp vậy và da thịt của Thổ Hành Địa Long đã biến thành than cốc giòn xốp, dễ dàng bị mũi thương phá vỡ để lộ ra bên trong cơ thể nó.

Từ Phong nhìn ngó một chút sau đó nhảy xuống lồng ngực Thổ Hành Địa Long, chốc lát liền nhảy ngược lên, trong tay nhiều hơn một viên cầu nhỏ bằng nắm tay. Nhìn viên cầu đang tỏa ra quang mang màu nâu đất, hẳn cười cười, không ngờ yêu đan của Thổ Hành Địa Long lại chỉ lớn cỡ này, so với cơ thể khủng bố của nó thật không ra làm sao cả.

Thông báo của hệ thống đúng lúc này lại vang lên:

- Diệt sát Thổ Hành Địa Long, đạt được thành tựu Đổ Long, thưởng một level, năng lực mới.

- Sức mạnh Long tộc (mối/chủ động): Linh lực dư thừa có thể chuyển thành Kết Tinh, tối đa hai Kết Tinh có thể sở hữu cùng một lúc, mỗi Kết Tinh có sức chứa tương đương với mức linh lực tối đa của võ giả trong trạng thái bình thường, sử dụng Kết Tinh sẽ hồi phục ngay lập tức một lượng linh lực mà Kết Tinh đang chứa.

Sắc mặt Từ Phong chợt có chút cổ quái, thành tựu Đổ Long ư, thời thì cũng mặc kệ, cũng không phải lần đầu hệ thống thông báo hắn hoàn thành, thường một level là phần thưởng lớn, nhưng cũng đồng thời không phải lần đầu, nhưng cái kĩ năng mới này, có chút...quen thuộc. Kết Tinh hay là Sức mạnh Long tộc cái quý gì chứ, thứ này có khác gì bình hồi mana trong máy game phiêu lưu hẳn đã chơi kiếp trước đâu, hết muna thì dùng để hồi phục rồi làm gì thì làm

Chặc lưỡi một cái, Từ Phong không khỏi vui mừng, kĩ năng mới này khá là đơn giản, nhưng thực tế công dụng của nó thì vô cùng lớn. Tu vi hẳn càng tăng cao, thì tầm quan trọng của linh lực trong chiến đấu càng hiển lộ rõ ràng, xác thực rằng lực lượng nhục thể của hắn vẫn chiếm một vị trí không nhỏ, nhưng những kĩ năng ngày càng mạnh lên của hắn muốn sử dụng thì phải có linh lực ư, hẳn cũng không thể nào chỉ sử dụng cơ thể mình để đảm đảm được. Kĩ năng mới này tuyệt đối là một kĩ năng cực kì hữu dụng, thử tưởng tượng xem, Từ Phong hẳn đang trong một cuộc sinh tử đấu, hai người sức mạnh đều ngang nhau, đánh tới khi cả hai cùng kiệt sức, hẳn bất ngờ sử dụng một Kết Tinh, hồi phục một lượng lớn linh lực, lúc đó thì ai thắng ai thua không cần phải nói cũng biết.

Còn viên yêu đan của Thổ Hành Địa Long thì sao? Cái thứ này vốn chẳng dùng để luyện đan được, may ra vào tay một luyện khí sư cao cấp thì có thể trở thành nguyên liệu chế khí, nhưng hẳn cũng không có ý định dùng thứ này để luyện khí. Yêu thú có thể thôn phệ yêu đan của nhau để nâng cao thực lực, bất kể thuộc tính khác nhau, Từ Phong hẳn không có việc gì dùng đến thứ này, nhưng Hồ Phi Nguyệt thì có a. Nghĩ đến lần này lần lộn trong đi tích lại có thể mang về nhiều món quà quý giá như vậy cho hồ ly tinh ở nhà, hẳn không khỏi mỉm cười mãn nguyện.

Một bóng người từ trên không trung đáp xuống, nhìn xung quanh một cái sau đó sững sờ hô lên: "Trời ạ, là ai đã giết được đầu yêu thú này vậy, đây là lục giai yêu thú a!!" Người mới đến, dĩ nhiên là Lâm Nguyệt Đồng.

Nói xong, ánh mắt của nàng không tự chủ được nhìn về phía hai người Từ Phong và Lãnh Băng Băng đang đứng đó, thấy Lãnh Băng Băng cười cười gợn một ngón tay chỉ vào cái tên đang đứng gần mà viên yêu đan trong tay, nàng liền bật thốt: "Đừng nói là cái tên Từ Phong này làm hết, rồi cuộc tu vi thật sự của người là gì vậy ha tên quái thai kia, đứng có trả lời ta là Vương cấp nhất phẩm, có chết ta cũng không tin đâu!!" Đường như quá sốc trước sự thật này, Lâm Nguyệt Đồng nói rằng có chút hỗn loạn.

Nhét viên yêu đan vào không gian hệ thống, Từ Phong lúc này tâm tình vô cùng vui sướng, liền chiều theo ý của Lâm Nguyệt Đồng, giải trừ kĩ năng *Liễm tức* vốn kích hoạt 24/7 của mình. Trong chốc lát, uy áp của hắn bộc phát ra ngập trời, ép nhì nữ phải lùi lại mấy bước, phải biết rằng hiện tại hắn mới chỉ là level 26, tức tương đương Vương cấp lục phẩm, nhưng thực lực của hắn thì vượt xa级别 cái cảnh giới này, lẽ dĩ nhiên uy áp của hắn phải khác biệt rồi. Hơn nữa, tuy hắn vừa bị trọng thương, nhưng một khi hiệu ứng giá trị sức mạnh từ *Thiên Ma Hỏa Thân đến Song trọng đột phá cực hạn* vẫn còn nguyên chưa được hắn giải trừ, thành ra khí tức của hắn lúc này mãnh mẽng vô bờ, ép đến hai nữ nhân có cảm giác khó thở.

"Được rồi được rồi, thu hồi uy áp của người đi, khó thở quá!!" Lâm Nguyệt Đồng xua tay khó khăn nói

Liễm tức được kích hoạt trở lại, uy áp của Từ Phong liền lập tức biến mất vô ảnh vô tung khiến nhị nữ hơi giật mình, có thể đạt đến cảnh giới thu phóng tự nhiên như thế này, tên này thật sự là một siêu cấp thiên tài a, hai nàng nào có biết được sự huyền diệu của hệ thống đâu, tất cả công lao đều quy lên đầu Từ Phong hết.

"Vậy hiện giờ chúng ta làm gì??" Lãnh Băng Băng nói.

"Trước hết thì phải đề tá khôi phục linh lực, bằng không thì với thực lực hai người, rất khó để đi chuyển lung tung mà không gặp nguy hiểm, nếu ta kịp khôi phục linh lực trước khi thời gian tiến vào đi tích kết thúc thì chúng ta sẽ tiếp tục đi sâu vào bên trong hơn, hi vọng tìm được thứ gì đó tốt, còn không thì chúng ta sẽ trở về, tin rằng với thu hoạch của chúng ta mấy ngày nay cũng đã đủ để thỏa mãn rồi." Từ Phong suy nghĩ một chút rồi nói.

Đối với điều này thì hai nữ không có dị nghị gì cả, trái qua mấy ngày ở trong đi tích, hai nàng thật sự hiểu rõ rằng thực lực của mình chỉ ra sao cả, nếu không phải là nhờ vào quan hệ và trường bối trong sự môn ưu ái thì chưa chắc hai người đã có thể vào đây, và nếu không phải có một tên quái vật như Từ Phong bảo vệ thì chắc hai nàng giờ này cũng chết từ lâu rồi. Nếu hẳn đã nói rằng cần khôi phục linh lực, vậy hai nàng có cho vàng cũng không dám rời đi một mình, ngay vừa rồi chỉ là tách nhau ra một chút để nhị nữ tắm rửa thôi cũng suýt chút nữa mất mạng.

Hơn nữa đúng như những gì hắn nói, thu hoạch của hai nàng cho đến giờ cũng thập phần khá quan, ngoài vô số linh thảo thu thập được trên đường đi, Lâm Nguyệt Đồng chiếm được một cây Huyền Linh Chi vạn kim khó cầu, lại được thêm một bình Cổ Linh Đan quý giá nữa, mặc dù nàng không thể sử dụng nhưng nếu mang về đưa cho Lâm Tử Hàm, tin rằng nàng cũng sẽ nhận được phần thưởng xứng đáng. Lãnh Băng Băng thì không được nhiều như thế, nhưng Từ Phong đã hứa sẽ luyện chế Huyền Thủy Đan cho nàng, cũng là một loại đan được vô cùng trân quý, hơn nữa lúc này trong mắt nàng chỉ còn mỗi tình lang Từ Phong, chuyện luyện đan đã bị nàng ném ra sau đầu từ lâu rồi.

Từ Phong kiểm một chỗ đất bằng sau đó khoanh chân ngồi xuống, Hồn Độn Quyết cùng Sinh Tử Quyết cấp tốc vận chuyển, một thứ hấp thu thiên địa linh khí chuyển hóa thành linh lực, một thứ hấp thu từ khí từ xác của Thổ Hành Địa Long mà vừa chuyển thành linh lực, vừa hóa thành điểm kinh nghiệm. Hai bút cùng vẽ, tốc độ khôi phục linh lực của Từ Phong cực nhanh, chỉ trong vòng nửa canh giờ linh lực của hắn đã khôi phục hoàn toàn, thậm chí còn hình thành được nửa viên Kết Tinh. Đứng dậy, Từ Phong phun ra một ngụm troc khí, miệng nói: "Đi thôi, chúng ta tiếp tục tìm....."

Chỉr "kiến" còn chưa ra khỏi miệng hắn, vầng mặt trời bỗng ánh lên ở đường chân trời, thái dương từ từ hiện lên trên không trung, báo hiệu một đêm đã kết thúc, nếu hẳn nhớ không nhầm thì lúc này...

Trên thân thể ba người bỗng nhiên xuất hiện vô số luồng ánh sáng bao phủ, trong chốc lát liền như chứng lấy ba thân ảnh sau đó biến mất. Từ Phong chỉ cảm thấy cơ thể giống như trở nên không trọng lượng, mọi thứ xung quanh tối sầm trong chốc lát.

"Bịch!!"

Chân từ Phong chạm vào một thứ gì đó phát ra một tiếng kêu, ánh sáng chói lọi ủa vào mắt khiến hắn bất ngờ chưa kịp thích ứng. Chớp mắt vài cái, Từ Phong nhìn thấy khung cảnh trước mắt đã thay đổi, hẳn đã trở lại khu rừng lúc trước khi tiến vào đi tích. Từ Phong ngoài đầu ra đằng sau, cánh cổng kim loại cao mấy chục mét của đi tích vẫn khép hờ như cũ, nhưng mà có lẽ thiếu đi Ngụy Siêu nói lòng cảm chế, về sau sẽ không ai có thể vào được nữa. Còn đang cảm khái, một thân ảnh mang theo hương thơm ngào ngạt chợt nhào vào trong lồng ngực hắn. Ngửi hương thơm quen thuộc này, tình thần càng tăng của hắn mấy ngày qua bất giác mềm xuống, Từ Phong đưa tay ôm lấy thân ảnh đó vào trong lòng, hít một hơi thật sâu, miệng thì thào: "Phi Nguyệt, ta về rồi đây!!"

"Mừng chàng trở về." Hồ Phi Nguyệt dụi đầu vào ngực hắn, nhẹ giọng ôn nhu nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Lời thề trọn kiếp

Từ Phong ôm lấy cơ thể mỹ nữ kia, cảm nhận tình cảm cùng sự nhỏ nhúng trong lời nói của Hồ Phi Nguyệt, hẳn không khỏi cảm thấy thỏa mãn, có một nữ nhân như thế này ngày đêm thương nhớ, hẳn còn cần gì nữa, những nguy hiểm trong đi tích, những nữ nhữ hẳn đã từng gặp, tất cả đều được hắn ném ra sau đầu hết, lúc này hẳn chỉ muốn hưởng thụ giây phút êm đềm hiếm có này mà thôi.

Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng cũng được truyền tống ra ngoài ngay sau hai, hai người liền ngay lập tức nhìn thấy Từ Phong cùng Hồ Phi Nguyệt đang ôm nhau. Lâm Nguyệt Đồng đã từng nhìn thấy Hồ Phi Nguyệt, nàng cũng biết mối quan hệ của hai người nên thấy bình thường, nhưng Lãnh Băng Băng thì khác. Thấy Từ Phong đang ôm một nữ nhân khác, nàng không khỏi chấn động, nhìn biểu hiện ôn nhu cùng hạnh phúc chưa từng có trên mặt Từ Phong khi ôm nữ nhân này, nàng không khỏi chạnh lòng.

Thấy động tĩnh ở phía sau, Từ Phong cùng Hồ Phi Nguyệt liền tách nhau ra. Nhị nữ nhìn thấy dung nhan của Hồ Phi Nguyệt không khỏi đứng đơ ra tại chỗ, hai nàng có thể thề rằng cả đời mình chưa từng gặp cô gái nào đẹp tới mức này. Một mái tóc trắng dài thướt óng ánh lên trong những tia nắng vàng, khuôn mặt trắng trẻo hồng hào, đôi mắt nàng to tròn long lanh như giọt sương ban mai, long mi dài cong vút lại càng tôn lên đôi mắt hút hồn của nàng, bên dưới sống mũi cao thẳng của nàng là một đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng như hoa đào, mọi thứ trên khuôn mặt nàng đều đạt tới một tỉ lệ hoàn hảo, hoàn hảo đến mức chỉ cần thay đổi một milimet là sẽ phá hỏng toàn bộ bức tranh tuyệt mỹ này. Lúc này khuôn mặt nàng đang hơi ửng hồng, vẻ hạnh phúc trên mặt nàng lại càng khiến dung nhan hoàn hảo trở nên càng tuyệt mỹ hơn nữa.

Nàng mặc một bộ bạch y liền thân, nhưng lớp vải mỏng manh đó hoàn toàn không thể che giấu dáng người ngao nhân của mình, đôi vai thon gọn, khuôn ngực đầy đặn phồng theo từng nhịp thở, không to quá cũng không nhỏ quá, bên dưới là vòng eo nhỏ nhắn tương chừng chỉ cần vòng một tay qua là có thể ôm trọn nàng vào lòng, kiểu đòn nỏ nang, đôi chân thon dài thẳng tắp ần hiện giữa những tà váy vô cùng quyến rũ. Làn da mịn màng không tí vết của răng trắng như tuyết, dưới ánh nắng nhân nhật liền tỏa sáng như ngọc. Khí chất của nàng vừa thánh khiết như tiên tử, nhưng lại mang theo vài phần vô mỹ tương phản nhưng vô cùng hài hòa.

Lâm Nguyệt Đồng cũng Lãnh Băng Băng cũng không phải là chưa từng thấy mỹ nữ, bản thân hai người cũng là đỉnh cấp mỹ nữ đương thời, nhưng đứng trước sắc đẹp hoàn hảo này, tự tin trong lòng hai người liền bị quét sạch, thậm chí còn xuất hiện một chút tí ti, đến cả một tí ghen ghét cũng không thể xuất hiện, giống như là phẩm nhân thì không bao giờ ghen tí với một nữ thần vậy.

Lãnh Băng Băng nhìn nhữn hoàn hảo trước mặt, trong lòng âm thầm, thì ra đây mới thực sự là nữ nhân của huyệt ấy, ta ở trong lòng huyệt ấy, liệu có thể tồn tại dù chỉ một chút hay không?

Nhận thấy hai người vừa mới đến là Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng, Từ Phong liền thờ phào, xem ra hai người cũng bị truyền tống ra ngoài, vậy là năm ngày tiến vào trong di tích đã kết thúc. Hồ Phi Nguyệt nhìn nhị nữ, sau đó cười cười, mập mờ nhìn Từ Phong, nhẹ giọng nói vừa đủ để cho hắn nghe: “Thế mấy ngày qua, chàng đã kịp cura đồ ăn trong hai người kia chưa?”

“Hừ, sao nằng lại nói thế?” Từ Phong có chút dở khóc dở cười, hắn vào di tích mạo hiểm chứ có phải đi tán gái đâu mà.

“Thì chàng đi cùng suốt với hai người kia, dù chàng không làm gì thì người ta cũng sẽ yêu chàng thôi, chẳng phải thì có bé có khí chất lạnh lùng kia đã rơi vào lưới tình của chàng sao.” Hồ Phi Nguyệt cười nói.

Đối với việc Hồ Phi Nguyệt biết Lãnh Băng Băng có cảm tình với hắn, Từ Phong cũng không ngạc nhiên, nằng dù sao đã sống tới mấy trăm năm rồi, con mắt nhìn người vẫn phải có, hơn nữa, ánh mắt ai oán của Lãnh Băng Băng đang nhìn hắn thế kia, chỉ cần chú ý chút là nhận ra mà.

Cảm giác bàn tay đang ôm lấy mình chợt cầu một cái, Từ Phong cười khổ: “Thôi nào, ta cũng đâu có cố tình đâu, chỉ là phu quân của nàng mị lực lớn quá mà thôi. Cơ mà mị lực không lớn, sao lại có thể nắm một hồ ly tinh trong tay như thế này được.”

Hồ Phi Nguyệt quăng cho hắn một cái liếc phong tình vụn chùng, nhẹ giọng nói: “Thiếp nào có cảm đoán chàng đâu, bất kể chàng có bao nhiêu nữ nhân, chỉ cần được ở cạnh chàng là thiếp mãn nguyện rồi.”

Đưa tay lên vuốt ve gò má mịn màng của Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong chỉ cười cười mà không nói gì, hai người cứ như vậy đứng tâm tình với nhau giống như xung quanh không có ai vậy.

“Có người tới!” Hồ Phi Nguyệt chợt truyền âm cho Từ Phong, khiến hắn vội vàng đề cao cảnh giác, chiếc mặt nạ quen thuộc liền xuất hiện che đi khuôn mặt hắn.

Theo mấy tiếng gió, vài bóng người xuất hiện hạ xuống mặt đất, nhìn lại thì hóa ra là đám người Lăng Hư Cung, trong đó có cả Lâm Từ Hàm. Nhìn thấy hai người Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng vẫn còn lành lặn, Lâm Từ Hàm liền vui mừng, sau đó chợt nhủ mấy nhìn xung quanh, hỏi hai người:

“Tất cả mọi người đều rồi?”

Lâm Nguyệt Đồng liền đem những chuyện trong di tích kể lại vắn tắt cho a di của mình, nhưng mọi thứ đều bị lược bỏ, chỉ nhấn mạnh sự tồn tại của Ngụy Siêu, thượng cổ Thiên Thi Tông cùng với việc Từ Phong giết chết Ngụy Siêu, nhưng tuyệt nhiên không dám nhắc đến năng lực của Từ Phong một chút nào, đến chính nằng cũng không hiểu sao mình nghe lời đến vậy nữa.

Lâm Từ Hàm im lặng lắng nghe từ đầu đến cuối, đến đoạn Ngụy Siêu xuất hiện thì có hơi bất ngờ, nhưng khi nghe thấy Từ Phong giết Ngụy Siêu, biểu cảm trên mặt nằng giống như là nói “không nằm ngoài dự đoán”, chỉ là sau khi biết được toàn bộ võ giả tiến vào cứ vậy mà chết hết, nằng không khỏi thở dài, như thế này thì biết xử lý ra sao đây.

Đưa mắt nhìn Từ Phong lúc này đang đứng ở phía xa, tay trong tay cùng với Hồ Phi Nguyệt, trong mắt Lâm Từ Hàm lóe lên quang mang kì dị, miệng ra lệnh: “Tạm gác chuyện đó qua một bên, tất cả chúng ta trở về đã rồi tính tiếp!”

Mọi người liền lục đục trở về Lăng Hư Cung, trên đường đi không ai nói một lời nào cả, 200 võ giả tiến vào nhưng chỉ có 3 người đi ra, hơn nữa di tích rất có khả năng là không tiến vào được nữa, tất cả khiến tâm trạng mọi người có chút nặng nề. Trong khi đó, Từ Phong cùng Hồ Phi Nguyệt thì hoàn toàn không quan tâm, hai người tự lại đằng sau, hưởng thụ thế giới riêng của hai người.

Trở lại phần dân Lăng Hư Cung, mọi người liền tách ra, vốn Lâm Từ Hàm định mang theo cả ba người để hỏi cặn kẽ chi tiết hơn, nhưng nhìn thấy Từ Phong dường như không thêm quan tâm tới mọi thứ xung quanh, nằng đành mặc kệ hắn, chỉ gọi Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng đi, để Từ Phong trở về phòng của mình.

“Aahhhhh!” Đồ người lên giường, Từ Phong thờ ra một hơi dài một hơi, tuy rằng cơ thể hắn không mệt mỏi nhưng tâm trí của hắn thì có một chút a, cũng phải thôi, bất kì ai trải qua những giây phút thập tử nhất sinh trong di tích như hắn đều sẽ cảm thấy mệt mỏi cả, hắn cũng không phải ngoại lệ.

Hồ Phi Nguyệt cười cười, leo lên giường, để Từ Phong gối đầu lên chân nằng, vừa xoa bóp đầu hắn vừa nói: “Đỡ chịu chứ?”

“Nàng làm thì đương nhiên là dễ chịu rồi.”

“Hi, chi biết nịnh thiếp, chàng vẫn chưa kể rõ ràng những gì xảy ra trong di tích với thiếp đâu đấy.” Hồ Phi Nguyệt nhắc nhở.

Nghe vậy, Từ Phong liền đem mọi chuyện kể lại từ đầu cho nằng nghe, không bỏ sót một chút chi tiết nào cả, thậm chí cả những cử chỉ tình cảm của Lãnh Băng Băng hắn cũng nói tắt, hắn không giấu và cũng không muốn giấu nằng bất kì thứ gì cả, đương nhiên là những thứ như Huyết Linh Chi hay Huyền Vũ Quả thì hắn không đề cập đến, hắn muốn dành cho nằng một sự bất ngờ nho nhỏ.

“Xem ra chàng đã có một quãng thời gian vất vả rồi, cơ mà thiếp vẫn thắc mắc một chuyện.” Hồ Phi Nguyệt nghịch nghịch mấy sợi tóc trên đầu Từ Phong, nhẹ giọng nói.

“Chuyện gì?”

“Chàng rốt cuộc có phải con rơi của thần linh hay gì không vậy, năm ngày từ Vương cấp nhất phẩm lên Vương cấp thất phẩm, cái tốc độ tu luyện này.....”

Từ Phong cười khổ, ta không phải con rơi của thần linh, mà là bị một tên thần linh lòi qua thế giới này rồi ném cho một cái hệ thống, chỉ là đúng như nằng nói, tốc độ lên level của hắn thật sự là quá nhanh, năm ngày trong di tích, hắn từ level 20 lên level 26, tức tương đương Vương cấp thất phẩm, cái tốc độ đề tahung cảnh giới này ăn đứt tất cả các thế loại thiên tài trên đời luôn. Nói thế chứ hắn cũng không thể nào kể nốt cả mấy thứ này ra cho Hồ Phi Nguyệt được, không phải là hắn không tin nằng, mà là hắn có nói thì nằng cũng không hiểu được.

Thở dài một tiếng, Từ Phong ngồi dậy, nhìn Hồ Phi Nguyệt cười nói: “Ta có quà cho nằng đấy.”

“Chàng trở về an toàn là món quà lớn nhất dành cho thiếp rồi.”

“Thôi nào, ngọt ngào quá ta chịu không nổi mắt.” Từ Phong cười ha ha, lấy ra từ trong không gian hệ thống mấy thứ.

“Đây là Huyết Linh Chi, có công dụng to lớn đối với Hóa thuộc tính vô già, nhưng quan trọng nhất đó là nó có năng lực phục hồi tinh huyết đã mất cho người dùng.” Từ Phong chỉ vào dóa hoa đỏ như máu đặt trên giường mà giáng giải.

“Phục hồi tinh huyết... chẳng lẽ là...”

“Đúng rồi đấy, Huyết Linh Chi là dành cho nằng phục hồi tinh huyết, chẳng phải nằng vẫn đang bị thương chưa hồi phục hay sao, thứ này sẽ giúp đỡ nằng một phần nào. Nhưng mà Huyết Linh Chi khi phục dụng, nếu không phải vô già Hóa thuộc tính thì tất sẽ bị thiêu đốt, nếu không chịu được thì có thể sẽ chết, ta biết nằng trước kia là một vị Thánh Hoàng cường giả, nhưng với tình trạng hiện tại của nằng, ta không thể để nằng mạo hiểm như vậy được, chính vì thế ta chuẩn bị thêm một thứ nữa cho nằng đấy.” Nói đoạn Từ Phong lấy bình ngọc đựng Linh Vũ đan ra.

“Linh Vũ đan, bát phẩm đan dược, luyện chế từ Huyền Vũ Quả, cuwji cò có lợi cho vô già Thủy thuộc tính, từ gia tăng tu vi đến trị thương, cũng có kinh mạch cũng như phục hồi linh căn. Có thứ này và Huyết Linh Chi, hai thứ sẽ kìm hãm lẫn nhau, giúp nằng đạt được lợi ích lớn nhất.”

“Thêm nữa, ta cũng có một viên yêu đan lục giai, nằng có thể thôn phệ để bổ sung linh lực cũng được.....”

Hồ Phi Nguyệt thấy Từ Phong không ngừng lấy đồ ra từ trong không gian hệ thống mà sững sờ nhìn chăm chăm, Huyết Linh Chi, Linh Vũ Đan, lục giai yêu đan, toàn bộ đều là đồ để chuẩn bị cho nằng cả. Bất giác, đôi mắt đẹp của nằng chợt phù kìn một tầng hơi nước.

“Toàn bộ chỗ này đều là cho thiếp à sao?” Hồ Phi Nguyệt cúi đầu, giấu khuôn mặt sau mái tóc dài, nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy, nhớ lại lúc đó chỉ có mỗi Huyết Linh Chi là còn coi như để lấy, còn Huyền Vũ Quả thì hại ta phải hi sinh cả hai cánh tay, mất gần một ngày mới khôi phục được, còn viên yêu đan lục giai này thì hại ta suýt mất mạng.....”

Từ Phong vẫn còn đang giải thích, bất chợt thấy Hồ Phi Nguyệt lao tới ôm lấy hắn, đẩy hắn ngã ngược xuống giường, bên tai vang lên tiếng thờ thề: “Cảm ơn chàng!!”

“Có gì đâu mà phải cảm ơn, đây vốn là việc ta nên làm mà...” đang nói, Từ Phong chợt thấy bờ vai của nằng hơi run run, hắn có thể cảm nhận thấy có mấy giọt chất lỏng rơi lên ngực hắn, Hồ Phi Nguyệt cứ như vậy mà cuộn tròn trong lòng ngực hắn mà khóc. Phải, đích xác là nằng đang khóc, vì cảm động ư? Có thể, nhưng cũng có thể không. Từ Phong hắn cũng vậy, nhưng hắn thật sự không quan tâm, điều hắn quan tâm lúc này chỉ là làm thế nào để càng ôm chặt cơ thể mềm mại trong lòng mình thêm nữa mà thôi.

Khẽ hôn lên trán Hồ Phi Nguyệt một cái, Từ Phong lăm bắm chỉ vừa đủ cho chính hắn nghe thấy: “Rồi có một ngày ta sẽ tìm cái tên đã dâ thương nằng, xé hắn ra thành trăm mảnh, rồi tìm đến cừu tộc nhà hắn, tàn sát không còn một ai, ta... sẽ bảo vệ nằng đến cuối đời này!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 179: Đêm đầu tiên

Không gian bên ngoài căn phòng Từ Phong đang ở chợt vắng vụn, loáng thoáng có thể thấy mấy giọt nước đang lơ lửng trên không trung, nhưng vô cùng khó nhìn, nếu không đề ý thì hoàn toàn không nhận ra được. Từ Phong nhìn Hồ Phi Nguyệt đang khoanh chân ngồi trên giường. Vực được mở ra, từ người nằng có thể cảm nhận rõ ràng hai luồng khí tức một nóng một lạnh, hắn biết rằng Huyết Linh Chi cùng Linh Vũ đan đang có tác dụng.

Bảng hòa lưỡng trọng thiên, cái cảm giác này tuyệt đối không dễ chịu chút nào, cứ nhìn về mặt thống khổ đầy mồ hôi của Hồ Phi Nguyệt thì biết, nếu có thể thì Từ Phong cũng muốn chịu thay những thống khổ đó hộ nàng, chỉ tiếc việc đó là không thể nào mà thôi. Biết được lúc này không thể quấy rầy nàng, Từ Phong liền thôi lui ra bên ngoài, nhảy lên nóc nhà cảnh giới xung quanh, tuyệt không cho phép bất kì cứ thứ gì làm gián đoạn Hồ Phi Nguyệt luyện hóa được lực.

Nhằm mắt đã tọa trên mái nhà, Từ Phong vươn xa thân thức của mình, trong bán kính trăm mét xung quanh không có thứ gì thoát khỏi cảm nhận của hắn, từ chiếc lá rơi cho đến một con côn trùng bay, tất cả đều không ngoại lệ. Vừa cảnh giới, hẳn vừa xem xét lại bản thân.

Hiện tại hắn có tu vi Vương cấp thất phẩm, nói cao thì không phải cao mà thấp thì cũng không thấp, thực lực thật sự thì xấp xỉ Tôn cấp nhất phẩm, đương nhiên nếu gặp chiến với Tôn cấp vô giả thật thì hẳn cũng chỉ có thể giữ mạng, trừ khi là hắn tặng đối phương một chiêu *Phá Thiên Trảm*, lúc đó thì đừng nói là Tôn cấp nhất phẩm, Tôn cấp tam tứ phẩm cũng ăn không tiêu được.

Về tấn công, Từ Phong có rất nhiều phương thức công kích khác nhau, từ quyền cước đấm đá đến việc sử dụng *Thiên Ma Hóa Thân* để nâng cao lực lượng, còn có một bộ vũ kĩ “Trảm Nguyệt Thất Thức” cùng với bí pháp “Hư Thiểm” đều là những kĩ năng công kích mạnh.

Phòng thủ thì hắn có “Cửu Biến Kim Thân Quyết”, tuy không thể so sánh với lớp giáp cốt của hắn khi biến thân nhưng dùng để phòng ngự thông thường cũng đủ, quan trọng là hắn có thể giữ vũ kĩ phòng ngự này kích hoạt liên tục được.

Một số kĩ năng khác như *Thuần bộ* hay *Ngụy trang* đều có công dụng không nhỏ, nhất là kĩ năng *Chân dạng* mới xuất hiện gần đây giúp hắn mở ra một hướng đi mới cho những kĩ năng cũ.

Nói đến kĩ năng mới xuất hiện gần đây, Từ Phong chợt nở một nụ cười, *Phá Sơn Không* không phải là bí pháp duy nhất mà hắn nhận được khi lên đến 5 level trong thời gian ngắn. Nhìn bản tay đang lập lòe loi điện màu đen tuyền của mình, Từ Phong trầm nghĩ, không biết “Tứ Lôi Cửu Kích” này có lợi hại như trong lời đồn không nhỉ.

Hắn vẫn còn nhớ ngày Diệp gia diệt vong, hai vị lão tổ Diệp gia đã sử dụng bí pháp “Tứ Lôi Cửu Kích” này đánh cho hai tên thù hạ của Ngô Anh trọng thương không thể hoàn thù, mà đó chỉ là kích thủ nhất, nay hắn lại nằm trong tay di chúc kích, bảo hắn không vui sao được. “Tứ Lôi Cửu Kích” này là một trong những phần thưởng của hệ thống dành cho hắn, thậm chí còn khiến hắn ngạc nhiên vì tại sao đạo này hệ thống lại hào phóng thế. Nhưng mặc kệ lí do là gì, hệ thống cho thì ngu gì không nhận, Từ Phong đương nhiên sẽ vui vẻ chấp thuận rồi.

Cũng may rằng chức năng “hack” của hệ thống vẫn hoạt động như thường, hắn chỉ cần một ý niệm thôi là toàn bộ “Tứ Lôi Cửu Kích” liền in thẳng vào não hắn như cài đặt phần mềm máy tính vậy. Nhưng rút kinh nghiệm từ Hắc Từ Phong, hẳn luôn dành thời gian suy nghĩ tính toán về việc dùng các kĩ năng sao cho tốt nhất.

Còn đang vất óc suy nghĩ, Từ Phong chợt nghe thấy tiếng gió, dường như đang có ai đó tiếp cận. Hồ Phi Nguyệt thì đang trong quá trình hấp thu được lực, không thể bị quấy rầy được. Cảm nhận tốc độ tiếp cận của người mới tới cực nhanh, trông không giống như là ai đó đến thăm, trong mắt Từ Phong bốc lên sát khí ngàn ngạt, không cần biết người mới tới là ai, hắn không cho phép y làm ảnh hưởng tới Hồ Phi Nguyệt.

“Chân dạng - Thuần bộ!!!” Trong đầu Từ Phong niệm khẽ, sau đó hắn cảm thấy cơ thể mình giống như đang hòa tan vào không gian, thân hình hắn lấy tốc độ còn nhanh hơn cả một lần chớp mắt rồi biến mất.

Bóng người mới tới đang bay rất nhanh, chẳng mấy chốc đã tiếp cận gần căn phòng nơi Từ Phong cư ngụ, y vừa mới nhìn thấy một bóng người đang ngồi trên nóc nhà đứng đấy, bất chợt cảm giác nguy cơ mãnh liệt dâng lên khiến bản năng y giờ hai tay lên thủ thế trước ngực.

Thực tế cho thấy linh tính của y đã mạch bảo đúng, chỉ thấy bóng người trên nóc nhà vừa đứng lên, y còn chưa kịp chớp mắt thì đã thấy một cặp mắt đen tuyền không hề có con ngươi đang tỏa ra sát khí như từ vũ u địa ngục ngời lên xuất hiện trước mặt, một quyền nặng nề đập lên hai cánh tay của y đang thủ thế, đồng thời nghe thấy tiếng rít nhỏ nhỏ:

“Nhất kích - Chương Tâm Lôi!!!”

Quyền đầu vừa chạm vào tay người mới tới, một tiếng nổ lớn vang lên chấn cho màng nhĩ của y có chút đau đớn, hai cánh tay thủ thế của y tê rần, vô số tia loi điện màu đen tóe ra ngập trời phát ra tiếng xẹt xẹt.

Từ Phong lần đầu sử dụng *Chân dạng* lên kĩ năng *Thuần bộ*, không ngờ tốc độ của *Thuần bộ* từ bốn lần liền tăng lên đến 16 lần, khiến tốc độ bộc phát của hắn vô cùng khủng bố, trong một tích tắc liền tiếp cận bóng người mới tới, trực tiếp tung ra một quyền, kèm theo đó là “Tứ Lôi Nhất Kích”.

Bóng người mới tới chỉ cảm thấy một cự lực khủng bố đập lên hai tay mình, thậm chí có thể nghe thấy tiếng xương cốt của y kêu lên kêu kẹt, da thịt của y bị loi điện nướng cháy khô kiệt, nhưng y không hoảng loạn cũng không tức giận, chỉ đơn giản hất hai tay, cơ thể đẩy lui Từ Phong lại.

Từ Phong bị đẩy ra, lúc này mới kịp nhìn kĩ người vừa tới, chỉ thấy đó là một nam tử mặc trang phục của Lăng Hư Cung, đúng hơn mà nói thì trang phục của hắn ta giống với những người thuộc chấp pháp đoàn đã từng quan sát Từ Phong trong buổi khảo hạch trước đây của hắn. Nhận ra người này, Từ Phong liền từ bỏ ý định công kích, trang phục này nói rằng cấp bậc của y là một phản quan, chỉ dưới quyền của Lâm Từ Hàm, tức là chỉ nghe lệnh trực tiếp của ngài ta mà thôi, những người này thường có tu vi Tôn cấp, loại biến thái trong cùng cấp bậc, Từ Phong hẳn tuyệt không thắng được, cơ mà ít nhất thì hắn cũng biết đối phương không phải đến để quấy rối.

Nam tử vừa tới hững hờ nhìn vết cháy nám trên tay, sau đó lạnh nhạt nói với Từ Phong:

"Chấp pháp đoàn Phản quan số 7, Lăng Phong. Theo lệnh của Lâm trưởng lão đến gọi chấp pháp đoàn Âm vệ số 219, Từ Phong đến gặp mặt trưởng lão để báo cáo nhiệm vụ."

Từ Phong nghe vậy liền thả lỏng cơ thể, thì ra là như vậy, hắn trầm giọng nói: "Bao giờ??"

"Tốt nhất là hiện tại, nhưng xét đến việc Lâm trưởng lão không có nhắc tới thời gian cần phải có mặt, ngại có thể thu xếp công việc cá nhân sau đó đến trình diện sớm nhất có thể, nhưng đừng lâu quá." Lăng Phong nói xong, khuôn mặt không chút biểu tình giống như cương thi, quay đầu bỏ đi, một chữ dư thừa cũng không nói.

Nhìn bóng người vừa bỏ đi, Từ Phong trầm tư phả, cũng may đám Phản quan này theo lời kể của Lâm Từ Hàm thì toàn là một lũ điên bị Lăng Hư Cung tẩy não, chỉ biết đến một việc đó là chấp hành mệnh lệnh, còn nhưng thứ khác thì hoàn toàn không quan tâm, vậy nên vừa rồi Từ Phong hẳn công kích đối phương cũng không tức giận hay gì cả, chỉ truyền đạt mệnh lệnh rồi bỏ đi, cũng một phần là bởi vì theo lệnh thì Từ Phong cần phải trình diện cấp trên, cho nên y mới không có theo luật mà trực tiếp xử tử Từ Phong, tội tấn công cấp trên là không thể tha thứ.

Vốn Từ Phong còn hơi thất vọng vì uy lực của "Tứ Lôi Nhất Kích - Chương Tâm Lôi" không được như mong đợi, nhưng ngắm lại thì lão tổ Diệp gia ngày xưa tu vi cao hơn hẳn tới bao nhiêu lần, đương nhiên uy lực của bí pháp cũng sẽ mạnh hơn, và lại mấy tên Phản quan này tuy náo bộ có vấn đề nhưng thực lực thì tuyệt đối là cường hãn, một chút thực lực của hắn đặt trong mắt người ta cũng chả khác con kiến là mấy, lẽ đương nhiên là bí pháp của hắn cũng không tạo được hiệu quả lớn rồi. Tuy nhiên là tên Lăng Phong vừa rồi là Tôn cấp bát phẩm, lấy cơ thể của hắn mà còn bị "Chương Tâm Lôi" nướng cháy da thịt, xem ra bí pháp này uy lực cũng thấp phần cường hãn a. Nghĩ đến đây tâm lí hắn liền cân bằng lại, trở về nóc nhà chậm rãi đợi Hồ Phi Nguyệt luyện hóa được lực.

Từ Phong đợi từ sáng tới tận đêm, vàng trắng đã lên trên cao rồi mới thấy Vực của Hồ Phi Nguyệt biến mất, khí tức trong phòng đột ngột biến mất, hẳn vội vàng nhảy xuống định mở cửa phòng tiến vào. Chỉ là hắn còn chưa kịp chạm vào cánh cửa, cửa đã tự động mở ra, một lực lượng vô hình cuốn lấy hắn lôi vào trong phòng.

Từ Phong bay vào bên trong, một thân ảnh mềm mại liền ôm lấy hắn, cả hai ngã lên giường. Chỉ thấy lúc này Hồ Phi Nguyệt dường như đã lột xác, toàn thân tỏa ra khí tức mạnh mẽ khiến hắn hít thở không thông, nhưng hắn thì cần gì phải thờ cơ chứ, liền nhân cơ hội quan sát nàng. Đôi mắt long lanh hữu thần, dung nhan kiều diễm tỏa sáng như những vì tinh tú trên bầu trời đêm, gương mặt ung hờng đẹp đến không bút nào tả xiết, lúc này đang vô cùng tỉnh cảm nhìn hắn.

“Nàng thế nào rồi??" Từ Phong cười hỏi.

Đáp trả lại Từ Phong là một cặp môi anh đào đỏ mọng in lên môi hắn, Hồ Phi Nguyệt lần đầu tiên chủ động hôn hắn khiến hắn có chút bất ngờ, nhưng ngay sau đó liền đảo khách thành chủ, lật người lại ôm lấy nàng mà hôn thật sâu. Đầu lưỡi hắn như linh xà mà tiến vào trong miệng nàng, quấn lấy chiếc lưỡi dính hương mà đưa gợn, chỉ cảm thấy trong miệng chỉ toàn là quỳnh hương ngọc dịch, toàn thân hắn không khỏi nóng lên.

Nụ hôn sâu kéo dài như cả thế kỷ, hai đôi môi tách nhau ra kéo theo một sợi tơ bạc trong suốt, Từ Phong cúi đầu xuống, ngắm nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ mà không khỏi mê say. Chỉ thấy Hồ Phi Nguyệt lúc này khuôn mặt ửng đỏ như hoa đào, đôi mắt khép hờ ướt át đang đắm đuối nhìn hắn, đôi môi cong còn đang không ngừng phả ra từng luồng hương thơm đến say lòng người.

Cảnh tượng này thừa đủ để khiến bất kì nam nhân nào trên thế gian này phải hóa thân thành dã thú, Từ Phong hẳn không phải người “ăn chay”, lẽ đương nhiên là cũng sẽ như những nam nhân khác, hơn nữa hắn thật sự yêu nàng, trăng cảnh trước mắt so với mười cân xuân được còn hiệu quả hơn.

Mấy ngón tay thô ráp của hắn nhẹ nhàng lướt trên da thịt trắng nõn mềm mại của nàng, chạm đến đâu ửng hồng đến đó, Hồ Phi Nguyệt hơi cựa quậy trong lòng hắn, một bộ dạng nửa muốn gọi nửa chối từ lại càng khiến huyết dịch trong người hắn sôi trào. Từ Phong lại cúi xuống hôn nàng, đôi tay linh hoạt chạm rãi luôn vào trong y phục của nàng, chạm vào cơ thể nóng rực kia, bàn tay tu vuốt về vòng eo nõn nhũn của nàng, sau đó hướng dần lên phía trên, cuối cùng dừng lại ở trên ngọc nữ phong cao ngất.

Từ Phong cảm nhận sự đẩy dạn trong lòng bàn tay, bất ngờ dùng lực một chút.

“Um...” một tiếng rên theo hôn thực cốt khê cắt lên khiến toàn bộ khớp xương trong người Từ Phong như muốn rụng cả ra, hắn rồi khỏi đòi hỏi nàng, không chút do dự dùng hai tay bắt đầu cỡi quần áo nàng.

Lớp vải trắng rơi xuống, dần dần để lộ da thịt trắng nõn không tí vết lúc này đã hơi ửng hồng vì những cú vuốt ve nhẹ nhàng của hắn. Từ Phong thăm nước ngọt bọt cái vọt một tiếng, hai mắt tròn trừng nhìn thân thể ngọc ngà trước mắt. Hồ Phi Nguyệt lúc này toàn thân không một mảnh vải, da thịt ửng hồng kiều diễm, một đôi ngọc nữ phong đầy đặn phồng theo nhịp thở hỗn loạn của nàng, vòng eo thon nhỏ mịn màng không chút mỡ thừa, cặp đùi thon dài bắt chéo vào nhau trong vô cùng dụ hoặc. Khuôn mặt nàng hiện tại do lực lên như răng chấu, tình máu ngáp nước nhìn Từ Phong, đôi môi son ướt át cong lên như mới gọi hắn tiếp tục nhắm nháp, mái tóc dài màu trắng tán loạn lại càng khiến nàng trở nên quyến rũ lạ kì.

Từ Phong cười nhẹ một tiếng, cả người trầm xuống, đặt một nụ hôn nhẹ lên môi nàng, sau đó lại hôn vào cằm cổ trắng ngần của nàng, rồi kéo một đường dài dọc khắp thân thể hoàn mỹ. Hồ Phi Nguyệt nằm bên dưới thân hắn, hai cánh tay mình kháng ôm lấy đầu Từ Phong, cất lên những tiếng rên khẽ nhưng cũng không kém phần dụ hoặc.

Quần áo trên người Từ Phong từ lâu đã bị hắn chấn nát thành vài vụn, để lộ ra thân hình cường tráng vô cùng nam tính của mình. Hắn ngừng đầu lên, mặt đối mặt với nàng, hai đôi mắt chăm chú nhìn nhau, chỉ thấy trong mắt đối phương chỉ có duy nhất hình ảnh của chính mình, trong lòng thấp phần ngọt ngào.

Hồ Phi Nguyệt chợt giờ tay lên ôm hồ lý cô hắn, giọng ngọt ngào:

“Sùng ái thiếp đi.....”

Giống như ai đó vờ ném một quả bom nguyên tử vào một biển tĩnh lặng, Từ Phong chỉ thấy trong đầu nổ oanh một cái, hần găm lên một tiếng, tách đôi chân dài mịn màng của nàng ra, động thân tiến vào.

Một tiếng rên đau đớn khẽ vang lên, nhưng sau đó lại là một tiếng thờ dài đầy thỏa mãn, Hồ Phi Nguyệt sóng mắt long lanh vũ mị, ôm chặt lấy Từ Phong, thò thè nói: “Thiếp yêu chàng....”

Lời của mỹ nhân vang lên bên tai, Từ Phong không còn có thể kiềm chế được nữa, hạ thân bắt đầu chuyển động. Nhất thời trong vòng vang lên tiếng nữ nhân rên rỉ mê người, tiếng nam nhân thờ dốc, tiếng giường chiếu sột soạt, tất cả hòa vào nhau tạo thành một bản nhạc hương điểm tối vô ngần. Mặt trăng trên cao cũng dường như xấu hổ, nép mình sau những áng mây, thu hồi ánh trắng sáng của mình, không làm phiền đến đôi uyên ương trong phòng kia...

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Lâm Tử Hàm nhờ vả

Từ Phong mở choàng mắt ra, ánh sáng chói lóa chiếu thẳng vào mắt khiến hắn có hơi khó chịu, chớp chớp mắt vài cái, thị lực của hắn lúc này mới thích ứng mà trở lại bình thường. Hắn nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu rồi thở ra, lâu lắm rồi hắn mới có một giấc ngủ an bình như thế này à. Cúi đầu nhìn thân ảnh mềm mại đang cuộn tròn trong lòng mình, Từ Phong chợt mỉm cười, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp.

Khẽ cựa quậy, Từ Phong định ngồi dậy, chợt một bàn tay liền vòng qua người hắn kéo xuống, một giọng nói lười biếng vang lên: “Ồ lại với thiếp....”

Từ Phong cười cười, lại nằm xuống, đưa tay ôm lấy Hồ Phi Nguyệt vào lòng, nàng hơi di chuyển thân hình cho thoải mái một chút, sau đó dựa đầu vào lồng ngực hắn mà tiếp tục ngủ. Nhìn hồ ly tinh đang ngoan ngoãn nằm trong ngực mình, trong lòng Từ Phong dâng trào lên cảm giác thỏa mãn cùng tự hào, cổ được nữ nhân hoàn hảo như thế này, hắn có muốn không tự hào cũng không được a.

Nghĩ đến về mẹ người của Hồ Phi Nguyệt đêm qua, Từ Phong lại có phản ứng thường thấy của nam nhân khiến hắn cười khổ. Dường như cảm nhận được sự biến hóa của Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt lơ đãng mở hắng mi dài cong vút của mình ra, đôi mắt lơ mơ ngập nước nhìn hắn sau đó nói: “Chàng xấu lắm...”

Từ Phong chỉ cười cười, vuốt ve tấm lưng trần mịn màng của nàng mà nói: “Dậy thôi nào, trời đã sáng rồi rồi, nàng còn định ngủ nướng tới bao giờ nữa.”

Hồ Phi Nguyệt ngáp dài một cái, một mặt nhắm đôi mắt của mình lại, thấp giọng ní non: “Không muốn dậy đâu, ngày hôm qua là ai đã hành hạ thiếp tới 4-5 lần vậy...”

“Vậy ai là người đã đòi ta đứng có ngừng lại vậy, nàng mà không dậy là ta tiếp tục trận chiến còn đang dở ngày hôm qua đó!!” Từ Phong cười tà.

“Rồi rồi, thiếp dậy rồi đây...oáp!” Hồ Phi Nguyệt ngáp thêm cái nữa, sau đó chậm rãi ngồi dậy, cái chân đáp hồ trên người nàng liền tuột xuống, để lộ ra thân hình hoàn mỹ của nàng dưới nắng, khiến Từ Phong nhìn mà một trận miêng đắng lưỡi khô, chỉ hận không được để nàng xuống để tiếp tục chuyện-mà-ai-cũng-biết-là-chuyện-gì-đấy.

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi, đêm qua Hồ Phi Nguyệt vừa phá thân xử nữ, lại còn bị hắn đưa lên đỉnh vũ sơn 5 lần, tuy hắn còn chưa có thỏa mãn nhưng không thể nào chỉ biết đến mình như vậy được, ngày còn rộng thảng còn dài, hắn muốn đêm đầu tiên của nàng không lưu lại bất kì ấn tượng xấu nào. Nhắm người dậy, Từ Phong từ đằng sau ôm lấy Hồ Phi Nguyệt, nhẹ nhàng hôn lên cổ nàng một cái, miệng nói: “Vậy rốt cuộc đêm qua ai là người đã chủ động nhỉ?”

Hồ Phi Nguyệt thuận thế ngã vào lòng hắn, xoay người nép vào lồng ngực rộng lớn vững chãi kia, đầu ngón tay mảnh khảnh về loạn lên ngực hắn: “Thiếp không biết, nhưng mà cuối cùng thì thiếp cũng thuộc về chàng rồi...”. Nghe Hồ Phi Nguyệt ôn nhu nói, đục vọng trong lòng Từ Phong liền không cánh mà bay, lúc này trong đầu hắn chỉ toàn là yêu thương dành cho nàng mà thôi.

Hai người cứ như vậy mà ôm nhau, hồi lâu chợt nghe tiếng Từ Phong cười hắc hắc: “Cơ mà ta cũng không ngờ nàng lại là bạch hổ a, khặc khặc.”

Hồ Phi Nguyệt hơi đỏ mặt, nhưng ngay lập tức liền kiêu mị liếc hắn, cười nói: “Sai rồi, thiếp là bạch hổ mới đúng chứ.” Nói đoạn nàng liền rời khỏi ngực Từ Phong, mặc cơ thể không mảnh vải che thân mà bước xuống giường, thủy linh lực của nàng tuôn ra, hóa thành một dòng nước cọ rửa thân thể nàng trong nháy mắt, sau đó không biết nàng làm cách nào mà một bộ y phục mới liền xuất hiện trên người nàng, giống như biến ra từ không khí vậy.

“Chắc chắc, sao nàng có thể biến ra quần áo như vậy nhỉ?” Từ Phong ngồi trên giường, ngắm nhìn nàng sau đó nói.

Hồ Phi Nguyệt đang ngồi trước gương, cảm một chiếc lược chải mái tóc trắng của mình, nghe vậy liền cười: “Một bí thuật nho nhỏ của yêu thú hóa hình mà thôi, nếu chàng muốn thì lát nữa thiếp sẽ dạy cho chàng, chỉ là không biết chàng có sử dụng được hay không mà thôi.”

“Quyết định vậy đi, giờ thì, chắc, chắc ta phải đi gặp giáo quan đã, nàng ta đã gọi ta đến trình diện từ hôm qua rồi, cơ mà lúc đó ta còn đang cảnh giới cho nàng luyện hóa được lực nên là mới trì hoãn lại, sau đó thì.....nàng cũng biết rồi đó, lúc đó ta chỉ có biết đến nàng mà thôi.” Từ Phong rời khỏi giường, vờn vai một cái rồi nói.

Hồ Phi Nguyệt quay sang nhìn Từ Phong, vẻ hạnh phúc trên mặt hiển lộ rõ ràng: “Được rồi, cứ nịnh thiếp mãi, chàng cần cọ rửa cơ thể không, thiếp có thể giúp một tay cho.”

Từ Phong lắc đầu: “Không cần đâu, Thiên Ma nhất tộc tự động bài tiết tạp chất qua da vào không khí, vốn tộc của ta cũng không cần ăn uống nên tạp chất ngược lại không có là bao, về cơ bản cũng khá là tiện lợi.” Hồ Phi Nguyệt chỉ cười không nói gì, đứng dậy cầm lấy quần áo của Từ Phong, ôn nhu mặc cho hắn. Từ Phong cũng không từ chối, hắn biết nàng muốn làm như vậy, và chỉ cần nàng muốn, hắn sẽ đáp ứng vô điều kiện.

Quần áo chỉnh tề, Từ Phong lúc này mới bước ra mở cánh cửa sổ, ánh nắng chan hòa bắt chợt vào vào phòng, hắn quay lại nhìn thì bắt chợt ngáy người. Chỉ thấy Hồ Phi Nguyệt vẫn một bộ bạch y như bình thường, vẫn mái tóc trắng quen thuộc, nhưng khi chất của nàng đã biến đổi hoàn toàn, không còn nửa thánh khiết nữa vũ mị như trước nữa, thay vào đó là vẻ kiêu diễm thành thực nhưng vẫn không thiếu đi mị hoặc trời sinh. Khuôn mặt nàng sau một đêm mây mưa cho đến giờ vẫn còn hơi ửng hồng, chân mày giãn ra, vẻ mặt hạnh phúc cùng thỏa mãn giống như trăm hoa nở rộ, đẹp không cách nào tả nổi.

Tự tay tát mình một cái, Từ Phong để nên ý định muốn tiếp tục “hành sự” của mình lại, nói mấy lời tâm tình với Hồ Phi Nguyệt sau đó mới cựa bộ đi. Nhìn bóng người chợt vật giống như đang chạy trốn kia, Hồ Phi Nguyệt không khỏi phát ra tiếng cười khúc khích, sau đó ngẩng mặt lên trời lầm bầm: “Dường như hôm nay mọi thứ trở nên tươi đẹp hơn hẳn thì phải.”

“Hử!!” Lâm Tử Hàm nhìn hắc y nam tự trước mắt mà không khỏi hơi lạng lạng một tiếng, miệng nói: “Ta gọi cậu đến đây từ lúc nào rồi mà giờ mới thấy mặt hả??”

Từ Phong chỉ nhún vai một cái rồi không nói gì, lần này hắn là người có lỗi nên hắn cũng không muốn biện minh để làm gì cả.

“Cậu giỏi lắm, triệu tập tự trưa hôm qua, đến tận sáng hôm nay mới có mặt, chẳng lẽ phong lưu khoái hoạt với nữ nô xinh đẹp của cậu nó quan trọng đến thế hả??” Lâm Tử Hàm đập bàn quát.

Nghe thấy hai từ “nữ nô”, đôi mắt của Từ Phong chợt nheo lại, giọng nói lạnh buốt đến tận xương: “Nữ nô??”

Lâm Tử Hàm nói ra rồi mới biết mình lỡ lời, ngày hôm qua cảnh tượng Từ Phong cùng Hồ Phi Nguyệt ôm nhau ngoài di tích nàng vẫn còn nhớ như in, nhìn chỉ chứ của hai người lúc đó thì thấy tình cảm giữa họ không tầm thường chút nào, gọi Hồ Phi Nguyệt là “nữ nô”, mặc dù theo như thân phận già mà Hồ Phi Nguyệt bày ra là đúng sự thực, nhưng như vậy cũng là xúc phạm đến Từ Phong a.

“Thôi bỏ đi, vậy có gọi ta tới đây để làm gì??” Từ Phong cũng chỉ phản ứng như vậy mà thôi, rất nhanh liền trở lại bình thường, hắn hiểu là cũng không thể trách Lâm Tử Hàm được, dù gì thì cũng là do Hồ Phi Nguyệt đầu têu bày ra cái thân phận “nữ nô” của mình mà ra cả.

“Ta chỉ muốn hỏi cậu một chút chi tiết về những gì đã xảy ra trong di tích mà thôi.” Lâm Tử Hàm nói.

“Chẳng phải nhà đầu Lâm Nguyệt Đồng đã kể hết cho có rồi ư??” Từ Phong nhún mui.

“Đúng là thế, nhưng ta muốn nghe đích thân cậu kể lại, đúng hơn là ta có vẻ đã đánh giá thấp cậu, không ngờ đến cả lực giai yêu thủ cậu cũng có thể hạ sát được.”

“Vậy thì sao, có vấn đề gì không??”

“Đương nhiên là không có vấn đề gì cả, chỉ là mấy tên chấp sự vốn không thuộc quyền quản lý của ta đó, bọn họ đi theo ta từ tổng bộ Lăng Hư Cung đến đây, khi nghe nói cậu có Huyết Linh Chi cùng lực giai yêu đan liền nảy lòng tham, muốn cậu giao nộp ra như là lệ phí gia nhập Lăng Hư Cung vậy.” Lâm Tử Hàm lạnh giọng nói.

“Ồ, xem ra nội bộ Lăng Hư Cung các người cũng không được đoàn kết lắm nhì.” Từ Phong mỉa mai.

“Cậu không biết đâu, mấy tên chấp sự này được một tên trưởng lão khác có địa vị ngang với ta che chở, thường ngày hành sự không chút cố kỵ, thậm chí đến cả trưởng lão như ta bọn chúng cũng không để vào mắt cơ mà.” Lâm Tử Hàm nghiêng răng nói.

“Được rồi, ta biết có cũng không phải ngày một ngày hai, có gọi ta tới đây chắc hẳn cũng không phải vì lực giai yêu đan gì đó đúng không.”

Lâm Tử Hàm mỉm cười: “Chính xác, bọn chúng nghĩ ta là ai chứ, bốn trưởng lão đã đích thân đưa cậu gia nhập chấp pháp đoàn, chẳng lẽ lại sợ đám ba cái yêu sách của bọn chúng. Cậu biết vì sao ta biết đến sự tồn tại của cậu mà đuổi đến tận đây không?”

“Chẳng phải là vì lão già Mạc Thương Lan đó sao??”

"Mạc Thương Lan báo cáo lên thì cũng thôi, cái chính đó là một câu miêu tả của lão dành cho cậu mới khiến ta chú ý."

"Hắc, hắc miêu tả ta như thế nào?" Từ Phong tò mò hỏi.

"Sát thủ đỉnh cấp!!" Lâm Từ Hàm đẩy thăm ý nhìn hắn.

Cảm nhận ánh mắt như biết nói của nàng, Từ Phong không khỏi thờ dãi: "Biết rồi, ý giáo quan là muốn ta ám sát mấy tên chấp sự không biết điều kia chứ gì? Chỉ là mặc dù là ám sát nhưng thực lực ta cũng có hạn, chưa chắc đã hoàn thành nhiệm vụ được."

"Quả đúng là chỉ có mình cậu hiểu ta, tên trưởng lão chết đâm đó không ngờ lại dám phỉ mấy tên chấp sự phé vật này đi theo dõi ta, nghĩ rằng ta là quả hồng mềm thích nắn kiêu gì thì nắn à. Về vấn đề thực lực thì cậu lhong phải lo, bọn chúng chỉ là nhờ vào quan hệ mà lên được cái ghế chấp sự mà thôi, thực lực thì toàn là nhờ đan được đắp lên cả, chiến lực thì chẳng đáng là bao. Hai Vương cấp cứu phẩm, hai Tôn cấp nhất phẩm, đứng nói với ta rằng đệ nhất sát thủ thế giới ngắm một thời lại không xử lí được nhẽ." Lâm Từ Hàm hừ lạnh, sau đó lại cười nhìn Từ Phong.

"Được rồi, ta nhận lời, nhưng mà ta cần một thứ!"

"Cái gì?"

"Một kiện Bảo khí loại hình công kích!!" Sát khí trên người Từ Phong tỏa ra, hần nói câu này mà miệng nở một nụ cười tà mị, báo hiệu cho việc sắp có người phải bỏ mạng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Tổ huyết Thiên Ma

Từ Phong đi ra khỏi phòng làm việc của Lâm Từ Hàm, trong đầu không khỏi cảm khái, không thể ngờ rằng cũng có ngày hần nhúng tay vào vũng nước đục của mấy tông môn kiểu này, xem ra dù với kinh nghiệm đọc mấy trăm bộ tiểu thuyết thì cũng khó mà đối phó được với diễn biến bất ngờ xảy ra a. Lâm Từ Hàm đã nhờ tài hần cũng khó lòng nào mà từ chối, tất cả chỉ vì hần nể mặt tình nghĩa năm xưa mà thôi, chứ hiện giờ năng ta liệu có đáng tin hay không thì hần còn không biết được. Chỉ là.....

Nhìn thanh đoản kiếm trong tay, Từ Phong không khỏi cảm khái, đúng thật là nhà có điều kiện, thấy hần vừa đòi hỏi một cái là Lâm Từ Hàm tiện tay ném luôn cho hần một kiện Bảo khí mà còn không chớp mắt lấy một cái. Đây là một thanh đoản kiếm vô danh, cấp bậc Huyền giai hạ phẩm Bảo khí, thân kiếm dài cỡ 70cm, khá là dài so với một thanh đoản kiếm, toàn thân đen nhánh, nghe nói là được rèn ra bởi Âm Kim, một thứ kim loại quý hiếm có độ tương thích vô cùng tốt với võ giả Âm thuộc tính. Lâm Từ Hàm làm sao biết được hần là võ giả Âm thuộc tính, cái này có trời biết, cũng có thể là Lâm Nguyệt Đồng đã nhận ra rồi kể lại, dù gì thì hần cũng đã ra tay chiến đấu trước mặt nàng vài lần, chỉ cần chú ý một chút là dễ dàng nhận ra tính chất linh lực của hần ngay. Thanh đoản kiếm này là Bảo khí, lẽ đương nhiên là nó có sở hữu năng lực, năng lực của nó chỉ có một, đó là khi sử dụng nó để tấn công, sẽ có một cơ hội nhỏ để xuyên qua được phòng ngự của đối phương, nhưng cũng chỉ có hạn.

Ngẫm lại thì thanh đoản kiếm này đến cả Lâm Từ Hàm cũng không biết tên gọi của nó, đoán chừng là nàng nhất hay đoạt được từ đâu đó, tiện đây thì mới đưa cho hần, báo sao nàng không có chút gì gọi là tiếc nuối cả. Nhưng mà dù thế nào đi chăng nữa, Từ Phong hần cũng đã có thêm một kiện Bảo khí, nâng số Bảo khí hần đang sở hữu lên ba kiện. Thứ nhất là một bộ quyền sáo Hoàng giai hạ phẩm mà hần đoạt được từ trang chủ Tuyết Sơn Trang, nhưng chẳng bao giờ dùng bởi so sánh ra thì nó còn tệ hơn cả lớp giáp cốt của hần, hơn nữa lại chỉ có hai cái, không thể nào đủ cho cả sáu cánh tay của hần được, cái thứ này quả nữa là về sau hần sẽ vứt đi. Thứ hai là thanh đoản kiếm vô danh này, Huyền giai hạ phẩm nhưng nếu sử dụng tốt thì cũng không tệ.

Cuối cùng và cũng là quan trọng nhất, Phá Lôi Thương. Địa giai trung phẩm Bảo khí, uy lực tuyệt đối cường hần, sở hữu tận hai kĩ năng công kích khủng bố, hiện tại có thể coi như là vũ khí chính của hần.

- Phá Lôi Thương (Địa giai trung phẩm Bảo khí): tạo ra từ 47 loại nguyên liệu khác nhau, cực kì hữu dụng đối với Lôi thuộc tính võ giả, năng lực công kích siêu cường, khả năng phòng thủ trung bình.

Chấn Thiên Lôi Đình (chủ động): Hộ tạ linh lực, phóng ra sấm sét hủy diệt địch nhân (đơn mục tiêu).

Diệt Thiên Lôi Kiếp (chủ động): Triệu tập thiên địa uy năng, tạo thành kiếp lôi hủy diệt vạn vật (quần thể).

Hai kĩ năng, tên nghe rất kêu, uy năng thì hần mới chỉ kiến thức qua *Chấn Thiên Lôi Đình*, còn kĩ năng kia đoán chừng cũng không đến nỗi nào, dù gì thì đây cũng là Địa giai trung phẩm Bảo khí, không thể coi thường được.

Nhắc tới mấy kiện Bảo khí, Từ Phong chợt nhớ ra nhiệm vụ bảo vệ Lâm Nguyệt Đồng tiến vào di tích đã hoàn thành nhưng không hề thấy hệ thống thông báo gì cả, đúng lúc hần định hỏi thì tiếng Tiêu Linh liên vang lên:

"Nhiệm vụ đó đã hoàn thành lâu rồi, hệ thống đã thông báo cho công tử từ đêm qua, cơ mà lúc đó ngài còn đang bận phong lưu khoái hoạt, nào có để ý tới cái gì nữa a."

Nghe giọng nói của Tiêu Linh có chút mỉa mỉa chua, Từ Phong chợt cười khò, xác thực là đêm hôm qua hần chẳng để tâm tới bất kì thứ gì khác, nị lực của Hồ Phi Nguyệt quá lớn, họa chẳng may ra trời sập xuống thì hần còn biết, chứ còn đăm ba cái thông báo từ hệ thống thì chưa đủ để khiến hần tỉnh táo.

"Vậy phần thưởng của ta là gì??" biết là không nên nói thêm gì về đêm qua, Từ Phong liền đánh trống lảng.

"Một Địa giai hạ phẩm công pháp tùy chọn, một viên xuân dược giúp bổ thận tráng dương....."

"Dừng dừng, cái gì mà xuân dược bổ thận tráng dương, người nghĩ ta cần à, không đúng, đó không phải là ý ta. Ý ta là phần thưởng của ta có một viên đan dược đúng không, rốt cuộc nó là gì?"

"Thì ta vừa nói đó công tử không nghe thấy à, một viên xuân dược bổ thận tráng dương."

Thấy Từ Phong cảm nín không nói được câu gì, Tiêu Linh liền phá lên cười khanh khách: "Ha ha ha, đùa công tử chút thôi, thực ra không có đan dược nào đâu, chỉ là một giọt chất lỏng mà đối với người khác thì vô dụng, nhưng đối với công tử thì vô cùng hữu dụng, thậm chí so với Thiên giai Vũ kĩ còn muốn bá đạo hơn."

"Vậy nó là cái gì, nhanh nói đi!!" Từ Phong thúc giục.

"Một giọt tổ huyết Thiên Ma!!" Tiêu Linh trầm giọng nói.

Đang bước đi, Từ Phong liền ngay lập tức cảm đầu xuống đất, thậm chí còn không thèm đứng dậy, hần đang sốc. Con bà nó Tổ huyết Thiên Ma, bốn từ này có ý nghĩa ra sao, không cần Tiêu Linh phải giải thích cũng có thể hiểu. Đối với một chúng tộc phụ thuộc vào huyết mạch, huyết mạch bản thân càng gần với tổ tiên thì càng cường đại, Thiên Ma nhất tộc cũng không ngoại lệ. Từ Phong biết rất rõ điều này, bản thân hần cũng đã trải qua vài lần tiến hóa huyết mạch, về bản chất cũng chính là biến huyết mạch của mình càng gần hơn với huyết mạch tổ tiên mà thôi.

Một giọt Tổ huyết Thiên Ma, Từ Phong hần không rõ sẽ mang lại cho mình bao nhiêu lợi ích, nhưng chắc chắn là sẽ không kém, ít nhất có thể nâng đẳng cấp huyết mạch của hần thêm một cấp bậc, nghĩ đến những lợi ích to lớn của mỗi lần tiến hóa huyết mạch, trong lòng hần không khỏi nóng lên.

"Từ Phong ca, sao ca lại nằm dưới đất thế này??" Còn đang nghĩ ngợi lung tung, Từ Phong chợt nghe thấy tiếng nói quen thuộc của một tiểu la lỵ vang lên bên tai.

"Ngưng Tuyệt đấy à, muội làm gì ở đây thế??" Từ Phong lúc này mới chợt nhớ ra, ngày hôm qua khi trở về cứ quần quýt với Hồ Phi Nguyệt mà trực tiếp quên đi sự tồn tại của Diệp Ngưng Tuyệt, đến tận bây giờ hần mới nhớ, xem ra nị lực của Hồ Phi Nguyệt tuyệt đối là không tầm thường, đích thực là hồ ly tinh dụ người mà.

"Câu này muội phải hỏi ca ca mới đúng, sao ca lại nằm sấp trên mặt đất thế này, bộ ca bị thương trong di tích à??" Diệp Ngưng Tuyệt cười hỏi.

Từ Phong ngồi dậy, lúc này hần mới có dịp quan sát kĩ Diệp Ngưng Tuyệt, chỉ thấy nàng đang mặc trang phục của đệ tử Lăng Hư Cung, tay ôm thêm một chồng sáu bầy cuốn thư tịch gì đó, tóc buộc đuôi ngựa, khuôn mặt tinh xảo hơi ửng hồng, đang vô cùng vui vẻ nhìn hần. Cảm nhận tâm tình vui vẻ của tiểu nha đầu, Từ Phong cười cười, giờ tay lên xoa đầu nàng, miệng nói: "Muội nói gì vậy, ca sao có thể bị thương được. Muội đang làm gì thế??"

Diệp Ngưng Tuyệt xem ra rất hưởng thụ cơ chế thân cận của Từ Phong, chỉ thấy nàng lim dim mắt, lơ đãng nói: "Mấy ngày ca ca tiến vào di tích, Lâm trưởng lão đối xử với muội rất tốt, không chỉ cho phép muội tự do tiến vào Tầng Thư Các, còn trực tiếp nhận muội làm đệ tử, mấy ngày nay muội đều ở chỗ của sư phụ để tu luyện a."

"Ngưng Tuyệt vốn trước kia là một đỉnh lữ, thiên phú hiển nhiên là không tồi, xem ra giáo quan vì muốn giữ chặt lấy ta ở Lăng Hư Cung mà bỏ ra không ít công sức." Từ Phong thầm nghĩ, nhưng mà đối với việc này thì hần cũng vui mừng thay cho Diệp Ngưng Tuyệt, ít nhất thì có một sư phụ học rộng hiểu nhiều như Lâm Từ Hàm vẫn tốt hơn là để cho hần hay Hồ Phi Nguyệt chỉ dạy cho năng. Hồ Phi Nguyệt là yêu thú, chưa chắc đã có hiểu biết được nhiều về tu luyện của nhân loại, bản thân hần thì đích thị là một con gà mờ chính thống, tu vi cao cũng là nhờ hệ thống cả.

Hai người nói chuyện một lát, sau đó mới cùng nhau trở về phòng.

Thư phòng của Lâm Từ Hàm, lúc này nàng đang ngồi trên ghế, đối diện với nàng là Phán quan số 7, Lăng Phong, người ngày hôm qua đã giao thủ với Từ Phong.

"Người thấy hần ta như thế nào??" Lâm Từ Hàm hỏi.

"Vương cấp thất phẩm, chiến lực rất mạnh, trong Vương cấp không có đối thủ, kể cả đệ nhất thiên tài ở tông bộ cũng không thể so sánh, không rõ toàn lực ra tay thì ra sao, ước tính có thực lực của hần cỡ Tôn cấp nhất phẩm đỉnh." Lăng Phong không cảm xúc nói.

"Hôm qua người đã đánh nhau với hấn đúng không?"

"Không, đúng hơn là hấn ra tay tấn công thuộc hạ, thuộc hạ không hề đánh trả."

"Liệu có thể cho hấn làm Phán quan được không, ta không muốn thân phận của hấn chỉ dừng ở mức Âm Vệ."

"Không thể, thực lực của hấn chưa đủ để làm Phán quan, hơn nữa hấn cũng không có công lao hay thành tích gì thật sự to lớn." Lăng Phong lắc đầu.

"Vậy nếu hấn hoàn thành được nhiệm vụ của ta thì sao??"

"Vẫn không đủ điều kiện để làm Phán quan!!" Lăng Phong thẳng thừng nói, nhưng thấy vẻ mặt thất vọng của Lâm Từ Hàm, hấn lại hắng giọng: "Nhưng có thể để hấn gia nhập Âm Dạ được nà, nếu hấn có thiên phú sát thủ thì gia nhập Âm Dạ vẫn tốt hơn nhiều so với làm Phán quan."

"Phải rồi, sao ta lại không nghĩ tới điều đó nhỉ, tốt lắm, cứ quyết định như vậy đi. Việc ở đây cũng xong rồi, chúng ta nhanh chóng thu xếp rồi trở về tổng bộ đi." Lâm Từ Hàm ra lệnh.

"Tuần lệnh!!" Lăng Phong hơi cúi người một cái, sau đó quay người bỏ đi, cũng không ai để ý rằng lúc quay người đi, hấn giờ cánh tay của mình lên, nhìn vào vết chầy sém nơi đỡ đòn của Từ Phong ngày hôm qua, kì lạ ở chỗ vết thương, da thịt của hấn lại có dấu hiệu như bị ăn mòn chứ không phải chỉ bị cháy không thôi. Khuôn mặt không cảm xúc của Lăng Phong chợt động, hấn nò một nụ cười mỉm, miệng lẩm bẩm "Lời điện nhưng lại mang theo tính ăn mòn huh thực à, thú vị lắm!! Xem ra Âm Dạ sắp sửa có thêm một nhân tài rồi!!"

Trong khi đó, Từ Phong vẫn còn đang cời đùa với Hồ Phi Nguyệt và Diệp Ngưng Tuyết, không hề biết rằng bản thân mình không những nhúng tay vào vũng nước đục này, mà hấn đã trở thành tâm điểm của nó rồi

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Rời khỏi Giác Vi Thành

Từ Phong đây là lần đầu tiên thật sự nhìn thấy khung cảnh bên trong Giác Vi Thành, khi hấn vừa mới tới đây, nhà trọ là nơi đầu tiên hấn đến, sau đó là một đồng thứ xảy ra khiến hấn mặc dù đã ở đây được một thời gian nhưng vẫn chưa có cơ hội ngắm nhìn phỏ xả. Không hổ là một đại thành, những tòa nhà ở đây đều rất to lớn, được xây nên bằng đá nhám thạch cứng rắn, bên ngoài được sơn một lớp sơn màu xám tro, thiếu đi một chút nét hoa mỹ, nhưng lại thêm vẻ trang nghiêm cùng cứng rắn.

Bên trong Giác Vi thành mặc dù an ninh luôn được đảm bảo nhờ sự tồn tại của phân đà Lăng Hư Cung, nhưng cũng vì thế mà vô già đồ về đây cũng không ít, xảy ra ầu đã là điều khó tránh khỏi, chính vì vậy mà kiến trúc nơi này lấy vững chãi cùng kiên cố làm chủ đạo, cũng không thể cứ hờ hững lại khi xảy lại nhà, sửa lại tường bị phá hỏng được.

Đọc đường đi, Từ Phong nhìn thấy xung quanh có rất nhiều cửa tiệm, những cửa tiệm này đích thực là cái gì cũng bán, vũ khí, đàn được, được liệu, đồ ăn thức uống, lương khô, nhu yếu phẩm cho dòng binh, nhà trọ. Thậm chí đến cả những tủu quán giải trí chuyên phục vụ “nhũ cầu” đặc biệt của đám đàn ông cũng có. Đương nhiên những cửa hàng cỡ lớn cũng xuất hiện, Từ Phong còn thấy một chi nhánh của Vạn Bảo Lâu ở đây, xem ra tổ chức buôn bán này có mặt ở khắp nơi.

Đương nhiên Từ Phong hấn không có rảnh để mà đi dạo như thế này, Hồ Phi Nguyệt thì lại càng lười đi ra ngoài hơn hấn, mặc dù sau khi phục dụng đan được cùng Huyết Linh Chi mà hấn mang về, tu vi của nàng liền khôi phục tới tận Thánh giả đình phong, cũng một cấp bậc với Lâm Từ Hàm, nhưng năng vẫn thích gấu ngủ trong phòng hơn. Diệp Ngưng Tuyết thì còn đang tu luyện tới mặt tối mũi, khó khăn lắm nàng mới được một Thánh giả thu làm đồ đệ, dù có muốn lười biếng cũng không được.

Li do mà Từ Phong hấn phải vác xác ra ngoài đường giờ này, đó là vì lệnh của Lâm Từ Hàm: “Thu dọn đồ đạc, trở về tổng đà Lăng Hư Cung!!”

Và thế là hấn vừa mới trở về từ đi tích, được nghỉ ngơi đúng một ngày rưỡi, sau đó lại tất bật thu xếp đồ đạc rồi đi theo chấp pháp đoàn dưới trướng Lâm Từ Hàm chuẩn bị rời khỏi Giác Vi Thành, ai bảo hấn hiện tại là một phần tử trong đó chứ. Cũng may là Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt cùng Diệp Ngưng Tuyết đều là người tự do không chút vướng bận, có chăng là hiện tại cả ba người đều trực tiếp hay gián tiếp gắn bó với Lăng Hư Cung mà thôi, nên nói đi là đi, không chút chậm trễ nào cả.

Từ Phong sau khi biết được mình nhận được một gột Tở Huyết Thiên Ma, vốn định hỏi Lâm Từ Hàm một nơi kín đáo để luyện hóa, cuối cùng lại phải rời khỏi đây gấp nên đành phải gác lại, nhưng phần thưởng còn lại là một bộ Địa giai hạ phẩm công pháp, hấn vốn định mệ kệ luôn, cơ mà theo như lời khuyên của Tiểu Linh, nếu tu luyện đủ tất cả các loại công pháp thì Hỗn Độn Quyết sẽ xảy ra biến hóa kinh người, hấn bèn tặc lưỡi chọn bừa một loại tu luyện.

Công pháp mà hấn chọn là một bộ Địa giai hạ phẩm Lôi thuộc tính công pháp, lấy tên Ngũ Lôi Thần Quyết, nghe nói tu luyện đến mức thượng thừa có thể thôn phệ Lôi điện, thậm chí có thể ngang kháng thôn phệ cả lôi kiếp, uy lực cực kì cường hấn, chỉ là Từ Phong tuyet nhiên không hề quan tâm, hấn chỉ tu luyện lấy lệ mà thôi. Vốn hấn sở hữu Âm linh căn, về li thuyết thì không thể tu luyện công pháp thuộc tính khác, nhưng diệu dụng của Hỗn Độn Quyết cho phép hấn tu luyện bất kì công pháp nào khác, ví dụ như Ngũ Lôi Thần Quyết này, hấn có thể tu luyện, nhưng linh lực thu được không phải là lôi thuộc tính, mà là một loại linh lực kì dị lấy âm thuộc tính làm chủ đạo, nhưng lại có thêm cả những tính chất của lôi thuộc tính.

Từ Phong chọn công pháp này cũng chỉ là bởi vì gần đây hấn ngẫu nhiên có được một kiện Bảo khí Lôi thuộc tính cùng một bộ bí pháp Từ Lôi Cửu Kích cũng vốn lấy Lôi điện làm chủ đạo, nếu hấn tu tập công pháp Lôi thuộc tính thì sẽ tốt hơn.

Tổng đà Lăng Hư Cung nằm ở đầu đô ngoại vi kinh thành, đây là Từ Phong nghe nói thế chứ hấn cũng chả biết địa điểm chính xác ở đâu, nhưng mà quan tâm nhiều lắm gì, đáng nào hấn chả đi theo đám người Lâm Từ Hàm, kiểu gì rồi chả biết. Ngày hôm nay không phải truyền tống trận mở cửa đón khách, nhưng mà truyền tống trận vốn thuộc sở hữu của Lăng Hư Cung, hiện tại một trưởng lão như Lâm Từ Hàm ra lệnh, nào có chuyện không được sử dụng truyền tống trận chứ.

Từ Phong mặc dù là người thuộc chấp pháp đoàn, nhưng hấn không tiến vào trong đoàn người mà đi tụt lại hấn phía sau, một bên dắt theo Diệp Ngưng Tuyết, một bên cánh tay thì được Hồ Phi Nguyệt ôm lấy vô cùng thân mật. Diệp Ngưng Tuyết hôm nay mặc trang phục bình thường của đệ tử trong Lăng Hư Cung, nhưng cũng không vì thế mà khiến nàng trông xấu đi, ngược lại bộ đồ đơn giản đó lại càng làm nổi bật vẻ ngày thơ thánh khiết của nàng hơn, Hồ Phi Nguyệt thì không cần phải nói, dù đã che mặt, có tình mặc một bộ quần áo kín đáo, nhưng khí chất cùng dáng người ngạo nhiên của nàng cũng khiến bất kì ai nhìn vào phải choáng ngợp. Mấy tên Phán quan thì không sao, nhưng mấy tên Âm Vệ trẻ tuổi thì không giấu nổi vẻ ghen tị với Từ Phong trái ôm phải áp.

“Lục chấp sự, người nhìn tiểu tử đó kia, không ngờ lại dám ngheñh ngang mang theo cả nữ nhân đi cùng nữa, thật đúng là không coi ai ra gì mà.” Một trung niên mặc trang phục chấp sự khề liếc Từ Phong một cái sau đó nói với người bên cạnh.

“Hấn ta được đích thân Lâm Từ Hàm cất nhắc, tuổi trẻ khế thịnh sao tránh được tự mãn co chứ, chỉ là nữ nhân mặc đồ trắng bên cạnh hấn thật sự là quá đẹp a, cả đôi Lục Quảng Khai ta chưa từng thấy được nữ nhân nào đẹp như vậy a. Để ta tính xem có dịp thì bắt nàng ta về, tất cả chúng ta cùng chơi hắc hắc...” người trà lơ cũng là một trung niên mặc đồ chấp sự, khác biệt duy nhất đó là hấn có một chòm râu để khiến khuôn mặt của hấn trông vô cùng hèn mọn.

“Ta thì có hứng thú với tiểu la ỳ bên cạnh hấn hơn a, chắc chắn, nhìn kia, thật là tươi trẻ lắm sao.....ách, sao người lại đánh ta??” tên chấp sự thứ ba đứng cạnh đang mơ màng nói liền kêu lên một tiếng bởi vừa có người đập vào đầu hấn một phát.

“Lưu Cảnh Sinh người này ngồi sống quá lâu thì cứ việc động vào con bé đó, nó là đệ tử của Lâm Từ Hàm đó, đừng nói rằng ta không nhắc nhở người. Còn cả hai người bọn mi nữa, muốn chơi gãi hay gì ta không quan tâm, nhưng tốt nhất tránh động vào cái tên mà bọn người vừa nhắc tới đi, ta nghe nói Lăng Phong Phán quan không ngờ lại bị thương trong khi giao thủ với hấn, thực lực như vậy không phải là thứ mà mấy tên phế vật như bọn mi nên trêu chọc vào đâu, đến ta cũng phải cần thận đây này. Hơn nữa hấn đang là người được Lâm Từ Hàm chú ý đến, nếu có biến thì không cần rằng ta ra tay, một tên Phán quan là đủ để chúng ta chết không có chỗ chôn rồi, lần này ngũ trưởng lão đã ra lệnh cho chúng ta quan sát theo dõi nhất cử nhất động của Lâm Từ Hàm, cứ làm cho tốt nhiệm vụ này đã.”

Người vừa mới ra tay đánh người là một đại hấn cao to, toàn thân co bắp cuộn cuộn, khuôn mặt cau có giống như ai đó thiếu nợ hấn vậy. Bốn người trong cuộc đối thoại vừa rồi vừa khéo thay lại chính là bốn mục tiêu của Từ Phong, người đầu tiên lên tiếng tên là Điền Kỳ Dũng, Vương cấp cửu phẩm, người thứ hai là Lục Quảng Khai, Tôn cấp nhất phẩm sơ giai, người thứ ba là Lưu Cảnh Sinh, Vương cấp cửu phẩm, và đại hấn to xác kia là Khương Minh, Tôn cấp nhất phẩm đình phong, là người có tu vi và chiến lực cao nhất trong bốn người, cũng là thủ lĩnh của bọn.

Bốn người bọn chúng ngoại trừ Khương Minh ra thì ba tên còn lại đều là nhờ vào mối quan hệ mà cầm được cái chức chấp sự, một thân tu vi đến tám phẩm là cần đàn được, hai phần còn lại là cần rất nhiều đan được, chiến lực yếu ớt đến mức đáng thương, chỉ có thể bắt nạt được những người tu vi thấp hơn. Ba người bọn hấn thường ngày ham mê tử sắc, thường lợi dụng danh tiếng chấp sự Lăng Hư Cung để cường bức dân nữ, thậm chí là nữ đệ tử không có chỗ dựa trong tông phái hầu hạ bọn chúng, còn hầu hạ cái gì thì chắc hấn ai cũng biết. Khương Minh thì khác, hấn là một vô gia chân chính, truy cầu duy nhất của hấn đó chính là vô đạo đình phong, đồng thời hấn cũng là người nghiêm túc, nhìn thấy ba tên phế vật kia đánh chầy ý lên người mà đến bản thân hấn cũng không nảm chắc có thể đánh thắng được, hấn đành phải lên tiếng nhắc nhở.

Lưu Cảnh Sinh nghe Khương Minh cảnh báo vậy liền rung mình, không phải vì hấn sợ những gì vừa được nghe, mà bởi vì hấn biết Khương Minh là con người nghiêm túc, nếu hấn ta đã lên tiếng cảnh báo mà vẫn có tình không nghe theo thì người xui xẻo tuyệt đối là Lưu Cảnh Sinh hấn. Khương Minh đang định nói gì, chợt có cảm giác như ai đó đang quan sát mình, hấn liền cảnh giác nhìn xung quanh một hồi nhưng không thu được kết quả gì, đoán chừng chỉ là người qua đường tò mò quan sát mà thôi.

Từ Phong ở đằng sau, tưởng chừng như không để ý gì tới xung quanh, nhưng ánh mắt của hấn vẫn luôn kín đáo quan sát nhất cử nhất động bốn mục tiêu của mình, hấn thấy mấy người bọn hấn thì thảo to nhỏ với nhau, do khoảng cách quá xa nên dù có được thính lực hơn người hấn cũng không nghe được gì cả. Nhưng kiếp trước làm sát thủ, kĩ năng đọc mồm của người khác hấn vẫn phải có, không nghe được không có nghĩa hấn không biết đối phương đang nói về cái gì. Hiểu được mấy tên này không ngờ lại đánh chủ ý lên hấn, đúng hơn là Hồ Phi Nguyệt và Diệp Ngưng Tuyết, sát khí trong lòng hấn bỗng khởi trào dâng. Lê đương nhiên Hồ Phi Nguyệt sẽ không gặp vấn đề gì, đừng nói là bốn tên chấp sự nạy, kể cả toàn bộ chấp pháp đoàn cùng với Lâm Từ Hàm cùng lên một lúc thì với tu vi đã khôi phục tới Thánh Giả đình phong và Vực cấp giả Thánh Hoàng của nàng, việc thoát thân là không một chút khó khăn, thậm chí rằng còn có thể tiện tay tiễn tất cả trừ Lâm Từ Hàm đi do lòng dạ phũ, còn Diệp Ngưng Tuyết thì với thân phận đệ tử của Lâm Từ Hàm, hấn sẽ không vấn đề gì.

Nhưng mà thế không có nghĩa là hấn sẽ tha thứ cho ai có chủ ý động vào nữ nhân và muội muội của hấn. Từ Phong vốn đã chả có quan niệm thiện ác, nếu như đã nhận nhiệm vụ từ Lâm Từ Hàm, bất kể mục tiêu là người tốt hay xấu thì hấn cũng sẽ giết, nay bọn chúng lại không ngờ dám đánh chủ ý lên nữ nhân của hấn lại càng khiến sát ý trong lòng hấn dâng trào.

Hồ Phi Nguyệt tình ý cảm nhận thấy Từ Phong có chút khác thường, lấy thần thức của nàng đương nhiên là nghe thấy những lời khó nghe của bốn tên kia nhưng nàng chẳng để tâm lắm: “Chàng làm sao vậy, có vấn đề gì chẳng??"

Từ Phong thờ ra một hơi lạnh lẽo, theo mắt nói: "Bốn tên chấp sự kia, phải chết!!!"

Nghe vậy, Hồ Phi Nguyệt liền hiểu rằng hấn đã biết được bốn tên kia nói gì, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy ngọt ngào, dù nàng mạnh hơn hấn biết bao nhiêu lần, nhưng nàng vẫn là nữ nhân, được nam nhân của mình quan tâm bảo vệ luôn là điều khiến nàng cảm thấy vui vẻ.

"Thời kỳ bọn hán đi, chẳng cũng biệt bọn chúng không thể nào động tới thiếp được mà." Hồ Phi Nguyệt ôn nhu nói, nàng biết hẳn hiện tại đã gia nhập Lăng Hư Cung, nàng không muốn Từ Phong vì nàng mà gây ra rắc rối không đáng có, nào biết rằng bốn tên chấp sự kia vốn là mục tiêu của hán.

Từ Phong chỉ gật đầu lấy lệ, nhưng trong lòng thì đã âm thầm tặng cho bốn tên chấp sự kia những cái chết thể thảm nhất có thể. Động tới nữ nhân của Từ Phong, một cái chết dễ dàng chính là điều tốt đẹp nhất mà bọn chúng có thể nghĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 183: Lăng Hư Cung

Truyền tống trận được đặt ở trung tâm Giác Vi Thành, chiếm giữ một khoảng không gian rộng lớn mấy trăm mét vuông, xung quanh khắp nơi là thú vệ của Lăng Hư Cung, tuyệt không cho bất kì ai không có phận sự được bên mảng tới đây. Không một thứ gì che chắn, cũng không có lầu các gì cả, nơi đây chỉ độc một cái truyền tống trận để lộ thiên, phơi mình dưới nắng mưa. Từ Phong đã từng nghe nói nhiều về truyền tống trận, chủ yếu là qua tiểu thuyết hạng hai trên mạng mà hán hay đọc, nhưng nếu gọi là nhìn tận mắt thì chưa bao giờ. Truyền tống trận này có kích cỡ rất lớn, thừa sức đủ cho cả trăm người đứng vào, bên trên là một bệ đá lớn lo lừng, trên mặt khắc rất nhiều phù văn, bên dưới phiến đá lớn đó là một trận pháp được tạo nên bởi vô số phù văn, rất nhiều linh thạch rải rác ở bên dưới, đặt lên trên trận pháp bên dưới theo một quy luật nào đó.

Từ Phong nhìn kĩ lại liền không khỏi sùng sốt, không ngờ toàn bộ chỗ linh thạch đó đều là thượng phẩm linh thạch, số lượng phải đến ngót nghét vạn viên, đây quả là một bút tài phú không nhỏ a. Bản thân hán cũng sở hữu đến tận một vạn thượng phẩm linh thạch, nhưng đừng quên là hán đã đào nguyên một cái mỏ linh thạch nhét vào túi, hơn nữa còn xuất hệ thống thượng rất nhiều mới được như thế, quả nhiên là Lăng Hư Cung có khác, thật là đại tài khí thổ. Một vạn viên thượng phẩm linh thạch đủ làm cho bất kì võ giả nào điên cuồng, nhưng nhìn số lượng thú vệ của Lăng Hư Cung đang canh gác ở đây cũng đủ để khiến bất kì võ giả nào phải chùn bước, đó là chưa kể đến việc cao thủ của Lăng Hư Cung chắc chắn cũng ăn cắp đầu đó quanh đây, muốn linh thạch thì cũng phải có mạng để dùng a.

Truyền tống trận không chỉ là một cái bệ đá với một trận pháp đơn giản như vậy, bao xung quanh bệ đá cùng trận pháp là năm chiếc cột đá vươn cao lên trời khoảng chục mét, giống như năm ngón tay xương xẩu đang tóm lấy toàn bộ truyền tống trận. Trận pháp bên dưới được kết nối bởi một hàng dài phù văn, nối với một trận nhân ở phía xa. Từ Phong nhìn quy mô của truyền tống trận mà không khỏi trầm trồ, thì ra đây chính là truyền tống trận trong truyền thuyết.

Tuy rằng ở bên dưới trận pháp có rất mới vạn viên linh thạch thượng phẩm, nhưng truyền tống trận không nủ linh khí từ trong đó ra, mà thông qua trận pháp cùng linh thạch, trực tiếp tạo thành một cầu nối giữa truyền tống trận cùng mạch linh khí trong thiên địa, cứ một thời gian là hấp thụ đủ linh khí để vận hành, tránh việc sử dụng quá nhiều sẽ khiến một vạn viên linh thạch kia bốc hơi hoàn toàn. Không chỉ người của Lăng Hư Cung mới được dùng truyền tống trận này, người thường cũng có thể dùng, chỉ là phải trả cho Lăng Hư Cung một lượng tài phú lớn mà thôi, cụ thể là 100 vạn kim tệ hoặc một ngàn ha phẩm linh thạch cho mỗi người.

Toàn bộ người ở đây đều thuộc chấp pháp đoàn của Lăng Hư Cung, vốn theo thông lệ thì chỉ cần có sự xuất hiện của Phán quan trở lên là có thể được sử dụng miễn phí, cơ mà ở đây không những có Phán quan, mà còn có đến vài vị, chấp sự cũng có, mà đến cả trưởng lão cao cao tại thượng như Lâm Từ Hàm cũng có mặt, lẽ dĩ nhiên là không ai dám thu tiền lệ phí rồi.

"Thuộc hạ bại kiến trưởng lão!" Một tên thú vệ có vẻ như là đội trưởng hay gì đó thấy đoán người đi đến liền chạy ra đón đầu, giờ tay chào Lâm Từ Hàm.

"Người là người phụ trách ở đây đúng không? Mau mở truyền tống trận, chúng ta cần phải trở về tổng bộ gấp!!" Lâm Từ Hàm không khách khí ra lệnh, ở cấp bậc như của nàng thì xác thực không cần phải khách khí, nếu năng làm như vậy có khi còn khiến người khác sợ hãi hơn.

"Nhưng mà trận pháp chưa tích lũy đủ linh khí, trưởng lão nếu cần dùng gấp thì....."

Không đợi người phụ trách nói hết lời, Lâm Từ Hàm liền ngắt lời: "Đừng có làm như là ta không biết đến phương thức hoạt động của truyền tống trận, hầu hết linh khí thu vào chỉ dùng để xé rách không gian mà thôi. Điều chỉnh tọa độ tới truyền tống trận của tổng bộ đi, ta sẽ là người trợ lực xé rách không gian cho!!"

"Xem ra tiểu tình nhân của chàng đang định điếu vô giương oai, thể hiện không gian pháp tắc của Thánh cấp kia." Hồ Phi Nguyệt ghé tai Từ Phong cười nói.

"Cái gì mà tiểu tình nhân, nàng ta là giáo quan của ta mà thôi, cơ mà xé rách không gian u, liệu nàng ấy có làm được không?" Từ Phong tròn mắt.

"Truyền tống trận, vốn được tạo ra nhờ vào linh ngộ của Thánh giai về không gian pháp tắc, xé rách không gian tạo ra một lỗ hổng, sau đó trận pháp truyền tống ở hai đầu sẽ khuếch đại lỗ hổng không gian đó tạo thành một đường hầm thời không, khiến vô giả có thể trong nháy mắt di chuyển trăm vạn dặm. Bản thân việc truyền tống khó khăn ở chỗ xé rách không gian cùng xác định đích đến, trận pháp là vật chết, muốn làm được như vậy cần đến rất nhiều năng lượng, không như Thánh giai có thể mượn lực lượng thiên địa đồng thời sử dụng pháp tắc linh ngộ mà xé rách không gian.

Vậy nên chẳng dùng lo, giáo quan của chàng nếu muốn xé rách không gian trực tiếp tới để đó thì không thể, nhưng nếu nương nhờ trận pháp thì không phí sức lực mấy, cũng lắm là hao tổn 2-3 thành linh lực là được, chừng đó linh lực đối với Thánh gia không tốn mấy thời gian để mà khôi phục cả."

Nghe Hồ Phi Nguyệt giải thích, Từ Phong liền yên tâm lại, cơ mà hán vẫn còn một thắc mắc nhỏ nhỏ, Lâm Từ Hàm vội vã như vậy để làm gì cơ chứ, có thể đợi thêm 1-2 ngày gì đó rồi đi cũng được mà.

Biết là không thể trái ý trưởng lão, tên phụ trách liền đi thu xếp, chỉ trong chớp lát đã cho người khởi động trận pháp, bệ đá lo lừng trên không liền hạ xuống. Tất cả mọi người đồng loạt nhảy lên trên bệ đá đó, cả đoàn người chỉ khoảng bốn mươi người, tuyệt đối không phải là sức chứa tối đa của phiến đá này.

Lúc này ở hướng ngược chiều khiến truyền tống trận ở phía xa xuất hiện hai người, hai người này vô cùng thuần thục mà đứng vào hai chỗ lõm trên trận nhân, mỗi người cầm theo một cây gậy không biết làm từ chất liệu gì, bên trên khắc đầy phù văn, theo hai hướng riêng biệt mà đâm vào trận nhân. Hai cây gậy vừa cắm vào trận nhân, phù văn trên cây gậy liền phát ra quang mang màu xanh lục, sau đó đến lượt trận nhân bên dưới cũng phát sáng.

Chỉ thấy mấy tiếng ầm ầm, toàn bộ trận pháp bên dưới phiến đá liền tỏa ra ánh sáng màu xanh lục chói lọi, phiến đá liền từ từ được một lực lượng vô hình nâng lên cao. Lâm Từ Hàm lúc này bay lên khỏi phiến đá, toàn thân kì tức chợt biến đổi mãnh liệt. Uy áp khủng khiếp từ Thánh gia tỏa ra khiến tất cả mọi người không khỏi một trận tim đập chân run, thậm chí một số Âm Vệ chỉ có tu vi Vương cấp cả người lung lay như muốn ngã. Lúc này sáu vị Phán quan mới xuất hiện, cả sáu người không nói một câu nhưng phối hợp vô cùng ăn ý, tất cả đều phóng xuất uy áp của mình ra, tạo thành một lá chắn phủ lên tất cả mọi người, bảo vệ tất cả khỏi uy áp hủy thiên diệt địa kia.

Lâm Từ Hàm lo lừng trên không trung, quần áo không gió mà bay phát phới, toàn thân tỏa ra khí tức uy nghiêm khó tả, năng gió hơi tay lên, bản tay duỗi thẳng thành đao, sau đó bắt chéo hai cánh tay lại. Không gian xung quanh chợt vạn vật liền hồi, lúc đầu chỉ là dao động nhẹ, sau đó thì càng ngày càng tăng dần lên, cuối cùng mấy giây sau thì vạn vật rõ ràng tới mức mất thường cũng có thể nhìn thấy.

Thét lên một tiếng, Lâm Từ Hàm vùng mạnh hai tay, đúng lúc này trận pháp bên dưới chân bọn họ phóng ra một cột sáng bao phủ phiến đá cùng tất cả mọi người ở bên trên, bao gồm luôn cả Lâm Từ Hàm đang lơ lửng trên không trung. Tại chỗ mà Lâm Từ Hàm vừa vùng tay, một khe nứt không gian trong nháy mắt hình thành, ban đầu chỉ dài cỡ hơn một mét, nhưng rất nhanh liền ran rộng ra thành một lỗ hổng không gian cự đại.

Cột sáng của trận pháp chiếu thẳng vào lỗ hổng không gian đó, toàn bộ người trên bệ đá lo lừng liền hóa thành một tia sáng bay thẳng vào lỗ hổng không gian đó. Đến khi người cuối cùng hóa thành tia sáng bay đi, cột sáng mới biến mất, lỗ hổng không gian trên trời cũng khép lại, trận pháp lại tắt ngấm, mọi thứ trở về trạng thái yên lặng như ban đầu.

Từ Phong cảm thấy cả người không có chút trọng lượng nào, chân tay mất đi cảm giác, hai mắt tối sầm, cảm giác giống y hệt như khi hán được truyền tống khỏi di tích, chỉ là lần này so với lần trước thì không có nhanh như vậy, hán chịu đựng trạng thái này liên tục gần mười phút rồi mới kết thúc. Tia sáng đầu tiên đập vào mắt Từ Phong cũng là lúc hán cảm đầu xuống đất, chịu đựng cảm giác chóng mặt quay cuồng, hán vội vàng bật người dậy, hán có thể thấy từ lỗ hổng không gian mà hán vừa mới rời ra khỏi, những người khác trong chấp pháp đoàn cũng giống như hán mà rơi tu do xuống đất, sau đó mới chỉnh choảng bỏ dậy, xem ra ai cũng bị choảng giống như hán cả.

Hồ Phi Nguyệt vẫn một thân bạch y bồng bềnh, nhẹ nhàng hạ xuống giống như tiên nữ giáng trần, trên tay còn bế theo Diệp Ngưng Tuyết lúc này đang nhắm nghiền hai mắt, hoàn toàn không có thăm hỏi hay những người khác, cũng may là những người khác còn đang choảng váng nên không ai để ý đến vẻ khác thường của nàng, đến khi mọi người khôi phục chút thần trí thì nàng đã đi tới bên cạnh Từ Phong từ lúc nào rồi.

"Ách, xin lỗi mọi người, ta lâu lắm rồi không làm trò này nên quãng đường đi có hơi gấp ghehh a." Lâm Từ Hàm bay ra khỏi lỗ hổng không gian, miệng thì xin lỗi mọi người nhưng ánh mắt lại nhìn Từ Phong, xem chừng giống như là xin lỗi hán thì đúng hơn.

Từ Phong lúc này cũng đã khôi phục tinh táo, hán liền nhận ra tất cả mọi người cũng đang ở trên một phiến đá của truyền tống trận tương tự như ở Giác Vi Thành, chỉ khác một chỗ đó là phiến đá này to gấp năm sáu lần cũng như truyền tống trận pháp bên dưới nó, và xung quanh truyền tống trận của bọn hán, phải đến mười mấy cái truyền tống trận cỡ quy mô tương tự được lắp đặt, vài cái trong số đó cũng đang thực hiện nhiệm vụ truyền tống của mình.

Còn đang tham phục bởi số lượng cùng chất lượng của những truyền tống trận này, một hình ảnh đập vào mắt Từ Phong khiến hán há hốc miệng không nói ra lời. Đối diện với mặt hán hiện tại là một ngọn núi khổng lồ, không đứng, gọi là núi thì có phần đánh giá thấp, đúng hơn phải gọi nó là một cây cội trụ khổng lồ. Phần đỉnh cùng phần thân giữa của nó không ngờ lại bị san bằng thành bình địa, ở trên là một quần thể kiến trúc cổ kính rêu phong, toát ra vẻ uy nghiêm vô bờ, diện tích ước chừng nhét cả trăm cái Giác Vi Thành vào cùng vừa, rất nhiều tòa nhà có kích cỡ khủng bố vươn thẳng lên những áng mây lưng chừng núi, xen lẫn bên dưới là vô vàn lầu các, đình thự, nhà cửa lớn nhỏ đều có. Tổng thể mà nói, đây tuyệt đối là một kiệt tác kiến trúc có một không hai mà hán chưa bao giờ nhìn thấy, có cảm giác giống như nhìn một bức ảnh chụp toàn cảnh thành phố Tokyo của Nhật Bản thu được từ trên máy bay mà hán đã từng nhìn thấy kiếp trước, chỉ khác một chỗ đây là một siêu thành phố tọa lạc trên đỉnh một ngọn núi mà thôi.

Từ Phong chợt nhận ra là mình đang nhìn quần thể kiến trúc trước mắt theo góc nhìn ngang bằng, hán liền lao mình ra rìa của phiến đá nhìn xuống dưới, chỉ để thấy được nơi đặt mười mấy cái truyền tống trận này không ngờ cũng là một ngọn núi cao không kém ngọn núi trước mặt, đỉnh cùng thân cũng bị san bằng để sử dụng.

Bước tới bên cạnh Từ Phong đang tròn mắt, Lâm Từ Hàm cười nhẹ, trong giọng nói không giấu nổi chút tự hào: "Từ Phong, chào mừng cậu tới Lăng Hư Cung!!"

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 184: Người nói lại thử xem??

“Bà mẹ nó, Lăng Hư Cung cái gì chứ, đây là một thành phố trên đỉnh núi luôn rồi!” Từ Phong không kìm được mà chửi bậy trong đầu. Hắn biết tổng bộ Lăng Hư Cung sẽ không khoi khoi mà được xây dựng ở một nơi nào đó dễ tìm thấy, vốn nghĩ rằng nó chỉ là một cung điện lớn hay gì đó, ai ngờ đầu Lăng Hư Cung chân chính lại là một thành phố khổng lồ nằm ở trên núi cơ chứ.

Từ ngọn núi đặt truyền tông trận có hai cách để tiến nhập Lăng Hư Cung, một là sử dụng một truyền tông trận cụ y ngắn chuyên dụng, chỉ cần là người của Lăng Hư Cung đều có thể sử dụng, hai là trực tiếp phi hành qua ngọn núi đối diện. Đường nhiên chẳng ai rình rõi tới mức phi hành một quãng đường dài như vậy cả, tất cả đều chọn sử dụng truyền tông trận.

Truyền tông vào trong Lăng Hư Cung, điều đầu tiên mà Từ Phong nghĩ tới đó chính là hai chữ giàu có. Chỉ thấy toàn bộ kiến trúc bên trong đều được xây bằng cẩm thạch cứng rắn, vốn là vật liệu xây dựng cao cấp mà chỉ những người thừa tiền mới sử dụng, nay không ngờ chỉ cần tùy tiện lên một cái cũng thấy cả đồng, Lăng Hư Cung thật là giàu có a.

Đoàn người đi sâu vào bên trong, Từ Phong rốt cuộc cũng có được cái nhìn toàn cảnh về nơi này. Trong này hoàn toàn không có người thường, ai cũng là võ giả, thấp nhất cũng là Linh Cảnh bát bộ, Sĩ cấp, Sư cấp thì nhan nhản như kiến, tóm lấy mười người ngẫu nhiên thì cũng có chín người là Sĩ-Sư cấp, một người còn lại là....Trưởng cấp.

Vương cấp võ giả so với mặt bằng chung thì ít hơn nhiều, nhưng so sánh với bất kì đại thành nào mà Từ Phong đã từng đi qua thì nhiều hơn hẳn, thậm chí thì thoảng còn thấy cả võ giả Tôn cấp khi thể bằng bạc bay qua trên đầu, thật đúng với câu Tôn cấp bay đầy trời, Vương cấp đi đầy đất mà dân gian hay dùng để miêu tả Lăng Hư Cung.

Đại đa phần võ giả từ Sư cấp trở lên đều là đệ tử nội môn của Lăng Hư Cung, tuổi đời vô cùng trẻ, cũng lắm chỉ khoảng 12-13 tuổi, những võ giả khác đều là người nhà của họ, nhờ có người thân được Lăng Hư Cung thu nhận làm đệ tử mà được hưởng phúc, theo tới đấy sinh sống, cũng vì vậy mà Lăng Hư Cung vốn có diện tích lớn tới không bỏ mới tràn ngập khi tức sinh mệnh như thế này.

Lăng Hư Cung có tiêu chuẩn phân chia cấp bậc rõ ràng. Đệ tử chia làm ba loại, thấp nhất là đệ tử nội môn thông thường, thiên phú của họ đặt ra bên ngoài đều có thể coi là thiên tài, nhưng ở trong này cũng chỉ thường mà thôi. Loại thứ hai là đệ tử hạch tâm, tất cả đều là những thiên tài trong thiên tài, điều kiện tiên quyết đó là dưới 20 tuổi đạt tới Vương cấp hoặc có điều kiện đặc biệt nào khác. Cuối cùng là đệ tử chân truyền, loại này thân phận đặc biệt, thiên phú vạn người có một, thường được các trưởng lão đích thân thu làm đệ tử, đương nhiên đãi ngộ của bọn họ là cao nhất.

Ngoài đệ tử ra, cơ cấu của Lăng Hư Cung còn bao gồm các chấp sự, trưởng lão, đứng đầu là cung chủ mới tay che trời. Ngoài ra còn có sự xuất hiện của những bộ phận đặc biệt như Chấp pháp đoàn, những lão quái vật thái thượng trưởng lão, cũng với một vài vị thủ hộ giả, nghe nói vốn là thái thượng trưởng lão nhưng đã rời xa trần thế lo bề quan tu luyện, trừ khi Lăng Hư Cung gặp họa diệt vong thì mới ra mặt.

Đạt tới Tôn cấp, có được một chút công lao liền có thể được đề bạt làm chấp sự, tuy vậy cũng có một số ngoại lệ nhờ vào các mối quan hệ mà leo lên. Đạt tới Thánh cấp liền mặc định được làm trưởng lão, tùy vào thực lực mà quyết định vị thế của mình trong tông môn. Còn những thành phần như thái thượng trưởng lão hay thủ hộ giả tổng môn thì tu vi thông thiên, mạnh đến mức nào thì chỉ có cung chủ là biết.

Một bộ máy khổng lồ như vậy nếu không có ai duy trì trật tự thì không thể nào vận hành trơn tru được, từ đó Chấp pháp đoàn ra đời. Chấp pháp đoàn do năm vị trưởng lão có địa vị cao cả trong Lăng Hư Cung cùng nhau quản lí, chỉ nhận lệnh từ duy nhất Cung chủ, không bị kiểm chế bởi bất kì ai khác. Thành viên của Chấp pháp đoàn cũng vậy, chỉ nhận lệnh trực tiếp từ cấp trên, ngoài ra không có chấp sự hay trưởng lão nào có quyền ra lệnh cho họ hết.

Thành viên của chấp pháp đoàn có thể không phải là thiên tài hạng nhất, nhưng chiến lực thì bắt buộc phải vượt xa võ giả đồng cấp. Địa vị thấp nhất là Âm Vệ, mặt bằng chung đều là Vương cấp hậu kì, cũng có một số ít ngoại lệ chỉ là Vương cấp trung kì, thậm chí sơ kì nhưng lại có chiến lực vượt trội hoặc năng lực đặc thù cũng được cất nhắc gia nhập. Âm Vệ có địa vị ngang ngửa với đệ tử hạch tâm, thậm chí những đội trưởng Âm Vệ địa vị có thể ngang bằng với Chấp sự.

Trên Âm Vệ là những Phán quan, toàn bộ đều là Tôn cấp võ giả, thậm chí còn có cả Bán Thánh cường giả, mỗi người đều có chiến lực thông thiên, chấp sự thông thường tuyệt không thể nào là đối thủ của họ. Trên Phán quan đương nhiên là năm vị trưởng lão cai quản Chấp pháp đoàn. Chấp pháp đoàn hoạt động riêng rẽ, chuyên môn xử lí tội nhân của tông môn, đôi khi cũng được sử dụng như những lực lượng ngầm để làm một vài chuyện không được quang minh chính đại cho lắm. Đệ tử hay chấp sự trong Lăng Hư Cung mỗi khi nghe tới Chấp pháp đoàn đều không hẹn mà sợ hãi, bởi chi cần trở thành mục tiêu thanh trừng của họ, dù có chạy đến chân trời góc bể cũng bị tóm trở lại.

Đã từng có ghi nhận một vị trưởng lão âm thầm chiếm dụng tài sản chung của Lăng Hư Cung làm của riêng bị Chấp pháp đoàn điều tra ra được, đã bỏ trốn qua tận Xuất Vân để quỏ xa xôi, nhưng cũng chỉ mấy ngày sau, xác của hắn đã bị treo lủng lẳng ở ngay giữa quảng trường lớn của Lăng Hư Cung cho tất cả mọi người nhìn thấy, từ đó danh tiếng của Chấp pháp đoàn lại càng trở nên khủng bố.

Từ Phong vừa đi vào nghe Lâm Tử Hàm giải thích mà không khỏi cảm khái, thì ra đây mới thực sự là thực lực của Lăng Hư Cung, có thể nắm trong tay một trong ba đại đế quốc lớn nhất đại lục là Càn Nguyên đế quốc thì sở hữu thực lực như vậy cũng là điều dễ hiểu. Bản thân hắn sắp được gia nhập một thế lực lớn tới như vậy, hơn nữa lại là một Âm Vệ có thân phận đặc biệt nhưng hắn cũng không có chút vui mừng nào, ngược lại lại cảm thấy một áp lực nhỏ nhỏ. Quả nhiên người như hắn thì không hợp thích hợp với những nơi gọi bỏ như thế này.

Mọi người tiến vào trong Lăng Hư Cung liền tản ra, Lâm Tử Hàm sau khi giới thiệu sơ qua cho Từ Phong cũng bỏ đi, nói là còn vài chuyện sơ sách cần phải giải quyết, sau đó ném hắn ta lại với một câu: “Từ giờ cậu là Âm Vệ dưới quyền của hắn, cứ đi theo hắn đi rồi cậu sẽ được giải thích chi tiết hơn, ta hiện tại phải đi làm chút việc gấp gáp tờ đây!”

Từ Phong một trận dờ khóc dờ cười, liền quay sang nhìn bên cạnh, chỉ thấy một hắc y nhân với khuôn mặt lạnh như sương thì đứng đó, đích thị là Phán quan số 7, Lăng Phong.

Lăng Phong không tỏ thái độ gì cả, chỉ ra hiệu cho ba người Từ Phong đi theo hắn, đoạn tung người lên không trung trực tiếp phi hành. Hồ Phi Nguyệt vì lo đó muốn che giấu thực lực nên không thể phi hành, cuối cùng được Từ Phong bế lên, trên lưng hắn còn công theo Diệp Ngưng Tuyết, phi thân dưới theo Lăng Phong.

Lăng Phong dẫn theo Từ Phong đi tới một trang viên rộng lớn tách biệt ra khỏi phố xá đông đúc, nơi này có khoảng gần trăm ngôi nhà lớn nhỏ, cũng với một chiếc sân rộng cỡ một sân đá bóng. Hắn vừa hạ mình xuống, liền có một tên Âm Vệ đi ra chào hỏi, thấy vậy liền nói: “Triệu tập tất cả Âm Vệ, chúng ta có thành viên mới!”

Rất nhanh sau đó, khoảng chừng hơn 30 Âm Vệ liền xuất hiện, Lăng Phong chỉ vào một thanh niên trang 25-26 tuổi rồi nói với Từ Phong: “Đó là đội trưởng Âm Vệ dưới trướng ta, người trước hết chào hỏi làm quen với mọi người trước, ta đi lấy thẻ bài chứng minh thân phận cho người.” Nói đoạn liền lách mình bỏ đi, để lại ba người Từ Phong đứng trơ trọi một chỗ.

Im lặng một chút, tiếng xì xào bàn tán liền vang lên.

“Chắc chắc, lại thêm một tiểu tử nữa tới gia nhập, thật không ngờ đấy.”

“Người xem hắn ta kìa, tôi nói này còn mang theo nữ nhân, đúng thật là không biết trời cao đất dày ra sao.”

“Đúng vậy, khẳng định tên này là nhờ vào quan hệ mới được vào đây, nhìn bộ dạng chẳng coi ai ra gì hết.”

“Tên này gặp phải Lữ đại ca thì xem ra thảm rồi, hắn rất thích ra oai phù đầu a.”

“Suyt, nói nhỏ thôi, không sợ Lữ đại ca đem người đập cho một trận à, mới bị ăn đòn tuần trước mà đã quên nhanh thế à??”

Từ Phong thấy vậy mà không khỏi nhàu mày, xem ra Chấp pháp đoàn cũng không phải cái gì ghê gớm cho lắm, mang tiếng Âm Vệ nhưng cũng chỉ như mấy tên đệ tử tầm thường quen đặt mắt ở trên đỉnh đầu mà thôi, thật là thất vọng.

Cái người mà Lăng Phong vừa mới giới thiệu, có vẻ như chính là Lữ đại ca trong lời đàm Âm Vệ kia bàn tán, lúc này mới bước ra, một bộ mặt cao ngạo mà hất hàm: “Người mới mau xưng danh!”

Từ Phong mặc dù chán ghét bộ dạng người này, nhưng vẫn nhàn nhạ trả lời: “Âm Vệ số 13, Từ Phong.”

"Hừ, đúng có tự gọi mình là Âm Vệ, người chưa được bọn ta công nhận, đúng hơn là được Lữ Thương Hải ta đồng ý thì đúng hòng có được danh hiệu đó." Lữ Thương Hải hừ lạnh một tiếng nói

Nghe vậy, Từ Phong chợt bật cười, cái thế loại gì đây, hắn là Âm Vệ hay không thì liên quan chó gì tới đám người này, đây là quyền của Phán quan cùng với trưởng lão như Lâm Tử Hàm chứ.

"Mà không phải là không được, nếu người chịu làm một việc thì bốn đội trưởng cũng sẽ không làm khó người nữa." Lữ Thương Hải chợt cười hắc hắc nói

Tuy biết đối phương không có hảo ý gì cả, nhưng Từ Phong vẫn buột miệng nói "Làm gì??"

Lữ Thương Hải chợt dừng dạng hai chân ra, miệng cười ha hả nói "Đơn giản thôi, quý xuống, bỏ qua hai chân ta là được."

Nhất thời đám Âm Vệ đàng sau liền cười ha hả, một bộ dạng nhìn người gặp họa vô cùng hả hê. Từ Phong cười khẩy, mấy trò ma cũ bắt nạt ma mới, cố tình nhục mạ hạ thấp nhuệ khí của người mới vào không phải lần đầu hắn bắt gặp, ngược lại cả tình tiết máu chó này hắn đã thấy không biết bao nhiêu lần trong tiểu thuyết rồi, những khi gặp phải cảnh này, thường thì nhân vật chính sẽ nổi khùng, lộ ra bá vương khí của mình hai đấm bả đập giải quyết hết toàn bộ, từ đó nhận được kính nể của tất cả mọi người.

Từ Phong không có bá vương khí hay mấy thứ đại loại như vậy, hắn cũng lười chả muốn phản ứng, mặc dù thực lực của hắn thừa sức quét ngang đám Âm Vệ trước mặt nhưng hắn cũng không làm, tránh gây rắc rối vẫn luôn là tôn chỉ của hắn. Nhưng nói thế cũng không có nghĩa là Từ Phong định làm theo lời Lữ Thương Hải, hắn chỉ đơn thuần muốn trực tiếp mặc kệ đám người này mà thôi, làm quen để làm gì chứ, đằng nào hắn cũng chỉ nhận lệnh từ Phán quan và trưởng lão, đám Âm Vệ trước mặt không liên quan tới hắn.

Đang định mặc kệ mà bỏ đi, Lữ Thương Hải chợt nói một câu khiến một chân của hắn vừa nhấc lên liền khựng lại:

"Không chui qua cũng được, nhưng mà nữ nhân người mang theo kìa, có thể để lại chỗ ta chơi vài ngày được chứ, Bão đại tã cũng lâu rồi không được ăn mận a." Lữ Thương Hải cười đàm mà nói, ánh mắt không ngừng liếc ngang quét dọc khắp đường cong trên người Hồ Phi Nguyệt, trong lòng không khỏi nóng lên.

Không khí xung quanh người Từ Phong chợt lạnh đi vài độ, Hồ Phi Nguyệt thấy vậy liền chạnh nhẹ vào cánh tay hắn, hồi ức đầu một cái, ra vẻ đứng nên làm loạn. Bình thường nàng nói gì thì Từ Phong cũng nghe, nhưng điều gì cũng phải có ngoại lệ. Chỉ thấy Từ Phong chợt cười lạnh, nghiêng người nhìn Lữ Thương Hải, miệng nói: "Người nói lại thử xem??"

Lữ Thương Hải hoàn toàn không cảm nhận được khí tức bất thường phát ra từ Từ Phong, hắn chỉ cười khặc khặc nói: "Ta nói người để lại nữ nhân kia cho ta, sau đó thì người có thể yên ổn với cái danh hiệu Âm Vệ mà....."

Còn chưa đợi hắn nói xong, hai cánh tay của Từ Phong bắt ngờ bốc cháy lên một ngọn lửa đỏ rực...

Lăng Phong đi rất nhanh liền quay trở lại, dù sao thì lấy cước trình của hắn, có đi một vòng quanh trang viên rộng lớn này cũng chỉ là chuyện nhỏ, mặc dù hắn vừa rồi chỉ phi hành với tốc độ bình thường, nhưng hắn cũng chỉ đi lấy một cái thẻ bài chứng minh thân phận mà thôi, không có gì to tát cả, nên là hắn chỉ đi thoáng một chút sau đó trở về liền. Bay gần tới khoảng sân rộng lúc trước, Lăng Phong chợt nhủ mấy thầm nghĩ: "Tại sao lại im lặng đến như vậy nhỉ, vốn phải diễn ra vở kịch mà cũ bất nạt mà mới mới phải chứ, chẳng lẽ là..." như nghĩ tới điều gì, khuôn mặt lạnh như băng của hắn chợt biến đổi, cả người tăng nhanh tốc độ lao đi như lưu tinh.

Khoảng sân trước mắt vừa lọt vào tầm mắt, Lăng Phong liền cười khở không rõ long, quả nhiên là như vậy, lúc trước mới chỉ tới gần chỗ Tử Phong mà còn bị công kích mãnh liệt, bây giờ mấy tên Âm Vệ của hắn lại vẫn quen thói cũ muốn hạ thấp nhục khí của người mới tới, đáng lẽ Lăng Phong hẳn phải đoán trước được điều này đã xảy ra chứ.

Chỉ thấy Tử Phong đang đứng giữa sân, hai cánh tay được bọc giáp cốt thấm đẫm máu tươi, cả người hắn tỏa ra sát khí khủng bố như muốn trùm sát cả thiên địa. Xung quanh người hắn, khắp nơi là những tên Âm Vệ nằm la liệt dưới đất, quá nửa trong chỗ đó lúc này chỉ còn một hơi thở, chỗ còn lại thì cũng không khá hơn là bao, trọng thương là còn nhẹ. Chân gãy tay đứt, huyết dịch văng bừa bãi khắp nơi, Lữ Thương Hải lúc này đã biến thành một nhân côn không hơn không kém, hai tay bị xé đứt tới tận gốc, hai chân thì bị chặt đứt, cả người đầm đìa máu đang bị Tử Phong túm cổ giờ lên trên cao, một bộ dạng gần đất xa trời.

Tử Phong một tay túm lấy đầu Lữ Thương Hải, đang định dùng lực xé thú cấp của đối phương xuống, một lực lượng vô hình chợt bắn tới tay hắn, khiến bàn tay của hắn chệch ra khỏi đầu của Lữ Thương Hải, đồng thời một giọng nói vang lên: "Đủ rồi, dừng tay lại!"

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Ảnh ma tôn giả

Tử Phong chắc lưỡi một cái, tiện tay ném Lữ Thương Hải đang thoi thóp ở trên tay xuống đất, quay đầu bỏ đi. Lăng Phong thấy thế liền gọi giật lại: "Người đi đâu thế?"

"Rời khỏi đây, chấp pháp đoán mà toàn những người như thế này, ta khỏi gia nhập cũng được, phiền phức." Tử Phong lười biếng nói, cước bộ cũng không dừng lại.

Bất chợt một vật xé gió bay thẳng tới đầu hắn như đạn bắn, dùng tay bắt lấy, thì ra đó là một lệnh bài, bên trên có viết mấy chữ Âm Vệ, lại nghe Lăng Phong nói: "Vào đây rồi thì dừng hòng ra được, nếu người bất mãn với chấp pháp đoán thì cũng được, người có thể không quan tâm tới những tên phế vật này, chuyên tâm tu luyện và hoàn thành nhiệm vụ được giao là được. Đi thẳng theo lối mòn kia, tới cuối rồi rẽ trái, căn phòng ở cuối đường chính là nơi ở của người về sau này, sử dụng lệnh bài ta vừa đưa để tiến vào. Còn về việc ngày hôm nay, ta sẽ giải thích cho người sau, không phải ai trong chấp pháp đoán cũng như thế này đâu."

Tử Phong mân mê lệnh bài trên tay, ngẫm nghĩ một hồi liền bỏ đi, nhưng lần này là theo con đường mà Lăng Phong đã chỉ dẫn. Hồ Phi Nguyệt chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, sau đó đi theo hắn, Diệp Ngưng Tuyết này giờ hoàn toàn không có lên tiếng, nhìn lại thì hóa ra nàng đang chăm chú đọc một cuốn sách lớn, cũng không biết nó là thứ gì mà có thể khiến nàng chăm chú như thế nữa.

Lăng Phong nhìn trắng cảnh màu me xung quanh mà lắc đầu, dọn dẹp chỗ này cũng một đây...

Lâm Tử Hàm đang ngồi trong thư phòng của mình, chợt một tiếng gõ cửa vang lên, cũng không biết là ai có chuyện gì cần gấp nàng nữa, dù gì thì với cấp bậc của nàng thì chỉ có Phán quan là được phép gặp trực tiếp nàng như thế này thôi.

"Vào đi!"

Theo lời của Lâm Tử Hàm, cửa được mở ra, Lăng Phong bước vào, sau khi chào nàng theo lễ nghi tiêu chuẩn, hắn liền nói: "Trưởng lão, ta cần xin một chỉ thị."

"Chỉ thị gì?"

"Điều động một vài y sư cao cấp tới trụ sở của đội số 7, cần khoảng 5-6 người gì đó." Lăng Phong lạnh nhạt nói.

"Có ai bị thương ư, mà bị thương tới mức nào mà phải dùng đến y sư cao cấp vậy, lại còn là vài người nữa?" Lâm Tử Hàm không khỏi nghi hoặc.

"Đội số 7 của ta theo thói quen cũ muốn làm một cái hạ mã ư với Tử Phong, kết quả là 34 Âm Vệ trong đó có cả đội trưởng Lữ Thương Hải đều bị hắn ra tay đánh, 21 người tàn phế, 15 người đang trong cơn nguy kịch, những người còn lại đều thương nặng, không nằm trên giường 1-2 tháng thì đừng mong đi lại được, riêng đội trưởng Lữ Thương Hải thì chỉ còn một hơi thở, đoán chừng nếu không được chữa trị sớm thì sẽ chết." nói đoạn Lăng Phong kể lại chi tiết những gì mình biết cho Lâm Tử Hàm

"Phê chuẩn, mau đi gọi y sư đi, cái tên Tử Phong này, không ngờ lại lì lợm như vậy, nếu có cơ hội thì ta phải nói chuyện lại với hắn mới được. À mà người chuyển lời cho hắn, bảo là ta nói hắn cứ tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ đã được giao, không được dừng lại"

Lăng Phong liền cúi chào, sau đó đi ra khỏi phòng, đoán chừng là đi triệu tập lấy y sư cao cấp để chữa thương cho đám Âm Vệ kia. Lâm Tử Hàm đưa mắt nhìn theo bóng lưng của hắn, đợi cửa đóng lại, nàng mới quay sang cái ghế bên cạnh mà nói: "Tên Tử Phong đó là người mà ta muốn giới thiệu cho lão đó."

Trên cái ghế đó, không ngờ lại có một lão già ngồi lì ở đấy từ bao giờ, cả người lão gần như hòa làm một với thiên địa, hoàn toàn không có một chút khí tức gì, hơn nữa chỗ lão ngồi lại hơi khuất, thành thử ra Lăng Phong tuyệt nhiên không có phát giác ra là còn có một người nữa hiện diện ở trong phòng.

"Khà khà, có cá tính lắm, dùng thực lực một người gần như giết chết cả một đội chấp pháp, mạnh, mạnh lắm! Tên này tu vi là gì, Vương cấp cứu phẩm đại viên mãn à??" Lão già với khuôn mặt quái lạ như quả mướp đắng cười khà khà nói.

"Không, Vương cấp thất phẩm, 20 tuổi!"

Im lặng một chút, sau đó nghe một tiếng hét rõ to vang lên, lão già kia không ngờ lại tự tay vỗ vào đùi mình, hồ hởi nói: "Con bà nó tiểu nha đầu người kiếm đầu ra một tên quái vật như thế đấy, thật là nghịch thiên mà, Vương cấp thất phẩm mà có thể một mình quét ngang một chấp pháp đội, hơn nữa lại chỉ có 20 tuổi, cái đám đệ tử hạch tâm kia so với hắn thì như là rác thải a!"

"Nhưng mà hắn có đáng tin hay không, ta không nghĩ một nha đầu vốn cần thân như người lại dễ dàng cho hắn nhận một nhiệm vụ như vậy đó, chỉ cần hắn ta tiết lộ ra ngoài thì người sẽ gặp rắc rối to."

Lâm Tử Hàm nghe vậy liền nhoeo miệng cười, không chút lo lắng nói: "Việc này thì lão cứ yên tâm, lão chỉ cần trả lời ta một câu là được, nếu hắn ta có thể hoàn thành nhiệm vụ ta giao, lão sẽ thu hắn làm đệ tử chứ?"

"Thu làm đệ tử? Nếu hắn có thể ám sát bốn tên đó ở ngay trong Lăng Hư Cung mà thần không biết quỷ không hay, dù nhà đầu người có rút lại chủ ý thì ta cũng sẽ bắt hắn đi." Lão già trợn mắt nhìn Lâm Tử Hàm nói.

"Về việc này thì ta có niềm tin tuyệt đối ở hắn, nếu nói về năng lực ám sát, lão so với hắn còn muốn thấp hơn một bậc, thứ duy nhất giới hạn hắn đó là tu vi quá thấp mà thôi, điều này ta có thể đảm bảo."

Nghe vậy, lão già không khỏi cúi đầu lầm bầm: "Năng lực ám sát còn hơn cả ta ư? Ta không tin, Ảnh Ma ta trong giới sát thủ hàng đầu thứ hai thì làm gì có ai dám đứng ngang nhất, làm sao một tên tiểu tử còn chưa ráo máu đầu có thể vượt qua ta được..." nhưng nghĩ lại thì Lâm Tử Hàm chưa từng nói gì mà không có nắm chắc, nhìn về tự tin của nàng thì dường như những gì nàng nói đều là thật.

"Không được, ta phải đi theo dõi tên tiểu tử đó, nếu thực sự năng lực ám sát của hắn còn hơn ta, bảo lão già này bái hắn làm sư phụ cũng được chứ đừng nói là thu hắn làm đồ đệ." Lão già có tên Ảnh Ma kêu lên một tiếng, cả người chợt hóa thành một đạo tàn ảnh mà bay vụt ra ngoài cửa sổ.

Lâm Tử Hàm chậm rãi bước tới bên cửa sổ, nhìn theo bóng lão già lúc này đã là một chấm đen ở đằng xa, khẽ nói: "Lâm Tiêu Dương, ngoại hiệu Ảnh Ma Tôn Giả, cả đời làm sát thủ, được xưng tụng đệ nhất sát thủ đương thời, Tử Phong à, ta đã có hết sức rồi, nếu cậu có thể lọt vào tầm mắt của lão thì đó sẽ là một thiên đại tạo hóa cho bản thân cậu a."

Lại nói Tử Phong sau khi bỏ đi liền tiến tới căn phòng mà Lăng Phong chuẩn bị cho hắn, chỉ là khi hắn vừa định đi tới gần, một cảm ché vô hình được dựng lên, ngăn cản không cho hắn tiến tới gần. Nhớ lại lời của Lăng Phong, hắn lấy lệnh bài ra, chỉ thấy lệnh bài tỏa sáng lên một cái, không ngờ lại hút lấy một phần tinh thần lực của hắn, trong nháy mắt tạo thành một tinh thần lực ẩn trên lệnh bài, cảm ché của căn phòng cũng tiêu tan, để cho ba người Tử Phong tiến vào.

Gọi là một căn phòng, chứ thực chất đây là một gian nhà lớn với tám gian phòng tách biệt với nhau, bên trong là vô số căn phòng cỡ nhỏ, đếm sơ qua thì cũng phải đến cả chục cái phòng ngủ, phòng khách hay thư viện cũng đều có, thậm chí đến phòng làm việc cũng có đến bốn cái, không hiểu nhiều như vậy để làm gì nữa. Ba người Tử Phong vừa tiến vào, liền có năm người lạ mặt xuất hiện, bốn nam một nữ, nhìn thấy hắn liền khom người cúi chào, nữ nhân duy nhất tiến lên, có chút sợ sệt mà nói: "Chúng tôi là tạp dịch ở nơi này, chuyên phục vụ mọi nhu cầu của chủ nhân, chủ nhân hiện tại có gì sai bảo không ạ?"

Hơi nhủ này, Tử Phong có chút không quen làm với việc xuất hiện người lạ mặt trong nơi ở của mình, nhưng nghĩ lại thì mấy người này hầu hết chỉ có tu vi Linh cảnh, có nữ nhân kia thì có chút khá hơn là Sĩ cấp tam phẩm, đối với hắn thì không có chút uy nhiếp nào hết, và lại căn nhà lớn như thế này, nếu không có vài ba người hầu làm việc thì cũng phiền toái, không thể việc gì cũng đến tay hắn hay Hồ Phi Nguyệt làm được.

"Tạm thời không có việc gì cả, mấy người bọn người cứ làm gì thì làm, mặc kệ bọn ta." Tử Phong phất tay nói.

Năm tạp dịch nghe vậy liền cúi chào, sau đó lần lượt lui đi, còn bọn họ làm việc gì lúc này thì Tử Phong hẳn không quan tâm. Hắn liền chọn một căn phòng, sau đó đẩy cửa bước vào, đây là một phòng ngủ rộng lớn với đầy đủ tiện nghi, mọi đồ vật đều trống vơ cũng vậy mới, so với khách sạn năm sao Tử Phong ở kiếp trước cũng không khác là bao.

Thả mình xuống giường, Tử Phong vận người mấy cái phát ra từng tiếng răng rắc khiến hắn không khỏi thở ra một hơi khoan khoái, Hồ Phi Nguyệt thấy vậy liền cười nói: "Chàng thật là, tự nhiên là ra tay đánh đập mấy tên đó như vậy, thật là không đáng mà."

"Ta biết là dù ta có không làm bất kì điều gì cả thì bọn chúng cũng không có gan động tới nàng, nhưng mà đó là một chuyện khác, riêng việc mấy tên đó có ý định với nàng thôi cũng không được, ta không có chịu nổi." Tử Phong nhếch mép cười.

“Ca ca mỗi lần đi tới đầu là có đồ máu tới đó, tý tý không cần phải lo lắng cho hân lâm gì cả, nứt rồi cũng thành quen đó mà.” Diệp Ngưng Tuyết vẫn chăm chú đọc sách, mở miệng nói.

“Cũng may là bọn hân không có một tên là lỵ khổng rào đó, nếu không thì muội mới là người bị nhắm đến rồi.” Từ Phong cười nói.

“Muội không phải là lỵ, nhìn này, ngực muội lớn như thế này cơ mà.” Diệp Ngưng Tuyết buông sách xuống, phồng má phụng phịu nói, không quên ưỡn bộ ngực mới chớm phát dục không được to cho lắm, hồn nhiên không thèm quan tâm tới việc Từ Phong có phải là nam nhân hay không.

“Rồi rồi khỏi khoe, ta cũng không phải là lỵ khổng, muội khoe với ta để làm gì. Mà muội đang đọc cái gì mà chăm chú như thế?” Từ Phong tò mò hỏi.

Diệp Ngưng Tuyết vội vàng giấu quyển sách trên tay ra sau lưng, áp ứng nói: “Không...không có gì...”, nàng còn chưa nói hết câu, chợt thấy bàn tay mình nhẹ bẫng, quay lại thì thấy Từ Phong đã cướp lấy cuốn sách trên tay nàng từ lúc nào, gật gù nói

“Hừm, là sách dạy nấu ăn à, để coi nào.....mà thôi, vứt!” Từ Phong soi qua quyển sách trên tay một chút, sau đó trực tiếp ném nó ra ngoài cửa sổ, quay người lại xoa xoa đầu Diệp Ngưng Tuyết, vui vẻ nói: “Đọc mấy quyển sách dạy nấu ăn làm gì, để ta tự tay dạy muội, đảm bảo ngon hơn cuốn sách kia tới vạn lần.”

Đầy cũng không phải là hân nói khoác, kiếp trước hẳn nấu ăn cũng nhiều, hơn nữa đây cũng có thể coi như là một sở thích của hân, thành ra bắt kể món ăn châu Âu hay châu Á, hân đều biết làm rất nhiều món. Thế giới này thì cái gì cũng có, nhưng xem chừng người ở đây vẫn không biết kết hợp những loại gia vị nếm nếm khác nhau để tạo thành một món ăn ngon, mà chỉ thuần túy sử dụng muối và đường, còn hương vị thì tùy thuộc vào nguyên liệu, nguyên liệu cao cấp thì ngon hơn, chỉ vậy mà thôi.

Bản thân Từ Phong kiếp trước vì muốn nấu ăn ngon hơn, thậm chí đã sang hẳn Ấn Độ để học tập về cách mà người dân ở đây sử dụng những loại thảo dược cùng hương liệu khác nhau để tạo nên những loại gia vị độc đáo nhất, và kết quả mà hân thu được không tới chút nào. Bằng chứng là khi hẳn nấu ăn cho hai người Lâm Nguyệt Đồng cùng Lãnh Băng Băng ở trong di tích, hai nàng đã ăn ngon tới mức suýt chút nữa thì nuốt luôn cả lưỡi của mình vào đấy thôi.

Đang nói chuyện vui vẻ, Từ Phong chợt cảm nhận thấy có người đang động chạm vào cấm chế ngoài kia, hẳn liền nhủ mảy, lại là ai tìm đến hẳn nữa đây. Từ khi lệnh bài thuấn kí tinh thần của hân, Từ Phong có thể cảm nhận được cấm chế bên ngoài cũng như động tĩnh bên trong căn nhà thông qua lệnh bài, lúc này hẳn đang thấy có ai đó đang đứng ngoài gõ nhẹ lên cấm chế, giống như người ta gõ cửa nhà vậy.

Từ Phong ra đến nơi, liền thấy nữ tạp dịch kia đã đứng ở sát cấm chế, không ngừng dà văng với người đứng bên ngoài, đúng lúc hẳn tới gần thì nàng quay lại, nhìn thấy hẳn liền vội vàng cúi chào, sau đó mới nói: “Chủ nhân, Lăng Phấn quan nói có chuyện muốn gặp ngài.”

“Được rồi, ta đã biết, người lui đi.” Từ Phong nói, xong chợt thấy nàng lui cúi đầu chào mình, hẳn nói thêm “Lần sau không cần phải cúi đầu nhiều như vậy, phiền phức lắm, cứ như bình thường là được!”

Bỏ lại nữ tạp dịch đang sững sờ nhìn hẳn, Từ Phong nhanh chân bước ra khỏi cấm chế, đối diện với Lãnh Phong, miệng nói: “Người tìm ta làm gì nữa, định luận tội ta chăng?”

“Không, ta chỉ muốn thông báo là những Âm Vệ mà người suýt chút nữa giết chết kia đã được các y sư trong Lăng Hư Cung cứu sống, nên là người không cần lo lắng.”

Từ Phong nghe vậy liền nhún vai, làm như hẳn quan tâm lắm ấy. Lãnh Phong cũng không để ý cứ chỉ nhỏ của Từ Phong, hẳn tiếp tục nói: “Thêm nữa, Lâm trưởng lão nhờ ta chuyển lời, nhiệm vụ ám sát bốn tên chấp sự kia vẫn tiến hành như bình thường, không được hủy bỏ.”

Đến đây thì Từ Phong có chút ngạc nhiên, theo như hẳn nhớ thì Lâm Từ Hàm nhờ hẳn xử lí mấy tên chấp sự này bởi vì bọn chúng được cử đi để giám sát nhất cử nhất động của nàng khiến nàng khó chịu, nhưng hiện tại đã trở về Lăng Hư Cung, mọi thứ đã qua rồi nhưng vẫn bắt hẳn phải tiếp tục nhiệm vụ là thế quái nào nhi. Nhưng mà Từ Phong vẫn là Từ Phong, hẳn đã hứa với ràng là sẽ làm thì hẳn sẽ không nuốt lời, dù sao thì nếu dùng thủ đoạn ám sát của hẳn, nhiệm vụ này không phải là khó.

“Ta cần thông tin cụ thể về trí cụ thể của bốn tên chấp sự đó trong Lăng Hư Cung, người có thể thu thập chứ? Dù sao thì ta cũng vừa mới tới đây, nào biết được mấy tên đó ở đâu chứ.” Từ Phong nói.

“Được, ta có thể thu xếp cho người ngay bây giờ, đêm nay bắt đầu hành động luôn đi.”

Chợt nhớ tới mấy lời khó nghe mà bốn tên kia nói với nhau hôm trước, Từ Phong liền nở một nụ cười lạnh đằng sau lớp mặt nạ, đến lúc tính sổ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 186: Ám sát

Lăng Hư Cung là một quần thể kiến trúc khổng lồ, số lượng võ giả sinh sống trong đó cũng phải đến mười mấy vạn người, nhưng số lượng đồng cũng không có nghĩa mọi thứ sẽ mất đi trật tự vốn có. Lăng Hư Cung chia làm hai phần, phần rìa ngoài là khu vực ngoại môn, dành cho người nhà đệ tử sinh sống, một số võ giả ngoại lai muốn đến đây buôn bán bảo vật, đại khái là những người không thuộc về Lăng Hư Cung. Trung tâm là nội môn, là nơi dành cho đệ tử, chấp sự, trưởng lão cùng tất cả những người thuộc Lăng Hư Cung sinh sống và tu luyện, diện tích nội môn chiếm khoảng hơn một nửa diện tích toàn bộ Lăng Hư Cung.

Sở dĩ phải phân chia ra như vậy là để tránh tình trạng long xà hỗn tạp, dễ phòng kẻ có ý đồ bất lương trà trộn vào gây rối hay làm ảnh hưởng tới Lăng Hư Cung. Ngoại môn tiến nhập không khó khăn cho lắm, chỉ cần là võ giả có được vị trí của ngoại nội không lý này là có thể tự chân núi leo lên, nhưng nội môn thì khác, luôn luôn có người canh phòng cẩn mật, không phải là đệ tử Lăng Hư Cung với lệnh bài thân phận là không thể tiến vào. Hơn nữa, dù canh gác kĩ đến đâu thì cũng vẫn có chỗ hở, vì vậy xung quanh khu vực nội môn đã được các bậc tiền bối dùng một siêu cấp trận pháp, dựng nên một cấm chế kháng bỏ bao bọc lấy toàn bộ khu vực nội cung, nội bất xuất ngoại bất nhập.

Lưu Cảnh Sinh cũng ba tên chấp sự khác sau khi báo cáo thành quả cho vị trưởng lão thân bí kia, liền có chút nhàm chán mà lang thang bên trong nội môn. Cần đây hẳn làm việc gì cũng không được như ý, chẳng hạn như lần này, vốn tưởng được phái ra ngoài đi theo dõi Lâm Từ Hàm thì bản thân sẽ được tự do chơi bởi một chút, không ngờ trưởng lão lại phái theo một tên Khương Minh nghiêm khắc tới cực điểm, khiến hẳn đến cả uống rượu cũng không dám, chỉ chăm chú vào nhiệm vụ được giao. Lưu Cảnh Sinh tu vi chỉ đạt tới Vương cấp cửu phẩm, năm nay cũng đã hơn 30 tuổi, tu vi cùng tuổi này đặt ở bên ngoài cũng có thể được coi là thiên tài, đặt vào bất kì gia tộc thế tục nào cũng có thể được nâng lên hàng đại lão, thế nhưng mà ở trong Lăng Hư Cung này, nói khó nghe một chút thì một chút thiên phú của hẳn còn chẳng đáng xạch dép cho mấy tên Âm Vệ.

Muốn làm chấp sự thì phải có tu vi tối thiểu là Tôn cấp cùng một vài công lao nhất định, đương nhiên cũng có ngoại lệ đó là lập công lớn cho tông môn mà được cất nhắc. Lưu Cảnh Sinh thì tu vi không đủ, công lao cũng không có, ghế chấp sự rồi lên đầu hẳn chẳng qua bởi vì vị trưởng lão mà hẳn đang theo phục vụ có một chút quen biết với gia phụ của hẳn, năm xưa đã làm ra một lời hứa, cuối cùng thì hẳn được hưởng cái ghế chấp sự này.

Hắn cũng tự biết bản thân mình không xứng với chức danh chấp sự, vậy nên ở trong tông môn hẳn tuyệt nhiên không dám làm gì quá đáng khiến người khác gai mắt, nhưng ở ngoài tông môn thì khác, những lão gia hỏa trong Lăng Hư Cung luôn một bộ mặt mặt hung lên trời, đối việc phát sinh bên ngoài căn bản không để vào lòng, vì vậy Lưu Cảnh Sinh hẳn có thể muốn làm gì thì làm ở khu vực ngoại môn. Đề dọa, cướp bóc, cưỡng bức dân nữ, việc gì hẳn cũng dám làm, và cũng bởi cái danh chấp sự Lăng Hư Cung trên đầu hẳn mà không ai dám phản kháng hay tố cáo, chỉ có thể ngậm bô hồn làm nốt.

Chấp sự không bao giờ thiếu việc để làm, chỉ riêng việc xử lí sổ sách cùng những việc vặt khác cũng đã không hết rồi, nhưng Lưu Cảnh Sinh chỉ là chấp sự trên danh nghĩa, cũng chả ai dám giao việc cho hẳn, chỉ sợ hẳn làm hỏng. Không có việc làm, lẽ đương nhiên là Lưu Cảnh Sinh sẽ cảm thấy nhàm chán, ở trong nội môn thì có cho vàng hẳn cũng không dám làm loạn, nên là hẳn đành đi ra ngoại môn.

Với lệnh bài chấp sự, hẳn dễ dàng đi ra khỏi cấm chế mà không có ai ngăn cản, có vẻ như cấu tạo của cấm chế và lệnh bài cũng tương tự như cái mà Từ Phong có ở căn nhà của mình, có chăng chỉ khác ở quy mô và độ chắc chắn mà thôi. Ra khỏi nội môn, Lưu Cảnh Sinh vô cùng quen thuộc mà đi đến nơi căn nhà nhỏ, hiện tại là trời tối, việc một chấp sự như hẳn xuất hiện cũng không khiến người khác ngạc nhiên cho lắm, bởi lẽ vào thời điểm này, người trong nội môn đi ra ngoài tìm kiếm sự giải trí cũng không phải là hiếm.

Đầy cửa bước vào, Lưu Cảnh Sinh hít thở một hơi đầy khoan khoái, một nữ nhân có dáng người nhỏ bé thấy hẳn bước vào cũng không sợ hãi hay gì, mà chỉ mỉm cười ra đón hẳn: "Sao cả tuần nay không thấy ngài tới thăm tiện thiếp vậy, chẳng lẽ ngài đã chán ta rồi sao?"

Lưu Cảnh Sinh cười hắc hắc, kéo nữ nhân kia vào lòng, bàn tay to không chút kiêng nể sờ soạng khắp thân hình nhỏ nhắn của nàng, miệng nói: "Ta có nhiệm vụ phải ra ngoài một thời gian, sau vậy, không có ta nên tiểu dams phụ nhà người không tự thỏa mãn được à?"

Nữ nhân kia bị sờ sờ một cách thô lỗ nhưng cũng không có phản kháng, ngược lại cười lên khanh khách, uốn eo trong lòng ngực hẳn mà kiêu mị nói: "Ai nói ta không tự thỏa mãn được, trông thể mà ta cũng có nhiều tên trai trẻ muốn làm đấy nhé."

Bóp một cái lên ngực của nữ nhân, Lưu Cảnh Sinh không có vẻ gì là tức giận, lại còn cười ha hả nói: "Tiểu dams phụ như người thì đương nhiên là có lắm người theo đuổi rồi, chỉ là tên nào dám động tới người, không sợ ta chém thành mười tám mảnh sao?? Và lại bản sự của ta người cũng biết rồi, người nghĩ rằng có người khác có thể thỏa mãn nhu cầu của người được ư."

Nữ nhân rên lên một tiếng hấp dẫn, cả người ộp sát vào Lưu Cảnh Sinh, mị nhân như tơ, liếm môi nói: "Vậy thì ngài phải chứng minh lời mình nói đi chứ!!"

Lưu Cảnh Sinh cầm dục đã lâu, nào có chịu được lời khiêu khích trần trụi như thế, hẳn gằn lên một tiếng, trực tiếp bế nữ nhân trong lòng lên, đi nhanh vào trong nhà, ném nàng ta lên giường. Xoạt một tiếng, kinh phong quanh người hẳn nổi lên, chân quần áo trên người hẳn thành vụn vãi, để lộ ra thân hình cường tráng, hẳn liền nhào lên người nữ nhân trên giường, không ngừng lật bỏ quần áo trên người nàng. Trong phòng rất nhanh vang lên tiếng rên rí của nữ nhân, tiếng thở dốc của nam nhân vô cùng dâm dăng.

Vừa động thân không ngừng, Lưu Cảnh Sinh lại không kìm được mà nhớ lại vẻ ngây thơ trong sáng của tiểu lỵ đứng cạnh Từ Phong mà hẳn nhắm tới hôm trước, hình như tên nàng là Diệp Ngưng Tuyết thì phải. Ít ai biết được một người như hẳn lại có thú vui biến thái đó là thích những tiểu cô nương, mỗi khi nhìn thấy vẻ ngây thơ trong sáng của những tiểu cô nương là thú tính trong lòng hẳn lại nổi lên. Nữ nhân đang rên rí dưới thân hẳn là một trong những nhân tình của hẳn, vốn trong đầu bị đầu độc bởi hình ảnh của Diệp Ngưng Tuyết, hẳn không có cách nào động tới nàng, nên đành chọn một tình nhân của mình để mà phát tiết.

Sở dĩ chọn nữ nhân này để phát tiết là bởi nàng có thân hình nhỏ bé của mấy tiểu lỵ mà hẳn luôn thích, hơn nữa tính cách lại thật phần dâm loạn, không chọn nàng thì chọn ai cơ chứ. Lưu Cảnh Sinh vừa làm vừa thờ dốc không ngừng, trong đầu tưởng tượng nữ nhân dưới thân là Diệp Ngưng Tuyết, không ngờ lại bị buông lỏng tâm trí, mọi câu được nắm phứt cả người đã căng cứng, sau đó mềm nhũn ra nằm đè lên người nữ nhân bên dưới.

"Sao hôm nay ngài yếu thế, chỉ có mấy phút mà đã kết thúc rồi à???" Nữ nhân kia liền nhiên là vô cùng bất mãn, nàng còn chưa cảm thấy gì nhiều mà đối phương đã "xong" rồi, bảo nàng phải làm sao.

"Ta cũng không biết nữa, chắc là lâu rồi không làm nên hơi yếu, nhưng mà yên tâm, ta đâu phải chỉ có từng đó năng lực, người chỉ cần cố gắng phục vụ ta một chút là được thôi. Nào, giúp ta đi." Lưu Cảnh Sinh một tay lau mồ hôi trán, một tay ấn đầu nữ tử kia xuống háng mình.

Nữ nhân kia liền hiểu ý, dậm dậm nhìn hắn, sau đó mở đôi môi son ra, trực tiếp ngậm lấy tiểu đê của hắn vào miệng mà bắt đầu phục vụ vô cùng tận tình. Lưu Cảnh Sinh ngồi tựa vào thành giường, ngửa mặt lên hưởng thụ, trong miệng thì thoảng phát ra tiếng xuyết xoa. Đang vô cùng đầu nhập vào "tiểu đê" trước mặt, nữ nhân kia không khỏi vui mừng khắp người khi thấy "tiểu đê" đang có dấu hiệu đứng lên, bất chợt nàng thấy thân hình của Lưu Cảnh Sinh chợt căng cứng, sau đó rũ ra vô lực.

Trong lòng nghĩ hoặc, nàng ngừng đầu liền, đôi mắt hạnh của nàng chợt mở lớn hết cỡ, trong đầu một mảnh hỗn loạn, kinh hoàng phát ra một tiếng thét chói tai. Chỉ thấy Lưu Cảnh Sinh hai con mắt trợn ngược lên nhìn trần nhà, miệng há hốc chảy nước dãi, trên trán là một thanh chủy thủ cắm ngập lút tới cán, xuyên thẳng ra tận sau đầu hắn, máu tươi chảy đầy mặt trông vô cùng dữ tợn. Tiếng thét vừa mới thoát ra khỏi miệng của nữ nhân kia, chợt một bàn tay cứng như gong kim bịt chặt miệng nàng khiến tiếng thét chỉ phát ra một chút xua liền im bất. Một tiếng "tắc" giòn tan vang lên, đầu của nàng bị bẻ ngoặt ra tận đằng sau, chết đến không thể chết hơn được nữa.

Một bóng đen hiện ra từ hư không, phát tay một cái liền làm hai cái xác không hồn biến mất, sau đó hắn liền bắt tay vào dọn dẹp, trong thoáng chốc mọi thứ lại trở về nguyên trạng giống như chưa có ai động chạm qua. Sau khi kiểm tra thêm vài lần, chắc chắn là không có dấu hiệu gì bất thường, y găt đầu một cái, cả người lại lờ mờ biến thành trong suốt, trực tiếp biến mất vào trong không khí.

Có thể thoáng nghe thấy một tiếng lẩm bầm nhỏ nho vang lên khi hắc y nhân biến mất: "Người thứ ba rồi, chỉ còn lại một tên nữa thôi."

Khuong Minh là một tên cuồng nhân luyện võ, trong mắt hắn chỉ có một mục tiêu duy nhất đó là tiến xa hơn trên con đường vô đạo, tiền bạc mỹ nữ trong mắt hắn chỉ là phù du, không đáng để quan tâm. Bản thân hắn có thiên phú khá tốt, năm nay 27 tuổi nhưng đã đạt tới Tôn cấp nhất phẩm đỉnh phong, có thể nói là hắn đạt được cái gì chấp sự hiện tại là bằng vào chân thực lực của bản thân. Chỉ tiếc rằng hắn không có chỗ dựa, trước kia chỉ là tán tu, dù có thiên phú tốt nhưng lại không được trọng dụng như những người khác xuất thân cao quý. Nhưng vận may cũng đã mỉm cười với hắn, một vị trưởng lão trong tông môn không ngờ lại đối xử với hắn vô cùng tốt, không hiếm hắn là tán tu không quyền không thế mà hết mực trọng dụng hắn, hơn nữa lại không hề keo kiệt mà cho hắn rất nhiều tài nguyên tu luyện, cũng chính vì thế mà hắn mới quyết định bán mạng làm việc cho vị trưởng lão này.

Theo như thường lệ, nếu không có việc gì làm là Khuong Minh lại lao đầu vào tu luyện, thân là chấp sự hắn cũng có một căn nhà của riêng mình, nhưng thời gian hắn ở đó còn ít hơn là so với thời gian hắn bỏ ra ở trong tu luyện thất. Hôm nay cũng không ngoại lệ, sau khi báo cáo chỉ tiết về nhất cử nhất động của Lâm Tử Hàm cho vị trưởng lão kia, hắn liền quay trở về tiếp tục tu luyện. Chỉ là có một vấn đề xảy ra.

Ngày hôm nay mặc dù đã cố hết sức, nhưng Khuong Minh vẫn không thể nào tập trung vào tu luyện được, cái cảm giác bồn chồn trong lòng này khiến hắn cực độ khó chịu, tu luyện hiệu quả chỉ bằng 2 thành so với lúc bình thường. Một hồi lâu cố gắng tu luyện nhưng cảm giác này lại càng mãnh liệt hơn, Khuong Minh liền đình chỉ tu luyện, miệng lẩm bầm: "Chẳng lẽ tu luyện của ta xuất hiện tâm ma??"

Khả năng này vừa lóe lên trong đầu hắn liền ngay lập tức bị bác bỏ. Khuong Minh biết thiên phú mình dù tốt nhưng cũng không thể nào so với thiên tài chân chính được, vậy nên mỗi bước tu luyện hắn đều vô cùng quan tâm đến việc ổn định căn cơ, cho nên việc xuất hiện tâm ma là không thể nào. Tim không ra lý do, Khuong Minh liền rời khỏi tu luyện thất, quyết định đi dạo một vòng, hít chút khí trời cho thư giãn đầu óc.

Khuong Minh không thích mấy chỗ đông người, hắn liền rời khỏi nội môn, một mạch phi hành ra hẳn bên ngoài ngoại môn, sau đó xuống núi. Bao xung quanh ngọn núi không lồ bên dưới Lăng Hư Cung là một cánh rừng rậm rạp lớn, trong đó có rất nhiều yêu thú cường đại, cũng có thể được coi là một bình chương thiên nhiên gần cận kẻ thù xàm lẫn Lăng Hư Cung với số lượng lớn, đây cũng là nơi mà Khuong Minh định đi dạo.

Hít thở không khí trong lành có chút lành lạnh vào buổi đêm, tâm thần hắn không khỏi có chút khoan khoái, nhưng cảm giác nhộn nhạo ở trong lòng thì càng ngày càng mãnh liệt, cảm giác này lúc này còn nhỏ nên hắn không để ý, tới lúc này thì hắn đã nhận ra cảm giác này là gì, đó là cảm giác nguy hiểm!!

Đura mắt cảnh giác nhìn xung quanh, thần thức tỏa ra hết cỡ nhưng không thấy có động tĩnh gì khả nghi, hắn bắt ngờ quát lớn: "Là ai?? Giấu đầu lòi đuôi, mau bước ra đây!!!"

Trà lòi hẳn chỉ là những tiếng gió thổi lá cây xào xạc, tuyệt nhiên không thấy có một động tĩnh khác thường chứ đừng nói là có ai. Ngay lúc Khuong Minh đang tự hỏi liệu rằng bản thân có cảm ứng nhầm hay không, một ngọn gió thổi qua mặt hắn, bất chợt một luồng sát khí sắc bén ập tới, kèm theo đó là một tia huyết quang đỏ rực.

Một đôi mắt đen kịt như màn đêm xuất hiện trước mặt Khuong Minh: "Chết đi!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 187: Mục tiêu cuối cùng

Khuong Minh kinh hãi vội vàng thôi lui người lại sau đó xoay người sang bên cạnh, chỉ thấy một tia sáng màu đỏ xẹt qua người hắn, nếu không phải hắn kịp xoay người thì chắc tia sáng đó đã xuyên thủng bụng hắn rồi. Ổn định lại thân hình, lúc này hắn mới có cơ hội nhìn rõ người vừa tấn công mình.

Chỉ thấy đứng trước mặt Khuong Minh là một hắc y nhân cao to, đang đứng quay lưng về phía hắn, trên tay y cầm theo một cây thương dài cỡ hai mét với hai màu đen đỏ đan xen, có vẻ như tia sáng màu đỏ hắn vừa nhìn thấy là từ cây thương đó mà ra. Hắc y nhân chậm rãi quay người lại, nhìn thấy diện mạo của người này, Khuong Minh không khỏi bất thốt: "Là người???"

Hắc y nhân có một mái tóc màu trắng cắt ngắn, một đôi mắt đen vô hồn sâu như vực thẳm, hoàn toàn không có con ngươi. Từ mũi trở xuống cảm được che đầy bởi một chiếc mặt nạ màu đen đầy những chiếc răng sắc nhọn trông vô cùng dữ tợn. Nhưng đó không phải là những gì khiến Khuong Minh ngạc nhiên, điều khiến hắn ngạc nhiên đó là diện mạo của người này, hắn biết.

"Hừ, thì ra cảm giác bất an mà ta cảm thấy cả buổi nay chính là từ người mà ra, người cũng to gan lắm, chỉ là Vương cấp vô gia mà dám ám sát Tôn cấp như ta. Nói đi, là ai đã ra lệnh cho người..... À không cần phải nói, khẳng định là Lâm Tử Hàm đã ra lệnh cho người phải không??" Khuong Minh hừ lạnh.

Từ Phong đứng yên không nói gì, trong đầu đang liên tục tính toán. Hắn theo như lệnh của Lâm Tử Hàm, ngay từ buổi sáng đã lấy được thông tin nơi ở của bốn tên chấp sự mà hắn cần phải xử lý, liền ngay lập tức bắt tay vào công việc. Với người khác thì ám sát một chấp sự ở ngay trong nội môn Lăng Hư Cung gần như là điều không thể, nhưng với Từ Phong thì khác, với hai kỹ năng *Ngụy trang* và *Liếm tức*, hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách cực kì dễ dàng.

Thực tế đã chứng minh rằng nhiệm vụ này đối với hắn không chút khó khăn nào hết. Từ Phong tìm thấy Điện Kỳ Dừng ở trong chính căn nhà của hắn, tu vi của mục tiêu chỉ là Vương cấp cửu phẩm, hơn nữa chiến lực lại như rác rưởi, Từ Phong mới chưa tới một giây để biến Điện Kỳ Dừng thành xác chết.

Người tiếp theo là Lục Quảng Khai, Tôn cấp nhất phẩm sơ giai, cũng là người đã nảy ra ý định muốn chiếm đoạt lấy Hồ Phi Nguyệt khiến Từ Phong cực kì tức giận. Lợi dụng khả năng tàng hình của mình, Từ Phong tìm thấy hắn đang ở trong một căn phòng riêng uống rượu với ai đó. Vì đối phương có hai người đều có tu vi Tôn cấp, hắn khó lòng mà đánh lên được, Từ Phong liền giết chết một tên tạp dịch của quán rượu đó, lấy quần áo của hắn, dùng kỹ năng *Liếm tức* điều chỉnh khí tức bản thân sao cho giống với tên tạp dịch đó, sau đó pha vào bình rượu mà Lục Quảng Khai gọi trước đó một giọt máu của hắn.

Kết quả là hai người vừa mới uống một chén rượu vào, dưới đôi tinh khùng bố trong máu của Từ Phong liền trực tiếp biến thành một bãi chất nhầy tanh tưởi trên mặt đất, hắn chỉ việc búng nguyên phần đất bên dưới, mang đi đóng chất nhầy và giấu bình rượu đi là dọn dẹp xong hiện trường. Còn tên thứ ba là Lưu Cảnh Sinh thì khỏi phải nói, hắn chết ở ngay trên giường, kéo theo một nữ nhân xuống cửu tuyền cùng hắn.

Vốn cảm thấy khá là dễ dàng, Từ Phong liền bắt tay vào mục tiêu cuối cùng là Khuong Minh, nhưng cũng vì ba mục tiêu đầu tiên quá dễ, thành ra hắn hơi có chút chủ quan, không ngờ Khuong Minh lại cẩn thận như vậy, trước đòn đánh lên bắt đầu của hắn mà cũng có thể né được, xem ra hắn đã quá coi thường đối phương rồi.

Thấy Từ Phong không nói gì, Khuong Minh cười lên một tiếng, thân hình chớp động, trong nháy mắt liền xuất hiện trước mặt Từ Phong, tung ra một quyền thăm sát. Khuong Minh vốn coi thường đối phương chỉ là Vương cấp vô gia, căn bản là ra tay không toàn lực, chênh lệch giữa hai cấp bậc nào có nhỏ, hắn làm như vậy cũng là dễ hiểu.

Từ Phong mặc dù nhìn thấy được động tác của Khuong Minh, nhưng hắn không tránh không né, giống như là không nhận ra được nguy hiểm ập đến mà đứng đơ ra đó vậy. Không né tránh, cũng không làm ra hành động gì khác, lẽ đương nhiên đợi chờ Từ Phong là một kích như trời giáng vào ngực hắn rồi.

Kêu lên một tiếng đau đớn, cả người Từ Phong văng ra đằng sau, đập gãy hai ba cái cây sau đó mới nằm sõng soài dưới đất, trên ngực có một lỗ thủng lớn tràn trề máu tươi, khí tức của hắn yếu dần yếu dần, sau đó thì biến mất hoàn toàn.

Khuong Minh cười khẩy thỏa mãn, một chiêu vừa rồi của hắn đã đục thủng một lỗ lớn trên ngực Từ Phong, hơn nữa lúc ra đòn hắn còn thêm vào một chút âm kinh, ngay khi tiếp xúc thì âm kinh đó sẽ lan ra phá hủy lực phủ ngũ tạng của nạn nhân, với lực phá hoại như vậy, hẳn chắc Từ Phong sẽ không thể sống nổi. Quả nhiên đúng như những gì hắn nghĩ, Từ Phong sau khi dính đòn của hắn liền sõng đó chết dờ, thôi thóp một tí sau đó thì la dơi, hắn còn cẩn thận kiểm tra xác của Từ Phong, sau khi đảm bảo đối phương đã chết hẳn rồi mới quay người bỏ đi.

Còn về phần Từ Phong, chẳng lẽ hắn đã chết thật rồi?? Nói nhảm, đương nhiên là không, nếu hắn chết dễ đến như vậy, thì không có chuyện hắn còn có thể sống tới bây giờ. Lúc này khi đối mặt với Khuong Minh, Từ Phong nhận ra tu vi cũng gần bằng của đối phương không hề tầm thường như ba tên chấp sự kia, là một Tôn cấp nhất phẩm hàng thật giá thật. Nếu bảo hắn đi đánh nhau với lực giai yếu thủ có khi hắn còn đánh, nhưng nếu đánh với vô gia Tôn cấp trực diện thì hẳn khó lòng thì thắng, bởi vô gia sẽ không như yêu thú, một thân vũ kỹ và trang bị không phải chỉ để làm cảnh.

Biết được nếu thực sự chiến đấu với Khuong Minh, hắn có đến 7 phần là sẽ thua, vậy thì cần gì phải đánh. Ngược lại, Từ Phong cũng không hoàn toàn lâm vào thế bí, tu vi Vương cấp hiện tại của hắn lại chính là bùa hộ mệnh cho hắn lúc này. Quả nhiên đúng như những gì hắn tính toán, Khuong Minh thấy hắn chỉ là Vương cấp vô gia thì không để vào mắt, tùy tiện oanh một quyền liền nghĩ rằng hắn đã chết, sau đó bỏ đi.

Sau khi Khuong Minh bỏ đi một lúc lâu, cái xác đang nằm im của Từ Phong chợt động đậy, hắn chống tay xuống đất, nặng nề nhồm người dậy. Há miệng phun ra một ngụm máu kệt trong cổ họng. Từ Phong nở một nụ cười thắng lợi. Thực ra hành động này của hắn có chút mạo hiểm, nếu đối phương cẩn thận, trực tiếp đập nát đầu của hắn ra thì hẳn chết chắc. Nhưng mà hắn đã đánh cuộc thành công, những tên vô gia cao giai như Khuong Minh luôn một bộ dáng mắt ờ trên đỉnh đầu, căn bản coi thường những vô gia thấp hơn như hắn, nhờ vậy mà hắn mới thoát được một mạng.

Từ Phong hít sâu một hơi, nén đau nơi ngực, kích hoạt *Tái sinh siêu tốc* với tốc độ tối đa. Tuy rằng làm vậy thì rất tốn linh lực, nhưng mấy ngày qua hắn đã ngưng tụ được hai Kết tinh linh lực trong cơ thể, nên tạm thời không cần lo lắng về vấn đề hao hụt linh lực, điều hắn cần làm lúc này đó là khôi phục, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất lên đuổi theo Khuong Minh, đối phương nghĩ rằng hắn đã chết, lúc này hắn là lúc y buông lỏng cảnh giác nhất, không tiến hành ám sát lúc này thì còn lúc nào

nữa.

Tái sinh siêu tốc được đẩy lên mức tối đa, lỗ thủng lớn trên ngực Tử Phong lấy tốc độ bằng mắt thường có thể nhìn thấy mà sinh ra xương thịt, trong giây lát liền kéo da non, hoàn toàn lành lại như chưa từng bị thương. Tốc độ khôi phục như vậy, hiển nhiên đau đớn mà Tử Phong phải chịu là không nhỏ, nhưng hắn vẫn phải cắn răng chịu đựng, không còn cách nào khác, hắn là người trong lời hứa, đã hứa với Lâm Tử Hàm thì hắn phải làm cho bằng được. Mấy ngày nay hắn đã quan sát Khương Minh khá là kĩ rồi, ngoại trừ trực tiếp ám sát ra thì hạ độc là điều khó có thể xảy ra bởi mọi đồ ăn thức uống đều là hắn ta tự tay làm lấy, hơn nữa cái tên chết tiệt này còn không uống rượu, lúc nào cũng mang theo một bình chứa một thứ nước màu xanh rêu, thì thoảng lại uống một ngụm nhỏ, gần như là không uống thứ gì khác, bảo hắn hạ độc kiểu gì.

Vậy nên nếu Tử Phong hắn bỏ lỡ cơ hội lần này, về sau muốn xử lí Khương Minh sẽ thật phần khó khăn. Cảm thấy bản thân đã tạm ổn, Tử Phong đứng dậy, nhìn về hướng Khương Minh bỏ đi, miệng khẽ nói: "Chân dạng - Thiên Ma Nhân!!"

Hai con mắt gần như căng cứng như muốn nứt ra, hàng trăm đường tơ máu li ti giăng đầy trong mắt hắn, tỏa ra quang mang màu đỏ quỷ dị, tầm nhìn của hắn biến đổi hoàn toàn, thế giới trong mắt hắn liền trở thành một thế giới của năng lượng.

Tìm kiếm phương hướng của linh lực mà Khương Minh để lại, thần hình Tử Phong dần dần biến mất vào trong không khí, dùng tốc độ nhanh nhất của mình để đuổi theo. Khương Minh tâm tình thư thái mà rảo bước trong rừng cây, cảm giác nhộn nhạo trong lòng đã biến mất, hắn nhất thời cũng không muốn quay trở về tu luyện, liền tiếp tục đi dạo.

Vừa đi hắn vừa suy nghĩ, tại sao Lâm Tử Hàm lại sai người mà sát hắn nhỉ, về lí mà nói thì điều này có thể xảy ra, hắn nghe theo lệnh của vị trưởng lão kia mà theo dõi nàng ta, thân là một trưởng lão cao cao tại thượng thì có tức giận cũng là chuyện thường. Nhưng kể cả như thế, ra tay với hắn ở ngày đây không phải là quả mọo hiểm ú, phải biết tuy rằng đây là cánh rừng dưới núi, nhưng vẫn có người thường xuyên tuần tra, nếu xảy ra giao chiến thì sẽ rất nhanh có người đến tra xét.

Hơn nữa nếu muốn ám sát thì cũng phải phải người có thực lực một chút, chứ một Vương cấp vô già, kể cả có đánh lên thì cũng không chắc gì có thể chạm được đến hắn. Khương Minh lắc đầu, không nghĩ đến nữa, dù hắn có nghĩ đến nát óc thì cũng không hiểu được, à nhất thì hắn không hề hắn gì, tốt hơn hết đó là trở về đem việc này báo cáo ngay cho trưởng lão, để ngài ấy định đoạt. Nghĩ vậy, Khương Minh liền tăng nhanh tốc độ, muốn trở về càng sớm càng tốt, bất chợt trước mắt hắn lóe lên một tia lóe điện màu đen.

"Àm!!! Xẹt xẹt!!!"

Một tiếng nổ vang lên, kèm theo đó là một cột lôi điện màu đen tuyền phóng thẳng lên trời khiến cây cối xung quanh bị thiêu rụi một mảng bốc lên mùi khét lẹt. Một bóng người bắn ra khỏi cột lôi điện, đập gãy mấy cái cây trên đường đi, lần một vòng trên mặt đất sau đó đứng dậy, Khương Minh thờ hồng học, trong lúc lo lắng không ngờ lại bị đánh lên một lần nữa, hơn nữa uly lực của cột lôi điện vừa rồi thật là khủng khiếp, hắn chỉ mới tiếp xúc một chút thôi mà da thịt đã bị thiêu rụi, đến cả lớp hộ thể cương khí của Tôn cấp cũng bị phá hủy hay trong chớp lát, thật là đáng sợ mà.

Sự việc xảy ra quá nhanh khiến Khương Minh còn chưa kịp nhìn thấy kẻ ra tay công kích mình là ai, đúng lúc này thì cột lôi điện vụt tắt, hắn liền có sức quan sát nhưng tuyệt nhiên không hề thấy một bóng người. Hắn liền nén cảm giác bóng rất trên người,, đứng dậy cảnh giác nhìn ngó xung quanh, một thanh kiếm đột ngột xuất hiện trên tay hắn, có vẻ như là hắn cũng sở hữu không gian giới chi.

Tử Phong nhìn Khương Minh không bị thương tổn gì nhiều lắm, không khỏi chắc lưỡi một cái, vừa rồi hắn đã đuổi kịp lấy đối phương, xuất kì bất ý thì triển Tử Lôi Tam Kích - Địa Sát Cuồng Lôi lên người Khương Minh, nhưng cũng không ngờ đối phương vẫn có thể thoát ra được, xác thực thực lực Tôn cấp không phải đùa. Vốn bởi công kích Khương Minh mà hắn hiện hình, nhưng sau đó bởi đối phương không thể xác định được mục tiêu là hắn, nên Tử Phong chỉ cần đứng tấn công là có thể thoát khỏi trạng thái chiến đấu, có thể lần nữa sử dụng *Ngụy trang*.

Nhìn Khương Minh đang vô cùng cảnh giác đứng thủ thế, Tử Phong không nóng vội, lần trước nóng vội đã khiến hắn bị đẩy vào tình thế nguy hiểm, hắn không thể mắc một sai lầm hai lần được. Hắn như một u linh, lượn lờ xung quanh Khương Minh, không ngừng quan sát đối phương nhằm tìm thấy một tia sơ hở. Bất chợt hắn nảy ra một ý tưởng.

"Tiểu Linh, nếu ta sử dụng *Chân dạng* lên kĩ năng như *Ngụy trang* hay *Liễm tức* thì sao??"

"*Chân dạng* không thể sử dụng lên một số kĩ năng, *Ngụy trang* là một trong số đó, nhưng *Liễm tức* thì không. Công từ cử thứ sử dụng *Chân dạng* xem, ngài sẽ biết ngay thôi." Tiếng trả lời của Tiểu Linh vang lên ngay lập tức.

"Chân dạng - Liễm tức!!!"

Tử Phong có thể cảm nhận thấy toàn bộ chức năng trong cơ thể mình hoàn toàn ngừng lại, tim đập, máu chảy, hô hấp, tất cả mọi thứ đều ngừng lại nhưng hắn tuyệt nhiên không cảm thấy có chút gì khó chịu. Hắn khẽ điều động linh lực, chợt nhận ra một điều đó là hoàn toàn không có đạo động linh lực từ hắn phát ra. Trước kia mặc dù hắn có sử dụng *Liễm tức* thì nếu thời động quá nhiều linh lực thì cũng sẽ phát ra dao động linh lực dù lớn để khiến người khác phát giác, nhưng mà hiện tại, hắn đã thời động linh lực để che giấu thêm một kích nữa nhưng mà hoàn toàn không có dao động linh lực nào phát ra.

Còn đang mường tưởng, Tử Phong chợt giật mình, không ngờ kĩ năng *Ngụy trang* của mình lại đang mất dần tác dụng, thần hình của hắn đang lộ rõ hiện ra sau lưng Khương Minh. Tử Phong không dám động dấy một chút nào, trong lòng cười khổ, có vẻ như là nếu sử dụng *Chân dạng* lên kĩ năng *Liễm tức* thì kĩ năng *Ngụy trang* sẽ mất tác dụng, đúng là được cái này thì mất cái nọ. Nhưng mà khi tức của hắn vẫn hoàn toàn không có gì, chỉ cần hắn không làm ra cử động gì thì sự tồn tại của hắn trong thần thức của Khương Minh là không có.

Tinh huống khẩn cấp quan đầu, Tử Phong cắn răng, điều chỉnh cơ bắp của bản thân gồng cứng lên để không nhúc nhích một chút nào, toàn thân linh lực thời động, thậm chí phá hủy một Kết Tinh để lấy thêm linh lực. Linh lực trong người hắn cuộn trào, lại thêm linh lực từ Kết Tinh khiến kinh mạch của hắn có chút trường lên đau đớn nhưng hắn không dám phát ra một tiếng kêu nào. Khương Minh thì trải rộng thần thức ra, liên tục quan sát xung quanh, Tử Phong thì đứng yên đằng sau lưng hắn cách chừng năm mét, toàn thân bất động như tượng đá.

Hai người cứ đứng như vậy cho đến khoảng nửa phút sau...

Phá Lôi Thương xuất hiện trên tay Tử Phong, sự xuất hiện đột ngột của nó khiến không khí lưu động trong không gian xáo trộn, không thể nào lọt qua được thần thức đang trải rộng của Khương Minh. Khương Minh cảm thấy có ba động đằng sau lưng mình, cả người xoay ra đằng sau, thanh kiếm trên tay giống như là tia chớp mà chém xuống.

Thế nhưng mà hắn còn chưa kịp nhìn thấy đối phương là ai, một luồng sáng màu xanh dương lóe lên che lấp tầm mắt của hắn, đồng thời một tiếng gầm lớn vang lên

"Phá Thiên Trảm!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Kinh động Lăng Hư Cung

Thư phòng của Lâm Tử Hàm

“Hắn đã bắt đầu hành động chưa?” Lâm Tử Hàm hỏi.

Lăng Phong đang đứng nghiêm chỉnh trước mặt Lâm Tử Hàm, nghe vậy liền nói:

“Tử Phong hành động hay không ta cũng không biết, bởi từ mấy hôm trước ta có đưa hắn thông tin liên quan đến bốn tên chấp sự kia nhưng vẫn thấy hắn án binh bất động, không hề ra khỏi căn nhà của hắn. Sáng nay ta lại đưa thêm cho hắn ít tư liệu nữa nhưng cũng không thấy có vẻ gì là hắn sẽ ra tay cả.”

“Sao lại như vậy nh?” Lâm Tử Hàm nhu mày.

“Có thể là hắn ta cảm thấy khó khăn quá nên chân chứ chưa muốn làm thì sao?” Lăng Phong nói.

“Người không hiểu hắn được như ta, con người của hắn ra sao thì ta là người biết rõ hơn cả. Nếu không làm được thì ngay từ đầu hắn đã không nhận lời, còn một khi đã nhận lời thì hắn sẽ dùng mọi thủ đoạn để hoàn thành. Có lẽ mấy hôm nay hắn đang suy nghĩ tìm đối sách cũng nên.”

Lâm Tử Hàm thở dài một tiếng, đứng lên bước ra phía cửa sổ, lơ đãng nhìn bầu trời đêm. Bỗng nàng quay lại, khuôn mặt có chút bối rối nói:

“Người có thấy ta bắt hắn đi ám sát bốn tên chấp sự kia có hà khác quá không, dù gì thì nếu muốn đưa hắn vào Ám Dạ thì vẫn còn cách khác mà, đâu phải chỉ có mỗi biện pháp này đâu...”

“Trưởng lão đứng lo lắng thái qua chung quy thì ngài cũng chỉ muốn tốt cho hắn mà thôi. Nếu Tử Phong có thể hoàn thành được nhiệm vụ gần như bất khả thì này thì địa vị của hắn khi gia nhập Ám Dạ cũng sẽ cao hơn. Trên đời không có bữa tiệc nào miễn phí cả, nếu muốn tiến xa thì phải có giácg ngộ nguy hiểm.” Lăng Phong trầm ngâm một chút rồi nói.

Lâm Tử Hàm nghe vậy, khuôn mặt của nàng liền giãn ra thoải mái, đứng vậy, quan tâm quá tất loạn, năng lực ám sát của Tử Phong ra sao nàng vẫn còn chưa quên, nếu hắn không từ chối thì có nghĩa là nhiệm vụ này hắn có thể hoàn thành được.

“Lăng Phong, cảm ơn người đã khuyên ta, đúng là người ngoài cuộc thường có cái nhìn rộng rãi.....”

Lâm Tử Hàm còn chưa dứt lời, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên phá tan hoàn toan về yên tĩnh của ban đêm. Tiếng nổ nghe có vẻ như vang tới từ một khoảng cách rất xa nhưng cũng không có ảnh hưởng tới cường độ của nó, so với sét đánh ngang tai thì không khác nhau là bao. Cảm nhận đại địa dưới chân mình hơi rung rinh giống như có động đất, cả Lăng Phong lẫn Lâm Tử Hàm đều không hẹn mà bay ra bên ngoài, phóng lên trời cao mà nhìn về phương hướng phát ra tiếng nổ.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hai tròng mắt của Lâm Tử Hàm chợt mở lớn ra hết cỡ. Chỉ thấy theo hướng nhìn của nàng, một cột khói lưa hình nấm khổng lồ bốc lên không trung từ nơi vùi nổ phát ra bên dưới rừng cây ở chân núi, đứng từ trên không nhìn xuống có thể thấy rõ một mảng rừng rậm trực tiếp biến thành tro bụi, dù biết vụ nổ này khủng bố ra sao.

Tiếng nổ cũng đã kinh động tới tất cả những người khác trong Lăng Hư Cung, vô số bóng người phá không bay lên chi để nhìn thấy những gì tương tự với Lâm Tử Hàm.

“Lâm trưởng lão, chuyện gì xảy ra vậy???”

Mấy bóng người lấy tốc độ không tưởng xuất hiện bên cạnh Lâm Tử Hàm, tất cả đều mặc trang phục đặc trưng cho thân phận trưởng lão, một người trong đó mở miệng hỏi.

"Lâm sao mà ta biết được, ta cũng vừa mới nghe thấy tiếng nổ đó cách đây không lâu." Lâm Tử Hàm cười khổ nói.

"Không cần biết, chúng ta cứ tới đó rồi sẽ biết, đi thôi." nói đoạn người này liền hóa thành một đóa bóng mờ, trong một cái chớp mắt đã bay xa ngàn mét, hiển nhiên là đi tới nơi xảy ra vụ nổ.
Mấy vị trưởng lão còn lại đưa mắt nhìn nhau, sau đó cũng không hẹn mà cùng cúi theo vị trưởng lão mới rời đi kia, một vụ nổ kinh thiên động địa xảy ra ngay bên cạnh Lăng Hư Cung, điều tra là không thể tránh khỏi.

Từ Phong vừa hét lên: "Phá Thiên Trảm!!!", cây thương trên tay hắn liền chém xuống, một đường kiếm quang hình bán nguyệt khổng lồ được phóng ra kèm theo từng tia lôi điện màu đen vô cùng đáng sợ. Kiếm quang nhanh chóng nuốt chửng lấy thân ảnh của Khương Minh, sau đó nổ tung tạo thành một vụ nổ cực đại đến mức ở trên Lăng Hư Cung cũng có thể nghe thấy. Uy lực của chiêu *Phá Thiên Trảm* lần này so với lần hắn sử dụng lên Thổ Hành Địa Long còn cường đại hơn, nên nhớ là lúc đó hắn cũng không còn bao nhiêu linh lực, khác với hiện tại, không những linh lực của hắn còn khá là dồi dào, hắn lại còn rút thêm linh lực từ một Kết Tinh, mà *Phá Thiên Trảm* uy lực phụ thuộc hoàn toàn vào lượng linh lực bỏ ra, lẽ đương nhiên là lần ra chiêu này sẽ cường đại hơn rất nhiều rồi.

Nhờ vào hai Kết Tinh, Từ Phong sau khi tung ra *Phá Thiên Trảm* liền thiêu đốt nốt viên Kết Tinh còn lại trong cơ thể, trong nháy mắt hồi phục một lượng lớn linh lực, đối với dư chấn từ *Phá Thiên Trảm* không đến mức chật vật như những lần trước. Khiôi bụi tan đi, để lộ thân hình của Khương Minh, lúc này hắn trông cực kì thảm hại, toàn thân lông tóc bị thiêu rụi hoàn toàn, quần áo trên người đã sớm biến thành tro bụi, da thịt trên dưới cháy khét lẹt, tóa ra mùi thật nướng gay mũi, cổ những nơi da thịt bị một thứ gì đó ăn mòn, biến thành từng đồng chất nhầy màu đen nhớp nháp.

Khương Minh thờ hông học, cảm nhận cơ thể đau đớn khôn cùng, sau đó không khỏi cảm thấy may mắn mà nhìn vào tấm khiên trên tay. Chỉ thấy tay hắn đang cầm một tấm khiên lớn che phủ hầu hết cơ thể hắn, trên chiếc khiên có trạm trở hoa văn hình đầu sư tử từ vô cùng uy vũ. Nó là một chiến lợi phẩm mà hắn có được sau một phen kì ngộ, Huyền giai trung phẩm Bảo khí, cũng chính là nó đã cứu lấy hắn một mạng, nhưng đổi lại lại thiêu đốt gần như toàn bộ linh lực trong cơ thể hắn.

Nhưng như vậy thì cũng không phải vấn đề, hắn vẫn giữ được mạng sau kiếm quang kinh khủng đó, là một Tôn cấp vô già, hắn có thể cầu thông thiên địa, mượn nhờ linh khí thiên địa để tạm thời sử dụng, vấn đề linh lực là không đáng lo. Một tiếng "rắc" vang lên, không ngờ tấm khiên Bảo khí đã cứu mạng hắn không biết bao nhiêu lần cho tới tận giờ lại xuất hiện một đạo vết nứt chạy dọc từ trên xuống dưới, dù để thấy được đường kiếm quang vừa rồi có bao nhiêu kinh khủng.

Khương Minh khẽ cử động cơ thể mình một chút, cảm nhận từng khớp xương dưới lực công phá khủng bố vừa rồi như muốn rời cả ra, hắn nặng nề mà hít vào từng hơi thở ngắt quãng, vừa định hé mắt ra quan sát thì thỉnh linh một bóng đen liền lao tới hắn giống như lưu tinh.

Từ Phong nhờ vào Kết Tinh mà vẫn giữ được chiến lực sau khi sử dụng *Phá Thiên Trảm* chỉ là tình thân có chút ẻo oái, nên thấy Khương Minh không ngờ lại có thể sống sót sau chiêu thức, hắn liền muốn rút lui. Nhưng sau khi nhìn lại thì hắn có thể nhận ra tình trạng của đối phương không phải tốt như hắn nghĩ, lại nhìn thấy chiếc khiên xuất hiện một vết nứt dài, Từ Phong liền thay đổi chủ ý.

Đối phó với một Bảo khí dạng khiên đã bị nứt vỡ, một thứ vũ khí sắc bén là một lựa chọn tồi, cự lực, chỉ có cự lực mới có thể tạo nên ảnh hưởng. Từ Phong không có thời gian suy nghĩ nhiều, Tôn cấp vô già có thể khôi phục linh lực với tốc độ cực nhanh, chậm trễ là điều không thể chấp nhận được. Hai cánh tay hắn ngay lập tức bốc lên một ngọn lửa màu đỏ, trong nháy mắt hình thành một lớp giáp cốt màu đỏ. Từ Phong chân đạp *Thuần bộ*, thỉnh linh xuất hiện trước mặt Khương Minh, tung ra một quyền lên tấm khiên: "Hư Thiểm Quyền!!!"

Khương Minh chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen thoáng lên, sau đó từ tấm khiên truyền đến một lực giống như cả quả núi đập tới, trực tiếp thổi bay cả người hắn lẫn tấm khiên. Cả người Khương Minh bay ra sau như điều đứt dây, cây sấu xuống mặt đất tạo thành một cái rãnh dài rồi mới dừng lại, tấm khiên lớn trực tiếp để lên người hắn. Khương Minh còn chưa kịp nhom người dậy, đã thấy từ tấm khiên trên người liền tục vang lên tiếng đĩnh đĩnh đang đang nhức ọc, lực lượng cường hãn không ngừng ép cả người hắn lẫn tấm khiên lún xuống đất.

Cả đôi Khương Minh có thể thể rằng hắn chưa bao giờ phải đánh một trận biệt khuất như thế này, đến cả hình dáng của đối phương ra sao còn chưa nhìn thấy đã bị oanh kích tới tới tấp mất mũi, hơn nữa mỗi một đòn đều mang theo uy lực cường hãn, không có một kẻ hồ nào để hoàn thù, bảo sao hắn không buồn bực.

"Hư Thiểm Quyền - Phá Sơn Không!!!" Từ Phong gầm lên một tiếng, hai bàn tay đan vào nhau, đồng thời nện lên trên chiếc khiên.

Một tiếng nổ vang lên, cái bụi cùng đất đá bắn tung lên trời, mấy chục mảnh vỡ bắn ra ngoài, cây nát mặt đất xung quanh giống như tạc đạn. Khương Minh bắn ra khỏi cái hố dưới đất, thân hình còn đang trên không trung chưa rơi xuống thì đã bị một thân ảnh hắc y bắt kịp. Từ Phong nắm lấy vai hai Khương Minh, xoay một vòng sau đó đập thân hình hắn xuống đất giống như một bao cát. Khương Minh hự lên một tiếng đau đớn, xương cốt trên thân thể hắn gãy rồi thành từng mảnh nhỏ, nhưng sinh mệnh lực của Tôn cấp vô già thật cường hãn, hắn vẫn cố gắng đánh trả.

Chỉ thấy trên tay hắn xuất hiện một viên cầu nhỏ màu đen, dùng một quyền đâm thẳng bụng của Từ Phong, nhét viên cầu đó vào cơ thể hắn, sau đó tung một cước đá bay Từ Phong.

Từ Phong bị đập bay bất ngờ, chưa kịp làm ra phản ứng, viên cầu trong bụng hắn liền phát nổ, trực tiếp phá tan khoang bụng của hắn, mảnh vỡ nội tạng cùng máu thịt của hắn văng đi khắp nơi. Kêu lên một tiếng đau đớn, thương thế lại càng kích thích đau ọc điên cuồng của hắn, bất chợt trong mắt hắn xuất hiện một đôi đồng tử màu đỏ như máu, khỏe miệng hắn nhếch lên man dại: "Linh vực - Thế giới!!"

Không gian xung quanh trong bán kính một ngàn mét liền vụn vụn mảnh liét, tất cả mọi thứ trong đó đều đứng im không nhúc nhích, chỉ trừ một bóng người. "Từ Phong" lướt tới bên cạnh Khương Minh còn đang nằm dưới đất, một bàn tay nắm lấy đầu lâu của hắn sau đó giật mạnh, hai chân đồng thời đạp vào ngực y. Thời gian bị dừng lại, Khương Minh không thể phản kháng, đầu lâu trực tiếp bị xé ra khỏi cơ thể, kéo theo một dây xương sống đứt đoạn, chết đến không thể nào chết hơn được nữa.

"Từ Phong" nhìn đầu lâu trong tay, cười khẩy: "Tên vô dụng nhà ngươi, có thể này mà cũng phải khổ chiến, làm ta không chịu được mà phải ra tay, xem ra ta cần phải chuẩn bị một buổi tập huấn cho ngươi rồi!!"

Nửa giây trôi qua, cái xác không đầu của Khương Minh nằm im lìm, máu tươi phun ra xối xả nhuộm đỏ mặt đất, "Từ Phong" phát tay thu cái xác cùng đầu lâu vào trong không gian giới chỉ, sau đó liếc đôi mắt đỏ tươi của mình nhìn về một hướng, miệng lầm bầm trong khi cơ thể dần dần tan vào hư không: "Hừ, đến nhanh lắm!!"

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Hyuyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 189: Hấn quá yếu!!

Lâm Tử Hàm đang bay tới gần nơi phát ra vụ nổ, trong lòng càng kinh hãi, vụ nổ vừa rồi lớn hơn những gì năng nghĩ. Cảnh rừng bên dưới trong một bán kính cỡ mấy trăm mét trực tiếp bị thiêu rụi, cây cối ở ngoài cũng bị gãy đổ ngổn ngang vô số do sóng xung kích, thậm chí một số nơi vẫn còn đang bốc cháy, khói đen phủ kín một vùng trời.

Ở giữa khu vực tan hoang đất là một hố sâu bề ngang rộng mấy trăm mét, lõm xuống đến cả trăm mét, trông không khác gì vực bị thiên ngoại vẫn thạch đáp trúng. Nhìn tràng cảnh này, không chỉ rằng mà các vị trưởng lão khác cũng muốn trợn mắt há mồm, cũng không phải là vì kinh ngạc trước quy mô của vụ nổ, mà bởi vì sức phá hoại của nó. Trong không khí vẫn có khí tức linh lực tàn mác, tức là đây căn bản không phải là hiện tượng tự nhiên gì, mà là do vô già công kích tạo thành.

Thần là Thánh cấp cường già, các vị trưởng lão cũng có thể làm ra công kích tương tự như vậy, nhưng cần phải dùng đến không gian pháp tắc. Nhưng xung quanh đây tuyệt nhiên không có một chút không gian lực nào, tức là công kích này thuần túy sử dụng linh lực, để mà tạo nên uy lực khủng bố như thế này, phải dùng đến bao nhiêu linh lực trong một chiêu chứ. Cũng không phải các vị trưởng lão không thể tạo ra công kích như thế này nếu không dùng không gian pháp tắc, nhưng linh lực tiêu hao sẽ vô cùng lớn a.

Tất cả mọi người sau phút sững sờ liền nhanh chóng hạ xuống trung tâm vụ nổ. Vừa mới đặt chân xuống đất, một vị trưởng lão có chòm râu bạc dài tới ngang bụng, xem chừng tuổi tác cũng đã rất cao, khịt khịt mũi mấy cái rồi nói

“Xung quanh đây có mùi máu tươi!!”

Một vị trưởng lão khác cũng gắt đầu phụ họa: “Đúng vậy, ta cảm nhận thấy hai luồng khí tức khác nhau, hơn nữa cảm giác vẫn còn khá là mới, xem ra hai người đó vẫn chưa đi xa được đâu, mọi người chia nhau ra tìm kiếm đi!!”

Cũng không đợi y nói xong, tất cả mọi người đều cùng lúc phóng đi tứ phương tám hướng, nhưng không lâu sau liền quay trở lại, nhìn nhau sau đó không hẹn mà cùng lắc đầu.

“Xem ra chúng ta tới hơi muộn rồi, hai người đó đã rời khỏi đây.” Lâm Tử Hàm nói.

“Ồ mình vỡ này hình như là một kiện Bảo khí.” Bỗng nhiên có một vị trưởng lão nhặt được một mảnh vỡ, xem xét một hồi liền nói.

“Đưa đây ta xem nào!!” Một vị trưởng lão khác nhanh tay giật lấy mảnh vỡ, sờ sờ nắn nắn liền tiện tay ném nó đi, miệng nói: “Xác thực là một kiện Bảo khí, đúng hơn là Huyền giai trung phẩm Bảo khí loại phòng ngự, có vẻ như một người đã dùng cái này để chặn lại đòn công kích khủng bố kia, nhưng mà chỉ một chiêu mà cũng có thể phá hủy được Huyền giai Bảo khí, không biết đó là chiêu thức gì nhỉ?”

“Đứng đây cũng không giải quyết được gì đâu, để mọi việc cho đám chấp sự xử lí đi, tin rằng họ tên vừa mới đánh nhau ở đây cũng không dám bèn mắng quay lại gần đây sau khi đã gây ra động tĩnh như thế này đâu.” Lâm Tử Hàm suy nghĩ một chút, dường như đã nhận ra thứ gì đó, chậm rãi nói.

“Lâm trưởng lão nói đúng, uy danh của Lăng Hư Cung không phải để đây cho vui, hai tên chuột nhắt đó không dám mạo hiểm nữa đâu.” Một vị trưởng lão có khuôn mặt trẻ tuổi, đoán chừng thuộc thế hệ trưởng lão trẻ mở miệng phụ họa, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tử Hàm có chút mê đắm.

Lâm Tử Hàm đương nhiên là cảm nhận được ánh mắt nóng rực kia, nhưng nằng trặc tiếp làm ngơ, quay người bay thẳng về Lăng Hư Cung, thậm chí còn xé rách không gian để di chuyển cho nhanh. Mọi người cũng không có việc gì khác liền trở về, mọi sự để cho mấy chấp sự giải quyết.

Hồ Phi Nguyệt ngồi trong phòng, nghiêng người bên cửa sổ ngắm vàng trăng sáng trên không trung, không hiểu nằng nghĩ đến cái gì mà chợt bật cười khúc khích.

“Ty đang nhớ tới ca à??” Tiếng của Diệp Ngưng Tuyết chợt vang lên sau lưng nàng.

“Nói bậy nào, tỷ đang nghĩ tới mấy thứ khác.” Hồ Phi Nguyệt cười nói.

“Xì, tỷ làm như muội không biết gì ấy, nhìn vẻ mặt hạnh phúc của tỷ kia.”

Diệp Ngưng Tuyết bĩu môi, sau đó cười hi hi nói: “Tỷ đã động phòng với ca ca chưa?”

“Nhà đầu này, nói linh tinh gì thế, trẻ con mà toàn nghĩ cái gì không đâu...” Hồ Phi Nguyệt hơi đỏ mặt, sẵng giọng nói.

“Tỷ quên trước kia muội ở trong Hợp Hoan Tổng rồi à, mấy chuyện nam nữ này muội thấy nhiều rồi. Hơn nữa, mấy ngày gần đây tỷ trông càng ngày càng đẹp ra, so với trước kia thì quyến rũ gấp vạn lần, đến muội nhìn còn cảm thấy kinh diễm chứ đừng nói một nam nhân như ca ca.”

“Muội thật là....àì, nhưng muội cũng biết đấy, ta là yêu thủ, chuyện của ta với chàng cũng không biết là có đi được đến đâu không...” Hồ Phi Nguyệt thở dài, sâu kín nói.

“Lo lắng nhiều làm gì, tỷ với ca ca xứng đôi lắm, hơn nữa, ca ca cũng đâu có phải nhân loại đâu mà tỷ lo.” Diệp Ngưng Tuyết không cho là đúng nói

Hồ Phi Nguyệt nghe vậy liền ngạc nhiên: “Sao muội lại biết chàng không phải là...”

“Không phải là nhân loại chứ gì, cũng đơn giản thôi, người khác thì không nói, nhưng chúng ta sống chung với nhau một thời gian, trước mặt chúng ta ca ca không giấu giếm bản thân, chỉ cần tính ý một chút là nhận ra ngay. Đôi mắt màu đen, phù vân xuất hiện khắp cơ thể, rồi trạng thái biến thân không giống với bất kì loài bí pháp nào, thậm chí ca ca còn có thể tăng hình, đi xuyên qua vật thể, nói huynh ấy là con người đánh chết muội cũng không tin.” Diệp Ngưng Tuyết nhún vai.

“Nhưng mà ta vẫn có chút lo lắng, quá nhiều nữ nhân có tình cảm với chàng, sự phụ của muội là Lâm Tử Hàm, rồi có gái tên Lãnh Băng Băng, và chắc chắn về sau sẽ còn nhiều nữa. Ta không ghen, nhưng ta lại sợ rằng mai sau liệu chàng có chán ghét thân phận yêu thủ của ta hay không.” Hồ Phi Nguyệt mềm yếu nói, bộ dạng khác hoàn toàn so với vẻ bình tĩnh ung dung thông thường.

“Về chuyện này, muội đoán tỷ đã có nghĩ rồi, ca ca là một người kiên định, hai người chúng ta đều biết điều đó, sẽ không có chuyện ca từ bỏ tỷ để đi với người khác đâu. Cơ mà tỷ thực sự không ghen phải không, vậy muội có thể quang minh chính đại câu dẫn huynh ấy rồi.” Diệp Ngưng Tuyết có chút tinh quái nháy mắt nói.

“Biết ngay là nhà đầu muội cũng có ý với chàng mà, nhưng mà nếu muội thật sự muốn làm thế, công sức bỏ ra sẽ khó khăn đó, chàng hiện tại cũng chỉ coi muội như em gái thôi a.” Hồ Phi Nguyệt cốc đầu Diệp Ngưng Tuyết, cười mắng.

“Hi hi, muội biết rồi chứ.” Diệp Ngưng Tuyết le lưỡi, làm mặt đáng yêu nói.

Nói chuyện với Diệp Ngưng Tuyết một chút, Hồ Phi Nguyệt cảm thấy thoải mái hơn, đúng vậy, tại sao nàng phải lo lắng chứ, Tử Phong đã chấp nhận việc nàng là yêu thủ, năng có lí do để mà nghĩ linh tinh nữa. Nghĩ thông suốt, Hồ Phi Nguyệt cảm giác nhẹ nhõm trong lòng, đang định nói gì đó thì bỗng nhiên nhu mây, nhìn sang bên cạnh.

Theo hướng nhìn của nàng, không gian nơi đó hơi dao động một chút, sau đó một bóng người bước ra từ hư không, đổ gục xuống đất. Nhìn thấy người đó, cả Hồ Phi Nguyệt cùng Diệp Ngưng Tuyết đều hết hoảng, vội vàng bước tới đầu y đứng dậy.

“Tử Phong, huynh bị thương rồi!!!” Diệp Ngưng Tuyết kinh hô.

Chỉ thấy Tử Phong lúc này quần áo rách nát tả tơi, nơi bụng là một lỗ thủng to tướng, nội tạng bên trong đã biến mất từ lúc nào, chỉ còn đúng xương sống của hắn là còn liền thành một hàng, thương thế khủng bố như thế này, phải người khác thì đã chết lâu rồi, hẳn còn sống được ầu cũng là nhờ kĩ năng *Tái sinh siêu tốc*.

Tử Phong lết lên giường, trực tiếp khoanh chân đá tọa, đôi mắt đỏ như máu liếc nhìn hai người sau đó lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài đi, ta cần phải chữa thương, đừng quấy rầy ta!!!”

Diệp Ngưng Tuyết đưa mắt nhìn Hồ Phi Nguyệt ra chiều hỏi ý kiến, Hồ Phi Nguyệt nghĩ một chút, sau đó kéo tay nàng đi ra ngoài, miệng nói: “Đi thôi, chúng ta không quấy rầy chàng chữa thương!”

Hồ Phi Nguyệt đã để ý thấy đôi mắt huyết hồng của Tử Phong, cũng nhận thấy biểu hiện của hắn có chút khác thường, nhưng nghĩ lại thì có thể pà do vết thương của hắn có vấn đề gì đó, bởi bình thường vết thương như này không làm khó được hắn, nay vết thương vẫn còn nguyên không hồi phục được, nàng liền quy kết sự bất thường của hắn cho vết thương mà không thắc mắc gì nữa.

Nhìn thấy nhị nữ đi ra khỏi phòng, “Tử Phong” nở một nụ cười quỷ dị, lầm bầm nói: “Đến giờ tập huấn rồi!!!”

Choáng mở mắt ra, Tử Phong chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, hai mắt choáng váng. Xoa xoa đầu, hắn lúc này mới định thần nhìn xung quanh, trước mặt hắn là một bình nguyên rộng lớn với thảm cỏ xanh mướt trải dài tới tận đường chân trời, sau lưng hắn không xa là một cảnh rừng rậm với những dãy núi nhấp nhô. Gió thổi nhẹ nhàng theo mùi cây cỏ phả vào mũi hắn. Mọi thứ đều có vẻ bình thường, chỉ trừ một thứ, bầu trời trên đầu hắn phân ra thành hai thái cực đối lập, một bên là nền trời xanh tươi trong vắt không một áng mây, mặt trời trên cao tỏa ánh nắng nhẹ nhẹ chiếu xuống thảm cỏ trông vô cùng thơ mộng. Đối lập với nó là một bên bầu trời đen kịt, cũng xuất hiện thêm một mặt trời nữa nhưng mặt trời này lại là một khối cầu màu đen trên bầu trời, biến cả không gian trở nên tối tăm u ám.

Kì lạ thì kì lạ, đây cũng không phải lần đầu tiên Tử Phong nhìn thấy khung cảnh này, đây chẳng phải là không gian trong hệ thống đó sao. Hắn liền có gắng nhớ lại những gì đã xảy ra, có vẻ như là sau khi hắn bị thương nặng bởi viên cầu kì dị Khương Minh đánh vào người hắn, Hắc Tử Phong đã xuất kì bất ý chiếm giữ cơ thể hắn, ném hắn vào trong không gian hệ thống. Mặc dù khá là bất mãn, nhưng trước kia hắn đã hứa với Hắc Tử Phong, nên là Tử Phong cũng đành phải chấp nhận, ai bảo hắn xem trọng lời hứa chứ.

“Tĩnh rồi hả??” Bất chợt có tiếng nói sau lưng khiến Tử Phong có chút giật mình quay lại, chỉ thấy Hắc Tử Phong đang đứng đó, nở một nụ cười quỷ dị mà nhìn hắn.

“Hừ, xong việc rồi chứ, vậy đề ta quay lại với cơ thể của mình...”

“Khoan đã, người còn chưa đi được!!!”

“Cái gì.” Tử Phong còn chưa nói xong, một nắm đấm đã hiện ra trước mặt hắn. Bình một tiếng, cả người hắn liền văng đi, nhưng rất nhanh liền lấy lại được thăng bằng, hai chân đập xuống đất, cây thành hai đường rãnh dài rồi mới dừng lại.

“Người làm cái quái gì thế??!!!” Tử Phong thét lên.

Đáp lại lời hắn là thân ảnh Hắc Tử Phong lao tới, một cước quét ngang người hắn, miệng cười phá lên: “Làm cái gì ư, đương nhiên là đánh người một trận ra bã rồi!!!”

“Đánh thì đánh, ta sợ người sao!!!!”

Nhưng Tử Phong cũng không nao núng, hắn không phải con gà mà chỉ ngồi im chờ ăn đòn, hai tay hắn giờ lên, chặn đứng cước bộ của Hắc Tử Phong, đồng thời một chân hắn giờ lên, đầu gối nhắm thẳng vào ống đồng của đối phương mà chọt tới. Hắc Tử Phong nhay lên không trung, chân còn lại đá vào đầu Tử Phong, cả hai trùng đòn cùng một lúc. Chỉ nghe hai tiếng rắc vang lên, ống đồng của Hắc Tử Phong bị chấn gãy, một cánh tay đưa lên kịp thời của Tử Phong tuy chặn lại được một cước kia vào đầu nhưng cũng khiến xương tay hắn bị đập vỡ.

Cả hai cùng loạng choạng tách nhau ra, nhưng chưa đầy một giây sau lại lao vào nhau mà đâm đá. Đối thủ thành công, Tử Phong dùng một tay túm lấy bả vai của Hắc Tử Phong, trực tiếp dùng đầu gối vào sống mũi đối phương, tay còn lại nhanh chóng chặn lại nắm đấm đang hướng vào mặt hắn mà lao tới. Hắc Tử Phong bị đập đầu choáng váng, nhưng không ngờ lúc đó bả vai của hắn trùng xuống, tránh được sự kiểm chế của Tử Phong, hai tay chống xuống đất, sau một cú lộn người là một cước đập thẳng vào cằm Tử Phong.

Thân hình Tử Phong bắn lên không trung sau đó rơi xuống, còn chưa kịp bật dậy thì Hắc Tử Phong đã đuổi kịp, liên tục công kích khiến hắn phải lẩn người né tránh. Tử Phong hẳn có phải là quân tử không? Đương nhiên là không. Chỉ thấy trong lúc lẩn lộn, trong tay hắn đã nắm một nắm cát, nhắm lúc sơ hở mà ném vào mặt Hắc Tử Phong khiến y mất phương hướng. Lợi dụng lúc này, Tử Phong chồm dậy, ôm lấy đầu đối phương vít xuống, không ngừng lên gối vào mặt hắn, từng tiếng “bốp, bốp” vang lên giòn giã.

Hắc Tử phong không nhìn thấy gì, nhưng chấn động truyền đến đầu hắn giống như không chút si nhê, hắn dùng hai tay túm lấy chân Tử Phong vừa mới giờ lên, cả người gồng lên sau đó lật ra đằng sau. Chỉ thấy Hắc Tử Phong gào lên một tiếng, cả người đổ ra đằng sau, hai tay cầm lấy chân Tử Phong bốc lên cao tạo thành một đường vòng cung tuyệt đẹp sau đó nện xuống đất đánh ỳnh một tiếng.

Hai thân ảnh màu đen lao vào đánh đấm điên cuồng, kinh phong bắn ra tứ phía, mặt đất bị nện cho vỡ nát, khắp nơi đều là những đả vụn, hố sâu ngồn ngặn. Ở trên không trung phía xa, một thân ảnh là lướt ngự không mà đứng dang lẳng lè quan sát hai người đánh nhau bên dưới, năng mặc một bộ xiêm y màu đỏ, không hề che giấu những đường cong ngạo nhiên trên cơ thể mình, một khuôn mặt trầm ngâm mà nhìn xuống bên dưới.

“Không ngờ cô cũng đồng ý với Hắc Tử Phong đấy, ta chưa từng thấy cô đồng ý với hắn chuyện gì bao giờ.” Một thân ảnh bạch y chợt xuất hiện bên cạnh nhị nhân nặc váy đỏ.

“Hừ, nếu không phải chuyện này có tác dụng tốt với công tử, người nghĩ rằng ta sẽ đồng ý ý để ngài ấy bị đánh như thế này ư?” Tiểu Linh hừ lạnh một tiếng.

Bạch Tử Phong nhún vai: “Xác thực là chiến lực của hắn quá yếu, rất nhiều tài nguyên có sẵn trong tay nhưng hắn lại không thể vận dụng vào trong chiến đấu, để hắn ăn chút thiệt thòi cũng không phải chuyện gì to tát lắm.”

Tiểu Linh không nói gì, chỉ chăm chú quan sát tràng cảnh chiến đấu bên dưới, trong đầu không khỏi nhớ lại những gì Hắc Tử Phong đã nói với nàng cách đây vài hôm: “Hắn quá yếu!! So sánh với ta thì hẳn thực sự rất yếu, dù không có sự can thiệp của Linh vực thì thực lực của hắn vẫn chần a gì, Hắc Tử Phong ta kính thường chiếm giữ cơ thể hắn, đánh bại nội đối thủ yếu như vậy hoàn toàn không có chút thú vị. Tiểu Linh, nếu muốn công tử của cô trở nên mạnh mẽ hơn, hãy giúp ta lần này, ta muốn một đối thủ xứng đáng!!!!”

“Ta nghĩ cô nên dùng Nguyên lực của mình để phong tỏa căn phòng mà Tử Phong đang ở lại, để phòng có người khác tiến vào quấy rầy.” Bạch Tử Phong nhàn nhạt nói, không rõ trong lòng hắn nghĩ gì nữa.

“Không cần người nhắc, ta đã làm từ lâu rồi. Còn nữa, trước mặt công tử không được phép nhắc đến mấy thứ như Nguyên lực, ngài ấy chưa cần biết đến thứ này.” Từ người Tiểu Linh tỏa ra khí thế đáng sợ khiến Bạch Tử Phong lao đảo như muốn rơi xuống từ trên không trung, năng lạnh giọng đe dọa hắn.

Căn phòng nơi Tử Phong đang đá tọa, không gian bao xung quanh nó chợt dao động, trong nháy mắt liền đóng cứng lại, hoàn toàn khóa chặt không gian lại, nội bất xuất, ngoại bất nhập. Sự việc xảy ra ngay sau khi Hồ Phi Nguyệt vừa bước chân ra khỏi phòng, nhưng nàng hoàn toàn không hay biết, điềm nhiên như không mà đưa Diệp Ngưng Tuyết đi, không biết rằng phu quân của nàng sắp trải qua những giờ phút vô cùng khó cực.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Tập huấn

“Àm!!”

Một thân ảnh như điều đứt dây rơi từ trên cao xuống như sao băng, nện xuống đất tạo ra một cái hố lớn, trong lòng hố vô cùng đồng đều, chứng tỏ lực tác dụng của bóng người rơi vào xuống là vô cùng lớn mới tạo nên thành quả như thế này. Mặt đất im lìm không một bóng người, bất chợt một cánh tay đâm xuyên qua lớp đất đá, sau đó một thân ảnh toi tã trồi lên từ dưới đất, há miệng thờ đốc.

“Đó là tất cả những gì ngươi có đấy sao?? Vô dụng!! Vô dụng, vô dụng!! Vô dụng, vô dụng, vô dụng, vô dụng, vô dụng, vô dụng!!!!!! Từ Lôi Cửu Kích – Lôi Động Cửu Thiên!!!”

Tiếng nổ vừa dứt, hàng vạn tia lôi điện to bằng cổ tay từ trên trời giáng xuống, bao phủ lấy một khoảng không gian rộng lớn như cánh tận thế. Vô số tiếng nổ ầm ầm vang lên, mặt đất bên dưới bị lôi điện oanh kích nổ tung thành tro bụi. Lôi điện màu trắng soi sáng cả một vùng không gian u ám mờ mịt.

Từ trong không gian lôi điện dày đặc, một bóng người bắn ra ngoài, đập mạnh xuống đất, cây thành một cái rãnh sâu hoắm trước khi nảy bật lên rồi nằm im lìm trên mặt đất. Một thân ảnh hạ từ trên không trung xuống, một bộ dạng vô cùng thoải mái mà bước tới chỗ người kia đang nằm trên mặt đất, lấy chân đá thân hình đang nằm sấp trên mặt đất lật ngửa dậy, một chân dẫm lên ngực y, cười hắc hắc

“Từ Phong à, ta nói ngươi quá yếu, liệu có sai không nhì, nhìn xem, ta đến một vết xước cũng không có, còn nhìn lại ngươi xem, ha ha, có còn ra hồn người không hả??”

Khỏe miệng Từ Phong trào ra một ngụm máu, hai mắt hần mở to nhìn Hắc Từ Phong mà không nói gì, không phải là hần không còn sức để nói, mà là những gì Hắc Từ Phong nói đều đúng, hần quá yếu! Để đầu với Hắc Từ Phong, hần đã dùng hết tất cả mọi thứ có thể, nhưng kết quả thì ra sao??

Lúc này Từ Phong toàn thân trên dưới không còn chỗ nào lành lặn, sáu cánh tay thì đã bị phá hủy toàn bộ, ngực xuất hiện ba lỗ thủng, một trong số đó nằm ngay nơi tim của hần, hiển nhiên là trái tim đã không còn trong người hần nữa. Một chân bị chặt đứt tới tận gốc, toàn thân thì cháy đen không sót một nơi nào. Hắc Từ Phong, hần, ...quá mạnh!!

Từ Phong đã làm mọi cách, nhưng tất cả đều vô dụng, những chiêu thức, năng lực hay vũ khí hần có thể dùng được, Hắc Từ Phong cũng có thể dùng. Những kinh nghiệm chiến đấu của hần, Hắc Từ Phong cũng có, thậm chí so với hần thì năng lực này còn mạnh hơn rất nhiều. Hắc Từ Phong giống như là trời sinh ra để chiến đấu, từ đầu tới giờ hần không hề dùng Linh vực một lần nào, chỉ bằng năng lực chiến đấu của bản thân mà quần Từ Phong tới tã. Từ Phong ra được một chiêu, Hắc Từ Phong hần đã ra được hai ba chiêu liền hoàn kết hợp không một kẽ hở, thậm chí còn có thể biến chiêu chặn đứng công kích của Từ Phong khiến hần không thể hoàn thù.

Lúc đầu hai người còn có chút cân bằng, nhưng càng về sau, cân cán lại càng nghiêng về Hắc Từ Phong, cuối cùng thì y trực tiếp áp đảo Từ Phong toàn diện về mọi mặt.

“Không nói được gì phải không, hiện tại ta có thể dễ dàng trảm sát ngươi, cướp lấy cơ thể, có biết vì sao Tiểu Linh thủy chung từ đầu không xuất hiện ngăn cản ta không??”

Hắc Từ Phong cười nhạt, cũng không đợi Từ Phong trả lời liền nói

“Bời đơn giản là vì hành động của ta được cô ta chấp nhận!! Xuất hiện đi Tiểu Linh!!”

Vừa dứt lời, Tiểu Linh liền đột ngột xuất hiện bên cạnh, giọng chán sứt bay Hắc Từ Phong đang đặt một chân lên ngực Từ Phong, sau đó cúi xuống đặt một tay lên cơ thể tàn tạ của hần, nhẹ nhàng nói

“Công tử, ta xin lỗi, đây cũng là vì tốt cho ngài mà thôi.” Nói đoạn bàn tay nàng sáng lên một thứ ánh sáng màu trắng ngà bao phủ lấy cơ thể hần. Từ Phong chỉ cảm thấy một luồng khí tức ôn lương chậm rãi tràn vào thể nội hần, xoa dịu đau đớn của hần, linh lực khô cạn của hần không ngờ trong nháy mắt liền khôi phục với tốc độ kinh người. *Tài sinh siêu tốc* với sự xuất hiện của linh lực liền thể hiện năng lực của mình, bắt đầu chậm rãi khôi phục cơ thể hần.

Từ Phong cảm thấy linh lực của mình trong nháy mắt liền tràn đầy nhưng luồng khí tức ôn lương kia vẫn không ngừng tiến nhập thể nội, hần liền không lo lắng linh lực, đẩy nhanh tốc độ hồi phục lên đến tối đa, không mất bao lâu liền hoàn toàn khôi phục cơ thể hần. Chóng tay ngồi dậy, toàn thân Từ Phong phát ra vô số tiếng rầm rã giòn tan, hần quay sang Tiểu Linh nói

“Tất cả những chuyện này là sao, Tiểu Linh người giải thích cho ta xem nào.”

Tiểu Linh nhìn hần một lúc, sau đó mới thở dài nói

“Chuyện kể ra thì dài, công tử chỉ cần biết rằng lần này là một buổi tập huấn mà Hắc Từ Phong dành cho công tử, đại khái là hần thấy ngày yếu quá, cảm thấy không xứng đáng để hần ra tay thôn phệ nên mới bày ra trò này. Nhưng ngài cũng không cần phải buồn bã quá, hần ta có được một lợi thế.....”

Còn chưa đợi Tiểu Linh nói xong, Từ Phong đã ngắt lời: “Không cần phải an ủi ta, hần mạnh hơn là sự thật, nếu chỉ có một chút này mà ta không chịu nổi thì quả thật là quá yếu kém, đến ta cũng khinh bỉ chính mình nữa.”

“Nói hay lắm, hiểu rõ thực lực cũng như khả năng của mình là bước đầu để trở thành cường giả, xem ra tâm trí của ngươi cũng không tệ như ta nghĩ!!” tiếng của Hắc Từ Phong chợt vang lên.

“Ngươi cũng là ta, tâm trí của ta như thế nào thì ngươi phải biết rõ nhất. Ngươi nói giống như ta và ngươi là hai người hoàn toàn khác nhau vậy.” thương thế khôi phục, Từ Phong ngồi dậy nổi, cũng không thật sự giận dữ.

Quan sát Hắc Từ Phong chiến đấu nhiều lần, hần nhận ra bản thân mình so với tâm ma của mình còn kém quá nhiều, li do mà hần vẫn còn sống ở đây mà chưa bị tâm ma thôn phệ chung quy vẫn chỉ nhờ vào sự tồn tại của Tiểu Linh. Trải qua thời gian dài, Từ Phong nhận ra Tiểu Linh không chỉ đơn thuần là một trí năng của hệ thống, cũng như hệ thống này không có đơn giản như lúc đầu hần nghĩ.

Hệ thống tiến hóa, như tên gọi, nó đưa Từ Phong trở thành một chủng tộc ưu việt hơn con người là Thiên Ma, không ngừng trợ giúp hần tiến hóa, trở nên cường đại hơn trong bản chất chứ không chỉ là cánh giới hay kĩ năng. Chẳng nói đâu xa, ưu thế lớn nhất của hần hiện tại chẳng phải đến từ chủng tộc mạnh mẽ đó sao, đến kĩ năng áp trực của hần là *Thiên Ma Hóa Thân* cũng vốn là năng lực của chủng tộc này.

Hơn nữa, bản thân sự tồn tại của không gian hệ thống vẫn là đầu hồ lớn trong lòng hần. Những cánh đồng, núi sông cùng bầu trời này để làm gì, nếu chỉ đơn thuần là một nơi để hần sử dụng như không gian giới chỉ siêu cấp ra thì những thứ kể trên để làm gì, trực giác nói rằng nó không đơn giản như vậy.

Đã qua rồi cái thời Từ Phong chỉ truy cầu sự tự do, hần hiện tại dù muốn hay không thì cũng đã trở nên giống với những nhân vật chính trong tiểu thuyết, có một gia đình cần bảo vệ, có thù còn chưa trả với Âm Ma Tông, có một người đang chờ hần giải cứu. Thực lực là thứ hần cần nhất hiện tại, nếu bị Hắc Từ Phong đánh mất trận thừa sống thiếu chết mà hần có thể mạnh hơn thì hần nguyện ăn đòn thêm cả trăm lần nữa cũng được.

“Sai, ta là người, người cũng là ta, nhưng về bản chất thì chúng ta khác nhau. Tính cách của ngươi quá cẩn thận, làm việc luôn tính trước tính sau, sao có thể so sánh với ta được.” Hắc Từ Phong lắc đầu.

“Không tính toán thì sao có thể giữ mạng? Không còn mạng thì có thể làm được gì chứ, ta không muốn bản thân chết một cách vô ích chỉ vì sơ sẩy.” Từ Phong không cho là đúng nói

“Cường giả bước lên từ núi thấy biển máu, mạo hiểm luôn đi đôi cùng với kì ngộ, nếu bản thân ngươi không có góc ngoé dẫn thân vào hiểm nguy thì sao có thể rèn luyện bản thân bước lên đỉnh cao được. Hãy nhìn lại người đi, hệ thống nghịch thiên trong tay, nhưng mấy tháng qua ngươi đã làm được gì, tu vi đạt tới Vương cấp thất phẩm nhưng chừng đó thì chẳng đủ làm pháo hôi cho Âm Ma Tông giết. Chẳng phải ngươi muốn cứu nhà đầu Diệp Thủy Lam sao, ta nói thẳng, cứ đã này thì đợi đến lúc ngươi có đủ thực lực để san phẳng Âm Ma Tông thì nhà đầu đó đã bị hiếp lên hiếp xuống, chết đến không thể nào chết hơn được nữa rồi....”

“Cảm ơn!!!!!!!!” Từ Phong gầm lên một tiếng, cả người từ dưới đất bật dậy lao tới Hắc Từ Phong, bàn tay nắm chặt tung ra một quyền xé gió, kinh phong ầm ầm

Quyền đầu của hần bị chặn lại bởi một bàn tay, Hắc Từ Phong nở nụ cười điên cuồng: “Tôi hay lắm, ta đánh ngươi còn chưa đã tay đâu, chiến!!”

Sau tiếng hô của y, hai thân ảnh liền chớp động, quyền đối quyền, cước đối cước, kinh phong bắn ra tứ phía, chém lên mặt đất tạo thành từng đường rãnh lớn, sóng xung kích lan ra khiến đại địa vỡ nát, run rẩy như có động đất. Hai bóng người cuốn lấy nhau, chiến đấu từ dưới đất lại lên trên trời, khí thế băng bạc bộc phát, không gian dưới áp lực mà vạn vật, linh lực tỏa ra, lôi điện lóe lên giăng khắp nơi như mạng nhện, tránh cảnh chiến đấu vô cùng thảm liệt.

Tiểu Linh lúc này đã thôi lui khỏi nơi xảy ra chiến đấu, im lặng nhìn Từ Phong đánh với bản ngã của mình, khẽ thở dài: “Giá như ta có thể giúp công tử được...”

Bạch Từ Phong đứng cạnh nàng, nháy mắt nhìn hai thân ảnh đang đánh nhau kinh thiên động địa ở xa, đồng tử màu lam của hần lóe lên tinh quang, đang định nói gì thì không gian nơi hần đang đứng chợt dao động mãnh liệt, trong một cái nháy mắt hần đã thấy mình xuất hiện ở một nơi nào đó, chắc chắn vẫn ở trong không gian của hệ thống, nhưng mà tuyệt nhiên không thấy có một bóng người xung quanh.

Một thân ảnh bất chợt xuất hiện thể chỗ Bạch Từ Phong, người này vô cùng kì lạ, nhìn thoáng qua thì có vẻ như là một nam nhân, nhưng xung quanh người này, không gian liên tục bị vỡ nát khiến thân ảnh của hần vô cùng mờ mịt, nhìn không ra hình thù, y xuất hiện bằng Tiểu Linh nhưng năng không hề có phản ứng, dường như là có quen biết.

"Hần ta thế nào rồi??" Thân ảnh mờ mịt mở miệng, giọng nói nghe không ra nam nữ, có vẻ như gần cũng có vẻ như phát ra từ một nơi xa thăm thẳm nào đó, vô cùng quý dị.

"Không biết, nhưng có lẽ nhờ vào Hắc Từ Phong thì công tử sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ là không rõ liệu công tử sẽ phát triển theo đúng ý người hay không, ý người là thế phải không, chủ nhân??" Tiểu Linh nướm mảy nói.

"Khắc khắc, đừng nói như vậy, ta không muốn can thiệp quá nhiều vào con đường của hần, những gì ta làm chỉ là quan sát, thì thoảng động tay động chân chút xíu mà thôi."

"Cũng đúng, nếu người thật sự muốn những tay vào, chẳng ai có thể ngăn cản được cả, không một ai..." Tiểu Linh ý nhị nói.

"Biết thế là tốt, và một lời cảnh báo nho nhỏ, không phải thứ gì cũng có bản chất giống như nó biểu hiện ra đâu." Thân ảnh thần bí nói.

"Ý người là sao?" Tiểu Linh nghi ngờ hỏi.

"Về sau người sẽ biết, giờ thì làm tốt công việc của mình đi, đây chỉ là một hình chiếu nhất thời của ta mà thôi, ta đi đây, cố gắng mà phò tá hần cho tốt." Thân ảnh thần bí nói xong liền tan biến thành một đoàn khói phiêu đảng, trong nháy mắt biến mất khỏi thiên địa, để lại Tiểu Linh với khuôn mặt rồi rầu

Thế giới bên ngoài.

Hồ Phi Nguyệt đứng ngoài phòng Tử Phong, lo lắng nhìn vào cánh cửa đóng chặt. Tử Phong đã ở trong phòng ba ngày rồi, điều này là chưa từng xảy ra, trước kia dù hần có thương nặng đến mức nào thì cũng chỉ một hai ngày là khỏi hẳn, nhưng lần này một pha bề quan chữa thương kéo dài tới ba ngày, bảo nàng không lo lắng sao được. Hơn nữa khi đến gần căn phòng, nàng có thể cảm thấy không gian xung quanh nó đã bị phong tỏa, lấy tu vi cùng linh ngộ của nàng với không gian pháp tắc mà cũng phải bỏ tay trước sự phong tỏa này, lại càng khiến nàng nóng ruột hơn.

Mấy ngày qua, có mấy người tìm đến muốn gặp Tử Phong, Phán quan Lăng Phong, trưởng lão Lâm Tử Hàm, mấy tên Âm Vệ khác, thậm chí còn có một lão giả tu vi thông thiên lên vào căn nhà muốn tìm kiếm gì đó, nhưng một lát sau thì lại bỏ đi. Hồ Phi Nguyệt nhất nhất đều nói rằng Tử Phong đang bế quan giai đoạn quan trọng, tất cả đều từ chối gặp mặt. Theo như những gì nàng biết, Lăng Hư Cung mấy ngày nay đang loạn thành một đoàn, sau vụ nổ kinh thiên động địa đêm đó, mọi người bắt ngờ nhận ra có ba vị chấp sự đã mất tích một cách bí ẩn, hoàn toàn không để lại dấu vết gì

Sự việc diễn ra ngay trong Lăng Hư Cung lại càng khiến nó nghiêm trọng hơn, thậm chí cả chấp pháp đoàn cũng đã nhận được lệnh từ Cung chủ tiến hành điều tra cùng tìm kiếm từng tích của ba vị chấp sự mất tích kia. Vì việc ám sát ba người này Tử Phong không hề nói cho Hồ Phi Nguyệt biết nên nàng cũng không để tâm lắm tới tin tức này, nhưng mà ít nhất thì vì chuyện này mà tất cả mọi người đều bận rộn, Lăng Phong hay là Lâm Tử Hàm sau khi đến tìm Tử Phong không được đều không quay trở lại lần nữa, đoàn chừng đang bị công việc quân thân.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Bản năng

Một vầng sáng màu trắng ngà bao phủ lấy cơ thể Tử Phong, khôi phục linh lực, giúp hần chữa trị những vết thương kinh khủng trên cơ thể mà đáng lẽ phải khiến hần chết từ lâu rồi mới đúng. Đã bảy ngày trôi qua từ khi Tử Phong bắt đầu cuộc tập huấn với chính bản ngã của mình, đây đã là lần thứ bao nhiêu Tiểu Linh khôi phục linh lực cho hần, không ai nhớ được. Nói tập huấn thì cũng không được đúng lắm, chính xác mà nói thì hần bị ăn đòn toàn tập, dù là đánh với Hắc Tử Phong, hay là về sau khi Bạch Tử Phong tham dự, ăn đòn có lẽ là việc duy nhất hần có thể làm

Nhưng mà ít nhất thì Tử Phong cũng không chỉ ăn đòn xuống, chiến đấu liên tục không chút ngừng nghỉ không những không làm hần mệt mỏi, mà càng ngày hần càng cảm thấy hưng phấn, chỉ đợi hồi phục ong là lại lao đầu vào chiến đấu.

Nếu như ban đầu là hần “ăn hành” toàn tập với hai tâm ma của mình, thì dần dần, ngoài việc ngắm hành ra, hần đã có thể chống trả được phần nào, thậm chí trận chiến vừa rồi, hần đã có thể làm bị thương Bạch Tử Phong kha khá, cho thấy sự tiến bộ vượt bậc của hần qua bảy ngày qua như thế nào.

Cảm nhận cơ thể mình đã khôi phục, Tử Phong nở một nụ cười hơi có chút điên loạn, ngay lập tức bắt người dậy, nhìn về phía Hắc Tử Phong nói: “Tiếp theo là người đứng chứ?? Hay là ta tiếp tục đánh với Bạch Tử Phong?”

Hắc Tử Phong khoanh tay đứng nhìn một lúc lâu, sau đó mới mở miệng nói: “Tạm thời không đánh, qua một tuần vừa rồi người có rút ra được bài học nào không?”

“Bài học ư?? Nếu nói rút ra được một bài học gì đó thì khó mà diễn tả được, nhưng ta nghĩ bản thân ta đã tiến bộ rất nhiều trong những ngày qua....”

Còn không đợi hần nói xong, Hắc Tử Phong đã ngắt lời: “Sai, sai hoàn toàn, người không hề tiến bộ một chút nào cả. Vốn thực lực của cả ba người chúng ta đều ngang nhau, nhưng người lại tự mình kiềm chế bản thân mình lại mà không biết, những ngày qua người nghĩ rằng mình đã tiến bộ, nhưng thực tế chỉ là người đang dần khôi phục lại thực lực đáng lẽ ra người phải có mà thôi.”

“Hần tôi đúng đó, chứ cậu chưa từng nghĩ rằng tại sao hai người bọn ta, vốn là nhân cách của cậu được thực thể hóa lại mạnh hơn cậu rất nhiều dù rằng bọn ta không phải là một thể hoàn chỉnh như cậu à, động nào một chút đi, dừng để mấy cuốn tiểu thuyết nói cái gì mà tâm ma luôn mạnh hơn chủ nhân mà làm tương, nhầm nhì cả đấy. Ta có thể nói rằng bản thân mình không mạnh hơn cậu chút nào, thậm chí còn yếu hơn một chút là khác.” Bạch Tử Phong vốn ngồi nhắm mắt đã tọa gần đó cũng lên tiếng

Tử Phong nghe vậy mà không khỏi sùng sốt, vậy là một tuần qua, hần đã làm tương bản thân mình tiến bộ, trong khi thực tế thì hần chẳng đạt được một bước tiến nào ư?? Chuyện này thật là đáng thất vọng mà.

“Tại sao ta lại tự mình kìm bản thân mình lại, làm thế nào để ta có thể trở lại với thực lực vốn có của mình?? Làm như thế nào??” Tử Phong ngồi xuống đất, cúi đầu, thấp giọng lầm bầm, một bộ dạng thập phần chán nản.

“Trước khi người tự thấy thất vọng về bản thân, ta có mấy lời muốn nói với người.” Hắc Tử Phong nói.

“Cái gì?” Tử Phong ngẩng đầu lên nghi hoặc nói.

“Một phần trí nhớ của người cũng có trong đầu ta, ta biết người kiếp trước thích nhất là đọc tiểu thuyết, rồi thì truyện tranh này nọ, người xem rất nhiều. Vậy ta sẽ trích dẫn lời của một nhân vật trong truyện tranh, có lẽ người vẫn nhớ hần ta là ai đó, chỉ là câu nói của hần xác thực hoàn toàn giống với tình cảnh hiện tại của người.”

Dừng lại một chút, Hắc Tử Phong mới nói tiếp

“Tử Phong, ta hỏi người một điều, giữa một vị Vua và con ngựa của ông ta, sự khác biệt nằm ở đâu?? Ta không nói đến máy thử vớ vẩn lửa trẻ con như là một bên là người một bên là thú, hay là một có bốn chân một có hai chân. Ta đang nói tới năng lực và sức mạnh của bọn chúng. Nếu như sức mạnh và năng lực của cả hai đều ngang nhau, vậy tại sao một bên lại có thể trở thành Vua, chỉ huy mọi thứ, trong khi bên kia lại trở thành ngựa, biến thành vật để cho Vua cưỡi. Vậy đặc điểm nào đã phân biệt hai cá thể đó trở thành như vậy??”

Bạch Tử Phong ở bên cạnh liền tiếp lời: “Chỉ có một câu trả lời chính xác mà thôi, đó là BẢN NĂNG!”

“Đừng vậy, chính là bản năng đã quyết định ai mới là vua, ai mới là con ngựa, đó là bản năng tự nhiên đã hình thành và ăn sâu vào máu của tất cả sinh vật sống từ rất lâu rồi. Hồ báo đi săn, rồi ăn thịt con mồi, đó là bản năng, hroun nai ăn cỏ, sợ hãi thú săn mồi, cũng như là con mồi của bọn chúng, đây cũng là bản năng. Không một ai nói với chúng phải làm như thế cả, tất cả đều chỉ là bản năng mạch bảo mà thôi.

Người là một người không phải ngu ngốc, có lẽ đến giờ đã nhận ra ý ta là gì. Phải, sự khác biệt giữa chúng ta đó chính là bản năng. Người, ta, hay tên mặc đồ trắng chết tiệt đáng kia, tất cả chúng ta đều có chung một bản năng như nhau, nhưng mà lí trí lại là thứ khiến chúng ta khác nhau.

Tử Phong ngơ ngẩn, người có một bản năng chiến đấu hoàn hảo, dường như người sinh ra là để tranh đấu không ngừng, nhưng chính lí trí lại kìm hãm chính bản thân người lại. Người tính toán quá nhiều, người quan trọng hơn thua cũng quá nhiều. Đối phương ra chiêu gì, phản công ra sao, hành động thế nào, người luôn luôn trong trạng thái tính toán rồi mới đưa ra biện pháp hợp lí. Và đoán xem, khi đối phương làm ra hành động, mắt người nhìn thấy, tai người nghe thấy, thần thức người cảm nhận thấy, tất cả nhưng thứ này đều phải đi một vòng đến đại não của người, sau đó cơ thể người phải chờ đại não tính toán xong xuôi rồi mới hành động, vậy là hành động của người thùy chung luôn chậm hơn một nhịp so với đối thủ.”

Dường như hết hơi sau khi nói liên tục một tràng dài, Hắc Tử Phong ngừng lại một chút, sau đó hít một hơi thật sâu, nở một nụ cười quỷ dị

“Bọn ta không như người, thiết nghĩ tính toán khi chiến đấu cũng không phải điều xấu, nhưng người có biết thứ gì còn tốt hơn thế không?? Hãy để bản năng chiếm lấy tâm trí người, để cơ thể người nghe theo tiếng gọi của bản năng, hãy chiến đấu bằng bản năng của mình.

Trong chiến đấu, người có muốn vào chiến thức khác nhau để tung ra, nhưng tại sao trong một lúc thì người lại chỉ có khoảng vài ba lựa chọn để công kích? Đó là bởi vì người biết rằng những chiêu đó là những chiêu có hiệu quả nhất. Thế nhưng người có thể nghĩ đến, đối phương lại không thế ư? Vậy nên hãy để bản năng xử lí, đối phương không thể bắt bài người nếu như ngay từ ban đầu người đã không có một khuôn phép nào cả, đó là sự thật.”

Tử Phong ngơ ngẩn mà ngồi nghe Hắc Tử Phong phun nước bọt vào mặt tới tấp, trong đầu không tự chủ được mà nhớ lại một hình ảnh, đích thực câu hỏi đầu tiên mà Hắc Tử Phong nhắc đến thuộc về một nhân vật truyện tranh, cũng là một nhân vật hần vô cùng ưa thích, không ngờ nay nó lại là lời giải đáp cho tình cảnh của hần...

Hắc Tử Phong làm một tràng thuyết giáo dài dằng dặc, sau khi kết thúc liền không kim được mà chửi bậy: “Con bà nó, nói một hồi mà khô cả cổ, cũng chả biết cái tên phế vật này có ngộ ra được cái gì không nữa, nếu nói đến thế mà còn không ngộ ra được, lao tử một kiếm chém chết hần sau đó chiếm luôn cơ thể, phiền phức thật...Ồ!!!”

Đang làm nhâm chúm nũa, hai tâm ma chợt im bất, đồng thời di chuyển ánh mắt lên người Tử Phong. Chỉ thấy Tử Phong lúc này ngồi trên mặt đất, hai mắt vô thần nhìn lên trời, cả người không hề nhúc nhích, không ngờ khí tức của hần lại giống như là biến mất, hòa lẫn vào thiên địa xung quanh.

Hắc Bạch Tử Phong bốn mắt nhìn nhau, không ngờ cùng thốt lên: “Đốn ngộ!!!”

Ở thế giới bên ngoài, bảy ngày qua Hồ Phi Nguyệt không rời khỏi cửa phòng Tử Phong một bước, ràng thật sự vô cùng lo lắng cho hần, khi mà không có một động tĩnh nào truyền ra từ bên trong, thậm chí nàng đã liều lĩnh muốn dùng bạo lực mà phá hủy không gian phong tỏa mà tiến vào, nhưng lại bị một luồng lực lượng kì bí đẩy ngược ra khiến nàng càng thêm bất lực, tất cả những gì nàng có thể làm đó là chờ đợi.

Ngay lúc nàng không còn chịu đựng được nữa muốn liều mạng xông vào, đi biến chợt xảy ra. Thiên địa linh khí xung quanh bắt ngờ điên cuồng dao động, sau đó lấy thể mãnh liệt mà tràn vào phong Tử Phong, trên bầu trời xuất hiện một vòng mây đen kịt, bên trong là những đám mây uốn cong thành những hình thù kì lạ, có hơi chút giống với phù vân. Không chỉ một đám mây đó là dị tượng, thiên địa động loạt tới sầm xuống như chuẩn bị có bão tố, linh khí chuyển động hỗn loạn khiến tất cả người trong Lăng Hư Cung đều có thể cảm nhận thấy.

Hồ Phi Nguyệt sững sờ nhìn lên trời, sau đó nhìn vào phòng Tử Phong, trong lòng không khỏi khiếp sợ: "Hiện tượng này, chẳng lẽ là.....?!!!"

Thiên địa dị tượng, tất cả mọi người đều nhìn thấy, không ngừng bàn tán to nhỏ, đúng lúc này, một thứ lạ đột ngột trở lại bình thường, khiến ai ai cũng ngơ ngác không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra. Hư không vô định, một bóng người vừa mới giờ

tay lên sau đó phất nhẹ một cái, miệng nói nhỏ: "Ta chỉ có thể giúp người che giấu thiên địa dị tượng mà thôi. Khắc khắc, không ngờ một phen đồn ngộ lại có thể khiến thiên địa phản ứng theo, xem ra thật là thú vị mà...."

Đến biến bất ngờ khiến Hồ Phi Nguyệt chẳng hiểu cái gì cả, chợt cánh cửa trước mặt nàng chuyển động, một tiếng kéo kẹt vang lên, bóng người mà nàng hằng mong nhớ suốt bảy ngày qua bước ra bên ngoài. Từ Phong vừa bước ra ngoài, một thân ảnh thơm ngát ngạt chợt nhào vào lòng hắn, Hồ Phi Nguyệt rúc vào ngực hắn, nghẹn giọng nói: "Chàng làm cái gì trong đó vậy, chàng có biết thấp lo lắng đến thế nào không??"

Chợt cảm thấy nơi ngực mình hơi uon ướt, không ngờ Hồ Phi Nguyệt ấy vậy mà rơi lệ, Từ Phong không khỏi cười khổ, ôm chặt nàng vào lòng, nhẹ giọng ôn nhu nói: "Ta xin lỗi, để nàng phải bận tâm rồi."

Hồ Phi Nguyệt không nói gì, chỉ dùng sức ôm chặt lấy Từ Phong, giống như sợ rằng thả ra thì hắn sẽ biến mất vậy. Lần đầu tiên thấy vẻ mềm yếu của nàng, trong lòng hắn không khỏi mềm nhũn, thầm nhủ lần sau sẽ không khiến nàng phải như vậy nữa.

Rời khỏi lồng ngực của Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt ngược lên nhìn hắn, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Khí chất của Từ Phong lúc này thật sự vô cùng khác biệt so với lúc trước, sát khí ẩn hiện trên người hắn trước kia hiện giờ đã biến mất vô ảnh vô tung, toàn thân hắn không tỏa ra một chút áp lực nào, thậm chí đến cả khí tức sinh mệnh của hắn cũng biến mất, dường như bản thân hắn đã hòa lẫn vào với thiên địa vạn vật vậy. Nếu như trước kia Từ Phong lúc bình thường mang lại cho người khác cảm giác cứng rắn, một chút sợ hãi nho nhỏ, thì hiện tại hắn ngoại trừ vẻ bề ngoài vẫn đáng sợ như cũ, thì hiện giờ hắn lại thêm một chút mềm mại, một chút.....tự do tự tại, không chút gò bó.

"Sao vậy, trông ta có gì lạ ư??" thấy Hồ Phi Nguyệt cứ chăm chăm nhìn mình, Từ Phong liền cười hỏi.

"Không có gì, chỉ là trông chàng hơi khác biệt hơn so với trước kia thôi." Hồ Phi Nguyệt lắc đầu.

Đầu chỉ là hơi khác biệt, mà là một trời một vực ấy chứ, Từ Phong thầm nghĩ. Không ngờ sau bài "diễn văn" của Hắc Từ Phong, hắn lại có thể may mắn đồn ngộ, đạt được lợi ích vô cùng to lớn. Vậy hắn lĩnh ngộ được gì ư?? Không có gì nhiều, chỉ là hắn cuối cùng đã có thể khôi phục lại chiến lực đúng với những gì bản vốn có thể đạt tới như Hắc Từ Phong đã nói thôi. Từ Phong nhìn bàn tay của mình, hơi co duỗi một chút, hắn không ngờ bản thân mình sau khi đồn ngộ, chiến lực lại có thể khủng khiếp đến mức vậy. Hắn buông thả tâm trí, những tính toán, những mưu toan vút hết sang một bên, hắn để tâm trí mình tự do không chút suy nghĩ, để bản năng dẫn lối, không ngờ lại có thể đánh ngang tay với cùng lúc hai tâm ma của mình. Chiêu thức nổi lên chiêu thức, công thủ hải hòa nhịp nhàng không một chút trục trặc, so với trước kia thì khác biệt một trời một vực.

Nhưng mọi thứ đã không quan trọng nữa rồi, Từ Phong hắn đã trở nên mạnh hơn, đó là điều tốt. Đang suy nghĩ miên man, hắn chợt nghe thấy Hồ Phi Nguyệt nói

"Trong bảy ngày qua, đã có mấy người đến tìm chàng đó."

"Là những ai??"

"Phán quan Lăng Phong và Lâm Từ Hàm, có vẻ như hai người đó có việc cần gấp chàng."

"Chết tiệt, nàng không nhắc ta cũng quên bống mất, ta phải đi gấp Lâm Từ Hàm ngay."

Thấy Từ Phong có vẻ gấp gáp, Hồ Phi Nguyệt chợt hip mắt lại nhìn hắn, cười nấp mờ: "Ái chà chà, nhớ nàng ta đến như vậy sao....."

Còn chưa nói dứt câu, bờ môi son của nàng đã bị Từ Phong chặn lại. Hắn kéo thân thể ngọc ngà trước mặt vào lòng, đặt lên một nàng một nụ hôn dài, đầu lưỡi người lính xạ mà tiến vào trong, không ngừng đưa giỡn lưỡi nàng. Một lúc sau, cảm thấy đã đủ, Từ Phong liền thả nàng ra, chỉ thấy Hồ Phi Nguyệt lúc này đang thro dốc, khuôn mặt mỹ lệ đỏ bừng lên, đôi mắt ướt át nhìn hắn đắm đuối, đôi môi hơi cong lên khiến hắn thiếu chút nữa thì ôm nàng quay lại phòng mà "hành sự". Nhưng hắn không phải là loại người dừng thả thân dưới để suy nghĩ, hiện giờ chưa phải là lúc, hắn còn chính sự cần làm.

Khẽ cắn nhẹ lên vành tai đỏ bừng mẫn cảm của Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong thì thào: "Nàng ghen à??"

"Nếu thấp mà ghen thì đã sớm ghen chết rồi, chàng đi đến đâu cũng có nữ nhân ưa thích, thật là số đào hoa nà." Hồ Phi Nguyệt kiều mỵ tiếc hần.

"Nàng nói cái gì vậy, oan ta quá, cho đến tận bây giờ cũng chỉ có mình nàng là nữ nhân của ta, những người khác như thế nào thì quan trọng gì đâu." Từ Phong cười khổ.

"Gớm, chi gọi nịnh thiếp, chàng mau đi gấp Lâm Từ Hàm đi, nha đầu đó có vẻ như cần gấp chàng gấp đó, nhân biểu lộ của nàng ta lúc đó thì giống như là thế." Hồ Phi Nguyệt cười nói.

Từ Phong gật đầu, gồng người lên một cái, toàn bộ y phục trên người hắn ngay lập tức hóa thành phấn vụn, để lộ ra toàn bộ cơ thể cường tráng của hắn, xung quanh cũng không có ai ngoài Hồ Phi Nguyệt, hắn cũng không thèm quan tâm đến việc khóa thân cho kín. Linh lực vận khởi, một luồng năng lượng màu đen từ trong thể nội hắn tràn ra ngoài bao quanh lấy cơ thể hắn, trong nháy mắt liền hình thành một bộ y phục mới tinh trên người hắn.

"Cái bí pháp tạo quần áo này của nàng xem ra cũng hữu dụng phết, ta đỡ mất công phải mang theo quần áo." Từ Phong cười cười.

"Chàng thích là tốt rồi, giờ thì mau đi đi, người ta chờ chàng lâu lắm rồi đó."

Từ Phong chỉ cười cười không nói gì, sau đó tung người lên không trung, toàn thân hòa lẫn vào môi trường xung quanh, biến mất không một dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Xuất chinh

“Những ngày qua cậu đã làm những gì??” Lâm Từ Hàm hỏi.

“Còn làm gì nữa, bề quan tu luyện mà thôi.” Từ Phong nhún vai.

“À mà ba tên chấp sự kia đã chết rồi, thiết nghĩ ta cũng được phép tu luyện chút.”

“Cái gì, cậu nói ba tên chấp sự đó đã chết rồi ư? Rốt cuộc cậu làm thế nào vậy, bọn chúng chết từ bao giờ??” Lâm Từ Hàm sững sốt.

“Chết từ bảy ngày trước rồi, còn về ta làm như thế nào để giết bọn chúng, thứ lỗi ta không nói được.”

Lâm Từ Hàm dường như sững sốt vì chuyện khác, sau khi nghe hắn nói vậy liền trầm ngâm, biểu tình trên mặt giống như là “quả đúng như dự liệu” vậy.

“Nếu không có gì thì ta quay trở về tu luyện.....”

“Khoan đã, ở lại đây một chút, ta có chuyện cần nói với cậu.” Lâm Từ Hàm gọi Từ Phong quay trở lại ngay khi hắn định bỏ đi.

Xế chiều, Từ Phong rảo bước trở về phòng của mình, vừa đi vừa nghĩ ngợi mông lung. Thế giới này là một thế giới tàn khốc, cá lớn nuốt cá bé là quy tắc chung ở đây. Võ giả tranh cướp tài nguyên tu luyện của nhau nhằm biến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, những quốc gia cũng vậy. Hàng năm, chiến hỏa diễn ra liên miên, tiểu quốc khắp nơi đâu đâu cũng đứng trên bờ vực chiến tranh, chỉ sơ hở một chút là sẽ lâm họa diệt quốc, bị quốc gia khác nuốt trọn. Song quyền nan địch tử thù, dần dà những quốc gia lẻ loi bắt đầu hợp tác với nhau, tạo thành những liên minh lớn nhỏ hông tự bảo vệ chính bản thân mình, cuối cùng những liên minh đó lại chia nhau đầu nhập trở thành thuộc quốc của tam đại đế quốc.

Tam đại đế quốc của Huyền Linh đại lục lần lượt là Thiên Hành đế quốc, Xuất Vân đế quốc, cuối cùng là Càn Nguyên đế quốc. Tam đại đế quốc này là thế lực tối cao trong giới thế tục, thậm chí so sánh với những tông môn hay gia tộc ẩn thế thì sức ảnh hưởng của bọn chúng còn lớn hơn. Lễ đương nhiên tam đại đế quốc bất quá chỉ là bề nổi trong giới thế tục, đứng sau mỗi đế quốc đều là một siêu cấp tông môn hùng mạnh giống như Lăng Hư Cung làm chủ, đồng thời cung cấp sự bảo vệ cần thiết để duy trì không bị đế quốc khác thôn tính.

Võ giả muốn tu luyện thì không tránh khỏi phải sử dụng tài nguyên, không thể nào chỉ hấp thụ thiên địa linh khí là có thể tu luyện được, nếu chỉ có như vậy thì kể cả siêu cấp thiên tài vạn năm có một tu luyện Thiên giai công pháp cũng chẳng thể nào đột phá lên cảnh giới cao hơn trước khi thọ mệnh khô kiệt được. Nguyên nhân là bởi vì sau “Chiến tranh Thiên Ma” vạn năm trước, đại lục bị phá hủy nặng nề, thiên địa linh khí vốn dồi dào nay đã trở nên vô cùng loãng, tu luyện thông thường khó mà hấp thu được, trừ khi ngồi ở ngay trong linh mạch mà tu luyện thì còn may ra đạt được chút lượng như vạn năm trước.

Mà không phải võ giả nào cũng có thể tu luyện ở linh mạch, 99% võ giả toàn thiên hạ đều phải chấp nhận sử dụng linh khí mỏng manh trong thiên địa để mà tu luyện, tốc độ vô cùng chậm chạp. Vì lẽ đó, thiên tài đại báo dùng để tu luyện được mọi người nhắm đến. Nhưng thiên tài đại báo nào phải là củ cải trắng mà tùy tiện đi vào rừng nhặt bả cũng được một đồng lớn, bọn chúng vô cùng khó tìm, đồng thời số lượng cũng rất khan hiếm.

Đến đây thì sự tồn tại của tam đại đế quốc liền phát huy tác dụng. Thiên tài đại báo khó tìm ư, vậy nên đem lãnh thổ của đế quốc mở rộng ra thì chẳng phải sẽ có cơ hội cao hơn để tìm thấy chúng sao. Nhưng mở rộng lãnh thổ kiểu gì khi mà hầu hết đất đai có thể sinh sống đều nằm trong tay tam đại đế quốc? Câu trả lời rất đơn giản, chiến tranh.

Dưới trướng tam đại đế quốc là vô số tiểu quốc nhỏ nung tựa vào, góp phần mở rộng khu vực kiểm soát của mỗi đế quốc, diện tích càng lớn, cơ hội thu được tài nguyên càng nhiều, chính vì thế, chiến tranh giữa tam đại đế quốc chính là cách nhanh nhất để mở rộng lãnh thổ. Tam đại đế quốc đều mang thái độ thù địch với nhau, kéo theo những tiểu quốc dưới trướng cũng như vậy.

Giữa ba đế quốc và tiểu quốc phụ thuộc liên tục xảy ra chiến tranh khốc liệt, ta đánh người người trả đòn, không ai nhường ai cả. Lăng Hư Cung thân là tông môn đứng sau Càn Nguyên đế quốc đương nhiên sẽ không khoan tay đứng nhìn, ngược lại bọn họ mới chính là nguyên nhân khiến chiến tranh xảy ra, đơn giản bởi vì đế quốc đạt được nhiều tài nguyên, không khác gì với bản thân Lăng Hư Cung có thêm tài nguyên cả.

Tam đại đế quốc hùng mạnh thì có hùng mạnh, nhưng chỉ là ở trong thế tục, dưới con mắt của những gia tộc ẩn thế thì cũng chẳng đáng là bao, tùy tiện phải ra một tên Thánh Giả hay Bán Thánh là có thể chọc phá cả đế quốc nát thành rế rách. Bày giờ mới là phần việc của Lăng Hư Cung, để ngăn chặn võ giả cao giai xuất hiện quấy phá, Lăng Hư Cung luôn sẵn sàng phải ra cao thủ để tiếp ứng cho đế quốc, đảm bảo chiến tranh diễn ra thuận lợi theo ý của họ.

Chuyện Lâm Từ Hàm muốn nói với Từ Phong, không gì khác ngoài những thứ này. Bắc Hoàng Quốc, một tiểu quốc nằm ở phía bắc, tuy gọi là tiểu quốc nhưng thực lực cũng không kém, ở phía nam cũng là bá chủ một phương, nhưng vì thực lực một mình không đủ để tự bảo vệ chính mình, cuối cùng đầu nhập vào Càn Nguyên đế quốc.

Lăng Hư Cung nhận được tin báo từ hoàng thất Càn Nguyên đế quốc, có sự xuất hiện của võ giả cao giai tại chiến trường phương bắc, cụ thể là tại biên cương của Bắc Hoàng Quốc tiếp giáp với Xuất Vân đế quốc, yêu cầu gửi viện trợ đến Bắc Hoàng Quốc, tránh để nơi trọng yếu như Bắc Hoàng Quốc rơi vào tay Xuất Vân đế quốc.

Những chuyện này vốn không liên quan gì đến Từ Phong cả, hai bên cứ đánh nhau tới sứt đầu mẻ trán cũng được, đối với hắn chẳng là chuyện gì to tát cả. Nhưng mà đó là trước kia, hiện tại thì mọi chuyện đã khác, dù Từ Phong có không muốn thì chuyện này cũng đã liên quan tới hắn rồi. Lăng Hư Cung nhận được tin, lẽ dĩ nhiên là phải gửi tiếp viện lên tiền tuyến phương bắc, và được chỉ định xuất chinh, chính là một chấp pháp đội, 5 Phán quan và một vị cung phụng trưởng lão.

Xét về tổng thể, đội ngũ này thừa sức quang vài chục cái tiểu quốc cũng một lũ, tuy rằng cung phụng trưởng lão không phải là người của Lăng Hư Cung, nhưng thực lực thấp nhất cũng là Thánh Giả, không thể coi thường, hơn nữa năm vị Phán quan tất cả đều là biến thái trong biến thái, thực lực có thể coi như đỉnh cấp trong Tôn cấp, lại còn một đội Âm Vệ toàn bộ là Vương cấp cao giai nữa.

Không phải Lăng Hư Cung không phải ra được nhiều người hơn nữa, nhưng giữa tam đại đế quốc đều có một luật bất thành văn, đó là trừ khi muốn chiến tranh tổng lực, từ Tôn cấp trở lên là không thể tham gia, tác dụng của họ chỉ là để kiểm giữ Tôn cấp, Thánh cấp của đối phương mà thôi, nhưng võ giả Vương cấp thì không bị giới hạn. Thành thử ra mang tiếng là có Phán quan cùng trưởng lão đi cùng, nhưng thực tiếp tham gia chiến đấu lại là những Âm Vệ.

Nghe Lâm Từ Hàm giải thích đến đây, Từ Phong đã hiểu dụng ý của nàng, và ngay sau đó, nàng liền chứng minh suy đoán trong lòng hắn là đúng. Vậy là hiện tại, hắn còn 15 ngày để giải quyết chuyện cá nhân, sau đó sẽ lên đường cùng với đội Âm Vệ số 7, do Phán quan Lăng Phong dẫn đội, cùng với bốn vị Phán quan khác sẽ lên đường tiến tới chiến trường phương bắc.

Khể thờ dài một tiếng. Từ Phong chợt cảm thấy giá nhập Lăng Hư Cung có chút sai lầm, không chỉ đắm chìm vào vùng nước đục mình tranh ám đấu giữa các vị trưởng lão trong tông, giờ lại còn trực tiếp biến thành lính ra trận cho Càn Nguyên đế quốc, xem ra dự tính tự do của hắn đã không thành công rồi.

Trở về trụ sở của đội Âm Vệ số 7, Từ Phong vừa lọt vào cấm chế trong nhà mình, một tên người hầu đã chờ sẵn ở đây: “Chủ nhân đã về, Phán quan Lăng Phong dặn tiểu nhân yêu cầu chủ nhân tới đại điện của đội số 7 để tập trung, không được chậm trễ.”

Trong lòng dù không muốn nhưng Từ Phong cũng phải lễ xác đến đại điện của đội số 7. Bước vào bên trong, Từ Phong ngạc nhiên khi thấy tất cả thành viên của đội bị hắn suýt chút nữa giết chết đợt trước đều lành lặn đứng ở đây, không hề có vẻ như là bị thương nặng hay gì hết. Thăm cảm thán y sư của Lăng Hư Cung thật là bá đạo, hắn nhớ rằng hôm đó mình trong lúc giận dữ đã chặt tay chặt chân mấy tên này rồi mà bọn họ vẫn có thể gán lại được, hơn nữa lại còn hồi phục nhanh như vậy, xem ra Lăng Hư Cung không chỉ có thực lực là cường đại.

Nhìn thấy hắn đến, tất cả mọi người vốn đang xì xào to nhỏ với nhau chợt im bặt, tự động dạt ra hai bên nhường đường cho hắn đi, ai cũng kiêng dè nhìn hắn, thậm chí trong mắt họ còn có chút sợ hãi. Từ Phong thì tuyệt nhiên không quan tâm, vốn dĩ hắn không quan tâm tới thị cảm xúc của người khác, có đường đi rộng rãi thì hắn đi thôi.

Lúc Từ Phong vừa đến thì Lăng Phong đang đứng ở trên cao nơi cái gì đó, thấy hắn liền nói: “Người đến rồi à, lại đây đi, ta thông báo luôn một thể.”

Đội một lúc, hắn mới cao giọng nói: “Như các người đã biết, Chấp pháp đội tồn tại là để hoàn thành những nhiệm vụ khó khăn cần những người có thực lực mạnh của Lăng Hư Cung. Gần đây không có nhiệm vụ, các người đã quá lười biếng, thực lực đã biến thành không ra một cái gì rồi, không ngờ 34 tên Âm Vệ thân kinh bách chiến lại để cho một người mới vào đánh cho thiếu chút nữa không còn nhìn thấy ngày mai. Vậy nên nghe cho rõ đây.

Chấp pháp đội số 7 của chúng ta 15 ngày nữa sẽ tiến tới chiến trường phương bắc, lần này chúng ta đi vừa là để hoàn thành nhiệm vụ, cũng là một lần lịch lãm hiểm cô. Đây cũng không phải lần đầu bọn người chấp hành nhiệm vụ như thế này, vậy nên hãy thể hiện cho tốt, tổng môn sẽ không phạt dân bọn người đầu.”

Nghe Lăng Phong nói, mặc dù hắn trực tiếp mai mỉa thực lực của tất cả mọi người còn không bằng một mình Từ Phong, nhưng toàn bộ Âm Vệ đều coi như không nghe thấy, đều một bộ nghiêm trang đứng thẳng, đồng thanh hô: “Rõ!!!”

Nhìn thấy toàn thể Âm Vệ nghiêm trang như vậy, Từ Phong âm thầm gật đầu, xem ra chỉ đội ngũ này cũng không đến nỗi bỏ đi như hắn vẫn nghĩ. Chỉ là còn chưa cảm thán xong, lời tiếp theo của Lăng Phong liền khiến hắn thiếu chút nữa ngã ngựa ra sau: “Lữ Thương Hải bị cách chức đội trưởng, đội trưởng mới cũng sẽ là người lĩnh đội lần này, là Từ Phong!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 193: Đội trưởng Âm Vệ

“Khốn kiếp, tên Lăng Phong kia, ta có thể oán gì với người không thể?” Từ Phong bực tức nói lớn, không hề có kị chút gì mà nhìn thẳng Lăng Phong.

Toàn bộ Âm Vệ đều một phen sững sốt, cái tên này không ngờ lại dám nói thể với một Phán quan đại nhân, phải biết để đạt được địa vị Phán quan không hề dễ, hơn nữa trở thành một phán quan kiểm soát cả một đội Âm Vệ lại càng khó khăn hơn. Tất cả Phán quan đều có tu vi đỉnh thiên, hơn nữa lại có toàn quyền sinh sát đối với Âm Vệ, ăn nói không có tôn ti trật tự như Từ Phong có khi sẽ bị ăn một tát chết bất đắc kỳ tử cũng nên.

Tuy rằng Từ Phong trước đây thiếu chút nữa thì đem toàn bộ Âm Vệ tiến xuống âm phủ, nhưng bọn họ đối với hắn vừa hận vừa sợ, thậm chí lại có chút kính nể. Thông tin cá nhân của Từ Phong sớm đã được công khai trong đội số 7, tuổi còn trẻ mà có thực lực áp đảo toàn bộ Âm Vệ không dùng chút tiêu xài nào, bọn họ muốn không phục cũng không được. Dù rằng có chút cảm ghét hắn ra tay tàn nhẫn, nhưng sớm muộn gì cũng là đồng đội với nhau, bọn họ cũng không muốn hắn vì không hiểu quy củ mà bị giết chết đương trường.

Ngay lúc mọi người nghĩ rằng Từ Phong sẽ bị đá bay ra khỏi đại điện, Lăng Phong lại chỉ nhàn nhật nói:

“Người tuy là người mới nhưng thực lực ra sao tất cả chúng ta đều biết rõ, hơn nữa để người khác chỉ huy người ta không an tâm, nhớ tên ngu ngốc nào đó chọc người nổi điên lên thì chẳng lẽ ta lại phải đi nhặt xác 34 tên Âm Vệ mang về à, tốt nhất là để người lĩnh đội. Hơn nữa đây cũng là khảo nghiệm dành cho người, nếu làm được thì sẽ không thiếu chỗ tốt cho người đầu, phải biết lần này đi theo còn có thêm 4 vị Phán quan khác có thực lực còn hơn cả ta, lại thêm một vị cung phụng trưởng lão nữa, đạt được sự tán thành của họ là thiên đại hạo sự đó.”

Nghe Lăng Phong không ngờ lại kiên nhẫn giảng giải cho Từ Phong mà không hề trách tội hắn vô lễ, tất cả mọi người liền choáng váng, vị Phán quan lạnh lùng tàn nhẫn ngày thường đi đầu mắt rồi, sao lại giống như trưởng bối đang giáo dục hậu bối trong nhà vậy, trước kia không phải có một tên Âm Vệ buồng lòi bất mãn thời mà đã bị đánh cho tàn phế, sao tên lính mới này lại không hề hấn gì.

“Nếu ta là đội trưởng, thì tất cả mọi người phải nghe lệnh ta chứ??” Trầm ngâm một lúc, Từ Phong liền hỏi.

“Đương nhiên, kỉ luật là thứ được đặt lên hàng đầu đối với Chấp pháp đoàn, nếu tên Âm Vệ nào không nghe theo sự bố trí của người, người có thể tiền trăm hậu tấu.”

Nghe Lăng Phong tỉnh bơ nói vậy, một chút tim i bất mãn trong lòng mỗi tên Âm Vệ đều không cánh mà bay, mẹ nó chứ, để cho tên điên này có quyền tiền trăm hậu tấu, nếu thực sự đắc tội với hắn thì có trời cứu, tốt nhất là thành thật nghe lời cho lành. Chỉ là câu nói tiếp theo của Từ Phong khiến tất cả mọi người ngã ngựa

“Vậy ta chỉ định Lữ Thương Hải làm đội trưởng, ta từ chức!!!” Từ Phong nhún vai nói.

“Không được, quyền lựa chọn đội trưởng chỉ có Phán quan mới được quyết định, cụ thể chính là ta, người không có quyền bỏ nhiệm đội trưởng, hơn nữa, để người làm đội trưởng chính là quyết định của Lâm trưởng lão và một vị trưởng bối khác mà ta không thể nói tên, cho nên là ngoan ngoãn mà nhận việc đi.” Lăng Phong trừng mắt nhìn Từ Phong nói.

Từ Phong thờ dài, lần này thì hay rồi, không ngờ lại có ngày mấy thứ rắc rối như thế này rồi lên đầu hắn, vốn bản thân hắn thích hành động một mình, giờ lại phải mang theo 34 mạng người này nữa, thật là phiền toái mà. Hắn tuyệt đối là một người vô tâm, mạng sống của 34 người này trong mắt hắn không đáng một xu, trừ khi là bọn họ có tác dụng gì đó giúp đỡ cho mục đích của hắn, bằng không thì tất cả có chết sạch ngay trước mặt thì hắn cũng không quan tâm. Nhưng nếu để toàn bộ trở thành thù hạ dưới tay hắn thì khác, lúc đó hắn sẽ mang trong mình trách nhiệm đối với mạng sống của bọn họ.

Hắn không phải là con người thích trốn tránh trách nhiệm, nếu không phải cái tổ chức đó mặc dù gây cho hắn nhiều đau đớn nhưng lại biến hắn trở thành ông vua không ngai của thế giới ngầm, thì với thực lực của hắn kiếp trước thì đã có thể dễ dàng lật đổ cái tổ chức hắc ám đó mà sống một cuộc sống tự do tự tại rồi. Nếu đã gia nhập Lăng Hư Cung, hơn nữa tạm thời không có việc gì gấp khác, hắn đành làm tròn trách nhiệm của mình vậy.

“Thời được rồi, ta nhận lời làm đội trưởng, vừa ý chưa??” Từ Phong chán nản nói.

Lăng Phong nghe vậy liền mỉm cười: “Tốt lắm, vậy người cũng nên nói điều gì đó với những thù hạ sắp tới của người đi chứ!”

Bước lên phía trước mấy bước rồi quay đầu lại, Từ Phong nhìn tất cả 34 tên Âm Vệ đứng trước mắt, ánh mắt lạnh lùng của hắn quét đến đâu liền khiến người ở đó bất tri bất giác đứng thẳng người lên, không dám có chút cựa nhá. Mặc dù hôm trước đã gặp mặt một lần, nhưng thành viên của đội số 7 ngày hôm đó bị ăn đòn suýt chết, nào có thời gian quan sát nay mới có cơ hội để quan sát vị đội trưởng tàn nhẫn ở cự ly gần thế này.

Một thân hình cao lớn, ít nhất phải gần hai mét, cả người to vừa phải, không quá mức cơ bắp nhưng nhìn chung vô cùng cứng rắn, mái tóc bạc trắng, một màu bạc giống như tóc người già chứ không giống như là những người có màu tóc trắng bầm sinh, đôi mắt hoàn toàn chỉ có một màu đen không có đồng tử khiến người khác nhìn vào mà có cảm giác như rơi xuống vực thẳm. Hắn đeo một chiếc mặt nạ màu đen tuyền che đi một nửa khuôn mặt bên dưới, chiếc mặt nạ có hình dạng đại loại giống như xương hàm của một cái sọ người, có thể đóng mở bình thường, nhưng được gắn đầy những chiếc răng sắc nhọn đan vào nhau trông vô cùng dữ tợn. Một bộ y phục màu đen che kín toàn thân, cả người hắn dù không phát ra chút khí tức gì nhưng cũng khiến bọn họ cảm thấy nguy hiểm.

“Bùng!!!”

Còn đang quan sát Từ Phong, một khí thế bài sơn đổ hải kèm theo sát khí lạnh tới mức thấu xương chợt phát ra từ người hắn khiến tất cả mọi người chao đảo mà lùi lại về sau mấy bước. Từ Phong cao giọng nói:

“Nghe đây, ta vốn chẳng ưa thích gì bọn nì, cũng như là cái chức đội trưởng chết tiệt này, nhưng nếu bề trên đã có lệnh, thì buộc ta phải nghe theo. Từ nay ta sẽ trở thành đội trưởng của bọn người, ta không yêu cầu các người phải tuân theo quy củ gì nhiều, chỉ có một cái thôi, đó là lúc bình thường muốn làm gì thì làm, nhưng khi có lệnh của ta, toàn bộ phải nghe theo. Bảo người ăn thì ăn, bảo người chơi thì chơi gái, bảo người đi tiêu thì đi không muốn cũng phải có má rịn ra.

Nói trước cho bọn người biết, ta không chấp nhận những người kháng lệnh, bất kể kháng lệnh ra sao, chếtm! Muốn nói xấu hay chửi ta thì tùy, ta không quan tâm, chỉ cần nghe lệnh là được. Đồi laị, ta sẽ cực kì có trách nhiệm đối với mạng sống của tất cả thành viên trong đội, tuyệt đối sẽ không để ai phải chết một cách vô ích cả, đương nhiên, nếu tên nào thích tự sát thì cứ việc, ta không can.”

Dừng lại một chút, sau đó Từ Phong lại nói tiếp

“Ta không phải là người thích nói nhiều, ta là người thiên về sử dụng hành động để chứng minh hơn, vậy nên ta sẽ không nói gì nữa. Thực lực vì tôn, ta mạnh hơn bọn người, vậy nên ta làm đội trưởng, ai không phục có thể trực tiếp bước ra đây, đơn đả độc đấu hay quần áo ta chiều hết.”

Nói xong, Từ Phong liền thu lại khí thế cùng sát khí của mình, hẳn mặc dù không phải là một lĩnh đạo giỏi, nhưng hẳn cũng hiểu được việc phải làm thế nào để thuộc hạ của mình hiểu được ai mới là ông chủ, và ở trong trường hợp này, thực lực là thứ quan trọng nhất, vậy nên hẳn mới không chút do dự bộc phát sát khí kinh thiên của mình ra để chấn áp tinh thần của đám người này.

Tất cả Âm Vệ không một ai nhúc nhích hay nói câu gì, toàn thân trên dưới xuất hiện mấy giọt mồ hôi lạnh, có cho vàng thì bọn họ cũng không dám hé răng một lời, không thấy Từ Phong vừa nói gì à, kháng lệnh là chém, hôm trước 34 người bị hấn tay không đập cho bán sống bán chết, nếu hẳn ta thực sự sử dụng vũ khí thì chắc chỉ một chiêu là có thể về với đất mẹ rồi, không ai muốn thử nghiệm độ kiên nhẫn với tên điên trước mặt này cả.

Đúng lúc Từ Phong nghĩ rằng sẽ không có ai phản đối, một tiếng nói liền vang lên: “Ta không phục!!!”

Thầm nghĩ quả nhiên là hấn, Từ Phong liền đưa mắt nhìn về phía vừa mới phát ra tiếng nói.

Lữ Thương Hải tách ra từ trong nhóm Âm Vệ, bước tới trước mặt Từ Phong, gương mặt lạnh lùng nhìn hấn rồi nói “Ta không phục, người nói thực lực của người mạnh nhất, nhưng ta thấy thì ngày hôm đó sở dĩ người có thể đánh bại bọn ta chỉ bởi vì tốc độ quý dị của người mà thôi, nếu không có nó thì người chà là gì cả.”

Từ Phong nghe vậy mà thiếu chút nữa thì bật cười ha ha, cái li do chó má gì đây, bộ tốc độ không phải là thực lực à, nói như hấn thì võ giả còn tu luyện vũ kĩ thân pháp làm cái gì, nếu như tốc độ theo như lời của hấn thì không được tính là “chân thực lực”, thật là tức cười mà. Nhưng mà nếu Lữ Thương Hải đã nói như thế, Từ Phong chẳng lẽ phải sợ hấn sao, thêm 50 tên Lữ Thương Hải nữa hấn cũng không sợ.

“Ồ, vậy người muốn đấu gì với ta??” Từ Phong nheo mắt nói.

“Đấu lực lượng, nếu không phải nhờ tốc độ của người thì ta chắc chắn người không phải là đối thủ của ta. Xin mời Phán quan đại nhân làm chứng cho ta!!!” Lữ Thương Hải tự tin nói.

“Khục khục khục...” Lăng Phong đang đứng xem kịch bất chợt cúi gập người xuống mà ho dữ dội, trong đầu thầm nghĩ: “Tên Lữ Thương Hải này xem ra được làm đội trưởng lâu quá rồi, thua một lần mà đã không chịu nổi. So lực lượng với cái tên quái vật kia ư, hẳn ngại mình sống lâu quá hà. Cái tên Từ Phong này đột trước đám một quyền mà mình đã có cảm giác như xương cốt muốn vỡ vụn ra rồi, Lữ Thương Hải chịu thể quái nào được.”

“Phán quan đại nhân, ngài làm sao vậy??” Lữ Thương Hải ngạc nhiên hỏi.

“Không.....không có gì, Từ Phong, người đồng ý tỉ thí với hấn không??”

“Không có vấn đề gì, nếu muốn so thì ra bên ngoài, ở trong này quá chật chội.” nói đoạn Từ Phong liền tung người lao ra bên ngoài.

Ngay phía ngoài đại điện chính là khoảng sân rộng mà lúc trước Từ Phong đã “bán hành” cho cả đội số 7, nay đã được lau dọn tu sửa sạch sẽ như mới, không chút vết tích giao tranh nào cả.

“Giờ thì so đấu kiểu gì đây??” Từ Phong hỏi.

Lữ Thương Hải dừng chân vạch mấy đường trên mặt đất, không ngờ đã cảm thạch cứng rắn dưới chân hấn lại bị xé thành từng rãnh sâu in rõ trên mặt đất, trong nháy mắt liền thành một cái vòng tròn đường kính khoảng mười mét.

“Quyền đối quyền, cuộc đối cuộc, không sử dụng vũ kĩ, bí pháp hay linh lực gia trì, thuần túy là so lực lượng, cũng không được dùng thân pháp, ra khỏi vòng tròn này hoặc mất khả năng chiến đấu thì tính là thua, để xem lần này người bại trong tay ta ra sao.”

Từ Phong cảm thấy hơi nhàm chán, so cái gì không so, lại đi so lực lượng với một Thiên Ma, hơn nữa lại là Thiên Ma Tướng, quả nhiên tên này không những ngu mà còn xuai tận mạng nữa. Thời thì hôm trước bọn chúng tính cho Từ Phong mới cái hạ mã uy, vậy hôm nay hẳn liền lập uy một lần nữa cho mấy tên bằng mặt không bằng lòng phải tâm phục khẩu phục vậy.

Nghe nào làm thế, Từ Phong liền bước vào vòng vòng tròn không chút do dự, Lữ Thương Hải thấy thế cũng tiến vào. Lăng Phong nhìn hai người đã sẵn sàng, hấn hô lên: “Theo hiệu lệnh, 3,2,1....Chiến!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Sinh tử kết

Lữ Thương Hải không chút chậm trễ găm lên một tiếng, cơ nhục toàn thân căng cứng, tung ra một quyền nhằm thẳng mặt Từ Phong. Quyền đầu xé gió mà đi trong mắt Từ Phong lúc này trông không khác gì con rùa, hấn nhắm chân đưa một bàn tay lên, dùng lòng bàn tay đỡ lấy quyền đầu kia.

Một tiếng “bịch” vang lên, quyền đầu của Lữ Thương Hải bị Từ Phong nắm gọn trong lòng bàn tay không thể nhúc nhích. Lữ Thương Hải cũng không ngờ Từ Phong lại có thể dễ dàng đỡ đòn của mình như vậy, hẳn liền theo phản ứng tự nhiên mà gạt mạnh tay của mình lại, nhưng lại phát hiện nắm đầm của mình giống như bị nắm cái móc sắt nắm chặt lấy không thể rút lại. Thân kinh bách chiến, một tay bị giữ lại thì thế nào, chẳng phải đối phương cũng phải dùng một tay để kiềm chế hấn hay sao, Lữ Thương Hải có ngạc nhiên nhưng không hề nao núng, một tay đang ra giữ thẳng bằng, hấn dùng lực nữa thân trên kéo mạnh cánh tay bị tóm về phía mình, chân đối diện tung ra một cước vào eo Từ Phong.

Từ Phong thả quyền đầu bị nắm chặt của Lữ Thương Hải ra, nhẹ nhàng tránh được một cước của đối phương. Lữ Thương Hải thấy vậy liền thừa thắng xông lên, quyền cước tung ra như mưa lên người Từ Phong. Từ Phong né đông né tây, thậm chí mọi người còn dễ y thấy hấn ta rõ ràng còn nhắm mắt lại, không ngờ vẫn có thể né tránh đòn đánh của Lữ Thương Hải, đôi khi làm làm ra phản công khiến Lữ Thương Hải luống cuống, từ đầu đến cuối Từ Phong vẫn thấy chung báo tri tư thế nhắm mắt, không hề xảy chân bước ra khỏi vòng tròn.

Nếu thực sự muốn thắng, Từ Phong có thể miễn sát Lữ Thương Hải ngay trong chiêu đầu tiên, lấy lực lượng nhục thể của hấn, dù không có chút linh lực gia trì nào cũng có thể đâm xuyên qua cơ thể của một Vương cấp cửu phẩm có hệ thể cương khí, huống chi lúc này cả hai đều không được dùng chút linh lực nào, Lữ Thương Hải sao có thể là đối thủ của hấn. Chỉ là Từ Phong này ra một ý tưởng, hấn muốn thử xem trong trạng thái chỉ sử dụng cơ thể thuần túy, liệu phương pháp lợi dụng bản năng mà hấn đã lĩnh ngộ được có phát huy tác dụng được hay không.

Cảm thấy thử nghiệm đã đủ, Từ Phong mới hơi mất ra, khí thế của hấn thay đổi, trong nháy mắt từ nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi liền biến thành cuồng phong bạo vũ. Chỉ thấy hấn gợn một tay ra, vô cùng thô bạo gạt nắm đầm của Lữ Thương Hải đang đánh tới, cánh tay dưới ra như linh xà, bàn tay đảo một cái liền nắm lấy bắp tay của Lữ Thương Hải. Tay còn lại của Từ Phong nhắm vào bụng của đối phương, hóa quyền thành chưởng, trực tiếp vò vào bụng của Lữ Thương Hải, ám kinh lan ra khiến lực phủ ngũ tạng của hấn liền loạn thành một độn.

Lữ Thương Hải hụt ra một ngụm máu, đầu óc choáng váng, còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì Từ Phong đã tiếp tục ra chiêu. Từ Phong dùng cánh tay đang nắm lấy bắp tay của Lữ Thương Hải kéo mạnh một cái, y liền mất đà mà chúi người về phía Từ Phong, đúng lúc này, Từ Phong liền gối, nện thẳng lên ngực đối phương, thôi bay Lữ Thương Hải lên không trung.

Thấy Lữ Thương Hải rơi xuống đất nhưng đại khái vẫn ở trong vòng tròn, Từ Phong không tiếp tục truy kích mà chờ đợi, hấn chờ để cho Lữ Thương Hải khôi phục trí giác, chiến thắng là trong tầm tay của hấn, nhưng thắng như thế nào để lập uy mới là vấn đề.

Nén đau đứng dậy, Lữ Thương Hải có thể cảm nhận thấy xương sườn của mình đã gãy mất mấy cái, nội tạng cũng đã bị thương không nhẹ, tuy không nguy hiểm tới tính mạng nhưng đau đớn là khó tránh khỏi. Hấn lúc này còn không nhận ra mình đã quá coi thường Từ Phong thì chẳng tha hấn tự sát đi cho xong. Lữ Thương Hải chợt đứng thẳng lên, cười như điên, sau một hồi mới đưa tay lau đi vết máu trên miệng, nhìn Từ Phong cười ha ha

“Ta nhận thua, người đích xác là mạnh hơn ta rất nhiều, nhưng mà ta biết người vẫn chưa tung ra toàn lực, nếu người còn coi ta như một võ giả, thì đừng đùa giỡn với ta nữa, chẳng lẽ ta lại không xứng để người ra tay toàn lực hay sao, hãy đánh với ta bằng sức mạnh thật sự của người, chỉ một lần thôi.”

Từ Phong nghe vậy liền mỉm cười, xem ra tên này cũng không đến nỗi quá hống, chẳng qua là hấn bị hận thù che mờ mắt mà thôi, xem ra vẫn đáng để cho hấn sử dụng.

“Nếu ta dùng toàn lực, người rất có thể sẽ tàn phế, thậm chí là chết.”

“Lão tử không quan tâm, ta chỉ muốn một trận so đấu lực lượng thật thống khoái mà thôi!! Ta sẽ dồn toàn bộ vào một quyền này, hãy cho ta thấy, người thật sự mạnh như thế nào đi!!!” Lữ Thương Hải rống lên, cơ bắp toàn thân hấn phồng lên đến mức xé rách cả y phục, xem ra hấn chuẩn bị sử dụng toàn bộ lực lượng chỉ cho một đòn.

Đúng là buồn ngủ mà gặp chiến mạnh, Từ Phong đang hơi nhúc nhúc tìm kiếm cách để lập uy, không ngờ Lữ Thương Hải lại tự tay dâng lên cho hấn, xem ra hấn cũng cần phải dùng toàn lực rồi.

Quanh người Lữ Thương hải chợt hình thành một vòng xoáy không khí nhỏ, cả người hấn tỏa ra khí thế khiến người khác cảm thấy khó thở, cơ bắp trên người hấn căng cứng giống như muốn nổ tung, dường như không chịu nổi áp lực nữa, Lữ Thương Hải hú lên một tiếng dài, hai chân đạp mạnh xuống đất, cả người như lưu tinh lao về phía Từ Phong sau khi để lại hai vết lõm sâu trên mặt đất nơi hấn vừa đứng.

Từ Phong không hề nao núng, một quyền tung ra, nhắm thẳng vào quyền đầu của Lữ Thương Hải mà đâm tới. Trường chừng như hai nắm đấm sắp sửa có một cú va chạm khủng khiếp với nhau, Từ Phong bất ngờ biến chiêu, cơ thể hấn lướt sang bên cạnh, hai tay nhẹ nhàng bắt lấy cánh tay đang căng cứng của Lữ Thương Hải, sau đó nhấc bổng cả người y lên rồi nện mạnh xuống đất.

“Ầm!!!” cả người Lữ Thương Hải nện xuống đất khiến gạch đá bên dưới vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, mặt đất trực tiếp lún xuống thành một cái hố sâu.

Lữ Thương Hải hai mắt thất thần nhìn trời, miệng thở hổn hển: “Chẳng lẽ đến tư cách đối quyền với người mà ta cũng không có ư??”

Từ Phong cười nhạt, kéo Lữ Thương Hải không bị thương quá nặng sau cổ nên vừa rồi đứng dậy, nói: “Sắp tới chúng ta phải tiến tới chiến trường, tuy rằng tu vi của chúng ta không tệ nhưng đừng quên kẻ địch cũng vậy. Ta không muốn giết chết một thủ hạ đặc lực của mình mai sau, bởi vì người vốn không thể nào chịu được một đòn toàn lực của ta. Còn nếu vẫn muốn xem, vậy ta chiều theo ý người.”

Vừa nói xong, Từ Phong thầm sử dụng *Phá Sơn Không*, sau đó hơi hốt dấm một quyền vào không trung. Chỉ thấy một quyền xuất ra, không khí giống như bị nén lại mà phát ra một tiếng nổ lớn, quyền kinh vô hình di chuyển trong không trung, đi đến đâu liền phá hủy mọi thứ trên đường đi đến đó, mặt đất ngay bên dưới cũng bị quyền kinh mài thành một rãnh sâu trông vô cùng bất mắt. Quyền kinh di chuyển một quãng dài, sau đó va chạm với một bức tường, trực tiếp thổi bay cả bức tường lớn cao tới 4 mét.

Phá Sơn Không chỉ sử dụng sức mạnh nhục thân, không sử dụng linh lực, nên mọi người thấy Từ Phong không dùng chút linh lực nào mà có thể cách không tung ra một quyền khủng bố như vậy liền há hốc mồm kinh ngạc, trong lòng tâm phục khẩu phục.

Nhìn rõ vẻ mặt của mọi người, Từ Phong cười thầm, lập uy thành công rồi.

“Chẳng thật sự phải đi lên chiến trường phương bắc ư??” Hồ Phi Nguyệt sau khi nghe Từ Phong nói, liền hỏi hần.

“Đừng vậy, ít nhất thì hiện tại ta đang là người của Lăng Hư Cung, trừ khi ta muốn rời khỏi đây không thì mấy thứ mệnh lệnh này thì phải nghe theo thôi.” Từ Phong cười nói.

“Nhưng mà.....không được, thiếp phải đi cùng chàng!” Hồ Phi Nguyệt có vẻ lo lắng nói.

Từ Phong nghe vậy liền có chút buồn cười, đưa một tay lên vuốt ve khuôn mặt tuyệt mỹ trước mắt, miệng nói: “Nàng lo lắng thái quá rồi, ra chiến trường nhưng mà chắc gì đã có nguy hiểm, đối với ta hiện tại thì chỉ có Tôn cấp trở lên mới là mối nguy, còn Vương cấp gì đó thì không khác gì mấy con kiến cả. Và lại nếu có Tôn cấp hay Thánh cấp ra tay, thì chẳng phải đã có mấy Phán quan và một cung phụng trưởng lão lo rồi sao, đâu đến lượt ta nhúng tay vào đâu.”

“Chàng nói có lý, nhưng mà thiếp vẫn thấy lo, không sợ nạn nhất chỉ sợ nhất nạn, nếu chuyện xấu xảy ra quá bất ngờ thì sao, lúc đó thì chàng tính sao đây?? Quả nhiên ta vẫn phải đi cùng chàng.” Hồ Phi Nguyệt đứng dậy nói.

Thở dài một tiếng, Từ Phong đặt tay lên vai nàng, ấn nàng ngồi xuống, sau đó nhìn thẳng vào mắt nàng mà nhẹ nhàng nói

“Thời nào, đừng lo lắng quá, ta đi tới chiến trường chứ có phải đi vào chỗ chết đâu, nàng vẫn biết ta luôn coi trọng mạng sống của mình nhất mà, nếu có biến xảy ra, đánh không lại chẳng lẽ ta không thể chạy chước. Hơn nữa, nàng vốn đang ăn gấu thực lực của mình, ta lại không thể quang minh chính đại mang nàng đi theo được, nếu nàng đi cùng ta chẳng phải phụ nhân của Từ Phong ta bắt ngờ mất tích ngay trong nội môn Lăng Hư Cung ư?? Chuyện đó quá kì lạ, dễ dẫn đến người có tâm nghi ngờ.”

Nghe Từ Phong phân tích, Hồ Phi Nguyệt có gấu hiệu dịu xuống, nàng nhẹ nhàng chui vào ngực hần, hai tay vòng qua ôm chặt lấy Từ Phong, thấp giọng ní non: “Thiếp nghe theo chàng, nhưng chàng làm gì thì làm, nhớ rằng thiếp vẫn luôn ở đây chờ chàng, và nếu chàng mà chết, thiếp sẽ.....chết theo!”

Từ Phong chợt cảm thấy ngực mình nhói đau, đúng lúc này Hồ Phi Nguyệt liền rời khỏi người hần. Hần chỉ cảm thấy dường như giữa hai người đột ngột có một liên kết vô hình nào đó, cảm giác này vô cùng rõ ràng đến mức hiển nhiên. *Thiên Ma Nhân* cùng *Phân tích nhân*cũng được kích hoạt, hần có thể nhìn thấy một sợi dây mỏng manh nối giữa trái tim của hần và trái tim của Hồ Phi Nguyệt. Không đợi hần hỏi, Hồ Phi Nguyệt liền nói:

“Sinh Tử Kết, bí thuật thất truyền của hồ tộc của thiếp, bí thuật này chỉ có thể sử dụng lên một số đối tượng, mà phải là người có quan hệ gần gũi với mình, nếu không phải là người thân thì không thể làm được. Nếu như lúc bình thường thì thiếp không thể nào hạ Sinh Tử Kết lên người chàng được, nhưng hôm trước, chúng ta đã.....động phòng, nên thiếp có thể hạ chú kết lên người chàng.”

Nói đến đây, gương mặt Hồ Phi Nguyệt hơi ửng đỏ lên một chút, sau đó mới tiếp tục:

“Sinh Tử Kết đúng như tên gọi, là liên kết sinh tử giữa thiếp và chàng, nười thọ chúng ta liên thông, sinh mệnh lực liên thông, mọi thứ của thiếp đều là của chàng, nhưng chàng nắm Sinh Kết, còn thiếp nắm Tử Kết, nếu chàng chết thì thiếp cũng sẽ chết theo, còn nếu thiếp chết, chàng sẽ không bị làm sao, ngược lại sẽ đạt được một phần tu vi của thiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 195: Thiên Ma Vương

Từ Phong nghe vậy chợt hoảng sợ, hần vội vàng nói: “Nàng làm cái gì vậy, tại sao lại giao sinh tử của nàng cho ta như vậy. Tu vi của ta chẳng ra đâu vào với đâu, ngộ nhỡ ta xảy ra chuyện gì chẳng phải nàng cũng sẽ gặp nguy sao???”

Hồ Phi Nguyệt cười nhẹ, lại ôm lấy Từ Phong, thò thò nói: “Vậy chàng biết như thế rồi thì hãy tự biết đáng mà gìn giữ bản thân, kẻo làm liên lụy đến thiếp đó.”

“À, ngại thật là, không hiểu sao lại tự nhiên dùng một biện pháp cực đoan như vậy chứ. Mà tại sao cái bí thuật Sinh Tử Kết này ta nghe lại thấy giống như một thứ gì đó tà ác vậy, người cầm Sinh Kết chẳng phải sẽ nắm mọi thứ trong tay sao..”

“Đúng vậy, đây vốn là bí thuật kiểm soát nô bộc của hồ tộc bọn thiếp. Bí thuật này đã thất truyền từ lâu, chẳng qua là thiếp có cơ may học được nhưng chưa bao giờ dùng, không ngờ lần sử dụng đầu tiên lại là đem bản thân mình bán cho chàng, thật là đáng ghét mà.” Hồ Phi Nguyệt làm nũng trong lòng ngực Từ Phong.

Từ Phong vỗ một cái lên bờ mông căng tròn của Hồ Phi Nguyệt một cái, làm mặt giận nói: “Lần sau cầm được tư chủ trương làm như vậy có biết không, nàng thật sự khiến ta lo lắng đó!!”

Hồ Phi Nguyệt lại càng rúc vào ngực Từ Phong hơn, miệng phát ra một tiếng rên đầy quyến rũ, chớp chớp đôi mắt ngập nước mà nhìn hần nói: “Người ta biết rồi mà, chủ nhân đừng trừng phạt thiếp...”

Máu trong người Từ Phong chợt sôi lên, kể từ lúc hần nếm trái cấm với Hồ Phi Nguyệt cũng đã được một thời gian, đối với nữ sắc hần có lực kiểm chế tốt nhưng không có nghĩa là hần cảm giác bản thân hoàn toàn, nhìn hồ ly tinh trong lòng đang câu dẫn mình, hơn nữa đây lại là nữ nhân danh chính ngôn thuận của mình, sao hần có thể chịu được nữa.

Hần luôn tay xuống ôm ngang người Hồ Phi Nguyệt bẻ bóng lên, sau đó chậm rãi bước tới giường. Dường như Hồ Phi Nguyệt nhận ra điều gì sắp tới, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ lên trông thấy, đôi tay ôm chặt lấy Từ Phong, cả người rúc vào ngực hần không dám nhúc nhích. Từ Phong nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, bốn mắt nhìn nhau, hần mỉm cười, dẫn hạ đầu xuống.

Môi chạm môi, hần ôn nhu mà thường thức hương vị ngọt ngào của Hồ Phi Nguyệt, đôi tay tham lam di động khắp cơ thể ngọc ngà của nàng. Y phục trên người nàng không cánh mà bay, trong nháy mắt liền biến mất hoàn toàn, để lộ ra thân hình tuyệt mỹ không chút tí vết giống như tuyết tác của tạo hóa. Bàn tay Từ Phong như có ma thuật, lướt nhẹ đến đâu là người Hồ Phi Nguyệt mềm nhũn tới đó, da thịt mịn màng trắng nõn của nàng đỏ ửng lên trông vô cùng mê người.

Toàn thân Hồ Phi Nguyệt nóng bừng lên, tỏa ra một hương thơm say lòng người xộc vào mũi Từ Phong khiến hần không khỏi mê đắm hít hà. Rồi khỏi đôi môi của Hồ Phi Nguyệt, hần đưa tay vuốt ve khuôn mặt ửng hồng kiều diễm kia, nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang hơi hé mở, phả ra mùi lan xạ khiến hần không khỏi cảm thấy kích thích.

Quần áo trên người Từ Phong đã biến mất từ lúc nào, hần đắm đuối nhìn Hồ Phi Nguyệt, trong lòng không khỏi cảm thấy yêu thương nàng vô cùng, lại cúi xuống, tìm đến đôi môi nàng giống như đang nhắm nháp mĩ vị nhân gian. Hồ Phi Nguyệt hai cánh tay vốn để hở trên giường nay đã vòng qua ôm chặt lấy cổ Từ Phong, cả người ưỡn lên hồng cảm nhận được sự tiếp xúc da thịt giữa hai người, nàng giống như mê đi dưới sự tấn công bá đạo của hần.

Hần đưa tay vuốt dọc theo tam lưng ngọc ngà của nàng, cảm nhận da thịt bóng loáng trắng ngần như mỡ đông, tìm của Từ Phong dường như không chịu sự điều khiển của hần nữa mà đập nhanh lên. Nếu như còn chịu được thêm một giây nào nữa, Từ Phong không còn là nam nhân nữa, hần cảm nhận một tiếng, tách hai chân nàng ra, đồng thời tiến vào.

Bên ngoài là ánh chiều tà với vầng thái dương đang dần hạ xuống đường chân trời, bên trong phòng là cảnh xuân sắc khôn cùng. Mưa gió kết thúc, Hồ Phi Nguyệt cả người mềm nhũn như bùn, rúc vào lòng Từ Phong mà nằm, đến sức lực nhấc tay nàng cũng không còn.

Từ Phong ôm thân thể ngọc ngà kia vào lòng, không ngừng vuốt ve nàng, mang lại cho nàng cảm giác thỏa mãn nhất có thể sau mấy mưa. Hồ Phi Nguyệt khẽ rên nhẹ một tiếng, đầu chôn chặt trong lòng ngực rắn chắc của hần. Đang nằm, hần chợt thấy ngực mình hơi ươn ướt, vội vàng nhìn xuống. Chỉ thấy Hồ Phi Nguyệt không ngờ lại đang khẽ cất tiếng khóc, hai hàng nước mắt lăn dài trên má, chảy xuống ngực hần.

“Nàng sao vậy, sao tự nhiên lại khóc, nếu nàng không thích thì lần sau ta sẽ không làm vậy nữa....” Từ Phong vội vàng nói.

“Không, không phải vậy, thiếp chỉ cảm thấy hạnh phúc khi được chàng yêu thương mà thôi. Chỉ là thiếp lại không thể đáp lại trọn vẹn tình cảm của chàng được....” Hồ Phi Nguyệt lau nước mắt nói.

Từ Phong nghe vậy liền nhủ máy: “Nếu nàng lo lắng về việc bản thân nàng là yếu thứ sẽ ảnh hưởng tới ta thì không vấn đề gì hết, đối với ta nàng mới quan trọng chứ cái nhìn của toàn bộ thế giới này không đáng một xu trong mắt ta. Hơn nữa nàng cũng hiểu ta mà, nếu không chấp nhận rằng thì có ép ta cũng không được, làm sao ta lại.....làm chuyện đó với nàng được.”

Nghe Từ Phong nói, trong mắt Hồ Phi Nguyệt ánh lên một nét vui mừng, nhưng ngau sau đó lại ỉc đầu, sâu lắng nói: “Những gì chàng nói thiếp hiểu, nhưng mà ý thiếp muốn nói là cái khác. Thiếp không thể làm tròn bổn phận người vợ với chàng được. Thiếp.....không thể có con với chàng.”

“Tại sao???”

“Nhân loại là một chủng tộc kì lạ, bọn họ ngoại trừ khả năng học tập cùng trí khôn ra thì cơ thể bọn họ so sánh với những chủng tộc khác vô cùng yếu kém, nếu không muốn nói là rác rưởi. Nhưng nhân loại cũng đồng thời là một chủng tộc thần kì, gần như có thể thông hồn và tạo ra hậu duệ với đa số chủng tộc khác. Nếu như chàng là nhân loại thì thiếp cũng không nói, đáng này, chàng lại là....Thiên Ma. Tuy rằng tạo tạo cơ thể chàng khá tương đồng với nhân loại, nhưng huyết mạch của

chàng quá cực đoan, khó mà có thể co con với thiếp được. Mỗi lần thiếp nghĩ đến việc không tạo ra được hậu duệ cho chàng, thiếp lại cảm thấy đau lòng."

Từ Phong thờ dài, xem ra thể giới này cũng tồn tại quan niệm trọng nam khinh nữ giống như thế giới kiếp trước của hắn, như nàng nói thì hai người không thể có con chủ yếu là do huyết mạch Thiên Ma của hắn, cơ mà thể quái nào nàng lại nghĩ rằng đây là lỗi của mình chứ, cái gì mà không làm tròn trách nhiệm của một người vợ, vớ vẩn!! Hắn không phải người mang theo chủ nghĩa đại nam tử nghĩa nam nhân là ưu việt, lại càng không phải kiểu nam nhân chỉ coi nữ nhân là công cụ sinh đẻ, đối với vấn đề này hắn đã lường trước từ lâu rồi.

"Nàng thật là, đừng nghĩ ngợi nữa, Từ Phong ta là ai chứ, ta sẽ không vì chuyện con con này mà để bụng đau. Không có con thì sao, ta còn có nàng mà, chẳng lẽ như vậy chưa đủ sao? Ta là người dễ thỏa mãn, chỉ cần như vậy cũng đủ rồi, đừng lo lắng nữa nhé."

Hồ Phi Nguyệt "um" nhẹ một tiếng không nói gì, chỉ dùng sức mà rúc sâu vào trong lòng hắn giống như muốn hòa làm một thể với Từ Phong vậy. Từ Phong biết chuyện này cũng không thể sớm sớm một chiều mà khiến nàng người ngoại được, thời thì đành để thời gian và tình cảm của hắn bù đắp cho nàng vậy, hắn vòng tay ôm chặt nàng vào lòng, hai người cứ như vậy mà yên bình nằm với nhau.

Tu luyện thất, Từ Phong hai mắt nhắm nghiền đang ngồi xếp bằng, tinh khí thần đạt được sự cân bằng tuyệt đối. Bất chợt hắn mở chোàng hai mắt ra, miệng lầm bầm: "Đến giờ rồi, Tiểu Linh, làm đi!!"

"Rõ, xác nhận sử dụng Tô Huyết Thiên Ma!!"

Từ Phong cảm thấy một luồng nhiệt lượng tiến vào thể nội mình, trong nháy mắt lan ra toàn thân. Nhiệt lượng từ ảm áp trong tích tắc liền biến thành một đoàn liệt hỏa thiêu đốt kinh mạch hắn, cảm giác thiêu đốt khủng khiếp khiến Từ Phong gào lên một tiếng đau đớn, cả người giống như ngấm trong nhám thạch nóng bỏng. Tô Huyết Thiên Ma, đối với võ giả thông thường thì nó là kịch độc không có thuốc chữa, nhưng đối với Thiên Ma nhất tộc thì lại là thuốc bổ không hơn không kém, với điều kiện tiên quyết là huyết mạch của người đủ mạnh để chịu được Tô Huyết Thiên Ma. Thực lòng mà nói, với huyết mạch đạt tới Thiên Ma Tướng của Từ Phong hiện tại, việc chịu được lực lượng của một giọt Tô Huyết Thiên Ma là không thể, nhưng kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* luôn là một kĩ năng có tác dụng cực lớn đối với hắn, lúc này liền phát huy khả năng nghịch thiên của mình.

Chỉ thấy kinh mạch toàn thân của hắn không chịu nổi lực thiêu đốt mãnh liệt mà liên tiếp gãy đoạn, cơ nhục của hắn liên tục vỡ vụn nhưng dưới năng lực hồi phục của *Tái sinh siêu tốc* mà ngay lập tức lại lành lặn như chưa có chuyện gì xảy ra, sau đó lại tiếp tục bị Tô Huyết thiêu đốt. Quá trình lặp đi lặp lại cực kì đau đớn, hơn nhiều so với bất kì đau đớn nào mà hắn đã phải chịu. *Liền tức* mất đi tác dụng, toàn bộ khí tức của hắn liền biến lộ ra, khí tức giống như núi lửa phun trào, chấn cho tu luyện thất vốn được xây dựng vô cùng kiên cố phải rung rinh, một đạo vết nứt từ mặt đất dưới chân hắn lan ra như mạng nhện. Từ Phong oán mình quý xuống dưới đất, huyết nhục trên người không ngừng vỡ nát rồi lại hồi phục, máu tươi chảy lênh láng khắp mặt đất.

Luồng xích hỏa bốc lên từ người Từ Phong từ lâu đã thiêu đốt quần áo trên người hắn không còn một mảnh, tòa ra nhiệt lượng mãnh liệt khiến không gian xung quanh người hắn vận vạo. Ngon lửa màu đỏ bao phủ người hắn dần dần biến thành một màu vàng, da thịt của hắn ngừng tan vỡ, dưới tác dụng của *Tái sinh siêu tốc* liền khôi phục lại hoàn toàn, một lớp giáp cốt màu đỏ được hình thành trong ngọn lửa, trong nháy mắt bao phủ lấy cơ thể của hắn. Dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa màu vàng, lớp giáp cốt trên người hắn dần dần cứng lại, về xù xì thô ráp của lớp giáp biến mất, trở nên trơn nhẵn như kim loại, màu đỏ của giáp biến đổi thành màu vàng hoàng kim, tòa ra kim quang lấp lánh giống như vàng khối.

Cốt thứ mọc trên người hắn gây đau roi xuống đất tiêu biến, lớp giáp bọc quanh người hắn trở nên nhẵn nhụi, mỏng hơn, nhưng lại khiến người ta cảm thấy một sự cứng rắn kiên cố giống như kim loại. Thiên địa linh khí điên cuồng từ bên ngoài tràn vào trong tu luyện thất, không ngừng tiến nhập vào trong cơ thể hắn. Từ Phong khó khăn đứng dậy, cúi gập người xuống, từ trên lưng hắn mọc ra hai cây gai xương kích cỡ lớn, không ngừng dài ra sau đó chế nhánh giống như là cành cây, mỗi cây gai xương kéo dài ra đến hơn một mét rồi mới dừng lại. Hắn gập lên một tiếng, bốn cánh tay liền mọc ra trên vai hắn. Từ Phong nháy lên, sáu cánh tay không ngừng dùng toàn lực đâm vào trần tu luyện thất, chỉ mong giảm bớt năng lượng dư thừa trong người.

"Bình bình bình bình..."

Tiếng kim loại va chạm với thạch bích không ngừng vang lên điệp tại, Từ Phong gồng cả sáu cánh tay lên, miệng hét lớn: "Phá Sơn Không!!!"

Một tiếng nổ kinh thiên khiến đại địa rung lắc giống như có địa chấn, Từ Phong xuyên thủng trần tu luyện thất, từ bên dưới lòng đất phá không bay lên trời, hai cây cốt thứ không lồ sau lưng hắn đang rộng ra, một ngọn lửa màu hoàng kim bao phủ lấy hai cây cốt thứ, lập tức biến thành hai chiếc xương xẩu giống như cánh diều đang rộng ra, trái dài hơn ba mét. Từ Phong ngửa đầu lên trời phát ra một tiếng gầm long trời lở đất, khí thể toàn thân bộc phát giống như núi lửa, tạo thành uy áp hủy thiên diệt địa mà phủ xuống toàn bộ không gian của Chấn pháp đối số 7.

Động tĩnh lớn như vậy đương nhiên là kinh động tới tất cả mọi người, toàn bộ Âm Vệ cùng với cả Phán quan Lăng Phong đều không hẹn mà cùng lao ra bên ngoài, nhìn thân ảnh giương cánh lo lừng trên không trung tỏa ra khí thể bức nhân giống như ma thần háng thế mà không khỏi há hốc mồm. Hai cánh Từ Phong hơi vờ một cái, thân ảnh hắn như lưu tinh từ trên không trung lao thẳng xuống dưới chỗ mấy tên Âm Vệ và Lăng Phong đang đứng.

"Ảm!!" một tiếng, Từ Phong lao xuống chân cho mặt đất vỡ tung thành một cái hố, khói bụi bay mù mịt. Lăng Phong liền phát tay một cái, tạo thành một luồng kinh phong xua đi khói bụi, để lộ thân ảnh ở bên trong. Chỉ thấy một cơ thể màu hoàng kim tỏa ra kim quang rực rỡ đang đứng đó, hai cánh đang rộng tới hơn ba mét, mái tóc bạc bỗng nhiên mọc dài ra bay phấp phới trong gió, sáu cánh tay bọc hoàng kim giáp, toàn thân tỏa ra khí thế áp bức kinh người.

- Tiến hóa huyết mạch thành công, trở thành Thiên Ma Vương!!!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 196: Bán Tôn cấp

Từ Phong đưa mắt nhìn lớp giáp cốt đang bao bọc lấy cánh tay của mình, hắn phát tay một cái, không ngờ lại lấy ra một chiếc gương lớn từ trong không gian hệ thống, bắt đầu quan sát bản thân. Lớp giáp cốt của hắn nay đã không còn vẻ thô ráp giống như xương cốt nữa mà bóng loáng như kim loại với màu vàng chói lọi, nhìn thoáng qua thì khá giống với một thứ kim loại quý đó là vàng. Đến bản chất của lớp giáp cũng đã thay đổi, trở nên cứng rắn giống như kim thiết. Lớp giáp gai góc bao quanh người hắn cũng như trên mấy cánh tay của hắn đã giảm đi kích cỡ, không còn khiến hắn trở nên to quá khổ như trước kia nữa.

Những cây cốt thứ mọc dọc theo cơ thể hắn cũng đã biến mất, chỉ còn lại lớp giáp tron nhẵn bao bọc xung quanh người Từ Phong. Tổng thể mà nói, Từ Phong hiện tại giống như là đang mặc một bộ hoàng kim giáp toàn thân chứ không phải là trạng thái biến thân của Thiên Ma nữa. Nhưng khác với mặc giáp thông thường, Từ Phong có thể cảm nhận lớp giáp của hắn liên kết trực tiếp với huyết nhục của hắn, một cơn gió nhẹ thổi qua lớp giáp hắn cũng có thể cảm nhận thấy, cảm giác huyết nhục tương liên này so với trước kia thì khác nhau một trời một vực.

"Vấn đề là..." Từ Phong lầm bầm, sau đó đưa mắt nhìn vào đôi cánh đang rộng sau lưng mình: "...cái thứ này dùng làm sao đây??"

Lăng Phong là người đầu tiên bước tới, hắn nhìn hình dạng kì dị của Từ Phong mà không khỏi ngạc nhiên, y có thể tưởng cảm nhận một tai áp bức tới từ người Từ Phong, không phải là dạng áp bức trên trnh thần hay tu vi, mà cảm giác giống như là đang đứng trước một thứ gì đó ưu việt hơn nhân loại vậy. Lắc lắc đầu xua đi những cảm giác vô vẩn đó, Lăng Phong cất tiếng nói: "Hình dạng này của ngươi là sao??"

Từ Phong lúc này mới nhận ra là mình đang đứng ở bên ngoài trời chứ không phải tu luyện thất, xem ra vừa rồi hắn đã nổi điên tới mức lao ra ngoài này mà còn không hay biết. Đối với câu hỏi của Lăng Phong, hắn cũng hơi chần chờ, chung quy cũng không thể nói là hắn là một Thiên Ma, đây chỉ là hình dạng thật sự của hắn mà thôi.

"Một loại bí thuật đã thất truyền mà thôi, không có gì to tát cả." Từ Phong vừa nói vừa giải trừ trạng thái biến thân của mình, lớp giáp cũng với đôi cánh đằng sau lưng hắn trong chớp lát liền biến thành phản vận biến mất vào không khí, đồng thời một lớp quần áo cũng trong nháy mắt được thực thể hóa thông qua bí thuật của Hồ Phi Nguyệt, tạo thành một bộ y phục che đi cơ thể trần trụi của hắn.

Tất cả nghe câu trả lời của Từ Phong đương nhiên đều không cảm thấy thỏa mãn, cái thế loại bí thuật gì mà quái gở thế này, từ cổ chí kim tới nay họ chưa bao giờ nhìn thấy a. Cũng may cho hắn đó là những người này tuy rằng đã từng nghe qua danh tiếng của Thiên Ma vạn năm trước, nhưng do tư liệu quá ít, những tư liệu chi tiết thì lại bị cất giấu quá kĩ nên ngoại hình hay năng lực của Thiên Ma vẫn còn là bí ẩn nên bọn họ mới không nhận ra chúng tộc của hắn ngay lập tức.

Không thỏa mãn thì không thỏa mãn, mấy người này có thể làm được gì chứ, Âm Vệ là cơ cấu riêng, mặc dù thuộc về Lăng Hư Cung nhưng quyền hành lại có chút khác biệt. Mỗi Âm Vệ đều là hảo thủ trong lĩnh vực của mình, đa phần là chiến đấu nhưng cũng không thiếu Âm Vệ làm luyện đan sư, luyện khí sư hay là y sư. Vì lẽ đó nên để tránh việc mất đi nhân tài, các Âm Vệ đều có những quyền tự do nhất định, không ai quản bọn họ có bí mật hay đời sống cá nhân ra sao cả, chỉ cần chấp hành kỉ luật nghiêm minh và không phản bội tổng môn là được.

Thế nên mặc dù vẫn tò mò về hình dạng quý dị của Từ Phong, nhưng thấy hắn không muốn nói, mọi người cũng không ai ép buộc nữa, ai lại về phòng người này, chuẩn bị sẵn sàng cho chuyện đi sắp tới. Lăng Phong nhìn kĩ Từ Phong từ đầu tới chân, ánh mắt soi mói giống như xuyên qua y phục khiến hắn có chút rùng mình, thầm nghĩ chẳng lẽ tên Phán quan mặt lạnh này có sở thích đặc thù?

"Ngươi có rất nhiều bí mật!!!" Quan sát một hồi lâu, Lăng Phong chợt phun ra một câu.

"Nói nhảm, ai mà chả có bí mật, ngươi không có chắc??" Từ Phong trờm mắt nói.

"Không phải, ta luôn có cảm giác khác thường mỗi khi nhìn ngươi. Tính cách, hành động, kĩ chất, ngoại hình, mọi thứ của ngươi đều kì lạ, đến mức ta tự hỏi rằng liệu ngươi có phải là con người hay không nữa, cái cảm giác kì lạ này khi ta đối mặt với ngươi là từ đâu mà ra??" Lăng Phong lắc đầu, trầm ngâm nói.

Trong lòng Từ Phong máy động, xem ra mấy người này không phải ai cũng ngu ngốc hết, cảm quan của tên này không ngờ lại nhạy bén như vậy, kĩ năng *Liền tức* đã xóa bỏ khí tức của hắn 24/7, đồng thời hắn cũng ít khi nói chuyện, thậm chí hành động cũng hạn chế trước mặt hắn. Vậy mà Lăng Phong có thể cảm nhận chi tiết như vậy, xem ra tên này được lên làm Phán quan cũng không phải là chuyện đùa.

Từ Phong còn đang không biết phải đáp lại ra sao, Lăng Phong đã nói tiếp

"Nhưng không sao cả, mặc kệ ngươi là thứ gì, chỉ cần ngươi còn trung thành với Lâm trưởng lão, thì dù ngươi có là quái vật đi chăng nữa, ta cũng không quan tâm"

Nói đoạn hắn liền quay người bỏ đi, trước khi đi không quên dùng một ánh mắt đầy thâm ý mà nhìn Từ Phong một cái khiến hắn không khỏi lạnh người.

Từ Phong trở về phòng của mình, Hồ Phi Nguyệt không biết đã đi đâu, nhưng dựa vào lệnh bài trong tay, hắn có thể chắc chắn rằng ấy chưa hề rời khỏi khuôn viên nhà hắn, vậy nên hắn cũng lười không muốn đi tìm nàng, để kệ nàng làm gì thì

lâm. Lúc này hẳn mới có cơ hội xem lại những gì mình đạt được từ một giọt Tỏ Huyết Thiên Ma.

-Tên: Tử Phong

Chủng tộc: Thiên Ma Vương (đã thức tỉnh)

Sát thủ hư không level 29

Nhanh nhẹn: 831231 (+831231)

Thế lực: 731376 (+1462752)

Lực lượng: 799389 (+1598778)

Tinh thần: 475233

Linh thần: 649092

-Kĩ năng nhận được hiệu ứng mới:

-*Huyết mạch Thiên Ma* (bị động): Tăng 200% thế lực, lực lượng. Tăng 100% nhanh nhẹn. Tăng 100% tốc độ khôi phục linh lực.

-*Thiên Ma Hóa Thân* (chủ động): Hóa thân thành trạng thái chiến đấu của Thiên Ma nhất tộc, gấp đôi chỉ số cộng thêm từ *Huyết mạch Thiên Ma*.

Hình thái chiến đấu sở hữu sáu cánh tay, cơ thể được bọc giáp cốt tăng cường phòng thủ, *Thiên Ma Nhân* được tự động kích hoạt, giảm hiệu lực của công kích tinh thần cấp cao, vô hiệu hóa hoàn toàn tinh thần công kích dưới Thánh cấp. Ở trong trạng thái Thiên Ma Hóa Thân, tiêu hao linh lực của kĩ năng giảm, uy lực giữ nguyên. (Mối) Sở hữu Thiên Ma Dự, có thể phi hành không cần sử dụng linh lực phụ trợ.

-*Chi Xích Thiên Nhai* (mối): Chỉ có thể sử dụng khi có Thiên Ma Dự. Truyền linh lực kích hoạt kĩ năng, ngay lập tức tăng tốc độ lên 30 lần, không thể sử dụng để di chuyển cự ly gần, quãng đường tối thiểu thi triển chiêu thức là 10km.

“Ài chà chà....” Tử Phong không khỏi xoay xoa, trong lòng mừng rỡ, không ngờ một giọt Tỏ Huyết Thiên Ma lại có tác dụng lớn tới mức này.

Hắn vốn đang ở level 26 trực tiếp nhảy vọt lên level 29, chỉ cần đạt tới level 30 thì hẳn sẽ chính thức đạt tới Tôn cấp, bước một chân vào hàng ngũ cường giả của đại lục. Chỉ số của hắn ở level 29 không ngờ lại cao tới như vậy, xấp xỉ so với Tôn cấp nhị phẩm, đối với Tôn cấp nhất phẩm thì hơn hẳn một bậc. Sở dĩ có thể tạo thành nguyên do là bởi vì level hiện tại của hắn là level 29.

Ở level 28 tu vi của hắn tương đương với Vương cấp cửu phẩm đại viên mãn, nhưng phải đến tận level 30 thì hắn mới trở thành Tôn cấp, vậy level 29 đại biểu cho cái gì thì chắc không cần phải nói. Càng lên cao vô giả càng khó đột phá, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến số lượng linh khí mà vô giả có thể hấp thu, mà ảnh hưởng bởi ngộ tính của vô giả.

Muốn đột phá Vương cấp, phải linh ngộ được âm dương lực, phải phân nào hòa mình vào thiên địa. Muốn đột phá Tôn cấp, âm dương lực là không đủ, phải tiến hành câu thông với thiên địa, biến linh khí thiên địa trở thành của mình, từ đó có thể sử dụng số lượng linh lực vượt ca những gì mình có, chỉ cần tốc độ tiêu hao không nhanh hơn tốc độ hấp thu, có thể nói Tôn cấp vô giả sở hữu vô hạn linh lực.

Vậy điều tối quan trọng của việc đột phá Tôn cấp chính là câu thông thiên địa linh khí, mà muốn làm được vậy, lực linh ngộ là cần thiết. Tử Phong khẳng định bản thân hắn không thiếu lực linh ngộ, nếu không thì đã chẳng linh ngộ được Vực từ khi còn chưa đạt tới Vương cấp được. Nhưng đặc thù của hệ thống giúp Tử Phong hắn không cần quan tâm tới lực linh ngộ của bản thân, chỉ cần đủ kinh nghiệm là có thể bỏ qua bình cảnh trực tiếp tiến cấp.

Dù như vậy, Tôn cấp vẫn là cảnh giới cao, khó mà trực tiếp đạt được, chính vì thế level 29 là một bước đệm để hắn tiến lên Tôn cấp: Bán Tôn. Bán Tôn không phải là ko có đối với vô giả thông thường, ngược lại đa phần đều kẹt lại ở Bán Tôn cho đến khi chết già cũng không thể đột phá. Bán Tôn so với Tôn cấp thì yếu hơn nhiều, nhưng so với Vương cấp cửu phẩm đại viên mãn thì mạnh hơn rất nhiều, điều đó li giải cho việc chỉ số của hắn tăng vọt như vậy.

Thực tế mà nói, chỉ số cơ bản đối với Tôn cấp không có tác dụng nhiều, bởi đạt đến cấp bậc này, hiếm người sử dụng nhục thân để chiến đấu, hầu hết dựa vào linh lực liên綿 bất tận của mình để tung ra vũ kĩ cường đại. Chỉ là đối với Tử Phong là một Thiên Ma, vốn có lực trong nhục thể cực kì kháng bỏ lại rất quan trọng, chung quy thì nếu có cả chỉ số tốt cùng với linh lực dồi dào thì vẫn hơn chứ.

Đối với Thiên Ma Dự, Tử Phong cũng không quan tâm lắm, cái thứ này ngoại trừ giúp hắn trông có vẻ ngầu hơn và có thể bay không cần dùng đến linh lực ra thì kĩ năng *Chi Xích Thiên Nhai* đi kèm cũng không giúp hắn nhiều trong chiến đấu, nhưng để chạy trốn thì cũng tốt.

Cơ bản thì lần tiến hóa huyết mạch này cũng như bao lần khác, đều dễ thắng chiến lực của hắn rất lớn, tin rằng lần này tới chiến trường phương bắc sẽ an toàn hơn. Trong khuôn viên nhà của hắn không phải chỉ có một tu luyện thất, hắn liền rời khỏi phòng, tiến nhập một tu luyện thất khác, bắt đầu củng cố cảnh giới, còn tu luyện thất bị hỏng kia thì kệ nó đi, nấy người tạp dịch trong nhà hẳn sẽ lo liệu sửa chữa ổn thỏa thôi.

Thời gian cho đến khi xuất chinh còn hơn 10 ngày nữa, thừa đủ để Tử Phong củng cố thực lực, chuẩn bị sẵn sàng ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 197: Xuất phát

Ngày xuất chinh.

“Phi Nguyệt, nha đầu Ngưng Tuyết đâu rồi?” Tử Phong từ giường đứng dậy đi ra mở cửa sổ, cơ thể để trần với những thớ cơ bắp hoàn hảo hơi vận vẹo phát ra tiếng răng rắc, miệng lo dang hỏi.

Đứng sau hắn, trên một chiếc giường đối, hai cánh tay trắng nõn chui ra từ trong chiếc chăn, sau đó là một thân hình nhẹ nhàng ngồi dậy, đôi chân dài thon thả đặt xuống đất rồi bước tới sau lưng Tử Phong. Hồ Phi Nguyệt từ đằng sau ôm lấy hắn, khẽ cọ má vào tấm lưng trần rắn chắc, miệng nói: “Thiếp không rõ, nhưng mà nãy hôm nay nha đầu đó ngày nào cũng tới chỗ của Lâm Tử Hàm, xem chừng đang rất chăm chỉ tu luyện.”

Tử Phong đối với việc này thì hơi ngạc nhiên một chút, sau đó cũng không để tâm lắm, không phải là hắn không quan tâm tới Diệp Ngưng Tuyết, mà là bấy giờ năng ta đã có một vị sư phụ tốt, hắn cũng đỡ đi một việc phải lo, việc còn lại chỉ là tập trung tăng lên tu vi cho bản thân mà thôi. Vô vẻ đôi tay đang ôm lấy mình, hắn rời khỏi vòng tay của Hồ Phi Nguyệt, linh lực trong thể nội trào ra ngoài, trong chớp mắt hình thành một bộ y phục bao phủ lấy người hắn. Đây cũng vẫn là bộ y phục thông thường mà hắn hay mặc thôi, cũng không có công dụng phòng thủ hay gì cả, có lẽ điều đặc biệt duy nhất đó là nó được tạo ra hoàn toàn bởi bí thuật mà Hồ Phi Nguyệt đã dạy cho hắn mà thôi.

Nhìn toàn thân từ trên xuống dưới qua chiếc gương lớn đặt trong góc phòng, Tử Phong gật đầu một cái, không có thiếu mảnh vải nào cả, xem ra hắn đã thành thạo trong việc sử dụng bí thuật này, không còn tình trạng thiếu vải chỗ này, thừa vải chỗ kia như hồi trước nữa.

“Không cần ngắm nữa, anh tuần lắm rồi, chàng định đi lừa gạt gái nhà lành hay sao mà ngắm nghía kĩ càng thế.” Hồ Phi Nguyệt cũng đã mặc quần áo vào, mỉm cười trêu chọc hắn.

“Cố năng là đã quá đủ rồi, nhớ tới đêm qua, với sự điên cuồng của năng thì nếu thêm người nữa chắc ta không chịu nổi mắt, ta không muốn tính tấn thân vong đâu.” Tử Phong cười cười, nháy mắt với Hồ Phi Nguyệt một cái.

Gương mặt tuyệt nĩ của Hồ Phi Nguyệt đó rực lên, nàng đắm nhẹ vào ngực Tử Phong một cái, sau đó nghiêng người ngả vào lòng hắn, lí nhí nói: “Chàng lại trêu thiếp rồi, so với sự cường hãn của chàng, một chút điên cuồng của thiếp có là gì. Hon nữa, mặc dù không thể cho chàng một đứa con, nhưng chàng đã muốn sùng ái thiếp như thế, lẽ đương nhiên thiếp phải đáp trả để thỏa mãn chàng rồi.....”

“Ái, năng thật là, luôn nghĩ cho ta trước, sao không nghĩ cho bản thân mình trước đi, rồi cuộc ta đã làm gì để mà năng lại hết lòng với ta như vậy.” Tử Phong tay vuốt ve mái tóc mềm mại như nhung của nàng, miệng không khỏi thờ dài nói.

Hồ Phi Nguyệt bất ngờ đẩy hắn ra, nở một nụ cười tuyệt đẹp, miệng nói: “Chàng không hiểu được đâu, thời đến giờ rồi, mau đi tập trung với mọi người đi không có muộn.”

“Được rồi, năng chịu khó ở lại đây chờ ta nhé, đứng đi ra ngoài, ở trong này an toàn hơn, sẽ không ai truy bắt năng được ở trong Lăng Hư Cung đâu.” Tử Phong đẩy thăm ý nhìn Hồ Phi Nguyệt nói, một dòng chất lỏng tràn ra bao phủ lấy nửa dưới khuôn mặt hắn, tạo thành chiếc mặt nạ quen thuộc, sau đó quay người hóa thành một cái bóng lao ra khỏi cửa sổ.

Ngán người ra, Hồ Phi Nguyệt sững sờ nhìn bóng lưng đang khuất dần phía xa mà lẩm bẫm: “Sao chàng ấy biết....”

Tử Phong đến khoảng sân rộng lúc trước hắn đã đánh nhau ở đó thì đã thấy toàn bộ Âm Vệ cùng với Phán quan Lăng Phong đứng ở đó. Mỗi Âm Vệ đều ăn mặc vô cùng nghiêm chỉnh, trên người là một bộ quần áo hai màu đen trắng đan xen, không quá dài cũng không quá ngắn, vô cùng gọn gàng, trên tay mỗi người không ngờ đều đeo một chiếc nhẫn nhìn trông không có gì là bất mắt, nhưng với kĩ năng *Phân tích nhân* của mình, Tử Phong rất nhanh liền nhận ra toàn bộ đều là không gian giới chi. Thậm chí miệng một cái, Tử Phong cảm nhận, quả nhiên Lăng Hư Cung toàn những người giàu có, không gian giới chi quý giá như vậy mà 34 tên Âm Vệ đều có, xem ra nó cũng không phải mặt hàng hiếm hoi gì ở nơi này cả.

Vì nguyên do không gian giới chi tồn tại, nên ngoại trừ quần áo giày dép ra thì cũng không thấy ai mang theo đồ đạc nào khác cả, hắn là đã vút hết vào trong không gian giới chi cả rồi. Nhìn thấy Tử Phong thả mình từ trên không trung xuống, tất cả Âm Vệ đều đồng loạt đứng nghiêm, giọng lên chào cùng một lúc: “Chào đội trưởng!”, thậm chí cả Lữ Thương Hải cũng làm như vậy.

Tác phong nhất quán cùng sự đồng đều làm Tử Phong hơi bất ngờ, khó mà nhận ra đây là mấy tên ở hợp đột được bị mình đánh cho suýt chết, hiện giờ trông họ giống như những quân nhân chuyên nghiệp ở kiếp trước của hắn vậy. Một số hồi ức hiện về khiến Tử Phong có chút xúc động, hắn không ngờ lại gọi tay lên ra hiệu chào lại mọi người, điều mà chẳng bao giờ hắn làm từ trước tới nay.

“Người không thay trang phục hà, ta có nhớ là đã sai người đưa cho người đồng phục của Âm Vệ rồi mà. Đứng có coi thường bộ trang phục đó, nó được dệt từ Thiên Tâm Tử cao cấp, trọng lượng nhẹ, kết cấu mềm mại nhưng bền chắc, có thể chịu được công kích của Huyền khí, thậm chí công kích khác cũng có thể hóa giải được một phần lực lượng, nó là đồ bảo mạng.....”

Lăng Phong còn chưa nói hết câu đã tự động im miệng, chỉ thấy trên tay Từ Phong bắt chợt xuất hiện một thanh đoản kiếm màu đen, bắt ngờ đâm thẳng vào cần cổ dễ trần không chút bảo vệ nào của mình. Một tiếng “keng” vang lên, thanh đoản kiếm hiện nhiên là Huyền khí đó không ngờ lại gãy thành hai đoạn rơi xuống đất, trong khi đó da thịt nơi cổ của hắn đến một vết đỏ cũng không thấy.

“Ta còn cần đến cái bộ đồng phục đó không?” Từ Phong nhìn vai.

“Thời khóa dĩ, nói chuyện với tên quái thai như người chắc có gãy ta tức chết, chúng ta mau xuất phát thôi!” Lăng Phong có chút chán nản nói, sau đó là người đầu tiên tung người bay đi.

“Hắc hắc, ta phục đội trưởng sát đấy rồi á, ngài là người đầu tiên trong nhiều năm qua khiến Phán quan đại nhân phải lị cảm xúc đó, thật là tài tình mà, ha ha ha ha!!!” Một tên Âm Vệ bước lên vỗ vỗ vai Từ Phong, sau đó cất tiếng cười bay theo Lăng Phong.

Từ Phong nhìn toàn bộ thành viên Âm Vệ ai nấy đều trong một bộ dạng cổ gẳng nên cười, hắn không khỏi cảm thấy có chút thú vị, xem ra tập thể này gắn kết với nhau hơn hắn đã nghĩ.

Thân là đội trưởng, nhưng những ngày qua Từ Phong ngoài bề quan tu luyện thì toàn dành thời gian để “hú hì” với Hồ Phi Nguyệt, hoàn toàn ném nhiệm vụ xuất chinh vào sọt rác không chút quan tâm, cho nên cả đám vai phi hành trên không trung, Lăng Phong vừa có gắng giằng gài chỉ tiết lần xuất chinh này cho Từ Phong nghe.

Lăng Hư Cung lần này phải ra một vị cung phụng trưởng lão có tu vi Thánh giả đỉnh phong, có sở hữu Vực, nắm vị Phán quan, trong đó có một Chấp pháp Phán quan đó là Lăng Phong cùng với 35 Âm Vệ tính cả Từ Phong. Chấp pháp Phán quan là tên gọi đầy đủ của thân phận Lăng Phong, sở dĩ gọi như vậy là vì Phán quan cũng phân chia thứ bậc, chỉ có những Phán quan mạnh nhất trong số các Phán quan mới được cho quản lí và xây dựng một Chấp pháp đội của riêng mình. Lăng Phong có Chấp pháp đội của riêng hắn, trong khi bốn người khác thì không, thế nên hắn mới là Chấp pháp Phán quan.

Số người tham dự chiến dịch lần này chỉ vồn vẹn có 41 người, nhưng đừng coi thường chỉ lực lượng này, một vị Thánh giả đỉnh phong thôi cũng đã đủ san bằng đám ba cái tiểu quốc, đừng nói là còn có thêm 5 tên Phán quan thực lực vượt xa Tôn cấp hậu kì thông thường, lại còn thêm 34 tên Âm Vệ có năng lực không nhỏ nữa, đó là chưa kể tới một có mấy giết chóc và ám sát hoàn hảo là Từ Phong nữa. Đội ngu này đừng nói là trợ giúp Bắc Hoàng quốc, có để bọn họ đi san bằng cả cái phương bắc cũng được ấy chứ.

Cung phụng trưởng lão cùng với nắm Phán quan chi tồn tại để kiểm chế cao thủ của đối phương, còn chính thức ra tay chiến đấu lại là 35 Âm Vệ, vậy nên theo lời Lăng Phong nói thì thân là đội trưởng, Từ Phong có toàn quyền quyết định đa phần nội dung của chiến dịch này, chỉ cần mệnh lệnh không vô lí quá thì cung phụng trưởng lão và Phán quan sẽ không can thiệp. Đây quả nhiên là trọng trách nặng nề để lên vai Từ Phong, nhưng mà hắn đâu có sợ, nếu hắn không dẫn dắt đội ngu này được, chẳng lẽ hắn lại không biết đường tự mình hoàn thành nhiệm vụ sao.

Chẳng phải li do mà Lăng Hư Cung phải phái cao thủ tới tiếp ứng chiến trường phương bắc là vì ở đó xuất hiện lượng lớn Vương cấp cùng Tôn cấp cao thủ u, cùng lắm thì hắn ẩn thân đợi nhập giữa lòng quân địch, làm thật toàn bộ Vương cấp, đến lúc đó thì Tôn cấp vô gãi đã có Phán quan với trưởng lão lo rồi, nhiệm vụ của hắn đã xong, như vậy có phải đơn giản không.

Tất cả mọi người đều không yếu, chỉ phi hành một lúc đã tới truyền tống trận đất trong Lăng Hư Cung, sau đó liền truyền tống tới ngọn núi đối diện nơi đặt rất nhiều truyền tống trận khác.

“Chúng ta sẽ truyền tống trực tiếp tới phương bắc ư?” Từ Phong thấy tất cả đều dừng lại không có ý đi tiếp, hắn liền khó hiểu hỏi, bởi theo như hắn biết, truyền tống trận đặt nơi đây được nối liền với mạch linh khí ẩn trong ngọn núi này, nên hoàn toàn không cần thời gian nạp lại năng lượng, việc đứng chờ ở đây thật là kì lạ.

“Sai rồi, chúng ta sẽ không dùng truyền tống trận.” Lăng Phong lắc đầu nói.

“Hả, vậy chúng ta làm gì ở đây?”

“Đội trưởng đừng nóng ruột, chắc chắn ngài sẽ phải ngạc nhiên cho mà xem, cứ đợi tiếp đi.” Một tên Âm Vệ cười nói.

Nghe vậy Từ Phong liền không hỏi gì nữa, chỉ im lặng chờ đợi, nói về việc kiên nhẫn thì hắn có thừa, nói nhảm sao, làm sát thủ mà đến một chút kiên nhẫn cũng không có thì sao mà làm được. Trong lúc chờ đợi, Từ Phong chợt nhận thấy một điều bất thường, đó là ngoại trừ truyền tống trận nối với Lăng Hư Cung ra thì không có một truyền tống trận nào khác hoạt động cả, cảnh tượng vắng lặng này khác hẳn so với bình thường.

Còn đang thắc mắc, dị biến chợt xảy ra khiến Từ Phong phải tập trung tinh thần lại ngay lập tức. Chỉ thấy mặt đất dưới chân rung chuyển giống như có động đất, toàn bộ mấy chục cái truyền tống trận đồng loạt phát ra một cột sáng chiếu thẳng lên trời cao, phần đá lơ lửng của truyền tống trận cứ thế mà bay lên cao giống như có người truyền tống đến. Nhưng phần đá bay lên cao đến tận đỉnh của năm cột đá khác phủ vãn của truyền tống trận rồi mà vẫn không dừng lại, tiếp tục nương theo cột ánh sáng mà phiêu phù lên không trung.

Những cột sáng bắt đầu di chuyển, mỗi truyền tống trận lại hướng một cột sáng chiếu tới một phương vị khác nhau, những phần đá cũng lơ lửng di chuyển theo cột sáng đó một cách chậm rãi. Mười lăm phút sau, toàn bộ những phần đá được xếp theo một vị trí kì quái nào đó trên bầu trời, tất cả tòa nhà khắp nơi tạo thành một đường viền bao phủ một khoảng không gian cực kì rộng lớn trên bầu trời.

Từ Phong không khỏi khó hiểu, mấy cái này nhìn có vẻ hoành tráng, nhưng mà để làm gì thế, duy trì cột ánh sáng truyền tống trận kia tiêu hao năng lượng đâu có nhỏ chút nào. Bỗng nhiên toàn bộ những phần đá trên bầu trời tỏa ra ánh sáng chói lọi, hình thành những mắt xích năng lượng có thể nhìn thấy bằng mắt thường mà kết nối với nhau, trong nháy mắt tạo thành một trận đồ kì quái.

Không gian trên trời chợt chấn động kịch liệt, trận đồ lúc nh như muốn tan vỡ, sau đó là một thứ gì đó có kích thước khổng lồ xuất hiện từ trong hư vô, dần dần hạ độ cao xuống. Nhìn rõ thứ trước mắt, một người bình tĩnh như Từ Phong cũng không nhận được mà phải há hốc mồm, buột miệng vang tục: “Holy shit!!!!”.

Chỉ thấy trước mặt hắn lúc này là một vật thể có hình thoi, nhìn thoáng qua thì có chút giống với những con tàu vũ trụ trong phim viễn tưởng kiếp trước Từ Phong đã xem, chỉ là kích cỡ này cũng quá ư là khủng bố đi. Chiều cao của con tàu này ít nhất cũng phải gần 3000 mét, chiều dài phải đến hơn vạn mét, bề ngang cũng ngót nghét 2000 mét. Ở dọc hai bên thân tàu là những chiếc cánh dài 5-600 mét với kết cấu kì dị, tổng cộng có sáu cái, vô tận đó án trận phấp phùng phủ vãn được khắc đầy đặc lên trên sáu cái cánh đó, dường như chúng là thứ đã và đang giữ cho con tàu bay lơ lửng trên không trung.

So với mấy chiếc tàu vũ trụ trên phim, thì được nhìn thấy tận mắt ở cự ly gần như thế này khiến Từ Phong không khỏi choáng váng đầu óc. Lăng Phong dường như đã đoán trước được phản ứng của Từ Phong, hắn hơi nhếch mép lên cười, sau đó đưa tay chỉ vào con quái thú khủng bố trước mặt, miệng nói

“Đây chính là Thôn Thiên Chiến Hạm, là tuyệt tác của Thiên Cơ Tông, trên toàn đại lục chỉ có chưa đến 20 chiếc, và đây là một trong số 4 chiếc mà Lăng Hư Cung chúng ta sở hữu, chúng ta sẽ dùng nó để tiến tới chiến trường phương bắc!!!”

Bản dạng đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 198: Tới Bắc Hoàng Quốc

Từ Phong tắm một ngụm nước bọt, quay sang nhìn Lăng Phong, miệng vang tục nói: “Cái xxx con mẹ nó, Lăng Hư Cung bọn người thích mấy thứ cỡ lớn á, hết cả một thành phố trên đỉnh núi, giờ đến một thành phố bay lơ lửng, hết trở để làm hay sao.”

Đối với việc Từ Phong vang tục, Lăng Phong chỉ mỉm cười, dường như không ngạc nhiên lắm trước phản ứng của hắn, chỉ nói: “Lát nữa ta sẽ giải thích cho người sau, giờ thì chúng ta đi thôi.” Nói đoạn liền tung người bay lên cao.

Khóe mắt Từ Phong giật giật mấy cái, sau đó thờ hất ra một hơi, thân hình bay lên cùng Lăng Phong, theo sau là 34 tên Âm Vệ. Mọi người bay lên cao, khi tới gần Thôn Thiên Chiến Hạm, từ bên sườn chiến hạm mở ra một cánh cửa nhỏ, vừa đủ để cho tất cả mọi người tiến vào, gọi là nhỏ là so với toàn thể chiến hạm mà thôi, chứ cánh cửa này có nhét nguyên một chiếc xe tải vào cũng vừa khít.

Tiến vào bên trong chiến hạm, Từ Phong lúc này mới đưa mắt nhìn ngó xung quanh, không nhìn thì thôi, một khi đã nhìn, hắn không khỏi trầm trồ thán phục. Chỉ thấy xung quanh hắn là những bức tường làm từ kim loại rắn chắc, tạo thành những đường đi lối bước vô cùng rộng rãi, một người mặc trang phục đệ tử của Lăng Hư Cung bước tới tiếp đón mọi người, sau đó liền dẫn đường cho toàn thể đi theo.

Trên đường đi, Từ Phong không ngừng quan sát cấu trúc cũng không gian bên trong chiến hạm, phải nói cái thứ này so với chiến hạm trong phim khoa học viễn tưởng cũng không khác là bao, mọi thứ đều to lớn tới mức khó có thể tưởng tượng được, quãng đường không quá dài nhưng hắn đã đếm được tới 7 căn phòng chứa đầy vũ khí, lợi khí công thành, và công cụ chiến tranh, nhìn trông cực kì lợi hại.

“Này Lăng Phong, chẳng lẽ chúng ta có một nẫu người như thế này mà lại sử dụng một chiếc chiến hạm khủng bố này à??” Từ Phong không khỏi thắc mắc.

“Cứ bình tĩnh, rồi người sẽ biết.” Lăng Phong mỉm cười bí hiểm nói.

Tất cả mọi người được dẫn tới trước một cánh cửa lớn đóng chặt, tên đệ tử dẫn đường ra đầu mời, sau đó liền lui đi. Lăng Phong ngoác ngoác Từ Phong ra ý đi theo hắn, sau đó đưa tay mở cánh cửa trước mắt ra. Điều đầu tiên mà Từ Phong nghĩ đến khi nhìn rõ quang cảnh trước mắt đó là: “Rộng!!! Quả rộng lớn!!!”. Trước mặt hắn là một khoảng không gian trống cực kì rộng lớn, từ mặt đất chạm lên trần nhà trên cùng phải mấy trăm mét, chiều dài nơi này dài loại cũng phải đến ngàn mét, khiến rộng khoảng chừng nửa ngàn mét.

Nơi hắn đang đứng là trên một chiếc lan can treo lơ lửng ở trên cao, nhìn xuống dưới thì chỉ thấy mặt đất khắp nơi đều là người, số lượng cực kì đông đúc đến không xuể. Lăng Phong lúc này mới nói:

“Chúng ta đầu phải là lực lượng duy nhất được cử lên chiến trường phương bắc đầu. Lăng Hư Cung chỉ 41 người, còn Căn Nguyên đế quốc đưa 300 vạn quân đội chính quy tới trấn thủ và tiếp ứng phương bắc, đảm bảo chuyển đi lần này là một thắng lợi rồi đấy, đó là li do vì sao chúng ta phải sử dụng tới Thôn Thiên Chiến Hạm”

Nhìn thấy Từ Phong đang không ngừng ngó nghiêng ngắm người trước mắt, Lăng Phong lại nói tiếp: “Đừng có đếm nữa, ở đây là 60 vạn quân, ngoài khoang phòng này ra, còn có thêm 4 khoang tương tự như thế này nữa, đồng thời còn có rất nhiều vũ khí mang theo, lần này là chúng ta chơi lớn đó, vậy nên người cố gắng mà làm được việc đi, đừng phụ sự kì vọng của Lâm trưởng lão.”

Nhìn bên người nhưng nhúc trước mặt, Từ Phong thầm cười khỏ, đây mới chỉ là một phần năm số quân lính xuất chinh lần này thôi đấy, không ngờ chiến tranh thời này lại khốc liệt đến như thế, ở kiếp trước của hắn dù có chiến tranh thì trừ khi chiến tranh thế giới nổ ra, không thì rất khó để mà có được cái tràng cảnh hồ một cái là mấy trăm vạn người tham chiến thế này.

Nhưng mà nghĩ đến việc từng này người xông lên chiến trường, máu trong người hắn liền có cảm giác nóng lên: “Khắc khắc, xem ra trăng cảnh chiến đấu sẽ hoàng trắng lắm đây!!”, Từ Phong cười thầm.

Không như 300 vạn quân lính, những người của Lăng Hư Cung đều có thần phân, không thể nào cho ở chung với đám lính lác đầy được, mỗi người đều có phòng riêng của mình. Sau khi giới thiệu với tất cả mọi người về kết cấu cũng như bố trí của Thôn Thiên Chiến Hạm, Lăng Phong liền lệnh cho mọi người trở về phòng đã được chuẩn bị sẵn của mình để nghỉ ngơi, đồng thời vậy tay ra hiệu muốn gặp riêng Từ Phong.

Đi lòng vòng theo lưng Lăng Phong, Từ Phong chợt cảm thấy không khí trong lành phả vào mặt, ánh sáng chói lòa của mặt trời chiếu vào mắt, đưa mắt nhìn thì thấy xung quanh là một chiếc sân rộng nằm trên đỉnh của chiến hạm. Lúc này chiến hạm đã cắt cánh, mặc kệ khối lượng cùng kích cỡ không lồ của mình, chiến hạm vẫn bay với tốc độ vô cùng nhanh.

Từ Phong không khó để nhận ra tốc độ hiện tại đã đạt tới vận tốc siêu thanh, thậm chí còn gấp vài lần vận tốc âm thanh đấy chứ, nếu không phải hắn và Lăng Phong đều có tu vi nhất định, với vận tốc này mà đứng ở đây thì đã bị thổi bay từ lâu rồi. Cảm nhận cương phong cắt vào hô thể cương khí trên người, Từ Phong mở miệng nói: “Người muốn nói gì với ta??”

“Chiến dịch lần này, người chính là người chủ đạo đưa ra quyết định, vậy người đã có kế hoạch nào chưa??” Lăng Phong nhàn nhạt hỏi.

“Nói là có kế hoạch thì là nói láo, cho đến nay lượng thông tin ta có được từ chiến trường phương bắc là quá ít, ta cần phải xem xét tình hình thực tế rồi mới cho ra kế hoạch cụ thể được, dù gì thì ta cũng không phải là thần.” Từ Phong nhún vai nói.

“Tốt lắm, quả nhiên người xác thực rất phù hợp cho nhiệm vụ lần này, những gì Lâm trưởng lão nói về người hoàn toàn chính xác.”

“Nàng ta nói gì về ta??”

“Rằng người là một tên quái đản, lười biếng, kiêu ngạo tới cực điểm, nhưng lại không hề để sự kiêu ngạo đó làm mờ mắt, người chỉ kiêu ngạo vì người có tư cách để như vậy, còn nếu ở lĩnh vực người không có hiểu biết, người sẽ không vì cái tôi cá nhân mà tỏ ra vô hiểu biết sáo rỗng. Nếu như những người khác, khi ta hỏi câu vừa rồi thì 10 người hết 8 người sẽ vô ngữ bảo đảm với ta rằng họ, hai người còn lại sẽ tìm cách nói lảng nói tránh qua loa, không bộc lộ sự yếu kém của mình ra ngoài. Nhưng người thì khác, không biết thì nói là không biết, không chắc chắn thì không làm, luôn sẵn sàng học hỏi, đó là những tốt chất cần có ở một người đứng trên cương vị thủ lĩnh.” Lăng Phong cười nói.

“Mà khen ngợi thế đủ rồi, thông tin cụ thể thì đến đó, gấp quốc vương của Bắc Hoàng Quốc thì người sẽ biết, bây giờ ta sẽ phổ biến nhiệm vụ chủ yếu của người trong chuyến đi này. Nghe cho kĩ đấy, chúng ta ở đây không phải để giết hết quân địch, hay giành chiến thắng chung cuộc, hay là xâm chiếm Xuất Vân đế quốc, bởi việc đó là không thể nào. Thứ mà chúng ta nhắm tới đó là.....”

“Là đám vô gia cư đột nhiên xuất hiện tại chiến trường đúng không??” Từ Phong ngắt lời,

“Đừng vậy, đám vô gia cư xuất hiện ở chiến trường đó vô cùng kì lạ, theo nguồn tin ngầm của Lăng Hư Cung chúng ta, bọn chúng chính là những đệ tử thiên tài của tông môn đứng sau Xuất Vân đế quốc tới chiến trường để lịch lãm, điều đó lí giải cho việc tất cả đều là Vương cấp, Tôn cấp vô gia và tuổi tác có vẻ không quá lớn. Giờ thì nhiệm vụ của người đã rõ ràng rồi đó, người đoán được chứ??”

“Cho đám thiên tài đó có đi mà không có về, tổn thương căn cơ của cái tông môn gì gì đó đứng sau Xuất Vân đế quốc, ta nói có đúng không??” Từ Phong cười lạnh nói.

“Chính xác, người cũng nhanh trí đó. Nhiệm vụ là như thế, vậy trong thời gian chiến hạm di chuyển, người cứ suy nghĩ sơ qua về những gì phải làm đi. À mà không cần quan tâm tới 300 vạn quân binh kia, bọn chúng chỉ làm pháo hôi mà thôi.”

Trở về phòng, Từ Phong vắt tay lên trán bắt đầu suy nghĩ, xét theo những gì Lăng Phong vừa nói, xem ra chuyến đi lần này không đến mức khó khăn như hắn đã tưởng. Bày binh bố trận, điều khiển chiến tranh không phải là thứ hắn rành, nhưng nếu mục tiêu chỉ là mấy chục tên Vương cấp cùng Tôn cấp xuất hiện trên chiến trường, hắn có thể làm được. Hiện tại thông tin về kẻ địch không có, nên Từ Phong khó mà nghĩ ra phương pháp tác chiến tối ưu, nhưng đường lui thì hắn đã có rồi.

Chẳng phải chỉ cần giết đám đệ tử thiên tài đó là được sao, nếu không còn cách nào khác, Từ Phong chỉ cần sử dụng thủ đoạn ám sát quen thuộc, hắn không tin là với thực lực hiện tại của hắn lại không ám sát được mấy tên hoa trong nhà kính. Khuyết thiếu kinh nghiệm chiến đấu tới mức phải tới chiến trường lịch lãm như thế này. Nếu với hai kĩ năng *Ngự trang* cùng *Liêm tức* cùng kinh nghiệm sát thủ lâu năm mà không ám sát được mấy tên phế vật này thì chẳng tài Từ Phong hắn cần lướt tự sát đi cho nó lành, sống làm gì nữa cho chật đất.

Với tốc độ siêu thanh của mình, Thôn Thiên Chiến Hạm không mất bao lâu để từ Lăng Hư Cung tiến lên phương bắc, quãng đường nếu di chuyển bằng đường bộ không ngừng nghỉ phải mất tới gần hai tháng thì nay đã được rút gọn lại còn có ba ngày ngắn ngủi. Từ Phong đứng trong khoang lái tàu đặt ở đầu chiến hạm, nơi đây khắp nơi đều là cơ quan, trận pháp cùng phù văn phức tạp, phải nhờ đến gần hai mươi người tất bật quai lại mới có thể điều khiển toàn bộ chiến hạm không lồ này.

Sau lưng Từ Phong là 34 Âm Vệ đứng nghiêm trang không nhúc nhích, tất cả đều nhìn đội trưởng của mình một cách sùng bái, một chút bất mãn trong quá khứ đã mất tích không còn tăm hơi. Đạt được hiệu quả như thế này là nhờ trong ba ngày qua, Từ Phong hắn đã bắt ép tất cả mọi người luyện tập với hắn. Hắn là một con người có trách nhiệm, à không, một Thiên Ma có trách nhiệm, nếu như hắn đã nhận việc dẫn dắt đội ngũ này, hắn không thể để mấy tên phế vật này chết ngớ ngẩn được.

Chính vì thế mà trong ba ngày, hắn tiến hành một cuộc tập huấn tàn khốc nhằm sửa chữa những lỗi sai mà những tên Âm Vệ hay mặc phải trong chiến đấu. Và chỉ trong ba ngày, thực lực của toàn thể đã tăng lên thấy rõ, làm sao mà không khiến bọn hắn sùng bái đội trưởng của mình được chứ. Còn đối với Từ Phong, chút sùng bái đó có hay không không quan trọng, quan trọng là đừng có ai chết vô ích là được.

Từ Phong đang quan sát mặt đất bên dưới qua một lăng kính đặc biệt, được gia trì bằng trận pháp cho phép hắn có thể nhìn thấy quang cảnh bên dưới chiến hạm một cách rõ ràng. Thôn Thiên Chiến Hạm đã tới địa phận của Bắc Hoàng Quốc được một thời gian, lúc này đang trên đường tiến tới kinh thành của Bắc Hoàng Quốc, với tốc độ này thì cũng chỉ là tầm mười phút bay mà thôi.

“Diễn Chấn, mau dừng chiến hạm lại, không thì giảm tốc độ xuống mức tối đa!!!” Từ Phong bất ngờ quát lớn.

Diễn Chấn, là người phụ trách lái chiến hạm, nghe Từ Phong ra lệnh liền sững sốt, đưa mắt nhìn Lăng Phong đứng gần đấy ra vẻ hơi ý kiến. Lăng Phong thấy vậy liền phát tay nói: “Nghe lệnh của hắn!!!”

“Rõ!!! Tất cả nghe lệnh, giảm tốc chiến hạm sau đó dừng lại, càng nhanh càng tốt!!!”

Những người làm công việc điều khiển chiến hạm liền ngay lập tức bắt tay vào làm việc, những trận pháp cùng phù văn trên bảng điều khiển phát sáng liên tục, những đòn bẩy cơ quan không ngừng được di chuyển, tất cả mọi thứ trở nên vô cùng nóng nhiệt.

“Người nhìn thấy cái gì??” Lăng Phong bước tới bên cạnh Từ Phong, nhìn vào kính tượng trước mặt rồi hỏi.

Kính tượng dùng để quan sát này có thể bao quát một vùng vô cùng rộng lớn nhờ việc chiến hạm bay ở độ cao rất lớn, đồng thời lại còn được trận pháp khuếch đại lên nữa. Từ Phong đưa tay chỉ vào một điểm nhỏ trên mặt kính tượng, khung cảnh nơi đó trong nháy mắt được phóng to ra, chỉ thấy nơi đó là một đoàn người gồm mấy chục chiếc xe ngựa lớn cắm cờ mang theo kí hiệu của Bắc Hoàng Quốc đang bị vây đánh bởi một nhóm quân lính đông tới cả ngàn người. Lúc này tình hình chiến đấu cực kì gay go khi hơn trăm vị kị sĩ của Bắc Hoàng Quốc đang bị áp đảo về số lượng, liên tục bại lui co cụm ở gần những chiếc xe ngựa phòng thủ.

“Nhìn thấy gì không, đây là cờ của Bắc Hoàng Quốc.” Từ Phong trầm giọng nói.

“Thì sao, việc này xảy ra như cơm bữa ở đây ấy mà, việc gì phải quan tâm??”

“Là cờ Bắc Hoàng Quốc này có một chút kì lạ, nhìn biểu tượng cách điệu này mà xem, chẳng phải đó đại biểu cho hoàng thất Bắc Hoàng Quốc sao.”

“Hừm, người nói đúng, biểu tượng này.....hình như đây là xa giá của hoàng tử Bắc Hoàng Quốc!!!” Lăng Phong bật thốt.

“Bảo cáo, chiến hạm đã giảm tốc thành công, có thể dừng lại bất cứ lúc nào, xin hãy ra chỉ thị tiếp theo.” Tiếng của Diễn Chấn đột ngột vang lên.

“Mở công số 18 ra, ta cần dùng tới nó!!!” Từ Phong ra lệnh, sau đó quay người lại, nhìn tất cả Âm Vệ một lượt, cười hắc hắc nói: “Ồ trên chiến hạm mấy ngày rồi, giờ ta sẽ đưa bọn người đi hít thở không khí trong lành, hắc hắc!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Hyuyệt Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Giải cứu Cữu hoàng tử

“Người định làm cái gì??” Lăng Phong nhủ mảy.

“Chẳng phải chúng ta sẽ phải tới kinh thành của Bắc Hoàng Quốc hay sao? Chúng ta cũng không rõ ràng qua tình hình ở nơi này, hiện giờ có một tên hoàng tử lù lù xuất hiện trước mặt, đó là một cơ hội tốt. Cứu hắn ta, tạo mối quan hệ tốt với hoàng thất, dù gì nếu chẳng ta có ơn với bọn họ thì cũng dễ nói chuyện hơn phải chứ. Với cả nhân tiện tìm hiểu một chút thực lực của quân địch luôn, xa giá của hoàng tử làm gì mà không có cao thủ bảo vệ, nhìn bọn họ bị đánh liên tục bại lui thế kia, kiểu gì trong hàng ngũ quân địch chả có vài tên cao thủ, bắt lấy bọn chúng rồi ép hỏi cung có phải đơn giản không.” Từ Phong cười hắc hắc nói, sau đó cũng không thêm để ý xem Lăng Phong có đồng ý hay không, quay người qua đám Âm Vệ hét lớn: “Tất cả đi theo ta, chúng ta sẽ trực tiếp đổ bộ tại đây!!!”

Toàn bộ Âm Vệ chấp hành mệnh lệnh ngay lập tức, vô cùng nhanh nhẹn rời khỏi khoang lái, theo sau Từ Phong đi tới cửa số 18. Từ bên hông Thôn Thiên Chiến Hạm, một cánh cửa nhỏ được mở ra, ngay sau đó là mấy chục thân ảnh lao ra bên ngoài sau đó phóng xuống mặt đất từ độ cao cả chục vạn mét như sao băng.

“Bảo vệ Cữu hoàng tử, không để quân địch bắt lấy ngài ấy.” Một vị kị sĩ toàn thân mặc khôi giáp có màu hơi khác so với những người còn lại, có vẻ như là thủ lĩnh, mở mũ trụ ra hét lớn, tay cầm một cây trường thương quét ngang, trong nháy mắt liền chém bay đầu bốn tên địch tiếp cận.

“Nằm mơ đi, đừng hòng bảo vệ được tên hoàng tử đó.” Một thanh niên ko lừng trên không trung cười lớn, sau đó từ trên cao lao xuống, nhắm thẳng tới vị kị sĩ thủ lĩnh mà rút kiếm ra chém tới. Phi hành trên không trung, tuyệt đối là cường giả Vương cấp. Có thể khẳng định như thế bởi nhìn hắn ta là Tôn cấp cường giả thì chỉ cần một chiêu là có thể đập chết cả trăm kị sĩ này không chút khó khăn, làm gì phải cần đến một ngàn người làm cái gì cho vương chấn vương tay.

Vị ky sĩ thù lĩnh kia cũng không kém, vung trường thương lên đỡ lấy thế công của thanh niên, sau đó từ trên lưng ngựa bay lên trời, hiển nhiên cũng là một Vương cấp cường giả. Hai người đánh nhau thành một đoàn trên không trung, kiếm chém, thương đâm, hai vó khí va vào nhau đến tốc lửa không ai hơn ai, thậm chí thanh niên kia còn có phần hơi yếu kém hơn vị ky sĩ, chủ yếu là do kinh nghiệm chiến đấu không đủ, khó có thể nào đỡ được một người thân kinh bách chiến như vị ky sĩ.

Nhưng mà tên thanh niên không có nao núng hay sợ hãi, ngược lại trên mặt lại nở một nụ cười thảng lự, bởi vì nhiệm vụ của hắn không phải là thắng, mà chỉ là cầm chân đối phương mà thôi. Quả nhiên, ngay sau đó, từ trong đoàn quân ngàn người của Xuất Vân đế quốc, có mười bốn thân ảnh bay lên không trung, biểu thị cấp bậc của mình, Vương cấp vô giả. Hơn trăm ky sĩ đang đau khổ chống đỡ nhìn thấy hơn chục vô giả Vương cấp xuất hiện liền không khỏi tuyệt vọng, bọn họ tốt xấu gì cũng là cận vệ hoàng gia phục vụ cho hoàng thất, tu vi cũng không đến nỗi nào, mỗi người đều là Tướng cấp vô giả, đặt trong dân gian cũng được coi là hảo thủ, nhưng đối mặt với Vương cấp vô giả thì chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, chỉ cần hai Vương cấp cũng đủ quét sạch cả trăm người bọn họ chứ đừng nói là mười bốn người.

Mười bốn tên Vương cấp xuất hiện, đám quân lính bình thường của Xuất Vân đế quốc liền ngay lập tức lùi ra sau, để chỗ cho Vương cấp cường giả ra tay. Mặc dù sự xuất hiện của Vương cấp đồng nghĩa với việc bọn họ nắm chắc chiến thắng trong tay, nhưng thế cũng không có nghĩa là bọn họ được phép lui gần nơi Vương cấp chiến đấu, dư kinh từ đó phát ra cũng đủ mất mạng, không ai ngu tới mức tới gần cả. Vương cấp xuất hiện, cục diện chiến đấu đã được quyết định, nếu như lúc trước hơn trăm ky sĩ có thể miễn cưỡng giữ vững chiến tuyến, thì nay dưới tay mười bốn Vương cấp cũng chẳng khác gì giã đất chõ kiềng, hoàn toàn không có lực hoàn thủ.

Mười tên Vương cấp đồng loạt ra tay, tốc độ của mỗi người như chớp giật xông vào vòng vây của trăm tên ky sĩ. Đám ky sĩ tuy tuyệt vọng nhưng vẫn không quên chức trách của mình, tất cả đứng thành đội hình phòng thủ, mỗi người lấy từ trong giáp của mình ra một vật thể nhỏ to bằng nắm tay. "Keng" một tiếng, vật thể nhỏ nhỏ đó liên tục va vào Vương cấp, tạo thành một tấm chắn tròn che phủ nửa người mỗi vị ky sĩ, cứ mười ky sĩ đứng thành một hàng, giường khiên chắn chờ đợi đối phương tấn công.

"Ha ha, xem mấy con rùa đen rút đầu này, xem lão tử khui mai rùa này!!!" một tên Vương cấp cười lớn, thân hình từ trên không trung lao xuống, lang nha bổng trên tay phát sáng, miệng hét lớn nhằm thẳng lớp khiên mà nện xuống. Một tiếng nổ rung trời vang lên, kèm theo đó là những tiếng kim loại keng chọi tai, lang nha bổng đập xuống trực tiếp thổi bay một lúc hơn 20 ky sĩ cầm khiên lên trời ngay lập tức, lớp khiên chắn văng tung tóe khắp nơi như vỏ sò.

Tiếng cười điên cuồng vang lên liên tục kèm theo những thân thể ky sĩ bị đánh văng lên không trung, có những ky sĩ chân tay không lành lặn, thậm chí còn có người lúc bay lên không trung đã chia năm xẻ bảy, máu tươi văng khắp nơi như mưa rào. Vị thù lĩnh ky sĩ một mình chiến với năm tên Vương cấp, một chút xiêu lệ thế lúc đầu liền biến mất sạch sẽ, cho đến giờ chưa mất mạng cũng chỉ nhờ kinh nghiệm chiến đấu dồi dào của bản thân mà thôi. Chỉ là song quyền nan địch tứ thủ, hắn rất nhanh liền bị thương, sau đó là một chiếc chày gài đập vào ngực, cả người hắn văng xuống đất kéo theo một màu máu dài, trực tiếp đập vào một chiếc xe ngựa, phá tan nó thành từng mảnh vụn.

"Xem ra hắn đang có một quãng thời gian vui vẻ nhì!" Một tên Vương cấp đứng kiểm chém đôi một tên ky sĩ trước mặt, nhìn tên Vương cấp đang điên cuồng vung lang nha bổng mà cười nói.

"Bắt được rồi!!!" Một tên Vương cấp khác dùng một cước đá bay một nửa chiếc xe ngựa trước mắt, lòi từ bên trong ra một thanh niên mặc hoa phục, miệng kêu lớn.

Nói thì chậm mà mọi thứ diễn ra thì nhanh, hơn trăm tên ky sĩ bị trảm sát trong vòng hơn một phút, hoàn toàn không có sức hoàn thủ. Một tên Vương cấp có vẻ như là thù lĩnh bước tới thanh niên mặc hoa phục, đưa tay nâng cằm hắn lên, nhìn ngó một lúc rồi nói: "Đúng là cứu hoàng tử rồi!!"

Thanh niên hoa phục gầy gầy nhưng không sao thoát khỏi gong kim cứng như thép trên bà vai mình, hắn nghiêng răng nói: "Người nghĩ rằng bất kỳ ta sẽ làm cho phụ vương khuất phục ư, nhầm rồi!! Bất ta sẽ chỉ khiến phụ vương kiên định hơn trong việc diệt trừ tất cả bọn người mà gi ta đập vào ngực, ta thì chết cũng sẽ không để bọn người tội phạm này đâu!!!"

Tên Vương cấp đứng trước mặt chợt gió tay nắm lấy tóc trên đầu Cửu hoàng tử nhấc lên, cười khẩy nói: "Đừng tự đề cao bản thân quá, người nghĩ chết dễ dàng như thế sao?? Thế thì nhiệm vụ của ta hoàn thành kiểu gì được."

Nói đoạn hắn bỏ tay khỏi mái tóc của Cửu hoàng tử ra, liếc mắt khinh thường rồi mới nói lớn: "Nhanh thủ thập đi, chúng ta phải rời khỏi đây nhanh, dù sao đây cũng là địa bàn của quân địch, nên mau chóng biến khỏi đây trước khi có biến xảy...."

Chỉ "ra" còn chưa thoát ra khỏi miệng hắn, đi biến chợt xảy ra. Từ trên bầu trời trong xanh, bỗng nhiên một đám mây lớn bị thổi tan bởi mấy chục bóng đen nhỏ xù đang lao từ trên trời xuống với tốc độ khủng bố.

"Cái quái gì vậy??" một tên lính của Xuất Vân đế quốc nghi hoặc nói.

Tên Vương cấp thù lĩnh kia neho mắt nhìn lên không trung, đồng tử trong mắt hắn chợt giãn ra, hắn vội vàng hét lớn: "Tất cả mọi người chạy mau!!!!"

Nhưng mà đã quá muộn, tổng cộng 35 bóng đen hóa thành 35 thân ảnh đáp xuống mặt đất như thiên thạch, trực tiếp tóa ra bao vây xung quanh hơn một ngàn người của Xuất Vân đế quốc. Tiếng nổ ầm ầm vang lên không dứt, 35 thân ảnh bước ra từ trong đám khói bụi, toàn bộ đều chung một loại y phục, trên người tỏa ra khí tức áp bức khiến người khác muốn tìm đập chân run.

"Bọn mai là ai????!" Một tên Vương cấp của Xuất Vân đế quốc nuốt nước bọt, lắp bắp nói.

Chỉ thấy ở một phương hướng, mấy người là mặt vira tới liền dạt ra hai bên, nhường đường cho một người xuất hiện. Chỉ thấy người mới tới này toàn thân y phục đen tuyền, thân hình cao lớn, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ màu đen dù tộm. Hắn phát ra một thứ tiếng nói vô cùng khó nghe, nam không ra nam, nữ không ra nữ, vô cùng quỷ dị: "Lăng Hư Cung, Chấp pháp đội số 7. "

"Cái gì??? Chấp pháp đội Lăng Hư Cung?? " tên Vương cấp thù lĩnh bật thốt, sắc mặt tái xanh như tàu lá chuối.

"Lão đại sợ cái rắm. Chúng ta ở đây có tới hơn ngàn người, mặc kệ mấy tên nhãi ranh này là cái gì chấp pháp đội, ăn một bóng của ta thì cũng chết hết." Tên Vương cấp ra tay đầu tiên vung vẩy lang nha bổng trên tay, cười ha hả nói, hoàn toàn không chút để ý tới khí thế của những Âm Vệ tóa ra. Hắn nói xong, thân hình liền chớp động, trong nháy mắt dịch chuyển tới bên cạnh Tử Phong, tốc độ so với một thân hình hộ pháp như vậy tuyệt đối phải nói là vô cùng mau lẹ.

Lang nha bổng vung lên, nhằm thẳng đầu Tử Phong mà xé gió bổ xuống, khí thế như lời định vạ quân, khí tràng thoát ra bằng bạc khiến đối phương không thể chạy thoát, chỉ có thể ngạnh kháng, trên môi hắn nở một nụ cười ha hả, miệng nói:

"Đừng tưởng giờ cái mồm Lăng Hư Cung ra là sẽ khiến lão tử sợ, đây không phải Lăng Hư Cung của người, đây là chiến tuyến phương bắc!!"

Những Âm Vệ đứng ở gần đó thấy tên cốt đội này bất ngờ ra tay, không ngờ lại chọn mục tiêu là đội trưởng của bọn họ, tất cả đều không nhìn được mà nhắm mắt lại, thậm chí cầu khẩn cho tên kia chết đứng có khó coi quá. Mắt thấy lang nha bổng sắp sửa đập nát đầu Tử Phong, mọi người chợt thấy cây lang nha bổng đột ngột khựng lại, nhìn lên thì thấy một bàn tay trần đang nắm lấy đầu lang nha bổng khiến nó không thể nhúc nhích mảy may, toàn bộ lực lượng cả chục vạn cân biến mất vô ảnh vô tung giống như đánh vào bóng gió vậy.

"Không thể nào!!" Tên Vương cấp hoảng hồn hét lớn, hai cánh tay lực lưỡng dùng hết sức túm lấy cán lang nha bổng, gân guốc nổi hết cả lên, muốn dùng lực thu hồi lại nhưng bất kể hắn dùng lực ra sao, cây lang nha bổng giống như có keo mà dính chặt vào bàn tay của Tử Phong.

"Lăng Hư Cung không khiến người phải sợ, nhưng người tốt nhất là nên sợ ta đi." Tử Phong băng hàn nói, bàn tay tóm lấy lang nha bổng xiết chặt. Mấy tiếng "rắc rắc" vang lên, năm ngón tay của hắn lún sâu vào bề mặt cây lang nha bổng, từng đạo vết nứt lan rộng ra, cuối cùng là một tiếng vỡ vụn giòn giã, cây lang nha bổng trực tiếp bị Tử Phong dùng tay không bóp nát thành cám vụn.

Tên Vương cấp kia còn đang sững sờ nhìn lang nha bổng của mình đã biến thành một cây.....còn, thì Tử Phong lúc này liền hành động. Đối phương là một tên Vương cấp bất phẩm, tu vi này đặt vào thời điểm trước kia còn không đáng để hắn phải quan tâm, đừng nói là hiện tại, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thực sự chiến đấu trước mặt những Âm Vệ, dù rằng mọi người rất tin phục hắn, nhưng tăng cường uy vọng vẫn là cần thiết. Cho nên là xui xẻo cho tên đại hán kia, đón chào hắn sẽ là một cái chết kinh khủng nhất mà có lẽ hắn không đáng phải chịu.

Từ người Tử Phong chợt bùng lên khí thế hủy thiên diệt địa, trực tiếp ép lui tất cả mọi người đứng gần hắn trong bán kính trăm mét, đứng mũi chịu sào là tên Vương cấp kia thì ngay lập tức bị hất văng ra đằng sau. Nhưng như vậy thì lại dễ dàng cho y quá, chỉ thấy Tử Phong nhanh như chớp túm lấy chân của hắn kéo ngược lại, cánh tay còn lại gơ lên, năm ngón tay cong lại thành trảo găm thẳng vào bả vai của y, cánh tay còn lại thả ra khóa chân đối phương, hóa chương thành đao bổ xuống.

"Ahhhhhhhhhh!!!!"

Một tiếng kêu đau đớn vang lên khi Tử Phong trực tiếp dùng tay không chặt đứt một cánh tay của đối phương, máu tươi tu bà vai cụt ngùn phun ra thành vòi rồng vô cùng bất mắt. Tên Vương cấp dù vô cùng đau đớn nhưng cũng hiểu được bản thân mình không phải đối thủ, vội vàng tranh thủ một phút giây ngăn ngại không bị kiểm chế mà thôi động thân hình muốn bỏ chạy. Chỉ là hắn còn chưa kịp chạy được hai bước. Tử Phong đã xuất hiện đằng sau lưng đối phương, một cước quét ngang liền đá bạo cả hai chân của y thành một đoàn thịt xương lẫn lộn văng ra khắp nơi. Tên Vương cấp gào lên một tiếng thê thảm, hai chân cụt rồi ngang đùi không còn giữ vững, cơ thể hắn liền đổ gục xuống đất.

Trong đau đớn tới cùng, đại náo tên Vương cấp này không còn nghĩ được gì nữa, hắn chỉ mong bản thân có thể sống sót mà rời khỏi đây, bản năng cầu sinh mãnh liệt khiến hắn không hề lấy đầu ra sức lực mà dùng một cánh tay duy nhất còn lại mà kéo lê thân hình mình trên mặt đất như một con giun.

"Khắc khắc khắc, sao thế, người nói người không sợ cơ mà." Tử Phong cười quái dị, chậm rãi bước tới chỗ "con giun" đang bò trên mặt đất. Trong lúc mọi người còn đang bàng hoàng bởi mọi việc diễn ra quá nhanh, 5 giây còn chưa qua nhưng tên Vương cấp kia đã tàn phế bỏ lết dưới đất, khiến tất cả mọi người đối với thực lực của hắn y nhận đeo mặt nạ này không khỏi khiếp hãi.

Tử Phong hắn vẫn chưa xong việc, nhìn con giun đang lết lết dưới đất kia một cái mai mai, hắn giơ một chân lên sau đó dẫm xuống lưng tên Vương cấp. Kinh lực nện xuống khiến mặt đất chấn động, bên dưới trực tiếp nổ ra vô số vết nứt như mạng nhện, còn bản thân tên Vương cấp thì không kịp ngáp một tiếng, cơ thể bạo tạc hóa thành một đồng thịt vụn vung vãi khắp nơi, dưới chân Tử Phong chỉ còn lại đúng một cái khung xương, toàn bộ máu thịt nội tạng đã biến thành một thứ hỗn hợp nhầy nhụa dính xuống mặt đất.

"Chạy!!!" tên thù lĩnh Vương cấp là người đầu tiên tỉnh lại, vội vàng găm lên một tiếng, bản thân thì đưa tay túm lấy ngang người Cửu hoàng tử, trên tay xuất hiện một đạo phù lục, toàn thân hắn hóa thành một đạo hồng quang bay vút lên không trung, sau đó vọt về một phương hướng nhanh như chớp.

Tất cả mọi người còn đang ngơ ngẩn, tiếng của Tử Phong đã vang lên: "Toàn bộ Âm Vệ nghe lệnh, toàn bộ Vương cấp bắt sống, phản kháng, giết!! Còn đảm binh tôm tướng của còn lại, toàn bộ diệt sát, để chạy thoát tên nào đích thân ta sẽ hỏi tội bọn mai!!"

Nghe thấy mệnh lệnh được đưa ra, tất cả Âm Vệ đều không chút thắc mắc chấp hành mệnh lệnh, nghĩ tới câu đích thân hỏi tội của Tử Phong mà không khỏi rung mình, thậm chí tuyệt đối không được để tên nào chạy thoát.

Về phần Tử Phong, sau khi ra mệnh lệnh thì hắn không quan tâm nữa, 34 tên Âm Vệ thực lực vượt trội lại không thu thập được cái đám rác rưởi trước mắt thì tốt nhất là tự sát đi, đứng để hắn nhìn thấy thêm lần nữa nữa. Nhìn toàn bộ Âm Vệ như sói vào bầy dê, không ngừng chém giết như thái rau chặt dưa, hắn ăn thêm gút đầu lâu một cái sau đó tung người lên không trung.

Đối phương vừa sử dụng từ giai Phái Giới Phù, là loại phù lục mà trước kia Diệp Cường đã sử dụng, tuy nhiên phẩm giai chi đạt tới từ giai hiển nhiên tốc độ không thể quá cao được, needud Tử Phong sử dụng "thứ đó" thì hẳn có thể đuổi kịp được. Từ sau lưng của Tử Phong mọc ra hai cái gai óng ánh như kim loại, trong nháy mắt liền vươn ra tới hơn ba mét, tạo thành một bộ khung xương xấu, một ngọn lửa màu hoàng kim bốc lên bao trùm lấy khung xương đó, tạo thành một đôi cánh lửa cháy hùng hục.

"Chi Xích Thiên Nhai!!!!"

Một tiếng nổ đánh tai nhức óc vang lên khi không khí bị nén lại rồi nổ tung, thân hình Từ Phong biến thành một cái bóng xé rách không gian nhằm hướng Cửu hoàng tử vừa bị bắt mà lao đi, để lại đằng sau một vệt lửa dài trên không trung.

Một lát sau, mọi người thấy một cột lõi điện to như cái thừng tre tiếp xuyên thẳng lên trời cao, thanh thế vô cùng to lớn khiến người ta cảm giác như là thiên kiếp hàng lâm.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 200: Hồi cung

Hơn ngàn quân lính của Xuất Vân đế quốc, 13 tên Vương cấp, toàn bộ đấu với 34 Âm Vệ, nhìn qua thì cục diện gần như là nghiêng hẳn về một phía Xuất Vân đế quốc. Địch thực lượng biến sẽ dẫn đến chất biến, nhưng còn phải xem lượng là bao nhiêu nữa. 13 tên Vương cấp của Xuất Vân đế quốc nói mạnh thì cũng mạnh mà nói yếu thì cũng yếu, chung quy bọn chúng cũng chỉ là đệ tử tông môn đứng sau Xuất Vân đế quốc đến đây lịch lãm mà thôi, tu vi có cao nhưng kinh nghiệm chiến đấu lại thiếu hụt, bằng không thì bọn chúng tận lợi tới tận đây để làm cái gì.

Nhưng Âm Vệ thì khác, tiêu chuẩn để lựa chọn Âm Vệ không phải là thiên phú tốt hay là tiềm năng lớn, mà là chiến lực. Chỉ cần người có chiến lực cực mạnh ở trong cùng cảnh giới là có thể được chọn làm Âm Vệ, vì lẽ đó mà trong số Âm Vệ dưới trướng Từ Phong thì có đến gần nửa đang ở lứa tuổi trung niên, không phải thiên tài nhưng chiến lực trong Vương cấp lại ít có ai sánh bằng.

Đổi mặt với hơn ngàn người, những Âm Vệ vẫn không chút nao núng hay sợ hãi, quân địch trước mắt so với vụ “hồi tột” của vị đội trưởng mới nhậm chức thì không chút đáng sợ nào cả. Đám Vương cấp của Xuất Vân đế quốc nhìn thấy tên thủ lĩnh tóm lấy Cửu hoàng tử rồi cao chạy xa bay liền mừng thầm trong bụng, bọn hân sao có thể đánh lại cái tên quái thai dùng tay không bóp nát Thiên giai Huyền khí như là sắt vụn kia được. Nhưng khi thấy Từ Phong đuổi theo tên thủ lĩnh, bọn họ liền thờ phào nhẹ nhõm, ít nhiều gì chúng cũng là đệ tử thiên tài của tông môn đứng sau cả Xuất Vân đế quốc, chạy thoát thân hẳn là không khó khăn lắm.

Chỉ là bọn chúng còn chưa thờ ra được một hơi, đám Âm Vệ liền bộc phát hoàn toàn khí thế của mình ra, trong nháy mắt dọa cho bọn chúng sợ vãi cả ra quần. Con mẹ nó, Vương cấp bát phẩm, Vương cấp cửu phẩm, không có một ai có tu vi thấp hơn bát phẩm, lại có đến 34 tên như thế, bảo bọn họ đánh sao.

“Nghe đội trưởng nói chưa, không được để tên nào chạy thoát, nhanh làm xong trước khi hắn trở về, kéo tất cả mọi người sẽ gặp xui xẻo đấy!” Lữ Thương Hải hét lớn, sau đó từ trong không gian giới chỉ rút ra một thanh đại đao, là người đầu tiên lao thẳng vào đám quan quân không chút do dự.

Từ Phong không có ở đây, nghiêm nhiên Lữ Thương Hải sẽ là người đứng đầu, mọi người nghe thấy lệnh của hắn đều không hẹn mà cùng rút vũ khí ra, liều mình lăn xả vào trong hàng ngũ quân địch, mỗi người tự chia ra bắt đầu chém giết.

Hơn chục tên Vương cấp của Xuất Vân đế quốc đứng cùng một chỗ, cùng nhau hợp lực muốn phá vòng vây bỏ chạy, còn đám binh lính bình thường kia cheets bao nhiêu cũng không quan trọng, lo giữ cái mạng của mình đã.

“Chạy đi đâu!” Lữ Thương Hải thấy mấy tên Vương cấp đối phương muốn tháo chạy liền quát lớn, thân hình nhanh như thiểm điện chặn đường lui của bọn chúng, đi theo sau hắn là gần hai chục tên Âm Vệ, đảm bảo không để ai có thể chạy thoát.

Nhất thời tiếng binh khí va chạm, tiếng chém giết cùng kêu la ầm ĩ cả một vùng. Hai mươi tên Âm Vệ cùng nhau kèm chặt đám Vương cấp của đối phương đến một con ruồi cũng khó lẹ. Đám đệ tử Vương cấp kia thực lực đánh với mấy tên kỵ sĩ lúc trước thì dư dả, nhưng gặp phải Âm Vệ thì không khác gì trúng chọi đá, không có lực hoàn thù. Lữ Thương Hải tung người lên cao, đại đao trong tay vung lên, miệng hét lớn

“Huýt Hoa Cuồng Loạn Dao!”

Từ lưỡi đao của hân phóng ra vô số dao mang màu đỏ trông vô cùng đẹp mắt, nhưng lực sát thương lại vô cùng cường hãn, liên tiếp đâm lui đối phương, dao mang chém trượt bay thẳng về phía đám binh lính bên dưới, trực tiếp trảm sát một lúc mấy chục tên lính.

Cũng chỉ có năm Âm Vệ tinh của Lữ Thương Hải ra tay, còn đầu thì bao vây xung quanh áp trận, nhưng chúng đó cũng đã đủ để đánh cho đám đệ tử kia đến sứt đầu mẻ trán, nếu không phải Từ Phong đã có lệnh bắt sống thì chắc hiện tại đã có 14 cái xác Vương cấp cao thủ rồi chứ không phải còn có thể nhảy nhót như bây giờ.

Chỉ còn hơn mười Âm Vệ để xử lý những binh lính kia nhưng thực tế cho thấy, thực lực của Âm Vệ là không thể coi thường. Đám binh lính có hết sức để phản kháng, nhưng đổi mặt với chúng là những gương mặt lãnh khốc vô tình. Một đường kiếm quang vung ra là có vài chục người bỏ mạng, một chiêu vũ kỹ quần công là cả một đám lính biến thành thịt vụn. Mười tên Âm Vệ như mười lưỡi đao của một chiếc máy xay cỡ lớn, không ngừng nghiền nát ngàn tên binh lính thành một đồng xác khổng lồ.

Cục diện chiến đấu nghiêng hẳn về một bên, cuối cùng khi tên lĩnh cuối cùng bị chém thành mười mấy mảnh, toàn bộ 34 Âm Vệ đứng bao vây quanh đám Vương cấp đang đau khổ chống đỡ, chúng mới tuyệt vọng mà buông xuôi, để yên cho Âm Vệ vô hiệu hóa và bắt giữ.

Bỗng ở phương trời xa, một tiếng nổ lớn vang lên như sấm động khiến tất cả mọi người chú ý. Theo phương hướng Cửu hoàng tử bị mang đi, một cột lõi điện to như gốc cây phóng thẳng lên trời cao, ở khoảng cách xa thì tấp mà mọi người vẫn có thể cảm nhận được áp lực nhân hạt từ cột lõi điện đó tỏa ra. Cột lõi điện đâm thẳng lên trời, thổi bay những đám mây trên trời trong chốc lát, sau đó liền biến mất.

Từ phương hướng đó, lại một tiếng nổ vang lên, chưa tới 20 giây sau, một thân ảnh tỏa ra kim quang rực rỡ lao tới đây như tên lửa, để lại đằng sau là một đám lửa thiêu đốt trên không trung kéo thành một đường dài. Từ Phong từ trên trời hạ xuống đất, vận tốc quá lớn khiến mặt đất dưới chân hắn lõm xuống thành một cái hố lớn. Bước ra từ trong lòng hố, hân một tay cắp lấy Cửu hoàng tử, tay còn lại ném một thứ gì đó đen thui xuống đất.

Nhìn lại thì thấy thứ hân ném xuống đất là một cái xác chấy đen, tỏa ra mùi thật nồng khét lẹt, cùng với sự hiện diện của Cửu hoàng tử thì danh tính của cái xác đó cũng không khó để nhận ra lắm. Liên tưởng tới cột lõi điện thông thiên vừa rồi thì chắc hẳn tên thủ lĩnh đã bị Từ Phong dùng lõi điện nướng chín. Cửu hoàng tử được thả ra, loạng choạng đứng không vững trên mặt đất, sau đó liền quỵ xuống mà nôn ọe một hồi, tổng hết những thứ đang có trong bụng ra ngoài.

“Àch, hân làm sao vậy.” Lữ Thương Hải nhìn Cửu hoàng tử giống như đang muốn nôn cả mặt xanh mặt vàng ra liền khó hiểu hỏi.

“Ai mà biết, chắc là tại không quen với tốc độ phi hành của ta nên cảm thấy choáng váng chẳng?” Từ Phong nhún vai.

Cửu hoàng tử nôn ọe một hồi, lúc này mới tạm coi là tỉnh táo, đứng dậy nhìn xung quanh một lượt rồi nói:

“Đa tạ đã ra tay tương trợ lúc nguy cấp, xin hỏi các vị là ai, tại sao lại cứu ta khỏi tay đám người của Xuất Vân đế quốc kia?”

Ban nãy cứu người khẩn cấp nên không để ý kỹ, hiện tại có cơ hội, Từ Phong mới quan sát vị Cửu hoàng tử trước mắt. Vị hoàng tử này trông khá trẻ tuổi, chỉ khoảng chừng 16-17 tuổi là cùng, nhưng trên mặt lại mang theo vẻ từng trải của người trưởng thành, trên người tỏa ra khí thế nhân hạt của thương vệ già, đích thực là khí chất hoàng gia. Thân là nam nhân nhưng Cửu hoàng tử lại có cơ thể nhỏ nhắn cao chừng 1.7 mét, so với chiều cao trung bình của nam giới tại đại lục này thì hơi thấp, chân tay thon nhỏ không chút cơ bắp, thậm chí nhìn còn có phần hơi ẻo lả. Da để trắng như trứng gà bóc, cả hông, mông đó, mủi dọc dứa, khiến Từ Phong nhìn vào mà không khỏi hoa mắt, rốt cuộc đối phương là mỹ nam hay là mỹ nữ vậy.

Nhưng không phải hân có thể dễ dàng kiểm tra với *Thiên Ma Nhân* hay sao? Ngồi vào làm thế, hân liền khởi động *Thiên Ma Nhân* soi một lượt, sau đó lặng lẽ hóa giải nó, thầm nghĩ bản thân đã tọc mạch quá rồi.

Hắng giọng một tiếng, hân nói: “Bọn ta là Chấp pháp đội số 7 của Chấp pháp đoàn Lăng Hư Cung, đến đây theo chỉ thị của thượng cấp để trợ giúp chiến tuyến phương bắc. Ta là Âm Vệ số 13, tên Từ Phong, hiện đang là đội trưởng đương nhiệm của đội. Ngồi chắc hẳn là Cửu hoàng tử Phan Minh Ngọc của Phan thị hoàng gia Bắc Hoàng Quốc phải chứ?”

“Đúng vậy, chính là bốn hoàng tử, các vị cao thủ của Lăng Hư Cung đã tới đây rồi à, thật tốt quá, tình hình chiến đấu ở tiền tuyến rất nguy kịch, có sự giúp sức của các vị thì mọi thứ sẽ dễ dàng hơn nhiều.” Phan Minh Ngọc hân hoan nói, nhưng sau đó lại nhũn mảy

“Thứ lỗi cho ta nói thẳng, phụ hoàng ta luôn nói Chấp pháp đoàn là những cá nhân có thực lực không bỏ nhất của Lăng Hư Cung, nhưng đây chỉ có một chấp pháp đội, kể cả đội trưởng là ngài có thực lực Tôn cấp nhưng như vậy cũng không đủ a, đối phương cũng không chỉ có mỗi một Tôn cấp.”

Từ Phong nghe vậy liền bật cười, đám Âm Vệ xung quanh cũng cười ha hả, hồn nhiên không để ý tới việc Phan Minh Ngọc vừa mới nói một điều bất thường đó là Từ Phong có thực lực Tôn cấp.

“Ta hiểu lo lắng của Cửu hoàng tử, nhưng về vấn đề đó thì ngài cứ yên tâm, bởi vì.....chúng ta không tới một mình!” Từ Phong nói tay gờ lên chỉ thẳng lên trời, đúng lúc hân vừa dứt lời, những đám mây không lồ trên bầu trời đột nhiên tan rã, một vật thể khổng lồ từ trên không trung đáp xuống thổi tan những đám mây, che phủ một khoảng lớn bầu trời khiến không gian bỗng chốc tối sầm lại.

Phan Minh Ngọc há hốc mồm nhìn phi thuyền to như quả núi chậm rãi hạ xuống, bật thốt: “Thôn Thiên Chiến Hạm!!!”

“Toàn bộ Âm Vệ nghe lệnh, áp giải tù nhân trở về chiến hạm giam lại, lát nữa sẽ thăm vấn sau, những ai có Hòa linh cần ở lại.” Từ Phong cất cao giọng nói.

Tất cả Âm Vệ đều nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh, mang theo tù nhân đã bị khống chế bay lên trời, tiến vào trong chiến hạm qua một cửa đã được mở sẵn, chỉ có bốn người có Hòa linh cần là ở lại chờ lệnh của Từ Phong.

“Dọn dẹp chỗ này cho gọn vào, Huyền khí hay mấy thứ có giá trị thích thì cứ thu lại, không thì ném đi. Toàn bộ xác chết thành tro đi, tin rằng mấy việc này không làm khó được bọn người chứ. À còn nữa.....” Từ Phong đá cái xác chấy khét của tên thủ lĩnh lăn về phía bốn tên Âm Vệ, miệng nói: “Nướng tên này thêm một lần nữa đi, lúc này ta nướng chưa chín hẳn, hắc hắc hắc.”

Từ Phong cười à đi mấy tiếng, đưa tay tóm ngang người Phan Minh Ngọc như cầm búp bê, tung người bay lên Thôn Thiên Chiến Hạm, để lại bốn tên Âm Vệ ngơ ngác nhìn nhau cười khổ.

“Đội trưởng của chúng ta có vẻ hơi bị biến thái chút nhì?” một tên cười nói.

“Nào có phải chỉ một chút, mà là vô cùng biến thái a, người đầu mà tính tình quái gở hết sức.”

“Thôi làm nhanh đi rồi còn về báo cáo, kéo hân lại bắt chúng ta tập luyện thêm một đợt nữa đó, riêng ta thì ta không có ý định tập luyện cùng với hân thêm lần nào nữa đâu.”

Đặt chân lên chiến hạm, Từ Phong buông Phan Minh Ngọc đang gầy giữa kịch liệt ra, nhàn nhạt nói: “Bình tĩnh, cũng đâu phải lần đầu tiên ta chạm vào ngài.”

Phan Minh Ngọc lùi xa ra khỏi chỗ Từ Phong, gương mặt đỏ lên như phát sốt, gất giọng: “Bình tĩnh cái gì, bốn hoàng tử chỉ là bất ngờ mà thôi, người.....” hần bất chợt nhìn thấy đôi mắt vô hồn của Từ Phong đang nhìn hần giống như có thâm ý gì đó, hần liền ngay lập tức ngậm miệng lại, thậm chí bản thân đã lỗ mưng quá. Đứng nhìn Từ Phong nói chuyện với cửu hoàng tử lịch sự như vậy, chừ kề và đứng trước mặt quốc vương của Bắc Hoàng Quốc hần cũng không cần phải quỳ, có thể ngang hàng nói chuyện, đó chính là lực ảnh hưởng của Lăng Hư Cung, không một tiểu quốc nào dám tỏ vẻ bề trên với Lăng Hư Cung cả, ngài sống quá lâu chẳng.

“Đôi thời, ta dần ngái đi gặp Phán quan dẫn đội lần này, hần sẽ cho ngài thông tin chi tiết mà ngài muốn.” Từ Phong nói, sau đó liền dẫn Phan Minh Ngọc tới khoang buồng lái, quả nhiên là Lăng Phong vẫn còn ở đấy, chính y đã hạ lệnh cho chiến hạm hạ độ cao xuống sau khi nhìn thấy mọi chuyện đã được giải quyết thông qua lăng kính thăm dò của chiến hạm

Đến đây thì không còn là việc mà Từ Phong muốn quan tâm nữa, mới mản chào hỏi khách khí sáo rỗng thì để cho Lăng Phong đi làm đi, hần lười nhác muốn tham gia. Quả nhiên vừa gặp nhau, Phan Minh Ngọc đã hỏi bắt chuyện với Lăng Lăng Phong, hỏi đồng hồ tay, hỏi từ số lượng quân lính viện trợ, rồi những ai được Lăng Hư Cung phái tới đây, cho đến hỏi thăm sức khỏe của toàn bộ mọi người, câu hỏi đặt ra nhiều tới mức khiến hần muốn lấy cớ đi vệ sinh mà rời khỏi phòng.

Gần một canh giờ sau, đoán chừng đã thỏa mãn với những thông tin mình có được, cửu hoàng tử mới dừng lại, lúc này Lăng Phong mới hỏi: “Vây còn cửu hoàng tử, ngài sao lại bị tấn công ở giữa núi rừng hoang vắng thế này??”

Phan Minh Ngọc suy nghĩ một chút, sau đó thờ dãi nói: “Vốn đây là bí mật quốc gia nhưng có lẽ đối với Lăng Hư Cung các ngài thì không quan trọng lắm nên là.....đây!!” nói đoạn trên tay hần đột ngột xuất hiện một cây cung màu xanh ngọc tỏa ra ánh sáng kì bí. Cây cung rất lớn, ít nhất phải gấp rưỡi so với cung tên bình thường, được làm từ một thứ kim loại nào đó, bên trên khảm nhạm vô số đá quý nhìn vô cùng bắt mắt, toàn cây cung tỏa ra một khí tức viên cổ tang thương như đã được tạo ra cả ngàn năm rồi vậy.

“Đây là cây cung được tìm thấy ở một di tích mới được khai quật trong địa bàn của Bắc Hoàng Quốc chúng ta, giám định sư không thể nào nói rõ cấp bậc của nó nhưng ước đoán không kém hơn Địa giải Bảo khí”

Từ Phong nghe vậy liền tỏ nên hứng thú, Địa giải Bảo khí đó, đến lần nghe thấy còn động tâm, đứng nói là mấy tên đệ tử của Xuất Vân đế quốc, nếu mang được thứ này về thì trọng thưởng là điều chắc chắn, báo sao bọn chúng dám liều mình tham nhập vào cảnh nội Bắc Hoàng Quốc muốn lấy đi thứ này.

“Nhiệm vụ của ta là bí mật đem thứ này tới kinh thành, sau đó giao nó cho các ngài, bởi bảo vật cổ này, một tiểu quốc nhỏ như Bắc Hoàng Quốc không thể sử dụng, cũng như không đủ lực để bảo vệ nó, thiết nghĩ giao cho Lăng Hư Cung là tốt nhất.” Phan Minh Ngọc nói.

“Nếu đã là bí mật, vậy Xuất Vân đế quốc đáng lí ra phải không biết chứ, trừ khi là....” Từ Phong trầm ngâm nói.

“....là có gian tế trong Bắc Hoàng Quốc chúng ta. Đó cũng chính là suy nghĩ của ta hiện tại.” Phan Minh Ngọc gật đầu nói.

Lăng Phong im lặng nhìn cây cung trên tay cửu hoàng tử, cũng không có vẻ gì là động tâm, lát sau mới lên tiếng: “Cất nó đi, việc này đợi đến kinh thành rồi bàn sau. Từ Phong, người dẫn cửu hoàng tử tới nơi giam giữ mấy tên tù binh mới bắt được bất kể dùng biện pháp gì, moi ra lai lịch của gian tế từ bọn chúng đi, hần là mấy tên này sẽ biết chút gì đó.”

Từ Phong ứng lệnh, dẫn theo Phan Minh Ngọc, báo một tên Âm Vệ dẫn đường, hai người đi tới ngục giam trên chiến hạm. Trong phòng giam, 13 tên Vương cấp của Xuất Vân đế quốc bị trói cứng đặt cùng một chỗ, xếp thành một hàng dài dựa vào bức tường kim loại vô cùng dày, bên ngoài cửa lại có hai Âm Vệ canh gác, ngoài ra không còn lối thoát nào khác, dù có mọc cánh thì bọn chúng cũng không bỏ chạy được.

Lệnh cho tên Âm Vệ dẫn đường đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại, nhất thời chỉ còn lại Từ Phong, cửu hoàng tử cùng với 13 tên tù nhân. Nhìn những khuôn mặt uest oái trước mặt, Từ Phong cười lạnh một tiếng, cao giọng nói:

“Mấy tên phế vật bọn người nghe đây, vốn chúng ta là kẻ thù, mạng của bọn người chắc chắn sẽ kết thúc tại đây, nhưng ta có một vài câu hỏi, nếu ai trả lời được ta sẽ tha mạng cho người đó. Vốn ta không phải là một kẻ thích dài dòng, vậy nên câu hỏi đầu tiên đây. Trong hàng ngũ Bắc Hoàng Quốc có gian tế của các người, đúng hay sai??”

“Ha ha ha, thẳng làm vua thua làm giặc, bọn ta đã bị bắt, muốn chém muốn giết tùy ý, đừng có nhiều lời, bọn ta sẽ không bán đứng tổ quốc của mình đâu.” một tên tù binh cất tiếng cười ha hả, chắc như đinh đóng cột nói.

“Ừ vậy là có gian tế thật, câu hỏi tiếp theo đây.....”

“Khoan đã, tại sao người lại biết bọn ta có gian tế trong Bắc Hoàng Quốc, chúng ta còn chưa nói gì mà.” một tên tù binh khác kêu lớn.

“Ta nói thế thôi chứ không chắc, nhưng giờ thì chắc chắn rồi, khác khác.” Từ Phong cười lạnh.

“Người....tên khốn kiếp giao hoạt. Đừng mong bắt bọn ta nói thêm một lời nào nữa.” Tên vua lên tiếng giận dữ giao lên, điệu bộ như muốn ăn tươi nuốt sống Từ Phong, dám cả nếu không phải bị trói, y đã lao lên liều mạng với tên đội trưởng giáo hoạt này rồi.

“Lâm om đi, là tự người nói ra, sao lại biến thành ta là người xảo quyết rồi. Câu hỏi tiếp theo này, ai là gian tế của các người??” Từ Phong cười nói, hỏi cái tên to mồm thể hiện lòng yêu nước đầu tiên ban này.

“Nghĩ cho kĩ đi, chỉ cần người nói ra thì sẽ được khoan hồng, mặc dù chubgs ta là kẻ thù nhưng Cửu hoàng tử ta nói lời giữ lấy lời, ta đảm bảo ta sẽ không giết nếu người nói ra.” Phan Minh Ngọc nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Hừ, chết ta cũng không nói!!” ngược lại, tên tù binh bị hỏi lại vô cùng cứng rắn, trung ra bộ mặt thấy chết không sờn của mình.

Phan Minh Ngọc đang định tiếp tục dụ dỗ, chợt nghe thấy một tiếng nói cắt lên: “Như người mong muốn!!”, sau đó là một tiếng ầm vang lên, có chất lỏng gì đó bắn lên mặt mình. Chỉ thấy cái tên vua mới tỏ ra cứng rắn, hiện đã biến thành một cái xác không hồn không kém, cái đầu bị một bàn chân đập nổ tung, não tuơng cùng xương sọ máu me văng lung tung, dính bết lên bức tường ngay sau lưng hần, người ra tay à nhằm ra chân chính là Từ Phong.

Hần hạ chân xuống khỏi bức tường, vô cùng nghi ngại chửi thứ chất lỏng sền sệt dính trên giày vào người tên tù binh bên cạnh, mở miệng nói: “Xin lỗi, ta chợt nhìn thấy con ruồi nên lỡ chân mặt chút, hi vọng anh bạn kia không trách ta.”

Trách cái rắm, hần chết bà nó rồi người lại còn xin lỗi, cái gì mà con ruồi chứ, nhảm nhí. Mấy tên tù binh còn lại mững thẫn, trong lòng đã mang mười tám đôi tỏ tống của Từ Phong ra để thóa mạ. Phan Minh Ngọc sững sờ một chút, sau đó nói gằn đùng đùng nói như quát:

“Người làm cái gì vậy, sao lại giết hần???”

“Thì ta chỉ làm theo nguyện vọng thôi mà, chẳng phải hần muốn chết sao, một con người rộng lượng như ta sao có thể không cho hần thứ hần muốn được.” Từ Phong nhún vai.

Thở dài một tiếng, Phan Minh Ngọc thăm kêu bản thân phải bình tĩnh không được tức giận, sau đó quay về phía mấy tên tù binh nói: “Ta vẫn giữ lời, nếu các người khai ra.....”

“Âm!!!”

Phan Minh Ngọc không cần nhìn cũng biết tiếng động vừa rồi là sao, hần cũng không còn cách nào khác chỉ thăm cầu khẩn mong rằng cuối cùng sẽ moi được chút thông tin hữu ích.....

Cửa phòng giam mở ra, hai tên Âm Vệ canh cửa thấy cửu hoàng tử sắc mặt tái xanh bước ra ngoài, sau đó giống như ma đuổi mà bỏ chạy, sau đó Từ Phong nhàn nhả đi ra, nhìn hai người mà nói: “Chắc chắc, ta là một người nhân từ, cái việc hỏi cung này thật là khó khăn mà. À mà ta nhờ hai người một chút, bên trong hơi bị lộn xộn, nhờ bọn người dọn dẹp hộ nhé, giờ ta phải đi báo cáo chi tiết với Lăng Phong.”

Vô vai hai tên Âm Vệ, Từ Phong quay người bỏ đi, để lại hai người ngờ ngác nhìn nhau. Đợi hần bỏ đi, hai tên Âm Vệ mới mở cửa phòng ra nhìn vào bên trong, lấy thần kinh cứng rắn của bọn họ mà cũng suýt thì nôn ọe khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng giam. Chỉ thấy ở trong không gian nồng đậm một mùi máu tanh, trên tường có bốn vết bản dính đầy một thứ chất lỏng sền sệt vừa đỏ vừa trắng, ở ngay bên dưới là bốn cái xác không đầu, khỏi nói cũng biết thứ chất lỏng kia là cái gì. ở trong góc phòng là một tên tù binh, lúc này đã biến thành hai mảnh theo chiều dọc, nội tạng cùng máu tươi vãi ra thành một đồng trống trên mặt đất.

Ngay bên cạnh đó là ba cái xác bị đóng đinh trên tường, mỗi cái xác được điều chỉnh thành các tư thế khác nhau, toàn thân được cố định bởi những chiếc gai nhọn bằng kim loại màu hoàng kim phân biệt được găm vào hai mắt, cổ họng, ngực, bụng, hai tay hai chân, máu tươi chảy thành dòng trên bức tường trơn nhẵn.

Ở giữa phòng là hai cái xác khác, đúng hơn là hai cái nhân cón, chân tay đã bị xé đứt tới tận gốc, cơ thể cụt ngùn bị cắm cọc trên mặt đất, hai cây gai kim loại tương tự xiên từ dưới đất lên, đâm thẳng từ dưới háng lên tới tận miệng, nhìn vẻ mặt của hai cái xác là đủ biết chúng đã chịu đau đớn như thế nào trước khi chết. Nằm ngay bên dưới bọn chúng là thêm hai tên tù binh khác, lúc này vẫn chưa chết nhưng có khi chết còn dễ chịu hơn hiện tại. Chỉ thấy bọn chúng nằm ngửa trên mặt đất, tay chân yếu ớt hơi cử động, ọ bụng bị mổ phanh ra, ruột gan bị móc ra ngoài xếp thành hai chồng nhỏ đầy tính “nghệ thuật” ở bên cạnh, khuôn mặt trắng bệch gần đất xa trời.

Chỉ duy nhất còn lại một người sống sót, lúc này toàn thân dính đầy máu tươi nhưng có vẻ như không bị thương, chỉ là hần đang trong tình trạng hoảng loạn cực độ, chui rúc vào một góc mà ôm đầu, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Đừng giết ta, đừng giết ta.....”

Hai tên Âm Vệ trừng mắt nhìn cảnh tượng như lò mổ trong phòng, sau đó quay ra nhìn nhau, khóe miệng gật gật thăm nghĩ, đúng là “nhân từ” thật.

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Hyuyệt Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 201: Nữ nhân??

“Thế nào rồi, có tìm ra ai là gian tế đã tiết lộ hành tung của ngài chưa??” Lăng Phong trên đường đi tới phòng giam nhìn thấy cửu hoàng tử trở về liền hỏi.

Che miệng ọe một cái, Phan Minh Ngọc với sắc mặt tái xanh xoa xoa tay, chỉ vào Từ Phong với mới tới ra ý hời hần sau đó liền nhanh chân bỏ chạy, hướng đó là hướng đi về phía nhà vệ sinh.

"Cửu hoàng tử bị sao vậy??" Lăng Phong khó hiểu hỏi.

Từ Phong coi như không nghe thấy gì, điệu bộ cợt nhả ban nãy biến mất, trở nên nghiêm túc: “Xem ra nội bộ của Bắc Hoàng Quốc đã mục rữa lắm rồi, không ngờ hoàng hậu và mấy vị hoàng tử cùng phản nũa quan viên lại có dính líu tới Xuất Vân đế quốc.”

“Người chắc chắn chứ??" Lăng Phong nheo mắt.

“Chắc chắn, đối với mấy tên đệ tử bất được kia thì giờ phút thủ đoạn tàn ác một tí là khai hết ra ngay.” Từ Phong cười hắc hắc nói.

“Tốt nhất là đừng có giết hết, ít nhất thì giữ lại một người còn sống để làm chứng.”

Từ Phong cười thầm, xác thực là hẳn chỉ để lại một người còn sống duy nhất để làm chứng vừa đủ phù hợp yêu cầu của Lăng Phong. Thực ra mà nói thì hỏi cung không phải là chuyên môn của hắn, nhưng tốt xấu gì hẳn cũng từng lăn lộn trong thế giới ngầm, mấy chiêu thức hỏi cung cơ bản thì hẳn vẫn phải biết. Hồi này khi hẳn cùng Phan Minh Ngọc hỏi cung mấy tên tù binh bất được, hẳn đã để ý mấy người này. Đùng như những gì Lăng Phong từng nói, mấy tên này có vẻ như là đệ tử của tông môn đứng sau Xuất Vân đế quốc, đến đây vừa để lịch lãm gia tăng kinh nghiệm chiến đấu, vừa để trợ giúp chiến trường miền nam Xuất Vân đế quốc.

Cũng không rõ tại sao tông môn đó từ xưa tới nay đều không quá nghiêm túc nay lại tỏ ra chú ý tới việc chiến tranh thế tục như thế này nhưng đó không phải là thứ khiến hẳn quan tâm. Hẳn chỉ biết một điều rằng muốn moi được thông tin từ mấy tên đệ tử này thì nói khó cũng không khó, dễ cũng không dễ. Khó ở chỗ đó là mấy tên này không có hứng thú với tiền tài, nên dụ dỗ là rất khó, nhưng cũng đồng thời rất dễ. Mấy tên đệ tử này ăn sung mặc sướng đã quen, niềm kiêu hãnh cũng cảm giác cao cao tại thượng sẽ khiến miệng bọn hắn đóng chặt không hé ra một lời.

Nhưng cũng chính cảm giác thượng đẳng đó sẽ là thứ mà Từ Phong có thể dùng để bức cung, chỉ cần đập vào lòng tự tôn của bọn hắn, cho bọn hắn biết được bản thân mình cũng chỉ là một con côn trùng bé nhỏ dẫm một phất lá chết, hoàn toàn không chút giá trị. Hôn nữa Phan Minh Ngọc ở một bên lại không ngừng dụ dỗ, chẳng phải đây là lúc để chơi trò kinh điển “Cảnh sát tốt-Cảnh sát xấu” thịnh hành ở kiếp trước hay sao. Nghĩ như vậy, hẳn chỉ cần tỏ ra bản thân là một tên sát nhân cuồng ma biến thái tới cực điểm là được, ấy vậy mà phải đến khi hẳn hành hạ giết đến 13 người, tên cuối cùng mới không chịu nổi mà khai ra.

"Cơ mà..." Từ Phong lăm lăm, đôi mắt theo hướng mà Phan Minh Ngọc vừa chạy đi: "Thật sự là bất ngờ đấy, hắc hắc."

"Người cười cái gì vậy??" Lăng Phong thấy Từ Phong chột cười lắc hắc, lấy làm lạ hỏi.

"Không có gì, người có thể ghé qua phòng giám xem xét một chút hoặc trở về nghỉ ngơi đi, ta phải đi hỏi thăm sức khỏe vị cửu hoàng tử kia đã." Từ Phong ỉc đầu nói, sau đó nhắm hướng nhà vệ sinh mà bỏ đi, để lại Lăng Phong với vẻ mặt khó hiểu đáng sau.

Phan Minh Ngọc vốc nước lên mặt, dòng nước mát lạnh chạm vào da thịt khiến đầu óc hẳn trở nên tỉnh táo hơn một chút. Ngẩng đầu lên nhìn vào cái gương trước mặt, gương mặt tái nhợt anh tuấn của hẳn hiện lên rõ mồn một. Nghĩ lại cảnh tượng máu me bê bết trong phòng giam, bụng hẳn lại quặn đau, cảm giác nôn ọc lại dâng lên mặc dù trong bụng hẳn lúc này đã chẳng còn lại gì. Thân là hoàng tử, so với những đứa trẻ khác thì hẳn trưởng thành sớm hơn rất nhiều, người chết không phải hẳn chưa từng nhìn thấy, từ năm 7 tuổi hẳn đã nhìn thấy rồi, thậm chí năm 8 tuổi chính tay hẳn đã giết người lần đầu tiên.

Nhưng cái cảnh máu tanh ghê tởm như thế kia thì hẳn có thể thờ rằng đến tưởng tượng hẳn cũng không tưởng tượng ra, chứ đừng nói đến chứng kiến tận mắt như vậy. Tên đội trưởng đeo mặt nạ đó, hẳn...hẳn ta là một con quái vật. Chiếc mặt nạ đã che đi biểu cảm trên gương mặt hẳn nhưng cái lúc hẳn hành hạ những tên tù binh đến chết, khi thể hẳn tỏa ra thì Phan Minh Ngọc không thể nhớ làm được, hẳn đang vui sướng....

Vốc thêm một ít nước lạnh lên mặt, Phan Minh Ngọc cố gắng quên đi những hình ảnh ghê rợn đó, trong lòng cũng không trách mắng Từ Phong, ngược lại hẳn lại tự trách sự mềm yếu của bản thân. Những gì Từ Phong làm là đúng phận sự của hẳn, dù gì thì hẳn cũng đã được lệnh là “đừng bắt kẻ thủ đoạn gì phải moi được thông tin”, Phan Minh Ngọc không có lí do gì để đổ lỗi cho hẳn cả.

"Minh Ngọc ơi là Minh Ngọc, người làm sao vậy, từ ban đầu phụ hoàng đặt người vào con đường này, người đã không có đường quay đầu lại rồi. Một chút máu me mà thôi, nếu chỉ từng đó mà người đã không chịu được, sao có thể kế thừa sự nghiệp của phụ hoàng cơ chứ."

"Xác thực là chỉ một chút máu me mà thôi, người muốn làm đại sự thì không thể nào để ý chút tiểu tiết đó được!"

Một giọng nói bất ngờ vang lên sau lưng khiến Phan Minh Ngọc giật nảy người lên. Quay lại đằng sau, không ngờ Từ Phong đã ập lên xuất hiện từ bao giờ, toàn thân không tỏa ra chút khí tức nào, sự tồn tại của hẳn không khác gì một bóng ma, nếu như hẳn không lên tiếng thì Phan Minh Ngọc cũng không thể nhận ra sự hiện diện của hẳn.

"Người ở đó từ bao giờ??" Phan Minh Ngọc thờ hồn hển nói.

"Vừa mới tới thôi, thấy người không được khỏe nên ta có chút lo lắng nên tới đây xem sao. Chỉ là.....không ngờ thân là nữ nhi mà cái tên phụ hoàng lại đặt trọng trách nặng nề lên vai người như thế." Từ Phong lo lắng nói.

"Phải.....chờ đã, người vừa nói cái gì??" Nữ nhi nào?? Ta là nam nhân....." Phan Minh Ngọc hốt hoảng.

"Rồi rồi, lừa ai thì lừa, không lừa được ta đâu, cửu hoàng tử à, hay đúng hơn là ta phải gọi người là cửu công chúa nhì, khặc khặc." Từ Phong cười đầy thâm ý.

Phan Minh Ngọc lão đảo lủi về sau, lắp bắp: "Người....sao người biết được??"

Cất tiếng cười quỷ dị, Từ Phong lấy tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt liền giắt lấy một dây chuyền đeo trên cổ Phan Minh Ngọc. Chỉ thấy dây chuyền vừa rời khỏi cổ, toàn thân Phan Minh Ngọc phát ra một luồng ánh sáng nhàn nhạt, cơ thể bắt đầu biến hóa. Mái tóc hơi dài một chút liền dài ra đến ngang lưng, khuôn mặt vốn tuy hơi nữ tính nhưng vẫn có những nét đàn ông thì nay những nét đó biến mất hoàn toàn, bờ vai thô trở nên mềm mại, trước ngực vốn phẳng lì nay đã phồng lên cao khiến chiếc áo đang mặc trở nên có chút chật chội, làn da trắng nay lại càng trắng hơn, điểm xuyết một chút màu hồng nhạt nữ tính, chiều cao giảm xuống một chút chỉ còn khoảng 1.6m.

"Nhờ vào cái dây chuyền này nên ta mới phát hiện ra dây chử." Từ Phong giờ chiếc dây chuyền lên ngắm nghía, không quên buông ra một câu vô thưởng vô phạt.

"Trà lại cho ta!!" Phan Minh Ngọc sau phút bắt ngơ liền hét lên, chồm người tới muốn giắt lại một dây chuyền. Nhưng Từ Phong là ai chứ, một võ giả với thực lực sánh ngang Tôn cấp, một Sư cấp võ giả như Phan Minh Ngọc sao có thể lấy được đồ trong tay hẳn được. Chỉ thấy Phan Minh Ngọc loạn lên một hồi nhưng không thể nào đoạt lại được một dây chuyền, cuối cùng một mồi mà đánh bỏ cuộc.

Từ thể lúc này của hai người cực kì gần gũi, Từ Phong tay cầm dây chuyền giờ lên cao, Phan Minh Ngọc thì bám vào người hẳn cố với lên nhưng vì chiều cao cách biệt, hơn nữa lại một mồi nên lúc này cả người đang tựa vào ngực Từ Phong mà thờ đốc, trông không khác gì đang ôm lấy hẳn. Từ Phong cười cười, đang định trêu chọc nữ nhân này tiếp thì chợt thấy Phan Minh Ngọc ngẩng mặt lên, dùng đôi mắt đầm lẹ mà nhìn hẳn, hơi thất thút nói: "Trà lại nó cho ta đi mà...."

Từ Phong thấy vậy chắc lười một cái, trong lòng thờ dài, xem ra hẳn đã đùa hơi quá rồi. Nước mắt nữ nhân luôn là điểm yếu của hẳn, mặc dù hẳn đích thực máu lạnh, nữ nhân cũng có thể giết, nhưng đó chỉ là đối với kẻ thù, còn đối với người bình thường thì hẳn vẫn rất tôn trọng phụ nữ nói chung. Xoa xoa đầu nữ nhân đang mếu máo trong ngực mình theo thói quen, Từ Phong cảm lấy sợi dây chuyền đeo lên cổ nâng.

Một luồng sáng lóe lên, nữ nhân trước mặt Từ Phong biến mất, thay vào đó là cửu hoàng tử hiện ra trước mắt, cơ mà đã nhìn qua hình dạng nữ nhân của nàng, hẳn dù có nhìn thế nào cũng không thể coi Phan Minh Ngọc giống như nam nhân được nữa.

Trở lại hình dạng nam nhân của mình, Phan Minh Ngọc lấy tốc độ nhanh nhất mà lùi lại đằng sau, hai tay xoắn xuýt nắm chéo áo, hai mắt vẫn còn ngẩn ngẩn nước, gương mặt đỏ bừng lên cui gằm xuống, điệu bộ không khác gì tiểu cô nương đang xấu hổ, mà đúng thật nàng là nữ nhân, chỉ là hiện tại nàng có hình dạng nam nhân mà thôi.

Từ Phong từm tìm cười, có chút thú vị nhìn Phan Minh Ngọc, việc hẳn phát hiện ra nàng là nữ nhân cũng chỉ là ngẫu nhiên. Ngay từ lúc gặp nàng hẳn đã có chút nghi ngờ rồi, một nam nhân sao lại có diện mạo quái lạ như thế, vậy nên hẳn mới dùng *Thiên Ma Nhân* soi thử nhưng không thu được kết quả gì. Cho đến khi vừa rồi ở trong phòng giam, trong lúc hỏi cung hẳn theo thói quen bật *Phân tích nhân*lên để xem xét thực lực mấy tên tù nhân, không ngờ lại nhìn thấy thông tin của chiếc dây chuyền nàng đang đeo.

-Già trang hạn liên (Sơ cấp hạ phẩm Thánh khí): có thể để người dùng thay đổi diện mạo, khí tức theo ý muốn. Công dụng tùy thuộc vào tu vi người dùng, không giới hạn cấp bậc.

Thứ nhất, đây là kiện Thánh khí đầu tiên mà Từ Phong thấy, trước đây hẳn chỉ từng nghe nói qua mà thôi, nhưng cần nhắc đến việc thế giới này đến Thần còn có, huống chi chỉ là mấy kiện Thánh khí nho nhỏ. Thứ hai, nhờ vào mấy dòng thông tin kia hẳn lại càng nghi ngờ về giới tính thực sự của Phan Minh Ngọc. Trí tò mò nổi lên, nếu cả *Phân tích nhân* cùng *Thiên Ma Nhân* không cho ra được kết quả thật sự bởi hiệu lực của kiện thánh khí kia, vậy nên hẳn tăng cường năng lực lên thì sao.

Chân dạng ngay lập tức được sử dụng cùng với hai kĩ năng trên, và đoán thử xem, dưới con mắt có thể nhìn thấu hầu hết mọi thứ trừ quần áo ra, giới tính của nàng liền bại lộ.

Phan Minh Ngọc có thể cảm nhận thấy một cặp mắt đang vô cùng hứng thú nhìn mình, cảm giác bị nhìn thấu từ đầu tới chân lại càng làm nàng hoảng loạn hơn, trái tim nhỏ bé đập loạn lên như hươu chạy. Bí mật này ngoài phụ hoàng của nàng ra thì không có ai biết hết, những người khác đều đã chết cả rồi, nay không ngờ lại bị người khác phát hiện ra. Nàng sống trong hoàng tộc, cách đối nhân xử thế và cách để đọc tâm tư người khác nàng khá là rõ.

Vấn đề ở chỗ, người phát hiện ra bí mật của nàng lại là cái tên biến thái thích giết người mà cho đến bây giờ nàng vẫn không hiểu một chút gì về con người hẳn cả, khiến nàng dù muốn uy bức lợi dụ để hẳn giữ bí mật cũng không dám làm vì sợ thất bại.

Không khí trầm mặc dần trở nên có chút ngột ngạt, hồi lâu sau, Phan Minh Ngọc mới lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên, lí nhí nói: “Ta có thể nói chuyện riêng với người một lát được chứ??"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 202: Tâm sự

“Người mới chỉ gặp ta chưa đến hai canh giờ, làm thế nào mà người có thể nhận ra ta là nữ nhân??” Phan Minh Ngọc hỏi.

“Chẳng phải ta đã trả lời rồi sao, nhờ vào mặt dây chuyền mà cô đang đeo đó.” Từ Phong nhún vai.

Hiện tại hai người đang đứng ở trên chiếc sân trên đỉnh chiến hạm, chính là chỗ mà lần trước Từ Phong đã có một cuộc nói chuyện với Lăng Phong. Thôn Thiên Chiến Hạm đã bắt đầu khởi hành từ một canh giờ trước, sau khi bốn tên Âm Vệ thực thi xong mệnh lệnh “nuông thả” của Từ Phong, đó là dùng hỏa công thiêu hủy hết toàn bộ xác chết và dọn sạch nơi xảy ra chiến đấu vừa rồi. Lúc này chiến hạm đang dùng vận tốc siêu thanh của mình để tiến về kinh thành Bắc Hoàng Quốc, nơi 300 vạn quân lính cùng với chấp pháp đội của Từ Phong sẽ đổ bộ xuống.

Phan Minh Ngọc đang ở dạng nữ nhân, chiếc dây chuyền dùng để cài trang cho nàng hiện đang được chơi đùa trong tay Từ Phong. Cảm nhận gió thổi vu vu giống như cát vào da thịt, nàng đưa tay lên cài lại mấy lọn tóc mai bị gió thổi bay phấp phới, miệng nói:

“Nhưng mà chiếc dây chuyền đó là mẹ ta đã để lại trước khi bà mất, phụ hoàng ta đã mời giám định sư nổi tiếng của Vạn Bảo Lâu tới để giám định nhưng cũng chỉ nhận được cái lắc đầu, chẳng lẽ người nhận ra lai lịch của nó ư??”

Từ Phong để ý thấy này giờ mới đứng có 3 phút mà nàng đã phải đưa tay lên vuốt tóc đến cả chục lần rồi, hẳn mới nhận ra là trên này gió rất lớn, không phải là hẳn không nhận ra điều hiển nhiên này, mà bởi vì hộ thể cương khí tự động được tạo ra bởi Cửu Biến Kim Thân Quyết của hắn thừa mệnh đề loại bỏ hết ảnh hưởng của gió mạnh, thành ra hắn cũng không để ý lắm. Phất tay một cái, linh lực hắn tuôn trào ra tạo thành một bình chướng vô hình ngăn cản gió thổi, Từ Phong nói:

“Lai lịch của nó thì ta không nhận ra, nhưng tên gọi và công dụng của nó thì có đấy.”

“Vậy nó là thứ gì?? Nhưng mà ít nhất cũng trả nó lại cho ta đi chứ, nhờ có ai đột ngột tới đây nhìn thấy ta thì sao, sẽ lộ mất!” Phan Minh Ngọc lo lắng nói.

“Cái đó thì không cần phải lo, cửa ra vào đã bị ta khóa từ bên ngoài rồi, với cả cũng không có ai rình rõi tới mức xác lên trên này đâu, cô cứ yên tâm. Đường nhiên nếu cô sợ ta tự nhiên này sinh hứng thú với thân thể nữ nhi của cô thì ta cũng có thể hiểu được.” Từ Phong cười nói, tiện tay ném trả lại mặt dây chuyền cho Phan Minh Ngọc.

Nghe Từ Phong nói thẳng thừng giống như là có thể đọc được tiếng lòng của mình, nàng có chút bối rối mà đỡ lấy cái dây chuyền, sau đó vội vàng đeo lại, thậm kêu lực quan sát của tên quái thai này thật là mạnh. Thực ra mà nói thì những gì Từ Phong vừa nói chỉ là thường thức mà thôi, hẳn cũng chẳng cần phải động não nhiều cũng có thể đoán được nàng đang nghĩ gì, dù sao thì hắn đã tạo dựng nên một hình tượng quý dị biến thái cho bản thân trước mắt nàng, một nữ nữ như nàng cảm thấy lo lắng cũng phải.

Nhắc tới mỹ nữ, dù chỉ nhìn thấy dung mạo của nàng không lâu nhưng Từ Phong cũng đã kịp quan sát nàng từ đầu tới cuối không sót chi tiết nào. Đứng hẳn ngắm hẳn, hẳn không có ý định lén lút qua lại với nữ nhân khác đằng sau lưng Hồ Phi Nguyệt đâu, mặc dù nàng thật sự rất ưng hỏ hẳn làm việc đó, hẳn chỉ là có thói quen quan sát kĩ bất kì người nào mới gặp mà thôi, cốt cũng chỉ để nhận dạng được đặc điểm chi tiết mà về sau có thể sử dụng được nếu cần.

Phan Minh Ngọc khi ở hình dạng nam nhân thì là một mỹ nam chân chính, dù có hơi chút ẻo lả nhưng vẫn chấp nhận được, nhưng khi ở dạng mỹ nhân thì chỉ có một cụm từ để miêu tả, đó là khuynh quốc khuynh thành. Dáng người nhỏ nhắn xinh xắn nhưng lại có tí lệ hoàn hảo, chân thon dài, eo nhỏ thắt đáy lưng ong, khuôn ngực có hơi chút nở nang quá so với cơ thể, bờ vai thon nhỏ, làn da trắng hồng không cần chạm vào cũng biết là rất mềm mại. Đã từng nhìn qua nữ nhân họa thủy cấp bậc thần thánh như Hồ Phi Nguyệt, mỹ nữ khác hẳn cũng đã thấy qua không ít, nhưng có lẽ chỉ có duy nhất Phan Minh Ngọc là đủ cấp bậc để có thể sánh vai được với Hồ Phi Nguyệt. Khuôn mặt nàng rất xinh đẹp, nhưng chính là khí chất của nàng mới khiến hẳn chú ý tới.

Khí chất nhu mì vô cùng nữ tính nhưng lại có cảm giác chủ nhân của nó đang cố gắng ản giấu đi, một khi bộc phát thì giống như nước tràn bờ đê, biến Phan Minh Ngọc từ một vị hoàng tử mạnh mẽ trở thành một nữ nhân nhu mà mềm mại như nước khiến người khác phải yêu thương, ví dụ như lúc này nàng mêu mào dúi hẳn trả lại cái dây chuyền vậy, dù hẳn có lực miễn nhiễm khủng bố đối với mỹ sắc cũng không đỡ được mà mềm lòng.

“Vậy thì thôi, tên gọi cùng công dụng của thứ này ta cũng đã biết cả rồi, cái ta muốn đó là lai lịch của nó mà thôi.” Phan Minh Ngọc đeo dây chuyền, biến thành hình dạng nam nhân sau đó buồn rầu nói.

“Cái có biết chắc gì đa là công dụng thật sự của kiện Thánh khí này...” Từ Phong nghĩ thầm, nhưng không nói ra miệng. Đôi khi không biết lại là một hạnh phúc lớn, ít nhất thì Phan Minh Ngọc sẽ không phải lo ngại lo đêm vì đang sở hữu một kiện Thánh khí mà đoán chừng mười mấy năm qua cũng không ai nhận ra lai lịch, đó chỉ là tâm lí chung mà thôi.

“Chắc người hiện tại đang thắc mắc rằng tại sao ta là nữ nhi mà lại phải cài trang thành nam nhân phải không?? Chuyện kể ra thì dài lắm...”

Phan Minh Ngọc còn chưa nói hết câu, Từ Phong đã ngắt lời, nhảm chán nói

“Dừng dừng, để ta đoán nhê, chắc hẳn cái Bão hoàng đế cha cô tuổi già sức yếu, gần cuối đời mới có thêm một đứa con gái như cô, sau đó thì không còn khả năng có con nữa. Vì sắp sửa về với đất mẹ nên Bão muốn có một người thừa kế, nhưng khổ nỗi đám hoàng tử con của Bão toàn là một đám phế vật, nên trọng trách cao cả trở thành người thừa kế Bắc Hoàng Quốc liền rơi lên đầu cô, cuối cùng nhờ công dụng của chiếc dây chuyền mà cô biến thành cứu hoàng tử danh chính ngôn thuận để thừa kế, ta nói có sai chút nào không??”

Khỏi phải nói cũng biết biểu cảm trên khuôn mặt Phan Minh Ngọc sau khi nghe Từ Phong nói ra từ đầu tới cuối trông đặc sắc ra sao. Nàng lúc này đang trợn mắt há mồm nhìn hẳn không nói nên lời, một lúc sau mới lắp bắp chỉ tay vào mặt hẳn:

“Người.....người.....sao người lại biết??”

Từ Phong cười thầm trong bụng, chỉ hẳn không thể có một cặp kính đeo trên mắt để có thể tạo tư thế đẩy kính lên cho giống mấy nhân vật “nguy hiểm” trong truyện tranh. Cái mô típ quen đến không thể quen hơn như thế này, Từ Phong hẳn đã thấy không đến hai chục thì cũng mười tám lần, chả có gì mới mẻ cả. Chỉ là lần đầu tiên hẳn được chứng kiến tận mắt nên có chút hứng thú mà thôi.

“Ta đoán thôi, mà cái này không quan trọng, có định cứ thế này mà sống à, mai sau cứ cho rằng có thuận lợi kế thừa ngai vàng, rồi có định cứ như vậy làm một vị vua không lập hoàng hậu à?? Mà có lập hậu thì cô cũng đâu thể có con được, chẳng lẽ định để cho hoàng tộc không có người nối dõi hay??”

Phan Minh Ngọc thờ dãi, về mặt nội hiển rõ trên gương mặt nàng, ánh mắt của nàng hỏ hững nhìn lên bầu trời, nhẹ giọng nói: “Ta cũng không biết nữa, ta không biết bản thân mình muốn gì nữa, đôi khi ta có cảm giác mong lung, tự hỏi rằng liệu con đường phụ hoàng dọn sẵn cho ta như thế này có phải là con đường mà ta thực sự muốn không. Nhưng mà ta từ bé đã không có chính kiến, cũng không có ước mơ, tất cả những gì ta làm đó chính là vâng lời phụ hoàng mà thôi. Có lẽ đó mới là tốt nhất dành cho ta.”

Từ Phong hiểu những gì Phan Minh Ngọc nói, hẳn cũng cảm thông với số phận của nàng, nhưng mà sinh ra trong gia đình đế vương, sự tự do là thứ xa xỉ, rất nhiều thứ không đúng theo ý mình. Nhưng hẳn cũng không có ý định khuyên nàng ta phải sống cho bản thân mình hay cái gì đại loại như thế, nàng có cuộc sống và sự lựa chọn của nàng, hẳn cảm thấy thú vị với chuyện của nàng không có nghĩa hẳn sẽ nhúng tay vào, rắc rối của hẳn còn chưa đủ nhiều ư?

“Nhưng mà hiện giờ chuyện của ta không quan trọng, quan trọng là ta phải làm thế nào trong tình thế này bây giờ.” Phan Minh Ngọc đổi chủ đề.

“Chẳng phải về đem tên của đám gian tế kia ra nói cho phụ hoàng của cô là được ư? Việc này thì có phải tự nghĩ thôi, ta cùng mọi người tới đây không phải là để trợ giúp cho quốc gia của cô, mà là để đối phó với võ giả cao giai xuất hiện ở chiến trường, những thứ như nội bộ lục đục này không phải là việc của bọn ta.”

Từ Phong không có điên mà tự nhiên dính liú vào đến chuyện này, gian tế xuất hiện hoàng hậu và vài vị hoàng tử cùng quan lại, điều đó chứng tỏ đây là một cuộc chiến tranh đoạt vương vị, mấy thứ nhảm chán như thế hẳn không muốn tham gia chút nào cả.

“Ta biết điều đó chứ, nên ta cũng không yêu cầu người trợ giúp hay gì, ta chỉ mong người có thể đưa ra một vài ý kiến trợ giúp thôi.”

“Cộc cộc!!!!”

“Đội trưởng, Phán quan Lăng Phong cho gọi ngài, nói là có việc cần bàn bạc.” Tiếng đáp cửa vang lên, một tên Âm Vệ đứng ở bên trong nói vọng ra, hiển nhiên là vì cửa đã khóa từ bên ngoài mà không đi ra được.

“Bảo với hẳn là ta sẽ đến ngay!” Từ Phong nói lớn, sau đó liếc nhìn Phan Minh Ngọc đứng bên cạnh, suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta không thể giúp cô từ đầu tới cuối, nhưng nếu có vấn đề gì cần phải giải quyết bằng vũ lực, đặc biệt là giết người, cứ liên lạc với ta. Đánh trực diện thì ta có thể đối phó với Tôn cấp tam phẩm trở xuống, còn nếu ám sát, chặc, đại loại giới hạn là ở Tôn cấp ngũ phẩm đi. Coi như là ta tạ lỗi vì đã lột trần thân phận thực sự của cô ra.”

Phan Minh Ngọc nghe vậy liền mừng rỡ, nhưng sau đó lại nháu mày: “Cha ta cũng đã từng giới thiệu sơ qua cơ cấu của Lăng Hư Cung, Chấp pháp đội chỉ bao gồm Vương cấp võ giả, kể cả đội trưởng cũng như vậy, những Âm Vệ đạt tới Tôn cấp sẽ không còn là Âm Vệ nữa mà sẽ trở thành Phán quan hoặc nếu chưa đủ tiêu chuẩn thì sẽ trở thành.....tìm cái gì ấy nhỉ?”

“Những Âm Vệ đạt tới Tôn cấp nhưng không đủ điều kiện để làm Phán quan sẽ được chuyển đến Hình đường của Chấp pháp đoàn, tạm thời giữ chức chấp sự đặc biệt của Chấp pháp đoàn.” Từ Phong trả lời.

“Phải rồi, là chấp sự đặc biệt, thế nhưng mà tại sao một cường giả Tôn cấp như người lại không làm chấp sự đặc biệt mà lại làm đội trưởng chấp pháp đội?? Thật là kì lạ.”

Từ Phong chợt phá lên cười ha ha, sau đó bước tới mở khóa cửa, cánh cửa vừa được mở ra, hẳn liền quay đầu lại, hai mắt đầy ý cười nhìn Phan Minh Ngọc mà nói: “Bởi vì ta không phải là Tôn cấp!!!”

Phan Minh Ngọc dớ người ra một chút, sau đó trừng mắt hét lên: “Cái gì??!!!”

Bạn đang đọc truyện *Công Hyuyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 203: Tiểu la ly cường hãn

Bắc Hoàng Quốc so với siêu cấp đế quốc như Căn Nguyên đế quốc thì không khác gì con giun so sánh với đại dương xa, nhưng đặt địa vị của Bắc Hoàng Quốc tại nơi biên cương phía bắc thì cũng thuộc dạng nhất nhĩ. Xung quanh Bắc Hoàng Quốc, phía bắc tiếp giáp trực tiếp với Xuất Vân đế quốc, phía nam là Căn Nguyên đế quốc, các vùng lân cận là những tiểu quốc khác, nhưng các tiểu quốc này còn lâu mới so được với Bắc Hoàng Quốc. Thân là quốc gia tiếp giáp giữa hai đại đế quốc là Căn Nguyên và Xuất Vân, nguy cơ bị nghiền nát bởi chiến tranh giữa hai đế quốc là vô cùng cao, biện pháp duy nhất đó là trực tiếp gia nhập vào một phương, biến thành tiểu quốc thuộc địa, từ đó sẽ nhận được sự bảo vệ của đế quốc đó,

tránh được nguy cơ nước mất nhà tan.

Sau nhiều cân nhắc kĩ lưỡng, cuối cùng Bắc Hoàng Quốc quyết định trở thành thuộc địa của Càn Nguyên đế quốc, mất đi tự do nhưng ít nhất thì vẫn giữ nguyên được chính quyền như cũ, không biến thành hòn đá kê chân cho hai đại đế quốc đối đầu với nhau. Cái tên Bắc Hoàng cũng vô cùng danh xứng với thực, ở phương bắc này Bắc Hoàng Quốc là quốc gia lớn nhất, thực lực áp đảo hoàn toàn các tiểu quốc xung quanh, dù các tiểu quốc đó có tập hợp tất cả lực lượng, sau đó nhân lên 2-3 lần cũng không đủ để chống lại Bắc Hoàng Quốc.

Không ai đem Bắc Hoàng Quốc để so sánh với tam đại đế quốc cả, chung quy thì hai bên thuộc về hai thể giới cách biệt nhau như trời với vực, so sánh làm gì cho mất công. Bắc Hoàng Quốc cả về kinh tế, chính trị và thực lực đều rất mạnh mẽ dù chỉ là một quốc gia nơi thế tục. Không như Càn Nguyên đế quốc có Lăng Hư Cung chống lưng, lúc nguy nan thì Thánh cấp có thể xuất hiện hàng tá để bảo vệ, Bắc Hoàng quốc chỉ có hai vị lão tổ Tôn cấp lục phẩm tọa trấn mà thôi. So sánh về thực lực cao tăng, Bắc Hoàng Quốc còn thua cả Diệu gia đã bị diệt vong của Càn Nguyên đế quốc, nhưng ngược lại, Bắc Hoàng Quốc lại thắng về số lượng võ gia cấp thấp.

Vì gánh trên vai trách nhiệm trấn giữ biên cương phía bắc, Bắc Hoàng Quốc vô cùng chú trọng vào phát triển quân đội, đến nay quân binh dưới trướng cũng có đến cả ngàn vạn, 8 thành trong số đó đều là võ giả, tuy chỉ là Sĩ cấp, Sư cấp nhưng với con số thiên vạn như vậy thì cũng không thể coi thường được. Tướng cấp võ gia thường được làm chỉ huy hoặc bổ sung vào những vị trí trọng yếu khác, số lượng cũng lên tới vài vạn người. Còn Vương cấp võ giả ư, đại khái là có mấy trăm người, nhưng quả nửa số đó là cao thủ tới từ Càn Nguyên đế quốc, nếu không gặp phải vấn đề cực kì nghiêm trọng thì sẽ không ra mặt. Còn Tôn cấp võ giả thì không nói, chỉ có 2 vị lão tổ Bắc Hoàng Quốc cùng một vị chấp sự của Lăng Hư Cung mà thôi.

Đội hình đó đã giữ gìn biên cương phía bắc mấy chục năm qua, nhưng hiện giờ, bọn họ đã phải cầu cứu sự trợ giúp từ Lăng Hư Cung. Nguyên nhân là bởi vì vốn chiến tranh xảy ra liên miên, nhưng chỉ là những trận đánh nhỏ là với quy mô vài trăm người, đa phần quân lính hai bên đều chỉ trong trạng thái cảnh giác cao độ với đối phương chứ không trực tiếp động thủ, nhưng không ngờ rằng, một thời gian trước, Xuất Vân đế quốc đã có động tĩnh kinh người.

Họ đưa ra một đội quân với số lượng khủng khiếp lên tới 800 vạn người, gần bằng tổng số binh lính rải rác khắp toàn bộ biên cương phía bắc, trực tiếp tiến công đâm thẳng vào Bắc Hoàng Quốc. Chi quân đội khủng bố đó tuy đông nhưng nếu gặp phải sự kháng cự của mấy trăm tên Vương cấp cùng ba Tôn cấp thì cũng khó lòng mà tiến bước.

Nhưng bất ngờ nổi tiếp bất ngờ, từ Xuất Vân đế quốc xuất hiện một số lượng võ giả cao giai nhiều tới mức khủng khiếp, hơn 3000 võ giả Vương cấp, và gần mười vị Tôn cấp cường giả, trong nháy mắt liền san phẳng mọi phòng tuyến do Bắc Hoàng Quốc dựng nên, mấy trăm Vương cấp trấn thủ cũng đã bỏ mạng tới quá nửa, vị chấp sự của Lăng Hư Cung cũng đi theo, hai vị lão tổ thì trọng thương, tình hình nguy cấp khiến Bắc Hoàng Quốc không thể không kêu gọi viện trợ từ Càn Nguyên đế quốc.

Vậy nên, đáp lại lời kêu gọi của Bắc Hoàng Quốc, Càn Nguyên đế quốc, đứng hơn là Lăng Hư Cung đã đưa đến đây một Thôn Thiên Chiến Hạm, trên đó là 300 vạn tinh binh của đế quốc, mỗi người đều là hảo thủ, tu vi thấp nhất cũng đạt tới Sĩ cấp cửu phẩm, thêm vào đó là một chấp pháp đội gồm 35 Vương cấp thực lực mạnh mẽ, nắm vị Phán quan tu vi Tôn cấp hậu kì, và quan trọng nhất đó là một cung phụng trưởng lão có thực lực Thánh cấp. Thánh cấp đó, chính là cấp bậc võ giả giống như thần thánh, số hữu uy năng hủy thiên diệt địa, chỉ một người là có thể dom thương độc mã diệt cả ngàn vạn quân lính.

Nhưng cũng đừng nghĩ rằng có xuất hiện của Thánh cấp thì phe Bắc Hoàng Quốc có thể nắm chắc chiến thắng trong tay, bởi bản thân bọn họ cũng có những hạn chế riêng. Huyền Linh đại lục có một thiết luật, đó là bởi vì tính chất khùng bỏ của Thánh cấp mỗi khi ra tay, tu vi từ Thánh cấp trở lên không được phép ra tay với dân thường. Đồng thời trừ khi có thẩm cứu đại hận hoặc bị khiêu khích, đối với võ giả dưới Thánh cấp cũng không được động thủ. Vậy nên trong trường hợp này, vị cung phụng trưởng lão dĩ nhiên chỉ để làm ra tác dụng chấn nhiếp, cùng với đảm bảo rằng nếu đối phương xuất hiện Thánh cấp thì có thể đối phó được.

Cho nên nói rằng quyết định thắng bại lần này phụ thuộc cả vào 5 vị Phán quan và 35 Âm Vệ. Những Phán quan thì không nói, bởi tất cả bọn họ đều là cao thủ trong những cao thủ, chiến lực so với Tôn cấp khác cao hơn rất nhiều lần, đối phó với Tôn cấp võ giả của đối phương hẳn không phải là vấn đề. Nhưng 35 Âm Vệ đối mặt với 3000 Vương cấp thì có chút hơi quá sức, cơ mà ai nói rằng bọn họ phải cùng một lúc đối đầu với từng dãy Vương cấp?? Vậy nên là trọng trách đặt lên vai Tử Phong cũng rất nặng nề, không chỉ phải chỉ huy 34 Âm Vệ, còn phải đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ với mức thương vong ít nhất có thể.

Tử Phong sau khi biết điều này thì hẳn có lo lắng hay không?? Đường nhiên là không, đừng tưởng những Âm Vệ nhìn thấy hân như chuột thấy mèo, nhưng bọn họ đều là những người có chiến lực vượt trội trong Vương cấp. Theo điều tra của Lăng Hư Cung thì những Vương cấp của Xuất Vân đế quốc xuất hiện trên chiến trường toàn bộ là đệ tử trong tông môn sau mãn tới đây để lịch lãm rèn luyện tăng kinh nghiệm chiến đấu, không phải tất cả đều có tu vi Vương cấp hậu kì, ngược lại đa phần chỉ dao động ở sơ kì tới trung kì, với thực lực như vậy thì một Âm Vệ có thể cân năm, cân sáu, thậm chí cân bảy người cùng một lúc, cũng không phải là không thể.

Còn về phần Tử Phong, Vương cấp võ giả đối với hân bày giờ trông không khác gì con gà, đến bao nhiêu chết bấy nhiêu, 3000 hay 3 vạn cũng không quan hệ, mỗi người ăn một chường của hân là về với đất mẹ luôn rồi, cần gì phải suy nghĩ cho phức tạp.

Thôn Thiên Chiến Hạm từ lúc bắt đầu cất cánh từ nơi cư Phan Minh Ngọc liền bay một mạch tới kinh thành Bắc Hoàng Quốc, tuy tốc độ đã giảm nhiều nhưng vẫn chỉ mất chưa tới bốn canh giờ đã tới nơi. Từ trên cao, Tử Phong có thể nhìn thấy toàn bộ quang cảnh của kinh thành Bắc Hoàng Quốc. Đã nhìn qua những siêu cấp thành thị của Càn Nguyên đế quốc, hân có hơi thất vọng khi nhìn thấy nơi này.

Chi thấy kinh thành của Bắc Hoàng Quốc là một tòa thành có kích thước rất lớn, thực tế mà nói thì còn có phần lớn hơn cả những đại thành như Thiên Ứng thành hay Giác Vi thành. Nhưng kích cỡ là một chuyện, quang cảnh tổng quan lại là một chuyện khác. Nơi này diện tích rộng thì có rộng, nhưng dân cư thấp phần thưa thớt, nhà cửa cũng không có vẻ gì là giống với kinh thành cho lắm, mọi thứ trông có vẻ bình thường, bình thường tới mức có chút đơn sơ.

Thôn Thiên Chiếm Hạm dừng lại sau đó hạ dần độ cao xuống ngay khu vực ngoại vi kinh thành, đứng hơn là nơi đóng quân ở gần đây, sau đó từ bên hông của chiến hạm, cả trăm cánh cửa rộng được mở ra, ba trăm vạn quân lính từ độ cao mấy chục mét nhảy xuống, sau đó dưới hiệu lệnh của chỉ huy xếp hàng chỉnh tề mà tiến vào trong quần doanh, chờ đợi để được phân bổ vào các vị trí cần thiết.

Tử Phong cùng với chấp pháp đội của mình cũng nhảy xuống, tất cả nhìn quanh một chút đánh giá tình hình xung quanh, sau đó theo chân Lăng Phong đi vào sâu bên trong quần doanh. Lăng Phong thực tế cũng không biết phương hướng cụ thể ra sao, là do mình vị tướng lĩnh dẫn đường. Mọi người đi sâu vào trong quần doanh, sau đó tiến vào một cái trường bóng lớn, đứng hơn là chỉ có Tử Phong và Lăng Phong tiến vào, các Âm Vệ khác thì ở bên ngoài. Chi thấy bên trong là một chiếc bàn rất lớn, bên trên được đặt một tấm địa đồ lớn với một đồng ghi chú được ghi bên trên.

Ở trong trường bằng có cả thấy bảy người, bốn người mặt trang phục Phán quan giống Lăng Phong, có lẽ chính là bốn vị Phán quan đi được cử đi lần này, cơ mà chắc đã đến đây trước bọn họ để nắm tình hình. Hai vị tướng quân thân hình cao to mặc giáp trụ vô cùng uy vũ, và cuối cùng là một.....tiểu cô nương ước chừng 15-16 tuổi mặc hoa phục.

“Từ từ đi!!” Tử Phong quay sang đám tên Âm Vệ đứng bên cạnh một phát, thấy tên đó kêu lên một tiếng đau đớn, hân lúc này mới chắc chắn rằng đây không phải là mợ.

“Lăng Phong, sao một tiểu la ly lại có mặt ở đây??” Tử Phong túm lấy Lăng Phong ở trước mặt sau đó hỏi.

Chi là Lăng Phong còn chưa kịp trả lời, một giọng nói trẻ trung có chút non nớt đã vang lên: “Người nói ai là tiểu la ly??”

Tiểu la ly vốn đứng ở bên cạnh chiếc bàn lớn, cách xa Tử Phong tới cả chục mét chợt bất thình lình xuất hiện trước mặt Tử Phong, nhìn thẳng vào mắt hân mà nói.

“Thật nhanh!!” Tử Phong thầm nghĩ, nhưng sau đó thì hân chợt giật mình, cái gì cơ, tiểu la ly này sao lại có tốc độ nhanh đến như vậy, hơn nữa, có vẻ đang nhìn thẳng vào mắt hân một cách ngang hàng. Lúc này hân đã nhìn thấy cô ta, chiều cao ước chừng chỉ khoảng một mét rưỡi là cùng, vậy mà bây giờ năng đang đứng ngang hàng với hân, chẳng lẽ là....

Tử Phong đưa mắt nhìn xuống, trông mắt liền ngay lập tức giãn ra, tiểu la ly này đang.....lo lắng, chuyện quái gì đây?? *Phân tích nhâncủa* hân ngay lập tức được kích hoạt, đúng lúc này....

“Đám gọi ta là tiểu la ly, đáng chết!!” Tiểu cô nương cười lạnh một tiếng, bàn tay nhỏ bé vô cùng nhẹ nhàng chạm rãi đặt lên ngực Tử Phong. Động tác của nàng rất chậm, rất nhẹ nhàng, thậm chí một người bình thường không chút tu vi cũng có thể né tránh được, nhưng hân chỉ cảm thấy có thể không thể nhúc nhích một chút nào, không gian xung quanh hân hoàn toàn bị phong tỏa, một thứ cảm giác giống như cả thiên địa đang đè ép xuống đầu hân khiến cả người hân bất động.

Bàn tay nhỏ nhắn của tiểu la ly vô lực đặt lên ngực Tử Phong, không khi trong lúc bất ngờ đồng cứng lại, sau đó bộc phát ra một cơn cuồng phong kích liệt. Toàn thân Tử Phong vẫn đứng yên một chỗ, nhưng từ sau lưng hân, một kinh lực vô hình phồng ra, thổi bay cả trường bóng lên trời, kinh lực vô hình tiếp tục bay đi, thậm chí còn khiến những Âm Vệ canh gác bên ngoài lần lần lo lắng như là khó.

“Hừ, tụi nó bây là không thể tha thứ, mong rằng kiếp sau ngươi có thể giữ miệng giữ miệng hơn.” Tiểu la ly hừ lạnh một tiếng, cả người lo lắng bay trở về. Tử Phong đứng như trời trồng ở đó, trên ngực là một lỗ thủng lớn to bằng cái bát, hiển nhiên là trái tim đã bị nghiền nát thành cám vụn. Hân đứng như vậy một lúc sau đó vô lực ngã xuống đất.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến mọi người còn chưa hiểu chuyện gì, đến khi mọi thứ đã xong xuôi thì Tử Phong đã nằm một đồng trên mặt đất không có động tĩnh gì cả. Khóe miệng Lăng Phong giật giật, nhìn Tử Phong nằm sõng soài trên mặt đất, máu tươi từ lỗ thủng trên ngực tràn ra thành một đồng chảy nhỏ.

“Trường Bô!! Ngải làm cái gì vậy, tại sao lại giết hân??” Lăng Phong có chút tức tối mà nói lên.

“Sao nào tiểu Lăng Lăng bé nhỏ, hân dám gọi ta là tiểu la ly, người từ trước tới nay đều biết ta rất ghét bị gọi như thế, chết như vậy là còn dễ dàng cho hân đấy.” tiểu la ly bĩu môi nói.

“Diệu Yên trưởng Bô, ta biết ngài rất ghét bị gọi như thế, nhưng ngài có biết hân chính là đội trưởng của đám Âm Vệ ngoài kia hay không, sao ngài có thể giết người bừa bãi như vậy??”

Diệu Yên nghe vậy cũng không tỏ ra lo lắng hay là hối lỗi, chỉ lo dăng nói: “Thì sao chứ, chết một tên mà thôi, bổ nhiệm tạm một tên Âm Vệ khác làm đội trưởng là được chứ gì.”

“Nhưng mà hân là người của Lâm Từ Hàm trưởng Bô!”

Sắc mặt Diệu Yên chợt biến đổi, trong nháy mắt liền trở nên nghiêm túc, cần mới nói: “Mẹ nó, sao ta lại tự nhiên chọc tới con mụ điên Lâm Từ Hàm vậy. Mà ta giết thì cũng đã giết rồi, việc này ta sẽ đích thân nói chuyện với cô ta sau, thế đã được chưa??”

Lăng Phong hiển nhiên là chưa hài lòng, chỉ là đúng lúc hân định mở miệng nói gì đó, khuôn miệng đang há ra của hân liền mờ tới mức có thể thấy vừa cả quai trướng, hai mắt trân trối nhìn ra sau lưng Diệu Yên. Không chỉ hân, mà hai vị tướng quân cùng với bốn tên Phán quan cũng đều trừng mắt mà nhìn về phương hướng tương tự. Diệu Yên cũng nhận ra sự kì lạ đó, liền xoay người lại nhìn.

Chi thấy Tử Phong đang chậm rãi đứng dậy, lỗ thủng trên ngực vẫn còn nguyên, có thể nhìn thấu ra tận đằng sau. Hân đứng thẳng dậy, cười lạnh một tiếng sau đó nói: “Đau đấy!!”

“Gập quỳ ròi!!” Tất cả mọi người đều bật thót lên, cái tên này không ngờ bị đánh vỡ trái tim mà vẫn có thể còn sống, không những thế mà lại còn khá là khỏe mạnh đứng đó như không có chuyện gì xảy ra cả, báo sao mọi người không ngạc nhiên.

Diệu Yên sau phút ngỡ ngàng liền tỉnh táo lại, miệng quát: “Người còn sống?!!!”

“Thế giới!!!”

Diệu Yên vừa mới nói xong, liền nghe thấy Từ Phong rít lên một tiếng, sau đó cả người nằng đột ngột vắng ra đằng sau không rõ nguyên do. Tại chỗ nằng vừa đứng, Từ Phong xuất hiện thế chỗ, cánh tay giờ ra theo tư thế vừa tung quyền, cười hắc hắc

“Quyền này là để đáp trả lại đòn vừa rồi của cô!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 204: Bàn bạc kế hoạch (1)

Từ Phong nói xong, cả người khuyu xuống đất thờ hốt hân, bất chấp lỗ thủng trên ngực đã phá hủy một bên phổi của hân. Lúc này toàn thân hân đau đớn đến tận cùng, kinh mạch trong thân dường như đã đứt ra từng đoạn, tinh thần rời rạc không thể ngưng tụ được.

"Mẹ nó, tiêu hao thật là khủng khiếp." hân thầm nghĩ.

Trước kia những lần *Thế Giới* được kích hoạt đều là do Hắc Từ Phong thi triển cả, đây mới là lần đầu tiên mà đích thân hân sử dụng nó, nếu không tính lần đầu tiên khi hân lĩnh ngộ và vô thức sử dụng Vực. Vốn hân đã lĩnh ngộ ra nhưng bị giới hạn bởi tâm trí của bản thân nên không thể sử dụng được *Thế Giới*, phải đến lúc kết thúc buổi tập huấn với hai tâm ma của hân, nhờ vào lời gợi ý của Hắc Từ Phong, hân để mặc bản năng của bản thân chiếm hữu, từ đó mới có thể sử dụng được Vực của bản thân.

Nhưng trước kia mỗi lần Hắc Từ Phong sử dụng *Thế giới*, dù cơ thể hân cũng chịu tổn thương nhưng không hề khủng bố đến mức này, đối với việc này thì hân cũng cảm thấy kì lạ, rốt cuộc đều là Vực có năng lực biến thái là dùng thời gian trong nửa giây đồng hồ, tại sao lại có sự chênh lệch trong tiêu hao lớn như thế được.

Tổn thương kinh mạch hay cơ thể thì hân còn có thể dễ dàng hồi phục, nhưng tiêu hao cực đại về tinh thần như thế này thì hân cũng bó tay. Trước kia Hắc Từ Phong cũng đã đã sử dụng *Thế Giới* vô số lần, tuy lần nào cũng khiến cơ thể hân bị tổn thương nhưng không hề nặng tới mức này, thật là kì lạ.

Diệu Yên phi thân trở về sau khi bị đánh bay, đầu tóc quần áo có hơi xộc xệch một chút nhưng tuyệt nhiên không bị thương chút gì, nhìn Từ Phong quý một chân xuống đất nhưng không hề nổi giận công kích mà lại dùng một ánh mắt tò mò mà quan sát hân. Từ Phong có nên cảm giác chaoáng váng trong óc, thân hình hơi có chút lảo đảo mà đứng dậy, Lăng Phong lúc này liền xuất hiện bên cạnh hân, một tay đỡ lấy vai, để người hân tựa vào mình, miệng nói

“Đừng có chết đấy, ngươi còn nhiệm vụ chưa hoàn thành đâu!”

“Chết cái đầu nhà ngươi, thương thế như này sao đủ để giết ta, đừng có trù ẻo. Nếu có lòng tốt thì có linh đan diệu dược gì cứ đưa hết đây, ta phải khôi phục thương thế đã.” Từ Phong trừng mắt nhìn Lăng Phong, không hề có chút tôn kính với cấp trên nào trong lời nói của hân.

Lăng Phong thấy hân vẫn còn có khí lực để nói chuyện, liền ngay lập tức buông vai của Từ Phong ra không chống đỡ nữa, báo hại hân thiếu chút nữa lại gục xuống đất lần nữa. Từ Phong lễ cái thân thể đau nhức bái hoại của mình tới gần chiếc bàn, sau đó tùy ý chọn một cái ghế ngồi xuống, sau đó hít sâu một hơi, một Kết tinh liền bị phá vỡ, linh lực khổng lồ từ trong nó trào ra, tràn ngập khắp kinh mạch bị tổn thương của Từ Phong.

Khôi phục kinh mạch là một việc cực kì tiêu tốn linh lực đối với kĩ năng *Tái sinh siêu tốc*, hơn nửa lúc này Từ Phong lại còn đẩy nhanh tốc độ hồi phục lên mức tối đa nữa, tiêu hao linh lực lại càng trở nên khủng bố hơn. Nhưng hân cũng không lấy nó làm phiền lòng, phần thưởng khi hân giết chết con Godzilla à nằm Thổ Hành Địa Long trong di tích đó là một kĩ năng cho phép hân tạo Kết tinh linh lực có sức chứa tương đương số linh lực tối đa lúc bình thường của hân.

Với hai Kết tinh, lượng linh lực mà hân có thể có được để có thể khôi phục cơ thể bị tổn thương do *Thế Giới* gây ra là quá đủ, nếu ko muốn nói là thừa thãi, bất kể hân có dùng tốc độ hồi phục tối đa hay không. Mọi người vẫn còn đang thắc mắc tại sao Từ Phong bị đánh nát trái tim bởi một Thánh cấp mà vẫn còn sống, thì điều tiếp theo xảy ra khiến họ lại tiếp tục sung sốt. Chỉ thấy linh lực từ người Từ Phong bùng phát, một ngọn lửa màu vàng bốc lên nơi vết thương ở ngực hân, máu thịt ở lỗ thủng đó lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mà không ngừng sinh sôi, trong chớp lát liền khôi phục lại hoàn toàn, da thịt nhẵn nhụi không một vết sẹo giống như là chưa từng có một vết thương nào.

Thở ra một hơi, linh lực của hân trào ra, biến thành một thứ năng lượng màu đen, sau đó hóa thành một mảnh vải bị vào chỗ đó, sửa chữa y phục của hân.

"Ngươi là cái thế loại quái vật gì vậy?!" Diệu Yên đứng nhìn từ đầu tới cuối, không kìm được mà bật thốt lên. Nằng thân là Thánh cấp cường giả, nằng rất rõ ràng trong một chiều kia của mình có lực phá hoại ra sao, đứng nói là chỉ một tên Âm Vệ, đến cả Phán quan như Lăng Phong cũng không thể nào sống sót sau một chiêu đó của nằng, ấy vậy mà cái tên quái thai này không những còn sống, mà còn khôi phục vết thương trong vòng có vài phút, bảo nằng không ngạc nhiên kinh hãi sao được.

Từ Phong đưa con mắt đen kịt của mình nhìn nằng, chiếu theo hành động đánh trả trước đó của hân, mọi người tưởng rằng hân sẽ nổi điên, nhưng ai ngờ, hân lại đứng dậy, chấp tay cúi đầu một cái, sau đó nói: "Đạ tạ trưởng lão đã nương tay."

Từ Phong hân diễn nhưng không ngu, những gì mà tên Lăng Phong nói với Diệu Yên hân đều nghe thấy, chắc hân nằng ta chính là vị cung phụng trưởng lão của Lăng Hư Cung được phái tới đây cùng với bọn hân, Nằng ta là Thánh cấp cường giả, dù Từ Phong có lời hết bài tẩy ra đánh với nằng thì cũng không thể nào toàn mạng được, đừng nói tới việc chiến thắng. Hơn nữa vừa rồi khi hân chữa thương, Diệu Yên cũng không ra tay giết chết hân, vậy nên hẳn cũng chỉ đoán rằng nằng ra tay lúc này cũng chỉ vì quá bức tức do hân động vào váy ngực của nằng mà thôi, cụ thể đó là kêu nằng mấy chữ "tiểu la ly".

Nếu đã không thể thắng, cũng không thể chống lại được, và tính mạng cũng không bị nguy hiểm nữa, hân cũng không định làm căng với đối phương, đương nhiên thù này thì hân sẽ ghi nhớ, đợi một ngày hân mạnh hơn nằng thì.....hắc hắc, thật là khó nói.

"Ta không hỏi vị đó, ý ta là làm thế nào mà ngươi có thể sống sót sau đòn vừa rồi, chẳng phải ta đã nghiền nát trái tim của ngươi ra rồi ư?!" Diệu Yên phát tay nói.

"Thứ lỗi cho ta không thể trả lời được, ngại cứ coi đó là một dạng bị pháp của ta đi. Dù thương thế có nặng hơn nữa thì ta cũng có thể khôi phục lại, trừ khi là bị nghiền nát ra thành cám thì ta mới chính thức từ vưng được." Từ Phong nói.

Những lời này vốn không cần hân phải nói ra, nhưng những lời Lăng Phong dặn dò hân trên đường tới đây hân vẫn nhớ kĩ, chuyện đi lần này người chịu trách nhiệm chiến đấu chủ yếu là hân và 34 Âm Vệ, nếu hân không tạo được một hình tượng mạnh mẽ đáng tin trong mắt mấy người này thì hành động của hân sẽ vô cùng khó khăn, ít nhất thì hân cần sự tự do nhất định để có thể hành động tron tru được.

"Được rồi, ngươi không muốn nói thì thôi, chuyện này kết thúc tại đây, cũng là do ngươi không biết mà thôi." Lăng Phong nói, sau đó nhìn tất cả mọi người một lượt.

"Để ta giới thiệu mọi người với nhau, đây là Từ Phong, Âm Vệ số 13 của chấp pháp đội số 7, hiện đang là đội trưởng. Còn đây là Diệu Yên trưởng lão, bốn người này đều là Phán quan giống như ta tên gọi thì Từ Phong ngươi không cần biết, chỉ cần biết số hiệu của bọn họ lần lượt là 24, 33, 42 và 65 là được. Còn đây hân là hai vị chủ soái cùng phó soái, là người trực tiếp chỉ huy toàn bộ quân đội phía bắc."

Từ Phong nghe xong, liền nhìn tất cả một lượt sau đó gật đầu. Những Phán quan đối với thái độ lạnh nhạt của hân cũng không nói gì chỉ gật đầu ra ý chào hỏi, đây cũng không phải là điều lạ, bởi kết cấu trong Chấp pháp đoàn hơi có chút kì quái, bọn họ dù có là Phán quan nhưng đối với Âm Vệ của các chấp pháp đội khác cũng không có quyền ra lệnh, vậy nên thái độ alnh nhạt của Từ Phong cũng không phải lần đầu tiên họ thấy. Nhưng hai vị chủ soái thì không như thế, nghe nói Từ Phong là đội trưởng một chấp pháp đội, hai người bọn hân liền đích thân tới bắt tay Từ Phong rồi nói mấy câu khách sáo.

"Nè, sao ngươi không chào ta??" Diệu Yên lúc này không bay lơ lửng trên không trung nữa mà đã hạ xuống đất, do Từ Phong cao hơn nằng rất nhiều, nên nằng chỉ đứng tới ngang lưng hân, thấy hân không nhìn mình liền kéo kéo áo hân, bắt mắt nói.

"Chẳng phải chúng ta đã chào hỏi nhau bằng mấy chiêu vừa rồi hay sao." Từ Phong dờ khóc dờ cười nói.

"Hử, không tính, chào lại đi." Diệu Yên phồng má nói, điệu bộ trông không khác gì một tiểu cô nương, mà công nhận hình dạng của nằng trông không khác gì la ly cả.

Từ Phong lúc này mới có dịp nhìn kĩ Diệu Yên, nằng có thân hình nhỏ nhắn như một tiểu cô nương 15 tuổi, chiều cao chỉ xấp xỉ một mét rưỡi, chân tay thon gọn mảnh khảnh, nằng có một khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại đầy vẻ non nớt của trẻ con, trên người khoác một bộ váy liền thân màu đỏ thêu hoa trông vô cùng bắt mắt. Nhìn vẻ ngoài đáng yêu của nằng, Từ Phong không kìm được mà liền tương tới Diệp Thủy Lan, Lan nhi của hân nếu lớn hơn vài tuổi thì chắc cũng trông giống thế này mà thôi.

Tâm thần nghĩ tới Diệp Thủy Lan, nhìn Diệu Yên kéo áo mình giống như tiểu la ly ngày nào ở trong ngôi nhà nhỏ tại Vĩnh Diệu thành, Từ Phong không ngờ lại theo thói quen, đưa tay xoa đầu nằng, đến khi hân giật mình tỉnh lại thì đã quá muộn.

"Ngươi làm cái quái gì thế!!!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu Yên trong nháy mắt đỏ bừng, nằng hất tay Từ Phong ra khỏi đầu mình, lực đạo bộc phát làm cánh tay hân lập tức gãy đoạn, bẻ thành một hình thù kì quái, hiển nhiên xương cốt bên trong đã gãy.

"Àch, thói quen thôi, thói quen thôi..." Từ Phong cũng không tức giận mà chỉ cười cười nói, sau đó điềm nhiên như không mà cầm cánh tay bị gãy của mình bẻ lại. Mấy tiếng xương kêu răng rắc vang lên, cánh tay gãy đoạn của hân lại trở lại bình thường như không, trăng cảnh quý dị lập lại lần nữa khiến mọi người chết lặng.

"Nháo thế đủ chưa, giờ chúng ta trở về nói chính sự thôi nào!!" Lăng Phong bốp trán nói, không ngờ một buổi gặp mặt bình thường lại bị phá hỏng bởi cái hai tên quái thai này.

"Được rồi được rồi,chúng ta bàn chuyện chính sự, còn tên kia nữa, cấm được sờ đầu ta, hay gọi ta là tiểu la ly, bằng không thì ta sẽ không nương tay lần nữa đâu!" Diệu Yên quát mắt nhìn Từ Phong, sau đó lấy một cái ghế rồi ngồi xuống bên cạnh hân.

"Thôi thôi mọi người không cãi nhau nữa, tránh tổn thương tới hòa khí, Phán quan số 33, ngại có thể tóm tắt alji tình hình cho hai vị mới tới này được không?" một tên chủ soái nói.

"Thực ra tình hình cũng không phức tạp cho lắm, đối phương đã vượt qua được biên ải phía bắc, quân lực 800 vạn người cùng với hơn 3000 Vương cấp võ giả, 8 Tôn cấp trung giai của Xuất Vân đế quốc gần như không thể bị ngăn cản, trực tiếp hủy diệt quân đội của chúng ta. Hơn 400 Vương cấp võ giả của chúng ta đã chết phần nữa, chấp sự của Lăng Hư Cung được phái tới đây cũng đã bỏ mạng, hai lão tổ Bắc Hoàng Quốc thì trọng thương, tuy tình hình không phức tạp nhưng lại vô cùng nguy cấp, nếu để yên cho quân địch tiếp tục hoành hành thì Bắc Hoàng Quốc sẽ thất thủ, từ đó chúng ta sẽ mất đi biên cương phía bắc." Phán quan số 33 trầm giọng nói.

"Vĩ lễ đồ, bệ hạ mới khẩn cấp gọi tôi cầu cứu tới Càn Nguyên đế quốc mong nhận được chỉ viện, và cũng rất may rằng trong thời gian từ lúc đó tới nay, quân địch cũng không có dấu hiệu vọng động, từ đó tạo cơ hội cho các vị tới chỉ viện kịp thời. Á mà lần này không biết quân chỉ viện có cả thay bao nhiêu người??" tên phó soái tiếp lời.

"300 vạn quân tinh nhuệ của Càn Nguyên đế quốc, nếu biết kết hợp với số quân lực còn lại ở đây thì ngăn chặn 800 vạn quân địch không khó. Đồng thời chúng ta cũng có 5 Phán quan tới đây, thực lực của bọn ta muốn xử lí 8 tên Tôn cấp của đối phương thì cũng không phải vấn đề, hơn nữa vẫn còn Diệu Yên trường lão áp trận nữa, không lo đối phương xuất hiện Thánh cấp cường giả. Tuy nhiên, lần này Lăng Hư Cung chỉ cho phép một đội 35 Âm Vệ tới đây, đối phó với 3000 Vương cấp của đối phương sẽ thật khó khăn." Lăng Phong nói.

"Trời ạ, chỉ có 35 Âm Vệ thôi ư, ta biết Âm Vệ đều là những hảo thủ trong cùng cảnh giới, nhưng chẳng phải Âm Vệ chỉ có tu vi Vương cấp thôi sao, lấy 35 người sao có thể chống lại hơn 3000 Vương cấp của đối phương được!?" tên chủ soái kêu lên kinh hãi.

"Từ Phong, người có ý kiến gì không?" Lăng Phong liếc nhìn Từ Phong nói.

Từ Phong ngẫm nghĩ một lát, sau đó nhàn nhạt nói: "Phán quan số 33, xin hỏi là đối đầu với Vương cấp, một võ giả có chiến lực Tôn cấp có thể đối phó với bao nhiêu người??"

Tuy ngạc nhiên trước câu hỏi không liên quan của Từ Phong, nhưng Phán quan số 33 vẫn trả lời: "Lấy chiến lực của Tôn cấp, dù chỉ là Tôn cấp nhất phẩm thì cùng một lúc cũng có thể đánh với mấy trăm Vương cấp vậy công cùng một lúc mà vẫn có thể thủ thắng, chỉ là tiêu hao sẽ vô cùng lớn mà thôi. Nhưng người đứng nghỉ Phán quan bọn ta sẽ ra tay, bọn ta chỉ đảm nhiệm trách nhiệm xử lí mấy tên Tôn cấp của đối phương đầu, nếu bọn hân không xuất hiện thì bọn ta cũng khó lòng ra tay được. Thân phận của bọn ta không cho phép mình ra tay với tiêu bối Vương cấp."

"Cái gì mà chó má thân phận chứ, đúng là mấy tên đầu đầu không bỏ xuống được một mũi máu." Từ Phong thầm chửi trong lòng, sau đó liếc nhìn mọi người trong phòng, cười quý dị

"Khắc khắc, nếu là vậy, thì được...."

Liếm tức được gỡ bỏ, khí tức của Từ Phong không chút giấu giếm lộ ra ngoài, mọi người cảm nhận khí tức của hân liền một trận ngạc nhiên, không ngờ một Âm Vệ lại có tu vi Bán Tôn cấp, chỉ thiếu chút nữa là tiến giai Tôn cấp, nhưng mà bất ngờ còn chờ ở đẳng sau. Khí tức của Từ Phong từ phẳng lặng bình thường như mặt nước hồ, chợt dao động kịch liệt như sóng vỗ vào bờ. Khí thế của hân dâng lên như kinh đảo hải lăng, kèm theo đó là sát khí kinh thiên khiến những Âm Vệ đứng cạnh ở xung quanh phải nghẹt thở.

Tòa ra uy áp kinh thiên khiến hai tên chủ soái không chịu được mà nằm úp xuống bàn, những Phán quan cùng Diệu Yên trường lão đối với uy áp này cũng phải nhủu mày, Từ Phong cười lạnh: "Thực lực như thế này đã đủ tung hoành trên chiến trường chưa??"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 205: Quốc vương cho mời

Rời khỏi trường bông, mà thực ra thì trường bông đã bị thổi bay từ lúc Diệu Yên tặng cho Từ Phong một chương rồi, hân không có chủ đích bước đi lung tung trong quân doanh. Sau khi biết được tu vi của Từ Phong là Bán Tôn cấp nhưng thực lực thực tế thì xấp xỉ Tôn cấp nhị phẩm, mọi người liền rất vui mừng, vì trận chiến này có tỉ lệ chiến thắng rất cao. Tại sao ư?

Thứ nhất thì phải nói đến tu vi của hân, đó là Bán Tôn cấp. Sở dĩ những Phán quan không thể ra tay trợ giúp những Âm Vệ không hân là vì bọn họ không bỏ được mặt mũi xuống, mà là bởi vì tu vi của bọn họ. Tôn cấp ra tay với võ giả Vương cấp trở xuống thì tổn hao mặt mũi là chuyện nhỏ, chuyện lớn đó là nếu họ làm được thì người khác cũng làm được. Võ giả Vương cấp trừ tên quái thai Từ Phong ra thì không khác gì con kiến khi so với Tôn cấp, số lượng nhiều cũng vô dụng, trừ khi số lượng đó lên tới một con số thiên văn nào đó, nhưng chỉ có thể phòng thủ, chứ đừng nói là thủ thắng. Tôn cấp võ giả vẫn có thể dễ dàng thoát thân nếu không đánh được.

Nếu mấy Phán quan trực tiếp ra tay, 3000 tên Vương cấp hay 3 vạn cũng không khác gì nhau, dù sẽ là một cuộc thám sát không hơn không kém. Nhưng nếu điều đó xảy ra, những Tôn cấp của Xuất Vân đế quốc cũng sẽ ăn miếng trả miếng, ra tay với võ giả thông thường. Bảo vệ khó hơn là phá hủy, dù những Phán quan có ba đầu sáu tay thì cũng không thể dễ phòng mấy tên Tôn cấp kia cả ngày lẫn đêm được. Vậy nên họ chỉ có thể lựa chọn tuân thủ luật chơi, đó là Thánh cấp đầu Thánh cấp, Tôn cấp đầu Tôn cấp, Vương cấp đầu Vương cấp, binh lính đánh binh lính mà thôi.

Vậy tu vi của Từ Phong có liên quan gì đến việc này?? Thực tế là liên quan rất nhiều, bản thân Bán Tôn cấp là một loại cảnh giới kì diệu, không phải Vương cấp cũng không phải Tôn cấp, nhưng vẫn dễ chính là nằm ở chỗ đó. Hân không phải Tôn cấp thực thụ, cho nên dù có ra tay trăm sát Vương cấp cũng không ai có cơ để nói gì, hơn nữa Bán Tôn cấp so với Vương cấp cầm đầu đại viên mãn mạnh hơn rất nhiều, đó là sự khác biệt về chất.

Cũng có khả năng trong 3000 Vương cấp của đối phương có xuất hiện võ giả Bán Tôn cấp, nhưng một Bán Tôn cấp nhưng lại có thực lực không thua gì Tôn cấp nhị phẩm chân chính thì còn cần phải sợ sao?? Vậy nên sau khi biết thực lực của Từ Phong, mọi người đều nhất trí rằng, đám Vương cấp kia giao cho hân xử lí, 34 Âm Vệ còn lại sẽ chuyên môn “chăm sóc” những binh lính thông thường, cố gắng gây tổn thương lên quân đội đối phương càng nhiều càng tốt.

Một mình Từ Phong đánh với 3000 tên Vương cấp, nghe có vẻ khó nhưng thực tế thì cũng không tệ đến thế. Phải biết rằng không phải hân bị 3000 Vương cấp vây công, mà là bọn họ sẽ chiến đấu trên chiến trường. Trên chiến trường thì lực lượng của đối phương sẽ dần trải ra, lúc đó thì Từ Phong sẽ như cá gặp nước thỏa thích mà trăm sát, bảo mòn dần lực lượng của đối phương. Với thực lực của hân thì Vương cấp với Tướng cấp thì cũng đại loại như nhau, không tổn tại tại ngay nguy hiểm nào cả, đối phó với bọn chúng thì một chiêu là đủ, sẽ không tiêu hao quá nhiều sức lực của hân.

Nếu xét theo những gì đã bàn bạc, phần thắng rất lớn, nếu không muốn nói là gần như chắc thắng, thế nhưng mà thâm tâm của hân vẫn có chút không yên, hân có một linh cảm chẳng lành về cuộc chiến này, lí do mà Xuất Vân đế quốc bắt nguân tấn công với lực lượng lớn như vậy là gì, bọn chúng thừa biết Lăng Hư Cung đứng sau Càn Nguyên đế quốc, chẳng lẽ bọn chúng lại không cân nhắc quyết định của mình ư. Mà nếu đã cân nhắc, thì dụng ý của chúng là gì khi mạo hiểm đưa ra rất nhiều võ giả cao giai như thế này, xác thực những võ giả Vương cấp đều là đệ tử của cái tông môn thần bí kia, nhưng nếu chỉ đơn giản là lịch lãm rèn luyện thì việc gì phải đến cái nơi chiến trường chém giết khốc liệt không biết chết lúc nào thế này.

"Xuất Vân đế quốc đang nhắm tới một thứ gì đó!?" đó là thứ duy nhất mà Từ Phong có thể nghĩ đến, bằng không thì rất khó có thể giải thích được việc làm quái quỷ của Xuất Vân đế quốc.

Từ Phong chợt cười lạnh, không nghĩ nữa, bắt kẻ mục đích của đối phương là gì, hân chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình là được, đạo gần đây hệ thống không thấy có ban bố thêm nhiệm vụ nào nữa, lấy tốc độ tu luyện của hân thì có trời mới biết được đến khi nào mới thăng cấp, đây này có rất nhiều “con mồi” cho hân săn bắt, phải tranh thủ mới được.

Đúng lúc hân đang nghĩ ngợi lung tung, một bản tay bất ngờ đặt lên vai hân khiến cơ thể hân tự động phản ứng lại trước sự đụng chạm bất thường. Từ Phong gần như ngay lập tức cong năm ngón tay lại thành trào tóm chặt lấy bản tay đang đặt lên vai hân, cả người xoay lại đằng sau, cánh tay còn lại đưa ra tóm chặt lấy cổ người vừa chạm vào hân sau đó nhấc bổng lên không trung.

Đầy hoàn toàn chỉ là phản xạ của hân, đến khi tinh thần của Từ Phong nhận ra, thì hân đã tóm lấy cổ một người nhấc lên cao như một con búp bê rồi.

“Ồ, là cứu hoàng tử đấy à.” Từ Phong nhận ra người đang bị mình khống chế, liền buông tay, thả “cứu hoàng tử” xuống đất.

Phan Minh Ngọc quý đời dưới đất, ôm cổ họng họ lụ khụ, một hồi lâu mới đứng dậy, dùng vẻ mặt nhăn nhó mà nhìn Từ Phong nói: “Người thật là làm ta sợ chết khiếp, ta tưởng người sẽ vận gãy cổ ta rồi.”

“Xin lỗi, do phản ứng tự nhiên mà thôi, vậy ngại đến tìm ta có việc gì??" Từ Phong nói, xung quanh vẫn có người ngoài, hân phải tỏ ra mình không biết gì về thân phận nữ nhân của Phan Minh Ngọc cả.

“Phụ hoàng ta muốn gặp người!”

“Đề làm gì??" Từ Phong nhủu mày.

“Đề cảm ơn người đã cứu mạng ta chứ còn gì nữa mà phải hỏi, thiệt tình.”

“Nếu là thế thì khỏi đi, đây là công lao của tất cả Âm Vệ, đầu phải chỉ mình ta đầu, hơn nữa việc gặp ngài bị ám toán cũng chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.” Từ Phong ngay lập tức từ chối, đùa à, hân không có thời gian cho mấy thứ vớ vẩn như thế này.

“Nhưng mà.....” Phan Minh Ngọc chần chờ.

Từ Phong đang định tiếp tục từ chối, nhìn mặt Phan Minh Ngọc, hân chợt nhớ ra một thứ, quyết định của hân liền thay đổi: “Không phải là không gặp được, nhưng mà phụ hoàng của ngài chỉ mời mỗi mình ta, hay là còn mời ai khác nữa??"

“Không, chỉ mình người thôi.” Phan Minh Ngọc lắc đầu.

“Vậy được, chúng ta đi!!"

Quân doanh nằm ở ngoại vi kinh thành, cách xa chỉ vài cây số, chủ yếu là để dễ dàng nhận lệnh từ quốc vương, cũng như là nếu có biến xảy ra trong kinh thành thì cũng có thể dễ dàng điều động binh mã chi viện. Quảng đường vài cây số đối với Từ Phong lúc này chỉ là vài chục giây phi hành, nếu như hân muốn thì với Thiên Ma Dực và *Chi Xích Thiên Nhai*, 3 giây đồng hồ là tới nơi. Tuy nhiên Phan Minh Ngọc sau lần trước đã biết cảm giác phi hành cùng Từ Phong khi hân sử dụng *Chi Xích Thiên Nhai* ra sao, nên khi thấy hân mọc cánh, nâng lên sơ hời mà lắc đầu quầy quậy, muốn hân bay như bình thường mà thôi.

Nhưng với tu vi của hân, bay bình thường cũng vô cùng nhanh, vậy nên sau mấy chục giây bay với tốc độ “bàn thờ”, Từ Phong đã đưa Phan Minh Ngọc tới hoàng cung. Vừa thả Phan Minh Ngọc xuống đất, nàng liền lao đảo thiếu chút nữa đã ngã xuống mặt đất, nếu không phải hân nhanh tay đỡ lấy thì có lẽ đã như thế thật.

Thấy có người là đáp xuống giữa hoàng cung, binh lính thì vội ngay lấy tay người, nhưng sau khi thấy người tới là cứu hoàng tử, tất cả đều không hện mà cùng giải tán, không thêm chờ đợi mệnh lệnh. Nói đùa sao, cứu hoàng tử là người được quốc vương ưu ái nhất, nhờ làm ngài ấy giận dữ thì chết không ai thương, tốt nhất là rút lui cho nó lành. Còn trường hợp cứu hoàng tử bị cái tên hắc y nhân đi cùng không chế ư? Điều đó lại càng khó xảy ra, dù gì thì ngài ấy cũng vừa từ quân doanh trở về, làm sao có thể có người từ trong thiên binh vạn mã bắt lấy cứu hoàng tử rồi mang tới đây được.

“Được rồi, thả ra đi, ta đã hết choáng váng rồi, gấp gấp gì đầu mà người phải bay nhanh đến như vậy.” Phan Minh Ngọc đẩy Từ Phong ra, gương mặt có hơi chút ửng hồng, nhưng ở đây cũng chỉ có mình Từ Phong nên cũng không vấn đề gì cả.

“Đi theo ta, ta dẫn ngươi đi gặp phụ hoàng.”

Nơi hẳn đáp xuống là một cái sân rộng, cũng không biết là ở đâu nữa, nhưng đã sống ở đây từ lâu, hiển nhiên là Phan Minh Ngọc đối với đường đi nước bước trong này là vô cùng tường tận, Từ Phong sau khi đi theo nàng một hồi lâu liền được dẫn tới một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, không hổ là hoàng cung của một nước.

Phan Minh Ngọc dẫn hẳn vào bên trong, sau khi tiến vào một đại điện rộng lớn, nàng liền lệnh cho cung nữ bưng trà hầu hạ Từ Phong, còn bản thân mình nói là đi gọi phụ hoàng mà chạy mất. Nhìn những cung nữ với thân hình mềm mại uyển chuyển đi chuyển tới trước mặt hẳn mà bưng trà rót nước, hẳn có hơi nhầm chán mà cảm tạm một tách trà uống.

Hắn cũng không lo đối phương sẽ hạ độc hay làm trò gì đối với tách trà này, thứ nhất là hẳn tới đây với tư cách là chỉ viện cho Bắc Hoàng Quốc, hơn nữa lại là người của Lăng Hư Cung, nếu không phải tên quốc vương này đầu bị bỏ dả thì sẽ không làm ra mấy chuyện ngu xuẩn như vậy. Thứ hai đó là, máu của hẳn vốn là siêu cấp kịch độc đến cả lục giai yêu thú cũng không chịu được, chẳng lẽ hẳn còn sợ vài thứ độc được còn con mà một tên hoàng đế thế tục có thể có sao.

Từ Phong nhắm nhĩ tách trà, thậm chí còn cố tình rót thêm hai ba chén nữa, không phải vì hẳn khát nước hay gì, hẳn vốn không cần uống nước, mà là để nguy trang cho hành động của hẳn. Con mắt của hẳn hoàn toàn không có con ngươi, tất cả chỉ là một mảng đen kịt, nhưng thị lực của hẳn thì vô cùng bình thường. Ngay từ lúc hẳn bước vào trong đại điện này, hẳn đã sử dụng *Chân dạng* sau đó kích hoạt đồng thời cả hai kĩ năng *Phân tích nhân* và *Thiên Ma Nhân*, rồi mượn việc uống trà mà kín đáo quan sát toàn bộ không gian xung quanh.

Do không có con ngươi nên dù Từ Phong có liếc đến rách cả mắt thì cũng không ai có thể đoán được là hẳn đang nhìn đi đâu, với sự biến thái của *Chân dạng*, toàn bộ không gian xung quanh rất nhanh được Từ Phong quan sát vô cùng kĩ càng không sót một kẻ hở, từ đó hẳn đã có một cái nhìn toàn cảnh về nơi này.

Quả nhiên đúng như hẳn đã đoán, khắp nơi xung quanh đã được giăng thiên la địa võng, chỗ nào cũng có người ẩn nấp. Những người này hầu hết đều ẩn mình đằng sau những bức tường rỗng, những mặt đạo giấu kín, thậm chí còn có những người che giấu tu vi, là một trong những cung nữ vẫn ngoan ngoãn đứng ở trong đại điện này giờ. Từ Phong cũng không nghĩ rằng đối phương có ác ý, đầy thây tủy là kiểm soát hẳn mà thôi.

Cơ mà thiên la địa võng thì sao chứ, những người này tu vi ở trong mắt người thường thì toàn là cao thủ, nhưng tới da thì cũng chỉ là Tướng cấp mà thôi, đối với hẳn thì không khác gì mấy con kiến, thôi một cái là biến thành tro bụi ngay lập tức, quan trọng gì đâu.

Phải đến khi hẳn thiếu chút nữa uống cạn cả bình trà, từ nơi cửa ra vào mới xuất hiện mấy bóng người. Chỉ thấy đi từ bên ngoài vào là một đoàn lính canh giáp trụ đầy đủ trang bị tới tận răng, sau khi đi vào đại điện liền vô cùng quy củ mà tách ra làm hai hàng, sau đó ở giữa hai hàng liền có, Phan Minh Ngọc đang điu một lão già khom lưng có vẻ yếu đuối, người mặc long bào, tay chống một cây quyền trượng tinh xảo bước từng bước chậm chạp.

Đầy chắc hẳn là quốc vương của Bắc Hoàng Quốc mà hẳn đang đợi, thông tin của lão ngay lập tức được hiện lên trong đầu Từ Phong, hẳn chợt nở một nụ cười lạnh đằng sau tấm mặt nạ.

“Vương cấp cứu phẩm à, thế mà lại còn giả bộ là một lão già khom gần đất xa trời, ăn gấu sâu lắm!”

Bản đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Thỏa thuận

Sau khi chờ một lúc lâu từ khi lão quốc vương có thể lê bước từ cửa ra vào cho đến khi yên vị trên chiếc ngai vàng đặt ở cuối đại điện, Từ Phong lúc này mới đứng lên, ôm quyền lĩnh đạm nói

“Đội trưởng chấp pháp đội số 7 của Lăng Hư Cung. Từ Phong xin bái kiến bệ hạ!”

Trong lời nói của Từ Phong mặc dù xưng hô thì có vẻ nhún nhường, nhưng thái độ của hẳn thì lại vô cùng hợp với thân phận của hẳn. Từ Phong biết điều đó cho nên hẳn mới dùng giọng điệu lãnh đạm kiêu ngạo để mở lời trước, mặc kệ đối mặt với mình là quốc vương của một nước, cốt là để tránh tiên cơ rơi vào trong tay đối phương, đây cũng là một mảnh khôn ngoan nhỏ trong giao tiếp, chỉ cần hiểu được rõ vị thế và ưu khuyết của hai bên, thì người mở lời trước bao giờ cũng sẽ chiếm được thế chủ động.

Quả nhiên, quốc vương Bắc Hoàng Quốc tuy miệng thì cười hiền từ, nhưng mi mắt của lão khẽ giật nhẹ một cái, nếu không quan sát kĩ thì cũng sẽ không nhìn thấy, lão đã biết được đối phương đã nắm thế chủ động rồi.

“Chào mừng tới Bắc Hoàng Quốc, thật là vinh dự cho ta khi được Lăng Hư Cung các ngài đích thân cử người của tông môn tới đây để trợ giúp chúng ta. Thay mặt quốc gia trần thủ biên cương phía bắc, ta xin cảm ơn các ngài đã tận lộ đường xa xa xôi đến tận đây chỉ viện.”

Lão quốc vương không nhanh không chậm nói, trong lời nói mang theo ý cảm kích nồng đậm, nhưng tinh minh như Từ Phong, sao có thể không nhận ra ẩn ý của lão. Đại ý là người nên bớt kiêu ngạo đi, người cũng chỉ là con chó của Lăng Hư Cung thôi, ở trong Lăng Hư Cung thì người chả là cái gì cả, ít nhất thì ta cũng là người đứng đầu của cái quốc gia này, là quốc gia trấn thủ biên cương phía bắc cho cả Càn Nguyên đế quốc.

"Không dám, ta tới đây cũng chỉ vì mệnh lệnh mà thôi, bởi vì Lăng Hư Cung nhận thấy ở đây khuyết thiếu vô già cao giai nên mới đặc biệt phái những tinh anh Âm Vệ, Phán quan và trưởng lão đến đây chỉ viện. Tuy tu vi của ta cũng được coi như là khá cao nhưng ra ngoài chiến trường chắc gì đã hữu dụng được như những vị Phán quan hay trưởng lão đâu." Từ Phong lo lắng nói.

Lão quốc vương nghe vậy liền nhường mày, trong lòng thầm chửi tiêu tử giáo hoạt, không ngờ dựa vào danh nghĩa Lăng Hư Cung mà lão vừa nhắc đến để nói lại, ngụ ý rằng hẳn xác thực chỉ là con chó của Lăng Hư Cung, nhưng một con chó đó lại là cao thủ được Lăng Hư Cung phái tới đây, cho nên lão vẫn phải bầy lễ mà tiếp đãi.

"Ha ha, khách khí với nhau vậy đã đủ rồi, đội trưởng Âm Vệ đứng không, xin mời ngồi. Người đầu, dâng trà!" biết rằng không thể nào dễ dàng chiếm được thượng phong, lão quốc vương liền cười ha hả khóa lấp sự lảng tung, cũng như để khép lại cuộc nói chuyện với ý nghĩa thăm dò này.

"Khỏi cần, ngày giờ uống gần hết cả bình trà rồi, tạm thôi không uống được nữa đâu. Ta là con người không thích lòng vòng quanh co, ngài đã bảo cứu hoàng tử gọi ta tới đây gặp mặt, hẳn là có việc quan trọng muốn nói. Vậy xin hỏi ngài muốn gặp ta để làm gì?"

Người mà không thích lòng vòng quanh co thì ta đi đâu xuống đất, trong lòng lão quốc vương nghiền răng thầm nghĩ, trên mặt vẫn nở một nụ cười hiền hòa không đổi: "À, thực ra cũng không có việc gì quá quan trọng, ta định tổ chức một buổi yến tiệc chào mừng các vị không quân nhọc công tốn sức tới tận đây để viện trợ cho chúng ta. Nhân tiện ngài đã cứu mạng con trai ta nên ta muốn mời ngài tới đây, vừa để thông báo về buổi tiệc, cũng như là để cảm tạ ngài đã ra tay tương trợ."

"Nếu là về việc đó thì ta sẽ thông báo với những người khác sau, còn về việc ta đã cử lệnh tôn thì bệ hạ không cần phải để tâm, đó chỉ là một cái phát tay mà thôi, cũng không tiêu tốn bao nhiêu sức lực cho lắm, chỉ là ta không rõ làm thế nào mà mấy tên tặc nhân Xuất Vân đế quốc lại có thể kéo theo hơn ngàn binh mã, mười mấy tên Vương cấp tiến vào cảnh nội Bắc Hoàng Quốc như chỗ không người như thế mà thôi." Từ Phong nói.

Lão quốc vương nghe vậy liền ngay lập tức nghiêm mặt lại, khí thế trên ngời hơi biến đổi, một hồi lâu mới mở miệng ra nói "Tất cả lui hết ra đi!". Các cung nữ cùng lính gác nghe vậy liền lui hết ra khỏi đại điện, không quên đóng chặt cửa ra vào, nhất thời trong đại điện chỉ còn lại ba người là Từ Phong, Phan Minh Ngọc cùng lão quốc vương.

Đội cho tất cả mọi người đi hết, lão quốc vương lúc này mới ngồi thẳng dậy, vẻ già nua ốm yếu trong nháy mắt liền biến mất sạch sẽ, một bộ dạng tinh khí thần vô cùng no đủ, vô cùng tương xứng với tu vi mà lão ẩn giấu.

"Hừ, con không phải là việc tốt do con tiện nhân hoàng hậu của ta cùng với đám hoàng tử phế vật kia làm ra sao. Đây là việc nội bộ của hoàng thất bọn ta, nhưng ngài là người của Lăng Hư Cung, thiết nghĩ cũng tương mắt đối với quyền hành thế tục, nên ta có nói cũng không sao cả. Từ ngày ta quyết định hai tư này của ta sẽ trở thành quốc vương kế nhiệm sau khi ta thoái vị, nội bộ hoàng thất của ta đã trở nên hỗn loạn không chịu nổi, ai cũng có ý ghen tị đối với nó. Một đám phế vật, tài đức gì mà nghĩ rằng mình xứng đáng với ngôi vị hoàng đế cơ chứ, con ta còn nhỏ tuổi nhưng cả về năng lực lẫn trí tuệ đều thuộc hạng nhất đẳng, chỉ vì tuổi trẻ mà không được công nhận sao??"....."

Sau đó lão quốc vương liền đem mọi chuyện tóm tắt lại rồi kể cho Từ Phong, đại khái là việc lập Phan Minh Ngọc trở thành quốc vương kế nhiệm khiến các hoàng tử khác ngứa mắt, thậm chí cả hoàng hậu cũng khó chịu trước quyết định đó, bà ta nghĩ rằng con mình vốn là con trưởng mới là người thích hợp nhất với ngôi vị hoàng đế, cuối cùng không hiểu làm kiểu gì mà bà ta lại có thể kêu gọi, liên hợp với một số hoàng tử khác cùng một vài vị đại thần, tự mình tạo thành một thế lực ngầm muốn chống đối lại lão quốc vương. Một mặt khác thì là liên minh của bốn vị hoàng tử cũng một mục đích tương tự như hoàng hậu nhưng lại từ chối hợp tác, muốn tự mình tạo nên sự khác biệt.

Từ lúc lão quốc vương tuyên bố người kế vị tới nay chưa đầy nửa năm nhưng Bắc Hoàng Quốc đã bị chia thành ba phe, một là những người trung thành với lão quốc vương, một là phe cánh hoàng hậu và cuối cùng với thực lực yếu nhất đó là bốn vị hoàng tử.

Từ Phong kiên nhẫn ngồi nghe lão quốc vương kể lể, nhưng trong thâm tâm thì lại cảm thấy chán ngắt, mấy cái thứ tranh giành quyền lực này thật sự mà nói thì vô cùng nhàm nhĩ, thế giới này không phải là thế giới mà chỉ nắm quyền lực trong tay là có thể tung hoành ngang dọc, điểm mấu chốt đó vẫn là thực lực. Càn Nguyên đế quốc lớn hơn Bắc Hoàng Quốc không biết bao nhiêu lần, nhưng hoàng thất cũng chỉ là con chó cho Lăng Hư Cung, tất cả cũng chỉ vì thực lực không đủ nên phải dựa dẫm vào gốc cây lớn đó sao.

"Được rồi, mấy chuyện tranh giành quyền lực của hoàng tộc các ngài ta không quan tâm, hiện giờ ta có một việc quan trọng cần hỏi ngài đây, phiền ngài yêu cầu tất cả người của ngài rời khỏi đại điện." Từ Phong cất giọng lạnh lùng nói của lão quốc vương, đợi lão nói xong thì chắc hẳn ngu ngất mất.

"Chẳng phải ta đã đuổi hết người khác ra ngoài rồi sao." Lão quốc vương tỏ ra ngạc nhiên nói.

Đang định nói tiếp, lão chợt im bặt khi thấy Từ Phong đưa mấy ngón tay chỉ vào mấy bức tường xung quanh, đầu ngón tay đi đến đâu là lão toát mồ hôi hột đến đó. Cảm giác như Từ Phong đang đẩy thăm ý nhìn mình, lão quốc vương háng giọng một cái, tay giờ liền phát phát mấy cái, miệng cười cười: "Không hổ là cao thủ của Lăng Hư Cung, quả nhiên là lợi hại, đám thủ hạ của ta ẩn nấp đã ẩn giấu rất kĩ rồi mà còn bị phát hiện."

Từ Phong quan sát kĩ xung quanh, thấy những thân ảnh mà hẳn đã nhìn thấy lần lượt bỏ đi, một lúc sau hẳn mới mở miệng nói

"Không có gì đâu, đứng đề cao ta quá, chỉ là.....ta đã nói rằng, tất cả mọi người phải đi hết hay sao!"

Vừa dứt lời, thân hình của Từ Phong đã như thiểm điện lao tới vách tường, một quyền tung ra khiến mặt tường làm từ đá cẩm thạch thượng hạng nổ tung thành một đám khói bụi mù mịt, từ trong làn bụi mờ mờ, từ Phong lòi ra một thân ảnh, sau đó là tiếng rắc giòn tan vang lên, một vật thể tròn tròn bị ném ra giữa đại điện, trên đường bay còn kéo theo một thứ chất lỏng màu đỏ tanh tanh. Bay theo đằng sau vật thể tròn tròn đó là một cơ thể không đầu vẫn còn đang phun máu vương vãi khắp

noi.

Từ Phong không dừng lại tại đó, chân đạp *Thuần bộ*, trong một tích tác tiếp cận một chiếc cột nhà, xoay người tung một cước trời giáng vào chiếc cột khiến cả tòa đại điện rung rinh như muốn sập. Chiếc cột nhà không chịu đựng được lực lượng khủng bố dành vào, ngay lập tức liền gãy thành hai đoạn, ngay lúc cây cột gãy ra làm đôi, một vôi màu phấn từ bên trong ra ngoài trông vô cùng bắt mắt, cây cột đổ xuống, nhìn lại thì hóa ra là ở giữa cây cột lớn đó có một khoảng rỗng, một thân ảnh vốn ẩn nấp trong chỗ rỗng đó dưới sự lực của Từ Phong đã bị nghiền nát, phần thân dưới còn kẹt lại ở chân cột, trong khi phần thân trên bay ra ngoài cùng với mảnh cột gãy.

Dùng chân hất một viên đá vụn to bằng hai ngón tay dưới đất lên, Từ Phong bẻ gãy viên đá thành hai mảnh, cong ngón tay bắn chúng về hai phương hướng khác nhau trên trần nhà.

Hai tiếng động trầm đục vang lên, mảnh đá bay lên xuyên thủng trần nhà, bóng thoáng có thể nghe thấy tiếng thứ gì đó ập xuống, từ hai cái lỗ vừa được tạo ra trên trần nhà, chất lỏng đỏ tươi chảy xuống thành dòng. Tất cả chỉ diễn ra trong vòng chưa tới một giây đồng hồ, hân hành động quá nhanh khiến cả Phan Minh Ngọc lẫn lão quốc vương đều không kịp phản ứng.

"Ta tin rằng mấy con chuột mà ta vừa giết không phải là người của bộ hạ đúng không??" Âm thanh lạnh lạnh của Từ Phong vang lên khiến hai người duy nhất còn lại trong đại điện sực tỉnh.

Lão quốc vương nắm chặt hai bàn tay lại phát ra mấy tiếng răng rắc nhỏ nhỏ, một phần là giận dữ vì Từ Phong không coi lão ra gì mà động thủ ngay trong đại điện, một phần là bởi vì lão không ngờ ngoài những thủ hạ của lão ra thì trong này còn có những người khác nữa mà lão không biết. Trong lòng phẫn nộ, nhưng không hổ là người đứng đầu một nước, ngoài mặt lão quốc vương vẫn không có vẻ gì là tức giận, coi như không hề để ý đến mấy vũng máu lạnh lạnh trên mặt đất cùng với mấy xác chết, chỉ cười nói

"Không thể nào rằng trong này còn ẩn tàng gian điệp từ bên ngoài nữa, cảm ơn ngài đội trưởng đã loại bỏ mấy con chuột nhắt ra khỏi hoàng cung của ta. Bọn chúng hẳn là người của con diêm hoàng hậu kia, chỉ có bà ta thì mới có đủ can lực để đưa người vào đây mà thôi."

"Rồi rồi, không cần phải lo thái độ giải thích với ta, ta chỉ muốn cuộc nói chuyện của chúng ta kín đáo nhất có thể mà thôi." Từ Phong nhàn nhạt nói.

"Vậy ngài muốn nói về chuyện gì??"

"Thứ nhất, việc Phan Minh Ngọc là nữ nhân, ta có thể giữ kín...."

"Ngài nói nhằm cái gì vậy??" Lão quốc vương bật thốt.

"Yên nào, ta chưa nói xong. Việc nâng ta là nữ nhân, ta có thể giữ kín. Xuất Vân đế quốc lần này đưa ra lực lượng rất lớn, đoán chừng muốn thực sự can quét cả Bắc Hoàng quốc, ta không tin là bọn họ không có lý do gì thực sự chính đáng để làm thế, bệ hạ đã cai quản nơi này bao nhiêu năm rồi, đạo lý đó hẳn là ngài còn rõ hơn cả ta. Việc thứ hai ta muốn nói, để đổi lấy việc ta giữ bí mật cho ngài và con gái ngài, hãy cho ta biết, lý do gì khiến Xuất Vân đế quốc không ngại gây nên chiến tranh thực sự mà đến cướp đoạt quần nhân vậy."

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 207: Cổ Thị Hoàng triều

Thời kì thượng cổ, mà nói là thượng cổ thì cũng không đúng lắm, bởi vì thời kì này cũng chỉ cách đây hơn vạn năm, trước khi xảy ra “Chiến tranh Thiên Ma” long trời lở đất mà thôi. Thiên hạ thời đó, linh khí trời đất dồi dào, thiên tài địa bảo vô số, võ đạo hưng thịnh tới cực điểm, Sư cấp Tướng cấp đông như kiến, Vương cấp đi đầy đất, Tôn cấp bay đầy trời, Thánh cấp vô gâ cũng không hiếm gặp.

Các tông môn, thế gia võ học nổi lên như nấm, yếu thì vài ba tên Vương cấp trấn thủ, mạnh thì Tôn cấp Thánh cấp, còn mạnh hơn nữa thì là siêu việt Thánh giai, như là Thiên Tôn, Linh Đế, thậm chí là Bán Thần. Võ đạo hưng thịnh, đồng nghĩa với việc thực lực chính là tất cả, những ai không có thực lực thì chỉ là con sâu cái kiến, vậy nên so với thời điểm hiện tại, chủ động của các quốc gia thế tục thời đó còn thể thâm hơn, chỉ hơn một ít thôi là cũng động chạm tới các tông môn hay gia tộc vô học, việc một quốc gia bị diệt vong trong một sớm một chiều cũng không phải là điều gì đó kì lạ.

Nhưng cái gì thì cũng có thứ vùng lên trở nên khác biệt, các quốc gia cũng vậy, có một quốc gia được thành lập nên, quốc thổ cực kì nhỏ bé, nhỏ bé đến mức có nói ra cũng chả ai biết địa danh đó nằm ở đâu, dân số của quốc gia đó cũng vô cùng ít ỏi, chỉ vòn vẹn vài ngàn người, nhưng vào thời điểm đó, chỉ cần nói tên quốc gia đó thôi là cũng đủ để khiến các tông môn phải kiêng dè, có thể nói quốc gia này không đạt tới cấp bậc siêu cấp tông môn, nhưng so với nhất đẳng tông môn thì không kém, thậm chí còn hơn.

Cổ Thị Hoàng triều, một quốc gia siêu nhỏ bé nhưng mỗi khi xuất hiện đều khiến cả thiên hạ rung chuyển, bởi vì hơn tám ngàn người của quốc gia này, không một ai có tu vi dưới Tôn cấp. Đúng vậy, hàng ngàn Tôn cấp, Thánh cấp, thậm chí cả Thiên Tôn hay Linh Đế cũng phải dùng con số hàng trăm để tính toán, số lượng tuy nhỏ nhưng thực lực đủ để san bằng bất kì một tông môn nhất đẳng nào.

Cổ Thị Hoàng triều ần thế, không màng sự đời, trừ khi có tông môn ra mặt chống đối hoặc động chạm gì đến thì họ mới xuất hiện, bằng không thì người ta còn không biết đến sự tồn tại của quốc gia thiếu lạc này. Những tướng ngậy thẳng yên bình sẽ trôi qua, nhưng rồi “Chiến tranh Thiên Ma” nổ ra. Tất cả sinh vật trên đại lục đồng tâm hiệp lực lại, bất kể đó là yêu thú hay nhân loại, hợp sức đánh đuổi Thiên Ma nhất tộc. Cổ Thị Hoàng triều ần thế nhưng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, cuối cùng cũng gia nhập chiến tranh.

Thật không may cho Cổ Thị Hoàng triều, tuy rằng lực lượng thông thiên nhưng cũng chung số phận giống như vô số tông môn hay gia tộc vô đạo khác, toàn bộ bị huỷ diệt bởi chiến tranh. Quốc gia này tuy nhỏ, nhưng toàn bộ người dân đều là võ giả cao giai, lượng tài sản của quốc gia này nhiều ra sao thì không cần nói người ta cũng biết, chỉ là sau khi bị diệt vong, không ai biết được kho tàng của Cổ Thị Hoàng triều nằm ở đâu, chỉ có một lời đồn rằng kho tàng nằm ở đâu đó phía bắc.

Từ Phong ngẫm nghĩ về những điều mà hẳn đã bắt ép lão quốc vương nói lúc ở trong đại điện mới đây, lão ta nói rằng, Xuất Vân đế quốc cho rằng kho tàng của Cổ Thị Hoàng triều nằm ở đâu đó trong cánh nội Bắc Hoàng Quốc. Đối với việc này, lão quốc vương từ chối cho ý kiến, chỉ nói rằng đây là tin đồn thất thiệt, xác thực ở trong cánh nội Bắc Hoàng Quốc có phát hiện một di tích có đại, nhưng những gì mà họ lấy được từ trong đấy cũng chỉ là vài kiện Huyền khí cùng Bảo khí, cùng với vàng bạc châu báu, làm gì có gì đáng giá như những gì tin đồn nói đâu.

Cảm giác lão quốc vương có gì đó giấu giếm, nhưng Từ Phong cũng không ép, linh cảm của hẳn nói rằng nếu bị cuốn vào vụ việc lần này thì rắc rối sẽ ập lên đầu, vậy nên dù rằng hẳn vô cùng hiếu kì, thậm chí mong bán thân sẽ kiếm được chút lợi gì đó, nhưng hẳn vẫn tính táo mà lựa chọn lui bước.

“Đội trưởng!! Đội trưởng!! Đội trưởng!!!” Một tiếng gọi lớn vang lên bên cạnh tai khiến Từ Phong đang thất thần suy nghĩ trở lại với thực tại.

“Chúng ta chưa từng uống với nhau, đêm nay ngài phải uống cùng bọn ta một chén mới được!” Một tên Âm Vệ với gương mặt đỏ bừng, hơi thở nồng nặc mùi rượu, hiển nhiên là đã say, ôm vai Từ Phong lè nhè nói.

Từ Phong nhìn xung quanh, không khỏi thở dài một tiếng: “Thật là ồn ào mà....”

Hắn lúc này đang ở trong buổi tiệc chào mừng mà lão quốc vương đã đề cập đến lúc trước, có mặt ở đây là toàn thể Âm Vệ, năm vị Phán quan, cả vị trưởng lão la ly kia cũng có mặt, lẽ đương nhiên, không thể thiếu lão quốc vương, công chúa hoàng tử quan lại các kiểu rồi. Sơn hào hải vị, rượu chè vô số, lão quốc vương không tiếc tiền mà vung kim tệ ra, cốt cũng chỉ mong làm ra một buổi tiệc thật vui vẻ để chiều lòng những cường giả tới từ Lăng Hư Cung này.

Buổi tiệc đã bắt đầu được một lúc lâu, sau một đồng lõa khách sáo qua lại giữa lão quốc vương và đám người Lăng Hư Cung mà Từ Phong đến nghe cũng không buồn nghe, mọi người liên rất nhanh hoá mình vào chè chén, vui đến quên trời quên đất, dù sao thì cũng chẳng mấy khi có dịp như thế này, đặc biệt là những Âm Vệ vốn quanh năm không tu luyện thì cũng chấp hành nhiệm vụ.

“Mọi người này giờ ăn uống, cái bụng đã no nhưng tinh thần thì vẫn chưa thoải mái hẳn phải không. Bắc Hoàng Quốc của ta không có gì nhiều, nhưng nay có khách từ xa tới đây, sao lại có thể keo kiệt được, xin mời mọi người thưởng thức đặc sản của Bắc Hoàng Quốc chúng ta, một vũ điệu vô cùng đẹp do những nữ nhân đẹp nhất nhảy.” Lão hoàng đế đứng dậy, nâng ly nói, lời vừa dứt thì một tên thủ hạ đứng sau nhất hiệu ý mà vỗ tay mấy tiếng.

Bữa tiệc diễn ra trong một tạo cung điện lớn, khách mời được sắp xếp dọc thành hai hàng, vậy nên ở giữa là một chỗ trống rất lớn. Chỉ thấy sau tiếng vỗ tay, từ đằng sau đại điện rất nhiều nữ nhân mặc y phục mỏng như giấy, thấp thoáng có thể nhìn thấy cả da thịt mịn màng sau lớp vải. Hơn ba mươi nữ nhân chia nhau ra, sau đó thì có tiếng nhạc du dương vang lên, những nữ nhân này bắt đầu nhẹ nhàng lay động cơ thể của mình mà múa theo nền nhạc.

Chỉ thấy cơ thể mảnh khảnh của các nàng uyển chuyển uốn éo theo nhịp điệu của nhạc, da thịt ẩn hiện sau lớp vải mỏng như không có, vòng eo nhỏ nhắn, tay chân thon dài, mỗi bước đi, mỗi cử động dường như chỉ có một mục đích đó là câu dẫn đấng trượng phu rồi tạo ra thứ ánh sáng mờ mờ huyền ảo. Từ Phong cảm theo một chén rượu, nhưng không hề uống, từ đầu buổi tiệc, đúng hơn là từ lúc rời khỏi Lăng Hư Cung đến giờ, hẳn vẫn chưa hề bỏ chiếc mặt nạ ra, tuy rằng nó có thể đóng mở khá là thuận tiện, vẫn giữ kín được diện mạo của hắn nhưng không cản trở ăn uống, nhưng không hề sao, hẳn càng ngày càng không màng đến chuyện ăn uống, có lẽ từ cơ thể cho đến tâm trí, hẳn đã trở thành một Thiên Ma thực thụ.

Từ Phong thờ ơ nhìn những nữ nhân xinh đẹp khiêu vũ trước mắt, hoàn toàn không có một chút để tâm, đối với hắn mà nói thì mấy thứ mị công bằng thấp như thế này thì chỉ có thể mê hoặc những tên có tinh thần yếu ớt mà thôi, chẳng hạn như là đám quan lại hay là mấy tên hoàng tử hoang dâm vô độ. Cơ mà đến lúc nhìn sang bên cạnh thấy mấy tên Âm Vệ có chút mất tinh thần thì hắn mới rút lại suy nghĩ của mình, xem ra vũ khúc này không đơn giản như mị công cấp thấp như hắn nghĩ. Cơ mà những Phán quan hay là vị Diệu Yên trưởng lão đều có vẻ như là không bị ảnh hưởng, nên Từ Phong hẳn cũng lười quan tâm, chắc đây chỉ là một tác dụng phụ khiến vũ điệu này ấn tượng hơn mà thôi.

Nhưng mà ngồi nhìn cũng không có gì thú vị cả, Từ Phong nhàm chán đứng dậy đi ra ngoài. Ban đêm, thời tiết phương bắc hơi có chút lạnh lẽo, đương nhiên cái lạnh này không là gì đối với vô già cả, trên bầu trời trong không một gợn mây, mặt trăng tròn vành vạnh ở trên cao tạo ra thứ ánh sáng mờ mờ huyền ảo. Từ Phong cảm theo một chén rượu, nhưng không hề uống, từ đầu buổi tiệc, đúng hơn là từ lúc rời khỏi Lăng Hư Cung đến giờ, hẳn vẫn chưa hề bỏ chiếc mặt nạ ra, tuy rằng nó có thể đóng mở khá là thuận tiện, vẫn giữ kín được diện mạo của hắn nhưng không cản trở ăn uống, nhưng không hề sao, hẳn càng ngày càng không màng đến chuyện ăn uống, có lẽ từ cơ thể cho đến tâm trí, hẳn đã trở thành một Thiên Ma thực thụ.

“Người không ở trong đó ngắm mỹ nữ nhảy múa, lại trốn ra ngoài này làm cái gì??” một giọng nói nữ nhân vang lên bên cạnh khiến Từ Phong giật mình, không ngờ lại có người có thể tiến tới gần mà hắn không phát hiện ra.

“Xin chào Diệu Yên trưởng lão, ngài cũng không ở trong đó đấy thôi.” Nhận ra người vừa mới tới là ai, Từ Phong cũng không ngạc nhiên vì sao người đó có thể tiếp cận mình không một tiếng động nữa, thân là Thánh cấp cường giả, nếu bị hắn phát hiện ra hành tung thì thật là vô lí.

“Ta là nữ nhân, ở trong đó làm cái gì, và lại mấy lời sáo rỗng của lão già đó làm ta buồn nôn muốn chết, nhưng mà người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta đó.” Diệu Yên nhún vai nói.

“Ra ngoài ngắm trăng mà thôi.” Từ Phong nhàn nhạt nói.

“Thú vui tao nhả đó, ta tưởng rằng đám nam nhân bọn mi sẽ thích mi nữ hơn chứ, nhìn đám Âm Vệ với mấy tên Phán quan kia đi, rõ ràng là bản thân không thể bị mê hoặc bởi cái thứ mị công vô vắn đó nhưng không phải là thấy mi nữ là mắt sáng hết cả lên sao, tên nào cũng làm như là đang mê say thường thức ca múa vậy, ta phi.” Diệu Yên có chút bực mình nói.

“Bản tính của nam nhân mà, với cả bọn họ bình thường cũng không có gì giải trí, kệ họ đi. Ta thì thích ngắm trắng hơn, yên tĩnh, thanh bình, nó khiến tâm hồn của ta bình tĩnh lại.”

Dừng một chút, Từ Phong liếc nhìn Diệu Yên, cười nhẹ nói: “Ngài chủ mắng đám nam nhân như vậy, đơn giản là bởi vì ngoại hình của ngài không hấp dẫn nam nhân chứ gì?”

“Lăng Phong nói rằng người mới 20 tuổi, mà sao tâm li lại già đến nỗi thế cơ chứ, đến ta năm nay cũng hơn trăm tuổi rồi mà còn không thấy việc ngắm trắng có chút gì vui vẻ cả. Mà này, vì sao người lại khẳng định như thế về ta?” Diệu Yên không tức giận, chỉ cười nói.

“Đơn giản thôi, ngài là trưởng lão của Lăng Hư Cung, là Thánh cấp cường giả, không li nào ngài lại là một tiểu la ly thất sự được, nhưng cường giả như ngài, ngoại hình thường không quá quan trọng, hơn nữa bản thân ta lúc đó cũng không biết nên lỡ nói ra, một chút như vậy mà ngài lại nói trợn lời đĩnh thiêu chút nữa giết chết ta. Vậy nên ta mới đoán rằng ngài rất căm ghét ngoại hình của mình mà thôi.”

“Tĩnh ý lắng, đúng vậy, người nói phải, ta xác thực vô cùng căm ghét cái ngoại hình này của ta, tất cả cũng chỉ vì cái công pháp chết tiệt đó mà hại ta đến nay vẫn giữ nguyên ngoại hình năm 15 tuổi.” Diệu Yên thờ dãi chán nản nói.

Từ Phong đưa mắt nhìn kì Diệu Yên từ đầu tới chân, sau đó cười ha hả, tiện tay vỗ vỗ lên đầu nàng: “Đừng như vậy, ít nhất về bề ngoài của ngài còn vô cùng dễ thương, không như ta, trông không có chút gì giống con người cả.”

Bị Từ Phong vô đầu, Diệu Yên đang chuẩn bị nổi nóng thì chợt nghe Từ Phong nói, nàng không khỏi ngẩn người ra, miệng lẩm bầm khe khẽ: “Ta.....dễ thương ư?? Lần đầu tiên có người nói thế với ta...”

“Khoan đã, người nói bản thân người là sao??” Diệu Yên chợt nhận ra trong lời nói của Từ Phong có vấn đề.

Từ Phong không nói gì mà chỉ lắc đầu, sau đó cúi người xuống nhìn vào mắt Diệu Yên, chiếc mặt nạ biến thành một đoàn chất lỏng màu đen sau đó biến mất, để lộ ra khuôn mặt của hắn cho Diệu Yên thấy.

Nàng còn đang ngạc nhiên bởi hành động của Từ Phong, sau đó thì bị sự kì diệu của chiếc mặt nạ thu hút sự chú ý, cho đến khi khuôn mặt của hắn hiện ra rõ mồn một trước mắt. Lúc trước tuy đã gặp mặt nhưng Diệu Yên không hề để ý, lúc này nàng mới có dịp nhìn kĩ diện mạo của hắn. Chỉ thấy trước mắt nàng là một khuôn mặt góc cạnh với tỉ lệ hoàn hảo, vô cùng nam tính nhưng lại không thô, từng đường nét kết hợp với nhau không thể chế vào đâu được, tạo thành một khuôn mặt anh tuấn tới cực điểm.

Thế nhưng mà, đôi mắt của hắn lại là một màu đen kì gởng như màn đêm trên đầu nàng, không hề có con ngươi, tất cả chỉ là một màu đen, thậm chí nàng còn có thể nhìn thấy đốm lửa từ ngọn đuốc gần đó phản chiếu lại từ trong đôi mắt của hắn. Nhìn vào đó mà nàng có cảm giác như là linh hồn của mình bị hút vào trong một cái hố sâu thăm thẳm không có đáy, khiến nàng không kim được mà cảm thấy một chút áp lực nho nhỏ. Nửa bên trái khuôn mặt của hắn, kéo dài từ thái dương cho đến quai hàm là một đường vân như dải uồn óo như dây leo, lùn rặng sang tận quai hàm bên phải.

Một khuôn mặt anh tuấn nhưng lại vô cùng quý dị, trên môi Từ Phong lúc này lại đang nở một nụ cười tà mị khiến ngoại hình của hắn khác hẳn so với những người bình thường khác, một vẻ khác thường không rõ là tốt hay xấu nữa, ít nhất theo Diệu Yên thì ngoại hình của hắn rất có sức cuốn hút, chỉ là không biết người khác có nghĩ như nàng hay không thôi.

Chiếc mặt nạ lại xuất hiện trên mặt Từ Phong, hắn cười nói: “Hiếu ý ta rồi chứ, vậy nên là ngài hãy bỏ qua vấn đề ngoại hình ấy đi, ít nhất thì ngài vẫn ưa nhìn chán.”

“Chắc, đừng nói như kiểu ta bị ám ảnh về ngoại hình như vậy chứ, mà người cũng thật kì lạ, hiếm ai có thể nói chuyện với ta không chút câu nhệ nào như thế này cả, bộ người không sợ ta ra tay giáo huấn người một trận vì tội vô lễ sao??”

“Nếu muốn, ngài đã làm từ lâu rồi.....”

Đúng lúc này, một tiếng hô lớn vang lên từ bên trong khiến cả hai người chú ý: “Cấp báo!!!! Bệ hạ, tình hình không ổn rồi, quân địch đang có hành động!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyệt Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 208: Chiến tranh bộc phát

Quân đội bảo vệ phương bắc được tập kết và điều phối tại quân doanh gần kinh thành mà Từ Phong đã tới, nhưng đó không phải là đại bản doanh của quân phòng hộ phương bắc. Đại bản doanh chân chính được đặt ở sát biên giới phía bắc với Xuất Vân đế quốc, chỉ có ở vị trí đó thì cao tăng quân đội mới dễ dàng ra lệnh cũng như điều khiển quân đội một cách nhanh chóng và hiệu quả nhất.

Bốn tiếng trước.

“Cấp báo!! Bệ hạ, Xuất Vân đế quốc có hành động rồi!!” một tên lính lao vào giữa bữa tiệc thiết đãi viện trợ đến từ Lăng Hư Cung của hoàng thất Bắc Hoàng Quốc, mang theo một công văn khẩn cấp từ tiền tuyến.

“Cái gì??” Bão quốc vương từ trên ngai vàng đứng dậy bật dậy, sau đó phất tay một cái, vương công quý tộc, hoàng tử hoàng hậu quý phi các thứ tất cả hiếu ý liền lui hết ra ngoài. Đợi đến khi tất cả những người ở lại chỉ còn Âm Vệ, Phán quan và Diệu Yên cùng Từ Phong mới chạy vào, Bão quốc vương mới hắt hàm nói

“Xuất Vân đế quốc có động??? Nói rõ hơn xem nào!!”

“Đại bản thừa bệ hạ, mấy tiếng trước một lượng lớn quân của Xuất Vân đế quốc, ước chừng lên tới hơn trăm vạn người đã bắt ngờ tập kích đại bản doanh của chúng ta, tuy rằng chúng ta đã tạm thời đẩy lui được quân địch nhưng vì đối phương xuất hiện rất nhiều Vương cấp cao thủ, chúng ta đã phải trả một cái giá đắt để không bị tiêu diệt. Hơn nữa thám báo của chúng ta còn phát hiện ra đại quân của Xuất Vân đế quốc đang trên đường tiếp cận đại bản doanh, khoảng chừng sáng mai sẽ tới nơi, yêu cầu chi viện gấp.”

Lão quốc vương nghe vậy liền nhăn mặt cau mày, không ngờ Xuất Vân đế quốc sau khi xâm nhập qua biên giới lại có thể hành động nhanh đến như vậy, không ngờ đã hành quân muốn tiến sâu hơn nữa vào cánh nội Bắc Hoàng Quốc.

“Các vị Phán quan, trưởng lão, xin thử nghĩ cho bốn vương không thể đón tiếp chu toàn, nhưng tình hình chiến sự thấp phần nguy cấp, mong rằng các vị không nề hà gì mà giương tay giúp đỡ.” Lão quốc vương đứng dậy chấp tay nói.

“Không có vấn đề gì, bọn ta tới đây vốn là để chi viện, chiến đấu là thứ không thể tránh khỏi, hiện tại chúng ta sẽ xuất phát ngay, chậm một phút thôi cũng có thể hỏng chuyện, chúng ta không thể lè mề được.” Lăng Phong nói, sau đó quay sang mọi người, cất cao giọng

“Tất cả Âm Vệ, chú ý!! Nghe cho kĩ đây, thời gian cấp bách, ta mặc kệ bọn người say hay không, tất cả tinh táo lại cho ta. Chúng ta hiện tại sẽ rời khỏi đây ra chiến trường, số 10 đến số 20 nghe lệnh, đi sắp xếp cho 300 vạn quân lính lên Thôn Thiên Chiến Hạm. Những người còn lại đi theo ta, cả người nữa đó Từ Phong.”

“Rời!!”

Với một tiếng hô hùng hồn, tất cả Âm Vệ không một ai còn có vẻ say xin nữa, toàn bộ nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh không một lời thắc mắc....

Đó là chuyện của bốn tiếng trước, lúc này Từ Phong đang đứng trên một gò đất cao mấy chục mét, trước mặt hắn là một thảo nguyên rộng lớn trải dài như vô tận, đứng ở trên này dù có tầm nhìn bao quát nhưng dù có nhìn tới tận đường chân trời cũng không thể thấy điểm cuối của thảo nguyên này.

“Người nắm chắc kế hoạch của mình có bao nhiêu phần sẽ thành công??” tiếng của Lăng Phong vang lên bên cạnh tai hắn.

Đứng bên cạnh Từ Phong là năm vị Phán quan, Diệu Yên trưởng lão cũng có mặt ở đây, đằng sau là 34 Âm Vệ xếp hàng nghiêm trang không một tiếng động. Bên dưới gò đất, quân lính của Bắc Hoàng Quốc, quân chi viện của Càn Nguyên đế quốc tập trung lại đông như kiến, mấy trăm vạn người tay cầm vũ khí, trên người mặc giáp, vũ trang đến tận răng sẵn sàng nghênh địch. Ở phía đối diện nơi đường chân trời, binh mã của Xuất Vân đế quốc như thám báo đã đưa tin, vô cùng chuẩn xác xuất hiện đúng lúc bình minh, hàng trăm vạn quân bước đi khiến mặt đất rung chuyển như có địa chấn, khí thế cao tới kinh người.

“Tin ta đi, tuy rằng kế hoạch rất đơn giản, nhưng đôi khi đơn giản mà lại hữu hiệu, binh mã của Xuất Vân đế quốc đang trên đà thắng lợi, sẽ không ngờ đến kẻ sách đơn giản như này đâu!” Từ Phong nhàn nhai nói. Trong mấy tiếng đồng hồ vừa qua, hắn cùng với cao tăng quân đội và những vị Phán quan liên tục bàn bạc, xây dựng kế hoạch cho trận chiến sắp tới, dù bên hắn có cả Thánh cấp cao thủ nhưng cũng không thể xem nhẹ đối phương, một kế hoạch chi tiết là cần thiết.

“Ta biết, nhưng mà theo kế hoạch, người sẽ tự đặt bản thân mình vào nguy hiểm, liệu người có nắm chắc sẽ toàn mạng trở ra không??” Lăng Phong lo lắng nói.

“Khác khác, người nói cái gì thế, trừ khi cả tám tên Tôn cấp kia vây công, bằng không ta muốn đi thì đi, muốn đến thì đến, ai có thể ngăn cản ta được.” Từ Phong cười lạnh.

Nhân mã của Xuất Vân đế quốc rõ ràng có thể nhìn thấy đội hình dày đặc quân địch đang chuẩn bị sẵn sàng tiếp đón mình nhưng không hề nao núng, tất cả vẫn vững bước tiến lên, dần dần thu hẹp khoảng cách giữa hai bên lại. Đợi cho đến khi quân địch tới gần, vị thống soái của Bắc Hoàng Quốc mà Từ Phong đã gặp hôm trước cầm một cây thương chỉ lên trời, vận khí thét lớn, tiếng nói như chuông đồng vang vọng khắp nơi.

“Toàn bộ chuẩn bị nghênh địch, bộ binh lui về sau, cung thủ tiến lên trên, kỵ binh sẵn sàng đợi lệnh!!”

“Ầm ầm!!”

Hàng trăm ngàn cung thủ ầm ầm tiến lên phía trên, cung nỏ sẵn sàng trong tay, tất cả vô cùng đồng đều giương cung, lắp tên, chỉ cần đợi lệnh là sẽ phóng tên. Binh mã của Xuất Vân đế quốc vốn đang tiến bước vô cùng điềm tĩnh, sau khi thấy dàn cung thủ xuất hiện liền có hành động. Chỉ nghe một tiếng tù và cất lên, mấy trăm vạn kỵ binh đi đầu của Xuất Vân đế quốc bỗng găm lên một tiếng vang dội trời đất, thúc ngựa lao như tên bắn về phía địch.

“Nổi trống trận lên!! Cùng thủ nghe lệnh, chuẩn bị sẵn sàng!!!!” vị thống soái hét lên. Ngay khi kỵ binh đối phương lao đến ầm ầm như một đàn thú chạy loạn, hần mới hạ thương xuống, giảm lên một tiếng: "Phóng tiễn!!!!"

"Vút vút..."

Tiếng xé gió liên tục vang lên, tiếng dấy cung đàn hồi không ngừng, trăm ngàn cung thủ cùng lúc phóng tên lên không trung, tạo thành một cơn mưa tên lao thẳng xuống đầu kỵ binh tiền phong của Xuất Vân đế quốc. Con mưa tên ngay lập tức đổ ập lên đầu kỵ binh tiền phong, gần như tức thì cướp đi mạng sống của hàng ngàn kỵ binh. Nhưng những kỵ binh kia không hề chân bước, lạnh lùng đập lên xác chết của đồng đội mà tiến lên, mặc kệ cơn mưa tên vẫn không ngừng trút xuống.

"Cùng thủ lui về sau, kỵ binh, theo ta tiến công!! Bộ binh theo sau yểm hộ!!" vị thống soái hét lên, sau đó xách thương, thúc cương ngựa lao lên phía trước.

"Aaaaaa, chết đi!!" cây thương trong tay hần phát ra ánh sáng màu xanh nhạt huyền bí, sau một tiếng gầm vang lên, hần vùng thương thành hình bán nguyệt, tạo ra một quang mang chói mắt chém thẳng về phía quân địch. Quang mang phóng vút đi hơn chục mét rồi mới biến mất, quân địch trên đường đi đều bị chia thành vài mảnh, chết ngay tức khắc, máu tươi phun ra đầy trên mặt đất.

Theo sau hần là quân đoàn kỵ binh đông như kiến cỏ, trong nháy mắt liền va chạm với kỵ binh của Xuất Vân đế quốc, tiếng ngựa hí, tiếng gào thét, máu tươi bắn tung tóe, mỗi giây mỗi phút trôi qua đều có kỵ binh bị thương, bị giết chết, sau đó bị dẫm thành bánh thịt dưới vô ngựa trùng trùng điệp điệp. Bộ binh của song phương cũng ngay lập tức gia nhập vòng chiến, mỗi bên mấy trăm vạn người lao vào nhau, tính ra thì cũng phải đến cả ức người đang chiến đấu cuồng loạn trên thảo nguyên rộng lớn này.

Một tên lính va mới chém chết đối phương trước mắt, còn chưa kịp nở nụ cười chiến thắng thì đã bị một kỵ binh lao tới từ đằng sau chặt bay thủ cấp. Một tên kỵ binh tách khỏi đoàn, nhờ lợi thế trên lưng ngựa mà tung hoành trong đám bộ binh, nhưng sau đó không lâu thì cũng bị một tên lính liều chết lao lên kéo ngã xuống ngựa, ngay lập tức liền bị loạn đao chặt thành vài trăm khúc thịt dưới đất. Sư cấp, Tướng cấp võ giả ở nơi khác có thể coi là cao thủ, nhưng ở nơi chiến trường khốc liệt này thì cũng không khác gì pháo hôi là bao, một tên Tướng cấp vung đao chém giết liên tục, nhưng rồi cũng bị nhấn chìm trong biển người, chết không toàn thây, hoàn toàn không nổi lên chút tác dụng thật sự nào.

Địch nhân vừa mới ngã xuống, tiếp đó gần như ngay lập tức liền có một thanh trường thương hung hăng đâm vào lưng, trên chiến trường, mọi người cũng chỉ chú ý tới trước mặt và hai bên mình có địch nhân hay không, căn bản sẽ không thể để ý hết mọi hoàn cảnh xung quanh mình, đặc biệt là khi xung phong.

"Ám Vệ nghe lệnh!! Tập trung thành một khối, gia nhập chiến trường, bắt kẻ quân địch hay quân ta, thứ gì cản đường thì giết bằng sạch, nhớ kĩ kế hoạch, đừng để chết vô ích." Tử Phong cao giọng nói.

"Ờ ờ thưa đội trưởng!!" 34 Ám Vệ nghiêm trang hô một tiếng, sau đó toàn bộ không hẹn mà cùng bay lên trời, sau đó nhắm thẳng vào một chỗ đông người nhất trên chiến trường mà lao xuống.

Sư cấp, Tướng cấp không khác gì pháo hôi, nhưng Vương cấp võ giả thì khác, bọn họ không phải pháo hôi, mà là một cỗ máy giết người hàng loạt. Chỉ thấy 34 Ám Vệ lao xuống chiến trường, toàn bộ đập xuống mặt đất khiến đại địa xung quanh chấn động dữ dội, dư kinh tỏa ra hắt văng những kỵ binh xung quanh xuống đất, ngay lập tức bị đập nát bảy thành thịt bằm. Chỉ một chiêu thả mình từ trên không trung đơn giản, cả trăm binh lính xung quanh liền bị ảnh hưởng, người thì chết, người bị thương, đội hình hai bên rối loạn.

Ám Vệ toàn là những tên điên biến thái, bọn hần chỉ nghe lệnh từ cấp trên, không quan tâm tới thứ gì khác, nếu đội trưởng của hần đã ra lệnh tàn sát bất kể thứ gì trên đường đi, bọn hần sẽ làm theo. Một tên Ám Vệ rút kiếm ra, vịn khôi linh lực toàn thân, sau đó cả người hóa thành một đạo tàn ảnh, binh lính, vũ khí, áo giáp, chiến mã, mọi thứ trong khoảng cách 30 mét trước mặt hần liền bị chém vụn thành vô số mảnh, tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt. Nhưng Ám Vệ không chỉ có mình hần, 33 người còn lại đều nhất tề rút vũ khí ra, linh lực ầm ầm phát ra, vũ kĩ được tung ra liên miên bất tận, chỉ trong vòng chưa đầy mười giây kể từ khi lâm trận, bọn hần đã trực tiếp hủy diệt hoàn toàn một cánh quân mấy ngàn người bất kể địch ta, uy thế thực sự kinh người.

Từ trên cao nhìn xuống, Tử Phong có thể nhìn thấy rõ ràng sức phá hoại của Vương cấp võ giả đối với binh lính thông thường, hần cũng thầm cảm thán, không còn thắc mắc tại sao quân của Bắc Hoàng Quốc lại bị đánh bại nữa. Chỉ với vòn vẹn 34 Ám Vệ mà trong thời gian ngắn có thể gây nên thiệt hại lớn như thế này, cũng không ngạc nhiên khi quân của Bắc Hoàng Quốc tan rã rồi một vài tặn 3000 Vương cấp của Xuất Vân đế quốc. Có mà....

Tiếng trống trận thùng thùng, tiếng hò hét vang trời, tiếng chém giết không ngừng, mỗi giây mỗi phút đều có người nằm xuống, bị giết chết, bị nghiền nát, chết không toàn thây, khí thế nơi chiến trường, sát khí bốc lên khắp nơi, thấy người rai rác, máu thịt nhuộm đỏ cả thảo nguyên xanh, toàn bộ khiến nơi này giống như là địa ngục trần gian vậy. Tử Phong hít một hơi thật sâu, trong gổ đưa tới mùi máu tươi nồng đậm thấm đẫm buồng phổi hần, cảm nhận một chút hương vị khiến máu tươi trong người mình trở nên sôi sục, Tử Phong đột nhiên cất tiếng cười lạnh lẽo tới mức khiến mấy tên Phán quân đứng bên cạnh bất tri bất giác rùng mình.

Từ người Tử Phong đột ngột bốc lên sát khí ngùn ngụt, thậm chí còn có phản lực át cả sát khí nơi chiến trường, cả người hần hơi còng xuống, lồng ngực hần không ngừng phập phồng, hơi thở của hần dần dần trở nên khô khè. Diệu Yên vốn này giờ nhìn toàn cảnh chiến tranh với một khuôn mặt lạnh nhạt là người đầu tiên phát hiện ra sự bất thường của Tử Phong, nằng hơi nhàu mày bước tới, đặt một tay lên vai hần, khẽ nói: "Tử Phong, người làm sao vậy??"

Vừa mới chạm tay vào vai Tử Phong, Diệu Yên liền kêu lên một tiếng đau đớn rồi rút tay lại, từ nơi vai của hần, một ngọn lửa vàng rực bốc lên dữ dội, trong nháy mắt lan rộng ra hai cánh tay. Hần đột ngột đứng thẳng người dậy, cơ bắp căng cứng, cổ cách toàn thân phát ra từng tiếng răng rắc khô khốc, ngọn lửa thiếu cháy hai ống tay áo hần thành tro tàn, để lộ hai cánh tay với từng thớ cơ bắp cứng rắn cuộn cuộn. Trong ngọn lửa cháy, một thứ vật chất màu vàng được hình thành, trong nháy mắt bao phủ lấy toàn bộ cánh tay của hần.

Từ Phong vung hai tay, ngọn lửa liền bị dập tắt, hiển lộ hai cánh tay được bọc trong một lớp giáp màu hoàng kim đang tỏa ra ánh sáng chói lọi, năm ngón tay cong cong như vuốt rồng nắm chặt lại, cả cánh tay phát ra từng tiếng kim loại ma sát vô cùng chói tai.

"Tử Phong, người làm cái gì vậy, đừng quên kế hoạch." Lăng Phong nhận ra trạng thái này của hần, vội vàng kêu lên.

"Kệ con ** cái kế hoạch đấy, ta muốn tham gia chiến đấu!!" Tử Phong cất tiếng cười ha ha, từ lưng của hần mọc ra vô số gai kim loại kéo dài, tỏa ra hai bên.

"Bùng!!"

Ngọn lửa màu vàng lúc này lại xuất hiện, bao phủ lấy những cây gai kim loại vừa mọc ra từ lưng hần, biến thành một đôi cánh cháy rừng rực dài mấy mét. Từ Phong nhìn người một cái sau đó nhảy lên cao, thân hình hần lơ lửng trên không trung một chút, đôi cánh đập mạnh một phát, cơ thể hần liền hóa thành một đạo lưu tinh rực lửa lao thẳng xuống chiến trường trong sự ngỡ ngàng của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Chương 209: Tàn sát

“Xoẹt!! Bốp!!!”

Lữ Thương Hải tay cầm đại đao, một cái bắt tay liền xé đôi một tên lính cản đường trước mắt, cánh tay còn lại cũng không nhàn rỗi, nhắm thẳng vào một tên lính muốn đánh lên từ đằng sau mà tung ra một quyền. Quyền còn chưa chạm đích, kinh lực toả ra đã thổi bay đầu của tên lính, chi để lại cái xác không đầu đổ ập xuống mặt đất. Hần tung mình lên không trung, xoay một vòng sau đó đáp xuống đất, đại đao trên tay nện mạnh xuống, tạo ra một làn sóng xung kích cực đại đi chuyên trong lòng đất.

Chỉ nghe ầm ầm mấy tiếng, mặt đất dưới chân rung lắc dữ dội, sau đó một kẻ nứt không lồ sâu không thấy đáy chợt xuất hiện, một lúc nuốt chửng mấy chục tên lính ở phía không xa. Thở hắt ra một hơi, Lữ Thương Hải lắc lắc đầu mấy cái, đứng tương mỳ giờ hần chém giết không ngừng tay, nhân mạng dưới tay hần cũng đến cả ngàn người, nhưng sức mạnh có hạn, tay hần đã hơi run run, cơ thể đã thấy nặng nề, hơi thở có chút hỗn loạn, bản thân hần đã thấm mệt rồi. Nhìn xung quanh một chút, hần thấy những đồng đội Ám Vệ của mình cũng trong tình trạng như mình, không ai bị thương cả, tất cả đều đang giết người như thái rau chặt dưa, nhưng ai cũng có biểu hiện thấm mệt, trên trán lấm tấm mồ hôi, xem ra cũng không kéo dài được lâu hơn nữa.

Xác thực là 34 Ám Vệ xuất hiện khiến quân đội của Xuất Vân đế quốc tổn thất nặng nề, ít nhất phải có đến cả chục vạn nhân mạng táng thân dưới tay bọn họ rồi, nhưng số lượng như vậy so với tổng quân thì vẫn chưa ăn thua, hoàn toàn khó có thể xoay chuyển tình thế, đó là chưa kể bọn họ cũng đã đuối sức rồi, không thể nào tiếp tục giữ nguyên năng suất “giết người” của mình nữa.

Vận cổ đánh rắc một tiếng, Lữ Thương Hải lắc bảnh “Sao cái đám chết tiệt kia chưa xuất hiện nhỉ, chỉ hi vọng là kế hoạch của đội trưởng sẽ đúng, bằng không thì bọn ta cũng không trụ được bao lâu nữa đâu.” Hần cố để nén cảm giác một mối xốc lại tinh thần, tay nắm chặt đại đao, chuẩn bị lao lên tiếp tục quyết chiến, bất ngờ tai hần nghe thấy một âm thanh là lạ khiến cước bộ của hần chợt dừng lại.

Một âm thanh xé gió vang lên trên trời khiến Lữ Thương Hải không khỏi chú ý, hần liền ngước lên trên, theo mắt nhìn về phía phát ra thứ tiếng đó. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn vào gương mặt của hần liền biến sắc, hai mắt tròn trũng lên, hần vội vàng gào lên thất thanh: “Tất cả mọi người mau tránh ra, đội trưởng tới rồi!!” nói đoạn hần là người đầu tiên mặc kệ tất cả mọi thứ mà vất chân lên cổ chạy, điệu bộ giống như kiểu là đang chạy để giữ mạng vậy.

Những Ám Vệ còn lại bất ngờ trước câu nói đột ngột của Lữ Thương Hải liền ngăn người ra, nhưng rất nhanh thì âm thanh xé gió kia liền lọt vào tai bọn họ. Sau khi nhìn lên phía trên, tất cả liền bắt chước theo Lữ Thương Hải, vận dụng linh lực toàn thân mà chạy chối chết như ma đuổi. Biến cố bất ngờ khiến binh lính của cả Xuất Vân đế quốc lẫn Bắc Hoàng Quốc đều ngỡ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, một bên thì thờ phào vì địch nhân mạnh mẽ đã bỏ chạy, một bên thì ngỡ ngàng vì cao thủ phe mình tự nhiên chạy trốn.

Nhưng rất nhanh sau đó, tất cả những binh lính xung quanh không còn ngạc nhiên nữa, đúng hơn là không còn mang vẻ đó mà ngạc nhiên nữa. Từ trên bầu trời, một quả cầu lửa lao xuống như thiên ngoại lưu tinh, va chạm với mặt đất phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, sóng xung kích lan ra thổi bay toàn bộ mọi thứ trong vòng bán kính mấy trăm mét, những tên lính đứng ở tầm vũ nổ ngay lập tức tan xương nát thịt, thậm chí loảng thoảng còn có thể thấy máu thịt văng ra lung tung trên không trung.

Một cơn cuồng phong bốc lên, thổi bay khối bụi mù mịt, để lộ ra một thân ảnh hắc y với đôi cánh rực lửa, Từ Phong từ dưới đất đứng lên, hai miệng hú dài một tiếng, hai cánh sau lưng vỗ nhẹ một cái, thân hình hần lại bay vút lên không trung, sau đó nhắm thẳng vào một nơi đông người nhất mà lao xuống. Chỉ thấy hần đáp xuống mặt đất, hai chân trực tiếp đập nát một tên lính, cánh tay hần vươn ra, tìm lấy một tên lính gần đó, cũng không biết là quân mình hay quân ta, rắc một tiếng liền bẻ gãy cổ tên lính xấu số đó. Hần tay cầm thân hình mềm nhũn của tên lính, nhắm thẳng vào mấy tên lính của Xuất Vân đế quốc, vận lực ném mạnh cái xác trên tay đi.

Xác tên lính liền biến thành một viên đạn pháo theo đúng nghĩa đen, một đường bay liền tổng tung mọi thứ trên đường lên không trung. Từ Phong chân đạp *Thuần bộ*, thân hình hóa thành mấy đạo tàn ảnh thoát ần thoát hiện trên không trung sau đó biến mất, những tên lính vừa bị thổi bay lên trời liền nổ tung hóa thành một màn huyết vũ. Trong khi đó, thân ảnh của hần đã xuất hiện ở một nơi khác, cách không tung ra một quyền, quyền đầu hóa thành kinh lực vô hình xé gió bay đi, trên một đường thẳng kéo dài cả trăm mét, toàn bộ binh lính chạm phải quyền kinh đó đều chia năm xẻ bảy. Nhận thấy nơi này vô cùng nguy hiểm, binh lính của Bắc Hoàng Quốc xung quanh liền ném hết grom giáo trên tay, quay đầu bỏ chạy ra chỗ khác, lớn vồn ở gần chỗ Vương cấp cao thủ chiến đấu thì có chết oan cũng không ai tiếc thương cho họ cả.

"Bao vây lấy hắn!!!"

Cũng không biết là ai đã hét lên câu đó, gần trăm tên lính của Xuất Vân để quốc một tay cầm khiên, một tay cầm trường thương từ tứ phương tám hướng lao tới, trường thương trong tay khóa kín mọi đường thoát thân của hắn. Từ Phong đến liếc còn không thèm liếc một cái, hai nắm tay đâm vào nhau phát ra một tiếng kim loại chói tai, hắn gầm lên một tiếng, quyền đầu nện xuống mặt đất. Chỉ nghe một tiếng "ầm" vang lên, mặt đất bên dưới chân hắn lún nõ tung, hóa thành một làn sóng lan ra xung quanh, hất tung trăm tên lính kia khỏi mặt đất. Phá Lôi Thương xuất hiện trên tay, mũi thương xoay một vòng trên đầu hắn tạo thành vô số phong nhận chém lên không trung, lập tức diệt sát toàn bộ những tên lính bị hất tung kia.

Ngay sau đó, hắn đạp chân xuống đất, thân hình như thiểm điện phóng thẳng về phía đại quân Xuất Vân đế quốc, tất cả mọi thứ cản đường hắn đều bị hủy diệt không chút thương tiếc.

"Dừng khiên!!!"

Một người cười ngạo có vẻ như là tướng lĩnh của Xuất Vân đế quốc, nhìn thấy Từ Phong đang lao đến với thể không gì có thể cản phá, vội vàng hét lên một tiếng. Những binh lính đứng gần đấy nhất tề tập trung lại thành đội hình, khiên chắn trên tay khệp vào nhau, tất cả phát ra kim quang nhàn nhật, mấy trăm tấm khiên đồng bộ hóa với nhau, tạo thành một tấm khiên cự đại cao tới mấy chục mét, rộng hàng trăm mét muốn ngăn cản bước tiến của đối phương. Từ Phong đột ngột dừng lại ngay trước tấm khiên chắn khổng lồ đó, cánh tay hắn được bao bọc trong một luồng năng lượng màu đen tuyền, hắn không dùng Phá Lôi Thương mà chỉ sử dụng quyền đầu của mình, đâm thẳng vào tấm khiên cự đại trước mắt.

"Hư Thiểm Quyền!!!"

"Ầm!!!"

Tấm khiên khổng lồ tưởng chừng như kiên cố đó ngay khi bị quyền đầu của Từ Phong nện vào liền vỡ tan thành hàng ngàn mảnh, những tên lính đứng mũi chịu sào ở ngay trước mặt Từ Phong liền bạo thể mà chết, hóa thành một đồng máu thật bay tứ tung, những tên lính dựng khiên ở lân cận cũng không khá hơn là bao, kinh lực lan ra thời bay tất cả lên trời, ám kinh len lỏi vào trong cơ thể phá nát nội tạng khiến toàn bộ mất mạng trong nháy mắt.

"Mau càn hắn đi!!" tên tướng hoàng sơ họ lớn một câu, còn bản thân thì hấp tấp quay ngựa bỏ chạy. Chỗ Từ Phong vừa xông vào chính là ở ngay giữa lòng quân địch, vừa nghe lệnh một cái, tất cả binh lính lân cận liền bu lại vào chỗ hắn đang đứng, mấy ngàn người vây công trông không khác gì một đám kiến đồng nghệt đang cắn xé một con mồi nhỏ bé là Từ Phong. Nhưng mà Từ Phong sẽ sợ sao? Đáp án là không hề, khác với Vương cấp võ giả khác, kiệt sức không phải là thứ mà hắn phải lo lắng, dù đối phương có nhiều hơn thế nữa thì đối với hắn cũng chỉ là một đám kiến khổng hơn khổng kền.

Từ Phong huy động Phá Lôi Thương trong tay, cây thương màu đỏ xoay tròn trên đầu hắn, từ thân cây thương bắt đầu tỏa ra từng tia lôi điện màu xanh nhạt, nhưng ngay lập tức liền chuyển thành màu đen tuyền trông vô cùng quỷ dị. Đội đến khi đám binh lính xung quanh tiếp cận gần nhất có thể, hắn chợt lách một tiếng, Phá Lôi Thương đang xoay tròn trên không trung liền dừng lại, mũi thương cắm xuống đất.

"Diệt Thiên Lôi Kiếp!!!"

Phá Lôi Thương là Địa giai trung phẩm Báo khí, lẽ đương nhiên là có năng lực đi kèm, *Diệt Thiên Lôi Kiếp* là một trong hai kĩ năng của Phá Lôi Thương, cũng là kĩ năng quân công hạng nặng. Từ Phong chưa sử dụng nó bao giờ, nhưng đó là kĩ năng của một kiện Địa giai trung phẩm Báo khí, uy lực có thể kém sao. Chỉ thấy mặt đất dưới chân Từ Phong rung rinh sau đó nứt toác, vết nứt lan tràn ra xung quanh với tốc độ cực nhanh, từ kẽ vết nứt phóng lên vô số tia lôi điện màu đen.

"Xệt xệt!!!"

Trong một khoảnh khắc, mọi thứ dường như trở thành một thước phim quay chậm, hàng trăm tia lôi điện màu đen to bằng cổ tay từ những vết nứt dưới đất phóng lên trời cao, tạo thành một vòng tròn mà lan ra xung quanh. Toàn bộ không gian trong bán kính ngàn mét liền biến thành một thế giới lôi điện màu đen dày đặc, không thể nhìn thấy bên trong đang có chuyện gì xảy ra. Một tiếng gió rít vang lên, màn lôi điện dày đặc bị cắt ngang bởi một cây thương từ bên trong chém ra, chỉ thấy trong bán kính ngàn mét, mấy ngàn binh lính của Xuất Vân đế quốc toàn bộ đều bị nướng chín thành than, xác chết ngổn ngang chồng chất lên nhau bốc lên mùi cháy khét lẹt. Từ Phong cầm thương đứng giữa một biển xác chết, đôi cánh rực lửa đang rộng, toàn thân tỏa ra khí thế ngút trời như ma thần hàng thế.

Quân đội của Bắc Hoàng Quốc thấy vậy, si khí liền dâng cao lên ngất trời, hò reo vui sướng mà lao lên đẩy lui quân của Xuất Vân đế quốc.

Lữ Thương Hải sau khi bỏ chạy liền nhanh chóng tập hợp lại cùng với những Âm Vệ khác, tất cả mọi người nhìn Từ Phong lao xuống chiến trường, tàn sát binh lính của đối phương như đi dạo chơi mà không khỏi trợn mắt há mồm.

"Con mẹ nó, từ giờ tên nào dám chống đối đội trưởng, không cần ngại ấy ra tay, tự lão tử sẽ đập cho hắn một trận!!" một tên Âm Vệ phun ngậm nước miếng xuống đất, miệng chửi bậy nói.

"Người không cần phải nói câu đó, tin rằng sau này dù có cho tiền cũng không ai dám cãi lại ngài ấy đâu. Bọn ta vẫn còn muốn sống thêm vài năm nữa đó." một tên Âm Vệ khác cười cợt nói.

"Yên lặng đi, chúng ta tới đây không phải để đùa, đội trưởng đã làm loạn đội hình địch rồi, mau nhân cơ hội này mà giết càng nhiều quân của Xuất Vân đế quốc càng tốt đi." Lữ Thương Hải quát.

"Nhìn kìa!!" Một tên Âm Vệ đột ngột chỉ tay lên trời kinh hô.

Từ bầu trời phía xa, mấy ngàn bóng người bay lơ lửng trên không trung tới, ngay sau đó liền đáp xuống chiến trường, trong nháy mắt liền quét sạch một cánh quân tiền phong của Bắc Hoàng quốc, thanh thế cực kì kinh người.

"Vương cấp của đối phương xuất hiện rồi!" Lăng Phong từ xa quan sát, miệng khẽ nói.

Mấy trăm tên Vương cấp tách khỏi đội hình, ngay lập tức vây quanh Từ Phong, một tên trong số chúng bay lơ lửng trên không trung nhìn xuống Từ Phong, cất cao giọng nói: "Người đã giết quá nhiều người của bọn ta rồi, giờ là lúc mà ngươi phải nộp mạng để đền tội!"

Từ Phong đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, thăm đếm sơ sơ cũng có đến hơn 200 tên Vương cấp bao vây mình, thật sự là một sự đối xử đặc biệt mà. Chỉ là...

"Khắc khắc, chuyện này sẽ vui đấy!!" Từ Phong chợt cười lạnh một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 210: Chiến đấu kịch liệt

"Đội trưởng bị bao vây rồi, mau đi giúp ngài ấy!!" Một tên Âm Vệ kính hô.

"Không được, người không nhìn số lượng Vương cấp của đối phương à, đó là mấy ngàn người đó, chúng ta tuy rằng tự nhận không thua ai ở trong cùng cảnh giới, nhưng mỗi người cùng lắm có thể đánh với 3 người, 4 người, rồi sao nữa, chẳng phải rồi sẽ bị nhân chìm sao. Ta nghĩ chúng ta nên tìm cách tiêu diệt một bộ phận Vương cấp của đối phương trước." Một tên Âm Vệ khác bình tĩnh nói.

Lữ Thương Hải nhìn mấy ngàn Vương cấp đột ngột xuất hiện mà không khỏi nòng ruột, thậm chí trong lòng, vô cùng khó hiểu tại sao Lăng Hư Cung lại chỉ phái một đội Âm Vệ đi tới đây, nếu là mười đội thì mọi thứ đã dễ dàng hơn rồi. Nghe đồng đội bàn tán to nhỏ, mỗi người một ý kiến không ai chịu theo ai, hắn bèn hắng giọng một tiếng sau đó quát lớn:

"Im lặng hết đi, cứu đội trưởng?? Các người không tin vào thực lực của ngài ấy sao, ngài ấy đã dám đơn thương độc mã xông vào giữa quân địch như thế kia thì chắc chắn phải có tính toán của riêng mình rồi, chúng ta cứ y như kế hoạch ban đầu của ngài ấy mà làm theo đi. Tất cả tàn ra, mục tiêu chính là giết càng nhiều quân lính càng tốt, nếu thấy mục tiêu Vương cấp có thể hạ thủ thì phải mau chóng xử lí, đừng để bị vây công, nhân số của chúng ta rất ít, không ai rảnh để đi hỗ trợ đâu. Nghe rõ chưa??"

Vốn Lữ Thương Hải là đội trưởng cũ, dù bọn họ xác thực là có khâm phục thực lực của vị đội trưởng mới, nhưng nếu Từ Phong không có ở đây, mọi người vẫn có thói quen nghe theo lệnh của Lữ Thương Hải.

"Rõ!!!" tất cả đồng thanh hô vang.

"Vậy thì còn chờ gì nữa, không thể để đội trưởng làm hết mọi thứ được." Lữ Thương Hải cười lớn nói, sau đó tung mình lao ngược trở lại chiến trường.

Những Âm Vệ còn lại nhìn nhau, sau đó liền y theo lệnh mà làm, toàn bộ tàn ra, len lỏi khắp nơi trên chiến trường, cố gắng giết càng nhiều càng tốt.

Lữ Thương Hải hóa thành một đạo tàn ảnh lao vào chiến trường, hắn không sử dụng vũ kĩ, toàn bộ lực lượng đều được dùng để để tăng tốc độ của bản thân, đối với đám lâu la tiêu tốt này thì dùng vũ kĩ với không dùng cũng không khác gì nhau, hắn phải tiết kiệm linh lực để phòng trừ trường hợp gặp phải Vương cấp võ giả của đối phương. Không còn vũ kĩ hoa mỹ, cũng không còn những đòn công kích quân thể vang dội, thân hình hắn như một bóng ma ẩn hiện trên mặt đất, thăm lặng mà gạt hái tính mạng con người.

Âm Vệ là những tinh anh được đào tạo đặc biệt ở trong phương diện chiến đấu, mỗi người đều có phong cách chiến đấu riêng biệt, nhưng tất cả đều có một điểm chung, đó là nói đến giết người, không ai có thể bằng cả Âm Vệ cả. Trải qua sự đào tạo bài bản với kĩ thuật cao, mỗi Âm Vệ đều tuân thủ mệnh lệnh vô cùng nghiêm ngặt, kháng lệnh hoặc tự làm theo ý mình gần như là chuyện không bao giờ xảy ra.

Lúc này những Âm Vệ sau khi nhận được lệnh, mỗi người đều hành động y như Lữ Thương Hải, không dùng vũ kĩ, tiết kiệm linh lực hết sức có thể, giảm tốc độ giết người xuống nhưng lại kéo dài thời gian có thể chiến đấu, tránh bị kiệt lực quá sớm.

Nhưng mà dù có mạnh thì Âm Vệ cũng chỉ có tổng cộng 34 người nếu không tính Từ Phong, những gì họ có thể làm trên chiến trường có ca ức sinh mạng này là thập phần nhỏ bé, mỗi giây mỗi phút đều có hàng trăm nhân mạng ngã xuống, chỉ với 34 người thì không thể thay đổi cục diện được. Hơn nữa, đối phương xuất hiện tới hơn 3000 Vương cấp cao thủ, tuy rằng phải đến mấy trăm người đã tập trung vây công Từ Phong, nhưng chỗ còn lại cũng thừa sức đàn áp đại quân của Bắc Hoàng Quốc, dường như bại trận là điều không thể tránh khỏi đối với Bắc Hoàng Quốc.

Một tên Âm Vệ sử dụng vũ khí là một cây bổng dài hơn mét, ca người linh hoạt như loài khỉ, thân hình nhỏ bé khéo léo di chuyển giữa chiến trường như chỗ không người, mỗi một lần vung bổng là lại có một tên lính bị đập vỡ đầu, một đường bổng quét ngang là có một tên lính khác bị vạt nát xương cốt mà chết, tuy rằng so ra kém hiệu quả hơn là dùng vũ kĩ, nhưng thắng ở một điểm đó là không tiêu tốn của hắn bao nhiêu là sức lực cả.

Chỉ là hành tung của hắn đã bị mấy tên Vương cấp của đối phương để ý, ngay sau khi hắn tung một gậy biến tên linh trước mắt thành đám máu thịt bầy nhầy, một tiếng xé gió liền vang lên sau lưng hắn vô cùng đột ngột. Nhưng thân là Âm Vệ, có thể không phải là thiên tài về tu luyện, nhưng nếu xét về phương diện chiến đấu, hắn chính là thiên tài. Chỉ thấy hắn phản ứng cực nhanh, cây bông cầm xuống đất, nhắc thân hình hắn lên không trung, vừa kịp né được một đường kiếm chém tới từ sau lưng.

Cũng không thèm nhìn xem đối phương là ai, tên Âm Vệ này thân hình vẫn ở trên không trung giắt mạnh một cái, rút cây bông dưới đất lên sau đó vung ngược về phía sau. Chỉ nghe “keng” một tiếng, đường bông của hắn bị chặn đứng lại bởi một thanh trường thương, giúp cho tên đánh lên vừa này thoát khỏi một cú phản kích chí mạng.

Tên Âm Vệ lợi dụng lực phản chấn nhảy lui về phía sau, đưa mắt nhìn thì thấy đối phương có tổng cộng 3 người, tất cả đều là Vương cấp võ giả, mục tiêu thì đương nhiên là hắn. Đầu nói người của Chấp pháp đoàn toàn là người diên, thực tế thì đúng là như vậy, bị vây công nhưng hắn không sợ hãi, ngược lại trên mặt hắn lại nở một nụ cười điên cuồng hưng phấn giống như là tìm thấy bảo bối. Chỉ thấy linh lực toàn thân hắn dao động mạnh mẽ, sau đó hắn hoá thành một bóng đen chu động công kích đối phương trước.

Ba tên Vương cấp của Xuất Vân đế quốc liền chia thành ba hướng, sau đó huy động vũ khí trên tay, muốn liên hợp giết chết tên Âm Vệ. Nhưng mọi chuyện nào có dễ như thế, tốc độ của tên Âm Vệ này nhanh tới cực điểm, dù bị vây công nhưng cuối cùng lại là hắn đang công kích đối phương không ngừng nghỉ, nắm hoàn toàn thế thượng phong trong tay.

“Sợ hờ!”

Lợi dụng một tên Vương cấp bị lực phản chấn từ cây bông của hắn đẩy lui mà loạng choạng đứng không vững, tên Âm Vệ thâm hô một tiếng, sau đó thân hình đột ngột xuất hiện phía trên đầu đối phương, thế tựa ngăn cản mà nện mạnh cây bông trong tay xuống.

“Keng!!!”

Một tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên, thiết báng van cán của tên Âm Vệ bất ngờ bị chặn đứng lại bởi một cây thương và hai thanh kiếm đan chéo vào nhau, cả ba tên Vương cấp của đối phương đều đồng loạt ra tay đỡ lấy đòn kết liễu của hắn.

“Hừ, đừng mong rằng ngươi có thể giết đồng bạn của ta.” Một tên Vương cấp hét lớn.

“Haì, thế à, vậy tại sao tay của bọn người lại run lấy bấy thế kia, chịu hết nổi rồi à??” Tên Âm Vệ nhếch mép cười lạnh.

“Cảm ơn, người...”

“Ta ghét những tên tự cho mình là đúng như ngươi....” tên Âm Vệ lẩm bẩm một tiếng, sau đó hét lớn: “Biến đổi, Càn Khôn Vô Cấp Còn!!”

Thiết bông trong tay hắn bỗng phát ra mấy tiếng “lịch lịch” nho nhỏ, sau đó tách rời ra tạo thành một cây côn thập nhị đoạn, mỗi đoạn được gắn với nhau bằng một sợi xích nhỏ, đầu côn rũ xuống, quấn chặt lấy ba thanh vũ khí ở bên dưới, sau đó hắn kéo mạnh một cái. Ba tên Vương cấp bất ngờ không kịp phản ứng, tro mắt ra nhìn vũ khí của mình bị tước đoạt.

Tên Âm Vệ sau khi thành công lấy đi vũ khí của đối phương, cây côn trong tay hắn lại phát ra mấy tiếng kêu, những đoạn côn tách rời liền được ghép trở lại thành một cây côn tam khúc, sợi xích nối giữa các đoạn lại được kéo dài ra khiến tổng chiều dài của cây côn nhất thời tăng lên tới hơn hai mét. Hắn vung mạnh cây côn trong tay, đầu côn đập mạnh vào ngực một tên Vương cấp gần nhất phát ra một tiếng “rắc” giòn tan, trực tiếp thổi bay cơ thể đối phương về phía sau.

Hai tên Vương cấp còn lại lúc này mới tỉnh lại, biết rằng mình không thể đánh được nếu không có vũ khí, bọn chúng liền có một quyết định vô cùng chính xác, đó là bỏ chạy. Chỉ thấy hai người lập tức quay đầu, chạy về hai hướng khác nhau, trong lòng chỉ mong rằng đối phương sẽ đuổi giết người còn lại mà tha mạng cho mình.

“Muốn rồi!!” Tên Âm Vệ cười kháy một cái, thân hình chớp động, trong nháy mắt liền đuổi kịp một người, cây côn tam khúc tạo thành một hình tam giác khoá vào cổ đối phương, hai chân hắn đập mạnh vào vai tên Vương cấp xấu số, cùng lúc đó hai tay của hắn nắm lấy cây côn lúc này giống như một chiếc khoá rút mạnh lên trên, chỉ nghe “rắc” một tiếng, đầu lâu của tên Vương cấp liền trực tiếp bị gạt đứt khỏi cơ thể, bay lên trời sau đó lăn lông lốc xuống dưới đất.

Khi tên Âm Vệ quay người lại nhìn thì đã thấy tên Vương cấp cuối cùng đã bay lên trời được một đoạn, có muốn đuổi cũng không kịp, hắn còn chưa kịp chép miệng tiếc nuối thì đã biến xảy ra. Một tiếng nổ long trời lõ đất vang lên khiến tai của hắn như muốn ù đi, tên Vương cấp đang bay trên không trung liền bị một vật thể nào đó giống như một tảng đá to bằng trái bóng bay như đạn pháo đập trúng người, ngay lập tức biến thành một đám huyết vụ trên không trung.

Hắn liền tung người bay lên cao, sau đó quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nổ, chỉ để thấy một cột khói hình nấm xen lẫn cả lửa cháy bốc lên tận trời xanh, bao trùm lấy cả một khoảng không gian rộng tới hai ngàn mét, phương hướng phát ra vụ nổ kinh thiên đó chính là nơi mà vị đội trưởng Từ Phong của hắn đang bị vây công. Từ trong đám khói lửa nghi ngút đó, đột nhiên một đường kiếm quang khổng lồ hình bán nguyệt nằm ngang rộng tới cả trăm mét được phóng ra ngoài, lập tức chém thẳng vào giữa đôi quân tuyến sau của Xuất Vân đế quốc.

Không có tiếng nổ, cũng không có tiếng gió rít, tĩnh lặng, toàn bộ chỉ là một sự tĩnh lặng, kiếm quang chém xuyên qua đám quân lính giống như một con gió thoảng đến rồi đi, hầu như không tạo thành thanh thế gì cả ngoại trừ hiệu ứng bất mất vừa thấy. Tên Âm Vệ nhìn thấy thế, còn đang cau mày không hiểu chuyện gì xảy ra thì hai mắt hắn chợt trợn trừng lên như muốn lòi cả con ngươi ra ngoài.

Chỉ thấy cánh quân phía sau của Xuất Vân đế quốc xảy ra dị biến, toàn bộ quân lính ở đó đồng loạt mất máu, thân hình mỗi người đều bị chia thành hai đoạn trên dưới, đổ rạp xuống mặt đất giống như rom rã, máu tươi chảy ra quá nhiều khiến mặt đất nơi đó không kịp thấm hút mà biến thành một đầm lầy ngập ngụa máu tanh. Tên Âm Vệ nhìn một đường kiếm quang trăm sát tới cả vạn người mà không khỏi rợn tóc gáy, giờ thì hắn đã biết ai là tác giả cho vụ nổ long trời lõ đất lúc này và đường kiếm quang huy diệt vừa xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 211: Đại chiêu (1)

"Mẹ nó, rốt cuộc đội trưởng là một Bán Tôn cấp hay là Tôn cấp vậy, thực lực thế này kể cả Tôn cấp nhất phẩm đến chắc ngại áy cũng xé thành vãi mảnh quá!" tên Âm Vệ buột mồm chửi bậy.

Còn đang ngạc nhiên vì thực lực khủng bố của Từ Phong, tên Âm Vệ đột nhiên cảm thấy một tia báo động tới từ đằng sau lưng, vừa quay người lại thì đã thấy một cây chùy gai hướng thẳng vào mi tâm mình đập tới, hắn vội vàng giơ cây côn trên tay đỡ. Một luồng cự lực đập mạnh vào cây côn khiến hắn bắn thẳng xuống đất như sao rơi, cả thân hình đập xuống đất tạo thành một cái hố sâu, hắn há miệng phun ra một ngụm máu, hiển nhiên là đã bị nội thương không nhẹ.

"Thay vì đứng đấy, người nên lo cho cái mạng của mình đi!" một thân ảnh đột ngột xuất hiện ngay phía trên miệng hố, trên vai vác theo một cây chùy gai, nhìn tên Âm Vệ cười lạnh.

"Khắc khắc...khụ. Bán Tôn cơ à, không ngờ ta lại có vinh dự được một Bán Tôn cường giả chăm sóc cơ đấy." tên Âm Vệ khó khăn bỏ dậy, miệng vừa cười vừa phun ra một ngụm máu, thần sắc không hề có chút sợ hãi. Bàn thân hắn mặc dù có chấn lực vượt xa Vương cấp thông thường, nhưng hắn cũng chỉ là một Vương cấp bát phẩm, đừng nói là hắn, Vương cấp cửu phẩm cũng không thể đối mặt với Bán Tôn cấp được.

"Hừ, chết đến nơi rồi mà còn nói nhảm, người nên thấy may mắn cho bản thân rằng thay vì ta, người lại đánh với ba tên phế vật kia đi." tên Bán Tôn của Xuất Vân đế quốc hừ một tiếng nói.

Tên Âm Vệ bị nội thương nghiêm trọng, hơn nữa đồng đội của hắn lúc này bản thân còn lo chưa xong, nào có hơi sức gì để mà trợ giúp hắn, biết rằng bản thân mình rất có thể sẽ bỏ mạng tại đây ngày hôm nay, hắn ngược lại lại không có chút gì sợ hãi, bản thân thì khi trở thành Âm Vệ, hắn đã vào sinh ra tử biết bao nhiêu lần, cái chết đối với hắn đã không còn là mối lo từ lâu rồi. Tên Âm Vệ gắng sức chống một chân xuống đứng dậy, nội tạng của hắn quặn đau mỗi khi cử động khiến hắn lại quỵ gối xuống mặt đất, nhưng hắn vẫn không đầu hàng, hắn sẽ không chết mà không phản kháng tới cùng đâu.

"Ồ, vẫn còn cố gắng à, vô ích thôi, ngươi sẽ là tên Vương cấp đầu tiên mà ta giết ngày hôm nay, hãy vinh dự vì điều đó đi. Giò thì, chết đi!!" tên Bán Tôn mia mai một tiếng, sau đó thân hình đột nhiên biến mất tại chỗ, trong nháy mắt đã xuất hiện trên đầu tên Âm Vệ, cây chùy gai trong tay giơ cao đập xuống.

Tên Âm Vệ rõ ràng nhìn thấy cử động của đối phương, nhưng cơ thể hắn lại quá nặng nề không nghe theo lời hắn, hắn chỉ có thể tro mắt nhìn cây chùy nện xuống đầu mình mà không làm gì được. Trường chừng như hắn sẽ ngay lập tức tan xuong nát thịt dưới cây cù chùy, một âm thanh chói tai của kim loại va chạm đột nhiên vang lên, kèm theo đó là một tiếng nói lạnh lạnh: "Chỉ là một Bán Tôn mà thôi, đừng nghĩ rằng bản thân mình mạnh lắm."

Mở mắt ra, tên Âm Vệ nhìn thấy một thân ảnh hắc y đứng chắn trước mặt mình, đôi cánh rực lửa đang rộng cách hắn chưa đến nửa mét, sức nóng hùng hực tỏa ra từ đó khiến da mặt hắn bỗng rùng nhúng như không quan tâm tới điều đó, trong mắt hắn lúc này chỉ đang chăm chăm nhìn vào một mặt búp trong một lớp giáp màu hoàng kim đang hơi hốt đỏ lấy đầu của cây thiết chùy không một chút khó khăn nào mà thôi.

Tên Bán Tôn chỉ cảm thấy hỏ khẩu thì rần, cây chùy gai trong tay bị một bản tay chặn đứng lại không thể nhúc nhích mấy may, hắn gầm lên một tiếng thu hồi cây chùy, cả người trên không trung xoay một vòng sau đó lại nện thiết chùy xuống. Lại một tiếng "keng" chói tai vang lên, Từ Phong giơ tay lên tóm lấy đầu thiết chùy, cười kháy: "Vô dụng mà thôi!"

Nắm ngón tay của hắn với những chiếc vuốt sắc bén cắm thẳng vào đầu chùy, xuyên thẳng vào bên trong giống như xuyên vào đầu hũ, chỉ nghe mấy tiếng kim loại kéo kẹt vang lên, đầu cây thiết chùy dưới bản tay bóp chặt của Từ Phong giống như là đang phải chịu một cự lực khủng bố, "choang" một tiếng liền vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ. Từ Phong xóc tay ra, bên trong là một đám bụi kim loại nhỏ như mặt phấn, hắn tùy ý vẩy nó đi như là chỉ vãi một bốp nát một hòn đá nhỏ chứ không phải là một kiện Huyền khí.

Tên Bán Tôn sững sờ nhìn cây chùy gai đã vỡ vụn chỉ còn lại cái trên tay, sau đó hoảng sợ kêu lên một tiếng, xoay người bỏ chạy. Từ Phong không ngay lập tức đuổi theo, mà quay ra đằng sau nhìn tên Âm Vệ, miệng nói "Ồn cả chứ??"

"Nội thương một chút, nhưng đại khái là không mất mạng được, đội trưởng không đuổi theo hắn à???" Tên Âm Vệ chống cây côn xuống đất, nhe răng cười nói.

"Người tốt nhất không nên chiến đấu nữa, trở về đi, Âm Vệ chúng ta không thể để mất mạng vô vẩn thế được, hãy để việc xử lí quân địch cho ta lo đi. Còn cả tên Bán Tôn rủa rức kia....khắc khắc, hắn chạy không thoát đâu." Từ Phong cười một tiếng, sau đó quay người, đôi cánh rực lửa đang rộng, hắn chùn người xuống, sau đó khẽ nói: "Chi Xích Thiên Nhai!!!"

Tên Âm Vệ chỉ thấy đôi cánh của Từ Phong vô mạnh một cái, sau đó là một tiếng nổ lớn chấn động mãnh mẽ, mặt đất dưới chân hắn nổ tung hất văng tên Âm Vệ về phía sau, thân ảnh của Từ Phong phá không bay lên đuổi theo tên Bán Tôn lúc

này bỏ chạy đã hóa thành một chấm nhỏ ở trên trời. Một vết lửa kéo dài trên không trung vô cùng bất mắt, tên Bán Tôn trên trời chỉ trong nháy mắt liền bị ngọn lửa đó nuốt chửng, hóa thành hai mảnh nhỏ rơi xuống, hiển nhiên là đã chết đến không thể chết hơn được nữa. Tên Âm Vệ thấy thế liền thở hắt ra một tiếng, miệng lẩm bẩm "Không hiểu Lăng Phong đại nhân kiểm đầu ra một tên biến thái như thế này nữa..."

Từ Phong phóng lên không trung, tốc độ khủng bố khiến hắn co chặt mắt kiểm soát, *Chi Xích Thiên Nhai* khi sử dụng thì không thể dừng lại cho đến khi đạt tới khoảng cách tối thiểu, khi hắn đuổi tới chỗ tên Bán Tôn bỏ chạy thì chỉ kịp vung Phá Lôi Thương lên, trực tiếp chặt đôi phương thành hai đoạn sau đó tiếp tục phóng lên trời. Khoảng cách tối thiểu của *Chi Xích Thiên Nhai* là 10km, hiển nhiên là hắn không muốn bay lên tận trời xanh với khoảng cách đó, Từ Phong liền xoay người trên không trung, hướng xuống một đất, nhằm vào thẳng đại quân của Xuất Vân đế quốc mà lao xuống.

Tốc độ của hắn quá mức khủng khiếp, mọi người chỉ thấy một quả cầu lửa từ trên không trung lao xuống, sau đó đâm thẳng xuống giữa lòng đại quân Xuất Vân đế quốc, tạo thành một vụ nổ lớn hất tung toàn bộ quân lính xung quanh, mặt đất rung lên như có địa chấn. Từ Phong biết rằng lực phá hoại của bản thân rất lớn, nhưng cũng không thể nào bằng được hơn 3000 tên Vương cấp của đối phương. Mặc dù lúc này hắn đã nhất cử giết chết mấy trăm tên Vương cấp cùng với mấy vạn quân lính đối phương, nhưng số lượng đó vẫn chưa thể xoay chuyển cục diện của trận chiến.

Tuy rằng hắn biết trận chiến này không phải là trận chiến cuối cùng, về sau chiến tranh sẽ còn tiếp tục diễn ra, nhưng hắn không thể chấp nhận việc trở mắt ra nhìn đối phương đơn phương tàn sát quân mình được, không phải là hắn quan tâm tới quân mình, mạng sống của bọn chúng không được đặt trong mắt hắn, hắn chỉ đơn giản không thể chịu được việc mấy tên Vương cấp của đối phương nháy nhót xung quanh chiến trường đơn giản như thế được.

Từ Phong bay vút lên khỏi cái hồ sâu trên mặt đất, thân hình nhỏ bé lơ lửng trên không trung tuy nhỏ bé nhưng vô cùng nổi bật, hắn há miệng gầm lên một tiếng vang động chiến trường: "Toàn bộ Âm Vệ rút lui khỏi chiến trường!!" nói đoạn hắn hóa thành một đóa hoa quang, bay về phía quân mình tắt kết. Hạ xuống đất, hắn ngay lập gặp nói với Lăng Phong: "Mau bảo thống soái nổi hiệu lệnh rút quân, bằng không ta không chắc rằng bản thân mình sẽ không giết nhầm người đâu."

"Người định làm gì?" Lăng Phong còn chưa kịp trả lời, Diệu Yên đã nhanh miệng hỏi, từ này đến giờ nàng thân là Thánh cấp cường giả, tầm nhìn của nàng đối với chiến trận là rõ ràng nhất, những gì Từ Phong đã làm được vượt quá mong đợi của nàng. Diệu Yên biết không thể đánh giá cái tên quái dị trước mắt theo lẽ thông thường được, nhưng nàng cũng không ngờ chi trong vón vẹn vài phút gia nhập chiến trường, Từ Phong lại có thể hủy diệt mấy trăm tên Vương cấp, tự tay giết hại mấy vạn binh lính đối phương, sức phá hoại so với một Tôn cấp sơ giai còn muốn khủng bố hơn.

"Ta muốn thi triển một vài đại chiêu, nếu không cho quân ta rút lui, ta không ngại chôn bọn chúng cùng với quân địch luôn đâu." Từ Phong nói.

Mấy tên Phán quan nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của Từ Phong, chần chờ không muốn ra lệnh, Lăng Phong thì khác, hắn rất tin tưởng vào con mắt nhìn người của Lâm Tử Hàm, năng ta trước khi đã dặn hắn phải vô cùng tin tưởng vào quyết định của Từ Phong, vậy nên hắn không có lí do gì để không làm theo lời Từ Phong nói cả.

Lăng Phong thả người từ trên mồm đất xuống, tóm lấy tên thống soái ra lệnh: "Mau cho quân mình rút lui, nếu không muốn thấy quân mình bị thảm sát thì đừng có lè mề!"

Tên thống soái còn đang ngỡ ngàng trước mệnh lệnh đột ngột được đưa ra mà chân chò chưa làm theo, phải đợi đến khi Lăng Phong gầm lên một tiếng: "Làm ngay đi!!" thì hắn mới tỉnh lại. Tên thống soái liền há miệng ra gào lớn: "Mau nổi hiệu lệnh rút quân khẩn cấp, nhanh lên!!"

Một tiếng tù và vang lên giữa chiến trường, quân lính của Bắc Hoàng Quốc nghe thấy liền quay đầu bỏ chạy ngay lập tức, đây chính là hiệu lệnh rút lui khẩn cấp, bọn hắn không thể không nghe theo mà rút lui nhanh nhất có thể, chỉ trong chớp mắt đại quân đông như kiến cỏ của Bắc Hoàng Quốc liền lui hẳn về sau.

"Tuồng quân, chúng ta có đuổi theo không?" một tên tướng của Xuất Vân đế quốc nói với tên thống soái của hắn.

"Không, đối phương chưa có vẻ gì là sẽ thua, đột ngột rút lui như thế này ắt phải có gì đó đáng ngờ, lệnh cho toàn quân giữ nguyên vị trí, không được vọng động!" tên thống soái nói.

Tiếng tù và vang lên, quân đội của Xuất Vân đế quốc đang định thừa thắng xông lên liền theo lệnh mà dừng lại giữa chiến trường, nhanh chóng tập hợp lại với nhau, xếp lại đội hình, mấy ngàn tên Vương cấp của Xuất Vân đế quốc thấy vậy cũng không ham đánh, tất cả đều đồng loạt lui về trận tuyến của mình. Từ Phong tung người bay lên cao, nhìn thấy cảnh tượng này liền cười lạnh: "Tốt lắm, không ngờ bọn mị lại tập trung lại một chỗ, đúng là giúp ta rồi."

"Tên quái vật kia định làm cái gì vậy?" thân là tướng quân của Xuất Vân đế quốc, tên này không phải tiến lên chiến đấu mà chỉ đứng sau chỉ huy, hắn hon ai hết biết được sự khủng bố của Từ Phong. Chỉ trong vòng mấy phút hắn gia nhập vòng chiến, quân đội của Xuất Vân đế quốc đã tổn thất nặng nề, tất cả chỉ bởi vì hắc y nhân có cánh kia, nên thấy Từ Phong đột nhiên bay lên trời, hắn đương nhiên phải chú ý.

"Ta không biết, nhưng một mình hắn thì không làm nên trò trống gì đâu, chúng ta cứ chờ xem sao." tên thống soái neho mắt nói.

Cả chiến trường bỗng chốc trở nên ỉm lặng, so sánh với thanh âm chiến đấu rung trời lúc trước thì khác nhau đến một trời một vực, nổi bật trên đó là một thân ảnh giương cánh bay lên không trung. Từ Phong neho mắt nhìn đội quân mấy trăm vạn người của đối phương, hít sâu một hơi bình ổn tâm tình, linh lực toàn thân của hắn sau một hồi chiến đấu điên cuồng chỉ còn chưa đến một nửa. Thở hắt ra, khòe miệng Từ Phong cong lên thành một đường, hắn mở miệng ra cười lớn một tiếng, một Kết Tinh liền được sử dụng. Linh lực cuồng bạo tràn vào thể nội khiến kinh mạch của hắn tưởng lên đau đớn, nhưng hắn chưa dừng lại tại đó, Phá Lôi Thương được rút ra, Từ Phong lẩm bẩm: "Song trọng Đột phá cực hạn!!".

"Rốt cuộc tên kia định làm cái gì vậy?" tên thống soái khó hiểu nói.

Đúng lúc hắn vừa nói xong, thân ảnh hắc y trên không trung chợt vỡ cánh một cái, sau đó dừng một tốc độ khủng khiếp lao thẳng về phía quan quân của Xuất Vân đế quốc, một tiếng gầm lớn vang vọng không gian: "Phá Thiên Trảm!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 212: Đại chiêu (2)

Ánh mắt của tất cả mọi người đổ dồn về thân ảnh rực cháy đang lao thẳng về phía đại quân của Xuất Vân đế quốc như thiêu thân lao vào lửa, sau đó, một luồng uy áp khủng bố đột ngột toả ra từ thân ảnh đó bao trùm lấy không gian trên chiến trường. Chỉ thấy Từ Phong ở trên không trung xoay người một cái, Phá Lôi Thương quét ngang, một đường kiếm quang khổng lồ màu đen tuyền quyệt đi từ đầu mũi thương được hình thành sau đó phóng ra.

Tất cả mọi người vẫn chưa quên hình ảnh của đường kiếm quang trảm sát vạn người của hắn lúc này, nhưng so với đường kiếm quang màu đen hiện tại thì nó chỉ đáng làm chao trái. Chỉ thấy đường kiếm quang vừa được tạo ra khỏi đầu mũi thương chỉ dài vài mét, trong nháy mắt liền bành trướng kéo dài ra mấy trăm mét, tạo thành một hình bán nguyệt di chuyển cực nhanh về phía đại quân Xuất Vân đế quốc.

Đường kiếm quang từ trên không trung bay xuống, lúc tiến sát đại quân Xuất Vân đế quốc thì đã kéo dài đến cả ngàn mét, lập tức va chạm với mặt đất.

“Ầm!!!!”

Mọi thứ lặng đi một chút rồi sau đó, một tiếng nổ khủng khiếp kinh thiên động địa vang lên chấn cho màng nhĩ của toàn bộ mọi người muốn vỡ tan, mặt đất dưới chân rung lắc dữ dội, vô số vết nứt lan ra xung quanh giống như địa chấn. Từ nơi kiếm quang va chạm với đại quân của Xuất Vân đế quốc, một cột khói lửa cự đại hình nấm bốc lên trên không trung giống như bom nguyên tử, sóng xung kích phát ra từ tâm vụ nổ bay xa hàng chục kilomet, thời tới tận chỗ đại quân của Bắc Hoàng Quốc tạo thành một cơn cuồng phong mạnh mẽ.

Lăng Phong, bốn vị Phán quan cùng Diệu Yên nhất là bay lên không trung nhìn xuống, không nhìn thì thôi, đến lúc nhìn thì họ thiếu chút nữa thì ngã ngửa. Chỉ thấy từ tâm vụ nổ, trong khoảng cách 5-6 ngàn mét đã bị hủy diệt hoàn toàn, tất cả mọi thứ đều đã biến thành tro bụi, mặt đất thì bị cày sâu xuống mấy trăm mét, càng gần tâm vụ nổ thì càng sâu. Không những thế, đường kiếm quang vừa rồi đã xoá sổ mọi thứ trên đường đi, kéo dài tuốt về phía Xuất Vân đế quốc một đoạn dài đến cả vạn mét, sau đó lan rộng ra theo hình tam giác, đầu đầu cũng chỉ thấy toàn khói và lửa, trảng cảnh khung bố không khác tận thế là bao.

“Con mẹ nó cái quái gì vậy, là hắn ta vừa làm ra đúng không?” một tên Phán quan phun một ngụm nước bọt, sững sờ nói.

“Không phải hắn thì còn ai, mà hơn nữa, Từ Phong đâu rồi?” Diệu Yên cau mày nói, hai mắt liên tục đảo xung quanh tìm kiếm thân ảnh của Từ Phong nhưng vô dụng, khói bụi quá nhiều đã che phủ hoàn toàn tầm nhìn của nàng.

Nàng gờ bàn tay trắng nõn của mình ra sau đó phát mạnh một cái, một trận cuồng phong chợt nổi lên, biến thành một cơn gió lốc bay thẳng tới tâm vụ nổ, cuốn đi khói lửa, để lộ ra hiện trường. Nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, đến bản thân Diệu Yên cũng không kìm được mà hít một ngụm khí lạnh, chỉ thấy ở tâm vụ nổ là một cái hồ sâu không đáy rộng ngàn mét, đại quân mấy trăm vạn người của Xuất Vân đế quốc giống như vừa bị một cơn bão lửa quét ngang qua, phải đến quá nửa đã trực tiếp biến thành tro bụi mà rơi xuống cái hồ to đó. Phạm vi xung quanh thì chất đầy xác người, hầu như không còn cái nào toàn vẹn, những người còn sống thì cũng chỉ thoi thóp, dù không ai làm gì thì chắc chắn cũng không sống quá được vài phút.

Những binh lính ở phía xa hơn, cụ thể là hai bên tả hữu thì đỡ hơn một chút, nhưng cũng bị sóng xung kích cường hân hất văng đi khắp nơi, không chết thì cũng tàn phế, từ thương vô số. Đường kiếm quang kéo dài về phía sau không cần nhìn nàng cũng biết rằng nó đã nghiền nát toàn bộ quân lính ở đằng đó thành cám bụi. Thiệt hại nặng nhất có lẽ là mấy ngàn tên Vương cấp của đối phương, chỉ vì nghe theo hiệu lệnh, bọn chúng đã rút về tập trung ở cùng một chỗ, Từ Phong lại nhắm đúng chỗ đó mà thi triển *Phá Thiên Trảm*, đúng là tận lợi.

Lúc trước khi Từ Phong sử dụng *Phá Thiên Trảm* lên Thổ Hành Địa Long hay là Tôn cấp cao thủ như là Khương Minh, thực lực của hắn còn xa mới được như bây giờ, thế nhưng chiêu thức này cũng vẫn cho ra uy lực hủy thiên diệt địa, nữa là bây giờ hắn xưa đâu bằng nay, thực lực của hắn đã tăng lên mấy lần, lại còn sử dụng một Kết Tinh để gia tăng uy lực của *Phá Thiên Trảm* nữa. Kết quả nhiều thứ vào với nhau, sức công phá của *Phá Thiên Trảm* là không thể bàn cãi, đừng nói bọn chúng chỉ là Vương cấp, cũng kìm có vài Bán Tôn, kể cả bọn chúng có là Tôn cấp thực thụ thì cũng ăn không tiêu.

Gần ba ngàn Vương cấp cao thủ, lúc này đã biến mất gần hết, chỉ còn lúc đặc vài trăm người có tu vi cao nhất kịp nhận ra nguy hiểm mà bỏ chạy, lúc này đang tập trung lơ lửng trên không trung phía xa, ai nấy đều chặt vật không chịu nổi, hầu hết đều bị thương không nặng thì nhẹ.

“Không thấy Từ Phong đâu cả, chẳng lẽ hắn đã tăng thân dưới chính đại chiêu của mình rồi?” Diệu Yên sờ sáng nói.

Năm tên Phán quan nhìn nhau sau đó từ chối cho ý kiến, xác thực những gì Diệu Yên nói là có lí, bởi vì tầm lan toả của vụ nổ vừa rồi đúng là đã nuốt trọn thân ảnh của Từ Phong, lúc này tung tích của hắn lại không biết ở đâu, có nảy ra ý nghĩ này cũng là bình thường.

Mấy trăm vạn quân lính của Xuất Vân đế quốc, chỉ trong một tích tắc liền biến thành một đồng tro bụi trên mặt đất, chỉ còn lại một nhóm nhỏ binh lính lúc này đã vút bỏ mọi thứ mà tháo chạy trong hoảng loạn tột độ, mấy ngàn Vương cấp chỉ còn lại có vài trăm, có thể nói là bên phe Xuất Vân đế quốc đã thảm bại hoàn toàn, không những thế mà còn là một thất bại với cái giá phải trả cực đắt.

Phía bên Bắc Hoàng Quốc, sau một phút tĩnh lặng đến cả một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy, nẩy trăm vạn người đột nhiên hò reo vang trời, sợ hãi, thần phục, sùng sờ, vui sướng, vô số cảm xúc lẫn lộn trong mỗi người khiến không ai có thể kìm nén được cả mà phải phát tiết ra ngoài.

Đám Vương cấp còn sót lại sau một lúc chân chữ, tất cả liền quay đầu bay trở về phía biên giới, rồi xa khỏi chiến trường, thấy vậy, Lăng Phong liền nói “Diệu Yên trường lão, chúng ta có nên cho Âm Vệ đuổi theo không, tất cả bọn chúng đều đã bị thương, hẳn là không khó để xử lý!”

Diệu Yên nghĩ ngợi một chút, sau đó lắc đầu: “Không nên, quá mạo hiểm, bọn chúng dù có bị thương thì cũng là hơn bốn trăm người, hơn nữa trong đó ta để ý còn thấy hơn 20 tên Bán Tôn, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, nếu bọn chúng bị ép tới đường cùng thì không biết ai sẽ chết về tay ai đâu.”

Lăng Phong nghe vậy liền gật gù, rồi cũng có lí, số lượng Âm Vệ không có nhiều, không nên mạo hiểm như vậy, dù sao thì phe mình cũng đã toàn thắng, không cần thiết phải cố gắng như thế. Chỉ là một vấn đề đã xảy ra, đó là Từ Phong đã biến mất, nếu thật sự thắng lợi mà phải lui binh hẳn, vậy thì thắng lợi này không đáng, đây là trong lòng Lăng Phong nghĩ thế.

Đám Vương cấp của Xuất Vân đế quốc đang thất thủ bay về, đột nhiên một thanh âm trầm thấp vang vọng không gian vang lên khiến tất cả đều không kìm được mà sợ hãi: “Ai cho bọn người chạy?? Chết hết cho ta, Từ Lôi Cửu Kích – Lôi Động Cửu Thiên!!!”.

Tiếng nói vừa dứt, hàng vạn tia lôi điện to bằng cổ tay từ trên trời giáng xuống, bao phủ lấy một khoảng không gian rộng lớn đến cả ngàn mét như cánh tận thế. Vô số tiếng nổ ầm ầm vang lên, mặt đất bên dưới bị lôi điện oanh kích nổ tung thành tro bụi. Lôi điện màu đen biến toàn bộ không gian trở nên u ám mở mắt không nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra.

Mấy chục thân ảnh từ trong màn lôi điện như muốn huỷ thiên diệt địa kia lao ra ngoài, sau đó hoá thành mấy chục đạo huyết quang bay thẳng về đường biên giới, trong nháy mắt liền mất dạng. Lôi điện tan biến, từ trên không trung là mấy trăm cái xác chày đen rơi là tà xuống mặt đất như một đám côn trùng bị sét đánh, trên không trung liền không còn một bóng người. Ở bãi đất trống ngay trước mặt đại quân của Bắc Hoàng Quốc, một tia lôi điện màu đen phóng thẳng xuống đất phát ra một tiếng nổ ầm ầm, tia sét đó liền hoá thành một thân ảnh hắc y đang quỳ một chân dưới mặt đất. Từ Phong một tay chống Phá Lôi Thương, một chân quỳ xuống đất thờ hôn hên, vô số tia điện quang loé lên khỏi người hắn.

Bám lấy Phá Lôi Thương làm điểm tựa, Từ Phong gân nân đứng dậy, mặc dù không bị thương nhưng lúc này cơ thể hắn thật sự là vô cùng mệt mỏi, tinh thần hẳn rồi rã giống như sắp ngã xỉu, nếu không phải vì còn một chút linh lực trong cơ thể để chào chống thì hẳn đã gục ngã ngay lập tức rồi.

Hai viên Kết Tinh đã dùng hết, linh lực của hắn lúc này cũng không còn bao nhiêu, tinh thần thì đã cạn kiệt hoàn toàn, nói hẳn là đến hết dầu thì không sai chút nào. Nhưng dù Từ Phong có được kĩ năng nghịch thiên như *Tái Sinh Siêu Tốc*, đây cũng là cực hạn của hắn rồi, hai mí mắt hắn trĩu nặng lại sau đó nhắm lại, bàn tay hắn buông lỏng Phá Lôi Thương, cả cơ thể hắn đổ ập về phía trước.

Một đôi bàn tay nhỏ bé đỡ lấy hai vai hắn, ngăn cơ thể hắn ngã xuống đất, Diệu Yên nhẹ nhàng đỡ lấy cơ thể cao lớn của Từ Phong, khoẻ miệng cong lên thành một nụ cười đầy thâm ý: “Người rất thú vị đấy, người hùng à...”

“Hít!!”

Từ Phong hít mạnh một hơi, giật mình bật dậy, ngay sau đó thì không kìm được mà khẽ kêu lên một tiếng, toàn thân hắn không có việc gì nhưng đầu hắn thì đau đớn không chịu nổi, từng dây thần kinh căng ra như muốn đứt, hắn vừa bật dậy liền cảm nhận thấy cơn đau. Bóp bóp trán, hắn đang ngỡ ngác không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra, một lượng lớn kí ức đột ngột tràn vào đầu hắn.

Một lát sau, Từ Phong mới hiểu được mình vừa mới làm gì, nghĩ tới đây, hắn không khỏi cười khò, ngay giữa chiến trường, hắn phát điên bởi một ham muốn chiến đấu cao độ, hắn đã điên cuồng lao vào chiến trường, sau đó thì tàn sát vô số binh lính, rồi cuối cùng khiêu chiến cực hạn của bản thân, một lần ra tay sử dụng hai là bài tẩy kín nhất của mình là *Phá Thiên Trảm* và *Từ Lôi Cửu Kích – Lôi Động Cửu Thiên*.

Tất cả những hành động này đều là do hắn làm, không phải là ai điều khiển hắn hết, nhưng mà để nói rằng hắn tự nguyện làm ra những thứ đó thì không đúng chút nào.

“Chắc chắn là do tên Hắc Từ Phong đó ảnh hưởng, cứ tưởng sau lần trước hắn sẽ thu liễm lại không ngờ hẳn lại chuyển sang âm thầm chi phối cảm xúc của ta!” Từ Phong chửi thầm. Không nghĩ ngờ gì nữa, hẳn chắc chắn đã bị tâm ma làm ảnh hưởng tới tiềm thức của bản thân, những gì hắn làm không giống với bản tính của hắn thường ngày. Tuy không biết được ai mới là người đã gây ảnh hưởng tới hắn, nhưng xét theo bản tính của hai tâm ma, rất có thể chính là Hắc Từ Phong đã làm.

Thực sự mà nói thì tuy hẳn cung Hắc Từ Phong có nhiều điểm chung, nhưng vì cái tên này căn bản là một tên điên, Từ Phong có chút thích Bạch Từ Phong hơn, ít nhất thì hẳn ta không có ý định chiếm lấy cơ thể của bản thân hắn.

“Nề Tiểu Linh, sao đạo này người yên tĩnh dữ vậy, mọi khi nói nhiều lắm cơ mà?” Từ Phong chợt nhớ ra là trong không gian của hệ thống, ngoài hai tâm ma ra thì vẫn còn tồn tại một người khác đó là Tiểu Linh, hẳn liền cất tiếng hỏi.

Trả lời hắn là một sự im lặng, một sự im lặng hoàn toàn, Từ Phong không khỏi nhủ mảy, tâm thần liền tiến vào trong không gian của hệ thống. Vẫn là hai bầu trời một âm u một sáng chói, nhưng lúc này bầu trời âm u đã bị thu nhỏ lại chỉ còn một chút, trong khi đó thì bầu trời trong sáng lại chiếm đa số, chỉ là ở trên nền trời trong xanh đó, những áng mây vốn màu trắng nay đã chuyển thành màu đỏ khiến Từ Phong có chút nghi ngờ mà thôi.

“Tiểu Linh, Tiểu Linh, Tiểu Linh!!!!...” Từ Phong cất tiếng gọi nhiều lần nhưng không thấy hồi âm, hắn thậm chí cũng bỏ tên hai tâm ma nhưng cũng chỉ nhận được kết quả tương tự. Đang định chạy xung quanh không gian hệ thống để tìm thì hắn chợt cảm thấy cơ thể ở bên ngoài thế giới thực của mình bị ai đó chạm vào, hắn liền vội vàng thoát khỏi không gian hệ thống.

Từ Phong vừa rời khỏi, không gian nơi hắn đang đứng liền vận vẹo, một thân ảnh bao trùm trong vùi khi màu đỏ liền xuất hiện, miệng lầm bầm: “Đừng rồi, hãy ruộng bỏ hẳn ta, hãy đi theo ta đi, con đường mà người chọn là con đường đúng, và nó sẽ dẫn người đến diệt vong, khặc khặc.....”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 213: Đột phá?

Từ Phong mở mắt ra, trước mặt hắn lúc này là một gương mặt la ly đích thực, nhưng nếu coi nhẹ tiêu la ly này thì chắc chắn sẽ phải trả giá đắt, đó chính là cung phụng trưởng lão của Lăng Hư Cung, Diệu Yên.

“Tĩnh rồi à, này giờ ta gọi người mãi mà không thấy động tĩnh gì cả, thấy thế nào rồi, cơ thể có không ổn ở đâu không?” Diệu Yên thấy Từ Phong tỉnh dậy liền cười nói.

Này giờ mà nói lại những gì đã xảy ra, với cả bị cơn đau đầu gây xáo lằng, Từ Phong lúc này mới nhận ra mình đang ở đâu. Hiện tại hắn đang nằm trên một chiếc giường trắng muốt, trên người là một chiếc chăn mỏng đắp hờ, xung quanh là một căn phòng không một bóng người, đúng hơn thì có hai người, đó là hắn cùng với Diệu Yên.

Ngó nghiêng xung quanh một hồi, Từ Phong mới nhủ mảy mảy nói: “Ta đang ở đâu?”. Lúc nói chuyện, hắn chợt cảm giác thấy trên mặt mình có chút thông thoáng, hắn liền giật mình đưa tay lên sờ sờ, sau đó vội vã nói: “Người lột mặt nạ của ta ra??”

“Người hiện đang ở trong một thị trấn gần chiến trường, nơi này là một căn nhà dân được bọn ta trưng dụng để đặc biệt làm nơi chữa thương cho người, nhưng mà khi bọn ta đưa người đến đây thì không thấy có vết thương nào cả, nên đành để người nằm lại đây chờ tĩnh lại. Với cả bình tĩnh, ai lột mặt nạ của người chứ, sau khi người vừa nằm xuống thì chiếc mặt nạ của người biến thành một đoàn chất lỏng màu đen sau đó chảy đi đâu rồi.” Diệu Yên nhún vai nói.

Từ Phong nghe vậy liền gật gù ra vẻ đã hiểu, có vẻ như Thiên Ma Điện của hắn đã tự động ẩn mình khi hắn hôn mê chứ không phải là bị ai đó lộ bỏ, chỉ là hiện tại hắn có một vấn đề cần quan tâm hơn.

“Tất cả mọi người đã nhìn thấy mặt ta rồi à??”

“Không, có mỗi mình ta thôi, lúc đó ta đang ở đây trông chừng người nên mới thấy, còn những người khác đều bận bịu đủ thứ việc rồi, làm thế nào mà đủ rảnh rỗi mà ở đây được.”

Nghe Diệu Yên nói, Từ Phong liền thờ phào nhẹ nhõm, tuy rằng hắn dù có bị lộ mặt thì cũng không phải vấn đề gì lớn, nhưng từ kiếp trước cho đến kiếp này, giấu mặt chính là thói quen đã ăn sâu vào máu tủy của hắn rồi, muốn bỏ cũng không được, hơn nữa hắn luôn có cảm giác rằng khuôn mặt thật của mình không nên để lộ ra nhiều, bằng không thì sẽ có rắc rối, cũng không biết linh cảm này tới từ đâu, nhưng thêm một việc không bằng bớt đi một, hẳn cứ che giấu cho lành.

À mà khoan đã, Từ Phong phát hiện ra trong lời nói của Diệu Yên có vấn đề: “Nếu tất cả đều bận bịu, tại sao có lại ở đây trông chừng ta chứ, cô là cung phụng trưởng lão, là Thánh cấp cường giả đó, tại sao lại ở đây trông chừng một tên đội trưởng quen như ta??”

“Đội trưởng quen?? Ừ, một tên đội trưởng Âm Vệ quen với tu vi Bán Tôn nhưng không coi ai ra gì, đơn thương độc mã lao vào giữa trăm vạn quân địch, giết người như thái rau cắt dưa, một chiêu giết chết mấy trăm Vương cấp, một kiếm chặt mấy vạn binh lính thành hai nửa. À mà ta còn chưa kể đến một đường kiếm quang trăm phá thiên không, đem mấy trăm vạn binh lính biến thành thị vụn, mấy ngàn Vương cấp cao thủ chết không toàn thây, rồi cuối cùng là hàng vạn tia sét xuống chín mây trảm tên Vương cấp tên còn sống sót. Chắc, người có biết ngoài kia ít nhất cũng có đến mấy trăm vạn người muốn làm một tên đội trưởng quen như người không?” Diệu Yên khinh bỉ nói.

Đối với mấy lời của Diệu Yên, Từ Phong chỉ có thể gãi đầu cười trừ, xác thực là lúc đó hắn có hơi điên cuồng. “Ờ tay” tung ra hai đại chiêu cùng một lúc, nếu không phải nhờ bản thân có tận hai Kết Tinh có thể khôi phục linh lực trong nháy mắt thì chắc bản thân hắn cũng đã tăng thân nơi sa trường rồi.

“Mà khoan đã, ta đã hôn mê bao lâu rồi?” Từ Phong chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, liền vội vàng hỏi.

“Cũng không lâu lắm, mới có vài canh giờ thôi.” Diệu Yên nói.

“May quá, vẫn còn kíp.” Từ Phong thờ phào, Sinh Tử Quyết của hắn có thể hấp thụ từ khí để gia tăng tu vi, ở trường hợp của hắn thì chính là điểm kinh nghiệm, vốn bình thường nó sẽ tự động hấp thụ từ khí mỗi khi hắn giết người, nhưng vì từ khi có thể ảnh hưởng tới tinh thần hắn theo chiều hướng tiêu cực, Từ Phong đã dùng cả năng lực tự động hấp thụ nó lại, tránh cho việc lúc hắn giao chiến lại tự nhiên nổi điên. Lúc trước một chiêu *Phá Thiên Trảm* của hắn với uy lực kinh thiên đã giết chết đến mấy trăm vạn binh lính, tuy rằng tu vi của bọn chúng đa phần chỉ là Sĩ cấp Sư cấp, nhưng tích tiểu thành đại, từ khí của mấy trăm vạn người vẫn là một số lượng khổng lồ, so với hắn giết chết mấy ngàn Vương cấp thì chỉ có hơn chứ không

Nhưng từ khi nếu để quá lâu thì sẽ tan biến vào thiên địa, trừ khi nơi đó có hoàn cảnh địa lý đặc thù giúp lưu trữ từ khí, chiến trường cũng là một nơi tương tự như thế, nhưng ở thảo nguyên nơi xảy ra trận chiến vừa rồi, đó chỉ là chiến trường tạm thời, hiển nhiên không phải là nơi có thể lưu trữ từ khí được lâu, mới có mấy canh giờ trôi qua, hẳn là từ khí vẫn chưa tiêu tán hết, hẳn cần phải nhanh chóng tới đó để hấp thu.

"Kịp làm cái gì cơ??" Diệu Yên ngờ vực hỏi.

"Không có gì, từ đây ra chỗ chiến trường lúc này đã hướng nào." Từ Phong từ trên giường lao xuống, vừa mới đặt chân chạm đất liền hỏi.

"Đi về hướng tây bắc mấy chục cây số là tới, nhưng mà người định ra chiến trường làm cái gì, Xuất Vân đế quốc rút binh rồi, đúng hơn là cũng chỉ còn bao nhiêu binh lực mà rút, ở đó chỉ toàn là xác chết mà thôi, cũng chỉ có người của ta đang ở đó dọn dẹp, ra đấy để làm gì??"

"Tò mò quá đấy, ta đi trước, nếu Lăng Phong hay ai đó tới đây tìm thì cứ nói là ta đang ở chiến trường ban này, giờ thì ta đi trước." nói đoạn Từ Phong tung mình nhảy ra khỏi cửa sổ, ở bên ngoài quả nhiên là như lời Diệu Yên nói, đây là một ngôi làng nhỏ, trước mặt hẳn lúc này là những thường dân tất bật chạy qua chạy lại, quân lính của Bắc Hoàng Quốc đi chuyển khắp nơi có vẻ bận rộn, hiển nhiên là nơi này đã trở thành một trong những nơi đóng quân tạm thời của quân đội Bắc Hoàng Quốc.

Cũng không có thời gian để ý nhiều xung quanh, Thiên Ma Dục ngay lập tức mọc ra trên lưng Từ Phong, hẳn nhún mình nhảy lên không trung mấy ngàn mét, đôi cánh sau lưng vỗ nhẹ, sau một tiếng nổ vang vọng trời đất như sấm sét, thân hình hẳn hóa thành một đạo tàn ảnh phá không bay đi. Ngay sau khi hẳn vừa mới bay đi, Diệu Yên từ bên trong căn nhà chậm rãi đi ra, đưa mắt nhìn theo phương hướng Từ Phong vừa bỏ đi, miệng lầm bầm: "Hắn đi đến đó làm gì nhỉ?"

Khoảng cách từ ngôi làng tới đại thảo nguyên là mấy chục cây số, nhưng với *Chỉ Xích Thiên Nhai* của Từ Phong thì chỉ mất chưa đến một phút để hẳn bay tới nơi. Vừa tới nơi, hẳn có thể thấy rất nhiều binh lính của Bắc Hoàng Quốc đang làm công việc thu dọn chiến trường, xác chết của hai phe được xếp gọn lại chất thành đống để mang đi tiêu hủy, tránh phát sinh mầm bệnh, gấp trụ, vũ khí còn sót lại thì được thu thập cẩn thận, không để bỏ phí một chút nào. Tất cả mọi người thấy Từ Phong bay tới đều nhất tể dừng tay lại, tò mò nhìn hẳn, kì ức của họ về một vị chiến thần don thương độc mà hủy diệt đại quân của Xuất Vân đế quốc vẫn còn nguyên như mới, bọn họ nhìn hẳn mà trong lòng không khỏi kinh nể.

Nhưng không một ai bước tới hỏi chuyện hẳn, thứ nhất bởi vì hẳn không phải là người thật sự thân thiện với bọn họ, thứ hai là bởi vì khí tức của hẳn lúc này không hề thu liễm, một thân tu vi Bán Tôn với khí thế khủng bố khiến họ kiêng dè, không dám tới gần. Từ Phong phớt lờ ánh mắt tò mò của những binh lính xung quanh, hẳn hạ xuống mặt đất, nhìn xung quanh một chút. Sau khi đã nhìn kĩ khung cảnh xung quanh, hẳn thậm cảm thán sức phá hủy khủng khiếp của *Phá Thiên Trảm*, không ngờ lại có thể biến một mảnh thảo nguyên rộng lớn trở thành hình dạng giống như tận thế như thế này.

Cảm thán thì cảm thán, hẳn vẫn không quên li do mà hẳn tới đây, hít sâu một hơi, Từ Phong cảm nhận từ khí nhàn nhạt bốc lên trong không khí ở đây, hẳn liền nỏ một ngụ cười sung sướng, có thể chứ, tuy rằng đã tiêu tán đi gần hết, nhưng từ khí còn vương lại nơi đây vẫn còn khá nhiều, quả đủ để cho hẳn hấp thu. Thân ảnh Từ Phong dần dần bay lên không trung, Sinh Từ Quyết mở ra, từ khí xung quanh chiến trường giống như bị một thứ gì đó thu hút dòng loạt tràn về phía hẳn giống như thủy triều.

Không khí xung quanh chợt biến động, từng cơn gió bắt đầu nổi lên, dần dần biến thành một cơn gió xoáy xung quanh chỗ Từ Phong đang đứng, trong cơn gió mang theo từ khí nồng đậm khó tả, người bình thường nếu hít phải không khí này thì chắc chắn sẽ bị từ khí xâm nhập tinh thần, nhẹ thì phát điên, nặng thì trực tiếp từ vong. Binh lính xung quanh nhận thấy đi trạng liên kêu lên mấy tiếng sợ hãi, vội vàng bỏ chạy, tránh xa khỏi nơi Từ Phong đang đứng, bằng không thì dù họ có là võ giả đi chăng nữa thì cũng không chịu nổi từ khí nồng đậm đến như vậy.

Từ Phong như giao long hấp thủy, điên cuồng thôn phệ từ khí, từng luồng từ khí tinh thuần theo quá trình vận chuyển của Sinh Từ Quyết mà dừng mãnh tiến vào thể nội hẳn, trong nháy mắt liền bị Sinh Từ Quyết đồng hóa, biến thành từng luồng linh lực tinh thuần tiến nhập đan điền, điểm kinh nghiệm của hẳn cứ như vậy mà đề thăng một cách chóng mặt.

- 65%.....70%....80%... 99%..

Thanh kinh nghiệm của võ cũng nhanh chóng mà đạt tới ngưỡng 99%, sau đó thì dừng lại không nhúc nhích, bất kể hẳn có hấp thu thêm bao nhiêu từ khí thì cũng không thay đổi mấy may. Hấp thu từ khí này giờ, nổi tinh thần của Từ Phong không bị ảnh hưởng thì là nói láo, lúc này cảm giác điên cuồng khát máu là thứ duy nhất mà hẳn có thể cảm nhận được, theo đà từ khí được hấp thụ, cảm giác này càng ngày càng trở nên mãnh liệt tới mức Từ Phong hẳn khó có thể kiềm chế nổi bản thân mình nữa. Nhận thấy tinh thần của mình bắt đầu mất kiểm soát, hơn nữa dù hẳn có hấp thu thêm từ khí thì cũng không thể tiến giải, có vẻ như là hẳn đang bị mắc kẹt ở tu vi hiện tại vì một lí do nào đó, Từ Phong liền dừng việc hấp thu từ khí của mình lại.

Từ khí trên chiến trường ngừng bạo động, cơn gió xoáy vừa được Từ Phong tạo nên không có gì duy trì trong nháy mắt liền tan biến. Từ Phong hạ xuống mặt đất, cảm giác khát máu mãnh liệt trong đầu khiến hẳn vô cùng khó chịu. Cố nên ham muốn giết chóc trong người, Từ Phong mặc kệ ánh mắt kì quái của đám binh lính xung quanh, hẳn cứ thế ngồi thẳng xuống đất, khoan chân xếp bằng, bình ổn linh lực đang sôi trào trong thể nội.

Đến Tôn cấp, muốn đột phá, phải dựa vào thể ngộ của bản thân đối với âm dương chi lực, sau đó câu thông với thiên địa, hóa bản mình trở thành thiên địa, từ đó mới đạt tới cấp bậc Tôn cấp. Khi làm được điều đó, Tôn cấp võ giả có thể câu thông thiên địa, mượn dùng lực lượng của thiên địa trở thành lực lượng của bản thân, lấy vi dụ một Vương cấp có lượng linh lực tương đương với một Tôn cấp, nhưng tên Vương cấp chi tung ra 10 chiêu vũ kĩ là đã cạn kiệt linh lực, trong khi Tôn cấp có thể tung ra cả trăm chiêu mà không mệt mỏi, đó là bởi vì hẳn ta còn không có sử dụng linh lực của bản thân, hoàn toàn nhờ vào lực thiên địa.

Từ Phong sở hữu hệ thống, bản thân hệ thống có thể bỏ qua những thứ giống như là binh cảnh mà trực tiếp để cho hẳn tấn cấp, ở Vương cấp hẳn cũng đã trải nghiệm qua năng lực nghịch thiên này của hệ thống rồi, nhưng vì một lí do gì đó, hiện tại hẳn đang là Bán Tôn đỉnh phong với 99% ở thanh kinh nghiệm, nhưng hệ thống lại không hề bỏ qua binh cảnh như bình thường mà lại dừng việc tăng kinh nghiệm, khóa chặt hẳn ở lại tu vi hiện tại.

Cơ mà hệ thống không giúp Từ Phong thì sao, hẳn đứng là có phụ thuộc vào hệ thống, nhưng không phải là hẳn hoàn toàn trông cậy vào hệ thống làm hết tất cả, nếu không có hệ thống thì hẳn không làm được gì, hẳn chỉ đơn giản là sử dụng những gì mình có mà thôi. Dù không có hệ thống, chẳng lẽ hẳn lại bỏ tay chịu chết sao, nếu hệ thống không giúp hẳn thăng cấp, hẳn sẽ tự mình linh ngộ rồi đột phá!

Bản thân Từ Phong đã bỏ qua cái bước linh ngộ âm dương chi lực, nhưng sau khi hẳn đạt tới Vương cấp, hệ thống đã tự động bổ sung thể ngộ về âm dương chi lực cho hẳn, vậy nên so với Vương cấp khác, thì xét về mặt linh ngộ hẳn không thua một ai cả, bây giờ hẳn chỉ còn một việc nữa đó là câu thông thiên địa, mượn lực lượng của thiên địa biến thành của riêng, từ đó đột phá trở thành Tôn cấp võ giả. Nói thì dễ, nhưng dù lực linh ngộ của hẳn có kinh người tới mức nào, tự nhiên bảo hẳn phải linh ngộ một thứ gì đó mà hẳn chưa từng cảm nhận được là một việc khó khăn.

Từ Phong xếp bằng trên mặt đất, tâm tình tĩnh lặng như mặt nước hồ mùa thu không gợn sóng, mọi chuyện xảy ra ở ngoại giới bị gạt bỏ khỏi tâm trí hẳn, hiện tại hẳn chỉ có một cảm nhận duy nhất đó là sự tĩnh lặng, những ham muốn tiêu cực vì hấp thụ từ khí đã bị hẳn cứng rắn để nên xuống.

Hai thân ảnh từ trên trời giáng xuống mặt đất không xa nơi Từ Phong đang đã tọa, đích thị là Diệu Yên cùng với Lăng Phong. Nhìn thấy Từ Phong đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, Lăng Phong nhủ mảy nói: "Hắn ta đang làm cái gì vậy??" nói đoạn muốn tiến lên chạm vào Từ Phong.

Ngay khi bàn tay của hẳn chuẩn bị chạm vào vai Từ Phong, một cánh tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy cổ tay hẳn, Diệu Yên nhìn hẳn lúc đầu nói: "Đừng quấy rầy hẳn ta, người thủ cảm nhận một chút đi."

Lăng Phong nghi hoặc nhìn Diệu Yên, sau đó hướng ánh mắt về phía Từ Phong, thoáng cảm nhận một chút sau đó bật thốt: "Cảm giác này...chẳng lẽ hẳn ta đang muốn đột phá Tôn cấp??"

"Đừng vậy, nếu quấy rầy hẳn lúc này thì rất có thể sẽ khiến hẳn tẩu hỏa nhập ma, tuy rằng nếu hẳn đột phá thành công thì chúng ta sẽ không có người dưới Tôn cấp để đối phó với đối phương, nhưng mà xét đến việc mấy ngàn Vương cấp của đối phương đã bị hẳn làm cò, việc này sẽ không đáng ngại lắm."

"Vấn đề không nằm ở chỗ đó, trường lão không biết thì thôi, hẳn ta mới đột phá lên Bán Tôn gần đây mà thôi, cảnh giới còn chưa vững sao có thể đột phá Tôn cấp, nếu thất bại thì thường tổn nhận được sẽ không nhỏ đâu. Chẳng thà chúng ta mạo hiểm tìm cách đánh vỡ quá trình minh tường của hẳn còn hơn là để hẳn đột phá Tôn cấp một cách vội vàng như thế này." Lăng Phong sốt sắng nói.

"Hừ, đừng có suy xét Từ Phong theo lẽ thông thường, người có thấy tên nào chưa ổn định cảnh giới mà có chiến lực thông thiên như hẳn ta chưa, hơn nữa tuy rằng mới gặp hẳn không lâu nhưng ta biết hẳn là một người có suy nghĩ chu toàn, hẳn sẽ không làm như không nắm chắc đâu, cứ bình tĩnh mà theo dõi hẳn đi, rất có thể hẳn sẽ cần trợ giúp đó, chúng ta cần phải ở đây canh chừng không cho người khác quấy rầy hẳn." Diệu Yên nhẹ nhàng nói.

Nàng vừa dứt lời, khí thế trên người Từ Phong đột ngột xảy ra dị biến, từ bình hòa như mặt nước phẳng lặng trong nháy mắt liền trở nên mãnh liệt như núi lửa phun trào, khiến cả hai người không hẹn mà cùng hướng ánh mắt về phía Từ Phong

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 214: Biến thiên địa trở thành một phần bản thân!!

Từ Phong khoan chân ngồi dưới đất, tâm bình khí hoà, cố gắng tưởng tượng, cảm nhận lấy cái thứ gì đó gọi là “câu thông với thiên địa” nhưng hoàn toàn vô vọng, tất cả những gì hẳn có thể cảm nhận đó là tâm tình tĩnh lặng như mặt nước của hẳn, ngoài ra thì không có gì khác. Đương nhiên, những dòng linh khí trong không gian, những động tĩnh xung quanh hẳn đều biết hết, chỉ là hẳn từ chối quan tâm tới mà thôi, cũng không hẳn là hoàn toàn đạt tới cảnh giới vong ngã.

Ngộ âm dương chi lực, sau đó dùng âm dương chi lực câu thông thiên địa, hẳn tưởng rằng có hệ thống bù đắp khi đột phá Vương cấp, hẳn sẽ không có khó khăn gì trong việc sử dụng âm dương chi lực để linh ngộ cả, nhưng hẳn đã nhầm. Xác thực hẳn sau khi đột phá Vương cấp, hệ thống có bổ sung cho hẳn những linh ngộ về âm dương chi lực, nhưng nó lại không giống như việc học kĩ năng, những linh ngộ này hẳn có số hữu, hẳn biết đến, nhưng lại không cách nào tự vận dụng được cả, giống như là bắt một đứa trẻ sáu tuổi họ thuộc lòng một quyển sách triết học vậy, có thể nhớ hết toàn bộ nhưng không hiểu một chút gì hết.

Được rồi, Từ Phong buộc phải thừa nhận rằng bản thân hẳn thực sự phụ thuộc vào hệ thống quá nhiều, đúng hơn là hẳn đã lười biếng. Phụ thuộc vào hệ thống là sai ư?? Không, hẳn chỉ sử dụng những gì mình có, không có gì là sai cả khi mà phụ thuộc vào hệ thống, cái sai của hẳn đó là ngoài hệ thống ra, hẳn thực sự không có nhiều ý thức về việc tự mình tìm hiểu về việc tu luyện mà lại dựa vào hệ thống.

“Phải rồi, nhân vật chính thì nhân vật chính, cũng đâu phải tên nào cũng tàn được tác giá ưu ai lên trời đâu, hiển nhiên ta không thuộc dạng nhân vật chính làm ít hưởng nhiều rồi.” Từ Phong thầm cười kháy.

Tuy rằng hẳn không rõ lẽ bản thân có phải đang ở trong một cuốn tiểu thuyết nào đó hay không, nhưng Từ Phong tin rằng như vậy, bởi một thứ xảy ra với hẳn quá mức kì diệu, giống như là có một bàn tay nào đó sắp đặt vậy, cũng có thể là “Hắn” đã làm, mà cũng có thể “Hắn” cũng chỉ là con rối của một tên tác giả vô lương nào đó, ai mà biết được, hẳn cứ tin vào chính mình là đủ.

Đến âm dương chi lực Từ Phong còn không thể cảm nhận được, nói gì đến dùng nó để câu thông thiên địa, đột phá Tôn cấp? Nhưng hẳn sẽ bỏ cuộc ư? Không bao giờ, nếu hẳn không cảm nhận được âm dương chi lực, chẳng phải hệ thống đã ép

hắn phải ghi nhớ những lĩnh ngộ về nó hay sao, bây giờ chính là lúc thích hợp để hắn tự mình hiểu về âm dương chi lực.

Muốn hiểu được một sự vật hay khái niệm, trước hết ta phải hiểu được nó là cái thứ gì đã rồi mới tìm. Vậy rốt cuộc âm dương chi lực là cái gì? Theo quan niệm của Huyền Linh đại lục, ngoài linh khí thiên địa là dương lực ra, còn có những năng lượng khác tồn tại trong trời đất gọi chung là âm lực, chỉ là cái dương lực đối với vô già quá quen thuộc thì âm lực lại cực kì xa lạ, khó có thể cảm nhận được. Nhưng đối với Từ Phong, âm lự đối với hắn chẳng qua chỉ là những hiện tượng vật lí thông thường, lửa cháy, gió thổi, sức nước, thủy triều, ...mọi thứ đều là âm lực theo như mọi người thường nói.

Đối với vô già thông thường, dù có cảm nhận được những lực lượng đó thì bởi vì không biết tên gọi, cũng như không biết nguyên lí hoạt động của bọn chúng nên mới gọi chung là âm lực, đồng thời phải lĩnh ngộ thì mới hiểu được, nhưng đối với Từ Phong mà nói thì mấy thứ này không có gì là khó hiểu cả, bản chất bọn chúng hẳn đã chứa từng tìm hiểu nhưng với kiến thức của một người hiện đại ở thế kỉ 21 tại Địa Cầu thì không cần học hẳn cũng biết.

Nếu như bản chất của việc lĩnh ngộ âm dương chi lực là thấu hiểu bản chất của “âm lực”, vậy chẳng phải bấy lâu nay Từ Phong hẳn là đã lĩnh ngộ và cảm nhận được từ lâu rồi chứ, tại sao lại xảy ra tình trạng khó hiểu như hiện tại?? Nghĩ đến đây, Từ Phong chợt bừng tỉnh, hẳn đã đi sai hướng rồi!

Bản thân hắn đã hiểu được bản chất của “âm lực”, còn dương lực thì gần như lúc nào hắn cũng cảm nhận thấy, vậy thì tại sao phải dính lấy cái lí thuyết về âm dương chi lực của Huyền Linh đại lục để mà tu luyện, tại sao không sử dụng chính hiểu biết của bản thân hắn để tu luyện? Nhận ra điều gần như là hiển nhiên đấy, Từ Phong chỉ muốn tự mình chìm vào một mình, nhưng mà vì bản thân hắn không có khuynh hướng tự ngược, nên là thôi vậy.

Thay đổi góc nhìn, quan trọng là thay đổi được quan niệm trong tiềm thức, Từ Phong vô cùng nhanh chóng cảm nhận được cái gì là âm dương chi lực, tuy rằng nó không giống như là lửa cháy, nước chảy hay đại loại như thế, nhưng cảm giác hư vô mờ mịt này rồi thì rõ ràng rồi thì không rõ, nói chung là hắn đang cảm nhận được nó. Nếu đã cảm nhận được âm dương chi lực, với lĩnh ngộ đã được hệ thống cưỡng ép nhét vào đầu hắn, bước tiếp theo đó chính là sử dụng âm dương chi lực cầu thông với thiên địa, kết nối bản thân với mạch linh tử, từ đó hóa thân thành một phần của thiên địa, đem lại vô tận linh khí cho bản thân sử dụng.

Đối với vô già thông thường, quá trình này dù có là thiên tài thì cũng vô cùng khó khăn, bởi vì cảm nhận được linh khí là một chuyện, còn hình dung linh khí rồi cầu thông với nó lại khác, một thứ người chưa từng nhìn thấy, thậm chí không ai có thể nhìn thấy thì rất khó để hình dung ra. Nhưng với Từ Phong thì khác, bản thân hắn sở hữu *Thiên Ma Nhân* có thể trực tiếp nhìn thấy linh khí, việc hình dung linh khí để tiến hành cầu thông với thiên địa không phải là việc khó, thậm chí nếu so với những vô già khác thì phải nói là dễ dàng.

Quả nhiên lĩnh ngộ đối với âm dương chi lực đối với việc cầu thông với thiên địa linh khí là vô cùng quan trọng, với lĩnh ngộ gần như là hoàn hảo được hệ thống nhồi nhét vào đầu, Từ Phong rất nhanh liền cảm nhận được một tia liên kết giữa linh lực trong thể nội cùng với linh khí thiên địa. Liên kết này không giống như lúc hắn tu luyện, khi hắn tu luyện, các khiếu huyết trên cơ thể hắn giống như là một cánh cửa, mở ra để cho linh khí thiên địa tiến vào, sau đó đóng lại, ở bên trong thể nội hắn linh khí được chuyển hóa thành linh lực sau đó tuần hoàn trong kinh mạch. Còn hiện tại, những cánh cửa đó cũng mở ra để cho linh khí tiến vào, nhưng không phải để chuyển hóa thành linh lực, mà là trực tiếp để linh khí tuần hoàn trong kinh mạch, hòa lẫn cùng với linh lực của bản thân.

Tuy Từ Phong không quan tâm quá nhiều tới những phương pháp tu luyện thông thường, nhưng những điều cơ bản thì hắn vẫn cần phải biết, lúc này sau khi đã thành công dẫn linh khí tuần hoàn thể nội, điều tiếp theo hắn cần làm đó là lần theo dấu vết linh khí, kết nối bản thân mình vào mạch linh tử trong trời đất, từ đó hóa thân thành một phần của thiên địa, hưởng thụ linh khí liên niên bất tận của trời đất.

Linh khí thiên địa tuy rằng không giống như nước mà chảy thành dòng sông hay dòng suối, nhưng nó vốn là một thứ thần kì của tạo hóa, bản thân linh khí di chuyển tán loạn trong không gian tưởng chừng như không có chút liên quan tới nhau thực chất lại tồn tại một liên kết vô hình vô nham, chỉ là không ai có thể nhìn thấy liên kết đó mà thôi. Mạch linh tử nói nôm na chính là linh khí liên kết với nhau tạo thành một dòng chảy giống như mạch nước ngầm, kết nối có thể với mạch linh tử chính là để tìm kiếm mối liên kết vô hình đó.

Một lát sau, Từ Phong có thể lơ mơ cảm nhận được mối liên kết giữa linh lực của bản thân với linh khí thiên địa ngày càng trở nên vững chắc, hẳn có cảm giác như là bản thân hắn đang đứng trước một dòng chảy rất lớn, hắn liền hiểu được rằng mình đã chạm đến được mạch linh tử rồi, chỉ còn một việc cuối cùng đó là bước thêm một bước nhỏ nữa, đặt mình vào trong dòng chảy đó là hẳn có thể biến bản thân trở thành một phần của thiên địa, trực tiếp đột phá lên Tôn cấp.

Ngay khi hắn định đặt thêm một bước chân tiến vào mạch linh tử, một giọng nói đứt tọt đầy xa lạ chợt vang lên trong đầu hắn: "Tại sao lại phải trở thành một phần của thiên địa?? Tại sao lại biến bản thân trở thành một thứ nhỏ bé vô năng như vậy?? Thực tình đi, thay vì biến bản thân thành một phần của thiên địa, hãy biến thiên địa trở thành một phần của chính mình!!!". Tiếng nói vừa dứt, trong đầu Từ Phong chợt nổ vang một tiếng như sấm động khiến tâm thần của hắn chấn động đến choáng váng, mạch linh tử hiện hữu trong tâm trí hắn liền vỡ tan thành từng mảnh nhỏ rồi tan biến, mọi cảm ngộ của hắn từ này tới giờ đều biến mất không còn vết tích.

Từ Phong muốn nổ mồm ra nhưng miệng hắn nặng trĩu, đúng hơn là toàn bộ cơ thể hắn bị tê liệt không thể nhúc nhích được mấy may, cơ hộng hắn muốn phát ra tiếng kêu nhưng lại giống như là bị một gong kim bóp chặt khiến hắn thở còn không nổi chứ đừng nói là phát ra tiếng kêu. Giọng nói đứt tọt vừa rồi lại vang lên trong đầu hắn lần nữa: "Cho rằng mình là nhân vật chính nhưng lại cui mình đi theo con đường của những con người rác rưởi kia sao, yếu đuối, quá yếu đuối!!!"

Linh lực trong thể nội vượt ra khỏi sự kiểm soát của Từ Phong mà trở nên bạo động, giống như bị một bàn tay vô hình nào đó dẫn dắt mà phun trào ra bên ngoài giống như là núi lửa thức tỉnh. Tâm thần của Từ Phong bị một thứ gì đó giới hạn lại không thể vượt ra khỏi cơ thể mà cảm nhận môi trường xung quanh, rất nhanh liền liền cảm giác được quá trình linh khí tiến vào thể nội hắn như ban nãy. Nhưng lần này thì khác hẳn, thay vì nói rằng linh khí thiên địa tiến vào vòng tuần hoàn trong cơ thể hắn thì nó giống như là bị cưỡng ép hút vào vậy.

Mạch linh tử vô hình kia lại dần hiện lên trong tâm trí của Từ Phong, nhưng khác ở chỗ lần này bản thân hắn đứng yên không hề nhúc nhích, mạch linh tử lại bị một thứ lực lượng không tên ngành sinheko gần về phía cơ thể hắn. Thân là chủ nhân của hệ thống, dù rằng hiện tại hệ thống có vẻ như là đang gặp trục trặc khiến hắn không thể đột phá, nhưng nếu có động tĩnh nào đáng kể xảy ra thì hắn vẫn có thể biết được, lúc này, hắn có thể khẳng định thứ lực lượng mạnh mẽ mà kì dị đang kéo nguyên cả cái mạch linh tử về phía hắn bắt nguồn từ trong không gian của hệ thống, không, đúng hơn mà nói thì lực lượng đó thuộc về không gian của hệ thống, là "Thể giới"!!

Chỉ trong chốc lát, mạch linh tử liền bị kéo sát về phía Từ Phong, sau đó trực tiếp nuốt chửng cơ thể nhỏ bé của hắn, nhưng không lâu sau, từ toàn bộ khiếu huyết trên người hắn tạo ra một hấp lực như giao long hấp thủy, trong nháy mắt liền thôn phệ lấy cả mạch linh tử vào trong thể nội hắn, đưa toàn bộ mạch linh tử đó vào trong "Thể giới" của Từ Phong. Nghe "oanh" một tiếng, không gian hệ thống hay còn được gọi là "Thể giới" chợt rung lắc một cách dữ dội, mặt đất nứt vỡ, gió lốc nổi lên, mây đen vần vũ, lôi điện nổ vang khắp nơi như tận thế, mạch linh tử bị cứng rắn kéo vào trong "Thể giới" ngay lập tức liền tiêu tán, sau đó hóa thành từng đạo quang mang dung nhập vào "Thể giới", tạo nên một sự thay đổi một trời một vực.

Từ Phong tuy rằng không ở trong không gian hệ thống lúc này, nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được những thay đổi được tạo ra từ mạch linh tử sau khi bị "Thể giới" đồng hóa, vốn trước kia bản thân "Thể giới" không có linh khí, toàn bộ linh khí trong đó đều được hệ thống hấp thụ từ bên ngoài vào, nhưng nay hẳn có thể cảm nhận được "Thể giới" đã giống một thể giới thực thụ hơn, đã sở hữu một mạch linh tử riêng cho bản thân, điều này.....thật là kì diệu!

Còn đang cảm thán bởi biến cố đột ngột, Từ Phong chợt cảm thấy kinh mạch toàn thân bỗng nhiên tràn đầy như muốn nứt ra, cơ bắp toàn thân hắn căng cứng, điên cuồng thôn phệ thiên địa linh khí.

Lăng Phong cùng Diệu Yên đang ở thể giới thực quan sát Từ Phong thì đúng lúc dị biến xảy ra, chỉ thấy thiên địa linh khí xung quanh nơi Từ Phong đang đá tọt chợt trở nên cuồng bạo, từng luồng từng luồng linh lực từ cơ thể hắn thoát ra ngoài tạo thành một áp lực hủy thiên diệt địa. Linh khí rải rác thì khắp nơi giống như bị một thứ gì đó thu hút mà điên cuồng tràn về phía hắn, sau đó cuồng loạn tiến nhập vào cơ thể Từ Phong.

Cơ thể Từ Phong phồng lên như là một quả bóng được bơm hơi, sau đó lại xẹp xuống rồi lại phồng lên, cứ như vậy hàng chục lần liên tu bất tận, trong khi đó thì thiên địa linh khí chưa bao giờ ngừng được hắn hấp thụ, lượng linh khí mà hắn hấp thu nhiều đến nỗi khiến cho linh khí của cả đại thảo nguyên trở nên mỏng manh như không có. Xung quanh chỗ Từ Phong đá tọt hình thành một cơn lốc xoáy lấy hắn là trung tâm mà càng ngày càng trở nên to lớn, trong chốc lát hình thành một ngọn vòi rồng chọc trời, ở giữa là thân ảnh lo lừng trên không trung của Từ Phong.

Diệu Yên cùng Lăng Phong lúc này đã chạy ra xa, cùng với đám binh lính đang làm nhiệm vụ thu dọn chiến trường trông mắt nhìn chiếc vòi rồng trước mắt mà không khỏi ghen hong không nói nên lời. Bỗng nhiên, một tiếng gầm không khiếp như tiếng sấm nổ vang vọng không gian, chấn cho màng nhĩ của đám binh lính như muốn rách ra, không ít người gục xuống mặt đất ôm ngực vì có cảm giác trái tim của mình bị bóp nghẹt. Thân ảnh ở giữa cơn lốc xoáy chợt vung tay lên một cái, trực tiếp cắt cơn lốc thành hai phần tiêu tán vào trong không gian, trong một khoảnh khắc, không còn gió lốc, không còn linh khí bị bạo loạn, cũng không có một âm thanh nào cả, chỉ có một thân ảnh đang lo lừng trên không trung trước cơn mặt chứng kiến của mấy ngàn con người mà thôi.

Từ Phong trôi nổi trên không trung chợt mở mắt ra, toàn thân tỏa ra một thứ áp lực hủy thiên diệt địa cùng với sát khí khủng khiếp bằng hàn lạnh đến thấu xương khiến đám binh lính đứng cách xa mấy ngàn mét cũng không chịu được mà nhất tề quỵ rạp xuống. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó giơ một bàn tay lên trước mặt khẽ cử động. Nhìn những ngón tay của mình đang động đậy phát ra những tiếng răng rắc nho nhỏ, Từ Phong nở một nụ cười đằng sau chiếc mặt nạ: "Cuối cùng cũng đột phá!"

- Chúc mừng chủ nhân level 30!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 215: Phần thưởng đột phá (1)

- Chúc mừng chủ nhân đã đạt level 30, thưởng một điểm tiến hoá huyết mạch, ba điểm tiến hoá tự do.

Tất cả kĩ năng được nhận hai điểm tiến hoá.

Công pháp Hỗn Động Quyết đạt tới Thiên giai hạ phẩm, nhận được hiệu ứng mới.

“Thể giới” được mở rộng.

Nhận được kĩ năng mới: “Thiên ngoại hoá thân”.

Bí pháp “Thiên Ma Giải Thể” đã được tự động tu luyện.

- Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Thiên Ma Vương (đã thức tỉnh)

Sát thủ hư không level 30

Nhanh nhẹn: 3070770 (+3070770)

Thẻ lực: 2737920 (+5475840)

Lực lượng: 2964630 (+5929260)

Tinh thần: 1734110

Linh lực: 3463640

Từ Phong còn chưa kịp vui mừng đón nhận những phần thưởng mới khi đột phá, hẳn chợt nhận ra một điều khác thường, giọng nói thông báo của hệ thống hẳn vừa mới nghe, không phải là của Tiểu Linh, mà chính là cái giọng nói khó nghe giống như là người máy hồi trước. Đầu óc hẳn nhanh chóng xoay chuyển, kết hợp với việc lúc trước khi hẳn tiến vào hệ thống nhưng không hề tìm thấy Tiểu Linh, Từ Phong liền cảm thấy có chuyện gì đó chẳng lành.

Bình thường hẳn không hay nói chuyện với Tiểu Linh, mà nhà đầu đù cũng không nói nhiều như lúc trước, nhưng đối với hẳn mà nói thì sự hiện hữu của Tiểu Linh đã trở nên quá mức quan trọng rồi. Tuy rằng đa phần thì năng ta vẫn gấu rất nhiều bí mật không nói cho hẳn biết, nhưng hẳn hiểu được rằng là một trợ thủ đáng tin cậy, bởi năng lực của hệ thống xuất hiện ngày càng nhiều, hẳn không thể cứ như vậy mà tự tìm hiểu được. Trong lòng lo lắng cho Tiểu Linh, hẳn liền mặc kệ bản thân đang đứng ở đâu mà tiến vào trong không gian hệ thống, nhưng bất kể cố gắng ra sao, hẳn hoàn toàn không thể tiến vào trong “Thế giới” được, giống như là đang có một thứ gì đó ngăn cản không cho hẳn tiến vào vậy.

Từ Phong ngay lập tức bỏ cuộc, không phải vì hẳn nản lòng, mà hẳn biết được dù có cũng không thể làm được gì, điều hẳn cần làm bây giờ đó là đợi, đợi đến khi mọi thứ trở nên sáng tỏ hơn một chút, ngày hôm nay hẳn đã gặp quá nhiều chuyện lạ rồi. Khiò phục lại tinh thần, hẳn quay trở lại với thế giới thực, *Liễm tức* ngay lập tức được kích hoạt trở lại, uy áp hủy thiên diệt địa toả ra từ người hẳn biến mất gần như tức thì.

Lúc này, thần ảnh của Diệu Yên cùng Lăng Phong đột ngột xuất hiện trước mặt khiến Từ Phong giật mình. Lăng Phong chỉ đứng đấy mà trừng mắt nhìn hẳn như đang nhìn người ngoài hành tinh, trong khi Diệu Yên thì giờ tay túm lấy hẳn, sờ sờ nắn nắn khắp nơi như là lạ lắm. Từ Phong hơi ngỡ ngàng ra một hồi rồi sau đó mới gầy ra khỏi bàn tay của nàng ta: “Diệu Yên trường lão, có làm cái gì vậy??”

“Ta đang xem ngươi có phải là con người hay không, và sau khi xem xét xong, ta kết luận ngươi chắc chắn không phải con người.”

Từ Phong vừa nghe thấy, tim của hẳn chợt ngừng đập trong khoảnh khắc, chẳng lẽ thân phận Thiên Ma của hẳn đã bị lộ rồi ư, hòng bét!!

“Chắc chắc ngươi không phải là con người, vì chả có cái con người nào vừa mới đột phá Bản Tôn mười ngày trước mà bây giờ đã đột phá lên Tôn cấp cả, mà kể cả có thể đi chẳng nữa thì cũng không có cái thể loại thiên tài nào mà vừa mới đột phá mà khi tức toả ra đã không thua kém gì một Tôn cấp tam phẩm như ngươi cả. Khai ngại, người là cái giống gì?” Diệu Yên vuốt cằm nói.

Nhìn gương mặt trẻ con mang theo ba phần thành thực đang già vò vuốt cằm nhìn mình, trong lòng Từ Phong thầm thở phào một cái, xem ra năng ta vẫn chưa biết gì cả, hẳn liền cố tình bật cười thành tiếng, sau đó đưa tay xoa đầu Diệu Yên bất kể tiếng kêu bất mãn của nàng, miệng nói: “Nói cái gì linh tinh vậy, ta vừa mới đột phá xong, cần phải ổn định cảnh giới, thứ lỗi cho ta không biết tiếp hai người được, một ngày nữa ta sẽ quay trở lại”.

Vừa dứt lời, Từ Phong không để cho hai người trước mặt kịp nói mới câu, hẳn đã quay người nhảy lên không trung, trên lưng mọc ra một đôi cánh, thân hình hẳn hoá thành một đạo bóng mờ mất hút nơi đường chân trời sau một cú vỗ cánh. Diệu Yên đơ ra một chút, sau đó mới quay sang Lăng Phong hỏi: “Người nói hẳn ta bao nhiêu tuổi nhỉ?”

“Theo như tư liệu thì là 20 tuổi.” Lăng Phong nuốt nước bọt đánh vạ một cái.

“Nhanh gửi thư về Lăng Hư Cung, báo cáo cho hội đồng trường lão cấp cao, hắc hắc, một thiên tài nghịch thiên như thế này, tin rằng rất nhanh bọn họ sẽ có quyết định.” Diệu Yên nở một nụ cười tình quái.

Từ Phong vỗ cánh hai lần, *Chi Xích Thiên Nhại* cũng theo đó mà được sử dụng hai lần liên tiếp, hẳn liền bay một mạch mấy chục cây số, sau khi lao thẳng vào trong một khu rừng rậm rạp thì mới dừng lại. Hẳn rất nhanh tìm được một cái hang động, trực tiếp lòi đầu từ giải yêu thú trông giống như một con báo đen mà hẳn không biết tên đá ra ngoài, bản thân thì chiếm luôn cái hang đó. Đầu báo đen dù tức tởn lộn ruột nhưng Từ Phong chỉ vào mới thả ra một chữ khí tức đã dọa nó chạy bản sống bản chết, đoán chừng còn lâu mới dám quay trở lại.

Nói ổn định cảnh giới thì chỉ là cái cớ, hẳn có bao giờ cần phải ổn định cảnh giới như vò giả khác đâu, hẳn chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để xem xét xem bản thân sau khi đột phá Tôn cấp thì ra sao mà thôi. Hít sâu một hơi, Từ Phong có cảm giác như có một sợi dây vô hình kết nối hẳn với thiên địa vạn vật, từng con gió thổi qua, từng cái cây ngọn cỏ xung quanh hẳn, mọi thứ đều trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, bất kể hẳn có trải rộng thần thức của mình ra hay không.

Cảm nhận linh lực trong cơ thể giống như vò cùng vò tận, Từ Phong thăm cảm thán, xác thực dù có mạnh mẽ ra sao, Vương cấp vẫn không thể nào so sánh được với Tôn cấp thứ thiệt, chỉ riêng việc có thể sử dụng linh lực một cách thoải mái không lo cạn kiệt đã là một lợi thế to lớn, chưa kể đến bản thân Tôn cấp vốn đã mạnh mẽ tới kinh người.

Chỉ số của hẳn sau khi đột phá thì ần đứt Tôn cấp nhất phẩm thông thường, thậm chí so với Tôn cấp nhị phẩm còn muốn cao hơn, hơn nữa vì đặc tính của *Huyết mạch Thiên Ma*, hai chỉ số lực lượng cùng thể lực của hẳn có thể so với Tôn cấp ngũ phẩm. Nhưng Từ Phong cũng biết rằng, đặt tới tầng thứ này, chỉ số không còn đóng vai trò quá mức quan trọng nữa, mà đó là vũ kĩ, là bí pháp và khả năng câu thông thiên địa.

Hiển nhiên là khi sở hữu linh lực gần như bất tận như vậy, không ai lại đi chơi trò giáp lá cà cận chiến nữa, mà sẽ chuyển sang sử dụng vũ kĩ hay bí pháp là chủ yếu, dù sao thì linh lực cũng không lo thiếu, chẳng ai lại mạo hiểm cận thân chiến đấu cả. Nhưng nói thế cũng không có nghĩa là chỉ số của Từ Phong chỉ để đấy cho đẹp, chúng vẫn vò cùng hữu dụng.

Vò giả từ Vương cấp trở xuống dù có tu luyện theo cách nào thì chỉ số của bản thân cũng không có gì quá mức biến động, dù có là thiên tài thì chỉ số cũng chỉ gọi là cao hơn so với người cùng cấp, nhưng đặt tới Tôn cấp, chỉ số của mỗi vò giả sẽ xuất hiện sự phân biệt rất rõ ràng. Chỉ tu tốc độ thì sẽ có chỉ số nhanh nhẹn vượt trội, chủ tu lực lượng thì đương nhiên lực lượng sẽ cao, tu luyện nhục thể thì lại có thể lực cực mạnh, chỉ số của mỗi vò giả Tôn cấp đều biến động theo thứ mà họ tập trung vào tu luyện.

Lấy Từ Phong làm ví dụ, hẳn có lực lượng khủng bố, phòng ngự khi biến thân có thể so với Báo khí, thể lực bất tận, hẳn có thể được coi là một thể tu chính tông. Nhưng Từ Phong chỉ có như vậy thôi ư? Câu trả lời hiển nhiên là không, ngoài những thứ đó ra, hẳn cũng sở hữu tốc độ tuyệt luân, vũ kĩ công kích cường hãn cả về quần công hay đơn mục tiêu. Nói khó nghe một chút thì hẳn giống như là một nòi lâu thấp cầm, cái gì cũng có.

Nghĩ đến đây, Từ Phong chợt cười khỏ, hẳn luôn miêng nói mình không muốn đi theo con đường của nhân vật chính tính thông mọi thứ, nhưng cuối cùng hẳn cũng lại đi một đường vòng rồi lại đầu vào đấy thôi, thật là mỉa mai mà. Nhưng chỉ số không phải là thứ duy nhất hẳn nhận được khi đột phá. Ngoài việc hẳn nhận được thêm ba điểm tiến hóa tự do, nâng tổng số điểm hẳn đang sở hữu hiện tại lên 14 điểm, hẳn còn nhận được thêm một điểm tiến hóa huyết mạch, và quan trọng hơn, mọi kĩ năng của hẳn đều được tặng miễn phí hai điểm tiến hóa, gấp đôi so với mọi khi là một điểm. Hẳn sẽ kiểm tra xem những kĩ năng vốn có của hẳn sau khi nhận thêm hai điểm có gì thay đổi hơn, nhưng hiện tại hẳn muốn xem xét mấy thứ mới có được đã.

Hỗn Độn Quyết đạt tới Thiên giai hạ phẩm, tốc độ hấp thu linh khí và tu luyện được nâng cao một đoạn lớn, chỉ là điều này đối với hẳn không quan trọng bởi hẳn chỉ quan tâm đến khả năng phục hồi linh lực, còn dù có là Thiên giai công pháp thì quá tính tu luyện cũng vò cùng chậm, hẳn không có đủ kiên nhẫn để tu luyện 3-4 năm cái để lên một level. Nhưng còn hiệu ứng mới thì sao?? Từ Phong vẫn nhớ hai lần trước khi Hỗn Độn Quyết nhận được hiệu ứng mới, bản thân nó trở nên vò cùng hữu dụng đối với hẳn, không biết lần này sẽ là cái gì.

Ngay khi Từ Phong động tâm nghĩ về Hỗn Độn Quyết, một cơn đau rất bỏng cháy đột ngột xuất hiện trên lồng ngực khiến hẳn không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, cơn đau ngày càng trở nên nghiêm trọng, sau đó một luồng năng lượng màu đen từ ngực hẳn thoát ra, trong nháy mắt biến chiếc áo trên người hẳn thành tro bụi, để lộ ra phần thân trên của hẳn. Ở giữa ngực Từ Phong, da thịt của hẳn giống như bị một thứ gì đó ăn mòn liên tục toả ra hắc khí, gần mười phút sau, khi cơn đau đớn đạt tới đỉnh điểm khiến hẳn phải rên lên một tiếng, Từ Phong chỉ cảm thấy ngực của mình giống như bị một cự chày nên trủng, há miệng phun ra một ngụm máu, cũng vào lúc đó thì cơn đau cùng hắc khí đồng loạt biến mất.

Đau đớn thì đau đớn, phun ra một ngụm máu cũng không ần đau gì với Từ Phong cả, hẳn rất nhanh chóng lấy lại tinh thần sau đó cúi đầu nhìn xuống ngực mình. Chỉ thấy ở giữa lồng ngực hẳn, da thịt của hẳn bị thiêu đốt tạo thành hình một bông hoa với nhụy hoa là một hình tròn to cỡ nắm tay, bao xung quanh là mười một cánh hoa hình thoi dài cỡ một ngón tay chìa ra xung quanh, trong đó có hai cánh hoa có màu khác với những cánh hoa xung quanh, lần lượt là hai màu đen và xanh lam nhạt pha lẫn chút màu trắng. Từ Phong còn đang tự hỏi cái quái gì đây thì giọng nói máy móc của hệ thống đột ngột vang lên khiến hẳn giật nảy cả mình

"Năng lực mới của Hỗn Độn Quyết, hiện tại đang bị khóa do không đủ điều kiện kích hoạt!"

Bản đang đọc truyện *Cưỡng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 216: Phần thưởng đột phá (2)

Nghe vậy, Từ Phong liền ngay lập tức hiểu rằng đi trạng vừa xảy ra và bông hoa trên ngực hẳn chính là biểu thị cho năng lực mới của Hỗn Độn Quyết, chỉ là không rõ năng lực mới này là gì mà thôi. Từ Phong chăm chú nhìn ngắm “bông hoa” trên ngực, trong đầu chợt lóe lên một tia linh quang, chín cánh hoa đều không có màu sắc mà chỉ là màu da thông thường của hẳn, nhưng hai cánh hoa còn lại có màu đen và màu xanh dương pha trắng, nhìn chúng hẳn liền có một chút liên tưởng.

Nghĩ đến là làm, Từ Phong liền ngay lập tức thử nghiệm suy đoán của mình, linh lực toàn thân hẳn được thôi động, từng luồng linh lực dừng mãinh sôi trào trong thế nội hẳn, đúng lúc này, cánh hoa màu đen trên ngực hẳn chợt phát ra ánh sáng màu đen nhàn nhạt, vò cùng nổi bật so với màu da của hẳn. Từ Phong thấy vậy liền cười thầm, sau đó thúc giục Hỗn Độn Quyết, kích hoạt năng lực cho phép bản thân sử dụng công pháp khác loại, sau đó liền thôi động Ngũ Lôi Thần Quyết. Ngũ Lôi Thần Quyết là một bộ Địa giai hạ phẩm công pháp mà trước kia Từ Phong có được từ hệ thống, cũng là bộ công pháp có thuộc tính đầu tiên mà hẳn tu luyện.

Vốn hẳn cũng không định tu luyện bất kì một loại công pháp nào khác ngoại trừ Hỗn Độn Quyết và Sinh Tử Quyết, nhưng vì bản thân hẳn hiện tại sở hữu nhiều thứ liên quan đến lôi điện, nên một bộ công pháp Lôi thuộc tính cũng giúp ích cho hẳn rất nhiều. Ngay khi hẳn thôi động Ngũ Lôi Thần Quyết, cánh hoa màu lam nhạt trên ngực hẳn cũng ngay lập tức phát ra một thứ ánh sáng cùng màu, hiện tượng giống y hệt như cánh hoa màu đen phát sáng lúc trước. Đã thử thì thử tới cùng, Từ Phong liền vận khởi Hỗn Độn Quyết, sử dụng thứ linh lực kì dị mang theo đặc tính của cả hai hệ Lôi và Âm, cũng ngay lúc đó, cả hai cánh hoa vừa nói đồng loạt phát sáng, kiểm chứng suy đoán của hẳn.

Quả nhiên là như vậy, Từ Phong đã suy đoán đúng, bông hoa trên ngực hẳn đích thị liên quan tới một câu nói ần ứ trước kia của Tiểu Linh. Năng ta đã từng bật mí với hẳn rằng nếu tu luyện đầy đủ tất cả các hệ công pháp thì Hỗn Độn Quyết sẽ xảy ra biến hoá cực kì lớn, quả nhiên những cánh hoa trên ngực hẳn, mỗi cánh hoa đều biểu thị cho một hệ công pháp mà hẳn cần phải tu luyện, hiện tại hẳn mới chỉ có hai hệ là Âm và Lôi nên chỉ có hai bông hoa đó là phát sáng.

Chỉ là nhìn số lượng cánh hoa lên đến mười một cánh, Từ Phong có chút khó hiểu, chẳng phải mỗi một cánh hoa là biểu thị cho một hệ công pháp mà hẳn cần phải tu luyện sao, thế nhưng mà tại sao lại có tới tận mười một cánh hoa?? Phải biết rằng công pháp ngoài công pháp vò thuộc tính ra thì mỗi loại công pháp cũng chỉ tương ứng với một thuộc tính linh căn của vò giả, đó là Ngũ Hành Kim-Mộc-Thủy-Hỏa-Thổ, tứ dị linh căn là Lôi-Phong-Âm-Quang, tổng cộng chỉ có chín loại linh căn ứng với chín loại công pháp.

Nghĩ nhiều nghĩ mãi không ra được chút manh mối nào, Từ Phong cũng không muốn nghĩ nữa, cũng không phải là giả thuyết của hắn sai, mà trên thực tế, giả thuyết của hắn khó mà sai được, chỉ là tạm thời hiện tại hắn mới chỉ tu luyện có hai loại công pháp, khoảng cách tiến tới đầy đủ chín loại công pháp còn xa, cứ từ từ mà suy nghĩ cũng không phải là không được.

Cũng đúng nói rằng Từ Phong lười biếng, bản thân hắn hiểu được rằng không phải thứ gì cứ cố gắng là sẽ thành công, dục tốc bất đạt, mọi thứ đều có cơ duyên cả, có thể sau này hắn có thể ngẫu nhiên mà ngộ ra ý nghĩa của hai cánh hoa cuối cùng cũng nên, ai mà đoán trước được cơ chứ.

Nếu tạm thời hiện tại năng lực mới của Hỗn Độn Quyết chỉ là tạo ra một hình xăm khá đẹp trên ngực, Từ Phong liền bỏ qua mà xem xét đến hai phần thưởng còn lại mà hệ thống vừa thưởng cho mình.

Bí pháp “Thiên Ma Giải Thể”, vốn là một bí pháp thuộc về Thiên Ma Nhất Tộc được Từ Phong ngẫu nhiên coos được từ trong thượng cổ di tích của Thiên Tử Tông mà hắn từng tham gia lúc trước khi còn ở Giác Vi Thành, chỉ là điều kiện để tu luyện đó chính là phải có tối thiểu huyết mạch cấp bậc Thiên Ma Vương trở lên, lúc đó hắn mới chỉ là Thiên Ma Tướng nên không thể tu luyện được. Nhưng nội dung của bí pháp này hắn đã thuộc lòng ngay từ lần đầu tiên nhìn vào, không ngờ lúc này khi hắn đã trở thành Thiên Ma Vương, hệ thống lại tự động tu luyện bí pháp này cho hắn.

Thiên Ma Nhất Tộc lấy trạng thái biến thân chiến đấu làm chủ đạo sức mạnh, không chỉ khiến mọi khía cạnh năng lực của bản thân tăng mạnh, đồng thời còn giúp bọn chúng sở hữu phòng thủ tuyệt vời đến từ lớp giáp bên ngoài. “Thiên Ma Giải Thể” là một bí pháp của Thiên Ma Nhất Tộc, đáng lí ra phải tập trung vào tăng cường năng lực biến thân vốn là lá bài tẩy của tộc, nhưng không hề, bí pháp này lại đi theo một con đường ngược lại. “Thiên Ma Giải Thể” khi kích hoạt sẽ trực tiếp phân giải lớp giáp cũng chính là khả năng phòng ngự siêu cường của Thiên Ma Nhất Tộc thành một dạng năng lượng kì dị, toàn bộ năng lượng này sau đó sẽ được phân bố ra khắp nơi trên cơ thể, khiến năng lực của thi thuật giả tăng mạnh.

Nói nôm na thì Thiên Ma Giải Thể chính là lấy công làm thủ, tấn công là cách phòng thủ tốt nhất, nó sẽ giải trừ năng lực phòng ngự của bản thân, tập trung sức mạnh vào công kích. Từ Phong sau khi hiểu rõ tác dụng của Thiên Ma Giải Thể, hắn cũng không vui mừng hay là gì cả, bởi thứ bí pháp này nghe có vẻ hay, nhưng trên thực tế, tùy vào cách sử dụng, nó có thể trở thành một con dao hai lưỡi, dù sao thì bỏ qua phòng ngự cũng không phải là một ý hay.

Bỏ qua bí pháp này sang một bên, hắn tin rằng mình sẽ có thể lựa chọn đúng thời điểm để sử dụng nó, tránh cho việc bí pháp này quay lại cắn ngược hắn một cái. Thứ cuối cùng mà hắn được thưởng đó chính là một kĩ năng mới có tên là “Thiên Ngoại Hoá Thân”.

Kĩ năng không phải là vũ kĩ hay công pháp, mà là năng lực trực tiếp được hệ thống trao tặng cho chủ nhân là Từ Phong đây, thường thì những kĩ năng này hầu hết đều vô cùng thần kì, vượt xa những gì mà vũ kĩ hay công pháp thông thường có thể làm được, lấy ví dụ như kĩ năng *Ngụy trang* chẳng hạn, có thể nói là thiên hạ vô song.

Nhưng mà Từ Phong không quan tâm tới mấy thứ đó, cái hắn quan tâm đó là kĩ năng này có tác dụng ra sao. Ngay khi hắn có được thông tin được thông báo từ hệ thống về năng lực của “Thiên Ngoại Hoá Thân”, Từ Phong không kìm được mà buột miệng chửi bậy: “Con bà nó!”

- - - - -

Lại nói đến Lăng Phong cùng Diệu Yên sau khi Từ Phong bỏ đi, hai người cũng không còn việc gì làm ở đây, định quay trở về quán doanh. Chỉ là ngay khi hai người định cất bước, một tiếng nói sang sáng như chuông đồng chợt vang vọng không gian khiến hai người không hẹn mà cùng dừng lại.

“Ha ha ha, ta tưởng là thần thánh phương nào tới đây, thì ra là tên phản đồ nhà ngươi, đúng thật là trời giúp ta mà. Bấy lâu nay tìm mãi không thấy tung tích của ngươi, không ngờ ngươi không chỉ phản lại gia tộc, mà còn phản lại tông môn, giống như một con chuột mà chui vào cái cống rãnh Lăng Hư Cung. Đúng thật là rác rưởi mà!”

Lăng Phong nghe thấy, sau một thoáng sững sờ liền biến sắc, miệng lầm bầm: “Là hắn ta ư??” sau đó quay ngoắt 180 độ nhìn lên bầu trời noi phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy từ trong những đám mây lơ lửng trên trời, bốn thân ảnh hồ hững vén mây bay ra, tất cả đều là nam tử, tuổi tác thì không rõ nhưng diện mạo thì đại khái đều là trung niên 4-50 tuổi gì đó, chỉ là võ giả đến cảnh giới như này thì dùng diện mạo để phán đoán tuổi tác là không thể nào. Bốn người này, người nào người này đều mang gương mặt cương nghị, trưởng thành, đôi mắt mỗi người đều vô cùng thâm thúy, dường như là đã trải qua nhiều tuế nguyệt tang thương, thấu hiểu sự đời.

Trung niên nhân đi đầu tiên sau khi xuất hiện liền chấp tay sau lưng, thân hình vẫn lơ lửng trên không trung mà nhìn xuống, mở miệng nói: “Thế nào phản đồ, vẫn còn nhận ra ta chứ??”

Diệu Yên nhìn thấy bốn người kia xuất hiện, trong lòng thầm kêu không ổn, năng còn chưa kịp mở miệng nói thì chợt nghe thấy từng tiếng xương kêu răng rắc vang lên bên cạnh. Lăng Phong lúc này hai bàn tay đang nắm chặt lại với nhau tưởng chừng như muốn chính mình tự bóp nát xương cốt của mình, hai hàm răng hắn nghiền vào nhau phát từng tiếng kèn kẹt, khuôn mặt vốn thường ngày vô cùng bình thản của hắn lúc này lại đang thể hiện vẻ dờ dợn chưa từng có, đôi mắt hắn trợn trừng lên trần đầy tức hận nhìn vào mấy thân ảnh trên không trung, gần giọng nói:

“Nhớ! Nhớ chứ!! Ta ngày ngày đêm đêm, cả lúc ăn lúc lúc tu luyện, không một lúc nào là có thể quên được ngươi, Lăng Tiểu, tên chó đẻ nhà ngươi!!!!”

“Ha ha, người đúng là vẫn nhớ đến ta, à mà ta đang nói cái gì thế, sau những on huệ mà ta ban cho ngươi, làm sao ngươi có thể quên được ta cơ chứ, hắc hắc, ta nói có đúng không hả, tiểu Lăng Phong bé nhỏ??” trung niên nhân có tên Lăng Tiểu cười lớn nói, một bộ dáng không coi ai ra gì.

Diệu Yên nhìn bộ dạng như sắp sửa muốn nổ tung của Lăng Phong, năng liền không chịu nổi nữa, uy áp Thánh giai của mình hoàn toàn được phóng thích, năng chỉ tay vào đám người Lăng Tiểu mà quát: “Cầm mõm lại, bọn mi không đặt bốn Thánh vào mắt hà, có thấy ở đây ngoài Lăng Phong ra còn có ta không??”

Uy áp Thánh giai không phải là thứ mà võ giả dưới Thánh giai có thể chống đỡ, chỉ thấy mấy người Lăng Tiểu giống như là máy con ruồi rơi từ trên trời xuống dưới đất, sau đó nằm bẹp một chỗ giống như chó chết không nhúc nhích được chút nào, về hống hách vừa rồi biến mất hoàn toàn không chút tăm hơi.

“Hừ, không phải chỉ có mình ngươi là Thánh cấp!!!” ngay khi giọng nói xa lạ này vang lên, uy áp của Diệu Yên liền bị một lực lượng vô hình đánh tan thành từng mảnh, trong phút chốc áp lực lên người bốn người Lăng Tiểu liền biến mất vô ảnh vô tung.

“Thánh cấp!!!” Diệu Yên bật thốt.

Có thể dễ dàng đánh vỡ uy áp của năng, đối phương chắc chắn phải là một Thánh cấp, hơn nữa tu vi cũng phải ngang ngửa với năng, tức là Thánh Giả đỉnh phong, xem ra lần này tình báo của Bắc Hoàng Quốc đã gặp sai lầm nghiêm trọng rồi, lực lượng mà Xuất Vân đế quốc đưa ra không hề nhỏ chút nào.

“Là ai?? Nếu không muốn làm con rùa rụt đầu thì xuất hiện đi!!!” Diệu Yên bay lên không trung, quát lớn.

“Bốn Thánh không tới đây để đánh nhau, việc của ta chỉ là đảm bảo không cho người khác nhúng tay vào án oán cá nhân của gia tộc bọn ta mà thôi.”

“Gia tộc của bọn ngươi?? Thì ra ngươi cũng tới từ Lăng gia giống như bọn hắn.” Diệu Yên trầm giọng nói.

“Đúng, và cái tên Lăng Phong đằng sau ngươi kia, hắn ta chính là phản đồ của Lăng gia chúng ta, đây là án oán của gia tộc bọn ta, cảm phiền trưởng lão không nhúng tay vào.” Tiếng nói kia hồ hững vang lên.

“Không thể, hắn là thuộc hạ của ta, để mặc hắn một mình thì mặt mũi ta vứt đi cho chó gặm à, nằm mơ đi, có ngon thì ra đây đánh một trận với ta đi rồi tỉnh!!!” Diệu Yên cười khẩy.

Thánh Giả bí ẩn kia im lặng một lúc lâu, sau đó mới nói: “Thôi được rồi, về mặt trưởng lão, đây là nhượng bộ cuối cùng của ta, cả hai chúng ta sẽ không nhúng tay vào án oán của đám trẻ con bọn chúng, dù có chuyện gì xảy ra thì chúng ta cũng sẽ chỉ đứng xem mà không quan sát, thế đã được chưa??”

“Nếu ta làm căng không đồng ý thì chắc chắn hắn ta sẽ ra tay kiểm chế ta, đến lúc đó thì ta cũng không thể để mất tới Lăng Phong, hơn nữa lại còn đặt mình vào nguy hiểm trước một đối thủ giấu mặt. Mà nếu đồng ý với hắn ta thì cũng vẫn không thể làm gì giúp Lăng Phong được. Trước sau gì đều không thể giúp đỡ Lăng Phong, chỉ bằng đồng ý với tên kia, lúc nguy cấp thì nuốt lời đem Lăng Phong bỏ trốn vậy.” Diệu Yên trầm nghĩ, liền thấy tính toán của bản thân khá thi, liền lên tiếng đồng ý với đối phương.

Bốn người Lăng Tiểu lúc này đã từ tế đứng ở trên mặt đất, giống như chỉ chờ có thế, ngay lập tức lao lên, lấy bốn người đánh một mà vây công Lăng Phong. Về phần Lăng Phong, còn không đợi đối phương có hành động, hắn mới chính là người trực tiếp lao thẳng vào vòng vây của bốn người, khi thể toàn thân toả ra giống như là bão tố.

Cần nói thêm một chút, Lăng Phong là Tôn cấp bát phẩm, nhưng chiến lực của hắn trong hàng ngũ Phán quan cũng thuộc dạng quái vật, Tôn cấp bát phẩm nhưng chiến lực so với một Bán Thánh cường giả thì không thua kém chút nào, đó chính là lí do mà hắn không một chút ngần ngại lao thẳng vào lấy một địch bốn.

Nhưng hắn cũng không phải là người duy nhất có chiến lực vượt cấp ở đây, đối thủ của hắn là Lăng Tiểu cùng với ba người từ đầu không nói một lời nào, tất cả đều là người thuộc Lăng gia của Xuất Vân đế quốc. Mỗi một siêu cấp đế quốc đều coos một thể lực kim đồng đá sau thao túng, Căn Nguyên đế quốc có Lăng Hư Cung, còn đối với Xuất Vân đế quốc, đó chính là Lăng gia, một thế gia võ học có thực lực cường đại.

Đứng nhằm lẫn giữa Lăng gia Xuất Vân đế quốc với Lăng gia của Liên thành, hai gia tộc này ngoại trừ có cái họ giống nhau ra thì không có một chút gì liên quan đến nhau cả, một bên là siêu cấp quái vật hùng cứ một phương, bên còn lại so ra thì chỉ như là con tép, đến Từ Phong thấy tay một cái cũng có thể diệt tộc bọn chúng.

Đám người Lăng Tiểu không biết là có lai lịch ra sao trong Lăng gia, nhưng ba tên đi theo vẫn yên lặng từ đầu tới giờ mặc trang phục khác với hắn, thái độ có chút cung kính, có vẻ như là tùy tùng hoặc là thuộc hạ của hắn.

Bản dạng đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 217: Đế chí

Ba tên thuộc hạ đó mỗi người toàn thân đều toả ra khí tức cường hãn mãnh mẽ như biển cả, vẫn nói Tôn cấp vô giả tuy rằng không đến mức hiêm hùng như long phượng sừng lân, nhưng không ngờ cả ba đều là Tôn cấp lực phẩm hàng thật giá thật. Còn riêng Lăng Tiểu từ khi tức mà nói thì thậm chí còn nhìn hơn cả Lăng Phong khi hắn ta là Tôn cấp cửu phẩm, chỉ là không biết chiến lực ra sao, nhưng xét theo việc bản thân hắn xuất thân từ một con quái vật ngang hàng với Lăng Hư Cung là

Lăng già thì chiến lược chắc chắn không kém.

Từ lúc mấy người lao vào quần thảo với nhau còn chưa trải qua hai giây đồng hồ, nhưng toàn bộ khu vực gần một xung quanh từ một mặt thảo nguyên bằng phẳng đã trực tiếp bị phá huỷ, khắp nơi đều là những vết cắt chạy dài trên mặt đất, từng đạo từng đạo vết nứt tách đại địa ra thành những vực thẳm sâu không thấy đáy, ở trung tâm nơi giao chiến thì biến thành một khu vực lòng chảo, mặt đất bị đánh nổ tung ra giống như là có thiên thạch rơi xuống, cát bụi đất đá bắn loạn lên trời sau đó rơi xuống như mưa rào.

Đám binh lính đang thu dọn chiến trường tuy rằng bản thân tu vi như con kiến, nhưng ít nhất thì tới ngày chính chiến nơi sa trường cũng rèn luyện được cho bọn họ bản lĩnh đánh hơi thấy nguy hiểm, ngay khi mấy người Lăng Tiểu xuất hiện, tất cả đều không hèn mà cùng lên lên bỏ chạy đi thật xa, lúc này họ đang đứng ở một nơi xa tít tắp, nhìn tràng cảnh chiến đấu long trời lở đất đáng sợ mà không khỏi thở phào, thậm chí may mắn.

Tôn cấp võ giả không như những cảnh giới thấp hơn, đối với Tôn cấp mà nói thì cách nhau một phẩm giai cũng là cách biệt cực lớn, tuy rằng không đến mức một trời một vực nhưng nếu một Tôn cấp nhị phẩm dùng một cái tát miếu sát Tôn cấp nhất phẩm cũng là chuyện của cùng bình thường, không có chút gì ngạc nhiên cả. Đường nhiên đây là về mặt lí thuyết, có thể đột phá lên Tôn cấp, nào có võ giả nào không phải là thiên tài trong tu luyện, chiến lược không thể dùng tu vi mà đơn giản đếm được, tuy rằng có cách biệt, nhưng vượt cấp chiến đấu không phải là không có.

Lăng Phong là một ví dụ điển hình về vượt cấp chiến lược, với chiến lực Bản Thánh của hắn, dùng nói là ba tên tuy từng của Lăng Tiểu có tu vi Tôn cấp lục phẩm, dù có là ba mươi tên như thế đối với hắn cũng chỉ là một chút rắc rối, hoàn toàn không ảnh hưởng tới hắn, chính vì vậy mà hắn có thể không ngần ngại lao vào tấn công Lăng Tiểu mặc dù biết rằng mình sẽ bị vây công.

Ba tên tuy từng này tuy rằng cũng là Tôn cấp, nhưng hiển nhiên không có cái bản lĩnh vượt cấp chiến đấu, nói là vây công nhưng xét theo một khía cạnh nào đó thì chỉ làm vướng tay vướng chân Lăng Tiểu. Nhưng trên thực tế không phải như vậy, Lăng Phong ngay từ lúc đầu đã muốn ra tay diệt sát thật nhanh ba tên nguốc không biết sống chết này để cho rảnh tay, nhưng không được.

Không phải vì hắn không đủ thực lực, mà là ba tên này không hề công kích hay quấy nhiễu hắn như tưởng tượng, mà luôn giữ một khoảng cách an toàn với hắn, chỉ cần Lăng Phong hơi động là bọn chúng ngay lập tức lui, tốc độ bỏ chạy so với hắn còn nhanh hơn ba phần. Đường nhiên nếu chỉ vậy thì sự hiện diện của bọn chúng hoàn toàn là thừa thãi, mang tiếng vây công nhưng không làm ra hành động quấy nhiễu hay công kích thì Lăng Phong nào có chút sợ hãi gì.

Vấn đề nằm ở chỗ, ba tên tuy từng cũng không phải chỉ đứng đó làm cảnh, thực tế bọn chúng đóng một vai trò vô cùng quan trọng. Lăng Tiểu vốn là Tôn cấp cửu phẩm, chiến lực so với đồng cấp cũng nhanh hơn đôi chút, nhưng so với Lăng Phong thì không phải cùng một cấp bậc, thế nhưng hắn không ngờ lại đánh ngang tay với Lăng Phong, từng chiêu từng chiêu tung ra uy lực đều không chút thua kém.

Nếu để ý kĩ, có thể thấy ba tên tuy từng vây quanh đang sắp xếp thành những vị trí đặc thù, dường như là một dạng trận pháp nào đó lấy con người làm cơ sở trụ cột, tuy rằng không rõ ràng trận pháp đó là gì, nhưng nhìn biểu hiện của bọn chúng và thực lực bất thường của Lăng Tiểu, với kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn giang hồ, Lăng Phong thừa biết được trận pháp này dường như có tác dụng biến lực lượng của bọn chúng trở thành lực lượng của Lăng Phong, từ đó nâng cao chiến lực của hắn.

Không biết là một chuyện, có phá giải được hay không là chuyện khác, với một đối thủ có thực lực ngang ngửa ở trước mắt luôn sẵn sàng tăng mình một chiêu chỉ mạng bất kì lúc nào, Lăng Phong thật sự không có cách nào xử lí ba tên tuy từng kia cả.

“Sao thế?? Thiên tài năm xưa của Lăng già đâu rồi, sao đến cả một lão già như ta cũng đánh không lại thế hả?? Đúng là rác rưởi mà, nếu người không phản lại gia tộc thì sớm muộn gì bọn ta cũng sẽ đuổi thứ rác rưởi như người đi thôi!! Ha ha ha...” Lăng Tiểu cười lớn, hai tay múa thành những đường vòng cung ảo diệu, vô số phong nhận vô hình từ bàn tay hắn phóng ra, xé rách không gian mà lao vun vút tới chỗ Lăng Phong.

Bản thân Lăng Phong cũng không thấy sử dụng vũ khí gì, chỉ với hai nắm tay khua lên không trung, liền nghe nấy tiếng leng keng phát ra, không ngờ cứ như vậy mà cứng rắn phá tan phong nhận đáng sợ giống như chúng chỉ là vài ba ngọn gió thông thường. Nhưng nhìn kĩ lại thì không hẳn là như vậy, phong nhận sắc bén bị phá tan, nhưng một phần lực lượng còn sót lại vẫn có thể xé rách lớp y phục bên ngoài của Lăng Phong. Không ngờ ngay bên dưới y phục của hắn lại là một kiện khôi giáp màu trắng bao phủ toàn thân từ trên xuống dưới, kéo dài đến tận cổ tay, chỉ có hai bàn tay của Lăng Phong là vẫn để trần, hắn là kiện khôi giáp này chính là thứ khiến hắn có thể phá tan phong nhận một cách dễ dàng như vậy.

Lăng Tiểu nhìn thân ảnh mặc giáp trước mắt, nhất thời dừng công kích, hai mắt nhìn từ trên xuống dưới một lượt sau đó cười khẩy: “Hừ, cái thứ trên người người chẳng phải là Đế khí của gia tộc hay sao, người thực sự không xứng đáng mặc nó!!”

Nghe vậy, Diệu Yên thầm giật mình kinh hãi, nhìn thấy Lăng Phong không nói gì giống như ngầm chấp nhận những gì đối phương nói là sự thật, năng không khỏi ngạc nhiên. Trên đời có Huyền khí, Bảo khí, Thánh khí, thậm chí đến cả Thần khí trong truyền thuyết cũng có thể tồn tại, nhưng ngoài những thứ đó ra, còn có một loại khí cụ nữa vượt ngoài bốn loại kể trên, có tên gọi là Đế khí.

Tương truyền Đế khí không giống với những loại khí cụ kia, mà là một tồn tại vô cùng khác biệt. Vật liệu tạo nên một Đế khí phải nói là vô cùng trân quý, nhưng đó không phải là vấn đề, vấn đề ở chỗ đó là đối với những khí cụ khác chẳng hạn như Bảo khí, một khi đã được tạo ra thì phẩm giai cũng như uy lực của bản thân rất khó có thể thay đổi, trừ khi bị hư hại hoặc là trải qua luyện khí sư cải tạo nâng cấp, sinh ra là Bảo khí cấp bậc nào thì đến lúc bị phá huỷ thì vẫn là cấp bậc đó.

Nhưng Đế khí thì khác, bản thân vật liệu tạo ra nó trân quý không kém gì Bảo khí, thậm chí Thánh khí, nhưng thứ khiến Đế khí trở nên khác biệt đó là thay vì giữ nguyên phẩm giai, thì Đế khí lại tự biến đổi phẩm giai của mình theo tu vi của chủ nhân, chủ nhân càng mạnh thì phẩm giai của Đế khí càng cao. Đế có thể tạo nên điều kì diệu đó, vật liệu quý là một phần, quan trọng nhất đó chính là trận pháp phủ vẫn được khắc vào trong Đế khí, từ đó mới tạo ra được khả năng kì diệu như vậy.

Hơn nữa, từ Bảo khí trở lên thì chủ cần đánh tinh thần lạc ấn vào trong khí cụ là có thể sở hữu cùng điều khiển, nếu bị cướp đi thì đối phương chỉ cần tìm cách xoá đi tinh thần lạc ấn đó là có thể sử dụng, nhưng Đế khí thì không như vậy. Bản thân Đế khí không có kĩ linh,nhưng bọn chúng lại có thể tự chọn chủ nhân cho mình, và chỉ có một người duy nhất, nếu chủ nhân của Đế khí chết thì Đế khí cũng tự huỷ theo, đó là lí do tại sao lại có tên gọi Đế khí, vũ khí của bậc Đế Vương, chỉ có thể có một Đế Vương sử dụng mà thôi.

Chính vì những đặc tính đó mà Đế khí tuy rằng thần kì nhưng lại không khiến nhiều người nảy ra lòng tham tranh đoạt, bởi đôi khi có cướp được về thì nó cũng không nhận chủ, bỏ đi thì tiếc, mà dùng thì không được, hoàn toàn là một cái gáo gà cỡ lớn. Phương pháp chế tạo Đế khí đã thất truyền từ sau “Chiến tranh Thiên Ma”, số lượng còn lại cũng thấp phần ít ỏi bởi vì rất nhiều võ giả đã bỏ mạng vì chiến tranh, Diệu Yên cũng không ngờ ngày hôm nay rằng lại có thể thấy được một kiện ở ngay trước mắt mình.

“Không xứng đáng?? Ha, người nói dễ nghe thật, Đế khí chọn ta làm chủ, có phải khiến một tên lông da hẹp hòi như người cảm thấy không phục phải không??? Bằng không thì người cũng đã không hại chết nằng.” Lăng Phong lúc này cũng đã lấy lại một phần bình tĩnh, lạnh giọng nói.

“Ái chà chà, người không nhắc tới thì thôi, nhắc tới lại làm ta không tự chủ được nhớ lại một vài chuyện xưa, đáng lẽ ta không nên giết con điểm đó mới đúng, dù sao thì tư vị cười lên người nằng ta cũng sướng khoái lắm.” Lăng Tiểu nở một nụ cười bí ẩn chi nam nam môi hiền, liếm mēp vô cùng khó coi nói.

Vừa khôi phục chút bình tĩnh, nghe thấy những lời không đầu không đuôi của Lăng Tiểu, Lăng Phong hai mắt chợt đỏ ngầu lên, hai hàm răng nghiền vào nhau kén kẹt, sau đó gầm lên một tiếng: “Cầm mồm!!!”

“Ưi chào, sợ quá! Có mà muốn ta cầm mồm ư, tự mình làm đi, hắc hắc...” Lăng Tiểu giả vờ giật mình, sau đó cười lớn nói, biểu hiện bên ngoài so với ngoại hình trung niên của mình không một chút tương xứng.

Lăng Phong hiển nhiên là không thể nhẫn nhịn nổi nữa, một lớp giáp ngay lập tức xuất hiện che phủ lấy hai bàn tay để trần của hắn, sau đó là một kiện mũ trụ nhanh chóng bao phủ lấy đầu hắn, lúc này toàn thân trên dưới của hắn đã được bọc kín hoàn toàn trong một lớp giáp màu trắng bạc trông vô cùng thánh khiết.

Thân hình Lăng Phong giống như thêm điện mà bật nhảy khỏi chỗ đang đứng, trong không gian chỉ nghe thấy một tiếng xé gió đến nhức cả óc, hắn đã đột ngột xuất hiện ở trước mắt Lăng Tiểu, từ hai cổ tay của hắn mọc ra hai lưỡi kiếm dài cỡ hơn nửa mét, hiển nhiên là do Đế khí tạo ra, nhắm thẳng vào cổ Lăng Tiểu chém tới.

Lăng Tiểu cũng không phải là hạng ăn chay, đối với Lăng Phong được Đế khí tăng phúc hiển nhiên là đã có chuẩn bị, chỉ thấy hắn bắt ngờ nghiêng người ra sau, dùng một tư thế hoàn toàn không hợp với cấu trúc của cơ thể người mà né được hai lưỡi kiếm, sau đó hai tay hắn chống xuống đất tạo điểm tựa, hai chân đạp mạnh lên trên, cả người xoay vòng một cái đã thoát khỏi công kích của Lăng Phong, đồng thời tặng lại cho đối phương một cước vào tay.

Cánh tay bị đập một cú với lực lượng khủng bố có thể đánh sập cả ngọn núi, nhưng Lăng Phong lại chỉ bật ngửa người về sau một đoạn, sau đó dường như không chút đau đớn mà lại lao tấn công đối phương tiếp, không thể không nói khả năng phòng ngự của kiện Đế khí mà hắn sở hữu thật sự cường hãn.

Hai người cứ như vậy mà lao vào đánh nhau long trời lở đất, một người thì có Đế khí trong tay, một người thì đến cả thanh kiếm đằng sau lưng cũng không thèm rút ra, chỉ dùng lưỡng quyền nhị cước mà đối đầu không chút yếu thế. Trận chiến từ dưới đất rồi lên không trung, sau đó thì đánh tới mức đại địa nổ tung, kéo nhau xuống dưới lòng đất mà giao chiến khiến cả đại thảo nguyên rung lắc dữ dội giống như có đại địa chấn, thế mới biết được lực phá hoại của Tôn cấp khủng khiếp tới nhường nào, báo sao Tôn cấp không được phép ra tay với người dưới Tôn cấp, bằng không thì chỉ cần một Tôn cấp thôi là cũng đủ san phẳng mấy trăm vạn quân của Xuất Văn để quốc mới tiến công ngày trước rồi.

Diệu Yên lúc này giữ lời bay lơ lửng trên không trung ở phía xa, hai mắt không ngừng theo dõi diễn biến chiến đấu ở bên dưới, tâm thần vẫn giữ cảnh giác cao độ đề phòng tên Thánh cấp bí ẩn kia đánh lên, dù sao thì nằng thân là Thánh cấp mà cũng có tâm lí muốn lật lọng, vậy thì đối phương hắn là cũng có, nằng không thể không cẩn thận được.

Đang chăm chú quan sát chiến đấu, Diệu Yên chợt thấy không gian có chút động tĩnh khác thường, năng liền chú tâm cảm ứng, tinh thần lực toả ra nhắm thẳng vào nơi phát ra ba động mà điều tra nhưng không thấy có vật thể gì cả, chỉ là giống như có một thứ gì đó đang di chuyển trong không trung mà thôi. Phải biết thực lực của một Thánh cấp như nằng nếu muốn thì đến cả một con kiến cách xa mấy chục cây số cũng có thể nhìn rõ, nhưng khi nằng quay đầu lại quan sát nơi phát ra dao động thì tuyệt nhiên không thấy một thứ gì cả.

Nhưng dao động vẫn tiếp tục diễn ra, và dường như nó đang tiến tới gần nằng. Diệu Yên lần đầu tiên gặp phải hiện tượng kì dị như vậy, trong lòng không khỏi khẩn trương, thậm chí hoài nghi rằng là tên Thánh cấp bí ẩn kia giờ trở?? Ngoài mặt nằng không tỏ vẻ gì cả nhưng toàn thân thì đã vận khởi linh lực tới mức tận cùng, chỉ cần có gì xảy ra thì sẽ bùng ra Vực của bản thân, ngay lập tức đánh trả.

Khi ba động không gian đó cách nằng còn chưa tới 3 mét, bên tai Diệu Yên bỗng vang lên một giọng nói khiến toàn bộ cơ thể căng cứng của nằng chợt mềm nhũn ra một cách vô lực, khiến nằng thậm chí ngẩn ngẩn bản thân sao lại có phản ứng kì lạ như vậy khi nghe thấy tiếng nói đó.

“Dừng làm ra hành động đáng ngờ, là ta đây! Ân oán của Lăng Phong ta không rõ, nhưng tình huống của hắn hiện tại không được tốt lắm, ta muốn hỗ trợ hắn một chút. Ngươi có ý gì không??”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyệt Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 218: Bắt ngờ đánh lên

Diệu Yên kín đáo liếc nhìn xung quanh một chút theo bản năng, mặc dù nàng không rõ làm thế nào mà Từ Phong có thể xuất hiện ở xung quanh đây mà nàng không phát hiện ra, hơn nữa lại còn đủ gần để dùng thuật truyền âm, nhưng hẳn ba động không gian kì lạ kia chính là tác phẩm của hắn, trong lòng nàng lúc này tuy có nhiều câu hỏi nhưng biết rằng hiện tại không phải lúc, nàng liền truyền âm lại

“Ý kiến thì không có, bõn ta cũng như người, muốn trợ giúp Lăng Phong một phen, nhưng hiện tại đang có một Thánh cấp khác đang ở đây, ta không thể khinh cử vọng động được.”

“Ta biết, nhưng ngài không thể không có nghĩa là ta không thể. Ngài có sáng kiến gì thì nhanh nói ra, nếu có thể thì ta có thể làm thay ngài, cố gắng cứu Lăng Phong ra. Tên điên này lúc này đã bị lửa giận che mờ mắt rồi, không hề nhận ra mình đang yếu thế, cứ dè này thì đối phương còn chưa đánh đã tay thì hắn đã kiệt lực rồi.”

Diệu Yên liếc mắt nhìn xuống, quả nhiên phát hiện ra những gì Từ Phong nói là vô cùng có lí, hành động của Lăng Phong vẫn mạnh mẽ như thường, nhưng nếu để ý kĩ thì có thể thấy tốc độ, lực đạo của hắn đã giảm bớt đi một chút, tuy chỉ là một chút nhưng đối với cao thủ Tôn cấp tiếp cận tới Thánh giai như hắn thì một chút này cũng đủ khiến hắn đã xuống sức rồi.

“Không biết người có thể nhìn ra hay không, nhưng luận về chiến lực, Lăng Phong tuyệt đối hơn hẳn Lăng Tiểu mặc dù bản thân còn thua kém đối phương một tiểu cảnh giới. Nhưng vấn đề ở chỗ đó là hiện tại hắn bị lửa giận che mắt, chiêu thức tung ra tuy cương mãnh nhưng lại chẳng ra làm sao cả, giống như là dùng quyền đầu đâm vào vãi bông vậy, hoàn toàn không chút tác dụng.”

Hít sâu một hơi, Diệu Yên nói tiếp:

“Hơn nữa còn một vấn đề lớn hơn đó là ba tên hộ vệ của Lăng Tiểu, bọn chúng không hề làm gì đối với Lăng Phong cả, nhưng sự tồn tại của bọn chúng lại vô hình chung làm Lăng Phong phải phân tâm để phòng đánh lén. Và ba người bọn chúng dường như đang thi triển một dạng trận pháp kì quái nào đó nhằm tăng phúc lực lượng cho Lăng Tiểu, bằng không thì sao hắn ta có thể đối đầu trực diện với Lăng Phong có Đế khí trong tay mà đến cả kiếm cũng không rút ra thế kia....”

“Trời a, dài dòng quá, ngài cứ nói thẳng ra là muốn giúp Lăng Phong thì phải phá vỡ đối hình của ba tên hộ vệ kia, ta có phải đưa trẻ ba tuổi hay là bị thiếu năng đầu mà giải thích lắm vậy.”

Diệu Yên còn chưa nói hết, tiếng nói đầy bất mãn của Từ Phong vang lên bên cạnh tai khiến nàng trừng mắt lên nhưng lại không biết phải trừng đi đâu, cũng chỉ có thể buồn bực mà nuốt cục tức này xuống bụng.

“Biết thế rồi mà sao còn đòi ta ra ý kiến?” Diệu Yên sẵn giọng nói.

“Hỏi để đề phòng thế thôi, nhờ đâu ta có phán đoán sai lầm. Giờ thì cảm phiền ngài giữ chân tên Thánh cấp kia hộ, ta đi cứu cái tên Lăng Phong ngu xuẩn này đây.”

Nghe thấy vậy Diệu Yên chợt hoảng hốt, nàng mặc dù biết Từ Phong chiến lực cực kì khủng bố, ở Bán Tôn cấp cũng có năng lực làm thật Tôn cấp chân chính dễ dàng, nhưng dù sao thì đối phương cũng có tận ba người, hơn nữa toàn bộ đều là Tôn cấp lục phẩm, hẳn ta vừa mới đối phá Tôn cấp không lâu sao có thể là đối thủ được, như thế này khác gì lao vào chỗ chết!

“Khoan đã, nguy hiểm lắm...”

“Không cần phải lo, cứ ở đó mà cảm chân tên Thánh cấp kia đi!” Từ Phong lại một lần nữa cắt lời khiến Diệu Yên đỏ kénh dờ cười, trong lòng thầm lo lắng, nhưng mà một lúc sau thì lại ngăn người ra, tự hỏi bản thân sao lại lo lắng cho cái tên Từ Phong này nhỉ.

Lại nói đến chiến trường bên dưới, lúc này một mảng lớn thảo nguyên đã biến dạng hoàn toàn, khắp nơi là đất đá vỡ vụn, mặt đất nổ tung, khe rãnh tràn lan, Lăng Phong cùng Lăng Tiểu hai người quần lấy nhau, đánh tới đâu là trực tiếp tạo ra một cơn lốc bụi đất đến đó, nếu không phải thân thực của Diệu Yên cực kì cường đại, không thì với mắt thường chẳng thể nào nhìn thấy được diễn biến bên trong ra sao cả.

“Mộc Hoa Liên Trảm!” Lăng Phong gầm lên một tiếng, hai thanh đoản đao trên tay vung lên chém xuống đầu Lăng Tiểu, mấy chục đạo ánh trủng điệp chồng lên nhau cắt đứt không gian mà lao đi vun vút, tạo ra những tiếng gió rít ghê người.

“Hừ, đao pháp chính tông của Lăng gia nào có yếu ớt như thế, xem đây, Mộc Hoa Liên Trảm!” Lăng Tiểu hừ lạnh một tiếng, thanh kiếm vốn cầm sau lưng này giờ trong nháy mắt được hắn cầm trên tay, cũng một chiêu giống như Lăng Phong, nhưng chỉ với một thanh kiếm, hắn liền một hơi chém ra cả trăm đạo kiếm ảnh, không chút khó khăn phá tan đao ảnh của Lăng Phong, thậm chí còn dư lại mấy chục đạo kiếm ảnh chém thẳng vào người Lăng Phong.

Lăng Phong đang trong lúc công kích, mắt thấy chiêu thức của mình bị phá tan, muốn né tránh thế công của đối phương mà lực bất tòng tâm, quán tính của cơ thể không cho phép hắn làm điều không tưởng như vậy, chỉ có thể trở mặt nhìn mấy chục đạo kiếm ảnh quật thẳng lên ngực.

Một tiếng “hư” đau đớn vang lên, Lăng Phong dưới sự bảo vệ của Đế khí thoát khỏi cánh bị chém thành một đồng thịt vụn, nhưng cũng bị kiếm ảnh chấn cho lực phủ ngũ tạng như muốn nổ tung, kiếm ảnh không đủ sức chém xuyên qua Đế khí nhưng thừa dư sức để thổi bay thân hình Lăng Phong văng đi mấy chục mét, lần mấy vòng trên mặt đất như một quả bóng.

Lăng Tiểu bay lơ lửng, cách một đất chỉ vài gang tay, chậm rãi lướt tới chỗ Lăng Phong đang nằm, mũi kiếm cách không hất một cái, lát Lăng Phong đang nằm sấp dậy, trên mặt nở một nụ cười khinh thường nói: “Rác rưởi vẫn hoàn rác rưởi, nhớ ngày nào người còn vượt xa ta khi nói về lực linh ngộ đối với tuyệt học của gia tộc, không ngờ đến bây giờ người vẫn dậm chân tại chỗ. Đáng ra thay vì cố gắng sử dụng nó, người nên cho ta xem những gì mà người đã học được khi ở Lăng Hư Cung, nhưng xem ra người cũng chẳng học được gì.”

Nhỏ một bãi nước bọt lên người Lăng Phong, Lăng Tiểu thấy đối phương không có động tĩnh gì cả, khuôn mặt hắn không khỏi có chút chán nản, thanh kiếm trong tay giờ liền cao, miệng nói: “Chơi đùa với người thế là đủ rồi, vốn còn muốn đùa bỡn người một lát nữa, ai ngờ mới nhắc tới nữ nhân kia một cái là người đã mất hết bình tĩnh, thật là buồn chán mà.”

Vừa dứt lời, đôi mắt đang nhắm nghiền của Lăng Phong chợt mở ra, bản ra một tia sát khí cùng một hoả khíng bỏ nhìn thẳng vào Lăng Tiểu, nhưng ngay khi hắn vừa muốn động, một ngụm máu lớn từ miệng hắn phun ra ngoài, hiển nhiên là hắn đã bị nội thương.

“Ồ tình rồi à, nhưng mà rất tiếc ta đã hết hứng thú chơi đùa với người rồi. Đứng dùng ánh mắt hận thù đó để nhìn ta, bây giờ thì... xuống địa ngục mà làm bạn với tiện nhân đó đi!” Lăng Tiểu cười gằn một tiếng, thanh kiếm trong tay hắn đảo một vòng, sau đó lấy tốc độ cực nhanh đâm xuống đầu Lăng Phong, đích đến chính là cái khe hẹp trên mũi trụ của hắn, vốn là để hắn có thể nhìn ra ngoài, nếu bị đâm trúng thì tuyệt đối sẽ mất mạng.

Mắt thấy lưỡi kiếm đã chạm tới kẻ hồ trên mũi trụ của Lăng Phong, bỗng không gian giữa hai người chợt vặn vẹo, một thân ảnh hắc y đột ngột từ trong hư không xuất hiện khiến người khác không tưởng tượng nổi, trên tay hắn là một quả cầu năng lượng đang toả ra từng đạo lôi điện màu đen lấp loè, một tiếng nói quý dị không ra nam không ra nữ chợt vang lên:

“Muốn giết hắn, không dễ như vậy đâu, Từ Lôi Thất Kích – Bôn Lôi Quyền!!”

Khởi cải năng lượng sấm sét ngay sau đó bao trùm lấy toàn bộ cánh tay phải của hắc y nhân vừa xuất hiện, biến cánh tay hắn trở thành một cánh tay lôi điện toả ra khí thế bức nhân. Từ Phong xuất hiện quá bất ngờ, dù có tu vi thông thiên nhưng Lăng Tiểu cũng không thể nào kịp làm ra phản ứng trước sự xuất hiện quý dị của Từ Phong, đến khi hắn kịp nhận ra sự hiện diện của đối phương, quyền đầu mang theo lôi điện kia đã cách ngực hắn chưa tới một bàn tay.

“Oành!!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, sóng xung kích từ quyền đầu của Từ Phong khi va chạm với cơ thể của Lăng Tiểu lan ra khiến mặt đất bên dưới trực tiếp đổ sập xuống tạo thành một cái hố, thân ảnh của Lăng Tiểu thì như điều đứt dây bắn thẳng từ trong cái hố ra ngoài, nhưng ngay lập tức liền lộn mấy vòng trên không trung, sau đó trượt dài trên mặt đất không có ngã, tuy nhiên khoe miệng của hắn đã có một vết máu, chứng tỏ hắn cũng đã bị thương, còn nặng hay nhẹ thì cũng không biết được.

Ba tên hộ vệ của Lăng Tiểu vốn không hề quá để tâm đến cục diện chiến đấu, chỉ chuyên tâm vào vận hành trận pháp cung cấp lực lượng cho Lăng Tiểu, phản ứng so với Lăng Tiểu thì chậm hơn rất nhiều, đến khi thấy chủ nhân bị đánh văng ra ngoài thì mới giật mình tỉnh lại, chỉ là một thứ đã muộn. Đối phương căn bản là không cho bọn hắn có cơ hội phản ứng, trong khi bọn chúng còn đang bối rối không biết là nên thừa cơ công kích Từ Phong hay là ứng cứu Lăng Tiểu, thì Từ Phong đã từ trong đám bụi đất ngấp trời phóng thẳng về phía ba người, Phá Lôi Thương trên tay quét ngang một đường, từ đầu mũi thương liền phóng ra một tia lôi điện cự đại màu đen vô cùng khủng bố, cũng đồng thời kèm theo một luồng năng lượng màu đen.

“Chấn Thiên Lôi Đình – Nguyệt Sát Trảm!!”

Chỉ nghe mấy tiếng “xẹt xẹt” vang lên, sau đó bị một đường kẻ màu đen xuất hiện trên trời nuốt chửng mà trở nên yên lặng, ba tên hộ vệ liền từ trên trời rơi xuống, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống đất, ba người lúc này đang nắm lấy tay nhau, tuy mỗi người quần áo đều rách nát không chịu nổi, nhưng cũng chỉ bị xây xước ngoài da, không đáng ngại lắm, trước mặt ba người là một tấm khiên năng lượng trong suốt màu tím nhạt, lúc này đã nứt vỡ không còn toàn vẹn, hiển nhiên là nó đã thay ba người bọn họ đỡ lấy một chiêu kết hợp của Từ Phong.

Từ Phong sau khi bắt gặp xuất hiện làm đảo ngược tình thế, lúc này hắn tay xách Phá Lôi Thương, bay lơ lửng trên trời cao, một thân hắc y tung bay trong gió trông vô cùng tiêu sái.

Lăng Tiểu chúi vệt máu trên khoeo mông, neho mắt nhìn thân ảnh trên trời, cất cao giọng: “Người là ai?? Tại sao lại xem vào chuyện riêng của bọn ta?”

Từ Phong nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp quay về phía sau, hồ lớn: “Lên đây đi, đứng có già chết nữa, từng đó thương thế mà cũng chết được thì người không đáng để được làm Phán quan đầu Lăng Phong!!”

Hắn vừa nói xong, một thân ảnh màu bạc từ trong cái hố sâu bên dưới mặt đất chợt phóng vụt lên, bay song song với hắn, chính là Lăng Phong.

“Tại sao người biết rằng ta chưa có chết?” Lăng Phong mở miệng nói, không có vẻ gì là bị thương không gượng dậy nổi như lúc trước.

“Ta kháo, người già với bị trọng thương quá mức lộ liễu, đến cả một tên yếu ớt như ta cũng nhìn ra được, cũng chỉ có thể loại ngu si dẫn dắt bầm sinh như cái tên Lăng....cái gì đi đó kia mới không nhận ra mà thôi.” Từ Phong nhún vai nói, thực ra thì những gì hắn nói thuần tuý là nói láo, hắn có thể nhìn ra được Lăng Phong giả vờ, chờ đợi thời cơ phản kích chính là nhờ diệu dụng của *Thiên Ma Nhân*. Vốn hẳn cũng cho rằng Lăng Phong bị thương nặng không dậy nổi, nhưng khi nhìn đến thì thấy năng lượng của hắn lại vô cùng bình ổn không chút rời loạn, Từ Phong mới biết được hắn ta đang giả vờ.

Nhưng mà Từ Phong vẫn quyết định xuất hiện vào lúc đó, bởi vì tuy rằng Lăng Tiểu có vẻ như mất cảnh giác, nhưng mọi sự chú ý của hắn đều dồn vào Lăng Phong trước mắt, nếu Lăng Phong có động tĩnh gì thì cũng chưa chắc có thể đắc thủ, thậm chí Lăng Tiểu rất có thể đã tính trước đến trường hợp này, có thể sẽ tương kế tựu kế, như vậy là rất nguy hiểm.

Nhưng Từ Phong thì khác, hắn nắm trong tay yếu tố bất ngờ, hiển nhiên để hắn xuất hiện là một lựa chọn an toàn hơn cả. Và quả nhiên đúng như những gì hắn tính toán, lấy sự thần kì của *Ngụy trang*, Từ Phong thành công đánh lén, trực tiếp đã thương Lăng Tiểu, sau đó hành động dứt khoát như lời định vạ, đánh lui cả ba tên hộ vệ, nhất thời giải vây Lăng Phong khỏi thế cụt bệ tắc.

“Người nói ai là ngu si dẫn dắt?” Lăng Tiểu không nhịn được mà rống lên một tiếng.

“Đừng là ngu si dần dộn, ta tôi một tên họ Lăng như thế, ở đây chỉ có hai người họ Lăng, không phải người thì chẳng lẽ ta chửi Lăng Phong hả. Tuy hẳn có chút thiếu năng nhưng cũng không đến mức bị ta chửi như vậy chứ?” Từ Phong cười lớn nói.

“Người...khốn kiếp!” khuôn mặt trung niên của Lăng Tiểu chợt đỏ lên, thẳm mẳng đối phương miệng lưỡi sắc bén, chỉ dăm ba câu đã chọc giận hẳn tới mức vầng đầu, thẳm nhủ bản thân không được để đối phương dất mũi như thế.

Từ Phong đang định mở miệng tiếp tục khiêu khích chọc giận Lăng Tiểu, bất ngờ một luồng uy áp khủng bố đổ ập lên đầu hẳn khiến hẳn lão đảo như muốn rơi từ trên trời xuống, nhưng hệ thống lúc này lại phát huy tác dụng của nó, tiến hành ngăn cản một phần uy áp, giảm bớt áp lực lên người Từ Phong tới chín thành.

“Hừ, đây là việc riêng của gia tộc bạn ta, người là con kiến ở đâu lại dám xen vào, xem ra không để bốn Thánh vào mắt rồi!” Một giọng nói âm trầm vang lên, hiển nhiên chính là tên Thánh cấp của Lăng gia vẫn ẩn nấp này giờ.

Một thân ảnh nhỏ nhắn xuất hiện bên cạnh Từ Phong, đưa tay phất một cái, uy áp giống như một ngọn núi để lên vai hẳn bỗng không cánh mà bay, Diệu Yên sau khi hoá giải uy áp của đối phương, liền chống nạnh, một bộ dáng vô cùng dữ dằn lớn tiếng nói: “Tên nhát gan thô kệ kia, người tính bội ước phải không?”

“Ta làm gì mà người nói là bội ước?”

“Lăng Tiểu nhà người thân mang theo ba tên tùy tùng gia nhập vòng chiến, Lăng Phong bên ta chẳng lẽ lại không được phép mang theo một tên tùy tùng ư?? Vừa rồi người tấn công hẳn, chẳng phải là muốn bội ước hay sao, giờ thì ta hiểu sao Lăng Phong lại muốn rời khỏi gia tộc bạn ta rồi, toàn một lũ chưa nói đã muốn nuốt lời cá, là ta thì ta cũng làm phẫn!” Diệu Yên thao thao bất tuyệt nói ra một tràng, nói nhanh tới mức khiến lỗ tai của Từ Phong cũng có chút lùng bùng, mặc dù hẳn bị Diệu Yên nói trở thành tùy tùng của Lăng Phong, nhưng hẳn cũng biết là năng đang giúp mình, nên đành im lặng không lên tiếng.

“Nghe khẩu khí của hẳn, nào có tùy tùng nào lại ăn nói với chủ nhân như thế, người đừng có già mồm át lễ phải!” Giọng nói kia lại vang lên, nghe vô cùng bất mãn.

“Lăng Phong là Phán quan của Lăng Hư Cung chúng ta, tên này lại là Âm Vệ trực tiếp dưới quyền quân hạt của hẳn, hẳn người cũng rõ rằng có câu của Chấp pháp đoán bạn ta, về thân phận thì tên này chẳng phải cũng tương đương như ba tên tùy tùng kia sao, ai mới là người già mồm át lễ phải?? Hay là người muốn đánh nhau?? Được lắm, lão nương lâu rồi không đánh nhau, để ta thử lĩnh giáo người vài chiêu xem sao!!!”

Nghe một tiêu loli xưng là lão nương, Từ Phong thiếu chút nữa thì bật cười, nhưng rất may liền kìm lại được, bảo trì vẻ lạnh lùng thường thấy của mình, cơ mà vẫn bị Diệu Yên phát hiện ra, ngay lập tức bị nàng kín đáo đập một phát vào lưng.

“Thôi được rồi, coi như ta chịu thua, nhưng mà trận chiến chưa kết thúc, để cho bọn chúng tiếp tục đi!!!” Im lặng một chút, tên Thánh cấp kia liền chọn hoà hiệp, dù sao thì chuyện cũng đã rồi, nếu thật sự chiến thì hẳn cũng không nắm chắc có thể chiến thắng Diệu Yên, chỉ bằng để yên như vậy. Và lại hẳn cũng đã nhìn ra tu vi của Từ Phong chỉ là Tôn cấp nhất phẩm, hẳn không tin là phe Lăng Tiểu lấy bốn địch hai với người yếu nhất cũng là Tôn cấp lục phẩm lại không thể giải quyết được.

Thấy đối phương hoà hiệp, Diệu Yên trên mặt hoà mẫn, vừa mới mở miệng ra, tiếng nói còn chưa thoát ra khỏi khoang miệng thì đã nghe thấy tiếng Từ Phong ở bên cạnh cất lên: “Chân dạng – Thuận bộ!!!”, sau đó thì không gian bên cạnh nàng trực tiếp phát ra một tiếng nổ vang rồi vỡ vụn, thân ảnh của Từ Phong đã xuất hiện trước mặt ba tên hộ vệ, Phá Lôi Thương trong tay hoá thành vô số đạo tàn ảnh đâm về phía đối phương như vũ bão.

“Đoạn Không Trảm!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 219: Chiến đấu khủng bố

Mỗi thì hồ *Đoạn Không Trảm*, nhưng Phá Lôi Thương trong tay Từ Phong lại không chém mà đâm, thực sự khiến người khác có chút ngỡ ngàng. *Đoạn Không Trảm* cốt yếu đó là dùng tốc độ cực nhanh để công kích liên tiếp, không gì cản nổi, nếu tốc độ là chủ yếu, thì quân gì là đâm hay chém, đều dùng được cả, còn kia chỉ là một cái tên, họ lên là để đánh lạc hướng là chính, chứ Từ Phong hẳn có đôi tên *Đoạn Không Trảm* thành *Nhâm Nhi Trảm* cũng không ai nói gì được hẳn cả, ai đặt ra quy định là chiêu thức phải có tên giống như năng lực của nó cơ chứ.

Đột phá Tôn cấp, tốc độ của Từ Phong vốn đã nhanh nay lại càng trở nên khủng bố, hơn nữa dưới sự tăng phúc của *Chân dạng*, một cú nhún mình *Thuận bộ* của hẳn có thể nói là phá toái hư không, tốc độ bộc phát thậm chí có thể khiến cho không gian xung quanh sụp đổ, vốn lấy năng lực của ba tên hộ vệ kia nếu chú ý thì có thể nắm bắt được, đáng này Từ Phong di chuyển quá bất ngờ, đến khi bọn chúng nhận ra thì trước mặt mỗi người đã xuất hiện vô số mũi thương, nhắm thẳng vào tất cả bộ vị yếu hại trên cơ thể bọn họ mà đâm tới.

Những tướng dưới đòn tập kích bất ngờ của Từ Phong, ba tên hộ vệ kia sẽ bị đâm thành cái tổ ong vỡ vụn, nhưng Tôn cấp không hổ là Tôn cấp, hơn nữa bọn họ tất cả đều là Tôn cấp lục phẩm hàng thật giá thật, tuy phản ứng chậm một nhịp nhưng lực ứng biến lại cực nhanh. Chỉ nghe mấy tiếng leng keng đinh tai vang lên, một tên hộ vệ đã đứng chắn trước hai người còn lại, trên tay là một tấm khiên lớn trạm chỗ hoa văn vô cùng đẹp mắt, trực tiếp cản lại toàn bộ công kích của Từ Phong.

Từ Phong cũng không mong đợi mình sẽ đắc thủ ngay trong chiêu đầu, nhìn thấy tấm khiên kia đã dằng chống lại Phá Lôi Thương vốn là Địa giai Bảo khí, Từ Phong âm thầm lu lười, thẳm than nội tình của đại gia tộc quả nhiên là cường hãn, đến một tên hộ vệ cũng có Bảo khí cao giai trong tay, xem ra hẳn nên cẩn thận, kéo không giúp được Lăng Phong mà lại còn lật thuyền trong mương.

Thực tế thì hẳn không có một chút hao tâm nào cả, cái tên Lăng Phong này có chết hay không hẳn không quan tâm, chỉ là ngay khi hẳn vừa trở lại đây, vừa vẫn nghe thấy cuộc đối thoại của hai bên, đúng lúc đó thì hệ thống vốn bao lâu nay không hề giao cho hẳn nhiệm vụ nay lại giờ chúng, đập ngay vào mặt hẳn nên cái nhiệm vụ cưỡng chế, khiến hẳn không thể không làm theo.

Nhiệm vụ thì rất đơn giản, đó là đánh bại ba tên hộ vệ của Lăng Tiểu, nghe thì đơn giản, nhưng mà Từ Phong hẳn mới chỉ là Tôn cấp nhất phẩm thôi, dù có chiến lực hơn người thì hẳn cũng không chắc mình có thể lấy một chọi ba mà có thể toàn mạng hay không, huống chi còn yêu cầu hẳn phải đánh bại đối phương nữa chứ. Nếu là bình thường thì hẳn khẳng định sẽ bỏ chạy, sau đó lợi dụng mấy kỹ năng của mình rồi tiến hành ám sát, như vậy an toàn hơn rất nhiều, cơ mà cái hệ thống chết tiệt này lại bắt hẳn phải hoàn thành nhiệm vụ trong vòng 2 giờ, coi như là ép hẳn phải giao thủ ngay tại nơi đây luôn rồi.

Từ Phong sau khi công kích thất bại cũng không cảm thấy gì, tâm trí hẳn vô cùng bình tĩnh mà suy diễn kế sách, năng lực chiến đấu của hẳn lúc này được phát huy đến mức tận cùng, trong đầu liên tục hiện lên vô số giả định chiêu thức có thể sử dụng. Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, Từ Phong chỉ khựng lại chưa tới một cái chớp mắt, trực giác của hẳn chợt cảm thấy nguy cơ mãnh liệt, hẳn liền ngay lập tức đạp hai chân xuống đất, tung người phồng lên không trung. Đúng lúc hẳn vừa rời khỏi mặt đất, một tên hộ vệ lao ra từ sau tấm khiên, trên tay là một thanh trường kiếm, bấy tốc độ như thiên điện mà quét ngang nơi Từ Phong vừa đứng, nếu không phải hẳn phản ứng nhanh thì hai chân hẳn đã bị chặt đứt rồi.

“Hừm, một tên lấy là chấn phòng thủ, đồng thời là để che mắt, trong lúc đó thì một tên khác lại thừa cơ ra tay công kích, phối hợp thật sự rất ăn ý, chỉ là không rõ tên còn lại đang làm cái gì nữa..” Từ Phong trong đầu trầm nghĩ, đoạn quay sang phía Lăng Phong mà gào lớn

“Người còn đứng đó làm gì, tranh thủ thời gian mà làm thật cái tên ngu si dần dộn Lăng Tiểu đi chứ còn gì nữa!!!”

Lăng Phong nghe vậy chợt giật mình, nhưng ngay lập tức liền tỉnh ngộ, toàn thân khí thế chợt bùng phát, từ trên trời lao thẳng xuống chỗ Lăng Tiểu giống như lưu tinh giáng thế.

“Ầm!!!!”

Từ Phong nheo mắt nhìn Lăng Phong lao vào Lăng Tiểu mà công kích, hẳn thẳm đoán hai tên này đánh nhau không phải nhất thời là có thể phân thắng bại được, hẳn phải cố gắng kìm chân ba tên hộ vệ này mới được. Vừa mới quyết định như thế, hẳn chợt nhận ra một điều khác thường, trước mặt hẳn lúc này chỉ có hai tên hộ vệ, còn một tên còn lại đâu??

“Bình!!!”

Bất ngờ một cự lực khủng khiếp nặng tựa trăm vạn cân bất ngờ đập thẳng vào sống lưng Từ Phong giống như trã lời cho câu hỏi của hẳn, trực tiếp chặt đứt xương sống của hẳn, huyết nhục của hẳn dưới cự lực không chịu được mà nổ tung thành một cái động lớn, cả người Từ Phong hoá thành một đạo huyết quang mà bắn từ trên trời xuống đất, sau khi cào mặt đất thành một cái rãnh dài mấy trăm mét, hẳn mới văng lên không trung, sau đó hết dà mà rơi xuống đất.

Tên hộ vệ thứ ba từ trên trời từ từ hạ xuống bên cạnh hai người còn lại, miệng cười lạnh: “Hừ, một con kiến Tôn cấp nhất phẩm mà cũng vọng tưởng muốn cầm chân bạn ta, người nên tự xem lại bản thân mình đi.” Nói đoạn hẳn cùng hai tên hộ vệ kia tiến tới nơi Từ Phong rơi xuống, ý đồ muốn xem thử coi hẳn đã chết hay chưa, một bộ dáng vô cùng cẩn thận, xem ra tuy ngoài miệng nói thế, nhưng năng lực mà Từ Phong biểu hiện ra đã khiến bọn chúng có một chút kiêng kị.

Khi tới gần nơi Từ Phong rơi xuống, chỉ thấy mặt đất vỡ ra một cái lỗ lớn, vô số đá vụn rơi ở trên, che lấp cả miệng hố, bọn hẳn chỉ có thể đoán rằng Từ Phong đang bị chôn bên dưới lớp đất đá này mà thôi. Tên hộ vệ vừa mới đánh lên Từ Phong giờ tay lên, cách không tung ra một quyền, trực tiếp thôi bay lớp đất đá trên mặt hố, khiến cho bụi bặm tung lên mù mịt.

Bỗng nhiên khói bụi bị một cơn cuồng phong cuốn bay, một thân ảnh lao ra khỏi miệng hố giống như tên bắn, tên hộ vệ cảm khiến bất kể ra sao đều không có chút coi thường, tấm khiên lớn ngay lập tức được dựng lên trước hai người còn lại, trực tiếp chặn lại thân ảnh đang lao tới. Nhưng mà, có chặn được không?

Chỉ nghe thấy ba tiếng ‘ầm, ầm, ầm’ nối tiếp nhau chấn động màng nhĩ, tên hộ vệ chỉ cảm thấy một luồng cự lực bài sơn đảo hải nên liền trên tấm khiên, dưới tình huống không chuẩn bị kỹ càng, hẳn liền mất đi trọng tâm, cả người bay lên không trung. Nhưng không phải chỉ mình hẳn, luồng cự lực khủng bố đó không ngờ lại đem không gian xung quanh tấm khiên trực tiếp nổ bọ, thổi bay cả hai tên hộ vệ còn lại.

Ôn định thân hình trên không trung, tên hộ vệ cảm khiến chi cảm thấy cánh tay giữ khiên của mình tê dại, thậm chí xương cốt của hẳn dường như đã bị nứt vỡ ra ở đầu gối, tuy không đáng ngại nhưng đau đớn là có thừa. Hai tên hộ vệ kia cũng nhanh chóng tập trung lại bên người hẳn, ba cặp mắt chăm chú nhìn xuống bên dưới.

Chỉ thấy tại nơi bọn họ vừa bị thổi bay, mọi thứ trong không gian trăm mét xung quanh đều bị nghiền nát, thậm chí bọn họ còn có thể cảm nhận được không gian ở trung tâm còn có dấu hiệu vỡ vụn, thẳm kinh ngạc vì lực lượng khủng bố vừa rồi.

“Các người nghĩ rằng ta dễ chết thế sao!!!” Một thanh âm vang lên từ bên dưới, sau đó là một thân ảnh từ từ bay lên khiến cả ba tên hộ vệ không tự chủ mà co rút con người lại, âm thanh này, chắc chắn là cái tên Từ Phong kia!!

Chỉ thấy bay trước mặt bọn hẳn là một người, không, đúng hơn phải gọi hẳn là một con quái vật hình người với sáu cánh tay phân biệt mọc ra từ hai bên vai, toàn thân trên dưới được bọc trong một lớp giáp kim loại màu hoàng kim chói lóa, đáng sau lưng là hai chiếc cánh chỉ có một bộ khung xương, phần còn lại là một ngọn lửa màu vàng rực cháy đang rộng tới hơn ba mét, mái tóc màu bạc của hẳn vốn ngắn ngắn không biết từ lúc nào đã mọc dài ra ngang lưng, dưới những cơn gió mà bay phát phới, toàn thân hẳn toả ra khí thế khủng bố tới mức khiến ba tên hộ vệ cảm thấy có chút khó chịu.

“Khắc khắc, liều mạng thôi!!” Từ Phong cười lớn, âm thanh sang sảng giống như chuông đồng vang vọng khắp đại thảo nguyên rộng lớn.

- Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Thiên Ma Vương (đã thức tỉnh)

Sát thủ hư không level 30

Nhanh nhẹn: 3070770 (+6141540) (+1535385)10747695

Thể lực: 2737920 (+10951680) (+1368960)15058560

Lực lượng: 2964630 (+11858520) (+1482315)16305465

Tinh thần: 1734110 (+867055)2601165

Linh lực: 3463640 (+1731820)5195460

- Trạng thái: Huyết mạch Thiên Ma, Thiên Ma Hóa Thân, Song trọng đột phá cực hạn, Thị huyết.

Từ Phong hít vào một hơi khí lạnh, cảm thấy cơ thể mình tràn đầy năng lượng giống như sắp sửa nổ tung, hần nhìn thoáng qua chỉ số của bản thân mà không khỏi kinh hãi, không thể ngờ được dưới một loạt kĩ năng tăng phúc, chỉ số của hần lại có thể đạt tới mức khủng bố như vậy, so với ba tên hộ vệ trước mắt thì còn nhìn hơn gấp rưỡi, riêng lực lượng cũng thể lực thì trực tiếp gấp đôi.

Nhưng hần cũng không khinh địch, bởi đến Tôn cấp, chỉ số cá nhân không còn quá quan trọng nữa, mà thay vào đó là chiêu thức, là vũ kĩ, dù chỉ số của người có mạnh nhưng đối mặt với vũ kĩ cường đại thì cũng tỏ ra lép vế mà thôi. Chỉ là không khinh địch không có nghĩa là Từ Phong hần sẽ sợ hãi, ngược lại, hần lại càng hưng phấn, tự hỏi liệu bản thân chỉ lợi dụng chỉ số khủng bố và năng lực phòng ngự biến thái của *Thiên Ma Hóa Thân* thì có đủ để chiến hay không.

Đương nhiên với câu hỏi khó như vậy, cách duy nhất để có thể biết được đó chính là qua thực chiến, đó cũng là điều mà Từ Phong chuẩn bị làm. Chỉ nghe hần gầm lên một tiếng giống như đã thú, đối cảnh sau lưng hần vô nhệ một cái, thân hình hần trong chớp mắt biến mất tại chỗ, một tích tắc sau liền xuất hiện trước mặt tên hộ vệ đã đánh lên hần lúc này, ba cánh tay vung lên, tung ra ba quyền với lực lượng khủng bố nhằm thẳng ngực đối phương.

“Vô Kiền Bất Tội!!” tên hộ vệ bên cạnh phản ứng cực nhanh, tấm khiên trong tay hần ngay lập tức được gior lên, đã kiến thức qua uy lực nắm đấm của Từ Phong, hần ta không dám khinh thường, lúc này liền sử dụng đến kĩ năng. Chỉ thấy những đường hoa văn trạm khắc trên mặt khiên đồng loạt phát ra ánh sáng màu xanh ngọc, trong nháy mắt nắm đấm của Từ Phong nện lên mặt khiên, một lớp lá chắn nhân nhạ chợt xuất hiện.

Ba quyền long trời lở đất của Từ Phong không chút lưu tình đập lên lớp lá chắn năng lượng màu xanh ngọc, trực tiếp phá tan nó thành vụn mảnh, nhưng lực lượng của hần lại vô cùng quý dị bị hoá giải, chỉ còn lại một chút dư lực nhỏ bé không tạo nên tác dụng gì là trực tiếp chạm vào mặt khiên.

Trai qua một lần, Từ Phong lúc này đã có chủ ý dễ phòng, quả nhiên đúng như hần đã nghĩ, tên hộ vệ có tốc độ cực nhanh kia ngay sau khi hần phá tan lớp lá chắn liền lao ra từ đằng sau tấm khiên không lồ, trường kiếm trong tay không biết từ lúc nào đã đổi thành một thanh nhuyễn kiếm, mũi kiếm giống như linh xà vụn vẹo mà đâm tới tấp lên người Từ Phong.

Nhưng bị ám toán một lần, não có chuyện Từ Phong sẽ lại đi vào vết xe đổ, ba cánh tay còn lại của hần vốn rảnh rỗi, liền hoá chưởng thành đao, lợi dụng lớp giáp siêu cấp cứng rắn mà trực tiếp đánh bật mũi kiếm của đối phương, phát ra vô số tiếng kim loại chói tai.

Tấm khiên vốn bất động bất ngờ hất lên, đẩy cơ thể của Từ Phong bật ngửa ra sau, tên hộ vệ thứ ba lao ra ngay lập tức, trên tay hần lúc này là một bộ quyền sáo không biết làm bằng thứ kim loại gì, nhưng xét đến việc hai tên hộ vệ kia sử dụng đều là Bảo khí, có thể khẳng định đôi quyền sáo của hần cũng tương tự như vậy.

Từ Phong không đợi đối phương áp sát, Thiên Ma Dực sau lưng vô mạnh một cái, ngọn lửa từ đôi cánh của hần hoá thành một đạo liệt hoá màu hoàng kim phóng thẳng về phía tên hộ vệ đang lao tới. Cảm nhận nhiệt độ khủng bố của đạo liệt hoá, tên hộ vệ không còn cách nào khác ngoài buông tha cho công kích mà xoay người sang một bên né tránh.

Còn chưa kịp thở dốc, một tấm khiên khổng lồ bất ngờ xuất hiện bên cạnh người hần, không chút trì hoãn mà đập thẳng lên người hần, khiến Từ Phong phải dừng đến cả sáu cánh tay mới có thể đỡ được.

“Hừ, lực lượng người có lớn hơn thì cũng vậy thôi, xem đây, Thái Sơn Áp Đỉnh!!”

Từ mặt khiên truyền tới một cự lực không kém gì bản thân làm Từ Phong có chút không đỡ được, cả người bị đẩy lui một đoạn trên không trung, ngay lập tức tên hộ vệ nhanh nhẹn đón lấy thời cơ này, thân ảnh xuất hiện trên đường bay của Từ Phong, miệng không nói gì mà chỉ vung tay lên, nhuyễn kiếm đã được đổi trở lại thành trường kiếm, mũi kiếm vạch ra thành một đường cong vô cùng đẹp mắt, trực tiếp chém thẳng lên lưng Từ Phong.

Biết rằng đối phương chắc chắn đã sử dụng vũ kĩ, Từ Phong không dám khinh thường mà đánh cuộc vào lớp giáp của bản thân, một bên cánh của hần vô một cái, tạo lực đẩy khiến hần xoay người lại, sáu cánh tay hành động cùng một lúc, trực tiếp ép vào, chặn đứng lưỡi kiếm ngay khi nó chỉ cách ngực hần chưa đầy một gang tay.

Từ lòng bàn tay hần truyền đến một cơn đau nhức nhối, Từ Phong biết là lưỡi kiếm này đã chém xuyên qua lớp giáp trên tay hần, thậm chí may rằng hần cẩn thận, không thì đã bị chém thành hai nửa rồi.

Nhưng hần cũng không có cơ hội mà nghĩ thêm một chút nào nữa, bởi hai tên hộ vệ còn lại đã lại xuất hiện bên cạnh hần, một bên quyền một bên khiên cứ như vậy đánh tới, khiến hần không thể không phòng thủ. Bốn người quấn lấy nhau thành một đoàn trên không trung, lấy ba người vây công một người nhưng không bên nào chiếm được thế thượng phong, cứ dây dưa mãi như vậy không dứt.

“Không còn thời gian nữa, chúng ta cần phải sử dụng đến nó!!” Tên hộ vệ cảm khiên thấy tình hình kéo dài mãi không ổn, liền hô lớn.

Hai người còn lại nghe vậy không chút do dự gật đầu, ba người nhất thời tách ra khỏi Từ Phong, sau đó giống như lúc trước mà chia nhau ra tạo thành một hình tam giác trên bầu trời, mỗi người đều biến hoá cơ thể của mình thành một tư thế quý dị. Từ Phong ngay lập tức nhận ra đối phương định thi triển một chiêu thức hợp kích gì đó, hần nào có thể cho đối phương làm như vậy.

Từ Phong chân đạp lên hư không, cả người hoá thành một đạo ánh sáng mà lao thẳng tới chỗ ba tên hộ vệ, mấy cánh tay đã được bao phủ một luồng năng lượng màu đen, hiển nhiên là đến cả *Hư Thiểm Quyền* cũng đã được tung ra.

Nhưng đã quá muộn, ngay khi Từ Phong gần tới nơi, ba tên hộ vệ đồng loạt gơ một cánh tay ra, một hình phù văn kì dị bất ngờ hiện ra giữa ba người, sau đó phù văn đó đột nhiên nổ tung, hoá thành một cột năng lượng màu trắng trực tiếp bắn thẳng lên người Từ Phong, nuốt chửng hần sau đó đẩy hần từ trên trời xuống mặt đất.

Tia năng lượng đó xuyên xuống đất, giống như một cây cột trụ chống trời mà không ngừng ép Từ Phong xuống mặt đất.

“Aaagghhhhhhhhh!!”

Một tiếng gầm vang lên, sau đó thì tại nơi Từ Phong đang bị ép trên mặt đất, không gian nơi đó đột nhiên vụn vẹo sau đó nổ tung, chỉ thấy hần vung mạnh sáu cánh tay ra, phá tan không gian xung quanh, trực tiếp đánh bật của cột năng lượng thần bí kia.

Chỉ là ngay khi hần vừa mới thoát ra khỏi sự áp chế của cột năng lượng, thì ba tên hộ vệ đã không biết từ lúc nào xuất hiện ngay phía trên đầu hần, ở khoảng cách này thì Từ Phong hoàn toàn không kịp để làm ra hành động gì cả.

Điều Yên ơ xa nhìn thấy như vậy liền vô cùng hoảng hốt, đang muốn vút xuống mặt mũi mà ra tay can thiệp, bỗng diễn biến tiếp theo khiến bản tay đang gior lên của nàng chợt ngưng lại giữa không trung, hai mắt nàng trừng lên, cái miệng nhỏ nhắn của nàng mở to thành một chữ O tròn trĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 220: Thiên ngoại hoá thân (1)

Từ Phong bị cột năng lượng đè ép tới mức không thở được, tuy rằng sức công phá của nó không đủ để khiến hần bị thương, nhưng cường độ của nó thì vô cùng khủng bố, khiến hần khó lòng mà chống trả được. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đầu óc hần vẫn vô cùng tỉnh táo mà suy nghĩ, qua khoảng thời gian giao thủ tuy ngắn ngủi nhưng vô cùng kịch liệt vừa rồi, hần đã rút ra được kết luận sơ bộ.

Quả nhiên đúng như những gì hần đã nghĩ, tới tầng thứ chín Tôn cấp, chỉ số cá nhân không còn là thứ duy nhất quyết định thắng bại nữa, mà dựa nhiều vào vũ kĩ cùng bí pháp hơn, bằng chứng là với chỉ số khủng bố của mình, theo lí thì hần đáng nhẽ ra phải áp đảo mà xử lí ba tên hộ vệ kia một cách nhanh gọn, nhưng trên thực tế thì ba tên hộ vệ này cực kì khó chơi, không những kết hợp với nhau vô cùng nhuần nhuyễn linh hoạt, vũ kĩ trong tay bọn chúng cũng khiến Từ Phong gặp rắc rối không nhỏ.

Bị cột năng lượng áp chế dưới mặt đất, lẽ đương nhiên Từ Phong không định dễ kệ như vậy được, bởi dù hần không bị thương, nhưng có trời mới biết khi nào cái cột năng lượng này mới chấm dứt, trong lúc đó thì hần giống như bia đạn sống đứng im một chỗ vậy, nếu không thoát ra nhanh thì chỉ có nước ăn đòn no nê.

“Phá Sơn Không!!”

Tuy hành động khó khăn, nhưng cũng không có nghĩa là Từ Phong không thể cử động, cơ bắp toàn thân hần gồng cứng lên, hần dùng toàn lực vung mạnh sáu cánh tay của mình, dưới lực lượng cường hần của bản thân cùng tăng phúc của *Phá Sơn Không*, không gian xung quanh hần trực tiếp bị phá vỡ, cột năng lượng cũng bị hần xé tan, tạm thời giúp bản thân thoát khỏi.

Chỉ là hân vươ mới thoát ra, ba tên hộ vệ không biết từ lúc nào đã xuất hiện ngay trên đầu hân, đồng loạt ra tay công kích. Lúc này hân không thể không thừa nhận rằng dù bản thân ở trong trạng thái *Thiên Ma Hóa Thân* có mạnh mẽ tới mức nào, đối mặt với Tôn cấp cao giai thì tam quyền lưỡng cước là chưa đủ, hân cần phải có kĩ năng trợ giúp nữa.

Mắt thấy bản thân sắp hứng chịu một đợt công kích như vũ bão, Từ Phong không hề nao núng, đằng sau chiếc mặt nạ, khốe miệng hân chọt cong lên, nở một nụ cười quý dị:

“Cũng được, để ta thử xem kĩ năng này mạnh tới mức nào.”

Ba tên hộ vệ trong tay lăm lăm vũ khí, nhất tề va chạm với Từ Phong, liên tiếp vang lên mấy tiếng kim loại ma sát chói tai, mặt đất bên dưới dưới lực tác động mà nổ tung, khói bụi đất cát bắn tung lên trời, che lấp tầm nhìn từ bên ngoài. Diệu Yên đang lo lắng cho sự an nguy của Từ Phong, đến bản thân nàng cũng không rõ tại sao mình lại đi lo lắng cho cái tên quái nhân này nữa, nàng chỉ biết rằng bản thân hân chỉ là Tôn cấp nhất phẩm, hơn nữa lại chỉ mới đột phá không lâu, nay lại phải lấy một địch ba, đối phương đều là Tôn cấp lục phẩm cảnh giới vững chắc, tình cảnh thật sự là ngàn cân treo sợi tóc.

Nhìn thấy bốn người quần thảo với nhau đằng sau màn khói bụi, Diệu Yên có chút đứng ngồi không yên, nàng tưởng như nếu một chút nữa không thấy có động tĩnh gì khả quan, nàng sẽ bắt chặt mặt mũi mà xông vào cứu Từ Phong, dù sao thì Từ Phong mới chỉ hơn 20 tuổi đã đột phá Tôn cấp, nhân tài như thế này năng tuyệt đối không cho phép hân chết yếu tại nơi này. Chỉ là năng vừa mới ra quyết định trong lòng xong, từ sau màn khói bụi, một tiếng nổ cực lớn chấn động mảng nhĩ vang lên, chỉ thấy mấy tiếng hư lệnh đau đớn vang lên, sau đó là thân ảnh của ba tên hộ vệ bắn ra ngoài như điều đứt dây, rồi xoài một đất không xa.

Diệu Yên nhìn quần áo ba người kia có chút rách rưới, trong lòng khó có thể tin tưởng được, thậm tò mò không hiểu chuyện gì vừa xảy ra ở trong đó. Một tiếng cười lớn vang lên, sau đó một vật thể nào đó phá không mà bay lên không trung, nhìn vào không khỏi khiến Diệu Yên phải tròn mắt há mồm.

Chỉ thấy Từ Phong bay lơ lửng trên bầu trời, trên người cũng không có vẻ gì là bị thương, vẫn một thân giáp trụ màu hoàng kim sáng loáng, đôi cánh rực lửa giương cao, sáu cánh tay nắm lại trông vô cùng uy vũ. Nếu chỉ như vậy thì không có gì gì khiến Diệu Yên phải ngạc nhiên, mấu chốt ở chỗ đó là ngoài Từ Phong ra, còn có thêm hai thân ảnh xuất hiện song song bên cạnh hân. Hai thân ảnh này về ngoại hình so với Từ Phong giống y đúc không một chút sai biệt, cũng giáp trụ hoàng kim, cũng sáu cánh tay, cũng đôi cánh rực lửa, chỉ khác một chỗ đó là một người thì toàn thân lộ vẻ quanh như mặt trăng xà, đôi mắt không còn một màu đen sâu thẳm như Từ Phong lúc bình thường nữa mà sáng rực lên, từ trong mắt có thể thấy từng tia lửa điện màu trắng lóe lên. Trong khi đó thì một người còn lại toàn thân chìm trong khói đen mịt mờ, đôi mắt cũng là màu đen nhưng lại giống như một khối đá đen xi, khiến người khác nhìn vào chỉ thấy hai hốc mắt tối om trông cực kì khủng bố.

"Thiên Ngoại Hóa Thân!! Giờ thì bọn ta cũng có ba người, công bằng rồi chứ, khác khác." Từ Phong đứng giữa bất ngờ phát ra tiếng cười khó nghe giống như quỷ khóc.

Thiên Ngoại Hóa Thân, kĩ năng Từ Phong vừa nhận được từ hệ thống sau khi hân đột phá lên Tôn cấp. Về cơ bản thì kĩ năng này cho phép Từ Phong tạo ra một phần thân từ chính bản thân mình, phần thân sau khi được tạo ra sẽ mạnh ngang ngửa bản thể là hân, có thể sử dụng được toàn bộ kĩ năng giống như bản thể, thời gian tồn tại dài ngắn tùy thuộc vào tinh thần lực của hân, chẳng khác nào có thêm một Từ Phong nữa để chiến đấu cả. Điểm biến thái của kĩ năng này là nếu phần thân bị giết chết, bản thể cũng không bị ảnh hưởng gì cả ngoại trừ việc không thể sử dụng kĩ năng này trong một thời gian, còn biến thái hơn nữa đó là nếu bản thể bị giết chết mà phần thân vẫn còn sống, phần thân đó sẽ biến thành bản thể mới, còn Từ Phong hân sẽ không mất mạng, có thể nói là hân có thêm một cái mạng nữa cũng không sai.

Về lí do tại sao Từ Phong lại có thể tạo ra tới tận hai phần thân, đó chính là diệu dụng của Hồn Động Quyết, vốn Hồn Động Quyết có tác dụng kì lạ đối với những kĩ năng khác mà Từ Phong sở hữu, dưới tác dụng của nó, không ngờ kĩ năng *Thiên Ngoại Hóa Thân* lại nhận được hiệu ứng mới. "Số lượng phần thân tăng lên 2, tương đương số cánh hoa đã giải trừ phong ấn, mỗi phần thân có thể điều khiển được lực lượng tương ứng với mỗi cánh hoa."

Từ Phong có hai cánh hoa đã được giải phong ấn ở trên ngực, vốn tương đương với hai hệ Âm và Lôi thuộc tính, vì vậy hai phần thân của hân sau khi được tạo ra liền mang theo hai chủng năng lượng là Lôi và Âm giống như những gì đã biểu hiện ra. Ba tên hộ vệ từ dưới đất đứng lên, tuy trong có phần chột vọt nhưng hiển nhiên cũng chỉ là chút thương thì ngoài da, cả ba trợn trừng mắt lên mà nhìn vào ba thân ảnh giống nhau như đúc trước mắt mà không thể tin được. Cả ba vốn xuất thân từ gia tộc cường đại, thư tịch các loại bọn họ không đọc đến một ngàn thì cũng đã đọc qua tám trăm, bí pháp phần thân thì có, nhưng đa phần đều chỉ có tác dụng đánh lạc hướng, chưa từng thấy một loại bí pháp nào có thể tạo ra phần thân có chiến lực không thua kém bản thể như thế này cả.

"Hừ, cũng chỉ là tiểu xảo che mắt mà thôi!! Không có gì đáng sợ cả, Tam Tài Thẩm Phán Trận, kích hoạt!!" Theo mệnh lệnh của tên hộ vệ đeo quyền sáo, hai tên hộ vệ còn lại không chút thắc mắc liền phản ứng, cả ba ngay lập tức lấy từ trong không gian giới chỉ ra một nắm bột màu đỏ sau đó tung lên không trung, rồi lại lấy một nắm bột màu xanh lục rải xuống dưới chân, trong nháy mắt tạo thành một hình phún văn kì quái. Ba tên hộ vệ hét lên một tiếng sau đó dậm mạnh chân xuống đất, chỉ thấy lớp bột màu xanh dưới chân bỗng nhiên bốc cháy, ngọn lửa màu xanh nhanh chóng nuốt chửng lấy cả ba tên hộ vệ.

Nhưng không lâu sau đó, cả ba người liền từ trong màn lửa lao lên không trung, khí thể trên người không ngờ lại trở nên mạnh mẽ hơn bội phần, hiển nhiên vừa rồi là một trận pháp có khả năng tăng phúc. Từ Phong lăng lửng bay trên trời quan sát, không hề có ý định ra tay cản trở, hẳn biết rằng với khả năng phối hợp lẫn nhau của ba tên hộ vệ này, trừ khi hân nện xuống một chiêu *Phá Thiên Trảm*, không thì rất khó để có thể quấy rối bọn chúng, vậy nên hân lựa chọn không làm gì cả.

"Hắc hắc, phối hợp rất ấn ý, nhưng để ta xem, ba người ba tâm thì hay ba người một tâm thì sẽ phối hợp tốt hơn!!" Từ Phong cười gằn một tiếng, bản thể hân hóa thành một đạo kim quang bay thẳng tới trước mặt tên hộ vệ đeo quyền sáo, trong khi Lôi phần thân của hân hóa thành một đoàn lôi điện đánh tới tên hộ vệ cầm khiên, cũng cùng thì Âm phần thân thì trở thành một đám khói đen cuộn lên tiếp cận tên hộ vệ cầm kiếm có tốc độ cực nhanh kia.

Trong nháy mắt chiến đấu lại nổ ra, chỉ thấy khắp bầu trời là những tiếng kim loại va chạm chói tai, những tiếng nổ, tiếng lôi điện lệt xệt, sóng xung kích liên tục lan ra cây xói mặt đất cùng không gian xung quanh, khiến mọi thứ chấn động không ngừng nghỉ. Từ Phong hiểu được ba tên hộ vệ này có khả năng phối hợp với nhau cực tốt, hơn nữa bọn chúng lại sở hữu nhiều loại trận pháp hợp kích quý dị, chỉ nói riêng từ đầu tới giờ ba người bọn chúng kết hợp đã tạo ra năm loại trận pháp khác nhau rồi, có trời mới biết là bọn chúng còn cất giấu bao nhiêu loại nữa, vậy nên cách tốt nhất để Từ Phong đối phó đó là "chia để trị".

Ngay khi bản thể cùng phần thân của Từ Phong va chạm với đối phương, hân liền trực tiếp bỏ qua phòng ngự mà tấn công đối phương không ngừng nghỉ, chỉ trong một nhíp thì liền tách rời ba tên hộ vệ ra xa nhau, có muốn quay trở lại cũng đã muộn.

"Chết tiệt, nếu là nam nhân thì đứng lại đây mà chiến, đừng có chạy trốn ẩn nấp như vậy." Tên hộ vệ có tốc độ cực nhanh vô cùng tức giận gào lên, phải nói hân chưa bao giờ cảm thấy bỏ chân bó tay như thế này cả. Đối mặt với hân là một phần thân có khối diện bao phủ quanh người, lực công kích của hân ta không quá mạnh, nhưng khiên tên hộ vệ tức muốn ói máu ra ngoài đó là mỗi khi y vung kiếm chém, đối phương lại hoá thành một làn khói đen sau đó tẩu thoát, đến khi y muốn dứt ra để trợ giúp đồng đội thì cái phần thân đó lại quấn lấy hân mà tấn công.

Hơn nữa tuy nói rằng cái phần thân này lực công kích không mạnh, nhưng lực lượng của nó cũng không hề thua kém gì so với bản thể Từ Phong, chưa kể mỗi đòn đánh ra đều mang theo tính ăn mòn mãnh liệt, tên hộ vệ này dù không muốn thì cũng phải phân tâm đề phòng, nhất thời lăm vào thế tiến thoái lưỡng nan, đánh không được mà chạy cũng không xong.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chiếm\)Net](http://EbookFull(chiếm)Net).

Chương 221: Lĩnh vực tái hiện

Ở phía xa, nơi tên hộ vệ cầm khiên đang quần thảo với Lôi phần thân, vùng trời nơi đó trong bán kính ngàn mét hoàn toàn được bao phủ trong lôi điện ngập trời, đến cả một con ruồi cũng không thể bay lọt, sâu trong trung tâm, tên hộ vệ cầm khiên lúc này không biết từ lúc nào đã lờ ra được thêm một tấm khiên nữa, hai tay hai cái khiên mà như là một con rùa rút đầu, hai tấm khiên khổng lồ úp lại như hai cái vỏ sò, không ngừng bị lôi điện oanh kích.

Tên hộ vệ này có khổ nhưng cũng khó thể nói, bản thân hân vốn không giỏi công kích, nhưng nếu nói về phòng ngự thì thực sự hân rất có thiên phú, không chỉ sở hữu một ngoại hình to lớn khác với thường nhân, hơn nữa ý thức bảo vệ người khác của hân dường như là một loại bản năng, chính vì thế mà hân mới được đảm nhận nhiệm vụ trở thành lá chắn cho hai người kia, giúp bọn họ có thể tự do công kích.

Xui xẻo cho hân, điểm mạnh điểm yếu của hân Từ Phong với kinh nghiệm thực chiến cao tới kinh người liếc mắt một cái liền nhận ra, ngay lập tức hân được Từ Phong chăm sóc đặc biệt, bằng cách để cho Lôi phần thân vốn mang theo lực công phá khủng khiếp của lôi điện trực tiếp "chăm sóc".

Dưới sự "chăm sóc" tận tình và chu đáo của Lôi phần thân, tên hộ vệ cầm khiên gần như không có cơ hội ngóc đầu dậy, chỉ có thể cắn răng núp sau hai tấm khiên vốn là một bộ Bảo khi cáo cấp mà hứng lấy công kích của đối phương, trong lòng thầm mong đối phương sẽ cạn kiệt linh lực. Chỉ là khiến hân buồn bực tới cực điểm đó là cái phần thân này thực sự giống hệt như một Tôn cấp vô giá hảng tiết giả thật chân chính, không ngờ lại trực tiếp câu thông thiên địa linh khí, linh lực của nó liên miên không có dấu hiệu gì là khô kiệt cả, chỉ có thể khiến hân ngậm bồ hòn làm ngọt.

Lôi phần thân cũng chính là Từ Phong, hai phần thân cùng bản thể của hân thực tế đều có chung một tâm trí, lúc này hân cảm thấy vô cùng sáng khoái. Nếu như trước kia cảm nhận của hân về linh lực có thuộc tính đều rất mơ hồ, thì nay khi tâm trí hân điều khiển phần thân với năng lực có thể điều khiển năng lượng của thuộc tính tương ứng, hân mới có cảm nhận rõ nét hơn về linh lực của bản thân. Âm phần thân lực công kích không quá mạnh nhưng đó cơ động, đa dụng hay đó quý dị đều đạt mức thượng thừa, gần như là thiên biến vạn hoá, trong khi Lôi phần thân thì chỉ biết đến một thứ duy nhất đó là công kích, hơn nữa lại là loại công kích huỷ thiên diệt địa không chút lưu tình.

Một bầu trời lôi điện này là hệ quả của việc Từ Phong hân vì quá hưng phấn mà dùng một lượt từ Từ Lôi Nhất Kích cho đến tận Cửu Kích, hai Lôi phần thân của hân thiếu chút nữa tan biến vì cạn kiệt năng lượng, nhưng hiệu quả thì không tồi chút nào, chỉ nhìn hai cái vỏ sò lơ lửng trên không trung đang bị lôi điện nướng đen thui kia là biết.

Bản thể Từ Phong đương nhiên là đánh giáp lá cà với tên hộ vệ đeo quyền sáo, vốn Từ Phong hân có thể triệu hoán Phái Lôi Thượng ra mà đánh, nhưng nhìn thấy đối phương cũng sử dụng quyền cước gõng bản thân, máu điên trong người hân lại nổi lên, quyết định cũng sử dụng quyền cước để đấu với đối phương.

Nhưng mà như vậy cũng không có nghĩa là tên hộ vệ kia dễ chịu hơn, ngược lại hân lúc này "ăn hành" còn nhiều hơn cả hai tên kia, ít nhất thì mấy tên kia tuy rằng ép đến không thở được nhưng tốt xấu gì cũng không bị thương, còn bản thân hân thì thể thậm hơn rất nhiều, hân ra một quyền thì Từ Phong phải trả một quyền, sau đó thì kèm theo là năm quyền "hàng khuyến mãi" từ năm cánh tay còn lại, khiến hân vốn tốc độ cùng lực lượng đã không thể so sánh cùng Từ Phong chỉ có thể chật vật chống đỡ.

Đôi quyền sáo trong tay tên hộ vệ là một kiện Bảo khi cáo giai, đó là sự thật, nhưng nó cũng không giúp y có được thêm chút lợi thế nào cả, bởi đôi mặt với y là một cụ Bảo khi hình người vô cùng biến thái.

"Ahhhhh!! Chết tiệt, xem quyền!! Khai Thiên Quyền!!!" tên hộ vệ gào lên một tiếng, bất ngờ dùng hai chân đạp vào ngực Từ Phong, cả người lợi dụng phản lực mà nảy bật ra phía sau, tạm thời kéo dần được khoảng cách, đôi quyền sáo trong tay hân chọt sáng lên, sau đó một hình phún văn kì quái xuất hiện, bọc xung quanh quyền đầu của hân, tên hộ vệ không hề ngừng lại mà ngay lập tức phản công, quyền đầu xé gió mà đâm tới chỗ Từ Phong.

"Keng!!"

Một tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên, nắm đấm của tên hộ vệ va chạm với nắm đấm của Từ Phong, sóng xung kích tạo ra từ hai quyền đầu lớn tới mức bằng mắt thường cũng có thể thấy không khí xung quanh bị vụn vụn, sau đó thì "ầm" một tiếng, mặt đất bên dưới cách hai người đến mấy trăm mét bỗng nứt toác ra thành một cái rãnh dài, dù biết lực lượng của hai người khủng bố ra sao, chỉ là dư lực cũng có thể cây nát đại địa như vậy.

Từ Phong không có kinh địch, ngay lúc hắn nhìn thấy Bảo khí của đối phương phát sáng thì hắn đã hiểu được chỉ lấy nhục thể mà ngang kháng là không được, vậy nên đối quyền với đối phương, hắn đã phải vận dụng tới cả *Phá Sơn Không*. Nhưng điều khiến hắn không ngờ tới đó là lực lượng của hắn dưới tầng phúc của *Phá Sơn Không* đã trở lên vô cùng khủng bố, ấy vậy mà lực phản chấn truyền lại từ quyền đầu của tên hộ vệ so với hắn còn cường đại hơn.

Cánh tay của Từ Phong trong nháy mắt va chạm liền có cảm giác đau đớn, lớp giáp bên ngoài của hắn nứt toạc ra một đường dài, xương cốt bên trong của hắn bị dư kinh chấn gãy thành vài đoạn, có nơi thì trực tiếp bị tán thành bột mịn. Cả người Từ Phong bật nghiêng về phía sau, còn chưa vững thì lại một tiếng nổ gần nữa lao tới, là quyền còn lại của tên hộ vệ!

Một cánh tay bị phế, tuy rằng đau đớn nhưng Từ Phong không bị ảnh hưởng chút nào, cảm nhận thấy đối phương muốn công kích tiếp, hắn rất nhanh liền phản ứng lại nhưng mà không kịp, quyền đầu của đối phương đã tiến sát tới đầu hắn, chỉ cách chưa tới một gang tay, dù Từ Phong hắn có thể dịch chuyển tức thời thì cũng không kịp, huống chi hắn lại không có năng lực này.

Mất thấy quyền đầu của mình sắp đánh trúng đầu của đối phương, tên hộ vệ không khỏi mừng thầm trong bụng, hắn chắc chắn rằng ăn một quyền này của hắn thì đầu của Từ Phong sẽ lập tức bị đánh nát thành tương, đến lúc đó thì nếu cái tên quái vật này còn không chết, vậy thì tên hắn sẽ viết ngược.

Cơ mà đúng lúc nắm tay của tên hộ vệ đã tiến sát tới đầu của Từ Phong, thậm chí y còn tỉnh tường cảm nhận được từng sợi tóc của đối phương đang chạm vào quyền đầu, tai hắn chợt nghe thấy một tiếng nói âm trầm “Thế Giới!!!!”

Vừa nghe xong hai chữ đó, tên hộ vệ bất chợt ngớ người ra bởi nắm đấm của hắn đã đánh vào không trung. Từ Phong ở trước mắt đã không thấy đầu nữa, nhưng cũng đúng lúc này, một cơn đau khủng khiếp truyền từ giữa lưng hắn sau đó phát tán ra toàn thân, y thậm chí còn có thể nghe thấy xương cốt sau lưng mình phát ra từng tiếng rắc rắc ghê người trước khi bị cự lực không rõ do chấn thành ngàn vạn mảnh vụn. Chỉ nghe “ầm” một tiếng, tên hộ vệ giống như lưu tinh mà bắn thẳng xuống đất, thân hình hắn hóa thành một quả đạn pháo găm xuống đất, chấn vỡ đại địa bên dưới thành một cái hố sâu mấy chục mét.

“Đại ca!!!”

“Lão đạo!!!”

Hai tiếng thét thê lương vang lên, hai tên hộ vệ không ngờ trong lúc này lại giống như phát điên, không hề để ý tới công kích của hai phản thần, lấy tốc độ cực kì khủng khiếp mà lao tới chỗ tên hộ vệ vừa bị rơi xuống. Hai phản thần cũng không có thừa cơ hội này để tấn công, mà lại vô cùng nhanh chóng bỏ mặc đối phương, trở về bên cạnh một thân ảnh trên không trung.

Chỉ thấy lúc này, bản thể Từ Phong đang bay lơ lửng trên không trung, thế chỗ tên hộ vệ vừa bị đánh bay, dùng một tay ôm ngực mà thở hổn hển, nhìn có vẻ như là sức cùng lực kiệt. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Từ Phong dùng tới quân bài tẩy cuối cùng của mình đó là thứ linh vực siêu cấp biến thái tới cực điểm “Thế Giới”.

Khi hắn vừa sử dụng *Thế Giới*, cũng không rõ là do bản thân hắn đã đột phá trở thành Tôn cấp vô giả nên linh vực trở nên lợi hại hơn hay là vì lí do gì khác, chỉ biết rằng thay vì không gian trong bán kính một ngàn mét, nay toàn bộ không gian trong bán kính vạn mét liền bị ảnh hưởng, bao trùm lấy cả Diệu Yên đang ở gần đó quan sát. Đây là lần thứ hai mà Từ Phong thực sự kích hoạt linh vực của mình, nếu không tính những lần mà Hắc Từ Phong đã sử dụng trong quá khứ, đối với thứ linh vực kì diệu mà khủng bố này, hắn thấp phần hiểu kì muốn tìm hiểu rõ hơn về năng lực này, nhưng hiện tại không phải là lúc.

Trong khoảnh khắc thời gian ngưng đọng, vạn vật đóng băng. Từ Phong biết rằng bản thân hắn chỉ có thời gian nửa giây đồng hồ để lật ngược tình thế, nhưng lấy khoảng cách giữa hắn và tên hộ vệ chỉ cách nhau chưa đến ba bước chân, nửa giây là đủ rồi.

Từ Phong chân đạp *Thuần bộ*, dùng thời gian mười tích tắc xuất hiện phía sau tên hộ vệ, ba cánh tay bên trái nắm chặt lại, một luồng năng lượng màu đen trong nháy mắt bao trùm lấy ba cánh tay của hắn, 20 tích tắc liền trôi qua.

“Hư Thiểm Quyền – Phá Sơn Không!!!”

Vạn sức đã dùng, trong đầu Từ Phong thăm mặc niệm mấy tiếng, ba cánh tay đồng loạt giáng thẳng xuống lưng của tên hộ vệ, cũng đúng lúc này, 20 tích tắc còn lại trôi qua. Chỉ thấy không gian trong bán kính vạn mét hơi rung động một chút, thời gian liền trở lại bình thường, ngay lúc này thì ba quyền đầu mang theo lực lượng bài sơn đảo hải của Từ Phong cũng đã đập lên lưng tên hộ vệ.

Kết quả thì ai cũng rõ, tên hộ vệ dường như bên trong có mặc một kiện bảo vật có tính phòng ngự, tuy rằng thoát khỏi cảnh trực tiếp bị đánh bạo thành một đám huyết vụ, nhưng lực lượng quá kinh khủng khiến xương cốt trên lưng hắn trong nháy mắt nổ tung thành bụi phấn, còn bản thân hắn thì bị đánh bay xuống đất không rõ sống chết.

Ngay khi *Thế Giới* kết thúc, Từ Phong có thể cảm nhận ngực mình như bị một cây búa lớn ngàn vạn cân đập vào, ép vào khiến trái tim của hắn có cảm giác như muốn nổ tung, kinh mạch toàn thân đứt gãy, đầu của hắn thì đau như búa bổ, nếu không phải hắn có một tinh thần cứng rắn vô cùng thì chắc hẳn đã trực tiếp ngất xỉu đương trường rồi. Hai phản thần cũng chia sẻ một suy nghĩ với bản thể, đương nhiên biết rằng lúc này bản thể Từ Phong đang suy yếu cực độ, rất dễ bị tấn công, cho nên cả hai liền không chút do dự mà từ bỏ mục tiêu mà quay trở về bên cạnh hộ pháp cho bản thể.

Thế Giới hiện tại có năng lực vượt trội hơn so với trước kia, nhưng tiêu hao cũng là thấp phần khủng bố, so với lần trước hắn sử dụng để đánh trả Diệu Yên còn nhiều hơn tới mấy chục lần, khiến hắn phải phá huy liền tiếp cả hai Kết Tinh mới có thể khôi phục đủ linh lực để chữa trị thương thế trong cơ thể, chỉ là tinh thần của hắn thì không có cách nào khôi phục được nhanh như thế, hẳn lúc này chỉ miễn cưỡng bảo trì một tia tinh táo mà thôi, vừa đủ để dùng.

Hai tên hộ vệ lao tới cái hố sâu, đến khi nhìn thấy thảm trạng của tên hộ vệ cầm đầu, cả hai không kim được mà gào lên thống khổ. Chỉ thấy tên hộ vệ bị Từ Phong đánh bại lúc này đang nằm chết đi trên mặt đất, cả người vụn vụn theo một tư thế hiển nhiên không phải dành cho con người, hai cánh tay mềm nhũn gập khúc, cho thấy xương cốt bên trong đã gãy đoạn, còn phản thần của hắn thì trực tiếp biến thành một bãi thịt nát lầy lội, hẳn ta lúc này vẫn còn thoi thóp một hơi tàn cũng chỉ vì sinh mệnh lực của Tôn cấp quá cường đại mà thôi.

Bản đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 222: Song trùng linh vực

Hít sâu một hơi, Từ Phong đè ép cảm giác chống mặt trong đầu, hai mắt lạnh lùng nhìn vào ba tên hộ vệ trước mặt, cánh tay bị thương nặng ban nãy lúc đối quyền với tên hộ vệ kia cũng đã được chữa lành, chỉ là hai Kết Tinh trong cơ thể hắn đều đã bị sử dụng hết, xem ra hắn cần phải cần thận hơn, bởi vì mặc dù có hai phản thần với chiến lực mười phần vẹn mười ở đây, nhưng bọn chúng đều không có Kết Tinh giống như hắn, cần thận thì vẫn hơn.

“Tên khốn, ngươi sẽ phải trả giá cho những gì mình đã làm!!!” hai mắt của tên hộ vệ cầm khiến lễ nóng lưng trông, hắn quay đầu lên nhìn ba thân ảnh đang lơ lửng trên không trung mà gào lớn.

Từ Phong nghe vậy liền không nhịn được mà bật cười, cái quý gì vậy, các người đánh thì đánh được, mà bây giờ bị ta phản kích thì lại quay ra nói giống như oan ức lắm vậy, xem ra bất kể là trong tiểu thuyết hay ngoài đời, mấy tên này đều có bộ mặt dày như nhau.

“Bớt nóng nảy mà bình tĩnh lại một chút đi, chúng ta ba người còn đánh không lại hắn, nay đại ca có còn sống được hay không còn không rõ, ngươi ở đó mà gào rú cái gì.” Tên hộ vệ còn lại khuôn mặt lạnh tanh, bình tĩnh nói, không quên đưa một tay ra ngăn cản tên hộ vệ kia muốn xông lên.

“Vậy ngươi nói chúng ta phải làm sao???” tên hộ vệ cầm khiến cũng không phải hạng ngu dần, hắn chỉ là nhất thời nổi nóng mà thôi, nghe vậy liền cố gắng bình tĩnh lại, mở miệng nói

“Rút, cực diện hiện tại thì bên ta thua là cái chắc, người hắn cũng nhìn ra được thực lực của cái tên phản đồ Lãng Phong kia, thiếu đi trợ lực từ ba người chúng ta thì chủ nhân không cầm cự được bao lâu đâu. Hơn nữa chúng ta ở đây còn đang bị đánh cho không ngóc đầu lên được, núi xanh còn đó thì lo gì thiếu củi đốt, lúc này không chạy thì còn đợi kì nào nữa!”

Tên hộ vệ cầm khiến trầm ngâm một lúc sau đó gật đầu đồng ý, đúng lúc này, tiếng nói của Từ Phong vang lên trên trời khiến cả hai giật mình: “Này, bản luận xong chưa, ai cho các người chạy hả????”

Từ Phong cười lạnh nhìn hai tên hộ vệ trước mặt, không ngờ bọn chúng lại giống như không hề hắn vào mắt mà thì thầm bàn tán to nhỏ, khiến hắn có chút buồn cười, mấy tên này vốn năng lực chiến đấu rất tốt, nhưng lại đôi khi biểu hiện ra một vài lỗi sơ đẳng, chẳng lẽ đây chính là tinh anh được thể gia vung tọc đào tạo ra ư, thật là đáng thất vọng.

Bản thể Từ Phong lúc này tuy đã khôi phục thương thế nhưng năng lực chiến đấu không còn nhiều nữa, và lại lúc này hai tên hộ vệ đang ở cùng một chỗ, hắn không có lí do gì để trực tiếp ra tay cả, hai phản thần chia sẻ chung suy nghĩ với bản lúc này liền lập tức hành động. Chỉ thấy cả hai phản thần đều tiến lên một bước, toàn thân được bao bọc trong lôi điện, cả hai đồng loạt giơ một ngón tay chỉ vào hai tên hộ vệ dưới mặt đất, đồng thanh hô

“Tư Lôi Bát Kích - Sấm Động Thiên Hà!!!”

Mấy tiếng nổ đi đúng vào vọng không gian, từ trên trời bỗng nhiên xuất hiện hai cột ánh sáng đậm thẫm từ trên cao xuống, nhìn kĩ lại thì hoá ra đó là một cột lôi điện khủng bố đang không ngừng toả ra khí thế đáng sợ, cả hai cột lôi điện to như gốc cây có thụ chục người ôm đều tìm đến một cái đích duy nhất đó là chỗ ba tên hộ vệ dưới đất.

“Hồng bát, mau tạo thành trận pháp!!!” Nhìn thấy hai cột lôi điện mang theo khí tức huy thiên diệt địa đang lao tới, trên đường đi chuyển của nó, lôi điện không ngừng loé lên thiêu đốt không gian, tên hộ vệ cầm khiến trong lòng không khỏi sợ hãi vội vàng hét lên.

“Trận pháp nào????? Chúng ta vốn luôn luyện tập trận pháp ba người, nay lão đại đã như thế này rồi, người định bảo ta tạo thành trận pháp nào???” Tên hộ vệ còn lại cũng gấp rút gào lên.

“Chết thật, lão tử liều mạng!!!” tên hộ vệ cầm khiến chửi bậy một tiếng, sau đó hai tay cầm lấy hai tấm khiến đập vào nhau, trong nháy mắt khi hai tấm khiến liền lên nhau, cả hai cùng phát ra một thứ ánh sáng huyền ảo, không ngờ lại vừa vận kết hợp lại với nhau tạo thành một cái lá chắn cực lớn, che phủ lên trên miệng hố, trực tiếp che chắn cả ba tên hộ vệ ở đằng sau.

“Tuyệt kĩ, Thiên Vương Thuần!!!”

“Ồng!!Ồng!!!” Hai tiếng lời minh cực lớn vang lên khi hai cột lôi điện gĩa xuống tấm khiến chắn cố lớn, trong một sát na đó, mặt đất dưới sự huy diệt khủng bố của hai cột lôi điện giống như thiên phạt mà nổ tung thành vô vàn mảnh vụn. Tên hộ vệ cầm khiến miệng vừa dứt lời, hai cột lôi điện liền ngay lập tức đánh xuống khiến hắn chỉ có thể cắn răng mà chịu đựng.

Tuyệt kỳ nã của hắn là một sự kết hợp hoàn hảo giữa Bảo khí phòng ngự dạng thuẫn cùng với bí pháp mà sự phụ hắn đã dạy cho hắn, lực phòng ngự của chiêu thức này có thể so với bất kì loại Bảo khí phòng ngự nào còn cường hãn hơn, nhưng nhược điểm ở chỗ đó là một khi đã dùng đến chiêu thức này, chừng nào phòng ngự còn chưa bị phá vỡ hoặc người thi triển chưa có kiệt lực mà gục ngã, chiêu thức này là không thể hủy bỏ, bằng không thì lấy sinh sự cực đoan về phòng ngự của chiêu thức này, người thi triển sẽ không chịu được mà bị phản phệ, nhẹ thì bị thương, nặng thì tàn phế, thậm chí có thể mất mạng.

Vậy nên là từ trên tấm khiên truyền đến lực lượng như muốn hủy diệt địa khiến hai cánh tay của hắn tê bại, tên họ về này cũng chỉ có thể đau khổ mà chống đỡ, dù sao thì dù hai cánh tay của hắn có gãy đoạn thì vẫn hơn là bị tàn phế hoặc trực tiếp mất mạng trước cái tên quái vật kia chết.

Hai phần thân của Từ Phong vung tay một cái, Từ Lôi Bát Kích không còn được lực lượng của hắn duy trì nữa liền nhanh chóng tan biến, Từ Phong đưa mắt nhìn xuống cái mai rùa cỡ lớn bên dưới, trong lòng thấm mực niềm “Chấn động – Phản tích nhần!!”

Còn đau đầu vốn được Từ Phong cứng rắn để nên xuống liền quay trở lại, lần này so với lúc trước còn đau đớn hơn gấp bội, nhưng bấy nhiêu cũng không làm hắn bận tâm, hắn chỉ biết rằng tầm nhìn của mình trong nháy mắt biến đổi cực lớn, phảng phất như thể giới quan trong mắt hắn trở nên vô cùng rõ ràng, không gì có thể qua mắt được hắn. Cảm nhận cơn đau như kim châm vào đại não, Từ Phong biết mình không thể duy trì trạng thái này lâu, vội vàng quét mắt nhìn vào tấm khiên.

Chỉ thấy xung quanh tấm khiên, dường như có một lớp lá chắn năng lượng vô hình được xếp chồng chéo lên nhau, đan xen nhau theo một quy luật kì quái, dưới lực lượng hủy diệt của Từ Lôi Bát Kích không ngờ lại không bị phá hủy, chỉ là bị bảo mòn đi quá nửa mà thôi, nhưng rất nhanh sau khi không còn bị công kích, từng lớp từng lớp lá chắn năng lượng lại xuất hiện trở lại, không ngừng lấp đầy chỗ trống, chỉ trong thoáng chốc liền khôi phục lại hoàn hảo vô khuyết.

Gài trừ *Chấn động*, Từ Phong trong đầu xoay chuyển cực nhanh, chỉ trong mấy cái chớp mắt, hắn liền nghĩ ra được cách để đối phó với chiêu thức phòng ngự quý dị này. Thực ra thì Từ Phong hẳn nếu có thể thì chỉ cần kim chắn ba tên họ về này ở đây, tin tưởng với lực lượng của Lăng Phong thì thừa sức đem cái tên Lăng Tiểu gì đi đó kia chém thành mười tám khúc, chỉ là Từ Phong hẳn rõ ràng tình trạng của bản thân hơn ai hết.

Đứng thấy hắn lúc này trông như một vị chiến thần trên không trung, chỉ một chớp nữa khi thời gian chảy ngược của các kĩ năng phụ trợ như *Thiên Ma Hoá Thân* kết thúc thì thực lực của hắn sẽ giảm sút với tốc độ chóng mặt, tới lúc đó hắn còn có thể toàn mạng trước mặt tên họ về này hay không thì còn có nói chứ đừng nói là cầm chân bọn chúng.

Vì lẽ đó, Từ Phong không cho phép bản thân được trì hoãn, phải tìm cách thật nhanh để có thể đánh bại đối phương trước khi điều tồi tệ sẽ xảy ra với chính bản thân hắn. Nhìn thấy phương thức hoạt động của lớp lá chắn năng lượng vô hình đó, Từ Phong với vô số kiến thức khoa học có được từ kiếp trước, vốn là thời đại khoa học kĩ thuật vô cùng phát triển, hắn cũng là nhân rồi không có gì làm nên mới tìm hiểu đôi chút, hắn không chút khó khăn liền nghĩ ra được đối sách.

Tên họ về cảm khiên đang tự hỏi tại sao xung quanh lại bất ngờ yên ắng đến như vậy, bất ngờ từ tấm khiên phía trên truyền tới vô số tiếng kim loại va chạm chói tai, sau đó là một cỗ lực lượng cường hãn không ngừng nện lên mặt khiên giống như vũ bão, khiến hắn vừa mới thở ra được một ngụm lại liền cá người căng cứng, linh lực toàn thân đều động truyền vào tấm khiên, chỉ mong lớp lá chắn năng lượng đó sẽ không dưới cự lực công kích mà vỡ nát, bằng không thì hỏng bét.

Nhìn thấy đồng bạn mình sắc mặt tái nhợt, khí thể toàn thân trở nên thấp phần yếu ớt, tên họ về còn lại liền cẩn rằng, quyết định liều mạng, hắn liền vận khởi một loại bí pháp đã thất truyền từ lâu, có thể cho phép hắn chia sẻ linh lực của bản thân cho người khác, so với truyền công trong tiểu thuyết vô hiệp Từ Phong hay đọc thì không khác nhau lắm, chỉ là sau đó thì hắn chỉ cần tu luyện khôi phục linh lực là được.

Trên vai đột ngột bị một bàn tay nắm lấy, sau đó một hồng linh lực cuối mảnh tràn vào thể nội khiến tên họ về cảm khiên có cảm giác giống như hạn hạn gập mưa rào, đối với hành động này của đồng bạn hắn đến lời cảm ơn cũng không cần nói ra, bọn họ đã quen với nhau đủ lâu để bỏ qua mấy thứ tiểu tiết này rồi.

Từ Phong đã quyết, trong nháy mắt liền hành động, hắn cùng với hai phần thân của mình trực tiếp lao xuống, nhắm thẳng tấm khiên mà vùng vẫy đánh tới. Ba người, 18 cánh tay điên cuồng mà nện xuống tấm khiên như vũ bão.

Mỗi quyền mang theo lực lượng khủng bố giống như muốn bái sơn đảo hải, hơn nữa lấy tốc độ của Từ Phong, chỉ trong nháy mắt một khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đến chục giây đồng hồ, hắn cùng với phần thân đã liền hoàn nện xuống tấm khiên mấy ngàn quyền. Từ Phong có thể tưởng tượng được lớp lá chắn năng lượng tuy có tốc độ hồi phục nhanh hơn lúc trước, nhưng đối công kích liên hồi của hắn, tốc độ tăng cao cũng tỏ ra không chút tác dụng, hắn cũng không muốn dây dưa nữa, khước miệng nở một nụ cười lạnh

"Các ngươi nghĩ rằng một cái mai rùa này sẽ có thể ngăn cản được ta sao?? Vô dụng, vô dụng, vô dụng, vô dụng!!!!!!"

Ngay khi hắn vừa dứt câu, Âm phần thân bên cạnh hắn liền mở miệng, âm trầm nói: "Linh vực - Thế Giới!"

Toàn bộ không gian trong bán kính hàng mét liền bị linh vực của Từ Phong bao trùm, trong nháy mắt tất cả mọi thứ liền dừng lại, không một thứ gì có thể chuyển động, chỉ trừ ba thân ảnh đang điên cuồng công kích lên tấm khiên. *Thiên Ngoại Hóa Thân* vốn có khả năng khiến phần thân của Từ Phong có thể sử dụng toàn bộ kĩ năng giống như bản thể, nếu hắn có thể sử dụng linh vực của mình, vậy thì đương nhiên hai phần thân của hắn cũng có thể. Chỉ là khác với bản thể là hắn, hai phần thân này không có sở hữu Kết Tinh, tức là không có năng lực phục hồi giống như hắn, vậy nên nếu phần thân sử dụng *Thế Giới*, sau khi thời gian nửa giây kết thúc, phần thân đó sẽ tan biến không thể nghỉ ngơi.

Nhưng mà Từ Phong nào có quan tâm, nếu để hai phần thân bị sinh nhậm trầm sát được ba tên họ về này, vậy thì vô cùng xứng đáng. Thời gian ngừng trôi, Từ Phong cùng phần thân của mình lúc này vẫn điên cuồng mà nện nắm tay xuống không ngừng nghỉ, đến khi nửa giây đồng hồ gần trôi qua, Lôi phần thân liền cười lớn: "Chưa xong, chưa xong đâu, Thế Giới!!!"

Thời gian tiếp tục bị ngưng đọng, trong vòng nửa giây tiếp theo., Từ Phong vẫn kiên trì ra quyền, bất chấp cảm giác mệt mỏi bắt đầu dâng lên trong cơ thể mình. Linh vực của hắn mất đi hiệu lực, thời gian liền quay trở lại như bình thường, hai phần thân của Từ Phong cũng trong nháy mắt tan biến, nhưng hi sinh của hắn không phải là vô ích.

Trong khoảng thời gian gần một giây thời gian bị ngưng đọng, Từ Phong cùng phần thân dùng hết sức lực của mình đã nện lên tấm khiên trên dưới vạn quyền, tất cả đều tập trung vào một điểm duy nhất trên tấm khiên. Đối với hắn thì đó là một vạn quyền đầu liền tục đánh xuống từng một giây, nhưng vì dưới sự ảnh hưởng từ linh vực của hắn, ngay khi thời gian quay trở lại bình thường, đó không phải một vạn quyền trong một giây, mà là lực của một vạn quyền xảy ra chỉ trong một cái tích tắc ngắn ngủi.

Một quyền của Từ Phong bây giờ có thể đâm sập cả một ngọn đồi, thử tưởng tượng một vạn quyền của hắn dồn vào bệch phát chỉ trong một cái tích tắc, không cần phải nói thì ai cũng biết uy lực của nó sẽ ra sao. Quả nhiên ngay khi *Thế Giới* mất đi tác dụng, chỉ nghe một tiếng "oanh" long trời lở đất, tấm khiên trog nháy mắt liền nổ tung, lấy nơi đó làm trung tâm, một làn sóng xung kích cực đại lan tỏa ra xung quanh, trực tiếp thổi bay cả một mảng đại địa lên không trung, cảnh tượng trông vô cùng hoành tráng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 223: Là ai muốn giết phu quân ta?!!

Mấy tiếng hừ lạnh đau đớn vang lên, chỉ thấy hai tên họ về kia cùng lúc với tiếng nổ vang lên, cả hai liền văng lên không trung mấy trăm mét sau đó rơi xuống đất không chút động tĩnh, tấm khiên khổng lồ kia đã trực tiếp bị phá hủy thanh vô vàn mảnh vụn bắn khắp nơi, tên họ về lúc trước bị thương nặng kia thì xui xẻo bị các mảnh vỡ của tấm khiên bắn thẳng vào, lúc này đã biến thành một đồng thịt nát bầy nhầy nhìn không còn ra hình thù gì nữa.

"Chết rồi....ngươi còn sống không?" Tên họ về cảm khiên khó khăn nhòm người dậy, nhưng toàn thân xương cốt của hắn lúc này đã vỡ tan tành, đừng nói là muốn ngồi dậy, với thương thế này của hắn thì nếu không được người khác giúp đỡ thì cũng chỉ có thể chờ chết.

Tên họ về còn lại không phải đứng mũi chịu sào, thương thế có phần nhẹ hơn nhưng vì khoảng cách quá gần, lực phòng ngự của hắn lại không cường hãn như đồng bạn của mình, xương cốt da thịt của hắn cũng trong thảm trạng không kém gì so với tên kia. Từ Phong từ từ bay tới chỗ hai tên họ về đang nằm co quắp dưới đất, khước miệng nở một nụ cười lạnh, Phá Lôi Thương lại xuất hiện trong tay hắn, không hề do dự ngay lập tức quét ngang cây thương: "Nguyệt Sát Trảm!!"

Một đường kiếm quang đen tuyền chợt xuất hiện, không có nổ lớn, cũng không có tiếng xé gió, hoàn toàn im lặng không chút âm thanh, xung quanh tất cả chỉ còn lại một màu đen như màn đêm u tối. Đường kiếm quang tan đi, hai tên họ về lúc này đã hoàn toàn biến mất, kèm theo hai người là một mảng đại địa sâu tới mấy chục mét giống như bị một thứ gì đó cực kì sắc nhọn trực tiếp xức đi, chỉ để lại một cái rãnh sâu kéo dài cả trăm mét sâu không thấy đáy.

Từ Phong hít một hơi thật sâu, Sinh Tử Quyết trong nháy mắt liền hấp thụ từ khí của ba tên họ về hắn vừa giết, nhìn kinh nghiệm của mình không ngừng tăng lên nhanh chóng, hắn không khỏi vui vẻ, cảm giác mệt mỏi liền bị xua tan, thầm nghĩ xem ra Tôn cấp đem về nhiều từ khí hơn hắn so với vô gia khác, có khi hắn phải bị mặt đi săn giết Tôn cấp vô gia, nhanh chóng để thăng cảnh giới mới được. Về phần đi đâu để tìm kiếm Tôn cấp vô gia, hắn đến nghĩ cũng chẳng thêm nghĩ, chẳng phải đang có một cái Lăng gia cùng với Xuất Vân đế quốc vô cùng tiện lợi ở ngay trước mặt sao, hắn cần bản không tin là Xuất Vân đế quốc đã nghe được phong thanh về Cô Thị hoàng triều mà lại chỉ phải ra có vài ba tên Tôn cấp như thế này.

Đúng lúc hắn đang nghĩ miên man, chợt một tiếng nói âm trầm vang vọng khắp không gian, cổ họng của hắn chợt bị một gong kim cứng như thép túm chặt lấy, cả người trong tức khắc liền mềm nhũn vô lực: "Không ngờ Lăng Hư Cung lại xuất hiện một yêu nghiệt như ngươi, lấy tu vi Tôn cấp nhất phẩm có thể trực tiếp lấy một địch ba, hơn nữa giết chết cả ba tên họ về cấp cao của Lăng gia chúng ta, ta cũng thật sự bất ngờ đó."

Chỉ thấy trước mặt Từ Phong bây giờ là một lão già tiên phong đạo cốt, trên người tằm mặc ra khí tức ôn hòa nhưng lại khiến người khác cảm thấy sợ hãi, giống như người trước mặt không phải là con người mà là một thứ gì đó thần thánh vô hạn. Lão già lúc này đang đặt tay tím lầy cổ họng của Từ Phong nhắc lên giống như đang bóp có một cơn chó nộ, hoàn toàn không chút tôn sục.

Lúc này từ trên không trung chợt vang lên một tiếng xé gió, Diệu Yên trong nháy mắt xuất hiện ở cách đó không xa, khuôn mặt mỹ lệ âm trầm nói: "Người đây là như thế nào, tính lại lòng phải không??"

"Bọn ta muốn lật lọng thì thế nào, người nghĩ người có thể phản kháng sao??" lại một tiếng nói vang lên, bên cạnh lão đầu đang tím cổ Từ Phong, một trung niên nhân không biết từ lúc nào đã xuất hiện, tay vung lên một cái liền ném tấm ảnh bắt động trên tay xuống đất, nhìn lại thì đó chính là Lăng Phong, lúc này đã hôn mê bất tỉnh, Đế Khí trên người tan nát không chịu nổi, khắp nơi đều là máu tươi.

Diệu Yên nhìn thấy một màn này, trong lòng không khỏi sợ hãi, như thế nào ở đây lại xuất hiện tận hai Thánh Giả thế này, lão đầu kia thì chính là cái người thần bí đã đàm phán với nàng, còn trung niên nhân có tu vi Thánh Giả sơ cấp mới hiện thân này là ai, tại sao lại có thể tránh thoát khỏi thần thức của nàng, âm thầm đánh trọng thương Lăng Phong không chút động độ.

Giống như cục diện chưa đủ khô cho Diệu Yên, không gian bên trên lại một trận vận vạo, sau đó lại tiếp thêm một lão già nữa xuất hiện, từ khí thể mà xem thì tu vi của lão cũng là Thánh Giả đỉnh phong như Diệu Yên, không khỏi khiến nàng hít vào một hơi khí lạnh, trước mặt tự nhiên xuất hiện ba cái Thánh Giả, nếu là chỉ một cái Thánh Giả đỉnh phong thì nàng nắm chắc có thể đánh ngang tay, thậm chí đã bại đối phương, nếu thêm một Thánh Giả sơ cấp nữa thì hơi khó khăn nhưng không phải là không thể, nhưng nếu thêm cả một Thánh Giả đỉnh phong nữa thì nàng chỉ có thể chạy trốn không nghĩ ngờ, kể cả nàng có liều mạng thì cũng lắm chỉ có thể kéo thêm một người làm đệm lưng, trừ khi không còn cách nào khác, bằng không làm như vậy thì quá là lỗ vốn.

Nhất thời Diệu Yên chỉ có thể đứng yên tại chỗ không làm ra hành động gì cả. Không hề quan tâm đến sắc mặt của Diệu Yên khó coi ra sao, lão già vừa xuất hiện một cái liền đem tấm mặt đặt lên người Từ Phong, miệng nhàn nhạt nói

“Tiểu tử, nhân tài như ngươi, ở trong Lăng Hư Cung thật là phi phạm, chỉ bằng đầu hàng, sau đó gia nhập gia tộc của chúng ta, tin tưởng những gì Lăng Hư Cung có thể cho ngươi, gia tộc chúng ta cũng có thể, thậm chí nhiều hơn.”

Nghe vậy Từ Phong không khỏi ngẩn ra, bất quá sau đó hẳn lại mặc kệ có họang mình có đang bị xét chặt đến mức có thể nghe thấy tiếng lộp gáp kim loại của hán đang phát ra từng tiếng kèn kẹt mà cười lớn, miệng nói: “Lão tử từ trước tới nay mềm cứng đều không ăn, nếu bọn mi có tới gặp riêng ta rồi nói chuyện bình thường thì ta còn suy nghĩ, nhưng tùm cò đe dọa ta như thế này, thì để ta cho bọn mi một câu trả lời luôn, lão tử cự tuyệt!!!!”

Tuy chiếc mặt nạ đã che đi biểu cảm khuôn mặt của Từ Phong, nhưng chỉ vào giọng điệu thì lão già kia cũng có thể cảm nhận được sự coi thường của tên thanh niên trước mắt, lấy địa vị cao tại thượng của mình, lão sao có thể cho phép người khác tỏ thái độ như vậy. Chỉ thấy hán vung tay lên một cái, toàn bộ sáu cánh tay của Từ Phong liền vô thanh vô tức bị chém cụt tới tận gốc, máu tươi tuối vai hán liền phun ra ngoài xối xả không ngừng.

“Nếu ngươi đồng ý, bọn ta có thể đem tay của ngươi gắn lại, đồng thời chữa trị thương thế cho ngươi, bằng không tiếp theo ta sẽ chặt nốt hai chân của ngươi, biến ngươi thành một tên phế nhân vô dụng ngay tức khắc!” từ một vô già hùng mạnh trở thành phế nhân, tư vị này sống không bằng chết, lão già tin rằng đối phương sẽ sợ hãi mà quy phục, chẳng ngờ Từ Phong nghe vậy liền cười ha hả, miệng nói

“Vậy thì chặt nốt đi, lão tử cái gì cũng đã nếm qua cả rồi, chỉ còn lại trở thành phế nhân là chưa từng được thử thôi, hahahaha...”

Đau đớn kích thích đại não của Từ Phong, khiến đầu óc của hán trở nên tỉnh táo, hẳn thừa biết rằng ba người trước mắt đều là Thánh Giả giữa thật giá thật, bất kể lúc trước hán cường hân ra sao, tùy tiện bắt kì người nào thôi một hơi cũng có thể tiễn hán đi du lịch âm tào địa phủ ngay lập tức. Đừng nói hán, đến cả Diệu Yên cũng khó có thể lấy một địch ba, hẳn lấy cái gì để mà liều mạng đây. Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là hán đầu hàng, trong nháy mắt khi bị bắt, trong đầu hán đã nảy ra một ý tưởng điên cuồng.

Chỉ có thể đem đối phương chọc giận, khiến bọn chúng mặc kích đem hán giết chết thì hẳn mới có thể có cơ may thoát khỏi. Đừng nghĩ rằng hán bị điên, kế hoạch này tuy có chút mạo hiểm, nhưng không thể nói là vô lí được. Hai phần thân của hán sau khi sử dụng lĩnh vực thì đều kiệt sức mà tan biến, nhưng đó là bởi vì bọn chúng đã hao hết năng lượng, chứ không phải bị giết, nên kĩ năng *Thiên Ngoại Hóa Thân* của Từ Phong vẫn có thể sử dụng được. Hán chỉ cần trong nháy mắt sắp bị giết chết, nhanh chóng sử dụng *Thế Giới*, rồi kích hoạt *Thiên Ngoại Hóa Thân*, sau đó để phần thân tiến vào trạng thái *Ngụy trạng*, tin rằng đối phương sẽ không nhận ra.

Lấy năng lực của *Thiên Ngoại Hóa Thân*, bản thể Từ Phong chết đi thì phần thân sẽ trở thành bản thể mới, tuy sẽ mất một đoạn thời gian khôi phục thực lực nhưng vẫn đỡ hơn là mất mạng đương trường a, chỉ là kế hoạch này yêu cầu hán phải cần thời gian thật sự cực kì hợp lí, bằng không chỉ cần chậm một nhịp thì cũng có thể mất mạng như chơi. Thậm chí kế hoạch này nếu xét theo một khía cạnh khác thì cũng thật sự vô cùng khả thi, bởi vì phải biết rằng nếu muốn giết chết Từ Phong thì phải phá hủy cả tìm lần đầu của hán, nhưng đối phương đương nhiên không biết đến chuyện này, hán cũng có thể tin rằng đối phương sẽ đánh vào tìm hay đầu của hán, nếu may mắn thì đối phương sẽ nghĩ rằng hán đã chết mà không để ý nữa.

Chỉ là muốn sử dụng *Thiên Ngoại Hóa Thân* hay *Thế Giới* đều tiêu hao một lượng tinh thần lực cực lớn của hán, lấy tình trạng hiện tại của hán thì chỉ có thể dùng một câu đề miêu tả đó là sức cùng lực kiệt, xem ra khó khăn là vẫn còn đó.

Quả nhiên đúng như hán đã dự liệu, lão già nghe thấy Từ Phong nói vậy, khuôn mặt nhăn nhoe chợt tím lại, tức giận gầm lên: ‘Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, yêu nghiệt như ngươi nếu Lăng gia bọn ta không có được thì cũng đừng mong ai khác có được. Chết đi!’” nói đoạn vung tay một cái, một đạo không gian phong nhận tông ngay mất hình thành sau đó lao thẳng tới đầu Từ Phong. ý đồ muốn cắt phăng đầu lâu của hán.

Nhìn thấy công kích đánh tới, Từ Phong không khỏi tập trung tinh thần, sẵn sàng ở trong một sát na không gian phong nhận chém tới thì sử dụng *Thế Giới*, bỗng nhiên một luồng uy áp khủng bố tới cực điểm từ trên trời cao buông xuống, uy áp như hủy thiên diệt địa không ngờ thực tế đem không gian phong nhận ép cho tan biến. Từ Phong có thể cảm nhận được luồng uy áp này có bao nhiêu khủng bố, nhưng kì lạ một chỗ đó là hán tuyệt nhiên không thấy khó chịu chút nào cả, trong khi đó thì ba tên Thánh Giả của Lăng gia trước mặt hán lúc này đã quỳ mọp trên mặt đất, đến cả nhích nhích cũng muốn phản khó khăn, Diệu Yên ở gần đó cũng không ngoại lệ.

Khi mà Từ Phong còn đang cảm thấy một màn trước mặt thật sự là kì quái, không hiểu là cái dạng nhân vật cường hân nào lại chuẩn bị xuất hiện, một giọng nói vang vọng khắp không gian chợt khiến hán không khỏi mở miệng cười khổ:

"Là ai muốn giết phu quân ta?!!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hyệt Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 224: Hồ Phi Nguyệt tới!!

Ảm thanh thanh thúy khiến người nghe tự động liên tưởng tới một thứ gì đó vô cùng thánh khiết nhưng lúc này lại tràn đầy lạnh lẽo vừa vang lên, toàn bộ không gian xung quanh liền vận vẹo kịch liệt, uy áp khủng bố càng ngày càng tăng lên khiến nhiều nơi không gian bắt đầu nứt vỡ, sau đó ngưng trở lại xuất hiện một vết rách không gian, từ trong đó hạ xuống một thân ảnh.

Ngoài trừ Từ Phong còn có thể cử động bình thường ra, ba tên Thánh Giả cùng Diệu Yên lúc này mặc dù bị ép cho không thể thở nổi, cũng phải cố gắng gượng mà quay đầu nhìn về phía thân ảnh vừa mới xuất hiện. Chỉ thấy từ trên bầu trời hạ xuống là một thân ảnh nữ nhân, cơ mà điều đó không phải là vấn đề, vấn đề ở chỗ khi mọi người nhìn thấy dung mạo của nàng thì đều không nhận được mà rung động trong lòng.

Nữ nhân này có chiều cao tương đối, nói cao thì không cao hần mà thấp thì cũng không đúng, cơ thể lí lỏm mẽ người tới cực điểm, mọi bộ phận trên cơ thể nàng đều có một tỉ lệ phối hợp với nhau một cách hoàn hảo, cho dù có muốn có tình chế bai thì cũng không thể nào làm được, dường như mỹ lực của nàng khiến bất kì ai nhìn vào cũng không thể trái với lương tâm mà nói xấu được. Làn da nàng trắng như mỡ đông, dưới ánh nắng chiếu vào hơi có chút óng ánh lờn như bạch ngọc, nhìn qua thì vô cùng mịn màng trơn nhẵn.

Toàn bộ cơ thể ngạo nhân của nàng được bao bọc bởi một bộ váy dài liền thân màu trắng, lại càng tôn lên làn da đẹp đẽ của nàng, tà váy với những đường xẻ rãnh vừa phải bay nhẹ nhàng hạ xuống, khiến đôi chân thon dài của nàng thoát ần thoát hiện lại càng tăng thêm vẻ dụ hoặc.

Nhìn lên khuôn mặt nàng, tất cả mọi người liền trợn hai mắt của mình lên, trong lòng bọn họ không hẹn mà cùng có chung một suy nghĩ, đẹp, quá đẹp, thật sự đẹp tới mức chỉ nhìn thôi cũng hít thở không thông. Mái tóc dài màu bạch kim óng ánh dưới nắng, khuôn mặt nàng nhỏ nhắn với ngũ quan tinh xảo tới cực điểm, đôi lông mày gọn gàng, thanh mảnh mà tinh tế, sống mũi cao, thẳng tắp nhưng lại không có vẻ thô cứng, đôi mắt long lanh như hai giọt sương sớm đọng trên lá cây cùng với hàng mi cong dài đủ khiến bất kì ai nhìn vào đó cũng sẽ trầm mê không thoát ra được, đôi môi của nàng nhỏ nhắn, mềm mại mà ướt át, mang theo một màu hồng nhàn nhạt trong veo cùng tươi tắn. Nếu đề miêu tả thì chỉ có thể nói đây là một khuôn mặt đẹp hoàn mỹ không chút tí vết, là tuyệt tác của tạo hóa.

Chỉ là khuôn mặt mỹ lệ tới cực điểm này hiện giờ lại trong veo cùng tinh giãn, đảm bảo bất kì nam nhân nào nhìn thấy cũng có xúc động muốn đem cái tên súc sinh nào chọc giận mỹ nhân mà đập chết ngay tại chỗ. Thời điểm Từ Phong nhìn thấy nàng, chắc mặt nạ của hán liền hóa thành một đụn cát long rồi biến mất, khoe miệng hán nở một nụ cười khổ, hẳn nhiên không thêm để ý tới bản thân đã bị chặt cụt cả sáu cánh tay, mở miệng hô: “Phi Nguyệt!!!”

Mỹ nhân thiên kiều bá mị lộ lẳng trên không trung nghe thấy tiếng gọi này, vẻ tức giận trên khuôn mặt trong nháy mắt tan biến, miệng nàng nở một nụ cười rạng rỡ như mùa xuân, biến khuôn mặt nàng thành một bức tranh mỹ lệ tới cực điểm không gì có thể sánh bằng, từ trên không trung liền sa xuống trước mặt Từ Phong.

"Đạ!!" từ đôi môi nhỏ nhắn của nàng phát ra một âm thanh thanh thúy dễ nghe tới cực điểm, tin rằng bất kì nam nhân nào nghe thấy cũng sẽ cảm thấy xương cốt mềm nhũn, chỉ là ngay sau đó, giọng nói đó lại trở nên băng hàn lạnh lẽo như băng sơn vạn năm phương bắc, mấy người ở đây ai cũng có thể cảm nhận tinh tường sát khí trong lời nói của nàng

"Phu quân, là ai đã đá thương chàng??"

Từ Phong cũng không nói gì mà chỉ lẳng lẳng nhìn Hồ Phi Nguyệt, khuôn mặt hán lúc này không chút biểu tình, ai cũng không nhìn ra trong lòng hán đang nghĩ gì. Một lúc sau, hán mới làm ra động tĩnh, chỉ thấy từ hai bên vai cụt ngùn của hán, một đoàn hắc khí liền xuất hiện, sau đó rất nhanh liền tạo thành hình dáng của một cánh tay, rồi ngấn người thời gian mấy cái hồ hấp trời qua, đám hắc khí đó liền hóa thành một làn khói tàn mác, để lộ ra hai cánh tay lành lặn hoàn hảo vô khuyết. Từ Phong hơi có chút ngạc nhiên nhìn hai cánh tay của mình, không ngờ với chút ít lĩnh lực còn sót lại của hán, *Tài Sinh Siêu Tốc* lại vẫn có thể hồi phục cho hán với tốc độ nhanh đến như vậy, xem ra kĩ năng này cũng đã được nâng cấp.

Còn về vấn đề biểu hiện của *Tài Sinh Siêu Tốc* càng ngày càng trong có chút quỷ dị, Từ Phong đến cả nghĩ cũng không thêm nghĩ, dù sao thì trên người hán đã có đủ thứ quỷ dị khiến người khác sợ hãi rồi, có thêm một thứ nữa thì cũng chẳng đáng kể. Cũng đúng lúc này, hiệu quả của mấy kĩ năng hán đã sử dụng lần lượt hết hiệu lực, lộp gáp trên người hán nhanh chóng nứt vỡ, sau đó hóa thành vô số mảnh nhỏ rơi xuống đất, khi thể trên người hán trong nháy mắt liền tự xuống không ngừng.

Trong lòng ba tên Thánh Giả của Lăng gia lúc này chỉ có thể dùng từ kinh đảo hải lăng để hình dung, bọn họ mỗi người tu luyện đều không dưới trăm năm, hai lão già Thánh Giả đỉnh phong kia thì tu luyện cũng đã ngót nghét nghìn năm, ở trong gia tộc cũng là thân phận cao cao tại thượng, vậy mà ngày hôm nay lại xuất hiện một nữ nhân chỉ dùng uy áp cũng có thể ép bọn hán nằm trên mặt đất như mấy con cá chết, thật sự là khiến người khác khó có thể tin được. Bọn họ đều vô cùng tỉnh táo, có thể dùng uy áp trực tiếp đập đầu bọn họ, tu vi chi ít cũng là Thánh Hoảng trở lên.

Thánh Hoảng, danh tự này đối với bọn họ thì so với sấm nổ bên tai cũng không khác là bao, phải biết Thánh cấp phân chia thành bốn thứ bậc đó là Thánh Giả - Thánh Hoảng - Thánh Tôn - Thánh Quân, mỗi cấp bậc chênh lệch với nhau như chát trai với cụ nọ, nói trắng ra là một Thánh Hoảng sơ giai cũng có thể dễ dàng đập chết một đám Thánh Giả đỉnh phong để như chơi gặt chó. Chênh lệch như vậy, lẽ đương nhiên có thể tu luyện lên tới Thánh Hoảng là có bao nhiêu khó khăn, cứ nhìn hai lão già Thánh Giả đỉnh kia thì biết, bọn hán năm xưa cũng là nhất thế thiên tài, vậy mà đến vài trăm năm đi qua cũng chỉ có thể buồn bực kẹt ở Thánh Giả đỉnh phong, dù biết đột phá khó khăn ra sao, vậy mà nữ nhân trước mắt này nhìn tuổi tác tối đa cũng chỉ là hai mươi cái tuổi xuân xanh, vậy mà đã đột phá tới Thánh Hoảng, rốt cuộc nàng là thân thích phương nào.

Khiến bọn họ rung động hơn đó là nữ nhân mạnh mẽ tới cực điểm này vừa xuất hiện đã không nói không rằng ép bọn họ cảm mặt xuống đất không nhúc nhích được. Vốn bọn họ còn nghĩ rằng nữ nhân này chẳng lẽ là cường giả của Lăng Hư Cung nhưng nhìn thấy Diệu Yên cũng trong tình cảnh tương tự, bọn họ liền loại bỏ ý nghĩ này, chỉ là câu nói vừa rồi của nàng lại khiến cho tất cả mọi người ở đây có xúc động muốn thổ huyết đương trường. Nàng vừa gọi tiểu tử kia là gì, ‘phu quân’ u?? Thế giới này đảo lộn hết rồi, từ lúc nào một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu có tu vi Tôn cấp nhất phẩm lại có vợ là một cường giả Thánh Hoảng khủng bố như vậy.

Trong lòng của ba tên người Lăng gia chỉ mong rằng nữ nhân thiên kiều bá mị này sẽ nhận lầm người, chỉ là Từ Phong nói ra một câu khiến áo tường này ngay lập tức tan thành mây khói.

"Phi Nguyệt, tại sao nàng lại tới đây??"

"Thiếp....thiếp lo lắng cho chàng, nên lên đi theo..." Nghe Từ Phong hỏi, Hồ Phi Nguyệt trong nháy mắt liền lộ vẻ lúng túng, ấp úng hồi lâu mới lí nhí nói.

"Ta đã nói thế nào rồi, lần này không cho phép nàng đi theo ta, nàng hiện giờ đang trong một tình thế nhạy cảm, vốn Lăng Hư Cung là một nơi cực tốt để lần trốn, nàng lại theo ta tới tận đây để làm gì, nếu chẳng may để kẻ thù của nàng biết được thì phải làm sao?? Ta bị liên lụy thì cũng thôi đi, cùng lắm là chết, nhưng mà nàng có mệnh hệ gì thì tính sao đây??" Từ Phong lạnh giọng nói.

Hồ Phi Nguyệt lúc này đầu cúi gầm xuống, một bộ dạng tiểu nữ nhi ủy khuất trong veo cùng đáng thương, một chút uy vô thần thánh lúc trước biến mất sạch sẽ không chút tăm hơi, phảng phất như hai người vốn không phải là một vậy. Thấy Hồ Phi Nguyệt giống như đứ tra trẻ làm sai bị trách phạt, Từ Phong không khỏi thở dài một cái, nhẹ nhàng đưa tay ôm nàng vào lòng, miệng khẽ nói:

"Không phải ta trách cứ gì năng, chỉ là khi thực lực của ta chưa đủ mạnh, ta không thể nào bảo vệ năng nếu có chuyện xảy ra được, hơn nữa, ta có thể lộ diện nhưng năng thì không, vậy nên ta mới tức giận như vậy."

"Ừm, thấp hiểu mà, chỉ là lần trước để chàng tiến vào trong thượng cô di tích, chàng đã thiếu chút nauwx không còn mạng trở ra, nên thần thật sự lo lắng, ai mà biết lần này chàng đi liệu có biến cố nào xảy ra hay không cơ chứ...." Hồ Phi Nguyệt bị Từ Phong ôm, nâng khẽ than nhẹ một tiếng, cả người rúc vào lồng hân, khuôn mặt không ngừng cọ cọ lên ngực hân, biểu hiện trông không khác gì một con mèo nhỏ.

Nếu như nghe câu trước, mấy người ở đây có thể khẳng định là hai người này quen biết nhau, cơ mà ít nhất tổng lông vẫn còn chút hi vọng mong manh, rằng tiểu tử này chỉ là nam sùng của nữ nhân này mà thôi, bằng không thì một cường giả như vậy sao có thể dễ ý tới một Tôn cấp bé nhỏ. Bất quá thấy Từ Phong lạnh giọng quát tháo không chút cổ kị, rồi nữ cường giả Thánh Hoàng lại giống như cổ vọ nhỏ bị khi dễ mà ủy khuất đứng đấy, nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người đều không khỏi chông văng, rồi đến khi bị tiểu tử kia ôm lấy, nữ cường giả này lại lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, một bộ dáng như thuận đến hết mức có thể, còn đầu là hình ảnh một Thánh Hoàng cường giả, đầu óc của mọi người lộn loạn thành một bầy, cái quái gì vừa xảy ra đây??

"Tiền....tiền bối, không rõ chúng ta đã mạo phạm ngài chỗ nào, mong ngài rộng lượng mà tha thứ...." trong lúc ti tế với Từ Phong, uy áp của Hồ Phi Nguyệt đã suy giảm đi chút ít, vừa đủ để mấy Thánh Giả ở đây có thể nhúc nhích đôi chút, tên trung niên có tu vi Thánh Giả sơ giai lúc này mới đứng lên, run rẩy nói.

Đang hưởng thụ khí tức của Từ Phong đã lâu chưa được cảm nhận, Hồ Phi Nguyệt nghe thấy mấy lời này liền nổi giận, khí thế ôn hòa trên người nàng trong nháy mắt bùng nổ: "Không có lệnh của phu quân ta, ai cho ngươi mò miệng, cứ!!!" nói đoạn nàng vung tay một cái, tên trung niên nhân kia còn chưa kịp làm ra phản ứng thì đã bị một luồng lực lượng vô hình đập thẳng vào mặt, cả người văng lên không trung, sau đó dường như là đập trúng một thứ vô hình nào đó, lại không bay đi xa mà rơi xuống đất gần đó. Chỉ thấy hân há miệng phun ra một búng máu lớn, kèm theo đó là một nắm răng vụn, lẫn trong đó còn có thể thấy một chút mảnh nhỏ nội tạng vỡ nát, xem ra đã bị thương không nhẹ.

Hai lão già kia nhìn thấy một màn này, trong lòng không khỏi chấn động, không nói đến việc trung niên nhân kia tốt xấu gì cũng là một Thánh Giả sơ giai mà bị người ta lẳng không hề hột tát một cái đã trọng thương, quan trọng đó là không ngờ nữ nhân này lại cường hân đến độ có thể đóng băng không gian, trực tiếp nuốt tấ cả mọi người ở nơi này, bằng chứng là trung niên nhân kia không bị đánh bay đi xa. Trình độ nắm giữ không gian đến bậc này, so với Thánh Hoàng đỉnh phong thì chỉ có hơn chứ không có kém, hai lão già đi đến kết luận này, khoe miệng chọt lộ nụ cười khờ, khuôn mặt già nua trong nháy mắt liền nhăn nhoe hết lại. Thánh Hoàng đỉnh phong, hai người bọn họ trong gia tộc cũng là trưởng lão cao cao tại thượng, nhưng phân lượng so ra một Thánh Hoàng đỉnh phong thì còn kém xa, đừng nói là trưởng lão bọn hân, kể cả gia chủ Lăng gia đứng trước mặt Thánh Hoàng đỉnh phong cuogwrf già còn phải cung kính ba phần, bọn họ tính là cái đĩnh gì.

"Hừ, mới dám tiêu bối không biết trời cao đất dày, lại dám động tới phu quân của ta." Hồ Phi Nguyệt sắc mặt âm trầm, ánh mắt sắc như dao nhìn tới khiến hai lão già không rét mà run.

"Chúng ta nhất thời hồ đồ, lại đắc tội với phu quân của tiền bối, nhưng đây là chúng ta hoàn toàn không biết, tin rằng nếu chúng ta biết, có ăn gan trời chúng ta cũng không dám làm vậy." một lão già lấy hết dũng khí bước lên, chấp tay cúi người nói, giọng điệu thành khẩn vô cùng, một bộ dáng nhút nọt thấy rõ.

"Đừng nhiều lời, hai người bọn người ngày hôm nay mới cái cũng không chạy thoát, có can đảm động tới phu quân của ta, vậy thì vứt lại cái mạng ở đây đi." Hồ Phi Nguyệt khinh thường nói, cứ như vậy mà hơi hột chụp lên đầu hai cường giả Thánh cấp một cái ăn từ.

Sắc mặt của hai lão già trong nháy mắt trở nên khó coi vô cùng, một tên liền nói: "Tiền bối, người đừng có quá đáng, tin rằng dù người có là Thánh Hoàng cường giả thì cũng không muốn đắc tội tới Lăng gia chúng ta chứ, nếu ngài đồng ý tha cho chúng ta một mạng ta đảm bảo Lăng gia nhất thấy ngài cùng phu quân sẽ trực tiếp đi đường vòng, đừng để chàng ta liều mạng cá chết lưới rách!!!"

"Để ta nhìn xem, hai con giun các người lấy đầu ra tự tin để có thể cá chết lưới rách với ta!!!"

Ban đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 225: Hồ Phi Nguyệt phát uy!

Hai lão già tuy tự nhận bản thân không phải là đối thủ của Thánh Hoàng cường giả, nhưng thân vốn luôn cao cao tại thượng, nay lại bị một cô gái "trẻ tuổi" gọi là hai con giun, dù công phu giáo dưỡng của hai người đã trải qua vài thế kỉ thì cũng khó mà kìm nén được. Sắc mặt của cả hai liền tối sầm lại, một lão già gần dữ nói: "Kẻ sĩ bất kha nhục, dù người có là Thánh Hoàng cường giả thì sao, lão phu hôm nay sẽ tự mình thử xem thân thủ Thánh Hoàng ra sao!!!"

Nói đoạn khí thế trên người lão bất chợt bộc phát giống như thủy triều, từ một lão già không chút khí tức, trong nháy mắt liền tỏa ra uy áp phò thiên cái địa, quần áo trên người lão không gió mà lay động, trên tay lão xuất hiện một thanh trường kiếm, miệng gầm lên: "Lão ngu, chúng ta cùng liều mạng!!! Thiên địa pháp tắc, hãy nghe theo lời kêu gọi của ta, Linh Vực – Kim Thiết Linh Vực!!!"

Không gian đã được Hồ Phi Nguyệt ngưng đọng liền rung lắc dữ dội, sau đó ầm ầm sụp đổ, từ trên người lão già xuất hiện một vòng sáng màu hoàng kim, nhanh chóng lan rộng ra, lan đến đâu liền phá vỡ không gian ngưng đọng của Hồ Phi Nguyệt đến đó. Hai mắt lão già ánh lên kim quang chói lọi, miệng gầm gừ: “Vạn Kiếm Trận!!”

Bên trong Kim Thiết Linh Vực của lão, hằng hà sa số những thanh kiếm xuất hiện, dài có, ngắn có, to nhỏ đều có, khắp nơi đều là kiếm, xác thực trông vô cùng dọa người, không hổ danh là Vạn Kiếm Trận. Lão già còn lại thấy thế cũng không nói nhiều, hai bàn tay vỗ vào nhau, miệng lầm bầm: “Linh Vực – Thổ chi linh vực!!”

Ngay khi lão dứt lời, từ người lão cũng xuất hiện một quang mang màu vàng đất, nhanh chóng phá huỷ không gian bị ngưng đọng xung quanh, hình thành một vùng không gian riêng biệt lấy lão làm trung tâm, trải rộng ra đến cả trăm mét.

“Lão bất, lên đi, ta sẽ hỗ trợ ngươi!!” lão già trầm giọng nói.

Lão bất nghe vậy liền không chút do dự, một tay hân nắm lấy thanh kiếm, tay còn lại làm ra một thủ thế, hai ngón tay chỉ lên không trung, miệng quát: “Bên trong linh vực, lão phu là thần, xem kiến!!” nói đoạn vung tay chỉ về phía Hồ Phi Nguyệt, cả ngàn thanh kiếm vốn lơ lửng trên không trung liền hoá thành vô vàn tia sáng phông thẳng tới chỗ Hồ Phi Nguyệt cùng Từ Phong đang đứng.

Từ Phong nhìn cả ngàn thanh kiếm phóng tới, trong lòng mặc dù hơi có chút sợ hãi theo bản năng nhưng không hề lui bước, chỉ hơi tiến lên đứng song song với Hồ Phi Nguyệt, khuôn mặt giữ nguyên một nụ cười tà mị. Hồ Phi Nguyệt liếc mắt thấy Từ Phong đứng sánh vai với mình, ánh mắt của nàng loé lên chút hào quang ngọt ngào, khẽ vung tay một cái. Chỉ thấy cả ngàn thanh kiếm kia ngay khi bay đến gần hai người liền giống như va phải thứ gì đó, phát ra những tiếng leng keng sau đó rơi vãi đầy đất như kim châm.

Từ Phong nheo mắt nhìn, trong lòng thật sự bất ngờ, hân nghĩ rằng những thanh kiếm này chỉ là do linh vực huyền hoá mà thành, không ngờ *Phân tích nhân* của hân lại cho ra kết quả là toàn bộ những thanh kiếm này đều là hàng thật giá thật, tuy không phải Huyền khí hay Bảo khí, nhưng mỗi thanh kiếm đều do kim tinh hoa cực kì thuần khiết tạo thành, độ cứng rắn là không thể nghĩ ngờ.

Hồ Phi Nguyệt ngược lại không có để ý nhiều đến thế, khoe miệng cười cười: “Đấm ba cây kim nho nhỏ, dám xưng Vạn Kiếm Trận, phá cho ta!!” vừa dứt lời, Hồ Phi Nguyệt không hề di chuyển, vẫn chỉ đứng yên một chỗ, cánh tay vung mạnh một cái, lẳng không đánh một cái tấ về phía lão lục.

Lão bất nhìn thấy thế liền phản ứng vô cùng nhanh, Kim Thiết linh vực của lão vốn trải rộng cả trăm mét liền co rút lại chỉ còn một nửa, nhưng nhìn vào màu sắc thì có thể thấy nó đã trở nên bền chắc hơn rất nhiều. Chỉ nghe một tiếng “rắc” nho nhỏ, trên bề mặt của Kim Thiết linh vực xuất hiện một vết rách mờ mờ, nếu không nhìn kĩ thì khó mà phát hiện ra được. Lão bất nhìn thấy thế liền cười phá lên: “Thánh Hoàng thì sao, cũng chỉ có chút thực lực đó thôi à??”

Hai con mắt của Từ Phong lúc này giăng chẳng chặt vô số những tơ máu màu đỏ, khoe miệng hân chọt nhếch lên: “Phải không??”

Lão bất còn chưa cười xong, hân bỗng cảm thấy linh vực tưởng chừng như vô kiên bất tồi của mình trong nháy mắt liền nổ tung, vỡ thành hàng trăm mảnh mà tan biến, bản thân lão thì giống như là điều đứt dây mà bật ngược ra sau, miệng không ngừng phun ra máu tươi. Ở tại chỗ linh vực của lão vừa mới tan vỡ, một cái hắc động nho nhỏ xuất hiện, phải mất mấy giây thời gian thì mới biến mất.

Từ Phong thầm hít một hơi khí lạnh, thì ra đây mới thực sự là thực lực chân chính của Hồ Phi Nguyệt, vốn trước kia nàng bị thương nặng, hân biết rằng nàng rất mạnh, nhưng những gì nàng thể hiện ra thì thấp phần hữu hạn, nhưng sau khi phục dụng Linh Vũ Đan cùng Huyết Linh Chi mà Từ Phong mang về, tu vi của nàng đã khôi phục tới Thánh Giả đỉnh phong, đồng thời nội thương cũng đã khỏi hẳn, khôi phục tu vi chân chính cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Hân biết tu vi chân thực của nàng là Thánh Hoàng đỉnh phong, nhưng không hề nghĩ rằng Thánh Hoàng đỉnh phong lại đáng sợ đến mức này, lấy hai lão già Thánh Giả kia làm ví dụ, chỉ một cái trừng mắt thôi mà hân đã bị vô hiệu hoá, so với con kiến thì không mạnh hơn là bao, vậy mà Hồ Phi Nguyệt chỉ dùng uy áp mà đã có thể ép cả hai nắm xương đất như hai giun, giờ thì đến linh vực cũng không cầm mớ ra, chỉ dùng tay không cũng có thể đem linh vực của một Thánh Giả đỉnh phong đập nát, thậm chí còn tạo ra cả một cái hắc động nho nhỏ, điều này cần đến thực lực mạnh cỡ nào!!

Từ Phong hơi có chút căng thẳng nhìn một màn trước mắt, trong lòng thầm nghĩ, mặc dù hân khẳng định tình cảm của nàng cho hân là thật, nhưng tại sao một cường giả đỉnh cao như nàng lại có thể yếu hân cơ chứ, điều này thật sự là khó có thể tin được mà. Cơ mà hân rất nhanh liền ném hết mấy suy nghĩ này ra khỏi đầu, tính toán nhiều làm gì, hân chỉ cần biết rằng là nữ nhân của hân là được, rằng có bảo vệ hân thì cũng không vấn đề. Thánh Hoàng thì sao, lấy tốc độ thăng cấp của bản thân, hân sẽ nhanh chóng vượt qua nàng, đến lúc đó hân sẽ quay lại bảo vệ nàng là được. Nghĩ thông suốt, Từ Phong liền cảm thấy chút áp lực mới của này sinh ra trong lòng liền biến mất không chút tăm hơi.

Hồ Phi Nguyệt thì không có để ý nhiều như vậy, nàng tiện tay đập vỡ Linh vực của lão bất, sau đó không hề dừng lại, cánh tay thon thả của nàng lại vung lên, lần này thì thanh thế so ra còn hơn lần trước rất nhiều, đến cả Từ Phong cũng có thể cảm nhận thấy một làn sóng không gian ba động mãnh liệt đang áp lên người lão. Chỉ là ngay khi ba động không gian đó tới gần, mặt đất dưới chân lão chợt rung lên, sau đó một bức tường đất bất ngờ xuất hiện, sóng không gian va chạm vào đó liền tan biến, nhưng cũng khiến bức tường đất đó nổ tung thành vô vàn mảnh vụn.

“Yêu nữ, có lão phu ở đây, đừng hòng được một bước lại tiến thêm một bước.” lão ngu ngạo lập tức xuất hiện chắn trước người lão lục, Thổ chi linh vực bành trướng bao trùm lấy lão bất, dường như đang làm nhiệm vụ bảo vệ.

Ngay khi Thổ chi linh vực bao trùm lấy Lão bất, Kim Thiết linh vực vốn đã bị Hồ Phi Nguyệt đánh vỡ nay lại có dấu hiệu tụ tập trở lại. Lão bất cũng đã lồm cồm bò dậy, tuy rằng nhìn trông thế thảm nhưng hiển nhiên vẫn chưa bị tổn thương tới căn nguyên.

Hồ Phi Nguyệt nheo mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, miệng khẽ lầm bầm: “Cũng có chút ý tứ, mấy tên nhóc này không ngờ lại cũng hiểu được cái gì gọi là Ngũ Hành tương sinh tương khắc đấy....”

“Hừ, yêu nữ người mạnh thật, không hổ danh là Thánh Hoàng cường giả, nhưng đừng nghĩ rằng làm thế thì có thể ngăn cản hai người bọn ta, Ngũ Hành tương sinh tương khắc, Thổ sinh Kim, người dù có là Thánh Hoàng cường giả mà không có linh vực thì cũng đừng mong đánh bại được bọn ta.” Lão bất đưa tay lau vết máu trên khoe miệng, không hề sợ hãi mà cười lạnh nói, Kim Thiết linh vực lại mở ra, thương thế trên người lão lấy tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy mà hồi phục lại nguyên bản, quả nhiên là ở tổng linh vực của mình, vô giả chính là thần, khôi phục thương thế hay có vô hạn lực lượng đều là chuyện bình thường.

Hồ Phi Nguyệt nghe vậy cũng không tò thái độ gì cả, chỉ gật đầu nói “Đúng vậy, nếu là đánh đơn lẻ, có mườí cái linh vực như của người cũng không đủ cho ta đánh, nhưng mà song trùng linh vực lại theo kiểu tăng phúc như thế này, đúng là không có linh vực thì không thể đối kháng được.”

“Biết vậy rồi thì tốt nhất là thu lại về hống hách đó đi, tuy rằng bạn ta không đánh lại được người, nhưng người muốn lấy mạng bạn ta cũng không phải dễ dàng gì, đứng để bạn ta phải cá chết lưới rách. Thánh cấp cũng không có nghĩa là người cũng sở hữu linh vực.” Lão nữ trầm giọng nói.

“Khắc khắc, hai lão già này không ngờ lại nghĩ rằng năng không sở hữu linh vực, xem ra là đã bị diện mạo trẻ trung của nàng đánh lừa, cho rằng nàng sử dụng đan dược để tăng lên thực lực rồi, năng có nên cho bọn chúng nhận thức chút uy nghiêm của bản thân không?” Từ Phong chợt cười quái dị, nhẹ giọng nói với Hồ Phi Nguyệt.

“Thực ra thì những gì thiếp nói vừa rồi chỉ áp dụng cho người khác, đối với hai con côn trùng này thiếp không cần dùng đến linh vực, nhưng nếu chàng đã nói vậy thì...” Ngừng một chút, Hồ Phi Nguyệt quét mắt về phía hai lão già, khoé miệng khẽ nhếch lên: “Thủy Nguyệt Bất Diệt Vực!”

Hai lão già còn đang không rõ Hồ Phi Nguyệt định làm gì, bỗng nhiên một sự việc xảy ra khiến cả hai đồng thời trợn trừng mắt lên như muốn rơi cả con người ra ngoài. Chỉ thấy không gian xung quanh Hồ Phi Nguyệt hơi dao động một chút, sau đó từ trên người nàng, một màn nước màu xanh dương cứ như vậy mà lan toả ra, trong nháy mắt liền bao trùm lấy toàn bộ không gian trong bán kính mấy ngàn mét, trực tiếp nuốt trọn cả hai cái linh vực của bọn hắn, hiển nhiên đây chính là linh vực của nàng.

Nếu xét về kích cỡ, hai linh vực của lão nữ cùng lão bát so với linh vực của Hồ Phi Nguyệt thì chỉ bé như con tép, hoàn toàn không cùng một cấp bậc, điều khiến trong lòng hai lão già rung động không ngớt đó là linh vực của nữ nhân trước mắt này tuy rộng nhưng không hề yếu đuối, độ bền chắc của nó so với linh vực rút gọn của hai lão còn kiên cố hơn mấy lần.

“Người....người cũng sở hữu linh vực?!!!” Lão bát hoảng hốt thốt lên, ngón tay run run mà chỉ thẳng vào mặt Hồ Phi Nguyệt.

Vừa mới dứt lời, cả hai chỉ cảm thấy linh vực của mình dưới sự bao trùm của Thủy Nguyệt Bất Diệt Vực đang phải chịu một thứ áp lực khủng khiếp giống như là cả bầu trời đổ sập xuống vậy, khiến hai người không còn cách nào khác đó là im miệng mà cắn răng chống đỡ.

Hồ Phi Nguyệt từ từ bay lên không trung, thân hình nhẹ nhàng phiêu dật như tiên từ giáng trần, xung quanh nàng là hàng ngàn hàng vạn giọt nước nhỏ li ti nhiều không đếm xuể, hiển nhiên đó chính là Vực của nàng.

“Hai con kiến bọn người nên lấy làm vinh hạnh đi, bọn mi chính là người đầu tiên được chết dưới linh vực của ta sau khi khôi phục thương thế. Giờ thì, ta không muốn phu quân của ta phải đợi lâu, chàng chiến đấu này giờ đã mệt lắm rồi, cần phải nghỉ ngơi, vậy nên hai người sẽ được chết nhanh chóng không đau đớn.”

Nói đoạn Hồ Phi Nguyệt khẽ giơ lên một cánh tay, sau đó nhẹ nhàng vung một cái, từ khoảng không trống rỗng sau lưng nàng bất chợt xuất hiện một, hai, ba, hàng vạn, hàng chục vạn thanh kiếm được tạo nên từ băng đá, toả ra hàn khí kinh khủng bức nhào lờng sau lưng nàng tạo thành một bức tường băng kiếm.

“Cái tên nhóc con gì đó kia, lúc này người nói cái gì mà Vạn Kiếm Trận hà, dám ba cây kim mà cũng dám kêu là Vạn Kiếm ư, để ta cho người thấy như thế nào mới là Vạn Kiếm Trận chân chính!”

Hồ Phi Nguyệt chỉ một ngón tay về phía hai tên Thánh Già, miệng khẽ hô: “Phá!!”

Hàng chục vạn thanh kiếm băng nhất tề giống như cuồng phong bạo vũ mà đồng loạt lấy tốc độ khủng bố phóng thẳng tới chỗ hai lão già. Tiếng “ầm ầm” vang lên không dứt, hàng chục vạn thanh kiếm cứ như vậy mà lao từ trên không trung xuống, nếu để Từ Phong miêu tả thì tràng cảnh khủng khiếp này chỉ có thể dùng hình ảnh của mấy chục cây sừng mây liên tục xả đạn không ngừng nghỉ vào một điểm duy nhất là có thể diễn tả được mà thôi.

Mấy chục vạn băng kiếm bắn xuống đất, kéo dài tới tận mười giây mới chấm dứt, Hồ Phi Nguyệt vung tay một cái, khói bụi mù mịt liền bị một cơn gió mạnh thổi bạt đi, nhìn khung cảnh trước mắt, Từ Phong không kìm được mà hít một hơi khi lạnh. Chỉ thấy trước mắt hắn là một cái động không đáy ẩn sâu vào trong lòng đất, miệng hồ chỉ vón vện rộng cỡ chục mét nhưng bên trong thì không biết đã bị đào sâu tới mức nào rồi, bên trong thành hồ lúc này đã hoàn toàn bị đóng thành băng, nhiệt độ thấp tới mức Từ Phong đứng cách nó mấy trăm mét cũng cảm thấy rét buốt tận xương tủy.

Nếu như lúc trước Hồ Phi Nguyệt dùng một cái tát đập vỡ linh vực của Thánh cấp cường giả đã đủ rung động, thì hiện tại Từ Phong mới biết được cái gì gọi là linh vực của Thánh Hoàng, cứ nhìn tràng cảnh trước mắt mà xem, hai Thánh Già cao cao tại thượng, đứng ở trên đỉnh phong vô đạo nhìn xuống chúng sinh như con sâu cái kiến, đến cả trạng thái mạnh nhất của mình đó là Linh vực cũng đã mở ra, còn chưa kịp thể hiện gì nhiều thì đã bị Hồ Phi Nguyệt vùi dập không chút thương tiếc, hoàn toàn không có chút lực phản kháng nào mà bốc hơi khỏi nhân gian, trong khi đó thì Hồ Phi Nguyệt bên cạnh hắn vẫn một bộ dáng tiên từ hạ phàm như cũ, đến một hạt bụi cũng không có, bảo Từ Phong hẳn không rung động là không thể được.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hyệt Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 226: Kết thúc

“Chàng có phải đang thắc mắc, tại sao chiến đấu giữa Thánh cấp với nhau mà lại cứ như vậy kết thúc phải không, phải chăng là quá dễ dàng?” tiếng của Hồ Phi Nguyệt vang lên cắt đứt suy nghĩ của Từ Phong.

Nghe vậy Từ Phong liền có chút giật mình, xác thực trong lòng hắn cũng có thắc mắc tương tự, lấy trận chiến vừa rồi của hắn làm ví dụ, chỉ là Tôn cấp giao chiến mà đã long trời lở đất, vậy mà vừa rồi có tận ba Thánh cấp cường giả chiến đấu mà chỉ trong khoảnh khắc đã kết thúc, thậm chí thanh thế so ra còn kém mấy tên Vương cấp đánh nhau.

“Vậy chàng nghĩ điều gì khiến một Thánh cấp khác với vô già cấp thấp hơn?”

“Chẳng lẽ là....không gian lực?” Từ Phong suy nghĩ một chút rồi nói.

“Đúng vậy, Thánh cấp cường giả giao chiến, kỹ năng, chiêu thức tiêu xao chỉ là phụ, quan trọng bậc nhất vẫn là không gian lực. Đột phá Thánh cấp, vô già sẽ có thêm một tầng cảm ngộ đối với không gian, từ đó có thể điều khiển không gian theo một mức độ nào đó tùy thuộc vào năng lực cá nhân. Lấy ba tên Tôn cấp mà chàng vừa giết lúc này làm ví dụ, nếu một Thánh cấp muốn giết bọn chúng thì dễ như trở bàn tay, chỉ đơn giản một cú không gian phong nhận hay là không gian sụp đổ là quá đủ để chôn vùi mạng sống của bọn chúng.

Vừa rồi thiếp cùng hai tên nhóc kia đấu với nhau chính là linh vực đấu, thiệt hại với môi trường xung quanh tuy rằng giảm xuống mức tối đa, nhưng lực sát thương thì hoàn toàn không có vô già dưới Thánh cấp nào có thể chịu nổi quả nưa giây, đó chính là sự khác biệt. Thánh cấp bọn thiếp quan trọng đó là giới chết dịch nhân, còn những thứ vũ kĩ hoành tráng đều không còn trọng yếu nữa.”

Dừng một chút, Hồ Phi Nguyệt tiếp tục nói “Còn có một câu mà thiếp nghĩ chàng nên ghi nhớ, Thánh cấp thì chưa chắc sẽ có linh vực, nhưng có linh vực thì chắc chắn là Thánh cấp. Đại ý đó là Thánh cấp cũng có thể dùng đan dược nghịch thiên để đạt tới, nhưng cũng chưa chắc có thể lĩnh ngộ được linh vực, nhưng đã lĩnh ngộ được linh vực, thì đột phá Thánh cấp là điều chắc chắn, trừ khi chàng chết trước khi kịp đột phá Thánh cấp mà thôi.”

Từ Phong nghe vậy liền nghĩ thầm, nói như vậy, bản thân hắn cũng sở hữu linh vực, chẳng phải nói rằng con đường đạt tới Thánh cấp của hắn đã trở nên bằng phẳng rồi sao, mặc dù hệ thống đảm bảo cho hắn không có bình cảnh, nhưng hiện tại nó đang lên cơn, cho nên hẳn không thể không quan tâm tới vấn đề này.

“Còn tiêu cô nương này, chàng tính xử lí ra sao?”

Tiếng của Hồ Phi Nguyệt vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Từ Phong, hẳn lúc này mới để ý thấy ở phía xa, Diệu Yên vẫn bị khoá cứng một chỗ không hề nhúc nhích mấy may, hẳn không khỏi đời dờ cười.

“Nàng là đồng minh, thì nàng ra đi.”

Diệu Yên bất ngờ cảm thấy cơ thể mình đã có thể cử động, cả người nàng liền nhún ra mà ngã gục xuống đất, há miệng thờ đốc lên hỏi, mò hơi lạnh ứa ra ướt đầm lưng áo. Lúc đầu dưới uy áp của Hồ Phi Nguyệt, Diệu Yên đã khó có thể nhúc nhích, nhưng về sau khi chiến đấu xảy ra thì nàng đã có thể khôi phục lại năng lực hành động, chỉ là một màn trước mắt khiến nàng chỉ biết trừng mắt lên mà nhìn chứ không còn biết làm gì khác.

Thánh....Thánh Hoàng?? Nữ nhân này là ai mà có tu vi khủng bố đến như vậy, còn nữa, Từ Phong hẳn ta có thân phận gì, tại sao một siêu cấp cường giả như nữ nhân kia lại có thể nghe lời hắn răm rắp đến như vậy...? Vô vàn câu hỏi chợt xuất hiện trong đầu Diệu Yên mà không có câu trả lời.

Thực ra thì ngay khi uy áp của Hồ Phi Nguyệt không còn chủ ý nhắm vào nàng nữa, Diệu Yên cũng đã định sử dụng linh vực của mình để đề phòng, chỉ là nàng còn chưa kịp nhúc nhích một ngón tay, xung quanh nàng đã xuất hiện mấy trăm giọt nước búa vẩy xung quanh, khiến nàng đến thở mạnh cũng không dám, ở cự ly gần như vậy, nàng mới thực sự cảm nhận được sự khủng bố của những giọt nước trong vắt tưởng chừng như vô hại đó, nàng có thể đảm bảo rằng kẻ cả linh vực của nàng cũng chịu không nổi quả chục giọt nước, đừng nói xung quanh nàng là hàng trăm giọt.

“Từ...Từ Phong, nàng là ai, hơn hết đó là, người có thân phận là gì?” Điều đầu tiên mà Diệu Yên nói sau khi phục hồi tinh thần, đó là một câu hỏi dành cho Từ Phong.

“Ta chỉ là một tên vô danh tiểu tốt mà thôi, nàng là thế tử của ta, còn nữa, đứng lo lắng, bạn ta không hề có ác ý với Lăng Hư Cung hay gì đâu, chỉ là muốn kiếm một chỗ nghỉ chân mà thôi.” Từ Phong nhún vai nói.

Diệu Yên liền thờ phào một cái, thực sự thì một câu của Từ Phong liền đánh trúng ngay tim đen của nàng, những điều hắn vừa giải thích đích thị là những gì nàng lo lắng, dù sao thì kể cả với một tông môn cường đại như Lăng Hư Cung cũng không muốn đắc tội với một Thánh Hoàng danh phong. Trên thực tế, Lăng Hư Cung không sợ không có người đánh không lại, nhưng những nhân vật như vậy toàn thuộc hàng lão tổ, chung quy không thể suốt ngày suốt đêm mà ngồi một chỗ đợi địch nhân đánh tới được, dù sao thì một Thánh Hoàng cường giả nếu như chọn cách đánh lên, đến 9 thành vô già của Lăng Hư Cung sẽ bị giết chết.

Từ Phong ngược lại không có quan tâm nhiều đến như vậy, những gì hắn nói là sự thực, bản thân hắn đối với Lăng Hư Cung không có cảm xúc gì cả, chỉ cần Lăng Hư Cung không làm gì có lỗi với hắn, thì hắn cũng không có ý định làm địch nhân của nó, đương nhiên, nếu có thứ gì đó mang lại lợi ích cực kì to lớn cho hắn, Từ Phong cũng không ngại làm phản, dù sao thì hắn cũng chẳng phải chính nhân quân từ gì.

“Khoan đã, có gì đó không đúng!!” Từ Phong chợt thốt lên.

“Chuyện gì vậy???” Diệu Yên cùng Hồ Phi Nguyệt cùng đồng thanh nói. Hồ Phi Nguyệt thì không vấn đề gì, nàng vốn coi phụ quan của mình như thần lôi chi đầu đánh đấy, nhưng Diệu Yên thì hơi có chút ngượng ngùng, chẳng biết từ lúc nào nàng đã coi hắn trở thành thủ lĩnh mà nghe theo.

“Lăng Tiểu đầu?? Phi Nguyệt, nàng mau chóng kiểm tra, xem phụ cận có vô gì nào ẩn nấp không, sự tồn tại của nàng là không thể để lộ ra ngoài được.” Từ Phong nhíu mày nói.

Hồ Phi Nguyệt nghe vậy liền mỉm cười: “Thiếp tưởng chẳng quên rồi chứ, cứ ra đây đi, con chuột nhắt giấu đầu lòi đuôi!” nói đoạn nàng khẽ phát tay một cái.

Trên trời đột nhiên vỡ ra một mảng không gian, từ trong lỗ hổng không gian đó, một thân ảnh lao ra, sau đó rơi thẳng xuống đất, rất nhanh liền lồm cồm bò dậy. Từ Phong nhìn kĩ, thì ra thân ảnh đó chính là Lăng Tiểu, lúc này trên người thương tích đầy mình, tuy chỉ là tổn thương ngoài da nhưng trông thật phần thảm hại.

Lăng Tiểu lúc này hơi hận muốn chết, vốn lấy thực lực của hắn nếu không có ba tên hộ vệ với trận pháp tăng phúc liền không phải là đối thủ của Lăng Phong, trong lúc ba tên hộ vệ bị Từ Phong đánh lên hành xuống, thì bản thân hắn cũng bị Lăng Phong đánh cho lên bờ xuống ruộng. Chỉ là khi vị Thánh cấp sơ giai trung niên kia xuất hiện, dùng một chương thiêu chút nữa đập chết Lăng Phong tại chỗ, hắn mới có dịp thở ra một hơi, sau đó liền lợi dụng bí thuật đặc thù, giấu mình ẩn nấp ở một chỗ gần đó, âm thầm khôi phục linh lực bản thân, dù sao thì có tận ba vị Thánh cấp cường giả trong tộc ở đây, hắn cảm thấy sự hiện diện của bản thân hơi có chút thừa thãi.

Cơ mà chỉ một lát sau, một tràng biến cố liền tiếp xảy ra khiến hắn không kịp trở tay, một nữ nhân tuyệt đẹp xuất hiện hắn hít thở không thông. Lăng Tiểu có thể khẳng định rằng cả đời hắn chưa từng gặp nữ nhân nào đẹp tới mức này, chỉ là dưới dung mạo tuyệt thế của Hồ Phi Nguyệt, đại náo của hắn liền lằm vào trạng thái mù mị, hoàn toàn không để ý tới hoàn cảnh xung quanh. Đến lúc hai vị trưởng lão nổi mồm trong tộc trực tiếp bóc hơi khỏi nhân gian, hắn mới hoảng hồn tỉnh lại khỏi cơn mê, nhưng mà đã quá muộn, trên đời không có thuốc hồi hận, hắn còn chưa kịp đảo tẩu thì đã bị tóm trả lại.

“Hừ, muốn chém muốn giết tùy ý, còn không thì đừng mong có thể moi được chút thông tin gì từ ta.” Lăng Tiểu biết rằng bản thân mình không hề có năng lực phản kháng, trước mặt hắn một bên là Diệu Yên, Thánh giả đỉnh phong, bên còn lại là một Thánh Hoàng cường giả hàng thật giá thật, bất kì người nào hắn cũng đánh không nổi, tốt nhất là nên đổi một vật vớ sự thật, nhưng mà không thể phản kháng cũng không có nghĩa là hắn không thể bỏ trốn, hắn vẫn còn giấu một con bài tẩy cuối cùng.

Diệu Yên đang định bắt sống Lăng Tiểu cùng với trung niên nhân Thánh giả sơ giai bị Hồ Phi Nguyệt đập ngất mang về tra khảo, tìm hiểu xem lí do tại sao Xuất Vân đế quốc lại đột nhiên trở nên điên cuồng mà tiến quân, nhưng nàng chợt nhớ ra tình hình ở đây đã vượt qua khỏi tầm kiểm soát của nàng rồi. Nàng không biết Từ Phong cùng nữ cường giả này sẽ xử lí đối phương ra sao, nhưng nàng biết chắc rằng nếu nàng tự ý làm bậy không theo ý hai người kia, chờ đợi nàng sẽ là kết cục giống hai lão già không biết tự lượng sức kẻ mà thôi. Diệu Yên liền lựa chọn im lặng theo dõi.

Từ Phong tỉnh ý nhận ra ý đồ của Diệu Yên, nhưng hắn làm như không biết mà ngó lơ đi, chỉ nhàn nhạt nói “Phi Nguyệt, trừ Diệu Yên trưởng lão, giết hết, không để lại nhân chứng!”

Lăng Tiểu cùng Diệu Yên nghe vậy liền ngỡ người ra, nhưng ngay sau đó, Lăng Tiểu liền tỉnh lại, khuôn mặt kiên định ban này đã biến mất, thay vào đó là vẻ sợ hãi tuyệt vọng. Trong khi đó thì Hồ Phi Nguyệt đến hơi cũng không thèm hỏi, chỉ gật đầu một cái, sau đó đưa một ngón tay lên chỉ về phía Lăng Tiểu.

“Con mẹ nó, lão tử liều mạng, muốn giết ta ư, không dễ vậy đâu!” Trên tay Lăng Tiểu bất ngờ xuất hiện một tờ phù lục màu đỏ chót như chu sa, bên trên dùng một loại mực màu tím óng ánh vẽ thành những hình phù văn kì dị.

Từ Phong nhìn thấy tấm phù lục, trong nháy mắt liền nhận ra lai lịch của nó, vội vàng kính hô: “Đó là lục giai phù lục Huyết Độn Phủ, mau cản hắn lại!”

Huyết Độn Phủ, lục giai phù lục, không có lực công kích, nhưng tác dụng của nó lại vô cùng mạnh mẽ, khi sử dụng, phù lục sẽ đốt cháy tinh huyết của người dùng, nhưng bù lại sẽ mang lại một tốc độ khủng khiếp cho người sử dụng, hơn nữa, khi sử dụng Huyết Độn Phủ, người sử dụng có thể bỏ qua được cả không gian lực của Thánh cấp mà đảo thoát, phải nói là vô cùng nghịch thiên. Công dụng của nó so với Pháp Giới Phủ thì cũng tương tự, nhưng hiệu quả thì là một trời một vực.

“Quá muộn rồi, không gian giam cầm ư, phá cho ta!” Lăng Tiểu cười lớn một tiếng, sau đó từ đầu ngón tay của hắn liền bắn ra một vòi máu, phù lục trên tay hắn bị tưới máu tươi vào liền bốc cháy bùng rực, cả người hắn trong nháy mắt liền hoá thành một đạo huyết quang phóng thẳng lên trời cao.

Nói thì chậm mà thực tế lại nhanh, chỉ trong một cái chớp mắt, Lăng Tiểu đã kích hoạt thành công Huyết Độn Phủ, trực tiếp bỏ qua không gian ngưng đọng của Hồ Phi Nguyệt mà bỏ trốn, tốc độ nhanh đến mức cả Thánh Hoàng cường giả như nàng cũng không đuổi kịp.

Lúc này trong đầu Từ Phong chỉ tồn tại một ý niệm duy nhất, đó là tuyệt đối không được để sự tồn tại của Hồ Phi Nguyệt bị tiết lộ, trong một tích tắc, hắn không còn nghĩ được gì nữa, máu huyết trong người hắn sôi sục, mọi thứ trong mắt hắn liền trở nên chậm chạp, hắn hoàn toàn để bản năng của mình làm ra hành động.

“Thiên Ngoại Hoá Thân!”

Lời phản thân ngay lập tức xuất hiện bên cạnh Từ Phong, vừa mới hiện thân, hắn liền gầm lên một tiếng: “Thế Giới!”

Không gian trong bán kính vạn mét liền bị đóng băng, thời gian bên trong đã bị ngưng lại, trong một tích tắc linh vực của Từ Phong được mở ra, đạo huyết quang trên không trung không ngờ cũng không thể chạy thoát, vừa vặn bị tóm gọn trong linh vực của hắn.

Từ Phong không còn thời gian, dù linh vực của hắn có năng lực nghịch thiên, nhưng chỉ có thể dừng thời gian nửa giây, lấy khoảng cách giữa hắn cùng Lăng Tiểu, dù chỉ là một phần nghìn của một giây hắn cũng không thể nào lảng phí được.

“Chấn Dạng – Thuần Bộ!”

Từ Phong trong nháy mắt liền bắt kịp Lăng Tiểu, nhưng chỉ còn lại mười tích tắc thời gian ngưng đọng, cơ mà chừng đó là quá đủ cho hắn rồi. Năm ngón tay co lại thành quyền, Từ Phong dùng hết sức lực còn lại của mình, tung ra một quyền, ngay khi tay hắn chạm vào đầu Lăng Tiểu, hiệu lực của *Thế Giới* liền kết thúc.

“Bính!”

Diệu Yên cùng Hồ Phi Nguyệt chỉ cảm thấy không gian bên cạnh mình tan vỡ, sau đó Từ Phong không biết từ lúc nào đã xuất hiện chặn đầu đoàn huyết quang, một quyền tung ra liền trực tiếp đánh bay đoàn huyết quang đó lộn ngược trở lại, đâm thẳng xuống mặt đất. Hồ Phi Nguyệt liền phản ứng vô cùng nhanh chóng, linh vực được mở ra, ngay lập tức giam cầm không gian xung quanh nơi Lăng Tiểu vừa rơi xuống, hiện tại đã có linh vực gia trì, dù hắn có sử dụng Huyết Độn Phủ thì cũng chạy chẳng trôi.

Một màn đó được Từ Phong thu vào trong mắt, khoe miệng hắn khẽ nhếch lên, nhưng rất nhanh hắn liền không cười nổi nữa. Chỉ thấy Từ Phong phun ra một vòi máu, sau đó cả người hắn vô lực mà rơi từ trên không trung xuống, khí tức trên người yếu ớt không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 227: Ác mộng?

“Từ Phong, chàng xem ngày hôm nay thời tiết thật là đẹp a!” Hồ Phi Nguyệt cảm thán nói, đưa tay chỉ lên bầu trời.

Từ Phong hít một hơi thật sâu, không khí trong lành kèm theo một chút vị mặn, đích thị là một nơi ở gần biển. Mà xác thực là hắn cùng với Hồ Phi Nguyệt đang ở trên một bãi biển, hai người đang ngồi ở trên bờ cát, tay trong tay hưởng thụ phút giây yên bình. Đã nhiều năm trôi qua, hắn dưới sự hỗ trợ nghịch thiên của hệ thống, không những đột phá trở thành thần linh chân chính, mà điều ước nhỏ nhỏ của hắn về một sự tự do không câu thúc cuối cùng cũng đã trở thành hiện thực, hắn từ bỏ Thần giới, trở về nhân gian sống ẩn dật qua ngày.

“Ba, mẹ, nhìn này, con bắt được con cá to không???” giọng nói non nớt của một tiểu cô nương chọt vang lên không xa.

“Nào nào, đây là cá bắt được đấy chứ, có phải là muối đâu?” tiếng phản nản của một cậu bé, có vẻ như là ca ca của cô nhóc vừa rồi.

“Nhưng muối mới chính là người cảm kiểm đảm chết nó mà, phải là chiến lợi phẩm của muối chứ!”...

Hồ Phi Nguyệt ngà đầu vào vai Từ Phong, khẽ cười: “Chàng nhìn kia, con của chúng ta lớn nhanh quá, nhưng mà cũng nghịch ngợm thật, thiếp trông chừng bọn chúng mà cũng đau đầu.”

Từ Phong nghe vậy liền cười ha ha, từ chối cho ý kiến, hắn còn nhớ năm đó khi Hồ Phi Nguyệt –thê tử của hắn, hạ sinh một cặp song sinh, hắn còn đang chinh chiến khắp Thần giới, ít có cơ hội chăm sóc gia đình, đến khi hắn có được sự tự do rồi thì con cái của hắn đều đã lớn cả, cũng may rằng bọn chúng vẫn nhận hắn là cha, chứ không đến nỗi đến cả phụ thân cũng không nhận.

“Ài, nàng đã phải khổ cực nhiều rồi, chi tiết là ta không ở bên cạnh nàng để trợ giúp những lúc nuôi con khó khăn.”

Một ngón tay đưa lên chặn miệng Từ Phong lại, Hồ Phi Nguyệt lắc đầu, ôn nhu nói: “Thiếp nào có trách chàng, dù sao thì chàng cũng là vì an toàn của tất cả mọi người mà dấn thân vào nguy hiểm, đánh ra một mảng thiên địa yên bình cho mọi con thiếp sống an lành, chút khó khăn của thiếp so ra thì đã là gì.”

Nàng chính là như vậy, luôn luôn hiểu chuyện, luôn luôn cảm thông cho hắn, chẳng trách qua từng đây năm, có thể làm con tim hắn rung động cũng chỉ có một mình nàng. Từ Phong đưa mắt nhìn xuống dưới, trước mặt hắn là một thân hình ngọc ngà là lướt, từng đường cong, từng chút da thịt đều hấp dẫn đến mức khó nam nhân nào có thể chối từ, cơ thể của Hồ Phi Nguyệt, dù hắn đã ngắm nhìn bao năm nhưng vẫn chưa bao giờ chán cả.

Từ Phong nhàn thê từ của mình trong bộ áo tắm bikini che đi hờn nhiều mà có chút miệng đắng lưỡi khô, hắn cười tà một cái, đưa miệng vào sát tai Hồ Phi Nguyệt, nhẹ giọng: “Hay là chúng ta làm thêm đứa nữa nhé???”

“Chàng thật là, hư hỏng!”...” Hồ Phi Nguyệt cau mày một cái vào eo Từ Phong, sau đó rúc vào ngực hắn, xấu hổ không dám ngẩng mặt lên, một hồi lâu sau mới lí nhí nói: “Có muốn thì cũng phải để đến tối.”

Từ Phong cười hắc hắc, trong lòng vô cùng thoải mái, trêu chọc thể từ của hắn luôn là một niềm vui. Đang cười cười, Từ Phong chợt nhận ra có gì đó không đúng ở đây, hắn đưa mắt xuống nhìn vào thân ảnh đang rúc vào lòng mình, miệng khẽ lầm bầm: “Áo tắm bikini...”

Hắn vẫn còn nhớ rõ ràng, đây không phải là trái đất, đây là dị giới, hắn chính là chết ở trái đất sau đó xuyên không tới đây. Nơi này căn bản không có thứ gì gọi là bikini, thậm chí đến cả thứ quần áo tương tự cũng không hề có, vậy tại sao Hồ Phi Nguyệt lại có đề mà mặc nhỉ, hắn nghĩ rằng mình chưa từng nhắc tới thể loại quần áo này với nàng cả.

“Giết!! Giết!! Giết!! Giết!!...”

Bất chợt vô số âm thanh nghe giống như tiếng sắt thép cọ vào nhau vang lên không ngừng trong đầu Từ Phong khiến hắn đau đớn không kim nôi mà rên lên một tiếng.

“Ba sao thế??”

“Ba bị đau ở đâu à?”

Nghe thấy tiếng của hai đứa con, Từ Phong lắc đầu, miệng nói: “Không, không có gì cả, ba vẫn ổn...” vừa nói hắn vừa ngược nhìn lên, chỉ là khi hắn nhìn lên, cảnh tượng trước mắt khiến hắn không khỏi trợn mắt lên.

Chỉ thấy trước mặt Từ Phong là hai đứa con của hắn, nhưng lúc này cả hai đứa đều không có khuôn mặt, đúng hơn là Từ Phong không hề nhìn thấy khuôn mặt của chúng, tất cả chỉ là một mảng tối đen ngòm, không có gì ở đó cả.

Gật mình một cái, khung cảnh trước mắt Từ Phong liền biến đổi một cách chóng mặt, chỉ vài cái chớp mắt sau đó, hắn đã nhìn thấy thể từ cùng hai đứa con của mình đang nằm trên một vũng máu, bên cạnh thì thể của ba người bọn họ là một hắc y nhân tóc trắng cầm kiếm. Trong một tích tắc đó, Từ Phong giống như phát điên mà lao về phía tên sát nhân, ngay lập tức đánh ngã đối phương, sau đó đề lên trên người đối thủ.

Cơ mà khi nhìn rõ diện mạo của kẻ đã giết vợ con của hắn, Từ Phong không khỏi sững sờ, bởi người trước mắt có ngoại hình giống hệt với hắn, không hề có chút khác biệt nào cả. Một cái chớp mắt nữa, Từ phong nhìn thấy bản thân mình đang đứng, trước mặt là thi thể của vợ con hắn, trong tay hắn là một thanh kiếm đâm máu, đồng thời hắn nhìn thấy chính bản thân hắn đang lao về phía mình, miệng hô: “Giết!!!!”

- - - - -

“Ahhhhhhhhhhhh!!!!”

Từ Phong hét lên một tiếng thật thanh, hai mắt mở trừng trừng nhòm người đây, khắp người hắn ướt đầm mồ hôi lạnh, miệng không ngừng thờ dốc. Hắn vội vàng nhìn ngó xung quanh, sau đó giờ hai tay lên nhìn vào, sau khi thấy hai bàn tay của mình vẫn bình thường không dính chút máu, hắn mới dần bình tĩnh lại, lúc này đại não của hắn liền trở lại hoạt động.

“Phải rồi, đó chỉ là một giấc mơ...”

Từ Phong lâm bầm, hắn lúc này đã nhớ ra, bản thân vì không muốn để cho Lăng Tiểu chạy thoát, đề bảo toàn bí mật thân phận của Hồ Phi Nguyệt, hắn đã liều mạng sử dụng liên tiếp ba kĩ năng có tiêu hao cực mạnh đó là *Thiên Ngoại Hoá Thân*, *Thế Giới* cùng với *Chân dạng – Thuận bộ*, hơn nữa lại còn sử dụng trong trạng thái cơ thể kiệt lực, cuối cùng sau đó thì cơ thể hắn không chịu nổi nữa mà sụp đổ, còn hắn thì lằm vào hôn mê.

Cảm giác đầu có hơi nhức, Từ Phong một tay bóp trán, miệng khẽ nói: “Một giấc mơ kì lạ, đã lâu lắm rồi ta không gặp ác mộng khi ngủ, chẳng lẽ lâu ngày không ngủ thì sẽ gặp ác mộng sao...” hắn nhớ rằng kể từ lúc nhận được hệ thống tới giờ, với kĩ năng *Tài sinh siêu tốc* cùng đặc tính của Thiên Ma Nhất Tộc, hắn không hề ngủ bao giờ, những lúc hắn ngủ duy nhất đó là khi hắn hôn mê, lần hắn chủ động ngủ gần đây nhất đó chính là khi qua đêm với Hồ Phi Nguyệt.

Nghĩ tới đây, Từ Phong vội vàng kiểm tra lại thân thể mình một chút, may mắn thay, mọi thứ vẫn hoàn hảo, linh lực đã khôi phục hoàn toàn, đồng nghĩa với việc thương thế cũng đã biến mất. Chỉ là nghĩ đến giấc mơ vừa rồi của mình, hắn không khỏi rung mình một cái, liệu rằng đó chỉ là giấc mơ vô văn, hay là còn có ẩn ý gì khác.

Lúc này hắn mới để ý tới xung quanh, sau khi nhìn một lượt, Từ Phong chợt cười khò, cuối cùng quanh đi quẩn lại hắn lại một lần nữa tỉnh lại trong căn nhà đơn sơ mà lần trước hắn đã được đưa tới tỉnh dưỡng sau trận chiến giữa quân đội hai đế quốc trên thảo nguyên, chỉ là không biết lần này hắn đã ngủ bao lâu rồi thôi. Cơ mà để ý lại một chút thì hắn hiện tại đang không có một mảnh vải che thân, trên người chỉ đắp một cái chăn, hắn chỉ mong rằng người lột đồ của mình là Hồ Phi Nguyệt chứ không phải là nữ nhân khác, thậm chí là nam nhân cũng được, đây đưa với nữ nhân phiền toái lắm.

Từ Phong không có tự tin tới mức nghĩ rằng bất kì nữ tử nào gặp cũng sẽ có tình cảm với hắn, nhưng bí mật mà hắn cất giấu quá nhiều, vô hình chung tạo cho hắn một chiếc áo chống thần bí, mà như thế sẽ kích thích trí tò mò của nữ nhân. Mà khi một nữ nhân tò mò về một nam nhân, vậy là đã tiến được một nửa con đường dẫn đến tình cảm rồi.

Chiếc cửa gỗ ộp ạp của căn phòng mở ra, một thân ảnh bạch y bước vào, sau đó giống như một ngọn gió mà lao vào lòng Từ Phong. Cảm nhận một mùi hương quen thuộc mà say lòng người tràn vào mũi, Từ Phong cười cười, vỗ về Hồ Phi Nguyệt đang rúc vào lòng mình:

“Ta đã ngủ bao lâu rồi??”

“Mới một đêm mà thôi.” Hồ Phi Nguyệt không hề quan tâm tới việc Từ Phong đang khóa thân, cứ như vậy mà vén chăn lên chui vào, sau đó ôm cứng lấy hắn không rời.

Sau nửa tiếng ngồi nghe Hồ Phi Nguyệt kể lể, đại khái Từ Phong cũng đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Vốn nàng vẫn nghe lời hắn, ở lại Lăng Hư Cung chờ hắn trở lại, linh khí ở nơi đây rất nồng đậm, cộng thêm việc thương thế của nàng đã được chữa khỏi, tu vi của nàng khôi phục rất nhanh, vào lúc Từ Phong rời đi thì nàng đã khôi phục toàn bộ thực lực Thánh Hoàng đỉnh phong của mình.

Chỉ là sau khi hắn rời đi hơn một ngày, trong lòng nàng dâng lên dự cảm không lành một cách mãnh liệt, cuối cùng nàng không chịu được nữa, bí mật rời khỏi Lăng Hư Cung sau đó một mình bay đến Bắc Hoàng Quốc. Lấy tu vi của nàng, một chút cảm chế trong Lăng Hư Cung hoàn toàn vô dụng, nàng đi khỏi mà không ai biết, đương nhiên là trừ Diệp Ngưng Tuyết ra. Nàng bỏ ra

Giữa hai người có Sinh Tử Kết, luôn có một mối liên hệ mơ hồ với nhau, tu vi của Từ Phong không đủ để cảm nhận, nhưng tu vi của nàng thì đủ. Lần theo Sinh Tử Kết, Hồ Phi Nguyệt một đường tiến thẳng lên phương bắc, tốc độ so ra còn nhanh hơn cả Thôn Thiên Chiến Hạm, rốt cuộc nàng tìm thấy Từ Phong khi hắn đang đại náo tứ phương trên chiến trường.

Sau đó thì nàng bí mật quan sát hắn, không hề nhúng tay, dù sao thì nàng cũng biết tính tình của Từ Phong, trừ khi nguy hiểm đến tính mạng, bằng không thì nna sẽ không hiện thân. Rồi mọi chuyện sau đó diễn ra như mọi người đã biết, nàng xuất hiện, dùng thực lực khủng bố của mình trực tiếp làm gọi hai tên Thánh Giả đỉnh phong, lật ngược thế cờ một cách dễ dàng.

Về phần Lăng Tiểu cùng tên trung niên nhân Thánh Giả bị Hồ Phi Nguyệt tát ngất xỉu, Lăng Tiểu thì ăn một quyền trực diện của Từ Phong, lấy thực phong ngự biến thái của Tôn cấp thì không đến nỗi bạo đầu mà chết, nhưng cũng trong tình trạng trong thương hôn mê bất tỉnh, bị Diệu Yên tóm gọn rồi nhốt, trong khi đó thì Lăng Phong bị trọng thương cũng đã được đưa về chữa trị. Toàn bộ nội dung cuộc chiến được nàng che giấu hết, kể cả thân phận cùng sự xuất hiện của Hồ Phi Nguyệt, thông tin duy nhất được tiết lộ ra đó là Từ Phong vừa đột phá Tôn cấp, sau đó lấy một địch ba giết chết ba Tôn cấp lục phẩm, tin tức này lan ra khiến tất cả mọi người chấn động, không khỏi kinh ngạc về thực lực của hắn.

Từ Phong sau khi biết thân phận của Hồ Phi Nguyệt được giấu kín, cực đại treo trong nội tâm của hắn cuối cùng cũng biến mất, hắn thở phào nhẹ nhõm, xem ra Diệu Yên cũng biết thể nào là đúng sai, không có lỗi mắng mà đề lộ ra, còn về việc thực lực của hắn bại lộ, Từ Phong cũng chẳng quan tâm, dù sao thì nếu hắn còn muốn ra tay chiến đấu, chiến lực của hắn không sớm thì muộn thì cũng được mọi người biết đến mà thôi, bị lộ sớm thì cũng tốt, để cho mọi người đỡ cản chân hắn làm việc.

“Thương thế của chàng hẳn là đã tốt rồi chứ, tiếp nghe Diệu Yên nói nếu chàng tỉnh lại và cảm thấy ổn thì đi gặp nàng, tất cả mọi người đang chờ chàng đó.” Hồ Phi Nguyệt nói.

“Hử, chờ ta?? Chờ ta để làm gì??” Từ Phong ngạc nhiên hỏi.

“Quần địch rút lui rồi, chàng còn hỏi câu đó để làm gì nữa, đương nhiên là để tiến công rồi, chúng ta cần phải đòi lại những gì đã bị chiếm lấy chứ!!” Hồ Phi Nguyệt cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 228: Quyết định của Tử Phong

Từ Phong thở ra một hơi, đặt tấm bản đồ trên tay hắn xuống, chậm rãi ngẩng đầu lên, miệng nói: “Ta đại khái đã hiểu rõ kế hoạch, thế nhưng mà nói gì thì nói, thứ nhất, mọi người có thể không nhìn ta chăm chăm giống như đang nhìn sinh vật lạ như thế!! Thứ hai là, là tên đàn nào đã nghĩ ra cái kế hoạch này vậy??”

Lúc này Từ Phong, đã ăn mặc quần áo tử tế, đương nhiên vẫn là một bộ cánh màu đen như thường lệ, quen thuộc tới mức người khác có nghĩ rằng hắn quanh năm suốt tháng không hề tắm rửa thay quần áo, cơ mà nếu có người nghĩ như thế thật, Từ Phong hẳn cũng mặc kệ, người khác nghĩ gì liên quan quái gì đến hắn, nhưng hiện tại hắn đang ngồi ở bên một chiếc bàn lớn, vây xung quanh là hai vị thống soái của quân đội Bắc Hoàng Quốc mà hắn đã gặp trước kia, cạnh đó là bốn vị Phán quan của Lăng Hư Cung, cuối cùng chính là trưởng lão Diệu Yên, tất cả đều giống như tham quan thú nuôi quý hiếm trong sở thú mà nhìn chăm chăm vào Từ Phong khiến hắn cảm thấy hơi lạnh gáy.

Nếu là một tiểu nữ nhân nghiêng nước nghiêng thành như Diệu Yên soi hắn thì còn đủ, đằng này đến cả mấy tên nam nhân cao cũng dùng một ánh mắt nóng rực để nhìn hắn, không khỏi khiến Từ Phong cảm thấy nhột nhột ở bên dưới bàn tọa. Nghe Từ Phong nói có vẻ tức giận, mọi người mới rời ánh mắt của mình đi, Phán quan số 33 cuối cùng vẫn không nhìn được mà lên tiếng

“Có đúng là người vừa đột phá Tôn cấp, sau đó lấy một địch ba giết chết ba tên Tôn cấp lục phẩm??”

“Không, là tin đồn nhầm đấy, ta đúng là mới đột phá Tôn cấp nhưng sao có thể là đối thủ của Tôn cấp lục phẩm được, hơn nữa lại còn là ba người.” Từ Phong nhún vai nói.

“Người nói vậy ai tin, đây chính là đích thân Diệu Yên trưởng lão chính miệng nói ra, sao có thể là giả được.” Phán quan số 33 ngay lập tức phản bác.

“Vậy chứ người còn hỏi ta làm cái quái gì, đằng nào thì ta nói bọn người cũng đâu có tin.” Từ Phong không nhìn được mà trừng mắt lên, sau đó không khỏi bắt mắt mà nhìn Diệu Yên.

“Đừng có oán ta, ta chỉ ăn ngay nói thật, thực lực của người đến cả Tôn cấp thất phẩm không cần thận cũng có thể bị người giết chết, để cho mọi người biết đến thì có sao, ít nhất thì cũng dễ dàng phối hợp với nhau hơn.” Diệu Yên nhàn nhạt nói, cơ mà trong lòng thì nhớ lại cảnh tượng lúc đó.

Ngay cái lúc Từ Phong rơi từ trên không trung xuống, Hồ Phi Nguyệt liền vạch một ngón tay lên không trung, sau đó thân hình của Từ Phong liền rơi vào một lỗ hổng không gian, sau đó ngã vào lòng Hồ Phi Nguyệt. Nàng nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể mềm mại của Từ Phong rồi mới hời hợt thở của hắn, sau đó cứ như vậy mà quay người bỏ đi.

Diệu Yên vẫn còn nhớ rõ, cái lúc mà Hồ Phi Nguyệt đi qua người mình, nàng cảm giác như toàn thân vừa lọt vào một cái hồ băng, sau đó giọng nói lạnh lạnh của vị cường giả Thánh Hoàng đình phong vang lên bên tai nàng, tràn đầy sát khí mà nói: “Những gì xảy ra ở đây, tin tưởng có lẽ như ngươi cũng biết phải ăn nói ra sao chứ???” Diệu Yên chỉ cảm thấy giống như có một đôi mắt đang nhìn thẳng vào tâm linh mình, gây cho nàng một áp lực kinh hồn, tới mức mà khi Hồ Phi Nguyệt dứt lời, nàng đã ngã gục xuống đất, mồ hôi lạnh trên người và ra như tắm.

“À mà, thực lực của Từ Phong, cứ để lộ ra nhé, ta không thích phụ quân của mình điều thấp như hiện tại đâu.”

Cái cảnh Hồ Phi Nguyệt nói câu đó với một nụ cười hạnh phúc trên môi cứ quanh quẩn mãi ở trong đầu Diệu Yên, nàng tự hỏi Từ Phong hẳn rất cuộc có thân phận như thế nào, hẳn có bản lĩnh gì mà đến một Thánh Hoàng cường giả có thể đi ngang qua cả Huyền Linh đại lục cũng triệt để sa vào lưới tình, tình nguyện trở thành tiêu đề từ ôn nhu khà ai hết lòng vì phụ quân như thế. Thân là một nữ nhân, nàng thật sự có thể cảm nhận được sự hạnh phúc từ đáy lòng của Hồ Phi Nguyệt khi nói về “phụ quân” của mình, điều đó lại càng làm Diệu Yên càng thấy hiểu kì về Từ Phong hơn.

“Được rồi mọi người bình tĩnh nào, Từ Phong, à không, đội trưởng Từ Phong, kế hoạch đó là do chính tại hạ nghĩ ra, không biết là ngài có ý kiến gì về nó.” Già thống soái thấy mọi người có vẻ to tiếng với nhau, liền vội vàng cười hoà giải. Còn về vấn đề tại sao hẳn lại xung hô kinh trọng như vậy đối với Từ Phong, điều này cũng dễ hiểu mà thôi, vốn dĩ Từ Phong là đội trưởng đội Âm Vệ của Lăng Hư Cung, thân phận cao quý hơn hẳn đến mấy trăm lần.

Đó là chưa kể nếu xét về thực lực hiện tại của Từ Phong, dù hẳn có muốn một mình đập bằng cả cái Bắc Hoàng Quốc này dưới chân thì cũng chẳng ai ngăn cản nổi, dù sao thì hai vị lão tổ của Bắc Hoàng Quốc cũng chỉ là Tôn cấp lục phẩm mà thôi, trong khi đó thì một mình Từ Phong hẳn đã tự tay làm gọi đến tận ba người như thế.

“Kế hoạch này là của người phải không, được rồi, vốn người là tướng quân thân kinh bách chiến, ta chỉ là một tên võ giả tồi ngày biết chém giết, nhưng ta phải nói là cái kế hoạch này tồi lắm. Ngươi nghĩ sao mà khi sĩ khí quân ta lên cao chưa từng có, rồi quân địch bị ta làm cho tổn thất thảm trọng, thay vì thừa thắng xông lên thì ngươi lại chọn tiến quân từ từ chậm rãi hả? Ngươi sợ cái rằm gì nói thừa ta nghe xem???” Từ Phong đứng dậy gõ lên mặt bàn một cái, vô tình khiến chiếc bàn đã rung lên.

“Mặt tướng không có sợ hãi, dù quân địch có đông hơn nữa thì với cương vị là thống lĩnh của cả chân cuối cùng bảo vệ Bắc Hoàng Quốc, mặt tướng cũng không hề biết sợ hãi là gì. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mặt tướng lo rằng nếu chúng ta lỗ mắng xông lên mà không rõ tình hình, rất có thể sẽ sa vào mai phục của quân đội Xuất Vân đế quốc, dù sao thì lần này bọn họ đưa đến tận 800 vạn quân, thật sự là một con số quá lớn, tuy rằng đã bị ngài trực tiếp giết chết gần hết, nhưng ai mà biết được liệu họ còn quân tiếp viện hay không. Hơn nữa quân tiếp viện là một chuyện, ta chỉ sợ vô già cao giai lần này sẽ không dễ cho chúng ta tự tung tự tác nữa, mà sẽ gia nhập vòng chiến, đến lúc đó thì đám binh lính của ta không khác gì con tặc cả.” tên thống soái bình tĩnh nói, chỉ là đối diện với ánh mắt như muốn xuyên thủng xương sọ của Từ Phong, hẳn nói hết câu mà mồ hôi lạnh đã chảy đầy lưng, chỉ sợ cái tên điên trước mặt nhìn hẳn không vừa mắt mà đập một chưởng tiến hẳn đi về miền đất hứa mà thôi.

Từ Phong nhìn tên thống soái một hồi lâu, sau đó mới ngồi xuống, sau đó trầm ngâm nói: “Diệu Yên trưởng lão, ngài có nghĩ rằng liệu đối phương có thể xuất hiện nhiều hơn ba Thánh cấp không?”

“Khả năng là có, nhưng rất nhỏ, dù sao Thánh cấp cũng không phải nói có là có, lấy ví dụ là sự việc lần này vô cùng hệ trọng mà Lăng Hư Cung cũng chỉ phái một Thánh cấp đó là ta ra trận, đối phương có tận ba người thì cũng hơi bất thường, nhưng ta đoán đó cũng là cực hạn của họ rồi.” Diệu Yên suy nghĩ một chút rồi nói, trong lòng âm thầm bổ thêm một câu: “Dù sao thì chắc chắn sẽ không có Thánh Hoàng cường giả xuất hiện, dù có thêm cả chục tên Thánh Giả nữa thì cũng chẳng đủ cho phụ nhân của người đập cho đã tay.”

“Khác khác, vậy thì mới lo ngại duy nhất đó chính là sự tồn tại của Tôn cấp cao thủ cùng với Vương cấp đúng không?” Từ Phong chợt cười lạnh.

Tất cả mọi người nhìn nhau sau đó gật đầu, đó là điều hiển nhiên mà, không cần phải hỏi lại như vậy chứ.

“Mọi người có nghĩ rằng đối phương sẽ tuân thủ thiết luật của Huyền Linh đại lục, Tôn cấp không ra tay với võ giả cấp thấp hơn không?”

“Đại khái là nếu không muốn xé rách da mặt, trở thành cái đích chỉ trích của toàn đại lục, thậm chí có thể khiến giang hồ phẫn nộ, thì ta đoán bọn hắn sẽ không công khai làm như vậy.” Phán quan số 65 lắc đầu nói.

Từ Phong nghe vậy vỗ tay một cái, cười nói: “Vậy cuối cùng mới lo ngại duy nhất của chúng ta vẫn là những Vương cấp cao thủ còn lại mà không rõ số lượng là bao nhiêu đúng không?”

“Ngươi nói đúng, dù sao thì nếu không phá vỡ thiết luật, mấy người bọn ta ở đây hẳn là cũng đủ để kiểm chế Tôn cấp của đối phương, kể cả Thánh cấp, nhưng hiện tại Vương cấp cao thủ của chúng ta quá ít, nếu như ngươi không đột phá thì lấy chiến lực của người, đám Vương cấp đó đến bao nhiêu thì chết bấy nhiêu, chỉ là bấy giờ người đã là Tôn cấp cao thủ, không thể không tuân theo thiết luật.” Diệu Yên cau mày nói.

“Thế là được rồi, thống soái đại nhân, phiền người mang cho ta một cái bàn đồ lớn hơn, ít nhất là chính xác hơn miếng rẽ rách này, và ta cần biết được địa bàn đóng quân của Xuất Vân đế quốc, tốt nhất là ngay tối nay ta muốn phải có nó.” Từ Phong nói xong liền đứng dậy, xoay người muốn rời đi.

“Này Từ Phong, người tính làm gì, chẳng lẽ người định phá vỡ...” Phán quan số 42 bật thốt.

“Hắc hắc, đương nhiên là ta vẫn sẽ tuân thủ theo thiết luật rồi, chỉ là nếu như mấy tên Vương cấp Tôn cấp của Xuất Vân đế quốc đột ngột biến mất khỏi nhân gian thì ta cũng không có trách nhiệm gì a...” Từ Phong cười nói, toàn thân toả ra một thứ khí tức quý dị khó nói nên lời.

“Ngươi định...” lần này thì mấy tên Phán quan đều đồng loạt thốt lên, bọn hắn đã đại khái hiểu được Từ Phong muốn làm gì.

“Yên lặng, Từ Phong ta hỏi cậu một câu, cậu nắm chắc bao nhiêu thành là có thể toàn mạng trở về? Ta không muốn tự nhiên Lăng Hư Cung lại rước lấy một cường địch đâu!!!” Diệu Yên ra hiệu cho mấy người kia ngậm miệng, sau đó cực kì nghiêm túc nói, nàng thật sự không muốn vì quyết định không tính toán kĩ càng của Từ Phong mà Lăng Hư Cung lại tự nhiên phải gánh chịu kra giận của Hồ Phi Nguyệt, một Thánh Hoàng đình phong.

“Diệu Yên trưởng lão, bậc mị cho ngài biết một điều, trước khi ta bị bà cô Lâm Tử Hàm lôi về Lăng Hư Cung, thân phận của ta vốn là một sát thủ, ta được gọi là...Bà Vương Bóng Đêm!!!” Từ Phong khẽ xoay đầu lại, từ trong đôi mắt đen kịt của hắn chợt loé lên một đoàn quang mang.

Từ Phong rời khỏi túp lều, mọi người bên trong vẫn còn ngạc nhiên vì quyết định bất ngờ của hắn, lúc này mới tỉnh lại, mấy cặp mắt nhìn nhau sau đó lâm vào trầm tư, một hồi lâu sau một tên Phán quan mới lên tiếng: “Diệu Yên trưởng lão, ngài cứ như vậy mà đồng ý với điều kiện của hắn ư?”

Diệu Yên không trả lời ngay, mà chỉ thờ dài một tiếng, sau đó đưa một tay lên bóp trán, trầm ngâm nói: “Chúng ta còn cách khác tốt hơn ư, thiết luật là không thể bị phá bỏ, bản thân chúng ta thì bị nó bó chân bó tay, quân tiếp viện từ Lăng Hư Cung cũng không thể tới sớm một chút mà đến ngay được, đây chính là biện pháp tồi nhất của chúng ta rồi. Hơn nữa, ta cũng muốn nhân cơ hội này, thử xem cái tên Từ Phong này rốt cuộc còn cắt gấu bao nhiêu bản lĩnh nữa.”

Chiếc bàn đã trước mặt mọi người chợt phát ra nẩy tiếng rảng rảng, sau đó biến thành một đồng bụi phấn rơi trên mặt đất khiến mọi người vô cùng bất ngờ. Một tên phán quan nhớ tới cú gõ của Từ Phong lên mặt bàn lúc trước, thầm lẩm bầm: “Âm kinh thật là khủng bố...”

Từ Phong đi ra khỏi túp lều, vừa rời khỏi nhấc lại danh hiệu của mình, hắn hiện tại hơi có một chút hoài niệm, “Bà Vương Bóng Đêm”, “Từ Thần Đen”, “Thợ Săn Tiên Thương”,... đó chỉ là một vài trong số vô số danh hiệu mà thế giới ngầm đã đặt cho hắn ở kiếp trước, kể từ khi hắn xuyên không tới bây giờ, hẳn đã lâu không có thể hiện năng lực mạnh nhất của mình rồi, đa phần đều là những trận chiến đối kháng trực tiếp khiến hắn đôi khi còn quên mất bản thân là một sát thủ chứ không phải là đấu sĩ.

Quyết định này của hắn không phải là một quyết định bồng bột, trận chiến hôm trước đã khiến hắn nhận ra một điều, dù hiện tại hắn có mạnh tới đâu, dưới Thánh Cấp hẳn cũng chỉ là con gián hơi khó chết mà thôi, bản thân hắn không có kẻ thù cho hắn ở kiếp trước, kể từ khi hắn xuyên không tới bây giờ, hẳn đã lâu không có thể hiện năng lực mạnh nhất của mình rồi, đa phần đều là những trận chiến đối kháng trực tiếp khiến hắn đôi khi còn quên mất bản thân là một sát thủ chứ không phải là đấu sĩ.

Hồ Phi Nguyệt đã là thế từ của hắn, vì nàng hẳn có thể làm tất cả, hẳn không thể cứ tro mắt ra mà nhìn nàng một mình đương đầu với kẻ thù được. Từ Phong hẳn cần sức mạnh, hẳn cần tu vi, và hiện tại, không còn cách gì có thể tăng cao tu vi của hắn nhanh bằng giết người cả. Với Sinh Tử Quyết trong tay, Vương cấp, hay Tôn cấp vô già của Xuất Vân đế quốc chính là những con mồi hoàn hảo.

Vậy nên, đã đến lúc hắn trở lại với chức nghiệp của bản thân rồi: “Hừm, Sát Thủ Hư Không – Thợ Săn Bóng Đêm à, xem ra cái hệ thống này cũng có chút ý tứ đấy, hay đây chính là chủ ý của *Hắn* chứ???”, Từ Phong lẩm bầm.

“Đội trưởng!!!”

Một giọng nói vang lên cắt đứt sự suy nghĩ của Từ Phong, hắn nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy ở đó chính là 34 tên Âm Vệ, đại khái mỗi người đều mang theo ít nhiều thương thế, nhưng hiển nhiên là không đáng lo ngại, tất cả lúc này đều đang đứng trước mặt Từ Phong với một biểu tình nghiêm túc trên khuôn mặt.

“Các người đây là...???” Từ Phong có chút khó hiểu nói.

Bỗng nhiên cả 34 tên Âm Vệ đồng loạt đứng nghiêm, thẳng lưng ưỡn ngực, làm ra một động tác chào đúng tiêu chuẩn Âm Vệ, sau đó đồng thanh hô: “Cung nghênh đội trưởng đã khôi phục thương thế và trở lại, chúng thuộc hạ đã sẵn sàng để nghe mệnh lệnh của ngài!!!”

Từ Phong có chút bất ngờ nhìn đám Âm Vệ, trên mặt mỗi người là một biểu tình cực kì nghiêm túc, nhưng ánh mắt nhìn hẳn lại cực kì sùng bái, không phải là sợ hãi như trước kia mà là thuần túy một sự sùng bái từ trong nội tâm. Thấy vậy Từ Phong không khỏi cười khò, xem ra cái tin hắn giết chết ba tên Tôn cấp lục phẩm thật sự có hiệu quả không thể ngờ đến, rốt cuộc Diệu Yên đã nghĩ gì mà tiết lộ cái này ra bên ngoài như vậy chứ...s

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chiếm\)Net](http://EbookFull(chiếm)Net).

Chương 229: Đền giờ đi sẵn!!

Đêm nay là một đêm thật sự rất đẹp, bầu trời không hề có một gợn mây, mặt trăng thì tròn vành vạnh ở trên không trung, toả ra một thứ ánh sáng màu trắng dịu nhẹ soi sáng khung cảnh bên dưới. Tại một vị trí cách đại thảo nguyên nơi xảy ra cuộc chiến giữa Xuất Vân đế quốc và Bắc Hoàng Quốc vài ngày trước khoảng chừng trăm dặm về phía bắc, nơi này là một mảnh bình nguyên trơ trọi có đại mộc um tùm, xét về mặt địa lí thì vẫn còn nằm trong địa phận của Bắc Hoàng Quốc.

Chỉ là bình nguyên này tuyệt nhiên không hề thấy bóng dáng của bất kì một loài động vật hay yêu thú nào, ngược lại, vốn là một nơi hoang dã nhưng mọi thứ lại khá là yên tĩnh, khác hẳn với thường ngày. Nguyên nhân là bởi một thứ xuất hiện ở trên bình nguyên này khoảng nửa tháng trước. Nằm giữa bình nguyên trống rỗng này là một ngọn đồi dài không quá cao, chỉ chừng vài trăm mét, có thể trước kia nó đã từng là núi non hùng vĩ, nhưng trải qua năm tháng mài mòn, hiện tại nó chỉ là một ngọn đồi đồ nát nhỏ bé mà thôi.

Nhưng mà hiện tại ở ngay dưới chân ngọn đồi này, lòng đồi không rõ bằng cách nào đó mà đã bị thổi bay đi một mảng lớn, biến ngọn đồi thành một hình chữ U chuẩn xác, ở vùng không gian bên trong, có một doanh trại rất lớn đang hiện diện ở đó, và nó cũng là nguyên nhân mà bình nguyên này lại bị dọn dẹp sạch sẽ đến thế.

Xuất Vân đế quốc với quân lực hùng bố cùng với lượng võ giả cao giai nhiều tới mức không tưởng, ngay khi đánh vào biên giới Bắc Hoàng Quốc, quân đội của Xuất Vân đế quốc đã trực tiếp san bằng mọi chướng ngại vật trên đường hành quân, cứ như vậy mà tiến sâu vào trong lãnh thổ của Bắc Hoàng Quốc giống như chỗ không người.

Nửa tháng trước, sau một trận chiến áp đảo hoàn toàn, bọn họ đập đổ một toà thành lớn, sau đó đặt chân tới bình nguyên này, nhận ra đây là một nơi đóng quân lí tưởng, cuối cùng đã dừng chân hạ trại, tạo thành một doanh trại vô cùng lớn ở giữa lòng bình nguyên này.

Doanh trại nằm ở vị trí lợi thồm vào lòng đồi, dễ thủ khó công, đối phương muốn đánh thì chỉ có một con đường tiến công duy nhất, nếu muốn leo lên trên ngọn đồi rồi đổ bộ xuống thì cũng cực kì khó khăn, bởi hiển nhiên là quân đội trong doanh nh trại sẽ không để hở lưng như vậy rồi.

“Này, trăng đêm nay đẹp quá nhỉ??” Trên đỉnh đồi, đằng sau một mồm đá che khuất tầm nhìn, một giọng nam vang lên.

“Yên lặng đi, chúng ta đến đây là để canh trừng địch nhân tập kích, không phải là để tán tình nhau.” Đáp lại là một giọng nữ cứng rắn lạnh lùng không chút cảm xúc.

Thì ra ở đằng sau mồm đá đó là hai tên lính canh của Xuất Vân đế quốc, bọn hắn cùng với rất nhiều lính canh khác làm nhiệm vụ canh gác đỉnh đồi, nơi có tầm nhìn bao quát ra tứ phương tám hướng tốt nhất, giống như vừa nãy giọng nói kia đã đề cập, đó là “canh trừng địch nhân tập kích”. Ngạc nhiên ở một chỗ đó là, hai người vừa nói chuyện với nhau không ngờ lại có một nữ nhân.

Tên lính canh đưa tay lên tháo mũ trụ trùm đầu xuống, để lộ một khuôn mặt đại chúng nhưng lại đầy nét nam tính phong trần, cười nói: “Thời nào tiểu muội muội, ta mặc dù biết năng không có hứng thú với đám nam nhân thoỉ chúng ta, nhưng mà ở đây ngồi không mãi cũng chán lắm a, ta chỉ muốn nói chuyện giết thời gian chút thôi.”

Có gái đứng bên cạnh hẳn mặc một bộ đồ làm bằng da yêu thú gọn nhẹ, không nặng nề như khối giáp của tên lính canh, hiển nhiên đây là chiến phục đặc chế cho phái nữ, khuôn mặt cũng được dạng dễ nhìn, chiều theo tiêu chuẩn của mấy tên lính ti nam không được gần nữ nhân thì phải nói là nghiêng nước nghiêng thành. Nàng liếc xéo hắn một cái sau đó quay đầu đi, hừ lạnh nói: “Không là không, nhiệm vụ là trên hết!!”

Nghe vậy tên lính canh liền chán nản thờ dài một tiếng, miệng lầm bầm: “Chán chết...”

Một hồi lâu sau, nằng chột thấy xung quanh im ắng một cách lạ thường, dù sao thì nằng với tên lính canh này quen nhau cũng không phải là ngắn, bình thường kể cả nằng có cự tuyệt ra sao thì hắn vẫn sẽ tiếp tục lại nhai cho đến khi trời sáng, thế nào mà hôm nay hắn lại im lặng như vậy, chẳng lẽ sau bao ngày cuối cùng hắn cũng nản rồi à.

Nàng nổi tình hiếu kì, liền quay sang bên cạnh nhìn, chỉ thấy tên lính canh lúc này đang quay lưng về phía nàng, ngồi dựa vào vách đá không thấy động tĩnh gì.

“Tương gì, hoá ra là đã ngủ mất rồi à, thử đàn ông vô dụng.” nữ lính canh cười khẩy một tiếng, nhưng ngay sau đó liền nhận ra có gì đó không đúng, cái tên này, ngủ quên thì ngủ quên, chẳng lẽ đến cả hít thở cũng quên à.

Linh cảm có điều chẳng lành, nằng vội vàng đặt một tay lên vai tên lính canh, chỉ là ngay khi nằng chạm vào người hắn, tên lính canh cứ như vậy mà đổ ập ra sau, biến thành nằm ngửa trên mặt đất. Khuôn mặt hắn lúc đã cứng đờ lại, cổ họng không biết từ lúc nào đã mở ra theo một đường rạch lớn, máu tươi từ vết rạch đó đến bây giờ vẫn còn chảy ra.

Nữ lính canh thấy vậy, trong nháy mắt tỉnh thần đại chấn không tin vào mắt mình, cơ mà nằng còn chưa kịp làm ra phản ứng, một gong kim cứng như thép đã tóm chặt lấy quai hàm của nằng khiến nằng không thể thốt ra một tiếng kêu, sau đó thì chỉ nghe một tiếng “rắc” nho nhỏ vang lên, nữ lính canh thì thấy ai mất tiêu sầm, sau đó cả người vô lực tụt vào vách đá mà chậm rãi tụt xuống, đầu ngọc hắn sang một bên, hiển nhiên là xương cổ đã bị bẻ gãy.

Ánh trăng chiếu xuống mồm đá tạo thành một cái bóng lớn in trên vách đá, bên cạnh cái bóng đó là hai xác chết đang trừng đôi mắt vô hồn của mình mà nhìn thẳng lên trời như tự hỏi tại sao bọn họ lại chết. Từ trên cái bóng đen in trên vách đá, một thân ảnh giống như từ trong hư không xuất hiện, trực tiếp bước ra khỏi bóng đen đó giống như một u linh. Người vừa xuất hiện là một nam nhân cao lớn, toàn thân là một bộ hắc y hoà lẫn vào bóng tối ở xung quanh, nhưng mái tóc của hắn lại bạc trắng giống như là ánh trăng ở trên cao tạo nên một sự tương phản vô cùng quý dị.

Từ Phong đưa mắt nhìn xác chết của nữ lính canh, đôi mắt đen sâu thẳm của hắn không hề ánh lên một chút cảm xúc nào dù chỉ là một tia thương tiếc, hắn vung tay lên một cái, hai cái xác liền biến mất, hiển nhiên là đã được hắn thu vào không gian giới chỉ, còn lại trên mặt đất chỉ là mấy vệt máu nhỏ lúc này đã khô lại.

“Ta bình thường không thích thú lắm với việc giết nữ nhân, nhưng mà không còn lựa chọn nào khác, cô lại có tu vi Vương cấp, điều đó khiến cô trở thành mục tiêu của ta, vậy nên là, thử lỗi.” Từ Phong lầm bầm, sau đó thân hình hắn lại dần dần trở nên mờ ảo, rồi biến mất không vết tích.

Lí do mà Từ Phong xuất hiện ở đây vô cùng đơn giản, sau khi nhận được bản đồ chỉ tiết từ tay tên thông soái Bắc Hoàng Quốc theo yêu cầu của hắn, vốn không phải là việc khó khăn gì khi mà quân của Xuất Vân đế quốc đã xâm nhập vào sâu trong lãnh thổ của họ như thế, Từ Phong liền theo đúng kế hoạch mà hắn đã vạch ra, một thân một mình tiềm hành mà xâm nhập vào doanh trại của Xuất Vân đế quốc.

Mục tiêu của hắn rất rõ ràng và đơn giản, giết chết bất kì Vương cấp vô giá nào mà hắn tìm thấy, nếu có Tôn cấp thì để xem xét tình hình rồi tính sau. Vốn lấy năng lực ấn thân của Từ Phong, hắn có thể dễ dàng quang minh chính đại đi thẳng vào doanh trại quân địch mà không ai có thể phát hiện ra, nhưng hắn lại chọn một con đường khác, bởi hắn trước hết muốn tìm hiểu một chút tình hình nơi này đã.

Từ dưới leo lên đỉnh đồi, Từ Phong hắn đã giết và phi tang xác chết vô số lính canh, trong đó có cả vô già Vương cấp, nữ nhân vừa rồi chính là Vương cấp thứ 14 mà hắn sát hại, xem ra số lượng Vương cấp vô già còn lại của Xuất Vân đế quốc không phải là ít, bằng không thì cũng sẽ không đại tài tiêu diệt, để họ làm cái công việc canh gác nhàm chán này.

Từ Phong đứng ở trên đỉnh đồi nhìn xuống, trước mặt hắn là một doanh trại lớn, đúng hơn là vô cùng lớn, bên dưới khắp nơi đều là lầu trại trái kín mít, quân lính mặc giáp trụ đi lại khắp nơi, chỉ riêng tiếng bước chân nện trên mặt đất cũng đã tạo thành âm thanh ầm ầm rột vào tai hắn rồi. Có thể nói rằng tinh lực của hắn thật sự rất tốt, nhưng mà nãy giờ Từ Phong đếm sơ qua thì ở đây vẫn còn đến mấy trăm vạn quân lính, so với 800 vạn quân tiên phong lúc trước thì chỉ có hơn chứ không có kém chút nào, xem ra lần này vì di tích của Cổ Thị Hoàng Triều, Xuất Vân đế quốc thật sự nghiêm túc a.

Thăm hít một hơi lạnh, Từ Phong không khỏi nghĩ tới một khả năng, đó là nếu 800 vạn quân cùng với 3000 tên Vương cấp lúc trước chỉ là quân tiên phong, vậy ở đây chẳng phải là quân chủ lực ư, chẳng lẽ số lượng Vương cấp vô già còn nhiều hơn nữa? Nếu là trực tiếp đối kháng, lấy thực lực của hắn hiện tại thì có đem hết đám quân lính này cùng với vài ngàn tên Vương cấp tới cũng không đủ cho hắn giết, nhưng vẫn để là hắn lại chỉ có thể bị mất ra tay trong tối, sẽ chẳng mất nhiều thời gian trước khi hành tung của hắn bại lộ.

Từ Phong lắc đầu mấy cái, trên môi nở một nụ cười lạnh, từ lúc nào mà bản thân hắn lại suy nghĩ nhiều đến thế, cứ theo kế hoạch mà làm là được, giết càng nhiều Vương cấp càng tốt, chỉ đơn giản vậy thôi. Nghĩ nào làm thế, Từ Phong vẫn giữ nguyên trạng thái *Ngụy trang*, nhảy thẳng từ trên đỉnh đồi xuống bên dưới, nhắm thẳng vào một túp lều để hờ nóc mà khoả ngạo.

Hắn sau vài lần thử nghiệm với Hồ Phi Nguyệt, đã nhận ra một cách rất hữu hiệu để đối phó với năng lực không gian của Thánh cấp cường giả. Bình thường khi hân sử dụng *Ngụy trang*, kĩ năng này cho phép hắn hoà lẫn vào môi trường xung quanh nhưng nói nôm na thì cũng chỉ là đang tàng hình, bản thân cơ thể hắn vẫn hiện diện trong không gian, vì vậy nếu hắn di chuyển thì vẫn sẽ có ba động không gian xuất hiện, từ đó đối phương có thể phát hiện ra hắn.

Nhưng nếu Từ Phong kích hoạt năng lực di chuyển xuyên vật thể của mình, hắn sẽ chính thức hoà tan vào không gian, từ đó dù hắn có di chuyển tới mức nào thì không gian cũng không hề bị đụng chạm, hắn hoàn toàn có thể lượn lờ quanh người Thánh cấp cường giả mà không bị phát hiện, bằng chứng là đến cả Hồ Phi Nguyệt là Thánh Hoàng cường giả mà cũng không thể phát hiện chuyển động của hắn.

Từ Phong vô cùng chuẩn xác mà lọt vào trong túp lều, ở bên ngoài chỉ thấy ngọn đuốc phát sáng trong lều vụt tắt, sau đó một tiếng xé gió nhỏ xu vang lên, rồi mấy giây sau, phần vai trên nóc lều hơi dao động một chút, sau đó lại trở lại im lặng không một tiếng động. Cắt đứt cơ hội ba tên lính đang ăn tối trong lều bằng thanh đoản kiếm mà trước kia Lâm Từ Hàm đưa cho hắn mà chẳng bao giờ dùng, tuy rằng dùng Bảo khí giết mấy tên lính quen thì có hơi bị dùng dao mổ trâu giết gà, cơ mà mặc kệ, ít nhất thì hắn cảm nó cũng thuận tay.

Hắn thu lại cái xác của ba người vào không gian giới chỉ, lúc này đã chất đầy xác chết, sau đó nhảy lên trên nóc lều, phi thân lên không trung, trong đầu mặc niệm: “Chân dạng – Thiên Ma Nhân!!”

Tầm nhìn trong mắt hắn liền vận tốc, sau đó trở nên vô cùng rực rỡ đủ màu sắc, dưới hiệu quả của *Chân dạng*, Từ Phong sử dụng *Thiên Ma Nhân* phiên bản cường hoá nhìn khắp xung quanh một lượt, liền phát hiện một loạt vết linh lực mạnh hơn thông thường rất nhiều bao phủ lấy bên ngoài một số căn lều. Sau khi đã ghi nhớ kĩ vị trí của từng túp lều, khoé miệng của hắn chợt nhếch lên:

“Đền giờ đi sẵn rồi!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 230: Bóng đêm đầm máu

“Này, những gì người nói lúc trước có thật không?” trong một túp lều lớn, gần chục tên nam nhân ngồi quây xung quanh một đồng lửa, thời tiết về đêm trên bình nguyên khá là lạnh, tuy bọn chúng là võ giả, có thể chịu lạnh nhưng cũng không ngại dùng chút lửa để sưởi ấm a.

Người vừa lên tiếng là một nam thanh niên tuổi chừng đôi mươi, toàn thân mặc một bộ bạch y tiêu sái, mái tóc dài cùng với khuôn mặt vô cùng tuấn lãng khiến hắn sở hữu một mỹ lệ trời sinh, trên khuôn mặt đó bao trùm lấy một tầng ngạo khí mờ nhạt như có như không, vừa dễ làm người khác không chán ghét nhưng lại sinh ra ý muốn khuất phục trong lòng.

Nghe nam thanh niên nói, 6 người trong lầu đều không hẹn mà cùng hướng tầm mắt nhìn về phía người thứ 7, là một nam thanh niên khác với khuôn mặt tái mét lúc này đang ngồi co ro ở một góc, cả người run lên nhẹ như là cảm lạnh. Nam thanh niên bị hỏi đến, khuôn mặt đã tái nay lại càng tái hơn, biểu tình đột nhiên trở nên sợ hãi giống như gặp phải ác mộng giữa ban ngày, hắn run rẩy nói: “Lâm sư huynh, tất cả những gì ta nói đều là sự thực, không tin huynh cứ đi hỏi mấy người La sư đệ hay là Lâm sư huynh thì biết, ta không hề nói dối hay bịa chuyện.

“Thực ra ta cũng biết rằng những gì người nói đều là sự thực, nhưng mà thật là khó có thể tin được, một tên Bán Tôn vô giá, vậy mà đơn thương độc mã xâm nhập vào giữa quần ta, giống như cá bơi trong nước mà thoải mái giết chóc như chốn không người.” Nam thanh niên được gọi là Lâm sư huynh gật gù nói.

“Lâm sư huynh, thứ lỗi ta nói thẳng, tuy rằng huynh cũng là Bán Tôn vô giá, nhưng ta có thể khẳng định đến mười người như huynh cũng không phải đối thủ của hắn. Hắn ta, cái tên ác ma đó, toàn thân được bọc trong một giáp màu hoàng kim, với một đôi cánh rực lửa trên lưng, hắn lao thẳng vào giữa vòng vây của quần ta, mỗi một chiêu tung ra là trăm sát đến hàng trăm binh lính. Thậm chí trong số Vương cấp xuất trận ngày hôm đó của chúng ta, cũng không thiếu Bán Tôn, nhưng mà rồi sao, từ đầu tới cuối ta cũng chỉ thấy hắn tung ra có 3 đại chiêu.

Chiêu thứ nhất của hắn giết chết mấy chục Vương cấp của chúng ta vốn đang bao vây lấy hắn. Chiêu thứ hai.....” nói đến đây, hắn ta rung mình một cái.

“..chiêu thứ hai, ta lúc đó chỉ nghe thấy một tiếng nổ long trời lở đất vang lên khiến đôi tai của ta ù đi, sau đó thì cả người bị một cực lực hất văng lên không trung, đến lúc ta tỉnh lại thì trước mắt đã là cánh đũa ngọc trần gian, mấy trăm vạn đại quân của chúng ta, rồi mấy ngàn Vương cấp, còn sống sót sau một chiêu đó không qua hai thành. Lâm sư huynh, ta biết sư huynh trong những người đồng trang lứa cũng thuộc hàng nổi bật, nhưng ta mạn phép hỏi một câu, lấy tu vi Bán Tôn của huynh, huynh có nghĩ bản thân có thể tung ra một chiêu duy nhất giết chết cùng một lúc mấy trăm vạn binh lính, chôn vùi mấy ngàn Vương cấp hay không??”

Vốn trên mặt của nam thanh niên được gọi là Lâm sư huynh kia còn có chút không phục khi bị nói đến mười người như hắn cuống không đánh lại được Từ Phong, nhưng khi nghe mấy câu cuối cùng, trên trán hắn không khỏi toát ra mấy giọt mồ hôi lạnh. Bởi vì đúng như sư đệ của hắn vừa nói, trên chiến trường ngày đấy cũng không thiếu Bán Tôn, vậy mà còn bị con quái vật đó dễ dàng nghiền nát, mười người như hắn thì có tính là cái lặt.

“Không, không thể, chỉ có Tôn cấp mới có thể làm như vậy, hơn nữa phải là Tôn cấp trung giai trở lên, bằng không thì không thể có sức phá hủy kinh khủng đến như vậy được.” Lâm sư huynh cười khổ lắc đầu.

“Vậy còn chiêu thứ ba??” một người khác tò mò hỏi.

“Cái đó thì ta cũng không rõ, lúc đó quá sợ hãi, ta đã quay người bỏ chạy, thứ cuối cùng ta nhìn thấy đó là mấy trăm sư huynh sư đệ còn sống sau một chiêu kinh thiên địa bị tên ác ma đó nhấn chìm trong một vùng trời tràn ngập lôi điện khủng bố. Ta...ta thật sự là một tên hèn nhát mà...” Tên sư đệ cần chặt răng nói.

“Cũng không thể trách người được, bởi vì thứ mà người đối mặt đã vượt quá xa năng lực của người rồi, dù sao thì sống vẫn tốt hơn là chết.” Lâm sư huynh cất giọng an ủi.

“Phải đó, đừng tự trách bản thân nữa, nếu ta là người lúc đó thì ta cũng đã bỏ chạy từ lâu rồi, hắn ta thật đáng sợ, từ lúc nào mà Lăng Hư Cung lại xuất hiện một yêu nghiệt nghịch thiên đến như vậy nhỉ.” một người khác phụ họa.

Bỗng nhiên, ngọn lửa đang cháy ở giữa lầu tự nhiên tắt ngấm không rõ lý do, tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng bật dậy, tinh thần cảnh giác dâng cao cực độ.

“Hự, hự....!”

Hai tiếng nho nhỏ vang lên, mọi người còn chưa kịp phản ứng thì đã phát hiện khí tức của hai người đồng bạn đã biến mất không dấu vết, lúc này nếu bọn hắn còn không nhận ra có nguy hiểm thì bọn chúng nên xem lại chỉ số thông minh của bản thân.

“Chết tiệt, có địch.....” một người nhanh trí, ngay lập tức liền cất giọng hô lớn, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, một vật thể sắc bén đã đâm xuyên qua cổ họng hắn, sau đó một luồng ám khí nhỏ bé nhưng dũng mãnh tràn vào cổ hắn, trực tiếp nghiền nát mấy đốt sống cổ của hắn, đồng thời cùng lúc đó, trên đầu của hắn lại bị một cái gai nhọn cắm thẳng vào, chết đến không thể nào chết hơn được nữa.

Võ giả đạt đến Vương cấp, lực giác phát triển hơn người bình thường không biết bao nhiêu lần, ở trong bóng tối vẫn có thể dễ dàng nhìn thấy được vật thể, mọi người ở đây đều có tu vi Vương cấp cả, lẽ dĩ nhiên là họ có thể nhìn thấy mọi thứ xảy ra trong lầu dù không còn lửa chiếu sáng. Nhưng đều khiến tất cả mọi người cảm thấy khủng bố đó là ba người kia không hề bị ai đó tiếp cận cả, cứ như vậy mà trùng đòn rồi chết, hoàn toàn không có dấu vết của bất kì ai khác ngoài bọn họ trong lầu cả.

Một người khác rất nhanh liền bị cảm giác sợ hãi tri phối, không còn để ý gì nữa mà lao thẳng ra bên ngoài lầu, hắn chỉ đơn thuần nghĩ rằng, ra bên ngoài có rất nhiều người, sẽ an toàn hơn, nhưng mà, có đúng như vậy không?

Mấy người vẫn còn ở trong lầu chỉ thấy tên kia vền lửa lao ra ngoài, nhưng rồi khi cái vật lửa vừa kịp hạ xuống, hình ảnh duy nhất mà bọn họ có thể nhìn thấy đó là thân hình của cái tên vừa lao ra ngoài kia đột nhiên không có chút dấu hiệu gì báo trước chia làm hai nửa từ trên xuống dưới, hai nửa thân hình đó vẫn còn theo đà mà chạy thêm mấy mét nữa trước khi đổ gục xuống đất, một tảng máu tươi vương vãi ra khắp nơi trên mặt đất.

Chỉ còn lại bốn người trong lầu, trong thâm tâm bọn họ chưa từng cảm thấy bất lực như hiện tại, bọn hắn là thiên chi kiêu tử, là thiên tài, tuổi mới hơn hai mươi đã đạt tới Vương cấp, cái cấp bậc mà 8 thành võ giả trong thiên hạ có cố gắng cả đời cũng không đạt đến, tuy tiện một người như bọn hắn bước ra thế tục cũng có thể hùng bá một phương, nhưng hiện tại thì sao chứ, bọn họ đều là Vương cấp nhưng chẳng khác gì con gà bị giết thịt cả, đến bị ai giết còn không rõ ràng.

Bốn người đều không hẹn mà cùng rút vũ khí ra, linh lực toàn thân sôi trào, tinh thần căng lên như dây đàn, sẵn sàng ứng phó với bất kì điều gì chuẩn bị xảy ra, chỉ là mình thương dễ tránh ám tiễn khó phòng. Cái tên còn sống trở về từ chiến trường mấy ngày trước là nạn nhân đầu tiên, chỉ nghe một tiếng “xì” nhỏ vang lên, sau đó trên trán hắn liền xuất hiện một lỗ máu to bằng ngón tay cái, nhưng với sinh mệnh lực ương ngạnh của Vương cấp võ giả, hắn vẫn chưa có chết ngay được mà vẫn kịp ử ỏ vài từ vô nghĩa trước khi đổ gục xuống mặt đất, từ lỗ thủng trên đầu hắn tuôn ra một đám chất lỏng màu đỏ trắng bầy nhầy.

Mấy người còn lại còn chưa kịp phản ứng, đằng sau lưng mỗi người đều đồng loạt xuất hiện một thân ảnh, thân ảnh này xuất hiện liền ngay lập tức giờ một tay lên, hóa chường thành đao, trực tiếp đâm xuyên qua lồng ngực của ba tên kia, cánh tay còn lại của thân ảnh tràn bì tung lên, trong lòng bàn tay không biết từ lúc nào đã có thêm một cây gai nhọn hơi ánh lên màu kim sắc, từ đằng sau xuyên thẳng vào đầu đối phương.

Ba cỗ thi thể vô lực trợn trừng mắt mà ngã xuống đất, đến chết cũng không biết được là mình chết như thế nào. Còn ba thân ảnh thần bí kia sau mấy giây yên lặng liền biến mất hai, chỉ còn lại một thân ảnh. Từ Phong ngồi bệt xuống đất, một cảm giác mệt nhọc mãnh liệt dâng lên khiến ahwns có cảm giác buồn ngủ. Đây là căn lầu thứ 47 mà hắn “ghé thăm”, tính đến bây giờ, số lượng Vương cấp mà hắn giết chết cũng đến hơn 400 người, đa phần là giết ở ngay trong lầu, còn lại thì là mấy con “bò lạc” ở bên ngoài bị hắn bị mật giết chết.

Dù bản thân hắn sở hữu thực lực kinh người, kĩ năng *Ngụy trang* và *Liếm tức* có thể sử dụng liên tục, nhưng không ngừng nghỉ ám sát từng đó người cũng khiến tinh thần của hắn có chút ục oai. Hít sâu một hơi, Từ Phong liền đứng dậy, thu lấy mấy xác chết vào trong chiếc không gian gói chỉ đã đầy ắp xác chết của mình, khẽ lẩm bẩm: “Có vẻ như là số lượng Vương cấp còn lại không có nhiều như ta dự đoán, cũng chỉ khoảng xấp xỉ 700 người, vừa rồi đã bị ta giết chết quá nửa, xem ra nhiệm vụ của ta đã hoàn thành viên mãn rồi.”

Từ Phong kích hoạt *Ngụy trang*, sau đó lặng lẽ rời khỏi lầu, một lát sau, hắn xuất hiện tại một khu đất trống phía ngoài rìa doanh trại, có vẻ như là chỗ thường dùng để tập kết quân đội. Hắn cứ như vậy mà đứng đó, đến hít thở cũng không, dường như đang chờ đợi cái gì đó. Bỗng khỏe miệng hắn khẽ nhếch lên, mỉm cười nói khẽ: “Ba, hai, một...”

Một vật thể phát ra ánh sáng đỏ bắn lên trên trời, mang theo một tiếng rít chói tai vang vọng giữa trời đêm yên tĩnh. Không đến mười phút sau, toàn bộ mấy trăm vạn quân đã tập trung đầy tràn tại mảnh đất trống nơi Từ Phong đang đứng. Quân đội Xuất Vân đế quốc trên thực tế rất quy củ, ngay khi tập hợp liền tự động xếp thành hàng lối ngăn nắp không chút rối loạn, cũng không cần ai phải ra lệnh cho bọn họ.

Một lúc lâu sau, một thân ảnh oai vệ mặc giáp toàn thân, được sự tháp tùng của một đám nhân vật có khí chất không tẻ bước tới trước mặt đám quân lính, cất cao giọng nói:

“Ta nhận được tin báo có rất nhiều người đột nhiên mất tích, vì vậy, ngay bây giờ, tất cả tự kiểm tra chính đoàn đội của mình, những người mất tích thì ghi chép lại sau đó báo cáo lên cho ta!!!”

Khỏe miệng của Từ Phong nhếch lên thành một nụ cười lạnh, quả nhiên đúng như hắn dự đoán, cả đã căn câu rồi. Vốn dĩ hắn vẫn có thể tiếp tục công cuộc diệt trừ Vương cấp vô giá của mình, nhưng hắn lúc đó lại có tính toán khác. Hắn nhận ra quân đội của Xuất Vân đế quốc có kỉ luật thật sự khá là nghiêm minh, việc có nhiều người mất tích không rõ nguyên nhân sẽ nhanh chóng báo động toàn bộ doanh trại, mà lúc đó thì hắn sẽ không thể dễ dàng mà hạ thủ được nữa.

Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là Từ Phong đã bỏ tay, nếu là việc không thể tránh khỏi, vậy ahwns không ngại lợi dụng nó để làm bàn đạp cho bản thân mình. Mặc kệ mấy tên kia làm nhảm mấy thứ linh tinh, Từ Phong nhẹ nhàng bay lên cao, *Chân dạng – Thiên Ma Nhân* lại một lần nữa được kích hoạt, hắn nhìn xuống đám quân đông nghịt như kiến có ở bên dưới, hai mắt đảo lia lịa, sau đó lại hướng tầm mắt lên trên, không bỏ sót một chỗ nào mà quét tứ phương tám hướng.

“Hừm, tốt rồi, không có dấu hiệu của Thánh cấp hay Tôn cấp.” Thu hồi tầm mắt, Từ Phong hơi nghi hoặc thầm nói, nhưng cũng chỉ là nghi hoặc, dưới tầm nhìn của *Chân dạng – Thiên Ma Nhân*, không có lí gì những cường giả kia lại thoát khỏi tầm mắt của hắn. Đương nhiên nếu bọn chúng che giấu khí tức, hắn cũng chưa chắc có thể phát hiện ra, chỉ là lấy ngao khí của cái đám cường giả trên đại lục này, hắn là sẽ không có tình che giấu khí tức.

Thu hồi tầm mắt, Từ Phong nhìn xuống đám “kiến” dưới chân, hắn chợt nở một nụ cười lạnh.

“Thống soái đại nhân, đây là danh sách những người mất tích, xem ra số lượng người mất tích rất nhiều, đa phần đều là Vương cấp cường giả của Lâm gia, chuyện này...là sao đây??” Một tên lính đi tới bên cạnh tên thống soái, trên tay là một bản danh sách dài mấy trăm cái tên.

“Người hỏi ta thì ta biết hỏi ai, cái đám tự xưng Cường giả đó có lúc nào quan tâm đến chúng ta đâu, hơn nữa bọn hắn đều tự tung tự tác, có mất tích thì ta cũng chả thể làm gì được.” Tên thống soái buồn bực nói.

Đúng lúc này, từ trên không trung vạn trượng, một tiếng nổ sáng sủa như chuông đồng cất lên vang vọng khắp không gian:

“Bọn mi không cần phải quan tâm nhiều thế đâu. Từ Lôi Cửu Kích – Lôi Động Cửu Thiên!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 231: Khách không mời

Một tiếng gõ cửa vang lên, sau một hồi im lặng, cánh cửa gỗ liền kẹt mở ra, Diệu Yên đẩy cửa căn nhà lá đơn sơ vốn là nơi được chiếm dụng riêng cho Từ Phong ở mà bước vào. Nàng ngó xung quanh một hồi, sau khi không hề nhận ra sự hiện diện của bất kì ai khác liền có chút thất vọng mà thở dài, miệng lầm bầm: “Không có ở đây à...”

Bất thình lình một giọng nói trong veo thanh thoát vang lên sau lưng khiến nàng giật nảy cả người lên: “Đang tìm ta phải không??”

Diệu Yên quay người lại, lọt vào tầm mắt của nàng đó là một thân ảnh bạch y trắng muốt, đang ngồi vắt vẻo trên bề của sô không biết từ bao giờ, đôi mắt đẹp tới mức cầu hôn đoạt phách đang tràn đầy tiêu ý mà nhìn nàng.

“Ngài...ngài vẫn ở đây từ này tới giờ ư??” Diệu Yên có chút lắp bắp nói.

“Đây là nơi ở của phu quân ta, ta không ở đây thì ta còn ở đâu nữa, nhưng mà quan trọng hơn, nửa đêm nửa hôm, một nữ nhân như cô lên vào phòng phu quân ta để làm gì?” Hồ Phi Nguyệt mỉm cười đáp.

Diệu Yên nghe ra giọng điệu trêu chọc của Hồ Phi Nguyệt, hai má nàng hơi có chút phấm hồng, nhưng rất nhanh liền biến mất, bởi nàng lúc này đã đỡ người ra mà nhìn chăm chăm vào cảnh tượng trước mắt. Chỉ thấy Hồ Phi Nguyệt ngồi vắt vẻo trên bậc cửa sổ, lưng tựa vào khung cửa, nàng mặc một bộ đồ ngủ màu trắng không chút tì vết, lớp vải vô cùng mỏng manh, loáng thoáng còn thấy được da thịt trắng ngần đằng sau lớp vải đấy.

Chiếc váy ngủ không chỉ là ngắn mà là rất ngắn, khoe trọn đôi chân thon dài trắng tấp của nàng ra, lúc này một chân nàng đang dựng lên trên bậc cửa sổ, một chân còn lại buông thõng xuống, bộ dạng nửa như che đậy, nửa như mời gọi. Ánh trắng nhu hòa màu bạc chiếu xuống dung nhan tuyết thể của Hồ Phi Nguyệt lại càng khiến nàng vốn đã đẹp nay lại càng đẹp hơn với một thứ quang mang huyền bí nhưng tràn đầy vẻ mê hoặc. Nữ nhân này, vẻ ngoài tuyệt mỹ không chút khuyết điểm, khi chất thì vừa thanh thoát như nụ hoa chớm nở vào buổi sương sớm, lại vừa mang theo một vẻ ngạo nghễ chỉ có ở thượng vị giả, nhưng lại còn ẩn hiện một chút mị hoặc mờ ảo nhưng lại khiến bất kì ai nhìn vào cũng phải xao xuyến,

Diệu Yên trần trối nhìn vào tuyệt tác nghệ thuật trước mắt một hồi lâu, sau đó mới gian nan mà rời tầm mắt đi, trong lòng khó mà bình tĩnh lại được, nàng tự hỏi đến bản thân nàng là nữ nhân mà còn khó có thể cưỡng lại mị lực của Hồ Phi Nguyệt, vậy cái tên Từ Phong kia làm thế nào mà chịu được nhì.

“Thôi được rồi, đừng có nhìn ta nữa, người duy nhất được phép nhìn ngắm ta chỉ có thể là phu quân của ta thôi, nếu người không phải nữ nhân, hơn nữa lại còn là một nữ nhân có tiềm năng lớn thì ta đã trực tiếp móc hai con mắt của người ra rồi.” Hồ Phi Nguyệt nhàn nhạt nói.

Nghe vậy Diệu Yên liền ngó người ra: “Tiềm năng? Tiềm năng cái gì??”

Chỉ là ngay sau đó nàng liền cảm thấy hối hận vì đã hỏi ngược lại như vậy, bởi trả lời nàng là khuôn mặt tinh bơ của Hồ Phi Nguyệt khi nói ra đáp án: “Tiềm năng lớn trở thành tiểu thiếp của phu quân ta chứ sao.”

“Àch, cái này....ta với hẳn hoàn toàn không có quan hệ gì hết a, chúng ta chỉ là quan hệ cấp trên cùng cấp dưới thuần túy thôi.” Diệu Yên vội vàng xua tay nói, hai má lại hơi hồng hào trở lại.

Hồ Phi Nguyệt chợt cười nhẹ mấy tiếng, sau đó thân hình là lướt giống như tiên nữ không nhiễm một hạt bụi trần, bước tới gần chỗ Diệu Yên, nắm lấy tay nàng sau đó kéo nàng ngồi xuống chiếc giường gỗ nhỏ trong phòng cùng mình.

“Được rồi, ta chỉ đùa vui một chút thôi, chắc hẳn người đến đây là vì tìm ta đúng không, có vấn đề gì muốn trao đổi với ta chẳng?” Hồ Phi Nguyệt hỏi.

“Đúng thực là ta có vài điều cần hỏi ngài...”

“Xưng hô trịnh trọng quá, cứ gọi ta là tỷ tỷ là được, mặc dù nếu xét về tuổi tác thì muội có thể gọi ta là cụ cố cũng được, cơ mà gọi thế thì già quá, ta không thích.” Hồ Phi Nguyệt ngắt lời, trên mặt vẫn là một nụ cười mỉm dịu dàng.

“Từ Phong hẳn gọi tỷ là Phi Nguyệt, vậy muội xin mạn phép được gọi tỷ là Phi Nguyệt tỷ tỷ. Trước hết thì muội muốn cảm ơn tỷ đã ra tay giải vây cho mấy người bạn muội hôm trước, nếu không có tỷ thì mọi chuyện rất có thể sẽ trở nên tệ hơn rất nhiều.” Diệu Yên thành khẩn nói.

“Không có gì, thực ra thì ta chỉ quan tâm tới phu quân của ta thôi, ngoài chàng ra thì sống chết của người khác ta mặc kệ, vậy nên là đừng mang ơn ta.”

“Tỷ không muốn nhận ơn, nhưng muội là người tín ân tất báo, ngày khác sẽ trả ơn tỷ sau. Hện tại muội có mấy câu hỏi muốn tỷ giải đáp, không biết có được hay không?” Diệu Yên có chút mong chờ nói.

“Chỉ cần không chạm tới giới hạn của ta thì không vấn đề, à mà nếu muội muốn hỏi về lai lịch của hai người bạn ta, tốt nhất đừng hỏi, chỉ cần biết rằng ta không hề có ác ý đối với Lăng Hư Cung là được.”

“Đừng là muội có ý muốn hỏi như vậy, nhưng mà nếu tỷ đã nói thế thì muội sẽ bỏ qua, hiện tại muội còn có một thắc mắc lớn hơn đây. Từ Phong hẳn....làm thế nào một Thánh Hoàng cường giả như tỷ lại có một phu quân chỉ là một Bán Tôn, gần đây mới đột phá lên Tôn cấp như vậy.” Diệu Yên có chút ngập ngừng nói,

Hồ Phi Nguyệt chớp mắt mấy cái, sau đó thì lăm mắt động tác nghiêng đầu với đôi mắt dễ thương lên đến 11/10 điểm, rồi chột lại bằng một câu khẳng định hùng hồn: “Đương nhiên là vì yêu rồi, hỏi thừa!”

“Vậy thì hẳn ta có cái gì để mà tỷ yêu hẳn say đắm như vậy, bởi theo những gì ta được biết, hẳn ta ngoại trừ có thiên phú tu luyện vô cùng nghịch thiên, thậm chí so với đệ nhất thiên tài của Lăng Hư Cung ta cũng hơn không ít, nhưng tính cách của hẳn thì thật sự rất khó để muội có thể nghĩ ra lí do để tỷ có thể yêu hẳn được. Hẳn lạnh lùng, thô lỗ, không chút phép tắc, chưa kể lại còn vô cùng bạo lực, hiểu sát thành tính nữa, thật sự là tiêu chuẩn của một người xấu hoàn toàn mà.” Diệu Yên không kìm được mà nói ra một tràng dài.

“Muội tìm đến ta chủ yếu là để hỏi về hẳn phải không?” Hồ Phi Nguyệt nhìn chăm chăm vào Diệu Yên hồi lâu, nhìn tới mức khiến nàng ta cảm thấy có chút khó thở rồi mới hỏi ngược lại một câu như vậy.

“Hả, làm gì có chuyện đó, muội...muội đến đây để...” Diệu Yên hơi ngó người ra một chút sau đó vội vàng lấp bấp phản đối.

“Hề, vậy thì coi như ta sai đi, cơ mà ta nói Diệu Yên này, Từ Phong hẳn là một tên đầu gỗ, muội nếu không chủ động thì có đợi cả đời hẳn cũng không nhận ra được đâu.” Hồ Phi Nguyệt nháy mắt, mập mờ nói.

“Đã bảo là không phải mà...” Diệu Yên cuống quýt xua tay, hai má đỏ ửng, kết hợp với vẻ ngoài của một tiểu cô nương 15 tuổi khiến nàng trông vô cùng đáng yêu. Bản thân Diệu Yên cũng không rõ tại sao mình lại cảm thấy xấu hổ nữa, thời gian nàng quen biết Từ Phong không lâu, nhưng lấy lịch duyệt mấy trăm năm cuộc đời của nàng vẫn không hề hiểu được hẳn là con người như thế nào.

Hắn có đôi khi vui tính, cũng có đôi khi nghiêm túc, nhưng đại đa phần thì là lạnh lùng, tàn nhẫn và khát máu, đó chính là ấn tượng của Diệu Yên về Từ Phong, nàng vẫn nhớ cái ánh mắt của hẳn ngày đó trên chiến trường, khi mùi máu tanh bốc lên, ánh mắt khát máu của hẳn dường như đã in sâu vào trong tâm trí nàng, một ánh mắt đáng sợ.

Nhưng mà nếu như Hồ Phi Nguyệt nói, thì Diệu Yên có thể khẳng định, đó không phải là yêu, nàng đúng hơn là đang có cảm giác tò mò về Từ Phong, cũng phải nói thêm rằng tính hiếu kì của nữ nhân thật sự rất mạnh.

“Thôi được rồi, ta không trêu chọc muội nữa, trông cái mặt kia, đáng yêu ghê.” Hồ Phi Nguyệt cười nhẹ, hai tay đưa ra sờ má Diệu Yên mà nói: “Cơ bản thì muội đang cảm thấy lo lắng cho Từ Phong phải không??”

“Sao tỷ biết??” Diệu Yên ngạc nhiên nói.

“Cái đó nó in hằn trên mặt muội rồi kia kia, không nhận ra mới là lạ.” Đương nhiên là Hồ Phi Nguyệt chỉ nghĩ thầm như thế chứ không có nói ra, nàng chỉ cười nhạt: “Ta đoán thôi.”

“Vậy tỷ tỷ không có lo lắng cho hẳn ư, đây chính là một người đột nhập vào giữa thiên quân vạn mã đó, một khi bị phát hiện thì chỉ có thể chịu chết. Mặc dù hẳn có nói rằng hẳn là một sát thủ, nhưng muội vẫn có chút không yên tâm.”

“Ta có thể nói thẳng, phu quân ta nếu chiến đấu trực diện thì có thể không quá mạnh, nhưng nếu nói về ám sát, ta không nghĩ là trên đời này có ai có thể vượt mặt chàng đâu.” Hồ Phi Nguyệt tự tin nói.

Diệu Yên không hiểu Hồ Phi Nguyệt lấy đâu ra cái tin đồn đó, phải chăng đây chính là tình phu thể, tin tưởng tuyệt đối vào nhau ư? Không hiểu sao trong lòng Diệu Yên lại có một chút ghen tị, nàng gần như hiếm có một ai để có thể tin tưởng tuyệt đối như thế, dù bản thân nàng là Thánh cấp cường giả, nhưng bởi vì nguyên do cái công pháp đặc biệt mà nàng tu luyện, nên cho đến giờ diện mạo của nàng vẫn chỉ dừng lại ở 15 tuổi mặc dù tuổi thật của nàng phải gấp tới 10 lần có dư. Cũng chính bởi vì diện mạo của nàng mà nhiều người tuy rằng ngoài mặt kính nể nàng, nhưng trong lòng thì lại chán ghét, cho rằng nàng là thứ quái vật trẻ mãi không già.

Diệu Yên có thể có cơ thể của một tiểu cô nương, nhưng tâm trí của nàng đã trở nên thành thực theo những năm tháng nàng trải qua, cái cảm giác được ai đó tin tưởng tuyệt đối, hay là cảm giác có ai đó đối xử tốt với mình thật lòng, nàng chưa được thể nghiệm bao giờ. Kể cả việc nàng trở thành cung phụng trưởng lão của Lăng Hư Cung, cũng chỉ là vì bọn họ nhắm đến thực lực Thánh cấp của nàng mà thôi, chứ chẳng phải là tốt đẹp gì.

Còn đang ngơ ngẩn, bỗng một tiếng nổ âm âm vang lên giữa không gian buổi đêm yên tĩnh khiến Diệu Yên giật mình tỉnh lại, nàng đưa mắt nhìn hoặc nhìn về phương hướng phát ra vụ nổ, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn biến sắc, vội vàng lao ra bên ngoài. Hồ Phi Nguyệt vẫn ngồi đó, ung dung bẻ một chén trà lên uống một ngụm, miệng lầm bầm: “Ăn nấp này giờ cuối cùng cũng chịu lộ diện rồi à.”

“Ngài có chắc đây chính là nơi đó không, thất trưởng lão??” một giọng nữ vang lên. Trả lời nàng đó là một giọng nói già nua.

“Nội gián của chúng ta đã báo cáo lại như thế, tuyệt nhiên là không thể sai.”

“Vậy thì, haha, đến giờ chơi của ta rồi.” giọng nữ vừa rồi bất chợt cất tiếng cười khanh khách nghe vô cùng quý dị.

“Đừng có quá mức, chúng ta đến để giải cứu chứ không phải đi chơi.”

“Rời rồi, lão già người nói lắm quá.”

Đám mây trên bầu trời tan đi, để lộ ra 13 thân ảnh đang lơ lửng trên không trung, mỗi người mặc một bộ bạch y bay phất phới trong gió, nếu Từ Phong mà ở đây, dùng *Thiên Ma Nhân* quan sát thì sẽ thấy rằng, 13 người này, chỉ có 8 người là Tôn cấp ngũ phẩm, còn lại thì.....toàn bộ là Thánh Giả đỉnh phong!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 232: Chạm trán

Lúc Diệu Yên từ trong căn nhà gỗ ọp ẹp chạy ra bên ngoài, ở đây đã triệt để rối loạn, cả ngôi làng vốn đã được sơ tán hết thường dân để dùng làm nơi cắm trại tạm thời cho quân đội của Bắc Hoàng Quốc giờ đây đã trở nên lộn xộn không chịu được. Khắp nơi là những căn nhà cháy đổ rục, mặt đất thì rải rác là xác chết của binh lính, vô số tiếng gào thét thể thảm vang lên giống như là địa ngục trần gian, đám binh lính ngày thường vô cùng nghiêm chỉnh lúc này chạy loạn khắp cả lên như máy con dế bị sói đuổi.

Nếu bây giờ Diệu Yên còn không nhận ra là có địch nhân tập kích, hơn nữa là địch nhân có thực lực rất mạnh thì nàng có lẽ nên xem lại trí tuệ của mình.

“Nè, sao mà chán chết vậy hả, Bão nói là ở đây sẽ có cao thủ cơ mà, sao ta này giờ lại đi cái thiết luật vô vấn đó, thiếu chết một đám kiến lớn mà không có ai ra mặt vậy.” Một thân ảnh lơ lửng ở trên cao mở miệng nói, nhìn lại thì thấy đây là một cô gái tuổi trông tầm 15-16 tuổi mặc một bộ váy màu hồng, nếu xét về ngoại hình thì có chút giống Diệu Yên, nhưng trên khuôn mặt ngây thơ của nàng lúc này lại đang nở một nụ cười tràn đầy sát khí, không hề có chút vẻ trẻ con gì cả.

Ở bên cạnh nàng là một lão già tóc đã bạc phơ, khuôn mặt nhăn nheo nhưng đầy vẻ tiên phong đạo cốt, lúc này hai mắt vẫn nhắm nghiền không có mở ra, chỉ lắc đầu nói: “Vốn dĩ người không cần phải làm vậy, chỉ cần thả chút khí tức ra là được, dù sao thì bọn chúng đa phần chỉ là binh lính bình thường, giết thì cũng có chút tội nghiệp.”

“Hừ, giết thì giết, mấy con kiến thì nên chết đi cho đỡ chật đất, quan tâm nhiều như thế làm gì.” thiếu nữ váy hồng hừ lạnh nói.

“Chẳng phải trước khi người trở thành Thánh cấp cường giả thì người cũng đã từng ngang hàng với máy con kiến đó à?” Cơ mà đây chỉ là những ý nghĩ trong đầu của lão già, lão vẫn chưa đến mức ăn no rảnh rỗi mà chọc vào cái đũa biến thái cuồng giết chóc bên cạnh, phiền phức lắm.

“Đến rồi!” Một người đeo khăn che mặt với thân hình hộ pháp to lớn khủng bố giống như một cự nhân vốn yên lặng này giờ liền trầm giọng lên tiếng, cắt đứt trận cãi vã giữa hai người.

“Bao nhiêu người?” thiếu nữ váy hồng hưng phấn hẳn lên.

“Một người!” đại hán nhàn nhật trả lời.

Cần phải nói qua một chút, đứng nhìn về ngoài của mấy vị khách mới tới này mà đánh giá sai bản chất của bọn chúng, lão già với hai mắt nhắm nghiền nhìn như gần đất xa trời kia chính là một vị Thánh giả đỉnh phong lâu đời, nghe nói là đã đặt một chân vào Thánh Hoàng, là một trường lão nội môn của Lăng gia Xuất Vân đế quốc, ở trong trường lão đoàn cũng có tiếng nói nhất định. Còn thiếu nữ váy hồng kia là một siêu cấp thiên tài kiệt xuất của Lâm gia, tuy rằng khác họ nhưng trải qua nhiều thử thách thì cũng đã được nhận làm nội môn trưởng lão. Nàng tuy mang hình hài của một thiếu nữ nhưng thực tế đã hơn 100 tuổi, còn về ngoại của nàng thực ra là do.....bản thân nàng kém phát triển chứ không phải là do công pháp đặc thù như Diệu Yên.

Nhưng đừng để vẻ ngoài của nàng đánh lừa, nàng tuy rằng mới chỉ bước chân vào Thánh giả đỉnh phong không lâu nhưng ư danh đã vang xa khắp thiên hạ, một yếu tố lấy việc giết chóc, tra tấn hành hạ người khác làm niềm vui, đặc biệt là tâm trí của nàng cũng có chút không bình thường, việc gì cũng đảm làm, thành thử ra đến lão già kia có thực lực hơn hẳn cũng phải nể ba phần.

Đại hán không lộ giống như cự nhân kia thì có thể nói chuyện ngang hàng với thiếu nữ váy hồng, hiển nhiên cũng là một Thánh cấp cường giả, chỉ có điều hẳn chỉ là cung phụng trưởng lão mà thôi, quyền hạn so với nội môn trưởng lão thì kém hơn vài phần. Cuối cùng là hai người đeo mặt nạ tu la, trên người khoác hai kiện áo choàng giống nhau một đen một trắng đứng ở đằng sau, toàn thân bất động không tỏa ra chút khí tức nào, nhưng không cần phải nói thì cũng có thể khẳng định họ đều là Thánh cấp.

Thánh cấp vốn dĩ hiểm như lông phượng sừng lân, tùy tiện một người đi ra cũng có thể làm cho thiên hạ đại loạn, ấy vậy mà ở đây xuất hiện một đội hình 5 Thánh Giả đỉnh phong, quang mang chói mắt khiến 8 tên Tôn cấp ngũ phẩm đi theo đường như bị lãng quên.

Diệu Yên chạy tới nơi, điều đầu tiên nàng để ý đến đó là 13 luồng khí tức cực mạnh ở trên trời, chỉ là khi nàng ngược đầu lên nhìn, ánh mắt nàng không khỏi co rút lại. Tám Tôn cấp ngũ phẩm, năm Thánh Giả đỉnh phong, có thể vô thanh vô tức xuất hiện ở đây, hơn nữa lại còn tung ra một đại thủ bút như này, chỉ có thể là....

“Xuất Vân đế quốc!!” Diệu Yên nghiêng răng nói.

“Khánh khách.....ta cứ tưởng thế nào, hóa ra đây là cao thủ mà Bão nói à, Lăng Hồng Quân trưởng lão.” thiếu nữ váy hồng bật cười lạnh lùng.

Bỏ ngoài tai những lời của “con điên” bên cạnh, lão già hay đúng hơn là Lăng Hồng Quân hướng về phía Diệu Yên, chấp tay nói: “Lão phu là Lăng gia thấp nhị trưởng lão Lăng Hồng Quân, xin ra mắt Diệu Yên trưởng lão của Lăng Hư Cung, đã thất lễ rồi.”

Thái độ đầy đủ lễ nghi của Lăng Hồng Quân cũng không khiến Diệu Yên trở nên hòa hoãn hơn, ngược lại lại càng khiến nàng trở nên cảnh giác hơn bao giờ hết, nàng hắng giọng nói: “Gặp qua Lăng trưởng lão, chẳng hay hôm nay các ngài có chuyện gì, nửa đêm trăng thanh gió mát lại tới đây phá phách, giết hại binh lính thông thường của Căn Nguyên đế quốc chúng ta, chẳng lẽ các người không coi thiết luật ra gì ư?”

“Ồ, ra tay giết người không phải là cao phu, mà là.....”

“Là bọn Bão nương đây làm đấy, sao hả, bắt nạt hả, có ngon thì cắn ta đi.” thiếu nữ váy hồng cất lời, chen miệng vào nói.

Diệu Yên liếc mắt sang người vừa nói, sau khi nhìn thấy bộ váy màu hồng đặc trưng cùng vẻ ngoài trẻ con của đối phương, nàng ngay lập tức liền nhận ra người này, trong lòng thầm hỏi: “Lăng Thi Thi, yếu nữ của Lăng gia, không ngờ cô ta cũng tới đây, xem ra ngày hôm nay lành ít dữ nhiều rồi.”

Trong lòng thì nghĩ thế, nhưng ngoài mặt Diệu Yên không hề để lộ cảm xúc, chỉ nhàn nhật nói: “Thì ra là Lăng Thi Thi trưởng lão, thất lễ rồi.”

“Lời thừa bớt nói, cũng đừng có tỏ ra khách sáo, chúng ta vốn dĩ là kẻ thù, đêm nay bọn ta tới đây đương nhiên không phải là để nói nhảm. Một câu thôi, bọn người đang giam giữ hai người của Lăng gia ta, biết điều thì mau thả bọn hắn ra, trừ khi người muốn Lăng gia cùng với Lăng Hư Cung bọn mi thực sự xảy ra chiến tranh, còn về hai lão già ngu xuẩn bị giết chết kia, lúc khác chúng ta sẽ tính số sau.” Lăng Thi Thi hừ lạnh nói.

“Quả nhiên là bọn chúng tới đây vì hai người Lăng Tiểu, nhưng kì lạ thật, việc hai người đó bị bắt tới đây vốn là bí mật, sao bọn chúng có thể biết mà tới đây được, trừ khi....có nội gián!” Diệu Yên nghĩ thầm, nhưng trên mặt vẫn giả gờ: “Hai người nào, bọn ta làm gì có bắt giữ ai đâu, và lại Lăng gia các người thông tin chắc là không đến nỗi nào, cũng biết rằng chỉ có ta là Thánh cấp duy nhất ở đây, sao bọn ta có thể vừa giết người vừa bắt tù binh được, mấy người đó cũng là Thánh cấp a.”

“Ta chi nói hai lão già ngu ngốc bị giết, chứ đâu có nói bọn hắn là Thánh cấp cường giả. Hừ, quả nhiên là đã lòi đuôi chuột ra, ta nhắc lại, cả người, bằng không thì....chiến tranh toàn diện.” Lăng Thi Thi cười khẩy nói.

Đúng lúc này bốn tên Phán quan cũng đã chạy tới, nhìn thấy trang phục của bốn người này, Lăng Thi Thi cười lạnh một tiếng, sau đó nói: “Phán quan của Lăng Hư Cung ư? Chỉ có vài tên như thế này à, chẳng bỏ đê ta ra tay, Đoạt Mệnh đội nghe lệnh, xử lí mấy tên Phán quan của bấp này đi.”

Diệu Yên nghe vậy liền giắt mình, Đoạt Mệnh đội ư, chẳng phải đây là một trong hai đội ngũ kì bí nhất của Lăng gia hay sao, nghe nói mỗi người trong đó đều là hảo thủ trong hảo thủ, xét về mặt tác dụng thì có chút giống với Chấp pháp đoàn của Lăng Hư Cung. Đoạt Mệnh đội chuyên về tác chiến đồng đội, khả năng phối hợp của bọn chúng vô cùng khủng bố, thường xuyên sử dụng các loại trận pháp hợp kích kì quái để vượt cấp chiến đấu, xem ra ba tên tùy tùng bị Từ Phong giết chết lúc trước cũng thuộc về Đoạt Mệnh đội này.

Nghe lệnh của Lăng Thi Thi, tám tên Tôn cấp ngũ phẩm đứng sau liền động thân hình, trong nháy mắt tách ra thành bốn cặp đối, từ trên không trung lao thẳng vào bốn tên Phán quan vừa mới tới, lấy hai người vây công một người mà đánh. Diệu Yên thấy vậy thì không khỏi có chút lo lắng, bọn chúng mỗi người chỉ là Tôn cấp ngũ phẩm, đối với Phán quan vốn có chiến lực vượt qua cả Tôn cấp cứu phẩm thì hoàn toàn không phải là vấn đề, nhưng sự quý dị của Đoạt Mệnh đội không phải là trò đùa, dù sao thì danh tiếng của nó trên giang hồ cũng thuộc hàng có tiếng tăm lừng lừng.

Quả nhiên đúng như những gì nàng đã lo lắng, tám người của Đoạt Mệnh đội tuy chỉ có tu vi Tôn cấp ngũ phẩm nhưng lại không chút thua kém so với bốn vị Phán quan mạnh mẽ, một cặp đối hai người phối hợp với nhau cực kì ăn ý, công thủ song hành, luân chuyển liên tục, hơn nữa bằng một cách nào đó mà vũ kĩ hay chiêu thức bọn chúng sử dụng đều không có một chút độ trễ, giống như bọn chúng không cần thời gian để điều động linh lực, cứ như vậy mà tung chiêu ra thôi, khiến mấy tên Phán quan vốn muốn dùng tu vi mạnh mẽ mà lấy cứng đối cứng phá tan đối phương chỉ có thể chịu bị đánh vô cùng khó chịu, bị đánh thì không sao nhưng cũng không đánh trả được, mỗi người trong lòng là một bụng oán khí ngấp trời.

“Hahahaha, Phán quan cũng không hơn gì thế này, thế mà ta cứ tưởng Phán quan tiếng tăm lừng lừng của Lăng Hư Cung sẽ lợi hại ra sao chứ, thật là thất vọng mà.” Lăng Thi Thi cất tiếng cười lạnh lùng, mở miệng chằm chọc nói.

Lăng Hồng Quân ở bên cạnh không nói gì, lão biết rằng hiện tại không phải là lúc mình lên tiếng, không phải vì lo sợ Lăng Thi Thi, mà là với trường hợp này, bản tính lui mạnh điển rồ của nàng ta thì có ích hơn, nên cứ để cho nàng ta quấy phá lung tung đi, chỉ cần không hỏng việc là được.

Diệu Yên lúc này cũng đang khó chịu muốn chết, bản thân nàng hiện giờ cũng lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, đánh thì không lại, đối phương có tận năm Thánh Giả đỉnh phong, bất kì người nào cũng có khả năng đánh ngang tay với nàng, chưa kể đối phương chắc chắn sẽ không dừng nhìn mình đánh tay đó, rút lui thì với bản tính của Lăng Thi Thi, đám binh lính chưa chạy được bao xa cũng với bốn tên Phán quan này sẽ chết chắc, đến lúc đó thì Bắc Hoàng Quốc sẽ thất thủ, biến cho phía Bắc coi như đã sụp đổ hoàn toàn.

Thực ra nàng cũng có một tia hi vọng mong manh trong lòng, nghĩ rằng nếu Hồ Phi Nguyệt chịu giúp, thì đứng nói là 5 người này, có thêm 10 người nữa cũng không đủ để cho vị Thánh Hoàng đó giết. Nhưng nói là hi vọng, chẳng bằng nói rằng Diệu Yên rằng đang tự cho mình một cái cơ để yên tâm đi, bởi trong sáu thẩm nàng cũng biết được Hồ Phi Nguyệt tuyệt không quan tâm tới cái gì mà Bắc Hoàng Quốc hay Căn Nguyên đế quốc, trong mắt nàng ta chỉ có quan tâm tới Từ Phong mà thôi.

“E hèm, Diệu Yên trưởng lão, tin rằng ngài cũng đã nhận ra tình cảnh khó xử của mình lúc này, vậy thì thay vì liều mạng vô ích, chi bằng hãy làm theo đề nghị này của lão phu đi.” Lăng Hồng Quân khẽ ho khan một tiếng.

“Đề nghị gì?” Diệu Yên hỏi.

“Lão phu không rõ làm cách nào mà một chi lực lượng nhỏ bé như của ngài có thể giết chết hai vị trưởng lão của bọn ta, đồng thời còn bắt tù binh hai người khác, nhưng chuyện đó không còn quan trọng nữa, hiện giờ ta có một đề nghị cho ngài. Ngài thả hai người bị bắt ra, đồng thời đó đặc của bọn họ cũng trao trả nguyên vẹn, lão phu sẽ trực tiếp ra lệnh cho quân đội của Xuất Vân đế quốc rút lui ngay trong ngày mai, đồng thời trong 10 năm sẽ không tiến công quy mô lớn một lần nào

nữa. Thế nào, đề nghị này hấp dẫn chứ.” Lăng Hồng Quân nhắm mắt, nhẹ giọng nói

Diệu Yên liền có chút nghi ngờ, cái gì đây, đề nghị này quá hấp dẫn, hấp dẫn tới mức nàng chỉ muốn ngay lập tức đồng ý, bởi vì nó quá có lợi cho nàng và Căn Nguyên đế quốc, nhưng li trí của nàng lại nói điều ngược lại, trong này chắc chắn có âm mưu gì đó, đối phương đang chiếm thế thượng phong tuyệt đối không thể nào lại đưa ra một cái đề nghị tự hại mình như này được.

Đúng lúc này, một tiếng sấm nổ vang vọng trời đất từ phương xa truyền lại khiến mọi người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, từ nơi này bọn họ cũng có thể nhìn thấy sấm chớp lập lòe ở phía xa, lũy độ lớn của tiếng sấm nổ vừa rồi, hẳn là ở nơi đó sấm sét đang hoành hành dữ dội lắm.

“Tiếng sấm này, có chút kì lạ....” Đại hán cao lớn lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Câu giờ

Thời thời không để ý tới tiếng sấm có chút bất thường vừa rồi, Lăng Hồng Quân quay mặt về phía Diệu Yên, mỉm cười: “Thế nào Diệu Yên trường lão, ngại đối với lời đề nghị của ta cảm thấy như thế nào???”

Đến tận bây giờ mà vẫn không thấy Hồ Phi Nguyệt có động tĩnh gì, Diệu Yên lúc lúc trước còn nghi ngờ thì giờ nàng đã có thể khẳng định, Hồ Phi Nguyệt sẽ không ra tay giúp đỡ nàng. Mất đi chỗ dựa cuối cùng, nàng thật sự chỉ còn một cách đó là thỏa hiệp, không phải là nàng tham sống sợ chết, bởi tay của nàng vẫn còn có thể giúp nàng đào thoát thành công, dù sao thì một Thánh cấp muốn chạy trốn cũng không dễ mà bắt lại như vậy, chỉ là nếu nàng làm vậy thì sẽ liên lụy tới rất nhiều thứ khác, hậu quả thì, Diệu Yên năng gánh không nổi.

Ngay khi Diệu Yên định mở miệng đồng ý với điều kiện của Lăng Hồng Quân, một tia linh quang chợt lóe lên trong đầu nàng, tại sao đối phương lại phản ứng gay gắt đến mức này chỉ vì hai tên tù binh vừa bị bắt nhĩ, nếu xét ra thì hẳn hai tên tù binh Lăng Tiểu sao có phản lương bằng với hai tên trưởng lão bị Hồ Phi Nguyệt đập chết được, trong này tất có gì đó không đúng. Diệu Yên cẩn thận nghĩ lại những gì mà Lăng Hồng Quân nói ban này, trong nháy mắt liền hiểu được, trong lời đề nghị của lão ta có nhắc đến trao trả đồ đạc của hai người Lăng Tiểu nguyên vẹn, hẳn đây chính là thứ mấu chốt khiến bọn chúng không trực tiếp lấy thế áp đảo mà ép phải giao người ra, vốn chính là việc trong tầm tay, thì ra là sọ nếm chuột vớ bình.

“Thật là một lời đề nghị hấp dẫn, nhưng mà ta vẫn có một vài thắc mắc, tại sao ngài lại đột ngột đưa ra một thỏa thuận có lợi cho chúng ta đến như vậy, chẳng phải hai bên vốn là địch nhân hay sao, tin tưởng rằng ngài cũng biết chúng ta vốn không có năng lực chống cự trước từng đó Thánh cấp bên ngài, vậy thì....vì sao???” Diệu Yên trong lòng đã quyết định rồi, chỉ có nàng cùng với bốn tên Phán quan kia là biết nơi giam giữ hai người Lăng Tiểu, nếu hai người bọn chúng có sở hữu một thứ gì đó mà khiến Lăng gia không tiếc mọi giá phải lấy được như thế này, vậy nàng lại càng không thể cho bọn chúng có được thứ đó, dù có phải hi sinh lấy cả cái Bắc Hoàng quốc này cũng được.

Vốn càng kéo dài thì càng bất lợi, nhưng không hiểu sao, Diệu Yên cứ có một cảm giác gì đó trong lòng đang thôi thúc nàng, khiến nàng cảm thấy nên kéo dài thời gian càng lâu càng tốt, tuy đó chỉ là trực giác, nhưng đạt đến tầng thứ tu vi như nàng, trực giác nó là một thứ hư vô mờ mịt nhưng rất đáng tin cậy, nên là nàng quyết định nghe theo trực giác, tìm cách kéo dài thời gian.

“Li do ư?? Ài, thực ra thì lần này có một vi thiếu gia trong Lăng gia bọn ta trốn nhà đi tới đây, tự ý điều động binh lính xâm lăng biên giới phía Bắc của quý quốc. Vốn giữa hai đế quốc đã có quy định ngầm về việc chiến tranh, nhưng vì một tên ngu si thiếu hiểu biết nên mới dẫn đến trạng cảnh như bây giờ. Ta cũng biết rằng cục diện chiến tranh như bây giờ không phải là thứ cả hai đế quốc muốn, thế nên hội đồng trưởng lão mới ra lệnh cho ta tức tốc mang theo người, bắt cái tên đầu sỏ về để trừng trị theo gia pháp. Cũng vì bên ta là bên có lỗi trước, nên là để bày tỏ thành ý, ta mới đưa ra một thỏa thuận như vừa rồi, coi như là một lời xin lỗi.” Lăng Hồng Quân vô cùng tự tôn nói, về mặt hiển hậu giống như đang nói chuyện với bằng hữu chứ không phải là kẻ thù không đội trời chung.

Trong lòng Diệu Yên thầm hỏi một tiếng nói nhảm, nhưng lại có chút vui mừng, nàng không ngờ lão già này thế mà lại “phối hợp” với nàng, kéo dài thời gian thêm nữa. Cái cảm giác kì lạ trong lòng nàng càng ngày càng lớn hơn, báo hiệu cho nàng biết rằng chỉ cần câu kéo thêm chút nữa, chắc chắn sẽ có một việc gì đó xảy ra.

Chỉ là nàng đã quên mất, đây không phải là cuộc nói chuyện riêng giữa nàng và Lăng Hồng Quân. Diệu Yên còn chưa kịp mở miệng nói, Lăng Thi Thi ở một bên đã bêu môi: “Ê lão già, già quá rồi nên lú lẫn à, việc gì phải ở đây mà nói cái gì mà đề nghị này, thỏa thuận kia. Năm trăm lớn chính là đạo lý, cứ đập có ta thừa sống thiếu chết rồi mang về tra khảo, ta không tin là không tra ra được chỗ giam giữ hai người Lăng Tiểu.”

Nội đoàn chiến nhún trên tay nàng loe lên một tia sáng, một chiếc chiến phù màu đen nhánh trông có vẻ cũ kĩ nhưng tràn đầy vẻ cương mãnh xuất hiện, lại được Lăng Thi Thi cầm lấy, trông ra thì vô cùng buồn cười, bởi vì cự phù đó còn to hơn cả người của nàng, chỉ riêng phần lưỡi rìu thôi cũng đã to bằng nửa người nàng rồi. Cơ mà nếu nghĩ lại thì cũng không mấy ngạc nhiên, chiến phù thường có kích cỡ to lớn, trong khi đó Lăng Thi Thi lại có thần hình nhỏ nhắn mảnh mai đại loại giống với Diệu Yên, cự phù đó có to hơn người nàng thì cũng không có gì lạ cả, chỉ là một cô nương có vẻ ngoài yếu đuối như nàng lại vác theo một cây chiến phù thì cũng có chút gọi là kì quái.

Lăng Thi Thi tay cầm chiến phù, trong tích tắc liền biến mất trên không trung, ngay lập tức xuất hiện trên đầu Diệu Yên, chiến phù trong tay bỗng xuống, tốc độ không thể nghi ngờ là nhanh tới cực điểm, Nhưng Diệu Yên thân là cường giả Thánh cấp, dù có bị đánh bất ngờ thì nàng cũng với Lăng Thi Thi đều có tu vi như nhau, không thể nào cứ như vậy mà thất thủ được. Chỉ thấy lưỡi rìu không chút khó khăn gì bỗng xuống đầu Diệu Yên, vô cùng dễ dàng mà chém đôi nàng ra làm hai mảnh, lưỡi rìu nện xuống mặt đất phát ra một tiếng nổ kinh thiên, trực tiếp xé rách mặt đất ra thành một cái rãnh lớn sâu không thấy đáy.

Nhìn hai nửa Diệu Yên dần tan biến vào không khí, Lăng Thi Thi khẽ lẩm bẩm: “Tàn ảnh...”, ngay sau đó, cảm giác sau ung truyền tới không gian ba động nhỏ như không có, nàng liền vội vàng cúi đầu xuống, trong một sát na đó, một vật thể màu nâu giống như một cây gai nhọn xù xì phóng thẳng tới với tốc độ có thể xé rách không gian, nếu nàng không nhanh nhẹn cúi xuống thì hẳn vật thể này đã đâm xuyên qua cổ họng nàng rồi.

Lăng Thi Thi lộn nhào một vòng trên mặt đất, về cùng nhanh chóng đứng dậy, quay mặt nhìn về phía vừa phát ra công kích, chỉ là khi nàng ta nhìn về hướng đó, ánh mắt của nàng không khỏi co rút lại, khóe miệng nhếch lên cười: “Ái chà chà, vừa đánh đã dùng Linh Vực, vậy là chúng a bỏ qua khúc dạo đầu mà tiến thẳng tới màn chính hả, tuyệt lắm!!!”

Lúc này ở phía xa, Diệu Yên đang lơ lửng trên không trung, xung quanh nàng là một mảng không gian đậm màu xanh lục, nàng đi đến đâu, mặt đất bên dưới liền cực kì nhanh chóng có hoa cỏ mọc lên, sau đó thì là những mầm cây đâm chồi nảy lộc, trong nháy mắt liền biến thành những cây cỏ thụ 5-6 người ôm không xuê, không gian xanh lục của nàng càng ngày càng bành trướng ra xa, đến chừng ngàn mét thì dừng lại, nàng đứng ở giữa Linh Vực vừa được nàng tế ra, trông như một viên ngọc màu xanh tuyệt đẹp giữa chốn hoang mạc toàn cát bụi như thế này.

“Hừ, Mặc Chi Linh Vực à, thì ra cô là một Mặc thuộc tính vô già, à không, xét theo khí tức này thì hẳn phải là Mặc - Thủy song thuộc tính mới đúng, chỉ là cô chưa có linh ngộ được Thủy Linh Vực phải không? Chắc chắn, ta vốn muốn chơi đùa một chút, nhưng nhìn thấy cô nghiêm túc như thế này, ta cũng không thể không được, Linh Vực – Tàn Hóa!!!”

Một cơn bão lửa trong nháy mắt liền bùng phát từ chỗ Lăng Thi Thi đang đứng, thiêu rụi mọi thứ thứ trên đường đi của nó, mặt đất bị cơn bão lửa này quét qua chưa tới một giây đồng hồ không ngờ liền trực tiếp biến thành dung nham nóng bỏng. Linh Vực của Lăng Thi Thi cũng bành trướng, nhưng chỉ đạt tới ba trăm mét liền dừng lại, so với kích cỡ ngàn mét của Diệu Yên thì nhỏ hơn rất nhiều.

Nhưng mà nhìn thấy Linh Vực của Lăng Thi Thi nhỏ bé như vậy, Diệu Yên cũng không có chút vui mừng nào, trái lại nàng lại càng trở nên ngưng trọng, Linh Vực bé như thế này, chắc chắn không phải năng lực của đối phương chỉ đến thế, mà là không ngờ Lăng Thi Thi đã tiến tới một bước thứ hai đó là nén Linh Vực. Một Linh Vực bành trướng sẽ chỉ làm phân tán năng lượng, chỉ khi nén Linh Vực lại thì mọi thứ mới tập trung lại một chỗ, từ đó uy lực của Linh Vực sẽ tăng lên rất nhiều.

Diệu Yên cẩn rằng, trong lòng không khỏi lo lắng, lấy Ngũ Hành tương sinh tương khắc, Linh Vực của nàng đứng trước Hỏa Linh Vực của Lăng Thi Thi đã có chút lép vế, nay đối phương lại còn có khả năng nén Linh Vực, xem ra trận chiến này sẽ vô cùng khó khăn đây. Hai Linh Vực liên va chạm vào nhau khi hai người Diệu Yên cùng Lăng Thi Thi bắt đầu giao chiến, kì lạ ở chỗ đó là bên trong Linh Vực, không gian thì nó tung vỡ nát, tất cả mọi thứ bên trong thì bị lực lượng cường hoành phá hủy thành cám bã, nhưng ở bên ngoài Linh Vực tuyệt nhiên không có chút động tĩnh nào.

Nhưng cũng đúng vì thế mà coi thường sức phá hoại của Linh Vực, khác với vô già cấp thấp hơn, Linh Vực là một tồn tại tuyệt đối chi phối hết thảy mọi thứ nằm trong tầm ảnh hưởng. Bị Linh Vực bao phủ, dù có là thứ kim loại cứng rắn nhất cũng có thể dễ dàng bị bẻ cong, hay thậm chí phá hủy, vô già không sở hữu Linh Vực thì dù tu vi có cao hơn cũng có thể dễ dàng bị giết chết, đó chính là sự lợi hại của Linh Vực.

Nhìn hai Linh Vực một xanh một đỏ quấn lấy nhau, đại hán to lớn đứng đằng sau Lăng Hồng Quân hỏi nhủ mảy, nhỏ giọng nói: “Lăng trưởng lão, ngại đề yên cho có ta nháo như vậy sao, liệu sẽ có vấn đề gì không??”

“Trên thực tế thì những gì cô ta làm này giờ rất hợp ý ta đó.” Lăng Hồng Quân vuốt râu nói.

“Hả???”

“Lần này chúng ta đến đây để đòi người là một chuyện, nhưng chuyện quan trọng hơn đó là dò la, tìm hiểu. Theo nội gián của chúng ta, Lăng Hư Cung chỉ cử đến đây duy nhất một Thánh cấp, đó chính là Diệu Yên đang đánh nhau ở bên dưới kia, vậy người không thấy có gì lạ khi mà hai người Lăng Tiểu lại bị bắt ư??”

“Thì đơn giản thôi mà, đánh không lại thì bị bắt....khoan đã!!!” đại hán chợt thốt lên.

“Nhìn ra rồi chứ, Lăng Tiểu hẳn được gia tộc chiếu cố đặc biệt, lần này còn cử ra vị trưởng lão bí mật đi theo bảo vệ hẳn, mà người nghĩ thử xem, hai vị trưởng lão đó đều có tu vi Thánh Giả đỉnh phong, một người còn lại là Thánh giả sơ giai, một mình Diệu Yên không thể nào mà có thể giết chết cả hai vị trưởng lão, đã bại người thứ ba sau đó bắt lấy Lăng Tiểu dễ dàng như thế được. Vậy nên là Lăng Thi Thi làm gì thì kể có ta, rất có thể có ta sẽ dụ được cao thủ đứng sau màn lộ mặt.” Lăng Hồng Quân cười nhạo nói.

“Àm hiểu lắm lão già người, ngoài mặt thì tỏ ra hiền lành, rộng lượng, không hề quan tâm tới thái độ xác xược của Lăng Thi Thi, nhưng thực tế thì mọi thứ đều đã được tính toán, đến cả Lăng Thi Thi cũng nằm trong tính toán của lão ta, bị lợi dụng mà còn không biết, đúng là, giăng càng già càng cay.” Đại hán thầm nghĩ.

Khoảng chừng một khắc trôi qua....

Linh Vực của Diệu Yên bỗng nhiên vận vạo sau đó sụp đổ, một thần ánh nhỏ nhắn từ bên trong không gian liệt phùng bắn ra ngoài, lún vào vòng trên mặt đất sau đó cứ như vậy nằm đó, không gượng dậy nổi. Diệu Yên lúc này thật sự trông vô cùng thất thảm, y phục trên người nàng cháy nhام nhảm, để lộ ra lớp da thịt trắng nõn như trứng gà bóc bên trong, khắp người nàng xuất hiện vô số vết thương lớn nhỏ, chỗ thì bị chém chảy máu, chỗ thì bị thiêu rụi chảy nhảm.

Diệu Yên khẽ cắn răng, chịu đựng cơn đau mà ngồi dậy, Linh Vực lại một lần nữa tái hiện xung quanh nàng, nhưng lúc này quang mang màu xanh lục lại thấp phần ảm đạm, chỉ chực tan biến chứ không còn mạnh mẽ như lúc trước nữa. Dưới hiệu quả của Linh Vực, vết thương trên người nàng liền bắt đầu hồi phục, nhưng tốc độ vô cùng chậm, cứ mỗi khi Diệu Yên dồn lực lượng khôi phục vết thương, là một ngọn lửa màu đỏ lại từ miệng vết thương bùng lên khiến nàng vô cùng đau đớn, hiển nhiên là thương tổn do Linh Vực của đối phương không có dễ dàng hóa giải đến thế.

Lăng Thi Thi xuất hiện trước mặt Diệu Yên, một tay vung lên thêm lần nữa chấn vỡ Linh Vực vừa mới được hình thành trở lại của Diệu Yên, gió chấn lên đập một cái liền đẩy ngã Diệu Yên xuống đất, nàng ta cứ như vậy mà đặt một chân lên vai Diệu Yên, miệng cười lớn: “Xui xẻo thay cho ngươi, nếu ngươi có thể lĩnh ngộ Mộc - Thủy song linh vực, thì dù ta có thể áp súc Linh Vực cũng không phải là đối thủ của ngươi, nhưng mà chuyện xảy ra đến bây giờ cũng chỉ có thể trách nhà ngươi vô năng mà thôi.”

Trên tay Lăng Thi Thi xuất hiện một cây chùy thủ sáng loáng, nàng gió nỏ lên gần miệng, thề lưỡi ra liếm một cái lên lưỡi chùy thủ, một bộ dáng vô cùng biến thái: “Ta vốn định cho ngươi một cái chết nhanh gọn, nhưng mà mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt của ngươi ta lại không chịu được. Trên thế gian này đã có ta số hữu thần hình là lý do cái tuổi hơn trăm này là đủ rồi, ta tuyệt đối không cho phép một người nào khác tương tự xuất hiện, hơn nữa người lại còn xinh đẹp hơn ta nữa chứ.”

Diệu Yên phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, cắn chặt răng nói: “Muốn chém muốn giết tùy ý, đừng nhiều lời!!!”

“Ồ, ta còn chưa có chơi đủ đâu, thử tưởng tượng xem khuôn mặt xinh đẹp của ngươi lại xuất hiện thêm vài chục vết rạch, trực tiếp hủy hoại dung nhan của ngươi đi nhì, điều đó sẽ tuyệt vời đến mức nào, hắc hắc.” Lăng Thi Thi cười lạnh.

Dù Diệu Yên trông giống một tiểu cô nương 15-16 tuổi, nhưng trên thực tế thì nàng là một nữ nhân trưởng thành, còn gì tệ hơn đối với một nữ nhân đó là việc bị hủy dung chứ. Diệu Yên nghe thấy những gì Lăng Thi Thi nói, trong lòng không khỏi hốt hoảng, nàng thì bị giết còn hơn là bị hủy dung a.

Mắt nhìn thấy thanh chùy thủ trong tay Lăng Thi Thi dần tiếp cận khuôn mặt mình, Diệu Yên cố gắng lấy hết sức lực muốn cự mình nhưng mà lực bất tòng tâm, chỉ có thể trở mắt nhìn Lăng Thi Thi nở một nụ cười như ác ma mà đảm thanh chùy thủ xuống.

Chỉ là ngay lúc này, Diệu Yên chỉ thấy trước mắt lóe lên một tia lóe điện màu trắng xanh, sau đó một tiếng nổ lớn tới ù tai vang lên, thân hình Lăng Thi Thi cứ như vậy mà văng ngược ra đằng sau giống như bị một cự lực đập trúng, cả người bắn lên không trung một đoạn rồi sau đó mới rơi xuống đất, không thấy có động tĩnh gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Cứu nguy

“Cái gì??!!” đám người Lăng Hồng Quân này giờ vẫn bàng quang đứng xem liến kinh hồ một tiếng, không rõ chuyện gì đang xảy ra cả.

Ở một phía xa nơi bốn tên Phán quan đang bị tám tên Đoạt Mệnh đội quân lấy không thể thoát thân, một biến cố liền xảy ra. Hai tên Tôn cấp ngũ phẩm phối hợp với nhau hết sức ăn ý, một công một thủ luân phiên, năng lực biểu hiện ra thấp phần quý dĩ, đánh cho vị Phán quan trước mắt có cảm giác buồn bực muốn thổ huyết đương trường.

Chỉ là đúng lúc đầu sôi lửa bỏng, chiến đấu đang cao đến kịch điểm, một thân ảnh không hề có một dấu hiệu báo trước nào, giống như từ trong hư không bước ra mà xuất hiện phía sau lưng hai tên Đoạt Mệnh, toàn thân hắn được bao phủ trong một lớp khói đen mờ nhạt hoá lẫn vào màn đêm. Khói đen tan đi, để lộ ra thân hình của một hắc y nhân với mái tóc bạc trắng và một đôi mắt đen tuyền giống như vực thăm vụn trượng.

Thân ảnh này vừa xuất hiện liền ngay lập tức có hành động, một cánh tay của hắn được bao bọc bởi một luồng năng lượng màu đen giờ lên, sau đó nhắm thẳng vào lưng của một tên Đoạt Mệnh mà đâm tới. Năm đám mang theo năng lượng màu đen đó lúc va chạm với cơ thể của tên Đoạt Mệnh liền phát ra một tiếng vang trầm đục, cơ thể của một Tôn cấp ngũ phẩm không ngờ đứng trước một quyền đó lại hoàn toàn không có chút năng lực phòng ngự nào, cứ như vậy mà bị năm đám đó xuyên thủng ra tận đằng trước, loáng thoáng còn có thể thấy một đồng mảnh vụn trải tìm của hắn đã bị quyền đầu đó nghiền thành thịt vụn văng ra ngoài.

Tên Đoạt Mệnh còn lại ở ngay bên cạnh còn chưa kịp phản ứng lại trước biến cố bất ngờ đó, thì gáy của hắn đã bị năm ngón tay cứng như kim thiết bóp chặt, năm móng vuốt giống như một kiện Bảo khí thượng hạng, hoàn toàn bỏ qua lực phòng ngự cường hãn của cơ thể Tôn cấp mà cắm sâu vào trong cổ họng gã. Nhưng đương nhiên từng đó là chưa đủ để giết chết một Tôn cấp, ngay khi tên Đoạt Mệnh lấy lại tinh thần, hắn liền bắt chấp cổ họng mình đang bị giữ chặt, trên tay xuất hiện một thanh đoản kiếm, xoay cổ tay liền đâm ra phía sau.

Cơ mà chỉ nghe “keng” một tiếng vang lên, thanh đoản kiếm của hắn vốn là một Huyền giai Bảo khí truyền tới một cảm giác giống như đang đâm vào một thứ kim loại vô kiên bất tồi, lực phản chấn dội ngược trở lại khiến cổ tay hắn tê rần. Nhưng hắn đã không còn thời gian để có tay tế đại của mình rồi, bởi vì ngay sau đó, chỉ trong một tích tắc thời gian, một bàn tay cứng như thép người đã chụp lên đầu hắn, hai ngón tay không chút lưu tình xuyên thẳng vào trong hai hốc mắt của hắn, rồi hai đầu ngón tay đó không ngờ lại kéo dài ra, hoá thành một đồng gai nhọn cứ động điên cuồng, cứ như vậy mà quấy bộ não của hắn thành tương cảm.

Cách đó không xa là hai tên Đoạt Mệnh khác cũng đang chiến đấu vô cùng hăng say, chỉ là điều đó rất nhanh sẽ kết thúc bởi hai đằng sau lưng bọn chúng cũng có một hắc y nhân xuất hiện từ trong hư không, trên tay cầm theo một cây thương tràn ngập lôi điện cuốn xung quanh. Chỉ nghe tiếng thứ gì đó bị xé rách, hai tên Đoạt Mệnh cùng một lúc bị cây thương đó xuyên qua người giống như một cây xiên thịt, ngay sau đó là một tiếng lòi minh vang lên, cây thương bỗng nhiên thả ra một luồng lôi điện khủng bố, trực tiếp nỏ tung có thể hai tên Đoạt Mệnh ngay giữa không trung, tạo thành một cơn mưa máu thịt ào ào rơi xuống mặt đất, không gian tràn ngập mùi thịt nướng tanh tươi gay mũi.

Hai hắc y nhân xuất hiện cực kì bất ngờ, ra tay lại cực kì nhanh gọn tàn nhẫn, chỉ trong chớp mắt liền xử lý bốn tên Đoạt Mệnh vốn này giờ đang gây không ít khó khăn cho hai vị Phán quan. Ngay khi bốn tên Đoạt Mệnh ngã xuống, bốn tên còn lại đến lúc này còn không có phản ứng thì tốt nhất bọn chúng nên treo cổ chết quá đi cho rồi, đồ phải mang theo cái danh Tôn cấp cường giả nữa cho nó nhọc thân.

Bốn tên Đoạt Mệnh vô cùng ăn ý mà đồng loạt bỏ qua mục tiêu trước mắt, ngay lập tức rút về, bốn người đứng chụm vào nhau, mặt hướng ra bốn phía tạo thành một trận thế phòng thủ tuyệt hảo. Đối phương có thể vô thanh vô tức xuất hiện hai người, vậy rất có thể sẽ còn xuất hiện thêm nữa, tốt nhất đó là phải để phòng cản mặt tứ phương tám hướng, không thể bị đánh lén một lần nữa! Đó cũng chính là những gì bốn tên Đoạt Mệnh nghĩ trong đầu, chỉ là mọi thứ không phải lúc nào cũng tuân theo một quy tắc nhất định.

Hai hắc y nhân vừa xuất hiện chỉ bỗng nhiên không thấy đâu nữa, hoàn toàn biến mất khỏi cảm quan cũng như là tinh thần lực cảm ứng của bốn tên Đoạt Mệnh, giống như là hai tên đó trực tiếp bốc hơi khỏi nhân gian vậy. Nhưng chỉ một cái chớp mắt sau đó, bốn thân thể của bốn tên Đoạt Mệnh lại tìm thấy sự hiện diện của một tên hắc y nhân, nhưng mà khi bọn chúng nhận ra vị trí của đối phương, trong lòng bọn hắn liền đáng lên một dự cảm chẳng lành.

Chỉ thấy tên hắc y nhân không hiểu bằng cách nào, trong một khoảng thời gian cực ngắn đã vượt qua cả ngàn mét khoảng cách, trực tiếp xuất hiện phía trên đầu bốn tên Đoạt Mệnh, trường thương trong tay xoay một vòng sau đó chém thẳng xuống dưới, đầu đó vang lên một tiếng nổ trầm đục: “Phá Thiên Trảm!!”

Màn đêm tăm tối bắt ngó sáng rực lên bởi một đường kiếm quang khổng lồ xuất hiện giữa không trung, đường kiếm quang này rạch phá trời đất, đi tới đâu liền nghiền nát không gian xung quanh tới đó, trực tiếp cắt đứt không gian mà lao đi với tốc độ ánh sáng. Bốn tên Đoạt Mệnh gần như không có một chút thời gian để phản ứng nào, ngay lập tức liền bị kiếm quang nuốt chửng không thể kháng cự.

“Ầm!!!!!!”

Một tiếng nổ khủng khiếp long trời ló đất vang lên, đường kiếm quang khổng lồ va chạm với mặt đất liền tạo thành một vụ nổ khủng bố đến rung chuyển đất trời, một cột khói lửa từ trên mặt đất trong nháy mắt phun thẳng lên trời cao tới vạn trượng, soi sáng cả bầu trời đêm không kén gì ban ngày. Mặt đất dưới chân rung lên dữ dội giống như là có động đất, người đứng xa đến hàng chục cây số cũng có thể cảm nhận rõ ràng cơn dư chấn mãnh liệt, đồng thời cũng vô cùng dễ dàng nhìn thấy cột lửa phun thẳng lên trời cao đang tỏa ra ánh sáng chói mắt kia.

Từ trong đám khói bụi mù mịt, năm thân ảnh phá không bay ra ngoài, chính là năm Thánh cấp của Lăng gia. Mấy người Lăng Hồng Quân tròn mắt mà nhìn tràng cảnh vô cùng đặc sắc trước mắt, trong lòng không khỏi dậy sóng.

“Cái thứ quái quỷ gì thế này, ta chưa từng thấy chiêu thức nào có tính hủy diệt như thế này cả.” Cát tiếng nói đầu tiên chính là đại hân to lớn, trong giọng nói của hắn tràn ngập vẻ ngạc nhiên.

“Lão phu cũng chịu thua, dù ta dùng toàn lực, tung ra chiêu thức mạnh nhất của mình thì cũng không có khả năng tạo ra tràng cảnh hủy thiên diệt địa như thế này, từ trước tới nay ta cũng không có nghe nói Lăng Hư Cung có một chiêu thức gì tương tự như thế này, rồi cuộc nầy tên hắc y nhân vừa mới xuất hiện là ai cơ chứ??” Lăng Hồng Quân lắc đầu nói.

Nghe Lăng Hồng Quân nói, mọi người mới chợt nhớ ra sự hiện diện của mấy hắc y nhân thần bí đã trực tiếp tạo ra tràng cảnh như luyện ngục trước mắt này. Không phải là họ không để ý, mà là mọi thứ diễn ra quá nhanh, biến cố nối tiếp biến cố khiến họ có la Thánh cấp cường giả thì trong phút chốc cũng vẫn bị choáng ngợp. Từ lúc đầu tiên Lăng Thi Thi bị một tia sét thần bí đánh bay, cùng một thời điểm đó là sự xuất hiện của hai tên hắc y nhân đã trực tiếp giết chết bốn tên Đoạt Mệnh, rồi sau đó là một kiếm kinh thiên nghiền nát cả bốn tên Đoạt Mệnh còn lại, tuyên cáo án tử đối với Đoạt Mệnh đội mà bọn hắn mang theo.

Tất cả các hành động đó chỉ tiêu tốn thời gian chưa đầy một giây đồng hồ, hơn nữa lại còn kèm theo yếu tố bất ngờ, thật sự thì chỉ có thần thì may ra mới có thể kịp làm ra phản ứng.

“Con mẹ nó, ta không quan tâm tới mấy thứ chết tiệt đó, điều ta quan tâm lúc này đó là nhanh chóng tìm ra cái tên hắc y nhân đó, đem hắn về lột da rút gân, lăng trì xử tử từ mới thỏa mối hận trong lòng ta. Mụ nội nó chứ, lão nương chưa từng bị hại thế thảm như thế này.” Lăng Thi Thi tức giận nói.

Có ta lúc này trông vô cùng thảm hại, vốn bị một tia lóe điện đánh lên nện vào ngực, trong lúc bất ngờ không để ý thì bị đánh bay đi, tuy không bị thương nhưng đau đớn là có thật, còn chưa kịp bật dậy thì đã ả ỉn ngay một đường kiếm quang vào mặt. Vốn nàng cũng Diệu Yên chính là Linh Vực chiến, thành thử ra chiến trường của hai người cực kì bó hẹp, chỉ vì von vẩn có chằng hơn ngàn mét không gian, nơi chiến đấu của đám người Đoạt Mệnh đội cùng với mấy tên Phán quan cũng chỉ ở ngay gần đó, phía trên không trung cách đó chừng hai ngàn mét gì đó. Xui xẻo cho Lăng Thi Thi, đường kiếm quang đó chém từ trên xuống dưới, nhưng lại chém theo một góc nghiêng chếch xuống dưới, thành thử ra ngay khi nàng bị đánh lên mà ngã xuống đất, nơi nàng đặt chân lại vừa vụn đúng tâm của đường kiếm quang khổng lồ đó.

Hậu quả đó là trên người nàng lúc này khắp nơi đầy những vết thương nhỏ đang rỉ máu, da thịt trắng ngần nay biến thành đen thui, quần áo rách nát ta tôi, cả người được bao phủ trong một lớp tro bụi trông không khác gì ăn mày.

“Khỏi cần tìm, tất cả bọn chúng đã biến mất rồi, cơ mà thật kì lạ, bọn chúng làm cách nào để chạy trốn vậy, ta tuyệt nhiên không cảm thấy có chút không gian ba động nào cả.” Lăng Hồng Quân lầm bầm.

Lúc này hai tên Thánh cấp đeo mặt nạ vốn yên lặng từ đầu tới giờ liền lên tiếng, gần như là đồng thanh nói: “Trở về thôi, không còn việc gì ở đây nữa!!!”

Mấy người còn lại nhìn nhau sau đó gật đầu, lúc đi mười ba người oai phong lẫm liệt, lúc về chỉ còn lại đúng năm người duy nhất, tràng cảnh nhìn trông có chút ảm đạm.

- - - - -

Từ Phong ôm chặt lấy Diệu Yên trong lòng, kích hoạt hai kĩ năng *Ngụy trang* cùng *Liếm tức* bao trùm lấy cả cơ thể Diệu Yên, cứ như vậy mà quay đầu bỏ chạy thực mạng, không còn quan tâm gì nữa. Chạy một mạch trở về căn nhà gỗ đơn sơ đó, hắn cảm thấy không có người đuổi theo, liền tiến vào bên trong. Đặt Diệu Yên lúc này đã lâm vào hôn mê nằm xuống giường. Từ Phong cả người có chút mệt mỏi mà ngồi xuống, trong lòng nghĩ lại những hành động vừa rồi của mình mà thấm

hồ nguy hiểm.

“Chàng vừa rồi thật là mạo hiểm đó!!!”

Nghe thấy tiếng của Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong miễn cưỡng nở một nụ cười, miệng nói: “Nhưng mà chẳng phải ta đã thành công sao.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Chân tướng (1)

Hồ Phi Nguyệt bước tới, không thấy nặng có động tác gì, nhưng Diệu Yên đang nằm trên giường lén dịch chuyển về một bên, sau đó Từ Phong liền được một lực lượng thần bí nâng lên sau đó đặt nằm lên giường. Chiếc giường chỉ là một chiếc giường gỗ đơn giản, nhưng kích cỡ thì cũng khá rộng, đủ cho hai người nằm lên, chỉ là cơ thể của Từ Phong thực sự to cao hơn người bình thường không phải là ít, mặc dù hắn không biết tại sao nhưng có vẻ như sau mỗi lần tiến hoá huyết mạch, cơ thể hắn lại trở nên cao lớn hơn, hiện giờ với chiều cao suýt soát 2 mét của hắn cùng với một đồng cơ bắp săn chắc trên người, nằm chung giường với Diệu Yên thì có chút chật chội.

Bị Hồ Phi Nguyệt dùng không gian lực nâng lên giường, tuy có chút động chạm với Diệu Yên nhưng hắn cũng không để tâm lắm, dù sao thì hắn có muốn để tâm lúc này thì cũng không thể làm gì khác, bởi vì cơ thể hắn đã hoàn toàn mất hết lực lượng sau những hành động liên tiếp vừa rồi.

Đầu đuôi câu chuyện thì phải quay trở lại doanh trại của Xuất Vân đế quốc nơi bình nguyên hoang vu kia. Vào một khắc nhìn thấy quân đội đối phương theo đúng như kế hoạch của hắn mà tập trung lại một chỗ, đồng thời cũng xác định được xung quanh không hề có sự tồn tại của Thánh cấp hay Tôn cấp, Từ Phong biết rằng con mồi đã sa vào lưới, việc còn lại của hắn đó là thu hoạch.

Kế hoạch của hắn rất đơn giản, lợi dụng việc nhiều người bị hấn giết trong bị một kiểu gì cũng sẽ kinh động tới toàn bộ mọi người, hắn liền có tính tạo ra một số dấu vết đáng ngờ, mục đích là để toàn bộ quân đội của Xuất Vân đế quốc cùng đám đệ tử tiêu hao tới thiểu”, cơ mà Từ Phong hẳn có Kết Tinh, tiêu hao đối với hắn không phải là một vấn đề, vậy nên uy lực và khả năng của mỗi chiêu thức mới là thứ mà hắn quan tâm nhất.

Từ Lôi Cửu Kích, siêu cấp bí thuật năm xưa được một siêu giai Thánh cấp có biệt hiệu Cuồng Lôi Thiên Tôn sử dụng để tung hoành thiên hạ, không một ai địch nổi, uy lực khủng khiếp như muốn huỷ thiên diệt địa, nhưng cả chín chiêu đều có chung một đặc điểm, đó là lực phá hoại cực kì kinh khủng, đúng hơn mà nói thì chín chiêu này, chỉ thuần túy một mục đích đó là phá huỷ mọi thứ dụng phải.

Không phải Cửu kích thì sẽ mạnh hơn Bát kích, hay Nhất kích sex là chiêu yếu nhất, mỗi chiêu trong bộ bí pháp này đều có điều dụng, uy lực và tiêu hao khác nhau, người sử dụng phải thi triển một cách linh hoạt nhằm phát huy tới nhất uy lực của bọn chúng. Từ Phong hẳn có được bộ bí pháp này không quá lâu, tuy rằng được hệ thống “hack” cho độ thông thạo của chín chiêu này đến mức lô hoả thuần thành, nhưng để vận dụng vào thực chiến thì không có vài ba năm sử dụng thì không được.

Chỉ là đây là đối với người thường, còn với Từ Phong thì khác, hắn không cần phải quan tâm đến sử dụng chúng ra sao cho hiệu quả, mà cái hắn muốn đó là uy lực. Chung quy thì sử dụng sao cho hiệu quả chủ yếu vẫn là để “đạt được uy lực tối đa với tiêu hao tối thiểu”, cơ mà Từ Phong hẳn có Kết Tinh, tiêu hao đối với hắn không phải là một vấn đề, vậy nên uy lực và khả năng của mỗi chiêu thức mới là thứ mà hắn quan tâm nhất.

Quân đội của Xuất Vân đế quốc đã tập trung hết tại mảnh đất ngay dưới chân Từ Phong, cái hắn cần bây giờ là một thứ gì đó có thể diệt sát đối phương nhiều nhất có thể trong thời gian ngắn. Sau khi suy nghĩ vài giây, kết quả mà Từ Phong nhận được đó là một chiêu thức có uy lực huỷ thiên diệt địa, đồng thời lại có diện tích công kích vô cùng lớn: “Từ Lôi Cửu Kích – Lôi Động Cửu Thiên”.

Trong lòng Từ Phong chợt có linh cảm thôi thúc hắn phải hành động ngay, không được chậm trễ. Linh cảm của hắn luôn đúng, vậy nên hắn không chần chờ gì nữa.

“Từ Lôi Cửu Kích – Lôi Động Cửu Thiên!!!”

Tên thống soái, mấy trăm tên Vương cấp đệ tử Lâm gia cùng với ngàn vạn quân lính của Xuất Vân đế quốc chỉ nghe thấy một tiếng gầm vang vọng không gian từ phía trên đầu vang tới, sau đó thìkhông có sau đó nữa. Bầu trời đêm vốn không có chút mây nào đang được ánh trăng chiếu sáng lên trong nháy mắt tối sầm lại, sau đó thì mấy tiếng sấm “ầm ầm” vang lên, mọi thứ dường như lặn đi trong nửa giây đồng hồ, rồi thì ...

“Xẹt xẹt....Ầm ầm!!!”

Vô số tiếng sấm cùng với hàng vạn, hàng chục vạn tia lôi điện màu đen to như thân cây từ trên trời giáng xuống cùng với vô tận tiếng sấm trong nháy mắt liền nhuộm đen cả một vùng không gian rộng lớn tới kinh người. Đứng từ xa nhìn vào thì chỉ thấy toàn bộ không gian nơi đây đã biến thành một thể giới tràn ngập lôi điện vô cùng khủng bố.

Tiếng sấm động, tiếng sét gập vang lên liên tiếp không ngừng nghỉ, vang to đến mức người đứng xa hàng trăm cây số cũng có thể nghe rõ mồn một giống như là sấm nổ bên tai, thanh thế to lớn giống như là tận thế hàng lâm lên Huyền Linh đại lục vậy.

Trước khi tia vi của Từ Phong chỉ là Bán Tôn, hơn nữa vào thời điểm sức cùng lực kiệt, một chiêu *Lôi Động Cửu Thiên* ấy vậy mà đã trực tiếp thiếu hụt mấy trăm tên Vương cấp vô gã thành تو bị, hiện tại hắn thi triển lại chiêu này khi đã trở thành Tôn cấp chân chính, hơn nữa lại còn được tăng phúc bởi màn đêm nữa, uy lực của chiêu bí pháp này khủng bố ra sao thì có thể tưởng tượng được.

Lôi điện giáng xuống liên tục, không ngừng phá tan mọi thứ trên đường đi của mình, cuối cùng càng nát cả mặt đất bên dưới, kéo dài trong suốt ba giây đồng hồ mới chấm dứt. Ánh trăng chiếu xuống, lôi điện lúc này đã tan biến, Từ Phong lúc này mới từ trên cao dần dần hạ xuống, hai tai của hắn chảy máu không ngừng, hiển nhiên đã bị tiếng sấm nổ khủng khiếp chọc thủng, cơ mà hắn không quan tâm lắm, vết thương còn con đó không mất bao nhiêu thời gian để lành lại cả, cái hắn quan tâm đó là thành quả của mình.

Không gian xung quanh hắn lúc này nóng hừng hực giống như đang ở ngay trên miệng núi lửa, lấy Từ Phong làm trung tâm, không gian trong bán kính mấy ngàn mét xung quanh hoàn toàn bị phá huỷ triệt để, không hề sót lại bất kì một thứ gì lành lặn. Mặt đất thì bị cây nát giống như vừa có động đất, khắp nơi là những cái xác cháy khét lẹt đang toả ra mùi thi nướng gay mũi khó ngửi đến cực điểm, cả một quả đồi nơi quân đội Xuất Vân đế quốc chọn để trú quân cũng trực tiếp bị đánh sập, chôn vùi luôn cả cái doanh trại ở bên trong lòng đồi dưới hàng ức tấn đất đá. Những nơi bị lôi điện trực tiếp bổ trúng liên tạo thành vô số hố sâu, đất đá nơi đó bị nung chảy ra thành nhام thạch gần như ngay lập tức, có thể thấy nhiệt độ khủng bố của lôi điện này ra sao.

Thở hắt ra một hơi, Từ Phong xác nhận không hề có ai sống sót cả, thực tế thì sau chiêu đó mà còn có người sống thì hắn chết chắc, bởi vì vừa rồi để đạt được hiệu quả tốt nhất, hắn đã sử dụng đến phần nửa linh lực dồn vào nên mới tạo thành kết quả kinh diễm tới mức này, nếu có người sống sót thì chứng tỏ thực lực của người đó không phải là thứ mà hắn có thể đối kháng được.

Sinh Từ Quyết được mở ra, từ khí nồng nặc xung quanh hoá thành một cơn bão lốc ập thẳng vào người Từ Phong, trong khi hắn giống như là gào long hấp thụ mà không ngừng thôn phệ lấy từ khí vô cùng tinh thuần vốn không phải là thứ dành cho người sống này.

1%....2%.....3%....4%.....15%....40%.....99%....

Từ người Từ Phong liền tiếp toả ra một thứ ánh sáng đặc biệt mà chỉ hắn có thể nhìn thấy, chính là thứ ánh sáng toả ra mỗi khi hắn lên level, tổng cộng là 3 lần. Từ Phong đổ gục xuống đất, hai hàm răng nghiền chặt vào nhau đến nứt vỡ, một dòng máu tươi từ hai mép hắn chảy ra, sát khí trên người hắn lúc này nồng đậm tới mức chỉ cần dùng sát khí thuần túy cũng có thể biến một Vương cấp cửu phẩm trước mặt hắn thành một cái xác không hồn.

Tu luyện tới Tôn cấp, việc đột phá là vô cùng khó khăn, vậy mà Từ Phong hắn đột phá ba lần, hiện tại đã đạt tới level 33, tương đương với Tôn cấp tứ phẩm, lượng từ khí hắn hấp thu nhiều tới mức không tưởng. Hấp thu từ khí có thể khiến sinh vật sống trở nên thô bạo, cuồng loạn, rồi cuối cùng biến thành quái vật chi biết giết chóc, hoặc tệ hơn nữa đó là cơ thể không chịu nổi mà trực tiếp mất mạng. Sinh Từ Quyết có thể chuyển hoá từ khí thành linh lực, trong trường hợp của Từ Phong thì đó chính là điểm kinh nghiệm, nhưng độc tố của từ khí thì không hề được loại bỏ.

Người bình thường dùng nói là hấp thu, chỉ cần dùng gần chỗ từ khí mà Từ Phong vừa thôn phệ cũng đã mất mạng, ấy vậy mà hắn đến bây giờ vẫn còn có thể giữ được lí trí. Nếu không phải lực ý chí của Từ Phong vô cùng cứng rắn, hơn nữa hắn trước nay đều là một người kiên định về mặt tinh thần, và lại hệ thống cũng giúp đỡ một phần, thì hiện tại hẳn chắc hẳn đã hoá điên, biến thành một tên sát nhân cuồng ma rồi.

Miên cưỡng để nên cảm giác ham muốn tột độ của cơ thể đối với từ khí, Từ Phong dùng một tia ý chí chuẩn bị sụp đổ của mình mà khoá Sinh Từ Quyết, dừng việc hấp thu từ khí lại. Xung quanh còn vô số từ khí, nói không chừng nếu hắn hấp thu hết thì sẽ đột phá lên Thánh giả cũng không chừng, chỉ là lòng tham thì vô đáy, Từ Phong hẳn có lòng tham, nhưng lại không muốn vì nó mà biến thành một con quái vật Thánh giả.

Biết rằng bản thân đã đạt tới Tôn cấp tứ phẩm, linh lực mọi thứ cũng đã khôi phục hoàn toàn, nhưng Từ Phong hắn không có thời gian để mà xem xét lại bản thân, bởi vì linh cảm của hắn đã đúng, có chuyện gì đó đang xảy ra!!

Từ Phong cố gắng làm thanh tỉnh đầu óc, hắn nhìn người tung mình lên không trung, hắn có một dự cảm không lành, nhưng nơi này không còn một thứ gì có thể gây nguy hiểm cho hắn cả, vậy thì chỉ còn một thứ mà khiến lòng hắn bồn chồn như này, đó là Hồ Phi Nguyệt.

Thiên Ma Dực xuất hiện, đôi cánh lực lực vô một cái, *Chi Xích Thiên Nhai* được thi triển cùng lúc với *Ngụy trang* và *Liễm tức*, Từ Phong lấy tốc độ gấp cả trăm lần vận tốc âm thanh mà lao trở về nơi Hồ Phi Nguyệt đang ở.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 236: Chân tướng (2)

Quãng đường Từ Phong đã nát tới hàng tiếng đồng hồ di chuyển nay đã được hắn rút gọn xuống chỉ còn chưa đầy năm phút, tốc độ của *Chi Xích Thiên Nhai* thực sự quá kinh thể hãi tục, chỉ là tiêu hao thì cũng thập phần khủng bố, lấy lượng linh lực đối đầu như của hắn mà còn phải thiếu đốt trọn vẹn cả hai Kết Tinh mới có thể duy trì tốc độ như vậy, cơ mà như thế cũng đáng, bởi lúc tới nơi thì hắn vẫn ít nhiều còn dư lại gần như đầy đủ linh lực.

Ngay khi Tử Phong bị mặt xuất hiện ở trên không trung, hần liền có thể cảm nhận được một mối liên kết mờ ảo như có như không với căn nhà gỗ phía xa, chính là Sinh Tử Kết giữa hần và Hồ Phi Nguyệt. Quan sát xung quanh một lượt hần thậm thò phào, như hần cảm nhận được thì Hồ Phi Nguyệt chẳng có vấn đề gì cả, người có vấn đề lại là một người quen khác của hần, Diệu Yên!!

Tử Phong đến ngay lúc Diệu Yên đang lĩnh vực chiến với Lăng Thi Thi, hần không phải là Thánh cấp cường giả, cũng không có bản lĩnh cao cường như vậy, nhưng ai yếu thể hơn ai, một điểm pháp nhãn đó thì hần vẫn có, hơn nữa nhìn thấy bốn vị Phán quan đang bị mặt đám người ăn yếu cứ quai báo vây cùng với mấy tên quái dị đang quan sát trên bầu trời, lấy trí tuệ của hần liền đoán được đại khái chuyện gì đã xảy ra. Nhìn thấy Diệu Yên quả nhiên bị đánh ngã, bản thân trọng thương đến lĩnh vực cũng không tái hiện lại được, mà nữ nhân này vậy kia thì lại không có vẻ gì gọi là bị thương cho lắm, có chăng là một chút mệt mỏi mà thôi, đầu óc Tử Phong liền xoay chuyển cấp tốc.

Thứ nhất, Diệu Yên cùng bốn tên Phán quan, cứu hay không cứu?

Thứ hai, nếu muốn cứu, thì cứu bằng cách nào?

Nếu là vấn đề thứ nhất, Tử Phong gần như không cần suy nghĩ liền chọn ngay phương án cứu người. Nếu không cứu, đương nhiên là hần cũng chả làm sao cả, Diệu Yên cùng mấy tên Phán quan kia có chết cũng chẳng mấy may ảnh hưởng tới hần, nhưng như thế thì hần cũng chẳng được lợi lộc gì. Còn nếu cứu, thực sự thì nói hơi thừa, cứu mạng một Thánh giả, lại còn là một trưởng lão của Lăng Hư Cung, hơn nữa người này còn biết được bí mật thực lực của Hồ Phi Nguyệt, lợi ích mà hần có thể lợi dụng để có được từ việc này là vô số. Vậy nên cứu người sẽ là phương án tối ưu nhất.

Còn về vấn đề thứ hai, thứ thật thì những lí do kể trên chỉ là cái cớ để Tử Phong tự lừa chính mình, bởi nếu hần đã nghĩ đến cái vấn đề thứ hai này, chứng tỏ hần vốn đã quyết định cứu người rồi. Vậy thì cứu như thế nào? Rất đơn giản, có hai lựa chọn cho hần. Lựa chọn đầu tiên, đơn giản nhất, đó là trực tiếp gọi Hồ Phi Nguyệt ra, lấy thực lực Thánh Hoàng đỉnh phong của nàng thì mấy tên chi như con tép, thôi cái là chết.

Nhưng vấn đề nằm ngay ở chỗ đó, nằng chặc chần không thể không biết đến việc Diệu Yên đang bị cho “ăn hành” ở ngay đây, áy vậy mà Hồ Phi Nguyệt vẫn ăn bình bất động, không hề có ý định trợ giúp, có nghĩa là nàng ấy không muốn giúp Diệu Yên. Tử Phong biết rằng nếu hần yêu cầu, chắc chắn Hồ Phi Nguyệt sẽ làm theo ý hần, nhưng hần cũng không muốn ép nằng làm trái ý bản thân, vậy nên hần sẽ làm theo cách thứ hai, đó là tự hần sẽ cứu người.

Sợ đi đưa ra lựa chọn này, không phải là Tử Phong tự tin thực lực của mình có thể đánh lại được Thánh cấp cường giả, mà là hần muốn thử nghiệm cực hạn của bản thân khi vận dụng lĩnh hoạt mọi thứ hần có ra sao, liệu có một chút cơ may nào chống lại Thánh cấp hay không. Đương nhiên, hần cũng không có mạo hiểm tính mạng chỉ để thử mấy thứ như thế này, dù sao thì hần vẫn còn một tầng bảo hiểm siêu an toàn dưới dạng một hồ ly tinh phong tình vạn chủng kia mà.

Tử Phong không phải dạng người hay chán chờ, nếu đã đưa ra quyết định, vậy hần sẽ làm ngay. Ngay khi Lăng Thi Thi muốn đâm chui thủ trên tay vào khuôn mặt xinh xắn của Diệu Yên, Tử Phong liền động thủ. Dưới tác dụng của *Ngự trượng* và *Liễm tức*, Tử Phong hóa làm một vị không gian xung quanh, vô cùng nhanh chóng tiếp cận tới chỗ Diệu Yên. Khi mà khoảng cách đã ở trong tầm với, Tử Phong liền hành động.

“Thiên Ngoại Hóa Thân!!”

Hai thân ảnh ngay lập tức xuất hiện bên cạnh Tử Phong, bởi vì là hóa thân vừa được triệu hồi, bọn chúng không có ấn thân như hần mà trực tiếp xuất hiện, không hề có gì che giấu cả. Nhưng mà điều đó cũng không có ảnh hưởng gì tới kế hoạch của Tử Phong cả, bởi vì trong một tích tắc hần sử dụng *Thiên Ngoại Hóa Thân*, Lối phản thân vừa xuất hiện đã ngay lập tức động thủ.

“Thế giới!!!”

Thời gian liền ngay lập tức bị đóng băng, mọi thứ trong bán kính vạn mét đều đứng yên không chút động tĩnh. Tuy đã sử dụng năng lực mạnh nhất của bản thân đó là *Thế Giới*, theo lẽ thường thì phản thân của Tử Phong chỉ có thể sử dụng được một lần trước khi kết liễu mà tan biến, nhưng hiện giờ thời gian đang bị ngưng đọng, phản thân của hần vẫn có thể hoạt động cho đến khi thời gian trở lại bình thường, đương nhiên, vẫn có một nhược điểm, đó là phản thân của hần ngoài sức mạnh vật lí thông thường ra thì không thể sử dụng kĩ năng bởi lĩnh lực đã hoàn toàn cạn kiệt để kích hoạt lĩnh lực rồi.

Nhưng như vậy trong đa số trường hợp thì cũng đã đủ, đừng quên rằng sức mạnh thể chất là một trong những năng lực mạnh nhất của Thiên Ma Nhất Tộc, đó là chưa kể bản thân Tử Phong lúc này đã là một Thiên Ma Vương hàng thật giả thật với những chỉ số nhục thân cao ngất ngưỡng nữa.

Lối phản thân vô cùng nhanh chóng lao tới trước mặt Lăng Thi Thi, sau đó dồn toàn bộ lực lượng mà tung ra một quyền, kèm theo đó là năng lực đặc biệt chỉ có Lối phản thân mới sở hữu – Điều khiển Lối điện. Cùng lúc đó, bản thể Tử Phong cũng Âm phản thân tách nhau, mỗi người cực kì nhanh chóng tiếp cận một cặp Đoạt Mệnh đang giao chiến với hai vị Phán quan.

Ngay khi hai người tiếp cận được mục tiêu, nira gậy đã kết thúc, thời gian liền tiếp tục chuyển động. Tử Phong cùng với Âm phản thân gần như cùng một lúc động thủ, chỉ trong một cái chớp mắt liền diệt sát bốn tên Đoạt Mệnh không chút khó khăn, giải thoát hai vị Phán quan khỏi tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Trong khi đó, Lối phản thân không hề gặp chút khó khăn nào trong việc tung ra một quyền đã được gài tri Lối lực thẳng vào ngực Lăng Thi Thi.

Lấy khoảng cách cực gần như Lối phản thân cùng Lăng Thi Thi, hơn nữa sự xuất hiện của Lối phản thân bất ngờ tới cực điểm, Lăng Thi Thi không hề có chút cơ hội tránh né nào, hơn nữa đến cả ai đã ra tay nằng cũng không biết, nằng chỉ cảm thấy một cự lực nặng như trời đập vào ngực, sau đó vô số lời điên lan tỏa khắp người mình khiến cho trời trên người nằng bị liệt trong chốc lát, cả người bị đánh bay đi. Lối phản thân ngay sau khi đắc thủ liền tan biến, ầu cũng là lẽ thường nếu xét tới việc nó vừa mới sử dụng *Thế Giới* xong.

Nhưng bản thể Tử Phong lại nhận ra một sự khác thường trong việc tan biến của Lối phản thân, bởi lẽ thay vì nói rằng Lối phản thân tan biến, nói rằng nó bị tiêu diệt thì sẽ đúng sự thực hơn. Trong một sát na nắm đấm của Lối phản thân chạm vào cơ thể Lăng Thi Thi, một luồng hỏa diễm từ chỗ tiếp xúc lấy tốc độ cực nhanh xâm nhập vào cơ thể của Lối phản thân, chỉ trong một tích tắc liền thiêu đốt nó không còn vương lại chút gì, triệt để biến mất khỏi trần gian.

Biết thì biết, nhưng hiện tại không phải lúc để mà Tử Phong tìm hiểu luồng hỏa diễm đó là gì. Ngay khi diệt sát bốn tên Đoạt Mệnh, Tử Phong nhận thấy bốn tên còn lại lúc này đã nhận ra nguy hiểm, rút lui co cụm lại thành một đoàn để phòng thủ, chỉ là như vậy thì có hiệu quả không? Câu trả lời đương nhiên là không, Âm phản thân bên cạnh Tử Phong khẽ lăm bắm hai tiếng, trong một cái chớp mắt, thời gian bên trong khoảng không bán kính vạn mét lại bị ngưng đọng.

Sử dụng *Thế Giới* lần thứ hai, Tử Phong không khỏi cảm thấy hệ thống đã cho hần cái kĩ năng *Thiên Ngoại Hóa Thân* cực kì tiện lợi này, không những có thể khiến hần biến bất kì cuộc chiến đơn da độc đấu nào thành quân ấu, mà hần còn có thể sử dụng phản thân giống như vật li sinh để có thể sử dụng năng lực ngưng đọng thời gian nghịch thiên của mình, thật sự là vô cùng tiện nghi.

Tử Phong vốn định để Âm phản thân vốn dĩ kiểu gì cũng sẽ biến mất sau khi hiệu lực của *Thế Giới* kết thúc, nhưng khi hần nhìn thấy Lăng Thi Thi đang bị tề liệt nằm dưới đất bởi Lối lực tinh thuần do phản thân của hần mang tới, trong đầu hần liền nảy ra một chủ ý. Vốn dĩ hành động cứu người này là bản thân hần mạo hiểm thử nghiệm cực hạn của bản thân, vậy kĩ năng mạnh nhất đó là *Thế Giới* đã được sử dụng, hần cũng không ngại tung ra nốt chiêu thức mạnh nhất của mình để thử lên người một Thánh Giả như Lăng Thi Thi đâu.

Chuyện xảy ra sau đó thì không có gì nhiều, *Phá Thiên Trảm* chém ra, trực tiếp đem bốn tên Đoạt Mệnh biến thành không khí, chém thẳng lên người Lăng Thi Thi, tạo ra một vụ nổ so với bom nguyên tử của kiếp trước Tử Phong cũng không kém là bao, còn bản thân hần thì lợi dụng vụ nổ để gom góp chút sức tàn lực kiệt mà ôm lấy Diệu Yên bỏ trốn.

Hỏi tường lại những gì mình vừa làm, Tử Phong không khỏi cười khổ, Hồ Phi Nguyệt nói đúng, hần đích thực quá mạo hiểm.

“À mà khoan đã, căn nhà này cách nơi xảy ra chiến đấu không quá xa, lấy sức phá hủy của *Phá Thiên Trảm*, không lí nào nó còn có thể ở nguyên đây mà không bị thổi bay cả, phải chăng là.....” Tử Phong chợt ngó người ra.

“Chàng giờ mới nhận ra à, bản liệu mạng cứu tiểu tình nhân quá hay sao mà không nhận ra điều hiển nhiên như vậy. Căn nhà còn nguyên tât nhiên là bởi thiếp đã dùng không gian lực để bảo vệ nó rồi. Nhưng mà cái vấn đề đó để sau hẵng nói, chàng đã.....không đúng, năng lực mà chàng vừa dùng lúc này, liệu có phải là.....lĩnh vực hay không?!!!” Hồ Phi Nguyệt hơi suy ngẫm hỏi.

Nghe Hồ Phi Nguyệt hỏi vậy, Tử Phong trong thoáng chốc liền trở nên trầm mặc, không khí trong phòng chợt xuất hiện một thứ áp lực vô hình khó mà diễn tả nên lời. Tử Phong cứ như vậy mà dùng đôi mắt đen sâu thẳm không có cảm xúc mà nhìn Hồ Phi Nguyệt một lúc lâu, khuôn mặt anh tuấn của hần lúc này lại mang theo biểu cảm lạnh lùng hơn bao giờ hết.

Hần mở miệng, chậm rãi nói từng chữ một:

“Tại sao nàng biết??

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 237: Lĩnh vực - Bản chất và nguy cơ

Đổi mặt với thái độ có chút nguy hiểm của Tử Phong, Hồ Phi Nguyệt vẫn không có vẻ gì là để ý, nằng chỉ cười nhẹ, sau đó khẽ cười nói

“Chắc, vậy đó đích thực là lĩnh vực, xem ra những gì thiếp đoán là đúng, chàng đã lĩnh ngộ ra lĩnh vực khi còn chưa đột phá Thánh cấp, thiếp sống cũng đã khá lâu rồi, nhưng thể loại thiên tài như chàng thì đây là lần đầu thiếp nhìn thấy đó, chẳng lẽ Thiên Ma Nhất Tộc của chàng ai cũng như thế này cả à?”

“Tại sao nàng lại chắc chắn rằng ta có sở hữu lĩnh vực.” Tử Phong rheo mắt nói.

“Thôi nào, chàng không cần phải giấu dẫu, thiếp cũng phần nào hiểu được lí do mà chàng phải giữ bí mật năng lực đó của mình, dù sao thì nó cũng quá mức khủng bố, bất kì ai biết được cũng sẽ tìm cách lôi kéo hoặc tiêu diệt chàng trước khi chàng đủ mạnh để đập lên tất cả.”

Thở hắt ra một hơi, Tử Phong không còn giả vờ lạnh lùng nữa, hần hết giả vờ nói rồi, dù sao thì đây cũng là thế từ của hần, mặc dù đúng như nằng nói, hần thật sự không muốn để lộ năng lực này, nhưng nếu nằng đã đoán được đến tận đây rồi thì không có lí do nào để hần tiếp tục che giấu nữa.

“Ài, đúng vậy, đó chính là lĩnh vực của ta, lấy tên là *Thế Giới*, năng lực của nó.....hừm, biết nói sao đây nhì...” Tử Phong có chút khó xử nói.

“*Thế Giới* à, một cái tên kì lạ, nhưng năng lực của nó cũng kì lạ không kém, thiếp mặc dù đã trực tiếp cảm nhận rồi nhưng cũng không rõ cơ chế hoạt động của nó ra sao nữa, nó vừa có vẻ giống như liên quan đến không gian lực, lại vừa không giống.” Hồ Phi Nguyệt lười biếng nằm lên người Tử Phong, nghiêng đầu nói.

Từ Phong cũng không có phản ứng đối với việc nàng nằm lên người hắn, dù sao thì cơ thể hắn cũng khá là to lớn so với nàng, chưa kể đó là bản thân hắn chẳng khác gì một kiện vũ khí hình người, có lẽ một quả núi lên cũng chẳng ăn thua chứ đúng nói đây chỉ là một thân hình nữ nhân mảnh mai.

“Phải, linh vực của ta có năng lực rất là khổng bình thường, có thể ngay lập tức dừng thời gian trong vòng nửa giây đồng hồ trong một khoảng không gian nhất định, thật sự mà nói thìkhoan đã, ý nàng nói rằng năng đã tự thể nghiệm nó là sao, chẳng phải thời gian lúc đó đã dừng lại rồi sao, làm thế nào mà năng có thể cảm nhận được?” Từ Phong bật thốt.

Nghe vậy, Hồ Phi Nguyệt liền gắt gù: “Chàng thật là mau quên, chẳng phải trước kia thiếp đã giải thích cặn kẽ cho chàng về lĩnh vực rồi sao. Nếu chàng sử dụng lĩnh vực lên vô giá không sở hữu nó, lẽ đương nhiên phản thắng sẽ thuộc về chàng, nhưng chàng đừng quên rằng nếu chàng sử dụng lĩnh vực lên đối tượng cũng có lĩnh vực, lúc này sẽ xét đến việc tu vi chênh lệch cùng đẳng cấp lĩnh vực song phương. Trường hợp đẳng cấp lĩnh vực cao tới mức bỏ qua cả chênh lệch tu vi, đó chính là trường hợp của chàng đó.”

“Thì ra là vậy, năng lực ngưng đọng thời gian, thảo nào lúc đó thiếp bỗng nhiên thấy không gian dường như đông cứng lại, cơ thể thiếp không thể cử động mấy may, nhưng xung quanh không hề có dấu vết của không gian lực, hóa ra là thời gian bị ngưng đọng, thiếp không thể cử động bởi thời gian của thiếp đã dừng lại, chứ không phải không gian bị đóng băng.”

“Khoan đã, ý nàng là, trong khoảng thời gian ta dừng thời gian, năng vẫn có thể cảm nhận mọi thứ diễn ra xung quanh ư?” Từ Phong đột nhiên toát mồ hôi, hần vừa nghĩ đến một chuyện.

“Chàng đang lo rằng liệu mấy tên Thánh Giả ban này có giống như thiếp hay không chứ gì, câu trả lời đó là có và không. Lĩnh vực của chàng có thể đóng băng thời gian của mọi thứ trong một khoảng không gian, nhưng cái mọi thứ đó cũng chỉ giới hạn ở một mức độ nào đó, với đẳng cấp hiện tại của nó, tâm trí của thiếp và lĩnh vực của vô giá chính là nằm ngoài cái mức độ đó. Nói cụ thể hơn đó là, ban này chàng có thể ngưng đọng thời gian của cơ thể và tâm trí của tất cả mọi người, nhưng vì chênh lệch về thực lực cùng đẳng cấp, lĩnh vực khác và tâm trí của thiếp nằm ngoài khả năng của chàng. Cơ mà chàng yên tâm, mấy tên đó không có nhận ra đâu, trong tâm trí chúng thì mọi việc chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt, hoàn toàn không hay biết gì về lĩnh vực của chàng cả.”

Tiếp tục nói chuyện với Hồ Phi Nguyệt một lúc lâu, Từ Phong cuối cùng đã rút ra được vài thông tin cực kì quan trọng. Thứ nhất đó là với trình độ hiện tại, hắn không thể sử dụng *Thế Giới* lên lĩnh vực của vô giá khác được, nhưng hắn có thể dùng nó để đóng băng cơ thể của vô giá khác, thậm chí cả tâm trí cũng có thể bị thời gian lực tác động, miễn sao chênh lệch thực lực giữa hắn và đối phương không quá lớn tới mức một trời một vực, chẳng hạn như hắn với Hồ Phi Nguyệt chính là ví dụ về cái gọi là một trời một vực đó.

Thứ hai, Hồ Phi Nguyệt cũng không rõ *Thế Giới* của hắn liệu có đích thực là một lĩnh vực hay không, bởi vì mặc dù mang theo rất nhiều đặc điểm tương đồng, nhưng bản thân nó lại vô cùng khác biệt. Lĩnh vực thông thường chỉ tiêu hao tinh thần lực của vô giá, hơn nữa lại còn có thể được duy trì liên tục một quãng thời gian dài, trong khi *Thế Giới* của hắn lại thiêu đốt cả tinh thần lực lẫn lĩnh vực, hơn nữa chi kéo dài có nửa giây đồng hồ rồi biến mất, có thể coi như *Thế Giới* có được năng lực nghịch thiên để đối lấy tiêu hao siêu cấp, nhưng mà tiêu hao như thế này cũng quá khủng khiếp đi, chỉ nửa giây đồng hồ mà có thể biến hắn từ trạng thái khỏe mạnh thành trạng thái sống dở chết dở.

Đó là còn chưa kể đến bản chất của *Thế Giới* nữa, nó rất khác biệt so với lĩnh vực thông thường khác. Lĩnh vực được hình thành khi vô giá lĩnh ngộ pháp tắc của thế giới, 10 người lĩnh ngộ thì có đến 9 người tạo ra lĩnh vực dựa trên linh căn của mình, người thứ 10 thì giống với 9 người còn lại, tức là về lí mà nói thì sẽ có 9 loại lĩnh vực lấy căn nguyên Ngũ Hành, Lôi, Phong, Âm, Quang làm chủ đạo, còn năng lực riêng thì tùy vào vô giá tu luyện ra sao. Nhưng *Thế Giới* thì khác hẳn, không hề có cái gì gọi là liên quan tới linh căn trong đó cả, tuy năng lực của lĩnh vực tùy thuộc vào tu luyện của vô giá, nhưng vẫn lấy căn nguyên làm chủ đạo, cơ mà năng lực “dừng thời gian” thì liên quan quá đi đến 9 loại căn nguyên kia chứ.

“Nàng đã từng nói, ở trong lĩnh vực của bản thân, vô giá chính là thần linh, vô hạn sức mạnh, tạo ra vật thể từ hư vô, cơ thể bất hoại ... Nhưng tại sao ta lại không thấy bản thân có được những thứ đó nhỉ?” Từ Phong thắc mắc.

“Thực ra thì, nếu xét theo khía cạnh ở trong lĩnh vực, vô giá kiểm soát mọi thứ, thì chàng vốn đã đạt được nó đấy thôi.” Hồ Phi Nguyệt cười nói.

“Hả?”

“Ồ trong lĩnh vực của mình, chàng đã tự biến bản thân trở thành một chủ thể của thời gian, biến sự tồn tại của chàng thành một thực thể nằm ngoài quy luật của thời gian, từ đó giúp chàng có thể tự do tác động tới thực tại ngay cả khi thời gian đã bị ngưng đọng. Còn so sánh thứ xem, thiếp có thực lực mạnh hơn chàng rất rất nhiều lần, nhưng ở trong lĩnh vực của chàng thì cũng chỉ có thể bó tay ngồi im một chỗ mà dùng lĩnh vực của mình để phòng thủ một cách bị động, trong khi đó bản thân chàng lại có thể tự do hành động, đó chẳng phải rất là nghịch thiên hay sao?”

Từ Phong nghe vậy mà toát cả mồ hôi, không ngờ mấy thứ tưởng chừng như đơn giản đó lại ẩn chứa ý nghĩa sâu xa đến vậy, trước nay hắn chưa từng nghĩ việc mình có thể tự do hành động khi *Thế Giới* kích hoạt lại là một việc nghịch thiên đến như vậy.

“Tuy rằng chàng đã lĩnh ngộ được lĩnh vực ngay từ khi còn là Vương cấp, điều đó vốn là tốt, nhưng mà, riêng với trường hợp của chàng, thiếp khuyên chàng không nên sử dụng nó quá nhiều lần.” Hồ Phi Nguyệt đột nhiên nói.

“Tại sao?” Từ Phong vào nời xong, Hồ Phi Nguyệt đã cầm lấy cánh tay trái của hắn giơ lên, đồng thời chỉ vào một chỗ trên cổ tay hắn. Chỉ thấy ở trên cổ tay hắn, một vết nứt nhỏ dài có mấy đốt ngón tay không biết từ lúc nào đã hiện hữu ở đó, vết nứt không hề chảy máu, nhưng cũng không hề nhìn thấy thứ gì trong từ như máu thịt ở trong kẻ nứt cả, bản thân hắn cũng không hề cảm thấy đau đớn, nhưng nhìn chung thì nó cũng là một sự tồn tại kì lạ.

Hồ Phi Nguyệt tiếp tục cho hắn xem thêm mấy vết nứt tương tự như thế nữa, phần bở ngẫu nhiên khắp cả người hắn, dài nhất cỡ một gang tay, ngắn thì chỉ khoảng một đốt ngón tay.

“Đây là lần thứ hai thiếp nhìn thấy biểu hiện như thế này. Ngày xưa thiếp cũng đã từng gặp một thiên tài vô học, ở Tôn cấp lực phẩm lĩnh ngộ ra lĩnh vực, hơn nữa lại là một lĩnh vực có đẳng cấp rất cao. Hắn dùng lĩnh vực của mình tung hoành ngang dọc, đánh đâu thắng đó, thái độ vô cùng căng tới cực điểm. Nhưng rồi dù sao thì hắn cũng chỉ là Tôn cấp, kẻ thù của hắn thì lại không chỉ có một vài người. Về sau khi kẻ thù của hắn quyết định phải diệt trừ hắn, một Thánh cấp mang theo lĩnh vực đã ra tay.” Hồ Phi Nguyệt chậm rãi nói.

“Rồi sao nữa?” Từ Phong này mới nói, hắn có cảm giác rằng câu chuyện này có gì đó liên quan tới những vết nứt trên cơ thể hắn.

“Tên vô giá thiên tài đó quyết một trận sống mái với vị Thánh Giả đó, cuối cùng trong một đòn cuối cùng, tên vô giá đó vận dụng lĩnh vực của mình đến mức cực hạn, thắng hiểm đối phương, giết chết vị Thánh Giả. Những tưởng hắn đã tại qua nạn khỏi, nhưng không, ngay lúc hắn vừa giết chết đối phương, lĩnh vực của hắn đột nhiên sụp đổ, khắp người hắn xuất hiện hàng trăm hàng ngàn vết nứt giằng khắp cơ thể giống như là mạng nhện. Sau đó thìmột cơn gió thổi qua, cơ thể hắn cứ như vậy mà vỡ vụn thành ngàn vạn mảnh, biến thành cát bụi mà bị gió cuốn đi.”

“Ý thiếp muốn nói đó là, có được lĩnh vực trước khi trở thành Thánh cấp là chuyện tốt, bởi vì nó có nghĩa là con đường đột phá Thánh cấp của chàng là vô cùng bằng phẳng. Nhưng nếu lĩnh vực có được sở hữu đẳng cấp quá cao, việc một vô giá có gắng thì trên nó sẽ khiến cơ thể hắn không chịu nổi mà sụp đổ giống như tên vô giá thiên tài kia. Thiếp không rõ lĩnh vực của chàng là ra sao, nhưng đẳng cấp của nó có thể nói là rất cao, thiếp biết cơ thể chàng vô cùng biến thái, nhưng chàng nhìn xem, nó cũng không có chịu nổi áp lực mà lĩnh vực của chàng mang lại, vậy nên thiếp mới muốn chàng ít sử dụng nó lại.” Hồ Phi Nguyệt sâu kín nói.

Từ Phong nghe vậy không khỏi cảm thấy may mắn, may mắn rằng hắn có được một thế từ lợi hại như vậy, đồng thời may mắn hơn nữa đó là năng còn phát hiện và cảnh báo cho hắn biết về một mối nguy trong tối như vậy, bằng không thì có khi hắn chết rồi cũng không biết là mình chết ra sao. Giờ thì hắn cũng hiểu tại sao phần thân của hắn khi sử dụng *Thế Giới* xong đều biến mất, không phải là vì cạn kiệt lĩnh lực hay tinh thần lực như hắn tưởng tượng, mà là không chịu nổi áp lực của lĩnh vực nên mới tan biến, bởi vì dù phần thân của hắn có mạnh ngang ngửa hắn, nhưng thế nào đi chăng nữa thì đó cũng chỉ là phần thân, nhiều khía cạnh khác không thể nào bằng với bản thể là hắn được.

“Xem ra ta không nên sử dụng nó quá nhiều, tốt nhất là để lại làm bài tẩy.” Từ Phong nói, trong lòng không quên bỏ thêm một câu, nhưng nếu lấy phần thân ra làm vật hi sinh thì không vấn đề gì a.

Hồ Phi Nguyệt nở một nụ cười thỏa mãn mẽ người tới cực điểm, mấy ngón tay khẽ vẽ lên ngực Từ Phong, cười nói:

“Chàng hiểu được như vậy thì tốt, chỉ là, hiện tại có việc khác mà chàng phải làm đó. Diệu Yên, mọii còn định già vờ hôn mê đến lúc nào nữa, nghe xong rồi thì dậy đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 238: Kế hoạch trước mắt

Thấy Diệu Yên không có động tĩnh gì, Hồ Phi Nguyệt liền cười nhẹ một tiếng, sau đó giơ một tay ra, luồn vào trong vạt áo của Diệu Yên. Cũng không biết nàng đã làm gì, chỉ là ngay sau đó, cả người Diệu Yên giật nảy lên giống như bị điện giật rồi ngồi bật dậy. Biết là không thể giả vờ được nữa, Diệu Yên có chút xấu hổ và bối rối nhìn một nam một nữ trước mặt, miệng khẽ mấp máy nhưng không nói lên lời.

Hồ Phi Nguyệt nhìn về mặt gần như không có chút biểu cảm nào của Từ Phong ở bên cạnh, năng liền lấy làm ngạc nhiên hỏi: “Chàng có vẻ như là không có ngạc nhiên lắm nhì, chẳng biết Diệu Yên đã tính ư?”

“Đúng vậy.” Từ Phong gắt gầu, bản thân hắn nằm ngay bên cạnh Diệu Yên, tuy rằng hắn không có bản lĩnh như Hồ Phi Nguyệt, nhưng vì Diệu Yên bị trọng thương, khả năng kiểm chế hơi thở của năng có hơi bị hỗn loạn, ngay cái lúc nghe hắn nói về năng lực của *Thế Giới*, nhịp thở của năng bị rối loạn, từ đó khiến Từ Phong nhận ra.

Từ Phong thờ dài một tiếng, sau đó ngồi dậy, nghỉ ngơi nghỉ ngơi, tuy bản thân hắn chả khỏi phục được chút thực lực nào, nhưng ít nhất thì cũng có thể cử động bình thường, hần quay sang Diệu Yên nói: “Thương thế như nào rồi?”

Diệu Yên còn chưa trả lời, Hồ Phi Nguyệt đã cười nói: “Chàng yên tâm, trông thế thảm thế kia nhưng đối với Thánh cấp thì không cần phải lo lắng, chỉ cần tĩnh dưỡng đến lúc có thể mở lại lĩnh vực là mọi thương thế sẽ lành ngay thôi, dù sao thì mặc chi lĩnh vực cũng nổi tiếng có khả năng trị liệu tốt.”

“Vậy thì được rồi, mà quên mất, mấy tên Phán quan kia đâu rồi, đừng nói với ta là không biết nè, ta chắc chắn rằng năng đã làm gì đó với bọn hắn.” Từ Phong nói.

Hồ Phi Nguyệt đưa một ngón tay lên không trung rồi về một cái, không gian trên đầu liền vụn vào một trận, sau đó một vết rách không gian mở ra, từ trong đó rơi ra bốn thân ảnh, hiển nhiên là bốn tên Phán quan kia, tuy không ai có vẻ như là bị thương nặng, nhưng biểu hiện trên mặt mỗi người đều có chút tái mét, thậm chí có người còn đang ôm họng nôn khan.

“Này, mấy tên này làm sao thế?”

“Không có gì cả, mới nói chuyện với chàng quá nên quên không tha bọn hắn từ trong kẻ nứt không gian ra, nên là..... không được dễ chịu cho lắm.” Hồ Phi Nguyệt nhún vai nói.

Từ Phong có chút cảm nín trước câu nói vô trách nhiệm đó của Hồ Phi Nguyệt, cơ mà nằng rất nhanh liền đưa hân quay trở lại với chủ đề chính.

“Được rồi, Diệu Yên thì đã biết đến bí mật lĩnh vực của chàng, mấy tên Phán quan này thì biết về thực lực của thiếp, chàng tính xử trí ra sao bây giờ??” Hồ Phi Nguyệt hỏi.

Gần như không chút nghỉ ngơi, Từ Phong chỉ vào mấy tên Phán quan, lạnh giọng nói “Giết hết!!”

Diệu Yên nhìn khuôn mặt lạnh lùng không chút cảm xúc trước mặt vừa thốt ra một câu sắc mủi sát khí đó mà không khỏi rung mình, nằng vội vàng lên tiếng: “Không được, Từ Phong người không được.....”

Chỉ là nằng còn chưa nói xong thì đã nghe mấy tiếng “bụp bụp” vang lên, quay sang bên cạnh thì đã thấy bốn tên Phán quan đã biến thành một bãi máu thịt bầy nhầy, Hồ Phi Nguyệt ở bên cạnh hạ cánh tay vào phất lên một cái của mình, khuôn mặt vẫn giữ nguyên nét tươi cười giống như vừa đâm chết mấy con kiến thôi vậy, nằng búng tay một cái, đám máu thịt bầy nhầy kia rất nhanh liền biến thành một đoàn chất lỏng thẩm xuống nền nhà bằng đất rồi biến mất không chút vết tích.

“Hai người...hai người...” Diệu Yên dường như bị sốc vì màn giết chóc vừa xảy ra trước mắt, nằng giờ mới ngón tay lên mà hết chỉ về phía Từ Phong lại quay sang trở về phía Hồ Phi Nguyệt.

Cơ mà hai người trong cuộc thì lại có vẻ như là không quan tâm tới biểu cảm của nằng cho lắm.

“Nằng tự nhiên ra tay cứu chúng làm gì, giờ thì phải giết, thật là phí công mà.” Từ Phong phàn nàn nói.

“Thiếp nào có biết, nhìn thấy chàng ra tay giết mấy tên ăn mặc quái dị ngoài kia, thiếp cứ tưởng là chàng định cứu nên mới dùng không gian lực kéo bọn hân về đây đây chứ.”

“Lúc đó ta chỉ định cứu Diệu Yên mà thôi, còn mấy tên kia ta đã làm tận lực rồi, có chạy thoát được hay không thì ta mặc kệ....” Từ Phong đang định nói tiếp, chỉ là hân bắt gặp Hồ Phi Nguyệt đang làm vẻ mặt đáng thương nhìn hân khiến hân có chút mềm lòng, liền nhẹ giọng nói: “Thôi bỏ đi, dù sao thì nằng cũng không biết.”

“Tại sao lại giết bọn hân??” Diệu Yên không chịu nổi nữa mà thét lên, cơ mà ngay khi nằng nhận ra là mình đang to tiếng với hai người có thể quyết định sinh tử của mình ngay tại chỗ, nằng có chút hối hận.

Từ Phong khẽ ồ lên một tiếng, sau đó nghiêng đầu nhìn Diệu Yên, khuôn mặt anh tuấn nhưng lại lạnh lùng vô cảm đến cực điểm, đôi mắt đen tuyền sâu thẳm như xuyên thấu tâm can cứ như vậy mà nhìn chằm chằm vào hai mắt Diệu Yên, hân nói

“Cò đang nói cái gì vậy, nếu vẫn còn chưa hiểu, vậy thì để ta nói cho rõ nhé. Ta đã từng nói rằng ta và thể từ của mình không hề có ác ý đối với Lăng Hư Cung phải không??”

Gần như bị choáng ngợp bởi khí tức lạnh lẽo mà Từ Phong toả ra, Diệu Yên có chút gian nan nuốt một ngụm nước bọt, khẽ gật đầu thay cho câu trả lời.

Từ Phong thấy vậy liền nở một nụ cười tràn đầy sát khí: “Nhưng đó chỉ là nếu như thân phận của bạn ta vẫn được giữ kín!!”

“Cái gì??”

“Nghe cho rõ đây, với ta thì người thân của mình là quan trọng hơn tất cả, mọi mối nguy hiểm dù mới chớm xuất hiện thôi là ta sẽ tiêu diệt nó từ trong trứng nước bằng mọi giá. Bốn tên Phán quan đó rất không may đã biết được bí mật của Phi Nguyệt, có lẽ họ đã đảm bảo rằng tất cả bốn người bọn chúng sẽ đều ngoan mạng không nói gì cả không??”

Diệu Yên rất muốn phản bác rằng nếu nằng ra lệnh thì có thể đảm bảo, nhưng lời đến miệng liền bị nằng cưỡng ép nuốt trở xuống. Từ Phong nói đúng, nằng thật sự không có chút tự tin nào mà khẳng định như vậy, bởi chung quy mấy tên đó đều là Phán quan, là những con người biến thái chỉ biết nghe lệnh cấp trên, nằng là cấp trên tạm thời của bọn chúng ở đây, nhưng không có nghĩa là khi trở về Lăng Hư Cung, bọn chúng sẽ không khai ra hết.

“Không thể đảm bảo phải không?? Vậy nên mấy tên xấu số bọn hân phải chết, giữa ta với chúng không có thù oán gì cả, nhưng sự tồn tại của bọn hân có thể gây nguy hại đến ta cùng người thân của mình, như vậy đã đủ lí do để ta giết rồi.”

Đổi mặt với những lời lạnh lùng sát đã tới cực điểm của Từ Phong, Diệu Yên có chút cảm nín không biết phải nói gì, chỉ có thể cúi đầu mà yên lặng. Nhìn thấy thái độ có vẻ như là đã chấp thuận với những gì mình đã nói, Từ Phong có chút thỏa mãn mà gật đầu một cái, hân đã giải thích cặn kẽ rõ ràng đến thế rồi, nếu vẫn còn ngoan cố không hiểu chuyện thì hân cũng chịu rồi.

“Chàng làm như vậy có hơi bị máu lạnh quá không??” Hồ Phi Nguyệt hỏi nhỏ.

“Sao vậy, nằng cũng thấy như vậy sao?”

“Không, đối với thiếp thì không vấn đề gì lắm, chàng có máu lạnh đi chăng nữa thì vẫn là phu quân của thiếp, chỉ là làm như vậy có hơi tàn nhẫn đối với nằng hay không, dù sao thì mấy người đó mấy phút trước còn là chiến hữu bên cạnh, nay lại bị giết chết không phải bởi kẻ thù mà là chính người mình.”

Từ Phong lắc đầu: “Không phải là hơi tàn nhẫn, mà là vô cùng tàn nhẫn, nhưng mà thể thì có sao, chỉ cần bản thân chúng ta an toàn là được, dù có tàn sát cả thế giới để bảo đảm người thân của ta an toàn thì ta cũng dám làm.” Nói đoạn hân liền đứng dậy, không nói thêm câu gì mà mở cửa căn nhà rồi bước ra bên ngoài, để lại hai nữ nhân ở trong phòng.

Diệu Yên sau một hồi lâu yên lặng không biết đã suy nghĩ những gì, chỉ khi tiếng cửa gỗ kêu lên kéo kẹt lực Từ Phong đi ra ngoài thì nằng mới giật mình mà tỉnh lại. Diệu Yên đưa mắt nhìn Hồ Phi Nguyệt đứng lúc nằng quay lại, bốn mắt nhìn nhau, không hiểu trong đầu nghĩ gì mà khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu Yên chợt tái nhợt lại, nằng hơi chút khó khăn nói

“Vậy bây giờ, ta cũng sẽ bị giết ư??”

Hồ Phi Nguyệt liền có chút hơi khó xử, nằng không rõ là Từ Phong liệu có định diệt khẩu nốt cả Diệu Yên hay không, bởi vì theo những gì mà Từ Phong vừa nói thì, Diệu Yên chính là đối tượng mang theo hiểm họa khủng khiếp nhất mà cần phải diệt trừ ngay lập tức, nhưng mà hân lại chưa nói với nằng rằng Diệu Yên sẽ phải chết.

Bỗng nhiên Hồ Phi Nguyệt chợt nhớ ra những gì Từ Phong mới nói lúc trước: “...ta chỉ định cứu Diệu Yên...”, như vậy có nghĩa là hân không hề có ý định giết người diệt khẩu, mà ngược lại, Diệu Yên nếu còn sống thì sẽ có một tác dụng gì đó đối với bọn họ, ị nhất thì đây là những gì Hồ Phi Nguyệt đoán được dựa trên cách hành xử lợi dụng mọi thứ của Từ Phong.

“Đó là những gì mà chàng nói, cơ mà điều đó chỉ áp dụng với mấy người xa lạ kia thôi, với muội thì...ừm, muội là một người rất quan trọng đối với chàng, vậy nên là quy tắc kia không thể áp dụng lên người muội được. Giờ thì muội lo tỉnh đường chữa thương đi, ta đi xem phu quân như thế nào đã.” Hồ Phi Nguyệt nguyên lai muốn nói rằng Diệu Yên có giá trị lợi dụng nên chưa thể giết, nhưng mà cảm thấy nói thế thì khó nghe quá, nên đành phải chuyển lời thành nói bóng nói gió như vậy. Sau khi tung ra một câu nói mập mờ khó hiểu, Hồ Phi Nguyệt liền đứng lên mở cửa đi ra ngoài, để mặc Diệu Yên ở lại một mình trong căn phòng.

“Một người rất quan trọng đối với hân ư?....Chẳng lẽ là....” Diệu Yên ngó người ra, vô thức lẩm bầm nói lại câu vừa rồi của Hồ Phi Nguyệt, không biết nghĩ đến những gì mà đột nhiên khuôn mặt xinh đẹp của nằng liền đỏ lựng lên giống như ráng chiều. Đưa hai bàn tay lên ôm lấy đôi má nóng rực của mình, Diệu Yên cứ như vậy mà lẩm bầm giống như mê sảng: “Ta là người quan trọng của hân....”

Hồn nhiên không biết mình vừa mới tạo ra một hiểu lầm nghiêm trọng cho “tiểu là lự” ở bên trong, Hồ Phi Nguyệt đi ra bên ngoài, khẽ cảm nhận một chút rồi lắc mình một cái biến mất trong màn đêm.

“Chàng đang nghĩ gì vậy?? Và thiếp chưa giết nằng ta đâu.” tìm thấy Từ Phong đang lặng im ngồi trên một tảng đá, Hồ Phi Nguyệt khẽ ngồi xuống bên cạnh hỏi.

“Lắm tốt lắm, xem ra nằng thật sự hiểu ý của ta đó.” Từ Phong cười nói.

Khẽ ngả đầu lên vai Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt thắc mắc: “Chỉ là thiếp không rõ tại sao chàng lại để cho nằng ta sống, chàng lại có kế hoạch gì khác ở trong đầu à??”

“Đừng vậy, kế hoạch thì chưa đến mức, nhưng một ý tưởng ban đầu thì có rồi đó, còn phải xem ta sẽ phải làm những gì để biến nó thành kế hoạch rồi thực thị một cách hoàn hảo thôi.”

Cảm thấy giọng điệu của Từ Phong thực sự nghiêm túc, Hồ Phi Nguyệt nhủ thầm nói: “Chàng định làm gì??”

Mây trời trôi bị gió cuốn trôi đi, hé lộ vầng trăng tròn vành vạnh ở trên cao, ánh trăng chiếu xuống khuôn mặt của Từ Phong khiến hân bùng lên một loại khí chất quỷ dị khó tả mà hấp dẫn tới cực điểm, đến cả Hồ Phi Nguyệt nhìn vào cũng phải ngẩn ngơ.

“Lợi dụng Diệu Yên, xâm nhập sâu vào Lăng Hư Cung, bằng mọi giá sử dụng tài nguyên của Lăng Hư Cung để tăng lên tu vi....” Từ Phong nở một nụ cười lạnh nói, còn nửa câu sau hân không nói mà chỉ nhủ thầm trong lòng: “.....có thực lực để bảo vệ nằng, và trên hết đó là...hủy diệt Âm Ma Tông!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 239: Quay về

Mặt trời lên cao toả ra ánh nắng chói chang, thời tiết ngày hôm nay so với buổi đêm hôm trước cũng không có gì gọi là khác biệt nhiều, có chăng thì chỉ là thêm một ít mây trôi lững lờ mà thôi. Từ Phong từ trên mặt đất đứng dậy, xương cốt toàn thân kêu lên một trận rầm rắc nghe đến ghê cả tai, hân hít một hơi thật sâu sau đó ngẩng nhìn lên bầu trời trong xanh, trong đầu thì nghĩ lại câu nói chắc nịch của mình ngày hôm qua, miệng lẩm bầm: “Miệng thì nói thế, nhưng hiện tại mình còn chả biết là phải làm gì tiếp theo nữa, thì thoảng muốn to ra thống mình mà thất bại quá.”

Từ Phong nghĩ đến đây liền có cảm giác buồn cười, cơ mà đúng như những gì hân nói, đến cả tiếp theo cần phải làm gì hân còn chả biết. Tạm gác mấy thứ đó qua một bên, hân sẽ không về thể mà cảm thấy nản chí, cùng lắm thì tự cơ ứng biến là được. Qua một đêm nghỉ ngơi, Từ Phong đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong của mình mà không cần dùng đến bất kì loại đan dược phục hồi nào, mặc dù mấy thứ đó ở trong cửa hàng hồi đoái của hệ thống thì có hàng tá.

Đương nhiên không phải là hân không có điểm tích lũy để đổi lấy đan dược khôi phục, đừng nói là chỉ mấy viên đan dược còn con đó, giờ hân có bề nguyên nữa cái cửa hàng về thì cũng không có vấn đề gì cả. Một trận chiến trên đại thảo nguyên

lúc trước cùng với lần tập kích ban đêm của hắn, Từ Phong đã tự tay tiễn đưa gần hai ngàn vạn nhân mạng về địa ngục, một con số kinh thế hãi tục khi xét đến việc đó chỉ là một mình hắn giết.

Chừng đó nhân mạng, chưa kể đến chín thành trong đó là võ giả Tướng cấp trở xuống, một thành còn lại là võ giả Vương cấp, rồi lại còn tổng cộng mười một tên Tôn cấp bao gồm đám hộ vệ của Lăng Tiểu và 8 tên Đoạt Mệnh ngày hôm qua nữa, lượng điểm tích lũy của hắn tuyệt đối là một con số thiên văn mà đến chính hắn còn muốn cần lưỡi ngay khi nhìn thấy nữa: 4 ức điểm tích lũy.

Với bốn ức điểm tích lũy, Từ Phong nếu muốn lời ra một thanh Thánh khí từ trong cửa hàng thì cũng không có vấn đề gì lắm, số điểm của hắn vừa đủ để hối đoái được một kiện, chỉ là hắn lúc này không có điểm mà phí phạm điểm tích lũy như vậy. Thứ nhất thì hắn tạm thời không có nhu cầu về vũ khí mới, thay vì cảm một kiện Thánh khí nhưng không đủ năng lực để sử dụng rồi cảm qua quơ lại như gây đánh chó thì hắn cảm thanh Phá Lối Thương hiện tại còn hơn. Võ giả đạt tới cấp bậc như hắn thì tiền tệ thông thường không khác gì vỏ sò vỏ hên là bao, chỉ có linh thạch thì mới có giá trị để trao đổi như tiền tệ.

Đó cũng chính là lý do thứ hai mà hắn không dám sử dụng điểm tích lũy một cách bừa bãi, bởi mặc dù hắn đang sở hữu một lượng lớn linh thạch cỡ tương đương với cả một cái...mỏ linh thạch loại nhỏ, nhưng chừng đó cũng chưa chắc đã đủ dùng nếu thật sự có việc cấp bách, vậy nên điểm tích lũy dùng để đổi lấy linh thạch lúc nguy cấp là ổn nhất.

Thứ ba đó là trực giác, Từ Phong hẳn luôn có cảm giác rằng điểm tích lũy chỉ khi nào bắt khả kháng thì mới nên động đến, còn không thì không nên phung phí, chắc chắn mai sau sẽ có điều dụng gì đó. Bỏ qua vấn đề hắn có đang định chuyển nghề qua làm thầy bói hay không, trực giác của hắn trước nay vẫn luôn đáng tin, vậy nên hắn thì tiết kiệm một chút còn hơn là phải hối tiếc. Và lại hắn cũng không phải loại người thích phung phí, nên tiết kiệm như vậy cũng không ảnh hưởng tới hắn là bao.

Nghĩ đến đây, Từ Phong chỉ mong Xuất Vân để quốc mang thêm vài ba đạo quân như thế này nữa tới đây đi, bởi vì không như người khác coi đây là nguy cơ, quân đội của Xuất Vân để quốc là đối tượng dùng để cày level một cách hoàn hảo. Dưới tác dụng của Sinh Tử Quyết, dù có hai nguy hiểm một chút, có thể bị mất đi lý trí bất kì lúc nào, nhưng cái giá đó cũng đáng khi mà Từ Phong hiện tại đã đạt tới level 33 tức tương đương Tôn cấp tứ phẩm

- Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Thiên Ma Vương (đã thức tỉnh)

Sát thủ hư không level 33

Nhanh nhẹn: 6070770 (+6070770)

Thể lực: 5737920 (+11475840)

Lực lượng: 5964630 (+11929260)

Tinh thần: 4134110

Linh lực: 4813640

Bởi vì lý do chủng tộc cùng huyết mạch của bản thân, Từ Phong hẳn mặc dù chỉ có tu vi Tôn cấp tứ phẩm nhưng chỉ số của bản thân thì dư sức đập bẹp bất kì một Tôn cấp cửu phẩm nào nếu xét về mặt sức mạnh vật lý đơn thuần, chỉ là nếu dùng đến vũ khí cùng bí pháp thì cái đó còn phải bàn sau. Nhưng dù vậy, Từ Phong hẳn tin rằng với Tử Lôi Cửu Kích và Trảm Nguyệt Thất Thức, hẳn vẫn sẽ y nguyên mà giữ cái danh vô địch cùng giai mà thôi, dù sao thì hắn vẫn còn sở hữu thêm cái lĩnh vực nghịch thiên mà đến cả Thánh giả cũng khó lòng chống lại được.

Lên một mạch ba level, hệ thống ngoài những phần thưởng có định như là linh thạch điểm tích lũy và điểm tiến hoá tự do, còn có một vài phần thưởng thêm nữa. Hỗn Độn Quyết của hắn lúc này đã trở thành Thiên giai thượng phẩm công pháp, có thể nói là có một không hai trên Huyền Linh đại lục hiện giờ, đó cũng là lý do mà hắn chỉ dùng có vài tiếng buổi đêm để hồi phục lượng linh lực khổng lồ của bản thân.

Chiếc mặt nạ Thiên Ma Diện quen thuộc của hắn cũng đã thăng cấp thành Địa giai hạ phẩm Bảo khí, về bề ngoài vốn là một chiếc mặt nạ đầy những chiếc răng nhọn hoắt dữ tợn che nửa dưới khuôn mặt nay có thêm một vài chỉnh sửa nho nhỏ, chẳng hạn như là có thêm bốn chiếc răng nanh dài hơn bình thường, màu sắc cũng trở nên đen bóng giống như kim loại. Ngoài ra năng lực tạo "Phòng hộ trảo" bị động cũng được nâng cấp, chỉ là cái thứ này dường như là thừa thãi đối với Từ Phong vốn có phòng ngự cực tốt, cơ mà có thêm một lớp phòng ngự thì cũng không phải là việc xấu.

Tuy đã trở thành Bảo khí nhưng Thiên Ma Diện không hề có thêm năng lực nào cả, không, nói đúng hơn là nó có thêm một năng lực, nhưng khi Từ Phong kiểm tra thanh kĩ năng của mình thì năng lực mới của Thiên Ma Diện lại có màu xám, cũng không rõ nội dung chi tiết là gì, xem ra hắn vẫn cần phải nâng cao thực lực để mở khóa kĩ năng đó.

Về mặt điểm tiến hoá, mỗi kĩ năng mà hắn có đều được mặc định tặng 6 điểm sau khi hắn lên một mạch ba level, nhưng hầu hết đều chẳng có thêm gì đặc biệt cả, đa phần chỉ là nâng cao uy lực vốn có của những kĩ năng đó mà thôi, à không, ngoại trừ một thứ. Kĩ năng *Chấn động* của hắn nay có thể sử dụng lên cả vũ khí cùng bí pháp, toàn bộ vũ khí cùng bí pháp!! Từ Phong hiểu rất rõ sự khủng bố của mỗi kĩ năng sau khi được *Chấn động* cường hóa, vậy nên hắn rất mong chờ để khi nào đó sẽ thử nghiệm bọn chúng.

Ngoài ra hắn vẫn còn 24 điểm tiến hóa tự do chưa dùng đến nữa, nhưng cũng như những thứ khác, hắn tạm thời chưa muốn sử dụng tới bọn chúng, dù sao thì nếu không có Tiểu Linh cung cấp thông tin thì hắn cũng khó lòng mà biết được thiên hướng tiến hóa của các kĩ năng ra sao để lựa chọn cho phù hợp với nhu cầu bản thân.

Nhắc tới Tiểu Linh, từ ngày hôm đó, tức ngày hắn đột phá Tôn cấp tới bảy giờ, hắn đã thử cố gắng liên lạc nhưng đều không nhận được sự phản hồi của nàng. Đúng hơn là không chỉ nàng, đến cả cái tên lấm nhộm tâm thần Hắc Từ Phong cũng không thấy đâu cả, cả Bạch Từ Phong cũng vậy. Hơn nữa, dù có thể nào hắn cũng không thể nào tiến vào không gian hệ thống được, giống như là có một tầng bình chương ngăn cản không cho hắn tiến vào vậy.

Hắn đương nhiên nhận ra tình huống này thật sự rất bất thường, nhưng thân là chủ nhân của hệ thống mà hắn lại chả biết cái vẹo gì về nó cả, nên là dù có nhận ra hay không thì hắn cũng chẳng có biện pháp nào. Vậy nên thay vì suy nghĩ nhiều rồi chuốc lấy phiền não cho bản thân, hắn liền lựa chọn tạm thời không quan tâm nữa, là phúc hay họa thì đều không thể tránh khỏi được, đến lúc đó thì tùy cơ ứng biến sau.

"Giờ thì...gọi hai người đó rồi đi thôi nhì." Từ Phong đưa mắt nhìn về phía ngôi nhà gỗ sau lưng, miệng lầm bầm nói.

Đêm qua sau khi tạm giải quyết xong mọi thứ, Từ Phong hẳn tiện tay lấy 4 vạn điểm tích lũy lời ra một viên bát phẩm đan dược Long Huyết Dịch Cốt Đan sau đó ném cho Diệu Yên để nâng trị liệu thượng thế. Với lượng điểm tích lũy được tính bằng ức của mình, bốn vạn điểm chỉ là cái đỉnh, hoàn toàn không có chút ảnh hưởng gì cả. Vốn hắn định kiểm loại đan dược nào đó tốt hơn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì bát phẩm đan dược đã đủ kinh thế hãi tục rồi, giờ hắn mà lời ra cửu phẩm hay thập phẩm đan dược chắc Diệu Yên ngắt luôn tị chỗ quá.

Dù sao thì năng cũng là một Thánh Giả hàng thật giá thật, tỉnh dưỡng một đêm cùng trợ giúp của bát phẩm đan dược chắc là đủ để nâng khôi phục ít nhất tám thành thực lực. Nghĩ như vậy, Từ Phong không muốn chờ thêm nữa, cái hắn cần hiện tại đó là thông tin, và cách nào tốt hơn so với việc trực tiếp lấy thông tin từ chỗ địa nơi đây, Bắc Hoàng Quốc.

"Chuẩn bị sẵn sàng đi, chúng ta cần phải đi chuyển...." Từ Phong đẩy cánh cửa gỗ ra sau đó bước vào, chỉ là lời còn chưa nói hết thì hắn đã phải nuốt ngược trở lại vì khung cảnh trước mắt.

Chỉ thấy trước mặt hắn, Hồ Phi Nguyệt đang nằm đè lên trên người Diệu Yên lúc này đang không có một mảnh vải che thân. Lấy thực lực có thể so với thấu kính viễn vọng của vệ tinh kiếp trước của hắn, Từ Phong gần như không chút khó khăn liền khác sâu hình ảnh trước mắt vào trong đầu. Thân hình nhỏ nhắn đúng theo tiêu chuẩn của một lị 15 tuổi, làn da trắng nõn mịn màng không thua kém gì so với siêu cấp hồng nhan họa thủy Hồ Phi Nguyệt, thậm chí nếu nhìn tổng thể mà nói thì làn da của Diệu Yên còn cho người khác cảm giác giống như da trẻ con.

Diệu Yên bị Hồ Phi Nguyệt đè giữa xuống giường, mái tóc dài xỏa ra mất trật tự, khuôn mặt xinh đẹp vừa có nét thành thực trưởng thành lại vừa có nét non nớt của một tiểu cô nương lúc này đang đỏ hồng lên vô cùng kiều diễm. Khuôn ngực với kích cỡ vừa phải, không to không nhỏ đang phồng phồng theo nhịp thở hỗn loạn của nàng, một bên ngực vẫn còn dsang bị bao trùm bởi bàn tay của Hồ Phi Nguyệt. Đôi chân thon thả xoắn vào nhau một cách bối rối, nửa che đậy lại nửa hé lộ, loảng thoảng có thể nhìn thấy nơi nhạy cảm của nàng ở giữa hai chân.

Chết người hơn nữa đó là Hồ Phi Nguyệt lúc này cũng gần như là không mặc gì, trên người nàng chỉ còn lại một bộ nội y mỏng như cánh ve, cái kiểu nửa kín nửa hở này so ra còn hấp dẫn gấp bội so với không mặc gì. Cả ba người cứ như vậy mà nhìn nhau, không khí tràn ngập mùi ám muội.

"Rầm!!"

Từ Phong đóng mạnh cánh cửa phát ra một tiếng kêu lớn, hắn quay lưng lại, khuôn mặt không có chút biểu cảm nhưng đáy chỉ là bên ngoài mà thôi, tràng cảnh bên trong kích thích đến cực điểm, đến cả người có định lực phi thường như hắn mà cũng không kìm được mà có vài ý nghĩ "trong sáng" trong đầu. Lắc đầu mấy cái, Từ Phong khôi phục lại sự bình tĩnh, miệng lầm bầm: "Cái tình huống đậm chất anime này là sao cơ chứ, lại còn Phi Nguyệt nữa, năng làm cái trò gì vậy..."

Mấy tiếng "rắc rắc" vang lên, cánh cửa gỗ vốn đã chẳng có chất lượng tốt cho lắm dưới lực đạo hơi có chút "quá đà" của Từ Phong liền vỡ vụn, phơi bày tràng cảnh bên trong ra ngoài. ...

Ba thân ảnh chậm rãi bay lơ lửng trên không trung, suốt dọc đường đi không có một ai mở mồm nói chuyện cả, bầu không khí có chút ngưng ngập khiến ai cũng có cảm giác khó chịu.

"Phi Nguyệt, ta hỏi có chút không phải nhưng vào rồi năng làm cái gì vậy??" Từ Phong hỏi.

"Có gì đâu, thấp chỉ đang kiểm tra một chút xem là cơ thể của tiểu muội đây có thích hợp với ai đó hay không thôi." Hồ Phi Nguyệt lơ đãng nói.

Nghe nàng nói vậy, Từ Phong lão đảo thấu chủ nữa từ trên trời rơi xuống. "Kiểm tra, cơ thể thích hợp???" ời trời a, nàng đang nghĩ cái gì vậy, đúng là ta có nói rằng muốn lợi dụng Diệu Yên nhưng không phải theo nghĩa như vậy chứ, Từ Phong toát mồ hôi thầm nghĩ. Trong khi đó thì Diệu Yên đang bay đằng sau nghe thấy hai người trước mặt đối thoại, cái đầu đã cúi thấp của nàng nay lại càng thấp hơn, hai tai nàng đã đỏ rực lên như muốn nhỏ máu.

"Vậy giờ chúng ta đi đâu đây?" Hồ Phi Nguyệt cười nói.

"Còn đi đâu nữa, trở về đại bản doanh của quân đội Bắc Hoàng Quốc thôi." Từ Phong miệng nói, Thiên Ma Dực xuất hiện phía sau lưng hắn, đôi cánh vô mạnh một cái, hắn hóa thành một đạo quang mang rực lửa xé tan không gian mà lao về phía trước. Hồ Phi Nguyệt cùng Diệu Yên nhìn nhau một cái, sau đó cũng dùng không gian lực, nhanh chóng cắt đứt không gian mà đuổi theo sau Từ Phong.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 240: Nội bộ bất hòa

Đại bản doanh quân đội Bắc Hoàng quốc ở ngoại vi kinh thành, trong một trường bông cỡ lớn, đứng hơn là cỡ cực lớn, cả trăm thân ảnh hiện đang ở bên trong đó, cũng không rõ là chuyện gì đang xảy ra nữa.

“Rầm!”

Thống lĩnh mấy trăm vạn đại quân Bắc Hoàng Quốc, người có quyền hành to lớn tới mức lời nói của hắn còn có trọng lượng hơn quốc vương đến vài lần, Trần Nhượng Nam vỗ mạnh xuống bàn một phát, miệng gầm lên

“Cái quái gì, người nói lại xem!”

“Rõ...” tên lính truyền tin vừa mới bước vào trong trường bông chưa được bao lâu, vốn hai chân đã gần như nhũn ra trước khí tức của những người ở bên trong, nay bị đại thống lĩnh gầm lên một tiếng khiến hắn thiếu chút nữa thì ngã xù đương trường. Cũng may là bản thân hắn cũng không đến nổi tệ, tốt xấu gì cũng đã xông pha sa trường được vài lần nên vẫn tạm coi là đứng vững, chỉ là cái dáng đứng của hắn nhìn có chút...không được ổn cho lắm.

“... Thời thám báo truyền tin, nơi đóng quân của Xuất Vân đế quốc ở trong bình nguyên phía Đông Bắc biên giới của Bắc Hoàng Quốc chúng ta đã bị san thành bình địa, quả đồi nơi bọn chúng lợi dụng để thiết lập doanh trại cũng đã bị phá hủy, không hề tìm thấy dấu vết của sự sống còn sót lại ở đây. Khắp nơi đều là những xác chết ngổn ngang, cái thì bị thiêu cháy, cái thì chia năm xẻ bảy, cái thì bị dẫm dẫm chôn vùi, máu tươi thì nát vương vãi khắp nơi. Thời điểm thám báo đến điều tra thì mặt đất dưới chân bọn họ vẫn còn nóng rực, không khí xung quanh tràn ngập một mùi thịt người nướng gay mũi....”

“Từ từ dừng lại đã, ta cần báo cáo kết quả chứ không phải báo người miêu tả chi tiết cảnh quan nơi đó đến từng ngọn cỏ như vậy, nói đi, ngắn gọn thôi.” Nghe tên lính truyền tin dường như có ý định mang đặc điểm của từng xác chết ra để mà miêu tả, Trần Nhượng Nam có chút nhức đầu vội vàng nói

“Dạ vâng, nói ngắn gọn là, toàn bộ quân đội của Xuất Vân đế quốc đã bị một thứ gì đó hủy diệt, không có dấu hiệu của người sống sót cũng như chạy thoát, toàn quân bị diệt!”

“Được rồi, ta đã biết, người lui ra ngoài đi.” Trần Nhượng Nam phát phát tay một cái, sau khi đợi tên lính truyền tin đi mất, hắn mới có chút mệt nhọc mà thả người ngồi xuống cái ghế đằng sau, rồi đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, miệng nói: “Cái đó...thời được rồi, Từ Phong đại nhân, xin mời ngài giải thích cho rõ ràng mọi chuyện được không?”

Ánh mắt của gần trăm người ở đây ngay lập tức đổ dồn về phía một thân ảnh hắc y đeo mặt nạ với mái tóc bạc trắng đang yên lặng đứng sau lưng một tiểu la lỵ mặc váy hoa, sự tồn tại của hắn mờ nhạt tới mức nếu không đưa mắt nhìn thì chẳng ai nhận ra là có người đang đứng đó cả.

Từ Phong bị gọi thẳng tên, hắn cũng không có tỏ thái độ gì mà chỉ hơi ngẩng đầu lên, con mắt đen kịt không có đồng tử đảo một vòng quan sát tất cả mọi người trong tầm mắt, sau đó mới chậm rãi nói: “Thống soái đại nhân, ngài muốn ta giải thích chuyện gì?”

“Thì là chuyện xảy ra ở quân doanh của Xuất Vân đế quốc đó, đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cả ngân vạn đại quân của Xuất Vân đế quốc lại sạch sạch chỉ trong một đêm vậy, tại hạ nghĩ tất cả mọi người cần nghe một lời tường thuật lại.” Trần Nhượng Nam nói.

“Không có gì, ta dùng hết sức tung ra một siêu cấp đại chiêu, lấy tay đem cả cái quân doanh đó san thành bình địa mà thôi.” Từ Phong lơ đãng nói.

“Đừng có xàm ngôn, lấy cái tu vi Bán Tôn cấp của nhà ngươi thì đại chiêu gì mà có thể thổi bay cả cái quân doanh ngân vạn người đó trở về với cát bụi vậy?? Nói khoác thì cũng phải có mức độ thôi chứ, chỉ là một tên đội trưởng thôi mà làm như mình là tướng lão không bằng.”

Còn không đợi Trần Nhượng Nam nói câu nào, một giọng nói can rở vang lên ngay lập tức, ý tứ mỉa mai xa xối lộ rõ mồn một trong những câu nói đầy tính khiêu khích đó. Từ Phong đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy ở đó là một thanh niên với khuôn mặt bất cần đời, khoe miệng lúc nào cũng treo một nụ cười khinh thường, trông có vẻ kiêu căng tới cực điểm.

“Hắn không phải là tướng lão, nhưng ta là tướng lão, người là cái đinh gì mà chen ngang vào, người là tướng lão hả?? Từ lúc nào Lăng Hư Cung xuất hiện thêm một tên tướng lão yếu như con tép như thế hả??” Diệu Yên nãy giờ ngồi yên một chỗ lên lên tiếng nói, ánh mắt sắc lẹm nhìn về phía tên thanh niên kiêu căng kia, ý tứ cảnh cáo rõ mồn một.

Tên thanh niên kia bị nhìn chằm chằm thế lên có chút thu liễm, nhưng vẫn ương ngạnh nói: “Diệu Yên tướng lão nói như vậy là có chút hà khắc rồi, thuộc hạ vô năng nào dám tự cho rằng bản thân mình ngang hàng với Thánh cấp cường giả như ngài, chỉ là thuộc hạ cảm thấy lời nói của cái tên kia không hề đáng tin chút nào cả. Hắn chỉ là một Bán Tôn, điều mà hắn nói là không thể nào xảy ra, đến thuộc hạ muốn làm cũng khó ấy chứ.”

Nói qua một chút, trong số gần trăm người đang ở trong trường bông, có 34 người chính là đội Âm Vệ của Từ Phong, bọn hắn cùng với hai vị thống soái của quân đội Bắc Hoàng Quốc sau khi Từ Phong lên đường thăm nhập vào doanh trại của quân địch đã được Diệu Yên ra lệnh trở về đại bản doanh, cũng nhờ vậy mà bọn hắn mới không mất mạng vào cái đêm mà đám Thánh Giả của Xuất Vân đế quốc xuất hiện.

Số người còn lại trong trường bông chính là viên quân của Lăng Hư Cung vừa mới tới đây không lâu. Sau khi nhận được báo cáo của Diệu Yên thì tiền tuyến gửi về, Lăng Hư Cung đã nhận ra tính chất nghiêm trọng của vấn đề, họ ngay lập tức liền gửi quân tiếp viện ngay lập tức. Quân tiếp viện lần này bao gồm 2500 Vương cấp tinh nhuệ, đa phần đều là những đệ tử ở trong tông có thực lực tương đối cao cũng khá năng chiến đấu tốt, một số nhỏ là thuộc về những lực lượng đặc biệt. Ngoài ra còn có 9 vị Thánh Giả, 48 Chấp sự và Phán quan, tất cả đều là Tôn cấp võ giả đến đây tiếp viện.

Tên vừa lên tiếng là một trong những Chấp sự được phái tới đây tiếp viện, tu vi Tôn cấp ngũ phẩm, so với mọi người thì không mạnh cũng chẳng yếu, còn tên tuổi thì Từ Phong hẳn không biết, cũng không muốn biết.

“Vậy ý người nói rằng lời của ta cũng không đáng tin đúng không, phải biết ta là người tận mắt chứng kiến uy lực một chiêu toàn lực của hắn, người nói như thế có nghĩa là lời nói của ta cũng chỉ như gió thoảng thôi hả??” Diệu Yên cười lạnh nói.

“Diệu Yên tướng lão nói vậy cũng có chút vội vàng rồi, dù sao thì hắn ta cũng chỉ là một tên đội trưởng Âm Vệ, thực lực thì cũng có giới hạn, nói một chiêu của hắn có thể quét sạch cả ngân vạn đại quân thì cũng quá ư là khó tin. Đừng nói là Vũ Chấp sự, đến ta cũng khó có thể tin được điều đó là sự thật, kể cả có ngài đứng lời nói đảm bảo đi chăng nữa.” Một trung niên nhìn lên tiếng, xét theo trang phục cũng cách nói chuyện của hắn với Diệu Yên, hẳn hẳn ta là một tướng lão, đúng hơn mà nói thì là tướng lão nội môn.

“Sai rồi, ngài nói vậy tức là nghi ngờ thực lực của Diệu Yên tướng lão, dù ngài ấy chỉ là cung phụng tướng lão nhưng bản về thực lực mà nói thì không hề thua kém bất kì ai trong số chúng ta đang ngồi đây. Lấy nhãn quan của ngài ấy, sao có thể có nhầm lẫn gì được.” một vị cung phụng tướng lão khác ngay lập tức đáp trả.

Từ Phong là trung tâm của cuộc tranh cãi này nhưng nãy giờ hắn vẫn án binh bất động, không hề rằng thêm nữa lời, không phải là vì hắn không muốn nói, mà hắn đang tập trung quan sát tất cả mọi người đầu khẩu để tìm ra một chút thông tin hữu ích về cao tăng của Lăng Hư Cung.

“Hừm, chia bè kết phái, đấu tranh nội bộ hả?? Thứ vị đấy...” theo những gì Từ Phong quan sát được, những người ở đây ngoại trừ Phán quan và Âm Vệ ra thì các tướng lão và chấp sự đều chia thành hai phe, một phe lấy cung phụng tướng lão làm chủ, một phe còn lại là do các nội môn tướng lão cầm đầu.

Theo lẽ thông thường thì cung phụng tướng lão và nội môn tướng lão ở hai địa vị khác hẳn nhau, nước sông không phạm nước giếng, trong khi tướng lão nội môn có quyền đưa ra những quyết định liên quan trực tiếp tới tông môn thì cung phụng tướng lão chỉ tồn tại như là một danh xưng lãnh thuế, nhận sự cung phụng của tông môn mà ra tay bảo vệ cho tông môn lúc cần thiết.

Nhưng điều này ở Lăng Hư Cung thì lại khác hẳn, với tiêu chí trọng dụng người tài, ở đây thì dù bất kì cung phụng tướng lão hay nội môn tướng lão đều có quyền đưa ra kiến nghị cũng quyết định đối với tông môn, chỉ có một sự khác biệt đó là cung phụng tướng lão không có mối ràng buộc rõ ràng đối với tông môn mà thôi. Sở dĩ Lăng Hư Cung làm như vậy là để lung lạc lòng của những vị cung phụng tướng lão này.

Tất cả mọi người đều biết rằng cung phụng tướng lão chỉ có thể coi như là lính đánh thuê, là một nửa người nhà, thường không quá đáng tin cậy, bởi vì trong lịch sử thì những vụ việc như là cung phụng tướng lão làm trận bỏ chạy mặc kệ sống chết của tông môn không phải là không có xảy ra. Chính cách làm này của Lăng Hư Cung tuy có phần mạo hiểm, nhưng lại có thể dễ dàng phân biệt được ai là người đáng tin, cũng đồng thời khiến các cung phụng tướng lão cảm thấy bản thân được tôn trọng, từ đó dốc lực phục vụ tông môn vì lợi ích chung hơn, đúng là một mũi tên trúng nhiều mục tiêu.

Trong lúc Từ Phong ngồi ngời, cuộc cãi vã vẫn tiếp tục diễn ra, một vị tướng lão nội môn nói: “Nói chung là ta vẫn không tin tưởng tên đội trưởng Âm Vệ này, ờm...tên là gì nhỉ, à phải rồi Từ Phong, có thể làm ra được điều như thế, ít nhất thì đáng như Vũ chấp sự đã nói, đến bản thân alwns là Tôn cấp ngũ phẩm cũng không làm được!”

Giống như chi đội câu này, khoe miệng Diệu Yên chợt nhếch lên thành một đường con quỷ dị, nằng cuội nói: “Vậy theo ý của ngài, nếu mạnh hơn Vũ chấp sự thì có thể làm được đúng không??”

“Hừ, theo lý thuyết mà nói thì đúng như vậy...”

Diệu Yên ngay lập tức ngắt lời: “Thế thì được, cảm phiền Vũ chấp sự có thể ti thì một trận với Từ Phong hay không, dù sao thì người cũng là người đầu tiên tò ra nghi ngờ thực lực của hắn ta mà, chắc Vũ chấp sự cũng không ngại chứng thực nghi ngờ của mình chứ??”

Ánh mắt của tất cả mọi người liền đổ dồn về phía tên thanh niên kiêu ngạo tức Vũ chấp sự, chờ đợi hắn trả lời. Đúng như vẻ ngoài kiêu ngạo của hắn, Vũ chấp sự gần như không thêm nghĩ mà gật đầu đồng ý luôn, thậm chí còn thêm một câu: “Đao thương không có mắt, lúc ti thì mà ta lấy ra tay đánh tàn phế hắn thì cũng mong không ai trách tội ta.”

“Quyết định như vậy đi, ta sẽ là người làm chứng, tội tình gì do ta gánh hết!!” vị tướng lão nội môn vào hòa với Vũ chấp sự lúc ban đầu liền tiếp lời nói.

Diệu Yên ngồi mặt không chút biểu tình, nhưng ánh mắt của nàng khẽ liếc về phía tiểu hồ ly trắng mỏng trong lòng mình mà mọi người tưởng là sùng vật của nàng mà cười thầm. Chủ ý vừa rồi không phải là do nàng đưa ra, mà là do Hồ Phi Nguyệt yêu cầu làm vậy, cơ mà cũng rất đúng ý của Diệu Yên không chút do dự làm theo.

Nói thật lòng thì rằng câu đây mấy tiếng biết được Hồ Phi Nguyệt là yêu thú hóa hình, nàng cũng thiếu chút nữa mà ngã xù đương trường, ai cũng biết yêu thú luôn mạnh hơn võ giả cùng giai vài phần, một hóa hình yêu thú thì lại càng khủng bố hơn nữa, chưa kể đây lại là một Thánh Hoàng đình phong hóa hình yêu thú, thực lực thậm chí có thể sánh ngang với cả Thánh Tôn vô giả, Diệu Yên cũng không hiểu làm thế nào mà một siêu cấp cường giả như vậy lại cam chịu làm một thể từ ôn nhu như nước bên cạnh một tên giống như Từ Phong như vậy.

“Từ Phong, người không có vấn đề gì chứ??” Diệu Yên quay sang bên cạnh hỏi.

“Không vấn đề gì, có thể tí thì ngay bây giờ.” Từ Phong nhàn nhai nói. Hắn biết thừa đây không phải là chủ ý của Diệu Yên, bởi vì hắn biết rằng nằng sau khi đã biết được thân phận của tiểu hồ ly đang nằm trong lòng kia, hắn nằng sẽ không dám ra lệnh cho hắn một cách bừa bãi như vậy. Đây chắc hẳn là chủ ý của Hồ Phi Nguyệt, nhưng cũng đồng thời hợp với mục đích của hắn.

Từ Phong bây giờ cần phải thay đổi hướng đi của bản thân, nếu muốn lợi dụng Lăng Hư Cung vì mục đích riêng của mình, hắn trước hết cần phải bỏ đi cái tính cách thu liễm của mình mà phải phô bày thực lực ra. Chỉ có toà ra quang mang chói mắt của một thiên tài thì hắn mới có thể danh chính ngôn thuận mà thâm nhập vào sâu trong Lăng Hư Cung. Vì vậy mà hắn không ngại thể hiện giá trị bản thân một chút cho mấy người này nhìn thấy.

Song phương đã đồng ý, võ giả thì không có tác phong lễ mễ, rất nhanh mọi người liền di chuyển ra khỏi trường bông, tập trung tại một diễn võ trường lớn vốn là nơi luyện tập của binh sĩ. Diễn võ trường cực lớn có thể dung nạp tới cả vạn binh lionsh này được dọn dẹp sạch sẽ chỉ để cho hai thân ảnh nhỏ bé đứng ở giữa, cơ mà xét đến việc đây là Tôn cấp đối chiến, khoảng cách như này cũng là để đảm bảo an toàn cho khu vực xung quanh, dù sao đây cũng là đại abnr doanh của quân đội Bắc Hoàng Quốc.

Người đến xem không chỉ có Âm Vệ, chấp sự và các trưởng lão, một số lượng lớn binh lính và đệ tử của Lăng Hư Cung đến đây với tư cách quân tiếp viện cũng góp mặt, đương nhiên là phải đứng từ rất xa để quan sát để phòng tên bay đạn lạc.

“Vũ chấp sự, tuy là đao thương không có mắt nhưng xin hãy nương tay, dù sao cũng đều là người một nhà.” một vị trưởng lão nội môn hồ lớn.

“Rõ rồi, ta sẽ không dùng toàn lực đâu, cũng lắm cho ahwns nằm giường vài ba ngày là được rồi.” Vũ chấp sự tuy rằng kiêu căng nhưng có vẻ như cũng biết chừng mực mà nói.

Trong khi đó thì ...

“Từ Phong, cứ toàn lực mà đánh nhé, đập hắn ta tàn phế luôn cũng được!” Diệu Yên bắt ngờ hồ lớn một câu khiến tất cả mọi người xung quanh có chút chết lặng mà nhìn nằng.

“Được rồi, hai người đã sẵn sàng chưa, theo hiệu lệnh của ta. Ba...hai...mười.... Tí thì bắt đầu!” Thông soái Trần Nhục Nam đứng ở vị thế trung gian liền được mọi người cho làm trọng tài, hắn hồ lớn, tuyên bố tí thì giữa Vũ chấp sự và Từ Phong bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 241: Bề gãy, nghiền nát

Ngay khi Trần Nhục Nam vừa dứt lời, Vũ chấp sự đã ngay lập tức có hành động, đúng hơn mà nói thì hắn vẫn đứng yên, nhưng từ trên thân thể của hắn, một luồng uy áp khủng bố của Tôn cấp ngũ phẩm bộc phát giống như núi lửa phun trào khiến không gian xung quanh hắn momentarily vụn vẹo. Uy áp giống như ngọn núi vạn cân cứ như vậy mà áp thẳng lên người Từ Phong, khiến quần áo hắn không gió mà cũng tung bay phất phới.

Những người có thực lực dưới Tôn cấp đứng từ xa đến cả ngàn mét cũng không tự chủ được mà lui về đằng sau một đoạn bởi thứ uy áp kinh khủng khiến họ cảm thấy khó thở, ở xa còn như thế này, vậy thì Từ Phong chỉ có tu vi “Bán Tôn” thì không cần phải nói cũng biết.

Ba mươi tu tên Âm Vệ dưới trướng Từ Phong lại không như những người khác, bọn hắn tuy có thực lực cao, nhưng vẫn bị uy áp ảnh hưởng ít nhiều, chỉ là thay vì lui đi, bọn hắn cứ như vậy mà đứng hiên ngang không động đậy, ánh mắt chỉ tập trung vào thân ảnh hắc y đơn bạc đứng giữa diễn võ trường giống như ngọn cỏ trước gió kia. “Đội trưởng đứng mũi chịu sào trước uy áp như vậy lại không lùi bước, chúng ta chỉ đứng bên ngoài quan sát mà còn bị ép lui thì còn ra cái thể thống gì nữa!” đó là suy nghĩ chung của 34 Âm Vệ này, không thể không nói uy vọng của Từ Phong cứ như vậy mà được nằng cao mặc dù hắn chẳng làm cái gì cả.

Về phía những chấp sự và trưởng lão thì lại không như vậy, bọn họ tối thiểu đều là Tôn cấp vô giai, chút uy áp này tuy khiến bọn họ có chút khó chịu nhưng cũng chỉ như thế mà thôi, hoàn toàn không có gì đáng quan tâm cả. Nhìn tràng cảnh trước mắt, một vị cung phụng trưởng lão lần đầu nói

“Diệu Yên trưởng lão, chẳng phải quyết định này quá lỗ mãng sao?? Gì thì gì Từ Phong hắn cũng là người thuộc Chấp pháp đoàn, nếu có việc gì thực sự xảy ra thì mấy tên quái vật trong đó cũng không chịu ngồi yên đâu.”

“Đúng vậy, hắn ta năm nay mới có 20 tuổi đúng không, từng đó tuổi đã có thực lực Bán Tôn, kiểu thiên tài này không phải cứ muốn là có được đâu, nếu hắn bị huỷ tại đây thì chẳng phải rất đáng tiếc hay sao.” Một vị cung phụng trưởng lão nói.

“Hừ, đó là do hắn không tự lượng sức mình mà chuốc lấy thôi, chẳng phải lúc này Diệu Yên trưởng lão đã hỏi hắn có đồng ý tí thì hay không sao?? Nếu hắn từ chối bản thân thì đã không nhận lời rồi, nhìn kia, hắn bị uy áp của Vũ chấp sự ép đến mức không thể cử động được, xem ra trận đấu này sẽ kết thúc thôi.” Vị trưởng lão nội môn có vẻ như có quan hệ thân thiết với Vũ chấp sự mà mai nói.

“Ha ha ha, thế nào rồi, nhận ra sự cách biệt giữa ta và ngươi chưa, đây chính là Tôn cấp thứ thiệt, không phải là cái thứ Bán Tôn như ngươi có thể với tới được. Nếu tự biết lượng sức mình thì hãy nhanh chóng đầu hàng đi...À mà khoan đã, ngươi đã bị uy áp của ta khóa cứng rồi còn đâu, có muốn đầu hàng cũng không được...ha ha ha ha...” Vũ chấp sự kiêu ngạo cười lớn, uy áp của hắn càng ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn, không khí phụ cận cũng bị cuốn lại mà biến thành một cơn gió lốc nhỏ nhỏ phả bên trên đỉnh đầu hắn.

Chỉ là Vũ chấp sự còn chưa cười dứt tiếng, thân ảnh hắc y trước mắt làm ra một hành động khiến tất cả mọi người đang xem cảm thấy muốn vỡ tay lên trán. Ngay sau lời khẳng định “không thể cử động” của Vũ chấp sự, Từ Phong cứ như vậy mà giờ hai bàn tay lên sau đó tiến hành...bề khớp, phất ra mấy tiếng răng rắc vào tai, rồi lo lắng quay sang một bên, nhìn về phía Diệu Yên vẫn giữ yên lặng này giờ mà lên tiếng: “Ngài có chắc là ta được đánh toàn lực hay không??”

Diệu Yên nghe vậy liền gắt đầu, miệng nói: “Cứ đánh toàn lực, chỉ cần không giết chết đối phương là được.”

Nhận được sự đồng ý của Diệu Yên, mà trên thực tế thì hắn cũng chỉ là làm màu cho tất cả mọi người nhìn thấy, Từ Phong thầm hít sâu một hơi, khoe miệng nở nụ cười lạnh lẽo, thầm nói: “Chúng ta không thù không oán, nhưng ngươi tự nhiên lại nhảy ra tình nguyện làm đá kê chân cho ta, vậy nên là...ta sẽ không khách sáo. Chân dạng – Phán tích nhân!”

Trong một tích tắc, hai mắt Từ Phong có cảm giác tung tung giống như sắp sửa nứt vỡ, hàng trăm đường tơ máu xuất hiện trong con mắt đen kịt của hắn, toà ra một thứ ánh sáng màu đỏ giống như máu tươi, thậm chí xung quanh hai hốc mắt của hắn cũng xuất hiện vô số mạch máu màu đỏ nổi hẳn lên trong vô cùng quý dị. *Phán tích nhân* sau khi nhận được vài điểm tiên hoá tự do nay đã lợi hại hơn, kết hợp với *Chân dạng* vốn là kĩ năng phụ trợ cường hoá vô cùng nghịch thiên, chỉ số cá nhân, điểm yếu, điểm mạnh, phòng ngự cũng nằng lực vật lĩ của cơ thể đối phương ngay lập tức hiện lên trong đầu Từ Phong.

Nhìn qua những thông tin vừa có được, Từ Phong lầm bầm: “Phòng ngự cao, sức mạnh vật lĩ rất cao, tốc độ cao, linh lực ngược lại còn thấp hơn so với cùng giai, tinh thần lực cũng không có gì đặc biệt, vậy là thế tu à. Thế cũng tốt, ta có thể không cần phải kiểm chế bản thân quá nhiều trước bao cát này.”

“Ngươi...nguoiiv tại sao có thể cử động được trước uy áp của ta, ngươi chỉ là một Bán Tôn mà thôi, sao lại có thể...” Vũ chấp sự lắp bắp nói.

Từ Phong không trả lời, hắn chỉ lẳng lặng giờ hai ngón tay lên rồi búng một cái, miệng nói nhỏ: “Giải trừ *Liễm tức*.”

Từ nơi Từ Phong đang đứng, một luồng uy áp hủy thiên diệt địa giống như bộc phá mà đột nhiên xuất hiện, uy áp khủng bố giống như thực chất trực tiếp phá tan uy áp của Vũ chấp sự, đẩy hắn lui lại phía sau đến cả chục bước mới miễn cưỡng đứng vững. Những người đứng xem vốn đã rút ra thật xa nhưng vẫn cảm thấy ngực mình bị một cự chùy đập vào, cảm giác ngẹt thở dâng lên đến cực điểm. Trong khi đó thì đám Âm Vệ cũng đầu cứng cổ không chịu lui, nay dưới uy áp của Từ Phong liền bị thổi bay ra đằng sau giống như có cuồng phong bạo vũ quét qua.

Các chấp sự cùng trưởng lão cảm nhận thoáng qua thứ uy áp khủng bố này, trên mặt mỗi người không kìm được mà có vẻ khiếp sợ.

“Khi tức này, Tôn cấp tứ phẩm, nhưng uy áp thì vô cùng mạnh, ít nhất phải có Tôn cấp thất phẩm, không đúng, uy áp của ahwns không thua gì Tôn cấp bát phẩm cả!! Diệu Yên trưởng lão, như thế này là sao, chẳng phải ngài nói hắn ta chỉ có tu vi Bán Tôn thôi hay sao??” một vị nội môn trưởng lão lên.

“Đừng có hiểu nhầm, ta chỉ nói hắn là đội trưởng đội Âm Vệ, chứ ta đâu có nói hắn có tu vi Bán Tôn.” Diệu Yên nở một nụ cười ranh ma nói, giống như kiểu muốn ám chỉ rằng “Đừng nên coi thường tất cả người khác như vậy.”

Hứng trọn uy áp của Từ Phong vào người, sắc mặt Vũ chấp sự thoáng cái liền trở nên trắng bệch, hắn đương nhiên cảm nhận được tu vi của Từ Phong mới chỉ đạt đến Tôn cấp tứ phẩm, còn kém hẳn một phẩm giai, nhưng cái thứ uy áp này lại đạt tới bát phẩm Tôn cấp, nếu như thực lực của Từ Phong đúng như uy áp của hắn biểu hiện ra thì Vũ chấp sự hẳn...chết chắc!

“Đám ba cái trò mèo, để xem thực lực ngoại liệu có được như uy áp đó hay không!! Thế Thuật – Long lân!” Vũ chấp sự găm lên một tiếng, vừa để tự trấn an bản thân, vừa để tạm thời lấn át khí thế của đối phương, nhưng hắn cũng không vì thế mà bất cần, bởi chiều thức đầu tiên của hắn lại chính là một loại vũ kĩ phòng ngự dành cho thể tu mà hắn tu luyện.

Chỉ thấy trên người hắn xuất hiện một thứ quang mang óng ánh màu xanh lục, sau đó quang mang này ôm chặt lấy cơ thể của hắn rồi biến thành hình vô số chiếc vảy màu xanh lục giống như là da rắn, hiển nhiên đó chính là thứ vũ kĩ mà hắn vauwĩ sử dụng - Long lân.

Thân là chấp sự ủa Lăng Hư Cung, vũ kĩ mà hắn tu luyện đương nhiên không phải dạng vừa, đây chính là một bộ Địa giai hạ phẩm vũ kĩ chuyên dùng cho thể tu như hắn, toàn bộ các chiều thức đều vô cùng cường hãn cả về tấn công lẫn phòng thủ, trước đến nay hắn đã sử dụng vũ kĩ này đánh bại không biết bao nhiêu người, bất kể bản thân hắn có linh lực hay tinh thần lực cao hay không, tiêu chí của hắn là lấy nhất lực phá vạn pháp, hắn có thể chịu đựng được rất nhiều lần công kích của đối phương nhưng đối phương chỉ cần bị hắn áp sát rồi trúng một kích là sẽ không chịu nổi, đó chính là thế mạnh của thể tu.

Chỉ là Vũ chấp sự là thể tu, nhưng hắn cũng không biết được rằng xét theo phương diện thể tu, tên hắc y nhân trước mặt có thể tự xưng là quái vật trong dòng thể tu. Từ Phong không động tĩnh gì, hắn đang chờ đợi đối phương hoàn thành vũ kĩ phòng ngự của mình, bởi đúng như hắn đã nói trước đây, hắn đang thật sự rất ngứa tay, cần phải có một “bao cát” để giải toà.

Nhìn thấy Từ Phong đứng yên không có động tĩnh gì, Vũ chấp sự tinh thần đại chấn, hắn lúc này có thể khẳng định rằng đối phương chỉ có uy áp mạnh để lừa người khác mà thôi, chứ thực chất thực lực của hắn chỉ dừng lại ở Tôn cấp tứ phẩm, mặc dù hắn không biết Từ Phong dùng cách gì mà có được uy áp như vậy, nhưng hắn tin rằng những điều mình nghĩ là đúng, dù sao thì Tôn cấp vẫn là Tôn cấp, cách biệt giữa mỗi phẩm giai là rất lớn, việc sở hữu chiến lực vượt cấp không phải là khó khăn nhỏ. Chỉ là, liệu có đúng như vậy không?

Từ Phong vốn bất động đột nhiên ra tay, hắn cười lên một tiếng, sau đó tất cả mọi người chỉ nghe thấy mấy tiếng lầm bầm không rõ nghĩa: “Thiên Ngoại Hóa Thán!”

Trong một tích tặc, tất cả mọi người chứng kiến dường như nhìn thấy thêm một Tử Phong xuất hiện, kèm theo đó là một câu nói: “Thế Giới!”. Nói là dường như bởi vì chẳng ai có thể kahwgnr định những gì mình vừa nghe hay thấy là đúng sự thực cả, bởi vì trong một cái chớp mắt sau đó, một tiếng nổ đánh tai nhức óc vang lên, kèm theo đó là tiếng đất đá vỡ vụn rầm rắc.

Chỉ thấy Tử Phong vốn đang cách Vũ chấp sự vài gàn hai trăm mét, đột nhiên biến mất tại chỗ, sau đó tại vị chỗ Vũ chấp sự đang đứng, mặt đất liền nổ tung khiến khói bụi bốc lên mù mịt.

“Binhh!”

Từ trong màn khói bụi lên bắn ra một thân ảnh, thân ảnh này bay tự do trên không trung, cả người không có động tĩnh gì mà lơ lửng trên bầu trời, nhìn lại thì hóa ra đó chính là Vũ chấp sự, chỉ là lúc này trên ngực hắn có một dấu quyền cực kì rõ ràng, lớp vảy rồng bảo vệ ngực của hắn đã vỡ vụn, cả lồng ngực của hắn lõm vào một khoảng.

Một thân ảnh hắc ý đột ngột xuất hiện chặn đường bay của Vũ chấp sự, Tử Phong xoay người trên không trung, tung ra một cước nên thẳng lên lưng đối phương. Chỉ nghe một tiếng vang trầm đục, không gian xung quanh chỗ hai người va chạm nổ tung tạo thành một làn sóng xung kích lan tỏa ra đến mắt thường cũng có thể nhìn thấy, trực tiếp in thành một đường vân dài cây sáu xuống mặt đất.

Thân hình của Vũ chấp sự vừa bay lên rồi lại bị cự lực ép lao xuống giống như thiên ngoại văn thạch, tốc độ bay cao tới kinh người, chỉ alf khi thân thể hắn còn chưa chạm tới mặt đất, Tử Phong giống như là dịch chuyển tức thời lại một lần nữa chặn đầu, tung ra một quyền vào thẳng cái thân hình đang bay tới đó.

Thêm một tiếng ầm nữa vang lên, mặt đất ngay bên dưới Tử Phong bị áp lực không khí nén đến mức nổ tung tạo thành một cái hố sâu, còn Vũ chấp sự thì lại bị đám văng lên bầu trời. Tiếp theo sau đó là một màn “xiếc” trên không trung khiến tất cả mọi người đứng xem kể cả các vị trưởng lão ngoại trừ Diệu Yên phải há hốc mồm ra xem.

Chỉ thấy Vũ chấp sự giống như là một quả bóng bị đánh qua đánh lại, thân hình ở trên không trung hết bay sang Đông lại bay sang Tây, hết bị đánh rơi xuống rồi lại bị đá ngược lên, hoàn toàn không có chút khả anwng hoàn thù nào. Trong khi đó, Tử Phong giống như là quỷ mị di chuyển với tốc độ nhanh tới mức đến cả các thành cấp trưởng lão tự nhận nếu không dùng không gian lực thì không thể nào bắt kịp với tốc độ đó, hẳn cứ như vậy là chơi trò “tung hứng” với mục tiêu là Vũ chấp sự, liên tục đón đầu đường bay của đối phương mà ra tay.

Quyền đầu, cùi chỏ, cánh tay, cước bộ, những thứ gì trên người có thể được dùng để công kích Tử Phong đều mang ra sử dụng cho bằng sạch, đánh cho Vũ chấp sự trở thành một cái bao cát đúng nghĩa. Cảm thấy bay nhảy trên không trung đã đủ, lại sử dụng liên tục *Chân dạng - Thuận bộ* cũng khiến hắn hơi choáng váng. Tử Phong dùng một cước đạp Vũ chấp sự lao thẳng xuống đất, tạo thành một cái hố sâu lõm hẳn vào trong mặt đất.

Khỏi bụi tan đi, để lộ ra thân hình của Vũ chấp sự ở trong lòng hố, chỉ thấy hắn ta nằm co quắp ở trên mặt đất, xung quanh hắn là một đám máu tươi chảy ra đọng thành từng vũng nhỏ. Cơ thể của hắn không còn chỗ nào lành lặn, khuôn mặt đã bị biến dạng đến mức hẳn cũng khó lòng nhận ra, sống mũi bị đánh gãy chỉ còn hơi phập phồng nhẹ nhẹ báo hiệu cho người khác biết hắn vẫn còn sống, đôi môi rách nát hơi hé ra, bên trong miệng hắn không còn một cái răng nào còn toàn vẹn.

Lòng ngực của hắn có bốn vết lõm vào có thể nhìn thấy bằng mắt thường, hiển nhiên là xương sườn cái thứ đã bị đập vụn, tự thế nằm của hắn cũng thấp phần kì quặc, hẳn là đến cả xương cột sống cũng đã bị đánh gãy. Lớp “vảy rồng” mà hắn có về tự hào đã bị đánh nát tuom không còn dấu vết gì nữa, đến cả tay chân hắn cũng bị bẻ gãy, cũng may là vẫn chưa đến mức đứt lìa hẳn ra.

Từ từ hạ xuống mặt đất, Tử Phong vậy vậy hẳn bàn tay đầm máu tươi của mình, sau đó quay sang nhìn Diệu Yên nói: “Diệu Yên trưởng lão, đánh như vậy đã được chưa?”

Xung quanh bất ngờ lặng im không một tiếng động, chỉ có thể nghe thấy thấp thoáng tiếng gió thổi, mọi người hết nhìn Tử Phong rồi lại quay sang nhìn cái “đồng thất” ở trên mặt đất, tất cả không tự chủ được nuốt nước bọt đánh ực một cái.

“Giờ thì còn có ai nghi ngờ tính xác thực trong lời nói của Tử Phong không?” Diệu Yên không trả lời mà chỉ quay ra nhìn mọi người nói.

Trà lời nằng vãn chỉ là sự im lặng đến mức bất thường, phải mất một lúc lâu sau thì một tên cung phụng trưởng lão mới hoàn hồn mà lên tiếng: “Con mẹ nó từ lúc nào Chấp pháp đoàn lại xuất hiện quái vật thế này...”

Bản đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 242: Kết quả hoàn mỹ

Thực tế mà nói thì Tử Phong cũng không hề có ý định đánh tên Vũ chấp sự này tàn phế như thế này, mặc dù hẳn ta không ngại bị người khác coi khinh hay chế nhạo, chỉ là cái thái độ kiêu căng của tên Vũ chấp sự này khiến hắn cảm thấy ngứa mắt mà thôi. Dường nhiên đây chỉ là một phần lí do nhỏ, lí do chính thì là ngày trước khi trận đấu bắt đầu, Hồ Phi Nguyệt đã truyền âm cho hắn, dặn hắn phải đánh thật mạnh, thật đau, tốt nhất thì chỉ để lại một hơi thở thôi là được.

Vốn đã coi đối phương là hèn dã đặt chân, có bị thương nặng hay bị thương nhẹ thì cũng là đá kê chân hết, chưa kể đến việc Tử Phong hẳn không phải người tốt, nhưng chắc chắn hẳn là một người chồng tốt, mà một người chồng tốt thì nên nghe theo lời phụ nhân của mình, lẽ dĩ nhiên hắn sẽ làm theo rồi.

Tử Phong trong cái lúc bị uy áp của Vũ chấp sự “khoá cứng”, hẳn rất nhàn dã nghĩ ra phương án tác chiến tối ưu nhất, lợi dụng điểm mạnh điểm yếu của bản thân, hẳn cần phải làm được ít nhất hai yêu cầu, một là chiến thắng, hai chính là thể hiện thực lực càng hào nhoáng càng tốt.

Điều thứ nhất thì cũng dễ thôi, thời điểm hiện tại Tử Phong tự tin có thể đánh bại một trận long trời lở đất với Tôn cấp cửu phẩm, Vũ chấp sự chỉ là một tên Tôn cấp ngũ phẩm, kể cả hắn không phải Tôn cấp thông thường, nhưng Tử Phong hẳn há lại bình thường, nếu đến như vậy mà còn không thắng được thì tốt nhất hẳn nên bỏ giắc mộng cường giả, về quê cấy ruộng cho lành.

Thắng là điều chắc chắn, vậy thắng làm sao để có thể thể hiện thực lực một cách ấn tượng nhất? Câu trả lời rất đơn giản, đó là áp đảo đối phương hoàn toàn, mà phải đánh làm sao để bất kì ai nhìn vào cũng thấy sự áp đảo khủng bố của mình, nhưng lại vẫn có cảm giác rằng từng đó chưa phải là thực lực thật sự của mình.

Nan đề này có lẽ sẽ khó với người khác, nhưng với Tử Phong, chắc, còn cái gì dễ hơn thế này hay không. *Thiên Ngoại Hoá Thân, Thế Giới, Chân dạng – Thuận Bộ*, cùng một lúc sử dụng ba kĩ năng chồng chất lên nhau, Tử Phong để cho một phần thân của mình hi sinh để kích hoạt *Thế Giới*, sau đó hẳn cùng với một phần thân còn lại dùng tốc độ nhanh nhất mà di chuyển, một bay lên trời, một tiếp cận đối phương.

Những gì xảy ra tiếp theo cũng không có gì khác biệt lắm so với mọi người đã nhìn thấy, *Chân dạng – Thuận bộ* khiến tốc độ của Tử Phong và phần thân của hắn đạt tới vận tốc khủng khiếp, hẳn cùng phần thân thoát ần thoát hiện trên không trung, biến Vũ chấp sự thành cái bao cát mà đánh thẳng tay.

Nhờ vào kĩ năng *Liễm tức* mà phần thân của Tử Phong có thể che giấu đi sự hiện diện của mình trước hàng ngàn cặp mắt, kể cả các vị trưởng lão nhìn vào cũng chỉ tưởng rằng Tử Phong di chuyển quá nhanh nên để lại tàn ảnh đằng sau chứ không hề nghĩ rằng hẳn sở hữu năng lực phần thân, bởi vì bọn hắn chỉ cảm nhận thấy một luồng khí tức của Tử Phong.

Cảm nhận ánh mắt của những người đứng xung quanh đang chiếu thẳng lên người mình, sợ hãi có, kính phục có, kiêng dè có, ngạc nhiên có, vô vàn ánh mắt khác nhau nhìn vào hẳn khiến Tử Phong có chút khó chịu, hẳn cũng có nghe thấy câu nói bật thốt ra từ miệng vị cung phụng trưởng lão kia.

“Quái vật ư? Dừng đứng từ rồi đây.” Tử Phong cười khẩy, đối với hắn thì có bị coi là quái vật hay không không quan trọng, bởi vì hắn chính là quái vật rồi, đó là sự thực, và hắn phải chấp nhận nó. Cũng không phải là hắn tự ghê tởm bản thân hay gì, chỉ là tuy có máu lạnh thật sự, nhưng suy nghĩ của hắn vẫn còn có chút nhân tính, vậy nên là có nghe thấy những lời thế này thì ít nhiều cũng ảnh hưởng đến hắn.

Đạt được mục đích của mình, Tử Phong lạnh nhạt quay người bỏ đi, lúc đi qua người Diệu Yên, hẳn tiện tay đón lấy Hồ Phi Nguyệt lúc này đang ở dạng tiểu hồ ly nằm trong lòng Diệu Yên mà ôm lấy, từ đầu tới cuối không nói gì thêm cả.

“Diệu Yên trưởng lão, chúng ta cần phải có một cuộc thảo luận riêng, ngay bây giờ!” Vị nội môn trưởng lão lúc trước đã lên tiếng nói đỡ cho Vũ chấp sự bất ngờ nghiêm túc nói.

Những người còn lại bất kể là cung phụng trưởng lão hay nội môn trưởng lão đều không hẹn mà cùng đồng ý với ý kiến của hắn. Diệu Yên nhìn về mặt của tất cả mọi người, năng không cần nghĩ cũng biết ý tưởng của bọn họ là gì, năng chỉ có thể thờ dài một cái, sau đó gật đầu đồng ý. Toàn bộ mười vị trưởng lão cứ như vậy mà rời đi, để lại mấy người chấp sự nhìn nhau mà tự giải quyết cái mờ hồn độn trước mắt.

Tử Phong ôm Hồ Phi Nguyệt bỏ đi, sau khi đến một chỗ khuất tầm nhìn của những quân lính đang đi lại xung quanh, hắn liền kích hoạt *Ngụy trang* sau đó chọn một nơi yên tĩnh mà dừng chân.

“Được rồi, giờ thì năng có thể cho ta biết lí do mà ta cần phải ra tay nặng đến như vậy hay không?” Dùng phương pháp truyền âm nhập mật, Tử Phong vẫn giữ nguyên trạng thái ấn thân mà nói với Hồ Phi Nguyệt đang nằm trong lòng mình, hẳn biết rằng hiện tại bản thân rất gây chú ý, hẳn không muốn ai đó bắt gặp mình đang ngồi nói chuyện với một tiểu hồ ly cả, có trời mới biết mấy tên da nghĩ sẽ nghĩ ra những cái quỷ gì nữa.

“Đêm qua chàng đã nói gì thì chắc hẳn vẫn chưa quên đâu đúng không? Với cả không cần truyền âm đâu, giải trừ cả cái thuật ấn thân của chàng đi, thiếp đã tạo ra mấy nếp gấp không gian ngăn cách chúng ta với thế giới bên ngoài rồi.” Hồ Phi Nguyệt nói xong liền biến trở thành nhân dạng thiên kiều bá mị của mình, nhẹ nhàng ôm lấy một cánh tay của Tử Phong.

Cảm giác mềm mềm ở tay truyền lên đại não của Tử Phong, khỏi nghĩ hẳn cũng biết cảm giác đó truyền tới từ đâu, cảm giác lâu ngày không là một vấn đề to tát đối với hắn, nhưng nếu người khơi mào là một hồ ly tinh dụ hoặc như Hồ Phi Nguyệt thì lại khác, định lực của hắn xem chừng chống đỡ không nổi.

“Ta còn nhớ, nhưng nhớ thế thì sao?” Tử Phong nói.

“Chàng nói rằng muốn lợi dụng Diệu Yên phải không? Thiếp không biết chàng định làm cách nào để lợi dụng năng ta, nhưng nếu là chàng thì cách tốt nhất để đối phó với tiểu muội muội này đó là chàng dứt khoát đem năng nạp luôn vào hậu cung của mình đi....”

“Dừng dừng, năng nói thế là thế nào, mà hậu cung cái quái gì, ta làm gì có cái thứ hậu cung như của vua chúa đấy.” Tử Phong vội vàng nói.

Hồ Phi Nguyệt cười ranh mãnh: “Hiện tại không có không có nghĩa là tương lai sẽ không có. Mà lạc đề rồi, chàng đã nghe thấy rồi đó, thiếp muốn chàng biến Diệu Yên thành nữ nhân của mình. Theo quan sát của thiếp, tiểu muội muội này dường như là có ý với chàng, dùng hơn mà nói thì năng ta hiện tại đang rất tỏ mề về chàng, đến bản thân năng cũng không nhận ra sự thật rằng mình đã bị chàng thu hút. Nếu chàng có thể chinh phục Diệu Yên, thiếp có thể đảm bảo chàng nói gì năng ta sẽ nghe nấy, chỉ sang phía đồng thì chắc chắn năng sẽ không đi sang phía tây.”

Từ Phong nghe xong mà có chút lạnh gáy, mẹ ơi, mọi chuyện trở nên như thế này từ lúc nào vậy, hẳn đúng là có cổ tinh tạo quan hệ gần gũi với Diệu Yên sau khi nàng ta biết được bí mật của Hồ Phi Nguyệt, nhưng để mà nghĩ tới việc đẩy ngã nàng thì hẳn có thể thế với trời rằng mình đến này ra ý tưởng còn không có chứ đừng nói là có ý định như vậy.

“Không không, nàng hiểu nhầm rồi, ta nói lợi dụng Diệu Yên chứ có phải là chinh phục nàng ta đâu. Chưa kể tới việc dù rằng ta năm nay đã hai trăm tuổi có dư, nhưng ngoại hình thì chỉ như một cô bé 15 tuổi, ta có cảm giác phạm tội a. Và lại ta có rằng đã rồi, không cần thêm nữa đâu.” Từ Phong toát mồ hôi nói.

“Nhưng mà đó là cách nhanh nhất và đảm bảo thành công nhất rồi. Còn nữa, con gái nhân loại 12 tuổi đã xuất giá sinh con cả rồi, ngoại hình 15 tuổi thì sao chứ, hơn nữa một Thiên Ma giết người không chút gớm tay như chàng lại có cảm giác phạm tội là thế nào cơ chứ. Còn nữa, chàng đừng chỉ nghĩ cho thiếp như vậy chứ, dù sao thì Diệu Yên cũng là nhân loại, sẽ dễ dàng mang theo dòng máu của chàng hơn là thiếp, một người không thể sinh con cho chàng.” Hồ Phi Nguyệt cười nói.

Từ Phong nhìn Hồ Phi Nguyệt một hồi lâu, sau đó mới nghiêm túc nói: “Li do cuối cùng mới là lý do chính phải không??”

“Phải, dù chàng đã từng nói rằng không quan tâm có con nói đời hay không, nhưng đó vẫn là bổn phận và trách nhiệm của một thế tử như thiếp, bản thân thiếp đã không hoàn thành được nó rồi thì phải tìm người khác thay thiếp hoàn thành nó. Nhưng mà thiếp nói nghiêm túc đó, chinh phục Diệu Yên là cách dễ nhất đồng thời cũng hiệu quả nhất, rùi ro cũng không cao nữa.”

Thở dài một tiếng, Từ Phong ôm Hồ Phi Nguyệt vào lòng, bàn tay to khẽ vuốt ve lưng nàng, nhẹ giọng nói: “Nàng đã vất vả rồi...”

“Vậy là chàng đồng ý với thiếp??”

“Nàng đã nói đến như vậy rồi thì ta còn lý do gì để từ chối hay sao? Cứ quyết như vậy đi, còn làm thế nào để chinh phục Diệu Yên, tự ta sẽ có cách.” Từ Phong cười nói, đôi tay vô ý ôm chặt thân hình mảnh mai vào lòng mình hơn nữa.

Cùng lúc đó, trở lại chiếc trường bông rộng lớn ban nãy, chỉ cần một điều đó là bên trong lúc này chỉ còn lại đúng mười vị trưởng lão, không gian xung quanh đã bị mười người chung tay phong toả, nội bát xuất ngoại bất nhập.

“Được rồi, tin chắc rằng mọi người có rất nhiều câu hỏi, cứ hỏi hết một lượt đi, sau đó ta biết gì thì sẽ trả lời vậy.” Diệu Yên lên tiếng.

Chín người còn lại đưa mắt nhìn nhau, sau đó liền ồn ào một trận, phải đến mấy phút sau mới tạm thời dừng lại được. Diệu Yên sau khi nhận được đồng câu hỏi từ các vị trưởng lão, trong đầu nàng chợt xẹt qua câu truyền âm của Hồ Phi Nguyệt trước khi bị Từ Phong ôm đi: “Đừng nói những gì không nên nói!!”.

Hít sâu một hơi, Diệu Yên bắt đầu nói:

“Đầu tiên thì ta cũng không rõ lai lịch của Từ Phong ra sao, dù sao thì hẳn cũng thuộc chấp pháp đoàn, ta không có quyền hạn ở nơi đặc biệt đó nên không thể biết rõ được. Nhưng theo thông tin có được từ vị Phán quan tên Lăng Phong trực tiếp quản lý đội Âm Vệ của Từ Phong, lúc này vẫn đang hôn mê bất tỉnh vì trọng thương, Từ Phong được Lâm Tử Hàm trưởng lão đưa về cách đây không lâu, sau đó trực tiếp đặt cách cho gia nhập Lăng Hư Cung, theo như Lăng Phong nói thì hình như trước kia Lâm Tử Hàm trưởng lão từng là sư phụ của Từ Phong. Đó là tất cả những gì ta biết.”

Diệu Yên dừng lại một chút, cảm thấy ánh mắt mắt keenhẫn của chín người còn lại chiếu thẳng vào mình, nàng có chút đau đầu, sau khi lựa chọn thông tin thật cẩn thận, nàng mới chậm rãi tiếp tục:

“Từ Phong năm nay khoảng chừng 20-21 tuổi, lúc mới được đưa vào Lăng Hư Cung có tu vi Vương cấp thất phẩm, ngày lúc đó hẳn đã có xung đột với đội Âm Vệ hiện tại của hắn. Hẳn một thân mình, trực tiếp đem 34 tên Âm Vệ đánh gần chết, sau đó nghiêm nhiên trở thành đội trưởng của cả đội. Không lâu sau đó, trước khi tiến đến Bắc Hoàng Quốc khoảng 10 ngày gì đó, Từ Phong bế quan, đột phá một mạch lên tới Bán Tôn cấp.

Tại bắc Hoàng Quốc, trận chiến đầu tiên hắn tham gia khi mới chỉ là Bán Tôn thật sự là một khoảnh khắc khó quên. Không, không phải là trận chiến mà là thảm sát, hắn đơn thương độc mã xâm nhập vào giữa lòng quân địch, đi đến đâu giết chóc đến đấy, chém giết Vương cấp giống như thái rau chặt dưa. Bị bao vây bởi mấy trăm Vương cấp, hẳn chỉ dùng một chiêu đã phá tan vòng vây, tiện tay giết chết gần hết đám Vương cấp dúi mũi đã vây công hắn.

Nhưng rồi hắn nhận ra quân mình đang yếu thế, vào thời điểm đó, Từ Phong bất ngờ hạ lệnh rút lui, bản thân thì dẫn toàn lực tung ra một chiêu. Bản thân ta dù được tận mắt chứng kiến cũng không thể nào tin được vào mắt mình. Một đường kiếm quang, chỉ một đường kiếm quang chém ra, tạo thành một vụ nổ kinh thiên động địa chôn vùi tám trăm vạn quân Xuất Vân đế quốc, hơn hai ngàn Vương cấp bỏ mạng ngay lập tức. Số Vương cấp ít ỏi may mắn sống sót còn lại còn chưa kịp chạy trốn thì đã bị hắn ta huỷ diệt bằng một cơn bão lôi điện xé ngang bầu trời.

Sau trận chiến đó, Từ Phong đột phá từ Bán Tôn lên Tôn cấp, rồi quay trở lại trợ giúp ta và Lăng Phong khi chúng ta bị phục kích.....

.....và rồi chỉ vài ngày sau đó, hắn trở lại với tu vi Tôn cấp tứ phẩm, vài ba chiêu liền giết chết tám tên Đột Mệnh của Lăng gia Xuất Vân đế quốc....”

Diệu Yên càng kể càng say sưa, đến khi nàng nói xong thì mới giật mình tỉnh lại, biểu cảm của chín vị trưởng lão còn lại trông vô cùng đặc sắc, sau đó gần như đồng thanh, chín vị trưởng lão cùng buông ra một câu: “Quái vật!!!”

“Diệu Yên trưởng lão a, sao vừa rồi ta nhìn ngài kể chuyện về hắn sao lại có biểu cảm kì lạ thế nhỉ??” trong số các vị trưởng lão ở đây, có một trưởng lão nội môn là nữ nhân, nàng ta nhìn Diệu Yên bằng ánh mắt mập mờ mà cười nói.

Diệu Yên giống như bị nói trúng cái gì đó, khuôn mặt nàng hơi phớt hồng một chút, ấp úng nói: “Có chuyện gì đâu, chẳng qua là ta quá sức bất ngờ trước hắn ta mà thôi.”

“Đừng như Diệu Yên trưởng lão nói, 20 tuổi có tu vi Tôn cấp tứ phẩm, hơn nữa lại còn là liên tục đột phá từ Vương cấp thất phẩm trong thời gian cực ngắn, dù có lấy thiên tài địa bảo ăn thay cơm thì cũng không thể nhanh thế được, lấy tư chất của đệ nhất thiên tài trong đám đệ tử chân truyền mà so với tên Từ Phong này thì chỉ là rác rưởi, không bằng một phần mười của hắn. Hơn nữa đạt tới Tôn cấp mà vẫn có được chiến lực vượt cấp, Tôn cấp tứ phẩm mà không thua kém gì Tôn cấp cửu phẩm, chiến lực bậc bậc như thế này thật sự là có một không hai.” Một vị nội môn trưởng lão gật gù nói.

“Ta nghĩ rằng chúng ta nên đề nghị với cao tăng trong tông về trường hợp của người này, phải bằng mọi giá trời chặt hẳn vào Lăng Hư Cung chúng ta, rất có thể sau vài trăm năm nữa chúng ta sẽ có thêm một vị thủ hộ giả cường hãn nữa.”

“Ta cũng đã gửi thư về Lăng Hư Cung rồi, tạm thời chúng ta không cần lo về việc đó, trước mắt thì cứ lo giải quyết chuyện ở phương Bắc này đã. Ta chỉ muốn nói rằng, bất kể thế nào, đừng đối đãi Từ Phong như những Tôn cấp bình thường khác, ta nói có chút khó tin, nhưng có đem hết 48 tên Chấp sự hay Phán quan kia lên cùng một lượt thì ta cũng có thể khẳng định rằng đón chờ bọn họ chỉ là sự ngược đãi thuần tuý mà thôi.” Diệu Yên nói.

“Được rồi, Diệu Yên trưởng lão bấy lâu nay đã vất vả rồi, xin hãy để chuyện của phương bắc chờ bọn ta, ngài hãy nhân cơ hội này thật chặt mối quan hệ với Từ Phong đi, làm cách nào có thể cột hắn vào con thuyền Lăng Hư Cung thì càng tốt. Dù sao thì ta thấy ngài với hắn có vẻ như có chút quen thuộc, việc này dành nhờ ngài vậy.” vị trưởng lão nội môn ban đầu đầu đầu khẩu với Diệu Yên nghiêm túc nói.

Có thể nói rằng mình tranh ám đấu thì mình tránh ám đấu, nhưng khi nói về lợi ích của Lăng Hư Cung, tất cả mọi người đều vô cùng đoàn kết với nhau, hiển nhiên cách làm của Lăng Hư Cung khi đối đãi với các trưởng lão cũng có hiệu quả phần nào.

“Được rồi, ta sẽ cố gắng.” Diệu Yên nói.

Nếu Từ Phong nghe được cuộc thảo luận ở trong phòng này giờ, hẳn chắc sẽ nở một nụ cười thoải mái, bởi vì tính toán của hắn đã thành công rất hoàn mỹ....

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Chương 243: Chuyện xưa

“Được rồi, về việc chinh phục Diệu Yên thì ta đã đồng ý, nhưng nàng vẫn chưa giải thích cho ta về việc tại sao phải đặt cái tên chấp sự đó gần chết như vậy.” Từ Phong chợt nhớ ra mục đích chính của hắn khi lôi Hồ Phi Nguyệt tới đây.

“Nói ra thì dài dòng, nhưng mà chàng đã hỏi thì thiếp cũng nói. Cái lúc mà đám trưởng lão cùng chấp sự đó xuất hiện lần đầu tiên trước mặt chúng ta, Diệu Yên đã liếc nhìn cái tên Vũ chấp sự đó nhiều hơn vài giây, hơn nữa ánh mắt của nàng khi nhìn vào hắn thì ánh lên vẻ thù hận cùng chán ghét, hơn nữa kiểu chán ghét này là kiểu giống như bọn họ đã từng có quen biết, vậy nên thiếp mới đoán giữa bọn họ chắc hẳn năm xưa đã có chuyện gì đó.” Hồ Phi Nguyệt chậm rãi nói.

“Vậy nên là nàng mới bảo ta có tình đánh tên kia thừa sống thiếu chết để lấy lòng Diệu Yên hả??” Từ Phong dờ khóc dờ cười, chỉ có thể trách cái tên chấp sự đó quá xui xẻo mà thôi.

“Đương nhiên rồi, Diệu Yên có vẻ vẫn chưa biết li do tại sao thiếp lại bảo nàng ta cho chàng giao đấu với tên chấp sự đó, đoán chừng nàng chỉ nghĩ rằng thiếp muốn trừng trị cái tên kia vì đã coi thường chàng mà thôi.”

Từ Phong khẽ nheo mắt lại, bàn tay lơ đãng giơ lên xoa cằm, một hồi lâu sau hắn mới lên tiếng: “Nếu như Diệu Yên chưa biết, vậy thì tốt, ta có thể tiến hành ngay bước đầu trong kế hoạch chinh phục nàng ta rồi.”

“Vậy chàng tự giải quyết nhé, thiếp sẽ âm thầm hỗ trợ nếu cần thiết.” Hồ Phi Nguyệt nháy mắt nói

- - - - -

Hoàng cung Bắc Hoàng Quốc, sau khi biết được đại quân của Xuất Vân đế quốc bị một mình Từ Phong thảm sát tới chín thành, mỗi ngày mất nước của Bắc Hoàng Quốc đã tạm thời biến mất, lão quốc vương vô cùng vui sướng mà quyết định mở một buổi tiệc linh đình chiêu đãi đám người Từ Phong và cũng để chào mừng viện quân mới đến của Lăng Hư Cung.

Đối với chiến công hiển hách có một không hai của Từ Phong, lão quốc vương vừa mừng vừa sợ, mừng là bởi vì giờ đây lão sẽ không mất ăn mất ngủ vì nỗi lo mất nước đè nặng lên vai nữa, nhưng đồng thời lão cũng cảm thấy sợ bởi với thực lực của Từ Phong, hơn nữa lại nắm giữ bí mật về di tích của Cổ thị hoàng triều, nếu hắn có ý định gây bất lợi cho Bắc Hoàng Quốc thì lão không có cách gì để ngăn cản cả.

Vậy nên lão quốc vương đã chọn cách tối nhất để đối phó với một mối nguy không thể giải quyết, đó là kết thân được thì kết, bằng không cũng nhất quyết không được trở thành kẻ thù.

Từ Phong vì lẽ đó mà được lão quốc vương đích thân thưởng cho rất nhiều kim ngân tài bảo, linh thạch, Huyền khí, thậm chí còn hứa gả cho hắn hai cô công chúa nếu hắn đồng ý. Cơ mà đương nhiên là Từ Phong hẳn không đồng ý rồi, tiền thì hẳn

không thiếu, linh thạch thì lại càng không, chút xui linh thạch lão quốc vương tặng thường chẳng bỏ dính tí của hắn, Huyền khí thì lại càng không cần thiết, còn về hai cô công chúa, có ép hắn cũng không nhận, cái ý tưởng muốn tạo mối quan hệ với hắn ghi rõ môn một trên mặt lão quốc vương kia kìa, Từ Phong mà chịu dính vào thứ rắc rối này mới là lạ.

Bữa tiệc rất lớn, rất hoành tráng, thức ăn cũng vô cùng ngon miệng, những màn biểu diễn của vũ nữ cũng rất tuyệt vời, nhưng chẳng hiểu sao, Từ Phong lại cảm thấy nhàm chán, cái không khí vui tươi náo nhiệt nơi này khiến hắn khó mà thích ứng được, cuối cùng thì hắn lại giống như bữa tiệc lần trước, cảm thấy một chén rượu rồi chuẩn ra ngoài, mặc kệ bên trong tiệc tùng ra sao. Nhảy lên trên mái đại điện, Từ Phong có thể nghe thấy tiếng ồn ào huyền ảo ở bên dưới.

“Đúng thật là, mình vẫn không thể nào chịu được mấy buổi tiệc tùng như thế này.” Từ Phong lúc đầu trầm nghĩ, trên tay bỗng xuất hiện một cuốn sách, hắn ngả người nằm xuống, chậm rãi lật từng trang sách mà đọc.

“Thật là hoài niệm, lâu lắm rồi mình mới lại có cảm giác giống như xưa thế này.” Từ Phong vừa đọc sách vừa cảm thán. Trên tay hắn lúc này là một quyển tiểu thuyết mà kiếp trước hắn đã từng đọc, nay lại xuất hiện trước mặt hắn một lần nữa nhờ vào cửa hàng hồi đoái của hệ thống. Tiểu Linh trước kia đã từng báo hắn rằng trong cửa hàng hệ thống có đủ thứ, thậm chí cả sách truyện kiếp trước của hắn cũng có.

Lúc đó Từ Phong không để ý, và cũng không có thời gian để quan tâm, đến bây giờ khi có chút thời gian rảnh rỗi hắn mới nhớ ra, quả nhiên đúng như những gì Tiểu Linh nói, mấy thứ sách truyện này đều có cả. Đọc được một lúc, hắn gấp quyển sách lại, miệng lầm bầm “Tôi rồi...”

Ngay khi hắn vừa dứt lời, một thân ảnh nhỏ nhắn bắt ngờ từ trên trời hạ xuống ngay bên cạnh hắn, vô cùng tự nhiên mà ngồi xuống, miệng nói: “Lại nữa à, sao ngươi không ở lại thưởng thức bữa tiệc của mình đi.”

Liếc nhìn Diệu Yên, Từ Phong thu hồi chiếc mặt nạ trên mặt, miệng nở một nụ cười: “Chẳng phải trưởng lão ngài cũng không chịu nổi cảnh hỗn loạn ở bên trong đó mà trốn ra ngoài này ư?”

“Hừ, ta nào có giống như ngươi, chẳng qua là ở trong đó toàn nam nhân nên ta không thích mà thôi. Và lại, gọi ta là Diệu Yên đi, ta không dám để người gọi là trưởng lão đâu, ai mà biết phu nhân của ngươi nghe vậy có chương tai sau đó tiễn ta về thế giới bên kia hay không.” Diệu Yên sáng giọng nói.

“Chứ không phải là không nhìn thấy ta đâu nên mới ra ngoài này tìm à?” trong lòng Từ Phong trầm nhủ. Thực tế việc hắn bỏ ra ngoài một phần là vì không chịu nổi cái không khí náo nhiệt của buổi tiệc, một phần là vì hắn có ý định riêng của bản thân.

Suốt buổi tiệc từ đầu tới cuối, hắn để ý thấy Diệu Yên cứ chốc chốc lại bí mặt liếc nhìn hắn, bất kể hắn có đang làm cái gì cũng đều chịu sự quan sát của nàng, hơn nữa biểu cảm của nàng lúc quan sát hắn rất không bình thường, cảm giác cứ lên lút giống như là sợ hắn phát hiện ra vậy. Vậy nên hắn mới này ra ý tưởng, bỏ ra ngoài, sau đó cố tình để lộ một tia khí tức để cho nàng tìm thấy, cốt là để dụ Diệu Yên đi ra nói chuyện riêng.

Quả nhiên đúng như những gì hắn đã dự liệu, Diệu Yên không thấy hắn đâu liền đi ra ngoài, cảm nhận được một tia khí tức hắn để lại nên tìm tới đây. Nghe Diệu Yên nói thế, Từ Phong chỉ cười nhạt, miệng nói: “Vậy ta cung kính không bằng tuân lệnh, chỉ là nàng cứ yên tâm, Phi Nguyệt không phải dạng người không có lí lẽ như vậy đâu.”

“Ngươi nói nhưu vậy thì ta yên tâm, nhưng cứ gọi ta là Diệu Yên đi, gọi là trưởng lão nó cứ hơi...”

“Xa cách phải không??” Từ Phong ngắt lời Diệu Yên, giọng điệu thoảng có chút mập mờ như có như không.

Diệu Yên nghe vậy liền có chút bối rối không biết trả lời ra sao, Từ Phong cũng không định được dà lần tới, hắn liền chuyển chủ đề: “Nàng tìm ta là có chuyện muốn nói đúng không??”

“Sao ngươi biết??” Diệu Yên giật mình.

Từ Phong bật cười: “Nàng đừng cho rằng ta không biết gì như vậy chứ, suốt bữa tiệc nàng liên tục nhìn sang bên ta tổng cộng là 31 lần, bây giờ lại còn đích thân tìm đến đây nữa, nếu không có chuyện cần nói thì mới là lạ đó.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu Yên chợt đỏ bừng, trong lòng nàng trầm hô: “Hắn biết...hắn biết rồi!!”

Nàng cúi đầu xuống tránh ánh mắt của Từ Phong, miệng lí nhí nói: “Ta...ta.....ta chỉ muốn hỏi ngươi là, tại sao ngươi lại đánh tàn phế Vũ chấp sự như vậy??”

“Chẳng phải nàng đã nói ta cứ đánh toàn lực, đánh tàn phế hắn cũng được còn gì, ta chỉ làm theo lệnh mà thôi.”

Còn không đợi Diệu Yên nói gì, Từ Phong liền tiếp tục nói thêm: “Hơn nữa, đây cũng chỉ là một phần, lí do chính khiến ta muốn đập hắn thành phế nhân là bởi vì lúc nàng nhìn thấy hắn lần đầu, ánh mắt của nàng nhìn hắn có vẻ chán ghét, vậy nên thế là đủ lí do để ta đánh hắn rồi.”

“Chỉ như vậy thôi sao...à khoan, ý ngươi là sao, lúc đó ta có nhìn hắn ta như vậy à??” Diệu Yên ngạc nhiên nói.

“Đương nhiên, ta lúc nào chả chú ý tới nàng.” Từ Phong cười cười: “Hai người có vẻ như là quen nhau nhỉ, có thể cho ta biết lí do vì sao nàng ghét hắn ta như vậy không??”

Biểu hiện của Diệu Yên bất chợt trở nên âm trầm, nàng nở một nụ cười có chút miễn cưỡng, nhẹ giọng nói: “Đó là một câu chuyện dài, ngươi có muốn nghe hay không??”

Từ Phong giờ quyền sách trên tay lên, miệng nói: “Hiện tại ta không có thiếu thời gian, nàng có kể tới sáng mai cũng được, nếu như câu chuyện đó dài đến thế.”

Với tông giọng đều đều dẹt buồn, Diệu Yên bắt đầu kể lại một câu chuyện xưa từ cái thời nào thì Từ Phong hẳn cũng chịu, hắn chỉ biết nghe mà thôi. Chuyện kể rằng ngày xưa có một thiếu nữ cùng một thiếu niên, hai người là thanh mai trúc mã với nhau, tình cảm gắn bó sâu đậm tưởng chừng như không có gì có thể chia lìa, bản thân hai người đều có thiên phú tu luyện vô cùng tốt, đã sớm được cha mẹ hai nhà định trước chuyện tương lai với nhau.

Thiếu nữ với thiên tư tu luyện cực tốt của mình, là người duy nhất trong hàng trăm năm có thể tu luyện thành công công pháp trấn tộc của gia tộc mình, nhưng không hiểu sao, tiền đồ dễ thăng tu vi của nàng rất chậm, mặc dù chiến lực trong cùng cảnh giới lại rất mạnh mẽ.

Ngày tháng trôi qua, thiếu niên cùng với việc tu vi ngày càng vượt xa thiếu nữ, tâm lí cũng theo đó mà vô hình chung thay đổi, hắn nghĩ rằng so với một tuyệt thế thiên tài vô song như mình thì thiếu nữ kia không xứng. Bằng chứng là hắn sau một kì tuyển chọn đệ tử của siêu cấp tông môn Lăng Hư Cung, hắn được nhận vào làm đệ tử nội môn, trong khi thiếu nữ lại không được nhận. Tuy nhiên đó chỉ là suy nghĩ của hắn, hắn không có nói ra bên ngoài.

Thiếu nữ thì vẫn như xưa, tận phu quân tương lai của mình đi vào nội môn Lăng Hư Cung, còn bản thân thì khờ dại ở nhà, tin vào lời hứa sẽ đón mình vào trong tông môn ở cùng kì hắn đã ổn định, cứ như vậy mà chờ đợi tình lang trở về đón mình.

Một tháng, một năm, năm năm, mười năm, thời gian cứ như vậy trôi qua, thiếu nữ lúc này đã 25 tuổi, nàng vẫn muốn chờ đợi, nhưng không thể chờ được nữa, nàng liền quyết định đi tìm thiếu niên năm xưa để gặp. Nàng không quản đường xá xa xôi, ngày hiểm trùng trùng, chỉ với tu vi Vương cấp lần lượt tới tận Lăng Hư Cung đòi gặp thiếu niên. Khi nàng biết rằng thiếu niên năm xưa không chỉ vẫn còn sống khỏe mạnh, hơn nữa lại còn trở thành một trong những đệ tử nội môn có triển vọng nhất trong cung lữ, nàng hết sức vui mừng, mong muốn được gặp hắn một lần.

Chỉ là đôi không như trong mơ, những tưởng đây sẽ là ngày nàng đoàn tụ với phu quân đã đính ước của mình, trái lại, thứ mà nàng nhận được là một tin dữ. Tình lang của nàng, vài năm trước đã thành thân với con gái của một vị trưởng lão quyền cao chức trọng trong Lăng Hư Cung, hưởng thụ một cuộc sống sung sướng khiến bao người ghen tị.

Thiếu nữ ngày thơ nhưng không hề ngu xuẩn, nàng rất nhanh liền hiểu ra rằng thiếu niên năm xưa đã thay đổi, hắn đã không còn nhớ tới nàng nữa rồi. Thế nhưng nàng vẫn muốn gặp mặt hắn một lần cuối cùng, để ba mặt một lời, để nói rõ tất cả những gì nàng phải chịu đựng suốt mười năm dài chờ đợi mòn mỏi.

Nhưng nàng không được gặp hắn, trái lại nàng được gặp phu nhân hiện tại của hắn, cũng chính là con gái của vị trưởng lão quyền cao chức trọng nọ. Thiếu nữ vốn không hề có ý định tranh cướp thiếu niên năm xưa, nàng chỉ muốn một cuộc nói chuyện mà thôi. Chỉ là đòn chèo nàng là một tràng si và đến mức không thể ngóc đầu lên được tới từ cô con gái của vị trưởng lão, mắng nàng những lời khó nghe tới cực điểm, đại ý là đứa mồi mà đòi trèo mào sơn, hạ người như nàng thì tốt nhất là biến đi cho khuất mắt.

Thiếu nữ đương nhiên là không chịu nổi những lời khó nghe như vậy, nàng biết thân biết phận, không nói gì mà bỏ đi. Đi được nửa đường, nàng gặp lại hắn, người thiếu niên năm xưa, thì ra hắn đứng ở gần đấy, đã chứng kiến toàn bộ sự việc. Đối mặt với vẻ mặt lạnh lùng của thiếu niên vừa quen lại vừa lạ kìa, thiếu nữ chỉ có thể cắn răng, phần hận đến cực độ mà quay trở về.

Biến cố to lớn khiến thiếu nữ trưởng thành hơn, nàng biến nỗi hận bị phụ bạc thành động lực mà điên cuồng tu luyện không ngừng nghỉ. Công pháp kì lạ mà nàng tu luyện rồi cũng phát huy tác dụng của mình, tuy rằng nàng đột phá chậm, nhưng cảnh giới thì vô cùng vững chắc, gần như không có bình cảnh. Một trăm năm, rồi hai trăm năm trôi qua, nàng đột phá lên Thánh giả, rồi không hiểu sao lại lựa chọn trở thành cung phụng trưởng lão của chính Lăng Hư Cung nơi thiếu niên kia đang ở.

Nói đến đây thì Từ Phong kể cả có IQ là con số âm đi chẳng nữa thì cũng nhận ra rằng thiếu nữ đó chính là Diệu Yên, còn thiếu niên kia hẳn là Vũ chấp sự.

“Ngươi biết không, khi mà ta đã trở thành Thánh cấp cường giả, là một cung phụng trưởng lão người người kính ngưỡng, hắn ta vẫn hay hoay ở Tôn cấp tứ phẩm, chỉ là một tên chấp sự quen trong Lăng Hư Cung, nếu không có một tầng quan hệ với vị trưởng lão kìa thì hẳn cũng chưa chắc đã có thể trở thành chấp sự.” Diệu Yên cười khẩy nói, trong giọng nói có chút buồn bã.

“Để ta đoán nhẽ, khi hắn biết được nàng đã trở thành trưởng lão, hẳn lại muốn lần la nói lại tình xưa với nàng phải không??” Từ Phong neho mát nói.

“Đúng như ngươi nói, hẳn thật sự tìm cách tiếp cận ta, nhưng mà hắn nghĩ rằng ta vẫn là cô bé khờ dại năm xưa chẳng, nhầm cả rồi, có thể của ta có lẽ vẫn giữ nguyên hình hài của thiếu nữ 15 tuổi vì cái công pháp chết tiệt này, nhưng tâm của ta đã không còn như vậy nữa. Cơ mà cũng ngạc nhiên thật, sao ngươi có thể đoán được hắn sẽ làm như vậy??” Diệu Yên nhìn Từ Phong mà hỏi, nói như vậy nhưng khuôn mặt thì không có chút gì là ngạc nhiên cả.

“Đương nhiên là ta có thể đoán được rồi, cái câu chuyện này tìm bừa một cuốn tiểu thuyết ngôn lù à nhằm ngôn tình là có thể kiếm được, khó khăn để đoán ra lắm ư?” Từ Phong trầm nghĩ.

“Mà thôi, không nói những chuyện như này nữa, dù sao thì mọi thứ cũng qua rồi, ta bây giờ vẫn sống tốt, như vậy là đủ.”

“Chắc, đáng lẽ ra ta nên giết luôn hắn mới đúng, đánh hắn tàn phế thì vẫn nhân từ quá.” Từ Phong cười lạnh nói.

“Ngươi không sợ gây thù với vị trưởng lão kia ư??” Diệu Yên ngạc nhiên nói.

“Ta vốn không phải là người hay quan tâm tới người khác, nhưng nếu là vì một số người đặc biệt với ta, có lẽ là kẻ thù với ông trời thì ta cũng làm, chỉ đơn giản như vậy thôi.” Từ Phong cười nói.

Diệu Yên nghe xong liền lăm vào trầm mặc, khuôn mặt nàng mới hồi lâu sau liền đỏ hồng lên trông vô cùng xinh đẹp, nàng có chút bối rối mà nhìn ngó xung quanh, khi thấy được quyền sách của Từ Phong để ở bên cạnh liền giống như người chết

đuối vó được cộc mà cảm thấy, miệng đánh trống lảng: “Người đang đọc cái gì đấy, sao văn tự của nó lại cổ quái thế này, không giống với bất kì ngôn ngữ nào trên Huyền Linh đại lục a.”

“Văn tự của Thiên Ma Nhất Tộc!!” Từ Phong lười biếng nói, chung quy thì hắn cũng không thể nói đó là tiếng Anh được, ở thế giới này làm quái có thứ gì gọi là tiếng Anh đâu.

Diệu Yên sững sốt một hồi, sau đó mới nhẹ giọng nói: “Vây hóa ra những gì Phi Nguyệt ti ti nói là thật, người là Thiên Ma Nhất Tộc...”

“Đúng vậy!!” Từ Phong gật đầu khẳng định.

“Người không sợ ta sẽ tiết lộ bí mật này của người sao?? Phải biết rằng Thiên Ma Nhất Tộc là kẻ địch chung của toàn Huyền Linh đại lục đó.” Diệu Yên theo mắt nói.

Từ Phong bất ngờ ngồi sấp lại bên cạnh Diệu Yên, gương mặt hắn tiến sát lại với nàng, ở khoảng cách này, nàng có thể cảm nhận hơi thở nóng rực nam tính của hắn phả vào mang tai mình, Từ Phong thì thầm nói: “Bối vì ta tin tưởng nàng!!”

Gương mặt Diệu Yên vốn đã do nay lại càng đỏ hơn, nàng bối rối cực độ mà bật dậy, miệng lắp bắp: “Ta...ta còn có việc phải làm, lúc khác chúng ta nói chuyện sau...” rồi tung người lên không trung bay mất.

Nhìn thân ảnh đang chạy trời chết kia, Từ Phong thở dài một tiếng, miệng lầm bầm “Biết rằng lừa dối con gái là không tốt, nhưng mà vì mục đích của mình, ta đành phải làm vậy. Xin lỗi nàng...”

Bước đầu tiên trong kế hoạch chinh phục Diệu Yên đó là kéo gần khoảng cách giữa hai người, đã hoàn thành...

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 244: Thăm dò cùng đe dọa

Diệu Yên vừa bỏ đi, Từ Phong cũng không có ý định ở lại đây thêm nữa, chỉ là ngay lúc hắn chuẩn bị đứng dậy, đôi mày kiếm của hắn nhúu lại, không làm ra hành động gì nữa. Thời điểm gần đây, từ khi hắn đạt tới Vương cấp cho đến bây giờ, mỗi khi lên level, ngoài những điểm tiến hóa tự do mà hắn vẫn đang tiết kiệm hết sức, hắn còn nhận được những điểm tiến hóa cộng vào tất cả kĩ năng có thể áp dụng của mình. Tuy rằng đa phần các kĩ năng chỉ thực sự tiến hóa trở nên mạnh mẽ hơn khi đã có đủ một lượng điểm tiến hóa nhất định, nhưng kể cả chưa tiến hóa, những thay đổi nhỏ thì vẫn có thể thấy được.

Phân tích nhân có thể nói là một trong những kĩ năng quan trọng nhất của Từ Phong, với nó, hắn có thể biết được thực lực đại khái của đối thủ, phân tích những vật thể mà hắn không biết, và quan trọng hơn đó là, chỉ cần ở trong tầm hoạt động của *Phân tích nhân*, không có kẻ thù nào có thể ẩn nấp được trước mắt hắn, bởi thông tin của đối phương sẽ hiển thị vô cùng rõ ràng trước *Phân tích nhân*, kể cả tu vi đối phương có cao tới mức hắn không đọc được, thì ít nhất hắn vẫn có thể nhận ra có thứ gì đang ở đó để mà cảnh giác.

Từ Phong vốn không có đồn điểm tiến hóa vào *Phân tích nhân *, nhưng khi hắn lên level thì cũng có điểm tiến hóa tự động được thêm vào kĩ năng này, trải qua hơn chục điểm tiến hóa được đổ vào, kĩ năng này dù chưa tiến hóa, nhưng ít nhất công năng của nó đã nâng cao lên rất nhiều, đồng thời còn mang thêm một hiệu ứng mới.

Chỉ cần trong tầm sử dụng của *Phân tích nhân*, bất kể phương hướng trái phải trên dưới hay thậm chí cả đằng sau lưng Từ Phong, mọi thứ đều nằm trong tầm phân tích của Từ Phong. Điều đó có nghĩa là hắn chỉ cần ngồi một chỗ không nhúc nhích, nhưng giống như có mắt đằng sau gáy, tầm nhìn của hắn không có điểm mù, so ra còn lợi hại hơn cả dùng thần thức thăm dò. Hơn nữa, cái kĩ năng này cũng không có tệ hại như ngày xưa khi mà mỗi khi kích hoạt, nó cứ bừa bãi phân tích mọi thứ trong tầm mắt hắn khiến đầu óc hắn mất trận quay cuồng vì lượng thông tin quá nhiều, giờ đây đối tượng phân tích của nó rất có chọn lọc, vậy nên hắn có thể ung dung mà kích hoạt nó 24/7, tận hưởng tầm nhìn vô đối của mình.

Ngay lúc này, Từ Phong với tầm nhìn của mình, phát hiện ra một thân ảnh đang vô thanh vô tức tiếp cận hắn từ sau lưng, người này ẩn thân một cách hoàn hảo, mắt thường cũng như thần thức trải rộng của hắn đều không thấy gì, chỉ duy nhất thông qua *Phân tích nhân*, hắn mới có thể thấy một mớ thông tin đang phêu phù trên không trung, chậm rãi tiếp cận mình.

Tràng cảnh này có giống với kĩ năng *Ngụy Trang* của hắn, khi mà có thể giấu mình hoàn toàn khỏi mắt thường, nhưng hắn cũng đã tìm hiểu vô cùng kĩ càng, năng lực ẩn thân của hắn là độc nhất vô nhị, trên thế gian này không có vũ kĩ hay bí pháp gì có thể đạt được hiệu quả tăng hình như vậy được.

Vậy thì chỉ có khải năng thứ hai, đó là sử dụng không gian lực như một tấm áo choàng che đầy cơ thể mình, khiến cho ánh sáng bị bẻ cong, từ đó tạo thành hiệu quả tàng hình trước mắt thường. Mà có thể sử dụng không gian lực, chỉ có thể là Thánh cấp cường giả.

Cơ mà Từ Phong cũng không nao núng, Thánh cấp thì Thánh cấp, đây cũng chỉ là một Thánh giả, Hồ Phi Nguyệt trông vậy nhưng thần thức của nàng vẫn đang trải rộng với khoảng cách khủng bố, thừa sức nắm rõ nhất cử nhất động của hắn, dù sao thì nàng cũng đang nghỉ ngơi ở gần đây. Thứ hai đó là, vị Thánh giả này là bạn, không phải là địch.

Khi thân ảnh đó dần tiếp cận Từ Phong, hắn bắt đầu quay đầu lại, chiếc mặt nạ không biết từ lúc nào đã trở lại, che đi phần lớn diện mạo của hắn, đôi mắt đen sâu thăm nhìn chăm chăm vào khoảng không phía sau. Thân ảnh kia thấy vậy liền khựng lại, Từ Phong cứ như vậy mà nhìn chăm chăm vào nơi đó, cuối cùng mới cất tiếng nói

“Tuyệt Phi Nhan trưởng lão....đứng không nhí, nửa đêm thanh vắng, ngại đến tìm ta làm gì??”

Thân ảnh đó nghe thấy cũng không nhúc nhích gì, nhưng sau một hồi lâu thấy Từ Phong không hề nhìn đi chỗ khác mà vẫn chăm chú nhìn mình, cuối cùng đành chịu thua. Không gian vận vẹo một trận nhỏ nhoi, từ trong nếp gấp của không gian, một thân ảnh bước ra ngoài.

Đó là một nữ nhân nồng bóng tới mức yêu mị, dáng người dong dỏng cao, xiêm y trên người nàng màu đỏ giống như lửa, phía trên là một chiếc áo nhỏ xíu, nói trắng ra thì đó chỉ là một miếng vải màu đỏ quấn ngang người, che đi đôi gò bồng đảo đầy đặn tương chừng như muốn xé rách miếng vải đó mà xông ra ngoài. Trên vai nàng là một chiếc khăn lụa nóng bỏng quấn quanh cổ, nửa che nửa hở hai bên vai trắng nõn không tí vết của mình.

Đưa mắt xuống bên dưới mà nhìn, một tấm váy nhỏ nhỏ thay cho áo hẳn nhiên không thể che đi hết cơ thể của nàng được, chỉ thấy bên dưới là một vòng eo nhỏ nhắn mảnh khảnh vô cùng tương phản với bộ ngực đồ sộ phía trên, tạo thành một sự hấp dẫn khó cưỡng đủ biến chính nhân quân từ thành cảm thù. Nàng mặc một chiếc quần cạp màu đỏ, với chất vải mỏng như cánh ve, ẩn hiện đằng sau nó là đôi chân dài thẳng tắp với làn da mịn màng trắng như ngọc.

Khuôn mặt nàng thì không cần phải nói, tuyệt đối là mỹ nhân trong số các mỹ nhân, mắt ngọc mảy mai, sống mũi cao thẳng, bờ môi được tô màu son đỏ căng mọng khiến nam nhân nào nhìn vào cũng không kìm hãm được phải nuốt một ngụm nước miếng. Nếu như từng đường nét trên khuôn mặt nàng là hoàn hảo không tí vết, thì khi kết hợp tất cả cùng với thần thái của nàng, kết quả là một khuôn mặt cực phẩm đầy mỹ ý như có như không, chỉ một cái liếc mắt cũng tràn đầy phong tình, không phải là khuôn mặt thiên sư với vóc dáng ma quỷ, mà là khuôn mặt ma quỷ cùng vóc dáng ma quỷ, giống như là đang mời gọi người khác phạm tội. Nàng tên Tuyệt Phi Nhan, một cái tên trong sáng, thánh khiết nhưng lại chẳng ăn nhập chút gì với một dung mạo phong tình vậy chừng như vậy.

Lấy định lực của Từ Phong mà cũng thoáng thất thần một chút, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, có thể nói đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một nữ nhân cả về dung mạo và thần thái có thể sánh ngang với Hồ Phi Nguyệt, tuy nhiên mị hoặc của Tuyệt Phi Nhan là loại mị hoặc khiến người khác muốn phạm tội, còn mị hoặc của Hồ Phi Nguyệt thì lại mang theo một sự cao quý, khiến kẻ khác dù có ý đồ cũng không dám khinh nhờn.

“Thứ gì lắm, làm thế nào mà người lại có thể nhận ra sự hiện diện của ta??” Tuyệt Phi Nhan nở một nụ cười tràn ngập mỹ ý mà nói.

Từ Phong cảm nhận cơ thể mình dưới nụ cười đó không ngờ lại có chút nóng lên, một luồng tia hỏa như có như không chọt bốc lên trong lòng. “hiếu đệ” của mình lại có dấu hiệu muốn bạo động, hẳn hẳn vô cùng nhanh chóng thủ vững tinh thần, hãm răng cắn vào chót lưỡi, cơn đau truyền đến đại não khiến hắn tỉnh táo lại đôi phần, hắn thăm hồ nguy hiểm, mị công quá cường hãn. Nếu không phải Thiên Ma Nhất Tộc vốn có khả năng chống lại tinh thần lực công kích đồng thời bản thân tinh thần hắn cũng cứng cỏi thì lúc này hẳn là Từ Phong đã nằm lăn lộn dưới chân Tuyệt Phi Nhan mà liếm gầy cho rằng rồi, cơ mà nhìn lại thì, đôi chân trắng nõn nà kia mà được dựng vào thì cũng khá là tuyệt.

Cũng may là nhờ chiếc mặt nạ, biểu tình trên khuôn mặt của Từ Phong cùng hành động cắn lưỡi cũng không có biểu hiện ra bên ngoài, người khác nhìn vào cũng chỉ thấy hắn hơi chút thất thần trong nửa giây mà thôi.

"Đó là bí mật của ta, ngại cũng không định nói rằng bí mật công pháp vũ kĩ mà ta tu luyện cũng phải khai hết ra đây chứ??" Từ Phong trả lời, nhưng để cho chắc ăn, hắn liền ném lại một câu hỏi cho Tuyệt Phi Nhan, vừa gặp mặt đã dùng mị công khủng bố tinh thần hắn, nữ nhân này tuyệt không đơn giản.

Nhìn thấy Từ Phong chỉ hơi thất thần một chút rồi lại khôi phục tỉnh táo, Tuyệt Phi Nhan không giấu nổi vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt mình, sau đó nàng cứ như vậy mà bước tới gần hắn, sau khi đi một vòng xung quanh, hai mắt nhìn hắn chán chê rồi mới nói: “Diệu Yên thật là tinh mắt, có thể thoát được mị công độc nhất vô nhị của ta trong nháy mắt, quả nhiên người không phải con người mà!!”

Nghe thấy mấy chữ cuối, trông mắt của Từ Phong chột có rút lại, một cái chớp mắt đi qua, không ngờ chẳng biết từ lúc nào hắn đã đứng ở đằng sau Tuyệt Phi Nhan, một cánh tay bọc giáp vòng ra đằng trước, nắm móng vuốt sắc nhọn túm chặt vào cổ nàng ta, đồng thời một tay còn lại đặt ngay trên từ huyết phía sau lưng nàng, chỉ cần hắn dùng lực đánh mạnh vào thì dù có là Thánh giả đi chăng nữa thì cũng mất đến nửa cái mạng.

"Nói ngay, người đã nghe thấy những gì??" Từ Phong gần giọng nói.

Từ bất ngờ này đi đến bất ngờ khác, Tuyệt Phi Nhan không hề có chút phòng bị nào đã bị Từ Phong chế trụ, hơn nữa cái tốc độ này thật sự là quá khủng bố, nàng đến cả không gian ba động cũng không có cảm thấy thì đã bị tập kích rồi, tình huống này nếu đối phương là một Thánh giả am hiểu tốc độ cùng ám sát thuật thì còn đỡ, đằng này lại xảy ra trên người của một Tôn cấp tứ phẩm, vốn nàng không đặt vào trong mắt, điều này thật sự là vô cùng quý giá. Cơ mà Tôn cấp thì vẫn là Tôn cấp, nàng chẳng có gì mà phải sợ hãi cả, dù cho bị chế trụ thì sao chứ, chỉ cần thời động linh vực bao trùm lấy Từ Phong thì không phải nàng muốn chinh hắn thế nào thì chinh ư.

"Chà chà, tốc độ này, chẳng trách Vũ chấp sự vi sai ngay đến cả cái chéo áo của người cũng không chạm được đến đã bị đánh cho thân tàn ma dại, nếu đây thật sự là tốc độ của người thì đừng nói là hắn, đến ta cũng phải cam bại hai pha phong, nhưng mà theo ta đoán thì đây chỉ là một dạng như bí pháp gì đó của người, sở lần sử dụng cực kì hạn chế thôi phải không??" Chẳng chút nao núng, Tuyệt Phi Nhan hơi nghiêng đầu, ngoảnh mặt ra sau cười nói.

Không đợi Từ Phong trả lời, Tuyệt Phi Nhan nhẹ nhàng gõ tay Từ Phong ra, sau đó nghiêm túc nói: "Ta có thể khẳng định cho người biết, ta không có nghe trộm được người nói gì với Diệu Yên, và ta cũng không quan tâm tay sai người lại có hành động quá khích như thế này. Nhưng ta cùng với Diệu Yên là bạn lâu năm, hoàn cảnh của nàng ta đoán chừng người cũng đã biết, vậy nên ta cảnh cáo người, nếu người tiếp cận Diệu Yên chỉ vì ý đồ riêng, ta cũng không ngần ngại chôn vùi người ngay tại đây. Còn nếu ngược lại...tốt nhất là người nên tự xem lại bản thân đi đã, trước khi có thành tựu vượt qua nàng ta, người tốt nhất đừng có bám lấy Diệu Yên nữa, nếu người là một nam nhân thì chắc cũng hiểu ý ta rồi chứ??"

Từ Phong không có tiếp tục làm ra hành động đe dọa, cứ như vậy mà để mặt Tuyệt Phi Nhan thoát ra, chỉ lẳng lẳng đứng đó nghe nàng nói. Tuy rằng một môn trưởng lão cùng cung phụng trưởng lão thường xuyên đấu đá nhau, nhưng tất cả cũng chỉ nằm ở đấu tranh nội bộ, tất cả đều hành động vì một mục đích chung đó là tốt cho Lăng Hư Cung, vậy nên một trưởng lão nội môn như Tuyệt Phi Nhan lại là bạn thân chí cốt của cung phụng trưởng lão như Diệu Yên là điều dễ hiểu, cũng không

cần phải hoài nghi gì cả, cái chính đó là những lời mà nàng ta vừa nói.

Trong đầu Tư Phong hiện lên vô số câu hỏi, Tuyết Phi Nhan đã biết những gì, liệu bí mật thân phận của hắn đã bị lộ chưa? Hay là mối quan hệ giữa nàng ta với Diệu Yên liệu có cản trở kế hoạch của hắn hay không?? Tất cả những câu hỏi này hắn cần phải suy nghĩ cùng tìm ra câu trả lời cho thỏa đáng. Bình thường hắn vô cùng lười dùng não, nhưng cũng không đại biểu rằng hắn không thể sử dụng trí tuệ của mình.

Nghe khẩu khí của Tuyết Phi Nhan, Tư Phong có thể khẳng định rằng nàng nghi ngờ mục đích của hắn khi tiếp cận Diệu Yên, cũng bởi vì cái tên Vũ chấp sự chết tiệt kia đã "xung phong" làm kẻ tiên phong đi trước, vậy nên có nghi ngờ thế cũng là dễ hiểu. Đường nhiên, hắn tiếp cận Diệu Yên đến quá nửa là vì mục đích riêng, nhưng ngu gì mà để lộ ra cơ chứ, vậy nên là lời đe dọa của Tuyết Phi Nhan đối với hắn chỉ như gió thoảng qua tai, hơi man mát một chút sau đó chả để lại cái gì cả, chỉ là câu nói cuối cùng của nàng lại khiến ngao khí vốn đã được ẩn giấu sâu trong lòng của Tư Phong bộc phát.

"Thánh giả đỉnh phong mà thôi, mục tiêu của ta không chỉ có vậy." Tư Phong nhàn nhạt nói.

"Mạnh miệng lắm, cái Thánh giả trong miệng của người đối với người khác là một đạo khám không thể vượt qua, cuối cùng chỉ có thể mòn mỏi nước mắt trôi lên rồi chết trong vô vọng mà thôi. Người lấy cái gì để mà có thể coi thường nó như thế." Tuyết Phi Nhan cười lạnh nói.

"Người khác là người khác, ta là ta, ngài trước khi đưa ra kết luận thì nên tìm hiểu về ta một chút đi, nếu sau đó mà ngài vẫn giữ nguyên ý kiến của mình thì ta không còn gì để nói nữa. Hiện giờ thì xin thứ lỗi, ta còn có việc phải làm, cáo từ!!" Tư Phong nói xong liền quay người bay đi, không thêm nhìn lại chút nào.

Tuyết Phi Nhan nhìn thân ảnh đen tuyền giống như đang hòa lẫn vào màn đêm kia, bàn tay đưa lên cổ họng mình, khẽ vuốt nhẹ lên da thì thấy trăn trôn giờ đã có chút ửng đỏ ở đó, miệng khẽ lắp bắp:"Tốc độ này, sao có thể như thế được, giống như là dùng không gian lực để dịch chuyển tức thời vậy, nhưng như vậy thì phải để lại dấu vết của không gian lực chứ?? Vốn chỉ định đến đây thăm dò hắn vậy mà cuối cùng lại... Hừm, thật là thú vị..."

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 245: Xuất quân

Đương nhiên tốc độ của Tư Phong hoàn toàn không thể nào vượt qua được cảm nhận của một Thánh cấp cường giả như Tuyết Phi Nhan, hắn lại càng không có năng lực thuần đi hay bề cong không gian như nàng nghĩ, nhưng mà đó là với điều kiện thông thường, còn khi thời gian dừng lại, thì đó là một chuyện khác. Phần thân được tạo ra bởi kĩ năng *Thiên Ngoại Hoá Thân* ngoài trừ thực lực thực tế so ra kém hơn bản thể khoảng 3 thánh, thì có thể sử dụng mọi kĩ năng của bản thể, kể cả *Liếm tức* cũng *Ngụy trang*.

Vốn dĩ phần thân có một thời gian tồn tại nhất định tuỳ thuộc vào tinh thần lực của Tư Phong, nhưng sau một hồi chiến đấu với mấy tên thủ hạ của Lăng Tiểu, hắn nhận ra độ biến thái của kĩ năng này ra sao, cho nên cách đây vài giờ, hắn liền đem lượng điểm tiến hoá vốn được tiết kiệm bấy lâu nay là 24 điểm nhét đến một nửa vào kĩ năng này, khiến nó một leo thẳng lên hai bậc tiến hoá.

Giờ đây phần thân của hắn không những có thực lực tăng lên cỡ 8 thánh so với bản thể, thời gian tồn tại của mỗi phần thân đều không có giới hạn, có nghĩa là Tư Phong hắn có thể gọi ra 2 phần thân của mình rồi sau đó vứt đó vứt đó mười ngày nửa tháng bọn chúng cũng không có biến mất. Đường nhiên để đạt được hiệu quả đó thì cái giá phải trả cũng không nhỏ, tiêu hao khí triệu hoán phần thân so với trước kia thì tăng lên gấp bội, nếu như ngày trước hắn trong thời kì toàn thịnh có thể triệu hồi tới đa 3 phần thân trước khi kiệt sức, hiện tại hắn chỉ cần triệu hồi một thôi đã đủ ngắc ngoải rồi.

Nhưng mà như vậy cũng không sao, hắn vốn có tốc độ khôi phục cả về linh lực lẫn tinh thần lực nhanh tới mức biến thái, chút điểm tiêu hao này hắn vẫn chịu được, qua nửa ngày là hắn đã hoàn thành việc triệu hoán hai phần thân của mình. Ngay lúc vừa rồi, hai phần thân của Tư Phong vẫn trong trạng thái ẩn thân ở ngay bên cạnh hắn không rời, vừa để nâng cao lực chú ý của hắn tới xung quanh, vừa để tăng cường một tầng thực lực cho hắn.

Và sự thật đúng như những gì hắn tính toán, ngay khi bị đánh động bởi ngôn từ của Tuyết Phi Nhan, một phần thân của hắn ngay lập tức hi sinh bản thân để kích hoạt lĩnh vực của hắn. *Thế Giới* vừa ra, thời gian trong bán kính vạn mét liền bị ngưng đọng lại, khi thời gian dừng lại, chỉ còn lại một tồn tại duy nhất đó là Tư Phong là có thể di chuyển như bình thường. Thời gian dừng trôi, có nghĩa là tốc độ của Tư Phong trong dòng thời gian thực là không thể đo đếm, chính vì thế mới tạo cảm giác giống như dịch chuyển tức thời trong mắt của Tuyết Phi Nhan.

Đó chính là dụng ý của Tư Phong khi lợi dụng việc phần thân có thể tồn tại không có giới hạn thời gian, bởi mặc dù nghịch thiên, nhưng sử dụng *Thế Giới* đối với bản thể của hắn mang tới một áp lực trầm trọng, mỗi lần sử dụng là hắn sẽ kiệt lực, buộc phải hấp thu một Kết Tinh để có thể khôi phục, đó là còn chưa kể đến việc cơ thể hắn còn chịu thương tổn nhất định chứ không chỉ là việc tiêu hao lớn nữa.

Nhưng hiện tại thì đã khác, phần thân luôn hiện hữu bên cạnh Tư Phong, điều đó có nghĩa là trong trường hợp bất ngờ và tệ hại nhất, với hai lần kích hoạt lĩnh vực, hắn sẽ có một khoảng thời gian ngưng đọng lên đến một giây đồng hồ để làm gì tuỳ thích với thực lực bản thân không một chút sứt mẻ nào cả. Thứ nghĩ mà xem, cao thủ so chiều thì nửa giây thôi đã quyết định sinh tử, nay hắn có tận một giây đồng hồ để tuỳ ý công kích hoặc vận dụng kĩ năng, đó là nghịch thiên cỡ nào a!

Đương nhiên Tuyết Phi Nhan không hề biết điều đó, nhưng như vậy lại càng làm Tư Phong trong mắt nàng trở nên đáng sợ hơn, bởi vì lấy tu vi của nàng còn không thể nào làm ra được phản ứng đối với di chuyển của hắn, vậy thực lực chênh lệch có làm sao, hắn chỉ cần dùng tốc độ khủng khiếp của mình cắt đầu địch nhân trước khi đối phương kịp chớp mắt một cái là xong, chi nghĩ đến thôi cũng đã thấy đáng sợ.

- - - - -

Tư Phong xử lí xong đám quân chủ lực ngàn vạn người của Xuất Vân đế quốc xong cũng không có nghĩa là mọi việc ở phương Bắc đã xong. Ngay ngày hôm sau, các vị trưởng lão đã có một buổi họp ngắn với nhau, sau đó đều đồng ý thống nhất với nhau về một ý kiến, đó là đã đến lúc đòi lại những gì đã mất.

Nơi mà Tư Phong quét sạch quân chủ lực của Xuất Vân đế quốc nghe thì có vẻ xa xôi nhưng trên thực tế, đó vẫn thuộc địa phận của Bắc Hoàng Quốc, nói sâu xa hơn thì đó là phần lãnh thổ của Căn Nguyên đế quốc. Đúng hơn mà nói thì quân đội của Xuất Vân đế quốc đã đánh chiếm một diện tích lãnh thổ lớn của Bắc Hoàng Quốc, và việc đó quân chủ lực đã bị Tư Phong biến thành một đồng xác chết không hơn không kém, vẫn còn rất nhiều nơi bị quân đội chiếm đóng, đó chính là mục tiêu của các vị trưởng lão.

Lần này ra quân không còn sơ sài như lần trước nữa, với viện quân đông đảo từ Lăng Hư Cung, quân tiên phong của Bắc Hoàng Quốc lúc này mạnh mẽ hơn bao giờ hết, với tổng cộng lên đến gần 3000 võ giả Vương cấp tới từ viện quân cùng với những người vốn dĩ đang ở phương bắc, Tôn cấp cường giả 40 người, Thánh giả 7 người, kèm theo đó là 600 vạn quân tinh nhuệ đi theo.

Đội hình này so ra vẫn còn kém hơn Xuất Vân đế quốc chút đỉnh, nhưng xét về chiến lực cao giai thì vượt xa, vậy nên có nói rằng lần xuất binh lần này mạnh nhất từ trước đến giờ cũng không có sai.

Vương cấp trở lên cho đến Thánh cấp không có sử dụng ngựa như các binh lính khác, trái lại cứ 500 người được đưa lên một chiếc xe khổng lồ được kéo bởi một loài yêu thú đặc biệt. Linh Tê thú, là một loài từ giai yêu thú cường hãn, trời sinh bản tính hiền lành, chỉ ăn thực vật, trừ khi tinh mạng bị đe dọa thì mới làm ra công kích, là một trong số ít những loài yêu thú bị con người thuần hoá. Linh Tê thú có ngoại hình giống như tê giác ở kiếp trước của Tư Phong, nhưng kích cỡ thì to đến khủng bố, cỡ bằng năm sáu con voi cộng lại, một chiếc xe lớn cho 500 người cùng hàng đồng binh khí đồ đạc nặng trĩu mà chỉ cần hai con Linh Tê thú là đã có thể chạy một cách bình thường, đủ thấy sức lực của Linh Tê thú ra sao.

Thân là một Tôn cấp cường giả hàng thật, dù thân phận hiện tại chỉ là một Ấm Vệ nhỏ nhỏ nhưng không một ai dám coi thường Tư Phong cả, dù sao thì cái người gần nhất coi thường hắn hiện tại đang trong tình trạng sống dở chết dở ở nhà, còn ai ăn no rủng mủ đi trừu chuộc hắn nữa. Hắn cũng với Diệu Yên đều tham gia lần xuất quân này, dù sao thì hiểu rõ thế cục ở đây nhất ngoài hai người ra thì không còn ai khác phù hợp hơn.

Lúc này Tư Phong không hề ngồi ở trên xe, hắn đang hiện ngang đứng trên lưng một đầu Linh Tê thú, hai tay khoanh trước ngực, cơ thể cao lớn sừng sững cùng với áo choàng màu đen cùng mái tóc bạc bay phất phơ trong gió khiến hắn trông vô cùng bắt mắt. Vốn không thích khoe mẽ nhưng Tư Phong đã quyết định cần phải thể hiện bản thân ra nếu muốn tiến sâu vào trong Lăng Hư Cung hơn, vì thế nên mặc dù ngàn vạn lần không muốn, nhưng hắn vẫn phải ra về ngưu bức nhất có thể.

Mục tiêu của đám quân lần này rất đơn giản, quét sạch quân đội Xuất Vân đế quốc khỏi Bắc Hoàng quốc, tiện thể nếu được thì chiếm luôn địa bàn của Xuất Vân đế quốc, dù sao thì cũng là ăn miếng trả miếng, Xuất Vân đế quốc cùng Căn Nguyên đế quốc chiến tranh đã không phải là ngày một ngày hai. Dịch đến đầu tiên đó là một tòa thành có lớn nằm trên một tuyến đường quan trọng nổi lên khu vực bên trong vì biên giới bên ngoài. Nói rằng quan trọng bởi vì địa hình nơi đây tuyệt đối phải dùng từ "cực phẩm" để hình dung, vừa mới mấy phút trước vẫn là đồng bằng cỏ xanh bát ngát, mấy phút sau đã biến thành đồi núi trùng điệp không có lấy một chỗ bằng phẳng để đặt chân, và trùng hợp đó là tòa thành này nằm chắn ngang đoạn đường mòn duy nhất thông qua hai dãy núi non cao ngất ngường.

Quân tiên phong di chuyển thần tốc, chưa đến nửa ngày đã không gặp trở ngại gì tiến đến tòa thành quan trọng này. Ngay khi đến gần, Tư Phong từ trên Linh Tê thú đã nháy xuống, sau đó giống như một mũi tên rời cung, toàn thân hóa thành một đạo hắc ảnh lao vút về phía tòa thành trước mặt.

Nhìn thấy Tư Phong dị động, một vị nội môn trưởng lão có chút khó hiểu mà quay sang Diệu Yên hỏi: "Diệu Yên trưởng lão, hắn ta làm cái gì thế?"

"Ài, đại khái là mấy hôm nay ngồi một chỗ ngửa tay, hôm vừa rồi đành Vũ chấp sự chưa đã nên là nhìn thấy mục tiêu, hắn hẳn là không kìm được mà lao lên chém giết rồi." Diệu Yên thờ dãi nói.

"Cái tên này, Tôn cấp cường giả ra tay đối phó với võ giả cấp thấp, nếu truyền ra ngoài thì Lăng Hư Cung chúng ta còn mặt mũi đâu nữa!" một vị trưởng lão khác nhủu mảy mòi xen vào.

"À điều này thì ngài không cần phải lo lắng, dùng thần thức cảm nhận tu vi của hắn một chút đi." Diệu Yên cười cười.

Vị trưởng lão nọ nghe vậy liền trải rộng thần thức ra cảm nhận một chút, sau đó gật gù nói: "Thì ra là như vậy, hắn ẩn giấu tu vi xuống còn Vương cấp cửu phẩm, từ đó có thể ra tay một cách quang minh chính đại, thông minh lắm. Chỉ là cái khả năng ẩn giấu tu vi này thật sự cũng quá mạnh mẽ đi, đến cả ta cũng không thể nào kiểm tra được tu vi thật sự của hắn."

Tư Phong xác thực là có ẩn giấu tu vi xuống còn Vương cấp, nhưng đó là vì thói quen của hắn mà thôi, chứ chẳng có ẩn ý sâu xa hay cái gì đại loại như thế cả, hắn chỉ biết rằng đặt tu vi ở dưới thấp sẽ khiến đối phương mất cảnh giác đối với hắn hơn mà thôi, và điều đó có lợi cho hắn, thế là đủ. Tư chủ Tư Phong nhảy xuống khỏi Linh Tê thú cách thành trì nọ khoảng chừng vài km, nhưng lấy tốc độ của hắn hiện tại, quãng đường này chỉ von vẹn tiêu tốn của hắn hơn chục giây đồng hồ trước khi thân ảnh của hắn xuất hiện ở trước cổng thành.

Phân tích nhân của Tư Phong đảo lộn lại, trong nháy mắt liền thu thập toàn bộ thông tin của tòa thành trì trước mắt. Nơi này quả nhiên đã bị quân đội của Xuất Vân đế quốc chiếm đóng, cổng thành đóng chặt kín mít, phía trên tường thành là gần trăm tên lính canh cùng với hơn chục cây cự nỏ cỡ lớn chuyên dùng để phòng thủ thành trì sẵn sàng bắn ra bất kì lúc nào.

Trăm tên lính này tu vi cao nhất cũng chỉ là Tướng cấp, đối với Tư Phong mà nói thì không khác gì con kiến là bao, chỉ khiến hắn có chút phiền phức đó là những cự nỏ kia mà thôi. Ở cái thời mà võ giả bay đầy trời như thế này, vũ khí cơ học như cung nỏ thông thường cực kì bị hạn chế về mặt sử dụng, bởi vì nếu như không phải là Huyền khí hay Báo khí, rất khó để bọn chúng có thể gây thương tổn cho võ giả cao giai.

Nhưng cự nỏ thù thành thì lại khác, với kích cỡ vô cùng lớn của nó, dây cung được ra từ gân của một loài yêu thú có nhục thể cường hãn, cự nỏ thù thành có thể bắn ra những mũi tên to cỡ cột nhà với một tốc độ không tưởng. Vương cấp vô gia trở xuống gặp phải loại cự nỏ này thì chỉ có nước nuốt hận, cách duy nhất để đối phó đó là xử lí người điều khiển cự nỏ trước khi mình bị bắn trúng. Tôn cấp vô gia thì không có cổ kị như vậy, nhưng bị hơn chục cây cự nỏ bắn cùng lúc thì cũng không có được ổn cho lắm. Từ Phong cũng không ngoại lệ, hần nhận ra cự nỏ kia rất là phiền phức, vậy nên ưu tiên của hần đó là quét sạch đám lính canh trên tường thành trước khi tìm cách mở cổng thành cho quân mình tràn vào.

Kĩ năng công kích diện rộng thì Từ Phong có thừa, chỉ là với tu vi hiện tại của hần, chém bừa một chiêu cũng có thể thổi bay một mảng thành trì trước mắt, đến lúc đó việc sửa chữa sẽ rất phiền phức, hần không muốn hình ảnh cường đại của mình lại bị phá hư thành một tên hữu dũng vô mưu không có trí óc như vậy. *Ngay trang* được kích hoạt, Từ Phong ngay lập tức biến mất, cùng lúc đó, lôi phản thần vốn ở bên cạnh hần như hình với bóng xuất hiện, tốc độ tráo người cực nhanh khiến không một ai nhận ra.

Lôi phản thần mang theo năng lực đặc biệt mà bản thể không có, đó là điều khiển lôi nguyên tố. Chỉ thấy lôi phản thần bay nhanh tới tòa thành, đôi mắt tràn ngập lôi điện lập loè của hần ngược lên, hai tay làm ra một thủ thế kì lạ. Cả người hần hóa thành một tia chớp đột nhiên xuất hiện ngay trước tường thành, hai tay vung lên, vô số tia lôi điện nhỏ như ngón tay bắn ra, tuy nhỏ nhưng uy lực lại không hề nhỏ. Đám lính canh trên tường chỉ kịp nhìn thấy một thân ảnh được bao phủ trong lôi điện xuất hiện trước mắt, còn chưa kịp phản ứng thì đã có mấy trăm đạo lôi điện nhỏ nhỏ bắn ra, vô cùng chuẩn xác đục thủng tim cùng đầu bọn họ, giết chết tất cả trong nháy mắt.

Lôi phản thần làm xong liền nhanh chóng từ trên tường thành nhảy vào bên trong thành, một lôi cầu to bằng nắm tay được ném ra. Chỉ nghe “tùng” một tiếng, cánh cổng thành cao 30 mét bị lôi lực ngạnh sanh đẩy ra từ bên trong, trên mặt cổng thành còn dính một đồng máu tươi cùng thịt nát, hiển nhiên chúng thuộc về mấy tên canh cổng xấu số lọt vào công kích của lôi cầu kia rồi.

Cự nỏ có thể gây khó dễ cho quân tiên phong đã được xử lí, cổng thành đã được mở, Từ Phong không dám chần chờ nữa,tặng dụng thời cơ trước khi quân địch chưa kịp báo động hoàn toàn, hơn nữa ở đây cũng đã khuất tầm nhìn của người khác, bản thể Từ Phong cùng với ám phản thần cũng xuất hiện bên cạnh lôi phản thần, sau đó cả ba hóa thành một con cuồng phong bạo vũ mà lao thẳng vào sâu trong thành.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.